

Husky và sự tôn mèo trắng của hần

❧ NHỤC BAO BẤT NGẬT NHỤC ❧

DOPI

[Husky] Chương 1: Bốn toạ đã chết

Edit + Beta: Chu

Khi Mặc Nhiên chưa trở thành Hoàng đế, luôn có người chửi hăm là chó. Chường quầy chửi hăm là con chó, khách nhân chửi hăm là chó con, đường đệ chửi hăm là đồ chó chết, nghĩa mẫu của hăm lợi hại nhất, chửi hăm là đồ chó đẻ.

Đương nhiên, cũng có vài điểm so chó giống nhau, không tính quá tệ. Tỷ như những mối tình duyên ngăn ngui của hăm, luôn mang theo vài phần giả vờ tức giận, giận hăm trên giường lực eo như chó đực, ngoài miệng ngọt đến câu hồn đoạt phách, hung khí dưới thân như muốn đoạt mạng người, nhưng đảo mắt lại khoe với mọi người, khiến cho mọi người đều biết Mặc Vi Vũ hăm vẻ ngoài anh tuấn, thao đủ ý mẫn, không thử tâm mang tiếc nuối. Không thể không nói, bọn họ nói rất đúng, Mặc Nhiên thật sự là con chó ngốc rung đùi đắc ý.

Mãi đến khi hăm làm Đế vương Tu Chân giới, loại xưng hô này mới đột nhiên biến mất không thấy.

Có một hôm, có tiểu tiên môn ở xa cương tặng hăm một con chó con.

Con chó kia trắng xám đan xen, đầu như có ba đám lửa, có chút giống sói. Nhưng cũng là loại ngu ngốc, càng lớn càng ngu, lăn béo tròn trịa, lại cảm thấy chính mình thật uy phong, hướng đại điện chạy như điên, mấy lần muốn trèo lên bậc thang cao, nhìn cho rõ người ngồi trên đế vị dù bận vẫn ung dung kia, nhưng chân quá ngắn, toàn chuốc lấy thất bại thảm hại.

Mặc Nhiên nhìn con chó uống phí sức lực kia, thấy như cục lông không não, bỗng nhiên bật cười, cười xong thấp giọng mắng, đồ chó.

Chó con rất nhanh lớn thành đại cầu, đại cầu thành lão cầu, lão cầu thành con chó chết.

Mặc Nhiên hơi khép mắt, nhắm lại mở, cuộc đời hắc, sủng nhục thoải mái*, hoặc lên hoặc xuống, đã qua ba mươi hai năm.

Hắn chơi cái gì cũng chán, cảm thấy nhạt nhẽo cũng cô đơn, mấy năm nay bên cạnh càng ngày càng ít người quen, ngay cả ba đốm lửa cũng mất mạng chó, hắn cảm thấy cũng không khác lắm, nên kết thúc rồi.

Hắn ngắt lấy một quả nho căng tròn trên đĩa, chậm rì rì lột vỏ.

Động tác hắn thông dong thành thạo, như Khương Vương trong trường cưỡi y phục Hồ Cơ mang theo chút hứng thú lười biếng. Thịt quả trong mềm trên ngón tay hắn rung động rất nhỏ, nước thẩm ra, màu tím ảm đạm, giống như nhận hàm đan hà đến, lại giống như hải đường ngủ xuân.

Lại như máu dơ bẩn.

Hắn nuốt xuống vị ngọt, lau sạch ngón tay mình, sau đó lười biếng nhấc mí mắt.

Hắn tưởng, thời gian cũng ngừng trôi.

Hắn cũng nên xuống địa ngục rồi.

Mặc Nhiên, tự Vi Vũ.

Quân vương đệ nhất Tu Chân giới.

Có thể ngồi vào vị trí này quả thật không dễ, cần đến không chỉ có trác tuyệt pháp thuật*, còn cần da mặt phải dày.

(Sở cần trác tuyệt: nôm na là pháp thuật cao cường, mình giải thích không rõ ý được)

Trước đây, mười đại môn phái ở Tu Chân giới địa vị ngang nhau, long bàn hùng cứ. Môn phái này cản chân môn phái khác, ai cũng không đủ lực thay trời chống đất. Huống chi, chư vị chư ông đều là nhân tài kiệt xuất đọc đủ mọi loại sách, dù muốn phong cho mình một danh hiệu chơi chơi, cũng sẽ cố kỵ sử quan chi bút, tiếng xấu muôn đời.

Nhưng Mặc Nhiên không giống vậy.

Hắn là lưu manh.

Chuyện người khác không dám làm, hắn đều làm. Uống rượu ngon nhất thế gian, cười nữ nhân đẹp nhất trần đời, trở thành minh chủ đầu tiên của Tu

Chân giới – “Đạp Tiên Quân”, lại tự phong mình làm đế.

Vạn dân quỳ lạy.

Những người không chịu quỳ lạy hắt, hắt đều đuổi cùng giết tận, những năm hắt làm chủ thiên hạ, Tu Chân giới có thể nói là máu chảy thành sông, lũ lụt trải rộng. Vô số nghĩa sĩ cam tâm chịu chết, một trong thập đại môn phái – Nho Phong Môn toàn phái lâm nạn.

Về sau, ngay cả ân sư của Mặc Nhiên cũng không thoát được ma trảo, khi cùng Mặc Nhiên quyết đấu bại trận, bị ái đồ khi xưa đưa về cung giam cầm, không rõ sống chết.

Giang sơn vốn đang thái bình, đột nhiên chướng khí mù mịt.

Cầu hoàng đế Mặc Nhiên không đọc bao nhiêu sách, lại không kiêng kỵ ai, vì thế lúc hắt cầm quyền, chuyện vợ vẫn liên tục xảy ra không dứt, ví như niên hiệu.

Ba năm làm hoàng đế đầu tiên, niên hiệu “Vương Bát”, là do khi hắt ngồi bên hồ cho cá ăn nghĩ ra.

Ba năm thứ hai, niên hiệu “Oa”, chỉ vì ngày hè nằm trong viện nghe thấy tiếng ếch kêu, tự cho là ý trời, không thể cô phụ.

Chi sĩ uyên bác trong thiên hạ cho rằng không còn gì thảm hại hơn niên hiệu “Vương Bát” và “Oa” nữa, nhưng cơ bản bọn họ không hiểu gì về Mặc Vi Vũ.

Ba năm thứ ba, khắp nơi bắt đầu rục rịch bàn tán, vô luận là Phật giáo, đạo tu, hay là linh tu, cả những nghĩa sĩ không chịu nổi sự bạo ngược của Mặc Nhiên, đã bắt đầu phát động khởi nghĩa.

Vì thế, Mặc Nhiên nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, lựa chọn vô số, một niên hiệu ngang trời kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ xuất thế — “Kích bãi”.

Ngụ ý tốt, thủy hoàng vất óc nghĩ ra được hai chữ, lấy ý từ “bãi binh hưu qua”. Chẳng là dân gian nhắc tới có chút xấu hổ.

Nhất là ai không biết chữ, nghe càng xấu hổ.

Nguyên niên “Kích Bãi” năm thứ nhất, nghe như thế nào cũng giống dương vật.

Dương vật năm thứ hai.

Dương vật năm ba.

Có người đau đớn đóng cửa mắt: “Thật hoang đường, sao khi xưa không để Kịch Bối! Gặp nam tử không cần hỏi người kia bao nhiêu tuổi mà hỏi người kia bao nhiêu năm dương vật! Ông lão trăm tuổi thì nói trăm năm dương vật!”

Ba năm vất vả trôi qua, niên hiệu “Kịch Bối” cuối cùng cũng phải thay đổi. Người trong thiên hạ lòng run sợ chờ niên hiệu thứ tư của Hoàng đế bệ hạ, nhưng Mặc Nhiên lúc này lại không có tâm tư suy nghĩ, bởi vì một năm gần đây, Tu Chân giới rất cuộc bạo phát. Giang hồ nghĩa sĩ nén giận gần mười năm, tiên hiệp hào kiệt, rất cuộc liên hợp, tạo thành trăm ngàn đại quân cuồng cuộn, ép thủy hoàng Mặc Vi Vũ thoái vị.

Tu Chân giới không cần đế vương.

Nhất là không cần một bạo quân như vậy.

Sau mấy tháng tắm máu chinh phạt, nghĩa quân cuối cùng cũng đến được chân núi Tử Sinh Đỉnh. Toà điện ở nơi đất Thục hiểm trở quanh năm mây mù lượn quanh, hoàng cung của Mặc Nhiên nguy nga sừng sững tại đỉnh núi.

Cung đã lên đây, lật đổ chế độ bạo ngược chỉ còn một bước cuối cùng. Nhưng bước này cũng là nguy hiểm nhất, mắt thấy ánh sáng thẳng lợi loé lên, minh quân vốn chung kẻ thù bắt đầu nổi dị tâm. Vua cũ bị lật đổ, nhất định sẽ thiết lập trật tự mới, có người không muốn hao tổn nguyên khí bên mình, vì vậy cũng có kẻ không muốn làm tiên phong, dẫn đầu đi lên núi.

Bọn họ sợ bạo quân giáo hoạt âm hiểm kia sẽ từ trên trời giáng xuống, lộ ra nanh trắng lạnh lạnh của dã thú, đem kẻ dám công phá cung điện hấn mổ bụng, xé thành mảnh nhỏ.

Có người sắc mặt ngưng trệ, nói: “Mặc Vi Vũ pháp lực cao cường, lòng dạ hiểm độc, chúng ta vẫn đề phòng trước thì hơn, không để rơi vào bẫy của hắn.”

Các tướng lĩnh sôi nổi phụ họa.

Lúc này, một thanh niên khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ, kiêu sa đi ra. Hắn mặc bộ giáp xanh nhạt, đai lưng đầu sư tử, tóc buộc cao cài một phát khấu bạc tinh xảo.

Sắc mặt thanh niên rất khó nhìn, hắn nói: “Chân núi cũng đến rồi, các người còn ở đây dong dong dài dài không chịu đi lên, chẳng lẽ muốn đợi Mặc Vi Vũ bò từ trên núi xuống? Một đám phế vật nhát gan phiền phức!”

Hắn nói vậy, vòng người xung quanh đều bùng nổ.

“Tiết công tử nói vậy là sao? Thế nào là nhát gan? Năm quyền binh gia, cẩn thận là trên hết. Nếu ai cũng không để ý như người, xảy ra chuyện ai chịu trách nhiệm?”

Lập tức lại có người trào phúng nói: “Ha hả. Tiết công tử là thiên chi kiêu tử, chúng ta chỉ là phàm phu tục tử, nếu thiên chi kiêu tử nóng lòng cùng để tôn Nhân giới tranh phong, sao ngài không tự mình lên núi trước đi. Chúng ta ở dưới này uống rượu mở tiệc, chờ ngài đem đầu Mặc Vi Vũ xuống, vậy là tốt rồi.”

Ngữ điệu có chút gay gắt. Lão hoà thượng trong Minh quân vội càng ngăn lại thanh niên muốn phát tác, dùng một gương mặt hưng thân, ôn tồn hoà khí mà khuyên nhủ:

“Tiết công tử, xin nghe lời này của lão tăng, lão tăng biết người và Mặc Vi Vũ thù riêng quá sâu, nhưng bức vua thoái vị là chuyện khác, sự việc trọng đại, người ngàn vạn lần phải suy xét vì mọi người, đừng hành động theo cảm tình.”

Thanh niên mọi người chỉ trích “Tiết công tử” tên là Tiết Mông, mười mấy năm trước hắn được mọi người thối phòng khen ngợi nhân tài kiệt xuất, thiên chi kiêu tử.

Nhưng mà cảnh vật thay đổi, hồ lạc Bình Dương, hắn lại phải chịu đựng bị mọi người châm chọc cùng mắng chửi, chỉ để gặp lại Mặc Nhiên lần nữa.

Tiết Mông tức đến sắc mặt vặn vẹo, môi cũng run rẩy, vẫn kiệt lực kiềm chế, hỏi: “Vậy các người, rốt cuộc muốn đợi tới khi nào?”

“Ít nhất là muốn xem xét tình hình một chút.”

“Đúng vậy, nhờ nhàn Mặc Vi Vũ có mai phục.”

Lão hoà thượng ba phải kia cũng khuyên nhủ: “Tiết công tử không cần gấp, chúng ta cũng đã tới chân núi, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Dù sao Mặc Vi Vũ đã bị nhốt trong cung điện, không thể xuống núi. Hắn hiện giờ là nỏ mạnh hết đà, không làm được gì, chúng ta hà tất phải nóng nảy, tuy

tiện hành sự? Dưới chân núi nhiều người như vậy, hậu duệ quý tộc nhiều như vậy, nhờ xảy ra chuyện gì ai sẽ chịu trách nhiệm?”

Tiết Mông đột nhiên bạo nộ: “Chịu trách nhiệm? Ta hỏi người một câu, ai chịu trách nhiệm với tính mạng của sư tôn ta? Mặc Nhiên hãm giam lỏng sư tôn ta mười năm! Suốt mười năm! Sư tôn ta đang ở trên ngọn núi trước mắt, người bảo ta chờ như thế nào?”

Vừa nghe Tiết Mông nhắc đến sư tôn hãm, sắc mặt mọi người đều thay đổi. Có người lộ vẻ xấu hổ, có người ngó qua ngó lại, ngập ngừng không nói.

“Mười năm trước, Mặc Nhiên tự phong Đạp Tiên Quân, không chỉ đồ sát 72 thành Nho Phong Môn, còn muốn diệt sạch chín đại môn phái còn lại. Sau lại, Mặc Nhiên muốn đuổi tận giết tuyệt các người, hai đại kiếp đó, là ai ngăn hãm? Nếu sư tôn ta không liều chết giúp đỡ, các người còn có thể sống sao? Còn có thể bình yên cùng ta nói chuyện ở đây sao?”

Cuối cùng có người ho khan hai tiếng, ôn nhu nói: “Tiết công tử, người đừng giận. Việc của Sở tông sư, chúng ta... Đều rất áy náy, lòng mang cảm kích. Nhưng như người nói, hãm bị giam lỏng mười năm, nếu có chuyện gì cũng đã sớm... Cho nên, mười năm người đợi thêm một chút, không cần vội vã vào thời khắc này, người nói đúng không?”

“Đúng? Đúng con mẹ người!”

Người nọ mở to hai mắt: “Người sao lại mắng chửi người rồi?”

“Sao ta không thể mắng người? Sư tôn ta lao vào chỗ chết, chỉ để cứu loại người các người... Loại người...”

Hãm rốt cuộc nói không nổi nữa, trong cổ họng nghẹn ngào: “Ta thay người cũng thấy không đáng.”

Nói đến cuối, Tiết Mông xoay người, bả vai run nhè nhẹ, chịu đựng nước mắt.

“Chúng ta cũng không nói không đi cứu Sở tông sư...”

“Đúng vậy, mọi người đều cảm kích ơn Sở tông sư, cũng không quên. Tiết công tử nói vậy, thật sự là chụp cho người ta cái vong ân phụ nghĩa, kêu người nhận không nổi.”

“Bất quá lại nói, Mặc Nhiên không phải cũng là đồ đệ của Sở tông sư?” Có người nhẹ, giọng nói “Muốn ta nói, kì thật đồ đệ làm xằng bậy, hãm là sư

phụ, cũng nên chịu trách nhiệm, đó gọi là con mất dạy, lỗi của cha, dạy mà không nghiêm khắc là thầy lười biếng. Việc này cũng không có gì để trách, lại còn tức giận cái gì.”

Lời này quả thật nghiêm khắc, lập tức có người quát ngừng lại: “Ăn nói điên khùng cái gì! Người quản miệng người cho tốt!”

Lại quay đầu dùng vẻ mặt ôn hoà nói với Tiết Mông: “Tiết công tử, người không nên gấp...”

Tiết Mông lập tức đánh gãy lời hăn, khoé mắt muốn nứt: “Tại sao có thể không vội? Các người đừng nói chuyện không đau eo, nhưng đó là sư tôn của ta! Của ta!!! Ta nhiều năm như vậy không được gặp người! Ta không biết người sống hay chết, ta không biết người hiện như thế nào, ta đứng ở đây các người nghĩ là vì cái gì?”

Hăn thở hỗn hển, hốc mắt đỏ lên: “Các người chờ đợi như vậy, Mặc Vi Vũ sẽ tự bò xuống núi, quỳ trước mặt các người xin tha sao?”

“Tiết công tử...”

“Trừ sư tôn ta, trên đời ta không còn một người thân nào.” Tiết Mông tránh khỏi Lão hoà thượng đang níu áo, nói giọng khàn khàn, “Các người không đi, ta tự đi.”

Nói xong lời này, hăn một người một kiếm, tự mình lên núi.

Âm thanh ngàn lá hỗn loạn ẩm ướt trong gió lạnh, sương mù dày đặc tựa như vô số oan hồn lệ quỷ trong rừng chít chít nói nhỏ, sần sật du tẩu.

Tiết Mông một mình tới đỉnh núi, cung điện hùng vĩ của Mặc Nhiên sáng lên ánh nền an bình. Hăn bỗng thấy trước Thống Thiên Tháp, có ba ngôi mộ, mộ thứ nhất đã phủ cỏ xanh, bia khắc tám chữ xiêu xiêu vẹo vẹo “Khanh trinh Hoàng Hậu sở cơ chi mộ.”

Cùng với vị “Hoàng Hậu Hấp” khá giống, mộ thứ hai, vẫn còn khá mới, vừa được đắp đất lên, trên bia khắc “Du bạo Hoàng Hậu Tống thị chi mộ.”

“... ..”

Nếu đổi lại là mười năm trước, nhìn thấy cảnh tượng hoang đường này, Tiết Mông nhất định sẽ cười ra tiếng.

Khi hăn và Mặc Nhiên cùng ở trong môn hạ của sư tôn, Mặc Nhiên là đồ đệ năng động hay vui đùa, cho dù Tiết Mông không ưa hăn, cũng sẽ bị hăn

chọc cho buồn cười.

Vị Hoàng Hậu Hấp và Du bạo Hoàng Hậu này không biết là cái quỷ gì, hẳn là Mặc đại tài tử lập bia mộ cho thê tử, phong cách so với “Vương Bát” “Oa” “Kích Bải” đều giống nhau. Bất quá tại sao hẳn lại cho Hoàng Hậu của mình hai thuy hào. Lại không hiểu được.

Tiết Mông nhìn đến ngôi mộ thứ ba.

Bóng đêm hạ xuống, ngôi mộ kia mở rộng, bên trong có một cỗ quan tài, bất quá trong quan tài không có ai, bia mộ cũng không có gì.

Chỉ là trước mộ có một vò lê hoa bạch, một chén hoành thánh đã nguội lạnh, mấy đĩa đồ ăn cay rát, đều là những món Mặc Nhiên thích.

Tiết Mông nghĩ người nhìn chốc lát, lòng bỗng cả kinh—— Chẳng lẽ Mặc Vi Vũ vốn không muốn phản kháng, tự đào mộ cho mình, nguyện ý chịu chết sao?

Mồ hôi lạnh ròng ròng.

Hắn không tin. Mặc Nhiên người này, trước nay đều liều mạng tới cùng, chưa bao giờ biết mệt mỏi, như thế nào là từ bỏ, với cách hành sự của hắn, nhất định sẽ liều chết với nghĩa quân tới cùng, sao có thể...

Mười năm này, Mặc Nhiên đứng trên đỉnh quyền lực, rốt cuộc thấy cái gì, và rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ai cũng không biết.

Tiết Mông xoay người chìm vào bóng đêm, hướng tới Vu Sơn điện chạy nhanh tới.

Trong Vu Sơn điện, Mặc Nhiên nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt tái nhợt.

Tiết Mông đoán không tệ, hẳn đúng là nguyện ý chịu chết. Ngôi mộ bên ngoài kia, đó là hắn tự đào cho mình. Một canh giờ trước, hắn dùng thuật truyền tống đưa tôi tớ rời đi, bản thân lại ăn kịch độc. Tu vi hắn rất cao, độc được vào cơ thể chậm rãi phát tán, bởi vậy lục phủ ngũ tạng như bị tầm cắn vào, thống khổ khắc càng thêm sâu.

“Kèo kẹt” một tiếng, cửa điện mở.

Mặc Nhiên không ngẩng đầu, chỉ khàn khàn nói: “Tiết Mông. Hẳn là ngươi, ngươi tới rồi?”

Tiết Mông đứng trên gạch vàng trong điện, cô độc, đuôi ngựa buông xuống, giáp nhẹ lập loè.

Đồng môn khi xưa lại gặp. Mặc Nhiên lại không có biểu tình gì, hần dựa vào thành ghế, lông mi đen dày buông xuống trước mắt.

Mọi người đều nói hần là ác ma dữ tợn ba đầu sáu tay, kỳ thật hần rất đẹp, mũi độ cung nhu hoà, môi mỏng sắc xảo, trời sinh lớn lên có vài phần tao nhã ngọt ngào, chỉ nhìn tướng mạo, ai cũng sẽ cảm thấy hần là một phu quân ngoan ngoãn.

Tiết Mông nhìn sắc mặt hần, liền biết hần đã uống thuốc độc. Trong lòng không biết là tư vị gì, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn siết chặt quyền, hỏi: “Sư tôn đâu?”

“... .. Cái gì?”

Tiết Mông lạnh lùng nói: “Ta hỏi ngươi, sư tôn đâu!!! Của ngươi, của ta, sư tôn chúng ta đâu?!”

“Nga.” Mặc Nhiên khẽ hừ nhẹ một tiếng, rớt cuộc chậm rãi mở đôi mắt đen bên trung có chút ánh tím, tựa như cách núi non năm tháng trùng trùng điệp điệp, dừng ở trên người Tiết Mông.

“Tính ra, từ khi chia tay ở Đạp Tuyết Côn Luân cung, ngươi và sư tôn, cũng đã năm năm không gặp nhau.”

Mặc Nhiên nói, hơi hơi mỉm cười.

“Tiết Mông, ngươi nhớ hần không?”

“Đừng nói nhảm nữa! Trả ngươi lại cho ta!”

Mặc Nhiên bình tĩnh mà liếc hần một cái, chịu đựng từng cơn co rút đau đớn từ bao tử, khoé miệng trào phúng, lưng vẫn dựa vào đế toạ.

Trước mắt chợt biến thành màu đen, hần mơ hồ cảm thấy lục phủ ngũ tạng vặn vẹo, bị hoà tan, hoá thành máu loãng.

Mặc Nhiên lười biếng nói: “Còn trả cho ngươi? Lời nói ngu xuẩn. Ngươi cũng không biết dùng đầu ngẫm lại, ta và sư tôn thâm cừ đại hận như thế, còn có thể để hần sống sao?”

“Ngươi—!” Huyết sắc trên mặt Tiết Mông chợt biến mất, hai mắt mở to, từng bước lui về sau, “Ngươi không có khả năng... Ngươi sẽ không...”

“Ta sẽ không làm sao?” Mặc Nhiên cười khẽ, ” Người thử nói xem, ta vì cái gì sẽ không?”

“Nhưng hãn là sư tôn người... Hãn dù sao cũng là sư tôn người... Người sao có thể ra tay!”

Hãn ngửa đầu nhìn Mặc Nhiên ngồi tại đế vị trên cao. Thiên giới có Phục Hy, Địa phủ có Diêm La, Nhân giới thì có Mặc Vi Vũ.

Đối với Tiết Mông mà nói, cho dù Mặc Nhiên có trở thành đế tôn Nhân giới, cũng không nên thành cái dạng này.

Tiết Mông cả người phát run, hận đến nước mắt rơi xuống: “Mặc Vi Vũ, người vẫn là người sao? Người đã từng...”

Mặc Nhiên nhàn nhạt giương mắt: “Hãn đã từng thế nào?”

Tiết Mông run giọng nói: “Người đã từng đối xử với người như nào, người hãn biết rõ...”

Mặc Nhiên bỗng nhiên cười: “Người là muốn nhắc nhở ta, hãn đã từng đánh ta đến thương tích đầy mình, ở trước mặt người khác bắt ta quỳ xuống nhận tội. Hay là muốn nhắc nhở ta hãn đã từng vì người, vì người không liên quan, chắn trước mặt ta, năm lần bảy lượt cản trở chuyện tốt của ta, phá hỏng nghiệp lớn của ta?”

Tiết Mông thống khổ lắc đầu: “... ..”

Không phải, Mặc Nhiên.

Người nghĩ kĩ một chút, người buông những cừu hận dữ tợn ấy ra. Người quay đầu nhìn lại một cái.

Người đã từng đưa người đi tu luyện, bảo vệ người chu toàn.

Người đã từng dạy người tập viết đọc sách, làm thơ vẽ tranh.

Người đã từng vì người mà nấu cơm, tay chân vụng về, làm bị thương một tay.

Người đã từng... Người đã từng ngày đêm chờ người trở về, một người từ khi trời tối... Tới tận hừng đông...

Bao nhiêu lời muốn nói nghẹn lại cổ họng, đến cuối cùng, Tiết Mông chỉ nức nở: “Người... Tình tình người rất xấu, nói chuyện lại khó nghe, đến ta cũng biết người đối xử với người tốt như thế nào, người vì sao... Người sao có thể nhẫn tâm...”

Tiết Mông ngẩng đầu, không muốn nước mắt rơi xuống, cổ họng lại nghẹn, rốt cuộc không nói tiếp được nữa.

Dừng thật lâu, trong điện truyền tới tiếng Mặc Nhiên nhẹ giọng thở dài, hần nói: “Đúng vậy.”

“Nhưng mà Tiết Mông. Người biết không?” Giọng Mặc Nhiên thực sự có chút mệt mỏi, “Hần đã từng hại chết người ta yêu nhất. Duy nhất.”

Tĩnh mạch kéo dài thật lâu.

Bao tử đau như bị lửa thiêu cháy, huyết nhục bị xé thành ngàn vạn mảnh nhỏ.

“Bất quá, cũng từng là sư đồ. Thi thể hần, nằm ở nam phong Hồng Liên Thuỷ Tạ. Nằm trên hoa sen, giữ gìn rất tốt, tựa như đang ngủ.” Mặc Nhiên hoà hoãn khẩu khí, cố gắng trấn định. Nói xong lời này, mặt hần vô biểu tình, ngón tay để trên bàn tử đàn, đốt ngón tay tái nhợt.

“Thi thể hần dùng linh lực của ta, mới có thể để mãi không thối rữa. Nếu người nhớ hần, không cần ở đây cùng ta nhiều lời, trước khi ta chết, mau đi đi.”

Cổ họng nẩy lên vị tanh ngọt, Mặc Nhiên ho khan vài tiếng, lại mở miệng, giữa môi răng toàn là máu tươi, ánh mắt lại nhẹ nhàng tự tại.

Hần nghẹn ngào mà nói: “Mau đi đi. Đi gặp hần. Nếu muộn, ta chết rồi, linh lực vừa dứt, hần cũng thành tro.”

Nói xong câu này, hần yếu ớt khép mắt, chất độc công tâm, liệt hoá dày vò. Đau đớn tê tâm liệt phế như vậy, thậm chí tiếng Tiết Mông khóc bi ai vụn vụn cũng trở nên xa xôi, giống như cách đại dương mênh mông vạn trượng, từ trong nước truyền đến.

Máu tươi không ngừng được từ khoé miệng chảy xuống, Mặc Nhiên siết chặt tay áo, cơ bắp từng trận co rút.

Mơ hồ mở mắt, Tiết Mông đã đi xa, khinh công tiêu tử kia không kém, từ đây chạy tới nam phong, kể cũng không mất nhiều thời gian.

Gặp mặt sư tôn lần cuối, hần có lẽ vẫn còn kịp.

Mặc Nhiên ngồi dậy, lưng la lung lay đứng lên, ngón tay loang lổ vết máu kết ấn, truyền tống chính mình tới trước Thông Thiên Thập Tử Sinh Đình.

Giờ là cuối thu, hoa hải đường nở rộ xinh đẹp.

Hắn không biết mình vì sao chọn nơi này kết thúc tội ác cả đời mình. Nhưng nhìn tới hoa nở, cũng có thể xem là phương trùng.

Hắn nằm vào quan tài mở rộng, ngẩng mặt nhìn ban đêm phồn hoa, yên tĩnh phiêu tạ.

Bay vào quan tài, chạm tới gương mặt. Bay là tả, như chuyện cũ điêu tàn.

Cả đời này, từ hai bàn tay trắng qua sinh tử, qua vô số lần, trở thành đế quân duy nhất ở Nhân gian.

Hắn tội ác chồng chất, hai tay đầy máu tươi, yêu hận đan xen, mong muốn ghét bỏ, đến cuối cùng, không còn lại gì.

Hắn chung quy, buông bỏ tất cả mọi thứ, tự làm cho mình một bia mộ. Mặc kệ là không biết xấu hổ khắc “Thiên cổ nhất đế”, hay là vớ vẩn như “Du bạo” “Hấp”, hắn cái gì cũng không khắc, phần mộ thủy hoàng Tu Chân giới, một câu cũng không có.

Mười năm giăng co trong trò khôi hài, rốt cuộc đã hạ màn.

Lại qua vài canh giờ, mọi người giờ cao cây đuốc sáng rõ, giống như một con rắn lửa, khi vào hành canh đế vương, chờ bọn họ, lại là Vu Sơn Điện trống trải, đúng vậy Tử Sinh Đỉnh không một bóng người, là bên Hồng Liên Tạ Thủy, Tiết Mông khóc đến chết lặng cạnh đồng tro tàn.

Còn có, trước Thông Thiên Tháp, thi thể Mặc Vi Vũ đã lạnh thấu.

Tác giả: Đợi lâu rồi, hắn là vẫn có người đang đợi đi, hahaha

Thay đổi thời gian: 10 giờ tối mỗi ngày (đây là giờ tác giả update, không phải mình).

[Husky] Chương 2: Bốn toạ sống lại

Edit + Beta: Chu

“Tâm ta vốn như nước lặng, vạn niệm hời, không ngờ cảnh đêm xuân, lẽ nào ý trời u thiên liên cốc thảo, chỉ sợ thói đời thay đổi gió sương.*”

(Phần này là thơ, mình không hiểu ý, không dám chỉnh sửa nhiều.)

Bên tai truyền tới tiếng ngâm nga yếu điệu Việt Nữ, từ ngữ như ngọc, lại làm Mặc Nhiên thấy đau đầu, huyết thái dương nảy lên.

“Ồn cái gì mà ồn! Quý khóc tang ở nơi nào! Người đâu, mang tiện tì này đuổi xuống núi!”

Gầm lên một tiếng xong, Mặc Nhiên mới kinh ngạc phát hiện không đúng.

... .. Không phải bản thân đã chết rồi sao?

Hận ý cùng hàn ý, thống khổ cùng cô đơn lạnh lẽo khiến ngực hẫng phát đau, Mặc Nhiên mở choàng mắt.

Trước khi chết nhiều chuyện như gió thổi tuyết bay, hẫng nhận ra bản thân đang nằm trên giường, không phải giường ở Tử Sinh Đình, giường này khắc rồng vẽ phượng, gỗ tẩm ra mùi son phấn nặng nề, đệm cũ phẩn hồng phẩn tím, thêu hoa văn uyên ương hí thủy, đúng là chỗ ngủ của nữ nhân câu lan.

“... ..”

Mặc Nhiên trong nháy mắt cứng đờ.

Hẫng biết đây là nơi nào.

Đây là một ngọa tử gần Tử Sinh Đình.

Nơi gọi là ngọa tử, thực chất chính là thanh lâu, nói thì là “Khi tới ngồi hợp, khi đi tan rã”, ý rằng khách nhân cùng phẩn tử có gặp cũng sẽ có chia tay.

Khi Mặc Nhiên còn trẻ, có một khoảng thời gian thực hoang dã, nửa tháng thì có tới mười hai ngày ngủ lại thanh lâu này. Nhưng mà thanh lâu này đã sớm rời đi khi bản thân hơn hai mươi tuổi, sau chuyển thành quán rượu. Vậy mà bản thân sau khi chết lại xuất hiện ở một thanh lâu vốn không còn tồn tại, đây là có chuyện gì?

Chẳng lẽ khi sống bản thân làm quá nhiều việc ác, cho nên bị Diêm Vương phạt đầu thai ở nhà thổ đi tiếp khách?

Mặc Nhiên một mặt suy nghĩ miên man, một mặt vô ý thức trở mình.

Thình lình đối diện với một không mặt ngủ say.

“... ..”

Tình huống gì thế này!!! Sao bên cạnh hẳn lại có người nằm??

Lại còn là nam nhân loã thể!

Nam tử này gương mặt non nớt, ngũ quan lả lướt, nhìn qua trong sáng đáng yêu, không phân nam nữ.

Trên mặt Mặc Nhiên không có biểu tình, nội tâm lại dậy sóng gió mãnh liệt, nhìn chăm chăm gương mặt đang đắm chìm trong mơ kia nửa ngày, đột nhiên nhớ ra.

Đây không phải tiểu quan khi mình còn trẻ đặc biệt sủng ái sao, hình như gọi là Dung tam?

Nếu không thì gọi là Dung Cửu.

Mặc kệ là Tam hay Cửu, việc này không quan trọng, quan trọng là, tiểu quan này về sau mắc bệnh hoa liễu, đã sớm chết nhiều năm, thi cốt đều nên mục không còn. Nhưng mà, bây giờ hẳn vẫn sống sờ sờ, trắng nõn nằm bên cạnh mình, chần gấm lộ ra bả vai, xanh xanh tím tím, dấu vết ái muội.

Mặc Nhiên lạnh mặt, nhấc chân lên, rời ánh mắt xuống dưới một chút.

Vị Dung không biết là Tam hay Cửu này, tạm gọi là Dung Cửu, tiểu mỹ nhân Dung Cửu cả người chổng chất vết roi, một cái dương chi bạch ngọc như phấn nộn trên người còn bị kẻ khác buộc vài sợi tơ hồng.

Mặc Nhiên vuốt cằm âm thầm tán thưởng mà thở dài: Thật tình thú nha.

Nhìn kỹ nghệ tinh xảo, kỹ xảo thành thạo, hình ảnh quen thuộc này.

Đây con mẹ nó không phải mình buộc đi??!

Hắn là người tu tiên, đối với việc trọng sinh có đọc qua. Giờ phút này, hắn không thể không nghi ngờ, bản thân hình như là trọng sinh rồi.

Vì để kiểm nghiệm ý nghĩ của mình, Mặc Nhiên tìm gương đồng. Gương đồng đã mài mòn rất nhiều, nhưng vẫn sáng mờ nhạt, vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy dung mạo của hắn.

Mặc Nhiên chết khi ba mươi hai tuổi, đã là ba mươi, nhưng gương mặt vị huynh đệ trong gương lại có vẻ rất trẻ con, mặt mày tuấn tiểu lộ ra khí chất thiếu niên độc hữu phi dương ương ngạnh, nhìn qua, cũng chỉ là đáng vẻ mười lăm mười sáu tuổi.

Phòng ngủ này không có người khác. Vì thế một thể hệ bạo quân của Tu Chân giới, Thực trung ác bá, đế tôn Nhân giới, tôn chủ Tử Sinh Đỉnh, Đạp Tiên Quân Mặc Nhiên trầm mặc một hồi, thành thật biểu đạt nội tâm của mình.

“Đệt... ..”

Một đệt này, liền làm Dung Cửu đang mộng lung ngủ đệt tỉnh.

Mỹ nhân kia lười biếng mà ngồi dậy, chăn gấm hơi mỏng khoác trên người trượt xuống bả vai, lộ ra thân hình trắng nõn, tóc dài mềm mại rủ xuống, nhắc lên con mắt đào hoa vẫn còn ngái ngủ, đuôi mắt nhiễm hồng, ngáp một cái.

“Ngô... .. Mặc công tử, hôm nay người dậy thật sớm nha.”

Mặc Nhiên không có lên tiếng, nếu thời gian quay lại mười mấy năm, hắn sẽ thật thích loại tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mị không phân rõ nam nữ như Dung Cửu này, nhưng hiện giờ, hắn là Đạp Tiên Quân ba mươi hai tuổi, như thế nào cũng thấy khi ấy đầu óc mình là lừa đực, mới cảm thấy loại nam nhân này đẹp.

“Có phải tối không qua ngủ không ngon, gặp ác mộng?”

Bốn toạ cũng chết rồi, người nói xem có phải ác mộng không.

Dung Cửu thấy hắn này giờ không nói gì, còn tưởng tâm tình hắn không tốt, vì thế đứng dậy xuống giường, đến trước cửa sổ khắc hoa gỗ, ôm Mặc Nhiên từ phía sau.

“Mặc công tử, người để ý ta đi nha, sao lại lơ đãng như vậy, không trả lời ta?”

Mặc Nhiên bị hấn ôm như vậy, mặt đều lạnh, hận không thể lập tức xé xác tiểu yêu tinh sau lưng mình, đánh lên khuôn mặt vô cùng mịn màng kia mười bảy mười tám cái tát, nhưng rốt cuộc vẫn là nhịn xuống.

Hắn có chút váng, không rõ tình trạng lắm.

Nếu như bản thân thật sự trọng sinh, như vậy hôm qua vừa mới cùng Dung Cửu điên loạn đảo phượng, tỉnh dậy liền đánh người mặt mũi bầm dập, hành vi như tâm thần phân liệt này, không ổn, cực kì không ổn.

Mặc Nhiên xốc lại tâm tình, giống như lơ đãng hỏi: “Hôm nay ngày nào tháng mấy?”

Dung Cửu sửng sốt, chợt cười nói: “Mùng bống tháng năm nha.”

“Năm Bính Thân?”

“Đó là năm trước rồi, năm nay là năm Đinh Dậu, Mặc công tử thật sự là quý nhân hay quên việc, quên càng ngày càng nhiều.”

Năm Đinh Dậu... ..

Mắt Mặc Nhiên gợn sóng, trong đầu nhanh chóng nghĩ.

Năm Đinh Dậu, mình vừa mới mười lăm tuổi, vừa được tôn chủ Tử Sinh Đình nhận là cháu trai thất lạc nhiều năm, từ một kẻ bị khinh như chó săn, thành phượng hoàng trên đầu cành.

Mình như vậy, thật sự trọng sinh rồi?

Hay là, đại mộng sau khi chết... ..

Dung Cửu cười nói: “Mặc công tử, ta thấy ngươi đói muốn ngất rồi, ngày mấy cũng nhớ không rõ. Người ngồi đây một lát, ta xuống bếp, lấy chút đồ ăn cho ngươi, bánh chiên có được không?”

“Rất được, thêm một chén cháo, về bốn ta ăn.”

Dung Cửu mặc thêm xiêm đi, chỉ một lát sau, bưng về một khay gỗ, bên trên có một chén cháo bí đỏ, hai cái bánh chiên, một đĩa đồ ăn sáng.

Vừa lúc Mặc Nhiên hơi đói bụng, đang chuẩn bị ăn bánh, Dung Cửu bỗng nhiên đẩy tay hắn ra, mỉa mai nói: “Ta bốn công tử ăn.”

“... ..”

Dung Cửu cầm lên một cái bánh, ngồi trên đùi Mặc Nhiên. Hắn khoác ngoại bào hơi mỏng, bên dưới cái gì cũng mặc, da thịt non mịn nơi đùi tách

ra, dán sát da thịt Mặc Nhiên, còn không ngừng ái muội mà cợt tới, ý tứ dụ dỗ không cần nói cũng biết.

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm mặt Dung Cửu một lát.

Dung Cửu cho rằng hắc nãi tâm, giận dữ nói: “Người nhìn ta như vậy làm gì? Đồ ăn đã lạnh rồi.”

Mặc Nhiên im lặng một lát, nhớ tới những chuyện tốt kiếp trước Dung Cửu làm với mình, khoé miệng chậm rãi nở một nụ cười ngọt ngào, vô cùng thân mật.

Chuyện ghê tởm này, Đạp Tiên Quân hắc nãi đã làm nhiều, chỉ cần hắc nãi nguyện ý, ghê tởm hơn hắc nãi cũng làm được, kỹ xảo trẻ con, không làm khó được hắc nãi.

Mặc Nhiên thoải mái dễ chịu dựa vào ghế ngồi, cười nói: “Ngồi lên.”

“Ta không phải... Không phải đang ngồi sao.”

“Người biết ta đang nói ngồi ở đâu.”

Mặt Dung Cửu đỏ lên, trách móc: “Gấp như vậy, công tử ăn xong đã rồi mới... A!”

Lời còn chưa dứt, đã bị Mặc Nhiên cưỡng chế túm tới, đi lên phía trước, lại đè xuống. Dung Cửu tay run lên, chén cháo nghiêng trên mặt đất, hắc nãi kinh hoảng vẫn không quên thấp thấp nói: “Mặc công tử, chén này...”

“Đừng động.”

“Kia, người vẫn nên ăn một chút... Ân... .. A... ..”

“Ta không phải đang ăn sao?” Mặc Nhiên giữ eo hắc nãi, ánh mắt đen nhánh loé lên ánh sáng, con người phản chiếu dung nhan diễm lệ của Dung Cửu đang ngửa cổ.

Đời trước, khi bản thân nguyện ý triền miên, vẫn hôn lên đôi môi đỏ mọng kia. Thiếu niên xinh đẹp này, gặp may, đặc biệt nói mình động tâm, muốn nói mình không động tâm, đó là giả.

Nhưng mà, biết được Dung Cửu làm gì sau lưng hắc nãi, Mặc Nhiên liền cảm thấy cái miệng này hơi thối khó ngửi, không muốn hôn.

Mặc Nhiên ba mươi hai tuổi cùng Mặc Nhiên mười lăm tuổi không giống nhau.

Tỷ như, hãn mười lăm tuổi khi triền miên còn biết ôn nhu, ba mươi tuổi, chỉ còn bạo lực.

Xong việc, hãn nhìn Dung Cửu bị chính mình làm cho hơi thở đã yếu ớt, đã ngất lịm đi, đôi mắt vương nước mắt, hơi hơi mị lên, vậy mà mang theo chút ý cười. Hãn cười rộ lên rất đẹp, mắt đen sâu đậm, nhìn theo góc nào đó, sẽ nhiễm ánh tím kiêu sa. Giờ phút này hãn cười ngâm ngâm mà nhắc đầu Dung Cửu lên, đem người nhắc tới giường, thuận tay nhặt mảnh sứ vỡ, kè sát mặt Dung Cửu.

Hãn từ trước đến nay luôn có thù tất báo, bây giờ cũng vậy.

Nghĩ đến kiếp trước mình chiếu cố Dung Cửu, thậm chí muốn thay hãn chuộc thân, mà Dung Cửu lại cùng kẻ khác bày cách hại hãn, hãn liền nhịn không được mà cong lên đôi mắt cười tùm tùm, đem mảnh sứ sắc bén, dán trên má Dung Cửu.

Người này dùng nhan sắc làm ăn, không có gương mặt này, cái gì cũng không có.

Nam nhân mị tục này, sẽ giống con chó lưu lạc đầu đường, bò trên mặt đất, bị giày đá, bị mắng mỏ phỉ nhỏ, ai u... Tưởng tượng thôi cũng khiến thế xác và tinh thần hãn đều sung sướng. Quả thực vừa mới thao người ghê tởm này, đều tan thành mây khói.

Mặc Nhiên cười càng thêm đáng yêu.

Tay dùng chút lực, một tia máu đỏ chảy ra.

Người đang hôn hôn trầm trầm tựa hồ đau đớn, tiếng khàn khàn, khẽ rên một tí, lông mi vương nước mắt, thoát nhìn điềm đậm đáng yêu.

Mặc Nhiên bỗng dừng tay.

Hãn nhớ tới cố nhân.

“... ..”

Sau đó, hãn bỗng ý thức được mình đang làm gì. Sững sốt vài giây, rồi cuộc chậm rãi, buông tay.

Thật là làm việc ác thàn quen. Hãn đã quên, mình đã trùng sinh.

Hiện tại, việc gì cũng chưa phát sinh, sai lầm lớn nhất chưa xảy ra, người kia... Cũng chưa chết. Hãn hà tất phải thô bạo tàn nhẫn mà đi vào con đường sai lầm lúc trước, hãn rõ ràng có thể làm lại lần nữa.

Hắn ngồi xuống, một chân đặt ở mép giường, không chút để ý mà ngấm nghĩa mảnh sứ vỡ trong tay. Bỗng nhiên nhìn đến bánh bột ngô đầy dầu trên bàn, vì thế cầm lấy, xé giấy dầu ra, cắn từng miếng từng miếng, ăn tới một miếng đầy dầu, môi sáng bóng.

Bánh bột ngô là đặc sản của ngôã tử này, kỳ thật ăn cũng không quá ngon, so với những món sơn hào hải vị hắn từng ăn, ăn như nhai sáp, nhưng từ sau khi ngôã tử rời đi, Mặc Nhiên cũng chưa ăn loại bánh rán này. Bây giờ, hương vị bánh bột ngô quen thuộc, chuyện cũ cũng theo đó, cuộn cuộn trở lại đầu lưỡi.

Mặc Nhiên cắn một miếng, chuyện trùng sinh không chân thật giảm đi một phần.

Ăn bánh xong, hắn rút cuộc từ trong mê mang phục hồi lại tinh thần.

Hắn thật sự đã trùng sinh.

Cuộc đời hắn làm chuyện ác, những việc không thể quay đầu, đều chưa xảy ra.

Chưa giết bá phụ bá mẫu, không đồ sát 72 thành, không khi sư diệt tổ, chưa thành thân, còn có...

Ai cũng chưa chết.

Hắn chép miếng, liếm đi lớp bột trắng, hắn cảm nhận được một tia vui vẻ bé nhỏ nhanh chóng lan rộng, thành sóng gió kích động cuồng nhiệt. Hắn từ xưa oai phong một cõi, tam đại cấm thuật của Nhân giới đều đọc qua. Hai thuật đều tinh thông, chỉ có thuật “Trọng sinh” cuối cùng, dù hắn thiên phú trời ban, cũng không học được.

Lại không nghĩ tới, khi sống cầu không được, khi chết lại thành sự thật.

Trước đủ loại không cam lòng, nản lòng, cô độc, mấy cảm giác này, vẫn đọng lại trong ngực, ánh lửa ở Tử Sinh Đỉnh cao vạn trượng, cảnh tượng đại quân vẫn còn trước mắt.

Hắn khi ấy thật sự không muốn sống nữa, ai cũng nói hắn là mệnh cô sát, bạn bè xa lánh, cuối cùng chính hắn cũng thấy như cái xác không hồn, vô cùng nhàm chán, tịch mịch vô cùng.

Nhưng không biết sai ở đâu, kẻ tội ác tày trời như hắn, vậy mà sau khi chết lại có cơ hội trùng sinh.

Hắn vì sao phải vì chút thù riêng năm xưa, huỷ dung nhan Dung Cửu?
Dung Cửu tham tiền tài nhất. Kẻ này bán da thịt một lần, lại mất đi chút bạc, nhỏ nhỏ khiến trách một chút. Mạng người, hắn tạm không muốn treo trên lưng.

“Người hời rồi, Dung Cửu.”

Mặc Nhiên tùm tùm nói, đầu ngón tay dùng lực, ném mảnh sứ vỡ ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, hắn lấy ít châu báu của Dung Cửu, cho vào trong túi mình, dù bận vẫn ung dung, chậm rãi thu thập tốt rồi, thông thả ung dung rời ngoã tử.

Bá phu bá mẫu, đường đệ Tiết Mông, sư tôn, còn có...

Sư ca, ta đến tìm người.

Tác giả có lời muốn nói: CP truyện: Mặc Nhiên x sư tôn

Có sư huynh bạch hoa liên lượn qua, không cần đi sai đội ngũ~

[Husky] Chương 3: Sư ca của bốn toạ

Edit + Beta: Chu

Ân... .. Nếu linh hồn kiếp trước quay về, tu vi hùng mạnh ở kiếp trước, có thể cũng quay về không?

Mặc Nhiên thử vận linh lực, cảm nhận linh lực trong người, tuy dồi dào, nhưng không cường đại. Nói cách khác, tu vi của hắn không được kế thừa lại.

Nhưng mà việc này cũng chẳng sao, hắn trời sinh thông minh, tính giác ngộ lại cao, cùng lắm thì tu luyện lại, cũng không có gì ghê gớm. Huống chi việc trùng sinh là chuyện vui, mặc dù không được hoàn mỹ, cũng đều bình thường. Mặc Nhiên nghĩ vậy, liền thu lại răng nanh, giống như bộ dáng thiếu niên mười lăm tuổi nên có, cực kỳ cao hứng chuẩn bị quay về môn phái.

Ở ngoại ô, chợt có xe ngựa đi qua, bánh xe lăn nhanh, lúc này sẽ không có ai chú ý đến Mặc Nhiên vừa mới mười lăm tuổi.

Thình thoảng có thôn phụ bận rộn nơi đồng ruộng, rảnh rỗi ngẩng đầu lên, thấy thiếu niên đẹp mắt lạ thường, ánh mắt sẽ sáng ngời, hai mắt nhìn chăm chăm.

Mặc Nhiên cũng cười hì hì, không chút khách khí nhìn lại, đến tận khi khiến nữ phụ có chồng đó nhìn đến đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Chạng vạng tối, Mặc Nhiên vào trấn Vô Thường, nơi cách rất gần Tử Sinh Đình, chiều hôm hiện một vầng hồng nhạt như máu, chiếu lên ngọn núi nguy nga nhuốm đỏ. Sờ bụng, hơi đói, vì thế hắn quen cửa quen nẻo vào tửu lầu, nhìn thẻ bài màu đỏ viết chữ đen ghi tên đồ ăn trước quầy, nhanh

nhện chọn món nói: “Chưởng quây, cho một đĩa bống bống kê, một đĩa phu thê phế phiến, hai cân rượu trắng, lại thêm một đĩa thịt bò.”

Tiếng người dừng nghỉ chân nói chuyện rất nhiều, thật náo nhiệt, tiên sinh kể truyện trên đài phe phẩy quạt, đang kể về chuyện xưa ở Tử Sinh Đỉnh, mặt mày hớn hở, nước miếng bay tứ tung.

Mặc Nhiên ngồi sát cửa sổ, vừa ăn cơm, vừa nghe người ta kể chuyện.

“Mọi người đều biết, Tu Chân giới chúng ta dựa vào vị trí phân chia, chia làm Thượng Tu giới và Hạ Tu giới, hôm nay chúng ta kể đến môn phái tài giỏi nhất ở Hạ Tu giới, Tử Sinh Đỉnh. Hắc, phải biết là, trấn Vô Thường của chúng ta mấy trăm năm trước chỉ là một trấn nhỏ hoang vắng nghèo nàn, bởi vì cách cửa vào Quỷ giới rất gần, trời âm u, thôn dân cũng không dám ra khỏi cửa, nếu không thì phải đi lại trong đêm, cần phải có đồ đuổi ma linh, đốt tiền giấy, vừa kêu “Người đến cách núi nặng, quỷ đến cách giấy nặng”, vừa nhanh chóng đi qua. Nhưng nhìn hôm nay xem, trấn chúng ta náo nhiệt phồn hoa, so với nơi khác cũng không khác, đều là nhờ ơn của Tử Sinh Đỉnh. Nơi này, không nghiêng không lệch, ở ngay lối vào Quỷ môn quan, nằm giữa hai giới âm dương. Tuy lập phái chưa lâu, nhưng... ..”

Đoạn lịch sử này, Mặc Nhiên nghe tới tai cũng muốn thành kén, vì thế hứng thú của thiếu chuyển ra ngoài cửa sổ, thất thần nhìn quanh. Vừa lúc, dưới lầu có mấy sạp, mấy đạo sĩ mặc đồ của người nơi khác dùng vải đen che lồng sắt, đang ở đầu đường bán nghệ.

So với lão tiên sinh kể chuyện thì thú vị hơn.

Lực chú ý của Mặc Nhiên bị hấp dẫn sang.

“Nhìn một chút, nhìn một lần, đây chính là mãnh thú thượng cổ Tì Hưu con, bị ta bắt được. Bây giờ còn nhỏ, vẫn có thể làm xiếc, tính toán! Hành hiệp trượng nghĩa không dễ, ai có tiền cho tiền, không có đứng xem, tới xem trò hay – Tì Hưu gảy bàn tính!”

Chỉ thấy mấy đạo sĩ ồn ào nhắc vải đen lên, lồng sắt đóng, rõ ràng là mấy yêu thú mặt người thân thú.

Mặc Nhiên: “... ..”

Mấy thằng nhãi con lông xù xù này?? Cũng dám gọi là Tì Hưu?

Trâu thật thì mau thối xé trời, ai tin người đó đầu óc như lừa.

Nhưng không bao lâu Mặc Nhiên liền được mở rộng tầm mắt, hai mươi ba mươi cái đầu lừa vây xung quanh xem trò, thỉnh thoảng reo hò vỗ tay, không khí náo nhiệt, người trong túp lều cũng không nhìn được nhìn ra ngoài, làm cho tiên sinh kể chuyện xấu hổ.

“Tôn chủ Tử Sinh Đĩnh hiện giờ, uy danh hiển hách, danh tiếng truyền xa-“
“Hảo!! Lại diễn trò nữa!”

Tiên sinh kể chuyện nghe tiếng cổ vũ, cũng nhìn ra ngoài, chỉ thấy khách nhân kia mặt đỏ bừng, hưng phấn lạ thường, nhưng ánh mắt hiển nhiên không phải nhìn mình, mà là rạp xiếc dưới lều.

“Nha, Tì Hưu gảy bàn tính đâu?”

“Ai nha nha nha, thật lợi hại!”

“Hảo! Xuất sắc! Lại diễn Tì Hưu ném táo!”

Người trong lều cười ha ha, đều tới bên cửa sổ xem náo nhiệt. Tiên sinh kể chuyện vô cùng đáng thương tiếp tục kể: “Tôn chủ nổi danh nhất, hẳn có một chiết phiến, hẳn... ..”

“A ha ha ha ha, Tì Hưu lông nhát nhất muốn cướp táo ăn, nó còn lăn lộn trên mặt đất!”

Tiên sinh kể chuyện lấy khăn tay lau mặt, tức đến môi cũng hơi run.

Mặc Nhiên nhấp nhấp môi, giãn mặt ra cười, ở sau rèm che đi mặt thông thả ung dung mà nói: “Đừng kể chuyện Tử Sinh Đĩnh, hát đoạn “Thập Bát Mô”, bảo đảm kéo người trở về.”

Tiên sinh kể chuyện không biết người sau rèm là công tử Tử Sinh Đĩnh Mặc Nhiên, rất có khí tiết mà cắn răng: “Thô bỉ, từ ngữ thô bỉ, không chút, không chút thanh nhã.”

Mặc Nhiên cười nói: “Nơi này còn chỗ nào thanh nhã? Người cũng đừng thẹn quá hoá giận.”

Dứt lời, dưới lều chợt âm ỉ.

“Ai nha! Phi ngựa thật nhanh!”

“Là Tiên Quân Tử Sinh Đĩnh đi!”

Tiếng bàn tán sôi nổi, một con ngựa đen từ phía Tử Sinh Đĩnh chạy đến, nhanh như chớp sát lại rạp xiếc!

Người ngồi trên ngựa, đội một cái đầu lạp, mặc áo choàng đen, che kín mít, nhìn không ra tuổi không ra giới tính, còn một phụ nhân tầm ba bốn mươi tuổi, tay chân thô kệch, mặt đầy sương gió.

Phụ nhân nhìn mấy con gấu kia chột khóc, nàng ngã xuống ngựa, nghiêng ngả lão đảo mà tiến lên, ôm lấy một con gấu người liền quỳ xuống đất gào khóc: “Con ơi!!! Con của ta-“

Người chung quanh ngây ngốc. Có người gãi đầu lẩm bẩm nói: “Người nhà? Đây không phải thượng thú thần cổ Tì Hưu con sao? Sao nữ nhân này lại gọi nó là con?”

“Đây không phải Tì Hưu mẹ đi.”

“Ai da, thật lợi hại, mẹ nó cũng tu thành hình người rồi.”

Thôn dân không hiểu biết, ở ngoài hồ ngôn loạn ngữ, nhưng Mặc Nhiên bắt đầu cân nhắc lại.

Tương truyền, có mấy đạo sĩ giang hồ sẽ đi lừa gạt trẻ con, sau đó cắt lưỡi tiểu hài tử, làm bọn chúng không nói được, lại dùng nước sôi giội lên làm chúng bị bỏng nặng, nhân lúc huyết nhục mơ hồ, lấy da thú dán lên người chúng, máu khô lại, da lông dính chặt vào người tiểu hài tử, nhìn qua như yêu quái kì dị. Những đứa trẻ đó không biết nói, không biết viết, chỉ có thể bị người bắt nạt, phối hợp biểu diễn trò xiếc như “Tì Hưu gảy bàn tính”, nếu phản kháng, sẽ bị đánh một trận roi.

Thảo nào hẳn không hề cảm thấy chút yêu khí, những “Tì Hưu” này căn bản không phải yêu, mà là người sống sờ sờ... ..

Còn đang tự hỏi, vị mặc áo choàng đen bên kia đã thấp giọng nói với mấy đạo sĩ vài câu, những đạo sĩ kia nghe, nháy mắt bạo nộ, miệng hét lớn “Xin lỗi? Gia gia ngươi không biết xin lỗi viết như thế nào!” “Tử Sinh Đình có gì đặc biệt hơn người?” “Xen vào chuyện của người khác, đánh cho ta!” Nói xong liền nhào lên đánh vị áo choàng đen.

“Ai da.”

Nhìn thấy đồng môn bị đánh, Mặc Nhiên lại thấp giọng cười hai tiếng, “Hung hăng như vậy nha.”

Hắn không hề có ý định ra tay tương trợ. Kiếp trước, hắn rất ghét việc môn phái như này gặp chuyện bất bình liền rút đao tương trợ, giống như đứa trẻ

ngốc, con mèo của Vương bá mẫu đầu thôn leo lên cây xuống không được, chưởng môn cũng phải người đến, toàn kẻ không có mắt.

Thiên hạ nhiều việc không công bằng, quản cái gì mà quản, một chết người.

“Đánh nhau rồi đánh nhau rồi! Ai nha! Đấm thật hại!”

Trên tửu lầu, biển người mênh mông xem vây xem náo nhiệt.

“Nhiều người đánh một như vậy, có xấu hổ không!”

“Tiên Quân để ý phía sau! Ai nha! Thật nguy hiểm! Oa nha nha nha-“

“Né đòn thật đẹp!”

Những người này thích xem đánh nhau, Mặc Nhiên lại không thích, hắt trả qua gió tanh mưa máu nhiều lần, chuyện phát sinh dưới mí mắt như ruồi bọ. Hắt lười biếng phui đậu phộng trên áo, đứng dậy bỏ đi.

Đi xuống lầu, mấy đạo sĩ cùng vị mặc áo choàng đen đấu kiếm khó phân cao thấp, kiếm khí lạnh lẽo, Mặc Nhiên ôm hai tay, dựa vào cửa quán rượu, nhìn không được sách một tiếng.

Mất mặt.

Tử Sinh Đình đều hung hãn dũng mãnh, áo choàng đen đánh nhau lại không giỏi, thấy mà vẫn bị mấy đạo sĩ giang hồ kéo xuống ngựa, vây quanh đập lên, vẫn không ra tay tàn nhẫn.

Ngược lại vẫn cố nói đạo lý: “Quân tử động thủ không động khẩu, nói đạo lý với các người, vì sao các người không nghe?!”

Các đạo sĩ: “... ..”

Mặc Nhiên: “... ..”

Các đạo sĩ nghĩ chính là, gì? Người này, bị đánh thê thảm như vậy, vẫn còn quân tử động khẩu không động thủ? Đầu là màn thầu, không có nhân sao? Mặc Nhiên đột nhiên biến sắc mặt, nhất thời trời đất quay cuồng, hô hấp hắt run lên, khó tin mở to hai mắt – giọng nói này... ..

“Sư Muội!” Mặc Nhiên sốt ruột khê quát, vận linh lực đánh ra, liền đem năm đạo sĩ giang hồ làm xằng làm bậy bay xa! Hắt quỳ trên đất, nang người mặc áo choàng đen đầy dấu chân dậm, giọng hơi hơi phát run-

“Sư Muội, là người sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Tuy rằng tên là Sư Muội, nhưng hẳn là sư ca, là sư ca 23333

[Husky] Chương 4: Đường đệ của bốn toạ

Edit + Beta: Chu

Sư Muội này không phải sư muội kia.

Sư Muội cam đoan không phải nam tử giả, luận về thời gian nhập môn, hẳn vẫn là sư huynh của Mặc Nhiên.

Sở dĩ xui xẻo phải nhận cái tên như vậy, là vì tôn chủ Tử Sinh Đình không có học thức.

Sư Muội vốn là cô nhi, được tôn chủ nhặt ở ngoài về, đứa nhỏ này bệnh tật ốm yếu, tôn chủ suy nghĩ, liền đặt cho một cái tên xấu, tên xấu mới dễ sống.

Tiểu hài tử môi hồng da trắng, rất giống tiểu nha đầu làm người yêu thương, vì thế tôn chủ vắt hết óc, suy nghĩ một cái tên, gọi là Tiết Nha.

Tiết Nha càng ngày càng lớn, càng ngày càng đẹp, chuyện gì cũng hiểu, lông mày khoé mắt đều nhiễm phong tình, có chút ý vị đào hoa.

Thôn phu hương đã thấy tên Tiết Nha này không có vấn đề, nhưng gặp mỹ nhân lại gọi “Cầu Đan” “Thiết Trụ” được sao?

Các huynh đệ đồng môn cảm thấy không ổn, dần dần không gọi là Tiết Nha nữa, nhưng đó là tên Tôn chủ đặt, bọn họ không tiện đổi, vì thế nửa đùa nửa thật gọi là Sư Muội.

Sư muội dài sư muội ngắn, sau đó Tôn chủ dứt khoát vung tay, thiện giải nhân ý mà nói: “Tiết Nha, người dứt khoát đổi tên đi, gọi là Sư Muội, muội trong môn muội, thế nào?”

Còn không biết xấu hổ mà hỏi thế nào... ... Người bình thường có thể chịu được cái tên ngu ngốc này sao? Nhưng Sư Muội tính tình tốt, hẳn giương mắt nhìn tôn chủ, thấy tôn chủ hưng phấn niềm vui rạo rực nhìn hẳn, còn

nghe bản thân làm một chuyện lớn tốt đẹp. Sư Muội không đành lòng, cảm thấy thật uỷ khuất, cũng không thể vứt bỏ mặt mũi của tôn chủ. Vì thế vui vẻ quỳ tạ, từ đây thay danh đối họ.

“Khụ khụ” Người mặc áo choàng đen sắc mấy tiếng, hô hấp mới bình thường, giương mắt nhìn Mặc Nhiên, “Ân? A Nhiên? Sao đệ lại ở đây?”

Cách một lớp sa幔, cặp mắt kia nhu nhược xuân thủy, sáng như sao trời, thẳng thắn đâm vào đáy lòng Mặc Nhiên.

Một cái liếc mắt, những mật ý nhu tình đã phủ bụi từ lâu của Đạp Tiên Quân, trong nháy mắt tràn ra.

Là Sư Muội.

Không sai được.

Mặc Nhiên là một lưu manh, đời trước, chơi đùa cả nam lẫn nữ rất nhiều, cuối cùng không phải chết vì tình tần nhân vong, chính hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng người duy nhất hắn thích xuất phát từ nội tâm non nớt, hắn lại thật cẩn thận, chưa bao giờ dám đụng chạm bừa bãi.

Những năm đó, hắn và Sư Muội hai người phong hoa tuyết nguyệt mà ái muội, nhưng khi Sư Muội chết, Mặc Nhiên cũng chỉ mới nắm tay người ta, hôn cũng chỉ đánh bậy đánh bạ một lần.

Mặc Nhiên cảm thấy bản thân thật bẩn, Sư Muội quá thuần lương ôn nhu, hắn không xứng.

Khi người này còn sống hắn đã quý trọng như vậy, sau khi chết càng không cần nói. Trở thành ánh trăng sáng trong lòng Mặc Nhiên, mặc cho hắn nhớ thương cồn cào, người đã thành một nắm đất vàng, dưới cửu tuyền, tiên tung khó tìm.

Nhưng mà giờ khắc này, Sư Muội sống sờ sờ xuất hiện trước mắt hắn, Mặc Nhiên phải dùng hết khí lực toàn thân, mới nhìn xuống được cảm giác kích động của mình.

Mặc Nhiên đỡ người kia dậy, thay hắn phủi bụi đất trên áo choàng, lòng đau như cắt.

“Nếu ta không ở đây, huynh còn bọn họ khi dễ thành dạng gì? Người khác đánh huynh, sao không đánh lại?”

“Ta muốn nói đạo lý trước...”

“Cùng những kẻ này nói đạo lý cái gì! Bị thương không? Đau chỗ nào?”

“Khụ, khụ, A Nhiên, ta... .. Ta không sao.”

Mặc Nhiên quay đầu, vẻ mặt hung ác nhìn mấy đạo sĩ kia nói: “Người của Tử Sinh Đỉnh, các người cũng dám đánh? Lá gan thật lớn.”

“A Nhiên... .. Thôi bỏ đi... ..”

“Các người không phải muốn đánh sao? Tới a! Sao không cùng ta so chiêu!”

Mấy vị đạo sĩ kia bị Mặc Nhiên đánh một chưởng, đã biết người này tu vi vượt xa mình, bọn họ ăn mềm sợ cứng, nào dám cùng Mặc Nhiên so chiêu, vội vàng lui về sau.

Sư Muội liên tục thở dài, khuyên nhủ: “A Nhiên, đừng có đánh, nên khoan dung độ lượng.”

Mặc Nhiên quay đầu nhìn hăn, trong lòng không khỏi chua xót, hốc mắt hơi nóng.

Sư Muội trước nay đều lương thiện như thế, đời trước khi chết, cũng không hề oán giận, không chút hận ý. Thậm chí, còn khuyên Mặc Nhiên, không cần ghi hận vị sư tôn rõ ràng có thể cứu hăn một mạng, mà lại khoanh tay đứng nhìn kia.

“Chính là bọn họ... ..”

“Ta không phải vấn ớn, không có việc gì sao? Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, nghe sư ca.”

“Ai ai, được rồi, nghe huynh, đều nghe huynh.” Mặc Nhiên lắc đầu, trừng mắt lườm các đạo sĩ một cái, “Có nghe chưa? Sư ca ta thay các người xin tha! Còn không mau rút đi? Vẫn còn ở đây, là muốn ta tiễn các người sao?”

“Vâng vâng vâng! Bọn ta rút! Liền rút!”

Sư Muội nói với mấy đạo sĩ kia: “Chờ đã.”

Mấy người kia cảm thấy Sư Muội vừa bị bọn họ đánh tới bờ, phỏng chừng là sẽ không dễ dàng tha cho mình, quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu: “Tiên Quân, Tiên Quân bọn ta sai rồi, bọn ta có mắt mà không thấy Thái Sơn. Cầu Tiên Quân tha cho bọn ta!”

“Vừa rồi ta muốn cùng các người nói chuyện, các người lại không nghe.”
Sư Muội thở dài nói, “Các người bắt con người ta đi, tội lỗi đáng hổ thẹn như vậy, làm tâm cha mẹ bọn chúng đau như dao cắt, có cần rút lương tâm không?”

“Cần rút! Cần rút! Tiên Quân, bọn ta sai rồi! Cũng không dám nữa! Không dám nữa!”

“Các người sau này phải làm người tốt, không được làm việc xấu, đã biết chưa?”

“Vâng! Tiên Quân dạy rất đúng! Bọn ta, bọn ta xin nhớ, xin nhớ!”

“Nếu vậy, thì xin lỗi vị phu nhân này, rồi chữa trị cho bọn trẻ đảng hoàng đi.”

Chuyện này giải quyết xong, Mặc Nhiên đỡ Sư Muội lên ngựa, bản thân mượn dịch quán một con khác, hai người từ từ đi ngang nhau, trở về môn phái.

Ngô Câu trên cao, ánh trăng xuyên qua lá cây, chiếu đến đường nhỏ trong rừng.

Đi đi về về, tâm tình Mặc Nhiên dần tốt lên: hắn vốn nghĩ rằng phải về Tử Sinh Đỉnh, mới có thể gặp lại Sư Muội, không ngờ Sư Muội lại xuống núi giúp đỡ, đúng lúc gặp hắn, Mặc Nhiên càng thêm tin tưởng, hắn và Sư Muội quả nhiên có duyên phận.

Tuy nói lúc này, Sư Muội và bản thân không ở bên nhau, nhưng đời trước đã âm thầm chấp thuận, đời này hiển nhiên cưỡi ngựa thành quen, nước chảy thành sông.

Điều duy nhất hắn lo lắng, chính là bảo vệ tốt Sư Muội, không tái diễn như năm đó, Sư Muội chết thảm trong ngực mình... ..

Sư Muội không biết Mặc Nhiên đã trùng sinh, giống khi xưa cùng hắn tán gẫu. Hai người trò trò chuyện chuyện liền tới chân Tử Sinh Đỉnh.

Ai ngờ đêm hôm khuya khoắt, trước sơn môn lại có người, như hổ rình mồi mà nhìn bọn họ chằm chằm.

“Mặc Nhiên! Người còn biết về?”

“Ai??”

Mặc Nhiên vừa nâng mắt, nha, là một vị thiên chi kiêu tử nổi giận đùng đùng.

Người này không phải ai khác, đúng là Tiết Mông khi nhỏ.

So với Tiết Mông nhìn thấy trước khi chết, khi hăn mười lăm mười sáu tuổi, càng thêm kiệt ngạo tuần tiếu. Một thân chiến giáp xanh nhạt, đuôi ngựa cột cao, phát khẩu bạc tinh xảo, đai lưng đầu sư tử thắt quanh vòng eo nhỏ, giáp tay chân đều đủ, sau lưng đeo một thanh loan đao nhỏ toả hàn quang lộng lẫy, bên tay trái có hộp tên bạc lấp lánh.

Mặc Nhiên thăm thở dài, dứt khoát nghĩ:

Ầy, phiền.

Tiết Mông, kể cả khi là thiếu niên hay khi lớn, đều thực sự rất phiền.

Nhìn hăn, con trai ngoan ngoãn, nửa đêm không ngủ, mặc nguyên bộ chiến giáp của Tử Sinh Đình trên người, muốn làm gì? Biểu diễn chim trĩ gọi bạn tình khổng tước xoè đuôi sao?

Nhưng mà, Mặc Nhiên không thích Tiết Mông, Tiết Mông chưa chắc đã ưa hăn.

Mặc Nhiên là con riêng, khi còn nhỏ, hăn còn không biết phụ thân mình là ai, ở Tương Đàm làm việc trong nhạc phường không có chút lý tưởng. Đến tận năm mười bốn tuổi, mới được người nhà đưa về Tử Sinh Đình.

Còn Tiết Mông là thiếu chủ Tử Sinh Đình, tính ra, hăn thật sự là đường đệ của Mặc Nhiên. Tiết Mông vừa thành thiếu niên, đã là thiên tài, tung hô “Thiên chi kiêu tử” “Phượng hoàng nhi”. Người bình thường ba năm tu Trúc Cơ, tu thành linh hạch cần ít nhất năm năm, Tiết Mông thiên phú thông minh, từ khi nhập môn đến khi tu thành linh hạch, mất không đến năm năm, làm cha mẹ vui mừng, tám phương khen ngợi.

Nhưng trong mắt Mặc Nhiên, mặc kệ hăn là phượng hoàng hay là gà, là khổng tước hay là vịt, hoặc là chim. Khác nhau mỗi lông dài lông ngắn mà thôi.

Vì thế Mặc Nhiên coi Tiết Mông là: chim đồ chơi,

Tiết Mông coi Mặc Nhiên là: đồ chó.

Có lẽ là di truyền của gia tộc, thiên phú của Mặc Nhiên cũng thập phần kinh người, thậm chí, so với Tiết Mông còn kinh người hơn.

Lúc Mặc Nhiên mới đến, Tiết Mông cảm thấy mình đặc biệt cao quý lãnh diễm, tu dưỡng tốt, có học thức, công phu giỏi, lớn lên đẹp, so với loại đường ca không biết mấy chữ, lưu manh cà lơ phất phơ không phải người cùng đường.

Vì thế phượng hoàng nhi tự luyện chỉ huy tùy tùng, nói với họ: “Các người nghe cho rõ, Mặc Nhiên người này, chơi bời lêu lổng, không học vấn không nghề nghiệp, là lưu manh đầu đường xó chợ không hơn không kém, các người không được để ý hấn, so hấn với chó cũng được.”

Các tùy tùng này liền nịnh nọt: “Thiếu chủ nói rất đúng, Mặc Nhiên kia đã mười bốn tuổi, giờ mới bắt đầu tu tiên, ta thấy hấn phải mất mười năm mới có thể tu Trúc Cơ, hai mươi năm mới kết được linh hạch. Đến lúc đó thiếu chủ đã độ kiếp phi thăng, hấn chỉ có thể ở mặt đất mãi mãi trông mong.”

Tiết Mông đắc ý cười lạnh: “Hai mươi năm? Hừ, ta thấy bộ dạng phế vật của hấn, cả đời cũng không tu được linh hạch.”

Ai ngờ đến, phế vật đi theo sư tôn hi hi ha ha học một năm, thế mà tu thành linh hạch.

Phượng hoàng nhi như bị sét đánh, cảm thấy bản thân mất mặt, nuốt không trôi ác khẩu.

Vì thế hấn ngậm nguyên rửa tiểu nhân kia, trù hấn ngự kiếm trượt chân, niệm chú thì thất bại.

Mỗi lần thấy Mặc Nhiên, tiểu phượng hoàng Tiết Mông không ngừng thưởng cho hấn hai mắt trợn trắng, tiếng hừ mũi cách ba dặm cũng có thể nghe thấy.

Mặc Nhiên nghĩ lại chút chuyện xưa, nhin không được híp mắt cười, hấn lâu rồi không được cảm nhận thời gian vui vẻ như vậy, cô độc mười năm, ngay cả thống hận không ngừng của năm đó, bây giờ nhai tới cũng giòn tan, thật thơm.

Sư Muội thấy Tiết Mông, lập tức xuống ngựa, bỏ đầu lạp xuống, lọ ra gương mặt tuyệt luân kinh diễm.

Cũng không thể trách hấn ăn mặc như vậy ra ngoài, Mặc Nhiên ở bên cạnh nhìn trộm, liền cảm thấy tâm trí thần diêu, suy nghĩ bậy bạ. Thăm nghĩ người này thật sự là tuyệt sắc chi tử, cướp hồn đoạt phách.

Sư Muội chào hỏi hân: “Thiếu chủ.”

Tiết Mông gật gật đầu: “Trở về rồi? Việc giấu người đã xử lý thoả đáng chưa?”

Sư Muội mỉm cười nói: “Thoả đáng. Còn gặp Mặc Nhiên, giúp ta không ít.”

Ánh mắt Tiết Mông ngạo nghễ như lưỡi đao sắc bén, nhanh chóng quét qua người Mặc Nhiên, lập tức rời đi, hân cau mày, mặt đầy khinh thường, giống như nhìn Mặc Nhiên lâu hơn sẽ bần mắt.

“Sư Muội, người về nghỉ ngơi trước đi. Về sau cách xa hân một chút, hân là kẻ trộm, ở cùng hân, cẩn thận học hư.”

Mặc Nhiên không chịu yếu thế, cười nhạo nói: “Sư Muội không học ta, chẳng lẽ học người sao? Nửa đêm võ trang áo mũ chinh tề, giống như con chim xoè đuôi, còn thiên chi kiêu tử... Ha ha ha, ta thấy là thiên chi kiêu nữ* đi?”

(Thiên chi kiêu nữ: con gái cưng của trời.)

Tiết Mông giận tím mặt: “Mặc Nhiên, người phải sạch miệng cho ta! Đây là nhà ta! Người là cái thá gì?”

Mặc Nhiên bấm tay tính toán: “Ta là đường ca người, tính ra, vẫn là bậc trên của người đi.”

Tiết Mông mặt như dấm phải cứt chó, lập tức chán ghét nhú mày, lạnh lùng nói: “Ai có loại đường ca như người! Đừng cho rằng mặt mình dát vàng, trong mắt ta, người chỉ là con chó lẩn trong bùn!”

Tiết Mông rất thích mắng người ta là chó, cái gì con chó chó chết đồ chó đẻ, trên môi dưới môi mắng thành thực. Mặc Nhiên sớm đã thành thói quen, ngoáy ngoáy lỗ tai, không thèm để bụng. Nhưng Sư Muội bên cạnh nghe lại xấu hổ, thấp giọng khuyên một câu. Tiết Mông trong mũi hừ một tiếng, ngậm lại mỏ chim tôn quý của mình.

Sư Muội cười cười, ôn nhu hỏi: “Thiếu chủ, đã muốn rồi, đứng trước sơn môn đợi người?”

“Nếu không thì sao? Ngắm trăng sao?”

Mặc Nhiên ôm bụng cười nói: “Ta nói thế nào người mặc đẹp như vậy, hoá ra đang đợi người hẹn hò, ai, ai lại xui xẻo như vậy? Ta thật thương nàng,

ha ha ha ha ha ha.”

Mặt Tiết Mông càng đen, giọng quát có thể rơi ba cân đá, hăn nghiêng răng cả giận nói: “Người!”

“... .. Ta?”

“Bản công tử chờ người, người tính thế nào?”

Mặc Nhiên: “... .. ???”

[Husky] Chương 5: Bốn toạ không có trộm

Edit + Beta: Chu

Trong điện đèn đuốc sáng trưng.

Sư Muội đi trước, Mặc Nhiên không hiểu chuyện gì mà theo Tiết Mông vào trong điện, thấy tình cảnh trong điện, lòng liền hiểu rõ.

Hoá ra là vị Dung Cửu kia.

Trước khi đi mình có trộm chút ngân lượng của hắn, vậy mà gan hắn cũng lớn, cứ nhiên tìm đến Tử Sinh Đình.

Dung Cửu rúc vào trong lòng nam nhân cao lớn, khóc thê thê thảm thảm hoa lê đài vũ, Mặc Nhiên và Tiết Mông vừa vào điện, tiếng hắn khóc cao thêm ba tông, đáng vẻ như nếu nam nhân kia không ôm hắn, chỉ sợ hắn sẽ sùi bọt mép ngất xỉu.

Trên đài điện, phía sau rèm, một nữ nhân mảnh mai ngồi đấy, có hơi mờ mịt không biết làm sao.

Mặc Nhiên không thèm nhìn đôi cậu nam nam kia, hành lễ với nữ nhân trên điện: “Bá mẫu, con đã về.”

Nữ nhân kia là tôn chủ Tử Sinh Đình, Vương phu nhân.

Khác với những nữ tử hào kiệt mạnh mẽ quật cường không thua kém nam nhân, nàng là một nữ nhân không để ý đến chuyện bên ngoài, trượng phu không ở, người khác tìm tới cửa gây sự, nàng cũng không biết nên xử lý như nào, yêu kiều nói: “A Nhiên, con tới đây xem.”

Mặc Nhiên làm như không thấy hai kẻ tới cáo trạng, cười nói: “Muộn như vậy rồi, bá mẫu còn chưa ngủ, có chuyện tìm con sao?”

“Ân. Con xem, vị Dung công tử này nói con... Con lấy ngân lượng của hắn?”

Da mặt nàng mỏng, gương gương nói với Mặc Nhiên, phải tránh nặng tìm nhẹ.

Mặc Nhiên cong mắt: “Cái gì, con đâu có thiếu ngân lượng, lấy của họ làm gì? Huống chi hai người này thật lạ, ta biết các người sao?”

Đại công tử cao lớn nọ cười lạnh: “Kẻ hèn họ Thường, lớn nhất trong nhà, người làm ăn không câu nệ tiểu tiết, gọi ta là Thường Đại được rồi.”

Mặc Nhiên hơi hơi cười, càng thích gọi ngược lại thành Đại Thường: “Hoá ra Đại Thường công tử, gương mộ đã lâu, thất kính thất kính. Vị kia là...”

Đại Thường công tử cười nói: “Ha hả, Mặc công tử giả ngây giả dại, ta và người quả thật mới gặp, nhưng một tháng ba mươi ngày, có tới mười lăm ngày người ngủ trong phòng Cửu Nhi, người bị mù? Không quen biết hẳn sao?”

Mặc Nhiên mặt không đỏ tâm không hoảng, cười ngâm ngâm liếc mắt nhìn Dung Cửu: “Làm sao, ta đâu nói điêu, ta là người đúng đắn, sao có thể ngủ cùng cái gì Tam Nhi Cửu Nhi.”

Dung Cửu tức đến đỏ mặt, vẫn ở trong lòng họ Thường khóc hoa lê đài vũ: “Mặc, Mặc công tử, ta biết mình thân phận hèn mọn, không có mặt mũi, nếu không phải người khi dễ ta quá đáng, ta, ta cũng sẽ không tìm tới đây, nhưng người lại trở mặt không nhận người, ta... Ta...”

Mặc Nhiên uỷ khuất nói: “Ta thật sự không biết người, người là nam hay nữ, ta cũng không biết, sao hai ta có thể quen nhau?”

“Tối qua người còn giúp đỡ ta, sao có thể lạnh nhạt như vậy? Thường công tử, Thường công tử, người làm chủ cho ta a.” Nói xong rúc càng sâu vào lòng họ Thường, thật sự khóc thảm thiết.

Tiết Mông bên cạnh nghe thấy mà sắc mặt xanh mét, thái dương cũng run rẩy, nếu không phải bị thân phận thiếu chủ trói buộc, hẳn đã sớm đuổi đôi cầu nam nam này xuống núi.

Đại Thường công tử xoa đầu Dung Cửu, ôn nhu an ủi vài câu, ngừng đầu nghiêm nghị nói: “Vương phu nhân, Tử Sinh Đỉnh đường đường chính chính là đại môn phái, nhưng vị Mặc công tử này, lại đề tiện hạ lưu! Cửu Nhi vất vả kiếm tiền, chỉ mong sớm chuộc thân mình, vậy mà hắn, chẳng những ngược đãi Cửu Nhi, còn cướp mồ hôi nước mắt của y, nếu hôm nay

quý phái không giải quyết việc này thoả đáng, Thường gia ta tuy không tu tiên, nhưng nhiều đời kinh doanh, tiền không thiếu, cũng không để các người sống thoải mái trên đất Ba Thục!”

Vương phu nhân hoảng lên nói: “A... ... Thường công tử đừng giận, ta, ta... ...”

Mặc Nhiên trong lòng cười lạnh, Thường thị bán muối giàu đến chảy mỡ, Đại Thường công tử này lại chuộc thân Dung Cửu không nổi, còn muốn Cửu Nhi nhà hăn tự kiếm tiền, nói chuyện này không có gì mờ ám, ai tin nổi.

Ngoài miệng vẫn ngọt ngào cười nói: “A, hoá ra Đại Thường huynh là con trai phú thương Ích Châu, quả nhiên khí phách thật lớn. Mở mang kiến thức rồi, bội phục, bội phục.”

Mặt Đại Thường công tử lộ vẻ kiêu ngạo: “Hừ, ít ra người còn biết trời cao đất rộng, đã vậy, người biết điều chút, đừng tự làm mình không thoải mái. Lấy đồ của Cửu Nhi, còn không mau trả lại?”

Mặc Nhiên cười nói: “Thật kỳ lạ, Cửu Nhi nhà người một này tiếp nhiều khách như vậy, mất đồ không tìm người khác, cứ nhất định phải đòi ta?”

“Người!” Đại Thường công tử cắn chặt răng, cười lạnh nói: “Được được được, ta biết người giáo biện! Vương phu nhân, người thấy đấy, Mặc công tử không nói lý lẽ, chết cũng không nhận sai, ta không nói với hăn. Người là người nhà, việc này tự người giải quyết!”

Vương phu nhân là phụ nhân không hiểu thế sự, lúc này nói năng lộn xộn: “Ta... ... A Nhiên... ... Mông Nhi... ...”

Tiết Mông đứng bên cạnh, thấy mẫu thân khó xử, bước ra nói: “Thường công tử, Tử Sinh Đình kỷ luật nghiêm minh, nếu lời người nói là thật, Mặc Nhiên thật sự phạm vào tham giới, dâm giới, bọn ta sẽ tự nghiêm trị không tha. Nhưng lời người nói không có bằng chứng, Mặc Nhiên ăn cắp, có chứng cứ gì?”

Đại Thường công tử cười lạnh nói: “Ta biết quý phái tất sẽ vậy, bởi vậy ra roi thúc ngựa tới trước khi Mặc Nhiên về, cùng nói chuyện với Vương phu nhân.”

Hắn cao giọng nói: “Các người nghe cho rõ, Cửu Nhi mất hai học chân trâu, mười đỉnh vàng, một đôi vòng tay hoa mai bằng vàng, một đôi phát khấu phi thủy, còn có một trang sức ngọc mặt lá, chỉ cần xem trên người Mặc Nhiên có những thứ này không, liền biết ta có phải nói hăn oan uổng.”

Mặc Nhiên không chịu: “Dựa vào gì người đòi lục soát người ta?”

“Hừ, ta thấy người là có tật mình.” Đại Thường công tử cao ngạo hất cằm, “Vương phu nhân, hai tội trộm cắp cùng gian dâm, ở Tử Sinh Đỉnh, phạt như thế nào?”

Vương phu nhân hạ giọng nói: “Cái này... .. Việc của môn phái, là trưởng phu ta làm chủ, ta thật sự..... Không biết... ..”

“Không phải, không phải, ta thấy Vương phu nhân không phải không biết, mà là trong lòng, muốn che chở cho cháu mình. Ha hả, không nghĩ tới Tử Sinh Đỉnh, lại là nơi ô uế dơ bẩn-“

“Được rồi được rồi. Bá mẫu ta nói nàng không biết làm chủ ra sao, người phu dễ phụ nhân như vậy, có đủ chưa?” Mặc Nhiên cuối cùng mất kiên nhẫn, đánh gãy lời hăn, đáng vẻ cột nhà bớt vài phần, nhìn chăm chăm đôi cầu nam nam.

“Được, ta cho người soát người, nếu tìm không thấy, miệng người đầy từ ngữ ô uế vu tội cho phái ta, sẽ như nào?”

“Ta đây sẽ xin lỗi Mặc công tử.”

“Được.” Mặc Nhiên rất thống khoái đáp, “Bất quá có việc này, nếu là người sai, vì để xin lỗi, người bò xuống Tử Sinh Đỉnh đi.”

Đại Thường công tử thấy Mặc Nhiên đáng vẻ đầy tự tin, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Hắn từ nhỏ hâm mộ người tu tiên, đáng tiếc thiên phú quá kém, không thể theo học.

Mấy ngày trước, hăn nghe lão tướng nói Mặc Nhiên rất sùng ái Dung Cửu, hai người liền thương lượng, chỉ cần Dung Cửu đoạt lấy tu vi của Mặc Nhiên, Đại Thường công tử sẽ chuộc thân Dung Cửu, không những chuộc thân, còn rước Dung Cửu về nhà, sống cuộc đời phú quý vô lo.

Đại Thường công tử cầu tiên Dung Cửu cầu tài, hai người cầu kết làm việc xấu, phối hợp nhíp nhàng.

Đời trước Mặc Nhiên trúng gian kế, tuy rằng không sao, nhưng nếm không ít đau khổ. Nhưng đời này, hai người kia trộm gà không được còn mất năm gạo, Mặc Nhiên không biết vì cái gì đổi tính, mấy hôm trước còn mơ màng trong ôn nhu hương, Cửu Nhi dài, Cửu Nhi ngắn. Sáng hôm sau lại nhẫn tâm làm Dung Cửu hai lần, lại còn lấy đồ của Dung Cửu bỏ chạy.

Đại Thường công tử nghe xong liền tức giận, kéo Dung Cửu tới Tử Sinh Đình cáo trạng.

Vì thế công tử muối thương quyết đánh đến cùng, hằn tính, nếu lấy được chứng cứ Mặc Nhiên giao biện, liền ép Vương phu nhân lấy đi tu vi Mặc Nhiên. Vậy nên hãn đặc biệt mang một miếng ngọc bội hấp thụ được tu vi, chuẩn bị thu chút lợi, dung nhập khí huyết mình.

Nhưng nhìn dáng vẻ Mặc Nhiên, phút cuối Đại Thường công tử lại hơi do dự.

Mặc Nhiên quá xảo quyệt, có lẽ đã sớm phi tang, đâu chờ mình vạch trần.

Bất quá nghĩ lại, việc đã đến nước này, giờ từ bỏ có chút đáng tiếc, có khi tiểu tử này còn hư trương thanh thế... ..

Trong đầu còn đang đắn đo suy nghĩ, Mặc Nhiên đã cời y phục.

Hãn thống thống khoái khoái cời ngoại bào, tùy ý ném sang một bên, sau đó cười hì hì làm tư thế thỉnh: “Đừng khách khí, từ từ mà lục soát.”

Xét từ trên xuống dưới, trừ chút bạc vụn, cái gì cũng không có, sắc mặt Đại Thường công tử lập tức thay đổi.

“Không thể nào! Nhất định là người giấu rồi!!!”

Mặc Nhiên neho mắt làm con người lộ ra chút ánh tím, vuốt cằm mình, nói: “Ngoại bào người cũng soát trên dưới mười lần rồi, cả người ta cũng soát đến bảy tám lần, thiếu điều cời sạch cho người soát, người vẫn chưa từ bỏ?”

“Mặc Nhiên, người-“

Mặc Nhiên bưng tỉnh đại ngộ: “A, ta hiểu rồi, Đại Thường công tử, không phải người thấy nhan sắc của ta mà thêm nhỏ dãi, chạy tới vu oan ta, để sàm sỡ ta chứ?”

Đại Thường công tử tức muốn hôn mê, chỉ vào mặt Mặc Nhiên, nửa ngày nói không ra lời, nghẹn đến mặt đỏ bừng. Tiết Mông sớm nhin hết nổi, hãn

tuy không ưa Mặc Nhiên, nhưng dù sao Mặc Nhiên cũng là người Tử Sinh Đình, không thể để người ngoài phỉ báng.

Tiết Mông không chút khách khí bước lên, bẻ ngón tay Đại Thường công tử, tức giận nói: “Các người nháo loạn cả đêm, hoá ra là rảnh rồi không có việc gì làm!”

Đại Thường công tử bị đau a a kêu lớn, ôm tay mình: “Người, các người thật giỏi! Các người cùng một đám! Khó trách không tìm được trên người Mặc Nhiên, nhất định là người giấu cho hăn rồi! Người cũng cời y phục ra, ta lục soát!”

Cư nhiên dám bắt hăn cời y phục?! Tiết Mông then quá hoá giận: “Không biết xấu hổ! Chân chó của người, cũng xứng đáng chạm tới góc áo bản công tử? Còn không mau cút đi!”

Thiếu chủ cũng lên tiếng rồi, nhóm người hầu trong điện nhẵn nại bao lâu lập tức vây quanh, đem hai kẻ phạm nhân không thể phản kháng đuổi xuống núi.

Đại Thường công tử từ xa gầm lên: “Mặc Nhiên, người chờ xem! Ta nhất định không để người yên!”

Mặc Nhiên đứng ngoài điện, nhìn bóng đêm xa xa, híp mắt cười, thở dài nói: “Ta sợ quá nha.”

Tiết Mông lạnh lùng nhìn hăn: “Người sợ cái gì?”

Mặc Nhiên thực lòng ưu sầu mà nói: “Nhà hăn bán muối, ta sợ không có muối ăn.”

“... ..”

Tiết Mông vô ngữ một lát, lại hỏi: “Người thật không trộm?”

“Thật.”

“Thật sự không có trộm?”

“Thật sự.”

Tiết Mông hừ lạnh một tiếng: “Ta không tin người.”

Mặc Nhiên giơ tay lên, cười nói: “Nếu ta nói dối, ta sẽ bị trời đánh chết.”

Tiết Mông bỗng cũng giơ tay lên, giữ chặt cánh tay Mặc Nhiên, Mặc Nhiên trừng hăn: “Người làm gì?” Tiết Mông hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng

niệm chú quyết, chỉ nghe thấy leng keng một tiếng, mấy hạt nhỏ nhỏ trong tay áo Mặc Nhiên rơi ra, đầy trên đất.

Tiết Mông phát động linh lực, hướng về phía mấy hạt ngọc. Hạt ngọc toả ra ánh sáng lấp lánh, càng lúc càng to, cuối cùng thành một đồng trang sức châu báu, vòng tay hoa mai bằng vàng, hoa tai phỉ thúy, cùng vàng đầy trên mặt đất.

Mặc Nhiên: "... ... Cùng là đồng môn, sao phải làm nhau khó xử."

Tiết Mông sắc mặt âm trầm: "Mặc Vi Vũ, người thật không biết xấu hổ."
"Ha ha."

Tiết Mông cả giận nói: "Ai cho người cười!"

Mặc Nhiên thở dài nói: "Ta cũng đâu thể khóc nha."

Tiết Mông đen mặt nói: "Ám độ trần thương thuật của Tử Sinh Đình, người lại dùng như vậy?"

"Ân, học phải thực hành."

Tiết Mông lại giận: "Tên chó chết bán muối kia làm người nổi giận, nên trước mặt hăn, ta không tra xét người cẩn thận. Nhưng nếu tên chó chết ấy nói đúng, người phạm vào tham giới, dâm giới, môn phái nào chứa chấp nổi người!"

Mặc Nhiên hồn nhiên không sợ, cười nói: "Người muốn làm gì? Chờ bá phụ về, tố tội ta?"

Hăn mới không sợ, bá phụ chiều hăn chiều muốn chết, nhiều nhất thì nói hai câu, làm sao nữ đánh hăn.

Tiết Mông xoay người lại, gió đêm thổi bay tóc mái, đôi mắt trong đêm rạng rỡ loé ánh sáng cao ngạo.

"Cha? Không, cha đi Côn Luân, một hai tháng sau mới về."

Nụ cười Mặc Nhiên cứng đờ, bỗng nhiên có loại dự cảm xấu, hăn nhớ tới một người.

Nhưng là-

Nếu như y ở, tối nay tiếp Thường công tử nên là y, chứ không phải Vương phu nhân hỏi một câu không biết ba.

Người kia... ... Hăn là không ở đi... ...

Tiết Mông nhìn ra tia lập loè trong mắt hắc, ngạo khí khinh miệt càng thêm rõ ràng.

“Cha thương người, nhưng, Tử Sinh Đỉnh này, không phải vẫn còn một người không thương người sao?”

Mặc Nhiên từ từ lui về sau mấy bước, cười gượng nói: “Hiền đệ, cũng đã trễ vậy rồi, chúng ta cũng không cần quấy rầy thanh tĩnh của lão nhân gia hắc đi, ta biết sai rồi, lần sau không dám không trộm, vậy không được sao? Mau về phòng nghỉ ngơi đi, hắc hắc, nhìn xem người cũng mệt rồi.”

Nói xong xoay người muốn chạy.

Nói đùa! Tiểu tử Tiết Mông này cũng quá ngoan độc!

Mình hiện giờ cũng không phải Đạp Tiên Quân, không phải chủ Nhân giới, làm sao có thể đưa vào tay người kia? Nếu biết mình trộm đồ, còn dám loạn với tiểu quan, có khi sẽ đánh gãy hai chân hắc! Bây giờ không chạy, đợi khi nào!

Tác giả có lời muốn nói: Đại Thường công tử vì sao ngu ngốc?

Bởi vì đầu óc bả đậu ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Chương sau sẽ tôn lên sàn rồi.

[Husky] Chương 6: Sự tôn của bốn toạ

Edit + Beta: Chu

Dù sao Tiết Mông từ nhỏ đã lớn lên ở Tử Sinh Đỉnh, biết rõ các đường tắt, vẫn là dễ dàng bắt được Mặc Nhiên.

Một đường ép hẳn đi tới sau núi, sau núi Tử Sinh Đỉnh, là nơi cách Quỷ giới gần nhất ở nhân gian, cách một tầng kết giới, phía sau chính là âm tào địa phủ.

Vừa thấy thảm trạng sau núi, Mặc Nhiên lập tức biết vì sao người kia rõ ràng ở nhà, lại để Vương phu nhân tiếp khách.

Người kia không phải không muốn giúp đỡ, mà thật sự không thể ra mặt- Kết giới ngăn cách Quỷ giới bị phá.

Giờ khắc này, sau núi tràn ngập quỷ khí dày đặc. Lệ quỷ chưa thành hình trên không trung nửa thê lương nửa oán hận mà tru lên, tại cửa vào sơn môn có thể nhìn thấy bầu trời xuất hiện một vết rách lớn, sau vết rách ấy chính là Quỷ giới, một hành lang dài mấy ngàn bậc thang đá màu xanh từ giữa kết giới hiện ra, hung linh máu thịt lẫn lộn dọc theo bậc thang, chen chúc lung lay mà bò xuống, từ Âm phủ, bò đến Nhân gian.

Nếu là người bình thường, nhìn thấy cảnh tượng này chỉ sợ đã bị dọa phát điên, lần đầu tiên Mặc Nhiên nhìn thấy cũng bị dọa cho mặt mũi trắng bệch, nhưng hẳn hiện tại đã nhìn nhiều thành quen.

Kết giới ngăn cách giữ người và quỷ là được Phục Hy tạo ra từ thời thượng cổ, tới tận bây giờ, đã thập phần yếu ớt, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện nơi bị hỏng, cần người tu tiên đến tu bổ. Nhưng loại chuyện này, đã không giúp cho tu vi tăng lên, lại thập phần hao tổn linh lực, tốn công vô ích, là công

việc khổ sai, cho nên nhóm tiên sĩ Thượng Tu giới rất ít người nguyện ý làm việc này.

Hung linh xuất thế, nạn nhân đầu tiên sẽ là bá tánh Hạ Tu giới, là thần bảo hộ của Hạ Tu giới, Tử Sinh Đỉnh một mình gánh vác việc tu bổ kết giới, sau núi của môn phái họ đối diện với nơi yếu ớt nhất của kết giới, là để tu bổ kết giới kịp lúc.

Kết giới này bị phá, tổng cộng một năm có tới hơn bốn năm lần, giống như đắp nôi, đã sắp hỏng.

Bây giờ, cửa vào Quỷ giới mở, trên bậc đá xanh dài đằng đằng, một nam nhân bạch y tuyết sắc đứng đó, vạt áo rộng tung bay, kiếm khí quanh quần chung quanh, ánh kim ồn ào, đang dùng sức một người, dọn sạch hung linh ác quỷ, tu bổ lỗ hổng kết giới.

Người nọ đuổi tà đánh yêu, tiên phong đạo cốt, dáng vẻ thập phần tuấn mỹ, nhìn từ xa, thật dễ khiến người ta liên tưởng đến văn nhân nhã sĩ ngồi dưới gốc hoa đọc thơ, phiêu nhiên xuất trần. Nhưng mà lại gần, mày kiếm lạnh thấu xương, mắt phượng như sao xa, mũi cao thẳng hẹp, lớn lên nho nhã, nhưng ánh mắt lại lộ ra sự khắc nghiệt, có vẻ phá lệ khó gần.

Mặc Nhiên xa xa liếc hắt một cái, tuy rằng đều đã chuẩn bị, nhưng thật sự, một lần nữa nhìn thấy người này khoẻ mạnh không có chuyện gì đứng trước mặt mình, cả người đều không nhịn được mà run lên.

Nửa vì sợ hãi, nửa vì... .. Kích động.

Sư tôn của hắn.

Sở Văn Ninh.

Đời trước, khi Tiết Mông cuối cùng cũng vào Vu Sơn Điện, người hắn muốn gặp, chính là người này.

Chính là nam nhân này, y huỷ hoại nghiệp lớn của Mặc Nhiên, huỷ hoại ý chí kiên cường của Mặc Nhiên, kết quả bị Mặc Nhiên cầm tù làm nhục đến chết.

Theo lý mà nói, hạ ngục đối thủ, báo thù rửa hận, Mặc Nhiên hắn phải cao hứng.

Biển rộng tùy cá bơi, trời cao mặc chim bay, rốt cuộc không còn ai có thể khống chế hắn. Mặc Nhiên vốn dĩ cho rằng mình sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng mà, lại giống như không phải vậy.

Sau khi sư tôn chết, đem cả cữu hân cùng mai táng, giống như còn có một thứ gì khác.

Mặc Nhiên không có gì để tu dưỡng, không biết cảm giác có kỳ phùng địch thủ, nhất thời trống rỗng.

Hắn chỉ biết thiên hạ từ đây, đã không còn đối thủ.

Sư tôn còn sống, hắn sợ hãi, hoảng sợ, không rét mà run, hắn nhìn thấy dây liễu trong tay sư tôn lỏng lơ lửng ngược, giống như con chó nhà có tang chịu đòn, nghe thấy tiếng gõ mõ rặng cũng run lên chân nhũn ra chảy nước dãi. Chân run rẩy từng trận.

Về sau, sư tôn chết, Mặc Nhiên sợ nhất người chết. Mặc Nhiên cảm thấy bản thân tiến bộ, có tiền đồ, làm ra loại chuyện khi sư diệt tổ này.

Vì để chúc mừng, hắn mở đồng lê hoa bạch, ngồi trên nóc nhà, uống rượu cả một đêm.

Đêm đó, dưới tác dụng của rượu, vết sẹo khi thiếu niên, ở trên lưng bị sư tôn quất roi, tựa hồ lại nóng rát lên.

Bây giờ, tận mắt nhìn thấy sư tôn ở trước mặt hắn, Mặc Nhiên nhìn chăm chăm y, vừa hận vừa sợ, thế nhưng cũng có một tia vui mừng vắn vẹo như điên.

Đối thủ như vậy, mất rồi tìm lại được, sao có thể không vui mừng?

Sở Văn Ninh không để ý tới hai đồ đệ vừa vào núi, vẫn hết sức chăm chú tiêu diệt vong linh.

Ngũ quan y tao nhã lịch sự, đôi lông mày dài, mắt phượng lãnh đạm rủ xuống, thanh tu xuất trần, khí chất lỗi lạc, đánh yêu ma tinh phong huyết vũ cũng không biến sắc, nhìn qua lạnh nhạt, cho dù giờ phút này y có ngồi xuống dâng hương đánh đàn cũng không thấy kỳ quái.

Nhưng mà, mỹ nam tử ôn nhu trầm tĩnh như vậy, giờ phút này lại đem theo một thanh hàn quang rạng rỡ, máu tươi đỏ rực chảy theo trường kiếm, tay áo rộng phất một cái, kiếm khí cắt qua bậc thềm xanh âm âm nổ vang, đá vụn âm âm rơi xuống, từ sơn môn một đường nứt tới chân núi, mấy ngàn bậc thang, thoáng chốc bị chém một đường sâu không đáy!

Quá hung hãn.

Đã bao nhiêu năm, không nếm qua thực lực của sư tôn?

Loại cường hãn bá đạo này, làm Mặc Nhiên theo quán tính nhũn chân, đứng không vững, bộp một tiếng quỳ xuống.

Sở Văn Ninh không tốn nhiều thời gian, liền đem yêu ma quỷ quái giết sạch, lưu loát tu bổ lỗ hổng Quỷ giới, làm xong hết thấy, y mới phiêu nhiên nhảy từ giữa không trung xuống, đến trước mặt Mặc Nhiên và Tiết Mông.

Y đầu tiên nhìn thoáng qua Mặc Nhiên quỳ trên đất, sau đó mới giương mắt nhìn Tiết Mông, đôi mắt phượng lộ ra chút hàn ý.

“Gây chuyện rồi?”

Mặc Nhiên chịu thua.

Sư tôn có một loại năng lực, nhìn qua sự tình lập tức có thể đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Tiết Mông nói: “Sư tôn, Mặc Nhiên xuống núi một chuyến, phạm phải hai tội tham giới và dâm giới, xin sư tôn trách phạt.”

Sở Văn Ninh mặt vô biểu tình trầm mặc chốc lát, lạnh lùng đáp: “Biết rồi.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Tiết Mông: “... ..”

Hai người đều hơi phát ngốc, sau đó đâu? Không có sau đó?

Nhưng mà ngay khi Mặc Nhiên thầm cảm thấy may mắn, ngẩng đầu nhìn trộm Sở Văn Ninh, thành linh một tia kim quang sắc bén, bỗng nhiên xé gió, vèo một tiếng như sét đánh, ngay ngắn quất lên mặt Mặc Nhiên!!

Máu bắn tứ phía!

Tia kim quang kia tốc độ quá nhanh, đừng nói Mặc Nhiên muốn trốn, ngay cả nhắm mắt cũng không kịp, trên mặt bị rách một đường, nóng rát đau nhức.

Sở Văn Ninh khoanh tay đứng, lạnh lùng giữ gió đêm ngập sát khí, xung quanh vẫn ngập tràn quỷ khí, bây giờ lẫn với mùi máu người, khiến sau núi càng có vẻ đáng sợ âm trầm.

Vừa đánh Mặc Nhiên, đúng là sợi dây liễu không biết lúc nào xuất hiện trong tay Sở Văn Ninh, dây liễu nhỏ dài, bên trên vẫn còn lá xanh biếc, rủ xuống dưới.

Rõ ràng là vật phong nhã như thế, nên làm người ta nghĩ đến câu thơ “Tiêm Tiêm chiết dương liễu, trì thử ký tình nhân.”

Đáng tiếc, Sở Văn Ninh không phải Tiêm Tiêm, cũng không có tình nhân. Dây liễu trong tay y, kỳ thật là một thần võ, tên là Thiên Vãn. Bây giờ, Thiên Vãn lấp loé ánh vàng kim, chiếu sáng bóng đêm, cũng làm đôi mắt sâu không thấy đáy của Sở Văn Ninh, sáng rực rỡ.

Sở Văn Ninh nhấp môi, diêm nhiên nói: “Mặc Vi Vũ, người thật to gan. Người nghĩ ta sẽ không quản người sao?”

Nếu là Mặc Nhiên mười lăm tuổi chân chính, có lẽ sẽ không để tâm những lời này, cho rằng sư tôn chỉ đang hù dọa mình.

Nhưng Mặc Nhiên đã trùng sinh, đời trước sớm dùng máu tươi lĩnh hội “quản giáo” của sư tôn, hăn tức thì cảm thấy đến răng cũng đau, đầu nóng lên, miệng bắt đầu chết không nhận tội, muốn phui sạch tội của mình.

“Sư tôn... ..” Mặt chảy máu, Mặc Nhiên nâng mắt, con người ướt át. Hăn biết bộ dạng hiện tại của mình tất nhiên là cực kỳ đáng thương, “Đệ tử không trộm... .. Cũng không dâm loạn... .. Vì sao sư tôn chỉ nghe Tiết Mông nói một câu, hỏi cũng không hỏi, liền đánh ta trước?”

“... ..”

Mặc Nhiên có hai tuyệt kỹ để đối phó bá phụ, thứ nhất, giả vờ đáng yêu. Thứ hai, giả vờ đáng thương. Hăn bây giờ rập khuôn lên Sở Văn Ninh, uỷ khuất nước mắt cũng rơi xuống: “Chẳng lẽ đệ tử trong mắt người, khó dạy đến thế sao? Vì sao một cơ hội biện bạch cũng không muốn cho ta?”

Tiết Mông ở bên cạnh giận đến giậm chân: “Mặc Nhiên!! Người, người là đồ móng chó! Người, người không biết xấu hổ! Sư tôn, người đừng nghe hăn, đừng bị tên hỗn trướng này mê hoặc! Hăn thật sự ăn trộm! Tang vật vẫn còn!”

Sở Văn Ninh rủ mi, thần sắc lãnh đạm: “Mặc Nhiên, người thật sự chưa từng trộm?”

“Chưa từng.”

“... ..Người hăn là biết, nói dối ta sẽ có hậu quả gì.”

Mặc Nhiên nổi hết da gà, hăn có thể không biết sao? Nhưng vẫn vệt chết còn cứng mồm nói: “Thỉnh sư tôn minh giám!”

Sở Văn Ninh nâng tay, dây liễu rạng rỡ ánh kim lại lần nữa bay tới, lần này không quất lên mặt Mặc Nhiên, mà trói Mặc Nhiên lại.

Tư vị quá quen thuộc. Dây liễu “Thiên Vãn” trừ để đánh người ra, còn tác dụng này-

Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm Mặc Nhiên bị Thiên Vãn trói, hỏi lại lần nữa: “Có từng trộm?”

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy một trận đau nhức quen thuộc truyền thẳng tới tim, như bị răng nanh của con rắn nhỏ, đột nhiên cắn vào ngực, lục phủ ngũ tạng cũng muốn đảo lộn.

Cùng đau nhức là một loại dụ hoặc khó kháng cự, Mặc Nhiên cầm lòng không đành hé miệng, nói như sắp đứt hơi: “Ta... ... Chưa từng... ... A... ...!!”

Giống như cảm thấy hăn đang nói dối, ánh kim của Thiên Vãn càng thêm cuồng bạo, Mặc Nhiên đau chảy mồ lạnh, vẫn liều mạng chịu khổ hình.

Đây là tác dụng thứ hai của Thiên Vãn trừ bỏ đánh người, chính là hỏi cung.

Một khi bị Thiên Vãn trói trụ, sẽ không ai có thể ở trước mặt chủ nhân. Thiên Vãn nói dối được nữa, không kể người hay quỷ, sống hay chết, Thiên Vãn đều có cách ép cho mở miệng, nói ra đáp án Sở Văn Ninh muốn.

Đời trước chỉ có một người, dựa vào tu vi cường hãn, rốt cuộc giữ được bí mật trước Thiên Vãn.

Người kia chính là đế quân Nhân giới Mặc Vi Vũ.

Sau khi trùng sinh Mặc Nhiên vẫn ôm một tia hi vọng, nghĩ rằng mình vẫn có thể như năm đó, chống lại được Thiên Vãn bức cung, nhưng chịu chết cắn môi nửa ngày, rốt cuộc vẫn là đau tới quỳ xuống dưới chân Sở Văn Ninh, há miệng thở dốc.

“Ta... ... Ta... ... Trộm... ...”

Đau đớn biến mất.

Mặc Nhiên còn chưa kịp thở, lại nghe Sở Văn Ninh hỏi tiếp, thanh âm lạnh hơn.

“Có từng dâm loạn?”

Người thông minh không làm chuyện ngu xuẩn, nếu khi này chịu không được, bây giờ càng không có khả năng. Lần này Mặc Nhiên phản kháng cũng không phản kháng, đau nhức truyền tới liền gào ầm lên: “Có có có!!! Sư tôn không cần! Không cần nữa!”

Tiết Mông bên cạnh sắc mặt tái mét, khiếp sợ nói: “Người, người sao có thể... .. Dung Cửu kia là nam nhân, người cư nhiên... ..”

Không ai để ý hấn, ánh kim trên Thiên Vấn từ từ nhạt đi, Mặc Nhiên tham lam thở hít khí, cả người như vừa vớt từ dưới nước lên, mặt trắng như tờ, môi không nhin được run rẩy, ngã trên đất không thể nhúc nhích.

Xuyên qua lông mi ướt át dính mồ hôi, mơ hồ nhìn thấy Sở Văn Ninh đội mũ xanh ngọc, vạt áo dài chấm đất, thân ảnh nho nhỏ.

Trong lòng thù hận mãnh liệt bỗng nhiên nổi lên- Sở Văn Ninh! Đời trước bốn toạ đối xử với người như vậy, quả không sai! Cho dù sống lại lần nữa, nhìn thấy người vẫn thật chán ghét! Ta đệ mười tám đời tổ tông nhà người! Sở Văn Ninh không biết nghiệt đồ này muốn đệ mười tám đời tổ tông nhà mình, y đen mặt đứng im một lát, sau đó nói.

“Tiết Mông.”

Tiết Mông tuy biết rằng bây giờ nhiều còn nhà giàu thích chơi nam sắc, đùa bỡn tiểu quan tìm mới mẻ, đều không phải thật sự thích nam nhân, nhưng hấn vẫn có chút tiêu hoá không nổi, cứng người trong chốc lát mới nói: “Sư tôn, có đệ tử.”

“Mặc Nhiên phạm ba tội tham giới, dâm giới, nói dối, đưa hấn tới Diêm La Điện nhận tội. Ngày mai giờ Thìn đưa tới Thiên Ác Đài, phạt trước mặt mọi người.”

Tiết Mông cả kinh: “Cái, cái gì? Phạt trước mặt mọi người?”

Phạt trước mặt mọi người chính là phạt trước mặt toàn bộ đệ tử ở môn phái, làm trò cho mọi người xem, đến đại nương ở nhà ăn cũng tới xem, để người ta định tội, quyết định xử phạt.

Mất mặt mất mặt.

Phải biết Mặc Nhiên chính là công tử Tử Sinh Đình, tuy nói kỷ luật môn phái nghiêm ngặt, nhưng vì Mặc Nhiên thân phận đặc biệt, bá phụ thương hấn từ nhỏ mất cha mẹ, ở bên ngoài phiêu bạt suốt mười bốn năm, nên sẽ

luôn không nhịn được mà che chở, cho dù phạm sai lầm, cũng chỉ lén lút giáo huấn vài câu, đánh cũng không nổi đánh.

Nhưng sư tôn cư nhiên không cho tôn chủ chút mặt mũi, muốn đem cháu trai bảo bối nhà hắc đưa đến Thiện Ác Đài, phê bình Mặc công tử trước mặt toàn môn phái, để Mặc công tử chịu giày vò. Tiết Mông cũng bất ngờ.

Việc này, không chút ngoài dự đoán của Mặc Nhiên.

Hắc nằm trên đất, khoé miệng giương lên cười lạnh.

Sư tôn của hắc thật vĩ đại, chí công vô tư.

Sở Văn Ninh máu lạnh, đời trước, Sư Muội chết trước mặt y, Mặc Nhiên khóc lóc cầu xin, kéo vạt áo hắc, quỳ trên mặt đất cầu giúp đỡ.

Nhưng Sở Văn Ninh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Vì thế đồ đệ y tắt thở trước mặt y, Mặc Nhiên bên cạnh y khóc đến đứt từng khúc ruột, y lại khoanh tay đứng nhìn, không thêm để ý.

Hiện tại chỉ là đưa hắc lên Thiện Ác Đài, luận công xử trí mà thôi, có gì kì quái.

Mặc Nhiên chỉ hận tu vi mình quá yếu, không thể lột da, rút gân, uống máu y, không thể túm tóc làm nhục y, không thể tra tấn huỷ đi tôn nghiêm làm y sống không bằng chết... ..

Nhất thời trong mắt lộ vẻ hung ác, bị Sở Văn Ninh nhìn thấy.

Y nhàn nhạt liếc qua mặt Mặc Nhiên, trên khuôn mặt nho nhã, không dư thừa một biểu cảm nào.

“Người đang nghĩ gì?”

Muốn mạng!

Thiên Vấn vẫn còn chưa thu hồi!

Mặc Nhiên cảm thấy dây liễu trói mình một lần nữa siết chặt, lục phủ ngũ tạng như sắp bị ép nát, hắc đau gào lên, thở hồng hộc nói ra suy nghĩ trong đầu-

“Sở Văn Ninh, người có năng lực! Quay đầu nhìn ta không ta thao chết người!”

Lặng ngắt như tờ.

Sở Văn Ninh: “... ..”

Tiết Mông sợ đến ngây người: “... ..”

Thiên Vấn bỗng thu về tay Sở Văn Ninh, hoá thành từng ánh kim nhỏ, rồi biến mất không thấy. Thiên Vấn đã dung nhập cốt tuỷ Sở Văn Ninh, tuy thời triệu ra, tuy thời thu hồi.

Tiết Mông sắc mặt trắng bệch, lắp bắp nói: “Sư, sư tôn... ..”

Sở Văn Ninh không hé răng, rừ lông mi đen dài, nhìn tay mình một lát, sau đó lại nâng mi, khuôn mặt không chút dao động, chỉ là sắc mặt càng âm lãnh, y dùng ánh mắt “nghiệt đồ đáng chết”, nhìn chăm chăm Mặc Nhiên một lát, trầm thấp nói:

“Thiên Vấn hỏng rồi, ta đi sửa.”

Sở Văn Ninh nói xong câu này, xoay người bỏ đi.

Tiết Mông là đứa trẻ ngốc: “Thiên Vấn là thần võ, cũng sẽ hỏng sao?”

Sở Văn Ninh nghe thấy, lại dùng ánh mắt “nghiệt đồ đáng chết”, quay đầu nhìn hắn. Tiết Mông lập tức không rét mà run.

Mặc Nhiên hơi thở yếu ớt nằm trên đất, mặt đại ra.

Hắn vừa rồi thật sự nghĩ cách thao chết Sở Văn Ninh, hắn biết rõ vị có danh xưng “Văn Dạ Ngọc Hành”, “Bắc Đẩu Tiên Tôn” này chú trọng nhất là tu nhã đoạn chính, chịu không nổi việc bị người ta dẫm dưới chân vậy bản nghiền ép.

Nhưng loại việc này sao có thể để Sở Văn Ninh biết!

Mặc Nhiên rên rỉ một tiếng như chó bị bỏ rơi, che mặt lại.

Nhớ tới ánh mắt Sở Văn Ninh trước khi bỏ đi kia, hắn cảm thấy, bản thân cách cái chết không còn xa nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Sư tôn cuối cùng cũng lên sân khấu rồi~ Không cần sai cp~ Không cần sai công thụ, sư tôn là thụ, là thụ, là thụ = = Mặc Uy Ngư* mới là công! Bốn văn chủ công!

(Tác giả chơi chữ, Mặc Vi Vũ đọc nghe gần giống Mặc Uy Ngư.)

Bánh Bao Thịt: Người vì sao vừa thấy sư tôn đã nhũn chân, người không phải công sao? Khí phách đâu?

Mặc Uy Ngư: Tuổi già, bệnh phong thấp khớp.

Bánh Bao Thịt: Nói chuyện thật giỏi.

Mặc Uy Ngự: Không cần bắt chước điệu bộ nói chuyện của lão tử ba mươi hai tuổi! Lão tử sau trùng sinh là thiếu niên! Lão tử là người trẻ tuổi thiên chân hoạt bát!

Bánh Bao Thịt: Vẫn là người nên tiếp tục bị phong thấp khớp đi (????) つ

[Husky] Chương 7: Bốn toạ thích ăn hoành thánh

Edit + Beta: Chu

Mặt trời chói chang trên đỉnh đầu.

Tử Sinh Đình rộng trăm dặm, hành lang chạy dài.

Nhân tài tu tiên trong phái mới xuất hiện, khác xa với kẻ xuất thân từ danh môn vọng tộc ở Thượng Tu giới.

Lấy Lâm Nghi Nho Phong Môn đang cường thịnh nhất để nói, chủ điện nhà người ta gọi là “Lục Đức Điện”, hy vọng đệ tử có sáu đức tình “trí, tín, thánh, nghĩa, nhân, trung”, toàn vẹn lục đức. Nơi đệ tử ở, gọi là “Lục Hành Môn”, muốn môn đồ với nhau “hiếu, hữu, hoà, nhâm, nhuận, tuất.” Nơi dạy học gọi là “Lục Nghệ Đài”, ý chỉ là, đệ tử Nho Phong Môn yêu cầu toàn vẹn sáu tài nghệ “Lễ, nhạc, bắn, ngự, thư, số.”

Nói ngắn gọn, chính là cao nhã vô cùng.

Trái lại Tử Sinh Đình, không hổ là xuất thân bản hàn, lấy tên gọi một lời khó nói hết, “Đan Tâm Điện”, “Thiện Ác Đài”, đều khá bình thường, đại khái là cha Mặc Nhiên cùng bá phụ không đọc bao nhiêu sách, nghĩ không ra tên, bắt đầu hồ nháo, phát huy thiên phú đặt tên vớ vẩn như “Tiết Nha”.

Cho nên Tử Sinh Đình có rất nhiều tên lấy từ địa phủ, tỷ như phòng tối để đệ tử tự trách phạt mình, gọi là “Diêm La Điện”.

Cầu nổi từ nơi nghỉ ngơi đến nơi học, gọi là cầu “Nại Hà”, nhà ăn gọi là “Mạnh Bà Đường”, nơi luyện võ gọi là “Đao Sơn Hoả Hải”*, cấm địa sau núi gọi là “Tổ Tử Quỷ Gian”, chuyện là thế.

(Đao sơn hoả hải: núi đao biển lửa)

Như vậy còn đỡ, có nơi ở xa còn dứt khoát gọi “Đây là núi”, “Đây là nước”, “Đây là hồ”, còn có hai ngọn núi “A A A” và “Oa Oa Oa”.

Tầm điện các trưởng lão ở cũng sẽ khó thoát, mỗi người đều có tên hiệu riêng.

Sở Văn Ninh cũng không ngoại lệ, y thích yên tĩnh, không muốn cùng mọi người tụ tập, y ở phía nam Tử Sinh Đỉnh, khuất sau biển trúc xanh, trước đình có một cái hồ, trong hồ sen đỏ che kín, bởi vì đầy linh lực, hoa nở rộ quanh năm, xán lạn như mây hồng.

Môn đồ âm thầm gọi nơi phong cảnh đẹp đẽ này là—

Hồng Liên Địa Ngục.

Mặc Nhiên nghĩ đến chuyện này, không khỏi cười ra tiếng.

Ai bảo Sở Văn Ninh cả ngày cau có, các đệ tử thấy y như thấy quỷ Tu La, nơi quỷ ở không phải địa ngục thì là gì?

Tiết Mông cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn: “Người vẫn còn cười được! Mau ăn sáng đi, ăn xong cùng ta tới Thiện Ác Đài, sư tôn hôm nay nhất định phải phạt người trước mặt họ!”

Mặc Nhiên thở dài, sờ sờ vết roi trên mặt: “Tê... .. Đau.”

“Đáng đời!”

“Ai, không biết Thiên Vấn đã sửa xong chưa, sửa chưa xong thì đừng lấy ra hỏi cung ta, ai biết ta sẽ lại nói hươu nói cái gì chứ.”

Nhìn Mặc Nhiên lo lắng sốt ruột, Tiết Mông mặt cũng đỏ lên, cả giận nói: “Người mà dám trước mặt mọi người mở miệng vô, vô lễ với sư tôn, xem ta có rút lưỡi người không!”

Mặc Nhiên che mặt xua tay buồn bã nói: “Không cần người rút, không cần người rút, sư tôn lại dùng dây liễu trói ta, ta liền cắn lưỡi chứng minh mình trong sạch.”

Đến giờ Thìn, Mặc Nhiên theo quy củ bị đưa lên Thiện Ác Đài, hắn nhìn ra xa, phía dưới một biển người màu xanh. Đệ tử Tử Sinh Đỉnh đều mặc đồng phục môn phái, xanh đến cơ hồ giáp có hơi biến đen, đai lưng đầu sư tử, bao tay và vạt áo cũng nạm bạc sáng lấp lánh.

Mặt trời mọc lên từ phía Đông, dưới Thiện Ác Đài, một mảng giáp bạc sáng chói.

Mặc Nhiên quỳ trên đài cao, nghe Giới Luật trưởng lão đọc lá thư nhận tội thật dài.

“Môn hạ của Ngọc Hành trưởng lão, Mặc Vi Vũ, không tuân kỷ luật, không nghe dạy bảo, không tuân môn quy, chôn vùi đạo nghĩa. Phạm vào điều thứ bốn, thứ chín, thứ mười lăm giới luật bốn phái, theo luật đánh tám mươi trượng, chép một trăm lần môn quy, cấm túc một tháng. Mặc Vi Vũ, người có gì biện mình không?”

Mặc Nhiên nhìn thoáng qua thân ảnh bạch y ở xa.

Đó là trưởng lão duy nhất ở Tử Sinh Đỉnh, không cần mặc lam y.

Y phục Sở Văn Ninh trắng như tuyết, ngoại y mỏng như sương, tựa như khoác lên cửu thiên thanh sương, so với tuyết người càng lạnh hơn. Y lẳng lẳng ngồi, khoảng cách hơi xa, Mặc Nhiên không thấy biểu cảm trên mặt y, nhưng nghĩ cũng biết hẳn là không một gợn sóng.

Hít sau một hơi, Mặc Nhiên nói: “Không có gì biện bạch.”

Giới Luật trưởng lão lại theo quy củ, hỏi chúng đệ tử phía dưới: “Nếu không phục với phán quyết, hoặc ai muốn phân trần, nhân lúc này mau nói.”

Chúng đệ tử phía dưới bắt đầu do dự, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ ai cũng không đoán được, Ngọc Hành trưởng lão Sở Văn Ninh cư nhiên có thể đưa đồ đệ của mình lên Thiện Ác Đài, trách phạt trước mặt mọi người.

Chuyện này nói dễ nghe, thì là chí công vô tư, nói khó nghe, là ma đầu máu lạnh.

Ma đầu máu lạnh Sở Văn Ninh nhàn nhạt nâng cằm, ngồi trên cao, bỗng nhiên có người dùng thuật khuyếch âm hô to: “Ngọc Hành trưởng lão, đồ đệ xin thay Mặc sư đệ cầu tình.”

“... .. Cầu tình?”

Đệ tử kia đương nhiên là thấy Mặc Nhiên là cháu trai tôn chủ, chẳng sợ hiện tại phạm lỗi, tiền đồ sau này vẫn sáng lạn, vì thế quyết tâm nhân cơ hội này lấy lòng Mặc Nhiên. Hắn bắt đầu nói hươu nói vượn: “Mặc sư đệ tuy phạm sai lầm, nhưng bình thường yêu thương đồng môn, giúp đỡ kẻ yếu, xin trưởng lão vì bản chất hãn hiên lành, trách phạt khoan hồng!”

Đệ tử muốn lấy lòng Mặc Nhiên đương nhiên không chỉ có một.

Dần dần, chuyện của Mặc Nhiên cứ nhiều dần lên, lý do kỳ quái nào cũng có, đến Mặc Nhiên nghe cũng thấy xấu hổ— Khi nào hẳn có “tấm lòng lương thiện, lòng chứa thiên hạ”? Đây không phải trách phạt, mà là khen ngợi đi?

“Ngọc Hành trưởng lão, Mặc sư đệ từng giúp ta trừ ma vệ đạo, giết mãnh thú, ta nguyện thay Mặc sư đệ cầu xin, ưu khuyết điểm như nhau, mong Ngọc Hành trưởng lão giảm hình phạt!”

“Ngọc Hành trưởng lão, Mặc sư đệ từng giúp ta khi tẩu hoả nhập ma, giúp ta giải trừ tâm ma, ta tin Mặc sư đệ lần này phạm sai lầm, chỉ là nhất thời hồ đồ, xin trưởng lão giảm hình phạt!”

“Ngọc Hành trưởng lão, Mặc sư đệ từng cho ta linh đan, cứu mẫu thân ta, hẳn vốn là người lương thiện, xin trưởng lão giảm nhẹ hình phạt!”

Cuối cùng còn một người hết lý do để nói, nhất thời nghĩ không ra, thấy Sở Văn Ninh lạnh lùng nhìn sang, cái khó ló cái khôn không hề lựa lời mà nói:

“Ngọc Hành trưởng lão, Mặc sư đệ từng giúp ta song tu—“

“Phốc.” Có người nhin không được bật cười.

Đệ tử kia lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng lui xuống.

“Ngọc Hành, bớt giận, bớt giận... ..” Giới Luật trưởng lão thấy không ổn, vội vàng khuyên y.

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Ta chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như vậy. Hẳn tên gì? Đồ đệ của ai?”

Giới Luật hơi do dự, sau đó căng da đầu nói: “Tiểu đồ Diệu Liễm.”

Sở Văn Ninh nhướn mày nói: “Đồ đệ người? Mặt mũi đâu?”

Giới Luật trưởng lão không khỏi xấu hổ, đỏ mặt già chuyển đề tài nói: “Hẳn ngâm thơ ca hát không tệ, tế tự giúp ta không ít.”

Sở Văn Ninh hừ một tiếng, quay mặt đi, lười nói chuyện với Giới Luật trưởng lão không biết xấu hổ này.

Trên dưới Tử Sinh Đỉnh mấy nghìn người, thừa ra mười mấy cái chân chó, cũng không lạ.

Mặc Nhiên nhìn bộ dáng mấy vị huynh đài nói như thật, bản thân cũng muốn tin, lợi hại lợi hại, hoá ra trợn mắt nói dối không chỉ có mình, môn phái cũng có rất nhiều.

Sở Văn Ninh bị niệm “Ngọc Hành trưởng lão thỉnh khai ân” vô số lần, rốt cuộc lên tiếng.

“Thay Mặc Vi Vũ cầu tình?” Y dừng một chút, nói, “Có thể, các người bước lên đi.”

Những người này không rõ nguyên nhân, nơm nớp lo sợ đi lên.

Trong tay Sở Văn Ninh kim quang hiện lên, Thiên Vãn nghe lệnh mà ra, vèo một tiếng trói chặt mấy người kia lại một chỗ.

Lại đến!!!

Mặc Nhiên nhanh chóng tuyệt vọng, hẳn thấy Thiên Vãn liền nhũn chân, thật không biết Sở Văn Ninh lấy đâu ra vũ khí biến thái như vậy, may mà đời trước y chưa từng đón đầu, không phải sống sờ sờ bị đánh chết, cũng là sống sờ sờ bị hỏi chết.

Ánh mắt Sở Văn Ninh có chút trào phúng, y nhìn một người trong số đó hỏi: “Mặc Nhiên từng giúp người trừ ma vệ đạo?”

“A a!! Chưa từng! Chưa từng!”

“Mặc Nhiên cho người linh đơn diệu dược?”

“A—! Cứu mạng! Ta nói dối! Là ta nói dối!”

Sở Văn Ninh buông lỏng, nhưng ngay sau đó, tay hung hăng vung lên, ánh lửa văng khắp nơi, Thiên Vãn bỗng vụt tới, tàn nhẫn đánh lên lưng mấy đệ tử nói dối.

Phút chốc tiếng kêu la thảm thiết không dứt, máu tươi bắn ra.

Sở Văn Ninh nhíu mày kiếm, cả giận nói: “Kêu cái gì? Quỷ xuống cho ta! Giới Luật!”

“Đây.”

“Phạt cho ta!”

“Được!”

Kết quả những tên đó không lấy lòng được, ngược lại còn bị tội nói dối, mỗi người chịu mười trượng, cộng thêm Ngọc Hành trưởng lão tặng kèm bị đánh bằng dây liễu.

Đến đêm, Mặc Nhiên nằm úp sấp trên giường, tuy rằng đã bôi thuốc, nhưng cả lưng vết thương chồng chất, xoay người cũng khó khăn, đau đến nước mắt lưng tròng, mũi xẹt xẹt.

Hắn nằm chần đệm cùng ga trải giường, nghĩ rằng đây là Sở Văn Ninh, hẳn hẳn, hẳn đá! Đá! Đá! Cào cào!

An ủi duy nhất là Sư Muội đem hoành thánh mình tự làm đến thăm hắn, được cặp mắt ôn nhu thương tiếc kia nhìn chăm chú, nước mắt hắn rơi càng nhiều.

Hắn mới mặc kệ cái gì nam nhi không được khóc, hẳn thích ai, liền muốn làm nũng với người đó.

“Đau như vậy sao? Đệ có dậy nổi không?” Sư Muội ngồi ở mép giường thở dài, “Sư tôn người... người ra tay cũng quá nhẫn tâm rồi. Đem đệ đánh thành như vậy... Có mấy vết thương vẫn còn chảy máu.”

Mặc Nhiên nghe hắn vì mình đau lòng, trong ngực có một dòng nước ấm áp, đôi mắt sáng rỡ từ dưới chăn nâng lên, chớp chớp.

“Sư Muội quan tâm ta như vậy, ta, ta cũng không đau nữa.”

“Ai, nhìn người thế này, sao có thể không đau? Tính sư tôn không phải đệ không biết, lần sau còn dám phạm sai lầm lớn như vậy không?”

Dưới ánh nến, Sư Muội có chút bất đắc dĩ đau lòng mà nhìn hắn, đôi mắt vạn loại phong tình, tựa như xuân thủy ôn nhu.

Trong lòng Mặc Nhiên khẽ động, ngoan ngoãn nói: “Sẽ không làm vậy nữa. Ta thề.”

“Đệ thề có bao giờ là thật?” Nói tới nói lui, Sư Muội rốt cuộc bật cười, “Hoành thánh để lâu sẽ ngúi, đệ dậy nổi không? Dậy không được thì nằm đó, ta dứt đệ ăn.”

Mặc Nhiên vốn đã bò dậy một nửa, vừa nghe câu cuối lập tức bất động ngã trở về.

Sư Muội: “... ..”

Dù là đời trước hay đời này, Mặc Nhiên thích nhất là hoành thánh Sư Muội làm, vỏ mỏng như mây, nhân mềm như mỡ đông, cái nào cái nấy cũng tròn trịa, trơn mềm, vào miệng là tan, lưu vị lại răng môi.

Đặc biệt là nước canh, hương vị đậm đà, hành xanh thái nhỏ, lòng trứng vàng nhạt, lại rắc thêm một muống tỏi giã xào ớt tạo nên vị hơi cay, ăn vào trong bụng, như thể ấm người cả đời.

Sư Muội từng muống từng muống, cẩn thận đút cho hăn, vừa bón, vừa nói với hăn: “Hôm nay không cho ớt, đệ thương nặng như vậy, ăn cay không tốt, hay uống canh xương hầm đi.”

Mặc Nhiên nhìn hăn, không rời được tầm mắt, cười nói: “Không cay thì không cay, chỉ cần huynh làm, đều ngon.”

“Sao có thể nói vậy.” Sư Muội cũng cười, múc lòng đỏ trứng lên cho hăn, “Thường đệ lòng đào trứng, biết là đệ thích.”

Mặc Nhiên hắc hắc cười, trên đỉnh đầu chống lên một ít tóc rồi, như đoá hoa nở: “Sư Muội.”

“Làm sao vậy?”

“Không có gì, gọi huynh vậy thôi.”

“... ..”

Ngốc mao lúc la lúc lắc.

“Sư Muội.”

Sư Muội nén cười: “Vẫn chỉ muốn gọi ta?”

“Ừm ừm, chính là gọi huynh, cảm thấy rất vui.”

Sư Muội sờ trán hăn: “Đứa nhỏ ngốc này, không phải phát sốt rồi chứ?”

Mặc Nhiên phì cười, lăn nửa vông, nghiêng mặt nhìn hăn, ánh mắt sáng ngời.

“Nếu ngày nào cũng được ăn hoành thánh huynh làm, thật tốt quá.”

Câu này không phải nói dối.

Sau khi Sư Muội chết, Mặc Nhiên rất muốn nếm lại hoành thánh lần nữa, nhưng mà mùi vị, lại không được như vậy.

Khi đó giữa hăn và Sở Văn Ninh còn chưa quá mức căng thẳng, không biết có phải xuất phát từ áy náy hay không, nhìn Mặc Nhiên vẫn luôn sừng sờ quỳ bên quan tài của Sư Muội, Sở Văn Ninh im lặng xuống bếp, cũng băm nhân thịt, bọc mấy cái hoành thánh. Chẳng qua làm còn chưa xong, đã bị Mặc Nhiên thấy, nỗi đau của Mặc Nhiên căn bản nhìn không được, chỉ thấy hành động của Sở Văn Ninh là trêu chọc mình, là bắt chước vụng về, là tình làm mình đau.

Sư Muội đã chết, Sở Văn Ninh rõ ràng có thể cứu, lại không chịu ra tay, xong việc còn muốn làm hoành thánh của Sư Muội cho mình ăn, chẳng lẽ y

cho rằng làm vậy sẽ khiến mình vui vẻ?

Hắn lao vào trong bếp đánh đổ khay đựng, hoành thánh trắng tuyết no đủ rơi đầy đất.

Hắn rống lên với Sở Văn Ninh: “Người là cái thá gì? Người cũng xứng dùng đồ của hắn sao? Sư Muội chết rồi, người vừa lòng chưa? Người có phải đều muốn đem đồ đệ mình bức chết ép điên, người mới cam tâm? Sở Văn Ninh, Trên đời này không ai có thể làm ra một chén hoành thánh như hắn, dù người bắt chước, cũng bắt chước không giống hắn!”

Bây giờ một chén này, hắn ăn đến cao hứng, lại cảm khái, chậm rãi ăn xong, tuy vẫn cười, hốc mắt lại đã ươn ướt. May ánh nến ảm đạm, Sư Muội không nhìn rõ biểu tình của hắn.

Mặc Nhiên nói: “Sư Muội.”

“Ân?”

“Cảm ơn huynh.”

Sư Muội sững sốt, chợt ôn nhu cười nói: “Không phải chỉ một chén hoành thánh thôi sao? Đâu cần khách khí với ta như vậy, nếu đệ thích, về sau ta sẽ thường làm cho đệ ăn.”

Mặc Nhiên muốn nói, không chỉ là chén hoành thánh trong tay huynh.

Còn muốn nói, cảm ơn huynh, đời trước cũng được, đời này cũng thế, chỉ có huynh thật sự quan tâm ta, không để ý xuất thân của ta, không để ý ta ở ngoài lẫn lộn, không từ thủ đoạn suốt mười bốn năm.

Còn muốn cảm ơn huynh, nếu không phải bỗng nhiên nhớ tới huynh, sau khi trùng sinh, chỉ sợ ta sẽ không nhịn được mà giết Dung Cửu, tạo nên sai lầm lớn, lại đi trên con đường ngày xưa.

May mắn đời này, trùng sinh trước khi huynh chết, ta muốn bảo vệ huynh, nếu huynh làm sao, ma đầu máu lạnh Sở Văn Ninh không muốn cứu, ít nhất còn có ta.

Nhưng làm sao có thể nói ra những lời này?

Cuối cùng Mặc Nhiên chỉ đem canh uống sạch, đến cọng hành cũng không còn, sau đó chưa hết thèm liếm liếm môi, má núm đồng tiền thật sâu, giống như mèo con đáng yêu.

“Ngày mai còn có không?”

Sư Muội dờ khóc dờ cười: “Không đổi món sao? Không thấy ngán?”

“Ngày nào cũng ăn đều không ngán, chỉ sợ huynh chê ta phiền.”

Sư Muội lắc đầu cười nói: “Không biết có đủ bột mì không, nếu không đủ, sợ là không làm được, nếu không làm được, đệ xem nước đường trứng gà có được không? Cũng là món đệ thích.”

“Được nha được nha. Chỉ cần là huynh làm, cái gì cũng ngon.”

Trong lòng Mặc Nhiên thảo trường oanh phi, vui vẻ tận trời, hận không thể ôm chần lẫn hai cái.

Sư Muội hiền hậu như vậy, Sở Văn Ninh, cứ đến đánh ta đi! Dù sao nằm trên giường cũng có mỹ nhân đến quan tâm hầu hạ, hừ hừ hừ!

Nghĩ đến vị sư tôn của mình, nhu tình kia nhịn không được lại trộn với một phùng lửa giận.

Mặc Nhiên bắt đầu oán giận mà cạy ván giường, thầm nghĩ, cái gì mà Văn Dạ Ngọc Hành, Bắc Đẩu Tiên Tôn, đều con mẹ nó chó má quỷ quái!

Sở Văn Ninh, đời này chúng ta chờ xem!!!

Tác giả có lời muốn nói: Hoàn thánh Sư Muội bọc

Mặc Uy Ngư: Ăn ăn ăn!

Hoàn thánh sư tôn bọc

Mặc Uy Ngư: Vứt vứt vứt!

Tử Sinh Đỉnh Mặc Uy Ngư lãng phí thức ăn, coi thường sức lao động, mất hết nhân tính mất hết đạo đức? Thỉnh xem “Pháp chế bực giảng” hôm nay.

Nguyên nhân thật sự:

Sư tôn nấu cơm quá khó ăn, đồ đệ đối với vấn đề an toàn thực phẩm của sư tôn thật ra không có tín nhiệm.

[Husky] Chương 8: Bốn toạ bị phạt

Edit + Beta: Chu

Mặc Nhiên nằm trên giường như cá chết ba ngày, miệng vết thương mới khép, liền nhận được tin, hăn phải đến Hồng Liên Tạ Thuỷ phục vụ.

Đây cũng là một phần của hình phạt, trong lúc Mặc Nhiên bị cấm túc, không được xuống núi, nhưng cũng không được nhàn rỗi, cần phải giúp môn phái làm tạp dịch, lao động khổ sai.

Thường thì, những việc này đều là: Giúp Mạnh Bà Đường rửa bát đĩa, lau 365 con sư tử đá ở cầu Nại Hà, buồn tẻ mà chép lại hồ sổ sách cũ, từ từ.

Nhưng Hồng Liên Tạ Thuỷ là nơi nào? Là chỗ ở của Sở Văn Ninh, mọi người gọi là Hồng Liên Địa Ngục của Tu La.

Không có mấy người của Tử Sinh Đình tới đó, mà người tới, không bị đánh gãy tay thì chính là bị đánh gãy chân.

Cho nên nơi ở của Sở Văn Ninh, trừ Hồng Liên Địa Ngục còn có một cái tên khác: Gãy Chân Thuỷ Tạ.

Trong phái có một lời nói đùa: “Thuỷ Tạ giấu mỹ nhân, mỹ nhân ban Thiên Văn. Vào cửa liền gãy chân, biết gãy chân ta khổ. Ngọc Hành trưởng lão, giúp gài tự tuyệt kinh mạch không có lựa chọn khác.”

Đã từng có nữ đệ tử không sợ chết, gan to bằng trời, thềm nhỏ dải nhan sắc của Ngọc Hành trưởng lão, thừa dịp trời tối trăng sáng, trộm đến phía nam, ở trên mái đục một lỗ, muốn nhìn trộm Ngọc Hành trưởng lão tắm rửa.

Kết quả dễ nghĩ, vị nữ dũng sĩ kia bị Thiên Văn đánh chết đi sống lại, kêu cha gọi mẹ, ở trên giường nằm hơn một trăm ngày không đỡ.

Sở Văn Ninh buông lời tàn nhẫn, nói nếu dám tái phạm, trực tiếp móc mắt người kia.

Thấy không? Lời nói không phong độ! Không hiểu phong tình! Làm nam nhân khác tức giận!

Trong một môn phái, có mấy muội tử ngốc nghếch, ý mình là nữ tử, nghĩ Ngọc Hành trưởng lão sẽ thương hoa tiếc ngọc, luôn ở trước mặt y hi hi ha ha, muốn Ngọc Hành trưởng lão chú ý. Nhưng từ sau khi Ngọc Hành trưởng lão tự tay đâm nữ lưu manh, không ai dám làm y chú ý nữa.

Ngọc Hành trưởng lão, nam nữ không tha, không có khí chất quân tử, trừ mặt đẹp ra, chỗ nào cũng không ổn— đây là đệ tử trong phái đánh giá Sở Văn Ninh.

Đệ tử đến đưa tin rất đồng cảm mà nhìn Mặc Nhiên, nhin nhin, nhin không nổi: “Mặc sư huynh...”

“Ừ?”

“Tính tình Ngọc Hành trưởng lão xấu như vậy, người vào Hồng Liên Tạ Thuỷ, không ai có thể đi đứng đường hoàng, huynh xem, không bằng, nói miệng vết thương của mình vẫn chưa khép, xin Ngọc Hành trưởng lão cho đi rửa bát đi?”

Mặc Nhiên rất cảm kích tâm địa Bồ Tát của vị sư đệ này, vẫn là cự tuyệt hẳn.

Xin Sở Văn Ninh?

Bỏ đi, hẳn là bị Thiên Vấn đánh một trận.

Vì thế cố gắng mặc xiêm y, kéo bước chân nặng nề, cực kỳ không tình nguyện mà đến phía nam Tử Sinh Đỉnh.

Hồng Liên Tạ Thuỷ, Hồng Liên Địa Ngục, chỗ ở của Sở Văn Ninh, trong vòng trăm dặm không thấy người sống.

Không ai muốn đến gần nơi y ở, Sở Văn Ninh tính xấu mà phẩm vị hồng bút, khiến người trong phái tôn kính mà tránh xa.

Mặc Nhiên hơi thấp thỏm, không biết Sở Văn Ninh sẽ phạt mình làm gì, suy nghĩ miên man đi tới đỉnh núi phía nam, đi qua rừng trúc điệp điệp trùng trùng, hoa sen rộng rớt rơi vào tầm mắt.

Lúc này là sáng sớm, mặt trời từ phía Đông mọc lên, ánh đến chân trời nhiễm hồng, mây đỏ như lửa cũng hoa sen hợp với nhau, mênh mông bát ngát, ba quang minh diệt. Hành lang dài gấp khúc trên mặt nước, dựa vào

bên cạnh thác nước, bọt nước trong suốt văng lên vách đá, hơi nước bốc lên, ánh đỏ ngừng tụ, yên lặng hiện lên vài phần quyến rũ.

Cảm nhận của Mặc Nhiên đối với cảnh này là:

Buồn nôn.

Nơi ở của Sở Văn Ninh, mặc kệ có đẹp, hẳn vẫn thấy buồn nôn!

Nhìn đi, sa hoa cỡ nào, lăng phí cỡ nào, phòng của các đệ tử sát nhau, phòng đều không lớn, Ngọc Hàn trưởng lão hẳn ngược lại, một người chiếm cả đỉnh núi, còn có ba cái hồ to, hoa sen nở rộ, được rồi, tuy hoa sen đều cùng một loại, có thể luyện đơn, nhưng mà—

Dù sao vẫn là không vừa mắt. Hận không thể một đũa đốt cháy Gãy Chân Tạ Thủy!

Chửi thầm thì chửi thầm, thấy mình mới mười sáu tuổi, không thể tranh cao thấp cùng một tông sư, Mặc Nhiên vẫn là vào nơi ở của Sở Văn Ninh, đứng ngoài cửa, nheo mắt, cười ngọt ngào mở miệng tỏ vẻ đáng thương.

“Đệ tử Mặc Nhiên, tham kiến sư tôn.”

“Ân, vào đi.”

Trong phòng lộn xộn, ma đầu máu lạnh Sở Văn Ninh một thân áo trắng, vạt áo kéo cao, ý vị hơi cấm dục. Y hôm nay buộc cao đuôi ngựa, đeo giáp tay đen, ngồi dưới đất mân mê một đồng cơ quan, trong miệng còn cắn bút.

Mặt vô biểu tình liếc Mặc Nhiên một cái, y cắn cắn bút, nói mơ hồ không rõ: “Lại đây.”

Mặc Nhiên đi qua.

Thật sự có chút khó khăn, bởi trong nhà không có chỗ nào có thể đặt chân, nơi nào cũng có kim loại cũng khối gỗ.

Mày Mặc Nhiên run lên, đời trước hẳn chưa từng vào phòng Sở Văn Ninh, không biết nam tử áo mũ chỉnh tề này, chỗ ở lại lộn xộn như thế... ... Một lời khó nói hết.

“Sư tôn đang làm gì vậy?”

“Dạ Du Thần.”

“Cái gì cơ?”

Sở Văn Ninh hơi mất kiên nhẫn, có thể vì ngậm bút, không tiện nói chuyện:

“Dạ Du Thần.”

Mặc Nhiên im lặng nhìn đồng linh kiện lung tung trên đất.

Vị sư tôn của hắn được vinh dự gọi là Sở tông sư, cũng không phải là hư danh. Bằng lòng mà nói, Sở Văn Ninh là nam nhân vô cùng cường hãn, cho dù là ba Thần võ của y, hay thuật kết giới, kể cả chế tạ cơ quan, đều không hổ danh bốn chữ “Đạt tới đỉnh cao”. Đây cũng là lí do cho dù tính y xấu, khó hầu hạ, nhưng các đại môn phái vẫn tranh giành nhau vờ đầu.

Với “Dạ Du Thần”, Mặc Nhiên biết rất rõ.

Đó là một loại cơ giáp Sở Văn Ninh chế tạo, giá rẻ, sức chiến đấu mạnh, có thể bảo vệ bá tánh Hạ Tu giới không bị quỷ quấy nhiễu vào ban đêm.

Kiếp trước, Dạ Du Thần hoàn thiện gần như thành vật thiết yếu trong nhà, giá chỉ bằng một cái chổi, dùng còn tốt hơn so với môn thần nhe răng trợn mắt.

Sau khi Sở Văn Ninh chết, Dạ Du Thần vẫn bảo hộ những người nghèo khổ không mời nổi đạo trưởng. Đối với dân thì yêu thương, với đồ đệ thì bạc tình... .. Ha hả, thật khiến Mặc Nhiên xem thường.

Mặc Nhiên ngồi xuống, nhìn qua linh kiện “Dạ Du Thần”, chuyện cũ năm xưa ở đáy lòng khẽ động, hắn nhìn không được cầm lấy ngón tay Dạ Du Thần, đặt trong tay nhìn kỹ.

Sở Văn Ninh lắp chính xác linh kiện, cuối cùng cũng vươn tay, lấy bút vẫn luôn ngậm trong miệng, trừng mắt nhìn Mặc Nhiên: “Cái kia vừa bôi dầu, không thể chạm vào.”

“Nga... ..” Mặc Nhiên đem ngón tay buông xuống, điều chỉnh cảm xúc, vẫn là bộ dạng hiền lành đáng yêu, cười tủm tỉm nói: “Sư tôn gọi ta sang đây, cần giúp gì sao?”

Sở Văn Ninh nói: “Ừm.”

“Làm gì nha?”

“Dọn dẹp phòng.”

Nụ cười của Mặc Nhiên cứng lại, hắn nhìn nền nhà cũng khắp phòng: “... ..”

Thuật pháp Sở Văn Ninh là thiên tài, nhưng sinh hoạt lại ngu ngốc.

Nhặt tách trà thứ năm đánh vỡ trong lúc quét dọn, Mặc Nhiên có chút chịu không nổi: “Sư tôn, người bao lâu không dọn phòng rồi? Trời ạ, lộn xộn

như vậy!”

Sở Văn Ninh đang nhìn bản vẽ, nghe vậy cũng không ngẩng đầu: “Khoảng một năm.”

Mặc Nhiên: “... ..”

“Bình thường, người ngủ ở đâu?”

“Cái gì?” Chắc bản vẽ kia có vấn đề, Sở Văn Ninh bị người khác quấy rầy, so với ngày thường càng thiếu kiên nhẫn, vò tóc mình, nổi giận đùng đùng đáp: “Đương nhiên là ngủ trên giường.”

Mặc Nhiên nhìn thoáng qua giường, bên trên đầy cơ giáp, còn có cửa rìu giữa các loại công cụ, ánh sáng lấp lánh, vô cùng sắc nhọn.

Lợi hại, người này ngủ như vậy mà không tự chặt đầu mình?

Bận rộn nửa ngày, bụi và vụn gỗ quét đầy ba hót rác, khăn trắng lau đen mười cái, tới tận giờ Ngọ, tới giờ Ngọ rồi, cũng mới dọn xong một nửa.

Đột mẹ người Sở Văn Ninh, người này so với độc phụ còn ác hơn.

Dọn dẹp phòng tưởng như không phải việc nặng nhọc, nói ra thì giống đi làm lao dịch, ai mà biết lại là nơi quỷ quái 365 ngày không dọn? Không kể cả người đầy vết thương, chỉ sợ dù mình khoẻ mạnh, cũng mất nửa cái mạng!

“Sư tôn a.....”

“Ân?”

“Đống y phục này của người... ..” Đại khái là vài tháng đi.

Sở Văn Ninh cuối cùng lấp xong cánh tay Dạ Du Thần, xoa bóp bả vai đau nhức, giương mắt nhìn rương quần áo xếp thành núi, lạnh nhạt nói: “Ta tự giặt.”

Mặc Nhiên nhẹ nhàng thở ra, cảm ơn trời đất, lại có hơi tò mò: “Ai? Sư tôn biết giặt đồ?”

Sở Văn Ninh nhìn hẩn một cái, lát sau, lạnh lùng nói: “Có khó gì? Ném vào trong nước, ngâm một lúc, vớt lên, phơi khô là xong.”

“... ..” Thật không biết nói gì, các cô nương ái mộ Sở tông sư không biết sẽ nghĩ gì. Mặc Nhiên sâu sắc cảm nhận, nam nhân này chỉ đẹp chứ thật sự làm người ghét bỏ, nói ra không ít khuê nữ nát tâm.

“Không còn sớm, người theo ta đến nhà ăn, còn lại về dọn tiếp.”

Mạnh Bà Đường người đến người đi, các đệ tử Tử Sinh Đình tốp năm tốp ba mà ăn cơm, Sở Văn Ninh lấy khay gỗ bưng vài món, im lặng ngồi xuống một góc.

Lấy y làm trung tâm, xung quanh hai mươi thước, dần dần không một bóng người.

Không ai dám ngồi gần Ngọc Hành trưởng lão, sợ y không vui, liền gọi Thiên vấn ra đánh diên cuồng. Sở Văn Ninh hiểu rõ chuyện này, nhưng y không ngại, mỹ nhân lạnh như băng ngồi một chỗ, nho nhã lịch sự ăn cơm. Nhưng hôm nay, không giống mọi khi.

Mặc Nhiên là y đưa đến, tự nhiên sẽ đi theo y.

Người khác sợ y, Mặc Nhiên cũng sợ, nhưng dù sao cũng là người đã chết một lần, cũng không quá sợ Sở Văn Ninh như vậy.

Đặc biệt sợ hãi lúc mới gặp đã biến mất, chán ghét kiếp trước với Sở Văn Ninh, chậm rãi lộ ra. Sở Văn Ninh lợi hại thì sao? Đời trước còn không phải chết trong tay hắn.

Mặc Nhiên ngồi xuống trước mặt y, trấn định tự nhiên nhau sườn xào chua ngọt, chèm chẹp cắn, rất nhanh vớt thành một ngọn núi nhỏ.

Sở Văn Ninh bỗng để đũa xuống.

Mặc Nhiên sững sốt.

“... ... Người ăn cơm có thể dừng chếp miệng không?”

“Ta gặm xương, không chếp miệng sao ăn được?”

“Vậy thì đừng gặm xương.”

“Nhưng ta thích gặm xương nha.”

“Cút sang bên cạnh ăn đi.”

Tiếng hai người cãi nhau ngày càng to, đã có đệ tử nhìn trộm sang.

Mặc Nhiên nhin xuống xúc động muốn đem cơm mà vái Sở Văn Ninh, nhấp môi bóng loáng, lát sau, nheo mắt lại, cười ngọt ngào.

“Sư tôn đừng lớn tiếng như vậy. Để người khác nghe thấy, không phải sẽ chê cười chúng ta sao?”

Da mặt Sở Văn Ninh luôn mỏng, giọng thật sự nhỏ hơn, thấp giọng nói:

“Cút.”

Mặc Nhiên cười đến ngã ngửa.

Sở Văn Ninh: “... ..”

“Ai, sư tôn đừng lườm ta, ăn cơm đi, ăn cơm. Ta sẽ cố nhỏ tiếng.”

Mặc Nhiên cười đủ rồi, lại ngoan ngoãn ăn cơm, tiếng gặm xương thật sự nhỏ rất nhiều.

Sở Văn Ninh ăn mềm không ăn cứng, thấy Mặc Nhiên nghe lời, sắc mặt dịu xuống, không có thâm cừu đại hận như vậy, nho nhã lịch sự ăn rau xau đậu hũ của mình.

An phận không lâu, Mặc Nhiên lại bắt đầu làm loạn.

Hắn cũng không biết tật xấu của mình kiểu gì, tóm lại đời này thấy Sở Văn Ninh, lại muốn làm trời làm đất, chọc người ta giận.

Vì thế Sở Văn Ninh phát hiện Mặc Nhiên ăn tuy nhỏ, nhưng mà, hắn bắt đầu dùng tay cầm xương, ăn đến tay đầy mỡ, nước sốt bóng loáng.

Thái dương Sở Văn Ninh nổi gân xanh, nhin.

Y rừ lông mi, không thèm nhìn Mặc Nhiên, ăn cơm của mình.

Không biết có phải Mặc Nhiên ăn quá vui, quá tự nhiên, không cần tận, ném xương gặm xong vào bát Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh trừng mắt nhìn cái xương kia, không khí quanh mình có thể nhìn bằng mắt thường đóng băng tốc độ cực nhanh.

“Mặc Nhiên... ..!!!”

“Sư tôn... ..” Mặc Nhiên hơi sợ hãi, không biết mấy phần là thật, mấy phần là giả, “Cái này... Ách, ta không cố ý.”

Mới là lạ.

“... ..”

“Người đừng giận, ta gấp ra cho người.”

Dứt lời thật sự vươn đầu, vèo một cái thò vào bát Sở Văn Ninh, nhanh chóng lấy xương ra.

Sắc mặt Sở Văn Ninh xanh mét, giống như tỏi muốn ngất.

Mặc Nhiên rừ lông mi, gương mặt thanh tú có mấy phần đáng thương cùng uỷ khuất: “Sư tôn ghét ta sao?”

“... ..”

“Sư tôn, thực xin lỗi.”

Thôi.

Sở Văn Ninh nghĩ thầm.

Hà tất phải chấp nhật với tiểu bối.

Y nhin xúc động muốn gọi Thiên Vấn ra đánh Mặc Nhiên một trận, nhưng hứng ăn đã không còn, đứng dậy nói: “Ta no rồi.”

“A? Ăn ít như vậy? Sư tôn người đã ăn đồ trong bát đâu.”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Ta không đói.”

Trong lòng Mặc Nhiên đều mừng nở hoa, ngoài miệng vẫn ngọt ngào: “Ta cũng không ăn, chúng ta về Hồng Liên– Khụ, Hồng Liên Tạ Thuỷ đi.”

Sở Văn Ninh nheo mắt: “Chúng ta?” Trong mắt hắc có chút trào phúng, sau đó nói, “Ai với người là chúng ta? Phải có tôn ti lớn nhỏ, người nói chuyện cẩn thận cho ta.”

Mặc Nhiên ngoài miệng cần mẫn đáp ứng, đôi mắt chứa ý cười cong lên, ngoan ngoãn đáng yêu lại hiểu chuyện.

Nhưng mà trong lòng lại nghĩ, tôn ti lớn nhỏ? Nói chuyện cẩn thận?

Ha hả, nếu Sở Văn Ninh biết chuyện đời trước, y nên hiểu rõ– cuối cùng trên đời này, chỉ có Mặc Vi Vũ hắc là tôn.

Sở Văn Ninh cao quý lãnh ngạo, không ai bì nổi, cuối cùng không phải bị hắc kéo xuống bùn, dựa vào bố thí của hắc, mới có thể sống tạm bợ qua ngày sao?

Nhanh chóng đuổi theo sư tôn, trên mặt Mặc Nhiên vẫn treo nụ cười sáng lạn.

Nếu Sư Muội trong lòng hắc là ánh trăng sáng, Sở Văn Ninh chính là xương cá mắc ở cổ, hắc muốn đem bóp nát, hoặc là nuốt xuống, bị dịch vị ăn mòn.

Tóm lại, trùng sinh rồi, ai hắc cũng có thể tha.

Lại tuyệt không tha Sở Văn Ninh.

Nhưng mà, Sở Văn Ninh hình như cũng không dễ dàng tha cho hắc.

Mặc Nhiên đứng trước Tàng Thư Các của Hồng Liên Địa Ngục, nhìn giá năm mươi tầng sách cao, cho rằng mình nghe nhầm rồi.

“Sư tôn, người nói... cái gì?”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt đáp: “Đem tất cả chỗ này lau sạch.”

“... ..”

“Lau xong, thì chép lại.”

“... ..”

“Mai ta tới kiểm tra.”

“!!!”

Cái gì!!! Muốn hăn tối nay ngủ lại Hồng Liên Địa Ngục sao??

Hăn cùng Sư Muội đã hẹn, tối nay Sư Muội giúp mình thoa thuốc!!!

Hăn há miệng thở dốc muốn cò kè, Sở Văn Ninh lại kệ hăn, vung tay áo rộng, xoay người rời đi, nhân tiện còn cao lãnh đóng cửa.

Hẹn bị ngâm nước nóng làm Mặc Nhiên lâm vào ghét bỏ sâu sắc với Sở Văn Ninh— hăn muốn đem sách của Sở Văn Ninh đốt sạch!!

Không!

Chợt nghĩ tới, hăn có một chủ ý khác...

Tác giả có lời muốn nói: Việc của tổ biên tập chưa xong, nhiều người không thể lên sàn. Không lên sàn được thì đáng yêu nhẫn lại, người nào đó liền sẽ tịch mịch như tuyết, người nào đó lại không muốn tịch mịch như tuyết. Cho nên, quốc khánh tạm nghỉ, tổ Tấn Giang từ từ xử lý việc, 10 giờ tối 10.9, bắt đầu đổi mới.

Còn rất nhiều cỏ, yên tâm nhảy hố (?????) つ

[Husky] Chương 9: Bốn toạ không diễn kịch

Edit + Beta: Chu

Phẩm vị Sở Văn Ninh thật sự rất kém.

Nhặt nhẽo. Buồn tẻ. Làm người thất vọng.

Nhìn giá sách này, toàn là sách gì đâu!

“Thượng cổ kết giới đồ lục”, “Kì hoa dị thảo đồ phổ”, “Lâm Nghi Nho Phong Môn cấm phổ”, “Sách về thực vật”, để tiêu khiển, chững chỉ có vài ba quyển “Đất Thục du ký”, “Món ngon Ba Thục”.

Mặc Nhiên chọn mấy quyển sách mới, đương nhiên là mấy quyển Sở Văn Ninh ít đọc, bôi hết tất cả trang sách bên trong, vẽ một đồng xuân cung đồ.

Hắn vừa vẽ vừa tưởng tượng, hừ hừ, Tàng Thư Các này không có một vụn cũng có tám ngàn quyển, chờ Sở Văn Ninh phát hiện bên trong mấy quyển này toàn hình vẽ bậy, đến lúc đó, Sở Văn Ninh cũng chẳng biết là ai làm, chỉ có thể tức giận, thật là quá hay, quá hay.

Nghĩ nghĩ, nhin không được ôm đồng sách cười hắc hắc ra tiếng.

Mặc Nhiên vẽ liên tiếp mười mấy quyển, phát huy trí tưởng tượng, thiên mã phú hành, vẽ tình sắc linh tinh, bút pháp có thể so sánh với Thuỷ Ngô, phiêu dật xinh đẹp. Nếu có người tới mượn sách của Ngọc Hành trưởng lão, nếu mượn trúng mấy quyển này, có thể lưu truyền một chuyện như thế này—

“Ngọc Hành trưởng lão mặt người dạ thú, trong “thanh tâm quyết” kếp tranh nam nữ giao hoan!”

“Ngọc Hành trưởng lão làm xấu mặt người thầy, bên trong kiếm phổ có tranh Long Dương đồ!”

“Bắc Đẩu Tiên Tôn cái gì, mặt người dạ thú!”

Mặc Nhiên càng nghĩ càng buồn cười, cuối cùng ôm bụng, ném bút lông lăn lóc, vui vẻ đạp loạn hai chân, có người đến Tàng Thư Các, hẳn cũng không phát hiện.

Cho nên khi Sư Muội tiến tới, thấy sách vở lộn xộn, còn Mặc Nhiên cười muốn tắc thở.

Sư Muội: “... .. A Nhiên, đệ đang làm gì vậy?”

Mặc Nhiên sững sốt, vội ngồi dậy, cuống quýt thu dọn đồng hồ loạn, bày ra mặt cún con: “Lau, lau ấy mà.”

Sư Muội nén cười: “Lấy y phục lau sao?”

“Khụ, tại không tìm được khăn lau. Không nói cái này nữa, Sư Muội, muộn rồi sao huynh còn tới đây?”

“Ta đến phòng đệ không thấy ai, tìm không được, hỏi người khác, mới biết đệ tới nơi ở của sư tôn.” Sư Muội vào Tàng Thư Các, giúp Mặc Nhiên thu dọn sách, ôn nhu mỉm cười, “Vốn không có việc gì làm, nên ta đến tìm đệ.” Mặc Nhiên rất cao hứng, có chút thụ sủng nhược kinh, nhấp nhấp môi, xưa nay miệng lưỡi trơn tru, lại không biết nói gì.

“Kia... Ừm... Huynh ngồi đi!” Hứng phấn xoay tại chỗ nửa ngày, Mặc Nhiên hơi khẩn trương nói, “Ta đi châm trà.”

“Không cần, ta lén tới đây, nếu để sư tôn phát hiện, sẽ phiền lắm.”

Mặc Nhiên vò đầu: “Nói cũng phải...” Sở Văn Ninh biến thái như vậy! Sớm muộn cũng phải đánh bại y, khuất phục dưới dâm uy của hắn!

“Đệ chưa ăn cơm tối đi? Ta mang chút đồ ăn tới.”

Mắt Mặc Nhiên long lanh: “Hoành thánh sao?”

“Phì, đệ thật không ngán sao. Không phải hoành thánh, Hồng Liên Tạ Thuỷ ở xa, ta sợ mang tới sẽ nguội. Là một ít rau xào, đệ xem có ăn được không?”

Sư Muội mở hộp đồ ăn ra đặt bên cạnh, bên trong có vài món ăn đo đỏ. Một đĩa thuận phong nhĩ, một đĩa thịt cá băm hương, một đĩa cung bảo kê, một đĩa dưa chuột, còn có một bát cơm.

“Ai, không có ớt?”

“Sợ đệ thèm, có thêm một chút.” Sư Muội cười nói, hẳn và Mặc Nhiên đều thích ăn cay, tự nhiên không cay không vui. “Nhưng vết thương của đệ còn

chưa khỏi, ta không dám cho quá nhiều, chỉ cho chút vị, cũng tốt hơn không cay chút nào.”

Mặc Nhiên vui vẻ cắn dưa, má núm đồng tiền dưới ánh nến ngọt như đường: “Oa! Cảm động muốn khóc!”

Sư Muội nhin cười: “Chờ đệ khóc xong đồ ăn cũng nguội rồi. Ăn xong rồi khóc.”

Mặc Nhiên hoan hô một tiếng, nhanh chóng động dưa.

Lúc hăn ăn như chó bị bỏ đói, Sở Văn Ninh luôn không thích tướng ăn như quỷ này của hăn, nhưng Sư Muội sẽ không ghét.

Sư Muội luôn ôn nhu, vừa cười bảo hăn ăn chậm một chút, vừa đưa nước cho hăn. Đồ ăn mau chóng hết, Mặc Nhiên xoa bụng híp mắt, thở dài nói: “Thoả mãn... ..”

Sư Muội làm như lơ đãng hỏi: “Là hoành thánh ngon, hay là mấy món này ngon hơn?”

Mặc Nhiên đối với đồ ăn, như với mỗi tình đầu chấp nhất, rất si tình. Nghiêng đầu, đôi mắt đen thẳm nhìn Sư Muội, toét miệng: “Hoành Thánh.” “... ..” Sư Muội cười lắc đầu. Một lúc sau nói, “A Nhiên, ta giúp đệ thoa thuốc.”

Thuốc mỡ là Vương phu nhân điều chế.

Vương phu nhân khi trẻ từng là đệ tử “Cô Nguyệt Dạ”, nàng tuy không giỏi võ, không thích đánh đánh giết giết, nhưng lại rất thích y học, Tử Sinh Đình có một mảnh tròng thuốc, nàng ở đó trồng rất nhiều cây quý, vậy nên môn phái chưa ba giờ thiếu thuốc trị thương.

Mặc Nhiên cởi áo, đưa lưng về phía Sư Muội, vết thương vẫn ần ần đau, nhưng ngón tay Sư Muội ấm áp thoa thuốc mỡ, nhẹ nhàng thoa lên, dần dần cũng quên đau, ngược lại cảm thấy tâm ý viên mãn.

“Được rồi.” Sư Muội giúp Mặc Nhiên quấn băng mới, cẩn thận thắt lại, “Mặc y phục vào đi.”

Mặc Nhiên quay đầu, liếc mắt nhìn Sư Muội. Dưới ánh nến mờ nhạt, da Sư Muội trắng như tuyết, càng thêm phong tình, hăn nhìn đến miệng khô khốc, thật sự không muốn mặc lại y phục, do dự một lát, vẫn cúi đầu, nhanh chóng mặc áo khoác.

“Sư Muội.”

“Hả?”

Bị giam trong thư phòng bí ẩn như này, cô nam quả nam không khí rất tốt. Mặc Nhiên vốn muốn nói mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt trên trời dưới đất, lại ngại việc hăn thất học đến niên hiệu cũng để “Kích Bải”, ghen nửa ngày, mặt cũng ghen tới đỏ, thế nhưng chỉ nói được ba chữ: “Huynh thật tốt.”

“Việc này có gì đâu, đều nên làm.”

“Ta cũng sẽ đối xử với huynh thật tốt.” Mặc Nhiên ngữ khí bình tĩnh, nhưng tay lại rịn mồ hôi, bán đứng hăn kỳ thật trong lòng sóng to gió lớn, “Chờ ta mạnh rồi, ai cũng không thể khi dễ huynh. Sư tôn cũng không được.”

Sư Muội không biết vì sao hăn bỗng nói vậy, sững sốt một chút, lại ôn nhu nói: “Được, về sau, đều phải dựa vào A Nhiên rồi.”

“Ừm ừm...”

Mặc Nhiên lúng ta lúng túng, bị ánh mắt đào hoa của Sư Muội nhìn càng thêm nôn nóng, không dám nhìn nữa, đành cúi đầu.

Đối với người này, hăn vẫn luôn thật cẩn thận, thậm chí là chấp nhất.

“A, sư tôn muốn đệ lau nhiều sách như vậy? Còn muốn chép lại sao?”

Mặc Nhiên chết vẫn sĩ diện với người trong lòng: “Còn tốt, làm nhanh chút, vẫn kịp.”

Sư Muội nói: “Ta giúp đệ.”

“Như vậy sao được, nếu bị sư tôn phát hiện, khéo huynh cũng bị phạt chung.” Mặc Nhiên kiên định, “Giờ không còn sớm, huynh mau về nghỉ ngơi đi, sáng mai còn lên lớp.”

Sư Muội kéo tay hăn, nhẹ giọng cười nói: “Không có việc gì, người không phát hiện được, chúng ta lén lút... ..”

Lời còn nói chưa xong, liền nghe một giọng lạnh băng vang lên.

“Lén lút như nào?”

Sở Văn Ninh không biết đến từ lúc nà, vẻ mặt lạnh lùng, mắt phượng như chìm trong sương tuyết. Bạch y lạnh lẽo, lạnh lùng đứng ở cửa Tàng Thư

Các, mặt vô biểu tình nhìn bọn họ, ánh mắt nhìn hai người năm nay dừng một chút, lại rời đi.

“Sư Minh Tịnh, Mặc Vi Vũ, các người thật to gan.”

Sắc mặt Sư Muội thoáng chốc trắng như tuyết, hấn buông tay Mặc Nhiên ra, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Sư tôn... ..”

Mặc Nhiên cũng thấy không ổn, cúi đầu: “Sư tôn.”

Sở Văn Ninh đi tới, không để ý tới Mặc Nhiên, mà là nhìn Sư Muội quỳ dưới đất, nhàn nhạt nói: “Hong Liên Tạ Thủy có kết giới, người cho rằng người tiến vào mà không báo, ta cũng không biết sao.”

Sư Muội lo sợ dập đầu: “Đệ tử biết lỗi.”

Mặc Nhiên nóng nảy: “Sư tôn, Sư Muội chỉ tới giúp ta thay thuốc, lập tức đi ngay, thỉnh không cần trách hấn.”

Sư Muội cũng vội nói: “Sư tôn, việc này cùng Mặc sư đệ không quan hệ, đệ tử cam nguyện chịu phạt.”

“... ..”

Mặt Sở Văn Ninh cũng xanh lại.

Y còn chưa nói mấy câu, hai người đã vội giải vây cho đối phương, coi y như mãnh thú Hong Thủy, cũng chung kẻ thù. Sở Văn Ninh trầm mặc một lát, miễn cưỡng không run rẩy chân mày, nhàn nhạt nói: “Đúng là đồng môn thâm tình, làm người cảm động, xem ra, ở đây chỉ có ta là ác nhân.”

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn... ..”

“... .. Đừng gọi ta.”

Sở Văn Ninh vung tay áo, không nói gì nữa. Mặc Nhiên cũng không biết y rốt cuộc làm sao, vì sao lại giận như vậy. Chỉ đoán Sở Văn Ninh luôn ghét người khác ở trước mặt y lồi lõm kéo kéo, mặc kệ là loại lồi kéo nào, cơ bản đều bắn mắt y.

Ba người im lặng thật lâu.

Sở Văn Ninh bỗng nhiên quay đầu, xoay người bỏ đi.

Sư Muội ngẩng mặt, hốc mắt hơi đỏ, mờ mịt vô thức nói: “Sư tôn?”

“Người về chép môn quy mười lần, về đi.”

Sư Muội rũ mắt, một lát sau, nhẹ giọng đáp: “... .. Vâng.”

Mặc Nhiên vẫn quỳ ở chỗ cũ.

Sư Muội đứng lên, nhìn Mặc Nhiên, lại do dự, sau một lúc vẫn quỳ xuống lần nữa, năn nỉ Sở Văn Ninh.

“Sư tôn, vết thương của Mặc sư đệ còn chưa khép, đệ tử to gan, thỉnh ngài, đừng làm khó hân.”

Sở Văn Ninh không hé răng, y một mình đứng dưới ánh nến mờ mào, một lát sau, bông nghiêng mặt qua, chỉ thấy mày kiếm sắc bén, mắt sáng như đuốc, nổi giận dùng dùng nói.

“Nói vô nghĩa nhiều như vậy, người còn không đi?!”

Sở Văn Ninh lớn lên vốn anh tuấn, ôn nhu lại không đủ, giận lên càng làm người sợ hãi, Sư Muội sợ tới mức run lên, e sợ chọc giận sư tôn, liên luy Mặc Nhiên, vội cúi người lui xuống.

Tàng Thư Các chỉ còn lại hai người, Mặc Nhiên âm thầm thở dài, nói: “Sư tôn, đệ tử sai rồi, đệ tử liền tiếp tục chép sách.”

Sở Văn Ninh không quay đầu lại mà nói: “Nếu người mệt thì về đi.”

Mặc Nhiên bỗng ngẩng mặt.

Sở Văn Ninh lạnh băng nói: “Ta không giữ người.”

Y như thế nào sẽ tốt như vậy mà tha cho mình? Chắc chắn có bấy!

Mặc Nhiên nhanh trí nói: “Ta không đi.”

Sở Văn Ninh dừng một chút, cười lạnh: “... ... Được, tùy người.”

Nói xong vung tay áo, xoay người bỏ đi.

Mặc Nhiên ngây ngẩn cả người— không có bấy? Hân còn tưởng Sở Văn Ninh chắc chắn lại muốn thưởng mình một trận roi.

Nửa đêm đã đến, cuối cùng cũng xong việc. Mặc Nhiên ngáp một cái, ra khỏi Tàng Thư Các.

Lúc này trong bóng đêm, phòng ngủ của Sở Văn Ninh vẫn có ánh đèn mờ nhạt.

Di? Ma đầu đáng ghét kia còn chưa ngủ?

Mặc Nhiên đi qua, định báo Sở Văn Ninh mình chuẩn bị quay về. Vào phòng, mới phát hiện Sở Văn Ninh đã ngủ, chỉ là trí nhớ người này không tốt, trước khi ngủ quên tắt đèn.

Hoặc là, y làm được một nửa, mệt quá ngủ quên. Mặc Nhiên nhìn thoáng qua Dạ Du Thần cạnh giường, trong lòng xem xét là khả năng nào, cuối

cùng nhìn đến bao tay Sở Văn Ninh vẫn chưa tháo, cùng nửa cơ quan vẫn nắm chặt trong tay, biết đâu là đúng.

Lúc Sở Văn Ninh ngủ không có lạnh lùng như vậy, y cuộn tròn trong đồng cơ giáp, cửa rìu trên giường. Đồ quá nhiều, kỳ thật không chỗ nào để nằm, cho nên y cuộn nhỏ lại, cong người, lông mi dài rủ xuống, thoạt nhìn có mấy phần cô đơn.

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm y, nhìn phát ngốc.

Hôm nay Sở Văn Ninh... Rốt cuộc giận cái gì?

Chẳng lẽ chỉ giận Sư Muội tự ý vào Hồng Liên Tạ Thủy, hay còn do muốn giúp mình dọn thư tịch?

Mặc Nhiên đến gần mép giường, trợn trắng mắt, dùng giọng vô cùng nhỏ, thử gọi một tiếng: “Sư tôn?”

“... .. Ngô” Sở Văn Ninh khẽ hừ một tiếng, ôm chặt cơ giáp lạnh lẽo trong ngực. Y ngủ thật say, hô hấp đều đều, không cời găng tay kim loại sắc nhọn ra, gối cạnh mặt, như vuốt mèo hoặc báo.

Mặc Nhiên thấy đáng vẻ y như sẽ không tỉnh, trong lòng khẽ động, neho đôi mắt, khoé miệng nở nụ cười xấu xa. Hắn dán lên vành tai Sở Văn Ninh, đè thấp tiếng thử gọi: “Sư tôn, dậy thôi.”

“... ..”

“Sư tôn?”

“... ..”

“Sở Văn Ninh?”

“... ..”

“Hắc, ngủ thật say.” Mặc Nhiên vui vẻ, đặt tay lên gối, cười tủm tỉm nhìn hắn, “Thật quá tốt, ta hiện tại đến tính sổ với ngươi.”

Sở Văn Ninh không biết có người muốn tính sổ với y, nhắm mắt yên tĩnh như cũ, gương mặt thanh tuấn có vẻ thực an bình.

Mặc Nhiên bày ra dáng vẻ uy nghiêm, đáng tiếc hắn từ nhỏ sinh ra ở nhạc phường, không đọc quá nhiều sách, khi còn nhỏ đều ở phố phường đánh nhau mưa dầm thấm đất, thoai bản thuyết thư, bởi vậy chấp vá từ ngữ lung tung, có vẻ sứt sẹo buồn cười.

“Điều dân Sở thị lớn mật, người khi quân phạm thượng, dưới mắt tôn vương, người... .. Ừm, người... ..”

Gãi gãi đầu, có hơi nghèo từ ngữ, sau tự xưng đế, há mồm ngậm miệng không mắng người này tiện tì chính là cầu nô, nhưng dùng trên người Sở Văn Ninh có vẻ không thích hợp.

Vất hết óc suy nghĩ một ngày, đột nhiên nhớ tới nhóm tiểu tử ở nhạc phường thường có lý do thoái thác, tuy không rõ ý tứ, nhưng có vẻ không tồi. Vì thế Mặc Nhiên nghiêm mi, lạnh lùng nói:

“Người đồ chân lừa bạc tình*, đã biết tội chưa?”

(Chân lừa: ý chỉ mấy người lảng nhãng, ngoại tình =))))

Sở Văn Ninh: “... ..”

“Người không nói lời nào, bốn toạ coi như người nhận tội!”

Sở Văn Ninh cảm thấy hơi ồn, rầu rĩ hừ một tiếng, ôm cơ giáp tiếp tục ngủ.

“Người phạm phải sai lầm lớn như vậy, bốn toạ phạt người... Ừm, đánh miệng! Lưu công công!”

Theo thói quen gọi xong, mới ý thức được Lưu công công là người ở kiếp trước.

Mặc Nhiên nghĩ nghĩ, quyết định uỷ khuất mình một chút đóng giả công công. Vì thế nình nói nói: “Bệ hạ, có lão nô.”

Sau đó lập tức nghiêm giọng, nghiêm nghị nói: “Lập tức hành hình.”

” Cần tôn tuân mệnh bệ hạ.”

Được rồi, tự diễn xong.

Mặc Nhiên xoa tay hằm hè, bắt đầu “hành hình” với Sở Văn Ninh.

Cái gọi là “đánh miệng”, thật ra không có, là Mặc Nhiên tự tưởng tượng.

Làm sao lúc ấy phạt “đánh miệng” được?

Chỉ thấy bạo quân Mặc Nhiên, trịnh trọng nghiêm giọng làm chuyện lạ, ánh mắt lãnh khốc như hung thần, chậm rãi đến gần khuôn mặt thanh hàn của Sở Văn Ninh, đến gần đôi môi nhàn nhạt kia.

Sau đó... ..

Mặc Nhiên ngừng lại, trừng mắt nhìn Sở Văn Ninh, có nhịp điệu, gằn từng chữ một mà mắng:

“Sở Văn Ninh, ta đặt mẹ ngươi, người vô song tiểu, tâm, nhân.”

Bốp. Bốp.

Tát miệng vào không trung hai cái.

Hắc hắc, hành hình thành công!

Sướng!

Mặc Nhiên vui sướng, bỗng nhiên cảm thấy cổ có cái gì, hơi khác thường, cúi đầu xuống, đối diện với một đôi mắt phượng.

Mặc Nhiên: "... ..."

Giọng Sở Văn Ninh lạnh như hồ băng, không thể không nói sắc mặt ngày càng lạnh: "Người đang làm gì."

"Bốn toạ... ... Phi. Lão nô... ... Phi phi phi!" Cũng may hai câu này nhẹ như muỗi kêu, Sở Văn Ninh nhíu ấn đường lại, xem ra nghe chưa rõ. Mặc Nhiên nhanh trí, lại giơ tay đánh hai cái trước mặt Sở Văn Ninh.

"... ..."

Đối với sắc mặt sư tôn càng không thân thiện, đế tôn Nhân giới tiền nhiệm mười phân chân chó mà cười ngây ngô nói: "Đệ tử, đệ tử đập muỗi giúp người nha."

Tác giả có lời muốn nói: Hoan nghênh đến với bốn kỳ phỏng vấn nhân vật, hôm nay khách quý là đế quân đời đầu của Tu Chân giới (gạch bỏ) Vương Bát (gạch bỏ) bá vương Mặc Vi Vũ, mời người chủ trì Tiết Mạnh Mạnh lên sóng (/^▽^)/

Tiết Mạnh Mạnh: Thường nhân tu tiên phi thăng, người tu tiên lại xưng đế. Mặc Nhiên, ta vẫn luôn muốn hỏi người, bốn văn rõ ràng không có tướng có vua, người lại vì cái gì muốn phát triển sự nghiệp đế vương?

Mặc Uy Ngự: Sự tình thường phát triển theo hai hướng, đúng hay không?

Tiết Mạnh Mạnh: Giống như không sai.

Mặc Uy Ngự: Ta đây hỏi người, người từng thấy hoàng tang chưa?

Tiết Mạnh Mạnh (phát ngốc): (⊙o⊙) ... Ách... ... Chuyện này...

Mặc Uy Ngự: Nghĩ không ra để ta nhắc người, Gia Tĩnh hoàng đế niên hiệu là gì?

Tiết Mạnh Mạnh: ??? Người này không cùng thiên niên với chúng ta, sư tôn không dạy.

Mặc Uy Ngự: Để đường ca dạy người, mọi người thường gọi là Thái thượng đại la thiên tiên tía cực trường sinh thánh chiêu linh thống tam nguyên chứng ứng ngọc hư tổng quản ngũ lô đại chân nhân huyền cùng cảnh vạn thọ đế quân.

Tiết Manh Manh:

Mặc Uy Ngự (cười tủm tỉm): mọi người rất hâm mộ, cũng muốn gọi Thái thượng đại la thiên tiên tía cực trường sinh thánh chiêu linh thống tam nguyên chứng ứng ngọc hư tổng quản ngũ lô đại chân nhân huyền cùng cảnh Đạp Tiên Đế Quân Mặc Uy Ngự.

Tiết Manh Manh: Người cút, ta không quen người.

Mặc Uy Ngự (trợn trắng mắt): hắc hắc, chẳng lẽ để vương tu chân, không được đạo sĩ xưng vương sao?

Tặng kèm thông tin nhân vật

Mặc Nhiên

Tự: ~~Uy Ngự~~ Vi Vũ.

Thụy hào: Quá thượng đại củ cải thiên tiên tím gay trường sinh thánh chi chiêu linh thọc sư tôn chứng vương bát công diễn tinh tổng quản ngũ lô oanh đỉnh đại chứng người xú không biết cảnh giới xấu hổ Đạp Tiên Đế Quân.

Chức nghiệp: Hoàng Đế (đã chết)

Diện mạo xã hội: thất học

Trước mắt thích nhất: Sư Muội

Đồ ăn thích nhất: ~~Sở Văn Ninh~~ Hoàng Thánh

Ghét: bị người ghét bỏ

Chiều cao: trước khi chết là 186, sau khi trùng sinh là thiếu niên trẻ tuổi, còn chưa trưởng thành, không thêm nói, hờn dỗi.

Vài ngày nữa lại đổi mới, bổ sung một đồng tiểu kịch trường, huỳnh huých chạy xa,

[Husky] Chương 10: Bốn toạ lần đầu làm nhiệm vụ

Edit: Chu

May mà cái trò phạt “đánh miệng” của Mặc Nhiên vẫn chưa bị Sở Văn Ninh nghe thấy. Nói hươu nói vượn một hồi, khó khăn lắm mới lừa được y. Khi trở về phòng của mình, đã rất muộn, Mặc Nhiên ngủ một giấc, hôm sau lên lớp như bình thường. Lên lớp xong chính là việc hăn thích nhất: Ăn sáng.

Đến Mạnh Bà Đường ăn sáng, sau khi các lớp học đã giải tán, dần dần trở nên đông người.

Mặc Nhiên ngồi đối diện Sư Muội, Tiết Mông tới muộn, vị trí bên cạnh Sư Muội đã bị người khác chiếm mất, hăn đành đen mặt, bưng đồ ăn sáng của mình ngồi xuống bên cạnh Mặc Nhiên.

Nếu bảo Mặc Nhiên nói tâm pháp Tử Sinh Đỉnh tinh diệu nhất ở chỗ nào, hăn nhất định sẽ nói: Bốn môn không cần kiêng ăn.

Khác với nhiều môn phái xuất trần ở Thượng Tu giới, Tử Sinh Đỉnh có cách tu hành riêng, không kiêng ăn mặn không cấm ăn, bởi vậy trong môn phái thức ăn xưa nay rất phong phú.

Mặc Nhiên uống một chén chè dầu cay thơm, còn có thêm đậu phộng, sữa đậu nành, và một đĩa bánh bao chiên vàng giòn, là đặc biệt lấy cho Sư Muội.

Tiết Mông liếc xéo Mặc Nhiên, rất trào phúng: “Mặc Nhiên, không nghĩ tới người vào Hồng Liên Địa Ngục ra rồi vẫn có thể đứng được. Có bản lĩnh.”

Mặc Nhiên cũng không ngắc đầu: “Vậy người cũng không nhìn xem ta là ai.”

“Người là ai?” Tiết Mông xuy nói, “Sư tôn không đánh gãy chân người, người liền nông cuồng quên mất mình là cọng hành?”

“Nga, ta là hành, vậy người là gì.”

Tiết Mông cười lạnh: “Ta là đệ tử thủ tịch của sư tôn.”

“Tự phong hả? Ai, đề nghị người tìm sư tôn phát cho cái ấn, rồi treo lên tường đi, bằng không chẳng phải nên xin lỗi danh hiệu đệ tử thủ tịch này sao.”

Rắc một tiếng, Tiết Mông bóp gãy đũa.

Sư Muội bên cạnh vội vàng hoà hoãn chuyện này: “Đừng làm loạn nữa, mau ăn đi.”

Tiết Mông: “... .. Hừ.”

Mặc Nhiên cười hì hì bắt chước hừ: “Hừ.”

Tiết Mông tức sùi bọt mép, đập bàn: “Người lớn mật!”

Sư Muội thấy tình hình không ổn, vội vàng kéo Tiết Mông: “Thiếu chủ, nhiều người nhìn như vậy, ăn đi, đừng cãi nhau.”

Bát tự hai người này không hợp, tuy nói là huynh đệ, nhưng gặp mặt đã muốn cầu xé nhau, Sư Muội khuyên Tiết Mông xong, bị kẹp ở giữa khổ hề hề hoà hoãn không khí, nói chuyện.

Một lát hỏi Tiết Mông: “Thiếu chủ, mèo hoa phu nhân nuôi bao giờ sinh?”

Tiết Mông đáp: “Nga, người nói A Li? Nương ta đoán sai rồi, nó không chịu vận động, ăn quá nhiều, béo bụng mà thôi.”

Sư Muội: “... ..”

Một lát lại hỏi Mặc Nhiên: “A Nhiên, hôm nay còn đến chỗ sư tôn làm việc sao?”

“Chắc là không cần, nên dọn đều dọn rồi. Hôm nay ta giúp huynh chép môn quy đi.”

Sư Muội cười nói: “Làm sao còn có thời gian giúp ta? Người còn có cả trăm việc chưa xong kìa.”

Tiết Mông nhướng mày, có chút kinh ngạc nhìn Sư Muội xưa nay vẫn an phận thủ thường: “Người làm gì mà phải chép môn quy?”

Sư Muội hơi xấu hổ, còn chưa kịp nói, bỗng trong nhà ăn, tiếng nói chuyện đột nhiên im ắng. Ba người quay đầu lại nhìn, thấy Sở Văn Ninh bạch y

phiêu dạt vào Mạnh Bà Đường, mặt vô biểu tình đến trước quầy đồ ăn, bắt đầu chọn điểm tâm.

Hơn một ngàn người dùng cơm trong nhà ăn, thêm một Sở Văn Ninh, bỗng nhiên yên tĩnh như bãi tha ma. Các đệ tử đều buồn bã cúi đầu ăn, cho dù muốn nói chuyện, cũng sẽ nói rất nhỏ.

Sư Muội khe khẽ thở dài, nhìn Sở Văn Ninh bê khay, ngồi xuống góc thường lệ, một người yên lặng ăn chía, nhin không được nói: “Kỳ thật ta cảm thấy, sư tôn đôi khi rất đáng thương.”

Mặc Nhiên nâng mắt: “Sao lại thế?”

“Đệ xem, nơi người ngồi, người khác không dám đến gần, người lại gần, người khác đến nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, khi tôn chủ ở còn được, tôn chủ không ở, người đến kẻ nói chuyện cùng cũng không có, không phải rất cô đơn sao?”

Mặc Nhiên hừ một tiếng: “Không phải là hăn tự tìm sao.”

Tiết Mông lại nổi giận: “Người dám trào phúng sư tôn?”

“Ta trào phúng hăn lúc nào? Ta nói đều đúng sự thật.” Mặc Nhiên gắp cho Sư Muội một cái bánh bao chiên, “Với tính tình của hăn, ai muốn ngồi gốc với hăn.”

“Người—!”

Mặc Nhiên cọt nhả nhìn Tiết Mông, lười biếng mà nói: “Không phục? Không phục thì người qua kia ngồi ăn với sư tôn đi, đừng ngồi cùng bọn ta.”

Một câu liền chặn Tiết Mông lại.

Hăn tuy rất kính trọng Sở Văn Ninh, nhưng cũng giống với người khác, sợ hãi nhiều hơn. Không khỏi buồn bực xấu hổ, vô pháp cãi lại, chỉ có thể đập hai chân, tự hờn dỗi bản thân.

Khuôn mặt Mặc Nhiên treo một tia cười lười biếng đắc ý, khiêu khích mà liếc tiểu phượng hoàng một cái, sau đó rời tầm mắt, dừng trên người Sở Văn Ninh.

Không biết vì cái gì, nhìn thân ảnh màu trắng lẻ loi trong nhà ăn, hăn bỗng nhớ tới tối hôm qua người kia cuộn tròn giữa kim loại lạnh băng chìm vào giấc ngủ.

Sư Muội nói không sai, Sở Văn Ninh thật sự cực kỳ đáng thương.

Nhưng dù thế thì sao? Y càng đáng thương, Mặc Nhiên càng vui vẻ, nghĩ nghĩ, nhin không được cong khoé miệng.

Buổi sáng trôi qua quá nhanh.

Sở Văn Ninh cũng không có gọi hắc đến Hồng Liên Tạ Thuỷ, việc Mặc Nhiên làm mỗi ngày đều là rửa bát đĩa, cho gà vịt ăn hộ Vương phu nhân, đến vườn thuốc làm cỏ, nghĩ cũng thật nhàn rỗi.

Nhoáng một cái, một tháng cấm túc đã trôi qua.

Một ngày, Vương phu nhân gọi hắc đến Đan Tâm Điện, xoa đầu hắc, hỏi: “A Nhiên, miệng vết thương của con đã khỏi hắc chưa?”

Mặc Nhiên cười tủm tỉm nói: “Làm bá mẫu lo lắng, khỏi rồi ạ.”

“Vậy thì tốt rồi, về sau ra ngoài phải chú ý, đừng tái phạm sai lầm như vậy, chộc sư tôn con giận, có biết chưa?”

Mặc Nhiên rất biết ra vẻ đáng thương: “Bá mẫu, con biết rồi.”

“Còn một chuyện.” Vương phu nhân lấy một phong thư trên mặt bàn, nói, “Con đã nhập môn tròn một năm, đến lúc đi trừ ma rồi. Hôm qua bồ câu đưa thư của bá phụ về, cố ý để sau khi con hết bị cấm túc, xuống núi hoàn thành việc này.”

Quy định của Tử Sinh Đình, đệ tử nhập môn sau một năm đều phải đi trừ ma.

Lần đầu trừ ma, sư tôn sẽ đi cùng đệ tử để giúp đỡ, ngoài ra, còn cần mời một đồng môn đi cùng, để các đệ tử nâng đỡ lẫn nhau, hiểu thế nào là “lòng son chứng giám, tử sinh không đổi.”

Mắt Mặc Nhiên sáng lên, nhận thư uỷ thác, vội vàng xé ra nhìn, lập tức mừng rỡ nhếch miệng cười.

Vương phu nhân lo lắng nói: “A Nhiên, bá phụ con hi vọng con sớm thành danh, bởi vậy mới cho con nhận trọng trách như vậy, cho dù Ngọc Hành trưởng lão tu vi cao cường, nhưng lúc đánh nhau đao kiếm vô tình, y chưa chắc có thể bảo vệ con, con ngàn vạn lần đừng ham chơi, xem thường kẻ địch.”

“Sẽ không, sẽ không!” Mặc Nhiên liên tục xua tay, cười hì hì, “Bá mẫu yên tâm, con nhất định tự bảo vệ mình cho tốt.” Nói xong nhanh như chớp

chuẩn bị hành lý đi.

“Đứa nhỏ này... ..” Vương phu nhân nhìn bóng dáng hảnh, trên khuôn mặt ôn nhu túm mĩm tràn đầy lo lắng, “Sao chỉ nhận một nhiệm vụ, mà hảnh có thể cao hứng như vậy?”

Mặc Nhiên sao có thể không cao hứng?

Bá phụ giao việc trừ ma cho hảnh, chuyện phát sinh ở trấn Thái Diệp, là do một viên ngoại họ Trần nhờ vả.

Mặc kệ nơi đó có cái quỷ gì làm loạn, quan trọng là ở đời trước, chính ở trấn Thái Diệp này, hảnh bị yêu tà mê hoặc, mất đi ý thức, trong ảo cảnh mạnh bạo hôn Sư Muội, đây cũng là một trong ít lần Mặc Nhiên cùng Sư Muội thân cận, thật là tiêu hồn thực cốt.

Huống hồ bởi vì bị mê hoặc, nên Sư Muội không thể so đo với hảnh. Trong sạch! Hôn người ta xong cũng không thể tìm hảnh tính sổ.

Mắt Mặc Nhiên đều cong thành lưỡi câu. Ngay cả chuyện này phải đi với Sở Văn Ninh hoàn thành cùng nhau, hảnh cũng không ngại.

Trừ ma dựa vào sư phụ, thả dê dựa vào bản thân, chuyện tốt loại này, có sao không làm?

Mời Sư Muội, báo cho sư tôn, ba người cưỡi ngựa một đường, tới ngôi nhà bị ám ở trấn Thái Diệp.

Trấn này thừa nhiều hoa tươi, hơn mười dặm ở ngoại ô đều là vườn hoa, nên trong trấn cánh hoa luôn bay tán loạn, vì vậy đặt cho cái tên này.

Ba người đến nơi đã là buổi tối, ngõ vào cổ nhạc vang lên, vô cùng náo nhiệt, toàn người mặc y phục đỏ thắm đánh trống thổi kèn, từ ngõ nhỏ đi ra.

Sư Muội ngạc nhiên nói: “Đây là đang đón dâu sao? Sao lại cưới buổi tối?”

Sở Văn Ninh nói: “Là minh hôn.”

Minh hôn còn gọi là âm hôn, phối cốt, là theo dân gian kết hôn cho nam nữ chết yếu chưa lập gia đình. Loại tập tục này cũng không phổ biến ở nơi nghèo khó, nhưng trấn Thái Diệp thập phần giàu sang và đông đúc, nên việc kết hôn cho thiếu nam thiếu nữ khi còn sống chưa kịp kết hôn, là chuyện phổ biến.

Đội ngũ minh hôn đông đúc, chia thành hai nhóm, một nhóm bê vải vóc tơ lụa, còn một nhóm khác bê tiền giấy. Cứ vậy một đội tám người khiêng

kiệu trắng đỏ đan xen, cả kim đăng chấp sự, từ trong thôn nổi đuôi nhau ra. Nhóm Mặc Nhiên kéo dây cương, đứng sang bên cạnh, để đội mình hôn đi qua. Kiệu đến gần, mới thấy ngồi trong đó không phải người sống, mà là một quỷ tân nương bằng giấy. Quỷ tân nương tô son điểm phấn, môi đỏ tươi, hai bên má hồng trên gương mặt trắng bệch, bộ dáng cười khanh khách cực kỳ khiếp người.

“Thôn này phá quen rồi hay sao, đúng là thừa tiền quá nên đốt a.” Mặc Nhiên nhỏ giọng thì thầm.

Sở Văn Ninh nói: “Trấn Thái Điệp coi trọng thuật phong thủy, cho rằng trong nhà không thể có cô mộ, nếu không vận gia sẽ bị cô hồn dã quỷ phá hoại.”

“... .. Không có thuyết pháp này đi?”

“Dân trong trấn tin là có.”

“Ai, đúng là, trấn Thái Điệp mấy trăm năm nay, muốn nói bọn họ tin tà không tồn tại, bọn họ cũng không chịu tiếp thu.”

Sư Muội nhỏ giọng hỏi: “Đội mình hôn này muốn đi đâu?”

Sở Văn Ninh nói: “Vừa rồi chúng ta đi qua một thổ miếu, trong miếu không thờ cúng thần phật nào, trên cửa còn dán chữ hỉ, trên đất đầy thảm đỏ, thảm đỏ đều viết “trời ban lương duyên”, “dưới suối vàng hảo hợp” chúc phúc người khác. Ta nghĩ bọn họ sẽ đến đó.”

“Miếu kia ta cũng để ý.” Sư Muội như suy từ điều gì, “Sư tôn, nơi đó thờ phụng, là Quỷ Tư Nghi sao?”

“Không tồi.”

Quỷ Tư Nghi, là dân gian nghĩ ra hình tượng quỷ thần, mọi người tin rằng vong hồn gả đi cũng cần tam môi sáu bài, trao đổi long phượng thiệp, phải có Quỷ Tư Nghi làm chứng, thừa nhận hai người đã chết là vợ chồng. Mà trấn Thái Điệp này phong tục mình hôn cực thịnh, tất nhiên có Quỷ Tư Nghi, trước mộ phần trong trấn, tiến hành mình hôn táng hợp chung hai người, phải đưa quỷ tân nương đến miếu quỳ lạy trước.

Mặc Nhiên rất ít khi thấy mấy chuyện vớ vẩn này, xem như chuyện hay, Sở Văn Ninh lại chỉ lạnh lùng nhìn chốc lát, quay đầu ngựa, nói: “Đi thôi, đến nhà bị quỷ làm loạn xem qua một lát.”

“Ba vị đạo trưởng, số ta thật khổ! Các người đến xem! Nếu không có ai quản chuyện này, ta, ta sống cũng không muốn sống nữa!”

Nhờ Tử Sinh Đình đến trừ quỷ, là thương nhân giàu có nhất trấn, Trần viên ngoại.

Trần gia làm phần thơm, trong nhà có bốn người con, một đứa con gái. Con cả cưới vợ xong, thê tử không thích trong nhà ẩm ỉ, vì thế hai người dọn ra ngoài sống, Trần gia giàu có nhiều tiền, mua một miếng đất to ở Bắc Sơn, còn có suối nước nóng thiên nhiên rộng, đặc biệt thoải mái.

Kết quả đến ngày khai cơ động thổ, đào xuống mấy xẻng, xẻng đã đụng vào một vật cứng. Dâu cả lại gần nhìn, vừa thấy, lập tức bị dọa ngất đi, ở đất Bắc Sơn cư nhiên đào lên một quan tài đỏ!

Ở trấn Thái Diệp có nghĩa địa chung, dân trong trấn sau khi chết, đều mai táng ở đó. Mà nay một quan tài lẻ loi vô danh xuất hiện trên Bắc Sơn, hơn nữa không mồ không bia, quan tài toàn màu đỏ.

Bọn họ không dám động vào, vội vàng lấp đất lại, nhưng đã quá muộn, từ ngày đó trở đi, Trần gia không ngừng xảy ra những chuyện quỷ dị.

“Đầu tiên là con dâu kia của ta.” Trần viên ngoại khóc lóc kể lễ, “Bi kịch, bị động thai, làm đẻ non. Sau lại đến con cả của ta, vì hái thuốc bổ cho vợ, lên núi hái thuốc, kết quả trượt chân, ngã xuống vách núi, khi vớt người lên đã không còn thở... ... Ai!” Hắn thở dài một tiếng, nghẹn ngào không nói nổi nữa, chỉ xua tay.

Trần phu nhân nhin không được lấy khăn lau nước mắt: “Phu quân ta nói không sai, chỉ sau mấy tháng, lại một đứa con của chúng ta xảy ra chuyện, không phải mất tích, chính là mất mạng— Bốn người con, ba đứa chết rồi!”

Sở Văn Ninh nhíu mày, nhìn qua phu thê Trần gia, dừng lại trên người con út sắc mặt tái nhợt, nhìn qua tuổi tác gần bằng Mặc Nhiên, mười lăm mười sáu, mi mục thanh tú, nhưng sợ hãi khiến mặt hắn có chút vụn vụn.

Sư Muội hỏi: “Các người có thể nói rõ, mấy người con kia... ... Là làm sao không?”

“Ai, đứa con kia đi anh nó, trên đường bị rắn cắn. Con rắn kia như thảo xà, không có độc, lúc ấy chẳng ai để ý, qua mấy ngày, đang ăn cơm bỗng ngã xuống mà chết, sau đó... Ô ô ô, con của ta... ...”

Sư Muội thở dài, không đành lòng: “Kia, xác chết không có dấu hiệu trúng độc sao?”

“Ai, độc ở đâu ra, nhà ta khẳng định là bị nguyên rửa! Mấy đứa con đều đi rồi, tiếp theo chính là em út! Chính là em út!”

Sở Văn Ninh lại nhăn mày, liếc mắt nhìn Trần phu phân, hỏi: “Người làm sao biết tiếp theo sẽ là em út, không phải là người? Chẳng lẽ lệ quý chỉ giết nam không giết nữ?”

Con út nhỏ nhất của Trần gia rúc một góc, chân run rẩy, mắt sưng đỏ, mở miệng giọng đều đặn vạ: “Là ta! Là ta! Ta biết! Người trong quan tài đỏ tìm tới! Hẩn tìm tới! Đạo trưởng, đạo trưởng cứu ta! Đạo trưởng cứu ta!”

Nói xong mắt không chế, nhào lại muốn ôm đùi Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh không thích tiếp xúc với người sống, lập tức tránh đi, ngẩng đầu nhìn chăm chăm phu thê Trần viên ngoại: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Hai vợ chồng nhìn nhau, run giọng nói: “Nhà này có một nơi, bọn ta, bọn ta không dám tới— Đạo trưởng đến sẽ biết, thật sự là tà, thật sự... ..”

Sở Văn Ninh ngắt lời nói: “Nơi nào?”

Hai vợ chồng do dự một lát, vươn tay, run rẩy chỉ đến nhà thờ cúng tổ tiên: “Chính là nơi đó... ..”

Sở Văn Ninh dẫn đầu đi qua, Mặc Nhiên và Sư Muội theo sau, người nhà Trần gia ở phía sau rất xa.

Đẩy cửa ra, bên trong là một ít hương xá cung thần tế tổ nhà giàu hay dùng, bày đầy bài vị, hai bên có ánh nền yếu ớt mờ nhạt.

Bài vị đều là âm khắc, tô sơn vàng, viết tên người đã chết, còn xếp theo địa vị gia tộc.

Linh bài đều quy củ, ghi tổ tiên nào đó phủ quân chi linh, hay hiển thi phủ quân chi linh.

Nhưng chỉ có linh bài ở giữa kia, chữ bên trên không phải khắc mà là dùng sơn viết, chữ đỏ đỏ viết một hàng:

Trần Ngôn Cát chi linh.

Dương thượng nhân Trần Tôn thị lập

Nấp sau lưng đạo trưởng có lẽ làm người Trần gia bớt sợ, sợ nhưng vẫn ngó vào bên trong, kết quả nhìn thấy bài vị có chữ viết như tươi kia, tức

khắc muốn ngất.

Trần phu nhân gào khóc, tiểu nhi tử mặt trắng bệch không giống người sống.

Bài vị này, thứ nhất, viết không đúng lễ chế, thứ hai, chữ trên bài vị xiêu xiêu vẹo vẹo, rất giống người ngủ mơ miễn cưỡng viết ra như vẽ bùa quỷ, nhìn qua khó có thể phân biệt.

Sư Muội quay đầu hỏi: “Trần Ngôn Cát là ai?”

Con út Trần gia ở sau lưng hắt khóc nước nỡ, run rẩy nói: “Là, là ta.”

Trần viên ngoại vừa khóc vừa nói: “Đạo trưởng, chính là kiểu này, trước khi chết, chúng ta sẽ phát hiện... .. Phát hiện tổ từ nhiều thêm một linh bài, trong vòng bảy ngày, người nợ ắt sẽ gặp tai họa bất ngờ! Con thứ ba của ta khi linh bài này xuất hiện, ta đem nhốt hẳn trong phòng, ngoài cửa rải tro, không cho gặp ai, cách nào cũng thử, nhưng đến ngày thứ bảy! Hẳn vẫn chết... .. Vô duyên vô cớ, cứ chết như vậy!”

Hắn càng nói càng kích động, càng nói càng sợ, bộp một tiếng quỵ xuống: “Trần mỗ ta cả đời chưa từng làm việc thương thiên hại lý, ông trời vì cái gì đối xử với ta như vậy! Vì cái gì!”

Sư Muội nhìn đến chua xót, vội vàng trấn an ông gia khóc thiên thương địa lão, ngẩng đầu nhẹ nhàng nói: “Sư tôn, người xem cái này... ..”

Sở Văn Ninh không quay đầu, y vẫn nhìn tấm linh bài kia, giống như linh bài có thể nở hoa.

Bỗng nhiên, Sở Văn Ninh hỏi: “Dương thượng nhân, Trần Tôn thị, người này là người sao, Trần phu nhân?”

Tác giả có lời muốn nói: Trước có ma đầu máu lạnh sư tôn, ma đầu máu lạnh sư tôn có ba đồ đệ, bọn họ đều có danh hiệu phi thường Jack Sue, chính là Đất Thục chi hoàng Tiết Tử Minh, chân long hoàn hồn Mặc Vi Vũ, Bạch hổ ngủ say Sư Minh Tịnh.

Ca!

Danh hiệu phía trên, đều là giả.

Kỳ thật là: Chim đặc ý Tiết Mạnh Mạnh, đồ chó Mặc Vi Vũ, và, Bạch liên hoa Sư Muội. Buông tay cười bất đắc dĩ 😊

[Husky] Chương 11: Bốn toạ muốn hôn, thật vui!

Edit: Chu

“Là, là ta!” Trần phu nhân khóc thảm nói, “Nhưng linh bài không phải ta viết! Ta làm sao có thể tự chú con mình? Ta—“

“Khi tỉnh người không viết, ngủ thì chưa chắc.”

Sở Văn Ninh nói, nâng tay lên, cầm tấm linh bài kia, tay vận linh lực, linh bài bỗng phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, sau đó máu tươi từ trong bài vị ào ạt chảy ra.

Mắt Sở Văn Ninh hiện một tia rét lạnh thấu xương, lạnh lùng nói: “Nghịch súc kiêu ngạo, dám lỗ mãng!”

Linh lực trong tay bùng phát, chữ viết trên bia kêu gào thê thảm từng chút từng chút biến mất, trở nên nhạt dần, cuối cùng biến mất hoàn toàn. Ngón tay thon dài trắng lạnh của Sở Văn Ninh siết lại, làm bài vị vỡ nát toàn bộ! Người Trần gia đứng sau xem đều sợ ngây người. Không chỉ người Trần gia, đến Sư Muội cũng sợ ngây người.

Hắn nhin không được cảm thán: “Thật lợi hại.”

Trong lòng Mặc Nhiên cũng không nhin được cảm thán, thật hung hãn.

Sở Văn Ninh nghiêng nửa khuôn mặt tuần tú thanh lệ, trên mặt không có biểu tình, máu tươi bắn vãi tia lên khuôn mặt. Y nâng tay lên, đoan trang lau sạch vết máu còn sót lại trên ngón tay mình, nói với người Trần gia: “Các người hôm nay ở trong viện, đừng đi đâu.”

Bọn họ làm sao dám cãi lại, vội vàng nói: “Được! Được! Toàn bộ nghe theo đạo trưởng!”

Sở Văn Ninh bước nhanh ra ngoài, không để ý lau đi vết máu trên mặt mình, ngón tay chỉ vào Trần phu nhân: “Nhất là người, tuyệt đối không

được ngủ. Thứ kia sẽ nhập vào người, người sẽ lại làm vậy, nhất định phải tỉnh táo.”

“Vâng... Vâng vâng vâng!” Trần phu nhân liên tục đồng ý, rưng rưng nước mắt, không thể tin hỏi, “Đạo trưởng, con của ta... Có phải... Có phải không sao nữa không?”

“Tạm thời không sao.”

Trần phu nhân ngẩn người: “Tạm thời? Không phải hoàn toàn sao? Làm, làm sao mới có thể giữ mạng con ta?”

Sở Văn Ninh nói: “Bắt yêu.”

Trong lòng Trần phu nhân nôn nóng vạn phần, tránh không được hơi thất lễ, cũng mặc kệ không khách khí, vội hỏi: “Đạo trưởng định bắt khi nào?”

“Ngay bây giờ.”

Sở Văn Ninh nói, liếc qua người Trần gia, hỏi: “Các người ai biết đào được quan tài đỏ ở đâu. Lên đi, dẫn đường.”

Con dâu cả họ Diêu, tuy là nữ nhân, nhưng dáng người cao, lớn lên có mấy phần anh khí, tuy trên mặt còn sợ hãi, nhưng so với người khác có thể coi là bình tĩnh. Lập tức nói: “Nơi đó là ta cũng vong phu tuyến, ta biết ở đâu, để ta đưa đạo trưởng đến.”

Ba người đi theo Trần Diêu thị, đến phía Bắc, rất nhanh đã tới mảnh đất Trần gia mua đầu tiên.

Nơi đó đã bày trận, xung quanh không có dân sinh sống, đồi núi tối om mọc đầy cỏ, yên tĩnh đến mức côn trùng kêu cũng không có.

Đến sườn núi, tầm nhìn mở rộng, Trần Diêu thị nói: “Ba vị đạo trưởng, chính là ở đây.”

Nơi đào ra quan tài đỏ còn có đá đè nặng, Mặc Nhiên vừa thấy liền cười: “Cục đá này đè lên để làm gì? Vừa nhìn qua đã biết kẻ vợ vẫn mới làm vậy, khiêng đi.”

Trần Diêu thị hơi hoảng: “Tiên sinh trấn bên nói, đè lên để trấn tà thú, tà ám bên trong mới không ra được.”

Mặc Nhiên ngoài cười trong không cười: “Tiên sinh thật giỏi.”

“... ..” Trần Diêu thị nói, “Khiêng đi khiêng đi khiêng đi.”

Sở Văn Ninh lãnh đạm nói: “Không cần.” Nói xong giơ tay, kim quang lập loè trên đầu ngón tay, Thiên Vấn được y triệu ra trên tay, ngay sau đó dây liễu vung lên, tảng đá thoáng chốc nứt thành từng mảnh nhỏ! Sở Văn Ninh mặt vô biểu tình đi qua, đứng trên đồng phế tích, trầm giọng nói: “Trốn làm gì? Lên cho ta!”

Phía dưới phát ra tiếng khanh khách kì dị, bỗng nhiên bên trong, một quan tài gỗ cao mười hai thước từ dưới đất chui lên, đất cát rơi xuống, bắn đầy trời.

Sư Muội cả kinh nói: “Quan tài này tà khí thật nặng!”

Sở Văn Ninh nói: “Lui ra sau.”

Dứt lời vung tay, quan tài đỏ bị Thiên Vấn đánh trúng, kim sắc nhỏ nhỏ toé ra, yên tĩnh, quan tài nổ ầm, khói dày đặc tan đi, thứ bên trong lộ ra.

Nằm trong quan tài là một nam nhân khoả thân, mũi cao, mặt tuần tiếu, nếu không phải da tái nhợt như giấy, nhìn qua cũng chỉ như đang ngủ.

Mặc Nhiên nhìn lướt qua phía dưới của nam nhân. Che mắt nói: “Ai nha, không mặc quần lót, đồ lưu manh.”

Sư Muội: “... ..”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Trần Diêu thị kinh hô một tiếng: “Phu quân!” Muốn xông tới gần quan tài. Sở Văn Ninh duỗi tay ngăn lại, nhướn mày hỏi: “Đây là phu quân của người?”

“Đúng! Là phu quân ta!” Trần Diêu thị vừa kinh ngạc vừa bi thương, “Sao chàng lại ở đây? Rõ ràng đã an táng ở phần mộ tổ tiên, khi đó cũng đã mặc áo liệm, sao chàng lại...”

Nói một nửa, nữ nhân này liền khóc, dậm ngực dậm chân nói: “Sao lại vậy! Thảm như vậy— Thảm như vậy! Phu quân... .. Phu quân ơi!”

Sư Muội thở dài: “Tiểu Trần phu nhân, hãy nén bi thương.”

Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên không để ý tới nữ nhân khóc thút thít này, Sở Văn Ninh không biết an ủi người khác, Mặc Nhiên lại không quan tâm, hai người nhìn chăm chăm quan tài chứa xác chết.

Mặc Nhiên tuy kiếp trước đã trải qua, đối với chuyện này cũng không ngoài ý muốn, đáng vẻ vẫn rất nghiêm túc, vì thế vuốt cằm: “Sư tôn, thi thể này

không đúng.”

Sở Văn Ninh nói: “Ta biết.”

“... ..”

Mặc Nhiên một bụng để nói, đều là những câu kiếp trước Sở Văn Ninh phân tích cho bọn họ, đời này muốn lấy ra làm Sở Văn Ninh ngạc nhiên, kết quả không được khen, mà người kia chỉ nhàn nhạt đáp “Ta biết”.

Là sư phụ không phải nên khuyên bảo chỉ dẫn, khuyến khích đệ tử nói ra suy nghĩ của mình, còn phải khen ngợi nữa sao?

Mặc Nhiên không cam lòng, ra vẻ không nghe thấy câu “ta biết”, mở miệng nói: “Trên thi thể không có dấu hiệu phân huỷ, Trần đại công tử đã gặp chuyện hơn nửa tháng, với thời tiết này, sớm nên thối rữa chảy mủ, thi dịch trong quan tài phải tích một tầng rồi, đó là điều thứ nhất.”

Sở Văn Ninh dùng ánh mắt “cứ tiếp tục nói”, lạnh lùng nhìn hằm: “... ..”

“Thứ hai.” Mặc Nhiên không dao động, tiếp tục nói những điều Sở Văn Ninh giải thích kiếp trước, “Mở quan tài ra, quan tài đỏ này tà khí thực nặng, mở xong lại biến mất. Hơn nữa thi thể rất ít tà khí, điều này cũng không bình thường.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

“Thứ ba, mọi người có phát hiện, từ khi mở quan tài, liền xuất hiện một mùi thơm ngọt?”

Mùi hương kia rất nhạt, không nói, kỳ thật không phát hiện ra. Mặc Nhiên vừa nói, Sư Muội và Trần Diêu thị mới nhận ra trong không khí quả thật có một mùi hương thơm ngọt nhàn nhạt.

Sư Muội nói: “Quả thật.”

Trần Diêu thị ngửi thử, sắc mặt thay đổi: “Mùi hương này...”

Sư Muội nói: “Tiểu Trần phu nhân, sao vậy?”

Trần Diêu thị sở hĩ đến giọng cũng đổi: “Mùi hương này, là phấn bách điệp hương do mẹ chồng ta chế ra!”

Không ai lên tiếng, linh bài ở phòng thờ cúng tổ tiên viết “Dương thượng nhân Trần Tôn thị lập” tựa hồ hiện ra trước mắt.

Sư Muội nói: “... .. Chẳng lẽ việc này, thật sự do Trần phu nhân làm?”

Mặc Nhiên nói: “Không giống.”

Sở Văn Ninh nói: “Không phải.”

Hai người gần như nói cùng lúc, dứt lời đưa mắt nhìn nhau. Mặt Sở Văn Ninh không gợn sóng: “Người nói đi.”

Mặc Nhiên không khách khí mà nói: “Theo ta biết, Trần gia làm giàu, dựa vào phần bách điệp hương do phu nhân chế ra, cách làm tuy không ai biết, nhưng lại dễ mua. Trấn Thái Điệp có mười cô nương thì có tới năm sáu người dùng loại phần này. Không những thế, khi nãy chúng ta xem qua, Trần đại công tử hình như rất thích phần bách điệp hương do mẫu thân chế thành, thường cho vào bồn tắm, nên trên người hắn có mùi này không lạ, kỳ quái là... ..”

Hắn nói, một lần nữa quay đầu nhìn nam thân lỗ thể trong quan tài.

“Người cũng đã chết nửa tháng, mùi hương này, lại giống như vừa mới lên. Ta nói có đúng không, sư tôn?”

Sở Văn Ninh: “... ..”

“Nói đúng thì khen ta một câu đi nha.”

Sở Văn Ninh: “Ân.”

Mặc Nhiên haha cười rộ lên: “Thật sự tích chữ như vàng.”

Hắn còn chưa cười hai tiếng, y phục đột nhiên bị thổi bay, Sở Văn Ninh vội vàng kéo hắn lui ra vài thước, Thiên Văn trong tay toả kim quang rực rỡ lấp lánh, ánh lửa bắn ra.

“Chú ý.”

Mùi hương phần bách điệp hương trong không khí chợt nồng hơn, phiêu tán, cỏ cây xung quanh nổi lên sương mù, bắt đầu tràn ngập, nháy mắt biến sườn núi thành biển sương mù, duỗi tay không thấy năm ngón.

Mặc Nhiên trong lòng khẽ động.

Ảo cảnh, mở rồi.

“A!!” Trong sương mù dày đặc, truyền đến tiếng hét thất thanh của Trần Diêu thị, “Đạo trưởng cứu—“

Chữ cuối còn chưa nói, đột nhiên không còn thanh âm.

Đầu ngón tay Sở Văn Ninh cháy một ngọn lửa xanh nhạt, đánh một phù chú lên trán Mặc Nhiên, nói: “Người cẩn thận, ta đi xem xét tình hình.”

Dứt lời liền men theo thanh âm nhanh chóng biến mất trong sương mù dày đặc.

Mặc Nhiên xoa trán mình, thấp giọng cười nói: “Được nha, đến vị trí yếm phù chú so với kiếp trước cũng giống nhau, Sở Văn Ninh, người đứng là không chút thay đổi.”

Sương mù đến nhanh, tan cũng nhanh, chẳng bao lâu, liền biến mất không dấu vết, nhưng cảnh tượng trước mắt càng làm người ta ngạc nhiên. Ít nhất là Mặc Nhiên kiếp trước thật sự kinh hãi một phen.

Sau khi sương mù tan, nơi sườn núi hoang vắng, cỏ cây mọc um tùm đã không thấy.

Thay vào đó, là một toà lâu đài rộng lớn, đình đài lầu các, hành lang gấp khúc ở thủy tạ, giả sơn ngọc thụ, đá cuội u kính, không thấy điểm cuối.

Mặc Nhiên vừa thấy nơi này, lập tức mừng muốn lăn lộn.

Ác bá ngày ngày nhớ thương chính là ảo cảnh này, kiếp trước bị lạc ở đây, Mặc Nhiên gặp Sư Muội đầu tiên, bị ảo cảnh mê hoặc, lần đầu tiên trong đời, cũng là lần duy nhất hấn hôn người kia.

Đáng tiếc, khi đó Sư Muội bị dọa sợ, nhân lúc Mặc Nhiên buông tay, xoay người bỏ chạy. Thiên nga đến miệng chưa kịp ăn đã bị lấy mất, tư vị cũng không dễ chịu.

Sau khi ảo cảnh được phá bỏ, Sư Muội cũng không so đo việc này với hấn, giống như việc hôn nhau trong ảo cảnh chưa từng xảy ra, ai cũng không nhắc lại. Có lúc nửa đêm tỉnh mộng, Mặc Nhiên sẽ hoài nghi có phải mình chấp niệm quá sâu, sinh ra ảo giác.

Nhưng mặc kệ có phải ảo giác hay không, Mặc Nhiên liếm liếm môi, thầm nghĩ, lần này tuyệt đối không để Sư Muội chạy dễ dàng! Nhất định phải hôn cho đã!

Tác giả có lời muốn nói: Dựa vào sự thật lịch sử hai mươi năm qua, Mặc Nhiên tuổi này còn không có tự, nhưng ở Tu Chân giới mười lăm tuổi phải làm lễ, nhận tự. Bởi vì trong lòng rất thích ba chữ Mặc Vi Vũ, cảm thấy Mặc Nhiên lớn lên đẹp, muốn nó sớm xuất hiện, ha ha ha ha.

[Husky] Chương 12: Bốn toạ hôn nhằm người... Mẹ kiếp...

Edit: Chu

Trong ảo cảnh đã lâu, vẫn hoàn toàn không xác định được phương hướng. Nhưng trong không khí mùi hương phấn bách điệp hương ngày càng nồng, mùi này ngửi lâu sẽ sinh ảo giác, kích thích giác quan, khiến người ta làm ra rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng.

Mặc Nhiên dần cảm thấy nôn nóng bất an, bao tử như cháy một ngọn lửa nhỏ, làm máu toàn thân nóng lên.

Nước, hắn chỉ cần tìm thấy suối, con suối kia ở đâu?

Hắn biết ảo cảnh này có một con suối, kiếp trước hắn đến bên bờ suối kia, đã là miệng đắng lưỡi khô, đầu vầng mắt hoa, không còn cách nào, chỉ còn cách đưa tay vốc lấy uống vài ngụm, thậm chí độc chết còn hơn khát chết. Sau khi uống nước suối, hắn thấy ý thức ngày càng mơ hồ, trong mơ màng Sư Muội tìm thấy hắn, Sư Muội học chính là y thuật, nhanh chóng giúp hắn giải độc, mà hắn khi đó đã bị mê hoặc cho choáng váng, bị ma xui quỷ khiến hôn Sư Muội.

Để quân Nhân giới tiền nhiệm làm sấm rền gió dữ ôn lại mộng xưa, đi khắp ảo cảnh, vòng nửa ngày, cuối cùng nghe thấy tiếng nước róc rách, hắn không ngừng vui sướng, vội chạy tới, lập tức uống mấy ngụm.

Quả nhiên, mùi hương làm xao động bất an, có nước suối kích thích càng rõ ràng, hắn không ý thức được mà muốn ngâm xuống chỗ sâu, bất tri bất giác đã ngâm hơn nửa người.

Lúc ý thức Mặc Nhiên bắt đầu mơ hồ, giống như kiếp trước, một đôi tay đột nhiên kéo hắn lên, nháy mắt bọt nước văng khắp nơi, không khí xộc

vào khoang mũi, Mặc Nhiên thở phì phò, lông mi ướt nước, nhìn thấy thân ảnh trước mặt.

Thân ảnh kia dần dần rõ ràng, còn có giọng nói tức giận.

“Nước ở đây người cũng dám uống, người muốn chết sao?”

Mặc Nhiên giống như chó lắc lắc bọt nước, nhìn người vừa tới, thờ dài nhẹ nhõm: “Sư Muội... ..”

“Đừng nói, uống thuốc cho xong đi!”

Một viên thuốc tím đen đưa tới bên môi, Mặc Nhiên há miệng, ngoan ngoan nuốt thuốc, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt thế của Sư Muội.

Bỗng nhiên, giống với đời trước, trong lòng nôn nóng khiến hắn không thể chống cự, huống chi Mặc Nhiên không phải quân tử khiêm tốn, vì thế hắn giữ cổ tay Sư Muội, lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng hôn lên môi của hắn.

Trong phút chốc, đốm lửa bay khắp nơi, đầu trống rỗng.

Hắn là kẻ nợ phong lưu nhiều người, nhưng trên giường cũng không hôn ai, không có ôn tồn dư thừa, vì thế mà triền miên thể xác rất nhiều, hôn lại ít tới đáng thương.

Sư Muội không đoán được tập kích bất ngờ này, cứng đờ tại chỗ, đến tận khi có đầu lưỡi tiến vào, hắn mới phản ứng lại, bắt đầu phản kháng.

“Người làm gì... Ngô!” Lời mới nói một nửa, lại bị thô bạo ép nghiêng mặt qua, một lần nữa môi bị phủ lên, Mặc Nhiên hôn kịch liệt hơn kiếp trước, hai người ở bờ tuổi lẫn thành một đoàn, Sư Muội bị Mặc Nhiên đè dưới thân, Mặc Nhiên hôn bờ môi ướt át hơi lạnh của y, cùng với xúc cảm kinh diễm trong trí nhớ, gương mặt hắn, vành tai... ..

“Đừng cử động... ..” Mở miệng, giọng nói khàn khàn làm chính hắn kinh hãi.

Tiêu rồi.

Sao nước tuổi này hiệu quả so với kiếp trước còn mạnh hơn?

Theo sự việc kiếp trước, hắn không có cùng Sư Muội triền miên lâu như vậy, không hôn mấy cái, lúc ấy thiếu niên Mặc Nhiên cắn rút lương tâm, nhẹ buông tay, Sư Muội dùng khinh công, đập nước chạy mất.

Nhưng đời này tà tâm quá nặng, quá không biết xấu hổ, không nghe thấy người kia kêu cái gì, trong mắt chỉ có gương mặt phong hoa tuyệt đại, còn có đôi môi mê người, ướm át, khépkhépkhép mở mở.

Trong bụng lửa cháy càng vượng, Mặc Nhiên thuận theo bản tâm, càng cuồng bạo hôn lên, trực tiếp cạy khớp hàm đối phương, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, cướp lấy ngọt ngào trong miệng.

Trái tim đập thành thạch, như nổi trống.

Trong hỗn loạn hấn xé ngoại y của Sư Muội, tháo đai lưng, tay luồn vào trong, chạm vào da thịt trơn trượt, người dưới thân bỗng giật bắn lên, lại bị Mặc Nhiên ấn xuống.

Hấn cắn càn tai Sư Muội, nhẹ giọng nói: “Ngoan một chút, chúng ta đều thoải mái.”

“Mặc Vi Vũ—!!”

“Ai nha ai nha, sao tức giận lại gọi ta như vậy? Nghe thật xa lạ.” Mặc Nhiên cười liếm vành tai hấn, trên tay cũng không nhàn rồi, trên eo hấn sờ soạng.

Đồ lưu manh Mặc Nhiên, quả nhiên tiểu lưu manh mười sáu tuổi không thể so với lão lưu manh ba mươi hai tuổi!

Da mặt người này càng ngày càng dày!

Sư Muội căng cứng người, Mặc Nhiên cảm thấy thân thể hấn hơi run rẩy, thật là, rõ ràng người mảnh khảnh như vậy, sờ lên lại có cơ bắp cân xứng, đường cong rõ nét.

Hấn càng kìm lòng không nổi, nhịn không được lột áo lót đối phương.

Sư Muội rốt cuộc không nhịn được nữa, bạo phát.

“Mặc Vi Vũ! Người tự tìm chết!!”

Phịch một tiếng, một đợt linh lực cường đại làm hấn văng ra! Linh lực hung hấn bá đạo, Mặc Nhiên không kịp đề phòng, văng vào tảng đá bên bờ suối, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Sư Muội giữ lấy vạt áo hỗn loạn, tức muốn hộc máu đứng lên, trong tay có linh lưu kim sắc len lõi, đốm lửa toé ra, ánh mắt tràn đầy lửa giận.

Mặc Nhiên đầu vầng mắt hoa, mơ hồ nhận ra có chỗ không thích hợp.

“Thiên Vấn, triệu tới!”

Một tiếng thét lên, trong tay Sư Muội xuất hiện một sợi dây liễu kim sắc uy vũ, Thiên Vấn nghe gọi mà ra, dây liễu chói mắt, thỉnh thoảng có một tia lửa toé ra, ánh vàng bạo liệt, lá liễu bay loạn.

Mặc Nhiên ngây dại.

Sư Muội triệu được Thiên Vấn bao giờ?

Nhưng ý nghĩ này tồn tại chưa lâu, chợt tiếng Thiên Vấn xé không khí lao đến, hung hăng đánh lên hắc! Quất dây liễu không chút nương tay, đồ lưu manh Đạp Tiên Quân bị đánh da tróc thịt bong máu tươi bay tứ phía, nếu Dung Cửu thấy Mặc Nhiên bị như vậy, nhất định sẽ vỗ tay vui mừng, hô to “Đánh hay! Đánh rất hay! Lại đến một chiêu! Vì dân trừ hại! Hành hiệp trượng nghĩa!”

Mặc Nhiên giữa mưa rền gió dữ bị đánh điên cuồng bạo ngược, rốt cuộc tỉnh táo lại.

Sư Muội ôn nhu như vậy, sao có thể đánh người?

Quất dây liễu thành thạo như vậy, không phải Sở Văn Ninh thì là ai!!!

Sở Văn Ninh đánh mỗi tay, lúc này mới dừng lại thở dốc, xoa xoa cổ tay, đang muốn đánh tiếp, Mặc Nhiên bỗng dựa vào tảng đá, ho ra một đồng máu.

“... .. Đừng đánh nữa, sẽ đánh chết”

Mặc Nhiên liên tục ho ra máu, trong lòng không khỏi tê lương. Đây chắc chắn là nét bút phong lưu rực rỡ nhất trong đời hắc.

Ai biết người tới lại là Sở Văn Ninh?

Hơn nữa không biết vì cái gì, Sở Văn Ninh còn mang khuôn mặt Sư Muội, ngay cả giọng nói cũng giống Sư Muội y như đúc!

Hắn lau vết máu nơi khoé miệng, thở phì phò, ngẩng đầu lên.

Ăn bao nhiêu đòn hiểm của thần khí, cũng có thể do thuốc Sở Văn Ninh đưa cho hắn đã có hiệu quả, ngẩng đầu lên, người trước mặt đã không phải Sư Muội.

Sắc mặt Sở Văn Ninh âm trầm, thần sắc hung ác đứng dưới tàng cây, tức sùi bọt mép, hai mắt toé điện, tức giận nhìn chằm chằm Mặc Nhiên.

Bộ dáng y hung hãn làm người sợ hãi.

Nhưng mà... ..

Mặc Nhiên trừng mắt nhìn y vài giây.

Phát hiện mình... Đáng xấu hổ mà cứng rồi.

Sở Văn Ninh trước nay không hề cầu thả, có thể nói bạch y cấm dục phiền phức bây giờ đã lộn xộn không chịu nổi, ngón tay thon dài giữ chặt, mới không đến mức trượt khỏi vai. Môi y bị hôn hơi sưng đỏ, bên cổ còn lác đác mấy dấu hôn. Tuy biểu tình hung tợn, nhưng lại chọc người tim đập loạn.

Kiếp trước, những ký ức về Sở Văn Ninh, những điên cuồng, máu tanh, cừu hận, bừa bãi, chinh phục, khoái cảm, ký ức chồng chất nhau.

Những chuyện Mặc Nhiên lười nghĩ đến, ký ức vốn cũng hoàn toàn không muốn nhớ lại, không khí tràn đầy mùi máu tanh hoà lẫn mùi hoa bách điệp nơi đây, nháy mắt có thể nhìn thấy đầy ghê người, khó có thể che dấu.

Như thủy triều, âm âm trôi dạt trong lòng.

Muốn chết, hẳn vẫn là không thể nhìn Sở Văn Ninh như này.

Vừa không muốn chán ghét y, vừa hận y, hận không thể đem y bằm thành nhân hoành thánh nấu lên, Mặc Nhiên như trước không thể không thừa nhận.

Kiếp trước, những lần kích thích nhất, huyết mạch sôi sục nhất, da đầu tê dại đạt cao trào, đều đạt được trên người Sở Văn Ninh.

Hận là một chuyện.

Nhưng đối với nam nhân, đặc biệt là loại không biết xấu hổ nhất như Mặc Nhiên, nam nhân cầm thú nhất, thân thể phản ứng theo bản năng, lại là một chuyện khác.

Sở Văn Ninh bình ổn hô hấp, tựa hồ thật sự rất giận, tay cầm Thiên Văn đều hơi run.

“Tĩnh rồi?”

Mặc Nhiên nuốt xuống một ngụm máu: “... ... Đúng vậy, sư tôn.”

Sở Văn Ninh hình như còn đánh chưa đủ, nhưng y biết ảo cảnh này có quý, cũng không thể trách Mặc Nhiên, do dự một lát, rốt cuộc vẫn thu lại dây liều.

“Chuyện hôm nay... ...”

Y còn chưa nói xong, Mặc Nhiên đã cướp lời: “Chuyện hôm nay, trời biết đất biết, người biết ta biết, ta tuyệt đối không nói ra ngoài! Nếu ta nói ra, sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Sở Văn Ninh im lặng chốc lát, cười lạnh nói: “Người thề như vậy ta đã nghe trăm lần, không lần nào giữ lời.”

“Lần này tuyệt đối là thật!” Thân thể phản ứng thì phản ứng, nhưng muốn thưởng Sở Văn Ninh, giống như thích ăn đậu hũ thối, ở trong mắt Mặc Nhiên đều là chuyện không thể nói.

Đậu hũ thối tìm nơi không có ai thấy ăn thì tốt, đỡ phải làm phiền người khác. Cũng giống như muốn cùng Sở Văn Ninh lên giường.

Mặc Nhiên xưa này chán ghét Sở Văn Ninh, sao có thể nói cho mọi người, hắn vừa ghét người kia, vừa muốn thưởng y? Đây không phải bệnh thì là gì?

Còn những chuyện cùng với Sở Văn Ninh ở kiếp trước, hắn thật sự không hề muốn nhớ lại, tha hắn đi.

“Ảo cảnh này tính mê hoặc rất mạnh, người mà người gặp, đều sẽ biến thành người mà trong lòng người muốn gặp nhất.”

Sở Văn Ninh đi song song với Mặc Nhiên, vừa nói.

“Nhất định phải ngưng thần tĩnh khí, mới có thể không bị ảo ảnh mê hoặc.”

“Nga... ...”

Ủa? Đợi đã!

Mặc Nhiên bỗng giật mình, nghĩ đến một chuyện.

Nếu vậy, ở ảo cảnh đời trước, người mình thấy là Sư Muội cũng không nhất định sẽ là Sư Muội? Nói không chừng vẫn là—

Hắn liếc Sở Văn Ninh đi bên cạnh, nhin không được ác hàn.

Không có khả năng!

Nếu đời trước hôn Sở Văn Ninh, khẳng định không tránh được một trận đòn! Ít nhất cũng ăn một bạt tai!

Khẳng định không phải Sở Văn Ninh! Nhất định không phải y!

Đang la hét kịch liệt trong lòng, Sở Văn Ninh bỗng dừng lại, kéo Mặc Nhiên ra sau: “Im lặng.”

“Làm sao vậy?”

“Phía trước có động tĩnh.”

Sự tình không giống với kiếp trước, bởi vậy Mặc Nhiên cũng không biết tiếp theo sẽ thế nào, vừa nghe Sở Văn Ninh nói, lập tức hỏi: “Có thể là Sư Muội không?”

Sở Văn Ninh nhú mày nói: “Đây là trong ảo cảnh, tuyệt đối không được nghĩ tới người người muốn thấy, nếu người nhìn không được, vật kia sẽ biến thành người kia. Bài trừ tạp niệm.”

“... ..” Mặc Nhiên nỗ lực một lúc, nhận ra không làm được.

Sở Văn Ninh nhìn hắn, trên tay không biết tụ linh lực thành chuỷ thủ lúc nào, đâm vào tay Mặc Nhiên.

“A—!”

“Đừng kêu.” Sở Văn Ninh sớm đoán được, tay trực tiếp che miệng Mặc Nhiên, đầu ngón tay tụ ánh vàng, Mặc Nhiên lập tức không phát ra được tiếng, “Đau không?”

“... ..” Vô nghĩa! Tự người thử đâm một nhát xem có đau hay không!

Mặc Nhiên rưng rưng nước mắt vô cùng đáng thương gật đầu.

“Đau thì tốt, ngoại trừ cơn đau, đừng nghĩ tới cái khác, đi theo ta, chúng ta qua xem.”

Mặc Nhiên thầm mắng Sở Văn Ninh, vừa yên lặng đi theo y, ai ngờ tới gần, nghe thấy vô số người hi hi ha ha nói chuyện, tại nơi trống vắng phá lệ náo nhiệt.

Vóng qua một tường cao trải dài, hai người cuối cùng tới được nơi phát ra âm thanh—

Đó là một toà lâu vũ trái lựu đỏ treo đèn xanh, ngọn đèn dầu sáng rõ, hồng sa lay động, sân khấu to lớn nhốn nháo rộn ràng có trăm bàn tiệc rượu, trên bàn đầy thịt cá, khách khứa vui vẻ, ăn uống linh đình.

Giữ cửa lớn sảnh đường, dán một chữ “Hi” rất to, nhìn qua có vẻ là một lễ cưới náo nhiệt.

“Sư tôn... ..” Mặc Nhiên thấp giọng nói, “Người xem những người uống rượu mừng ở đây... .. Bọn họ đều không có mặt!”

Tác giả có lời muốn nói: Bốn chó chết có thắc mắc, kiếp trước, rồť cuộc người Mặc Nhiên hôn là ai?

[Husky] Chương 13: Tân nương của bốn toạ.

Edit: Chu

Không cần Mặc Nhiên nhắc, Sở Văn Ninh đã sớm nhận ra.

Những “người” đó trò chuyện vui vẻ, âm thanh không biết phát ra từ đâu, những thứ đó hoặc ngồi hoặc đứng, nâng chén chúc mừng, một đám, khuôn mặt đều không có, giống như giấy.

“Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta tới cùng bọn họ uống rượu mừng?”

Sở Văn Ninh không bị trò đùa của Mặc Nhiên chọc cười, cúi đầu suy tư.

Lúc này, đột nhiên truyền đến tiếng bước chân sột soạt, hai hàng thật dài từ trong sương mù xuất hiện, dần đến gần, từ từ đi đến lầu chính.

Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên theo bản năng tránh ra sau cánh gà, hai hàng người đến gần, đi đầu là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ cười cười nói nói, hai người kia có ngũ quan, ngũ quan còn rõ ràng, trang điểm sắc sỡ, nhìn từ bóng tối ra, cực kỳ giống cặp Kim Đồng Ngọc Nữ giấy được đốt cho người chết.

Trong tay bọn họ cầm một ngọn nến đỏ, thân nến to bằng cánh tay trẻ con, bên trên khắc rồng phượng uốn quanh, ngọn nến cháy, mùi hoa bách điệp nồng đậm xộc vào mũi, Mặc Nhiên suýt nữa lại hôn mê, may mà vết thương do Sở Văn Ninh đâm vào tay hằn vẫn còn đau, hằn tự chọc lên miệng vết thương, duy trì ý thức thanh tỉnh.

Sở Văn Ninh nhìn hằn.

Mặc Nhiên: “... .. Khụ, cách này dùng ổn.”

Dừng một chút, lại ngạc nhiên nói: “Sư tôn, sao người không cần tự đâm mình giữ thanh tỉnh?”

Sở Văn Ninh: “Mùi này không có tác dụng với ta.”

“A? Vì sao?”

Sở Văn Ninh lạnh lùng đáp: “Tu vi cao.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Kim Đồng Ngọc Nữ đi đầu, hai hàng người chia ra, Sở Văn Ninh nhìn lại, nhìn một lúc, bỗng nhiên trầm thấp “Hả?” một tiếng.

Y rất ít khi kinh ngạc, bởi vậy Mặc Nhiên hết sức hiếu kỳ, nhìn theo tầm mắt y, cũng lấp bắp kinh hãi.

Trong đội ngũ lung la lung lay đi tới, đều là tử thi, làn da tái nhợt, vẫn giữ được dung mạo khi sống, những người đó phần lớn đều còn trẻ, không đến hai mươi, nam nữ đều có, mà trong đó có bóng hình rất quen—

Trước đó có đại công tử Trần gia từng thấy trong quan tài, không biết khi nào xuất hiện trong hàng, nhắm mắt, đi theo ngọn nến phát ra mùi thơm kỳ lạ, chậm rãi đi. Bên cạnh hẳn không giống người khác, bên cạnh người khác đều là một thi thể khác, chỉ có mình hẳn, có một quỹ tân nương bằng giấy bay bay bổng bổng.

Đại công tử Trần gia không nói, nhìn đến cuối hàng, thấy rõ người đi cuối, mặt Mặc Nhiên cắt không còn giọt máu.

Sư Muội và Trần Diêu thị cúi gằm mặt, đi phía sau tử thi, bọn họ cũng nhắm mắt, mặt trắng như tuyết, so với người chết cũng không khác nhau, không biết có còn sống hay không.

Da đầu Mặc Nhiên tê dại, nhảy dựng lên muốn xông tới, lại bị Sở Văn Ninh giữ chặt vai: “Đợi đã.”

“Đó là Sư Muội—!!”

“Ta biết.” Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm đội ngũ chậm rãi bước đi, nhẹ giọng nói, “Người đừng manh động, người nhìn bên kia, có một kết giới. Người tùy tiện xông tới, kết giới sẽ phát ra tiếng kêu, đến lúc đó chỉ sợ đám quỷ không mặt ở đây đều vây người lại, không thể cứu vãn.”

Sở Văn Ninh là tông sư thuật kết giới, y dựng kết giới lợi hại, mắt rất tinh, Mặc Nhiên nhìn qua, quả nhiên phát hiện ở lối vào yến tiệc, có một kết giới

mỏng gần như trong suốt.

Kim Đồng Ngọc Nữ đi đến trước viện, nhẹ nhàng thổi ngọn nến, làm ngọn lửa cháy càng to, sau đó chậm rãi— đi qua kết giới, vào trong sân.

Nam nữ phía sau cũng đồng loạt đi theo bọn họ, không chút khó khăn xuyên qua kết giới, quý không mặt đang uống rượu mừng sôi nổi nhìn qua, nhìn nhóm nam nữ nối đuôi nhau tiến vào, bắt đầu cười nói, vỗ tay.

Sở Văn Ninh nói: “Đi, đi theo sau họ. Lúc qua kết giới phải nhớ nín thở, nhắm mắt lại. Còn nữa, cho dù phát sinh chuyện gì, cũng làm theo những thi thể đó, tuyệt đối không được nói chuyện.”

Không cần y nhắc thêm, Mặc Nhiên sốt ruột muốn cứu người, đi theo Sở Văn Ninh lẫn vào nhóm thi thể.

Hai bên thi thể bằng nhau, Sở Văn Ninh đứng sau Sư Muội, Mặc Nhiên cũng chỉ có thể đứng sau Trần Diêu thị, đội ngũ đi rất chậm, Mặc Nhiên nhìn sang Sư Muội mấy lần, nhìn sườn mặt tái nhợt, cổ trắng nõn gục xuống.

Thật vất vả đến trước kết giới, hai người nín thở ngưng thần, thuận lợi xuyên qua, đi vào trong sân. Đi một lúc mới nhận ra, nơi này so với nhìn ở ngoài lớn hơn, trừ ba tầng lầu chính giảng đèn kết hoa, hai bên sân đều là tiểu sương phòng nối nhau, tầm trăm gian, mỗi sương phòng đều dán chữ hỉ đỏ thắm, treo một đèn lồng đỏ.

Khách khứa trong sảnh bỗng nhiên đứng dậy, nổ pháo ăn mừng, tiếng kèn vang dội.

Một lễ quan đứng trước lầu vũ hô: “Giờ lành đã đến, tân lang, tân nương vào phòng—“

Mặc Nhiên sửng sốt, gì? Hoá ra hàng hàng thi thể này là tân lang tân nương?

Vội quay đầu cầu xin Sở Văn Ninh giúp đỡ, nhưng Bắc Đẩu Tiên Tôn cũng cau mày, chìm đắm trong suy nghĩ không cách nào tự kiềm chế, liếc mắt nhìn Mặc Nhiên cũng lười.

... ... Mặc Nhiên cảm thấy, bá phụ uống công lo lắng rồi, xuống núi rèn luyện, đưa sư phụ kiểu này theo, so với không có sư phụ còn tốt hơn.

Bỗng nhiên một đám tiểu đồng tóc trái đào từ trong viện cười đùa ủa ra, trên người mặc đồ đỏ, dùng dây bạc tết tóc, giống như cá vây quanh hai bên, bắt đầu lôi kéo từng người một, dẫn bọn họ sang hai bên sương phòng. Mặc Nhiên không biết làm thế nào cho đúng, hướng Sở Văn Ninh làm khẩu hình: Sư tôn, làm sao bây giờ?

Sở Văn Ninh lắc đầu, chỉ chỉ những tử thi phía trước đi theo đồng nam đồng nữ tản ra, ý không cần nói cũng biết— đi theo bọn họ.

Không còn cách nào, Mặc Nhiên đành để một đồng nam tóc hai mái kéo mình đi, nghiêng ngả lão đảo vào một sương phòng, hắn vừa vào, tiểu đồng liền phất ống tay áo, cửa “rầm” một tiếng đóng lại.

Mặc Nhiên trừng mắt nhìn “đứa trẻ” kia, không biết tiểu quỷ không mặt này muốn làm gì với mình.

Kiếp trước, Sở Văn Ninh cứu Sư Muội, lại phá vỡ ảo cảnh, hắn hoàn toàn không làm gì, nhẹ nhàng trừ bỏ yêu tà, sau đó chỉ nghĩ tới dư vị sau khi hôn Sư Muội, xong chuyện Sở Văn Ninh phân tích, hắn kỳ thật cũng không nghe bao nhiêu.

Nên bây giờ có biến, hắn hoàn toàn không biết tiếp theo sẽ gặp cái gì, chỉ có thể căng da đầu.

Trong phòng bày một bàn trang điểm, để một gương đồng, giá gỗ đặt một bộ đồ đen thêu như ý văn cát phục.

Tiểu đồng vỗ vỗ ghế mấy lần, ý bảo Mặc Nhiên ngồi xuống.

Mặc Nhiên nhận ra quỷ ở đây đều không quá thông mình, bởi vì, chỉ cần không nói, người chết hay người xấu cũng không phân biệt được, vì thế nghe theo tiểu đồng ngồi xuống trước bàn trang điểm. Tiểu đồng sột sột soạt soạt đi qua, bắt đầu giúp hắn rửa mặt chải tóc, thay y phục...

Đột nhiên, cửa sổ bay tới một đoá hoa hải đường, hải đường kia là vật truyền âm của Văn Dạ Ngọc Hành, chuyên được Sở Văn Ninh dùng đưa tin.

Hắn vớt hải đường từ trong nước lên, hải đường thoáng chốc nở rộ, lộ ra nhụy hoa phát ánh kim.

Hắn đem ánh kim kia nhặt lên, đặt tới bên tai. Giọng Sở Văn Ninh liền vang lên bên tai hắn.

“Mặc Nhiên, ta dùng Thiên Vấn hỏi, nơi này là ảo cảnh do Quỷ Tư Nghi tạo ra ở trấn Thái Diệp. Nó được thôn dân thờ phụng trăm năm, tu thành chính quả. Chỉ cần lượng minh hôn càng nhiều, nó càng mạnh, nên nó rất thích tổ chức minh hôn. Hai hàng thi thể đó, hẳn là mấy trăm năm nay, nó làm chứng cho những quý phu thê ở trấn Trấn Thái Diệp, thích náo nhiệt kiểu này, mỗi tối sẽ triệu thi thể tới trong ảo cảnh, minh hôn một lần nữa, hừn nữa mỗi lần tổ chức, nó lại mạnh hơn mấy phần.”

Mặc Nhiên nghĩ thầm– Biến thái!!

Khác với thần tiên lúc rảnh, cùng lắm giúp tác hợp cho thiếu nam thiếu nữ, Quỷ Tư Nghi này, nói là thần tiên, nhưng đầu óc không bình thường, hứng thú với mỗi tác hợp cho thi thể nam nữ, tác hợp một lần không nói, còn mỗi tối đều triệu thi thể từ trong mộ ra tổ chức minh hôn, một lần, thêm một lần, lại thêm một lần nữa.

Một đám thi thể giao hợp đẹp lắm à?

Thần tiên kiểu này, đúng là điên rồ.

Sở Văn Ninh nói: “Chân thân nó không ở nơi này, người đừng hành động không suy nghĩ, lát nữa theo Kim Đồng Ngọc Nữ, nếu nó muốn hấp thu năng lượng từ nam nữ minh hôn, đến cùng cũng phải hiện nguyên hình.”

Mặc Nhiên muốn hỏi, Sư Muội đâu? Sư Muội sao rồi?

“Đừng lo cho Sư Muội, hẳn và Trần phu nhân, đều bị phần thơm mê hoặc, tạm mất ý thức.” Sở Văn Ninh lo lắng chu toàn, đều nói rõ những điều Mặc Nhiên muốn hỏi, “Tự lo mình tốt đi, mọi chuyện có ta rồi.”

Nói xong, thanh âm biến mất.

Lúc này, tiểu đồng đã sửa sang trang phục cho Mặc Nhiên xong, gương mặt nhìn, trong gương đồng hiện một người thanh tuấn, khoẻ môi khe khẽ, mặt mày sạch sẽ thoải mái, vạt áo chồng lên nhau, cát phục đỏ như lửa, tóc dài được buộc cao bằng dây trắng, là bộ dáng tân lang minh hôn.

Tiểu đồng làm tư thế “mời”, cửa sương phòng “kéo kẹt” mở ra.

Dưới hành lang, một loạt thi thể mặc cát phục, nam nữ đều có, xem ra đầu làm từ bùn của Quỷ Tư Nghi không thông minh, chỉ cần cho một đôi bái đường là được, dù là nam nữ, nam nam, nữ nữ bái đường, cũng chẳng sao.

Hành lang bên này đứng một hàng, bên kia đối diện lại có một hàng, cách không xa lắm, hẳn nhìn không ra Sở Văn Ninh và Sư Muội.

Đội ngũ chậm rãi bước lên phía trước, thỉnh thoảng có thể nghe thấy giọng lễ quan từ lâu vũ, từng đôi từng đôi minh hôn, từ từ hoàn thành.

Mặc Nhiên nhìn thoáng qua Trần Diêu thị phía trước, cảm thấy chỗ nào không đúng, nghĩ nửa ngày, hàng phía trước dần ngăn đi, sắp đến mấy đôi cuối cùng, đồ lưu manh nào hỏng rồi cuộc thông suốt—

A! Theo đội ngũ, nữ nhân trước mặt này, chẳng phải sẽ cùng Sư Muội bái đường thành thân? Còn mình phải cùng tiểu tiện nhân Sở Văn Ninh kia sao? Kết quả gì đây!

Lập tức, vị đế quân Nhân giới tiền nhiệm này không vui, phiết môi, không khách khí kéo Trần Diêu thị, phá đội hình, lên đứng trước người ta.

Tiểu đồng đi bên cạnh sững sốt, nhưng Mặc Nhiên rất nhanh cúi đầu rũ mặt, như quỷ thất cổ, gục xuống trong đám thi thể, Kim Đồng Ngọc Nữ tu vì không cao phát ngốc một lúc, không hiểu nơi nào có vấn đề, cho nên chỉ ngây ngốc, không có phản ứng gì.

Mặc Nhiên vui vẻ. Hứng thú bưng bưng đi trong hàng ngũ, chuẩn bị đến cuối, cùng Sư Muội ở hành lang bên kia gặp nhau.

Trong lúc đó.

Sở Văn Ninh nhìn thoáng qua Sư Muội đứng trước mình, nghĩ một lát, không biết phía trước sẽ gặp nguy hiểm gì.

Y trước giờ mạnh miệng nhưng mềm lòng, tuy rằng hà khắc làm người ghét bỏ, nhưng kỳ thật, chỉ cần y ở, dù xảy ra chuyện gì cũng không để đồ đệ mạo hiểm.

Vì thế, y cũng kéo Sư Muội, đem tiểu gia hoả đang hôn mê ra sau lưng, bản thân đứng vào vị trí vốn của Sư Muội.

Đến lượt y.

Quý xướng đứng ở hành lang cầm một khay đồ, thấy Sở Văn Ninh tới, hì hì cười, thiếu nữ không có gương mặt phát ra thanh âm thanh thúy ướt át.

“Chúc mừng nương tử, chúc mừng nương tử, vừa gặp mà như thân thiết từ lâu, bên nhau bạc đầu.”

Sở Văn Ninh nháy mắt đen mặt.

Nường, nường tử.....? Người có phải không có mắt không?

Lại nhìn quẻ xương không có mặt mũi, nhin.

Con mẹ nó thật sự không có mắt.

Quý tần nường cười hì hì cầm lấy khăn voan đỏ, nâng cánh tay như ngọc, che lại mặt Sở Văn Ninh. Sau đó bàn tay lạnh băng này, nhẹ nhàng đỡ Sở Văn Ninh, cười duyên nói: “Nường tử, mời đi.”

[Husky] Chương 14: Bốn toạ thành thân

Edit: Chu

Lựa đỏ rủ xuống, buông trước mặt, tuy vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng ít nhiều vẫn nhìn không rõ lắm.

Mặt Sở Văn Ninh mờ mịt, vẻ trầm tư, theo quý xướng đi vào lễ sảnh.

Nhắc mí mắt, cách lựa đỏ, nhìn thấy người đứng ở sảnh, nhiệt độ quanh người Sở Văn Ninh giảm mấy độ.

Mặc Nhiên cũng ngơ ngẩn.

Không phải... Người ra nên là Sư Muội sao?

“Tân nương” trước mặt hồng trang lộng lẫy, lựa mỏng che mặt, tuy ngũ quan bị lựa che nhìn không rõ, nhưng nhìn kiểu gì cũng là khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng muốn giết người của Sở Văn Ninh, giận dữ trừng mắt nhìn mình, ánh mắt kia quả thật là muốn giết người.

Mặc Nhiên: “... ..”

Hắn đầu tiên mờ mịt, thần sắc sau đó trở nên rất phức tạp, các cảm xúc tựa như đèn kéo quân thay phiên nhau chạy qua, cuối cùng tụ lại thành một loại trầm mặc quỷ dị, cùng Sở Văn Ninh nhìn nhau, không khí xấu hổ cực kỳ.

Hai Kim Đồng Ngọc Nữ lại cố tình đúng lúc này mới cười khanh khách, vỗ tay, giòn tan hát lên.

“Nước Bạch Đế, bọt sóng xanh; uyên ương quý, ngậm hoa đến.

Chung quan tài, năm cùng huyết; ý nguyện trước, sau chết thành.

Từ đây làm bạn chốn hoàng tuyền, hai cô hồn bên nhau không rời.”

Ca khúc từ ngữ đầy quý khí, lại lộ ra chút triền miên lâm li.

Nếu có thể nói, Mặc Nhiên chỉ nói một chữ.

— “Phi.”

Nhưng là không thể nói.

Trước đài có một đôi người giấy nam nữ, tuy không có mặt, nhưng quần áo sang trọng hoa lệ, dáng mập mạp, hẳn là người thay mặt trung niên cao đường.

Lễ quan lại kéo dài lời xướng: “Tân nương uỷ mị thấy xấu hổ, rũ mi cúi đầu ánh mắt nhu tình, hồng sa che mặt khẽ cười duyên, mời tân lang đến vén khăn voan.”

“... ..” Mặc Nhiên vốn mười phần không tình nguyện, nhưng nghe đến đây, lại nhinn cười muốn điên.

Ha ha ha ha, tân nương uỷ mị thấy xấu hổ, a ha ha ha ha!

Mặt Sở Văn Ninh xanh mét, nén giận nhắm mắt lại, giống như những lời tai nghe thấy cũng có thể biến mất.

Quý xướng cười đưa quạt xếp cho Mặc Nhiên, “phiến” và “thiện” cùng âm, chỉ việc hôn nhân chính là duyên lành.

“Mời tân lang vén khăn voan.”

Mặc Nhiên nén cười, nhưng phải nghe lời, cầm chiết phiến đem lụa mỏng trước mặt Sở Văn Ninh vén lên, nén cười làm lông mi run run, nhìn về mặt Sở Văn Ninh động lòng người kia.

Giống như cảm thấy ánh mắt chê cười của đối phương, Sở Văn Ninh nhin một lát, nhin không được, bưng mở mắt, con ngươi loé lên tia sáng, ngập tràn sát khí giương cung bạt kiếm.

Nhưng đi với lụa đỏ, cát phục đỏ rực trên thân y, sắc bén tuy không giảm, nhưng vì phần nộ và uỷ khuất làm đuôi mắt nhiễm hồng, thế mà tạo thành chút phong lưu kỳ lạ.

Mặc Nhiên nhìn đôi mắt này, bất giác ngẩn ra, tươi cười chợt ngừng. Sư tôn trước mặt, bỗng nhiên cùng giây phút tương tự ở kiếp trước chồng lên nhau, trong lúc nhất thời hẳn không biết hôm nay là hôm nào.

Tuy rằng chỉ vón vện trong chớp mắt, nhưng cũng đủ khiến Mặc Nhiên chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Hắn từng tàn nhẫn ép Sở Văn Ninh làm ba việc:

Đầu tiên, giết chết, tức là dùng sát chiêu với Sở Văn Ninh.

Thứ hai, làm nhục, cưỡng ép Sở Văn Ninh hoan ái với hắn.

Thứ ba... ..

Thứ ba, là việc khiến hãn kiếp trước thống khoái nhất, cũng là việc khiến hãn về sau hối hận nhất.

Đương nhiên để quân Nhân giới sẽ không thừa nhận mình từng làm chuyện phải hối hận, chẳng qua sâu trong nội tâm chịu dày vò, trốn cũng không thoát.

Đáng chết. Hãn thế mà lại nghĩ tới quá khứ điên cuồng kia, lại nhớ tới Sở Văn Ninh khi ấy.

Mặc Nhiên lắc lắc đầu, cắn môi, nỗ lực ném gương mặt Sở Văn Ninh không trí nhớ đi, một lần nữa đánh giá người trước mặt.

Sở Văn Ninh vẫn luôn nhìn chăm chăm hãn bằng ánh mắt “Ta giết người”. Mặc Nhiên không muốn chọc con nhím này, chỉ tỏ vẻ đáng thương cười hiền lành, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lễ quan nói: “Tân lang tân nương, làm lễ ốc quán.”

Cái gọi là ốc quán, chính là chỉ vợ chồng tân hôn tự rửa tay, sau đó lau sạch tay cho nhau.

Quý xướng bưng lên một thau đầy nước, nhắc hai người đến rửa tay, rửa sạch bằng nước trong thau trước mặt.

Về mặt Sở Văn Ninh đầy chán ghét, rửa xong tay mình còn cố tình muốn rửa thay đổi phương. Mặc Nhiên có chút thất thần, hơi thu liễm, thế mà để Sở Văn Ninh rửa sạch tay cho, Sở Văn Ninh tính tình không tốt, giội một bát nước lên tay Mặc Nhiên, nửa ống tay áo đều bị ướt.

“... ..”

Mặc Nhiên nhìn ống tay áo ướt sũng của mình, không biết đi vào cõi thần tiên nào, thế mà không có biểu hiện gì, chỉ có nơi ẩn sau trong đôi mắt đen như mực, có một tia sáng vi diệu ẩn ẩn chảy qua.

Hãn chính là nghĩ.

Sở Văn Ninh không thay đổi, từ trước đến nay đều vậy.

Hành động cách làm, đảm chiêu suy nghĩ, kiếp trước kiếp này, đều giống nhau như đúc, may mắn cũng không đổi... ..

Hãn chậm rãi ngẩng đầu, thậm chí chỉ một chớp mắt, hãn cảm thấy mình đứng ở Tử Sinh Đỉnh, đứng trước Vu Sơn Điện, Sở Văn Ninh từ hành lang

chạy tới phía hăn, sau đó quỳ xuống trước mặt mình, đầu thanh cao cũng dập xuống, lưng thẳng tắp nhúc nhĩ khom lại, Sở Văn Ninh, quỳ trước mặt hăn, liên tục dập đầu không dậy nổi.

“Lễ ốc quán đã xong.”

Quý xướng đột nhiên hô một tiếng, đem Mặc Nhiên từ trong ký ức kéo về. Hăn đột nhiên lấy lại tinh thần, đối diện với ánh mắt Sở Văn Ninh, con người đen nháy loé hàn quang, giống như loan đao trắng tuyết, làm người sợ hãi.

Mặc Nhiên: “... ...”

... ... Ách, kiếp trước vẫn là kiếp trước, Sở Văn Ninh quỳ trước mặt hăn, kiếp này nhớ lại là đủ rồi, nếu muốn thành sự thật, cái giá phải trả quá lớn... ...

Sau lễ ốc quán là lễ đồng lao, tiếp đó là lễ giao bôi.

Quý xướng nói: “Vợ chồng uống chung một chén rượu, từ đây thiên nhai mãi không rời.”

Hoàn thành lễ giao bôi, tiếp theo là lễ bái thiên địa.

Sở Văn Ninh nhìn qua nhin muốn điên rồi, y hơi nguy hiểm khép lại đôi mắt phượng, Mặc Nhiên đoán sau khi ra ngoài y nhất định bằm Quý Tư Nghi thành bùn nhão là còn nhẹ.

Sở Văn Ninh, thật sự không thể xem nhẹ.

Chỉ sợ liếc thêm một cái, lại một lần nữa rơi vào đồng ký ức dơ bẩn hỗn loạn, không thể tự kiềm chế.

“Nhất bái— quỳ thiên địa—”

Vốn tưởng rằng gặp thì chơi, tính tình Sở Văn Ninh kiêu ngạo, nhất định không quỳ, không nghĩ tới đến nước này, ấn đường y nhú lại, nhắm mắt, thế mà quỳ xuống, hai người đồng thời dập đầu.

“Nhị bái— quỳ cao đường—”

Đến chết, quỳ hai người giãy không mặt không mũi, cũng có thể gọi là cao đường.

“Tam bái— quỳ— phu thê giao bái—”

Sở Văn Ninh rũ lông mi đen dày, không liếc mắt nhìn Mặc Nhiên một cái, xoay người lại, nén giận dứt khoát lưu loát vô cùng nhanh chóng cúi người,

nhìn đến nghiêng răng.

Ai ngờ hai người không ăn ý, quá sát nhau, “cốp” một tiếng đụng phải đầu đối phương.

Sở Văn Ninh bị đau hít ngược một ngụm khí lạnh, che trán mình, nâng đôi mắt ướt át, hung ác trừng Mặc Vi Vũ cũng đang xoa xoa trán.

“... ..” Mặc Nhiên phải dùng khẩu hình nói, “Thực xin lỗi.”

Sở Văn Ninh không nói, đen mặt, mắt trợn trắng.

Tiếp theo là lễ kết tóc, lễ quan xướng “Kết tóc làm phu thê, ân ái chẳng nghi ngờ”, quý xướng đưa kéo vàng qua, Mặc Nhiên không nhìn được mà rụt rè, sợ Sở Văn Ninh không vui trực tiếp đâm chết mình. Sở Văn Ninh hình như không có ý này, chỉ cắt một lọn tóc của nhau, để Kim Đồng Ngọc Nữ đặt vào túi gấm, để “tân nương” Sở Văn Ninh giữ lấy.

Mặc Nhiên rất muốn hỏi ý, người sẽ không giận tới mức lấy tóc của ta về nguyên rửa, làm thành con rối đi?

Lễ quan xướng nói: “Thành— lễ—“

Cả hai đều nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy. Ai ngờ ngay sau đó lễ quan xướng lại từ từ hô một tiếng:

“Ngày lành đã đến, đưa vào động phòng—“

Cái, quý, gì!!!

Mặc Nhiên nháy mắt cứng đờ.

Một ngụm máu, suýt nữa phun ra!

Đùa kiểu gì vậy, muốn hãm và Sở Văn Ninh động phòng, hôn lễ này con mẹ nó có thật là minh hôn không! Tuy nói chết dưới mẫu đơn thành quý cũng phong lưu, nhưng kiếp này hãm không muốn... .. Không đúng, cả hai đời người hãm muốn, đều là Sư Muội gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chứ không phải ma đầu máu lạnh Sở Văn Ninh người luôn muốn trói hãm lại, ném vào trong bùn này!!!

Bây giờ đào hôn, còn kịp không?

[Husky] Chương 15: Bốn toạ lần đầu tiên biết có kiểu động phòng này

Edit: Chu

Đương nhiên chuyện đào hôn chỉ có thể nghĩ tới, Sư Muội vẫn còn ở đây, nói thế nào hắn cũng không thể đi được.

Chỉ là Quỷ Tư Nghi này, con mẹ nó có trách nhiệm quá mức rồi?

Mặc Nhiên ghen đến xanh mặt, mũi cũng thở ra khí giận. Thầm nghĩ bao nhiêu loại lễ đón dâu còn không nói, thế mà định quản cả chuyện động phòng của người ta? Còn nữa! Đều năm cứng đờ cả rồi! Thi thể cứng hết rồi! Còn động phòng kiểu gì được!!!

Sắc mặt Sở Văn Ninh bây giờ như thế nào, hắn không dám nhìn, tiếp tục nhìn chăm chăm thăm dò giả ngu. Hiện tại, hắn đặc biệt muốn lôi đầu Quỷ Tư Nghi trốn trong góc kia ra ngoài ánh sáng, sau đó gào lên— Đệt con mẹ người! Người giỏi thì động cho ta xem với!

Kim Đồng Ngọc Nữ vây quanh hai người, đẩy họ đi.

Dừng lại trước một quan tài, bên ngoài sơn đỏ, rất lớn, lớn gấp hai quan tài bình thường, nhìn qua thế mà giống như đúc quan tài lần trước thấy.

Sở Văn Ninh trầm ngâm, hiểu ra.

Mặc Nhiên cũng chợt hiểu ý của Quỷ Tư Nghi, lập tức thở hắt ra.

Người chết đương nhiên không thể động phòng, thứ gọi là động phòng hoa chúc, hắn là nằm chung vào một cỗ quan tài, cùng hợp táng, hoàn thành thứ gọi là “Chết nằm cùng huyết”.

Lúc này Kim Đồng Ngọc Nữ giòn giã xác nhận suy nghĩ của họ: “Trước hết mời nương tử vào động phòng.”

Sở Văn Ninh phất tay áo rộng, lạnh mặt nằm vào.

“Tiếp theo mời tân lang vào động phòng.”

Mặc Nhiên đứng trên quan tài chớp chớp mắt, thấy Sở Văn Ninh đã chiếm hết nửa chỗ. Quan tài này tuy lớn, nhưng để hai đại nam nhân nằm vào, vẫn là hơi chật, hẳn nằm vào, không tránh khỏi đè lên tay áo Sở Văn Ninh, làm đối phương tức giận trừng mắt.

Đôi Kim Đồng Ngọc Nữ kia đi vòng quanh quan tài hát, vẫn là bài âm trầm lúc trước, lời ca mơ hồ khó hiểu.

“Nước Bạch Đế, bọt sóng trong; uyên ương quý, ngậm hoa ngênh.

Chung quan tài, nằm cùng huyết; ý nguyện trước, sau chết thành.

Từ đây làm bạn chốn hoàng tuyền, cô hồn bích lạc không chia lìa.”

Hát xong, tiểu đồng nâng nắp quan tài chậm rãi đóng lại, ầm một tiếng trầm vang, chung quanh thoáng chốc tối om.

Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên bị nhốt trong quan tài hợp táng.

Quan tài này rất dày, nói chuyện nhỏ, bên ngoài sẽ không nghe thấy, Sở Văn Ninh đưa tay tạo một kết giữ cách âm, bảo đảm tiếng động bên trong không truyền ra ngoài, làm xong hết, câu đầu tiên khi y mở miệng nói là–

“Dịch sang bên kia, người đè lên tay ta.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Hình như nên có chuyện khác quan trọng hơn “đè lên tay” chứ?

Cho dù oán giận trong lòng, nhưng Mặc Nhiên vẫn dịch sang bên cạnh.

“Dịch sang chút nữa đi, ta không nằm thẳng được.”

Lại dịch qua.

“Qua tiếp đi! Người đừng dán sát vào mặt ta!”

Mặc Nhiên uỷ khuất: “Sư tôn, cả người ta dán đến thành quan tài rồi, người còn muốn sao nữa?”

Sở Văn Ninh rốt cuộc hừ một tiếng, không nói nữa.

Mặc Nhiên rụt trong góc một lát, đột nhiên quan tài chấn động, người bên ngoài nâng quan tài hợp táng lên, lung lay, không biết hướng nào bắt đầu chậm rãi bước đi. Mặc Nhiên dựng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nghĩ đến Sư Muội bây giờ hẳn hợp táng chung với Trần Diêu thị, không khỏi buồn bực, nhưng chẳng có cách nào khác.

Kết giới của Sở Văn Ninh rất lợi hại, tiếng động bên trong không truyền ra ngoài, nhưng tiếng động bên ngoài có thể truyền vào, cách vách quan tài, có thể nghe thấy tiếng kèn cùng tiếng trống, Mặc Nhiên hỏi: “Yêu ma quỷ quái nơi này cũng thật rối rời đi, chúng định khiêng quan tài đi đâu?”

Trong quan tài rất tối, không nhìn thấy mặt người kia, chỉ có thể nghe được giọng: “Giống tập tục ở trấn Thái Diệp, hẳn là khiêng đến thổ miếu ở ngoại ô.”

Mặc Nhiên gật đầu, ngưng thần nghe một lát, nói: “... ... Sư tôn, tiếng bước chân ngoài kia ngày càng nhiều.”

“Bách quỷ dạ hành, các quan tài hợp táng khác cũng được khiêng tới. Nếu ta đoán không sai, chờ ra tới thổ miếu, Quỷ Tư Nghi sẽ hiện nguyên hình. Hấp thu “công đức” của từng đôi phu thê minh hôn.”

Mặc Nhiên hỏi: “Nhiều quan tài như vậy, hơn mấy trăm cái, trên trấn, không ai phát hiện sao?”

“Không phát hiện được.” Sở Văn Ninh nói, “Khiêng quan tài đều là quỷ Kim Đồng, quỷ Ngọc nữ. Đồ trên người quỷ, người thường không thấy.”

Mặc Nhiên lại hỏi: “Làm sao người biết rõ như thế?”

Sở Văn Ninh đáp: “Khi này trong sương phòng, dùng Thiên Vấn hỏi cung quỷ Kim Đồng.”

Mặc Nhiên: “....”

Cạn lời một lúc lâu, lại hỏi: “Lúc ở trên núi, đào được quan tài đỏ, sao Trần đại công tử lại nằm trong đấy? Vì sao Trần gia liên tục có người chết?”

Sở Văn Ninh: “Không biết.”

Mặc Nhiên hơi giật mình: “Quỷ Kim Đồng không nói cho người?”

Sở Văn Ninh: “Quỷ Kim Đồng bảo, nó cũng không biết rõ.”

Mặc Nhiên lại một lần nữa: “...”

Trầm mặc một lát, Sở Văn Ninh nói: “Nhưng ta cảm thấy, gia đình kia có chuyện mà chúng ta không biết.”

“Như thế nào?”

“Người phải nhớ rõ, thứ thờ phụng trong thổ miếu này tuy tà khí rất nặng, nhưng nói đến cùng, nó đã đắc đạo thành cơ thể thần tiên, phải có người cung phụng, mới ngày càng mạnh.”

Kiếp trước Mặc Nhiên không nghiêm túc nghe Sở Văn Ninh nói lại, về sau gặp chút chuyện, kiến thức cần thiết đều thiếu, kiếp này vẫn nên khiêm tốn học hỏi, vì thế hỏi: “Cơ thể thần tiên thì sao?”

“... .. Thảng trước dạy về sự khác nhau giữa thần tiên và quỷ, người làm gì?”

Mặc Nhiên thầm nghĩ, bốn toạ trọng sinh, làm sao bốn toạ nhớ rõ khi ấy mình làm gì! Nhưng chắc cũng chỉ ở dưới gầm bàn nghịch chân, đọc “Cửu Long Nhất Phượng Thượng Giường Du”, hoặc là nhìn Sư Muội phát ngốc, hoặc lại nhìn cổ Sở Văn Ninh, khoa tay múa chân làm thế nào để quỷ không biết thần không hay cắt đầu người này xuống.

“... .. Ờm.”

Bị bắt quả tang trốn học, quá thảm.

“Chúng tiên tiên ạ, khác với thần, thần làm việc tự do, mà tiên làm việc bị trói buộc, nhúng tay vào chuyện nhân gian, tất nhiên có người cầu.”

Mặc Nhiên rung mình: “Cho nên án mạng Trần gia, là có người cầu nó, nó mới làm?”

Giọng Sở Văn Ninh trong bóng tối có vẻ thật u lãnh.

“Ta thấy, cầu nó, không nhất định là người sống.”

Mặc Nhiên há miệng thở dốc, còn chưa kịp hỏi lại, Kim Đồng Ngọc Nữ khiêng quan tài hình như gặp chỗ dốc, quan tài bỗng rung lên, nghiêng đi.

Không kịp đề phòng bị nghiêng, hơn nữa trong quan tài lại trơn, không có chỗ bám. Mặc Nhiên không ổn lăn sang bên, lăn vào trong lòng sư tôn.

Che mũi bị đụng đau, Mặc Nhiên mờ mịt vô thức ngẩng đầu, vừa muốn xem xét tình huống, mùi hoa hải đường nhàn nhạt lập tức lượn qua chóp mũi, giống mùi hương vào sáng sớm còn đọng sương mai uyển chuyển nhẹ nhàng lay động, còn vương chút lạnh lẽo của ban đêm, hương thơm làm người ngây ngất, mùi hương này trong trẻo ngào ngạt, làm người thanh tỉnh.

Mặc Nhiên đầu tiên sửng sốt, lập tức cứng đờ.

Mùi hoa ngọt ngào này, rất quen thuộc với hắc nhưng mà, là mùi hương trên cơ thể Sở Văn Ninh, đối với Mặc Nhiên mà nói, mùi hương này luôn cùng dục vọng giao triền bên nhau.

Chỉ chốc lát, tà niệm ăn sâu mọc rễ như thiên lôi gợi lên lâm hoả, uỳnh một tiếng, nổ trên đầu hần.

Tác giả có lời muốn nói: Nam sĩ lớn tuổi chưa lập gia đình, đến bái boss Quý Tư Nghi nương nương, nhanh chân lên.

Tư Nghi nương nương có cách động phòng đặc biệt, đưa đôi cầu nam nam các người nhét vào quan tài, đóng! Muốn ra ngoài phải nói yêu nhau, không nói không cho ra. Hừ.

[Husky] Chương 16: Bản toạ sớ ngây người

Edit: Chu

Chuyện này thật sự không thể mắng Mặc Nhiên cảm thú, cho dù là ai bị nhốt lại trong nơi nhỏ hẹp, cùng người từng lăn giường với mình không biết bao nhiêu lần, không cần biết trên giường là thật tâm hay giả vờ, là xuất phát từ thù hận hay yêu thích, người thấy mùi hương trên cơ thể người kia, sẽ không nhịn được mà tâm tư nhận nhận.

Huống chi bản thân Mặc Nhiên chính là đồ hỗn trướng.

Sư Muội là ánh trăng sáng của hắn, hắn tuyệt đối không nỡ chạm vào, không muốn huỷ hoại.

Vì vậy hắn chỉ huỷ hoại Sở Văn Ninh, chỉ làm vậy với Sở Văn Ninh, toàn bộ thú tính và dục vọng, cuồng bạo từ xương cốt, đều không hề kiêng dè phát tiết ra.

Nghiền nát người này, xỏ xuyên qua hạ thân, cưỡng bách y làm những điều mà hắn tuyệt đối không làm với Sư Muội.

Kiếp trước, mỗi lần thấy Sở Văn Ninh ngẩng cổ, hầu kết nhấp nhô, hắn lập tức cảm thấy muốn vùi đầu vào biến thành ác thú ăn thịt uống máu, muốn cắn rách yết hầu nam nhân này, nghiền răng hút máu, nhai nát cốt nhục.

Hắn không đau lòng vì Sở Văn Ninh, hắn dốc sức huỷ hoại người này.

Huỷ đến cùng, thân thể hình thành thói quen, chỉ cần người thấy mùi hương trên người Sở Văn Ninh, bụng liền phát hoá, tâm ngứa ngáy, muốn trói chặt người này trên giường mà thao.

Trong quan tài yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng tim đập nôn nóng của Mặc Nhiên.

Hắn biết mình cách mặt Sở Văn Ninh rất gần, có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương, bây giờ mà cần một cái, Sở Văn Nhiên tất nhiên không được, nhưng mà... ..

Vẫn là thôi đi.

Mặc Nhiên nhích ra, kéo dần khoảng cách với Sở Văn Ninh. Việc này thực không dễ, không gian trong quan tài rất hẹp.

“Thật ngại quá sư tôn.” Mặc Nhiên cười ha ha, ra vẻ nghiêm túc, “Không ngờ quan tài này sẽ—lắc!”

Lời vừa dứt, quan tài lại nghiêng đi. Mặc Nhiên lần nữa lăn vào trong ngực Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh: “... ..”

Mặc Nhiên lại lui về, quan tài lại xóc lên, cứ như vậy mấy lần.

“Mẹ nó ta không tin quỷ.” Mặc Nhiên lại dựa về sau.

Kim Đồng Ngọc Nữ có lẽ đi qua sườn dốc, vách quan tài trơn không bám được, cố gắng chẳng bao lâu, Mặc Nhiên lại bất đắc dĩ lăn đến trước mặt Sở Văn Ninh.

“Sư tôn...” Cắn môi, cực kỳ uỷ khuất.

Gia hỏa này vốn lớn lên là thiếu niên đáng yêu, hẳn định giấu đi đuôi sói làm thành đuôi chó nói, kỳ thật giả vờ rất giống.

Sở Văn Ninh không hé răng.

Mặc Nhiên thật sự không muốn lăn qua lăn lại, vì thế dứt khoát từ bỏ giấy dựa: “Ta không cố ý.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Mặc Nhiên nhỏ giọng nói: “Nhưng miệng vết thương trên lưng, va đau quá...”

Trong bóng tối, hình như Sở Văn Ninh khẽ thở dài, trống chiêng bên ngoài âm ỉ, Mặc Nhiên xác nhận mình không nghe nhầm.

Ngay sau đó, Mặc Nhiên ngửi thấy mùi hoa hải đường càng rõ, Sở Văn Ninh đưa tay đặt sau lưng hắn, ngăn hắn sẽ không lại va lưng lên vách.

Tuy không phải ôm, tay Sở Văn Ninh ở giữa hư không, cố tình tránh tiếp xúc với Mặc Nhiên, chỉ có vài y phục chạm tới Mặc Nhiên, nhưng tư thế này, cũng khá thân mật.

“Cẩn thận chút, dừng lại va vào.” Giọng nặng nề, như đồ sứ ngâm trong nước sôi, loại đoan trang trước kia, không mang theo cừu hận, rất xuất sắc.

“... .. Dạ.”

Bỗng không ai nói gì nữa.

Vóc dáng Mặc Nhiên lúc này vẫn là thiếu niên, không cao lớn như khi trưởng thành, nên dựa vào ngực Sở Văn Ninh, trán để ngay cằm y.

Loại cảm giác này rất quen thuộc, lại thực xa lạ.

Quen thuộc chính là người nằm bên.

Mà xa lạ, là tư thế này.

Từ khi nào, chuyện cũ năm xưa, hẳn đều nằm ở Vu Sơn Điện Tử Sinh Đình, thành Đạp Đế Tiên Quân cô đơn, trong bóng tối không ai thờ nổi, gặt gao ôm Sở Văn Ninh trong lòng.

Lúc ấy hẳn cao hơn Sở Văn Ninh, sức cũng lớn hơn sư tôn, vòng tay như kìm sắt như nhà giam, khoá chút ấm áp trong ngực, giống như ôm ngọn lửa cuối cùng trên nhân gian.

Hắn cúi đầu hôn tóc đen dài của Sở Văn Ninh, sau đó tham lam hạ mặt, chôn sâu vào cổ đối phương, không hề thương tiếc mà cắn, mà gặm.

“Ta hận người, Sở Văn Ninh. Ta hận người chết đi được.”

Tiếng nói hơi khàn khàn.

“Nhưng mà, ta cũng chỉ còn người.”

Một chàng mãnh liệt bỗng đánh nát hồi ức của Mặc Nhiên, chiêm trống chột ngừng, khắp nơi tĩnh mịch.

“Sư tôn... ..”

Sở Văn Ninh vươn tay, chạm lên môi hắn, trầm giọng nói: “Đừng nói chuyện, chúng ta tới rồi.”

Bên ngoài quả nhiên không còn tiếng bước chân, khắp nơi tĩnh mịch.

Đầu ngón tay Sở Văn Ninh cháy một ngọn lửa kim sắc, trên vách quan tài, đục một lỗ nhỏ, vừa vặn cho cả hai người nhìn ra.

Bọn họ quả nhiên bị khiêng đến ngoại ô Thái Diệp Trấn, trong miếu thờ phụng Quý Tư Nghi đầy quan tài, không khí có mùi hoa bách diệp ngày càng nồng, xuyên qua lỗ hồng nhìn ra.

Mặc Nhiên bỗng thấy không thích hợp: “Sư tôn, người có cảm thấy không, mùi ở đây, và ở ảo cảnh, hình như khác với mùi ở quan tài của Trần đại công tử?”

“... .. Như nào?”

Mặc Nhiên khá nhạy bén với mùi hương, hẳn nói: “Lúc ở Bắc Sơn, mở quan tài ra có mùi rất dễ chịu, không có gì làm ta không thoải mái. Nhưng từ khi vào ảo cảnh, ta cảm thấy mùi tuy giống, nhưng có chỗ khác biệt rất nhỏ, nhưng vẫn luôn nghĩ không ra khác chỗ nào, nhưng mà bây giờ... ta nghĩ ta biết rồi.”

Sở Văn Ninh nghiêng mặt nhìn hẳn: “Người không thích mùi này?”

Mặc Nhiên dán vào lỗ hổng, nhìn bên ngoài chăm chăm, sau đó nói: “Vâng. Ta từ nhỏ không thích mùi này. Nơi này, còn có mùi trong ảo cảnh, không phải mùi hoa bách điệp, mà là cao hương người trấn Thái Điệp, dùng để cúng bái Quỷ Tư Nghi. Người xem chỗ kia—“

Sở Văn Ninh nhìn theo tầm mắt hẳn, trước thố miếu có một lư hương, quả nhiên là cắm ba cây hương, phát ra mùi ngọt nị.

Người trấn Thái Điệp am hiểu dùng trăm hoa chế hương liệu, nên vật cúng Phật đều là sản phẩm mình làm, không mua ở ngoài. Vì sử dụng các loại hoa trong trấn trồng, tạo ra mùi, người ngoài nghề không thấy mùi khác biệt.

Sở Văn Ninh trầm tư nói: “Hay là mùi trong quan tài Trần đại công tử, cùng mùi trong ảo cảnh không liên quan?”

Y còn chưa kịp nói ra suy nghĩ của mình, thố miếu chợt phát ra ánh sáng đỏ chói mắt cắt đứt suy nghĩ của y. Hai người cùng nhìn ra ngoài quan tài, chỉ thấy giữa miếu thờ có một ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng bóng tối xung quanh. Bên cạnh miếu có một giá sắt, treo đèn hồng liên dùng cầu nguyện, những đèn hồng liên đều tắt, giờ lại sáng lên từng ngọn từng ngọn.

Đồng nam đồng nữ canh gác bên quan tài đồng loạt quỳ xuống, hô: “Ti Nghi nương nương hạ phàm, giúp cô hồn dã quỷ bọn ta khỏi khổ cực, gặp phu quân, nằm chung quan tài, làm bạn nơi suối vàng.”

Trong tiếng hô, cả người Quỷ Tư Nghi toả kim sắc, ả rũ mắt, động tác từ tốn, nhảy xuống khỏi đài cung phụng.

Động tác nhẹ nhàng, dáng vẻ ưu nhã.

Đáng tiếc cơ thể làm bằng bùn, quá nặng, cô nương này, phịch một tiếng, tạo thành một cái hố to trên đất.

Mặc Nhiên: “Phụt.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Quý Tư Nghi hình như cũng bất mãn, ả nhìn chăm chăm hố to trên mặt đất một lát, mới từ hố đi ra, sửa sang y quan.

Ả là nữ tử diễm lệ, khoác lụa xanh lụa đỏ, không khí vui mừng. Trong đêm tối, nó xoay cổ, đi đến mấy trăm quan tài hợp táng, trong gió đêm tràn ngập mùi tanh hôi, ả tâm tình tốt hơn, chậm rãi dang tay, “Khắc, Khắc” cười hai tiếng.

“Các người thờ phụng ta, cung phụng ta, có thể gặp được lương duyên, hoàn thành chung thân đại sự khi sống chưa xong.” Tiếng nói non nớt phiêu tán trong đêm, những quỷ quái kích động ngẩng đầu.

“Ti Nghi nương nương phù hộ—“

“Cầu Ti Nghi nương nương ban hôn—“

Hết khẩn cầu này đến lời khác, Quý Tư Nghi thập phần hưởng thụ, chậm rãi đi qua giữa những quan tài hợp táng, móng tay đỏ tươi quét qua nắp quan tài, phát ra âm thanh bén nhọn.

Mặc Nhiên hiểu kỳ nói: “Sư tôn, ta nhớ người từng nói, yêu tiên quỷ, thần ma người, nhưng tiên nhân này không ở trên chín tầng mây, sao lại ở mặt đất làm bạn với quỷ hồn?”

“Bởi vì nó quản minh hôn, ăn cung phụng của quỷ hồn.” Sở Văn Ninh nói, “Quỷ hồn có thể làm tăng sức mạnh của ả rất nhiều, nếu không sẽ không thể tu mấy trăm năm ngăn ngừa đã thành thân tiên. Tốt như vậy, ả tất nhiên vui vẻ làm “bạn” với quỷ nơi âm tào địa phủ.”

Quý Tư Nghi đi mấy vòng, lại về phía trước, tiếng nói non nớt lần nữa vang lên: “Mở một quan tài, ban một nhân duyên. Mở từ bên trái.”

Theo lệnh nó, quan tài đầu tiên bên trái từ từ mở ra, Kim Đồng Ngọc Nữ ở cạnh cung nghênh, hai thi thể bên trong lung lay bò ra, cát phục diễm lệ đỏ rực như lửa chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của người chết, không có sinh khí. Đôi phu thê minh hôn đi đến trước mặt Quý Tư Nghi, quỳ xuống.

Quý Tư Nghi đặt tay giữa bọn họ, nói: “Ngô lấy danh Tư Nghi, ban cho người sau khi chết, từ nay thành phu phụ, nam nữ xứng đôi hạnh phúc.”

Mặc Nhiên trợn trắng mắt nói thầm: “Không biết làm thơ thì đừng làm. Hay cho một câu thề hôn, sau lại nghe dâm đảng như vậy.”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Tâm tư người bán thiu.”

Mặc Nhiên câm miệng.

Nhưng chẳng bao lâu, Quý Tư Nghi liền chứng minh không phải Mặc Nhiên bán thiu, mà là thần tiên chủ trì minh hôn mới bán thiu.

Chỉ thấy đôi thi thể được ban hôn kia như nuốt phải xuân dược, rõ ràng là hai người chết, lại bỗng dưng xé rách y phục đối phương, cuồng nhiệt ôm hôn nhau, cứ nhiên không biết xấu hổ dấy dĩa trước mặt người khác.

Sở Văn Ninh: “....”

Mặc Nhiên: “...”

“Ngô lấy danh Ti Nghi, ban cho người thiên luân nhạc. Âm dương giao ợp, sinh tử thì sao!”

Tiếng hô của Quý Tư Nghi ngày càng bén nhọn, ngày càng cao.

Hai thi thể kia động tác càng khoa trương, thi thể nam sau khi lột bỏ y phục, thể mà hưng phấn xung quan, tinh thần sáng láng, không khác gì người sống.

Mặc Nhiên sợ ngây người: “... .. Đây Con mẹ nó Cũng được???”

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn các tiểu thiên sứ đã nhiệt tình bình luận, cho các bằng hữu một viên Hồi Xuân Hoàn của Ti Nghi nương nương, vừa xem vừa giải trí, ha ha ha ha

[Husky] Chương 17: Sự tôn của bốn toạ bị thương, bốn toạ thật là...

Edit: Chu

Quý Tư Nghi này làm Ti Nghi gì nữa, nên đi bán xuân được, xuân được của người ta chỉ làm người yếu ớt trở nên hưng phấn bồng bồng như gió bão, thần tiên này thì giỏi rồi, tay nhỏ vậy vậy, đến người chết cũng có thể cứng. Đúng là chân chính diệu thủ hồi “xuân”!

Hắn xem đến vui vẻ, bỗng Sở Văn Ninh duỗi tay, che kín tai Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên: “Ấy?”

Thần sắc Sở Văn Ninh cực lạnh: “Hoang dâm như thế, đừng có xem.”

“Vậy nên che mắt nha, người bịt tai ta làm gì.”

Sở Văn Ninh mặt vô biểu tình: “Đừng xem đừng nghe, người tự nhắm mắt đi.”

Mặc Nhiên: “Phì. Sự tôn người thật là...” Cũng không nhìn đáng vẻ mặt đỏ tai hồng của mình, nên nhắm mắt chính là người.

Mặc Nhiên không khỏi hơi vui, Sở Văn Ninh người này như băng tuyết, xuân cung đồ cũng chưa từng xem qua, giờ nhìn người ta thân mật gần như vậy, chắc cũng muốn ghen chết đi.

Đôi phu thê minh hôn kia tăng tịu với nhau, dần dần sinh động, cổ họng cứng đờ vốn không thể phát ra âm thanh, thế mà có thể thở dốc như người sống.

Sở Văn Ninh hiển nhiên thấy ghê tởm, bỗng xoay mặt đi, không muốn xem.

Mặc Nhiên càng vui vẻ, có tâm tư trêu đùa, cười xấu xa quay cằm y qua.

Sở Văn Ninh như bị đâm nhanh chóng né đi: “Người làm gì?”

“Không làm gì nha.” Mặc Nhiên ngọt ngào, mang theo chút trào phúng cùng đùa cợt, từ dưới nhìn y chọc ghẹo.

Người lớn vậy rồi, xem thứ này còn đỏ mặt...

Nga không đúng, phải nói là vừa xanh vừa đỏ. Khá buồn cười.

“Sư tôn không phải người từng nói với bọn ta, trước khi ra tay phải tìm hiểu rõ thực lực đối phương sao? Năng lực của Quỷ Tư Nghi này, người dù sao cũng phải xem rõ ràng.”

“Có gì mà xem, không xem.”

Mặc Nhiên thở dài: “Da mặt sao lại mỏng vậy.”

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Cầu thả bắn thiêu, làm hỏng mắt!”

“Vậy đàn để ta xem.” Mặc Nhiên nói, không khách khí mà thành thật ghé vào vách, lại nhìn ra bên ngoài, còn không ngừng cảm thán “A” “Oa” “Lợi hại” “Ai da”. Làm cho Sở Văn Ninh vô cùng tức giận, ấn lên vách quan tài. Y thấp giọng gầm lên: “Người xem thì xem, nói cái gì!”

Mặc Nhiên vô tội nói: “Ta nghĩ người muốn nghe.”

Sở Văn Ninh nhin không được, bóp cổ Mặc Nhiên, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Người thử hừ một tiếng, ta liền ném người ra ngoài cho cương thi ăn!”

Đùa cũng đùa đủ rồi. Sở Văn Ninh người này, không thể chọc y quá giận, giận lên sẽ được Thiên Văn hầu hạ, vì thế Mặc Nhiên thu liễm, ngoan ngoãn ghé vào vách, nhìn bên ngoài, cũng không hé răng.

Đối quỷ phu thê cực kỳ thoải mái, nam thi kia gầm nhẹ, run rẩy trên thân nữ thi, trên hai người bỗng hiện một ít khói nhẹ, Quỷ Tư Nghi hé miệng, tham lam hút lấy làn khói kia, đến tận khi nuốt vào một ít cuối cùng, thoải mái lau khoé miệng, đáy mắt lấp lánh.

Xem đó đó là “công đức” đôi phu thê mình hôn cho nó, sẽ làm tăng tu vi.

“Ha ha, ha ha ha—” Quỷ Tư Nghi ăn được đồ ngon, nét mặt càng rạng rỡ, lại mở miệng, tiếng nói mờ ảo hư vô trở nên rõ ràng, nó hô lớn, rít gào, tiếng nói bén nhọn đâm thủng màn đêm: “Lên! Lên! Si nam oán nữ các người! Ngô ban cho các người chi ân! Các người lấy chi đức cung phụng ta! Lên! Lên! Đều lên hết đi!”

Trong lòng Mặc Nhiên lập bộp một tiếng: Tiêu rồi...

Nó muốn làm gì?!

Mấy trăm quan tài xung quanh đồng thời rung lên, chứng minh ý nghĩ của Mặc Nhiên là đúng. Quý Tư Nghi muốn tất cả các quan tài hợp táng cùng giao hoan, hấp thu hết “công đức” một lần!

Bất chấp trò đùa này, Mặc Nhiên túm lấy Sở Văn Ninh: “Sư tôn!!!”

“Lại làm sao!”

“Mau! Ra ngoài! Sư Muội còn đang ở trong quan tài với tiểu tước phụ Trần gia!” Mặc Nhiên sắp điên rồi, “Chúng ta mau đi cứu hân!”

Sở Văn Ninh nhìn thoáng qua bên ngoài, cũng không nghĩ khẩu vị Quý Tư Nghi lớn như vậy, không ăn từng chút một, thế mà muốn ăn một miếng!

Tiếng quan tài bên cạnh rung lên càng rõ, nghĩ đến mỗi đôi mình hôn đều bắt đầu chịu tác động, ở trong quan tài hành sự. Ý nghĩ này làm Sở Văn Ninh ghen một chút, sắc mặt càng khó coi. Cố tình là lúc này, Quý Tư Nghi đứng một chỗ cười dài nhận thấy cái gì, bỗng xoay đầu qua, đôi mắt đen không có tiêu điểm, lướt qua, dừng trên quan tài hợp táng của Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh.

Dù nó không thông minh, nhưng vẫn cảm nhận được, trong quan tài kia, không có mùi vị tình sắc nó quen thuộc.

Không có cung phụng.

Không có...

Người sống!!!

Nó bỗng cong người, thét lên chói tai, y phục Quý Tư Nghi bay lên, móng tay đỏ dài chọc thẳng lên thân quan tài, đâm thủng quan tài chắc chắn, cắm thẳng vào người bên trong.

Nó ra chiêu quá bất ngờ, Mặc Nhiên không kịp lui về sau, hướng chi không gian trong quan tài nhỏ, không thể lui, mắt thấy đầu sắp bị Cửu Âm Bạch Cốt Trảo đâm cho năm lỗ, thân mình đột nhiên nặng— Sở Văn Ninh đã tay lạnh mắt lẹ mà bảo vệ hân trong ngực, bản thân che phía trước, năm móng tay của Quý Tư Nghi bỗng đâm vào bả vai Sở Văn Ninh!

Sâu vào tận xương!

“... ..”

Sở Văn Ninh kêu một tiếng, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, không kêu thành tiếng. Một tay khác không bị thương kết chú tiêu âm, chạm vào môi

Mặc Nhiên, ngăn lại Mặc Nhiên vốn muốn kêu lên.

Móng tay Quỷ Tư Nghi trong huyết nhục Sở Văn Ninh tàn nhẫn đâm sâu.

Đầu nó làm bằng bùn, nhận biết người sống người chết chỉ dựa vào tiếng động. Dưới tình huống như vậy, mà Sở Văn Ninh không kêu một tiếng, máy theo vai y ồ ạt chảy ra, Mặc Nhiên bị y ôm trong ngực, không nhìn thấy vết thương của y thế nào, nhưng có thể cảm nhận được Sở Văn Ninh rõ ràng đang phát run...

Người sống... Hay là người chết? Người sống sẽ không thể không phát ra tiếng động. Quỷ Tư Nghi nhất thời không chắc chắn, móng tay trong huyết nhục ở bả vai Sở Văn Ninh, hung ác đâm sâu, đào khoét.

Sở Văn Ninh đau đến phát run, co người, mồ hôi lạnh ướt đầm y phục.

Nhưng y vẫn gắt gao cắn môi, che chở đồ đệ trong lòng, như thật sự biến thành người chết, ở trong quan tài, chết trong quan tài sắt.

Quỷ Tư Nghi hình như xác nhận bên trong không có người, nó bỗng rút tay ra, máu tươi bắn tứ tung, thậm chí có thể nghe được tiếng móng tay ma sát trong cốt nhục dính nhớp, làm lông tóc người ta dựng ngược.

Cơ thể căng chặt của Sở Văn Ninh như chợt mất hết sức lực, y buông Mặc Nhiên ra, thấp giọng thở hổn hển.

Mùi máu tươi trong quan tài nồng đậm.

Mặc Nhiên ngẩng đầu, nhờ vào ánh sáng yếu ớt trong quan tài, có thể thấy Sở Văn Ninh rũ mi, còn có dưới mi ướt át, là đôi mắt quật cường.

Cặp mắt phượng hơi rủ xuống, mê ly ần ần đau đớn, nhưng vẫn rất ngoan cường cùng hung ác, ngập ánh nước...

Mặc Nhiên muốn nói chuyện, Sở Văn Ninh lắc đầu, chú tiêu âm trên môi hẳn không bỏ. Một lát sau, dừng một chút, ngón tay run rẩy, viết trên mu bàn tay của Mặc Nhiên:

Kết giới bị tổn hại, không thể nói chuyện.

Quỷ Tư Nghi nghiêng đầu, hình như không rõ vì sao bên trong rõ ràng không phải người sống, lại không nghe lệnh của nó, cũng không nhận được bất kỳ cung phụng nào.

Sở Văn Ninh ngửa đầu liếc nó qua khe hở một cái, cánh tay không bị thương hiện lên ánh kim, dây liễu len lỏi ánh sáng của lửa nghe gọi mà ra.

Y cầm Thiên Vãn, nheo mắt lại.

Ngay sau đó, phá quan mà ra!!!

Thân quan tài nứt vỡ, Sở Văn Ninh nhanh như chớp phi thân lên, Thiên Vãn chuẩn xác, bỗng siết chặt cổ Quỷ Tư Nghi, Quỷ Tư Nghi phát ra một tiếng thét chói tai—

“Là kẻ nào! Sao dám làm thế!”

Sở Văn Ninh chỉ trả lời một chữ: “Cút!”

Cát bào đỏ thẫm tung bay, như mây trôi, y ẩn nhẫn bao lâu chỉ vì một chiêu tất sát, lập tức ra tay hung ác, Thiên Vãn siết cổ! Cắt đôi cổ Quỷ Tư Nghi! Sương đỏ dày đặc trộn lẫn mùi thơm kỳ lạ, từ cổ bay ra. Sở Văn Ninh nhanh chóng lui về sau, tránh sương mù, lạnh lùng nói: “Mặc Nhiên! Thiên sát trảm!”

Mặc Nhiên sớm đã đợi lệnh, nghe thấy lệnh, lấy hạp ám kiếm trong tay áo, rót linh lực vào, hướng tới cơ thể đang tìm đầu mình đánh tới.

Đất trên cơ thể vỡ ra, lộ ra bản thể có hồng quan len lỏi gần như trong suốt. Sở Văn Ninh giơ Thiên Vãn lên trời, muốn siết linh thể tiên thân của Quỷ Tư Nghi ra. Thân thể thần tiên không đầu phát ra tiếng kêu: “Phàm nhân to gan! Phàm nhân to gan! — Lên! Lên! Giết bọn chúng! Giết bọn chúng—!”

Kim Đồng Ngọc Nữ vốn không có ngũ quan bỗng sáng lên một đôi mắt đỏ, mấy trăm con thét chói tai lao tới phía Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh.

Quan tài trên đất vỡ ra, tử thi bên trong vọt lên, cùng hướng tới ai người mà đánh.

Mặc Nhiên rất nhanh nhìn lướt qua đám đó, tìm thân ảnh Sư Muội. Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Người còn nhìn đám cương thi thâm tình như thế làm gì! Còn không mau đánh lui bọn chúng!”

Hai người bọn họ và Quỷ Tư Nghi đã nhảy lên một quan tài, tử thi chậm chạp vây quanh bọn họ, Mặc Nhiên giơ tay cầm bùa đuổi ma, phóng ra tứ phía, kích nổ toàn bộ. Nhưng quý quá nhiều, một nhóm lùi lại liền có một nhóm khác đi lên.

Mặc Nhiên quả thực muốn điên: “Trấn Thái Diệp sao nhiều người chết như vậy? Rốt cuộc có bao nhiêu đôi phu thê mình hôn?!”

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Người xem tu vi của Quỷ Tư Nghi này, nam nữ thanh niên làm sao tự chết như vậy! Tám chín phần mười là chưa từng thành hôn bị nó mê hoặc đi tự sát! Đánh bên này!”

Mặc Nhiên lại ném bùa đuổi ma đến nơi Sở Văn Ninh chỉ, nổ tung một đám xác chết.

“Sao đánh không chết Quỷ Tư Nghi này?”

“Vũ khí bình thường không làm tổn thương nó.”

“Thiên Vấn đâu?”

Sở Văn Ninh cực giận: “Người không thấy Thiên Vấn đang trối nó sao! Quỷ Tư Nghi hành động rất nhanh, nếu ta thả nó ra, không kịp đánh, chỉ sợ nó đã chạy!”

Những thi thể đó lên ngày càng nhiều, Mặc Nhiên vừa đuổi, vừa để ý xem có Sư Muội không, không làm bị thương. Một Kim Đồng nhào tới cản vào chân hắn, hắn thầm mắng một tiếng, lá bùa đuổi ma trực tiếp ném vào mặt Kim Đồng, đá nó đến trong đám thi thể, ầm ầm nổ tung.

Sở Văn Ninh nói: “Thấy Sư Muội và Trần phu nhân chưa?”

Mặc Nhiên đang điên cuồng tìm kiếm, bỗng thấy hai thân ảnh lay động ở xa, vui mừng nói: “Thấy rồi!”

“Cút qua đó, đưa bọn họ đi! Cách xa nơi này một chút!”

“Được!” Mặc Nhiên đáp ứng, sau đó ngẩn ra, “Người muốn làm gì?”

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Tay khác của ta không động được, không triệu được thần khí khác, chỉ có thể dựa vào Thiên Vấn. Lát nữa ta thả Quỷ Tư Nghi ra, lập tức phá huỷ nơi này, cả một vùng này, người không muốn chết thì sớm cút ngay!”

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn nào động như hắc động~ Sao đánh~ Hôm nay hơi vội, không có tiểu kịch trường, vội chạy đi

[Husky] Chương 18: Bốn toạ đã từng cầu xin người

Edit: Chu

Thiên Vãn có một sát chiêu hoàn hảo, tên rất đơn giản, chỉ có một chữ, “Phong”. Một khi phát động, những nơi tiếp xúc xung quanh vòng xoáy, bị đánh tan không còn mảnh giáp.

Mặc Nhiên đương nhiên đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của “Phong”, hắn cũng biết rõ thực lực của Sở Văn Ninh, không lo, vì thế liếc mắt nhìn nam nhân mặc áo cưới đỏ như máu, sắc mặt tái nhợt một cái, ném ra bùa đuổi ma cuối cùng, tranh thủ cho Sở Văn Ninh một chút thời gian, sau đó phi thân ra khỏi vòng vây, một tay ôm Sư Muội, một tay giữ lấy tiểu Trần phu nhân, đưa hai người mất ý thức, trốn đi nơi xa.

Sở Văn Ninh chịu đựng đau đớn, miễn cưỡng giật giật tay khác, chốc lát Thiên Vãn toả ra ánh kim loá mắt, Sở Văn Ninh bỗng thu Thiên Vãn về.

Quý Tư Nghi thoát khỏi khống chế, nhảy lên, mặt vạm vọ đánh tới Sở Văn Ninh.

Y phục Sở Văn Ninh như ngọn lửa giữa cuồng phong, nhảy múa tán loạn, lông mày y dựng lên, nửa bả vai ướt đẫm máu, đột nhiên giơ thẳng tay, ánh kim trên Thiên Vãn càng thêm chói mắt, ngay sau đó bị Sở Văn Ninh uốn quanh.

Dây liễu chột dài ra mấy chục thước, hoá thành cơn gió kim sắc, tựa như lốc xoáy, đem lệ quý, xác chết, Kim Đồng Ngọc Nữ, xung quanh, bao gồm cả Quý Tư Nghi đang vạm vọ rống giận, cuốn toàn bộ vào trung tâm “Phong”, bị Thiên Vãn đánh thành tàn ảnh, nhát mắt vỡ nát!!!

“Phong” bẻ gãy nghiền nát, đột ngột làm ngọn cỏ mọc trên đất, cũng không may mắn thoát khỏi.

Lấy Sở Văn Ninh làm trung tâm tạo thành gió lốc toả ánh kim lộng lẫy loá mắt, nhất thời trời đất xám xịt, cát bụi mù mịt. Quan tài cũng được, người chết cũng thế, đều trở thành ngọn cỏ cuốn trong gió lốc.

Bị cuốn vào, bị Thiên Văn xoay tròn cắt nhỏ.

Cắt thành hàng vạn mảnh nhỏ... ..

Đến khi tắt cả ngừng lại, chung quanh Sở Văn Ninh đã không còn một ngọn cỏ, hoang vắng trống trải.

Trừ một mình y đứng cô độc, cát phực tươi đẹp, tựa như hoa sen đỏ mới nở, như hoa lạc hải đường, thì chỉ còn bạch cốt vỡ nát đầy đất, và “Thiên Văn” len lỏi ánh kim đáng sợ.

Xem ra, ngày thường Sở Văn Ninh đánh chúng đệ tử vẫn là thập phần khách khí.

Nhìn y như vậy, nếu y muốn, nói đem toàn bộ đệ tử ở Thiện Ác Đài nghiền thành xương thành tro trong nháy mắt, cũng không phải không thể.

Ánh kim biến mất.

Thiên Văn hoá thành đốm nhỏ như sao trời, tiến nhập vào trong tay Sở Văn Ninh.

Y bình ổn hô hấp, nhú mào, chịu cơn đau từ bả vai, từ từ đi tới chỗ các đồ đệ.

“Sư Muội sao rồi?”

Đi tới bên cạnh bọn họ, Sở Văn Ninh ẩn nhẫn, hỏi.

Mặc Nhiên cúi đầu nhìn Sư mỹ nhân hôn mê trong lòng, vẫn chưa tỉnh, hơi thở yếu ớt, mặt lạnh băng. Cảnh tượng này quá quen thuộc, là nỗi sợ của Mặc Nhiên sinh tử cũng không thoát được.

Lúc trước Sư Muội cũng nằm trong lòng hắn như vậy, dần dần, không còn thở nữa...

Sở Văn Ninh chạm tới, xem xét động mạch của Trần phu nhân và Sư Muội, trầm thấp: “Hả? Sao lại trúng độc nặng như vậy?”

Mặc Nhiên bỗng nhiên ngẩng đầu: “Trúng độc? Không phải người nói không sao ư? Người không phải nói, bọn họ chỉ bị hôn mê sao?”

Sở Văn Ninh cau mày: “Mùi hương trong ảo cảnh của Quỷ Tư Nghi, chính là một loại độc. Ta tưởng bọn họ chỉ trúng một ít, không ngờ họ trúng độc nặng như vậy.”

“... ..”

“Trước tiên đưa họ về Trần trạch.” Sở Văn Ninh nói, “Giải độc không khó, không chết là được.”

Giọng y nói chuyện lãnh đạm, không chút gợn sóng, tuy ngày thường Sở Văn Ninh vẫn nói chuyện như thế, nhưng bây giờ nghe vậy, làm người cảm thấy y nhẹ nhàng băng quơ, không để ý lắm.

Mặc Nhiên bỗng nhớ tới bão tuyết năm ấy, hắc quỷ gối trên nền tuyết, ôm Sư Muội đang dần yếu đi trong lòng. Nước mắt đầy mặt hắc, khàn cả giọng cầu xin Sở Văn Ninh quay đầu lại nhìn, liếc mắt nhìn đồ đệ y một cái, cầu Sở Văn Ninh đưa tay, cứu một mạng của đồ đệ y.

Nhưng Sở Văn Ninh khi đó nói thế nào?

Cũng là ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, âm điệu không chút gợn sóng.

Cứ vậy, cự tuyệt lần duy nhất Mặc Nhiên quỳ xuống cầu xin người khác.

Trong bão tuyết, người trong lòng cũng dần dần lạnh lẽo như tuyết rơi trên vai, chạm lên lông mày.

Một ngày đó, Sở Văn Ninh tự tay giết chết hai đồ đệ.

Một Sư Minh Tịnh y có thể cứu, nhưng lại không cứu.

Một Mặc Vi Vũ quỳ trên nền tuyết, đau khổ tâm cũng chết theo.

Trong lòng chột lo sợ không yên, bạo ngược, như con rắn len lõi ngoan độc không cam lòng lại cuồng bạo.

Nháy mắt hắc bỗng muốn bóp chặt cổ Sở Văn Ninh, lột đi lớp mặt nạ nguy trang người, để lộ ra ác quỷ dữ tợn, là lệ quỷ đến từ kiếp trước, hung hăng cắn xé y, chất vấn y, lấy mạng y.

Trả cho hai đồ đệ trên nền tuyết, mạng sống yếu ớt.

Nhưng nâng mắt, đột nhiên dừng trên vai đầy máu tươi của Sở Văn Ninh.

Dã thú gầm lên kia bỗng im bật.

Hắc không hé răng, chỉ nhìn chăm chăm mặt Sở Văn Ninh, là ánh mắt cừu hận, Sở Văn Ninh không nhìn thấy. Lát sau, hắc lại cúi đầu, nhìn gương mặt tiêu tụy của Sư Muội.

Đầu dần trở nên trống rỗng.

Nếu bây giờ Sư Muội xảy ra chuyện, vậy...

“Khụ khụ khụ!!”

Người trong lòng bỗng ho khan kịch liệt. Mặc Nhiên ngấn ra, lòng run rẩy... Sư Muội từ từ mở mắt, thanh âm khàn khàn rất yếu.

“A... Nhiên...?”

“Đúng! Là ta!” Mừng như điên làm mây mù tan đi, Mặc Nhiên mở to hai mắt, tay dán lên khuôn mặt hơi lạnh của Sư Muội, ánh sáng trong con ngươi cũng run rẩy, “Sư Muội, huynh thấy sao rồi? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Sư Muội cười nhẹ, mặt vẫn ôn nhu, quay đầu, nhìn quanh bốn phía: “Chúng ta đang ở đâu... Ta sao lại ngất đi... A! Sư tôn... Khụ khụ, để tử vô dụng... Để tử...”

Sở Văn Ninh nói: “Không cần nói nữa.”

Y đưa vào miệng Sư Muội một viên đan dược: “Nếu tỉnh rồi, thì ngậm cái này giải độc trước đi, không cần nuốt ngay.”

Sư Muội ngậm thuốc, bỗng nhiên sững sốt, khuôn mặt vốn không có huyết sắc càng thêm trắng: “Sư tôn, sao người lại bị thương? Trên người đều là máu...”

Giọng Sở Văn Ninh vẫn nhàn nhạt như thế, không gợn sóng, như giọng người chết: “Không sao cả.”

Y đứng dậy, liếc Mặc Nhiên một cái.

“Người, nghĩ cách đưa hai người họ về Trần trạch.”

Sư Muội tỉnh rồi, nội tâm tối tăm sâu trong Mặc Nhiên bị áp xuống, hẳn vội gật đầu: “Được!”

“Ta đi trước, có chuyện muốn hỏi người Trần gia.”

Sở Văn Ninh dứt lời xoay người rời đi, chìm vào bóng tối mênh mang, không một ngọn cỏ, y rút cuộc không nhìn được nữa nhú chặt mày, lộ ra vẻ đau đớn không ngừng.

Cả bả vai bị năm móng tay xuyên thủng, gân mạch đều bị xé rách, mong tay Quỷ Tư Nghi thậm chí đâm tới xương cốt sâu trong huyết nhục y. Dù có

chịu đựng ra vẻ bình tĩnh thế nào, hay phong bế huyết mạch ra sao, không đến mức mất máu hôn mê, y cũng vẫn là người.

Cũng vẫn sẽ đau... ..

Nhưng mà đau thì làm sao.

Y bước về phía trước, vạt áo cưỡi bay toán loạn.

Nhiều năm qua, mọi người kính sợ y, không dám đứng bên cạnh y, sẽ không có ai quan tâm y. Y đã quen từ lâu rồi.

Vân Dạ Ngọc Hành, Bắc Đẩu Tiên Tôn.

Từ đầu đến chân không ai thích, sinh tử đau khổ không người để ý.

Y từ nhỏ giống như, không cần người khác nâng, không cần dựa vào cái gì, cũng không cần ai làm bạn.

Nên không cần phải kêu lên đau đớn, khóc, càng không cần. Quay về tự mình băng bó vết thương, cắt hết thịt thối, bôi thuốc trị thương là được rồi.

Không ai quan tâm y cũng không liên quan.

Dù sao, y vẫn luôn một mình như vậy. Nhiều năm qua, vẫn khá tốt. Y tự chiếu cố bản thân.

Vào cửa lớn Trần gia, còn chưa vào sân, đã nghe thấy tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế.

Sở Văn Ninh mặc kệ miệng vết thương bị vỡ, lập tức xông vào— Chỉ thấy Trần lão phu nhân tóc tai bù xù, hai mắt nhắm chặt, đuổi theo con trai và trượng phu của mình trong, chỉ có tiểu nữ Trần gia bị ngó lơ, nàng hoảng sợ đứng bên cạnh, nhỏ bé cuộn tròn, phát run.

Thấy Sở Văn Ninh vào, Trần viên ngoại cũng con út của lão nhào tới y thăm thiết kêu to: “Đạo trưởng! Đạo trưởng cứu mạnh!”

Sở Văn Ninh che bọn họ sau lưng mình, nhìn qua đôi mắt nhắm chặt của Trần phu nhân, cả giận nói: “Không phải bảo các người canh bà ta, không để bà ta ngủ sao!”

“Canh không được! Thân thể bà ấy không tốt, ngày thường đều ngủ sớm, các người vừa đi, bà ấy lúc đầu còn cố gắng, sau nhịn được buồn ngủ, liền nổi điên! Miệng la hét... Hét...”

Trần viên ngoại trốn sau lưng Sở Văn Ninh run rẩy, không chú ý tới đạo trưởng mặc cát phục, cũng không để ý miệng vết thương dữ tợn của Sở Văn

Ninh.

Sở Văn Ninh nhú mào hỏi: “Hết cái gì?”

Trần viên ngoại còn không mở miệng, phụ nhân phát điên kia đã nhe răng trợn mắt vọt tới, miệng kêu la thê lương, thế mà là giọng nữ tử trẻ tuổi—

“Bội tình bạc nghĩa! Bội tình bạc nghĩa! Ta muốn các người đền mạng! Ta muốn tất cả các người đều chết!”

Sở Văn Ninh: “... .. Lệ quỷ phủ phục.” Quay đầu nhìn Trần viên ngoại lạnh lùng nói, “Giọng nói này, người quen không?”

Miệng Trần viên ngoại run lên, mắt đảo liên tục, khẩn trương nuốt nước miếng: “Không biết, không quen, không quen! Xin đạo trưởng cứu mạng! Xin đạo trưởng trừ ma!”

Lúc này Trần phu nhân đã nhào tới, Sở Văn Ninh nhắc tay không bị thương, hướng Trần phu nhân phất tay, một tia chớp đánh xuống, nhốt Trần phu nhân vào trong kết giới.

Sở Văn Ninh quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng: “Thật sự không quen?”

Trần viên ngoại liên tục nói: “Thật sự không biết! Thật sự không quen!”

Sở Văn Ninh không nhiều lời, y gọi Thiên Vãn ra, trói chặt Trần lão phu nhân trong kết giới.

Y vốn định trói Trần viên ngoại, như vậy hỏi dễ hơn, nhưng Sở Văn Ninh có quy tắc làm việc của mình, Thiên Vãn của y, không tùy tiện trói người thường. Vì thế y bỏ quả hồng chín mềm, đi hỏi lệ quỷ trong người Trần lão phu nhân.

Hỏi cung quỷ không giống hỏi cung người.

Thiên Vãn hỏi người, người sẽ không chịu nổi, mở miệng khai sạch.

Thiên Vãn hỏi quỷ, sẽ tạo ra một kết giới chỉ có quỷ và Sở Văn Ninh ở trong, quỷ sẽ quay về dáng vẻ khi còn sống, trả lời Sở Văn Ninh.

Thiên Vãn cháy lên ánh lửa, dọc theo thân liễu, thẳng từ phía hắc, đến phía Trần lão phu nhân.

Lão phu nhân thét chói tai một tiếng, đột nhiên run rẩy, ngay sau đó ngọn lửa màu đỏ trên dây liễu nháy mắt biến thành quỷ hỏa màu u lam, lại từ phía Trần lão phu nhân, cháy tới phía Sở Văn Ninh bên này.

“... ..”

Người Trần gia cực kỳ hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết Sở Văn Ninh rốt cuộc muốn làm gì.

Lông mi Sở Văn Ninh run rẩy, hai mắt nhắm lại, trước mắt dần xuất hiện một ánh sáng trắng. Ngay lập tức, y thấy một đôi chân nhỏ trắng như ngọc bước ra, một thiếu nữ tầm mười bảy mười tám tuổi xuất hiện trong tầm mắt.

Tác giả có lời muốn nói:

Mặc Nhiên: Sở Văn Ninh người có bản lĩnh ra oai, người có bản lĩnh thì cứu người, người đừng quay đầu giả vờ không nghe thấy, ta biết người đang nghe!

Sở Văn Ninh:

Mặc Nhiên: Người có bản lĩnh dạy người, người có bản lĩnh thì cứu người đi, đồ đệ người người không cứu, cuối kỳ bá phụ tới kiểm tra, bốn toạ cho người đi dọn phân!

Sở Văn Ninh:

Sở Văn Ninh: Người nói đủ rồi! Mẹ nó lão tử có cứu người hay không liên quan gì tới người? Không cứu! Kệ mặt dày không biết xấu hổ! Không phục thì ghen chết đi!

Mặc Nhiên: QAQ

[Husky] Chương 19: Bốn toạ kể chuyện xưa cho các người

Edit: Chu

Da thiếu nữ kia trắng nõn, mặt tròn như trứng, đôi mắt to tròn, rất quyến rũ. Nàng mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, tóc búi lên, dáng vẻ ngây ngô, dụi mắt đi ra từ bóng tối, nhìn xung quanh.

“Ta... Đang ở đâu?”

Sở Văn Ninh nói: “Người ở trong kết giới ta tạo ra.”

Thiếu nữ kinh hãi lắp bắp, lo sợ không yên nói: “Người là ai? Nơi này tối như vậy, ta không thấy người, ai đang nói chuyện?”

Sở Văn Ninh nói: “Người quên rồi sao? ... Người đã chết rồi.”

Thiếu nữ mở to đôi mắt: “Ta đã... Ta...”

Chậm rãi, nàng nhớ lại.

Cúi đầu, nàng sờ lên ngực, không có thứ gì đập ở nơi đó, nàng nhẹ nhàng a một tiếng, lẩm bẩm: “Ta... Ta đã chết rồi...”

“Chỉ linh hồn mới có thể vào kết giới này, ở đây cừu hận sẽ biến mất, người chết cho dù hoá thành lệ quỷ, vẫn sẽ trở thành quỷ hồn bình thường, đều trở thành dáng vẻ khi sống, gọi là “Chết”.”

Thiếu nữ ngơ ngác trong chốc lát, tựa như nhớ lại chuyện cũ, bỗng cúi thấp mặt, yên lặng khóc thút thít.

Sở Văn Ninh nói: “Người... Có oan khuất sao?”

Thiếu nữ khóc nói: “Ngài có phải Diêm Vương không? Hay là Bạch Vô Thường? Ngài tới minh oan cho ta sao?”

Sở Văn Ninh đỡ trán nói: “... Ta không phải Diêm Vương, cũng không phải Bạch Vô Thường.”

Thiếu nữ thấp giọng khóc nức nở. Sở Văn Ninh im lặng một lát, không nói gì, chờ nàng bình tĩnh một chút, sau đó nói: “Nhưng ta, quả thật tới để giúp người mình oan.”

Thiếu nữ nghe xong, khịt mũi nâng mắt, vui buồn đan xen nói: “VẬY NGÀI QUẢ NHIÊN LÀ DIÊM LA ĐẠI NHÂN RỒI!”

“... ..” Sở Văn Ninh quyết định không tiếp tục đề tài này cùng nàng, hỏi, “Người có biết, sau khi người chết thì làm gì không?”

“Ta không biết... Không nhớ rõ, chỉ nhớ ta rất đau khổ, rất khổ sở. Ta muốn đi trả thù... Ta muốn tìm bọn họ... Còn muốn tìm chàng...”

Linh hồn mới thức tỉnh, rất nhiều chuyện sẽ tạm thời không nhớ, nhưng không sao, Sở Văn Ninh kiên nhẫn hỏi nàng: “Người muốn tìm ai?”

Thiếu nữ nhẹ giọng đáp: “Chồng của ta, Trần Bá Hoàn.”

Sở Văn Ninh rung mình, Trần Bá Hoàn— không phải tên con cả Trần gia sao?

Y hỏi: “Người... Tên là gì? Là người ở đâu?”

Trong kết giới Thiên Văn tạo thành, hồn người chết đi vào sẽ khai thật với Sở Văn Ninh. Nên thiếu nữ đáp: “Thiếp tên La Tiêm Tiêm, là người trấn Thái Diệp.”

“Trước khi tới ta có xem hồ sơ ở trấn Thái Diệp, trấn có hơn năm trăm hộ dân, không có nhà nào họ La. Cha người là ai?”

Thiếu nữ từ từ nghĩ, bi thương trong mắt càng nhiều: “Cha ta từng là thư sinh trong thôn, cũng là người bạn duy nhất của ta, mấy năm trước, ông bị ho lao, đã qua đời, trong nhà, chỉ còn một mình ta.”

“Vậy sao người lại chết?”

Thiếu nữ hơi sững sốt, sau đó khóc không thành tiếng: “Ngoài việc ta chết, không còn cách nào khác. Bọn họ, bọn họ lừa lấy cách chế phần thom của cha ta, lại đánh mắng ta, uy hiếp ta, ép ta rời khỏi trấn Thái Diệp. Ta... Một nữ tử yếu đuối như ta, có thể đi nơi nào? Ta sống trên đời, không có người thân... Trời đất rộng lớn như vậy, ta có thể đi đâu? Ngoài tuổi vàng địa phủ, còn, còn chỗ nào, chứa chấp ta...”

Nàng nhớ lại chuyện khi sống, trong lòng bi thương lại khổ sở, muốn nói ra hết, thậm chí Sở Văn Ninh không cần hỏi, nàng đã kể ra.

Hoá ra, La Tiêm Tiêm mất mẹ từ nhỏ, nghe cha nói, nàng còn có một ca ca, nhưng ca ca thất lạc ở trong loạn lạc nơi Hạ Tu giới, không còn gặp lại, cũng không biết sống hay chết. Lúc ca ca bị lạc, La Tiêm Tiêm còn chưa tròn một tuổi, còn mặc tã, sau nàng cố nhớ ra huynh trưởng của mình, nhưng không hề có ấn tượng.

La gia chỉ còn lại hai người La Tiêm Tiêm và cha, hai cha con sống nương tựa vào nhau, phiêu bạt khắp nơi, cuối cùng xây một nhà nhỏ ở trấn Thái Điệp, sống tại đây.

Năm đó, La Tiêm Tiêm mới năm tuổi. Con cả Trần gia Trần Bá Hoàn lớn hơn nàng hai tuổi.

Khi đó Trần gia còn chưa phát tài, cả nhà ở trong hai căn phòng nhỏ, bên tường có một cây quýt nhỏ, vừa đến mùa quýt, cành lá xum xuê, vườn sang nhà La gia.

La Tiêm Tiêm ngửa đầu, nhìn quả quýt như lồng đèn tết Nguyên Tiêu, tính nàng hướng nội dễ ngại, không chơi cùng ai, luôn kê ghế ngồi một mình, ngoan ngoãn bóc đậu tương, thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn quýt trong sân Trần gia vườn sang.

Quả quýt vàng óng mê người, dưới ánh mặt trời, có thể nghĩ tới hương vị chua ngọt.

La Tiêm Tiêm nhìn phát thèm, nuốt nước miếng, bên hàm hai tê.

Nhưng nàng không vươn tay hái, cha là người đọc sách, thi trượt, lại không thiếu khí chất, đầu óc tú tài như hồng, luôn dạy nữ nhi phải làm “Quân tử”.

La Tiêm Tiêm ba tuổi đã biết, không được ham phú quý, nghèo hèn không thể thay đổi. Nàng tuy thèm, lại không đưa tay hái quả quýt ngay trước mắt. Có một tối, La Tiêm Tiêm dựa vào ánh trăng, ngồi trong sân thở hển hển giặt đồ.

Thân thể cha nàng không khoẻ, phải nghỉ sớm, là con nhà nghèo, tiểu cô nương xắn tay áo, cánh tay nhỏ đặt trong thùng gỗ, phòng mặt nhỏ nghiêm túc vò.

Bỗng cửa truyền tới tiếng ho khan kịch liệt, một thanh niên cả người toàn máu xông vào, trừng mắt nhìn nàng.

Tiểu cô nương bị dọa sợ, quên cả hét lên.

Mặt thanh niên kia đầy máu bắn, nhưng rất anh tuấn, hai người một lớn một nhỏ trừng mắt nhìn nhau rất lâu, cuối cùng thanh niên kia chịu không nổi, dựa vào tường trượt xuống, thở dốc, khàn khàn nói: “Lấy chút nước.”

Có lẽ thanh niên kia không giống người xấu, hoặc có lẽ tấm lòng La Tiêm Tiêm lương thiện, tuy sợ hãi, nhưng vẫn chạy vào nhà, rót một chén trà, đưa tới bên miệng thanh niên kia.

Thanh niên kia cũng không khách khí, ừng ực uống sạch, uống xong lau khoé miệng, nâng mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của La Tiêm Tiêm, ánh mắt đắm chiêu, lại không nói gì.

Hắn không nói gì, La Tiêm Tiêm cũng không nói, chỉ sợ hãi chớp mắt, cách một khoảng nằng tự cho là an toàn, không xa không gần siết chặt tay, đánh giá người lạ này.

“... Người lớn lên rất giống một cố nhân của ta.” Thanh niên bỗng nhếch môi cười, híp mắt âm trầm, hợp với vẻ mặt đầy máu bắn, thật sự hơi dữ tợn, “Nhất là đôi mắt, đều to tròn, nhìn qua khiến người ta muốn móc ra, cầm trên tay, ăn một miếng.”

Chuyện đáng sợ như vậy mà hắn nói như chẳng có gì, thậm chí còn mang chút ý cười, La Tiêm Tiêm run rẩy, che hai mắt theo bản năng.

Thanh niên nói: “A, nha đầu nhanh nhẹn, người cứ che vậy đi, đừng nhìn ta chăm chăm. Ta không quản được tay của mình.”

Hắn nói chuyện, giọng phía Bắc.

Ánh trăng chiếu vào trong sân, thanh niên liếm da môi nứt mẻ, bỗng thấy cây quýt trong vườn. Không biết vì sao mắt sáng ngời, có ánh sáng lay động trong con người, ánh sáng kia nhanh chóng ảm đạm, sau đó hắn hất cằm, ý bảo.

“Nha đầu.”

La Tiêm Tiêm: “... ..”

“Hái quả quýt kia bóc cho ta ăn.”

La Tiêm Tiêm rốt cuộc nói chuyện, giọng nhẹ nhàng, hơi run rẩy, nhưng không do dự: “Đại ca ca, đây không phải cây nhà ta, là của nhà khác, không được hái.”

Thanh niên sừng sốt, không biết nhớ ra cái gì, sắc mặt trầm xuống.

“Ta nói hái được là hái được, ta muốn ăn quýt, người hái cho ta!” Tiếng hung tợn, như bị nghiền nát qua kẽ răng. La Tiêm Tiêm sợ run lên, vẫn cố chấp đứng tại chỗ.

Tiểu cô nương dễ tính, nhưng trong xương tuỷ lại cố chấp giống cha nàng.

“Ta không đi.”

Thanh niên bỗng nheo mắt lại, nhăn mũi, gương mặt thay đổi: “Nha đầu thôi có biết đang nói chuyện với ai không!”

“Người muốn nước, ta lấy cho người, muốn ăn cơm, nhà ta cũng còn, nhưng muốn quýt không phải của nhà ta, ta không hái, cha nói, lấy không xin là ăn trộm, ta là quân tử, không ham phú quý, nghèo hèn không thể, không thể cá...”

Khẩn trương, nói rồi thành cá, tiểu nữ hài còn choai choai mặt đỏ lên, kiên trì lấy thứ cha mình dạy, lắp bắp cộc lốc nói hết, nhưng dưới ánh mắt thanh niên kia, cũng run lên, hai chân nhũn ra.

Thanh niên không nói.

Nếu không phải cổ hủ, nghe con nói vậy, lại còn là bé gái, nói “Lấy không xin là ăn trộm” “Không ham phú quý, nghèo hèn không thể rời”, còn— còn “Ta là quân tử”?? Phụt, hắc thật sự nhịn không được cười ra tiếng.

Nhưng hắc cười không nổi.

Ngược lại có suy nghĩ oán hận như trăm ngựa phi qua, nghiền nát tim.

“Ta ghét nhất loại người như người, gọi là...” Hắc chống vào tường, loạn choạng đứng lên, từ môi phun ra hai chữ nói: “Người lương thiện, quân tử, hào kiệt, người hiền.”

Hắc nhìn La Tiêm Tiêm sợ hãi, chậm rãi nhắc chân bị thương, đi tới dưới tàng quýt, ngẩng đầu, tham lam hít mùi hương, sau đó đáy mắt loé cừu hận, không đợi La Tiêm Tiêm phản ứng, hắc bám vào thân cây, hung hăng lay nó, đá, đá, đánh.

Quýt rơi đầy bên chân, rơi xuống đất, lăn sang bên, nụ cười thanh niên vụn vụn, kêu linh tinh: “Hay cho thứ gọi là lấy không xin là ăn trộm, hay cho cái không ham phú quý! Hay cho thứ không chịu khuất phục!”

“Đại ca ca! Người làm gì! Người dừng lại! Cha! Cha!”

La Tiêm Tiêm vốn không muốn gọi cha, cha nàng yếu, là thư sinh trói gà không chặt, ra cũng chẳng giúp được gì. Nhưng nàng là tiểu cô nương, không chịu được sợ hãi, muốn hồng.

“Gọi cái gì mà gọi! Cha người ra đây ta chém hẳn!”

Tiểu cô nương bị dọa sợ, đầy nước mắt, ánh nước lay động trong đôi mắt to tròn.

Người Trần gia bên cạnh đi thăm người thân, không ai ở nhà, không có ai cản kẻ điên này.

Kẻ điên nhặt quýt dưới đất, còn chưa hết hận, dẫm đá mạnh trên đất, đập nát mấy quả, bỗng sinh ác độc, không biết lấy sức từ đâu, nhảy dựng lên, nhảy sang nhà Trần gia, tìm cái rìu, chặt đổ cây. Sau đó quay về, cười ha ha.

Cười cười, bỗng im lìm, ngồi xõm trên đất, ngơ ngác phát ngốc.

Bỗng quay đầu lại, vẫy La Tiêm Tiêm qua: “Nha đầu, người qua đây.”

“... ..” La Tiêm Tiêm không đi, đứng im, giày nhỏ theo hoa cúc nghiền nghiền đất.

Thanh niên kia thấy nàng do dự, hạ giọng, cố gắng tỏ ra hiền lành nói: “Lại đây. Ta có đồ tốt cho người.”

“Ta... Ta không cần... Không, không đi...” La Tiêm Tiêm nhỏ giọng nói, còn chưa nói xong, thanh niên kia chợt hung ác—

“Nếu người không qua, lão tử vào nhà băm cha người thành nhân bánh!”

La Tiêm Tiêm run lên, từng bước nhỏ đi qua bên hẳn.

Thanh niên lườm mắt nhìn nàng: “Nhanh lên, không rảnh xem người múa ương ca.”

Chờ La Tiêm Tiêm đến trước mắt hẳn, còn vài bước, hẳn bỗng duỗi tay dài, túm người lại, La Tiêm Tiêm thét một tiếng chói tai, nhưng tiếng đến họng, đã bị chặn lại. Thanh niên kia nhét một quả quýt vào miệng nàng, không bóc, cũng không lau, toàn đất, nhét vào miệng nàng.

La Tiêm Tiêm sao có thể ăn một miếng hết quả quýt, bị thanh niên nhét nghẹn, quả quýt nứt ra, nát, bùn đất dính lên mặt nàng, kẻ điên kia còn cố tình cười dữ tợn, nghiền nát quả trên mặt nàng, muốn nhét nàng nghẹn.

“Người không phải quân tử sao? Không ăn đồ trộm sao? Vậy người đang ăn gì? Hà? Người đang ăn gì!”

“Oa oa... Không... Ta không cần... Cha... Cha...”

“Nuốt xuống.” Thanh niên híp mắt, đem chút thịt quả cuối cùng nhét vào miệng La Tiêm Tiêm, u quang lấp lánh trong con người, không rét mà run, “Người nuốt xuống cho ta!”

Nhìn La Tiêm Tiêm bị ép nuốt quýt xuống, hàm hồ ghen ngào gọi “cha”. Thanh niên im lặng một lát, bỗng nhiên cười.

Nụ cười kia làm hắc cang đáng sợ.

Hắc hài lòng xoa đầu nhỏ La Tiêm Tiêm, ngồi xổm, ôn nhu mà nói: “Gọi cha làm gì? Không phải nên gọi đại ca ca sao? Ca ca cho người quýt ngọt không, ngon không?”

Nói, lại nhặt một quả dưới đất lên.

Nhưng hắc không nhét vào miệng nàng, hắc bóc cẩn thận, lột sạch sẽ, sau đó xoa xoa tay, chia từng miếng, đưa đến bên môi La Tiêm Tiêm, ôn tồn nhỏ nhẹ nói: “Nếu người thích, lại ăn một ít.”

La Tiêm Tiêm biết mình hôm nay gặp một người thần kinh không bình thường, nàng không còn cách khác, cúi đầu, yên lặng ăn miếng quýt kẻ điên kia đưa tới, nước chua ngọt chảy xuống yết hầu, bao tử cồn cào...

Thanh niên kia vẫn ngồi xổm ở đó, bón quýt cho nàng, chột như tâm tình tốt lên, thậm chí bắt đầu ngâm nga mấy câu.

Tiếng hắc rất thô, rất khàn, như cái sọt hổng, mơ hồ nghe không rõ, chỉ có mấy câu vào tai La Tiêm Tiêm.

“Đàn hoa rơi ba bốn giờ, trên hồ huyền minh một hai tiếng, tuổi nhược quán là tốt nhất, khoái mã phi nhẹ, nhìn hết thiên nhai...”

Hắc chột nói: “Nha đầu.”

“... ..”

“Chặc.” Hắc bữu môi, néo mặt La Tiêm Tiêm, “Để ta nhìn mắt người.”

La Tiêm Tiêm run lên, không có sức phản kháng, chỉ có thể để thanh niên nhìn rõ ràng tử mị, ngón tay đầy máu, sờ qua mí mắt nàng từng chút.

“Thật giống.” Hắc nói.

La Tiêm Tiêm nhắm hai mắt nức nở. Nàng sợ kẻ điên này nổi hứng, giống như trái cây móc hai mắt nàng ra.

Nhưng thanh niên không móc.

Chỉ lạnh lùng sâu kín nói với nàng: “Người không phải dạy ta một câu không ham phú quý, nghèo hèn không thể rời sao? Đại ca ca cũng có một câu, muốn nói cho người.”

“Ô...”

“Người mở mắt.”

La Tiêm Tiêm nhắm chặt hai mắt. Thanh niên cười, nghen ngào nói: “Không ai móc mắt người, mở ra!”

“... Người cho rằng không mở ta không móc mắt người được sao?”

La Tiêm Tiêm mở to mắt tròn xoe, lông mi dài run rẩy, nước mắt rơi xuống, trên mặt là vẻ sợ hãi và đáng thương, không biết chỗ nào lấy lòng thanh niên không rõ lai lịch, hăn bỗng buông tay nhé má nàng, để giữa không trung, sau đó nhẹ nhàng, xoa đầu nàng.

Hăn nhìn mắt nàng chăm chú, khoé miệng hiện một tia cười run rẩy, bảy phần vận vẹo, hai phần dữ tợn, một phần thống khổ.

Hăn nói: “Lâm Nghi có nam nhi, hai mươi tâm đã chết.”

Nói xong xoay người, đi vào bóng tối, dần biến mất.

Chỉ còn đất hỗn độn, nói có người như vậy, đêm khuya người đầy máu, đã đến đây.

[Husky] Chương 20: Bốn toạ kể chuyện xưa cho các người (2)

Edit: Chu

Sáng hôm sau, người Trần gia đi thăm người thân trở về, thấy cây quýt trong sân đổ, quả quýt lăn đầy đất, xung quanh không có nhiều nhà, chỉ có người nhà họ La ở gần họ, nhớ tới dáng vẻ thèm thuồng mỗi ngày của La Tiêm Tiêm, người Trần gia nhất thời cho rằng—

Quýt nhất định bị đứa trẻ xui xẻo La Tiêm Tiêm trộm!

Không những trộm, còn thấy ghen ghét, chặt cây quýt nhà họ!

Người Trần gia lập tức đi báo cáo với La thư sinh, La thư sinh không chịu khuất nhục như vậy, lập tức gọi con gái đến, giận dữ hỏi nàng có phải đã trộm quýt không.

La Tiêm Tiêm khóc lóc nói không phải.

Lại hỏi nàng có phải chặt cây quýt không.

La Tiêm Tiêm nói không phải.

Lại hỏi nàng có ăn quýt không.

La Tiêm Tiêm sẽ không nói dối, chỉ phải nói ăn.

Nàng chưa kịp giải thích, cha nàng đã tức muốn hộc máu bắt nàng quỳ xuống, dạy trước mặt người Trần gia, vừa đánh nàng mấy roi, vừa nói: “Nuôi con gái không bằng con trai! Còn nhỏ, sao đã làm ra mấy chuyện trộm cắp như thế! Làm người chê cười! Làm mất mặt cha mẹ! Phạt con không cho ăn cơm bữa nay, nhận phạt ba ngày, tự xem lại bản thân, hối lỗi sửa sai—”

“Cha, không phải con! Thật sự không phải con!”

“Con còn dám cãi!”

Không ai tin nàng, tuy rằng Hạ Tu giới loạn không thể tả, nhưng trấn Thái Diệp là ngoại lệ, dân trong trấn hiền lành dân dã, đêm không cần đóng cửa, nói nửa đêm có người thân đầy máu chạy tới? Ai tin nổi.

Đôi tay nhỏ của La Tiêm Tiêm bị đánh da tróc thịt bong.

Người Trần gia đều lạnh lùng nhìn, chỉ có đứa con trai lớn nhất, kéo áo mẫu thân, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Mẫu thân hắn không để ý tới hắn, hắn không có cách khác, đoán chính nhãn lại khuôn mặt nhỏ, không đành lòng đứng cạnh, không muốn xem tiếp.

Buổi tối, La Tiêm Tiêm không dám về phòng, ngồi dưới mái hiên, vô cùng đáng thương chịu phạt.

Cha nàng là người đọc sách, nhưng thể chịu nổi việc ăn cắp, hơn nữa sống cổ hủ, để tâm mấy chuyện nhỏ, nói với ông cũng vô ích, không nghe giải thích.

La Tiêm Tiêm nhìn đói một ngày rất mệt, chợt có tiếng gọi nàng rất nhỏ: “La gia muội muội.”

La Tiêm Tiêm quay đầu, trên tường đất thò ra một cái đầu, là đại nhi tử Trần gia Trần Bá Hoàn muốn xin giúp nàng.

Trần Bá Hoàn ngó không thấy ai, trèo qua tường đất, trong ngực có một cái màn thầu còn nóng, nói mấy câu, nhét vào tay nàng.

“Ta thấy muội đứng ở bên tường cả ngày rồi, cũng chưa ăn gì. Cho muội một cái màn thầu, ăn nhanh đi.”

“Ta...” La Tiêm Tiêm dễ ngại, ở đây vài tháng, cũng không cùng ca ca hàng xóm nói chuyện mấy câu, giờ đột nhiên đứng gần hắn như vậy, không khỏi lui hai bước, đầu đụng vào tường. Lấp bắp nói: “Ta không nhận được... Cha không cho ta... Ông ấy nói...”

Nói năng lộn xộn nửa ngày, không nói được câu hoàn chỉnh.

Trần Bá Hoàn nói: “Ai nha, cha muội cả ngày sẽ nguôi giận thôi, hồ dữ không ăn thịt con, muội lo về ông ấy nhiều làm gì? Muội đói như vậy, sẽ đói ngất đấy, ăn đi, không ăn nguội mất.”

Màn thầu trắng tinh, tròn trịa, bên ngoài hơi toả nhiệt.

La Tiêm Tiêm trừng mắt nhìn một lát, nuốt nước miếng.

Cũng đói là rồi. Mặc kệ cái gì quân tử không quân tử, nàng nhận màn thầu, thở hắt hên mà ăn, một lát đã ăn hết.

Ăn xong, nàng nâng đôi mắt tròn xoe, câu đầu tiên nói hoàn chỉnh với Trần Bá Hoàn chính là: “Cây quýt không phải ta chặt, ta cũng không có trộm.”

Trần Bá Hoàn sửng sốt, chậm rãi cười: “Ừ.”

“Nhưng họ không tin ta...” Với ánh mắt không hề khinh hường, La Tiêm Tiêm dần mở lòng, uỷ khuất như tan băng, nàng oa một tiếng, mở miệng, lau nước mắt, khóc lên, “Họ đều không tin ta... Ta không trộm... Ta không trộm...”

Trần Bá Hoàn vội vỗ nàng: “Ta biết muội không trộm, ai nha, muội luôn nhìn dưới tàng cây, chưa từng lấy một quả nào, muội nếu muốn đã sớm trộm rồi...”

“Không phải ta! Không phải ta!” Nàng khóc càng to, nước mắt nước mũi chảy ra.

Trần Bá Hoàn vẫn vỗ vỗ nàng: “Không phải muội, không phải muội.”

Hai đứa trẻ quen nhau như vậy.

Về sau thôn bên xảy ra án mạng, nói đêm hôm trước có một kẻ người đầy máu vào nhà, muốn mượn phòng ngủ một giấc, nam chủ không cho, đạo tặc kia liền đâm chết cả nhà họ, thi thể đầy trong phòng, thần nhiên tự đắc ngủ một giấc, sáng hôm sau mới thông thả ung dung chạy lấy người. Đi thì đi đi, còn viết trên vách tường bằng máu, viết một đoạn dài, ghi lại những thứ mình làm, như sợ thiên hạ không biết có một ác nhân như vậy.

Chuyện này nhanh chóng truyền ra, rất nhanh đến trấn Thái Diệp. Mấy hôm trước, đúng là La Tiêm Tiêm nói có gặp một “Kẻ điên đại ca ca” vào buổi tối.

La thư sinh và người Trần gia, không ai nói được gì.

Hiếu lắm được giải, hai nhà thường xuyên qua lại. Trần phu nhân thấy La Tiêm Tiêm đáng yêu, là một mỹ nhân nhỏ, lại hiếu chuyện chăm chỉ, với gia cảnh của mình, hẳn là con dâu tốt, vì thế dứt khoát để Trần Bá Hoàn và La Tiêm Tiêm lập hôn ước, chờ đến khi đến tuổi thành thân, chính thức tổ chức hôn lễ.

La thư sinh thấy con gái và Trần Bá Hoàn thân thiết, thanh mai trúc mã, cũng vui vẻ đồng ý.

Ngày qua ngày, nếu không phải La thư sinh thích phong nhã, thích các hương thơm, như dự đoán thì hai nhà Trần La, sẽ sống thanh bần điền đạm cả đời.

Nhưng có một việc La thư sinh không cẩn thận đã phá hỏng, điều chế ra “Phấn Bách Diệp Hương.”

Tuy mùi phấn không đặc biệt, so với hương liệu bình thường ở trấn không khác lắm, nhưng nó có điểm mà hương liệu bình thường không có—

Trong vòng trăm ngày, cũng không mất mùi.

Phấn bách diệp hương để lại mùi rất lâu, mùi hương không dễ mất, là hàng tốt giá rẻ mà mọi người thích.

La thư sinh “tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có độc sách là cao thâm”, ông tuy điều chế ra phấn thơm, lại không muốn bán, cho rằng “làm mất thân phận mình”.

Ông tuy không bán, nhưng vẫn có người khác muốn thương lượng.

Trần phu nhân năm lần bảy lượt hỏi La thư sinh cách chế, xúi La thư sinh mở cửa hàng, nhưng đối phương từ chối, thường xuyên qua lại, Trần phu nhân có chút không nhịn được ra mặt, cũng không nhắc tới việc này, nhưng trong lòng bà ta, lại nhớ kỹ từng chút.

Năm ấy La Tiêm Tiêm đến tuổi lập gia đình, cơ hội tới. La thư sinh là ma ốm, bị ho lao, chống cự mấy ngày, đi đòi nhà ma. Là người nhà chồng của La Tiêm Tiêm, tuy khuê nữ chưa xuất giá, nhưng tình nghĩa vẫn có, vì thế giúp chuẩn bị tang sự, bận rộn trong ngoài.

La Tiêm Tiêm cảm động rơi nước mắt, lại không biết ý đồ của Trần phu nhân, lúc thu dọn đồ của La thư sinh im lặng trộm đi cách chế phấn thơm.

Ban đêm, Trần phu nhân dưới ánh đèn, tâm kích động, lại gần đọc cách điều chế. Kết quả mới nhìn thoáng qua, đã choáng.

Chữ La thư sinh rồng bay phượng múa, lối viết phiêu dật tiêu sái, bà xem nửa ngày, vẫn chẳng hiểu nửa chữ.

Không còn cách khác, chỉ có thể chép cách điều chế lại.

Mấy tháng sau, tâm tình La Tiêm Tiêm lại bình thường, bà gọi cô nương tới nhà ăn cơm, trong lúc nói chuyện phiếm “vô tình” nhắc tới bách điệp hương.

La Tiêm Tiêm nghĩ thầm, cách chế giữ trong nhà cũng không dùng, bà bà lại đối tốt với mình, bà ấy muốn, thì cho bà là được rồi.

Vì thế tìm lại di vật của cha, còn giúp Trần phu nhân dịch chữ, từng chút từng chút, dịch cẩn thận lại cách điều chế.

Trần phu nhân mừng như điên, có cách chế, bắt đầu cùng chồng mở hiệu phần.

Đương nhiên, khi đó bà ta vẫn ôn nhu hiểu chuyện, hơn nữa La Tiêm Tiêm càng lớn càng xinh đẹp, tuy gia môn bất hạnh, nhưng dung mạo trăm dặm mới có, trong trấn không ít thanh niên để ý nàng.

Đêm dài lắm mộng, Trần phu nhân nghĩ thầm, muốn giải quyết nhanh chuyện này.

Nhưng mà, La Tiêm Tiêm vừa mất cha, theo phong tục trong trấn, song thân qua đời, ba năm không cưới gả.

Trần phu nhân làm sao chờ được ba năm, bà vắt óc nghĩ kế, tìm cách—

Hôm đó, La Tiêm Tiêm đang tết tóc cho tiểu muội Trần gia, con gái Trần gia có quan hệ rất tốt với nàng, suốt ngày La tỷ tỷ dài, La tỷ tỷ ngắn, như cái đuôi nhỏ quăn lấy nàng.

Trần phu nhân vào sân, gọi La Tiêm Tiêm vào trong nhà, nói với nàng: “Tiêm Tiêm, con và Bá Hoàn là thanh mai trúc mã, sớm có hôn ước, giờ cha con mất rồi, con lẻ loi hiu quạnh một mình, sống không dễ. Đáng ra, năm nay con có thể gả đi được rồi. Nhưng theo quy củ túc trực bên linh cữu ba năm, làm con không thể thành thân, bá mẫu nghĩ, nếu chờ ba năm, con lớn thế nào rồi?”

La Tiêm Tiêm cúi đầu, không nói gì, nhưng nàng thông minh nhanh nhạy, cũng đoán được câu tiếp theo của Trần phu nhân, vì thế mặt đỏ lên.

Quả nhiên, Trần phu nhân nói tiếp:

“Một mình, vừa khổ vừa mệt. Con xem như này được không— Con gả vào đây trước, chúng ta đóng cửa lại, bá thiên địa, không nói với người ngoài, người khác hỏi, con nói là ở cùng với bá mẫu, có thể giúp đỡ nhau. Xong lễ

Chu Công, lại không bị người lên án, cũng có thể làm cha con dưới tuổi vàng an tâm. Chờ hết ba năm, chúng ta làm lại một hôn lễ linh đình, được không?”

Bà nói những lời này, nghe như đều nghĩ cho La Tiêm Tiêm, La Tiêm Tiêm không phải người xấu, không có ý nghĩ hư hỏng, vì thế đồng ý.

Về sau, Trần gia dựa vào bán phần bách điệp hương phát đạt, bọn họ dọn nhà cũ, mua ở trấn trên một miếng đất to, sửa sang nhà cửa, thành nhà giàu.

La Tiêm Tiêm trốn trong nhà giàu, không hề xuất hiện bên ngoài.

Người trấn trên chỉ cho rằng La Tiêm Tiêm được Trần phu nhân tốt bụng che chở, nên mới ở Trần gia, không biết nàng và Trần Bá Hoàn đã thành phu thê.

Ngày qua ngày, tuy uỷ khuất, nhưng La Tiêm Tiêm nghe bà bà nói vì tránh miệng lưỡi mọi người, lại vì mình rất tốt, cũng không oán hận. Hơn nữa Trần Bá Hoàn đối với nàng thật lòng, hai vợ chồng hoà thuận ngọt ngào, chỉ chờ hết ba năm, mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Nhưng La Tiêm Tiêm không đợi được ngày cưới hỏi đàng hoàng.

Trần gia buôn bán càng ngày càng lớn, hơn nữa Trần Bá Hoàn lớn lên anh tuấn, không nói trấn Thái Điệp, ngay cả nữ nhi nhà giàu mấy trấn xung quanh, đều bắt đầu để ý đại công tử Trần gia.

Lúc trước bà định ra hôn ước này, là vì nghĩ mình là nhà nông, không cưới được con dâu tốt, nên mới vội vã chọn La Tiêm Tiêm.

Ai ngờ ý trời, Trần gia ngày càng giàu có, giờ, bà nhìn lại La Tiêm Tiêm, thấy cô nương này lớn lên không đủ đại khí, không đủ khôn khéo, ngu ngốc giống hệt lão cha đã vào quan tài gỗ kia, thế nào cũng không vừa mắt.

Bà ta có chút hối hận.

Mà Diêu thiên kim xuất hiện, làm “có chút” của bà, biến thành “thập phần”.

Diêu thiên kim là con gái huyện lệnh, thích nhung trang, mỗi ngày cười ngửa sẵn thú trở về, ghé qua cửa hàng phần thơm, nhân tiện chọn mấy loại phần, ai ngờ chưa chọn được phần, lại liếc mắt nhìn trúng công tử tuấn tiểu đang bận rộn.

Công tử kia không ai khác, chính là chồng vô danh của La Tiêm Tiêm, Trần Bá Hoàn.

Tác giả có lời muốn nói:

Sở Văn Ninh (mặt nghiêm túc): Chuyện này dạy chúng ta, lén đính thân không thể thực hiện. Hai bên chưa định kế, kết thúc một quan hệ bình thường thập phần tùy tiện, cầu thả không chút trách nhiệm.

Mặc Uy Ngư (mặt vô tội): Ý? Mấy chương trước hình như có người lén bái đường cùng ta, nhưng ta không nhớ rõ, hẳn là ai nhỉ? Ta vốn muốn chịu trách nhiệm với hắn, nếu hắn không cần, vậy quên đi. (mỉm cười)

[Husky] Chương 21: Bốn toạ kể chuyện xưa cho các người (3)

Edit: Chu

Tính Diêu thiên kim như gió lửa, sau khi về không nhớ tới trà không muốn ăn cơm, quần lấy cha hỏi chuyện về Trần Bá Hoàn, tuy Trần Bá Hoàn đã đón dâu, nhưng lại đóng cửa bái đường, trên dưới làng xóm có ai biết? Trần trên biết hai nhà Trần La đã định hôn ước, nhưng không rõ lắm.

Vì thế Diêu thiên kim được cho biết, vị Trần công tử này “chưa cưới vợ”.

Huyện lệnh xem qua mấy lần, cảm thấy tiểu Trần rất được, tính nết ôn nhu, điều kiện gia đình không kém, vì vậy phái người, nói chuyện hôn nhân với vợ chồng Trần gia.

Trần viên ngoại sợ việc này, uyển chuyển nói rằng để suy nghĩ, đóng cửa, hai người liền nghĩ đông nghĩ tây.

Trần viên ngoại nói: “Bà xem! Thư sinh nghèo kia chết rồi, con gái hắt tức trực bên linh cữu ba năm, nếu bà không để hai đứa bái đường, con trai chúng ta bây giờ đã không phải hối hận! Bà xem bà đã làm gì!”

Trần phu nhân cũng gấp: “Trách tôi? Lúc trước muốn định hôn ước không phải ông sao? Giờ hay rồi, thiên kim huyện lệnh! Kia Tiêm... La Tiên Tiêm sao so được?”

Hai kẻ già đóng cửa cãi nhau mặt đỏ bừng, đến khi hết sức, thở hồng hộc ngồi ở bàn.

Trần viên ngoại hỏi: “Làm sao giờ. Hay chúng ta mời huyện lệnh về đi.”

Trần phu nhân nói: “... Không được. Trần gia ta chỉ có thể dựa vào Diêu thiên kim để làm giàu.”

Trần viên ngoại cả giận nói: “Điều thiên kim làm thiếp sao? Có thể sao? Trong phòng con chúng ta đã có một người, giờ lại thêm nữa? Bà xem hai vợ chồng nó ân ái như vậy!”

“... ..” Trần phu nhân không hé răng, một lúc sau, mắt bà chợt loé sáng, lẩm bẩm, “Lão Trần, tôi thấy, việc của La Tiêm Tiêm và con chúng ta, trừ người trong nhà, không ai biết...”

Trầm mặc, Trần viên ngoại phát ngốc một lúc, chợt nhận ra ý của bạn già. Ông hơi run, nửa là sợ hãi, nửa là kích động.

“Bà, bà nói...”

“Không ai biết, không tính đã kết hôn.” Trần phu nhân nói, “Chúng ta nghĩ cách đuổi nàng đi, mềm không được, thì cứng, Trên làng dưới xóm đều biết con chúng ta chưa đón dâu, ông còn nhớ chuyện trộm quýt khi nhỏ không? Chỉ cần chúng ta để mọi người bàn tán, nàng có mười bảy cái miệng, cũng không kêu nổi.”

Trần viên ngoại đi tới cửa, xác định cửa phòng đã đóng kín, vội lại gần, hai người lúc này còn ồn ào như chơi gà, giờ lại sát cạnh nhau, hạ giọng, bàn bạc chuyện.

Trần viên ngoại nói: “Cách này của bà, ta sợ không được.”

“Làm sao?”

“Con chúng ta sẽ không đồng ý. Nó từ nhỏ thân với La Tiêm Tiêm, bà bắt nó trở mặt với người ta, nó sao có thể đồng ý?”

Trần phu nhân nghĩ một lát, vỗ lên tay bạn già, nói: “Ông yên tâm, chuyện này để tôi.”

Thời gian sau, Trần phu nhân bỗng bị bệnh nặng, bệnh cổ quái, lang y tìm không ra lí do, nhưng bà nổi điên cả ngày, miệng nói lời mê sảng, nói mình bị quỷ nhập.

Trần viên ngoại lòng nóng như lửa đốt, mời đạo sĩ tới, đạo cốt tiên phong cầm phát trần, bấm tay tính, nói Trần gia có gì đó làm hại Trần phu nhân, nếu không giải quyết, Trần phu nhân không sống được qua năm.

Trần Bá Hoàn hiểu thuận nhất, nôn nóng, hỏi: “Cái gì ám mẫu thân?”

Đạo sĩ nói vòng nửa ngày, nói “Mỹ nhân không thấy ánh sáng”.

Mọi người ngán ra, trừ mấy đứa con Trần gia, ai cũng quay lại nhìn La Tiêm Tiêm.

La Tiêm Tiêm cũng ngán người.

Nàng bị người ta nói nhiều, mệnh xấu, thiên sát cô tinh, sinh ra khắc chết mẹ, sau đó khắc chết ca ca, cuối cùng khắc chết cha.

Bây giờ, nàng lại bị nói, muốn khắc chết bà bà.

Người Trần gia nôn nóng, mấy huynh đệ nói ra nói vào, ép nàng rời Trần gia, bên ngoài nàng không có người thân, thanh danh trong sạch, bọn họ sẽ cho nàng tiền, để nàng tìm một người khác.

La Tiêm Tiêm bị dọa sợ, thật sự lo mình khắc Trần phu nhân, cả ngày ngồi khóc.

Trần Bá Hoà rất đau lòng, thấy mẫu thân tiêu tụy, hai bên cũng khó xử, hắn vừa không muốn bỏ La Tiêm Tiêm, lại không đành lòng để mẫu thân chịu khổ. Người nhanh chóng gầy đi.

Mấy huynh đệ Trần gia không làm, một ngày, nhân lúc anh cả không ở, bọn họ tìm chị dâu. La Tiêm Tiêm đang ở trong phòng làm phấn bích điệp hương, bọn họ xông lên làm đổ đồ của nàng, phấn thơm rơi trên người nàng, mùi thơm ngào ngạt, nháy mắt dính lên, rửa cũng không sạch.

Mấy huynh đệ đầu tiên bao vây nàng, nói đạo lý, cái gì “Phụ đức” cái gì “Thê nữ vi ti, cha mẹ vi tôn” những La Tiêm Tiêm chịu đựng tốt, tuy nhát, nhưng rất cố chấp, khóc nói mình không muốn đi, xin họ nghĩ cách khác.

Con hai Trần gia nóng nảy, tát nàng một cái, nói với nàng: “Mẹ ta bị thiên sát cô tinh người khắc chết, có cách, cha người sẽ chết sao? Mẹ người sẽ chết sao? Anh người sẽ không rõ sống chết sao?”

Hắn lên đầu, mấy người khác cũng lên, vây quanh La Tiêm Tiêm tay nắm chân đá, trong miệng hô “Mau rút đi” “Yêu tinh hại người” “Tang Môn tinh*”.

(Tang Môn tinh: ngôi sao của sự tang thương, chết chóc.)

Mấy đứa con này đều làm theo mẹ chúng, sớm biết chủ ý của mẫu thân, thừa dịp anh cả không ở, hợp lực đuổi La Tiêm Tiêm khỏi nhà, còn uy hiếp nàng, nếu dám về, sẽ đánh nàng mỗi ngày, dù sao nàng không có nhà mẹ đẻ, bị đánh chết, cũng không có ai an táng nàng.

Đêm đó tuyết rơi rất lớn. La Tiêm Tiêm cả người xanh tím bị ném trên nền tuyết, giày thêu trên chân, còn rơi một chiếc.

Nàng từ từ đi về phía trước, miệng phát ra âm thanh nghẹn ngào mơ hồ không rõ, như thú non kêu gào trước khi chết.

Đêm đã khuya, tuyết đầy trời như vậy, không có ai ra ngoài, nàng đi giữa trời đất rộng lớn, không biết mình muốn đi đâu, không biết mình có thể đến chỗ nào.

Mấy huynh đệ Trần gia nói đúng.

Nàng không có nhà mẹ đẻ, không có cha, không có ca ca, không ai sẽ ra mặt thay nàng, không ai giữ nàng lại.

Hồng trần một mảnh trắng tinh, nhưng không có chỗ dung thân.

Cơ thể nàng cứng đờ, lúc bị ném ra chỉ mặc chút đồ mỏng manh, trời lạnh run lên, chân rất nhanh tê rần, mất cảm giác.

Đi đến miếu ở ngoại ô, vào thổ miếu thờ phụng Quý Tư Nghi, nàng cuộn tròn, môi lạnh đến xanh tím, trong lòng càng bị thương.

Ngửa đầu nhìn thần tượng bằng đất mặc y phục đỏ điểm lệ, cười nhàn nhạt, khá giống Trần Bá Hoàn.

Lúc đóng cửa thành hôn, đến cùng không biết có phải đại mộng không, trong gương đồng mờ nhạt hồng nhan như họa, rốt cuộc có phải là nàng tham vọng say trong giấc mộng hay không.

Nàng quỳ trước Quý Tư Nghi, kéo thân thể lạnh băng của mình, ba quỳ chín lạy, vừa khóc vừa cười.

“Kết tóc làm phu thê, ân ái không hoài nghi. Sống... Yên bình... Vui vẻ...”

Nàng thấy trời đất quay cuồng, mọi thứ mơ hồ.

Trước mắt loé lên ánh sáng trắng, như trong viện năm xưa, nàng khóc nói: “Không phải ta trộm, không phải ta trộm, ta không trộm quýt.”

Nhưng ba người thành hồ, lời người đáng sợ, không ai tin lời nàng.

Cho đến giờ, nàng biết dù mình khóc lóc kéo áo người ta, nói thật rằng mình cùng Trần Bá Hoàn đã kết tóc phu thê, cũng sẽ không ai tin nàng, nàng vẫn như ở tường đất năm đó, là tiểu cô nương không thể giải oan kia.

Cái gì cũng chưa xảy ra.

Chỉ là năm đó có một người, trèo tường qua, đưa cho một chiếc màn thầu trắng nóng hổi, nhét vào tay mình, nói với mình: “Đói bụng rồi, mau ăn màn thầu lót dạ đi.”

Mà nay... Người kia, lại ở đâu...

Hắn về không thấy mình, có sốt ruột không, hay là vị mẩu thân cuối cùng cũng không bị nàng khắc nữa, sẽ thở phào một hơi?

La Tiêm Tiêm cuộn trong miếu, nước mắt rơi ra dần khô, nhỏ giọng nói: “Ti Nghi nương nương, ta muốn ở cạnh chàng. Ta là vợ cả của chàng... Khi chúng ta báai đường, bên cạnh không có Ti Nghi, ngài là Quý Tư Nghi, không quản người sống, nhưng ta cũng... Ta cũng chỉ có thể cùng ngài... Cùng ngài nói một câu...”

Nàng nức nở nói nhỏ, phát ra âm thanh cuối cùng: “Ta không có nói dối...”
Ta không có nói dối.

Tuyết lớn không có tiếng động, đêm dài yên tĩnh.

Ngày thứ hai, cư dân đi ngang qua thỗ miếu ở ngoại ô, phát thiên thi thể La Tiêm Tiêm đã lạnh băng.

Tác giả có lời muốn nói: Đừng cản ta, để ta đánh chết cả nhà họ, tôn chủ hỏi tính tội lên ta!

Mặc Uy Ngư: (ôm chặt) Thẩm phán xin hãy bình tĩnh, thẩm phán xin hãy trở lại phán tội!

[Husky] Chương 22: Sự tôn của bốn toạ, muốn nổi giận

Edit: Chu

Sở Văn Ninh nghe tới đây, đã rất giận, hận không thể lập tức thu dây liễu tàn nhẫn đánh hai vợ chồng Trần thị. Nhưng y không thể mở mắt mắng người, một khi mở mắt, ảo cảnh lập tức biến mất, kết giới chỉ có thể đưa quỷ hồn vào một lần, nếu gián đoạn, La Tiêm Tiêm tiếp theo nói gì, y cũng không nghe được.

Bởi vậy y chỉ có nhìn lửa giận ngút trời, tiếp tục nghe La Tiêm Tiêm kể.

Sau khi chết, linh hồn nàng vào địa phủ, ngu ngốc, chẳng biết gì.

Ấn tượng duy nhất, là một nữ nhân khoác lụa mỏng, mặt rất giống Quỷ Tư Nghi trong miếu thờ, Quỷ Tư Nghi kia đến trước mặt nàng, ôn tồn nhẹ giọng hỏi nàng: “Người và Trần Bá Hoàn, sống không thể cùng giường, nhưng chết, có nguyện cùng huyệt?”

Nàng hốt hoảng đồng ý: “Ta đồng ý... Ta đồng ý!”

“Vậy để hắn tới bồi người, được không?”

La Tiêm Tiêm cơ hồ thốt ra, muốn nói được, chợt nhớ ra cái gì, sừng sốt: “Ta chết rồi sao?”

“Đúng. Ngô là Quỷ Tư Nghi ở địa ngục, chờ ban lương duyên cho người, lại chờ người đồng ý.”

La Tiêm Tiêm ngơ ngẩn: “Chàng tới bồi ta, chàng... cũng sẽ chết sao?”

“Đúng. Nhưng trời như có tình, sông chết là chuyện nhỏ, chỉ nhắm mắt lại mà thôi, khác nhau gì đâu?”

Sở Văn Ninh nghe đến đây, trong lòng nói, quả nhiên Quỷ Tư Nghi này dùng đồng ý lấy mạng người khác, tiên này, là tà tiên.

La Tiêm Tiêm tuy chết oan ức, lúc này chưa hoá thành lệ quỷ, bởi vậy liên tục lắc đầu: “Không, không thể giết chàng, không phải chàng sai.”

Quý Tư Nghi xót xa cười nói: “Người nhân hậu như vậy, đối lấy báo đáp ra sao?” Nó cũng không ép buộc La Tiêm Tiêm, làm tiên, đồng ý với tâm nguyện ác độc của người khác cũng được, nhưng không thể ép chuộc, thân ảnh nó dần nhạt đi, giọng cũng mơ hồ.

“Bảy ngày hồi hồn, người sẽ quay về dương gian, tự xem tình cảnh nhà Trần gia, lúc ấy ngô sẽ lại hỏi người, xem người, có không hối hận hay không.”

Bảy ngày sau, đến ngày hoàn hồn.

Hồn phách La Tiêm Tiêm quay lại, về dương gian.

Nàng đi dọc theo đường xưa, sốt ruột lo lắng đến nhà Trần trạch, nhìn trượng phu của mình lần cuối.

Ai ngờ trong nhà Trần trạch kết hoa giăng đèn, ngoài sân đèn đuốc sáng rỡ. Trang phục sính lễ bày đầy phòng khác, trước đại đường dán chỉ “Hi” rất lớn, Trần phu nhân nét mặt rạng rỡ, chẳng có nửa điểm giống có bệnh, cười khanh khách chỉ huy gia nhân, sai họ thêu sính lễ, phủ thêm hồng bạch.

Là ai... Muốn làm hỉ sự?

Là ai... Muốn đưa sính lễ?

Là ai... Tam môi lục sính*, quanh cảnh đẹp.

(Tam môi lục sính: theo lễ nghi Trung Quốc, khi kết hôn cần 3 lễ giới thiệu, 6 lễ sính.)

Là ai...

Nàng xuyên qua đám người bận rộn, nghe tiếng thì thầm nói cười ở dương gian.

“Chúc mừng Trần phu nhân, lệnh lang và Diêu thiên kim nhà huyện lệnh đính hôn rồi. Khi nào mời rượu?”

“Trần phu nhân thật là có phúc khí tốt.”

“Diêu thiên kim quả là phúc tinh* của Trần gia, vừa mới đính hôn, Trần phu nhân ngài đã chuẩn bị thật nhiều sính lễ.”

(Phúc tinh: Ngôi sao ban phước lành.)

“Lệnh lang và Diêu thiên kim kim ngọc lương duyên, duyên trời tác hợp, thật làm người ta hâm mộ, ha ha ha ha.”

Lệnh lang... Lệnh lang...

Là ai cơ?

Là ai muốn thành thân với Diêu thiên kim?

Nàng càng thêm điên cuồng xuyên qua tiền viện quen thuộc, tìm kiếm bóng hình nàng quen thuộc trong nhóm nói cười ồn ào.

Sau đó, nàng tìm được.

Ở phía sau chậu mẫu đơn, Trần Bá Hoàn khoanh tay đứng, khuôn mặt tiêu tụy, hai má hõm vào. Nhưng lại là một thân hồng y, tuy không phải cát phục, nhưng là phong tục ở trấn Thái Diệp, con rể chuẩn bị đi cầu hôn, sẽ mặc hồng trắng thêu hoa đỏ.

Chàng... Muốn đi cầu hôn...?

Lễ hỏi ở mansion kia, vàng bạc châu báu, đều là chàng... Đều là Trần Bá Hoàn, chồng của nàng, vì thiên kim tiểu thư Diêu gia, chuẩn bị sính lễ sao?

Nàng bỗng nhớ khi bọn họ thành thân.

Cái gì cũng thiếu, trừ hai người, một lòng, cái gì cũng không có.

Không có ti nghi, không có lễ xướng, không có lễ hỏi. Trần gia khi ấy chưa giàu, thậm chí không có một bộ trang sức, hãnh đi trong viện, dưới gốc quýt hai người cùng nhau trồng, hái một đoá hoa trắng xinh đẹp, thật cẩn thận cài lên bên tóc nàng.

Nàng hỏi hãnh: “Có đẹp không?”

Hãnh nói nhìn rất được, trầm mặc một lát, hơi khố sở vuốt tóc nàng, nói với nàng: “Ủy khuất nàng rồi.”

La Tiêm Tiêm mỉm cười, nói không sao cả.

Trần Bá Hoàn nói với nàng, ba năm sau khi hãnh cưới nàng, nhất định sẽ tổ chức một tiệc cưới vô cùng náo nhiệt, muốn mời họ hàng khắp mười dặm, dùng kiệu tám người rước nàng, phải cho nàng đeo vàng đeo bạc, sính lễ đầy một phòng khách.

Lời thề năm đó vẫn còn bên tai, giờ hoa đẹp trắng tròn, khách quý đầy nhà.

Hãnh muốn cưới, lại là người khác.

Giận ngáp trời cùng bi ai mãnh liệt kéo đến, La Tiêm Tiên kêu gào tê tâm liệt phế trong phòng, xé rách lụa đỏ găm vóc.

Nhưng nàng là quý hồn, nàng không chạm vào gì được.

Trần Bá Hoàn mơ hồ cảm thấy cái gì, quay đầu, ngơ ngác nhìn lụa đỏ không gió mà động, ánh mắt mờ mịt trống rỗng.

Tiểu muội đã tới, nàng búi tóc lên, trên trâm cài một đoá bạch ngọc thoa, không biết là trộm để tang vì ai.

Nàng nói: “Đại ca. Huynh xuống bếp ăn gì đi, huynh mấy ngày không ăn rồi. Lát nữa còn phải lên đường, đến nhà huyện lệnh cầu hôn. Huynh như vậy, thân thể chịu không nổi.”

Trần Bá Hoàn bỗng không đầu không đuôi hỏi: “Tiểu muội. Muội nghe thấy có người khóc không?”

“... Cái gì? Không có, đại ca, muội thấy huynh...” Nàng cắn chặt răng, không nói tiếp. Trần Bá Hoàn vẫn cứ nhìn chăm chăm màn lụa phiêu động.

“Mẫu thân giờ sao rồi, vui sao? Bệnh khỏi chưa?”

“... Đại ca.”

“... Mẹ hết bệnh rồi, khoẻ rồi.” Trần Bá Hoàn ngơ ngác đứng một lát, lẩm bẩm tự nói, “Ta đã không còn Tiêm Tiêm, không thể mất cả mẫu thân.”

“Đại ca, đi ăn cơm đi...”

La Tiêm Tiêm khóc, kêu to, ôm đầu kêu thảm.

Không cần... Chàng không cần đi... Chàng không cần đi...

Trần Bá Hoàn nói: “... Được.”

Thân ảnh mệt mỏi, biến mất ở ngã rẽ.

La Tiêm Tiêm ngơ ngác đứng tại chỗ, nước mắt trong veo rơi từng giọt lớn lăn xuống. Đột nhiên nghe thấy tiếng mấy huynh đệ Trần gia đã hại chết nàng, nhị ca và em út nhỏ giọng nói.

“Nương giờ vui rồi, ai, cuối cùng cũng vượt được tảng đá.”

“Còn không phải sao? Giả bệnh hơn nửa năm, vượt được Tang Môn tình kia đi rồi. Bà ấy có thể không vui sao?”

Em út tấm ta tấm tắc hai tiếng, bỗng nhiên lại nói: “Cô ta sao lại chết? Chúng ta đuổi cô ta ra ngoài, cũng không muốn hại chết cô ta, sao lại ngu như thế, không biết tìm người giúp?”

“Ấy chà, da mặt mỏng mỏng, ả giống người cha cổ hủ của mình. Chết rồi không thể hận chúng ta, tuy mẹ giả bệnh đuổi ả, nhưng nhà chúng ta có khổ riêng. Đề nghị xem, con gái huyện lệnh và nha đầu nghèo, kẻ ngu mới chọn ả. Nói nữa, nhờ đắc tội với Diêu thiên kim, chung ta cũng chết.”

“Nhưng mà, tại ả ngu, không cần sống, muốn chết rét, ai cũng không cứu được ả.”

Những lời này phiêu phiêu mù mịt lọt vào tai.

La Tiêm Tiêm sau khi chết, mới hiểu cái gọi là “thiên sát cô tinh”, chẳng qua là, bần hàn hèn mọn, kém, thiên kim huyện lệnh, tôn quý như thế.

Kẻ ngu mới chọn nha đầu nghèo.

Rốt cuộc điên cuồng.

Nàng mang theo oán khí ngợp trời, một bụng hận ý, trở lại trước miếu Ti Nghi.

Nàng chết ở đó, nàng quay về đó, khi chết bất lực nhu nhược, trở về oán khí ngập trời.

Nàng từng là người hiền lành như thế, khi chết lại mang cừu hận suốt đời, cùng với nhân tính chưa bao giờ làm chuyện ác, khàn cả giọng kêu gào, hai mắt đỏ đậm, hồn phách chấn động.

Nàng nói: “La Tiêm Tiêm, nguyện dâng hồn phách, tự đoạ lệ quỷ, chỉ cầu Ti Nghi nương nương, thay ta báo thù rửa hận! Ta muốn cả nhà Trần gia—Chết không tử tế!!! Ta muốn bà ta... Để bà ta độc ác không bằng cầm thú, tự tay giết con trai bà ta! Con của bà ta! Ta muốn Trần Bá Hoàn xuống địa ngục bồi ta!! Hợp táng cùng ta!!!! Ta không cam lòng!! Ta hận ! Ta hận!!!!”

Tượng đất trong điện thờ rũ mắt, khoé miệng từ từ nhếch lên.

Một giọng nói quanh quẩn trong miếu thờ trống vắng.

“Nhận thờ phụng của người, như người mong muốn— Người giờ là lệ quỷ—giết hết— người oán ghét—”

Một đạo máu đỏ chói mắt hiện lên, sau đó, La Tiêm Tiêm, không nhớ được gì.

Mà Sở Văn Ninh lại rõ ràng, sau đó Quỷ Tư Nghi thao túng lệ quỷ La Tiêm Tiêm nhập vào người Trần phu nhân, để Trần phu nhân từng bước giết người.

Hồng quan trên núi kia, vốn sẽ đào lên Trần Bá Hoàn, đương nhiên cũng vì Quỷ Tư Nghi hoàn thành tâm nguyện của La Tiêm Tiêm– “Để Trần Bá Hoàn hợp táng cùng ta”. Hơn nữa, nó còn đem quan tài đó chôn ở dưới nền nhà của Trần Bá Hoàn và thê tử, vì nguyên rửa và trả thù oán độc nhất.

Đến nỗi mùi hoa trong quan tài Trần Bá Hoàn, chính là mùi phấ bách điệp hương trên người La Tiêm Tiêm khi chết. Trong quan tài nồng đậm oán khí và hương thơm, là vì hồn phách La Tiêm Tiêm nằm chung bên trong cùng Trần Bá Hoàn.

La Tiêm Tiêm không có người nhà, theo phong tục, người như vậy chết đi, thi cốt phải hoả táng, mà hoả táng rồi, nên nàng không còn xác, chỉ cs thể nhờ Quỷ Tư Nghi hợp táng, mới có thể hoá thành hình. Lúc Sở Văn Ninh một roi đánh vỡ quan tài, La Tiêm Tiêm mất đi che chở của quan tài, hồn phách phi tán, tạm thời khó tụ. Nên mới xuất hiện tình huống “quan tài chưa mở nặng oán khí, quan tài mở rồi oán khí nhạt” như vậy.

Nhưng lúc ở ảo cảnh, vì sao cạnh những người khác đều có tử thi, bên người Trần Bá Hoàn lại chỉ có quỷ tân nương bằng giấy?

Sở Văn Ninh hơi suy tư, nghĩ kĩ chi tiết này:

Quỷ Tư Nghi sẽ không phạm lời hứa của mình, quỷ tân nương bằng giấy kia là “thân thể” nó tạo cho La Tiêm Tiêm, hoặc là vật dẫn, chỉ có La Tiêm Tiêm có thể hợp táng cùng Trần Bá Hoàn.

Hết thấy đều sáng tỏ.

Sở Văn Ninh nhìn thiếu nữ nhu nhược trong ảo cảnh, y muốn nói gì đó, lại không nói ra lời.

Ngọc Hành trưởng lão miệng lưỡi ngốc nghếch, vĩnh viễn nói chuyện ngang ngược, nên trầm mặc nửa ngày, vẫn không biết nói gì.

Thiếu nữ đứng trong bóng tối mênh mang, mở to đôi mắt ôn nhu tròn to của nàng.

Sở Văn Ninh nhìn đôi mắt nàng, bỗng có cảm giác rất không đành lòng, muốn rời đi, không nghĩ lại nhìn nhiều hơn một chút. Y đang muốn mở mắt, rời khỏi kết giới.

Thiếu nữ bỗng nói chuyện.

“Diêm La ca ca. Ta, ta còn một chuyện muốn nói với ngài.”

Sở Văn Ninh: "... Ừ."

Thiếu nữ bỗng cúi đầu, che mắt lại, khóc, nàng nhẹ nhàng nói: "Diêm La ca, ta không biết về sau ta làm gì. Nhưng mà, ta... Ta thật sự không muốn hại chết chồng mình. Ta không muốn làm lệ quỷ. Ta thật sự..."

"Ta không trộm quýt, ta là thê tử của Trần lang, đời này, ta cũng thật sự, ta cũng thật sự không muốn hại người."

"Ta thật sự không muốn hại người, cầu xin ngài, tin ta."

Giọng nói ghen ngào run rẩy, tan thành mảnh nhỏ.

"Ta... không có... nói dối..."

Ta không có nói dối.

Vì sao cả đời này, không có ai tin ta.

Nàng nức nở than khóc, giọng Sở Văn Ninh trong bóng tối, trầm thấp vang lên. Y không nói nhiều, nhưng là không do dự.

"Ừ."

Thân thể gầy yếu của La Tiêm Tiêm chấn động.

Sở Văn Ninh: "Ta tin người."

La Tiêm Tiêm đưa tay lau nước mắt lung tung, nhưng mà vẫn không nhận được, cuối cùng che khuôn mặt đầy nước mắt, cúi đầu, hướng trong bóng tối, nơi nàng không nhìn thấy, thì lễ cẩn thận.

Sở Văn Ninh mở mắt.

Sau khi y mở mắt, thật lâu không nói chuyện.

Thời gian trong kết giới, so với hiện tại không giống nhau, y ở trong kết giới rất lâu, với người ngoài mà nói, lại chỉ là vài giây, Mặc Nhiên còn chưa về, mấy người trong nhà Trần gia đều mang ánh mắt mong chờ nhìn y. Sở Văn Ninh bỗng thu dây liễu, nói với Trần phu nhân một câu: "Ta minh oan hộ người, người ngủ đi."

Trần phu nhân ngơ ngác mở to đôi mắt đỏ như máu, bỗng nhiên bịch một tiếng mềm mại ngã xuống đất, hôn mê.

Sở Văn Ninh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt đầu tiên nhìn qua mặt Trần viên ngoại, lại dừng trên người con út, giọng không gợn sóng, vẫn thanh lãnh như cũ.

“Ta hỏi lần cuối.” Miệng y chậm rãi khép mở, nói từng câu từng chữ, “Các người, thật sự không nghe ra đó là giọng ai sao?”

[Husky] Chương 23: Bốn toạ không ngăn được y

Edit: Chu

Con út Trần gia run lên, hai chân run rẩy, quay đầu nhìn cha mình.

Ánh mắt Trần viên ngoại mơ hồ, một lát sau, kiên định nói: “Không... Không quen. Không, nghe không ra!”

Mặt Sở Văn Ninh lạnh như chín thước sương, thấp giọng nói: “Nói dối.”

Vẻ ngoài của y vốn cực kỳ sắc bén, lúc này hạ thấp mày kiếm, giận ngút trời, càng thêm vẻ đăng đăng sát khí, so với lệ quỷ còn dọa người sợ hơn.

Trần viên ngoại không tự chủ lùi về sau hai bước, Sở Văn Ninh đột nhiên quát Thiên Vãn lên đất một cái, chỉ một thoáng ánh lửa toé khắp nơi, lá xanh bay loạn. Dọa Trần viên ngoại bịch một tiếng ngã xuống.

“Phấn bách điệp hương của nhà người điều chế? Con cả của người lần đầu thành thân? La Tiêm Tiêm là ai? Lớn tuổi rồi người còn cần mặt mũi không?!”

Trần viên ngoại há lại ngậm miệng, mở lại đống, khô khốc không nói được một câu, sắc mặt từ tái nhợt dần dần thành đỏ bừng.

Nhưng con gái nhỏ của Trần gia luôn rúc một góc bên cạnh, nghe thấy ba chữ “La Tiêm Tiêm”, bỗng “oa” một tiếng khóc lên.

Nàng bò lại, quỳ trước mặt mẫu thân, lay cơ thể cụ bà đang hôn mê: “La tỷ tỷ! La tỷ tỷ, tất cả do tỷ làm sao? Ta biết tỷ không cam long, nhưng xin tỷ, nể mặt ta, xin tỷ tha cho nhà chúng ta đi... La tỷ tỷ...”

Sở Văn Ninh cúi đầu, cầm Thiên Vãn len lõi ánh kim, dùng chuôi cầm, nâng mặt Trần viên ngoại.

Sở Văn Ninh ưa sạch sẽ, người y thấy ghê tởm, sẽ không chạm vào. Chạm vào liền nổi da gà.

“Người cho rằng, ta sẽ không biết ai nói dối ta sao?” Y lạnh lùng, nhìn chăm chăm mặt Trần viên ngoại, từ cặp mắt đen hoảng sợ kia, y thấy được khuôn mặt mình.

Quả nhiên làm người khác không thích, lạnh băng khắc nghiệt như vậy, như lưỡi dao sáng lên trong sương.

Nhưng vậy thì sao.

Vân Dạ Ngọc Hành, chưa bao giờ cần người khác thích.

“Đạo trưởng, đạo trưởng là người của Tử Sinh Đỉnh, ta là người uỷ thác, người không thể đánh ta vì việc riêng, ta—“

Sở Văn Ninh nói: “Được, ta không làm nữa. Người chờ chết đi.”

“Không! Không không không! Người không thể—“

“Ta không thể?” Sở Văn Ninh nheo mắt lại, trong mắt phượng chạy qua ánh sáng nguy hiểm, “Ta không thể làm gì?”

“Ta là... Người là... Người...”

“Người là kẻ như vậy, nếu là đệ tử trong phái ta.” Sở Văn Ninh vượt Thiên Vãn, trầm thấp nói, “Hôm nay ta sẽ đánh người thịt bong da tróc, gân cốt đứt từng đoạn.”

Nói tới nước này, Trần viên ngoại không giả ngu nổi nữa, gã thấy Sở Văn Ninh như hung thần ác sát, không chút nương tay với người không tu đạo, hai chân nhũn ra, vứt bỏ mặt mũi, bộp một tiếng quỳ xuống, khóc lóc nói: “Đạo trưởng, ta, chúng ta là bất đắc dĩ, không dám đắc tội với thiên kim nhà huyện lệnh! Chúng ta, chúng ta sẽ khó sống qua ngày, cả ngày không yên, đạo trưởng—“

Nói xong muốn đi ôm chân Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh mặc chứng sạch sẽ rất nặng, mắt thấy Trần viên ngoại sắp chạm vào mình, không nghĩ ngợi, dây liễu đánh qua, chán ghét nói: “Đừng chạm vào ta!”

“Ồi a!” Mu bàn tay bị Thiên Vãn đánh trúng, dù không có linh lực, Trần viên ngoại cũng bị đau khóc rung trời lệch đất, la hét, “Không có thiên lý, đạo sĩ Tử Sinh Đỉnh đánh người rồi!”

“Người—!”

Mặc Nhiên đỡ hai người bị thương vào nhà, thấy Trần viên ngoại mặt toàn nước mắt nước mũi quỳ trên đất, run rẩy chỉ vào Sở Văn Ninh, miệng kêu la: “Có môn phái nào làm như vậy? Tử Sinh Đỉnh các người nhận tiền, không, không bảo vệ người uỷ thác, còn, còn đánh người, thật sự, thật sự—Không biết xấu hổ! Ta, ta muốn nói cho thiên hạ! Ta muốn nói cho bốn bề! Ta, ta muốn tất cả mọi người biết các người là kiểu người này... Thái độ này! Cho các người thân bại danh liệt, không kiếm được một đồng!”

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Có tiền thì sao? Có tiền thì có thể đổi trắng thay đen, lấy oán trả ơn sao? Có tiền thì muốn làm gì thì làm, thất hứa sao?”

Con út Trần gia bên cạnh sợ hãi nói: “La Tiêm Tiêm kia, không phải chúng ta hại chết, chúng ta chỉ muốn đuổi ả đi, đuổi khỏi nhà, tự ả không muốn sống, tuyệt lớn cũng không biết tìm nơi trú, sao có thể đổ tội cho bọn ta? Chúng ta không giết người, Tiên Quân người không thể trách tội lung tung.”

Hắn nói rất có lý, theo luật mà nói, người Trần gia không làm gì quá phận, Sở Văn Ninh muốn đưa họ tới trước công đường, nhà môn cùng lắm chỉ trách họ bạc tình, không để bọn họ chịu bất cứ hình phạt gì.

“Ta không giết người, người kia tự chết. Các người, phải thật sạch sẽ.”

Tay Sở Văn Ninh cầm dây liều, vì giận, hơi run lên.

Trần viên ngoại cáo già xảo biện, từ kinh hoảng thất thố bình tĩnh lại. Lão lúc trước còn lo lệ quỷ không bị diệt, Sở Văn Ninh sẽ mặc kệ bọn họ, nhưng nghĩ lại, đạo trường hung dữ này là Tử Sinh Đỉnh phái tới. Tử Sinh Đỉnh là đệ nhất môn phái ở Hạ Tu giới, đã nhận tiền, đạo sĩ được phái tới trừ tà phải hoàn thành uỷ thác. Việc này ai cũng biết.

Nghĩ thông suốt, lão không sợ nữa.

Ôm chân bị đánh của mình, khóc đến nước mắt nước mũi đầm đìa: “Phải sạch sẽ? Lão Trần gia ta chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, vừa không giết người cũng không phóng hỏa, La Tiêm Tiêm kia không muốn sống, có thể ăn vạ bọn ta? Người, người hôm nay không diệt lệ quỷ, ta sẽ báo với Tử Sinh Đỉnh! Nào để các người như vậy? Lấy tiền của ta phải làm việc cho ta, chút đạo lý này cũng không hiểu, người còn—“

Lời chưa dứt, đã thấy Sở Văn Ninh cầm túi tiền, mắt không chớp, giận dữ ném trước mắt Trần viên ngoại: “Môn phái lấy của người, ta trả lại hết. Muốn cáo trạng, người ra ngoài mà báo đi!”

Thiên Vãn loé sáng, lá liễu như đao.

Trần viên ngoại không kịp chuẩn bị, bị đánh đến khóc lóc gọi lung tung, vấp chân lên cổ mà chạy, hoảng loạn kéo con gái mình ra chặn Thiên Vãn.

Sở Văn Ninh đánh người đã quen, Thiên Vãn hợp nhất với thần trí y, lượn qua tránh tiểu nữ Trần gia, vòng lại, đánh lên mặt Trần viên ngoại, chỉ nháy mắt máu văng khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết động trời.

Trần viên ngoại không nghĩ tới Sở Văn Ninh không lung lay, vừa hùng hổ liền thành bần nhão, sợ tè ra quần mà chạy, vừa hô to: “Đừng đánh! Đừng đánh! Đạo trưởng! Ta khi nãy nói mê đạo trưởng! Là nói mê! Ái! Đạo trưởng tha mạng! Ái ui xin ngài, ta già rồi, chịu không nổi! Đạo trưởng từ bi, là Trần gia chúng ta sai! Là Trần gia chúng ta sai!”

Sở Văn Ninh không còn nghe lão, y giận ghen tới ngực, mắt phượng hung ác, Thiên Vãn đánh tới như vũ bão, đánh Trần viên ngoại lăn trên đất khóc lóc, nước mắt nước mũi giàn dụa.

Mặc Nhiên đứng ngoài cửa sợ ngây người: “... ..”

Hắn lần đầu tiên thấy Sở Văn Ninh dùng Thiên Vãn đánh bá tánh bình thường, hơn nữa còn không nương tay, như đánh gia súc, dây liễu đánh qua, rất nhanh lại vụt đi.

Chuyện gì đây? Người được uỷ thác đánh người uỷ thác, dù nói là Thượng Tu giới hay Hạ Tu giới, đều làm thanh danh vụt vào sọt rác, tính Sở Văn Ninh lạnh lùng, làm việc theo cảm tình, cũng sẽ không phạm sai lầm như vậy chứ?

So với tội “trộm cắp, dâm loạn” của hắn, còn nặng hơn một bậc.

Sư Muội cũng sợ tái mặt, vội túm Mặc Nhiên nói: “Mau, mau ngăn sư tôn lại!”

Mặc Nhiên giao Trần Diêu thị hôn mê, là thiên kim Diêu gia giao cho Sư Muội, đi lên giữ tay Sở Văn Ninh, gấp gáp xen vào: “Sư tôn— người— đang làm gì đây?”

Sở Văn Ninh tức giận, mày kiếm dựng lên, quát: “Buông ra.”

“Sư tôn, người đang phạm giới—“

“Cần người nói? Bảy trăm năm mươi điều luật ở Tử Sinh Đỉnh ta còn không rõ hơn người? Buông ra!”

Mặc Nhiên cao giọng: “Vậy người còn đánh sao?”

Sở Văn Ninh lười nhiều lời với hắn, bỗng hất tay, dây liễu lại tới, hung hăng đánh lên người Trần viên ngoại.

“Sư tôn!!”

Sở Văn Ninh thấp giọng mắng, trong mắt hiện sương tuyết đầy trời: “Cút!” Trần viên ngoại vừa thấy, cảm thấy Mặc Nhiên thanh tú dễ gần, nhất định là người tốt, vội vàng bỏ tới, nằm sau lưng Mặc Nhiên, muốn kéo góc áo Mặc Nhiên: “Đạo trưởng, người khuyên sư tôn người, ta, ta xương cốt già rồi, dù sai, dù sai cũng không chịu nổi bị đánh như vậy...”

Ai ngờ Mặc Nhiên vừa quay đầu, thấy lão nước mắt nước mũi đầy mặt, thẳng nhai này không hề thương hại, ngược lại cảm thấy ghê tởm, “A” một tiếng vội vàng tránh ra, ghét bỏ nói: “Người đừng chạm vào ta.”

“... ..” Trần viên ngoại thấy người này không đáng tin, ánh mắt chuyển tới Sư Muội đứng không xa đang đỡ Trần Diêu thị ở ghế. Lão mang hy vọng cuối cùng, bò qua phía Sư Muội, vừa bò vừa gào khóc lớn, khóc không thành tiếng.

“Đạo trưởng, đạo trưởng, rủ lòng lương thiện, rủ từ bi, ta thật sự biết sai rồi, là ta không tốt, xin người, khuyên sư tôn của người giúp ta, ta có sai, ta nhận tội... Ta ... Ta... Các người bảo ta làm gì cũng được, nhưng đừng đánh ta, già rồi, cơ thể chịu không nổi... Chịu không nổi oa...”

Lão khóc thể thảm, vì mạng sống, chân thành mười hai vạn phần. Bò đến bên Sư Muội, kéo vạt áo Sư Muội.

“... ..” Sư Muội thấy lão thực đáng thương, ngẩng đầu nói với Sở Văn Ninh, “Sư tôn, ông ấy biết sai rồi, ngài thủ hạ lưu tình, tha cho—“

Sở Văn Ninh nói: “Người tránh ra cho ta.”

Sư Muội: “... ..”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Còn không tránh?!”

Sư Muội sợ run cả người, tránh ra.

Thiên Vấn vèo một tiếng xé không khí, đánh lên Trần viên ngoại, Trần viên ngoại ôm đầu, tê tâm liệt phế hô to một tiếng. Tiếng kêu kia quá thê lương, Sư Muội đứng bên cạnh, nghiêng người, quay trở lại, đỡ cho Trần viên ngoại một roi.

Xoẹt một tiếng.

Sư Muội chần qua quá nhanh, Sở Văn Ninh muốn thu tay, cũng đã không kịp.

Máu bắn tứ tung, cơ thể Sư Muội đang yếu, chịu một chiêu này, đột nhiên quỵ xuống, che lại gương mặt trắng nõn mịn màng, máu không ngừng được chảy ra, lọt qua kẽ ngón tay...

Tác giả có lời muốn nói: Khu bình luận: Tình cảm trời đất

ID chủ lầu: Minh quân Mặc Uy Ngư một thời

Vấn đề: Bạn trai cũ (có thể tính vậy đi) ra tay đánh nam thần của ta, phải làm sao? Online chờ gấp.

Nơi: Trần phủ trấn Thái Diệp

Lầu một: còn phải xem chủ lầu có muốn quay lại với bạn trai cũ không, hay là muốn theo đuổi nam thần.

Lầu hai: đánh bạn trai cũ, hảo cảm với bạn trai cũ giảm 10, hảo cảm với ánh trăng sáng thêm 10, không nhận ra, hảo cảm của bạn trai cũ với ánh trăng sáng giảm 10, lầu chủ tự mình xem xét.

Lầu ba: Tự tuyệt kinh mạch giả chết, bánh bao.

Lầu bốn: ta khá tò mò (có thể tính vậy) là có ý gì, bạn trai cũ còn có thể tính? Chả lẽ chủ lầu là bá vương có cả hậu cung?

Lầu năm: Đương nhiên lựa chọn tha thứ cho hắn.

Lầu sáu: Bốn tiệm bán dầu bôi trơn thơm, âm dương hoan tán, song tu tiểu bí tịch, nếu có yêu cầu mời thêm 48481438 thành hảo hữu, vương nữ sĩ Tử Sinh Đình.

[Husky] Chương 24: Bốn tọa và y chiến tranh lạnh

Edit: Chu

Nhất thời, trong nhà không ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng Trần viên ngại nghẹn ngào nước nở.

Sư Muội cúi đầu che mặt, lại ngẩng lên nhìn Sở Văn Ninh, trong mắt thành khẩn: “Sư tôn, đừng đánh nữa. Ngài đánh tiếp, trách nhiệm là Tử Sinh Đỉnh chịu...”

Mặc Nhiên hồn phi phách tán, hăn tuy hư hỏng, nhưng lại si tình cố chấp với Sở Muội, kiếp này trọng sinh, liền âm thầm thề muốn nâng niu người này, bảo vệ cho tốt. Nhưng mới có mấy ngày, Sở Muội lại bị dây liễu của ai kia làm bị thương, đây là chuyện gì!

Hăn cũng mặc kệ muốn tính sổ với Sở Văn Ninh, vội đến bên Sở Muội, xem vết thương trên mặt.

Sư Muội nhẹ giọng nói: “Ta không sao...”

“Huynh để ta xem.”

“Thật sự không sao.”

Cho dù phản kháng, tay che vết thương vẫn bị Mặc Nhiên kéo xuống.

Đồng tử chợt thu nhỏ.

Một vết máu ngang qua dữ tợn, rách da, máu không ngừng chảy xuống, kéo dài tới tận cổ...

Mắt Mặc Nhiên đỏ lên, căn môi tròng mắt nửa ngày, bỗng quay đầu phản nộ quát lên với Sở Văn Ninh: “Người đánh đủ chưa?”

Vẻ mặt Sở Văn Ninh âm trầm, muốn nói lại thôi, không xin lỗi cũng không bước tới, đứng thẳng im lìm, tay vẫn giữ Thiên Vấn không có linh lực.

“...”

Trong lòng Mặc Nhiên như có vô số yêu ma quỷ quái điên cuồng chen lấn. Ai chịu được người kiếp trước chết trong lòng mình, năm lần bảy lượt uy khuất bị đánh?

Hắn và Sở Văn Ninh nhìn nhau chăm chăm, không ai nhượng bộ, không ai chịu thua, mắt Mặc Nhiên dần hiện tơ máu, hắn hận Sở Văn Ninh nhiều năm như vậy, thâm nhập cốt tủy, nam nhân trước mắt này là gì với hắn chẳng cần bàn!

Năm đó hắn mới vào môn phái, làm sai việc, Sở Văn Ninh liền đánh hắn muốn chết. Sau Sư Muội bị thương, Sở Văn Ninh cả đời chỉ có ba đồ đệ, lại khoanh tay đứng nhìn, một mực không cứu. Sư Muội chết, Tử Sinh Đình bị phá hủy, Mặc Vi Vũ hắn thành bá chủ duy nhất của Tu Chân giới, khắp hồng trần rộng lớn có ai không phục? Chỉ có Sở Văn Ninh đối đầu với hắn, phá hỏng nghiệp lớn của hắn, đâm vào lương tâm hắn— thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn, Đạp Tiên Đế Quân lợi hại, cũng chỉ là tên điên, bị bạn bè xa lánh.

Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh...

Kể cả khi sống hay khi chết, vẫn luôn là y!

Hai người vẫn còn mặc cát phục, hồng y với hồng y, xa xa mà đứng, ở giữa như có một khoảng cách vô hình không thể phá vỡ.

Thiên Vấn của Sở Văn Ninh, rốt cuộc thu lại.

Trần viên ngoại nhẹ nhàng thở ra, quỳ trước Sư Muội không ngừng dập đầu: “Tâm địa Bồ Tát, tâm địa Bồ Tát, tiên quân là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn, cảm ơn tiên quân đã cứu cả nhà Trần nhỏ, cảm ơn tiên quân, cảm ơn tiên quân.”

Luôn là vậy.

Tâm địa ác độc là y, nhưng đòn dây liễu ác độc kia, cũng thật sự do y đánh.

Sở Văn Ninh làm theo đúng sai, cuối cùng người ta là Bồ Tát, y là kẻ ác.

Trước nay vẫn là vậy.

Tính y không tốt, y nhận.

Cũng không hối hận.

Chỉ là lỡ đánh dây liễu kia, trúng đồ đệ của mình, trong lòng y khó chịu, nhưng da mặt mỏng, lại không muốn nói mấy câu ôn tồn, tự lo cho mình rồi bỏ đi, đến trước mặt con gái Trần gia.

Tiểu cô nương kia thấy y, cũng sợ hãi lui hai bước, run bần bật.

Cả nhà Trần gia, chỉ có nàng lương thiện. Sở Văn Ninh hạ giọng, nói: “Mẫu thân người bị lệ quỷ nhập thân, tuổi thọ giảm hai mươi năm, nếu không biết hồi cải, còn có ý xấu, về sau âm khí quán thân, sẽ chết sớm. Bà ấy tỉnh lại, bảo và ta dùng gỗ đào lập linh bài cho La cô nương, trên đó phải thừa nhận thân phận của La cô nương. La Tiêm Tiêm đã cùng Trần Bá Hoàn cưới hỏi đành nên là vợ hãnh, các người giấu nhiều năm, cũng phải nói rõ, đó là nguyện vọng khi còn sống của nàng.”

Dừng một chút, lại nói tiếp:

“Còn nữa, cả nhà người mỗi ngày ba lần, ba quỳ chín lạy, niệm “độ chú quyết”, mới có thể siêu độ La cô nương, cũng tiền lệ quỷ khỏi nhà. Chú này cần niệm mười năm, không thể ngừng, nếu bỏ dở, La cô nương vẫn sẽ quay lại trả thù.”

Tiểu cô nương run giọng nói: “... Vâng, được, đa tạ đạo trưởng ...”

Sở Văn Ninh bỗng quay đầu, ánh mắt như lưỡi lê lạnh lẽo, lướt qua con út Trần gia và Trần viên ngoại, lạnh lùng nói: “Sau khi Trần Diêu thị tỉnh lại, hai người các người nói rõ chuyện đã giấu nàng, ở hay đi để nàng tự quyết, nếu có giấu gì, xem ta có cắt lưỡi hai người không!”

Hai người họ vốn là ngoài mạnh trong yếu, làm sao dám từ chối, liên tục dập đầu đồng ý.

“Cả chuyện phẫn bách điệp hương, là của La thư sinh làm ra, lại bị các người mặt dày vô sỉ bảo là mình chế. Các người biết nên làm gì, không cần ta nhiều lời.” Sở Văn Ninh dứt lời phất tay áo.

“Ta, chúng ta nhất định sửa lại biển của cửa hàng, làm rõ, nói cách chế phẫn thơm là của La... La tiên sinh...”

Mọi chuyện đều ổn thỏa, Sở Văn Ninh bảo Mặc Nhiên đưa Trần Diêu thị về phòng, giúp nàng giải độc.

Mặc Nhiên trong lòng tuy hận, nhưng biết lúc mình là thiếu niên vẫn nên kính sợ sư tôn chứ không nên ngỗ nghịch, bởi vậy không hé răng, hãnh cầm

tay Sư Muội, nói nhỏ: “Huynh chữa mặt huynh đi, cầm máu lại. Ta đỡ nàng ta về phòng.”

Phòng ngủ con cả Trần gia, vẫn dán cặp chữ hỉ đỏ thắm, có lẽ do xảy ra biến cố quá nhanh, lúc hoảng loạn, quên gỡ xuống. Giờ Trần Bá Hoàn đã thành bột mịn, nhìn lại, cực kỳ châm chọc.

Trần Diêu thị bị cuốn vào trò khôi hài này, trở thành vật hi sinh của tham vọng, cũng không biết khi nàng ta tỉnh lại, sẽ làm như thế nào?

Nàng yếu hơn Sư Muội, là người bình thường, Sở Văn Ninh yên lặng đẩy máu hộ nàng, lại cho nàng uống thuốc. Trong lúc ấy Mặc Nhiên đưa khăn ướt qua, hai người không nói chuyện, cũng không liếc mắt nhìn nhau.

Lúc rời đi, Sở Văn Ninh vô tình nhìn thoáng qua trên tường, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua, rồi bỗng nhận ra cái gì, quay lại, nhìn chăm chăm chữ trên tường.

Nét chữ Khải đoạn chính, hằn chưa lâu, giấy vẫn chưa ố vàng.

Lại viết là-

Tay nhuộm đỏ, rượu hoàng đăng, liễu giam trong thành.

Gió Đông tàn ác, tình thoáng qua. Một ly u sầu, mấy năm chia lìa. Sai, sai, sai.

Xuân như xưa, người đã gầy, lệ thấm lụa đỏ.

Hoa đào rơi, hồ thanh tịnh, núi vẫn còn, cầm thư khó gửi. Đừng, đừng, đừng.

Lòng Sở Văn Ninh chợt động, chữ Khải rất đẹp, đoạn chính, nơi kí tên, ba chữ Trần Bá Hoàn vô cùng gai mắt.

Trần công tử trái lương tâm cười thiên kim Diêu gia, lòng khổ không thể tả, chung tình viết lại một đoạn thơ, chỉ có đứng bên cửa sổ, đặt bút viết lên, chép lại đoạn sầu ly “Thoa đầu phượng”?

Không muốn ở lại Trần trạch, y chịu viết thương ở bả vai đau đau nhức, xoay người bỏ đi.

Sở Văn Ninh và Sư Muội đều bị thương, không thể lập tức cưỡi ngựa về Tử Sinh Đỉnh, hơn nữa Sở Văn Ninh không thích ngựa kiếm, vì thế đến quán trọ trong trấn nghỉ chân, ngày hôm sau đến xem chuyện bên miếu Quý Tư Ngự giải quyết thế nào.

Xác quỷ bị “Phong” của Sở Văn Ninh nghiền thành bột mịn, nhưng không chỉ làm hỏng thể xác của Quỷ Tư Nghi, ngay cả linh hồn cũng bị hư tổn, ở mấy ngày, xem có cá lọt lưới quấy phá không cũng được.

Sở Văn Ninh im lặng đi đầu, hai đồ đệ theo sau.

Sư Muội bỗng nhớ ra cái gì, hỏi: “A Nhiên, y phục của đệ và sư tôn... Sao... Lại thế này?”

Mặc Nhiên sững sốt một lúc, mới nhớ ra mình và Sở Văn Ninh vẫn mặc cát phục lúc báỉ đường, sợ Sư Muội hiểu lầm, vội vàng muốn cởi ra.

“Cái này... Thật ra lúc ở ảo cảnh, huynh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ta...”

Lời mới nói một nửa, lại vừa thấy, đột nhiên nhận ra Sư Muội cũng tham gia minh hôn của Quỷ Tư Nghi, cũng mặc một bộ, nhưng kiểu dáng không giống bọn họ. Hơn nữa lại rách nát, không nhìn ra dáng vẻ lúc đầu.

Nhưng ít nhất, cũng là cát phục.

Mình đứng ngang với Sư Muội, cũng có thể nghĩ lúc ấy đã kéo tay Sư Muội, trong ảo cảnh của Quỷ Tư Nghi báỉ thiên địa, uống rượu giao bôi.

Nhất thời, lại không đành lòng cởi xuống. Chỉ ngơ ngác nhìn Sư Muội.

Sư Muội ôn tồn cười nói: “Sao vậy? Mới nói một nửa.”

Mặc Nhiên lâu bầu nói: “...Không có gì.”

Sở Văn Ninh đi phía trước, chỉ xa vài bước, không biết nghe được mấy câu bọn họ nói chuyện, chợt dừng bước, xoay người lại.

Trời tờ mờ sáng, một đêm điên đảo ngừng lại, chiều hôm đã hạ, chân trời hiện lên vài ánh nắng sớm, mặt trời đỏ rực mọc lên như trái tim vỡ nát đầy máu, từ bóng đêm xông ra, nhuộm một màu diễm lệ huy hoàng.

Sở Văn Ninh đứng ngược sáng, nghiêng người, mặt trời mọc chiếu lên sườn mặt y mơ hồ, không nhìn rõ biểu cảm.

Bỗng, linh lực phát ra, cát phục bị phá rách nát.

Từng vụn vải đỏ nhỏ, giống như cánh hoa hải đường bay tán loạn, bỗng gió thổi qua, rơi khắp nơi.

Cát phục rách, lộ ra bạch y phía dưới, cuồn cuộn bay trong gió, giống như mái tóc đen dài của y.

Máu tươi trên vai.

Tàn y trong gió.

Vết máu loang lổ kia là vì bảo vệ Mặc Nhiên, trên áo bào có vẻ đặc biệt diễm lệ chói mắt.

Thật lâu sau, Sở Văn Ninh cười lạnh, rất châm chọc: “Mặc Vi Vũ, giữa ta và ngươi, có cái gì để hiểu lầm?”

Lúc y giận Mặc Nhiên sẽ gọi là Mặc Vi Vũ, vừa lạnh lùng vừa khách khách khí khí, không có chút ấm áp.

Mặc Nhiên chột nghẹn, bị y làm cho không nói ra lời.

Sở Văn Ninh thu ý cười, phất tay áo rời đi.

Khắp nơi không có ai, y một mình đi phía trước, tựa hồ trời đất xa vời, chỉ có mình y cô độc.

Vẻ mặt trào phúng cùng phần nộ của y, vừa đến quán trọ, đóng cửa lại, liền nhìn không được.

Sở Văn Ninh cắn chặt răng, vẻ mặt đau đớn, đưa tay sờ vai mình.

Móng tay Quỷ Tư Nghi là thân thể thần tiên, không khác Thiên Vãn, đều là vũ khí cực lợi hại, toàn bộ bả vai y bị xé rách, nhưng vội vã diệt yêu tà, không kịp xử lý, giờ khắc này, đã nhiễm độc thối rữa, đau không chịu nổi.

Đứng trong phòng, thở mấy hơi, Sở Văn Ninh muốn cởi y phục, nhưng máu trên vai đã khô lại, vải y phục dính vào thịt, cởi ra đau vô cùng.

Cách vách là phòng Mặc Nhiên, quán trọ cách âm không tốt, y không muốn người khác biết, cắn chặt môi, đem vải dính vào huyết nhục, hung hăng xé ra!

“Ách...!!”

Sau một tiếng kêu, Sở Văn Ninh từ từ nhả môi, giữa răng môi đầy máu, y thở dốc mấy hơi, trên mặt không có chút huyết sắc, mồ hôi lạnh đầy đầu.

Rũ lông mi đen dài, y run nhè nhẹ, xem vết thương của mình.

Vẫn ổn.

Vẫn có thể xử lý...

Y chống bàn, từ từ ngồi xuống. Gọi tiểu nhị bê nước và khăn tới, chịu đau, dùng tay không bị thương, từng chút từng chút, tự rửa vết thương cho mình.

Dao nhọn đâm vào, cắt đi thịt thối.

Rồi sau đó, bôi thuốc trị thương Vương phu nhân chế thành.

Lại một mình, chậm rãi, khó khăn, tự quấn băng cho mình.

Y không quen tỏ vẻ yếu đuối trước mặt người khác. Đau như vậy, y trải qua rất nhiều chuyện, mỗi lần đều từ mình giải quyết.

Loài thú bị thương, sẽ trốn đi tự liếm vết thương của mình, y cảm thấy mình cũng giống những súc sinh kia. Sau, vẫn luôn lẻ loi hiu quạnh một mình như vậy.

Y biết mình khiến người khác không thích, nên cũng không muốn tỏ vẻ đáng thương xin bất cứ kẻ nào giúp đỡ. Y vẫn luôn có loại tôn nghiêm cố chấp như vậy.

Nhưng khi cởi y phục, một túi gấm rớt trên đất.

Lựa đồ thêu uyên ương, ngón tay y vì đau run rẩy, chậm rãi mở ra, bên trong có hai lọn tóc đen quấn vào nhau.

Của y và Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh nhất thời thất thần. Muốn đưa túi gấm kia lên trên nệm, thiếu huỷ cả chuyện vớ vẩn kia lẫn kết tóc. Nhưng cuối cùng, lại không làm được.

Kết tóc làm phu thê, ân ái không nghi ngờ.

Tiếng cười của Kim Đồng Ngọc Nữ tựa hồ vang bên tai.

Y biết sâu trong tâm mình rung động, bởi vậy càng chán ghét mình, y nắm chặt túi gấm mềm mại trong tay, từ từ nhắm lại đôi mắt.

Vẫn luôn có tâm tư đối với Mặc Nhiên, chính y cũng không thể chấp nhận, hận không thể móc tim mình ra, đem những ý niệm xấu xa đó băm vụn, cắt bỏ vứt đi.

Nghĩ cái gì vậy?

Mặc Vi Vũ, là người để mình thương nhớ sao? Có sư tôn như vậy sao? Thật sự không bằng cầm thú!

“Cốc cốc cốc.”

Cửa bỗng bị gõ, Sở Văn Ninh đang tự khiển trách mình cả kinh, bỗng mở mắt, nhanh chóng cất túi gấm vào tay áo, sửa khuôn mặt tuấn tú, thành vẻ tức giận.

“Ai?”

“... Sư tôn, là ta.” Bên ngoài vang lên giọng Mặc Nhiên, làm tim Sở Văn Ninh chợt đập nhanh hơn mấy phần, “Cửa không đóng.”

[Husky] Chương 25: Bốn toạ ghét y muốn chết

Edit: Chu

Ba chữ “Người cút đi” nghẹn trong họng Sở Văn Ninh, mặt đen xì trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chậm rì rì đổi thành: “Cút vào đây.”

“Hả? Cửa phòng người không khoá?” Chiến tranh lạnh cả ngày, Mặc Nhiên và y giờ mới dịu xuống, vừa nói, vừa đẩy cửa vào, tựa hồ cái gì cũng chưa xảy ra. Sở Văn Ninh mặt vô biểu tình ngồi cạnh bàn, nâng mắt, nhàn nhạt liếc qua hắn.

Thật lòng mà nói, Mặc Nhiên rất đẹp, vừa vào cửa, cả phòng đều sáng ngời. Hắn vẫn còn rất trẻ, làn da căng mịn, tựa hồ tản ra hào quang nhàn nhạt, khoé miệng trời sinh hơi cong lên mang theo chút lôi cuốn, lúc không có biểu cảm gì cũng như đang cười.

Sở Văn Ninh bất động thanh sắc rời mắt khỏi Mặc Nhiên, lông mi đen dài rũ xuống, đưa tay về tắt huân hương, sau đó lạnh lùng hỏi: “Người tới làm gì?”

“Ta tới... Xem vết thương của người.” Mặc Nhiên ho nhẹ vài tiếng, ánh mắt dừng trên bả vai Sở Văn Ninh, hơi ngậy ngấn cả người, “Đã băng bó rồi?”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt: “Ừ.”

Mặc Nhiên cạn lời: “...”

Hắn thật sự hận Sở Văn Ninh, cũng giận Sở Văn Ninh làm Sư Muội bị thương. Nhưng khi bình tĩnh lại, Mặc Nhiên cũng không hẳn là vô lương tâm, hận thì hận, hắn vẫn chưa quên vì sao vai Sở Văn Ninh bị thương.

Trong quan tài chật hẹp kia, là Sở Văn Ninh gắt gao bảo vệ mình trong ngực, lấy bản thân chặn móng tay Quỷ Tư Nghi, đau đến run người cũng

không buông mình ra...

Đối với Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên chán ghét mười phần.

Nhưng ngoài chán ghét, không biết vì sao, lại vẫn trộn lẫn một ít cảm xúc phức tạp.

Hắn là người thô lỗ, khi còn nhỏ không đọc nhiều sách, tuy rằng về sau có học thêm chút, nhưng ở những chuyện cần sự tinh tế, nhất là tình cảm, hắn vẫn không quá dễ dàng nói đến.

Ví như chuyện của Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên vò đầu cân nhắc nửa ngày, vò tới muốn hỏi, cũng không biết rốt cuộc cảm giác này là sao.

Hắn chỉ có thể phân biệt được những cảm xúc đơn thuần: Thích, ghét, hận, vui, buồn.

Nếu những loại cảm xúc này lẫn vào nhau, thần võ anh minh Đạp Tiên Đế Quân mắt liền nổi đom đóm, hoàn toàn chả hiểu gì.

Không hiểu được, không rõ, không biết, cứu mạng, đau đầu quá.

Vì thế Mặc Nhiên lười nghĩ đến, dù sao ngoại trừ Sư Muội thì là ai, hắn cũng không tìm hiểu kĩ càng.

Hắn thầm ghi sổ với Sở Văn Ninh trong lòng, vừa tính xem vào giờ có cơ hội tính sổ, nhất định phải trả gấp đôi, vừa áy náy, thương ghét giao chiến, cuối cùng vẫn đến gõ cửa phòng Sở Văn Ninh.

Hắn không muốn nợ Sở Văn Ninh.

Nhưng Sở Văn Ninh người này, còn quật cường hơn so với hắn tưởng, cứng đầu cứng cổ.

Mặc Nhiên nhìn đồng bông vải dính máu trên bàn, chậu nước nhuộm đỏ, còn có dao nhọn ném bừa, trên mũi dao còn dính thịt, hắn thấy hơi choáng.

Người này làm sao có thể tự chữa thương cho mình?

Y thật sự có thể cắt thịt ra mà không giật mí mắt luôn sao? Mới nghĩ đã thấy da đầu tê dại, gia hỏa này vẫn còn là người sao?

Nhớ lại lúc này rửa vết thương cho Sư Muội, Sư Muội đau đến khê kêu lên, đáng vẻ rưng rưng, tuy Mặc Nhiên không thích Sở Văn Ninh, cũng nhịn không được chấp tay quỳ lạy trong lòng—

Ngọc Hành trưởng lão quả nhiên là khí phách bất khuất quật cường, báỉ phục báỉ phục.

Đứng im một lát, Mặc Nhiên chợt phá vỡ im lặng. Hắn ho nhẹ hai tiếng, chân cọ cọ đất, rất biệt nhũn nói: “Khi này ở Trần trạch... Sư tôn, thật xin lỗi.”

Sở Văn Ninh không nói lời nào.

Mặc Nhiên trộm liếc y một cái: “Không nên quát lên với người.”

Sở Văn Ninh vẫn không để ý hắn, khuôn mặt người này nhàn nhạt, trước sau như một không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng uỷ khuất, lại không hé răng.

Mặc Nhiên đi qua, cách gần, mới thấy Sở Văn Ninh quấn băng vải lung tung trên vai mình, như bó cua mà cuốn mình lại.

“...”

Đúng là, một người còn không biết giặt y phục, có thể trông cậy y băng bó cho mình đẹp thế nào?

Thở dài, Mặc Nhiên nói: “Sư tôn, người đừng giận.”

“Mắt người thấy ta giận sao?” Sở Văn Ninh nổi giận đùng đùng nói.

Mặc Nhiên: “...”

Một lát sau.

“Sư tôn, băng bó không phải như vậy...”

Lại không khách khí đáp lại: “Cần người dạy ta sao?”

Mặc Nhiên: “...”

Hắn đưa tay lên, muốn giúp Sở Văn Ninh tháo băng, cuốn lại lần nữa, nhưng nhìn mặt đoán ý, cảm thấy nếu mình chạm vào y, có khi ăn một bạt tại, lại do dự không dám tới.

Tay nâng lên lại hạ xuống, nâng lên lại hạ xuống, lặp lại mấy lần, Sở Văn Ninh bực. Lườm hắn: “Làm gì? Còn muốn đánh ta sao?”

“...” Quả thật muốn đánh, nhưng không phải bây giờ.

Mặc Nhiên giận hoá cười, mặc kệ ba bảy hai mươi, bỗng duỗi tay ấn vai y xuống, tùm tùm hiện má lúm đồng tiền: “Sư tôn, ta giúp người băng bó lại.”

Sở Văn Ninh vốn muốn cự tuyệt, nhưng ngón tay ấm áp của Mặc Nhiên chạm tới, y bỗng thấy miệng khô dính, nói không nên lời, vì thế môi hơi động, vẫn kệ hắn làm.

Băng gạc tháo ra một lớp, đầy máu ướm sưng, đến khi tháo hết, năm lỗ dử tợn chói mắt.

Chỉ nhìn gần, liền cảm thấy không rét mà run, so với vết thương trên mặt Sư Muội không biết nặng hơn bao nhiêu lần.

Mặc Nhiên cũng không biết làm gì, ngơ ngẩn nhìn một lát, bỗng nhẹ giọng hỏi một câu: “Có đau không?”

Sở Văn Ninh rũ lông mi dài, chỉ nhàn nhạt đáp: “Vẫn ổn.”

Mặc Nhiên nói: “Ta sẽ nhẹ nhàng chút.”

Không biết Sở Văn Ninh bỗng nghĩ đến cái gì, bỗng thính tai hơi đỏ. Kết quả lại tự mình giận, cảm thấy mình điên rồi, cả ngày suy nghĩ miên man, vì thế biểu cảm trên mặt càng cứng nhắc, tình tình càng xấu, khô khốc nói: “Tuỳ người.”

Phòng khách chỉ có một ánh nến hoa, dựa vào ánh sáng mờ nhạt, có thể thấy có nơi chưa thoa thuốc mỡ, Mặc Nhiên thật sự hết sức cạn lời, cảm thấy Sở Văn Ninh sống khoẻ mạnh tới tận giờ là kỳ tích.

“Sư tôn.”

“Hả?”

“Chuyện ở Trần gia hôm nay người làm sao? Sao bỗng dưng ra tay đánh người?”

Sở Văn Ninh trầm mặc một lát, nói: “Giận quá mà thôi.”

Mặc Nhiên hỏi: “Chuyện gì làm người giận?”

Sở Văn Ninh không muốn so đo với tiểu bối bây giờ, lời ít ý nhiều kể lại chuyện của La Tiêm Tiêm cho Mặc Nhiên nghe, Mặc Nhiên nghe xong, lắc đầu: “Người cũng thật ngốc, chuyện như thế, dù người có giận nhưng mà, cũng không nên đánh họ. Nếu là ta nha, ta sẽ làm phép lung tung, lừa họ là lệ quỷ đã diệt xong, sau đó phui mờ chạy lấy người, để họ tự sinh tự diệt. Người nhìn người lại vì loại người như vậy, loạn thành như thế, không biết nói ra, còn lỡ tay làm Sư Muội bị thương—”

Nói một nửa, Mặc Nhiên bỗng dừng lại. Hai mắt nhìn chăm chăm Sở Văn Ninh, không lên tiếng.

Hắn băng lại cẩn thận, nhất thời quên mất mình là ai, nói chuyện với Sở Văn Ninh, vô thức thành giọng điệu năm ba mươi hai tuổi, không lớn

không nhỏ.

Sở Văn Ninh hiển nhiên cũng để ý, y liếc mắt, u lãnh nhìn Mặc Nhiên, ánh mắt kia lại hiện một câu quen thuộc— “Xem ta có đánh chết người không”.

“Ách...”

Đầu chưa kịp nghĩ ra đối sách, Sở Văn Ninh đã mở miệng.

Y thập phần lạnh nhạt mà nói: “Ta muốn đánh Sư Minh Tịnh sao?”

Nhắc tới Sư Muội, đầu Mặc Nhiên vốn còn thanh tịnh liền bắt đầu nóng lên, giọng điệu cũng cứng nhắc hơn: “Người ta không phải bị người đánh sao?”

Một đòn kia Sở Văn Ninh cũng hối hận, nhưng y còn cần mặt mũi, lúc này mặt trầm xuống, không nói một câu.

Sở Văn Ninh là người quật cường, Mặc Nhiên là người si tình, ánh mắt hai người chạm nhau, toé lửa. Không khí vừa hoà hoãn, lại kết thuốc chữa mà căng thẳng.

Mặc Nhiên nói: “Sư Muội không sai, sư tôn, người làm huynh bị thương, chẳng lẽ không nói được một câu xin lỗi sao?”

Sở Văn Ninh nguy hiểm nheo lại đôi mắt: “... Người đang chất vấn ta?”

“... Ta không có.” Mặc Nhiên dừng một chút, “Ta thương huynh ấy vô tội mà liên lụy, lại không nhận được một câu xin lỗi của sư tôn.”

Dưới ánh nến, thiếu niên trẻ tuổi tuần mã quần lên lớp vải cuối cùng cho Sở Văn Ninh, cẩn thận buộc lại, nhìn qua vẫn là cảnh tượng ôn tồn, nhưng trong lòng hai người đã thay đổi. Nhất là Sở Văn Ninh, trong lòng như đổ một vò dấm, vừa say không dừng được, vừa bực vừa tức.

Xin lỗi?

Hai chữ xin lỗi viết thế nào? Ai dạy y?

Mặc Nhiên lại nói: “Vết thương trên mặt huynh ấy, khỏi hẳn cũng mất nửa năm, lúc ta bôi thuốc cho huynh ấy, huynh ấy còn nói với ta đừng giận người, sư tôn, huynh ấy không giận người, nhưng người cảm thấy chuyện này người đúng sao?”

Những lời này như đổ dầu vào lửa.

Sở Văn Ninh nhin một lát, vẫn không nhin được, đè thấp tiếng, trầm giọng nói: “Cút đi.”

Mặc Nhiên: “...”

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Cút!”

Mặc Nhiên bị đuổi ra ngoài, cửa đóng “rầm” một tiếng trước mặt hắn, suýt kẹp vào ngón tay hắn. Mặc Nhiên cũng giận, nhìn đi, nhìn đi! Đây là người nào? Không phải chỉ bảo y xin lỗi thôi sao? Mặt mũi quý giá cái gì, mấp máy môi nói một câu xin lỗi khó lắm sao? Bốn toạ là Đạp Tiên Đế Quân cũng không tiếc một câu xin lỗi với người khác. Còn Bắc Đẩu Tiên Tôn đâu, mới nói chuyện một nửa như nuốt phải thuốc nổ, tình tình hồng lét!

Khó trách khuôn mặt tuần tú lại chả ai thèm thích!

Phí công, đáng độc thân cả đời!

Sở Văn Ninh không quan tâm hắn, kệ hắn ngoài cửa, đế quân Nhân giới Đạp Tiên Đế Quân cao cao tại thượng sẽ không mặt dày tới mức ngó ngoài cửa. Hắn tuy dính như kẹo mạch nha gỡ không được, nhưng hắn chỉ dính Sư Muội, không phải sư tôn.

Lập tức chẳng hề để ý chạy lấy người, đi chơi với Sư Muội.

“Sao đã về rồi?” Sư mỹ nhân đã nằm xuống nghỉ ngơi thấy Mặc Nhiên vào, ngẩn người, ngồi dậy, tóc đen dài rũ xuống thân, “Sư tôn sao rồi?”

“Rất khỏe, tính vẫn khó ở như bình thường.”

Sư Muội: “...”

Mặc Nhiên kéo ghế lại gần, ngồi ngược lại, tay đặt lên lưng ghế, khoé môi treo ý cười lười biếng, đánh giá đáng vẻ buông mái tóc dài mềm mại của Sư Muội.

Sư Muội nói: “Ta vẫn là nên đi thăm người...”

“Ấy, huynh ngàn vạn lần đừng muốn làm hoà.” Mặc Nhiên trợn trắng mắt, “Hung dữ lắm.”

“Đệ chọc người giận?”

“Ai cần chọc hắn giận? Tự hắn cũng có thể giận, ta thấy đầu hắn làm bằng gỗ, hờ chút là cháy.”

Sư Muội lắc đầu, dở khóc dở cười.

Mặc Nhiên nói: “Huynh nghỉ sớm đi, ta xuống lầu mượn bếp, làm chút đồ cho huynh ăn.”

Sư Muội nói: “Làm loạn cái gì? Một đêm không ngủ rồi, để lại không ngủ?”

“Ha ha, tinh thần ta rất tốt.” Mặc Nhiên cười nói, “Nhưng nếu huynh đau lòng vì ta, ta có thể ở lại với huynh thêm một lát, đến khi huynh ngủ mới thôi.”

Sư Muội vội xua tay, hoà nhã nói: “Không cần, để nhìn ta như vậy, ta không ngủ được, để cũng ngủ sớm đi, kéo mệt.”

Độ cong ở khoe miệng cứng đờ, Mặc Nhiên có chút khổ sở.

Sư Muội tuy đối với hần ôn nhu, nhưng chỉ như có như không, lúc xa lúc gần, rõ ràng người gần gang tấc, lại như trắng trong nước, hoa trong gương, mong mà không thể có.

“... Được rồi.” Cuối cùng cũng cố gắng lấy lại tinh thần, nở nụ cười, Mặc Nhiên cười sáng lạn, người này lúc không có ý xấu, kỳ thật ngu ngốc một cách đáng yêu, “Có gì thì gọi ta, ta ở sát vách, hoặc ở dưới lầu.”

“Ừm.”

Mặc Nhiên giơ tay, muốn vò tóc hần, vẫn nhịn xuống. Tay trong không trung chuyển hướng, gãi gãi đầu mình.

“Ta đi đây.”

Ra khỏi phòng, Mặc Nhiên không nhịn được hắt xì một cái.

Hần khịt mũi.

Trần Thái Điệp nổi tiếng với hương thơm, các loại nhang thơm đều không quý, nên khách điểm cũng không hề keo kiệt, mỗi phòng đều có cao hương đặc chế, vừa tránh ma quỷ, vừa chống ẩm, lại thơm phòng.

Nhưng Mặc Nhiên ngửi thấy mùi huân hương đã khó chịu, Sư Muội lại thích, hần bất đắc dĩ chịu đựng.

Xuống lầu, Mặc Nhiên lướt qua mặt chường quây, ném cho gã một nén bạc, nheo mắt, cười ngâm ngâm nói: “Chường quây, nhờ chút.”

Chường quây nhìn bạc, cười khách khí với Mặc Nhiên: “Tiên quân có gì phân phó?”

Mặc Nhiên nói: “Ta thấy nơi này không nhiều người ăn, muốn thương lượng với người, bếp sáng sớm ta dùng, phiền người bảo các khách khác quay về.”

Sáng sớm kiếm được bao nhiêu? Nửa tháng cũng không kiếm nổi một nén bạc, chường quầy mặt hớn hở, miệng đồng ý, dẫn Mặc Vi Vũ, đi tới phòng bếp.

“Tiên Quân muốn tự nấu bữa sáng sao? Không bằng để tiệm bọn ta làm, tay nghề rất giỏi.”

“Không cần.” Mặc Nhiên nở nụ cười, “Chường quầy từng nghe Tuý Ngọc Lâu ở Tương Đàm chưa?”

“A... Là danh lâu nhạc kỹ nổi danh một năm trước sao?”

Mặc Nhiên: “Ờ.”

Lão bản lén liếc ra bên ngoài, xác định vợ con mình đang bận, không nghe lén, vì thế cười trộm nói: “Sao có thể chưa nghe? Nổi tiếng nhất là quán ăn Tương Giang, trước kia từng có nhạc linh khôi thủ, danh chấn thiên hạ, đáng tiếc là lâu rồi nếu không ta cũng muốn nghe nàng tấu một khúc.”

Mặc Nhiên cười nói: “Nhận được lời khích lệ như vậy, ta thay nàng ấy đa tạ.”

“Thay nàng ấy? Thay nàng ấy?” Chường quầy chả hiểu gì, “Người biết nàng ấy sao?”

Mặc Nhiên nói: “Đâu chỉ là biết.”

“Oa... Không nhìn ra nha Tiên Quân, ài? Nhưng mà người tu đạo các người, chẳng lẽ cũng có thể... Hờ...”

Mặc Nhiên cười cắt ngang gã: “Trừ nhạc khôi, còn biết gì không?”

“Ồm... Nghe nói đồ ăn cũng ngon nhất.”

Mặc Nhiên cong khoé miệng, cười đến càng trong sáng, hân thành thao cầm dao phay lên, nói: “Lúc ta chưa tu đạo, từng làm trong bếp ở Tuý Ngọc Lâu, làm nhiều năm. Người nói xem đầu bếp của người làm ngon hơn, hay là ta làm ngon hơn?”

Chường quầy càng giật mình, nói năng lộn xộn: “Tiên Quân thật là... Thật là...”

Thật là nửa ngày không ra.

Mặc Nhiên liếc hân, khoé miệng nhắc lên ý cười thông dong đặc ý, dáng vẻ lười biếng: “Đi ra ngoài, bốn đầu bếp còn phải làm đồ ăn.”

Chưởng quầy không biết mình đang nói chuyện với chi chủ hắc ám, tiện hễ hễ xụ mặt: “Từ lâu đã kính nể điểm tâm của Tuý Ngọc Lâu, không biết lát nữa Tiên Quân làm xong, có thể thưởng một chút, cho tại hạ nếm thử không?”

Gã cho rằng yêu cầu này không cao, Mặc Nhiên nhất định sẽ đồng ý.

Ai ngờ Mặc Nhiên híp mắt, cười xấu xa nói: “Muốn ăn sao?”

“Vâng!”

“Tưởng bỏ!” Mặc Nhiên hừ một tiếng, vô cùng kiêu ngạo không quan tâm, nói thầm, “Bốn toạ sẽ dễ dàng xuống bếp hầu hạ người khác sao? Đây là ta làm riêng cho Sư Muội, nếu không phải vì huynh ấy, bốn toạ tuyệt đối sẽ không nhóm bếp làm cơm...”

Hắn vừa thái củ cải, vừa lầu bầu nói.

“...” Chưởng quầy ăn hột, xấu hổ không thôi đứng xoa tay, đứng một lát thì cười, sau đó đi ra ngoài.

Gã trong lòng cũng nói thầm.

Bốn toạ? Còn nhỏ như vậy, có khi còn chưa kết được linh hạch. Miệng hắn liên tục lải nhải, sư muội dài sư muội ngắn, nhưng hôm nay người đi cùng hắn chả có nữ đạo sĩ nào.

Chưởng quầy trợn trắng mắt.

Cho rằng người này có bệnh, bệnh còn không nhẹ.

Mặc Nhiên bận rộn trong bếp hồi lâu, tầm hai canh giờ, đến gần giữa trưa, mới xong việc, hứng phấn chạy lên lầu gọi Sư Muội.

Lúc đi ngang qua phòng Sở Văn Ninh, hắn từ từ dừng bước chân.

Có nên gọi y ăn cùng không...

Nhớ tới tính Sở Văn Ninh hung dữ, Mặc Nhiên quét môi, mặt đầy khinh thường.

Không gọi, không gọi, dù chỉ một chút, y cũng không có phần!

[Husky] Chương 26: Bốn toạ và quân khi mới gặp

Edit: Chu

Dần về trưa, khách đến nghỉ chân ngày càng nhiều, Mặc Nhiên làm ẩm ỉ dưới lầu, bảo tiểu nhị đem đồ ăn đã làm xong lên phòng mình.

Cuối cùng hẳn vẫn mời Sở Văn Ninh, dù sao sư tôn cũng lớn nhất, hẳn giờ cũng không phải để quân Nhân giới, vẫn nên ngoan ngoãn.

Ba bát mì nóng hổi đặt trên bàn gỗ vuông, sợi mì tự làm, so với mì mua ở ngoài khác hẳn, sợi mì mềm dẻo, trên có thịt bò thái lát mỏng, ruột gà chiên dầu, mầm đậu tươi non, rau xanh mơn mớn, lòng trứng vàng, màu sắc tươi đẹp mê người, trông rất đẹp mắt.

Nhưng tuyệt nhất trong ba bát mì này không phải rau xanh, cũng không thịt, nguyên liệu phong phú, mà là nước canh hầm xương đun nhỏ lửa suốt bốn giờ, nước canh trắng sữa nổi hạt mè cà tương ớt, Mặc Nhiên cầm bát nếm thử vị tê cay, nước canh nấu xong, mùi thơm nức mũi, vị ngon đậm đà. Hẳn biết Sư Muội thích ăn cay, cà tương ớt lẫn ớt bột đều có đủ. Thấy Sư Muội cúi đầu ăn ngon miệng, khoé môi Mặc Nhiên nhếch càng cao, liếc trộm mấy cái, nhin không được hỏi: “Có ngon không?”

Sư Muội nói: “Cực kỳ ngon.”

Sở Văn Ninh không nói gì, vẫn là biểu cảm âm trầm như trời cao nợ y một trăm ngọn núi vàng núi bạc.

Mặc Nhiên lộ vẻ đắc ý dào dạt vui vẻ nói: “Vậy khi nào huynh muốn ăn thì bảo ta một tiếng, ta liền làm.”

Sư Muội vì cay mà mắt nổi lên ít nước, cong mắt cười nhìn Mặc Nhiên, ánh mắt toàn là nhu hoà. Mỹ nhân trước mặt, nếu không phải bên cạnh có một

Sở Văn Ninh băng thiên tuyết địa, Mặc Nhiên có khi cảm thấy mình nên ăn Sư Muội mới đúng, chứ không phải mì trong bát.

Mầm đậu, ruột già, Sư Muội không ăn nhiều lắm, thịt bò và rau xanh lại hết rất nhanh.

Mặc Nhiên vẫn ở bên cạnh bất động thanh sắc chọt giờ đũa, gấp mầm đậu và ruột già vào bát mình, lại gấp thịt bò trong bát mình sang kia.

Đệ tử ăn cơm trong Mạnh Bà Đường, thỉnh thoảng sẽ đổi thức ăn cho nhau, nên Sư Muội cũng không thấy có gì lạ, cười cười: “A Nhiên không ăn thịt bò sao?”

“Ừ, ta thích ăn mầm đậu.”

Nói xong cúi đầu ăn. Nơi thánh tại, có hơi hồng.

Mặt Sở Văn Ninh vô biểu tình gấp hết mầm đậu trong bát mình, ném cả vào bát Mặc Nhiên.

“Ta không thích ăn mầm đậu.”

Lại gấp thịt bò trong bát mình qua cho Sư Muội: “Cũng không ăn thịt bò.”

Sau đó cau mày, nhìn chút ít còn lại trong bát, nhấp miệng, trầm mặc không nói lời nào.

Sư Muội cẩn thận hỏi: “Sư tôn... Có phải không hợp khẩu vị người không?”

Sở Văn Ninh: “...”

Y không trả lời, cúi đầu, im lặng gấp một ít rau xanh, cắn miếng nhỏ, sắc mặt càng khó nhìn, “bộp” một tiếng, dứt khoát đập đũa xuống bàn.

“Mặc Vi Vũ, người đổ cả lọ tương ớt vào canh sao?”

Không nghĩ tới bữa ăn làm vất vả như vậy lại bị trách móc, Mặc Nhiên sửng sốt, ngẩng đầu lên, miệng vẫn còn một sợi mì. Hắn mờ mịt vô tội nhìn Sở Văn Ninh chớp chớp mắt, có chút khó tin vào tai mình, vì thế hút nốt sợi mì nuốt xuống bụng, sau đó nói: “Gì cơ?”

Sở Văn Ninh càng không cho hắn mặt mũi: “Người làm thứ này cho người ăn sao? Người có thể ăn thứ này sao?”

Mặc Nhiên lại chớp mắt mấy cái, cuối cùng xác định oắt con Sở Văn Ninh này đang mắng mình, khó chịu nói: “Sao lại không phải cho người ăn?”

Thái dương Sở Văn Ninh giật giật, lạnh lùng nói: “Thật sự khó nuốt.”

Mặc Nhiên ghen, dù sao tay nghề của mình cũng xuất phát từ Tuý Ngọc Lâu đó.

“Sư tôn người cũng... Quá kén chọn rồi.”

Sư Muội cũng nói: “Sư tôn, người đã không ăn gì một ngày rồi, kể cả không thích, cũng phải ăn một ít.”

Sở Văn Ninh đứng dậy, lạnh lùng nói: “Ta không ăn cay.”

Nói xong quay người rời đi.

Để lại hai người trước bàn, lập tức rơi vào xấu hổ trầm mặc. Sư Muội hơi kinh ngạc: “Sư tôn không ăn cay? Vậy mà ta cũng không biết... A Nhiên, đệ cũng không biết sao?”

“Ta...”

Mặc Nhiên nhìn bát mì Sở Văn Ninh để lại trên bàn, gần như chưa động vào gì, phát gốc một lát, sau đó gật đầu.

“Ừ, ta không biết.”

Nói dối, Mặc Nhiên biết Sở Văn Ninh không ăn cay.

Chẳng qua hắn quên mất.

Kiếp trước đây dựa nửa đời với người này, Sở Văn Ninh thích ăn gì không thích ăn gì, hắn đều biết rõ.

Nhưng hắn không để bụng, nên cũng chẳng nhớ rõ.

Một mình về phòng, Sở Văn Ninh nằm xuống, quay mặt vào vách tường, mở mắt trừng trừng không ngủ được.

Y mất nhiều máu, linh lực tổn hại nhiều, lại một ngày chưa ăn hạt cơm nào, bao tử đã trống rỗng, rất khó chịu.

Người này không biết tự chăm sóc mình, tính lại kém, dứt khoát không ăn, cảm thấy mình giận cũng đủ no rồi.

Chẳng qua trong yên tĩnh, trước mắt mơ hồ hiện lên một khuôn mặt, cười sáng lạn, khoé miệng hơi nhếch, mắt đen trong veo, như có ánh sáng chảy qua, lại có chút ánh tím nhu hoà.

Thoạt nhìn rất ấm áp, lại hơi lười biếng.

Sở Văn Ninh siết ga giường, vì dùng sức quá mức. Đốt ngón tay hơi trắng.

Y không cam lòng, nhắm mắt muốn quên đi khuôn mặt cười tùy ý kia.

Nhưng nhắm mắt lại, chuyện cũ lại càng mãnh liệt, như thủy triều cuộn cuộn trong lòng...

Y lần đầu gặp Mặc Nhiên, là trước Thông Thiên Tháp của Tử Sinh Đỉnh.

Ngày ấy, ngày đầu tháng giêng, hai mươi vị trưởng lão đều bị gọi tới, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Ngọc Hành trưởng lão đương nhiên ngoại lệ, y không ngốc như vậy, chẳng muốn đứng phơi dưới nắng chói chang. Mà một mình đứng dưới tàng hoa, thất thần nâng tay mình lên, ngắm nghía bộ móng huyền thiết có co duỗi tự nhiên không.

Đương nhiên, y không dùng bộ móng này, đây là một phần của giáp sắt, cho các đệ tử cấp thấp ở Tử Sinh Đỉnh dùng.

Hạ Tu giới tiếp giáp Quỷ giới, thường có nguy hiểm, đệ tử cấp thấp bỏ mạng chẳng lạ, Sở Văn Ninh thấy vậy, ngoài miệng không nói gì, nhưng lại âm thầm nghĩ cách giải quyết, muốn chế ra một vũ khí nhẹ mà linh hoạt, dễ dàng sử dụng.

Những người kia nói chuyện say sưa.

“Nghe nói sao? Cháu trai thất lạc năm ấy của tôn chủ, được cứu ra từ biển lửa. Trong cơn hoả hoạn ở thanh lâu, nhiều người chết, nếu tôn chủ đến muộn một bước, chỉ sợ nó thành đồng tro rồi, đúng là phúc lớn mạng lớn.”

“Nhất định là cha nó trên trời phù hộ đi, Đáng tiếc nó thất lạc từ nhỏ, chịu khổ nhiều như vậy, ai...”

“Đứa trẻ kia gọi là Mặc Nhiên? Mười lăm tuổi đi? Đến tuổi nhược quán nên có tự, hẳn có tự chưa?”

“Toàn Cơ trưởng lão, người không biết, đứa nhỏ này khi nhỏ, lớn lên ở nhạc quán, có tên là tốt rồi, làm sao có thể có tự.”

“Nghe nói tôn chủ nghĩ ra mấy cái tự cho nó, còn đang chọn, không biết cuối cùng chọn cái nào.”

“Tôn chủ thật thương đứa cháu trai này đi.”

“Còn không phải sao? Đừng nói tôn chủ, ngay cả phu nhân cũng rất thương nó, đau lòng muốn chết. Hắc, ta thấy người duy nhất không vui ở Tử Sinh Đỉnh, là vị thiên chi kiêu tử kia—“

“Tham Lang trưởng lão! Lời này không thể nói bậy!”

“Ha ha. Lỡ lời. Lỡ lời! Nhưng vị thiên chi kiêu tử kia của chúng ta phóng khoáng, không để trường bối vào mắt, cả ngày chơi bời lêu lổng, đáng về phú quý trời sinh, cũng thật khó mà quản.”

“Tham Lam trưởng lão, hôm nay người uống nhiều rồi...” Người bên cạnh liên tục liếc mắt ra hiệu, hất cằm về phía Sở Văn Ninh ngồi ở xa, ý tứ rất rõ ràng.

Thiên chi kiêu tử Tiết Mông là đồ đệ của Sở Văn Ninh, nói Tiết Mông không được quản cẩn thận, còn không phải nói Sở Văn Ninh dạy không tốt sao?

Ngọc Hành trưởng lão này, đừng thấy ung dung cả ngày, tiên phong đạo cốt, tựa hồ xuất trần, toàn phong thái cao nhân. Nhưng ai cũng biết tính y rất kém, nếu ai không cẩn thận đụng phải vảy ngược của y, vậy thì rửa sạch cổ sờ bị đánh chết đi.

Bọn họ nói mấy lời này, Sở Văn Ninh đã sớm nghe thấy.

Nhưng y lười để ý, đánh giá của người khác thế nào y không hứng thú, vẫn còn chăm chú nhìn hoa văn của móng đeo trên tay.

Nói giáp này tốt thì tốt, nhưng độ cứng không đủ, gặp yêu ma da dày, có lẽ không thể một chiêu xé rách da thịt, có lẽ về nên dặm chút phấn long cốt, hiệu quả sẽ tốt hơn một chút.

Những trưởng lão kia không thấy Sở Văn Ninh phản ứng, thoáng thở ra, lại bắt đầu thấp giọng bàn tán.

“Tôn chủ hôm nay gọi chúng ta tới, là để Mặc công tử chọn sư phụ đi?”

“Thật kỳ lạ, sao tôn chủ không tự dạy?”

“Có lẽ tên nhóc kia không hợp luyện tâm pháp của tôn chủ.” Có người nói thầm, “Nhưng cũng không tới mức gọi tất cả trưởng lão tụ tập lại, để tiểu công tử kia xem từng người chứ?”

Lộc Tồn trưởng lão thở dài sâu kín, uốn lẩy một lọn tóc dài của mình, ai oán nói: “Tại hạ cảm thấy, giờ tại hạ như một cây cải trắng, bày trên bàn, chờ Mặc công tử tới chọn.”

Mọi người: “...”

Cái tên ẻo lả này không cần chẳng lựa lời mà nói thẳng toẹt ra vậy chứ?

Đợi hồi lâu, tôn chủ cuối cùng cũng tới. Hắn đi lên ngàn bậc thang, tới trước Thông Thiên Tháp, phía sau còn có một thiếu niên.

Sở Văn Ninh liếc một cái, chẳng cần nhìn rõ, ánh mắt đã rời đi, tiếng tục nghiên cứu bộ móng của mình. Căn bản lười nhìn lần hai.

Nói đến việc bái sư, không thể không nói ở Tử Sinh Đỉnh có bao nhiêu thứ kì lạ. Môn phái khác, đều là sư phụ cao cao tại thượng, xoa đầu đệ tử, nói: “Thiếu niên, ta thấy ngươi rất có tuệ căn, từ hôm nay, ngươi chính là đồ đệ của ta.”

Đồ đệ đến cơ hội nói “không” cũng chẳng có.

Hoặc sư phụ vẻ mặt lạnh nhạt khinh thường, phất tay áo: “Thiếu niên, ngươi quá kém cỏi, mắt vô thần, sau đầu phản cốt, đáng vẻ chúng ta khác nhau. Ngươi và ta vô duyên, ta không nhận ngươi làm đệ tử.”

Sau đó đồ đệ chưa kịp hiểu, sư phụ đã ngự kiếm bay đi, chạy còn nhanh hơn chó.

Tử Sinh Đỉnh không giống vậy, sư phụ và đệ tử đều có thể chọn nhau.

Có ý gì?

Tử Sinh Đỉnh có hai mươi vị trưởng lão, các đệ tử sau khi nhập môn, qua một thời gian, có thể thành kính dâng thiếp bái sư, nói lý do mình muốn the trưởng lão tu hành.

Trưởng lão nếu đồng ý, cả nhà đều vui.

Trưởng lão không nhận, đệ tử có thể lì lợm năn nỉ ỉ ôi la liếm, đến khi trưởng lão mềm lòng, hoặc là đệ tử bỏ cuộc.

Theo lý mà nói, Sở Văn Ninh tài nghệ cao siêu, đáng vẻ anh tuấn, hẳn là khách đến đây nhà, các đệ tử đều muốn bái y làm sư phụ. Nhưng kỳ thật không phải vậy.

Sở Văn Ninh lớn lên rất đẹp, tính lại kém làm người giận sôi gan, nghe nói y bức có thể đánh cả nam lẫn nữ đệ tử, đánh nam đệ tử đến phế luôn. Sư tôn như vậy, thật sự không có mấy ai đủ dũng khí bái sư.

Bởi vậy dưới môn hạ của Ngọc Hành trưởng lão, cười ngửa quanh quẽ.

Trừ thiên chi kiêu tử Tiết Mông, và bạn tốt của Tiết Mông Sư Muội, y vẫn chưa nhận thêm ai.

Mọi người đều nguyện cung cung kính kính gọi y một tiếng: “Trưởng lão.”
Cũng không muốn thân mật gọi y một tiếng: “Sư tôn.”

Sở Văn Ninh vẻ mặt cao lãnh nói mình không khổ, chẳng để ý mà cúi đầu, tiếp tục cử động vũ khí lạnh như băng. Hộp đựng tên gì đó, trạm gác vào giới nghiêm gì đó, đều để người khác thiết kế. Làm nhanh một chút, sẽ càng có nhiều người bớt khổ.

Cho nên y chẳng nghĩ tới, Mặc Nhiên sẽ không chút do dự mà chọn mình. Y lúc ấy đang cau mày, vuốt ve gai nhọn trên tay, suy nghĩ nên cải tiến thế nào, cũng không để ý tôn chủ và mọi người đang nói cái gì.

Không biết lúc nào, mọi người xung quanh đã an tĩnh.

Nghĩ ra cách cải tiến móng vuốt rồi, Sở Văn Ninh lúc này mới nhận ra tiếng người nói ong ong bốn phía, tựa hồ quá im lặng.

Vì thế y cuối cùng dời ánh mắt nhìn lên, mang theo chút không kiên nhẫn và dò hỏi, nâng mắt.

Sau đó y thấy một khuôn mặt.

Dưới ánh nắng sáng lạn gần như hơi chói mắt.

Đó là một thiếu niên tuấn lãng, đang ngửa đầu nhìn y. Khoé miệng thiếu niên mang theo một tia lười biếng, mỉm cười như có như không, má lúm đồng tiền thật sâu bên má, có chút khí phách chợn búa, lại có chút hồn nhiên. Một đôi mắt đen ánh tím không chớp nhìn mình chăm chăm, nửa nóng vội nửa trợn lờn tò mò.

Hắn mới đến, không hiểu quy củ. Khoảng cách này, có thể nói là vô lễ.

Nơi gần mình chợt nhiều thêm một người, Sở Văn Ninh lắp bắp kinh hãi, như bị bỏng, theo bản năng lùi một bước, “bộp” một tiếng, đầu đụng vào thân cây.

Thiếu niên hơi hơi mở to hai mắt: “Ấy da...”

Sở Văn Ninh: “...”

Thiếu niên: “...”

Sở Văn Ninh: “Người muốn làm gì?”

Thiếu niên cười nói: “Tiên Quân Tiên Quân, ta nhìn người rất lâu rồi, sao người không để ý tới ta?”

Tác giả có lời muốn nói: Ngày nào cũng thấy Uy ngư như con Husky chập mạch, mà sư tôn bề ngoài cao lãnh nội tâm lại cực kỳ ôn nhu như Samoyed...

A, bỗng muốn đổi tên thành “Husky và sư tôn Samoyed của hắc”.

[Husky] Chương 27: Bốn toạ nấu cho người một bát mì

Edit: Chu

Sở Văn Ninh hoàn toàn choáng váng.

Cũng tại mình quá tập trung, khi ở Tử Sinh Đỉnh buồng lỏng phòng bị, thế mà có người đến gần cũng không phát hiện.

Sao lại thế? Tên nhóc này từ đâu tới? À hình như là Mặc gì đó... Mặc gì cơ? Mặc Châm? Mặc Chử? Mặc... Ngư?

Y xốc lại biểu cảm của mình, thành thạo trở về trạng thái “người sống dừng tới gần”, chút kinh ngạc và hoảng loạn trong mắt cũng bị y quét sạch, vẻ mặt sắc bén và nghiêm nghị.

“Người—“

Theo thói quen muốn mở miệng dạy dỗ, bỗng tay bị giữ lấy.

Sở Văn Ninh sợ ngây người.

Y lớn như vậy, còn chưa ai dám tùy tiện nắm tay y đâu. Nhất thời đen mặt đứng cứng đờ, không biết nên phản ứng ra sao.

Rút tay lại, tát cho một cái?

... Cảm giác như nói thêm hai chữ “Phi lễ”, sẽ không khác gì nữ nhân.

Rút tay lại, không tát nữa?

... Thoạt nhìn qua sẽ có thể cảm thấy mình thật dễ bắt chuyện?

Sở Văn Ninh do dự nửa ngày không làm gì, thiếu niên kia lại nở nụ cười: “Trên tay người đang đeo gì đây? Khá đẹp, người có dạy làm cái này không? Họ đều giới thiệu về mình rồi, người lại chưa nói gì, người là vị trưởng lão nào? À, người vừa đụng vào cây có bị đau không?”

Nhiều câu hỏi tới như vậy, Sở Văn Ninh cảm thấy đầu mình lúc này không đau, giờ lại đau.

Đầu muốn nứt ra...

Y bực bội, ánh kim hơi hiện lên, mắt thấy Thiên Văn sắp được triệu hoán ra, các vị trưởng lão khác chợt hoảng sợ— Sở Văn Ninh điên rồi? Mặc công tử mà y cũng dám đánh?

Tay kia bỗng cũng bị Mặc Nhiên giữ lấy.

Cả hai tay đều bị thiếu niên này cầm, Mặc Nhiên hồn nhiên không nhận ra chút nguy hiểm nào, đứng trước mặt y, ngẩng mặt, cười tủm tỉm nói: “Ta tên là Mặc Nhiên, ở đây ta không quen ai cả, nhưng nhìn mặt qua, ta thích người nhất. Hay là, ta bái người làm sư tôn nhé?”

Kết quả bất ngờ như vậy, mọi người xung quanh càng thêm sợ hãi, có mấy trưởng lão trên mặt còn hiện vết nứt.

Toàn Cơ trưởng lão: “Hả?”

Phá Quân trưởng lão: “Oa!”

Thất Sát trưởng lão: “Gì?”

Giới Luật trưởng lão: “Ồi...”

Tham Lang trưởng lão: “Hừ, nực cười.”

Lộc Tồn trưởng lão bình tĩnh nhất, uốn tóc, khoé mắt đào hoa: “Ái chà, tiểu công tử này thật to gan, quả là thiếu niên xuất anh hùng, đến môn Ngạc Hành trưởng lão cũng dám sờ vào.”

“... Ta xin người, có thể đừng nói chuyện tầm vạy không?” Thất Sát ghét bỏ nói.

Lộc Tồn nhả nhận mà trợn mắt, hừ hừ: “Hả, vậy nói một cách văn nhã hơn, thật sự là thiếu niên xuất anh hùng, dám sờ đến môn Ngạc Hành trưởng lão rồi.”

Thất Sát: “...” Giết hắn đã tính sau.

Tất cả trưởng lão, nhất là Toàn Cơ trưởng lão ôn nhuận như ngọc rất được chào đón, pháp thuật nhập môn của hắn dễ, bản thân lại là quân tử khiêm tốn, đại đa số đệ tử ở Tử Sinh Đỉnh đều là dưới môn hạ của hắn.

Vốn Sở Văn Ninh cảm thấy Mặc Nhiên này cũng không ngoại lệ, dù không phải Toàn Cơ, cũng nên là Phá Quân thanh thoát nhanh nhẹn, dù sao thì là

ai cũng chẳng tới lượt mình.

Thế mà Mặc Nhiên đứng trước mặt y, vẻ mặt vô cùng thân thiết và yêu quý mà y thấy xa lạ, y tựa như bị chọn đóng vai hề, vô duyên vô cớ hơi luống cuống chân tay.

Sở Văn Ninh chỉ biết làm sao để tỏ thái độ với “Kính sợ” “Sợ” “Chán ghét”, còn “Thích”, lại quá khó.

Y nghĩ cũng không nghĩ, lập tức từ chối Mặc Nhiên.

Thiếu niên đứng sững sờ một chỗ, lông mi dài rủ xuống, thế mà trong mắt lại có chút cô đơn cũng không cam lòng. Hắn cúi đầu, nghĩ nửa ngày, bỗng vô lý nhỏ giọng nói một câu ngang ngược: “Dù sao cũng phải là người.”

Sở Văn Ninh: “...”

Tôn chủ ở bên cạnh xem tới vui vẻ, nhin không được cười hỏi: “A Nhiên, con biết y là ai không?”

“Y là ai có nói với con đâu, làm sao con biết y là ai.”

“Ha ha, con không biết y là ai, vậy sao lại chọn nhất định phải là y?”

Mặc Nhiên vẫn nắm tay Sở Văn Ninh, quay đầu, cười ngâm ngâm mà nói với tôn chủ: “Bởi vì y nhìn qua rất ôn nhu, dễ bắt chuyện nha.”

Trong bóng râm, Sở Văn Ninh bỗng mở to mắt, hoa mắt chóng mặt.

... Đúng là gặp quỷ mà.

Y không biết mắt Mặc Nhiên lúc đó bị làm sao, thế mà cảm thấy y ôn nhu. Đừng nói y, chuyện khi ấy cả Tử Sinh Đình đều biết, nhìn Mặc Nhiên công tử bằng ánh mắt “Xem đứa nhỏ ngốc này đi” hỏi han tận tình.

Sở Văn Ninh giơ tay lên, day thái dương ầm ầm nảy lên.

Vai đau, tâm loạn, còn đói, đầu choáng váng.

Có vẻ là bị thiếu ngủ.

Y nằm hình chữ đại (大) trên giường phát ngốc một lát, ngồi dậy, đang muốn châm một huân hương để tĩnh tâm, bỗng có tiếng gõ cửa.

Bên ngoài vẫn là Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh: “...”

Y không trả lời, chưa nói “cút vào đây” cũng chưa nói “cút đi”.

Nhưng lúc này, cửa đã bị mở ra.

Sở Văn Ninh âm trầm ngẩng đầu. Nhưng mà que diêm trên tay dừng giữa không trung, lại không có thả vào trong huân hương, một lát sau, liền tắt.

Sở Văn Ninh nói: “Cút đi.”

Mặc Nhiên cút vào.

Trên tay hắn bê một bát mì nóng hổi, mới ra khỏi nồi.

Lần này đơn giản hơn, không có nhiều nguyên liệu, chỉ có nước lèo trắng rải chút hành thái và mè trắng, một ít xương sườn, rau xanh, còn khó một lòng trứng vàng trần nước sôi.

Sở Văn Ninh rất đói, nhưng trên mặt y vẫn chẳng có biểu cảm gì, nhìn thoáng qua bát mì, lại nhìn qua Mặc Nhiên, quay mặt đi, không nói gì.

Mặc Nhiên đặt bát mì lên bàn, nhẹ nhàng nói một câu: “Ta bảo đầu bếp trong tiệm làm lại một bát.”

Sở Văn Ninh rũ mi xuống.

Quả nhiên không phải là Mặc Nhiên tự làm.

“Ăn một chút đi.” Mặc Nhiên nói, “Bát này không cho đồ cay, không có thịt bò, cũng không có giá đỗ.”

Nói xong hắn lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng Sở Văn Ninh lại.

Hắn áy náy về vết thương của Sở Văn Ninh.

Nhưng cũng chỉ có thể làm tới vậy thôi.

Trong phòng, Sở Văn Ninh ngồi bên cửa sổ, không biết đang nghĩ gì. Y khoanh tay, nhìn chén mì xa xa, đến khi mì nguội rồi, cũng lạnh, không còn chút độ ấm.

Y mới rót cuộc ngồi xuống, cầm đũa lên, gắp một miếng, có trộn ít mì phở, từ từ ăn.

Án Trần trạch bị ám kết thúc.

Hôm sau, bọn họ lấy hắc mã gửi ở dịch quán, quay lại đường cũ trở về môn phái.

Đến đầu ngõ, quán trà quán cơm, mọi người trong trấn Thái Diệp sôi nổi bàn tán về chuyện nhà Trần viên ngoại.

Thị trấn này không lớn không nhỏ, thế mà có nhiều lời gièm pha như thế, cũng đủ cho dân trong trấn nói suốt một năm.

“Thật không ngờ, nếu Trần gia không chóng giàu, sẽ không làm ra chuyện này, quả nhiên nam nhân không thể có tiền, một khi có tiền, toàn nghĩ ra ý xấu có thể phá hỏng một thành.”

Có nam nhân không vui, nói: “Trần công tử đâu có ý xấu, đầu là cha mẹ hẳn ép buộc, Trần viên ngoại làm loại chuyện này với con mình, con cháu đời sau sinh ra đều không có mắt.”

Lại có người nói: “Người chết đáng thương, người sống thì sao? Các người xem Trần Diêu thị, Diêu thiên kim, ta thấy nàng ta mới khổ nhất. Trần gia lòng dạ hiểm độc, lừa đại cô nương nhà người ta, các người nói xem, nàng phải làm sao bây giờ?”

“Tái giá thôi.”

Người nọ trợn trắng mắt, xuy nói: “Tái giá? Người cưới sao?”

Kẻ nghèo kia bị châm chọc nhe răng trợn mắt, cười nói: “Trong nhà ta có nữ nhân như thế cũng chấp nhận, ta cưới thì cưới thôi, Diêu tiểu thư lớn lên đẹp như vậy, ta không chê nàng từng thành thân đâu.”

“Phi, cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga.”

Mặc Nhiên ngồi trên lưng ngựa, dừng tai nghe, tinh thần thoải mái mà hóng hớt, nhìn xem thử. Nếu không phải Sở Văn Ninh nhắm mắt, cau mày, viết bốn chữ “Hết sức ồn ào” trên trán, khéo Mặc Nhiên đã thò đầu qua đó cùng mấy người kia tám nhảm.

Đi ngang nhau, thật khó khăn mới ra khỏi chủ thành, đến ngoại ô.

Sư Muội bỗng a một tiếng, chỉ tới nơi xa: “Sư tôn, người xem bên đó.”

Thổ miếu Quý Tư Nghi bị phá, có mấy nông dân mặc y phục ngắn màu nâu, bận rộn dọn gạch đá, có vẻ muốn sửa lại thổ miếu, cho Quý Tư Nghi thân thể mới.

Sư Muội lo lắng sốt ruột nói: “Sư tôn, giờ Quý Tư Nghi không còn, bọn họ lại lập thêm cái mới. Nó có thể lại tu thành tiên thân, làm xằng làm bậy không?”

Sở Văn Ninh nói: “Không biết.”

“Hay chúng ta qua đó khuyên bọn họ?”

Sở Văn Ninh: “Trần Thái Đệp có tập tục mình hôn từ xưa, làm sao chỉ vì mấy câu nói mà thay đổi? Đi thôi.”

Lời nói nhẹ nhàng, ung dung bỏ đi.

Trở về tới Tử Sinh Đình, đã là chàng vạng tối.

Sở Văn Ninh đứng trước sơn môn nói với hai đồ đệ: “Các người tới Đan Tâm Điện báo cáo đi, ta đến Giới Luật Đình.”

Mặc Nhiên khó hiểu hỏi: “Đến Giới Luật Đình làm gì?”

Sư Muội vẻ mặt lo lắng sốt ruột: “...”

Sở Văn Ninh không có biểu cảm gì: “Chịu phạt.”

Tuy nói thiên tử phạm tội cũng như thứ dân, nhưng có thiên tử nào giết một người mà vào đại lao chờ bị trảm chưa? Tu Chân giới cũng như vậy.

Trưởng Lão phạm luật, giống với tội của đệ tử— ở đa số các môn phái, chỉ là một lời nói suông.

Trên thực tế nếu trưởng lão phạm luật, viết một bản kể tội đã là tốt lắm rồi, chẳng có kẻ ngốc nào sẽ đi chịu phạt cả, ai lại muốn chịu một trận roi hay mấy chục gậy chứ?

Nên Giới Luật trưởng lão nghe Sở Văn Ninh nói xong, mặt tái nhợt.

“Không phải chứ, Ngọc Hành trưởng lão, người thật sự... Thật sự đánh người uỷ thác sao?”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt: “Ừ.”

“Người cũng thật...”

Sở Văn Ninh nâng mắt, âm trầm nhìn gã một cái, Giới Luật trưởng lão câm miệng.

“Phạm tội này, theo luật phạt hai trăm gậy, phạt quỳ ở Diêm La Điện bảy ngày, cấm túc ba tháng.” Sở Văn Ninh nói, “Ta không có gì để giải thích, tự nguyện chịu phạt.”

Giới Luật trưởng lão: “...”

Gã nhìn quanh, ngoắc ngón tay, cửa Giới Luật Đình rầm một tiếng đóng lại, xung quanh lập tức yên tĩnh không tiếng động, chỉ có hai người bọn họ đứng đối diện nhau.

Sở Văn Ninh: “Có ý gì?”

“Chuyện này, Ngọc Hành trưởng lão, người không phải không biết, mấy thứ như giới luật, nói không quản tới trên đầu người. Chuyện này đóng cửa

lại, trời biết đất biết, người biết ta biết, cứ bỏ qua đi. Ta nếu đánh người, tôn chủ mà biết, còn không phải sẽ trách ta sao?”

Sở Văn Ninh lười lải nhải với gã, chỉ đơn giản nói: “Ta làm theo luật để dạy người, cũng làm theo luật để quản mình.”

Nói xong quỳ xuống, nhìn mặt Giới Luật trưởng lão.

“Người phạt đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Về tên sách mới ra đời như thế nào.

Mị: Tui muốn đổi tên thành “Husky và sư tôn samoyed của hắc”.

Bạn: ... Samoyed? Samoyed không phải là thiên sứ mỉm cười sao? Sư tôn là thiên sứ mỉm cười sao? Y sẽ cười sao?

Mị: ... Nói rất có lý.

Bạn: Mèo đi.

Vì thế biến thành “Husky và sư tôn mèo trắng của hắc”, lúc gõ mấy từ này, trong lòng không ngừng lặp lại “Ồi ời ời, cảnh sát trưởng Mèo đen, ời ời ời, cảnh sát trưởng Mèo Đen~” = =

Về sau có thể viết tiểu kịch trường rồi~

Sư tôn mèo trắng lớn, hồ ly trung khuyến Sư Muội, Husky Mặc Nhiên, tiểu khổng tước Tiệt Mông~

[Husky] Chương 28: Tâm bốn toạ hơi loạn

Edit: Chu

Ngọc Hành trưởng lão phá giới nên bị phạt, chuyện này như mọc thêm cánh, không đến sáng hôm sau, cả môn phái gần như đều biết ngay trong đêm đó.

Đánh hai trăm gậy, nếu là người thường, chỉ sợ đang sống sờ sờ cũng bị đánh chết. Dù là người tu tiên, cũng đủ thừa sống thiếu chết.

Tiết Mông sau khi biết nhảy dựng lên: “Cái gì?! Sư tôn đến Giới Luật Đình?”

“Thiếu chủ, người mau nói với tôn chủ đi, sư tôn vốn đã bị thương, hai trăm gậy, làm sao người chịu nổi?”

Tiết Mông gấp muốn điên rồi: “Cha ta? Không được, cha ta còn ở Đạp Tuyết Cung chưa về, dùng bồ câu đưa thư nhanh nhất cũng hôm sau mới tới. Các người nói ngăn sư tôn như thế nào?”

Mặc Nhiên và Sư Muội nhìn nhau.

Ngăn Sở Văn Ninh?

Trên đời này có hai ngăn nổi y?

“Không được không được, ta đi tìm người.” Tiết Mông giận gào lên chạy tới Giới Luật Đình. Còn chưa vào sân, đã thấy một đám đệ tử của Giới Luật trưởng lão vây ngoài cửa đại điện, đang thì thầm to nhỏ gì đó.

“Đứng đây làm gì? Tránh hết ra cho ta! Tránh ra!”

“Thiếu chủ!”

“A, thiếu chủ đến rồi.”

“Nhường chỗ, thiếu chủ tới rồi.”

Các đệ tử rất nhanh tránh qua hai bên, nhường đường cho Tiết Mông. Đại môn Thanh Thiên Điện mở rộng, Sở Văn Ninh quỳ trong đó, người thẳng tắp, nhắm mắt không nói. Trong tay Giới Luật trưởng lão cầm gậy sắt, đang đọc luật Tử Sinh Đình, đọc xong một điều, gậy sắt tàn nhẫn đánh lên lưng Sở Văn Ninh một đòn.

“Luật thứ 91 của bốn môn, không thể làm bị thương người vô tội, không được dùng tiên thuật với pàm nhân, gậy đánh xuống, người có hận không?”

“Không hận.”

“Luật thứ 92 của bốn môn, không được tùy tiện làm bậy, không thể làm theo cảm tình của bản thân, gậy đánh xuống, người có hận không?”

“Không hận.”

Giới Luật trưởng lão không dám nương tay, chỉ có thể công bằng thực hiện. Hơn chín mươi gậy đánh xuống, bạch y của Sở Văn Ninh đã nhiễm máu tươi gần hết.

Tiết Mông kính trọng Sở Văn Ninh nhất, thấy vậy hai mắt hần tia máu, gào lên: “Sư tôn!”

Sở Văn Ninh ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn nhắm mắt, hơi nhắm mày.

Giới Luật trưởng lão vừa nhìn ra cửa, hạ giọng nói: “Ngọc Hành trưởng lão, thiếu chủ đến.”

“Ta không điếc, nghe thấy rồi.” Khoé miệng Sở Văn Ninh có chút máu bầm, lại không mở mắt, “Nhóc con ầm ĩ như hấn, không cần quản.”

Giới Luật trưởng lão thở dài: “...Ngọc Hành, người hà tất phải làm vậy?”

“Ai bảo đệ tử của ta luôn không nghe lời.” Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói, “Nếu ta hôm nay không bị phạt theo luật, sau này làm gì còn mặt mũi để dạy dỗ người khác.”

“...”

“Người tiếp tục đi.”

“Ầy...” Giới Luật trưởng lão nhìn cổ y tái nhợt, từ cổ áo rộng lộ ra, tái nhợt như mây cúi xuống, không khỏi nói, “Vậy ít nhất nhẹ tay một chút?”

“... Việc này với gạt người khác gì nhau đâu.” Sở Văn Ninh nói, “Yên tâm, chỉ là hai trăm gậy mà thôi, ta chịu được.”

“Ngọc Hành trưởng lão...”

“Giới Luật, người không cần nhiều lời, tiếp tục.”

Gậy sắt lại đánh xuống lần nữa.

Giọng Tiết Mông vắn vẹo: “Giới Luật trưởng lão! Người con mẹ nó còn chưa dừng tay? Người coi bốn thiếu gia là cái gì? Người đang đánh sư tôn của ta!! Là sư tôn của ta!!!”

Giới Luật trưởng lão đành căng da đầu coi như không nghe thấy.

Tiết Mông tức muốn nổ phổi: “Lão già chết tiết người có nghe không? Bốn thiếu gia bảo người dừng tay! Người, người còn dám đánh người, ta, ta, ta—”

Hắn “ta” nửa ngày, không biết nói gì, rốt cuộc cũng chỉ là thiếu niên mười lăm tuổi, dù là “thiên chi kiêu tử”, thực lực và hiểu biết đều kém xa các trưởng lão, chỉ có thể đỏ mặt tía tai ghen nói ra một câu ngang ngược vô lý—

“Ta mách cha ta!!!”

Giới Luật trưởng lão: “...”

Sở Văn Ninh thở dài nhỏ đến khó phát hiện.

Chín mươi bảy gậy. Chín mươi tám gậy. Chín mươi chín gậy. Một trăm gậy...

Y phục bị đánh tới rách, máu dữ tợn chói mắt.

Tiết Mông không nhịn được nữa. Mắt hắn đỏ lên, lỗ mũi muốn lao vào trong, Sở Văn Ninh bỗng mở mắt, vung tay lên, một kết giới nháy mắt tạo thành, chặn ở cửa, làm Tiết Mông lùi lại mấy bước, suýt ngã xuống đất.

Sở Văn Ninh ho ra máu, liếc mắt, đôi mắt phượng sắc bén liếc qua.

“Làm mất mặt đáng xấu hổ, rút về đi!”

“Sư tôn!”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Thiếu chủ Tử Sinh Đỉnh từ lúc nào có thể ra lệnh cho trưởng lão vì chuyện tư mà làm trái lệnh? Còn không mau rút về!”

Tiết Mông trừng mắt nhìn y, đôi mắt mở rất lớn, như có nước trào lên bên trong.

Mặc Nhiên đứng bên cạnh vuốt cằm, khoé miệng vẫn như có như không hơi cong lên: “Ấy dà, không ổn rồi, phượng hoàng nhi muốn khóc.”

Nghe câu nói ấy, Tiết Mông đột nhiên quay đầu lại, hung dữ lườm Mặc Nhiên, đôi mắt hồng còn chứa nước mắt, lại cứng đầu không chịu cúi xuống.

Không giận, cũng không cãi nhau.

Hắn lặn trên đất bò dậy, cúi đầu, cắn răng phúi sạch bụi trên người, sau đó quỳ xuống trước Thanh Thiên Điện nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn, đệ tử sai rồi.”

Sở Văn Ninh vẫn còn chịu gậy sắt tra tấn, lưng cũng không hề khom xuống, chỉ có sắc mặt tái nhợt, trán rịn mồ hôi lạnh.

Tiết Mông quát cường nói: “Nhưng ta không đi, ta bồi sư tôn.”

Dứt lời, quỳ xuống không chịu dậy.

Mặc Nhiên đầy trời xem thường. Tiết Mông Tiết Tử Minh, thiên chi kiêu tử, lại cô đơn trước mặt Sở Văn Ninh hèn mọn tận xương tuỷ. Trước mặt người khác là phượng hoàng, trước mặt sư tôn liền biến thành chim cú. Nếu không phải biết rõ Tiết Mông không thích nam nhân, Mặc Nhiên còn nghi ngờ có phải gia hoả này thích Sở Văn Ninh hay không, mới có thể khẳng định chết không hối hận. Sư tôn tát má trái hắn một cái, có khi con chim cú nhỏ này còn tiện hề hề đưa má phải sang cho y.

Bội phục, bội phục.

Thật đúng là chân chó.

Tuy trong lòng khinh thường, nhưng không biết sao má trong chua chua, Mặc Nhiên trừng mắt nhìn Tiết Mông, trừng một lát, càng nhìn càng hực hăng, cảm thấy không thể để hắn một mình làm trung tâm được.

Sở Văn Ninh vốn không thích mình, Tiết Mông lại làm loạn như vậy, không phải sau này càng được Sở Văn Ninh thiên vị bất công sao?

Vì thế dứt khoát cũng quỳ xuống, bên cạnh Tiết Mông.

“Ta cũng bồi sư tôn.”

Sư Muội đương nhiên cũng quỳ theo, ba đệ tử cứ thế quỳ ở bên ngoài chờ. Mặc khác đệ tử dưới môn hạ các trưởng lão khác nghe chuyện này, chạy tới Giới Luật Đình xem náo nhiệt.

“Trời ạ, sao lại là Ngọc Hành trưởng lão chứ...”

“Nghe nói là trong cơn giận đánh thường nhân.”

“Á! Dữ như vậy?”

“Hừ, nói nhỏ thôi, bị Ngọc Hành trưởng lão nghe thấy khéo quay lại đánh người!”

Còn có người nói: “Thiếu chủ sao lại quỳ?”

“Mặc công tử cũng quỳ luôn...”

Mặc Nhiên lớn lên tuần mỹ, miệng lại ngọt, bình thường không biết nói bao nhiêu lời hay làm các nữ tu thích mình, lúc này không khỏi có người thương tiếc, thấp giọng nói nhỏ: “Thật đau lòng cho Mặc công tử, làm sao bây giờ, có nên xin hộ không.”

“Chuyện của thầy trò bọn họ, chúng ta không được quản. Người dám thì người làm, dù sao ta cũng kệ. Người có nhớ sư tỷ bị Ngọc Hành trưởng lão đánh mấy trăm roi không...”

“...”

Hai trăm gậy đã hết.

Kết giới rồi cuộc được triệt bỏ.

Tiết Mông vội vàng đứng từ đất lên, té ngã chạy tới Thanh Thiên Điện, lại gần, vừa thấy bộ dạng của Sở Văn Ninh, hăn liền tức giận “A” lên một tiếng, quay đầu túm cổ áo Giới Luật trưởng lão: “Người cái lão già chết tiệt này, người không biết nhẹ tay chút sao!!!”

“Tiết Tử Minh.” Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, môi dính máu khép mở, thanh âm hơi nghẹn ngào nhưng vẫn có lực uy hiếp vô hình.

“...”

Đốt ngón tay Tiết Mông vang lên răng rắc, đột nhiên đẩy Giới Luật trưởng lão, buông người ra. Mặc Nhiên cũng tới, hăn vốn còn cười ngâm ngâm, nghĩ Giới Luật trưởng lão vì thân phận của Sở Văn Ninh, sẽ không nặng tay. Nhưng vừa cúi đầu nhìn vết thương của Sở Văn Ninh, đột nhiên, nụ cười trên mặt cứng lại.

Sở Văn Ninh thế mà không nói với Giới Luật trưởng lão trên vai mình có vết thương sao?!

Hai trăm gậy kia dù nhiều dù ít, đánh qua đánh lại, đều nhấn tâm đánh lên vết thương cũ trên vai y.

Vết thương mới chồng lên vết thương cũ.

Sở Văn Ninh người...

Điên rồi?!

Đồng tử mạnh mẽ co lại, trong lòng tràn ra oán ghét mãnh liệt.

Mặc Nhiên không biết mình oán ghét cái gì, hay là giận cái gì, chỉ cảm thấy trong bao tử cháy lên lửa lớn, thiêu cháy ngũ tạng, lục phủ thành tro. Hắn quen thấy Sở Văn Ninh bị mình tra tấn đến yếu ớt khổ sở, dẫm lên tự tôn của y, vấy bẩn trong trắng của y. Nhưng Mặc Nhiên không chịu được Sở Văn Ninh đầy vết thương, lại là do người khác đánh!

Tựa hồ vì thói quen từ chuyện cũ kiếp trước, Mặc Nhiên theo bản năng luôn cảm thấy người này là của mình, người này sống hay chết, ghét hay hận, đều là của mình.

Hắn vốn không quan tâm Sở Văn Ninh bị phạt, vì hắn cho rằng, Sở Văn Ninh là trưởng lão, hai trăm gậy kia nhất định không phải trọng hình.

Ít nhất, cũng sẽ tránh vết thương còn chưa khép miệng trên vai y.

Nhưng Sở Văn Ninh thế mà không nói! Thế mà không nói! Cái tên điên này quật cường cái gì? Cố chịu cái gì? Ngây ngốc như khúc gỗ cố nhin cái gì?!!?

Trong đầu hỗn loạn, Mặc Nhiên đưa tay muốn dìu y, nhưng Tiết Mông nhanh hơn hắn một bước, đỡ Sở Văn Ninh, nâng người lên.

“...” Tay Mặc Nhiên ngừng giữa không trung, một lát sau, lại buông xuống. Hắn trở mắt nhìn Tiết Mông đỡ Sở Văn Ninh đi xa, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Muốn đi theo, lại không muốn nhắc chân.

Mọi chuyện đời trước đều qua rồi.

Bây giờ, Sở Văn Ninh chỉ là sư tôn của hắn.

Giữa bọn họ, loạn cái gì, cừu hận, dây dưa nóng bỏng đều không xảy ra.

Hắn không nên có suy nghĩ như vậy. Sở Văn Ninh bị ai đánh cũng được, được ai đỡ cũng thế, yêu ai bên ai cũng kệ, kể cả bị ai giết, cũng không chút liên quan tới hắn.

Sư Muội đến bên cạnh hắn: “Đi thôi, chúng ta đi theo thiếu chủ xem.”

“Ta không đi, có Tiết Mông là đủ rồi. Ta chẳng chẳng giúp được gì, ngược lại còn gây thêm phiền phức.” Trên mặt Mặc Nhiên không thay đổi, tâm lại

hơi loạn.

Hắn thật sự không biết cảm giác hiện tại của mình, đến tột cùng là cái gì.
Là hận sao?

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn mọi người đã khen hay~

Tặng kèm nhãn dán nhân vật nhỏ hai hào.

Tiết Mông

Tự: Tử Minh.

Thuy hào: người này còn chưa chết đâu

Chức Nghiệp: cha hắn là Đại vương mở núi, hắn là tiểu thiếu chủ Đại vương mở núi.

Nói đơn giản: Mỏ tiền lớn

Diện mạo xã hội: thiên tài ưu tú còn chưa xuất sư

Nói đơn giản: thanh niên chờ xếp việc làm

Hiện tại thích nhất: có người khen hắn, ca ngợi hắn, tung hô hắn đến chết

Đồ cần thích nhất: lẩu, cực kỳ cay

Ghét: không ai khen hắn

Chiều cao: Giờ là 169, trưởng thành xong là 178

[Husky] Chương 29: Bốn toạ không muốn người chết

Edit: Chu

Đêm đó, nằm trên giường ở Tử Sinh Đỉnh, Mặc Nhiên dùng hai tay làm gối, nhìn xà nhà, thế nào cũng không ngủ được.

Chuyên cũ năm xưa từng chút hiện lên trước mắt, đến cuối cùng, từng giọt từng giọt, đá nhỏ lờm chờm, đều là gương mặt tuần tú có chút cô đơn của Sở Văn Ninh.

Đối với người này kỳ thật, Mặc Nhiên cũng không biết mình cảm thấy như thế nào.

Lần đầu gặp y, là dưới tàng hoa trước Thông Thiên Tháp. Tay áo y rộng lại dài, hơn hai mươi trường lão, chỉ có một mình y, không mặc lam phục giáp bạc lộng lầy của Tử Sinh Đỉnh.

Hôm ấy, y cúi đầu, xuất thần nhìn giáp trên tay mình, nửa mặt nghiêng nhìn tập trung lại ôn nhu, như một con mèo trắng dưới ánh nắng vàng ấm áp.

Mặc Nhiên nhìn từ xa, liền không thể rời mắt.

Hắn cảm thấy ấn tượng đầu của mình về Sở Văn Ninh thật tốt.

Nhưng về sau hắn liên tục bị lạnh nhạt, trách phạt, quá nghiêm khắc tới không chịu nổi.

Bá phụ cứu hắn ra từ biển lửa, hơi thở yếu ớt, mạng không không ổn. Vốn nghĩ sau khi tới Tử Sinh Đỉnh, sẽ tìm được một sư tôn khoan dung đối xử với mình, sẽ thật lòng thương yêu mình.

Nhưng mà, hắn nịnh nọt, hắn cố gắng, Sở Văn Ninh vẫn không nhìn đến. Ngược lại nhận đến giới tiên sắc bén, hắn phạm chút sai lầm liền đánh da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ.

Sau hẳn biết, trong lòng Sở Văn Ninh khinh thường hẳn—
“Phẩm chất kém, chất khó mài.”

Nam nhân bạch y như tuyết dưới gốc hoa kia, đánh giá hẳn chỉ vậy thôi?
Hắn từng coi Sở Văn Ninh như cửu thiên nguyệt hàn, thực lòng sùng kính,
yêu thương. Nhưng mà cửu thiên nguyệt hàn trong lòng hắn, lại coi hắn là
cái gì?

Một đồ đệ không thể không thu.

Một kẻ y coi thường tận xương tuỷ.

Một lưu manh lớn lên từ bé trong quán ăn, nhiễm một thân dơ bẩn.

Mặc Nhiên tuy luôn hi hi ha ha, dáng vẻ không để bụng, nhưng hẳn chậm
rãi hận Sở Văn Ninh, loại hận mang theo không cam lòng mãnh liệt.

Hắn không cam lòng.

Đã từng, hắn vẫn luôn ôm oán hận ngày càng đậm, đi trêu chọc Sở Văn
Ninh, chỉ muốn được người này chú ý, được người này khen ngợi, làm
người này kinh ngạc.

Quãng thời gian kia, Sư Muội nếu khen hắn một câu “thật giỏi”, hắn có thể
vui vẻ tận trời.

Nhưng, nếu là Sở Văn Ninh nguyện ý khen hắn một câu “không tồi”, hắn
nguyện chết đi.

Nhưng Sở Văn Ninh chưa bao giờ khen hắn.

Mặc kệ hắn cố gắng bao nhiêu, dụng tâm bao nhiêu, cũng thế, nam nhân
thanh lãnh kia vĩnh viễn chỉ nhàn nhạt gật đầu, sau đó liền quay mặt đi.

Mặc Nhiên càng điên cuồng.

Trời mới biết, khi đó mình có bao nhiêu mong muốn giữ mặt Sở Văn Ninh,
ép y quay đầu qua, cưỡng bách y nhìn mình, ép y chỉ nhìn một mình hắn,
ép y nuốt câu “phẩm tính kém, chất khó mài” kia lại!

Nhưng mà hắn chỉ có thể cúi đầu quỳ xuống trước mặt Sở Văn Ninh, như
con chó nhà có tang, dập đầu, cung cung kính kính mà nói: “Đệ tử xin nhớ
dạy bảo của sư tôn.”

Trước mặt Sở Văn Ninh, Mặc Vi Vũ hèn mọn tận xương.

Mặc kệ là “công tử”, cũng vẫn đề tiện.

Hắn rất cuộc hiếu, người giống như Sở Văn Ninh, căn bản là thấy hắn chướng mắt.

Sau đó, rất nhiều chuyện xảy ra.

Mặc Nhiên đứng đầu Tử Sinh Đình, lại đứng trên đỉnh Tu Chân giới, trở thành bá chủ Nhân giới xưa nay chưa từng có. Dưới bóng ma của hắn, tất cả đều run rẩy, tất cả đều sợ hãi, mỗi khi nhắc tới tên của hắn đều nhẹ như muỗi kêu, còn ai nhớ hắn từng dơ bẩn, còn ai nhớ rõ đến xuất thân của hắn—

Từ đó nhân gian không còn Mặc Vi Vũ, chỉ có Đạp Tiên Quân.

Đạp Tiên Quân.

Mọi người hận hắn, hận vô cùng, Mặc Vi Vũ tội ác tày trời, ngàn lần vãng sinh cũng không cứu được, ngàn lần chết không được siêu sinh!

Đạp Tiên Quân Mặc Vi Vũ Đạp Tiên Quân Mặc Vi Vũ Đạp Tiên Quân—

... Đạp, Tiên, Quân.

Nhưng mà sợ hãi, thì có làm sao? Tử Sinh Đình vẫn có tiếng tung hô ồn ào, ngàn vạn người quỳ phục trước Vu Sơn Điện, đầu người đen kịt hướng hắn ba quỳ chín lạy.

“Đạp Tiên Đế Quân thọ ngang trời đất, vạn vạn tuế.”

Hắn cực kỳ hưởng thụ.

Đến khi hắn chú ý tới trong đám người kia, gương mặt của Sở Văn Ninh.

Khi ấy Sở Văn Ninh đã bị phế bỏ tu vi, bị hắn trói dưới đại điện, trở thành tù nhân.

Mặc Nhiên muốn xử tử y, nhưng hắn không muốn Sở Văn Ninh ra đi thống khoái, hắn trói tay chân Sở Văn Ninh, cắt động mạch cổ của Sở Văn Ninh, vết cắt không lớn, niệm chú quyết không cho vết thương đóng vảy, máu từng chút từng chút chảy ra, sinh mệnh cũng xói mòn từng chút.

Đầu tháng Giêng, nghi thức lên ngôi đã diễn ra nửa ngày, máu Sở Văn Ninh cũng đã chảy hết.

Người này chết rồi, Mặc Nhiên cũng sẽ cắt đứt quá khứ, bởi vậy hắn cố ý lấy máu Sở Văn Ninh tế trong nghi thức đăng cơ của mình, xử tử.

Đội hắn trở thành tam cửu chí tôn của Tu Chân giới, Sở Văn Ninh cũng chỉ còn là một cái xác chết không biết giận.

Mọi chuyện đã qua, tan thành mây khói.

Thực sự quá tốt.

Nhưng người này sẽ phải chết, sao lại hờ hững như vậy? Tuấn tú lại hơi bạc tình... Sắc mặt y tái nhợt, nhưng biểu tình vẫn nhàn nhạt, khi nhìn đến Đạp Tiên Quân cũng không hề sợ hãi.

Chỉ có chán ghét, xem thường, còn có—

Mặc Nhiên thấy mình điên rồi. Hoặc là Sở Văn Ninh điên rồi.

Còn có một tia thương hại.

Sở Văn Ninh thương hại mình, một người sắp chết, một bại tướng! Y thế mà thương hại một người trên đỉnh cao nhất, bá chủ hô mưa gọi gió. Y, thế mà y— Thế mà y dám!!!

Hận ý mười năm tụ lại làm Mặc Nhiên điên cuồng, hẩn ở Đan Tâm Điện, đương nhiên lúc ấy gọi là Vu Sơn Điện. Hẩn mặc kệ mấy ngàn người cúi đầu, nịnh nọt, trong tiếng tung hô bỗng đứng lên, hắc y cuộn cuộn, đi xuống bậc thang.

Hẩn ở trước mặt mọi người, bóp cằm Sở Văn Ninh, mặt hẩn vắn vẹo, cười đến ngọt ngào lại dữ tợn.

“Sư tôn, hôm nay là ngày vui của đồ nhi, sao người vẫn không vui?”

Mấy nghìn người, phút chốc yên tĩnh.

Sở Văn Ninh không kêu ngạo không xu nịnh, thần sắc lạnh lùng: “Ta không có đồ đệ như ngươi.”

Mặc Nhiên ha ha ha liên cười, cười phóng túng tùy tiện, giọng như con ó xoay quanh với lang vũ ở hành lang kim điện, nhận trận kinh hàn.

“Sư tôn tuyệt tình như vậy, làm tâm bốn toạ thật lạnh.” Hẩn cười lớn nói, “Không có đồ đệ như ta? Tâm pháp của ta là ai dạy? Khinh công của ta là ai dạy? Ta khắc nghiệt máu lạnh— Là ai dạy?! Cả người ta đầy sẹo do giới tiên— Ta hỏi ngươi, tất cả là ai đánh!”

Hẩn thu ý cười, giọng chột sắc bén như hung thần, mắt lộ hàn quang.

“Sở Văn Ninh! Nhận một đồ đệ như ta làm người mất mặt lắm sao? Ta ti tiện từ trong xương tuỷ hay là máu bẩn rửa mãi không sạch? Ta hỏi ngươi, Sở Văn Ninh, ta hỏi ngươi một câu— cái gì gọi là “phẩm chất kém, tính khó mài”?”

Hắn cuối cùng điên cuồng, giọng vắn vẹo mà quát lên.

“Người chưa từng coi ta là đồ đệ, chưa bao giờ để ta vào mắt! Nhưng ta—nhưng ta đã từng— thật sự coi người là sư phụ, thật sự kính người, yêu người, vậy mà đối xử với ta như vậy? Người vì sao không thể khen ta một câu, vì sao dù ta làm cái gì, cũng không thể chiếm được nửa chữ “tốt” của người?”

Cả người Sở Văn Ninh cứng đờ, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Y hơi trợn to đôi mắt phượng, nhìn Mặc Nhiên như vậy, môi giật giật, như muốn nói gì đó, rốt cuộc, cái gì cũng không nói ra.

Cảnh Tử Sinh Đỉnh người còn người mất, chỉ còn hai người ở chốn cũ, đứng đối diện nhau.

Trong trầm mặc như vậy, Mặc Nhiên tựa hồ đã bình tĩnh, hắn nhắm hai mắt lại, khi mở ra, lại là gương mặt tươi cười làm quỷ thần ghét bỏ, cười hì hì, cười ngâm ngâm, làm người không rét mà run.

Hắn ôn nhu lại thân thiết nói: “Sư tôn, người không phải khinh thường ta, không phải cảm thấy ta ti tiện sao?”

Dừng một chút, ánh mắt hắn nhìn qua mấy ngàn cái đầu kia, những kẻ đó đều quỳ, như mấy con chó cúi người trước điện của hắn, đều thừa nhận tôn chủ Tu Chân giới, áp đảo hồng trần cuộn cuộn.

Mặc Nhiên mỉm cười nói: “Giờ thì sao? Trước khi người chết, ta hỏi lại người một lần. Trên đời này, rốt cuộc ai mới là ti, ai mới là tôn? Là ai dẫm ai dưới chân, là ai thắng làm vua? Còn ai thua làm giặc?”

Sở Văn Ninh rũ mi, tựa như vẫn đang đắm chìm trong lời tự bạch của Mặc Nhiên, chưa phục hồi tinh thần. Cuối cùng Mặc Nhiên bóp cằm y, ép y nâng mặt.

Khi ép y nhìn mình, Mặc Nhiên bỗng ngẩn người.

Hắn lần đầu tiên, nhìn thấy trên mặt Sở Văn Ninh có vẻ thương tiếc.

Vẻ mặt kia quá xa lạ, Mặc Nhiên bỗng cảm thấy mình bị bóng, theo phản xạ buông tay tay đang bóp mặt y.

“Người...”

Biểu cảm của Sở Văn Ninh rất thống khổ, tựa hồ chịu đựng thứ gì đó cắn tin nuốt xương rất đau đớn, khổ sở tê tâm liệt phế.

Giọng y rất nhỏ, gần như nghẹn ngào.

Thoảng trong gió, chỉ có một mình Mặc Nhiên nghe được.

Y nói: “Thực xin lỗi, Mặc Nhiên. Là sư phụ sai...”

Trong nháy mắt kia, xung quanh đều không có tiếng động, tiếng gió, tiếng cỏ cây, tiếng y phục phấp phật, đều biến mất.

Chỉ có gương mặt Sở Văn Ninh ngửa đầu nhìn hăn, là bằng chứng duy nhất trong trời đất. Là cảnh tượng duy nhất hăn có thể nhìn thấy.

Hăn khi đó, có rất nhiều suy nghĩ. Cao hứng, đặc ý, mừng như điên.

Nhưng mà không phải.

Khi ấy có một ý nghĩ kỳ quái, thế mà chỉ có một—

Không biết từ khi nào mình... Đã cao hơn Sở Văn Ninh nhiều như vậy.

Thời gian, thật sự đã trôi qua rất lâu.

Rất nhiều chuyện cũ, đều đã thay đổi.

Môi Mặc Nhiên mấp máy, lẩm bẩm: “Người... Nói cái gì?”

Sở Văn Ninh lại cười, nụ cười kia không phải nụ cười Mặc Nhiên quen thuộc, Mặc Nhiên nhìn vào đôi mắt phương kia, thấy biểu tình vắn vẹo của mình.

Sau đó, cặp mắt kia chậm rãi nhắm lại, Sở Văn Ninh nghiêng mặt ngã xuống đất— Khi y ngã xuống Mặc Nhiên nháy mắt giữ lấy vai y, hăn điên cuồng tức giận mà gào lên, giọng như dã thú khản đặc.

“Sở Văn Ninh! Sở Văn Ninh người nói cái gì? Người nói lại một lần nữa!!”

Người trong lòng không trả lời, môi tái nhợt như hoa lê, gương mặt tuần tú kia vẫn là biểu tình lạnh nhạt, nhưng trước khi chết, động lại một nụ cười thê lương, khoé miệng hơi cong, là kí ức duy nhất trong đầu, Mặc Nhiên lần đầu tiên thấy gương mặt kia trước Thông Thiên Tháp.

Khẽ mỉm cười, có chút ôn nhu.

“Sở Văn Ninh!!”

Nhưng những ôn nhu đó đã vỡ vụn, hoa hải đường rơi đầy đất.

Hăn rốt cuộc hoàn thành ước nguyện, dẫm lên mạng sống của sư tôn, thành người đứng trên đỉnh cao nhất.

Nhưng vậy thì sao? Vậy thì đã sao!!

Hận ý khổ sở trong lòng chỉ tăng không giảm, đây là cái gì?

Trong tay Mặc Nhiên tự một làn sương đen, đầu ngón tay lướt qua, nhanh chóng điểm lên mấy huyệt của Sở Văn Ninh, phong bế chút hơi tàn cuối cùng của y.

“Người nghĩ có thể cứ thế chết sao?” Hai mắt Mặc Nhiên trợn lớn, vẻ mặt dữ tợn, “Còn chưa xong, Sở Văn Ninh, giữa chúng ta còn chưa giải quyết rõ ràng, ta không để yên! Vẫn còn chưa xong! Người nếu không nói rõ ràng với ta— Ta sẽ đem Tiết Mông, đem Côn Luân Đạp Tuyết cung, đem mấy người người che chở, đều bóp nát!! Đều xé thành vụn!! Người nghĩ kỹ cho ta!!”

Nghi thức không tiếp tục, mấy ngàn người quỳ gối, hăn cũng không thêm để ý.

Hăn thay đổi chủ ý. Hăn không cần Sở Văn Ninh chết.

Hăn hận y, hăn muốn Sở Văn Ninh sống— Sống...

Hăn bế nam nhân đã mất máu quá nhiều kia lên, dùng khinh công lướt qua, nhảy qua mấy mái nhà cao, đi thẳng đến phía Nam— Tới Hồng Liên Tạ Thủy, là nơi Sở Văn Ninh từng ở.

Nơi đó nhiều linh khí, nhiều tiên thảo, hăn muốn cứu Sở Văn Ninh về.

Người này còn sống mới có thể hận, nếu người này chết, không còn lý do gì để hận nữa. Hăn điên rồi hay sao mới ra tay giết chết Sở Văn Ninh?

Nếu Sở Văn Ninh chết, thế gian này với hăn, rốt cuộc còn ý nghĩa gì...

Nằm trên giường, tự mình liếm láp hồi ức.

Đã hơn nửa đêm, vẫn không thể ngủ được.

Mặc Nhiên dứt khoát đứng dậy, rửa mặt, mặc xong quần áo, cầm theo một đèn lồng, đến Diêm La Điện.

Sở Văn Ninh nhất định chỉ băng bó qua loa, liền tới đó phạt quỳ. Người này, Mặc Nhiên biết rõ, vừa ngốc vừa quật cường, rất cứng nhắc, chưa bao giờ nghĩ cho bản thân mình có chịu nổi hay không, cho Tiết Mông can y, cũng không can được.

Quả nhiên, đến ngoài Diêm La Điện, liền thấy một ánh cây đèn xanh tịch mịch, nên không ngừng nhỏ xuống.

Sở Văn Ninh quỳ đưa lưng về cửa điện, thân hình thẳng tắp, như cây thông trong gió.

Lúc nhìn thấy bóng lưng Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên lại hơi hồi hận, hơn nửa đêm, phát điên cái gì? Đi tìm Sở Văn Ninh? Điên rồi sao?

Nhưng đến cũng đến rồi, giờ xoay người bỏ đi như vậy, cảm thấy thật ngốc. Hắn nghĩ nghĩ, ra mấy cách, gác đèn lên chân canh ở ngoài, không định bỏ đi, cũng không vào, cứ đứng ngoài cửa sổ như vậy, khuỷu tay gác trên song cửa sổ, nâng má, nhìn Sở Văn Ninh ở xa.

Chuông đồng trên mái cong dong đưa nhẹ, mùi hoa cỏ thơm nhẹ trần ngập trong đêm.

Hai người một đứng một quỳ, cách cửa gỗ khắc hoa màu đỏ, cách không gian tĩnh mịch trong điện.

Nếu trước khi trùng sinh, Mặc Nhiên đã đủ lập trường, có thể xông vào trong điện, ra lệnh Sở Văn Ninh dừng việc tự trách mình, trở về nghỉ ngơi.

Nếu Sở Văn Ninh không muốn, hắn cũng đủ khả năng, có thể trói tay chân Sở Văn Ninh lại, thô bạo bế người đem đi.

Nhưng mà hiện tại, hắn không có lập trường, cũng không có năng lực.

Hắn thậm chí còn không cao bằng Sở Văn Ninh.

Tâm tình Mặc Nhiên phức tạp, đứng ngoài cửa sổ nhìn tới người bên trong, người bên trong lại không nhận ra, hắn không nhìn thấy mặt Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh cũng không nhìn thấy mặt hắn.

Vì thế, mèo trắng quỳ một đêm, chưa từng quay đầu lại.

Vì thế, chó ngốc cũng đứng một đêm, chưa từng rời đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay cho một tiểu kịch trường về động vật~

Trước đây có một con cún con, bởi vì vừa bẩn vừa ngốc, nên người ta không thích nó, chỉ có thể lang thang khắp nơi.

Có một ngày, cún con được một bá bá nhìn thấy, đưa về nhà mới. Nhà mới rộng lại ấm, cún con rất vui, nhất là mèo trắng lớn đang ngủ say cuộn tròn trên đệm mềm, nhìn qua rất ôn nhu, cún con gâu gâu kêu lên, vui vẻ dụi vào lông của mèo trắng lớn.

Nhưng mà, mèo trắng lớn tỉnh dậy không giống trong tưởng tượng, nó luôn lạnh lùng nhìn cún con, cũng không thèm nhìn đối phương kêu ư ử làm

nững, lúc không vui, thậm chí còn quên thu móng vuốt, vào lên mặt cún con.

Dần dần, cún con lớn rồi, mèo trắng lớn trước mặt nó, dần thành mèo trắng nhỏ.

Nó vốn tưởng đó là một con vật cứng như đá, nhưng bỗng nhận ra cơ thể mèo trắng rất mềm mại, không khỏi làm nó nhớ đến đêm đầu tiên, h lẫn nằm bên cạnh bộ lông ấm áp của chú mèo kia ngủ mất.

Nhưng nó vĩnh viễn không biết, đêm đó mèo trắng mở đôi mắt lưu li ra.

Vật nhỏ từ nơi nào đến, thật bẩn...

Bạch miêu nghĩ, đưa lưỡi hồng nhạt hơi rấp, yên lặng liếm lông cho cún con.

Cún còn bị liếm “gừ gừ” một tiếng, mơ hồ trợn mắt, tưởng đây là một giấc mơ. Trong mơ cuộc phiêu bạt của nó đã dừng, chỉ có mèo lớn, đối xử với nó rất tốt rất tốt.

[Husky] Chương 30: Bốn toạ không muốn ăn đậu hủ

Edit: Chu

“Nè, nè, mấy người nghe gì chưa? Ngọc Hành trưởng lão phạm giới luật, ba ngày này đều phải phạt quỳ ở Diêm La Điện.”

Sau khi lên lớp, chúng đệ tử tụ tập ở Thiện Ác Đài ngồi thiền. Rốt cuộc có mười mấy người trẻ tuổi tần hai mươi, không tĩnh tâm lặng như nước được, sư phụ vừa không để ý, bọn họ đã bắt đầu chụm đầu ghé tai, thì thầm to nhỏ.

Chuyện Sở Văn Ninh bị phạt quỳ nhanh chóng lan rộng.

Mấy đệ tử hôm qua thấy phạt đánh không chút keo kiệt chia sẻ cho người khác biết.

“Ấy, sao các người biết muện thế? Ài... Hình như hôm qua Lộc Tồn trưởng lão đưa các người lên núi hái hoa Dạ Chi Lộ? Được rồi— Các người đã bỏ lỡ nhiều chuyện! Chiều tối hôm qua, ở Thanh Thiên Điện, máu bay tứ tung, thậm chí không nỡ nhìn, Ngọc Hành trưởng lão bị đánh hơn hai trăm gậy! Hơn hai trăm gậy đó! Mà gậy toàn đánh xuống chỗ hiểm! Không hề lưu tình!”

Đệ tử kia nói mỗi câu, liền làm ra biểu hiện khoa trương. Các sư đệ sư muội xung quanh kinh hô, khỏi phải nói đặc ý thế nào.

“Các người biết nhận hai trăm gậy sẽ thế nào không? Người khoẻ mạnh cũng có thể bị đánh chết, đừng nói là Ngọc Hành trưởng lão, khi ấy y chịu không nổi, ngất đi. Làm thiếu chủ của chúng ta phát điên luôn, xông vào vùng tay đánh nhau với Giới Luật trưởng lão, nói gì cũng không cho người đụng một ngón tay nào vào Ngọc Hành trưởng lão, ai da tình huống kia—”

Hắn nhăn mặt như nếp gấp trên bánh bao, làm mặt quỷ, cuối dùng đuôi ngón tay, lướt qua một vòng, tổng kết ba chữ:

“Chắc chắc chắc.”

Lập tức có tiểu sư muội xinh đẹp biến sắc: “Cái gì! Ngọc Hành trưởng lão ngất đi?”

“Thiếu chủ đánh nhau với Giới Luật trưởng lão?”

“Thế nào hôm nay không thấy Ngọc Hành trưởng lão... Thật đáng thương... Người phạm phải giới gì vậy?”

“Nghe nói trong cơn giận đánh người uỷ thác.”

“...”

Nhàn ngôn toái ngữ thỉnh thoảng sẽ lọt vào tai Tiết Mông, tính thiếu chủ Tử Sinh Đình chả khác gì sư tôn, cực kỳ hung dữ. Đáng tiếc chuyện này không phải một người có thể ngăn được, trên Thiện Ác Đài đều tốp năm tốp ba, thì thầm “Ngọc Hành trưởng lão bị phạt” vân vân, làm hắn cảm thấy rất ồ, nhưng lại chẳng thể làm gì.

Bên này trán Tiết Mông nổi gân xanh, bên kia Mặc Nhiên một đêm không ngủ, ngáp liên tục.

Tiết Mông không có chỗ nào để phát hoả, liền trút luôn lên Mặc Nhiên giọng cùng dáng vẻ đều hung dữ nói: “Mới đến giờ Dần, tên chó chết nhà ngươi, mới sáng ra đã lừa cái gì! Bình thường sư tôn dạy ngươi như nào?”

“Hả?” Mặc Nhiên vẫn buồn ngủ, ngáp lớn một cái nữa, “Tiết Mông ngươi ăn no bụng mở, sư tôn dạy ta còn chưa nói, ngươi là ai, ta chính là đường ca của ngươi, ngươi nói chuyện với đường ca có quy củ chút, đừng có không lớn không nhỏ.”

Tiết Mông hung tợn nói: “Đường ca ta là chó, ngươi giỏi thì làm đi!”

Mặc Nhiên cười nói: “Ngươi không ngoan như vậy, không để huynh trưởng vào mắt, sư tôn hẳn rất thất vọng.”

“Ngươi còn có mặt mũi nhắc tới sư tôn! Ta hỏi ngươi, hôm qua ngươi muốn đến Giới Luật Đình, ngươi vì sao không ngăn người lại?”

“Manh Manh, sư tôn người là ai, Văn Dạ Ngọc Hành, Bắc Đẩu Tiên Tôn, ngươi thử cản cho ta xem cái?”

Tiết Mông giận tím mặt, rút kiếm đứng lên, mày kiếm cũng dựng nói: “Người con mẹ nó gọi là ta là gì?!”

Mặc Nhiên chống cằm mà cười: “Manh Manh ngoan, ngồi xuống đi.”

Tiết Mông nổi trận lôi đình: “Mặc Vi Vũ, ta giết người!!”

Sư Muội kẹt giữa hai người bọn họ, nghe bọn họ suốt ngày ầm ĩ, nhin không được thở dài, yên lặng day thái dương, nỗ lực tập trung tinh thần đọc sách của mình: “Nhật nguyệt hồ trung quán, linh hạch sơ thành. Thiên Đạo không thể phá, tử sinh tham dư thương...”

Chớp mắt đã trôi qua ba ngày, Sở Văn Ninh tự xám hối đã kết thúc.

Theo luật, tiếp theo chính là ba tháng cấm túc. Trong khoảng thời gian này, y không thể rời khỏi Tử Sinh Đình, theo yêu cầu đến Mạnh Bà Đường làm việc, còn lau chùi hành lang ở cầu Nại Hà, dọn dẹp bậc thang trước sơn môn, đợi đã.

Giới Luật trưởng lão lo lắng sốt ruột: “Ngọc Hành trưởng lão, nói thật, ta thấy mấy việc này người đừng làm. Người dù sao cũng là tông sư, làm mấy chuyện rửa bát quét sàn này... Thực sự uất ức rồi.” Còn nửa câu sau chưa nói ra—

Chủ yếu là lão phu thực sự hoài nghi người có thể quét rác nấu cơm giặt đồ không đó!

Sở Văn Ninh không hề nghi ngờ mình, quy quy củ củ mà đến Mạnh Bà Đường báo cáo.

Tổng quản trên Mạnh Bà Đường, cho tới phó bếp, nghe tin Sở Văn Ninh đến đây làm sai vặt, đại sắc thất kinh, như lao vào đại địch.

Bạch y Sở Văn Ninh nhẹ nhàng, phát qua.

Khuôn mặt tuần tú thanh lãnh bình tĩnh, không mang bất kì biểu cảm gì, nếu cho thêm một đám mây dưới chân y, tay cầm thêm cái phất trần, so với tiên nhân cũng chẳng khác gì nhau.

Tổng quản ở Mạnh Bà Đường cảm thấy rất ngại, rất lo lắng, thế mà hân phải sai mỹ nam tử như vậy đi rửa rau nấu cơm.

Sở Văn Ninh lại là mỹ nam tử tự giác, y đi vào trong bếp, lạnh lùng nhìn lướt qua mọi người, tất cả không nhin được mà lui một bước.

“...” Sở Văn Ninh đi thẳng vào vấn đề, “Ta phải làm gì?”

Tổng quản xấu hổ mà vò vạt áo suy nghĩ một lát, thật cẩn thận nói: “Trưởng lão cảm thấy, rửa rau thì thế nào?”

Sở Văn Ninh đáp: “Được.”

Tổng quản đại đại nhẹ nhàng thở ra, hẳn cảm thấy mười ngón tay của Sở Văn Ninh không dính nước mùa xuân, có lẽ sẽ không đồng ý làm mấy chuyện như rửa rau này, nhưng mặt khác việc này tuy không nặng nhọc, nhưng cần chút kỹ thuật, hẳn lo Sở Văn Ninh làm không tốt. Nếu Sở Văn Ninh dứt khoát đồng ý đi rửa rau, thì hẳn cũng không cần lo nữa.

Sự thật chứng minh, tổng quản quá ngây thơ.

Gần Mạnh Bà Đường có một dòng suối nhỏ trong vạt, Sở Văn Ninh ôm sọt rau xanh biếc xanh, đi tới bên suối, xắn tay áo bắt đầu rửa rau.

Nơi này thuộc quản lí của Toàn Cơ trưởng lão, thỉnh thoảng sẽ có đệ tử dưới môn hạ của Toàn Cơ tới, thấy Sở Văn Ninh đang rửa rau, sợ tới mức nói không nổi, dụi mắt ba bốn lần xác nhận mình không nhìn nhầm, mới giật mình ngạc nhiên nói: “Chào, chào buổi sáng– Ngọc, Ngọc Hành trưởng lão.”

Sở Văn Ninh giương mắt: “Chào buổi sáng.”

Đệ tử của Toàn Cơ trưởng lão run lấy bầy, chạy trốn chết.

“...”

Sở Văn Ninh lười nói nhiều với bọn họ, tiếp tục việc bẻ lá cái, cọ rửa, ném về sọt.

Y rửa hết sức nghiêm túc, từng cái là đề bẻ ra, làm đi làm lại mấy lần. Hậu quả của việc làm vậy chính là– sắp đến giữa trưa, một sọt rau xanh còn chưa rửa xong.

Đầu bếp trong nhà bếp sút đầu mẻ trán, đi qua đi lại: “Làm sao bây giờ? Trưởng lão sao còn chưa về? Y không về thì không có rau, không có rau thì nấu thịt bò như thế nào?”

Tổng quản nhìn trời, nói: “Kệ đi, đừng đợi nữa, đổi sang làm thịt bò kho đi.”

Vì thế khi Sở Văn Ninh quay lại, thịt bò của Mạnh Bà Đường đã ra khỏi nồi, hầm nhừ rất ngon, hoàn toàn không cần rau. Sở Văn Ninh cau mày, y

ôm sọt rau, có chút không vui, lạnh lùng nói: “Sao không cần rau, còn bảo ta đi rửa?”

Lông tóc tổng quản dựng đứng. lấy khăn lau mồ hôi lạnh trên trán, nói ra một câu làm mình không ngừng hồi hận: “Đây không phải, là vì muốn trưởng lão nấu một nồi đậu hủ hầm rau sao?”

Sở Văn Ninh không có biểu tình gì, vẫn ôm sọt rau của y, nghiêng đầu trầm mặc mà suy tư: “...”

Tổng quản vội nói: “Nếu trưởng lão không muốn, cũng không cần để—”
Chữ “ý” còn chưa ra khỏi miệng, Sở Văn Ninh đã hỏi: “Đậu hủ ở đâu?”
Tổng quản: “...”

“Ngọc Hành trưởng lão, ngài... biết vào bếp sao?”

Sở Văn Ninh nói: “Cũng không phải hoàn toàn không biết. Có thể thử một lần.”

Buổi trưa hôm đó, chúng đệ tử vẫn hi hi ha ha đến Mạnh Bà Đường như bình thường, tốp năm tốp ba tìm chỗ ngồi, đến quầy tìm mấy món để ăn.

Tử Sinh Đình không ép kiêng ăn, đồ ăn luôn phong phú, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Bò kho béo nạc vừa đủ, thịt băm hương cá đậm đà, thịt rán vàng giòn, còn có thịt cá nấu ớt băm đỏ tươi mê người. Các đệ tử không ngừng cướp nhau mấy món mình thích, ồn ào một đường, bảo bếp phó cho mình nhiều hơn một muống sườn xào chua ngọt, rưới chút nước thịt kho lên cơm, hoặc là cho thêm ít bột ớt.

Chạy nhanh nhất luôn là đệ tử của Lộc Tồn trưởng lão, tiểu gia hoả đứng đầu mạo hiểm lên trước, vẫn còn nhớ thương đậu hủ Ma Bà. Hắn nhanh nhẹn bưng khay đi tới tủ cuối, không nâng mắt, nói: “Phó bếp, cho một bát đậu hủ.”

Mười ngón tay thon dài trắng nõn của phó bếp, đưa cho hắn một bát đậu hủ đầy.

Nhưng mà, không phải đậu hủ Ma Bà hắn quen. Mà là một bát cháy đen sì, nguyên liệu nấu nhìn không ra nữa trông quỷ dị.

Nên đệ tử cả kinh: “Đây là cái gì?”

“Rau xanh nấu đậu hủ.”

Tiếng người trong Mạnh Bà Đường ồn ào, đệ tử kia cũng không để ý giọng trả lời nọ, rất tức giận nói: “Người luyện thuốc à? Đây cũng gọi là rau xanh nấu đậu hủ? Ta không lấy, người cầm về đi!”

Vừa mắng, vừa trừng mắt nhìn phó bếp kia, kết quả vừa thấy người đứng sau quầy, đệ tử kia sợ tới mức kêu thảm một tiếng, suýt nữa làm đổ cả khay.

“Ngọc, Ngọc Hành trưởng lão!”

“Ừm.”

Đệ tử kia muốn khóc: “Không phải, cái kia ta, lúc này không phải ta có ý đó. Ta...”

“Nếu không ăn, thì đi đi.” Mặt Sở Văn Ninh không có cảm xúc gì mà nói, “Không nên lãng phí.”

Đệ tử kia cứng đờ bê khay, lại cứng đờ đưa cho Sở Văn Ninh, sau đó vắt tay vắt chân mà chạy.

Chỉ một lát sau, mọi người đều biết người đứng ở quầy cuối là Ngọc Hành trưởng lão, vì thế Mạnh Bà Đường vốn đang náo nhiệt, thoáng chốc gà bay chó sủa không còn tiếng động.

Chúng đệ tử như chó con, thành thành thật thật xếp hàng, hoang mang sợ hãi bê đồ ăn, cung cung kính kính đến tú quầy cuối, lắp bắp chào hỏi trưởng lão, sau đó lão đảo xiêu vẹo chạy đi.

“Chào Ngọc Hành trưởng lão.”

“Ừ.”

“Ngọc Hành trưởng lão ngày mới vui vẻ.”

“Ngày mới vui vẻ.”

“Ngọc Hành trưởng lão vất vả rồi.”

“...”

Chúng đệ tử hoàn toàn quy củ, hết sức cẩn thận, vì thế Ngọc Hành trưởng lão nhận mấy trăm câu hỏi của chúng đệ tử đang gấp muốn chết, nhưng cũng không có ai dám nếm thử nồi rau xanh nấu đậu hủ.

Từ từ, hàng ngắn dần, các phó bếp khác nhanh chóng hết đồ ăn, chỉ có Sở Văn Ninh vẫn đầy, nồi thức ăn đã nguội, vẫn không có ai hỏi thăm.

Trên mặt Sở Văn Ninh không chút gợn sóng, trong lòng lại phức tạp. Dù sao y cũng đã rửa cả một buổi sáng...

Lúc này, ba đệ tử thân truyền của y tới. Tiết Mông vẫn mặc lam y với giáp bạc nhẹ, gọn gàng thoải mái sáng sủa. Hắn hơi kích động mà thò lại gần: “Sư tôn! Người sao rồi? Vết thương còn đau không?”

Sở Văn Ninh rất bình tĩnh: “Không đau.”

Tiết Mông: “Như vậy, là tốt rồi.”

Sở Văn Ninh nhìn hắn một cái, đột nhiên hỏi: “Người ăn đậu hủ không?”

Tiết Mông: “...”

Tác giả có lời muốn nói:

Sở Văn Ninh: Người ăn đậu hủ không?

Đệ tử Giáp: Không, không ăn ạ.

Sở Văn Ninh: Người ăn đậu hủ không?

Đệ tử Ất: Á á á bị dị ứng đậu hủ ạ!

Sở Văn Ninh: Người ăn đậu hủ không?

Tiết Mông: Gì ạ!... (đột nhiên mặt đỏ tai hồng) ta là thẳng nam! Ta, ta sao có thể ăn đậu hủ của sư tôn!

Sở Văn Ninh:... Người nghĩ gì đấy, cút đến Thanh Thiên Điện xám hối!

Giờ cút ngay! Sau không được làm loạn với Mặc Vi Vũ nữa! (giận lật bàn)

[Husky] Chương 31: Bá phụ của bốn toạ

Edit: Chu

Vì để bày tỏ lòng thành trước mặt sư tôn, thiếu chủ đã gọt ba đĩa đậu hũ cháy đen, cũng đảm bảo mình sẽ ăn không thừa một miếng, ăn hết toàn bộ. Sở Văn Ninh hết sức hài lòng, hiếm khi lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Mặc Nhiên theo sau nhìn thấy, không vui. Đạp Tiên Đế Quân luôn có một chấp niệm khó nói với Sở Văn Ninh, lập tức cũng muốn ba phần đậu hũ. Sở Văn Ninh nhìn hắn một cái: “Ăn nhiều như vậy, không khó chịu sao?”

Mặc Nhiên và Tiết Mông xua tay: “Đừng nói ba phần, dù có thêm ba phần nữa, ta cũng ăn hết.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói: “Tốt.”

Sau đó đưa cho Mặc Nhiên sáu phần đậu hũ, cũng nói: “Người cũng giống vậy, không được lãng phí.”

Mặc Nhiên: “...”

Hai người kia đều lấy rồi, Sư Muội đương nhiên cũng không ngoại lệ, cười nói: “Kia... Sư tôn, ta cũng muốn ba đĩa.”

Vì thế ngày đầu tiên Ngọc Hành trưởng lão bị cấm túc trôi qua, ba đệ tử của y vì ăn thức ăn hỏng mà đau bụng. Hôm sau, Giới Luật trưởng lão đến tìm Sở Văn Ninh, uyển chuyển nói Mạnh Bà Đường không thiếu người giúp, mời Sở Văn Ninh đến cầu Nại Hà, hộ quét lá rụng, lau cột.

Cầu Nại Hà là nơi nối liền giữa chủ khu của Tử Sinh Đỉnh và nơi đệ tử nghỉ ngơi, có thể để năm chiếc xe ngựa song song đi qua, kiêu trộ cửu thú làm bằng bạch ngọc đứng sừng sững, đại diện cho chín con rồng, còn có ba trăm sáu mươi cột đầu sư tử thấp, khí thế hiên ngang.

Sở Văn Ninh yên lặng quét dọn, quét xong, cẩn thận lau mấy con thú bằng ngọc.

Nửa ngày nhanh chóng trôi qua, màu trời chợt xám dần, trời mưa.

Các đệ tử tan học phần lớn không mang theo ô, ồn ào nhảy qau vũng nước chạy tới. Giọt mưa rơi lên thềm đá, Sở Văn Ninh nhìn thoáng ra phía xa, thấy những thiếu nam thiếu nữ trên mặt mang ý cười nhẹ nhàng kia, chật vật nhưng vẫn sáng lạn trong màn mưa.

“...” Sở Văn Ninh biết, nếu họ thấy mình, ý cười nhẹ nhàng này sẽ biến mất, vì thế y nghĩ, vòng xuống dưới vòm cầu.

Mấy đệ tử nhanh chân chạy tới trước, nhìn thấy rõ, không khỏi “Ồ” một tiếng.

“Kết giới?”

“Sao trên cầu Nại Hà lại đặt kết giới?”

“Có lẽ là Toàn Cơ trưởng lão tạo đi.” Có đệ tử đoán nói, “Toàn Cơ trưởng lão tốt với chúng ta nhất mà.”

Kết giới kim sắc nửa trong suốt che trên cầu Nại Hà, kéo rộng trải dài, đầy khí thế kéo tới tận nơi nghỉ ngơi của các đệ tử, che kín đoạn đường tiếp theo họ đi.

“Nhất định là Toàn Cơ trưởng lão, nơi này không phải do người quản sao?”

“Toàn Cơ trưởng lão thật tốt.”

“Kết giới này thật đẹp, trưởng lão quả nhiên lợi hại.”

Chúng đệ tử lắc đầu tóc ướt đầm, hi hi ha ha xô đẩy nhau trốn vào kết giới, đến tận khi không còn tiếng động nào vang lên, các thiếu niên đều đã đi xa, y mới chậm rì rì thu kết giới lại, thông thả bước ra khỏi vòm cầu.

“Sư tôn.”

Bỗng dưng có người gọi y.

Sở Văn Ninh ngẩng đầu, trên bờ không một bóng người.

“Ta ở đây.”

Y lại ngửa đầu theo tiếng gọi, thấy Mặc Nhiên ngồi nghiêng trên cây cầu bạch ngọc, mặc một bộ lam y giáp bạc nhẹ, chân lười nhác vắt vẻo bên lan can.

Mặt mày thiếu niên đen đến dọa người, lông mi như tán quạt nhỏ, rủ xuống trước mắt. Đang che một tán ô, cười như không cười nhìn mình.

Hai người họ một ở trên cầu, rừng lá xào xạc. Một ở dưới cầu, mưa lạnh chảy vào sông.

Cứ nhìn nhau như vậy, nhất thời không ai nói gì.

Giữa trời mưa mù mịt, lâm li triền miên, thỉnh thoảng có lá trúc theo mưa gió bay xuống, lướt qua giữa hai người.

Cuối cùng Mặc Nhiên cười lên tiếng, mang theo chút trêu chọc: “Toàn Cơ trưởng lão, người ướt hết rồi.”

Sở Văn Ninh cơ hồ cũng đồng thời lạnh lùng mở miệng: “Sao người biết là ta?”

Mặc Nhiên nhấp môi, cong đôi mắt, má lúm đồng tiền thật sâu: “Kết giới lớn như vậy, Toàn Cơ trưởng lão sao có thể tạo ra được? Không phải sư tôn, thì còn có thể là ai?”

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên biết y lười tự tạo kết giới tránh mưa, tay vừa động, đã thả ô xuống dưới.

“Cái này cho người, lấy đi.”

Ô giấy đỏ tươi rơi xuống, Sở Văn Ninh đỡ được, cán dù bằng gỗ trúc xanh vẫn còn có hơi ấm, trên mặt dù có giọt nước trong suốt nhỏ xuống, Sở Văn Ninh ngẩng đầu nhìn hắn: “Vậy còn người?”

Mặc Nhiên cười đến xảo quyết: “Sư tôn làm phép, không phải ta có thể sạch sẽ trở về rồi sao?”

Sở Văn Ninh hừ một tiếng, nhưng vẫn phất nhẹ ống tay áo, trên đầu Mặc Nhiên lập tức xuất hiện một màn chắn ánh kim, Mặc Nhiên ngửa đầu nhìn, cười nói: “Ha ha, thật đẹp, còn có hoa mẫu đơn, đa tạ.”

Sở Văn Ninh liếc mắt nhìn hắn: “Đó là hoa hải đường, chỉ có năm cánh.”

Dứt lời, bạch y cùng dù, nhẹ nhàng rời đi. Để lại một mình Mặc Nhiên dưới màn mưa, đếm cánh hoa: “Một, hai, ba, bốn, năm... A, thật sự có năm cánh...”

Lại giương mắt, Sở Văn Ninh đã đi xa.

Mặc Nhiên neho mắt lại, đứng dưới kết giới, nét cười trẻ con trên mặt từng chút biến mất, dần dần thay bằng biểu tình phức tạp.

Hắn bỗng không hiểu rõ rốt cuộc mình nghĩ cái gì.

Nếu tình cảm với một người, chỉ đơn thuần là thích, hoặc đơn thuần là ghét thì tốt rồi.

Cơn mưa này bốn ngày mới dừng, khi mây mở gió ngừng, một đoàn xe ngựa đông người, đạp lên vũng nước, dầm vờ ánh mặt trời chiếu xuống, dừng lại trước sơn môn Tử Sinh Đỉnh.

Mành trúc vén lên, một chiết phiến gỗ trúc đỏ tươi thò ra.

Ngay sau đó, một đôi giày lam đế bạc bước ra, dầm lên càn xe, “bộp” một tiếng nặng nề bước xuống đất, bụi đất mù mịt.

Nam nhân mắt to mày rậm, cao lớn vạm vỡ, mặc lam y giáp bạc nhẹ, râu để quai nón, tầm bốn mươi tuổi. Gã thoạt nhìn thô tục, nhưng bàn tay thô ráp lại phe phẩy một chiết phiến làm thủ công tinh xảo, quái dị không nói nên lời.

Chiết phiến “soạt” một tiếng mở ra, mặt trước để người khác thấy, viết—
“Tiết lang rất đẹp.”

Mặt sau quay về mình viết—

“Thế nhân rất xấu.”

Chiết phiến này nổi danh trên giang hồ nguyên nhân là, ngoài việc chủ chân chiết phiến này có công phu lợi hại, còn do dòng chữ đáng xấu hổ viết trên mặt.

Mặt trước tự khen mình, mặt sau lại chê bai người khác.

Chiết phiến lay nhẹ, trong vòng trăm dặm đều ngửi thấy mùi tự luyện của chủ nhân, Tu Chân giới không ai không biết đến.

Mà chủ nhân chiết phiến này là ai? Chính là tôn chủ Tử Sinh Đỉnh ra ngoài hơn hai tháng, phụ thân của Tiết Mông, bá phụ của Mặc Nhiên, Tiết tiên trưởng Tiết Chính Ung.

Cái gọi là rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột con mới sinh đã biết đào động.

Đạo lý cũng vậy, con là không tước, cha đương nhiên cũng mở bình phong.

Tuy Tiết Mông lớn thanh mặt mày thanh tú, khác hẳn với người cha hồn nhiên mạnh mẽ khoe khoang, nhưng ít nhất hai người họ cũng có điểm giống nhau—

Đều cảm thấy “Tiết lang rất đẹp, thể nhân rất xấu.”

Tiết Chính Ung duỗi lưng, động gân cốt, lắc cổ, cười nói: “Ấy chà, ngồi xe ngựa mới chết ta, cuối cùng cũng về đến nhà.”

Trong Đan Tâm Điện, Vương phu nhân đang bốc thuốc chế thuốc, vừa nhờ Mặc Nhiên và Tiết Mông làm mấy việc.

Bà ôn nhu nói: “Chỉ huyết thảo bốn lượng, thủ dương một chi.”

“Nương, xong rồi.” Tiết Mông ngồi bên cạnh bà, đưa thảo dược cho bà. Vương phu nhân nhận lấy, ngửi thử mùi chỉ huyết thảo, sau đó nói: “Không được, thảo dược này để với nắng hoặc quá lâu, mùi thay đổi. Điều thuốc sẽ giảm hiệu quả. Lấy một ít thảo dược mới đi.”

“À được.” Tiết Mông đứng dậy đến phòng tìm thuốc.

Vương phu nhân lại nói: “Ngũ linh chi ba tiền, thổ ti tử một tiền.”

Mặc Nhiên lưu loát đưa nguyên liệu tới cho bà: “Bá mẫu, thuốc này cần sắc bao lâu?”

“Không cần sắc, hoà vào nước là uống được.” Vương phu nhân nói, “Để ta nghiền thành bột là xong, A Nhiên có thể đưa tới cho Ngọc Hành trưởng lão không?”

Mặc Nhiên vốn không muốn đi, nhưng nhìn thoáng qua bóng Tiết Mông, trong lòng biết nếu mình không đi, người đưa nhất định sẽ là Tiết Mông.

Không biết vì sao, hẳn không thích một mình Tiết Mông ở cùng với Sở Văn Ninh, vì thế nói: “Được nha.”

Dừng một chút, lại hỏi: “Đúng rồi bá mẫu, thuốc này có đắng không?”

“Hơi đắng một chút, làm sao vậy?”

Mặc Nhiên cười nói: “Không có gì.” Nhưng vẫn thuận tay lấy một viên kẹo trên đĩa trái cây, nhét vào tay áo.

Người trong chính điện hết sức chuyên chú điều thuốc, cửa đại điện bỗng vang lên một tiếng cười to hào sảng. Tiết Chính Ung bước vào trong điện, nét mặt sáng sủa, vui vẻ nói: “Nương tử, ta đã về rồi! Ha ha ha ha ha!”

Đường đường là chi chủ một phái, đi vào không hề báo trước, Vương phu nhân cũng ngạc nhiên suýt chút nữa làm rơi muống thuốc bột. Bà kinh ngạc mà mở to đôi mắt đẹp: “Phu quân?”

Mặc Nhiên cũng đứng dậy chào: “Bá phụ.”

“Ồ, Nhiên nhi cũng ở đây sao?” Tiết Chính Ung lớn lên cường tráng uy nghiêm, lời nói lại rất hoà ái, gãi dùng sức vỗ vai Mặc Nhiên, “Tiểu tử ngoan, lâu rồi chưa thấy con, hình như chạy đi làm mấy việc. Sao rồi? Chuyển đi đến trấn Thái Điệp có thuận lợi không?”

Mặc Nhiên cười nói: “Có thể nói là thuận lợi.”

“Được, được được được! Có Sở Văn Ninh ở đấy, ta biết sẽ không có sơ xuất gì, ha ha ha ha— Đúng rồi, sư phụ con đâu? Lại một mình ở trên núi nghịch mấy thứ đồ linh tinh?”

Mặc Nhiên nghe vậy, hơi xấu hổ: “Sư tôn người...”

Tính bá phụ hăn nóng như lửa, dễ bị cảm xúc chi phối, kiếp trước bá phụ chết, nguyên nhân cũng có phần lớn là do tính cách như vậy. Mặc Nhiên đương nhiên không muốn nói Sở Văn Ninh chịu hai trăm gậy phạt, còn bị cấm túc ba tháng. Đang nghĩ nên nói thế nào, phía sau chợt có một tiếng “A” lên.

Tiết Mông ngơ ngác ôm đống chỉ huyết thảo đi ra, thấy phụ thân mình, vui mừng không xiết gọi: “Cha.”

“Mông Nhi!”

Mặc Nhiên âm thầm thở phào, cặp cha con này một khi gặp nhau, tất nhiên sẽ a dua nịnh nọt, khen ngợi nhau, đúng lúc mình đang nghĩ nên nói chuyện Sở Văn Ninh bị phạt như thế nào.

Quả nhiên, cha con không tước dựng lông đuôi, dùng hết sức mà khen ngợi nhau.

“Hai tháng không gặp, con ta lại đẹp lên không ít. Càng ngày càng giống cha con!”

Tiết Mông lớn lên khác cha hoàn toàn, chỉ giống hệt mẹ nó, nhưng hăn vẫn chấp nhận, cũng nói: “Thân thể cha cũng cường tráng hơn rất nhiều.”

Tiết Chính Ung vung tay lên, cười nói: “Khoảng thời gian này, ta ở Côn Luân Đạp Tuyết cung, càng cảm thấy thiếu niên trong thiên hạ, đều không

giỏi bằng con ta! Ấy dà, đám đàn bà kia đều ghét ta, Mông Nhi, con nhớ Mai Hàm Tuyết không?”

Mặt Tiết Mông lập tức khinh thường: “Là tên mập mười mấy năm trước bế quan sao? Nghe nói là đại sư huynh ở Đạp Tuyết cung? Hẳn xuất quan rồi?”

“Ha ha ha, trí nhớ con thật tốt, chính là hắn. Khi nhỏ từng tới nhà ta ở một thời gian, còn ngủ chung giường với con.”

“... Sao có thể không nhớ rõ, béo như chó, ngủ còn đạp người, bị hắn đạp xuống nhiều lần. Cha đến gặp hắn sao?”

“Gặp rồi, gặp rồi.” Tiết Chính Ung vuốt râu, như đang nhớ lại. Tiết Mông là thiên chi kiêu tử, trời sinh hiếu chiến, vì thế khó nhịn nổi mà hỏi: “Sao rồi?”

Tiết Chính Ung cười nói: “Muốn ta kể cũng được, không bằng con. Một nam tử ôn nhu, sư phụ hắn dạy đánh đàn nhảy múa cái gì, dùng khinh công còn như cánh hoa, buồn cười chết cha con, ha ha ha ha!”

Tiết Mông chun mũi, như cảm thấy tởm.

Một đứa trẻ mập mạp, đánh đàn khiêu vũ, cánh hoa nhẹ như tơ...

“Tu vi của hắn thế nào?” Mai Hàm Tuyết bế quan mười năm, mấy tháng này mới xuất quan, còn chưa có mấy kiếm trên giang hồ.

Nếu “tướng mạo” đã so xong rồi, Tiết Mông phải so “tu vi”.

Lúc này Tiết Chính Ung không trả lời ngay, gãi suy nghĩ một lát, nói: “Không thấy hắn ra tay nhiều lắm, cũng không rõ, dù sao chờ đến Linh Sơn luận kiếm, Mông Nhi sẽ có cơ hội cùng hắn tranh cao thấp.”

Tiết Mông giật giật lông mày: “Hừ, tên mập chết tiệt kia, có cơ hội giao thủ với con hay không còn chưa biết.”

Vương phu nhân đã nghiền thuốc bột xong, bà đứng dậy, cười xoa đầu Tiết Mông: “Mông Nhi không được cuồng vọng tự đại, phải khiêm tốn, mang lòng kính sợ.”

Tiết Mông nói: “Khiêm tốn có ích gì? Đó đều là kẻ không có bản lĩnh, con muốn thống khoái như cha kìa.”

Tiết Chính Ung cười ha ha: “Thấy không, đúng là hổ phụ làm sao có thể sinh cún con?”

Vương phu nhân không vui nói: “Người như chàng, tốt thì không dạy nó, toàn dạy hư, ra thế thống gì.”

Tiết Chính Ung thấy mặt bà có ba phần giận tái mặt, biết nàng thật sự không vui, thu ý cười, gãi gãi đầu: “Nương tử, ta sai rồi. Nương tử dạy sao thì là vậy, nương tử nói gì cũng đúng. Nàng đừng không vui.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Tiết Mông: “... ..”

Khi trẻ Vương phu nhân từng là đệ tử ở Cô Nguyệt Dạ, nghe nói bị Tiết Chính Ung bắt về, cũng không biết lời đồn là thật hay giả, nhưng Mặc Nhiên biết rõ, bá phụ đối với bá mẫu rất chung tình, thẳng thắn cương nghị cũng mềm mại. Mà Vương phu nhân lại không có nhiệt huyết như trượng phu mình, bà là người rất ôn nhu, nhưng khi ở với Tiết Chính Ung cũng sẽ giận.

Mấy năm qua, giữa phu thê tình cảm ai sâu nặng hơn, người sáng suốt đều nhìn ra.

Tiết Mông đương nhiên lười xem cha mẹ hăn tán tỉnh nhau, hăn thấy hơi ghê rồi, xì một tiếng, không kiên nhẫn quay người bỏ đi.

Vương phu nhân rất xấu hổ, vội vàng nói: “Mông Nhi?”

Tiết Mông xua xua tay, bước ra ngoài.

Mặc Nhiên cũng không muốn quấy rầy phu thê gặp nhau, lại có thể tránh bá phụ hỏi mấy câu. Chuyện Sở Văn Ninh bị phạt vẫn nên để Vương phu nhân nói cho gã, mình khiêng không nổi. Vì thế nhặt mấy lọ thuốc trên bàn, cười hì hì đi mất, còn thuận tay đóng cửa điện cho họ.

Cầm thuốc trị thương, lúc la lúc lắc vào Hồng Liên Thủy Tạ.

Sở Văn Ninh bị thương, cơ thể mấy ngày nay đều hơi yếu đi, kết giới vốn có quanh nhà Thủy Tạ đã bỏ, nên có người tới, y cũng chẳng biết gì.

Vì thế, dưới cơ duyên xảo hợp, Mặc Nhiên thấy một cảnh như này...

Sở Văn Ninh, giờ đang ngâm mình dưới hồ hoa sen.

Y ngâm còn chưa nói, quan trọng là, Ngọc Hành trưởng lão luôn luôn giữ mình trong sạch, hồ hoa sen y dùng, thế mà còn có hai bóng người khác...

[Husky] Chương 32: Bốn toạ đồ người, đã được chưa?!

Edit: Chu

Cách một tầng lá sen, Mặc Nhiên vẫn còn như bị sét đánh, cực kỳ kinh ngạc đứng đờ ra bất động, trong lòng ngũ vị rối tinh rối mù, mặt muốn nứt ra.

Kinh ngạc, phần nộ, toả dấm, khó chịu, pháo hoa nổ âm âm. Hắc giật giật môi, nhưng không nói một tiếng, hắc không biết mình đang giận cái gì, trong đầu người này chỉ có một suy nghĩ—

Người bốn toạ ngũ với, các người cũng có thể chạm vào sao?

Sở Văn Ninh người cái đồ lăng lơ phóng túng dâm đảng trong ngoài không đồng nhất này! Người thế mà, thế mà...

Hắc căn bản không nhận ra, đời này hắc và Sở Văn Ninh không có chút ràng buộc của ái dục, trong nháy mắt, mọi suy nghĩ đều bị cắt đứt.

Rốt cuộc mười mấy năm, cả đời, từ khi sống tới lúc chết.

Khi tỉnh táo hắc có thể thành thạo, ra vẻ thông dong.

Nhưng khi tức giận, binh hoang mã loạn, sẽ lộ nguyên hình, hắc vẫn cứ theo bản năng mà cho rằng, Sở Văn Ninh là của mình. Giờ hắc mới biết rõ, ngay cả cảm giác lúc hôn Sở Văn Ninh hắc vẫn nhớ rõ, vẫn nhớ rất rõ ràng... Càng không cần phải nói đến ái dục dây dưa đoạt hồn cướp phách, tình dục nóng bỏng mà mãnh liệt.

Là chuyện hắc không dám nhớ lại sau khi trùng sinh.

Tới tận lúc nhìn thấy Sở Văn Ninh loã thể, nhìn thấy dáng hình quen thuộc, chân dài vai rộng, cơ bắp săn chắc, vòng eo gầy thon gọn nhưng hữu lực, ngâm trong nước trong veo.

Những chuyện hăn cố lảng tránh, cố quên đi những triền miên, thoáng chốc phá phong ấn, tràn ra ngoài.

Da đầu Mặc Nhiên tê rần.

... Hăn có phản ứng với thân thể kia.

Hơn nữa không thể ngăn được phản ứng mãnh liệt, chỉ nhìn, bụng dưới đã nóng lên.

Chờ hăn phục hồi tinh thần, hăn đã nổi giận đùng đùng mà gọi một tiếng: “Sở Văn Ninh!”

Thế mà Sở Văn Ninh không để ý tới hăn.

Trong hai kẻ kia có một người đỡ vai y, sương mù lượn lờ trên mặt hồ sen, không thể nhìn rõ tướng mạo hai người đó. Nhưng bọn họ thực sự rất gần nhau, khoảng cách vô cùng ái muội.

Mặc Nhiên mắng thầm một tiếng, cứ thế “bùm” một tiếng nhảy xuống hồ sen, đi tới gần chỗ Sở Văn Ninh— Đến gần, hăn mới nhận ra—

Kia, hai người kia lại là cơ giáp làm từ kim loại và gỗ!

Càng muốn mạng chính là, hình như chúng dựa vào tiên khí trong nước hồ sen, vận chuyển linh lực cho Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên không đầu không đuôi nhảy dựng lên, hoàn toàn phá vỡ tràng linh lực ấy...

Không biết Sở Văn Ninh dùng pháp trận gì, y đang ở trạng thái hôn mê, dựa vào hai khối cơ giáp đang vận chuyển linh lực ánh kim kia đỡ lấy, những ánh sáng đó không ngừng di chuyển, tụ lên vết thương trên vai y, hiển nhiên là đang chữa thương.

Mặc Nhiên đi tới làm kim quang nhanh chóng biến mất, làm người không ngờ tới là, pháp trận này thế mà còn phản phệ!

Chỉ thấy ánh kim tan đi, miệng vết thương của Sở Văn Ninh như bị tầm ăn lan ra nhanh chóng, y nhú mày lại, rên một tiếng, ho ra máu, sau đó sặc khắp người bị rách ra, máu tươi như Yên Hà, nhát mắt nhuộm đỏ hoa trì.

Mặc Nhiên ngây dại.

Đây là “Thuật hiển tế hồn hoa” của Sở Văn Ninh!

Hăn nhận ra có lẽ mình... Gặp rắc rối rồi...

Linh lực của Sở Văn Ninh là song hệ kim và mộc, kim linh lưu như “Thiên Vãn”, chủ yếu để tấn công, phòng thủ. Còn mộc linh lưu chủ yếu dùng để

trị liệu.

Thuật hiến tể hồn hoa chính là một trong số đó, Sở Văn Ninh có thể điều khiển bách hoa tinh hồn*, đến chữa vết thương. Nhưng trong quá trình thi triển thuật pháp, trong pháp trận không thể có người khác tiến vào, nếu không tinh hồn cỏ cây sẽ tan biến, không những không có hiệu quả trị liệu, mà còn làm thương thể nặng hơn. Nói nghiêm trọng, linh hạch mạnh mẽ của Sở Văn Ninh cũng có khả năng bị bách hoa tinh hồn cắn nuốt không còn gì.

(Bách hoa tinh hồn: linh hồn tinh khiết của muôn hoa.)

May mắn, kiếp trước Mặc Nhiên từng đọc qua cách dùng thuật bách hoa tinh hồn, lập tức dùng dao cắt đứt dây rối, cắt đứt linh lực. Sở Văn Ninh mất sự chống đỡ của pháp trận mềm mại ngã xuống, được Mặc Nhiên đỡ lấy vững vàng.

Sư tôn mất ý thức sắc mặt tái nhợt, môi trắng bệch, cơ thể cũng lạnh như băng.

Mặc Nhiên đỡ lấy y, cũng không kịp nhìn kỹ, nửa ôm nửa kéo đưa Sở Văn Ninh về phòng ngủ, đặt lên giường.

“Sư tôn? Sư tôn!”

Gọi mấy lần, lông mi Sở Văn Ninh cũng không rung một lần nào, trừ lồng ngực vẫn hơi phập phồng, nhìn qua y chẳng khác gì đã chết.

Sở Văn Ninh như vậy làm Mặc Nhiên nhớ tới kiếp trước.

Lo sợ làm yết hầu khô khốc, trái tim đập loạn.

Kiếp trước, đã có hai người chết trong lòng Mặc Nhiên.

Sư Muội. Sở Văn Ninh.

Hai người bọn họ, một người là hãn yêu đến ngủ cũng mơ thấy, một người là kẻ thù cùng hãn dây dưa cả đời.

Sư Muội đi rồi, nhân gian không còn Mặc Vi Vũ.

Sở Văn Ninh thì sao?

Mặc Nhiên không biết, hãn nhớ rõ hôm ấy, người hãn ôm trong lòng từng chút từng chút lạnh dần, không khóc cũng không cười, vui mừng hay bi thương đều trở nên xa vời không thể với tới.

Sở Văn Ninh đi rồi, Mặc Vi Vũ, không còn biết tới nhân gian thế nào nữa.

Ánh đèn sáng rõ, chiếu lên Sở Văn Ninh bán khoả thân nằm trên giường. Văn Dạ Ngọc Hành ngày thường đều mặc rất kín, cổ áo kéo cao, quanh eo quần đai ba vòng, đoan chính lại cấm dục. Nên chưa có ai nhìn thấy, sau khi chịu hai trăm gậy, cơ thể y rớt cuộc như thế nào...

Tuy lúc ở Giới Luật Đình, Mặc Nhiên đã tận mắt nhìn thấy vết thương do gậy trên lưng Sở Văn Ninh, cũng chỉ biết là huyết nhục mơ hồ, thâm cực kỳ. Nhưng sau lại thấy Sở Văn Ninh không sao mà đi khắp nơi, chỉ thăm nghĩ không ảnh hưởng tới gân cốt.

Tới tận bây giờ, hẳn mới biết thương thế của Sở Văn Ninh, nghiêm trọng hơn những gì mình tưởng tượng rất nhiều.

Năm vết móng tay do Quỷ Tư Nghi gây ra đều đã mở miệng, nơi sâu nhất còn có thể mơ hồ nhìn thấy xương trắng.

Sở Văn Ninh cũng không nhờ người khác thay thuốc cho mình, toàn tự làm, thuốc mỡ bôi không đều, có nơi không bôi tới đã nhiễm trùng thối rữa. Đừng nói mấy vết xanh tím đan xen do gậy gây ra. Chẳng chịt khắp lưng, cơ hồ không thấy một vùng nào lành lặn, hơn nữa lúc này bị trận pháp phản phệ, bây giờ, vết thương của Sở Văn Ninh đều rách ra, máu ồ ạt chảy xuống, rất nhanh thấm đỏ chăn đệm bên dưới.

Nếu không phải tự mắt nhìn thấy, Mặc Nhiên sẽ không tin người đi lau trụi ngọc, mở kết giới che mưa cho đệ tử, sẽ là người trước mắt— có thể tính vào trọng thương “lão tàn ốm yếu”.

Nếu không phải Sở Văn Ninh đã mất ý thức, Mặc Nhiên thật muốn túm cổ áo y hỏi rõ ràng một câu—

Sở Văn Ninh, người mắc bệnh tự tôn sao?

Người cúi đầu, nhận thua, có ai cản người không? Vì sao lúc nào cũng cố gắng gồng mình, người lớn vậy rồi, sao ngay cả quan tâm bản thân, đối xử với mình tốt một chút cũng không biết?

Vì sao người không nhờ người khác thay thuốc hộ người?

Vì sao người thà để hai cổ cơ giáp kia làm trận pháp chữa thương cho người, cũng không chịu mở miệng nhờ người khác?

Sở Văn Ninh, người là tên gốc sao!!

Người muốn kiên cường tới chết sao?

Hắn vừa mắng thầm, vừa nhanh chóng điểm lên huyết vị để cầm máu. Sau đó đun một ấm nước nóng, giúp Sở Văn Ninh lau vết máu trên lưng...

Dao nhọn ngâm vào nước lạnh, cắt lên phần thịt đã hoàn toàn hư thối.

Cắt xuống một cái, Sở Văn Ninh bị đau rên lên, cơ thể theo bản năng mà giật nảy. Mặc Nhiên ấn y xuống, tức giận nói: “Hừ cái gì mà hừ! Thiếu thao sao? Hừ nữa bốn toạ một dao đâm chết người, chết rồi sẽ không đau, xong chuyện!”

Cũng chỉ có lúc này, Mặc Nhiên mới lộ ra bản tính hung thần ác sát, giống như kiếp trước mà mắng y.

Miệng vết thương trắng bệch thối rửa rất nhiều, cắt đi từng chút từng chút, Sở Văn Ninh vẫn luôn thấp giọng thở dốc.

Dù người này hôn mê, cũng sẽ cố gắng chịu đựng, không lớn tiếng kêu đau, mà chỉ toát mồ hôi lạnh, thân thể vừa lau sạch sẽ, lại ướt sũng mồ hôi.

Gấp gáp hơn nửa canh giờ, rốt cuộc bôi thuốc cẩn thận, băng xong vết thương.

Mặc Nhiên giúp Sở Văn Ninh mặc áo lót, lại mang chăn bông dày tới giường, đắp lên cho sự tôn, lúc này mới thở mạnh ra. Nhớ tới thuốc Vương phu nhân điều chế xong vẫn gói cẩn thận trong giấy dầu, lại lấy nước pha thuốc, đỡ Sở Văn Ninh tới bên giường.

“Tới, uống thuốc.”

Một tay đỡ người đang hôn mê, để y dựa đầu vào vai mình, một tay múc thuốc, thổi thổi, tự nhấp thử.

Mặc Nhiên lập tức nhíu chặt mày, mặt nhăn như nếp bánh bao: “Gặp quỷ, sao đắng như vậy?” Nhưng vẫn thôi nguội, cho Sở Văn Ninh uống.

Kết quả vừa mới uống nửa muống, Sở Văn Ninh đã không chịu được, ho hết thuốc ra ngoài, hơn phân nửa bắn lên quần áo Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên: “...”

Hắn biết Sở Văn Ninh không thích đắng, thậm chí là sợ đắng.

Nhưng nếu là lúc tình tảo, Ngọc Hành trưởng lão nhất định sẽ chết mà chịu đựng, khí thể dời sông lấp bể một hơi uống cạn, cùng lắm uống xong xụ mặt, lén ăn một viên kẹo.

Đáng tiếc là, Sở Văn Ninh giờ đang hôn mê.

Mặc Nhiên không có cách gì, không thể nổi giận với người đang mất ý thức, chỉ cố gắng nhẫn nại, đút từng thìa nhỏ cho y, thỉnh thoảng sẽ cầm khăn lau thuốc bên khoé miệng.

Việc này với Mặc Nhiên cũng không khó, kiếp trước, có một thời gian, hẳn cũng bón thuốc cho Sở Văn Ninh như vậy, lúc ấy Sở Văn Ninh còn phản kháng, Mặc Nhiên liền tát y một cái, sau đó bóp cầm y, hung hăng hôn lên, đầu lưỡi tùy tiện xâm nhập càn quét, máu tanh tràn ngập...

Không dám lại nhớ tới, Mặc Nhiên đút mấy thìa cuối có hơi qua loa, hơn phân nửa đều bị Sở Văn Ninh nhổ ra. Sau đó đỡ người xuống giường, thô bạo chình chắn.

“Coi như ta tận tình tận nghĩa, tối người đừng có đá chặn, để người ốm đi, nếu không cẩn thận lại cảm lạnh...”

Lải nhải nói một nửa, bỗng thấy bức bối, đập vào chân giường.

“Kệ, người cảm lạnh cũng có liên quan gì tới ta? Mong người bệnh càng nặng càng tốt, bệnh chết càng tốt.”

Nói xong quay người bỏ đi.

Đi tới cửa, lại cảm thấy không đành lòng mặc kệ, vì thế lượn đi lượn lại, nghĩ nghĩ, hộ y thôi tắt nến. Sau đó lại bỏ đi.

Đến bên hồ sen đỏ, nhìn thấy hoa sen vì hấp thụ máu của Sở Văn Ninh càng thêm kiều diễm, buồn bức trong lòng chỉ tăng không giảm.

Hắn thẹn quá hoá giận, lại vung tay vung chân quay về phòng ngủ.

Như cổ cơ giáp rỉ sắt kêu lẹt lẹt mà đi quanh phòng một phòng, cuối cùng không tình nguyện đứng bên giường Sở Văn Ninh.

Ánh trăng chiếu qua ô cửa sổ bằng trúc, mờ nhạt chiếu sáng gương mặt thanh tuấn của Sở Văn Ninh.

Môi nhợt nhạt, ấn đường nhú lại.

Mặc Nhiên nghĩ nghĩ, thế là hắn đóng cửa sổ lại. Đất Thục độ ẩm cao, tối ngủ nếu mở cửa sổ, không tốt cho cơ thể. Làm xong, Mặc Nhiên thề độc:

Nếu lại vào cửa lần nữa, hẳn chính là chó!

Kết quả vừa đi tới cửa, “bộp” một tiếng, Sở Văn Ninh cư nhiên một chân đạp chặn xuống đất.

Mặc Nhiên: “...”

Làm sao mới có thể sửa được thói quen ngủ đá chần của người này?

Vì để không làm chó, Đạp Tiên Đế Quân mười sáu tuổi rất có cốt khí mà nhẫn nhịn, bỏ đi.

Hắn nói được làm được, quyết không vào cửa lần nữa!

Nên một lát sau.

— Đế quân thần võ anh minh mở cửa sổ, nhảy vào.

Nhặt chần dưới đất lên, đập cho Sở Văn Ninh lần nữa, Mặc Nhiên nghe thấy Sở Văn Ninh không nhịn được đau mà hừ nhẹ, lưng hơi run lên, thấy y cuộn tròn trên giường, không có chút vẻ hung ác thường ngày.

Ngoài miệng mắng “Đáng đời”, lòng lại cảm thấy thương hại.

Hắn ngồi xuống bên giường Sở Văn Ninh, canh chừng. Không để người kia lại đá chần xuống.

Đêm đã khuya, Mặc Nhiên mệt mỏi một ngày cuối cùng không chịu nổi, từ từ nghiêng đầu, ngủ mất.

Giấc ngủ này không an ổn lắm, Sở Văn Ninh luôn lăn qua lộn lại, Mặc Nhiên trong lúc mơ màng, tựa hồ nghe thấy y thấp thấp mà hừ.

Trong lúc ngái ngủ, Mặc Nhiên cũng không biết hôm nay là hôm nào, không biết nên cứ thế tự nhiên nằm bên cạnh Sở Văn Ninh, ôm lấy người đang run rẩy kia. Hắn hé đôi mắt ngái ngủ, theo bản năng vuốt ve, ôm người kia vào lòng, nhẹ nhàng nói mê” Được rồi được rồi, không đau... Không đau...”

Mặc Nhiên ngủ, thì thầm, như trở lại kiếp trước ở Tử Sinh Đỉnh, quay về Vu Sơn Điện lạnh lẽo trống trải.

Sau khi Sở Văn Ninh chết, không còn ai để hắn ôm ngủ nữa.

Cho dù là triền miên sinh ra từ cừu hận, sống trong những ngày cô độc như thế, cũng làm trái tim hắn bị siết đau, như vạn kiếm xuyên tâm.

Nhưng nghĩ lại, Sở Văn Ninh cũng không thể quay về.

Hắn một đi ngọn lửa cuối cùng trong cuộc đời hắn.

Tối đó, Mặc Nhiên ôm Sở Văn Ninh, nửa tỉnh nửa mơ, thoáng chốc nhớ rõ mình đã trùng sinh, thoáng chốc lại mơ mang như mình vẫn ở những năm kia.

Hắn bỗng không dám mở mắt, sợ hôm sau tỉnh dậy, chỉ có bên giường trống rỗng, rèm che lạnh lẽo. Phù thế xa vời, cả đời về sau, chỉ còn lại một mình hắn.

Hắn không thể nghĩ ngờ hắn hận Sở Văn Ninh.

Nhưng, ôm người này trong lòng, khoé mắt hắn lại hơi ươn ướt.

Đó là Đạp Tiên Quân ba mươi hai tuổi, từng cho rằng không thể tìm thấy ấm áp nữa.

“Văn Ninh, không đau...”

Ý thức mơ màng, giống như khi Mặc Nhiên chưa trùng sinh, vuốt tóc người trong lòng, nhẹ lấm bầm, một câu nói cực kỳ ôn nhu, cứ thế buột miệng nói ra.

Hắn quá mệt, thậm chí không biết mình đang nói gì, gọi đối phương là gì, câu này nói ra cũng không hề tự hỏi, cứ vậy tự nhiên rơi xuống, sau đó hô hấp Mặc Nhiên dài hơn, rơi vào trong giấc mộng sâu.

Sáng sớm hôm sau, lông mi Sở Văn Ninh rung nhẹ, từ từ tỉnh dậy.

Tu vi y cường hắn, một đêm sốt cao, giờ đã khỏi.

Sở Văn Ninh mở to đôi mắt còn ngái ngủ, ý thức mơ mơ hồ hồ, đang định đứng dậy, lại bỗng nhận ra có người nằm trên giường với mình.

... Mặc, Mặc Vi Vũ???

Ngạc nhiên này không nhỏ. Mặt Sở Văn Ninh thoáng chốc tái nhợt, nhưng lại không nhớ ra tối qua đã xảy ra cái gì, càng muốn mạng là, y vừa động, Mặc Nhiên cũng bị đánh thức.

Thiếu niên ngáp một cái, khuôn mặt trơn bóng sáng mịn vẫn mang chút ửng hồng khoẻ mạnh khi ngái ngủ, hắn mơ hồ nâng mí mắt, nhẹ nhàng băng quơ nhìn Sở Văn Ninh một cái, nói mơ hồ không rõ: “À... Để bốn toạ ngủ thêm một lát... Nếu người tỉnh rồi, thì đi nấu cho ta một bát cháo trứng thịt băm đi...”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Cái gì vớ vẩn thế, nói mớ?

Mặc Nhiên vẫn mơ màng, thấy Sở Văn Ninh không động đậy, không không giục người ta rời giường nấu cháo, mà lười biếng cười cười, vươn tay, kéo mặt Sở Văn Ninh lại, quen cửa quen nẻo hôn lên môi y.

“Không dậy nổi cũng đúng, bốn toạ vừa mơ thấy ác mộng, trong mơ... Ài... Không nói nữa.” Hắc thở dài, ôm chặt nam nhân đã hoàn toàn cứng đờ. Cầm cộ lên đỉnh đầu người trong lòng, lâu bầu nói: “Sở Văn Ninh, để ta ôm người một chút.”

Tác giả có lời muốn nói: Giải Giải trần hương lại khen như cũ~ Tặng sao Phát đường phát đường phát đường đây, các người muốn đường không! Về Mặc Nhiên sao lại gọi y là [Văn Ninh], không phải gọi sai, kiếp trước hắc cũng gọi sư tôn như vậy, vì sao gọi thân mật như thế, mời nghe... Ách, không biết bao giờ mới giải thích! Lộc cộc chạy đi.

[Husky] Chương 33: Bốn toạ đi tìm vũ khí

Edit: Chu

Sở Văn Ninh bất chợt bị hôn ngạc nhiên tới thần thờ, không còn để ý tới Mặc Nhiên đang lầu bầu cái gì, chỉ thấy câu chữ đều ong ong, bên tai như có mưa lớn.

Mặc Nhiên vẫn phong khinh vân đạm, lăm bắm mấy câu, lại ngủ say như chết.

“...”

Sở Văn Ninh muốn đẩy hẳn tỉnh.

Nhưng mà ngoài cửa sổ bay tới một bông hải đường, hoa đang lúc nở rộ. Không nhanh không chậm, lúc Sở Văn Ninh giơ tay lên, đoá hoa hải đường thương lạc màu hồng nhạt bay tới nhẹ nhàng dừng trên chóp mũi Mặc Nhiên.

“...”

Mặc Nhiên hơi khó chịu mà hừ mũi, nhưng thật sự ngủ rất say, thế mà cũng không tỉnh dậy. Vì thế tay vươn ra để đẩy người đi, ma xui quỷ khiến chuyển hướng, Sở Văn Ninh nhặt bông hải đường kia lên, cầm trong tay nhìn kỹ.

Vừa ngắm hoa, vừa xuất thần, chậm rãi, y nghĩ tới nhiều chuyện.

Nhớ mang mang, hôm qua Mặc Nhiên xử lý vết thương cho y, bón y uống thuốc.

Sau đó, Mặc Nhiên hình như ôm mình, chậm rãi vuốt tóc và lưng của mình, thì thảo nhỏ bên tai.

Sở Văn Ninh phát giác một lát, y nghĩ đây là giấc mơ đi?

Thính tai lại vô thức ửng đỏ, nhưng ngừng xoay hải đường, đoá hoa xinh đẹp khoe vẻ đẹp rực rỡ.

Lời trách móc bị nuốt xuống.

Thật sự... Không biết nên mắng gì.

“Người sao lại ngủ ở đây?”

Nghe như thiếu phụ lầm lỡ.

“Cút xuống giường, ai cho người ngủ ở chỗ của ta!”

Nghe như người đàn bà đánh đá lỡ bước.

“Người dám hôn ta?”

Kỳ thật chỉ là chạm môi thôi, so với lần trong ảo cảnh, cũng không tính là hôn, nếu tính từng tí, lại thành giấu đầu hở đuôi.

“...”

Không biết làm thế nào mới đúng, Ngọc Hành trưởng lão chỉ có thể yên lặng xoay người, vùi mặt vào trong chăn. Mười ngón tay thon dài siết chặt góc chăn, có hơi bức bối cùng thẹn quá hoá giận.

Cuối cùng y chọn đẩy tay chân Mặc Nhiên ra, ngồi dậy mặc y phục chỉnh tề, sau đó gọi đối phương dậy.

Mặc Nhiên vẫn còn mắt nhắm mắt mở ngái ngủ, thấy Ngọc Hành trưởng lão ngồi bên giường, vẻ mặt cao thâm khó lường, biểu tình lãnh đạm.

Mồ hôi lạnh túa ra.

“Sư tôn ta—”

Sở Văn Ninh hờ hững nói: “Hôm qua người phá kết giới hồn hoa của ta?”

“Ta không cố ý...”

“Thôi.” Sở Văn Ninh cực kỳ cao lãnh, vung tay áo tỏ vẻ không có việc gì,

“Người mau dậy đi. Còn lên lớp sớm.”

Mặc Nhiên sắp hồng rồi, hắc hơi nôn nóng chỉnh lại tóc mình: “Sao ta lại ngủ ở đây...”

“Mệt.” Sở Văn Ninh rất bình tĩnh, “Nhìn dáng vẻ của người, hôm qua chắc rất bận.”

Y nói, ánh mắt liếc qua lọ thuốc trên bàn, lại bảo: “Về sau không được tự tiện vào Hồng Liên Thủy Tạ, nếu có việc, phải báo cho ta trước.”

“Vâng, sư tôn.”

“Người đi đi.”

Đạp Tiên Quân cảm thấy mình giữ được cái mạng nhỏ rồi, vội vội vàng vàng chạy đi.

Đuổi hẩn đi rồi, Sở Văn Ninh lại nằm lên giường, nâng tay mở ra, xuyên qua khe hở giữa các ngón, nhìn ra ngoài cửa sổ ngập hoa sáng lạn, gió thổi qua hoa lạc, hương tuyết ồn ào.

Màu hải đường nhẹ nhàng, giống như kí ức vớ vẩn tối qua.

Y quyết định đánh chết cũng không chủ động nhắc lại chuyện tối qua.

Quá xấu hổ!!!

Ngọc Hành trưởng lão giữ mặt mũi như vàng, cần mặt mũi không cần sống. Vì thế mấy hôm sau, khi Mặc Nhiên gặp lại Sở Văn Ninh, Ngọc Hành trưởng lão vẫn gió thoảng mây trôi, dáng vẻ thông dong, cao quý lãnh diễm, bạch y nhẹ nhàng.

Đêm họ ôm nhau ngủ kia, không ai chủ động nhắc lại. Chỉ thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau, tầm mắt Mặc Nhiên tựa hồ sẽ dừng trên người Sở Văn Ninh một lát, rồi sau đó lại theo thói quen, đuổi theo Sư Muội.

Mà Sở Văn Ninh thì sao?

Lúc y chạm mắt Mặc Nhiên, sẽ lập tức lạnh như băng quay đầu đi. Sau đó, khi đối phương không nhận ra, làm như lơ đãng, lại liếc mắt qua nhìn một cái.

Tiết Chính Ung rất nhanh biết chuyện Sở Văn Ninh bị phạt.

Quả nhiên, tôn chủ Tử Sinh Đình bênh vực người của mình, lập tức phát hoả. Chỉ có điều hoả này chiếu lên ai cũng không được, nên gã chỉ có thể đóng cửa lại, tự bực với chính mình.

— Sớm biết vậy nên thêm một luật vào quy củ của Tử Sinh Đình: Luật không dùng với trưởng lão.

Vương phu nhân pha một ấm trà, ôn tồn nhỏ nhẹ nói chuyện với gã rất lâu, Tiết Chính Ung mới bớt giận, nhưng vẫn nói: “Ngọc Hành trưởng lão trời sinh tính quật cường, về sau y còn như vậy, nương tử giúp ta khuyên nhủ một chút. Y là tông sư các môn phái ở Thượng Tu giới cầu mà không được, lại ở chỗ ta chịu khổ như vậy, bảo lương tâm ta sao có thể bình tĩnh?”

Vương phu nhân nói: “Không phải ta không khuyên y, chàng cũng biết Ngọc Hành trưởng lão người này, làm việc rất cứng nhắc.”

Tiết Chính Ung nói: “Thôi thôi, nương tử, nàng lấy mấy lọ thuốc giảm đau cho ta, ta đến thăm Ngọc Hành.”

“Thuốc màu trắng để uống, thuốc màu đỏ thoa ngoài da.” Vương phu nhân đưa cho Tiết Chính Ung hai bình sứ nhỏ, lại nói: “Ta nghe Nhiên Nhi nói, Ngọc Hành trưởng lão nhiều ngày ở trên Cầu Nại Hà lau sư tử, chàng đến nơi đó có thể tìm y.”

Tiết Chính Ung cầm bình sứ, chạy đến gần cầu ngọc.

Sở Văn Ninh quả nhiên ở đó, đang là sau giờ Ngọ, các đệ tử vẫn đang tu hành, ít người qua cầu Nại Hà. Trên cầu ngọc cong lên, chỉ có một mình Sở Văn Ninh cô đơn mà đứng, thân người thẳng tắp, khí chất tranh phong.

Hai bên rừng lá xào xạc, bạch y tu trúc, quân tử chi tư.

Tiết Chính Ung đi tới, sang sảng cười nói: “Ngọc Hành trưởng lão, đang ngắm cá sao?”

Sở Văn Ninh nghiêng mặt qua: “Tôn chủ cứ đùa, sông này nối với nước Hoàng Tuyền ở Quỷ giới, làm sao có cá.”

“Ha ha, cũng chỉ muốn đùa người một chút. Người có thừa phong nhã, khiêu hài lại không có, làm sao có thể lấy vợ.”

Sở Văn Ninh: “...”

“À, thuốc trị thương, nương tử của ta chế. Thuốc trắng để uống, thuốc đỏ thoa ngoài da. Dùng rất tốt. Cho người.”

“...” Sở Văn Ninh vốn không cần, nhưng thấy Tiết Chính Ung cực kỳ đặc ý, giống như rất quý trọng thuốc phu nhân mình chế, cũng không tiện từ chối, nên cầm lấy, nhàn nhạt nói: “Đa tạ.”

Tiết Chính Ung là một hán tử thô thiển, nhưng đứng trước Sở Văn Ninh, lại vẫn hơi câu nệ, rất nhiều chuyện không dám tùy tiện nói, nghĩ một lát mới đổi đề tài: “Ngọc Hành, ba năm nữa phải đến Linh Sơn luận kiếm, lúc ấy các thanh niên tài tuấn sẽ gặp nhau, tranh tài cao thấp, người thấy Mông Nhi và Nhiên Nhi có thể thắng không?”

Sở Văn Ninh nói: “Đó là chuyện ba năm sau, không nói được. Ta thấy hiện tại, Mặc Nhiên không có chí cầu tiến, Tiết Mông lại tự phụ khinh địch. Đều

không ổn.”

Y nói dứt khoát, nghiêm khắc, không vòng vo,

Tiết Chính Ung hơi mất mặt, lâu bầu nói: “Ấy chà, trẻ con mà thôi...”

Sở Văn Ninh nói: “Qua nhược quán rồi, không còn nhỏ.”

Tiết Chính Ung: “Nói vậy không sai, nhưng bọn nó còn chưa hai mươi, ta là người làm cha làm bá phụ, không khỏi hơi thiên vị, ha ha.”

Sở Văn Ninh: “Con hư tại cha, dạy mà không nghiêm là thầy lười biếng. Nếu hai người sau này thành nghịch đồ, đó là lỗi của ta và người, sao có thể thiên vị?”

“...”

Sở Văn Ninh lại nói: “Tôn chủ có nhớ, Lâm Nghi Nho Phong Môn năm ấy cũng có hai vị thiên chi kiêu tử?”

Y nhắc tới, Tiết Chính Ung hơi trầm xuống.

Hơn hai mươi năm trước, đệ nhất môn phái Nho Phong Môn ở Thượng Tu giới, từng có một đôi huynh đệ, đều sớm trưởng thành, thiên phú doạ người, hai người họ mười tuổi đã có thể hàng phục hàng trăm yêu ma, mười lăm tuổi đã có thể tự sáng tạo thuật pháp, khai tông lập phái về sau.

Nhưng một núi không thể có hai hổ, vì hai người đều là nhân tài kiệt xuất, lại thành anh em bất hoà. Linh Sơn luận kiếm năm ấy, đệ đệ trộm xem qua pháp thuật Mật Tông của huynh trưởng, bị mọi người khinh thường, tiền bối phỉ nhổ. Sau khi đại hội kết thúc, đệ đệ lập tức bị phụ thân phạt nghiêm khắc, hấn vốn cao ngạo, không chịu nổi sỉ nhục, ghi hận trong lòng, tu luyện ma pháp, cuối cùng sa đoạ thành một ma đầu phát rồ.

Sở Văn Ninh nhắc lại chuyện xưa, chính là muốn nhắc cho Tiết Chính Ung: Tiết Mông và Mặc Nhiên tuy xuất sắc, nhưng quan trọng hơn pháp thuật, là tâm tính.

Đáng tiếc Tiết Chính Ung nghiêm khắc với mình, nghiêm khắc với đệ tử, lại phạm sai lầm với con trai và cháu trai, cưng chiều hết mực, nên Sở Văn Ninh nói, gã không nghe, chỉ ha ha cười nói: “Có Ngọc Hành trưởng lão dạy bảo, bọn chúng sẽ không đi theo con đường của cặp huynh đệ xưa đâu.”

Sở Văn Ninh lắc đầu.

“Con người vốn cố chấp, nếu không hạ quyết tâm, nói muốn sửa dễ hơn làm.”

Y vừa nói như vậy, Tiết Chính Ung cũng hơi bất an, gã không biết Sở Văn Ninh có ẩn ý gì. Do dự một lát, nhin không được nói: “Ngọc Hành, có phải người... Ày, ta nói, người đừng giận, có phải người khinh thường chúng ngu dốt?”

Sở Văn Ninh không có ý này, y không ngờ Tiết Chính Ung hiểu lầm lớn như vậy, nhất thời ghen trong lòng.

Tiết Chính Ung lo lắng sốt ruột nói: “Kỳ thật không biết chúng nó có thể bộc lộ tài năng trong ba năm tới không, ta cũng không quá để ý. Nhất là Nhiên Nhi, hăn từ nhỏ khổ không ít, khó trách tính sẽ hơi biệt nữ, mong người đừng ghét hăn lớn lên trong quán ăn. Ài, hăn là cốt nhục duy nhất của đại ca ta, ta đối với hăn, vẫn có chút áy náy trong lòng...”

Sở Văn Ninh cắt ngang Tiết Chính Ung, nói: “Tôn chủ hiểu lầm rồi, ta không khinh thường hăn. Nếu ta để ý tới xuất thân của Mặc Nhiên, sao có thể chấp nhận thu hăn làm đồ đệ.”

Thấy ngữ khí y gọn gàng dứt khoát, ngữ khí bình tĩnh, Tiết Chính Ung vui vẻ nói: “Vậy thì tốt rồi, tốt rồi.”

Sở Văn Ninh lại nhìn nước sông dưới cầu, y thấy sóng lớn dâng lên, tiếng vang rất lớn, không cần nhiều lời nữa. Chỉ tiếc cuộc đối thoại trên cầu của hai người, Sở Văn Ninh nói ra lòng mình, giống như kiếp trước, bị sóng nuốt trôi.

Y “không chê” Mặc Nhiên, cuối cùng vẫn không có người thứ ba nghe thấy.

Ba tháng cầm túc trôi qua.

Một ngày, Sở Văn Ninh gọi ba đệ tử thân truyền đến Hồng Liên Thủy Tạ, nói: “Linh hạch của các người đã mạnh hơn rồi, hôm nay gọi các người tới, là muốn đưa các người đến Húc Ánh Phong, thử triệu vụ khí của mình.”

Vừa nghe vậy, Tiết Mông và Sư Muội đều mở to mắt, biểu tình vô cùng vui sướng.

Húc Ánh Phong chính là thánh sơn ở Thượng Tu giới, cao ngàn thước, sừng sững vạn trượng.

Tương truyền, Húc Ánh Phong là nơi thần Câu Trần đúc kiếm. Câu Trần thượng cung là binh thần, quân nam bắc thiên cực, thống ngự binh khí trong thiên hạ.

Khi Thiên Đế trừ ma, Câu Trần thượng cung chọn núi để dựa, hồ biến làm thành, đúc nên “kiếm” chân chính đệ nhất thế gian, kiếm này thông thiên triệt địa, một kích đánh xuống, Thần Châu chia năm xẻ bảy, nước biển chảy ngược.

Thiên Đế cầm “Kiếm”, hai chiêu đã trấn áp Ma tộc dưới đại địa, từ đó khó mà quật khởi.

Mà hai chiêu đánh qua ranh giới ở nhân gian, nứt thành vách sâu dữ tợn. Sau chuyện đó, Thiên Vũ tức, quỷ khóc đêm, tiếng sấm Hồng Hoàng, mưa to suốt ngàn năm, nơi vết kiếm chém ra ngập đầy nước, trở thành Trường Giang và Hoàng Hà trăm vật sống.

Đến nỗi thần kiếm phá thế Húc Ánh Phong, cũng thành thánh địa người đời sau tôn thờ. Thần thượng cổ để lại rất nhiều linh khí, đến tận nay, giữa núi non trùng điệp vẫn có vô số thần khí cất giấu, kỳ hoa dị thảo sinh sống. Vô số tu sĩ ở Húc Ánh Phong đắc đạo, độ kiếp phi thăng.

Nhưng với thế nhân mà nói, toà đúc thần kiếm kỳ phong này, vẫn là “Kim Thành trì” hấp dẫn nhất.

Đó là một cái hồ ở đỉnh núi tuyết Húc Ánh, quanh năm đóng băng.

Theo lời đồn, Câu Trần thượng cung vì tạo thần kiếm, cắt vào lòng bàn tay, lấy thần huyết của mình, máu tươi nhỏ xuống nước ở đỉnh núi, trăm ngàn vạn năm qua đi, thần huyết vẫn chưa khô, có thể thấy trong đáy Kim Thành trì, bị hậu nhân vây quanh.

Mặc kệ lời đồn này là thật hay giả, Kim Thành trì thật sự kỳ diệu chứ không phải nói láo. Tuy nó bốn mùa quanh năm đều đóng băng ba thước, nhưng có rất ít đạo sĩ, dựa vào linh hạch của mình, làm nước hồ tan ra, trong hồ sẽ xuất hiện một dị thú thượng cổ, miệng ngậm binh khí, đưa cho người trên bờ.

Tiết Mông nóng lòng không chờ nổi hỏi: “Sư tôn, lúc người lấy thần võ, có dị thú thượng cổ nào xuất hiện vậy?”

Sở Văn Ninh nói: “Côn Bằng.”

Tiết Mông vừa nghe, ánh sáng nóng cháy chiếu trong mắt: “Thật tốt quá! Ta có thể gặp Côn Bằng!”

Mặc Nhiên cười nhạo nói: “Chờ người làm tan nước hồ đã rồi nói sau.”

“Người có ý gì? Người cảm thấy ta không thể làm tan Kim Thành trì sao?”

Mặc Nhiên cười nói: “Ai nha, giận cái gì, ta còn chưa nói như vậy.”

Sở Văn Ninh nói: “Ngậm vũ khí ra từ hồ, không nhất định là Côn Bằng, nghe nói trong Kim Thành trì có hơn trăm thần thú, bảo vệ thần võ chi linh, chỉ cần một con trong số đó thích ngươi, nó sẽ tìm vũ khí mình có thể lấy được, tặng cho người trên bờ. Hơn nữa tính các thần thú không giống nhau, sẽ đưa ra các yêu cầu cho người, nếu người không làm được, chúng sẽ mang vũ khí, quay về đáy hồ.”

Tiết Mông ngạc nhiên nói: “Còn như vậy? Sư tôn, Côn Bằng khi ấy đưa ra yêu cầu gì với người?”

Sở Văn Ninh nói: “Nó muốn ăn bánh bao thịt.”

Ba đệ tử sững sốt một lúc, đều cười, Tiết Mông ha ha nói: “Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng chuyện gì khó lắm.”

Sở Văn Ninh cũng cười nhạt, nói: “Chẳng qua vận khí tốt. Yêu cầu của thần thú kỳ lạ cổ quái, cái gì cũng có, ta nghe nói có người gọi ra một con chuột, con chuột nhỏ kia lại muốn hãm vợ mình cho nó, người kia không đồng ý, chuột lại ngậm vũ khí bỏ đi, từ đó người nọ không có cơ duyên lấy được thần võ nữa.”

Sư Muội lẩm bẩm nói: “Vậy cũng thật đáng tiếc.”

Sở Văn Ninh nhìn hãn một cái, nói: “Có gì đáng tiếc? Ta thấy hãn chính là quân tử.”

Sư Muội vội nói: “Sư tôn hiểu nhầm rồi, ta không có ý đó. Vợ đương nhiên không thể đổi bằng vũ khí lợi hại được, ta chỉ tiếc hãn bỏ lỡ thần binh lợi khí.”

Sở Văn Ninh nói: “Có điều chỉ là lời đồn, đáng tiếc ta chưa từng gặp. Kim Thành hồ nhiều năm trước, thật ra có từng thấy một kẻ rất độc ác, bắn cả mắt ta.”

Y dừng một chút, như nhớ lại cái gì, mày chau lại.

“Thôi, không nhắc tới. Qua mấy ngàn năm, Kim Thành hồ chứng kiến không ít chuyện lòng son không đổi, lại làm người ta thấy lòng người lạnh lẽo. Trước mặt thần võ, có bao nhiêu người có thể từ bỏ cơ hội thành Tiên Tôn, không do dự giữ vững bản tâm...? Ha ha.”

Sở Văn Ninh cười lạnh hai tiếng, như nhớ lại chuyện gì chạm tới vảy ngược của y, thần sắc y hờ hững, môi cuối cùng khẽ nhấp, ngậm miệng không nói nữa. Mày kiếm nhú lại, xem biểu tình của y, dường như thấy ghê tởm.

“Sư tôn, nói các thần võ trong Kim Thành trì có linh tính, vậy người dùng thuận tay từ đâu sao?” Tiết Mông thấy y không vui, đổi đề tài, hỏi như vậy. Sở Văn Ninh nâng mi mắt, nhàn nhạt: “Vi sư có ba món thần võ, người nói món nào?”

[Husky] Chương 34: Bốn toạ bị thất sủng

Edit: Chu

Câu nói kinh thiên động địa làm quỷ thần khiếp sợ như vậy, cũng chỉ có mình Sở Văn Ninh tự nhiên trấn định mà nói ra. Ba đồ đệ nghe thấy, trong lòng đều có cảm nhận khác nhau.

Tiết Mông nghĩ đơn giản nhất, cũng chỉ cảm thán một chữ: A!

Mặc Nhiên phức tạp hơn một chút, hẳn nhớ tới mấy chuyện kiếp trước, xoa cằm nghĩ, cả đời này mình không muốn nhìn thấy vũ khí thứ ba của Sở Văn Ninh nữa.

Còn Sư Muội, trên mặt hẳn, đôi mắt hạnh như chữ mưa bụi Giang Nam, bên trong có ánh sáng mỏng manh lay động, như sùng bái, lại như hoảng sợ.

“Thiên Văn là lấy từ hồ Kim Thành sao?”

Sở Văn Ninh: “Ừ.”

“Vậy hai món kia...”

Sở Văn Ninh: “Một món cũng vậy, một món thì không. Tính vũ khí thường sẽ không quá cường, có thể khống chế, người không cần lo.”

Tiết Mông hơi hâm mộ mà thở dài: “Thật muốn thấy hai món thần võ còn lại của sư tôn.”

Sở Văn Ninh nói: “Nếu những chuyện, một mình Thiên Văn có thể xử lý, hai món còn lại, ta nguyện để chúng không có đất dụng võ.”

Tiết Mông không tình nguyện “dạ” một tiếng, nhưng vẫn có ánh sáng lay động trong mắt, Sở Văn Ninh thấy, biết tính hẳn khó nhịn, may mà lòng dạ Tiết Mông không xấu, chỉ cần chỉ đường thêm chút, cũng không cần quá lo lắng.

Mặc Nhiên lại ở bên cạnh vuốt cằm, cười như không cười.

Biết binh giả là hung khí, thánh nhân bất đắc dĩ mới dùng. Sở Văn Ninh...

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, thua chính là do chính khí của bản thân.

“Tà không thắng chính” đều là viết trong sách, kẻ ngốc mới tin là thật, đáng đời thiên phú dị bẩm, pháp lực cao siêu, lại vẫn thành tù nhân, xương cốt mục nát.

“Sư tôn.” Giọng Sư Muội đánh gãy suy nghĩ của Mặc Nhiên.

“Đệ tử nghe nói, hằng năm trên Húc Ánh Phong có hàng trăm ngàn người cầu thần võ, có cơ duyên gặp được cũng chỉ có một hai người hiếm như vàng, thậm chí nhiều năm rồi chưa thấy hồ tan băng. Tu vi đệ tử kém cỏi... Thật sự là... Không có khả năng gặp cơ duyên. A Nhiên và Thiếu chủ đều là nhân tài kiệt xuất của Nhân giới, hay là ta không đi nữa, ở lại đây, luyện tập thuật pháp nhiều hơn là được rồi.”

Sở Văn Ninh: “...”

Y không nói gì, khuôn mặt trắng nõn bao trùm một lớp sương mờ, tựa như đang trầm ngâm.

Kiếp trước Sư Muội vì tự ti mà lỡ mất cơ hội ở Húc Ánh Phong, Mặc Nhiên thấy vậy, lập tức cười nói: “Chỉ là đi thử một lần, nếu không được, coi như đi chơi. Huynh cả ngày ở Tử Sinh Đỉnh làm gì, cũng nên ra ngoài cho biết việc đời.”

Sư Muội càng lo lắng: “Không, tu vi ta kém, ở Húc Ánh Phong nhiều người như vậy, nhờ gặp đệ tử của môn phái khác, muốn tỉ thí với ta, nhất định ta đánh không lại, còn làm mất mặt sư tôn...”

Sở Văn Ninh nâng mắt nói: “Người lo vì chuyện này?”

Câu hỏi này của y rất kỳ quái, như là thách mắc, lại như là hỏi. Hai người khác không nhận ra, lòng Sư Muội chợt lạnh, nâng mắt lên, nhìn đôi mắt phượng sắc bén lạnh thấu xương của Sở Văn Ninh.

“Sư tôn...”

Sở Văn Ninh bất động thanh sắc, nói: “Người tu trị liệu, vốn không thể đánh nhau với người ta. Nếu có người làm phiền người, từ chối là được rồi, không mất mặt.”

Mặc Nhiên cũng nhếch môi cười: “Sư Muội đừng sợ, có ta rồi.”

Vì thế ba người chuẩn bị hành trang, lên đường.

Giờ đi tới Thượng Tu giới, đường xá xa xôi, cưỡi ngựa rất mệt. Sở Văn Ninh lại vẫn không muốn ngựa kiếm bay, nên xe ngựa được chuẩn bị, không nhanh không chậm đi hết mười ngày đường, mới đến trấn bên cạnh Húc Ánh Phong.

Ba đệ tử từ trong xe ngựa ra rồi, chỉ còn Sở Văn Ninh vẫn lười xuống, y vén rèm trúc lên, nói: “Ở đây nghỉ một đêm, ngày mai lại lên đường, có thể tới Húc Ánh Phong rồi.”

Toà thành bọn họ dừng chân tên là Đại Thành. Thành trì tuy không lớn, lại rất giàu có và đông đúc phồn hoa, nữ tử đeo vàng đeo ngọc, nam tử đội mũ cầm mặc đồ lụa, đương nhiên xa hoa hơn Hạ Tu giới mấy phần.

Tiết Mông mắng: “Cái đám chó chết ở Thượng Tu giới này, đúng là cửa son rượu thịt thối, trên đường toàn xác chết.”

Mặc Nhiên cũng không thích, hiếm khi không cãi lại Tiết Mông, mà mang theo ý cười ngọt nị, khinh thường cảnh trước mắt: “Đúng vậy, ta nhìn thấy đã ghen tị, khó trách nhiều người bán hết của cải muốn đến Thượng Tu giới, dù không tu tiên, làm người thường, cũng tốt hơn ở Hạ Tu giới nhiều.”

Sở Văn Ninh lấy ra một cái mặt nạ, đeo lên mặt, mới chậm rãi xuống xe ngựa, nhìn phố xá sầm uất náo nhiệt xung quanh, không biết đang nghĩ gì.

Tiết Mông ngạc nhiên hỏi: “Sư tôn sao người phải đeo mặt nạ?”

Sở Văn Ninh nói: “Nơi này thuộc đất của Lâm Nghi Nho Phong Môn. Ta không tiện lộ mặt.”

Tiết Mông vẫn nghi ngờ hoặc khó hiểu, Mặc Nhiên thở dài nói: “Tiểu Phượng Hoàng không có não, sư tôn trước kia là khách khanh của Nho Phong Môn.”

Hắn vừa nói vậy, Tiết Mông liền nhớ ra, nhưng thiên chi kiêu tử không chịu nhận mình quên chuyện này, mặt đỏ lên, trợn trắng mắt, nói: “Cái này, ta đương nhiên biết, ta chỉ thấy lạ, dù sao cũng là khách khanh thôi, không phải bán cho họ, muốn đi thì đi, chẳng lẽ mấy người Nho Phong Môn còn có thể trói người về sao?”

Mặc Nhiên nói: “Người cũng đúng là ngốc, người chưa từng nghe à? Từ khi sư tôn rời khỏi Nho Phong Môn, trong Thượng Tu giới rất ít người biết

hành tung của y, chúng ta xuống núi trừ yêu, nếu có ai hỏi về sư tôn, chỉ được nói đến từ Tử Sinh Đỉnh, không được nói ra người khác không phải sao?”

Tiết Mông sững sốt một lúc, lúc này mới hậu tri hậu giác nói: “Hoá ra hành tung của sư tôn ở Thượng Tu giới rất mơ hồ? Sư tôn lợi hại như vậy, sao lại muốn ở ẩn chứ?”

“Không có ý ở ẩn, nhưng cũng không muốn người khác làm phiền.” Sở Văn Ninh nói, “Đi thôi, vào quán trọ.”

“Ấy, bốn vị Tiên Quân muốn ở trọ?” Tiểu nhị của khách điểm mặt mày sáng lạn chạy tới.

Tiết Mông nói: “Cho bốn phòng.”

Tiểu nhị xoa tay cười nói: “Thật xin lỗi Tiên Quân, chuyện này, mấy hôm này khách trọ trong thành rất nhiều, bốn phòng không đủ, hay là nếu Tiên Quân không ngại thì ở chung? Hai phòng có được không?”

Không còn cách khác, họ đành ở chung phòng.

Chẳng qua khi chia phòng, lại xảy ra mấy chuyện.

“Ta muốn ở chung với Sư Muội.” Nhân lúc Sở Văn Ninh đang trả tiền, ba đồ đệ chụm đầu nói chuyện với nhau, Mặc Nhiên rất có khí phách mà đề nghị.

Tiết Mông không chịu: “Dựa vào cái gì chứ?”

Mặc Nhiên ngạc nhiên nói: “Không phải người rất dính sư tôn sao?”

“Cái đó, ta cũng không muốn—”

Hắn cực kỳ kính sợ Sở Văn Ninh, nhưng hai chữ “kính sợ”, vẫn có chút “sợ” trong đó, đối với Sở Văn Ninh, hắn rất thích, nhưng vẫn sợ nhiều hơn, chính hắn cũng không nói ra được.

Thấy mặt Tiết Mông đỏ lên, Mặc Nhiên đều cáng cười nói: “Đệ đệ, ta thấy người không phải không muốn ngủ với sư tôn, mà là không dám ấy?”

Tiết Mông tròn mắt: “Sư tôn cũng không ăn thịt người, sao ta lại không dám!”

“Chà.” Mặc Nhiên cười nói, “Sư tôn khi mơ sẽ đánh người, người biết không?”

Tiết Mông: “...”

Sắc mặt trắng bệch, Tiết Mông hơi ngập ngừng, bỗng nghĩ tới cái gì, nổi giận đùng đùng hỏi: “Lúc sư tôn ngủ như thế nào, sao người lại biết? Người từng ngủ với người sao?”

Lời này hơi ái muội, Tiết Mông lại không có chút ý vị đen tối nào, nhưng người nói vô tình, người nghe lại có tâm. Mặc Nhiên đen mặt, bốn toạ đầu chỉ ngủ chung với y, kiếp trước bốn toạ còn đê y kìa.

Nhưng hảo hán không nhắc lại chuyện cũ, ngoài miệng vẫn cười nói: “Nếu người không tin, đêm nay có thể cảm nhận thử. Nhớ mang một lọ kim sang được*, bị thương còn có cái mà dùng.”

(Kim sang được: Thuốc trị thương)

Tiết Mông muốn đánh người, Sở Văn Ninh đã trả tiền xong, đi tới.

Y nhàn nhạt liếc bọn họ một cái, nói: “Đi thôi.”

Ba thiếu niên như mấy cái đuôi nhỏ theo sư tôn lên lầu, đứng trong phòng dành cho khách chờ, vốn ba người đang vui vẻ lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, chờ Sở Văn Ninh nói chuyện.

Thật ra bọn họ tranh giành đều phí công, lúc đến phòng chờ, còn không phải đều câm miệng, chờ sư tôn lên tiếng sao.

Sở Văn Ninh dừng một chút, nói: “Chỉ có hai phòng, các người có ai...”

Y âm thầm do dự, hơi xấu hổ.

Nên nói thế nào— “Có ai muốn ở với ta?”

Người nghe sẽ cảm thấy hơi đáng thương, cũng không giống tác phong của Ngọc Hành trưởng lão.

Thế nên nói thế nào?

“Mặc Vi Vũ, người đi theo ta.” Như vậy?

... Thôi bỏ đi, như da hổ bọc lấy cây khoai lang, giống Hắc Phong Trại bang chủ cướp thiếu phụ nhà lành. Dù sao mình cũng là tông sư, vẫn cần mặt mũi.

Huống hồ từng ôm nhau ngủ ở Hồng Liên Thuỷ Tạ, hai người đều xấu hổ, rất hiếm khi ở chung.

Về mặt Sở Văn Ninh bình thản, nội tâm lại rất nhiều ý nghĩ, qua hồi lâu, rốt cuộc cao lạnh hất cằm, nói với Tiết Mông.

“Tiết Mông ở với ta.”

Tiết Mông: “...”

Mặc Nhiên vốn đang cười tủm tỉm, không khỏi hơi sửng sốt.

Hắn thật sự mong Tiết Mông ở cùng với Sở Văn Ninh, mình ở với Sư Muội. Nhưng lúc Sở Văn Ninh nói lựa chọn của mình, lại cảm thấy hơi bức mình.

Hắn không biết mình là đáng về gì, rất giống một con chó hoang không biết trời cao đất dày. Chó hoang nhỏ gặp một nam nhân, tính người kia tuy không tốt, nhưng ngày ba bữa vẫn mang chút xương cho nó gặm.

Chó hoang nhỏ cho rằng mình không thích gia hỏa hung dữ này, nên tuy nó gặm xương mỗi ngày, lại liếm móng vuốt sủa sau lưng người kia, nó cũng không coi người nam nhân này là chủ của mình.

Nhưng không biết vì sao, một ngày nọ, người nam nhân này bưng một cái bát ra, bên trong lại không phải xương mà nó biết, mà là hạt kê, một con khổng tước xinh đẹp lão đảo tới, đậu lên vai nam nhân, đôi mắt lưu ly nhìn y, cọ mỏ lên mặt y.

Nam nhân cũng nghiêng mặt, sờ lên cánh chim khổng tước, nhẹ nhàng cho nó ăn.

Hắn như con chó hoang kia, không khỏi ngơ ngác.

Vốn dĩ, hắn tưởng Sở Văn Ninh nhất định sẽ chọn mình... ..

[Husky] Chương 35: Bốn toạ trượt chân

Edit: Chu

Buổi tối, Mặc Nhiên chống cằm nhìn vách tường.

Chỉ cách có một bức tường, là phòng của Sở Văn Ninh và Tiết Mông.

Sư Muội thích sạch sẽ, tắm xong y phục xếp chỉnh tề trên giường, đến một nếp nhăn cũng không có. Sau đó gọi tiểu nhị dưới lầu mang nước nóng lên. Khách điểm này cách âm không tốt, nếu trong phòng yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng động phòng bên nho nhỏ.

Hình như Sở Văn Ninh nói gì đó, nghe không rõ lắm. Nhưng ngay sau đó Mặc Nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên—

“Hình như hơi chặt.”

Tai chó của Mặc Nhiên “xoẹt” một tiếng dựng lên, giật giật.

Tiểu phượng hoàng cách vách nói: “Sư tôn, có đau không?”

“... Không sao, người làm tiếp đi.”

“Ta sẽ nhẹ nhàng chút, làm người đau thì người phải nói cho ta.”

“Nhiều lời, làm thì làm, không làm thì biến.”

Mặc Nhiên hoảng sợ mở to hai mắt: “???”

Tuy hai người cách vách này tuyệt đối không có khả năng, nhưng cuộc đối thoại kiểu gì thế? Bọn họ đang làm cái gì?

Tai chó con dán sát lên vách tường, có thể nghe thấy tiếng sột soạt của y phục, kỹ hơn một chút, thậm chí có thể nghe thấy tiếng rên rĩ Sở Văn Ninh cố nhịn.

Tiếng như vậy, hẳn từng nghe Sở Văn Ninh phát ra không biết bao nhiêu lần khi ở trên giường, đó là tiếng vị sư tôn kia của hắn khi quá thoải mái hoặc quá đau, cũng không muốn hé răng, luôn liều chết cắn môi, đuôi mắt

phiếm hồng. Khi ấy chỉ cần dùng lực, có thể nghe thấy tiếng thở dốc vỡ vụn của Sở Văn Ninh...

“Đợi, đợi một chút.” Tiếng Sở Văn Ninh khàn khàn, trầm thấp nói, “Chỗ đó... Người đừng chạm vào.”

“Được.” Tiết Mông hơi do dự, nhỏ giọng nói, “Sư tôn này... Người tự làm?”

“Ừm.”

Chỗ nào?

Lung tung rối loạn cái gì thế? Chỗ nào không được chạm vào? Tự mình làm cái gì? Hai người kia rốt cuộc đang làm cái gì?

Mặt Mặc Nhiên đen xì.

Chờ hăn nhận ra, hăn đã gõ cánh cửa sát vách.

Bên trong truyền ra một loạt tiếng động kì lạ. Sắc mặt chó con càng kém, một hơi gọi: “Sư tôn, các người—“

Cửa “kéo kẹt” mở ra.

Tiết Mông áo mũ chỉnh tề đứng trong, tay cầm nửa cuộn băng dính máu, nheo mắt, vẻ không hiểu nổi tình hình mình.

“Làm cái gì đấy? Tối rồi còn quát quát gọi gọi. Bị quỷ đâm à?”

Miệng Mặc Nhiên mở lớn, ngu ngốc nhắm mắt. Ánh mắt lướt qua Tiết Mông, nhìn Sở Văn Ninh ngồi cạnh bàn, trên bàn toàn băng mới và thuốc trị thương.

“Các người là đang...”

Tiết Mông lườm hăn: “Thay thuốc đó, vết thương trên vai sư tôn còn chưa khỏi. Mấy ngày rồi chưa đổi, có vết thương bị thối luôn rồi.”

Mặc Nhiên: “...”

Hăn ngờ nghệch hỏi: “Thế ‘hơi chặt’ là...”

“Hơi chặt?” Tiết Mông nhướn mày, nghĩ một lát, “À, băng ấy, lúc đầu cuộn hơi chặt, có máu dính trên miệng vết thương, suýt thì không gỡ ra được.”

Hăn nói một nửa, bỗng dừng lại, hai mắt như nghi ngờ đánh giá Mặc Nhiên.

“Người nghe lén bọn ta nói chuyện?”

Mặc Nhiên trợn trắng mắt, miễn cưỡng nhặt lại chút mặt mũi không giữ nổi của mình: “Khách điểm này tường ngăn mỏng như thế, ai nghe lén, không tin người sang bên cạnh mà xem, dán vào tường còn nghe thấy cả tiếng hít thở rất rõ ràng.”

“Ồ, phải không?” Tiết Mông gật gật đầu, một lát sau lại cảm thấy không đúng lắm, “– đợi đã, sao người biết? Người dán lên tường nghe rồi à?”

Mặc Nhiên: “...”

Tiết Mông giận dữ: “Mặc Vi Vũ, người thật biến thái!”

Mặc Nhiên cả giận nói: “Ai biết người có làm ra chuyện gì cảm thú với sư tôn hay không chứ!”

Tiết Mông là người rất ngây thơ, vẫn hồn nhiên chả hiểu gì, cũng không biết Mặc Nhiên đang nói cái gì, vì thế càng tức giận: “Người đang nói hươu nói vượn cái gì thế!” Quay đầu âm ỉc nói, “Sư tôn, người xem hẩn–”

Sở Văn Ninh khoác thêm ngoại bào, chỉnh lại vạt áo lỏng lẻo, vừa sửa tóc, vừa lãnh lãnh đậm đậm đi tới, đôi mắt nhìn từ đầu tới chân Mặc Nhiên.

“Có chuyện gì?”

“Ta... Ta ở cách vách nghe thấy...” Mặc Nhiên ấp úng, căng da đầu, “Mấy cái đó, ta tưởng Tiết Mông bắt nạt người...”

“Gì cơ?” Sở Văn Ninh nghe vẫn chưa hiểu lắm, y nheo đôi mắt lại, “Ai bắt nạt ta?”

Mặc Nhiên hận không thể tát cho mình một cái: “...”

Đang đứng đối diện nhau không ngừng xấu hổ, Sư Muội đã lên.

“A Nhiên? Sao đệ lại đứng trước cửa phòng sư tôn?”

“Ta... Ách...” Mặc Nhiên càng nghẹn, “Chuyện kia, có chút hiểu lầm.”

Sư Muội cười nói: “Hiểu lầm giải quyết xong chưa?”

“Xong rồi xong rồi.” Mặc Nhiên liên tục nói, “Sư Muội, không phải huynh gọi tiểu nhị mang nước nóng lên tắm sao? Sư tôn cũng chưa tắm, ta xuống lầu bảo họ lấy nhiều chút.”

Sư Muội nói: “Không cần.” Hẩn lấy ra năm thẻ trúc, mỉm cười bảo, “Tiểu nhị nói, bên cạnh khách điểm này có suối nước nóng, chủ quán sửa thành nhà tắm. Cầm thẻ này là có thể vào tắm, cho các người mỗi người một cái.”

Mặc Nhiên thấy mình là đoạn tụ, không tiện đi chung với ba người này.

Tiết Mông thì không nói, Sư Muội trong mắt hấn thánh khiết như thần, không dám tơ tưởng. Nhưng Sở Văn Ninh thì hấn biết, từ khi trùng sinh có tiếp xúc thân mật mấy lần, thấy y cời y phục mình rất dễ lại đầu óc trống rỗng.

Mặc Nhiên đột nhiên che mặt nói: “Ta không đi.”

Vẻ mặt Tiết Mông cực kỳ hoảng sợ: “Người không tắm đã đi ngủ? Ở bẩn thế!”

Mặc Nhiên nói: “Ta bảo tiểu nhị mang nước nóng lên.”

Sư Muội lại bảo: “Khách điểm này không đun nước nóng, khách nhân đều tới suối nước nóng tắm cả.”

Mặc Nhiên: “...”

Không còn cách nào khác, Mặc Nhiên đành phải theo bọn họ đi lấy y phục, đến suối nước nóng tắm. Khách điểm này cũng biết làm ăn, biết người tới đây phần lớn là đạo sĩ cầu kiếm, nên đặt nhà tắm là “Kim Thành Húc Ảnh”, treo biển gỗ lên.

Mặc Nhiên sợ muốn ngất, không dám cời đồ cũng hai người kia, vội vàng thay đồ xong, hông quần chặt khăn tắm, chạy tới bên hồ trước, tìm nơi yên tĩnh chìm xuống.

Vì đã rất muộn, trong hồ không có mấy người, lác đác ở nơi xa, Mặc Nhiên đặt trên đầu một cái khăn trắng, ngâm cả nửa mặt xuống nước, vừa thở ra, lọc bọc lọc bọc lọc bọc nổi lên.

Người thay đồ xong đầu tiên, khoả thân bước đôi chân dài ra.

Mặc Nhiên liếc trộm hấn một cái, thở phào nhẹ nhõm, vẫn tốt vẫn tốt, là Tiết Mông.

Tiết công tử tuy đẹp, nhưng không phải khẩu vị của Đạp Tiên Quân, hai người liếc nhau, Tiết Mông chỉ hấn: “Người cách ta xa ra một chút.”

“Để làm gì?”

“Chê người bẩn đó.”

Mặc Nhiên: “Ha hả.”

Hơi nước trong nhà tắm mờ ảo, một lát sau, Tiết Mông đang dùng bồ kết cọ cho mình, bỗng nhiên nói: “Sư tôn, bên này!”

Nửa mặt Mặc Nhiên đều ngâm trong nước, suýt nữa thì sặc. Tuy biết rõ mình không nên nhìn, nhưng ánh mắt vẫn không tự chủ được liếc lên bờ.

Một liếc mắt này thật muốn mạng, Mặc Nhiên không kịp chuẩn bị, lập tức uống hai ngụm nước, hắt mặc kệ thấy tởm, vội vàng nhấn mình xuống sâu hơn, chỉ lộ ra đôi mắt trên mặt nước.

Hắn kiểu gì cũng không đoán được, Sở Văn Ninh lại ra cùng với Sư Muội.

Hai người, một người nhu hoà xinh đẹp, buông mái tóc đen dài, quần khăn tắm đi tới, đúng là Sư Muội.

Mặc Nhiên vốn muốn nhìn lén hắn một chút, nhưng cuối cùng chỉ nhanh chóng lướt qua. Hắn thật sự kính Sư Muội như ánh trăng sáng, không dám tự tiện nhìn.

Nhưng người còn lại cao gầy lạnh lùng, vai rộng eo thon, cơ thể săn chắc, là Sở Văn Ninh. Y buộc cao đuôi ngựa, khoác thêm một áo tắm to dài, che cả người kín mít, nhưng y phục hơi rộng, vạt áo lỏng lẻo, vẫn lộ ra bờ ngực săn chắc.

Mặc Nhiên nhìn y chăm chăm, cảm thấy mình ngâm trong nước suối nóng, sắp bị nấu chín rồi.

Muốn dời mắt đi.

Nhưng đôi mắt không nghe lời, vẫn nhìn chăm chăm không dời một tấc, tai chậm rãi đỏ lên.

Cách màn hơi nước mờ ảo, Sở Văn Ninh tựa hồ nhìn lướt qua hắn, lại tựa hồ không thấy, tùy tiện lập một kết giới không thấm nước trên băng vết thương của mình, sau đó chậm rãi xuống nước nóng, vạt áo nổi lên, khi bước đi có thể nhìn thấy hai chân y, đường cong sắc xảo, vừa thẳng vừa thon dài.

Mặc Nhiên: “...”

Hắn rốt cuộc chịu không nổi nữa, nhắm mắt ngâm cả người xuống nước.

Cho dù đã bị khăn tắm bên hông che đi, nhưng bản thân vẫn phản ứng như thế thì quá...

Mặc Nhiên cảm thấy rất ấm ức.

Hắn thật sự không thích Sở Văn Ninh, cực kỳ hận Sở Văn Ninh.

Nhưng thân thể lại cố tình nhớ rõ từng lúc phiên vân phúc vũ, nhớ rõ nhưng triền miên mất hồn đoạt phách hoá thành nhu tình cắn nuốt xương tủy. Cũng nhớ rõ những chuyện làm người ta đỏ mặt tim đập, vớ vẫn không hề bị cấm đoán.

Hầu kết nhấp nhô, nội tâm hai bên thiện ác tranh giành.

Mặc Nhiên cuối cùng thật sự muốn khóc.

Hắn lần đầu tiên thấy khinh thường mình như vậy— sao có thể như thế? Sư Muội vẫn còn ở đây, mình lại lên cơn điên gì với Sở Văn Ninh?

Kể cả kiếp trước da thịt kề sát, như cá với nước.

Cũng đều là chuyện của quá khứ.

Mình lại nhớ nhung thân thể của Sở Văn Ninh, vậy Sư Muội là cái gì? Thật không tôn trọng người ta, quá không tốt.

Mắt nhìn mũi mũi nhìn tim nén tà niệm nửa ngày, Mặc Nhiên mới áp xuống được tà hoả này. Bỗng thoát ra khỏi mặt nước, lắc lắc đầu, lấy khăn lau khô mặt, mở ra đôi mắt còn mơ hồ.

Không sai không lệch, đối diện với khuôn mặt Sở Văn Ninh.

Hơn nữa tóc đầy nước, đều dính lên mặt Sở Văn Ninh rồi. Giọt nước từ từ chảy xuống, bỗng chảy tới lông mày sắc bén của y, lại từ từ chảy xuống tiếp, cơ hồ muốn rơi vào đôi mắt phương xinh đẹp.

Sở Văn Ninh: "... .."

Mặc Nhiên: "... .."

Thật sự quá không ổn, mình vừa nín thở trong nước, không nhìn thấy xung quanh.

Sở Văn Ninh không biết Mặc Nhiên ngâm ở đây, chỉ lo lấy hộp xà bông. Kết quả chưa lấy được xà bông, bỗng bị té đầy nước.

Suối nước nóng rất sâu, sức nổi không nhỏ, Mặc Nhiên chóng mặt, hơi lui lại, kết quả dưới chân trượt một cái, không sai không lệch ngã vào lòng Sở Văn Ninh.

"A!"

"..."

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là tiểu kịch trường “Người trong thế giới của ta khác nhau”

Phượng hoàng nhi: Hình như hai chặt.

Chó con: !!??!!

Phượng hoàng con: Sư tôn, có đau không?

Mèo trắng lớn: Không sao, người tiếp tục đi.

Phượng hoàng con: Ta làm nhẹ chút, nếu đau người phải bảo ta.

Mèo trắng lớn: Nhiều lời, làm thì làm, không làm thì cút.

Chó con: Gâu gâu gâu!!! Mấy người đang làm cái gì!!! Giận!! Gâu gâu gâu!

Phượng hoàng con: ... A? Ta bóp vai cho sư tôn.

Chó con: Thế “hơi chặt” là chỉ...

Phượng hoàng con: Cơ bắp hơi căng, chứ người tưởng là gì?

Chó con:

Nhiều năm sau.

Husky uy vũ tuần tú (sinh vật này có tồn tại sao?): Hình như hơi chặt.

Phượng hoàng nhi: !!??!!

Husky: Sư tôn, có đau không?

Mèo trắng lớn: Không sao, người tiếp tục đi.

Husky: Ta làm nhẹ chút, nếu đau người nhớ bảo ta.

Mèo trắng lớn: Nhiều lời, muốn làm thì làm, không làm thì biến.

Phượng hoàng con ở ngoài cửa nghĩ một lát, kết luận Husky bóp vai cho sư tôn.

Ai~ Thật quá ngốc. Phượng hoàng nhỏ trợn trắng mắt, nghĩ đến— chỉ là bóp vai thôi mà, sao giọng sư tôn hơi khàn khàn, thở dốc.

Lông chim của hắn rung lên, cũng không biết anh điều mình mất một cơ hội cứu chủ (bất đắc dĩ buông tay).

[Husky] Chương 36: Hình như bốn toạ điện rồi

Edit: Chu

Sở Văn Ninh không kịp suy nghĩ, duỗi tay đỡ hấn. Trong nước suối ấm áp, da thịt hai người kề sát, Mặc Nhiên lập tức cảm thấy như có dòng điện chạy qua xương sống, làm cả người nổi hết da gà.

Tuy lúc ở Hồng Liên Tạ Thuỷ, hấn cũng đã ôm Sở Văn Ninh loã thể, nhưng tình huống khi đó cấp bách, hấn vốn không nghĩ nhiều, nên cũng không có ẩn gì gì lớn.

Nhưng giờ, một tay hấn dán lên ngực Sở Văn Ninh, tay còn lại theo bản năng ôm lấy eo y, chân dưới nước cũng chạm vào nhau, da thịt đối phương ở trong nước nóng lại có vẻ càng trơn mịn ấm áp, đầu Mặc Nhiên nổ uỳnh một tiếng.

Hấn đối với Sở Văn Ninh...

Chỉ sờ qua eo đối phương, còn chưa làm cái gì hết, đã...

Có phản ứng mạnh mẽ, như sóng tràn sông.

“Sư, sư tôn, ta—“

Hấn giãy dụa muốn đứng thẳng, trong lúc ấy hạ thân nóng rực như lửa chạm tới người đối phương.

Sở Văn Ninh lập tức mở to mắt, khuôn mặt tuần bị thoáng hiện nét kinh ngạc, lập tức hơi lui về sau, đồng thời, nước dính trên lông mi y chảy vào trong mắt, Sở Văn Ninh giật mình, vội nhắm mắt lại muốn lau, nhưng lại không mang khăn tắm.

“Sư tôn dùng, dùng của ta đi.”

Mặc Nhiên xấu hổ muốn chết, hấn mặt đỏ tai hồng, giấu đầu hờ đuôi mà giả vờ không có gì, cầm khăn của mình lau nước trên mặt Sở Văn Ninh.

Lúc Sở Văn Ninh mở đôi mắt phượng ra, trong mắt ẩn sự kinh ngạc và khó hiểu, còn có một tia hoảng loạn. Nhưng cũng chỉ chợt loé qua, y rất nhanh ép mình bình tĩnh, coi như không nhận ra cái gì, giọng khàn khàn nói: “Xà bông, lấy cho ta.”

“À... À được.”

Mặc Nhiên như con cua đi ngang tới bên bờ hồ, cần lấy mấy hộp xà bông.

“Sư tôn muốn, muốn mùi gì?”

“Tuỳ người.”

Mặc Nhiên đau đầu chóng mặt, ngơ ngác nhìn hộp nửa ngày, thành khẩn quay đầu lại nói: “Không có mùi nào tên là tuỳ người.”

Sở Văn Ninh: “...”

Dừng một chút, thở dài: “Hoa mai, hải đường.”

“Được.”

Mặc Nhiên lấy hai mùi hoa kia, đưa cho Sở Văn Ninh.

Đầu ngón tay hai người chạm nhau, lại cuống quýt.

Cho dù không muốn, cũng không buông được những ký ức kia.

Nếu là trước đây, mình đã sớm cùng y dây dưa nóng bỏng bên hồ, thậm chí trước mắt hẳn hiện ra dáng vẻ Sở Văn Ninh nửa quỳ, nằm trên đất, tiếp nhận lửa nóng của mình, ái dục hung mãnh nóng bỏng, sư tôn nhẫn nhịn đến khép hờ mắt, không chịu được run rẩy, vẫn bị mình làm cho đạt cao trào...

Mặc Nhiên không chịu nổi nữa, loại khát vọng của giống đực này nhiễm đởm mắt hẳn. Hẳn không dám tiếp tục nhìn Sở Văn Ninh, hẳn thấy giờ mình nhìn Sư Muội, cũng ổn hơn nhìn Sở Văn Ninh.

Sao có thể... Như vậy...

Sao có thể như thế?

Vội vàng tắm cho xong, nhân lúc ba người kia còn ngâm mình, Mặc Nhiên hàm hồ nói mình hơi mệt, về ngủ trước.

Về phòng, đóng chặt cửa lại.

Mặc Nhiên rốt cuộc hết chịu nổi, nhanh chóng lấy dục vọng của mình ra, hẳn không muốn nhớ tới dáng vẻ của Sở Văn Ninh, hẳn thà mạo phạm vấy bẩn hình tượng Sư Muội. Như vậy cũng làm hẳn đỡ rồi hơn một chút.

Nhưng thân thể và suy nghĩ đều không khống chế được, trước mắt hiện lên cảnh hấn và Sở Văn Ninh giao hoan, những cảm xúc đó mãnh liệt cắn vào xương, trong đêm tràn bờ, điên cuồng quay lại, từng chút từng chút huỷ diệt làm người run rẩy.

Hấn cơ hồ là thô bạo mà tự xử, giống như khi dây dưa trên người nam nhân kia, kẻ sát huỷ hoại, hấn ngẩng cổ lên, không cam lòng, nhưng lại mơ hồ mà thở hổn hển.

Trong cổ họng gọi ra một cái tên theo bản năng.

“Văn Ninh...”

Gọi ra hai chữ này, hấn rên một tiếng, hơi hơi run lên, phóng xuất toàn bộ, trong tay ướt đầm...

Phát tiết xong, Mặc Nhiên dựa trán lên tường lạnh lẽo. Trong mắt mơ hồ.

Cảm thấy then, áy náy, chán ghét, kích thích.

Hấn không thể nào đoán được, mình dù đã trùng sinh, vẫn có phản ứng mạnh mẽ như vậy đối với Sở Văn Ninh.

Hấn bỗng cảm thấy cực kỳ chán mình.

Tuy rằng, kiếp trước hấn chưa từng có được Sư Muội, tình lực tràn đầy đều phát tiết trong vụn bụi hoa. Nhưng kiểu bừa bãi như vậy, với hấn cũng chẳng sao.

Tắt đèn, chẳng qua là phiên vân phúc vũ mà thôi, với ai cũng thế.

Cho dù hơi động tình với Dung Cửu, cũng bởi vì giống Sư Muội vài điểm.

Nhưng cảm tình với Sở Văn Ninh, lại khác hoàn toàn. Hấn có thể nhận ra rõ ràng, dù chỉ tưởng tượng, chứ chưa chân chính dây dưa, hấn cũng cảm nhận được khoái cảm mạnh mẽ khác hoàn toàn trên người tiểu quan, không chỉ thân thể, còn có...

Hấn không muốn tiếp tục nghĩ tới.

Hấn yêu Sư Muội, trước kia là vậy, sau này, cũng tuyệt đối không thay đổi.

Nhắc lại cho mình mấy lần, Mặc Nhiên từ từ bình ổn hô hấp, nhú mày lại, nhắm chặt hai mắt.

Hấn vừa nóng nảy, vừa ảo não, lại có một chút ảm ức.

Hấn không muốn như vậy.

Trong lửa tình, hắn không thể cản lại mà nhớ tới Sở Văn Ninh. Khi lửa tình đã tắt, hắn lại không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Sở Văn Ninh nữa, dù là một sợi tóc, một ánh mắt.

Hắn gần như cố chấp cho rằng, hắn thích, yêu sâu đậm.

Là Sư Muội...

Nhưng trong đầu hỗn loạn vẫn có một tông sư.

Y cảm nhận được dục niệm khắc sâu của Mặc Nhiên, thân thể thiếu niên phát dục, khiến y rất hoảng loạn, khi hưng phấn cứng rắn lửa nóng, như chờ phát tiết.

Cho dù mặt Sở Văn Ninh rất nhanh trấn định, cũng không nhắc tới, nhưng cảm giác ấy làm da đầu y tê dại, không thể tin nổi.

Càng làm cho y khó mở miệng hơn là, kỳ thật khi ấy mình cũng có phản ứng.

May da mặt y mỏng, cho dù xuống nước cũng sẽ mặc áo tắm dài, che kín toàn thân, không làm người ta nhận ra, nếu không y chẳng còn chỗ nào mà giấu mặt mũi.

Nhưng Mặc Nhiên vì sao lại...

Ban đêm, y nằm trên giường, yên lặng suy nghĩ thật lâu, lại không dám nghĩ tới— Có lẽ Mặc Nhiên cũng thích mình.

Ý niệm này thật sự quá điên cuồng, cũng quá xấu hổ.

Chỉ cần nghĩ tới “Có lẽ Mặc Nhiên cũng thích—”

Chữ “mình” còn chưa kịp xuất hiện trong đầu, Sở Văn Ninh đã hung dữ tự trách mình. Đôi mắt phượng sáng ngời trong veo, lại lập loè một tia trốn tránh.

Ngay cả câu này y cũng không dám nghĩ hoàn chỉnh.

Mình hung dữ lại thích đánh người, miệng độc tính tình không tốt, lớn lên không phải tuyệt đại phong hoa như Sư Muội, tuổi không nhỏ, dù Mặc Nhiên thích nam nhân, cũng sẽ không mù mắt mà để ý tới mình.

Y cao ngạo như vậy.

Mà nội tâm y, kỳ thật bởi vì cô đơn đã lâu, bị người ta sợ đã lâu, tự hành tẩu đơn độc như vậy suốt một thời gian dài, dần dần lại trở thành tự ti.

Ngày thứ hai tỉnh lại.

Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh gặp ở hành lang khách điểm, hai người đều có tâm sự, nhìn lướt qua nhau, không ai mở lời trước.

Cuối cùng, vẫn là Mặc Nhiên tỏ vẻ không có chuyện gì, cười cười với Sở Văn Ninh: “Sư tôn.”

Sở Văn Ninh nhẹ nhàng thở hắt ra, y không biết nên làm thế nào, thấy Mặc Nhiên chọn ngậm miệng không nhắc tới, hăn như vậy cũng biết nge lời, làm như bình thường, nhàn nhạt gật đầu.

“Nếu dậy rồi, thì gọi Sư Muội đi, chúng ta chuẩn bị một chút, có thể đến Húc Ánh Phong rồi.”

Đỉnh núi Húc Ánh Phong quanh năm phủ tuyết, cho dù là người tu tiên thân thể khoẻ mạnh, cũng không chịu nổi giá lạnh. Sở Văn Ninh đến tiệm may mua áo choàng, găng tay cho các đệ tử, để bọn họ thấy lạnh thì mặc.

Lão nương cầm đầu thuốc đánh son đậm mời chào, nói với Mặc Nhiên: “Tiểu Tiên Quân lớn lên thật hiên ngang anh tuấn, người xem hắc đế kim long phân phân thuỷ đại huy này, là thêu tốt nhất đất Thục, chỉ riêng long nhãn, ta cẩn thận làm, đã thêu mất ba tháng mới xong.”

Mặc Nhiên ngượng cùng cười nói: “Tỷ tỷ miệng thật ngọt, tiếc rằng ta chỉ lên núi cầu kiếm, không cần mặc đồ cầu kỳ như vậy.”

Lão nương thấy không được, lại giữ chặt Sư Muội: “Ái da, vị Tiên Quân này thật đẹp, so với cô nương xinh đẹp nhất thành ta còn đẹp hơn ba phần. Tiên Quân, ta nói, áo choàng mẫu đơn này rất hợp với người, thử nhìn xem?”

Sư Muội cười khở: “Lão nương, đó là đồ cho nữ nhi mặc.”

Tiết Mông không thích đi mua y phục, tự cho mình thanh cao không thèm tới, chỉ đợi ở chỗ cũ. Sở Văn Ninh mua cho hăn một cái áo choàng đen tím, xung quanh có lót lông thỏ trắng.

Lão bản nương nói: “Tiên Quân, đồ này người mặc hơi nhỏ, thiếu niên mặc mới vừa.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói: “Ta mua cho đồ đệ.”

“À, chà chà.” Lão nương bừng tỉnh đại ngộ, chời cười nói, “Quả là sự phụ tốt.”

Có thể do lần đầu tiên trong đời được gọi là “sư phụ tốt”, Sở Văn Ninh cứng người, trên mặt tuy không biểu hiện gì, nhưng khi đi, tay chân lại lệch bước.

Cuối cùng Mặc Nhiên chọn một cái áo choàng đen tuyền, Sư Muội là màu xanh nhạt, Sở Văn Ninh là một màu trắng thuần, một cái màu đen tím, đưa tới, cho Tiết Mông mặc.

Tiết Mông vừa thấy áo choàng của mình, liền trợn to mắt.

Sở Văn Ninh không rõ nguyên nhân: “Làm sao thế?”

“Không, không có gì.”

Nhưng mà chờ Sở Văn Ninh đi xa, Tiết Mông cho rằng y không nghe thấy, liền hơi ghét bỏ nhìn đường viền áo choàng, nhỏ giọng lầu bầu: “Màu tím? Ta không thích màu tím.”

Lại không ngờ giọng lạnh lùng của Sở Văn Ninh truyền tới: “Lắm lời, không mặc thì người cởi trần mà lên.”

Tiết Mông: “...”

Không nhanh không chậm tới đoạn đường cuối cùng, dưới sắc trời dần tối, bốn người rốt cuộc tới chân Húc Ánh Phong.

Húc Ánh Phong dồi dào linh lực, nhiều linh thú dị cầm, cho dù là đạo sĩ, cũng phải cân nhắc, không dám tùy tiện lên núi.

Nhưng có Sở Văn Ninh ở đây, chút chuyện này không cần lo lắng, Sở Văn Ninh ngưng tụ ra ba đoá hoa hải đường, có tác dụng đuổi linh lui ta, để ba đồ đệ đeo bên hông, rồi nói: “Đi thôi.”

Mặc Nhiên ngẩng đầu, nhìn trong bóng đêm, ngọn núi đầy thượng cổ thần thú tĩnh mịch nguy nga, có muôn vàn cảm khái trong lòng.

Năm đó, hắc ở trên đỉnh Húc Ánh Phong chiếu cáo thiên hạ, yêu ma quỷ thần, Đạp Tiên Quân Mặc Nhiên hắc không hài lòng với Tu Chân giới, muốn tự phong mình làm chi chủ.

Cũng một năm đó, ở Húc Ánh Phong, hắc cười về một thê một thiếp.

Hắc nhớ rõ mặt thê tử kia, Tống Thu Đồng, đệ nhất mỹ nhân Tu Chân giới, có một góc nhìn qua, cực kỳ giống Sư Muội.

Hắc không phải người quan tâm đến liêm sỉ, không làm theo quy củ tam môi lục sính, lúc ấy hắc cứ nắm lấy bàn tay trắng nõn thon dài của Tống

Thu Đồng, dắt nữ nhân trùm khăn đỏ kia, cứ thế mà thành, vạn bậc thang, bọn họ đi hơn một canh giờ.

Sau đó Tống Thu Đồng đầu chân, đi không nổi nữa.

Mặc Nhiên không tốt tính, xốc khăn voan của nàng lên hung dữ với nàng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, đôi mắt ẩm ứ lại nhẵn nhịn của Tống Thu Đồng, cực kỳ giống cổ nhân đã hoá thành xương trắng dưới cửa tuyết.

Lời chán ghét dừng bên miệng, run rẩy, cuối cùng thành:

“Sư Muội, để ta công huynh.”

Theo bối phận của Tống Thu Đồng, nêu như là đồng môn của hắn, quả thật là sư muội của hắn, nên nàng chỉ hơi sững sốt với xưng hô này, còn nói Mặc Nhiên diệt toàn phái Nho Phong Môn, còn sáp nhập Nho Phong Môn vào Tử Sinh Đỉnh, gọi sư muội cũng không phải không tế, vì thế cười cười, nói: “Được.”

Mấy ngàn bậc thang cuối cùng, Đạp Tiên Quân, Nhân giới chi chủ, hắc ám chi quân, từng bước vững vàng, vững vàng công tâm nương tử xinh đẹp mặc hồng y, đi lên đỉnh núi.

Hắn cúi đầu, nhìn bóng người trên mặt đất, tư thế quái dị, chồng lên nhau.

Hắn cười cười, cổ hơi nghẹn: “Sư Muội, sau này ta là Nhân giới chủ quân, từ nay về sau, không ai làm tổn thương huynh được nữa.”

Nữ tử sau lưng không biết nên nói gì, do dự một lát, thấp thỏp “vâng” một tiếng.

Thanh âm kia rất nhẹ, có lẽ vì quá nhẹ, giọng nữ tử cũng không quá rõ ràng, nghe mơ hồ.

Hốc mắt Mặc Nhiên không ai thấy hơi đỏ lên, hắn trầm thấp nói: “Thực xin lỗi, ngày này, để huynh chờ lâu rồi.”

Tống Thu Đồng nghe Mặc Nhiên nói thích nàng từ lâu, vì thế ôn nhu gọi: “Phu quân...”

Giọng nữ tử vang lên, tiếng trong trẻo, như hoa lan bên đường, rất dễ nghe. Nhưng Mặc Nhiên đột nhiên ngừng bước.

“Sao vậy?”

“... Không có gì.”

Lại tiếp tục đi tới, Mặc Nhiên không khăn khăn nói tiếp, mông manh run rẩy, thương tiếc đều không còn.

Dừng một chút, hắn nói: “Về sau gọi ‘A Nhiên’ là được rồi.”

Tống Thu Đồng hơi bất ngờ, cũng không dám gọi Đạp Tiên Quân như vậy, do dự nói: “Phu quân, chuyện này... Chỉ sợ...”

Mặc Nhiên chợt hung ác xoay người gào lên: “Người không nghe, ta ném ngươi từ đỉnh núi xuống!”

“A, A Nhiên!” Tống Thu Đồng vội sửa lời nói, “A Nhiên, ta sai rồi.”

Mặc Nhiên không nói gì nữa.

Hắn cúi đầu, yên lặng không hé răng, tiếp tục đi.

Bóng trên mặt đất vẫn như vậy.

Sau nghĩ lại, sẽ nhận ra, thật sự, chỉ là bóng mà thôi.

Hoa trong gương, trăng trong nước, đều là giả.

Mãi không tồn tại.

“Sư Muội.”

“Hử?” Người đi cạnh Mặc Nhiên quay đầu. Tiếng vụn lá lao xao, cỏ cây xào xạc, ánh trăng chiếu lên dung nhan tuyệt sắc của hắn, “A Nhiên, sao vậy?”

“Huynh... Đi một không?” Mặc Nhiên nhìn Sở Văn Ninh và Tiết Mông đi trước, nói nhỏ, “Một thì bảo, ta cũng huynh đi.”

Sư Muội còn chưa đáp, Sở Văn Ninh đã quay đầu lại.

Y lạnh lùng liếc Mặc Nhiên một cái: “Sư Minh Tinh bị chặt chân sao, mà cần người thể hiện?”

Sư Muội vội nói: “Sư tôn, A Nhiên chỉ đùa thôi, người đừng giận.”

Sở Văn Ninh hạ thấp lông mày, đuôi mày sắc bén, ánh mắt len lõi ánh lửa: “Nực cười, ta sao phải giận.”

Nói xong phất tay áo, nghênh ngang đi.

Mặc Nhiên: “... ..”

Sư Muội: “... ..”

“Sư tôn không vui đâu...”

“Y là người thế nào không phải huynh không biết.” Mặc Nhiên vẫn thì thầm bên tai Sư Muội, “Tâm nhãn nhỏ xíu, máu lạnh vô tình, còn không

cho huynh đệ đồng môn giúp đỡ nhau.”

Xong nhả mũi, hạ giọng tổng kết nói: “Cực kỳ đáng ghét.”

Sở Văn Ninh đi trước lạnh lùng nói: “Mặc Vi Vũ, người nói thêm một chữ nữa, có tin ta ném người xuống núi không!”

Mặc Nhiên lập tức câm miệng, nhưng hăn vẫn trộm cười hì hì liếc Sư Muội, dùng khẩu hình:

Huynh xem, ta nói có sai đâu?

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm này lão sư sẽ dạy lớp học Tu Chân, dùng “Tuyệt đối không có khả năng” đặt câu.

Mặc Nhiên: Thích một người, chẳng lẽ là thích thân thể người kia sao? Tuyệt đối không có khả năng.

Sở Văn Ninh: Thích một người, chẳng lẽ nhất định phải nói ra sao? Tuyệt đối không có khả năng.

Sư Muội: Tương mạo ta, chẳng lẽ rất giống các cô nương sao? Tuyệt đối không có khả năng.

Tiết Mông: Là thằng nam, chẳng lẽ ta muốn mặc áo choàng tím gay vậy sao? Tuyệt đối không có khả năng.

Vương phu nhân: Là một thằng nam, chẳng lẽ con sẽ cởi trần đi cũng ba tên gay sao? Tuyệt đối không có khả năng.

Tiết Chính Ung: Ngọc Hành trưởng lão cứng như vậy, dưới môn hạ y sẽ có thằng nam sao? Tuyệt đối không có khả năng.

Tổng Thu Đồng: Là pháo hôi (kẻ hi sinh), kiếp này để quân sẽ cưới ta sao? Tuyệt đối không có khả năng.

Bánh Bao Thịt: Husky hôm nay tra như vậy, khu bình luận không có tiêu thiên sứ mắng hăn sao? Tuyệt đối không có khả năng.

[Husky] Chương 37: bốn toạ gặp đại thần

Edit: Chu

“Lãnh nguyệt chiếu sương tuyết, hàn sơn ôm băng trì. Tám ngàn trượng khó thấy, hiện tuyết xử thiên nhai.”

Tiết Mông đeo găng tay da tuần lộc, đi tới tảng đá còn đọng tuyết cao chói vót, đọc đi đọc lại câu thơ viết trên đó mấy lần, quay đầu vui vẻ nói: “Sư tôn, chúng ta đến rồi.”

Húc Ánh Phong quanh năm rơi tuyết, thuyền quyên treo cao, ánh trăng chiếu sáng hồ băng, khí lạnh thổi lên, lạnh lẽo ngưng tụ, hồ Kim Thành đóng băng nhưng không phủ tuyết, như một viên ngọc lưu li, toả sáng giữa trời đất, là ngân hà ở nhân gian, nhìn thấy từ nơi xa vạm dậm, quả nhiên là tráng lệ vô cùng. Như đến nơi cuối cùng của nhân gian, phủ đầy tuyết trắng.

Sở Văn Ninh dừng lại trước khối đá, nói: “Cầu kiếm ở Kim Thành trì, chỉ có thể vào từng người. Các người ai đi trước?”

Tiết Mông nóng nảy không đợi nói mà nói: “Sư tôn, ta đi trước!”

Sở Văn Ninh nhìn hắn, nghĩ một lát, lắc đầu: “Người làm việc lỗ mãng, ta không yên tâm.”

Sư Muội ở bên cười cười, nói: “Sư tôn, ta đi trước, dù sao cũng không làm tan băng được đâu.”

Giữa mặt băng mênh mông, Sư Muội đi dọc qua lối đi băng đá chỉ chứa một người, chậm rãi đi tới cuối.

Hắn làm theo quy củ, ngưng tụ linh lực trên tay, sau đó cúi người, dấn bàn tay đó lên mặt băng— Linh lực của Sư Muội không ngừng truyền xuống mặt băng, từng vòng ánh sáng nhảy ra.

Mặc Nhiên nín thở đứng im, mười ngón tay vô thức siết chặt, đâm vào trong tay.

Nhưng Sư Muội thử hồi lâu, băng vẫn không hề tan. Hắn cười khổ phúi tay trở về, nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn, xin lỗi.”

“Không sao, tu thêm mấy năm lại thử.”

Mặc Nhiên khê thử dài, hai người họ đều cảm thấy hơi mất mát, nhưng vẫn an ủi Sư Muội: “Không sao, còn cơ hội mà, lần sau ta đưa huynh tới.”

Sở Văn Ninh nói: “Nói lắm làm gì, lên đi, tới người rồi.”

Kiếp trước, Mặc Nhiên tới cầu kiếm, là thiếu niên khinh cuồng, có vô hạn chờ mong vào thần võ. Nhưng mà kiếp này, hắn biết có cái gì đang đợi mình, không còn gấp gáp và mong đợi nữa. Nhưng lại sắp gặp lại một người bạn cũ ôn nhu rồi.

Đến trước tường đá, quý gối xuống hồ băng.

Cúi lưng, tay chạm trên mặt băng.

Mặc Nhiên nhắm mắt lại.

Mạch đao không vỏ của hắn...

Thứ cùng hắn nhìn qua tận cùng của thiên nhai, ném qua tội nghiệt hung ác đầy máu tanh Nhân gian—

Mở mắt, Mặc Nhiên nói nhẹ với mặt hồ một câu: “Bất Quy, ta tới rồi.”

Như cảm giác được chủ nhân định mệnh gọi tới, mặt băng Kim Thành trì bỗng hiện lên một bóng đen lớn, bóng đen kia ở sát mặt băng, càng ngày càng rõ, càng ngày càng tới gần.

Đột nhiên, mặt băng ngàn thước vỡ ra, Mặc Nhiên nghe thấy Tiết Mông trên bờ kinh hô, giọng từ xa vọng lại khó nghe thấy.

“Băng tan rồi!!”

Sóng đập mạnh, nước văng lên tận trời. Một con hắc giao long phá băng mà ra, mỗi một miếng vảy rồng đều rộng bảy thước, nháy mắt Kim Thành trì bị sóng đập rung động, bọt nước mịt mờ, giao long lấp lánh dưới ánh trăng, thở ra một hơi.

Đồng thời, bên cạnh hồ xuất hiện một kết giới, tách nhóm Sở Văn Ninh ra khỏi Mặc Nhiên.

Trong kết giới, một người một giao long đối diện nhau.

Mặc Nhiên neho mắt, đỡ lại bọt nước đầy trời, ngửa đầu nhìn giao long. Chỉ thấy giao long kia ngậm trong miệng một mạch đao đen nhánh, không có vỏ, thân đao cổ xưa nhưng sắc bén, khuất thiết đồng tâm. Long giao biến mạch đao thành cỡ phàm nhân dùng điện, chậm rãi hạ long thân lấp lánh, đưa đao tới trước mặt Mặc Nhiên.

Nhưng nó không lập tức ngừng đầu, mà dùng đôi mắt vàng nghệ, nhìn nam tử chăm chăm.

Hai mắt giao long như gương đồng, chiếu lên ảnh ngược của Mặc Nhiên. Mặc Nhiên nín thở bất động, chờ nó lên tiếng.

Nếu không có gì khác xảy ra, tiếp theo sẽ phải xuống chân núi hái một cành hoa mai cho nó, lão giao long ung dung nhàn nhã, Mặc Nhiên lại có lợi.

Ai ngờ, đợi nửa ngày, giao long này không như kiếp trước, dễ dàng ban vũ khí cho hắn, ngược lại vẫy rồng động nhẹ, đôi đồng tử vàng to lớn nâng lên, sau đó nhắc chân trước của mình, viết lên tuyết trước mặt Mặc Nhiên, hai chữ:

Phàm nhân?

Mặc Nhiên sửng sốt.

Hắn nhớ rõ, kiếp trước giao long có thể nói, sao lại thế này, giờ lại thành kẻ câm?

Giao long câm viết xong hai chữ, nó lại phủ định ý của mình, dùng móng vuốt thô to xóa đi hai chữ, lại viết một câu khác:

Không phải, phàm nhân không có linh lực cường hãn như vậy, thế, ngươi là Thần tộc?

Mặc Nhiên: "..."

Lão long nghĩ một lát, lắc đầu, lại viết:

Không phải thần, trên người ngươi có tà khí. Ngươi là Ma tộc?

Mặc Nhiên thầm nghĩ, cái gì vớ vẩn lung tung thế! Bốn toạ chỉ trùng sinh thôi, có cái gì phải nghĩ lắm, mau đưa đao cho bốn toạ!

Lão long hình như nhìn ra hắn sốt ruột cầu đao, bỗng nâng chân đầy vẫy rồng dữ tợn, lại xóa đi viết tiếp, thêm một mảng tuyết, tiếp tục viết:

Mong đừng trách. Ta thấy trên người ngươi có hai hình bóng, thật sự là hiếm gặp trên đời. Ngươi rốt cuộc là người hay ma, là thần hay là ma?

Mặc Nhiên nhướn mày nói: “Ta đương nhiên là người. Còn phải nói sao?”
Chẳng qua là người từng chết một lần thôi.

Lão long dừng một chút, viết tiếp: Một người hồn phách phân liệt như vậy.
Thật sự chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe.

Mặc Nhiên thấy nó rung đùi đắc ý cực kỳ ngu dốt, không khỏi buồn cười:
“Có gì lạ, nhưng mà tiền bối, đao của ngài, làm sao mới có thể đưa cho ta?”

Lão long đánh giá hăn một lát, viết tiếp:

Vậy người đứng im đừng cử động, để ta làm phép nhìn linh hồn người, ta liền cho người thanh đao, được không?

“... ..”

Không đoán được nó lại đưa ra yêu cầu như vậy, Mặc Nhiên hơi giật mình, thật sự hơi do dự.

Hăn nghĩ, nếu lão già này nhìn thấy chuyện ở kiếp trước của hăn, sẽ làm sao?

Nhưng giờ, mạch đao cường hãn này, là thần binh lợi khí hiếm có trên đời, nếu từ chối, đừng mong có cơ hội lại lấy được.

Do dự một lát, Mặc Nhiên ngẩng đầu nói: “Có thể, nhưng tiền bối, dù ngài thấy cái gì trên người ta, vẫn sẽ đưa thanh đao đó cho ta chứ?”

Lão long viết:

Đây là luật, sẽ không nuốt lời.

“Kể cả quá khứ của ta là thiện hay ác sao?”

Lão long do dự một lát, sau đó viết:

Dù xưa người là thiện hay ác, ta cũng không cản được, chỉ mong sau này người hướng thiện.

Mặc Nhiên vỗ tay cười nói: “Được, tiền bối đã nói vậy, ta cũng không từ chối. Mời tiền bối làm phép.”

Lão long hơi nâng người, long thần rực rỡ lấp lánh, thở ra một làn khí, đôi mắt lập tức đỏ rực sáng lên.

Mặc Nhiên ngẩng đầu lên, nhận ra ánh sáng đỏ kia, thật ra là một tầng sương. Sương càng lúc càng dày, che đi bóng dáng hăn. Một lúc lâu sau, đám sương mù kia dần tản ra, trong mắt lão long lập tức lại xuất hiện bóng mình đứng thẳng.

Chẳng qua bây giờ, Mặc Nhiên đột nhiên nhận ra, ngoài bóng mình trên mắt rồng, còn có hai bóng đánh mơ hồ khác, một trái một phải, đứng sau lưng hắn.

Mặc Nhiên lấp bấp kinh hãi, lập tức quay đầu, nhưng sau lưng hắn trống trơn, chỉ có tuyết trắng, làm gì có bóng dáng người khác?

Lại quay đầu, bóng hai người kia trên long nhãn càng rõ ràng, như vật chìm dưới đáy nước dần nổi lên, Mặc Nhiên nhìn chăm chăm một lát, đột nhiên thấy hai bóng kia rất quen—Hắn tiến lên hai bước, nhìn bóng dáng mờ ảo trong long nhãn, trợn mắt!

Sư Muội!

Sở Văn Ninh!?

Sao lại là bọn họ, Mặc Nhiên cả kinh, lão đảo hai bước, lùi lại, lấp bấp nói không hoàn chỉnh: “Sao lại—Đây là—”

Ba người trong long nhãn an tĩnh, vẻ mặt bình thản, không có biểu cảm, cứ như vậy im lặng đứng ở nơi xa.

Mặc Nhiên cực kỳ sợ hãi, trong phút chốc, sương đỏ lại hiện lên, bóng dáng trong long nhãn dần mơ hồ, cuối cùng biến mất.

Lão long hừ mũi, râu long run rẩy, sau đó viết nhanh:

Nhìn không hiểu, cả đời ta, chưa từng gặp linh hồn người nào lại có ấn ký của hai người khác. Thật sự rất kỳ lạ.

“Ta, linh hồn ta... Có ấn ký của họ?”

Đúng.

Lão long viết xong chữ này, ngừng một lát, lại viết:

Ta không biết người gặp chuyện gì, không biết chấp niệm sâu thế nào, mới có thể dây dưa với hồn phách người khác?

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm mấy chữ xiêu vẹo trên tuyết, ghen hòng, mặt từ từ đỏ lên.

Sư Muội là chấp niệm ăn sâu vào cốt tuỷ hắn, dù có khắc sâu vào hồn phách, lão long thấy hình bóng của Sư Muội, cũng chẳng có gì ghê gớm.

Nhưng Sở Văn Ninh... Là thế nào?

Hắn có chấp niệm gì với Sở Văn Ninh?

Chẳng lẽ cừu hận quá sâu, cũng là một loại dây dưa không dứt?

Một người một rỗng rơi vào trầm tư, nên hồ Kim Thành trì hơi gọn sóng, họ cũng không phát hiện.

Lúc sóng động trời phá không, hồ muốn nứt ra, mọi thứ đã muộn.

Hồ Kim Thành trì bị nứt ra thành hai đoạn, nước phủ lên trời cao, sóng to mạnh mẽ, hai hàng dị thú đông nghìn nghịt đen xì đi ra, chúng thân ngựa đầu trâu, tuy không lớn bằng lão long, nhưng sừng trên đầu cũng toả hàn quang, nhọn hoắt lạnh lẽo. Mấy trăm con vây quanh, lão long lại không sợ, nghiêng mắt vàng nhìn qua.

Mặc Nhiên nói: “Sao thế?”

Lão long dừng một chút, viết: Câu Trần thượng cung.

Nhìn thoáng qua bốn chữ này, Mặc Nhiên như bị sét đánh.

Câu Trần thượng cung sát phạt, thống nhất thiên hạ. Vĩ thuỷ thần nay tạo ra thanh kiếm đệ nhất thế gian, giúp Phục Hy dẹp yên yêu ma.

Thuỷ thần uy phong凛冽, thế mà là mấy trăm con trâu này hả?

Thế thì cũng quá kinh khủng, Mặc Nhiên thật sự không thể tiếp thu, cứ đứng ra phát ngốc, bỗng nghe thấy có tiếng huân truyền khắp không gian mênh mông.

Huân là loại nhạc khí cổ xưa, ở niên đại của bọn họ, chẳng còn bao nhiêu người biết thổi. Tiếng huân càng lúc càng gần, đàn thú đang chạy nhanh ngừng lại, cuối cùng hạ chân, quỳ xuống. Đám thú đi rồi, để lại một nam tử mặc hoa phục, đeo trường kiếm cười kỳ lân tới.

Nam tử kia mặt mày tuấn lãng, mi mục thanh tú, trường kiếm làm khuôn mặt rất ôn nhu.

Gã đứng ngược gió, giữa đêm tuyết, vạt áo tung bay, màu huân trong tay trầm nhuận, mười ngón ấn lên lỗ, ghé bên miệng thổi.

Âm cuối ngừng lại, đàn trâu hoá thành nước, hoá ra nó chỉ là ảo ảnh tạo thành. Nam nhân kia buông huân, nhìn Mặc Nhiên, sau đó ôn hoà nở nụ cười: “Thật là kỳ nhân vạn năm mới gặp. Cũng khó trách Vọng Nguyệt tò mò về ngươi. Tại hạ là Câu Trần thượng cung, ở trong Kim Thành trì. Binh khí trong hồ đều do ta làm. Chút tài mọn, để chê cười rồi.”

Tuy lão long đã nói, nam tử này cũng đã giới thiệu, nhưng Mặc Nhiên vẫn khó tin, biến sắc nói: “Người là Câu Trần thượng cung?”

Nam tử kia rất kiên nhẫn, mỉm cười nói: “Là tại hạ.”

Mặc Nhiên muốn hít thở không thông: “... Là chủ của vạn binh?”

“Đúng.” Câu Trần thượng cung nhẹ nâng mi, ý cười trong mắt: “Đời sau đều gọi ta như vậy, thật hồ thẹn, chẳng qua là rảnh quá không có gì làm, mấy tiểu đao tiểu roi nhỏ ấy, thế mà làm người ta coi trọng.”

Mặc Nhiên: “...”

Người tài giỏi luôn khiêm tốn thật sự đáng ghét, Sở Văn Ninh bình tĩnh tự nhiên nói “Ta có ba món thần vũ”, Câu Trần thượng cung này còn phiền hơn, thế mà gọi vũ khí mình làm ra là “tiểu đao” “tiểu roi”. Có khi nào gã gọi Phục Hy đại đế là “Lão già đầu” luôn không?

Mặc Nhiên nửa ngày mới bình tĩnh, nói: “Chuyện kia, cái này, không phải người nên ở Thần giới sao? Sao lại ở... Trong hồ này...”

“Ta thích đánh đánh chém chém, thường xuyên làm phiền yên tĩnh của Thiên Đế. Ở Thần giới không chịu nổi hấn trộn mắt cả ngày, thà xuống hạ phàm.”

... ..

Mặc Nhiên cạn lời bảo: “Người ở đây bao lâu rồi?”

Câu Trần thượng cung hơi trầm tư, sau đó cười nói: “Cũng bình thường, mới có mấy trăm năm.”

“... Mấy trăm năm.” Mặc Nhiên lặp lại, cười gượng, “Thượng thần không cảm thấy, hơi lâu rồi à?”

Câu Trần thượng cung gió lạnh mây trôi giãn mặt cười, cũng không quá để ý phất tay áo của mình.

“Không lâu. Huống hồ từ sau khi đúc kiếm cho Thiên Đế, thần lực ta hao tổn nhiều, ở Thần giới toàn châu báu, cũng không thú vị, ở đây tốt hơn.”

Mặc Nhiên tuy rất tò mò về truyền thuyết sát phạt kia, nhưng cũng không tiện hỏi chuyện riêng, nghĩ nghĩ, thăm thấy có việc quan trọng hơn, nên hỏi: “Thượng thần, người tới gặp ta, không phải vì thấy hồn phách đặc biệt thôi chứ?”

“Sao có thể? Người có linh lực hiếm thấy, đúng là khó tìm.” Câu Trần thượng cung mỉm cười nói, “Chỉ cho người mạch đao này, sợ là không được trọng dụng.”

Mặc Nhiên nói: “Ha ha, vẫn ổn, ta thấy thanh đao này rất hợp với ta.”

“Ta xem lần đầu, cũng nghĩ vậy.” Câu Trần thượng cung nói, “Xem cẩn thận, nhận ra không phải. Tư chất người hiếm có, làm ta tò mò, nên ta đến, là muốn mời người xuống đáy hồ. Ta muốn tìm trong ngàn vạn binh khí, có cái nào hợp với người nhất.”

“... ..”

Ngạc nhiên này không nhỏ, cho dù là Đạp Tiên Quân hiểu biết nhiều, cũng ghen hòng.

Vạn binh chi chủ, thế mà mời mình... Đi chọn vũ khí?

Câu Trần thượng cung thấy hắc không nói, còn tưởng hắc sợ không dám đi, vì thế nói: “Người đừng lo, dưới nước tuy nhiều yêu quái, nhưng chúng đều nghe lệnh ta, sẽ không làm người bị thương. Vọng Nguyệt có thể làm chứng.”

Lão long không lên tiếng, nhưng chậm rãi gật đầu.

Mặc Nhiên thấy lão thành tâm mời, không khỏi động lòng, nói: “Nếu ta đi, thượng thần có thể đáp ứng một yêu cầu của ta không?”

“Yêu cầu gì?”

“Lúc này tới cầu kiếm, là bạn thân ta.” Mặc Nhiên nói, chỉ lên bờ hồ, cho gã thấy Sư Muội, “Hắc không cầu được kiếm, nên ta muốn, nếu thượng thần đồng ý, có thể hoàn thành tâm nguyện của ta, ban cho hắc một vũ khí không?”

“Ta còn tưởng là gì, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.” Câu Trần thượng cung nở nụ cười, bỗng vung tay, kết giới thượng cổ tan thành mây khói.

Mặc Nhiên hết sức vui mừng, không ngờ thứ đi mòn đế giày không thấy lại lấy được dễ dàng chẳng tốn công sức như vậy. Sư Muội có thể lấy được thần võ, so với chuyện hắc lấy được vũ khí lợi hại còn làm hắc vui hơn. Lập tức đồng ý với Câu Trần thượng cung, để nhóm Sư Muội tới, lại kể lại chuyện cho ba người kia, Sư Muội và Tiết Mông mở to mắt, đến Sở Văn Ninh cũng hơi kinh ngạc.

Câu Trần thượng cung ở cạnh, bỗng nhận ra cái gì, “Hử?” một tiếng, nhìn Sở Văn Ninh.

“Là người?”

[Husky] Chương 38: Bốn toạ ở dưới đáy biển hai vạn trượng

Edit: Chu

Sở Văn Ninh đứng trước mặt thần cũng không kiêu ngạo hay xu nịnh, y nhàn nhạt nói: “Thượng thần nhận ra ta?”

“Sao lại không nhận ra?” Câu Trần thượng cung ôn tồn có lẽ độ mà cười cười, “Nhiều năm trước, ngươi đến hồ Kim Thành cầu kiếm, linh lực cao thâm thuần túy, ta suýt nữa không nhận được lên gặp ngươi. Sao rồi, vũ khí dùng thuận tay không?”

“Thượng thần nói món nào?”

“... A.” Câu Trần thượng cung hơi ngần ra, sau đó cười nói, “Xem trí nhớ của ta, quên mất đã cho ngươi hai món.”

Sở Văn Ninh nói: “Không sao. Thiên Vãn dùng rất tốt.”

“Thiên Vãn?”

“Là cảnh liễu kia.”

“À. Ra là vậy.” Câu trần thượng cung cười nói, “Ngươi đặt tên cho nó là Thiên Vãn? Còn một món nữa? Tên là gì?”

Sở Văn Ninh nói: “Cửu Ca.”

“Cửu Ca kia thì sao?”

“Hàn khí quá đậm, không dung nhiều.”

Câu Trần thượng cung thở dài: “Cũng thật đáng tiếc.”

Xong, Câu Trần thượng cung khoanh tay quay đầu lại, hạ giọng nói: “Vọng Nguyệt, ta đưa họ xuống. Trên mặt nước linh lực yếu, không tốt cho thân thể ngươi, ngươi về nghỉ sớm đi.”

Lão long gật đầu, rào rào làm sóng cuộn lên, long lân lấp lánh, tiềm long nhập uyên.

Cùng lúc đó, Sở Văn Ninh tạo phù chú tránh nước cho ba người kia, Câu Trần thượng cung thấy, không khỏi nhìn tới đôi mắt Sở Văn Ninh, thầm nghĩ: Trong các tu sĩ, hiếm thấy có ai thuần thực thuật pháp như y. Không biết ai là sư tôn của y?

Nhưng Sở Văn Ninh luôn giữ dáng vẻ cao lãnh không muốn nói nhảm với người khác, Câu Trần cũng không muốn tự làm mình mất mặt, chờ mọi người chuẩn bị xong, liền đi xuống nước, vào trong Kim Thành trì lạnh lẽo. Vì mang phù chú, nhóm Mặc Nhiên cũng dễ hoạt động như ở trên bờ. Bọn họ lặn xuống nơi sâu nhất, thế giới sóng nước mênh mông vô ngần dần hiện ra trước mắt.

Đáy hồ bao trùm một mảng cát trắng mịn rộng, đường trải dài, tảo biển phát phơ, những căn nhà cấu tạo kỳ lạ xinh đẹp nối tiếp san sát nhau, đầu đường cuối đường, các linh thú tiên yêu đi lại tới lui, có ít tinh quái trên thế gian tuyệt không có khả năng chung sống an phận, ở đây là nhàn nhã không có việc gì.

Câu Trần Thượng Cung nói: “Linh khí Kim Thành Trì dồi dào, ngang với trời. Sinh linh ở đây an thân, thường có nhiều thể hệ cũng không rời đi, nên có rất nhiều thứ khác với nhân gian. Nếu các người có hứng thú, có thể tùy ý xem thử.”

Nhưng lúc nói chuyện, họ đã thấy một con thỏ da sáng như tuyết, mắt đỏ cười trên một con hồ trắng già râu rạo khắp nơi. Thỏ tinh kia khoác áo màu trắng, ung dung hoa quý, biểu tình kiêu ngạo, không ngừng hô bắt hồ già đi nhanh hơn chút. Mà con hồ già kia rủ mắt nghe lời, trên mắt nửa điểm uy phong cũng không có.

Mọi người không khỏi có hơi cạn lời: “...”

Câu Trần Thượng Cung đưa họ tới đường chính, hai bên cửa hàng bày toàn châu ngọc quý, yêu ma quỷ quái tới lui, lại đi thêm một đoạn, tới phố sá sầm uất, càng náo nhiệt đông đúc yêu ma, cảnh tượng cũng thật lạ.

“Kim Thành Trì ít giống với bên ngoài, vật phẩm cần có, phần lớn toàn đổi lấy.”

Tiết Mông nói: “Theo đồn đại thì Kim Thành Trì là máu ông hoá thành, nói vậy, bọn họ đều nhờ vào linh lực của ông cung cấp để sống, vậy ông hẳn là chủ nhân của nơi này nhỉ?”

“Không phải chủ nhân.” Câu Trần Thượng Cung cười nhàn nhạt, “Thời gian trôi qua đã lâu. Ta rời Thần giới nhiều năm, linh lực đã không còn như xưa nữa. Chuyện khai thiên tích địa kia, tựa như một giấc mộng, giờ còn liên quan tới ta bao nhiêu nữa đâu? Bây giờ, trước mặt các người cũng chỉ là một chú kiếm sư nhỏ bé mà thôi.”

Hắn nói, đưa mọi người dạo quanh phố xá sầm uất một vòng. Những sinh linh dưới đáy hồ đã sớm chiều ở chung với Câu Trần Thượng Cung từ lâu, đối với thân phận thủy thần của hắn cũng đã nhạt dần, thấy hắn tới, cũng không có phản ứng đặc biệt, chỉ lo rao hàng phần mình.

“Màn thầu huyết ngư đây, màn thầu huyết ngư mới lấy ra khỏi lồng hấp đây.”

“Da rắn mới lột đây, dùng may xiêm y rất tốt, chỉ còn ba thước cuối cùng, bán hết phải chờ nô gia lột da lần sau mới có.”

“Bán mực đại tử đây, bốn thiếu gia sáng sớm hôm nay mới phun mực, dùng đại tử viết không thể tốt hơn đâu—— Ấy, ấy, tiểu nương tử đừng đi mà.”

Giữa chợ không dứt tiếng hô, cảnh tượng kỳ dị khiến người ta không nhìn theo kịp.

Một con quỷ không đầu ngồi bán sơn phấn, bàn tay sơn nhũ đỏ tươi cầm lược, đang tự chải tóc cho cái đầu đầm đìa máu tươi trên gối của mình, vừa chải tóc, vừa mềm nhẹ nói: “Lược xương thượng đẳng, khách quan mua một chiếc đi nào.”

Tiết Mông mở tròn hai mắt, nhìn xung quanh, thấy bên trong có một y quán, bên trong toàn giao nhân tới lui, bán đều là dược liệu hiếm lạ nó tìm thấy, nghĩ tới mẫu thân thích thảo dược hiếm, đang muốn tới gần, chợt nghe thấy một tiếng hô sắc nhọn chói tai: “Nhường chút, nhường chút! Để ta qua trước!”

Tiết Mông vội co rút chân lại, quay đầu xem, lại không thấy nửa bóng người. Câu Trần Thượng Cung cười nói: “Ở dưới chân người. Người nhìn lại cẩn thận mà xem.”

Quả nhiên, Tiết Mông tập trung nhìn thử, thế mà thấy một đồng đá nhỏ di chuyển dưới chân mình.

“Đúng là mở mang tầm mắt, đá cũng biết đi. Đá tinh à?” Tiết Mông lầm bầm.

Sở Văn Ninh nói: “Phụ bản.”

“Phụ ban (*giàu có*)?”

“...” Sở Văn Ninh nhàn nhạt nhìn cậu một cái, “Mặc Nhiên không nghe giảng còn không nói, sao ngay cả người cũng không chú ý?”

Tiết Mông luyện võ hết sức chăm chỉ, nhưng lại không chút để ý tới văn sử, chỉ ngại uy nghiêm của Sở Văn Ninh, lúc nghe giảng văn giả vờ ngồi ngay ngắn, nhưng kỳ thật cũng vào tai này ra tai kia, giờ bị Sở Văn Ninh bắt tại trận, tức khắc mặt đỏ tai hồng.

Mặc Nhiên vỗ tay cười nói: “Sư tôn nói vậy, ta sẽ không vui đâu. Đoạn này ta nghe nghiêm túc lắm đấy.”

Tiết Mông không phục: “Ồ? Vậy người nói xem người nghe được gì?”

“Phụ bản ấy à, chính là một loại trùng. Thiên tính thập phần tham lam, chỉ cần thấy đá đẹp, đã muốn vác lên người, cuối cùng thường bị đá mình nhặt được đè chết luôn.”

Mặc Nhiên cười ngâm ngâm nhìn về phía Sở Văn Ninh.

“Sư tôn người nói xem ta nói đúng không.”

Sở Văn Ninh gật đầu, sau đó nói: “Phụ bản ở nhân gian đã tuyệt chủng rồi, không ngờ ở đây vẫn còn.”

Câu Trần Thượng Cung nghe xong, cười nói: “Chuyện này ấy à, là vì có y quán nhỏ, nên nó có thể may mắn sống sót. Có người xem, là ở đó.”

Chỉ thấy phụ bản kia cố sức từng chút từng chút lết lên bậc thang y quán, bỗng nhiên gào to: “Chịu không nổi rồi! Lang trung mau tới cứu mạng với!”

Bên trong nhanh chóng vọt ra một con thanh giao, nó hiển nhiên đã xử lý tình huống này vô số lần, quen thuộc cầm một bình sứ trắng nhỏ, đổ nước thuốc kim hồng lên người con phụ bản kia, vừa đổ vừa nhàn nhã cười nói: “Ngu công hôm nay thu hoạch được bao nhiêu đá rồi?”

Con phụ bản được gọi là Ngu công kia hừ một tiếng, giọng lười biếng, đương nhiên là được nước thuốc đổ lên cực kỳ thoải mái: “Hừ, thu được lắm, thu được lắm, mai lại vác thêm trăm khối nữa về, trong nhà đã có tới bốn trăm triệu tám vạn năm nghìn sáu trăm mười bảy khối đá rồi.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Sư Muội lăm băm: “Thế mà đã vác được nhiều đá vậy rồi?”

Thanh giao rót thuốc cho phụ bản xong, nói: “Mai người nhớ đến sớm chút, ta thấy người nếu còn tới muộn hơn, có đồ thêm thuốc tăng lực cho người, có khi cũng không dùng được.”

“Biết rồi, biết rồi. Đến sớm hơn, đến sớm hơn.” Phụ bản đồng ý qua loa hai tiếng, bỗng nhìn trúng một khối đá vàng nhạt bên góc tường, lại gân cổ reo lên, “Cá trạch nhỏ—— à không, là giao đại phu, khối đá bên kia có vẻ được đấy, phiền người nhặt nó đặt lên lưng ta với. Như vậy ngày mai ta có thể có bốn trăm triệu tám vạn năm nghìn sáu trăm mười tám khối đá rồi.”

Tiết Mông nhin không được đi qua hỏi: “Người lấy nhiều đá thế làm gì? Xây nhà à?”

Giọng phụ bản kiêu căng ngạo mạn truyền tới từ dưới viên đá, nâng giọng cao cao: “Gì? Phàm nhân? Ôi trời, lâu lắm rồi ta chưa gặp phàm nhân đấy—— người hỏi ta lấy đá làm gì? Đương nhiên không phải để xây nhà rồi, ta sao có thể làm chuyện không thú vị tới thế!”

Sư Muội cũng không nhin được tò mò: “Vậy người lấy chúng nó để làm gì?”

Phụ bản hợp tình hợp lý nói: “Để đếm!”

“... ..”

Mọi người đều không còn lời nào để nói.

Vừa đi vừa nói, sau khi dạo một vòng, Câu Trần Thượng Cung đưa họ về dinh thự của mình.

Trong góc đường phố, có một vỏ sò lớn dựng đứng, tựa như bức tường thế gian. Sau khi vào trong viện, thấy trong viện chia thành sáu phòng, rộng lớn khí phái. Sương phòng thính đường, hoa uyển hành lang gấp khúc, rong biển với trân châu làm thành rèm châu lay động theo nước gợn sóng, có

phòng tối, có phòng sáng, bên trong lộ ra ánh nến nhàn nhạt, trong đó cũng truyền ra tiếng đàn Khương và tiếng huân loáng thoáng.

Như trong hiệu thuốc, người hầu bên trong dinh thự của Thượng Thần cũng là tộc giao nhân.

Những giao nhân đó có con vắn để đuôi, có con vì để có thứ đi lại, biến đuôi thành hai chân, chỉ là vẫn không quen đi giày, cứ để chân trần đi tới đi lui trên đất.

Câu Trần Thượng Cung thấy vẻ mặt quái dị của bốn người, hơi mỉm cười, nhạt như mây khói: “Chư vị đừng thấy kỳ quái, ta với Vọng Nguyệt quan hệ rất tốt, nên cùng ở chung. Ông ấy từng là Thái Tử Đông Hải, những người hầu này đều là sau khi ông ấy định cư ở đây, theo ông ấy tới.”

Vọng Nguyệt chính là lão rồng giao nhân đen kia.

Vì kiếp trước Mặc Nhiên lấy được thần võ từ chỗ hắc giao này, nên cũng biết nó một chút, nghe Câu Trần Thượng Cung nói như vậy, không khỏi cười nói: “Vậy ông ấy đâu rồi? Ông ấy là quái vật khổng lồ, sau khi về đây hồ, hẳn sẽ biến hình nhỉ? Bằng không sao có thể ở đây được.”

Câu Trần Thượng Cung gật đầu, vui vẻ nói: “Đó là đương nhiên, có điều tuổi tác ông ấy lớn rồi, thể lực không chịu được lâu, lúc này lên mặt hồ một chuyến, trước mắt tạm nghỉ ngơi rồi. Nếu người muốn gặp ông ấy, phải chờ tới lúc ông ấy tỉnh lại.”

Lúc đang nói chuyện, có một giao nhân tóc dài bơi tới, nó cong lưng, cúi đầu với Câu Trần Thượng Cung, mở miệng, giọng ưu nhã mờ ảo:

“Thượng thần đã về. Vọng Nguyệt điện hạ kể lại chuyện cho thuộc hạ, thượng thần muốn đưa các khách nhân tới kho thần võ luôn ư?”

Câu Trần Thượng Cung không đáp ngay, mà ôn hòa tới xem khách khứa trước, thấy bốn vị khách không có ý kiến gì, mới gật đầu: “Thế cũng được, còn nữa phiền các người hâm rượu làm ít món, chờ bọn ta từ kho thần võ về thì mở tiệc.”

Mọi người xuyên sâu qua đình viện, tới nơi cuối cùng, chỉ thấy một gốc liễu chọc trời rất lớn, có lẽ khác với loài trên thế gian, thân cây liễu này to bằng mười nam tử ôm, vỏ cây sù sì già nua, cành liễu rủ xuống ngàn dây, như màn lụa xanh biếc.

Giọng Tiết Mông vang lên: “Oa, cây này đã sống bao năm rồi?”

Câu Trần Thượng Cung nói: “Thật ra chưa từng tính thử, có điều chắc tầm mười mấy vạn năm.”

Tiết Mông cả kinh nói: “Loại cây gì thế, sao có thể sống lâu như vậy?”

“Tuổi tác cây cối vốn không thể so với người thường, huống chi nó được linh khí Kim Thành Trì nuôi dưỡng, nên cũng không có gì lạ. Mời các vị theo sát ta, vào kho thần võ dưới gốc liễu này.” Câu Trần Thượng Cung nói, bỗng nhiên liếc qua Tiết Mông.

“Cố gắng đừng chạm vào mấy cành rủ xuống. Cây này thành tinh rồi, sẽ đau.”

Nhưng lời này đã muộn, Tiết Mông đã hái một cái lá xuống.

Chỉ nghe thấy cậu “A” một tiếng, đồng thời trong hư không vang lên tiếng rên mờ ảo, tựa hồ là một tiếng than nhẹ—— “Ui da”.

Tiết Mông như bị sét đánh, nhanh chóng vứt lá đi, tái mặt nói: “Sao thế? Sao lại có máu?”

Quả nhiên, cành liễu gãy chảy máu ồ ạt, chiếc lá cậu hái xuống như có sinh mệnh, run rẩy co quắp trên mặt đất, một lát sau, mới dần dần lặng lại, nằm xa xa, nhanh chóng cuộn lại khô héo.

Câu Trần Thượng Cung bất đắc dĩ nói: “Đã nói là thành tinh. Tiểu công tử sao vẫn...” Hắn lắc đầu, tiến lên xem đoạn cây kia, dùng linh lực ngừng máu trấn an cây liễu.

Sở Văn Ninh nói: “Tiết Mông, người tới cạnh ta đi. Đừng làm linh tinh nữa.”

“Vâng, sư tôn.” Tiết Mông phạm sai lầm, chỉ đành cúi gục đầu xuống đi qua.

May mà chuyện này cũng không tạo thành phiền toái quá lớn, Sở Văn Ninh xin lỗi Câu Trần Thượng Cung, đối phương không hổ là thủy thần, cũng rộng lượng, chỉ cười nói: “Tiểu công tử này tay chân cũng thật nhanh nhẹn quá.”

Mặt Tiết Mông đỏ bừng, cúi gằm mặt đi theo sau Sở Văn Ninh, cũng không hé răng. Lúc mọi người trò chuyện đi xuyên qua cành liễu sum xuê rủ xuống, đi tới trước thân cây thô to. Nhìn gần, họ mới phát hiện cây liễu này

còn khùng lỗ đáng sợ hơn khi nhìn từ xa, lúc đầu cho rằng mười nam tử có thể ôm hết, giờ nhìn lại, mới phát hiện thực sự đã coi nhẹ nó rồi.

Giữa hốc cây liễu, so với nói là hốc cây, không bằng nói là cổng vòm lớn, độ cao đủ ba hán tử cao lớn đi qua. Trước hốc cây bày mấy kết giới phức tạp, Câu Trần Thượng Cung hóa giải từng cái, sau đó quay đầu cười cười: “Bên trong là kho thần võ, có hơi nhỏ lại lộn xộn, mong chư vị chớ chê cười.”

Mặc Nhiên tò mò, theo sau Câu Trần Thượng Cung vào, Sở Văn Ninh lại làm như lơ đãng mà che hắt lại phía sau, nhàn nhạt nói: “Người từ từ chút đã.” Minh thì lên trước.

Cử chỉ của y như vậy, Mặc Nhiên rất quen thuộc, kiếp trước khi bốn sư đồ giết quái trừ ma, Sở Văn Ninh vẫn luôn đi đầu, khi đó hắt cho là sư tôn tính tình nóng nảy, làm người lại kiêu ngạo, không muốn đi sau vân bối. Nhưng mà, giờ Mặc Nhiên dù sao cũng đã trọng sinh, suy nghĩ cũng không giống trước nữa, hắt nhìn vạt áo trắng của Sở Văn Ninh biến mất trong bóng tối hốc cây, trong lòng bỗng nổi lên một tia do dự mềm mại——
Người này tranh đi trước, thật sự là vì nóng nảy kiêu ngạo ư?

Tác giả có lời muốn nói:

Bắt đầu đi tìm vũ khí rồi, bổ sung thông tin vũ khí mà bốn người dùng quen.

Sở Văn Ninh:

Có ba thần võ Thiên Vãn, Cửu Ca, Hoài Sa.

Sư tôn am hiểu cơ giáp, kết giới, tấn công, trị liệu. Nhưng phòng ngự kém, nói theo game, là một dps sức tấn công mạnh nhưng máu mỏng.

Mặc Nhiên:

Kiếp trước có thần võ Bất Quy, kiếp này hết hạn sử dụng, chỉ có một thanh kiếm của đệ tử.

Để quân am hiểu đệ nhất đại cấm thuật của Tu Chân giới, công kích, phòng ngự khá ổn. Nói cách theo game, hắt là kẻ mở đường chẳng ra gì.

Tiết Mông:

Long Thành, dù không phải thần võ, nhưng lấy từ Côn Luân Đạp Tuyết Cung được đúc ở Tu Giới là một thanh đao cực phẩm.

Thiếu chủ kế thừa của sư tôn, công kích cao bùng nổ đánh quái như chó điên, vì hắn không biết dựng kết giới, phòng ngự còn kém hơn sư tôn.

Sư Muội:

Dùng tay không trị liệu, hỏi về vũ khí thì hắn không có.

[Husky] Chương 39: Vũ khí mới của bốn toạ

Edit: Chu

Vào trong động, qua một đoạn đường nhỏ hẹp. Bọn họ đi trên bậc thang đá xây dưới đáy hồ, cảm giác dưới chân trơn trượt làm người lo lắng. Đi hết đoạn này, liễu ám minh hoa, đột nhiên sáng ngời.

Kho thần vũ “nhỏ hẹp bày bừa” của Câu Trần Thượng Cung, nhìn qua kích thước khác hoàn toàn. Trong cổ mộc rất rộng, ai ngờ trong động, càng thượng xuất trùng thiên, nhìn từ trên xuống, các giá cao ngất ngưỡng, vạn loại binh khí treo đầy. Mọi người đưa mắt nhìn, không nhìn thấy đỉnh, từng hàng trên các giá xếp đủ loại vũ khí sắc bén trên đời, có thể nói khí thế ngất trời, uy nguy lâm liệt.

Giữa kho vũ khí, dung luyện trì sôi sục, chảy ra thép lỏng, bên trong còn có một thanh mạch đao chưa đúc xong. Câu Trần Thượng Cung làm ra các vũ khí này, mỗi thanh đều loé ra tia chớp tím, nóng cháy làm người sợ hãi không phá nổi nửa phần, mũi đao càng toé ra đốm lửa dị thường, toả sáng khắp nơi.

Nơi kì diệu nhất, là các linh bộ bay giữa không trung, chúng bị ảnh hưởng bởi pháp trận trong cổ mộc, bay qua bay lại.

Những phiến hoa nho nhỏ, được khảm châu báu, như yêu linh tinh mị, bay múa đầy trời, thỉnh thoảng va vào nhau, toé ra ánh lửa, leng keng dễ nghe.

Câu Trần Thượng Cung dời mắt về, hơi mỉm cười: “Nơi này hơi nhỏ, có đúng không?”

Sư Muội: “...”

Ặc.

Tiết Mông: “...”

Nhỏ? Thế cái nào mới rộng?

Mặc Nhiên: “...”

Ta có câu này con mẹ hăn, không biết có nên nói ra không.

Sở Văn Ninh: “...”

Câu Trần Thượng Cung gọi Tiết Mông và Sư Muội tới chọn tùy thích, nếu thấy hợp, cứ lấy đi. Đến Mặc Nhiên, Câu Trần có vẻ rất hứng thú, đổi vài vũ khí cho hăn, lại không quá thích.

“Phượng Minh Tiêu Vĩ.” Đưa tới binh khí thứ mười bốn, Câu Trần Thượng Cung không nhụt chí, “Xem thử đi.”

Mặc Nhiên: “Ặc... Ta không hiểu âm luật.”

“Không sao, đánh bừa hai cái là được.”

Mặc Nhiên nghe lời nâng cổ cầm lên, đánh hai cái lên đàn cổ, ai ngờ dây đàn rung lên không thể ngưng âm, thế mà hóa thành âm điệu bén nhọn.

Câu Trần Thượng Cung lập tức vứt Phượng Minh sang một bên, pháp chú nâng đàn cổ về vị trí cũ, lại đổi thành một chiếc tỳ bà bích ngọc.

Mặc Nhiên: “... Thôi bỏ đi.” Hăn là một đại nam nhân, ngồi đánh tỳ bà tính tang cái gì, loại chuyện này để các tiểu bạch kiểm ở Côn Luân Đạp Tuyết Cung làm còn được.

Câu Trần Thượng Cung kiên trì nói: “Cứ thử đi.”

“... Được rồi.” Mặc Nhiên không lay chuyển được, chỉ đành chấp nhận làm theo, nhưng tựa hồ hăn mang oán khí rất lớn, chưa đánh qua hai cái, thế mà gãy đứt dây đàn.

Câu Trần Thượng Cung nhìn chăm chăm sợi dây đàn đứt kia một lúc, thật lâu sau mới nói: “Người biết dây đàn này làm bằng gì không?”

Mặc Nhiên nói: “... Ông sẽ không bắt ta đền đấy chứ?”

“Tóc trắng của thần nữ Vu Sơn.” Câu Trần Thượng Cung lẩm bẩm nói, “Kiếm chém không đứt, lửa thiêu không cháy, là thổ linh tinh hoa. Thế mà người... Người...”

Mặc Nhiên hoảng sợ quay đầu bảo: “Sư tôn! Ta không có tiền đền ông ta!”

Sở Văn Ninh: “...”

Câu Trần Thượng Cung vuốt ve chậm rãi trên chiếc đàn đen kia, lẩm bẩm lâu bầu: “Mộc khắc thổ, người có thể phá hỏng thổ linh tinh hoa, chẳng lẽ

vũ khí thích hợp với người, là một linh tinh hoa?”

“Cái gì?”

“Không thể nào...” Không biết tại sao Câu Trần Thượng Cung, liếc qua nhìn Sở Văn Ninh. Sở Văn Ninh nhận ra ánh mắt này của hắn, hỏi: “Cái gì không thể?”

Câu Trần Thượng Cung vẫn chưa lập tức trả lời ngay, mà vung tay lên, triệu ra đào huân chậm rãi thối, theo tiếng huân vang lên, trên đỉnh vòm trời bỗng dưng nứt ra một vết trận pháp đỏ như máu.

“Cơ Bạch Hoa, người ra đây đi.”

Mặc Nhiên đột nhiên ngẩng đầu lên, Tiết Mông và Sư Muội cũng bị náo nhiệt bên này hấp dẫn. Chỉ thấy ngón tay Câu Trần Thượng Cung ngưng không, chuyển lên đỉnh pháp trận phức tạp, ngay sau đó, một hồ tiên đuôi xoắn tung mềm mại phá trận ra, bột bạc rào rạt, hoa quang lấp lánh.

Hồ tiên vờn quanh bay múa trên không trung, chậm rãi hạ xuống trước mặt Mặc Nhiên.

Hồ tiên này cực kỳ đẹp, cách gần, mới phát hiện là nam tử, ẩn đường hắc điểm hồng ân, mắt đào hoa hơi nâng lên, sắc xảo mang ba phần tình ý, thân khoác cẩm y hoa mỹ, liếc qua Câu Trần Thượng Cung, cười nói: “Thượng thần.”

Câu Trần nói: “Vì sao ta gọi người, hắn người nhận ra rồi.”

“Thuộc hạ đã biết.”

Câu Trần nói: “Người cảm thấy sao?”

Cơ Bạch Hoa cười nói: “Cũng được, có thể thử xem.”

Hai gia hỏa này một hỏi một đáp, hoàn toàn không để bốn người còn lại vào trong mắt.

Mặc Nhiên nhin không được nói: “Rốt cuộc các người đang nói gì?”

“Ồ? Tiểu tiên quân này đã không chờ nổi rồi à?” Hồ tiên Cơ Bạch Hoa tươi sáng nói, “Nói cũng thú vị, lúc này ta còn chưa hiện thân đã cảm nhận được linh lực người từ xa, vốn còn cho rằng ít nhất sẽ là một lão già râu tóc bạc phơ, lại không ngờ tới, hoá ra lại là một chàng thiếu niên tuấn tiểu thể này.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Câu Trần Thượng Cung nói: “Cơ Bạch Hoa, người nó cho đứng dẫn trước đi.”

“Được rồi, ta cũng chỉ đùa một chút thôi mà.” Cơ Bạch Hoa nheo mắt lại, đuôi mềm phe phẩy, “Đứng dẫn là cái gì chứ? Ai nha—— Tiểu Câu đừng nhìn ta chăm chăm như vậy, việc này ấy à, nói ra thì rất dài——”

Mặc Nhiên cười nói: “Thế có thể nói ngắn gọn lại không?”

Cơ Bạch Hoa cũng cười tùm tùm bảo: “Được rồi được rồi, muốn ngắn thì ngắn, kỳ thật đặc biệt ngắn.” Đuôi hắc tỵ linh lực, đưa hộp gấm đen khắc vào trong tay Mặc Nhiên.

“Tới, nhận lấy nó đi.”

... Quả nhiên lời ít ý nhiều.

Mặc Nhiên nhận hộp gấm, cầm trong tay xoay xoay ước lượng.

Hộp gấm toả ánh vàng lộng lẫy, rực rỡ lung linh, bên trong cũng không biết để loại thần võ gì. Chỉ là hộp này thế mà không có khe hở, nơi duy nhất mở được, chính là hoa văn hình cá âm dương, một đen một trắng hai con cuộn tròn, nối nhau kết thúc, tạo thành hình bát quái.

“Cái này mở thế nào?”

Cơ Bạch Hoa: “Hi hi, cách mở ra, ra khỏi miệng ta, vào tai quân được thôi, người khác không được nghe.”

Tiết Mông hỏi: “Ý của người là muốn bọn ta tránh đi à?”

Cơ Bạch Hoa cười nói: “Không cần chừa quân tạm tránh, ta mạo phạm vị tiểu tiên quân này chút là được rồi.” Nói xong hắc vung tay lên, trước mắt Mặc Nhiên lập tức đen lại, không biết từ khi nào, hai người đã ở trong mật thất nhỏ hẹp.

“Tiểu tiên quân đừng vội, đây là thuật không gian di hình ta quen, hộp gấm đựng vũ khí là pháp bảo độc môn bí chế của ta, nên không thể nói cách mở trước mặt mọi người được. Người đừng trách.”

Mặc Nhiên cười nói: “Không sao. Có điều ta muốn hỏi chút, cái này rốt cùng là vũ khí gì, cần dùng hộp gấm để cất giữ?”

“Chuyện này ta không thể nói cho người.” Cơ Bạch Hoa nói, “Thần võ đều có tính cách, vũ khí đều không muốn người ta biết dáng vẻ của nó dễ dàng,

nếu người chọc nó, cuối cùng mở hộp ra, nó không chịu nhận người làm chủ nhân đâu.”

“...” Mặc Nhiên cạn lời một lát, đành cười khổ nói, “Vũ khí gì? Tính tình cổ quái thế. Được rồi được rồi, người nói với ta luôn đi, làm sao mở cái hộp này ra?”

Cơ Bạch Hoa thấy hần không gặng hỏi nhiều, lòng tăng thêm mấy phần hảo cảm, vỗ tay cười nói: “Tiểu tiên quân thống khoái, ta đây cũng chẳng hàm hồ. Hộp này tên là Trường Tương Tư. Người cũng thấy, nó không khe không hở, nếu muốn mở nó ra, cần thoả mãn hai điều kiện.”

Mặc Nhiên nói: “Xin nghe kỹ càng.”

Cơ Bạch Hoa nói: “Tộc hồ tiên ta, tin nhất vào tình thật duyên thiện. Nên thứ nhất, trên đời này, Trường Tương Tư chỉ có thể được một người mở ra. Người này cực kỳ quan trọng trong cuộc sống của người, người phải yêu người này sâu đậm, người này cũng động lòng với người, đối xử với người chân thành.”

Mặc Nhiên cười nói: “Thì ra là thế, thật ra cũng chẳng có yêu cầu nào quá khó.” Hần vẫn hết lòng tin vào tình cảm của mình dành cho Sư Muội.

Cơ Bạch Hoa nghe vậy, lại hơi cong môi lên: “Sao lại không khó? Từ xưa lòng người khó đoán, người cho là vậy, cũng chưa chắc là thật. Ta ở trên thế gian này lâu rồi, đã thấy nhiều kẻ đánh mất bản tâm từ lâu, không biết người mình âu yếm đến tột cùng là ai. Ngàn vạn năm qua, người có thể mở Trường Tương Tư càng ngày càng ít, có thể nói là chẳng có nổi mấy người.”

Mặc Nhiên ngạc nhiên nói: “Sao lại thế? Cho dù tìm sai người, cũng có thể tiếp tục tìm mà, dù sao cũng có thể tìm ra “người quan trọng nhất cuộc đời” chứ?”

Cơ Bạch Hoa nói: “Đây chính là điều kiện thứ hai ta muốn nói. Ngoại trừ người, Trường Tương Tư nhất định chỉ có thể được một người chạm vào, nếu sai đối tượng mở ra, nó sẽ đóng vĩnh viễn, rồi cuộc không thể có ai lấy được thứ trong hộp.”

Mặc Nhiên cười nói: “Khó trách người muốn ngăn cách hết người khác. Lời này của người nếu để người ngoài nghe được, ta cũng khó xử. Nếu ta

đưa hộp cho ai xem, họ liền biết ta thích người đó, cũng quá xấu hổ.” Hắc Hắc cười một chút, thưởng thức hộp gấm trong tay, lại nói: “Có điều mấy thứ nhỏ này của các người cũng rất thú vị, vốn chỉ là một mắt khoá, mở nhầm, cả hộp cũng vứt đi luôn.”

“Đương nhiên chỉ có thể mở một lần, người còn muốn mở mấy lần nữa?” Cơ Bạch Hoa trừng hắc hắc, “Phàm nhân hồng trần các người vui đùa vội vàng mấy chục lần, cô phụ bao nhiêu mối lương duyên còn không tự biết? Nên nhớ, thâm tình thế gian thí dụ như Trường Tương Tư này, nếu chọn sai, khó có thể quay đầu lại.”

“Ha ha, hồ tiên người cứ yên tâm, người khác có thể chọn sai, còn ta thì rất rõ.” Mặc Nhiên vỗ tay cúi đầu với hắc hắc, cười nói, “Không thể cô phụ mối tương tư này.”

Cơ Bạch Hoa liếc hắc hắc, giọng trầm thấp ôn thuận, cực kỳ ưu nhã êm tai: “Tiểu tiên quân đừng tự tin quá, ta thấy người ấy à, kỳ thật không biết khách Vu Sơn, không biết người trong mệnh.”

Mặc Nhiên sững sốt, tươi cười vẫn còn cứng đờ trên mặt: “Người có ý gì?” Tiên nhân tuần mỹ công bố mình “Tin tình thật duyên thiện nhất” lại không muốn nói nữa, chỉ thở dài sâu kín: “Vô lệnh trường tương tư, bẻ gãy cành dương liễu. Ôi...”

Mặc Nhiên không có tí học thức nào, nghe không hiểu mấy lời say sưa mà rớt cộp, nhưng hắc hắc cảm thấy hồ tiên đang quanh co lòng vòng nhắc mình cái gì đó, tiếc là đầu óc mình ngu ngốc, có vỡ đầu cũng không nghĩ ra lý do.

Muốn hỏi lại, Cơ Bạch Hoa lại cười nhàn nhạt, nói sứ mệnh của mình đã xong, phất tay áo đưa Mặc Nhiên ra khỏi mật thất, mình bỗng đứng cứng lại, thành cứng đờ, sau đó rầm một tiếng chia năm xẻ bảy, chỉ còn lại một quân cờ đen nhánh rơi xuống, rơi ở chỗ hắc hắc vốn đứng.

Chỉ tiếc là tình hình này Mặc Nhiên không nhìn thấy, nếu hắc hắc thấy, rất nhiều chuyện dưới đáy hồ, đại khái sẽ thay đổi...

Khi Mặc Nhiên phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đã trở về kho thần võ, trong tay cầm Trường Tương Tư. Có bốn người ở kho thần võ đợi hắc hắc, thấy hắc hắc về, Câu Trần Thượng Cung cười nham nhở, khoé miệng mang vẻ

trong sáng, nói: “Tiểu hồ ly kia cũng thú vị thật nhỉ, mở hộp thôi mà cũng thần thần bí bí đến thế. Sao rồi, biết cách mở ra chưa?”

Tới lúc mấu chốt, cũng không phải hẳn suy nghĩ sâu sa, Mặc Nhiên ngẫm lại, nói: “Biết rồi, rất dễ.”

Hắn làm như lơ đãng tới cạnh Sư Muội: “Khoá này thiết kế tinh diệu thú vị lắm, ta thấy huynh có nghĩ mười năm cũng không nghĩ ra đâu. Không tin thì xem thử đi.”

Nói, làm như lơ đãng đưa hộp tới trước mặt Sư Muội.

Hộp găm toả sáng lấp lánh ngay trước mặt Sư Muội, ánh vàng chiếu rọi mặt mày ôn nhu tú mỹ của Sư Muội.

“Sư Muội, huynh xem thử trước đi.” Mặc Nhiên rõ ràng muốn giả bộ như không có chuyện gì, nhưng lòng lại rối tung, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Đây là đang đánh cược xem hắn có thể nhận được thần võ mới hay không, hắn nên thận trọng vạn phần, nhưng hắn lại cảm thấy mình đã phi thường cẩn thận, chẳng lẽ còn không biết người mình để ý nhất là ai ư?

Hắn đâu có ngốc.

Sư Muội hơi do dự, có điều cuối cùng vẫn nhận Trường Tương Tư từ trong tay Mặc Nhiên.

Tim Mặc Nhiên tức khắc vọt lên tận họng, nhưng trừng mắt nhìn hồi lâu, thế mà hết thấy vẫn như thường, cũng không có động tĩnh.

Mặc Nhiên: “...”

Sư Muội vẫn đang rất cẩn thận mà cầm hộp, cẩn thận đoan trang, đầu ngón tay vuốt ve hoa văn hình cá âm dương, sau đó ngạc nhiên nói: “Thế mà không có một khe hở nào, mắt xích ở đâu cũng không hề thấy.”

Sao lại không phản ứng?!

Vì sao Sư Muội chạm vào Trường Tương Tư, mà Trường Tương Tư lại không có chút động tĩnh?

Chẳng lẽ là—— A! Đúng rồi! Là găng tay!

Mặc Nhiên nhìn thoáng qua găng tay da tuần lộc chống lạnh Sư Muội đeo, trong lòng khê động, đang muốn bảo Sư Muội thử tháo xuống. Bỗng nhiên, không đoán được trước, một bàn tay năm ngón thon dài, khớp xương rõ ràng cân xứng với tới, bình bình ổn ổn lấy Trường Tương Tư đi.

Mặc Nhiên như bị sét đánh, giọng thảm thiết gào to: “Sư tôn à——-!!!”

Tiết Mông nổi cả da gà: “Kêu kêu kêu! Không phải cầm hộp của người thôi à? Người kêu cái gì to thế? Kêu như có kẻ cướp vợ người ấy.”

“Ta—— Ta——” Mặc Nhiên quả thực giận muốn ngất, lại không thể nói rõ, đành che mặt gào, “Ôi ông trời của ta ơi...”

Sở Văn Ninh! Sao người không đeo găng tay?!

Người rõ ràng sợ lạnh như vậy!

Trời băng đất tuyết chúng ta đều đeo, sao một mình người là——

Bỗng nhiên, Mặc Nhiên hơi sửng sốt.

Đúng rồi...

Kết giới hải đường trên người bọn họ cần linh lực Sở Văn Ninh hô ứng, nên từ lúc bắt đầu Sở Văn Ninh cũng đã không đeo găng tay.

Y không đeo găng tay, là vì che chở bọn họ.

Mình từ đầu đến cuối không thèm liếc y quan tâm chút nào, nên cho tới tận khi muốn mở Trường Tương Tư, mới đột nhiên chợt nhận ra Sở Văn Ninh sợ lạnh nhất, lại luôn chịu lạnh.

Mặc Nhiên thật sự khóc không ra nước mắt, thầm nghĩ mình thật xui xẻo, cứ thế lỡ mất cơ hội tốt nhận được thần võ. Nhưng lòng còn đang khó chịu, bỗng nhiên ai ngờ, cá âm dương theo lòng bàn tay Sở Văn Ninh chạm tới, hai con cá làm từ kim loại kia như sống dậy, thế mà bắt đầu chạy vòng quanh trên hộp.

Hơi ngừng lại.

Chỉ nghe thấy hai tiếng “lạch, cạch” giòn vang, cá âm dương quần lấy nhau triền miên, thế mà thành hai tay cầm, Sở Văn Ninh lại xoay tay cầm qua, Trường Tương Tư tách thành hai nửa, lộ ra vật sáng lạn toả ánh vàng bên trong.

Mặc Nhiên sợ ngây người.

Lời của Cơ Bạch Hoa vẫn còn bên tai.

“Trường Tương Tư chỉ một người có thể mở được. Người này cực kỳ quan trọng trong cuộc đời người, người phải yêu người này sâu đậm, người này cũng động lòng với người, đối xử với người chân thành.”

... Người này là Sở Văn Ninh?

Sao có thể là Sở Văn Ninh!

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!! Sao hẳn có thể yêu Sở Văn Ninh sâu đậm, mà Sở Văn Ninh sao có thể thích hẳn chứ? Chuyện cười thế kỷ à!

Nhất định sai rồi, nhất định là hộp này nhầm, hộp này hỏng rồi.

Nhưng mà còn chưa qua lần kinh ngạc này, chờ Sở Văn Ninh cầm lấy thần võ trong Trường Tương Tư lên, lại là chuyện càng khiến người ta kinh ngạc khiếp sợ hơn xảy ra.

Mặc Nhiên không ngừng hoảng sợ, ba người còn lại, thậm chí là Sở Văn Ninh, trên mặt cũng khẽ động.

Con người ánh vũ khí huy hoàng, một dây liễu mềm mại lấp lánh chiếu sáng khuôn mặt mọi người.

Sở Văn Ninh: “...”

Tiết Mông: “...”

Sư Muội: “...”

Hai chữ nghẹn trong cổ Mặc Nhiên, mới gian nan phun ra, tràn đầy khó tin nổi.

“... Thiên Văn???”

[Husky] Chương 40: Bốn toạ đúng là gặp quỷ

Edit: Chu

Vũ khí Trung cổ cất trong Trường Tương Tư quả là Thiên Vãn, hoặc nói, là một đoạn giống như đúc càn liểu kim sắc Thiên Vãn, từ hoa văn đến hình thức đều không khác nhau lắm.

Vô lệnh Trường Tương Tư, bẻ gãy càn dương liểu.

Thần sắc Sở Văn Ninh bất định, cầm đoạn dây liểu này đưa cho Mặc Nhiên, sau đó trong tay ngưng ánh sáng, triệu hồi Thiên Vãn, hai người so sánh một hồi, giống như soi gương, không khác gì.

Mọi người đều không ngờ sẽ xảy ra chuyện này, ngay cả Mặc Nhiên cũng khó tin vào mắt mình— Là người kiếp trước bị Thiên Vãn đánh hơn ngàn lần, hăn kiểu gì cũng không ngờ tới, Kim Thành trì sẽ đưa cho hăn một vũ khí giống ý như vậy.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt mọi người đều dừng trên Câu Trần Thượng Cung.

Vẻ mặt Câu Trần Thượng Cung cũng rất kinh ngạc, nói: “... Trên thế gian này, thế mà lại có hai vị mộc linh tinh hoa?”

Tiết Mông hỏi: “Mộc linh tinh hoa là gì?”

“À, là thế này.” Câu Trần Thượng Cung nói, “Trên đời này có năm loại nguyên tố, các ngươi đều biết. Mỗi người tu linh hạch, đều có một đến hai thuộc tính. Mà thuộc tính thiên phú tài giỏi nhất thế gian, chính là thuộc tính tinh hoa, ví dụ như thần nữ Vu Sơn, nàng là thổ linh tinh hoa. Có điều, thông thường mà nói, trong một thế hệ, cùng một thuộc tính, chỉ có khả năng tồn tại một vị tinh hoa— Mà Mộc Linh Tinh Hoa, giờ thế gian đã có, nhiều năm trước, ta đã tặng vũ khí mộc linh thứ nhất cho y.”

Hắn nói, ánh mắt dừng trên người Sở Văn Ninh.

“Năm đó ta đúc thần võ, vốn chỉ có một cái. Trong lúc đúc không biết sơ suất gì, một thần võ mộc linh, thế mà chia thành hai đoạn trong lò luyện.”

“Ta cho là ý trời, nên tách cành liễu kia thành hai đoạn, làm thành hai vũ khí. Nhưng trong lòng ta vẫn cho rằng, hai vũ khí này không thể đồng thời tìm thấy chủ nhân, nên ta giao một cái cho Cơ Bạch Hoa, để hắn làm hộp gấm, ngừa có kẻ nổi lòng tham. Nhưng ta không ngờ...”

Câu Trần Thượng Cung lắc đầu, đang định tiếp tục cảm khái, bỗng nhiên, dây liễu trong tay Mặc Nhiên vụt sáng lên ánh đỏ rực rỡ kỳ dị, ánh sáng chảy xuôi dần dần thay đổi, cuối cùng thành lửa đỏ cháy hừng hực, suy nghĩ trong đầu Mặc Nhiên hỗn loạn, không nghĩ ngờ, đã mở miệng nói: “Á! Gặp quỷ!”

Sở Văn Ninh định cản, đã không còn kịp.

Thế nên Câu Trần Thượng Cung và Sở Văn Ninh tương đối thương hại mà nhìn Mặc Nhiên, Mặc Nhiên cũng rất nhanh biết vì sao họ lại làm ra biểu tình này. Kỳ thật hắn cũng đã tự nghĩ tới:

Lần đầu thần võ toả ra ánh sáng khác biệt, đại biểu nó đã quy thuận người sở hữu mình, hơn nữa còn muốn chủ nhân ban tên cho nó...

Đáng tiếc, đã muộn rồi. Chỉ thấy trên tay cầm bạc của dây liễu, thông thả xuất hiện mấy chữ mạnh mẽ hữu lực, xinh đẹp nhẹ như lông vũ——

Á! Gặp Quỷ.

Thần binh “Á! Gặp quỷ”.

Mặc Nhiên: “... .. Á á á á á!!!”

Tiết Mông và Sư Muội tuy không biết quy củ thần võ nhận tên, nhưng thấy cảnh tượng trước mắt, ngẫm lại cũng đã hiểu. Vì thế Tiết Mông ôm bụng cười ha hả, cười đến muốn rớt nước mắt: “Cái tên kiểu này, đúng là chỉ có người mới nghĩ ra được, há há há há, tên hay, tên hay. Sư tôn có Thiên Vấn, người có “Á! Gặp Quỷ”, á ha ha ha ha ha ha!”

Nếu Mặc Nhiên đã có thần võ, Tiết Mông và Sư Muội cũng chọn vũ khí mình thích—— Tiết Mông là một thanh trường kiếm, Sư Muội là một cây sáo nhỏ, có điều cả hai vũ khí đều chưa hiện ánh sáng lạ, đương nhiên là chưa thuần phục, không chịu thần phục hai người khổng chế.

Có điều chuyện này cũng không liên quan lắm, dù sao cũng có thể nghĩ cách.

Vì thế từng người tâm tình rất tốt, tới tối, ngoài ban công nở hoa diên mùa xuân, Câu Trần Thượng Cung chưa bao giờ đưa phàm nhân tới Kim Thành Trì, mời họ ở lại một đêm rồi đi. Lần đầu tiên hãn chiêu đãi phàm nhân nên hoàn toàn tận tâm tận lực. Trên bàn tiệc, ăn uống linh đình, có sữa có nước cam, lễ lạc cam chua, nhạc cổ tưng bừng, khách và chủ đều ngà say.

Sau khi yến hội tàn, Câu Trần Thượng Cung ra lệnh cho người hầu chuẩn bị phòng cho khách ở, nghỉ qua đêm.

Khách khứa ở phòng gần kho thần võ, thấy được cự mộc chọc trời kia, Mặc Nhiên lại nghĩ tới “Gặp Quỷ” lúc này lấy được, vì thế cảm lòng không được triệu hoán dây liễu ra, xem xét kỹ càng.

Vô lệnh trường tương tư, bẻ gãy cành dương liễu.

Cái tên hồ yêu Cơ Bạch Hoa kia đến tột cùng cảm thấy gì, vì sao lại nói ra một câu như vậy, mà lời này của hãn đến tột cùng là có ý gì?

Tối đó uống hơi nhiều rượu, suy nghĩ liên quan cũng không được rõ ràng cho lắm, hãn chỉ cảm thấy kỳ quái cực kỳ, nếu như Trường Tương Tư không hỏng, Sở Văn Ninh kia, vì sao có thể mở khoá hộp?

Hãn đương nhiên không thích Sở Văn Ninh, còn chuyện Sở Văn Ninh yêu hãn sâu đậm... Đúng là trò cười thiên đại.

Vừa nghĩ, vừa ngoái đầu lại nhìn về phía sư tôn.

Ai ngờ Sở Văn Ninh cũng đang nhìn về phía hãn, ánh mắt hai người chạm nhau, tim Mặc Nhiên hơi run lên, tựa hồ bị vật nhọn nào đó rất nhỏ đâm trúng, tràn ra chút vị ngọt chua nhẹ, chưa kịp tự hỏi, hãn đã cười nhe nhớn với Sở Văn Ninh. Nhưng loại cảm nhận trong lòng này cũng chỉ có trong giây lát, hãn đã hối hận rất nhanh.

Rõ ràng chán ghét như vậy, vì sao khi thấy y, lại sinh ra cảm giác thực bình thản, thực thoải mái?

Sở Văn Ninh thật ra không cảm thấy gì, chẳng qua y thấy Mặc Nhiên triệu Gặp Quỷ ra, nghĩ một lát, cũng triệu Thiên Vấn ra.

Y đi về phía Mặc Nhiên.

Gặp Quỷ tựa hồ không tốt tính lắm, cảm nhận được một thân thể mộc linh cường đại đến gần, liền lóe lên ánh lửa đỏ tươi, thỉnh thoảng bắn vào trong nước, rơi lên người Tiết Mông. Là thái độ tranh cường háo thắng.

Mà bên kia, Thiên Vấn trên tay Sở Văn Ninh tựa hồ cũng cảm nhận được hơi thở của đồng loại, nhưng nó đã ở chung sớm chiều cùng Sở Văn Ninh, đã an tĩnh hơn nhiều từ lâu, nên tuy cũng tràn đầy chiến ý, nhưng kim quang quanh thân cũng không xao động bất an như Gặp Quỷ, mà là dần dần sáng ngời, thấy chủ nhân không định ngăn cản, mới từ từ trở nên hoa mắt dị thường mà không bức bách, tựa hồ hạ quyết tâm muốn cho “Gặp Quỷ” mở mang kiến thức, một thanh vũ khí xuất sắc ổn trọng có tư thái chiến đấu thế nào.

Hai thanh thần võ, vốn cùng một cảnh.

Giờ một thanh mới ra đời, một thanh đã thân kinh bách chiến.

Một thanh ánh đỏ văng khắp nơi, như tên nhóc sốt ruột nôn nóng, nhảy nhót lung tung; một thanh ánh vàng rực rỡ, nhưng tông sư lãng phong tuyệt đỉnh, cao ngạo khiêm tốn.

Sở Văn Ninh nhìn dây liễu trong tay mình, trầm ngâm một lát, ánh mắt xuyên qua hàng mi mảnh dài, hạ xuống trên Gặp Quỷ. Y nói: “Mặc Nhiên.”
“Sư tôn?”

“Cầm lấy người...” Hai chữ Gặp Quỷ tựa hồ cảm thấy có hơi xấu hổ, Sở Văn Ninh dừng một chút, nói, “Cầm dây liễu của người, so tài với ta thử xem.”

Đầu Mặc Nhiên không biết nổi lên bao nhiêu ý niệm, tất cả ào ra, hẩn nhứn ẩn đường, cười khổ nói: “Sư tôn đừng nói giỡn chứ, tha cho ta đi.”

“Ta nhường người ba chiêu.”

“Ta còn chưa từng dùng dây liễu...”

“Mười chiêu.”

“Nhưng mà——”

Sở Văn Ninh không nhiều lời, vung tay lên hóa kim quang chói mắt chém tới! Mặc Nhiên hoảng sợ cực độ, sợ hãi của hắn với Thiên Vấn đã ăn sâu vào xương tủy, lập tức giờ cành liễu trong tay, dùng “Gặp Quỷ” đỡ lại, hai

dây liễu thổi tung gió tuyết ngập trời, bay lên, như hai giao long giao chiến, cọ xát bạo liệt bắn ra ánh lửa đỏ vàng!

Tuy rằng chưa từng tập cách dùng vũ khí kiểu này, nhưng có lẽ nhìn chiêu thức của Sở Văn Ninh lâu rồi, Mặc Nhiên lại là người có thiên phú dị bẩm, thế mà cũng miễn cưỡng có thể đỡ lại thế công của Sở Văn Ninh được.

Hai người đánh mấy chục hiệp trong hồ lạnh, Sở Văn Ninh tuy có ra khỏi nước, nhưng Mặc Nhiên ứng phó xuất sắc, cũng thực sự ngoài dự đoán của y.

Thiên Văn ánh vàng cùng Gặp Quý ánh đỏ bay múa khắp sóng nước, chiêu thức đẹp mắt, phong ảnh sáng lạn, hồ nước bị dây liễu khốc liệt xoáy tung, tách ra—— cuối cùng ánh vàng và ánh đỏ quấn lại với nhau, sức mạnh ngang cơ, khó xá khó phân!

Sở Văn Ninh lộ ra ánh mắt tán thưởng, nhưng Mặc Nhiên đã chống đỡ một rồi, thở phì phò, căn bản không nhìn rõ thần sắc trong mắt đối phương.

Sở Văn Ninh nói: “Thiên Văn, trở về.”

Dây liễu lúc này còn cứng rắn hung ác tỏa ánh kim bồng dựng mềm mại, như băng lạnh hóa thành xuân thủy, tan ra từng điểm sáng, ôn thuận đi vào lòng bàn tay Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên chấp nhất vẫn cứ để Gặp Quý lóe ánh lửa bạo liệt đỏ rực, thở hổn hển một lát, dứt khoát ngồi phịch mông xuống nền tuyết, đuôi máy đáy mắt toàn là âm ức: “Không chơi nữa không chơi nữa, sư tôn bắt nạt người.”

Sở Văn Ninh: “... Cũng nhường người mười chiêu rồi.”

Mặc Nhiên vô lại gào lên: “Mười chiêu sao mà đủ chứ, người có nhường ta trăm chiêu cũng kém xa, ai ui tay của ta ơi, cánh tay của ta, muốn gãy luôn rồi. Sư Muội Sư Muội, mau xoa giúp ta với.” Hắn như kẻ dở hơi nói liếng thoảng một đồng lời, Tiết Mông cười nhạo và Sư Muội khuyên can.

Sở Văn Ninh không nhiều lời nữa, chỉ lặng lặng liếc mắt nhìn họ.

Không biết có phải ảo giác hay không, trong hồ nước lạnh lẽo, khóe miệng Sở Văn Ninh hơi cong lên, tựa hồ mang một ý cười ấm áp mềm mại, nhưng đó chỉ là trong một nháy mắt, lúc y quay đầu đi, khoanh tay nhìn cự mộc rủ xuống ngàn dây, cũng không biết tới tột cùng đang nghĩ gì.

Đêm, Mặc Nhiên ngồi trong phòng khách dành cho mình, trong phòng trải cắt trắng mềm mịn, vách tường sơn màu xanh, có pháp chú, như nước biển phản sáng lấp lánh, màn trôn châu ôn hòa bay trong gió đêm, trên bàn sáng ngời ngọn đèn dạ minh châu, chiếu căn phòng ấm áp thoải mái.

Giữa phòng có một võ sò rất lớn, bên trong trải chăn mềm mại. Chiếc chăn kia nhẹ mà mềm, Mặc Nhiên thoải mái dễ chịu nằm xuống giường, lại triệu Gặp Quý ra, cầm trong tay không ngừng ngắm nghía, nhưng có lẽ hân quá mệt, chưa ngắm được bao lâu, đã ngủ quên mất.

Gặp Quý đè lên ngực, ánh đỏ nhàn nhạt chảy xuôi, như cùng lâm vào giấc ngủ say cùng chủ nhân...

Một giấc này không biết ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại lần nữa, Mặc Nhiên đầu tiên cảm thấy chính là một cơn lạnh lạnh, ngay sau đó trên cổ tay tràn tới cơn đau đớn vô danh.

Hắn hít một hơi, ôm đầu, chậm rãi ngồi dậy, ý thức trở về làm đau đớn trên cổ tay càng thêm rõ ràng, hắn kinh ngạc phát hiện trên cổ tay mình không biết bị cắt qua một đường từ khi nào, máu đã đông lại, vết máu khô dữ tợn.

Sao lại thế này?

—— đây là đâu??!

Mặc Nhiên mở to hai mắt.

Dần dần tỉnh táo lại hắn phát hiện mình thế mà đang ở một gian thạch thất âm u xa lạ, trên đỉnh thạch thất có một cửa sổ thông gió, ánh sáng nhạt dịu từ ô cửa ấy chiếu vào, miễn cưỡng chiếu sáng không hết gian phòng hẹp này, vách tường màu than chỉ ẩm ướt dấp dính, dưới ánh sáng phản lại nhàn nhạt

[Husky] Chương 41: Bốn toạ lại thân nhằm người rồi...

Edit: Chu

Bố cục trong thạch thất nhìn không thiếu gì, ba mặt đều là tường, một mặt có hàng rào pháp thuật ánh sáng đỏ chảy xuống, trong phòng chỉ có một giường lá phủ cỏ tranh đơn sơ.

Hắn nằm trên giường đá kia, tay chân đều bị xích sắt trói chặt, hơi động xích liền vang leng keng, càng không ổn là, hắn nhận ra linh lực của mình tựa hồ bị pháp thuật nào đó chặn lại, không vận được. Lòng nôn nóng, chợt nghe “kéo kẹt” một tiếng, nghiêng đầu nhìn thấy, hai con giao nhân đi vào.

“Các người!” Mặc Nhiên lập tức tức giận nói, “Cái lũ điên các người! Rốt cuộc có chuyện gì? Các người muốn làm gì? Sư huynh của ta đâu? Câu Trần Thượng Cung đâu? ... Đây! Ta hỏi các người đó!”

Nhưng cho dù Mặc Nhiên có tức giận gào to như thế nào, song giao vẫn mắt diếc tai ngơ, hai người bọn họ một trước một sau, nâng một tấm da thú hồng hồ nhung, nhìn hình dạng, bên trong hình như có người. Bọn họ mặt vô biểu tình đặt người cuống trong hồng hồ nhung lên giường đá.

Mặc Nhiên cả giận: “Hai con lươn nhỏ nhà người—”

“Loạn cái gì mà loạn.” Cuối cùng một giao nhân nói chuyện, giọng cực kỳ khinh miệt, “Người là Mộc linh tinh hoa, người không thiệt đâu.”

Một giao nhân khác cười lạnh nói: “Làm sao người thiệt được, rõ ràng người có lợi nhất.”

Mặc Nhiên tức muốn hộc máu: “Các người muốn thế nào! Các người nhốt ta ở đây làm gì? Lại đưa ai lên giường nữa?!”

“Chúng ta đưa cái gì?” Một giao nhân hỏi lại.

“Đương nhiên là người người thích rồi.” Một giao nhân khác bảo.

Ngón tay Mặc Nhiên phát lạnh, cực kỳ kinh ngạc: “... Sư Muội?”

Giao nhân không trả lời, cười lạnh nói: “Đêm xuân ngắn ngủi, các người có lương duyên này, tối nay hoan ái giao hảo đi. Xong việc, sẽ tự biết vì sao thượng thần lại khổ tâm sắp đặt.”

Nói xong bỏ đi.

Trong phòng tĩnh mịch.

Tay chân Mặc Nhiên đều bị trói, không thể cử động. Thời gian trôi qua trở nên rất mơ hồ, hắc khó mà phát hiện đến tột cùng đã qua bao lâu, hơn nữa cho dù hắc giãy giụa, cổ tay và mắt cá chân đều bị cứa rỉ máu, cũng không thể thoát khỏi kiềm chế.

Hơi hơi thở phì phò, quay đầu nhìn người được bọc trong áo lông chồn, kéo lên che kín mít, từ đầu tới chân người nọ đều bị bọc lại, duy nhất lộ ra ngoài là mái tóc đen như mực mềm mại, nhìn tới Mặc Nhiên động lòng hốt hoảng.

Tuy hắc không biết tại sao Câu Trần Thượng Cung biến thái kia lại an bài như thế, nhưng nếu thật sự có thể vì vậy mà được một đêm tham hoan cùng Sư Muội...

Nghĩ tới đây, chợt không nghĩ nổi nữa.

Tựa hồ mang thêm một tia tà niệm, đều là đang khinh nhờn người tốt đẹp kia.

Mặc Nhiên nhìn trần phòng đá chằm chằm, hô hấp nặng nề trầm thấp, tựa hồ trên ngực đè một quả cân nặng trĩu, rõ ràng là chuyện khao khát lâu tới như vậy, nhưng khi thực sự có cơ hội để làm, cả người lại cảm thấy biệt nữ, không được tự nhiên.

Giữa vạn niệm chìm nổi, hưng phấn xấu xa dơ bẩn ban đầu chậm rãi biến mất, hắc dần dần bình tĩnh lại.

Câu Trần Thượng Cung sắp đặt như thế, tóm lại lành ít dữ nhiều. Nếu bất lợi cho mình còn chưa nói, nhưng lại vô cớ liên lụy tới cả Sư Muội, chuyện ấy sao có thể nhịn?

Huống chi việc này là cưỡng bách người khác, bản thân Sư Muội cũng không đồng ý. Mặc Nhiên hắc tuy là kẻ lưu manh, nhưng mà, đối với người

hắn thích, hắn lại muốn bảo hộ, mà cũng không muốn làm tổn thương. Nên cho dù Câu Trần Thượng Cung dùng tà pháp gì, chờ đến khi Sư Muội tỉnh lại, hắn cũng quyết định không khi dễ người ta.

Sau im lặng rất dài, hắn cảm thấy bên cạnh có người hơi hơi cựa mình, người nằm bên rốt cuộc đã tỉnh.

Mặc Nhiên vội quay đầu nhìn lại, giọng hơi khàn: “Sư——“

Muội còn chưa ra khỏi miệng, đã cứng đờ líu lưỡi, nuốt ngược trở lại, hầu kết đột nhiên nhấp nhô, phun ra một chữ.

“Tôn?”

Sư tôn?!?

Mặc tiểu tiên quân một khắc trước còn chấp nhất một ý niệm, ánh mắt kiên định, vừa nhìn thấy khuôn mặt dưới áo lông chồn lộ ra, chỉ cảm thấy có bao nhiêu kiên định đều sụp đổ xuống như thác, bức tường thành thật vất vả mới dựng lên được trong lòng nháy mắt bị san bằng thành bình địa hoá thành mảnh nhỏ, răng rắc nứt sạch.

Những cái gì mà bảo hộ này, cái gì mà không khi dễ người ta nè, cái gì mà không làm bắn đối phương nè, thành một cái tát giòn vang lên mặt.

Mặt Mặc Nhiên xanh mét.

Giờ hắn rốt cuộc xác định được, dưới đáy Kim Thành Trì, lấy Câu Trần Thượng Cung làm đầu, toàn mẹ nó một đám có mắt như mù!!

Hắn thích Sở Văn Ninh?

Nhố!

Hồ ly kia cũng được, giao nhân cũng thế, đúng là không biết những gia hoả đó thông qua thứ gì mà nghĩ người trong lòng Mặc Vi Vũ là Sở Văn Ninh. Chẳng lẽ thấy hắn đã từng ngủ với, giờ vẫn muốn ngủ cùng Sở Văn Ninh à? Đúng là hoang đường! Chẳng lẽ thích một người, là thích lên giường với y à?

Mặc tiểu tiên quân lời lẽ chính đáng mà rỗng giậm. Ngoài miệng không nói ra nửa chữ, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm cặp mắt phượng thông thả mở ra kia của Sở Văn Ninh.

...

Muốn mạng.

Hắn như nghe thấy tiếng “phụt”, trong đầu có gì đó bị đứt mất.

Qua giây lát, lại có gì đó cháy vọt lên ngực, tản ra mùi tanh tươi, hôi hám, còn có nhiệt độ vụn vẹo.

Nóng quá.

Như trong bóng tối tĩnh mịch chợt có một con hắc long phun lửa, như trong trầm mặc bỗng nhiên trào ra dung nham cuộn cuộn nóng bỏng.

Những lý trí dễ nói, bình tĩnh, đều trong ánh lửa ngút trời, biến thành tiêu ảnh khó phân biệt...

Hắn không ngờ sẽ lại như vậy.

Cặp mắt kia của Sở Văn Ninh khi xưa bén nhọn sắc xảo, mang theo cơn ngái ngủ mộng lung, có vẻ lười biếng lại hoảng hốt. Như một trận mưa vừa đổ xuống rừng trúc, ngàn chiếc lá xanh đều ướt át.

Y chậm rãi ngồi dậy, từ biểu tình trên gương mặt xem ra, y tựa hồ bị gì đó khống chế ý thức, áo lông chồn màu đỏ trượt từ vai xuống, y chẳng mặc gì, nên để lộ da thịt săn chắc, mà trên vai lưng đan xen dấu vết xanh đỏ, đều là dấu vết tình ái——

Sao lại... Như vậy...

Mặc Nhiên cảm thấy mình sắp điên rồi.

Là ai làm?

Là ai với y... Y... Sự tôn của hắn, làm ra chuyện như vậy?

Y chính là Sở Văn Ninh mà...

Từng tắc da thịt đều run lên rất nhẹ, dòng máu thù hận đều khản giọng gào thét.

Kia chính là Sở Văn Ninh đấy!

Là ai động vào người của hắn!

Là của hắn——

Mặc Nhiên hận như vậy, thậm chí cũng không nghĩ đến Sở Văn Ninh kiếp này căn bản không còn thuộc về hắn, không thuộc về bất kỳ kẻ nào. Trong mắt hắn chỉ có thân thể rắn chắc cân xứng của Sở Văn Ninh, còn có những dấu hôn quen thuộc mà không quen thuộc trên thân thể.

“Sự tôn!!”

Sở Văn Ninh lại tựa hồ không nghe thấy tiếng quát khê vắn vẹo ghen lại của hần, rủ hàng mi, như con rối gỗ bị người giật dây, cúi người xuống, mơn trớn gương mặt Mặc Nhiên, nhìn thẳng một lát, sau đó nhắm mắt tới gần, dùng đôi môi mỏng ánh thủy quang, ngậm lấy bờ môi Mặc Nhiên.

Hần cực hiếm khi được Sở Văn Ninh chủ động hôn, vừa chạm vào, khô héo tất cả, trước mắt hiện màu sắc điên cuồng chói lọi, tim đập nhanh cuồng nhiệt.

Có lẽ Sở Văn Ninh nhiễm lạnh, thân thể rất lạnh, nhưng răng môi giao triền kịch liệt lại không thua kém chút nào, Mặc Nhiên vì phải chịu nhục với người mà hần ghen ghét thống khổ cực độ, nhưng trong giận dữ lại vẫn bị nam nhân dụ dỗ, càng sinh thêm đau đớn và kích thích.

Nụ hôn kết thúc, hô hấp của Mặc Nhiên nặng nề, mở to mắt, nhưng thấy đôi mắt Sở Văn Ninh sáng ngời, da lộ màu hồng nhạt, đáng vẻ lại khao khát ái dục cực kỳ, không khỏi máu chảy xiết, nhin hết nổi muốn giữ lấy mặt y.

Nhưng mà hần bị gông xiềng xích lại, tay chân hoàn toàn không thể động, Sở Văn Ninh nhìn liếc qua xích sắt, cũng không nói gì, mà quỳ xuống, định cười lên trên. Cổ họng Mặc Nhiên nhấp nhô, nuốt xuống, hần cúi đầu chuyển ánh mắt, lại thấy từ giữa đôi chân thon dài của Sở Văn Ninh, có thứ sền sệt rõ ràng chảy xuôi xuống theo động tác...

Hai mắt hần nhất thời đổ đậm, như sắp nứt, đột nhiên bật dậy, lại bị xích sắt kéo về, ngã thật mạnh xuống giường.

“Là ai...”

Rốt cuộc không nhìn được, Mặc Nhiên gần như mất trí gào lên, tựa thú bị nhốt trong lồng.

“Là ai làm vậy với người!!! Ta giết hần! Ta giết hần!!!!”

Mặc kệ hần là Câu Trần Thượng Cung, hay là Thiên Vương lão tử, là thần là ma là quỷ là Phật—— hần là Đạp Tiên Quân! Sở Văn Ninh là người của Đạp Tiên Quân! Cho dù lúc này hần còn ở trong thân thể thiếu niên, trong xương cốt hần vẫn là Đế Quân Nhân giới, là ai chạm vào sư tôn của hần—— cút mẹ nó đi, là ai chạm vào người của hần? Người của Mặc Vi Vũ hần, của Đạp Tiên Quân hần!!!

“Mặc Nhiên!”

Tựa hồ có người đang gọi hần.

Nhưng lửa giận vô tận đốt cháy khiến hần hoa mắt ù tai, hần nghe thấy lại tựa hồ không nghe thấy.

“Mặc Nhiên!!”

... Giết hết đi. Không thể chịu nổi, Gặp Quỷ đâu? Sao lại mất linh lực, sao lại không có cách nào triệu hoán Gặp Quỷ—— hần sắp mất đi tâm trí rồi.

Vô cùng nhục nhã, thâm cừ đại hận—— vô cùng nhục nhã, thâm cừ đại hận!

Kẻ nào dám chạm vào Sở Văn Ninh? Kiếp trước sau khi hần ở bên Sở Văn Ninh, cho dù có nhiều kẻ chỉ liếc qua Văn Dạ Ngọc Hành, hần đều có thể moi mắt người nọ xuống để ăn! Đến tối lại ôm Sở Văn Ninh vào lòng làm tới tận khi hai người kiệt sức mới thôi, nhưng mà đời này——

“Mặc Vi Vũ!!!”

Rốt cuộc là ai gọi hần, sao lại dây dưa không ngừng.

Nhưng thanh âm này rất quen thuộc.

Như thế đã từng nghe thấy ở đâu...

Không đúng.

Như thế, ở đâu cũng có thể thường xuyên nghe thấy, chủ nhân thanh âm này tựa hồ từng làm bạn với hần, trải qua tháng năm vô tận...

“Mặc Vi Vũ! Người tỉnh táo lại cho ta! Người điên rồi? Người đang làm gì?!”

“!!!”

Mặc Nhiên đột nhiên mở to hai mắt.

Hần nhìn theo phía giọng nói, thấy ngoài mật thất có một bộ bạch y trắng hơn tuyết, ánh mắt sắc bén, biểu tình nôn nóng, giữa cặp mày kiếm giương cung bạt kiếm, thái độ sát phạt hết sức, không phải Sở Văn Ninh thì là ai!

“Sư tôn?!” Mặc Nhiên biến sắc nói.

Thế trên giường hần là——

Quay đầu mạnh, gương mặt gần trong gang tấc cơ hồ có thể hù chết hần!

Sở Văn Ninh ở đâu? Rõ ràng là một con yêu vật thân người mặt cáo chết!

Nói yêu vật chết, thứ chết này, cũng không phải trang điểm lên để lừa người.

Lúc này nằm bò trên người hân, hôn hân nhiệt tình, đúng là con yêu vật chết này!

Hai mắt hồ yêu này trống rỗng, da xanh trắng, đã mất đi chút sinh khí.

Mặc Nhiên nhớ tới thể mà lúc này mình bị mê hoặc dưới thủ thuật che mắt, hôn thứ như vậy, thiếu chút nữa thì nôn ra, sắc mặt kém tới cực hạn: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào!”

Sở Văn Ninh ở ngoài phòng giam, giữa hai ngón tay kẹp phù chú, lại nhìn yêu hồ này hoàn toàn không còn nhúc nhích nữa, liền biết lá phù chú này là trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Sở Văn Ninh cách từ xa thi pháp, rút ra khỏi người hồ yêu.

Y tàn nhẫn, lá bùa kia bỗng dưng trào ra máu đen, cùng tiếng kêu thảm thiết vang vọng, lá bùa nháy mắt biến thành tro tàn.

Sở Văn Ninh mở tay ra, bụi đen thông thả tụ vào trong lòng bàn tay y, dần dần ngưng thành một quân cờ đen nhánh. Y nhìn chăm chăm quân cờ kia, sắc mặt thay đổi thập phần khó coi.

“Đúng là Trần Lung Kỳ Cục...” Sở Văn Ninh nói thầm, bỗng nâng mắt lên, nhìn chăm chăm Mặc Nhiên, “Lúc người bị bệnh, Sư Minh Tịnh thường nấu gì cho người ăn nhất? Nói!”

“A? A...” Mặc Nhiên hoảng hốt gặp quá nhiều chuyện, lúc này đầu óc hỗn loạn, nói, “Người, người hỏi chuyện này làm gì?”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Mau nói!”

“... Hoành thánh ạ.”

Thần sắc Sở Văn Ninh lúc này mới hơi ổn hơn, nhưng ẩn đường vẫn chưa buông lỏng chút nào, y nói: “Mặc Nhiên, người nghe này, Câu Trần Thượng Cung kia là giả, không phải bản tôn của vị thần vạn binh. Kẻ này giỏi dùng ảo thuật, nắm giữ Trần Lung Kỳ Cục trong Tam Đại Cấm Thuật. Bởi vậy ta không thể không cẩn thận, sợ rằng người cũng là ảo ảnh mà hân tạo ra.”

Mặc Nhiên rất nhanh ủy khuất muốn khóc: “Nếu ta là ảo ảnh thì bị trói lại làm gì!”

Sở Văn Ninh: “... Ta cứu người ra ngay đây.”

Mặc Nhiên liên tục gật đầu, lại hỏi: “Đúng rồi sư tôn, Sư Muội với Tiết Mông đâu?”

“Cũng như người, trúng rượu mê được, bị nhốt ở chỗ khác.” Thấy thần sắc Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh lại nói, “Người đừng lo, họ không sao cả. Có điều ở đây nguy hiểm khó dò, ta ra lệnh chờ ở bên ngoài, sau khi ra ngoài, người có thể gặp họ luôn.”

Còn Trần Lung Kỳ Cục, Sở Văn Ninh không giải thích nhiều, cũng không cần giải thích nhiều.

Cường hãn nhất Tu Chân giới, cũng mang tên rõ ràng nhất tam đại cấm thuật.

Tên như nghĩa, Trần Lung Kỳ Cục, chính là chỉ việc dùng người làm quân cờ, giúp mình làm việc. Kẻ thi thuật thường không tự mình xuất hiện trên chiến trường, mà ở trong góc tối, trải bàn cờ trước mặt, thao tác quân cờ gắn liền thể xác, khiến cho người sống ma quỷ chim thú bán mạng vì mình. Sinh linh trúng Trần Lung Kỳ Cục sẽ nguyện trung thành tới chết với người thi thuật, nếu là vật chết, sẽ làm tới tan xương nát thịt.

Có điều, căn cứ vào pháp lực của kẻ thi thuật khác nhau, thứ có thể điều khiển cũng khác nhau. Dễ dùng nhất chính là người mới chết hoặc động vật, sau đó là kẻ đã chết từ lâu, tiếp theo là chim thú còn sống, khi tu luyện tới cảnh giới cao nhất, có thể điều khiển được cả người sống.

Người có thể tu luyện Trần Lung Kỳ Cục tới cực hạn càng ngày càng ít, nhưng ở thời đại Mặc Nhiên xưng đế kia, hãn đã luyện Trần Lung Kỳ Cục hết sức thành thực. Năm đó, trong một trận chiến sinh tử cùng Sở Văn Ninh, hãn trải giấy dài trăm thước, vẩy mực hoá bàn cờ, rải đậu thành binh. Trận chiến ấy, mấy chục vạn quân cờ cùng lúc hạ xuống, nên chim bay rợp trời, kim quạ tây trầm, giao long phá thủy, biển cả dậy sóng. Mặc Nhiên triệu hoán chim thú vô hạn, điều khiển vô số đại quân người sống. Cảnh như vậy, cho dù là địa ngục Tu La cũng khó thấy.

Trước mắt cái xác cáo này rõ ràng là bị Trần Lung Kỳ Cục thao túng, nhưng ngoại trừ Trần Lung Kỳ Cục, còn có một thuật pháp khác—— thuật che mắt.

Tương truyền, sau khi thủy tổ tộc Thanh Khâu Hồ chết, để lại lớp da được chế thành bảy bảy bốn mươi chín tấm pháp bảo da cáo lớn nhỏ khác nhau. Chỉ cần có kẻ lấy được máu, tích được lông cáo, lại dùng lớp da ấy tùy tiện phủ lên thứ gì đó, cho dù có là khúc gỗ mục, cũng có thể biến thành dáng vẻ đối tượng người nọ khao khát.

Bọc cái xác cáo này đúng là pháp bảo ấy, có điều nó biến hoá chỉ có trong mắt chủ nhân của máu kia mới có thể thấy, trong mắt người ngoài, là cái gì thì vẫn là cái đấy, không có chút thay đổi nào.

Cứu Mặc Nhiên không tốn quá nhiều thời gian, sau khi đưa người ra ngoài, Sở Văn Ninh cũng nói lại nguyên do mọi chuyện với hắn.

Thắc mắc lớn nhất của Mặc Nhiên là: “Sư tôn, sao người lại biết Câu Trần Thượng Cung là giả?”

[Husky] Chương 42: Bốn toạ hơi rồi

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Sở Văn Ninh nói: “Nếu là Câu Trần Thượng Cung thật, sao lại chỉ điều khiển tử vật, chứ không phải vật sống? Tuy pháp lực của người này không yếu, nhưng không bằng thuỷ thần.”

Nói rất có lý, nhưng Mặc Nhiên vẫn nghi ngờ: “Sư tôn nói vậy... Nói vậy là lúc hồ ly này chết, mới biết người kia mạo danh sao?”

Sở Văn Ninh lắc đầu: “Không phải.”

“Thế làm sao người biết...”

Sở Văn Ninh nói: “Người có nhớ lúc Câu Trần xuất hiện, hắc hắc ta gì không?”

Mặc Nhiên suy tư, nói: “Hình như hỏi về vũ khí của người thế nào?”

“Không tệ.” Sở Văn Ninh nói, “Khí tức của thần võ ta chưa từng thu lại, cảm nhận chút sẽ nhận ra. Nhưng là vạn binh chi chủ, hắc hắc không nhận ra ngay binh khí ở Kim Thành trì, cho rằng ta chỉ có một món. Lúc ấy ta còn nghi ngờ, nhưng còn việc cầu kiếm, không tiện nói nhiều, chỉ để ý mọi chuyện một chút, không làm hắc hắc phát hiện.”

“Như vậy...” Mặc Nhiên nói, “Nếu hắc hắc không phải Câu Trần Thượng Cung, sao lại rèn thần võ?”

“Thứ nhất, Câu Trần đúc kiếm chỉ là lời đồn, chưa từng ai thấy tận mắt binh khí chìm dưới đáy hồ, nên chưa chắc là Câu Trần tạo ra. Thứ hai, người này cho người chọn vũ khí trong kho, ai biết có phải hắc hắc làm thật hay không. Hơn nữa, lúc này ta đã xem qua hai binh khí của Sư Muội và Tiết Mông— đều là hàng giả.”

Mặc Nhiên nghe vậy cả kinh: “Hàng giả?”

“... Ừ.”

“...” Mặc Nhiên ngậy người một lát, mới nhớ tới mình, “Thế Gặp Quý kia...”

Sở Văn Ninh nói: “Gặp Quý là thật. Nhưng mục đích của hắc tuyền đối không phải là ban vũ khí cho người.”

“Thế hắc tuyền muốn làm gì?” Mặc Nhiên nói, chán ghét liếc mắt nhìn qua cái xác cáo quỷ quyết nằm trên giường, “Đầu tiên thì tổn công sức nhất chúng ta lại trong mật thất, còn mang tới thứ ghê tởm như vậy. Âm mưu gì?”

Sở Văn Ninh nói: “Âm mưu người.”

“Hả?”

“Lúc này, người mới chỉ đúng một nửa. Câu Trần Thượng Cung kia, hắc tuyền âm mưu không phải bọn ta, hắc tuyền cuối cùng là người.”

“Hắc tuyền ta làm gì?” Mặc Nhiên cười gượng hai tiếng, “Dù sao ta cũng chỉ là một tên ngu xuẩn.”

Sở Văn Ninh nói: “Ta chưa từng thấy tên ngu xuẩn nào trong vòng một năm đã có thể kết thành linh hạch.”

Mặc Nhiên không nói nữa, tựa hồ nhận ra điều gì, bỗng dừng ngơ ngẩn.

—— Sở Văn Ninh đây là, đang khen hắc tuyền ư?

Nhận ra điều này làm tim hắc tuyền bất giác đập nhanh hơn, nhìn chăm chăm Sở Văn Ninh, sau một lát, mới thông thả chớp chớp mắt, da mặt luôn cậ là dày, thế mà cũng có thể ửng hồng.

Sở Văn Ninh lại không nhìn hắc tuyền, mà vẫn còn trầm ngâm: “Chuyện khác, Thiên Vấn với Gặp Quý, tựa hồ có chút liên quan tới cây liễu trong đình kia, ta từng đọc được trong sách cổ, năm đó khi Câu Trần Thượng Cung hạ phàm, mang theo ba đoạn liễu từ Thiên Đình xuống. Nhưng sách cổ kia đã rách nát rất nhiều, Câu Trần dùng ba đoạn liễu kia làm gì, ta vẫn luôn không biết.”

Y dừng một chút, tiếp tục nói: “Có điều, nếu tin đồn là thật, trước mắt xem ra, có lẽ Thiên Vấn, Gặp Quý, cùng với cây liễu trong đình, chính là ba đoạn liễu kia. Hai đoạn thành thần vũ, một đoạn ở cùng Kim Thành Trì, thành thủ vệ cho kho vũ khí cường đại của Câu Trần.”

Mặc Nhiên nói: “Nhưng chuyện này liên quan gì tới ta?”

Sở Văn Ninh lắc đầu nói: “Sao lại không liên quan, là người đánh thức Gặp Quý.”

Mặc Nhiên thở dài: “Ta cũng nói thật, đúng là gặp quý!”

“Ta đoán việc cuối cùng hắc cần, có liên quan tới cây liễu trong đình kia. Nhưng trước mắt với những thứ đã biết xem ra, ta chỉ có thể phỏng đoán tới bước này. Nhiều hơn, tạm thời không thể nghĩ tới.”

Tuy rằng phần lớn đều là Sở Văn Ninh suy đoán, nhưng hắc cảm thấy Sở Văn Ninh thông minh tới thế, y nghĩ vậy, tóm lại cũng đúng tám chín phần mười rồi.

Vừa nghĩ như vậy, vừa chạy nhanh thoát ra khỏi mật thất âm u dưới đáy nước. Thông qua đường đi thất quái bát cong, lại đi thêm một đoạn, rốt cuộc tới đường ra, họ lướt qua giao nhân tuần tra chưa chuẩn bị, thoát thân chạy đi.

Cửa động mật thất ngầm đặt tại chỗ cây liễu lớn trồng trong viện kia, vừa ra ngoài, cảnh tượng trước mắt khiến Mặc Nhiên lắp bắp kinh hãi.

Chỉ thấy trước cây liễu đặt bốn quan tài, trong đó có một cái trống không, trong ba quan tài còn lại, có ba người Sở Văn Ninh, Sư Muội, Tiết Mông khác nhau.

Mặc Nhiên hoảng sợ nói: “Đây là có chuyện gì?!”

Sở Văn Ninh nói: “Đây là tế thi quan, người xem bên quan tài kia, có một sợi dây liễu leo lên, một đầu khác nối với cây cự liễu kia. Câu Trần giả chỉ cần mỗi người, sau khi hắc hạ thuốc bọ ta, để giao nhân đưa người vào mật thất, mà lại đặt bọ ta vào ba quan tài này. Thông qua tế thi quan, hắc có thể đưa linh tu cả đời của người trong quan vào trong cự liễu. Như hút máu.”

Thấy sắc mặt Mặc Nhiên khó coi, Sở Văn Ninh nói: “Người bớt lo, Sư Muội với Tiết Mông đều không bị thương. Khi ấy ta giả vờ hôn mê, tiện tay cũng có thể khử ba con giao nhân canh quan tài, ba người người nhìn thấy, kỳ thật chỉ là thi thể yêu ma.”

Số câu y nói vô cùng đơn giản, nhưng Mặc Nhiên lại không khỏi nâng mi lên, trộm nhìn đối phương.

Giao nhân trong Kim Thành Trì tu vi thâm hậu thế nào? Cái Sở Văn Ninh gọi là “tiện tay cũng có thể khử”, nhất định là trong vòng một chiêu yên lặng không tiếng động giết chết ba con.

Thân thủ người này phải giỏi thế nào...

Đã nhiều năm không đánh một trận cân bằng sức mạnh với Sở Văn Ninh, nên Mặc Nhiên nghe câu thế này, nháy mắt có hơi hoảng hốt, gió sương tuyết bay kiếp trước tựa hồ hiện lên trước mắt, thân ảnh kinh thiên động thế, gương mặt hơi nghiêng, mắt như sao sáng.

Sở Văn Ninh thấy hấn xuất thần, nên hỏi: “Làm sao vậy?”

Mặc Nhiên bình tĩnh, vội nói: “Không sao.”

“...”

“Chỉ là cảm thấy kỳ quái, sư tôn làm thế nào biết những giao nhân kia thành như vậy.”

Sở Văn Ninh cười lạnh nói: “Thuật che mắt của kẻ hèn, Câu Trần Thượng Cung giả kia biết, chẳng lẽ ta lại không? Để đồ giả ở đây, chờ lúc bị mấy con cá trạch đó phát hiện. Gọi là gây ông đập lưng ông.”

Mặc Nhiên: “...”

Nơi đây nguy hiểm, hai người không tiện ở lâu, dừng lại một lúc liền rời đi. Nhưng khi bọn họ chạy tới chỗ hẹn với Tiết Mông, lại thấy trống trơn, không có một ai.

Sắc mặt Mặc Nhiên trắng bệch: “Sư Muội đâu?!”

Thần sắc Mặc Nhiên cũng khế thay đổi, y không trả lời, mà nâng ngón áp út lên, đầu ngón tay hiện một tầng kim quang. Trước khi tới Húc Ánh Phong, y đều đặt một đoá hải đường lên người ba đồ đệ, đúng là dùng để tìm tung tích.

Một lát sau, Sở Văn Ninh thấp giọng mắng thầm, thu ánh sáng lại: “Có lẽ ở đây cũng đã xảy ra biến cố, hẳn là vì tránh giao nhân tuần tra, có lẽ hai người kia đã trốn khỏi toà dinh thự, tới chợ rồi. Đi, tới đó xem.”

Thân thủ hai vị này đều cực giỏi, rất nhanh đã trốn được giao nhân tuần tra, phi thân nhảy qua bờ tường cao ngất, phóng tới chỗ chợ Câu Trần Thượng Cung đưa họ tới ban sáng.

Dưới nước không biết sáng hay chiều, nhưng Kim Thành Trì không giống nơi khác, có thể thấy mặt trời lên trăng lặn. Lúc này, đêm dài đã tan, mặt trời mới mọc ở phương Đông.

Mặc Nhiên nhìn chợ Kim Thành Trì đã sáng, dòng người xô đẩy chen chúc trên phố xá sầm uất rộn ràng nhốn nháo, không khỏi thở hắt ra một hơi. Xem ra nhóm Sư Muội không sao, bằng không nơi này sẽ không có cảnh tượng thái bình như vậy.

Biểu tình của Sở Văn Ninh không biết vì sao lại không quá tốt, nhưng y không nói gì, không nói một lời kéo Mặc Nhiên lại.

“Sư tôn?”

“Lại đây.”

“Sao lại thế?”

“Đừng đi xa.” Giọng Sở Văn Ninh tựa hồ đang tự trách, cho dù y vẫn trầm lạnh, “Tiết Mông và Sư Muội lạc rồi, ta sợ ta lại không cẩn thận, người cũng...”

Mặc Nhiên thấy sắc mặt Sở Văn Ninh có hơi tái nhợt, dường như đang lo lắng cho mình, đầu tiên sửng sốt, sau đó không biết nghĩ thế nào, trong lòng ầm ầm hơi động, mở miệng an ủi y: “Ta sẽ không lạc đâu, đi thôi sư tôn, chúng ta mau đi tìm người.”

Hắn nói, vừa lên phía trước, vừa lật tay, tùy tiện kéo lấy tay Sở Văn Ninh.

“...” Đầu ngón tay Sở Văn Ninh tựa hồ ở trong tay hắn, run run nhè nhẹ.

Có điều một chút ấy quá nhanh cũng rất nhỏ, trong lòng Mặc Nhiên nhớ mong Sư Muội, cũng không để ý kỹ, chỉ cho là ảo giác của mình.

“Màn thầu huyết ngư, màn thầu huyết ngư vừa lấy ra khỏi lồng hấp đây.”

“Xác rắn mới lột, dùng may xiêm y rất tốt, còn ba thước cuối cùng, bán hết phải đợi nô gia lột xác lần sau.”

“Bán mực đại tử đây, bốn thiếu gia mới phun mực sáng nay, dùng mực đại tử viết không thể tốt hơn—— Ấy ấy, tiểu nương tử đừng đi mà.”

Tiếng rao hàng trong chợ không dứt bên tai, cảnh tượng kỳ dị khiến người nhìn không kịp.

Mặc Nhiên cười hì hì kéo tay Sở Văn Ninh, đột nhiên, cũng chợt nhận ra có chỗ không đúng, bước chân bỗng ngừng, nháy mắt mở to hai mắt, máu

nháy mắt lạnh lẽo.

Không đúng!

Ở đây không đúng!

Hắn nhìn quanh một vòng, quả nhiên...

Một con quỷ không đầu ngồi trước sạp sơn phấn, tay sơn móng đỏ tươi đang cầm lược, tự chải cái đầu chảy máu đầm đìa của mình để trên đùi, vừa mềm nhẹ nói: “Lược xương thượng đẳng, khách quan mua một cái đi.”

Đúng là như thế!

Đúng là như thế! Phố xá sầm uất này, động tác từng người, lời của từng người, thần thái mỗi người, đều như khi họ được Câu Trần Thượng Cung dẫn tới hôm qua, giống nhau như đúc!

Mặc Nhiên chột lui lại hai bước, đụng vào ngực Sở Văn Ninh, hắn lập tức ngẩng đầu, khàn giọng nói: “Sư tôn, đây là?”

Sở Văn Ninh tựa hồ đã nghĩ tới chuyện này từ lâu, nhưng khi chính mắt xác nhận, tim y vẫn như rơi xuống đáy, y giữ chặt Mặc Nhiên.

“Sao lại thế? —— đây là gì? Ảo ảnh lừa người à?”

Sở Văn Ninh lắc đầu, nhưng ngẫm một lát, bỗng nhiên chậm rãi nói: “Mặc Nhiên, người nghĩ thử xem, Kim Thành Trì nhiều dị thú sinh linh, trong bọn có không ít, từng gặp Câu Trần Thượng Cung chân chính. Vậy, đối với kẻ giả mạo này, vì sao họ không nhận ra?”

Trên mặt Mặc Nhiên không chút huyết sắc, có hơi sợ hãi: “Quả thật... là thế.”

Sở Văn Ninh nói: “Ta lại hỏi người, nếu người giả làm Câu Trần Thượng Cung, trốn ở Kim Thành Trì, người nên nói thế nào để người khác nghe lời người, làm chuyện người muốn làm, tới chết không từ, giúp người diễn kịch?”

Mặc Nhiên nháy mắt hiểu ra.

Trần Lung Kỳ Cục!

Quân cờ đen trắng, thiên hạ quy tâm. Không ai rõ uy lực cấm thuật này hơn hắn. Hắn thiếu chút nữa đã buột miệng thốt ra, nhưng nhìn thoáng qua ánh mắt Sở Văn Ninh, lại lập tức dừng lại.

Mình mới mười sáu tuổi, sao có thể dễ liên tưởng tới Tam Đại Cấm Thuật?

Vì thế Mặc Nhiên nói: “Chuyện này rất khó.”

“Không.” Sở Văn Ninh nói, “Chuyện này rất đơn giản.”

Y dừng một chút, sau đó nói: “Chỉ cần đều là người chết thì được rồi.”

[Husky] Chương 43: Bốn toạ là tế phẩm???

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Mặc Nhiên chưa kịp nói gì, chợt nghe phía sau truyền tới tiếng hô bèn nhón: “Nhường đường, nhường đường chút! Cho ta qua!”

Là con phụ bản kia?!

Phụ bản khiêng hòn đá nặng, vất vả bước đi, vẫn dừng trước hiệu thuốc kia kêu lên: “Không chịu nổi nữa rồi! Thầy lang cứu mạng!”

Một vị giao nhân tóc bạc trắng bơi ra, nhưng đuôi hắc không giống các giao nhân khác, toàn thân lưu kim, lập loè ánh sáng hoa mỹ, tóc bạc đội phát quan đơn giản, rủ xuống vai. Tuy gương mặt già nua đầy nếp nhăn, mũi cao, nhưng khuôn mặt cân xứng, môi có độ cung vừa vặn, trong đôi mắt ánh kim phủ sương mù, có thể tưởng tượng, khi còn trẻ cực kỳ tuấn tiêu.

Mặc Nhiên rùng mình.

Lần trước không phải thế, thanh giao kia đâu rồi?

Giao nhân già kia nhìn bọn họ một cái, không nói lời nào, đi vào trong nhà, cúi người, nhặt đá trên người phụ bản ra, từng hòn từng hòn.

Khối đá cuối cùng được đặt xuống, ảo ảnh bị phá vỡ, phụ bản kia bỗng tự bạo, máu thịt nổ tung văng khắp nơi, nhuộm như sương mờ. Đồng thời, yêu ma quỷ quái trong chợ đều cứng đờ, sau đó xụi lơ chảy mủ, nước xung quanh tanh hôi mùi máu.

Khoảnh khắc nước hồ bị nhuộm đỏ, theo màu sắc của huyết dịch càng ngày càng đậm, Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh khó mà thấy rõ sự vật xa xa, sau đó

chỗ gần cũng nhìn không rõ ràng, cuối cùng trước mắt là một mảnh tinh hồng, đưa tay lên cũng khó thấy năm ngón.

Sở Văn Ninh nói: “Mặc Nhiên.”

Mặc Nhiên hiểu ý rất rõ, thậm chí không cần Sở Văn Ninh nói thêm, đã nói: “Sư tôn, người đừng lo, ta ở đây.”

Sở Văn Ninh cũng không định nói nhiều, hoặc là miệng quá ngốc, trầm mặc trong chốc lát, chỉ nói: “Vạn sự cẩn thận.”

Trong máu loãng mơ hồ, Mặc Nhiên nhìn không thấy gương mặt trời có sập xuống cũng không biến sắc kia, nhưng lại dễ dàng cảm thấy sự quan tâm trong giọng sư tôn. Bình thường hẳn cực hiếm khi có thể cảm thấy Sở Văn Ninh ấm áp, giờ chợt thấy lòng nóng lên, càng kéo chặt tay đối phương, đáp: “Được.”

Hai người tựa sát lưng vào nhau, tuy không thấy được nhau, lại có thể cảm thấy nhịp tim đối phương. Tình huống quỷ quyệt, Sở Văn Ninh triệu hồi Thiên Văn ra, linh lực Mặc Nhiên cũng đã khôi phục, cũng triệu hồi Gặp Quỷ theo.

Lúc hai người gọi thần võ ra không lâu, Mặc Nhiên bỗng nhiên nói: “Sư tôn, người xem bên kia kìa!”

Sở Văn Ninh nghiêng người, thấy lão giao nhân mới nhặt đá trước cửa được phòng, trên mặt đất chợt hiện lên hơn mấy chục vầng sáng lớn nhỏ khác nhau. Hai người nắm tay cùng tới, đến gần mới phát hiện, những vầng sáng đó chính là đá mà phụ bản đã để lại khi này.

Hơn mấy chục tảng đá này, được lão giao nhân xếp chỉnh chỉnh tề tề thành ba hàng, mỗi viên đều tản ra ánh sáng nhu hòa.

Chậm rãi, trước mặt hòn đá, một bóng hình từ từ hiện lên, nhìn dáng vẻ thể mà vẫn là giao nhân tóc bạc vừa rồi.

Mặc Nhiên thử hỏi: “Người là người phương nào?”

Người này không đáp, nó nhìn Sở Văn Ninh, lại nhìn Mặc Nhiên, sau đó không tiếng động nâng tay lên, chỉ chỉ đá trên đất.

Mặc Nhiên hỏi: “Người muốn bọn ta nhặt mấy cục đá này?”

Giao nhân tóc bạc gật gật đầu, sau đó vươn một ngón tay.

“Là... Ý là nhặt một hòn?”

Giao nhân tóc bạc gật đầu, lại lắc đầu, chỉ Mặc Nhiên, lại chỉ Sở Văn Ninh. Mặc Nhiên đã hiểu: “Là mỗi người nhặt một hòn à?”

Lúc này giao nhân tóc bạc dùng sức gật đầu, sau đó bất động, mở to mắt, nhìn hai người kia.

Mặc Nhiên hỏi: “Sư tôn, nghe nó không?”

“Cứ làm theo nó đi, dù sao tạm thời cũng không có cách nào khác.”

Nên hai người nhặt mỗi người một viên đá, ai ngờ đầu ngón tay mới chạm vào đá, trước mắt đã hiện ánh sáng kỳ quái, thiên địa rung chuyển, năm vệt sáng lóe lên. Chờ đến khi hết thấy yên lặng trở lại, máu đỏ nhìn không thấy cuối bỗng nhiên biến mất.

Tập trung nhìn, họ thế mà bị truyền tống vào trong kho thần võ!

“Sư tôn!!”

“Sư tôn, A Nhiên!!”

Tiết Mông và Sư Muội cũng ở đây, nhìn thấy Sở Văn Ninh, hai người vừa mừng vừa sợ, vọt tới đây. Không ngờ hòn đá sáng lên kia thế mà cái chú truyền tống, Sở Văn Ninh vì đột xoáy tròn khi nãy vẫn còn hơi buồn nôn, y một tay đỡ trán, một tay vẫn nắm chặt tay Mặc Nhiên.

Trong hồ máu, Mặc Nhiên nắm lấy tay y, chưa từng chia lìa.

Thân phận Sở Văn Ninh cho phép, rất ít có cơ duyên có thể được nắm tay Mặc Nhiên, phần lớn thời gian, y đều chỉ có thể đứng cách đó không xa, nhìn các đồ đệ thân mật gần gũi.

Bởi vậy, tay hiếm khi có được ấm áp, thế mà làm y sinh ra chút chú ý nhỏ cẩn thận quý trọng...

“Sư Muội!”

Nhưng mà đối với y mà nói là ấm áp đáng trân quý, trong mắt người khác, có lẽ nhẹ như giấy rách, có lẽ không đáng nhắc tới, càng có lẽ, ngay cả chú ý cũng chưa từng chú ý.

Nháy mắt nhìn thấy Sư Muội, Mặc Nhiên tự nhiên buông lỏng tay ra.

Đầu ngón tay Sở Văn Ninh khẽ giật, có chớp mắt như vậy, tựa hồ muốn giữ chặt hẳn.

Nhưng mà có lý do gì đâu.

Y đã không có dũng khí thích người khác.

Không muốn chút kiêu ngạo đáng thương kia cũng mất đi.
Nhìn Mặc Nhiên thấy Sư Muội đã cười tới vui vẻ như vậy, lại tự nhiên như vậy mà ôm lấy Sư Muội, vuốt tóc đối phương.
Sở Văn Ninh rủ ngón tay xuống.
Mang theo chút then, mang theo chút khó chịu nổi.
May làm sao.
Trên mặt vẫn luôn lạnh nhạt, hỉ nộ ái ố cũng không hiện ra rõ ràng.
Có lẽ lớn tuổi rồi, người lại cứng nhắc, vào trận truyền tống xong, lòng cũng hơi lạnh.
Có điều vẫn ổn, ngón tay vẫn còn chút nhiệt độ.
Y chỉ bằng một tia ấm áp sẽ tiêu tan rất nhanh còn sót lại này, chậm rãi đứng thẳng người, sửa lại biểu tình và ánh mắt đoan đoan chính chính cho tốt, dọn sạch sẽ.
“Sư tôn, người ổn không? Sao sắc mặt lại trắng thế...”
Sở Văn Ninh gật đầu với Tiết Mông, nói: “Không sao.”
Ngừng một lát, lại hỏi: “Các người cũng được giao nhân kia truyền tống tới?”
Tiết Mông còn chưa nói, đã nghe tiếng lộc bọc phun nước. Sở Văn Ninh quay đầu, đột nhiên thấy nửa gương mặt huyết nhục mơ hồ, ngay sau đó Chú Trì Kiếm rào một tiếng, thế mà vọt ra một người thân hình vạm vỡ!
Đây tuyệt đối không phải phạm nhân, hoặc tuyệt đối không phải người sống, không có phạm nhân nào ngâm trong nước thép sôi sục, vẫn thoi thóp được. Trái lại người này, tuy cả người da cháy thịt tan, cốt nhục mơ hồ, nhưng hiển nhiên vẫn còn thở hỗn hển. Tay chân hẳn bị xiềng xích gông lại, nhốt hẳn vào trong lò luyện, chịu đủ đau khổ.
Hắn chậm rãi mở to mắt, liên tục chớp tay thi lễ với mọi người, mắt lộ ra vẻ khẩn cầu, mong họ tới bên Chú Trì Kiếm.
Hắn không nói được, nhưng cũng không phải không có cách nào để biểu đạt, chỉ thấy hắn huy động đầy cánh tay xương trắng, treo huyết nhục, nước thép quay cuồng trong hồ bỗng vọt lên cơn sóng nhỏ, con sóng ấy thông thả xoay tròn hiện thành văn tự cổ xưa trên không trung.

Tiết Mông cả kinh nói: “Đây là chữ gì? Sao một chữ nhìn cũng không hiểu?”

Sở Văn Ninh: “Là thư cổ thương hiệt, còn chưa dạy các người.”

Mặc Nhiên nói: “Thế—— nó viết nội dung gì?”

Sở Văn Ninh tiến tới gần, nói: “... Hẳn muốn... Cầu cứu.”

Tương truyền thư cổ thương huyết là văn tự Thiên giới, đặt tán lâu trong nhân gian, rất hiếm người biết, cho dù thế hệ tông sư như Sở Văn Ninh, cũng không có cách nào phân biệt tất cả các chữ nổi. Nhưng nội dung đại khái vẫn đọc được.

Sở Văn Ninh nhìn kỹ trong chốc lát, chậm rãi dịch: “Hẳn nói, hẳn là một hóa linh của cây liễu này. Tên là Trích Tâm Liễu, lúc vẫn là một cây non, hẳn được Câu Trần Thượng Cung mang từ thất trọng thiên Thần giới đưa tới nhân gian. Sau đó, Câu Trần không biết vì nguyên do gì, đã tạ thế, Trích Tâm Liễu cũng không còn thấy bóng dáng ông ta nữa, cũng không biết tới tột cùng ông ta sống hay chết.”

“Nhưng mặc kệ Câu Trần Thượng Cung có ở đây không, Trích Tâm Liễu vẫn luôn làm theo吩 phó của ông, mấy chục vạn năm như một, trấn thủ Kim Thành Trì, trông chừng kho thần võ. Dần dần, được linh khí thấm bổ, hóa thành hình người. Sau đó, hết thấy như thường, cho tới tận một ngày, có một kẻ——” Sở Văn Ninh bỗng dừng dừng lại, không đọc tiếp.

Mặc Nhiên ngạc nhiên nói: “Sao thế?”

“... Ba chữ này ta không biết. Tựa hồ là tên một người.” Sở Văn Ninh nói, giơ tay gõ gõ ba chữ phức tạp, “Tóm lại, người này tới Kim Thành Trì. Pháp lực hẳn cường thịnh, tàn nhẫn độc ác, giết hại tất cả sinh linh trong hồ, cũng dùng Trân Lung Kỳ Cục điều khiển. Trích Tâm Liễu cũng không may mắn thoát khỏi.”

Mặc Nhiên lập tức nói: “Người này, tám phần chính là Câu Trần giả kia!”

Trích Tâm Liễu nghe thấy hẳn nói như vậy, trong mắt lóe sáng, lập tức gạt đầu hai cái.

“... Quả nhiên đoán đúng rồi mà.” Mặc Nhiên có hơi ngượng ngùng nở nụ cười, gãi gãi đầu, “Ha ha, không thể ngờ ta còn rất thông minh.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt nhìn hẳn một cái, tiếp tục nói:

“Mấy năm nay, Trích Tâm Liễu luôn ở trạng thái mất trí, chưa từng có nửa ngày thanh tỉnh, may mắn, có hai cành liễu khác từng cùng nó nằm trên một cành—— Thiên Vấn và Gặp Quý, đều song song thức tỉnh. Nhờ vào sức mạnh của chúng, giúp Trích Tâm Liễu tạm thời khôi phục thần thức. Nói cách khác, có lẽ nó lúc này đã mất khống chế bạo tẩu, sát hại chư vị ở đây.”

“Chư vị ở đây” nghe xong, hoặc không dám tin, hoặc lòng còn sợ hãi, ba thiếu niên đồng thời ngửa đầu nhìn linh thể trong Chú Kiếm Trì kia, không biết nên tiêu hóa mấy lời này của nó thế nào——

Mặc Nhiên nói: “Liễu tiền bối——“

Tiết Mông: “Liễu tiền bối?”

“Nếu không thì gọi là gì, Trích tiền bối à?” Mặc Nhiên trợn trắng mắt nhìn Tiết Mông, tiếp tục nói, “Ta nói câu này có lẽ người không thích nghe. Lời này của người, thật sự có hơi khó có thể tự bào chữa.”

Trích Tâm Liễu tuy không thể nói, lại có thể nghe hiểu lời Mặc Nhiên, hẩn xoay mặt qua.

Mặc Nhiên nói: “Người nói lúc trước người bị Câu Trần giả mê hoặc, lại nói người khôi phục thần trí, là nhờ sau khi Thiên Vấn và Gặp Quý thức tỉnh linh khí mà ảnh hưởng. Nhưng mà Gặp Quý chính là Câu Trần giả cho ta, chẳng lẽ hẩn không biết sẽ tạo thành hậu quả này?”

Trích Tâm Liễu lắc đầu, vẫn tự trước mặt Sở Văn Ninh liên thay đổi.

“Ta là cây Thần giới, hẩn không hiểu rõ ta, cũng không biết thần võ có thể ảnh hưởng tới tâm trí ta. Hẩn tập luyện ba loại cấm thuật, cần mượn sức của ta, mấy năm gần đây, vì tuổi thọ ta đã sắp hết, lòng hẩn nóng như lửa đốt, vẫn luôn tìm cách khiến ta tụt mệnh. Nhưng ta thật sự không muốn sống tạm, thà rằng chết đi, cũng không muốn tiếp tay cho giặc, tiếc là ta bị người khác điều khiển, thân bất do kỷ...”

Sở Văn Ninh đọc tới đây, hơi trầm tư: “Nên hẩn muốn Mặc Nhiên xuống đáy hồ, Mặc Nhiên là một linh tinh hoa, Câu Trần giả kia tính kế, nói vậy chính là muốn linh lực Mặc Nhiên và Gặp Quý hợp hai làm một, hiến tế cho người.”

Trích Tâm Liễu gật đầu.

Mặc Nhiên vẫn khó hiểu: “Nhưng Câu Trần giả kia nói, mộc linh tinh hoa có hai người, sư tôn cũng là một trong số đó, sao hăn lại chỉ nhốt mỗi ta?”

Trích Tâm Liễu lại viết: “Từ xưa tể phẩm dùng kẻ trẻ mới tốt nhất, cho thụ linh, thì càng không thể làm bừa. Còn nữa, tể phẩm còn phải ăn chán uống no, thất tình lục dục đều được thỏa mãn, trong ảo ảnh cực lạc không chút cảm kích bị lấy mạng. Nếu không phải vậy, tể phẩm lòng còn tiếc nuối, oán khí mà lớn, ngược lại sẽ khiến ta khô héo nhanh hơn.”

Hăn nói như vậy. Mặc Nhiên tức khắc nghĩ tới một khắc hồ yêu biến thành Sở Văn Ninh trong mật thất kia.

Hóa ra là muốn thỏa mãn dục vọng của hăn, tựa như trước khi giết heo phải nuôi heo mập, vậy ăn mới ngon.

Cứ thế, cũng hiểu được vì sao hăn lại thấy Sở Văn Ninh, mà không phải Sư Muội. Hăn trân trọng yêu thương thương tiếc Sư Muội, đương nhiên không dám dâm loạn. Với chuyện dục vọng, hăn quả thật có khát vọng mãnh liệt với Sở Văn Ninh hơn là Sư Muội nhiều...

Sở Văn Ninh thấy thần sắc Mặc Nhiên kỳ lạ, còn cho là hăn còn sợ hãi, muốn an ủi hăn hai câu, liền hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“Không, không có gì.”

Thấy Mặc Nhiên đỏ mặt, Sở Văn Ninh ngẩn ra một lát, bỗng dừng hiểu ra, chợt dừng miệng, sau một lúc lâu, có chút thẹn quá hóa giận quay đầu đi.

Tiểu tử này còn sợ hãi chỗ nào? Hóa ra là nhớ tới thứ gọi là “thất tình lục dục”, thế mà bắt đầu suy nghĩ bậy bạ.

Sở Văn Ninh tức giận phất tay áo, lạnh mặt, thấp giọng mắng câu: “Không biết xấu hổ.”

Mặc Nhiên: “... ..”

May mà Sở Văn Ninh không biết người thỏa mãn dục vọng của mình trong ảo cảnh là ai, nếu biết, có thể giận tới mức muốn lột sống da hăn không?

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên, mặt đất kho thần võ chợt rung lên, Tiết Mông cả kinh nói: “Sao lại thế này?”

Tác giả có lời muốn nói:

Canh hai đã xong, cảm ơn mọi người nhé~ Tới tới tới~

Hôm nay quàng khăn, hôm qua phát xe giả của sư tôn! Cảm ơn Thanh Khâu đại bảo bảo đã vẽ tranh minh hoạ~ Nàng thật sự một lời không hợp liền lái xe...

Weibo của mị rất đứng đắn, phải nhìn đi nhìn lại “Thanh Khâu”, tìm ở weibo sẽ thấy hàng~

[Husky] Chương 44: Bốn toạ không muốn nợ người

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Linh thể của Trích Tâm Liễu không kịp trả lời, vẻ mặt đã vắn vẹo, hăn nâng tay, thống khổ ôm đầu mình, miệng mở lớn, kêu gào không ra tiếng. Hăn không gào ra tiếng, biểu tình dữ tợn, hai mắt trợn lớn, làm người ta hoảng hốt như nghe thấy tiếng kêu tê tâm liệt phế.

Cứu mạng.

Cứu— Mạng!!!!

Miệng hăn mở lớn, tơ máu lan rộng khắp tròng mắt, nếu không phải vì có xiềng xích trói buộc, có lẽ hăn đã phi thẳng lên, bao tẩu tự sát.

“Cầu xin các người... Mau... Huỷ ta đi...”

Xem ra thời gian thần trí Trích Tâm Liễu khôi phục đã đến cực hạn, Trích Tâm Liễu đau đớn giãy dụa, trong Chú Kiếm Trì hiện ra một làn khí đen, không ngừng đánh lên thân thể Trích Tâm Liễu, xích sắt kêu leng keng, tia lửa toé ra.

Sở Văn Ninh thấy tình huống không ổn, nhanh chóng khéo đệ tử ra sau, sắc bén, hỏi Trích Tâm Liễu: “Nên cứu người thế nào?”

Tuy Trích Tâm Liễu cử động chậm, nhưng có thể điều khiển nước thép trong Chú Kiếm Trì, nháy mắt dòng chữ thượng cổ hiện lên.

“Ta sẽ nhanh mất đi thần thức, khi ấy đả thương các người, không phải bản tâm ta. Ta không thể giúp, chỉ có thể nói cho rõ. Nói những phép thuật của ta cho các người, mong hãy chú ý...”

Nước thép bỗng mờ đi.

“Ta quen dùng nhất là ba thuật. Thứ nhất, giấc mộng Nam Kha. Đây là yểm thuật, người dính thuật trong lúc hôn mê sẽ được như ước nguyện, mộng đẹp dài mãi, chính vì thế, mặc dù người có linh lực mạnh mẽ cảm nhận được đây là ảo giác, cũng vẫn cam tâm tình nguyện đắm chìm vào nó, vĩnh viễn không tỉnh.

Thứ hai, mê tâm quyết, dùng tham niệm của người dụ dỗ, khiến tự mình tàn sát.

Thứ ba, trích tâm thuật...”

Nhưng mà linh lực của hắn lúc này, đã tới cực hạn, không còn cách nào điều động nước thép, hóa thành nhiều chữ hơn.

Trích tâm thuật này rốt cuộc là năng lực gì, không thể biết được nữa.

Trích Tâm Liễu giãy giụa, đột nhiên máu tuôn ra, hắn không điều động được nước thép, tay lại còn tuôn máu tươi, một đôi mắt co rút nhìn Sở Văn Ninh chăm chăm, hai mắt mở lớn, cực kỳ không cam lòng.

“Sư tôn!” Thấy Sở Văn Ninh muốn tiến lên, Tiết Mông vội kéo lấy y, “Đừng đi, ta sợ có bấy!”

Trích Tâm Liễu nói không nên lời, chỉ siết chặt tay rớm máu, đột nhiên, mắt rơi lệ.

Sở Văn Ninh: “... Người muốn ta tới?”

Trích Tâm Liễu chậm rãi gật đầu.

“...”

“Sư tôn!”

Tiết Mông muốn ngăn cản, Sở Văn Ninh lại lắc đầu với cậu, một mình đi về phía trước, tới gần Chú Kiếm Trì nhất, đưa tay ra.

Trích Tâm Liễu tựa hồ rất xúc động, hắn nhìn Sở Văn Ninh thật sâu, giãy giụa vùng cánh tay treo da thịt, tựa hồ muốn thi lễ, sau đó hắn chịu đựng cơn đau dữ dội, nắm lấy tay Sở Văn Ninh, run rẩy biết lên lòng bàn tay đối phương:

Rút thăm, phá ác mộng...

Chớ nên—— mất... Tâm... Trí...

Yểm... Phá... Kiếp—— Nạn!!

Chữ nạn cuối cùng chưa viết hết, Trích Tâm Liễu bỗng như vũng bùn, nhanh chóng xụi lơ, ngã vào Chú Kiếm Trì sôi sùng sục, biến mất không còn thấy.

Đồng thời, chỉ nghe “uỳnh” một tiếng vang lớn, Chú Kiếm Trì đột nhiên vọt lên cơn sóng cao đỏ đậm, nước thép cuồn cuộn muốn phá trời, chín cột lửa hình rồng kiên quyết vọt lên, Sở Văn Ninh bị sóng to gió lớn ép lùi bước, ánh lửa chiếu rọi lên mặt mày y đen nhánh.

Nước thép phun trào trong không trung, bỗng biến thành bốn tấm thẻ, lơ lửng trên không.

Sư Muội nhớ tới lời Trích Tâm Liễu dặn khi còn thanh tỉnh, vội nói: “Đây là... Rút thăm theo lời Trích Tâm Liễu ư?”

Thấy y tới gần, Sở Văn Ninh ngăn y lại: “Đừng chạm vào, ra hết sau lưng ta đi.”

“Có ta ở đây, sẽ không sao đâu.” Sở Văn Ninh nói, “Các người đừng mạo hiểm, chờ ta rút xong, các người hãy tới.”

Lời này nhạt nhẽo, tự hồ không có tình cảm gì, Mặc Nhiên nghe thấy lại động lòng. Không biết vì sao, Sở Văn Ninh trước mắt, bỗng nhiên, lại chòng chéo lên người lạnh lùng vô tình nhìn đồ đệ của mình chết.

Y có thể nói ra lời như vậy, sao kiếp trước lại có thể khoanh tay đứng nhìn đồ đệ của mình chết dần?

Mặc Nhiên bỗng cảm thấy, hình như mình, chưa từng có thể hiểu được Sở Văn Ninh người này.

Hắn cũng không khỏi thì thào: “Sư tôn...”

Sở Văn Ninh vẫn chưa để ý tới họ, giơ tay lấy xuống một tấm thẻ, tấm thẻ kia làm từ ngọc vàng nhạt, y xem đi xem lại hai mặt, thấp thấp “hử?” một tiếng.

“Sao thế?” Tiết Mông hỏi.

Sở Văn Ninh nói: “Tấm thẻ này không có lấy một chữ bên trên.”

“Sao lại thế?” Tiết Mông ngạc nhiên nói, “Ta đến xem thử?”

Bốn tấm thẻ được từng người rút xong. Tình huống của Tiết Mông và Sư Muội đều giống Sở Văn Ninh, trên tấm thẻ ngọc không có một chữ nào, Mặc Nhiên cũng lật thẻ của mình lại, bỗng mở to hai mắt:

“Mãnh cổ vũ?”

Ba người còn lại đều quay đầu nhìn hẳn, Tiết Mông nhú mày nói: “Mãnh cổ vũ cái gì?”

Mặc Nhiên chỉ chỉ thẻ của mình: “Trên này viết thế mà.”

Tiết Mông ngó lại gần, tức khắc cả giận nói: “Nhổ! Người có thể nhận ra nửa chữ đọc một lần không đấy?”

“... Là huyết trích lậu.” Sở Văn Ninh bỗng nhiên nói.

Thương hiệt thư cổ y có thể nhận ra tám chín phần mười, nếu không biết chữ nào, cũng không nói bậy, nên y nói trên này viết đồng hồ máu, vậy nhất định không nhìn nhầm.

Mặc Nhiên cứng đờ nói: “Huyết trích lậu là có ý gì?”

Sở Văn Ninh lắc đầu: “Không biết.”

Nhưng mà như trả lời họ, đỉnh kho thần võ bỗng vang lên tiếng ù ù trầm đục, một đồng hồ cát lớn từ trên trời rơi xuống, xung quanh thân màu xanh đồng loang lổ. Có điều khác với đồng hồ cát bình thường chính là, trên mặt nó có thêm một giá đồng hình chữ thập, không biết dùng làm gì.

Sở Văn Ninh nhìn đồng hồ cát, lại rũ mắt nhìn thẻ trong tay Mặc Nhiên.

Huyết trích lậu.

Trong chớp mắt, đột nhiên hiểu ra ý của “Rút thăm”. Sở Văn Ninh lập tức biến sắc, lạnh giọng quát: “Mặc Nhiên, mau ném tấm thẻ kia của người đi!” Tuy không biết ý của Sở Văn Ninh là gì, nhưng là mệnh lệnh không thể cãi, cơ hồ khiến Mặc Nhiên nghe lời y theo bản năng.

Nhưng không ném không biết, vừa ném đi, Mặc Nhiên lại phát hiện thẻ mà tấm thẻ ngọc không biết lấy sức từ đâu dính chặt vào tay hẳn, lại quăng không nổi.

Sở Văn Ninh thầm mắng một tiếng, tới bên cạnh, định lấy thẻ của mình đổi với Mặc Nhiên. Ai ngờ chuyện này, đồng hồ cát rỉ sét loang lổ kia bỗng vươn tới mấy chục sợi liễu sắc nhọn, đánh úp thẳng về phía Mặc Nhiên!

“Tránh ra!”

“Sư tôn!!!”

“Sư tôn!”

Trong phút chốc máu tươi khắp nơi, thời điểm máu chốt, Sở Văn Ninh một chưởng đẩy Mặc Nhiên ra, dây liễu như tên xuyên rừng, tất cả đâm vào máu thịt Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên giờ trong thân xác thiếu niên, đương nhiên không thẳng nổi một chưởng này của Sở Văn Ninh, bị đẩy tới lão đảo lui về sau, ngã xuống đất. Nhưng tiếng thân thể bị đâm xuyên rõ ràng đáng sợ như vậy, giọng Tiết Mông và Sư Muội gào lên bén nhọn vụn vụn đâm vào trong tai.

Không có khả năng.

Sao có thể...

Đó là Sở Văn Ninh mà, là Sở Văn Ninh đánh hấn mắng hấn, chưa vào giờ cho hấn một sắc mặt một cái nhìn tốt, là Sở Văn Ninh vì sức mạnh bản thân, nhẫn tâm nhìn đồ đệ chết trước mặt y, là Sở Văn Ninh lạnh lùng nói “Phẩm tính kém, chất khó mài”, là người...

Mặc Nhiên ngẩng đầu lên.

Trong hỗn loạn, hấn nhìn thấy người kia máu bắn ba thước, dây liễu sắc nhọn đâm xuyên qua lưng người nọ, nơi vết thương dữ tợn, vị trí ấy, không nghiêng không lệch, đâm ngay vào nơi chịu vết thương của Quỷ Tư Nghi. Vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới, huyết nhục mơ hồ.

Là Sở Văn Ninh.... Ở trong quan tài lấy thân che chở hấn gặt gao, bị vuốt nhọn đâm xuyên thân cũng nhẫn nhịn không rên một tiếng kia...

Là Sở Văn Ninh, trốn dưới cầu, trộm mở trận pháp, vì mọi người che mưa chắn gió, lại không dám lộ diện.

Là Sở Văn Ninh, sau khi Sư Muội chết kiếp trước, vì để hấn có tâm trạng tốt hơn ăn mấy món, tay chân vụng về vào phòng bếp làm hoành thánh kia.

Là người kia, tính tình kém, miệng thì tàn, uống thuốc sợ đắng, ăn cay ho khan, hấn quen thuộc nhất.

Là người kia, hấn thường không nhớ quan tâm tới, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại cảm thấy thật đáng thương...

Sở Văn Ninh.

Văn Ninh...

“Sư tôn!!” Mặc Nhiên khản giọng gào lên, hấn ngã lộn nhào về phía Sở Văn Ninh, “Sư tôn!!!”

“Thẻ của người...” Sở Văn Ninh run rẩy nâng tay lên, sắc mặt trắng bệch, mặt mày vẫn sắc bén, “Đổi cho ta...”

Y duỗi tay về phía Mặc Nhiên, muốn đổi thẻ không có chữ của y, vì đau đớn mà cánh tay run nhẹ lên, gian nan thông thả đưa ra.

Mắt Sở Văn Ninh rất sáng, rất kiên quyết, phủ một tầng hơi nước.

“Mau, cho ta!”

Mặc Nhiên thậm chí không kịp đứng dậy, hần quỳ bò tới trước mặt Sở Văn Ninh, chân tay luống cuống mà nhìn miệng vết thương huyết nhục mơ hồ đáng sợ của y.

“Không... Sư tôn...”

“Sư tôn!!”

Tiết Mông và Sư Muội cũng muốn tới gần, Sở Văn Ninh làm biểu tình như hận rèn sắt không thành thép, vung tay mở kết giới, mắng hai người kia. Sau đó lạnh lùng nói: “Thiên Vấn!!!”

Thiên Vấn theo tiếng mà ra, cắt đứt mấy chục dây liễu bén nhọn đâm Sở Văn Ninh!

Nhưng mà dây liễu kia đều không phải vật thường, Sở Văn Ninh có thể cảm nhận rõ ràng nó cắn nuốt linh lực trong huyết nhục y. Y hết cách, đành cắn chặt răng, giơ tay cầm dây, quyết tâm, bỗng nhiên rút dây liễu ra!

Trong nháy mắt, máu tươi tuôn ra điên cuồng!

Sở Văn Ninh ném đoạn liễu đi, thở hỗn hển, tự điểm linh mạch và huyết vị mình, tạm ngừng máu. Sau đó đôi mắt sáng ngời nhìn Mặc Nhiên, nói giọng khàn khàn: “Cho ta.”

“Sư tôn...”

“Đưa thẻ của người cho ta! Ta đổi với người!” Sở Văn Ninh lạnh lùng nói.

Mặc Nhiên lúc này cũng hiểu được ý của “Trích Huyết Lộ” là gì. Câu Trần trăm vạn năm trước bày ra bấy, cũng giống cách kiếp trước hần tra tấn Sở Văn Ninh.

Quả nhiên dù là thần ma người quỷ, khi ác độc, dùng hết tâm tư, đều tới bước như vậy.

Huyết trích lộ.

Chính là thấy máu người thay cát, thay nước chảy, đổ vào trong đồng hồ nước, dùng tính giờ.

Máu người chảy hết, thời gian kết thúc.

Đời trước khi hắn lên ngôi Đạp Tiên Quân, còn không phải dùng Sở Văn Ninh làm đồng hồ nước, muốn Sở Văn Ninh tận mắt thấy hắn dẫm trên muôn vạn chúng tiên, muốn máu Sở Văn Ninh nhỏ từng giọt từng giọt cạn dần trước mắt hắn ư?

Nhưng một đời này, trước huyết trích lậu Câu Trần bày ra.

Sở Văn Ninh lại nguyện chủ động đổi thế an toàn của mình, y nguyện thay mình lên giá đồng, y...

Tim Mặc Nhiên đập loạn.

Hắn thậm chí không thể tự hỏi.

Sao lại thế...

Sao lại thế!!

Đồng hồ đánh một kích không trúng, không trói được người, lại một lần uốn dây, vọt tới lần hai.

Sở Văn Ninh nhìn hắn, đáy mắt có ánh sáng run rẩy rất nhỏ.

Sắc mặt y đau tới tái nhợt, hơi thở hỗn hển: “Mặc Nhiên, người... Người nghe lời, mau cho ta.”

“...”

“Nhanh lên chút...” Sắc mặt Sở Văn Ninh trắng tới như ánh trăng tuyết mới, “... Người chẳng lẽ còn muốn ta thay người chặn công kích lần thứ hai ư?!”

“Sự tôn...”

Dây liễu lại đánh tới lần nữa.

Nháy mắt Mặc Nhiên giơ tay đưa thẻ, Sở Văn Ninh không cần nghĩ ngợi cũng duỗi tay ra.

Ai ngờ trong giây lát hai tay sắp chạm nhau, trong mắt Mặc Nhiên lóe sáng, hắn cơ hồ nhanh chóng thu tay, trở tay chặn Sở Văn Ninh không hề phòng bị phía sau, cũng đồng thời, đột dây liễu thứ hai ập đến, Mặc Nhiên dùng thân mình chặn, thân hình thiếu niên nháy mắt bị dây liễu cuốn chặt, kéo tới trước đồng hồ nước.

“Mặc Nhiên!!”

Mấy chục sợi liễu cuốn lấy hắn, nâng hắn lên giá chữ thập, gắt gao trói buộc. Mặc Nhiên nghiêng mặt, liếc nhìn Sở Văn Ninh, môi giật giật.

Sở Văn Ninh bỗng mở to mắt.

Giọng Mặc Nhiên không phải quá vang, nhưng y nghe thấy rõ ràng, nhất định không sai.

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn, ta kỳ thật thật sự không phải... Thấp kém khó sửa...”

Nên, người có thể, đừng bỏ rơi ta không.

Nhưng nửa câu sau, cho dù thế nào cũng không nói nên lời. Kiếp trước hắn muốn nói không nói, đời này, cũng đã muộn rồi.

Sở Văn Ninh có buông tay hắn không, hắn đã không coi là quan trọng tới vậy nữa.

Chỉ là không muốn nợ người này.

Hắn rất ngốc, đã có hơi không làm rõ được cảm tình của mình với Sở Văn Ninh, không muốn vì thế càng loạn thêm nữa.

Đời này, Mặc Nhiên nghĩ thầm, mình để ý, quan tâm, sẽ chỉ có Sư Muội mà thôi.

Sở dĩ không muốn trao đổi thẻ với Sở Văn Ninh, chỉ là không muốn vô cớ nhận ân huệ của người này, chỉ là không muốn...

Không muốn một lần nữa, thấy Sở Văn Ninh chảy máu tới chết.

Mặc Vi Vũ hắn cũng không phải tâm cứng như đá, trong cuộc đời chuyện vui mừng nhất, chính là có người nguyện ý đối tốt với hắn.

Tốt một chút, hắn có thể cười tới mặt mày nở hoa.

Nếu là rất tốt rất tốt, vậy hắn có chết, cũng cam nguyện.

Trong rừng dây liễu rậm rạp, bỗng nhiên lộ ra một thanh kiếm rực rỡ sáng ngời.

Thanh kiếm kia vừa nhìn đã biết là thần võ, tuy rằng cổ xưa, nhưng khí thế nghiêm nghị đập vào mặt. Trái phải hai hàng cô lẳng, đầu kiếm như gai nhọn, thân kiếm thon dài, gấn đầu trâu thân rồng, hoa văn phức tạp, thân kiếm tản màu xanh nhạt, xuy mao đoạn phát, khuất thiết đồng tâm.

Mặc Nhiên chỉ kịp nhìn thân kiếm có hai chữ “Câu Trần”, ngay cả “Thượng Cung” cũng không nhìn được, lợi kiếm của thần vạn binh đã đâm xuyên vào ngực hắn.

Máu nháy mắt hắn ra, chảy vào đồng hồ nước.

Cùng lúc đó, kho thần vũ bỗng đổ xuống một màn nước, cách hai người Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên. Mọi người bất thành linh bị dòng nước cản trở.

Sư Muội hô: “A Nhiên!! A Nhiên——!”

Nước chảy xiết che khuất tầm mắt họ, khiến họ không thấy tình trạng của Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh mấy lần muốn xông vào màn nước, từng lần từng lần bị nước chảy xiết đẩy ra, đến cuối cùng cả người y ướt đầm, mặt mày đen nhánh trên gương mặt nôn nóng, môi trắng bệch sâu thẳm.

Sở Văn Ninh khàn khàn nói:

“Mặc Nhiên——!”

Một tiếng này không quá vang, run rẩy tới lợi hại. Nhưng y không cảm thấy, Sư Muội lại đột nhiên cả kinh, liếc qua nhìn y, lại thấy sư tôn xưa nay thông dong trấn định bị xối tới chặt vật không chịu nổi, hàng mi đen dài run rẩy, biểu tình lại có một tia quan tâm không nén nổi.

Mắt thấy y gọi Thiên Vấn ra, giữa mày thô bạo, như dây cung căng cứng tới cực hạn. Sư Muội lòng sinh bất an, giữ chặt lấy y, hô: “Sư tôn, đừng đi! Không vào được!”

Sở Văn Ninh hất tay không để ý, đôi mắt sáng lạnh như đao, trầm mặc mở kết giới, lại khẳng khẳng đi trước. Nhưng màn nước bao vây Kim Thành Trì là linh khí trời đất, không những không có cách xuyên qua, ngược lại còn như vạn mũi tên sắc bén, đâm thẳng vào xương cốt.

Y lần trước bị trọng thương, lần này lại chịu đòn mãnh liệt như vậy, không đứng nổi, vẫn cố che ngực nén lại, chịu không nổi, mặt tái nhợt quỳ một bên, miệng vết thương trên lưng nứt ra, thấm đỏ máu.

Trên mặt Sư Muội không rõ là bọt nước hay là nước mắt, sâu thẳm nói: “Sư tôn! Người—— Người tội gì mà phải...”

“Tội gì cái gì? Nếu người sau màn nước là người, là Tiết Mông” Sở Văn Ninh lạnh lùng nói, “Ta vẫn sẽ...”

Y thật sự đau tới lợi hại, nhú chặt mi, không nói nổi nữa.

Ai ngờ lúc này, bỗng hiện lên một ánh kiếm tàn nhẫn chém màn nước ra, vậy mà như cắt đứt hũ chia màn nước thành hai phần.

Kiếm khí kia sắc bén dị thường, vị trí không nghiêng không lệch, đúng lúc chém vào chỗ Sư Muội, mắt thấy sắp chém vào y, Sở Văn Ninh đột nhiên vùng tay áo, dùng linh lực còn lại hạ xuống một kết giới bảo hộ, bảo vệ Sư Muội chắt chẽ dưới kết giới, mình vì hao quá nhiều sức, sắc máu tụt.

Trong hồ chậm rãi vang lên giọng nam nhân trong trẻo, quanh quẩn trong kho thần võ:

“Ta là binh thần Câu Trần Thượng Cung, dám trộm các người tự tiện xông vào cấm địa thần võ, thật quá khinh cuồng!”

[Husky] Chương 45: Bốn toạ biết huynh sẽ đến

Edit: Chu

Beta:

Tiết Mông gào lên không: “Thần tiên chó má! Mắt chó người có bị mù không? Bọn ta tự tiện xông vào ư? Bọn ta là bị bắt vào người nhìn cho rõ đi!”

Sư Muội nói: “Vô dụng thôi, đây là giọng hăn để lại, bản tôn hăn không ở đây đâu. Nhớ tới Câu Trần giả làm lẫn lộn phán đoán của Trích Tâm Liễu, khiến hăn căn bản cho rằng chúng là kẻ tự tiện xông vào mưu đồ gây rối đi.”

Thanh âm kia tiếp tục nói:

“Kẻ xứng với thần binh lợi khí trên đời, đương nhiên biết cái gì gọi là nhân thiện, cái gì gọi là cứng cỏi, không rơi sâu vào ảo mộng, không bị mê hoặc tâm trí. Người cũng tới rồi, thì hãy thử kiểm tra một lần xem. Nếu qua khảo nghiệm, người không có chuyện gì, dâng thần võ lên, nhưng nếu người ích kỷ, tâm tính không phải kẻ kiên cường, thì không xứng đáng làm chủ nhân thần võ!”

Rằng môi Sở Văn Ninh nhuộm máu, lạnh lạnh nói: “Hay cho cái gọi là nhân thiện... Biến kẻ khác thành thành Huyết Trích Lộ, chính là thứ nhân thiện người gọi à?”

Y biết rõ Câu Trần Thượng Cung căn bản không nghe thấy, nhưng quá giận, cho dù mỗi chữ nói ra với hơi thở nặng nề, làm vết thương cũ càng đau, cũng không quản được miệng mình khắc nghiệt.

Thanh âm kia tiếp tục lo quanh quẩn trong thần võ phần mình: “Vì thử nghiệm tâm tính. Người sẽ được đưa vào mộng cảnh đẹp của Trích Tâm

Liều. Nếu không kịp thời tỉnh dậy từ ảo cảnh, bạn của người, cứ chờ máu chảy hết, táng thân ở đây đi.”

Ba người nghe vậy, huyết sắc đều rút sạch hầu như không còn.

Sư Muội lăm bẫm nói: “Cái gì...”

Ý chính là, ba người họ sắp rơi vào mộng cảnh.

Nếu không thể tỉnh dậy kịp thời, ba người họ sẽ vĩnh sinh vĩnh thế đắm chìm trong mộng đẹp, mà Mặc Nhiên trong hiện thực sẽ chảy máu tới chết ư?

Tiết Mông cứng họng một lát găm lên: “Người là thần tiên cái quái gì!!! Nếu tu tiên là tu thành như người, lão tử đời này coi thường việc đụng vào kiếm!!”

Sở Văn Ninh cũng cả giận nói: “Quả thực vớ vẩn!”

“Sư tôn!” Sư Muội cuống quýt khuyên y, “Người đừng giận, chú ý vết thương.”

Mà Câu Trần Thương Cung tôn tử này, thế mà bắt đầu ngâm thơ, chậm rãi nói: ” Nước chảy đất bằng, qua đông tây nam bắc. Nhân sinh cũng có mệnh, vẫn có thể thán phục ngồi sầu chúc rượu tự khoan dung, nâng chén hát đoạn tuyệt lộ khó đi. Lòng người cũng đâu phải gỗ đá sao vô cảm, dấu chân đi lui im lặng không dám nói .”

Tiết Mông quả thực sắp tức tới ngất rồi: “Người lại nhại lăm bẫm cái quái gì!”

Sư Muội nói: “Bào Chiếu tưởng rằng đường khó đi, ý là người tự có mệnh, có thể tự oán tự giải, lấy rượu tự khoan dung. Lòng người không phải cứng như đá, thế mà lại toàn vô cảm mà thôi, muốn nói mà ngừng, muốn nói lại thôi.”

Câu Trần Thương Cung thở dài một tiếng, nói: “Phù thế mệnh mang này, lại có mấy người, có thể vứt bỏ mộng đẹp suốt đời, chỉ vì cứu người khác? Thế gian không ngừng sát phạt, chinh chiến không dứt. Nếu thần võ rơi vào tay kẻ gian nịnh nọt, đều là lỗi của ta, ta mang tội nghiệt binh khí, làm sao có thể tự tha thứ...”

Đột nhiên, kho thần võ tối sầm lại. Những vũ khí đúc bay trên không trung cũng ngừng chuyển động. Trên đỉnh chậm rãi sáng lên ánh vàng nhạt, tựa

hồ có hoa sao dần dần chảy xuôi, chiếu rọi mặt đất.

Không trung có giọng nói nỉ non: “Ngủ đi...”

Ánh sáng nhẹ nhàng trong suốt tựa hồ có tác dụng nào đó mê hoặc lòng người, Sư Muội và Tiết Mông tu vi không cao, rơi vào giấc ngủ rất nhanh.

“Ngủ đi...”

Sở Văn Ninh cắn chặt răng, cố gắng chống đỡ, nhưng năng lực của thủy thần dữ dội quảng đại, y cuối cùng vẫn không có cách nào thoát khỏi cơn buồn ngủ nặng nề ập đến, hoàn toàn rơi vào giấc mộng.

Kho thần võ.

Bị biến thành đồng hồ nước, Mặc Nhiên là người duy nhất thanh tỉnh, hắt ho ra máu, cách mặt nước đã yếu bớt, mơ hồ có thể thấy ba người đã lâm vào ảo mộng.

Nhưng mà thời gian trôi qua từng chút từng chút, đầu óc ngày càng choáng váng, thân thể cũng dần dần lạnh đi. Lại không có ai tỉnh lại từ trong mộng. Có thể nói báo ứng khó chịu, kiếp trước đối xử với Sở Văn Ninh như vậy, kiếp này, mình cũng cảm nhận được tư vị máu chảy đi từng chút tới cạn.

Thật nực cười.

Trong họ, ai có thể từ bỏ mộng đẹp nhất cuộc đời, có được thứ mình muốn, tới cứu hãn chứ?

Tiết Mông nhất định không thể.

Sở Văn Ninh... Thôi, khỏi nghĩ tới y.

Nếu có nói, người kia, cũng hãn là Sư Muội rồi.

Hãn mơ mơ hồ hồ tự hỏi. Nhưng mất máu quá nhiều, ý thức cũng sắp không giữ nổi.

Mặc Nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua dưới chân, chảy máu tới đáy đồng hồ nước hòa nước bị pha loãng, nhuộm màu đỏ nhạt.

Hãn bỗng muốn biết, nếu mình cũng rơi vào trong ảo cảnh của Câu Trần, vậy có thể thấy, là cảnh tượng gì nhỉ?

Có phải hãn sẽ mơ thấy hoành thánh canh trong veo, Sư Muội ôn nhu mỉm cười, Sở Văn Ninh khen một câu, còn có Tử Sinh Đình mới lập, khắp núi gió thổi bay hải đường...

“Mặc Nhiên...”

Bỗng nhiên nghe thấy có người đang gọi mình.

Mặc Nhiên vẫn cứ rũ đầu, cảm thấy mình hẳn sẽ mất ý thức nhanh thôi, nên sinh ảo giác.

“Mặc Nhiên.”

“Mặc Nhiên!”

Hắn bỗng ngẩng mặt lên.

Một màn trước mắt hắn khiến đồng tử đột nhiên thu nhỏ——

Hắn gần như khản giọng nói: “Sư Muội!!!!”

Là Sư Muội!

Người tỉnh lại, bỏ mỹ mãn, vứt bỏ hạnh phúc, tất cả ý nguyện, vẫn nhớ rõ tới hắn.

Là Sư Muội thôi...

Mặc Nhiên nhìn xuyên qua thác nước, thấy thiếu niên thân thể nhỏ yếu kia đi tới, đột nhiên, cổ họng nghẹn ngào.

“Sư Muội... Huynh...”

Cuối cùng cũng không biết nói gì mới tốt. Mặc Nhiên nhắm mắt lại, khàn khàn nói.

“Cảm ơn huynh... Ở trong mộng đẹp vẫn có thể... Vẫn có thể nhớ tới ta...”

Sư Muội vượt nước qua, y phục ướt đầm, càng tôn lên mặt mày đen nhánh, dung mạo như khi Mặc Nhiên mới gặp y, ôn nhu như kiếp trước nhiều lần thấy trong mộng, ôn nhu như hồi ức làm cả người hắn phát lạnh khi nhớ lại. Sư Muội nói: “Đừng ngốc thế, nói đa tạ cái gì.”

Y tới gần, Mặc Nhiên mới phát hiện hai chân y toàn máu.

Trên mặt đất không biết trở nên nóng bỏng từ khi nào, Câu Trần Thượng Cung tựa hồ hạ quyết tâm muốn xem thử một người có thể làm tới mức nào vì bạn đồng hành, vì thế sau dụ hoặc của mộng đẹp, lại là tra tấn khốc liệt.

Giày Sư Muội đã cháy, y không đi, vẫn giữ dáng vẻ tới lui trên mặt đất, nhưng y vẫn khẳng khẳng tiến lên trước, mỗi bước đi, dưới chân sẽ cháy lên một ngọn lửa, không quá bỏng, sẽ không trực tiếp làm người ta không có cách hành động, nhưng tuyệt đối sẽ khiến người ta cảm thấy đau đớn khó chịu.

Nhưng người ôn nhu này, rõ ràng mình đau tới như vậy, nhìn vào trong, ánh mắt càng thêm kiên quyết, tới phía hắc từng bước một.

“Mặc Nhiên, người nhìn thêm một chút.”

Y nói.

“Ta lập tức cứu người xuống.”

Chạm ánh mắt y, Mặc Nhiên liền biết, mình không cần nói câu “Đừng tới đây”.

Ánh mắt người này quá quyết tuyệt, cũng quá kiên nhẫn.

Biểu tình như vậy, hắc xưa nay chưa từng thấy trên mặt Sư Muội.

Nếu tâm tình Mặc Nhiên ổn định hơn, hắc tất nhiên sẽ cảm thấy kỳ quặc.

Sư Muội luôn gọi mình là “A Nhiên”, có bao giờ từng gọi hắc là “Mặc Nhiên”?

Hắc chỉ nói Sư Muội đối tốt với hắc, lại không ý thức được một chút, người đứng trước mặt mình kỳ thật cũng không phải Sư Muội, mà là——

Là Sở Văn Ninh.

Thuật pháp cuối cùng của Trích Tâm Liễu, gọi là Trích Tâm.

Cái gọi là Trích Tâm, chính là trao đổi tâm linh giữa người với người.

Lúc Sở Văn Ninh thoát khỏi mộng cảnh, khi tỉnh lại, phát hiện mình đã trao đổi tâm với Sư Muội. Dưới thật phá của Trích Tâm Liễu, thần thức y bị chuyển vào thân thể Sư Muội, nghĩ tới Sư Muội cũng vậy. Chẳng qua Sư Muội vẫn chưa tỉnh, từ đầu tới cuối, cũng không biết mình bị tráo đổi thân thể.

Sở Văn Ninh không kịp giải thích, mà Mặc Nhiên hắc không biết chân tướng, cũng thật sự cho rằng người trước mắt là Sư Muội.

Hắc cảm thấy Sư Muội nén đau khổ đến đây, tựa như mình có qua cái chết cũng không thể quên được y thật giống nhau. Đều là người thực cố chấp.

Nhưng mà quá tàn nhẫn.

Lúc Sở Văn Ninh rút cuộc tới được trước đồng hồ nước, tới bên dây liễu cao ngất, khi muốn cứu Mặc Nhiên, dây liễu chợt cháy đỏ lên.

Sở Văn Ninh không đoán được, tay đột nhiên bị bỏng, cần dùng lực siết lấy, nhưng Sư Muội thân thể tu luyện cũng không rắn chắc, y bỗng nhiên tuột xuống, da thịt trên tay nháy mắt bị gai nhọn đâm xuyên.

“... !”

Sở Văn Ninh thầm mắng một tiếng, đau tới nhúu mày.

Sư Muội đúng là thân thể bỏ đi!

Sở Văn Ninh ngẩng lên đất, da thịt chạm đất nháy mắt bóng lên, nhưng ấn đường y nhúu chặt, lại theo thói quen cắn chặt môi, không hề kêu lên.

Biểu tình như vậy, trên mặt y sẽ có vẻ rất quật cường ngoan tuyệt, nhưng đôi thành khuôn mặt ôn nhu kia của Sư Muội, vô duyên vô cớ sinh ra mấy phần nhu nhược đáng thương.

Đúng là không thể so người với người.

“Sư Muội...”

Mặc Nhiên mở miệng, nước mắt lại chảy xuống.

Lòng như đao cắt. Tâm nhìn mờ mịt mơ hồ, hẳn thấy người kia thân thể gầy yếu mỏng manh, người suy nhược như vậy, lại từng chút từng chút, nắm lấy dây liễu, chậm rãi leo lên trên.

Tay bóng rất đầy máu, liệt hỏa đốt cháy cốt nhục.

Nhiễm một mảnh đỏ tươi, nơi đi qua, đều loang lỗ vết máu.

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, giọng ngậm máu, từng chữ run lên, nức nở nói:

“Sư ... Muội...”

Người kia thật sự cách rất gần, Mặc Nhiên nhìn thấy đau khổ trong mắt y chợt lóe rồi biến mất, y tựa hồ cực kỳ đau đớn, giọng Mặc Nhiên đối với y mà nói cũng là một loại tra tấn.

Nên người trước mắt, biểu tình tuy quật cường, nhưng ánh mắt kia, cơ hồ có thể gọi cầu xin.

“Đừng gọi ta nữa.”

“...”

“Mặc Nhiên, người chờ thêm một chút, ta ngay lập tức... Cứu người...
Đưa... Xuống...”

Cơ hồ chớp mắt giọng nói hạ xuống, đáy mắt y hiện ánh sáng cứng cỏi, như lưỡi đao sắc bén ra khỏi vỏ, trên gương mặt ôn hòa kia, lại đẹp không nói nên lời.

Y phục Sở Văn Ninh nhăn nhúm, nhảy vọt lên đồng hồ nước.

Mặt y đã vàng như giấy, lưng lay sấp ngã, ngoại trừ vẫn còn thở, chẳng khác gì người chết.

Trong nháy mắt kia, Mặc Nhiên cảm thấy không bằng mình chảy cạn máu chết rồi, còn tốt hơn để y chịu cực khổ như vậy.

Tiếng nói trong cổ hần rách nát thành vụn nhỏ: “Thực xin lỗi.”

Sở Văn Ninh biết một tiếng thực xin lỗi này, cũng chẳng phải cho mình. Y muốn giải thích, nhưng lại liếc thấy thanh kiếm màu xanh nhạt của Câu Trần Thương Cung, đang đâm ngay vào ngực Mặc Nhiên, có lẽ linh lực phát ra từ thanh kiếm này. Y lo lắng cho Mặc Nhiên bị hoảng sợ, bị thương còn nặng hơn, nên vẫn làm trò “Sư Muội” của hần, hỏi:

“Mặc Nhiên, người có tin ta không?”

“Ta tin huynh.” Chưa từng do dự.

Sở Văn Ninh nâng mi lên, nhìn hần một cái, cầm chuôi kiếm, một kiếm này tới gần mạch tim nhất, hơi vô ý sai lầm, Mặc Nhiên sẽ bỏ mạng.

“...” Sở Văn Ninh tay có hơi run, nắm, lại không động.

Hốc mắt Mặc Nhiên vẫn đỏ, lại bỗng cười: “Sư Muội.”

“... Ân.”

Mặc Nhiên nói: “... Có phải ta sẽ chết không?”

“... Sẽ không.”

“Nếu ta chết, có thể... Có thể để ta ôm huynh một cái không?”

Lúc hần nói những lời này rất cẩn thận, đôi mắt lộ ra ánh sáng ướm át. Lòng Sở Văn Ninh lập tức mềm mại.

Nhưng nghĩ tới trong mắt Mặc Nhiên là người khác, loại mềm mại này, lại lập tức ngưng tụ thành băng.

Y bỗng cảm thấy mình như vai hề trên sân khấu không quan trọng, sau khi biến mất tại cánh gà, không có ai chú ý tới y.

Một tiết mục động lòng người, y là kẻ thừa.

Lại có lẽ dùng được duy nhất, là vẽ mặt được vẽ xấu xí, nét mực vẽ miệng cười toe toét, tạo cho người khác hỉ nộ ái ố, ái hận tình sầu.

Nực cười cỡ nào.

Mặc Nhiên không biết, hần thấy đáy mắt Sở Văn Ninh lập lòe, còn cho là Sư Muội không muốn, lập tức nói, “Ôm một chút thôi. Một chút là được

rồi.”

Một tiếng thở dài nhỏ tới khó phát hiện.

“Kỳ thật ta...”

Mặc Nhiên: “Gì cơ?”

“... Thôi.” Sở Văn Ninh nói, “Không có gì.”

Nhích lại gần hẳn, không phải cách quá gần, không chạm vào chuôi kiếm, sau đó y vươn tay, nhẹ nhàng giữ lấy bả vai Mặc Nhiên.

Y nghe thấy Mặc Nhiên nói bên tai y: “Sư Muội, cảm ơn huynh đã tỉnh lại, cảm ơn huynh từ mộng đẹp, vẫn nhớ tới ta.”

Sở Văn Ninh rũ mi xuống, lông mi như cánh bướm nhẹ, sau đó y cười nhàn nhạt: “Không cần cảm ơn.”

Dừng một chút, lại nói: “Mặc Nhiên.”

“Hả?”

Sở Văn Ninh như vẫn còn trong mộng, ôm hẳn, vuốt ve tóc hẳn, khẽ than thở: “Người biết không, mộng quá đẹp, thường sẽ không phải sự thật?”

Y dứt lời, ôm cũng như chuồn chuồn lướt nước, nhát mắt lập tức rời đi.

Mặc Nhiên nâng mắt lên, hẳn không phải không rõ ý của Sư Muội, chỉ biết cái ôm nho nhỏ lúc này, là Sư Muội có lòng tốt, bố thí kẹo cho hẳn.

Chua chua ngọt ngọt, cọ rât lưỡi, có hơi nhói.

Kiếm nháy mắt rút ra, máu bay tung tóe như hải đường bị cuồng phong thổi qua.

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy ngực đau nhói, nháy mắt cho rằng mình sẽ chết, tất cả không cam lòng loạn lên trong lòng, bỗng buột miệng thốt ra: “Sư Muội, kỳ thật ta vẫn luôn cực kỳ thích huynh. Huynh thì sao...”

Theo tiếng kiếm rơi xuống đất, dây liễu nháy mắt tản ra, thác nước chảy trên vòm trời ngừng kêu gào, kho thần võ đột nhiên quay về yên tĩnh.

Ta vẫn luôn cực kỳ thích huynh.

Huynh thì sao...

Thân thể đã tới cực hạn, Mặc Nhiên cảm thấy trước mắt đột nhiên đen đi.

Nháy mắt ngã xuống, hẳn được một đôi tay nhuộm đầy máu đỡ lấy, ngã vào trong lòng Sư Muội. Không biết có phải ảo giác không, Mặc Nhiên thấy Sư

Muội nhú mi mỏng lại, chậm rãi nhắm mắt, bên mắt hình như có ánh nước chảy xuống.

Hắn tựa hồ nghe thấy Sư Muội nhẹ nhàng nói một câu: “Ta cũng vậy.”

Mặc Nhiên: “!”

Là ảo giác đi, nếu không vì sao biểu tình Sư Muội khổ sở như vậy, vẫn đồng ý với hắn.

“Ta cũng... Thích người.”

Ý thức rốt cuộc tan rã, Mặc Nhiên rơi vào hôn mê.

[Husky] Chương 46: Bốn toạ tỉnh rồi

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Khi tỉnh lại, Mặc Nhiên phát hiện mình đang ở trong kho thần võ.

Hắn tựa hồ ngủ rất lâu, nhưng mở mắt lại phát hiện, thời gian vẫn chưa trôi qua lâu lắm, thậm chí tựa hồ chỉ là một cái chớp mắt.

Không biết có phải vì pháp thuật phá vỡ thành công hay không, khi hắn tỉnh lại, nhận ra mình đang nằm trên mặt đất, nhưng toàn thân không bị thương tới một sợi tóc. Miệng vết thương dữ tợn kia, máu đầm đìa, thế mà như một hồi ác mộng, cũng không để lại dấu vết trên người hắn.

Mặc Nhiên không khỏi vừa mừng vừa sợ, lại nhìn Sư Muội, y cũng không biết hôn mê từ bao giờ, nhưng cũng không bị tổn hại chút nào.

Chẳng lẽ sau khi thông qua thí luyện của Câu Trần Thượng Cung, Câu Trần chẳng những thu hồi ảo cảnh, còn chữa hết lại vết thương phải chịu trong ảo cảnh cho họ?

... ..

Tuy rằng nghĩ cẩn thận, Câu Trần Thượng Cung cũng không phải muốn hại người, nhưng thật ra vậy mới phù hợp với ước nguyện ban đầu, nhưng Mặc Nhiên cảm thấy không chân thật, thậm chí cảm thấy sống sót sau tai nạn.

Trong bốn người, hắn là người đầu tiên tỉnh dậy.

Sau đó là Sư Muội, thấy Sư Muội thông thả nâng mi lên, Mặc Nhiên quá đổi vui mừng, liên tục nói: “Sư Muội! Chúng ta không sao! Không sao cả! Huynh mau nhìn ta đi!”

Trong mắt Sư Muội đầu tiên hiện một tia hoảng hốt, sau đó mới dần dần thanh tỉnh, y bỗng mở to hai mắt: “A Nhiên?! Đệ——”

Lời còn chưa dứt, đã bị Mặc Nhiên ôm chặt lấy.

Sư Muội không khỏi sửng sốt, nhưng vẫn ôn hòa vỗ vỗ bờ vai hắn: “Đệ sao thế...”

“Thực xin lỗi, ta hại huynh chịu ấm ức lớn như vậy.”

Sư Muội mờ mịt nói: “Kỳ thật cũng chẳng là gì, ta chỉ mơ một giấc mà thôi.”

Mặc Nhiên nói: “Nhưng đau cũng là thật mà!”

Sư Muội: “... Cái gì đau là thật?”

Đang lúc này, Tiết Mông cũng tỉnh, không biết cậu mơ thấy gì, lớn tiếng gào: “Tên điên to gan! Thế mà dám coi thường ta!” Vừa bật dậy.

Sư Muội thấy cậu tỉnh, tới cạnh nói: “Thiếu chủ.”

“A... Sao lại là huynh? Huynh sao rồi?” Tiết Mông cho rằng mình vẫn còn đang mơ.

Mặc Nhiên tâm tình rất tốt, thần sắc đối với Tiết Mông cũng thập phần nhu hòa, cười kể lại chuyện với cậu, Tiết Mông lúc này mới bừng tỉnh hoàn hồn lại.

“Hóa ra là mơ... Ta còn tưởng rằng...”

Tiết Mông vì che dấu sự xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, bỗng nhiên phát hiện Sở Văn Ninh luôn luôn lợi hại nhất vẫn còn đang hôn mê, chưa tỉnh lại, không khỏi rất khiếp sợ.

“Sao sư tôn vẫn còn chưa tỉnh?”

Bọn họ tới gần, xem miêng vết thương của Sở Văn Ninh. Vì Sở Văn Ninh trước khi ảo cảnh mở ra đã bị thương, dựa theo thiết kế của Câu Trần Thượng Cung, chỉ có thể phục hồi vết thương trong ảo cảnh, nên bả vai Sở Văn Ninh vẫn thấm ra đầy máu, nhìn mà ghê người.

Mặc Nhiên thở dài, nói: “Chờ thêm lát nữa xem.”

Qua khoảng tầm một nén hương, Sở Văn Ninh rốt cuộc mới tỉnh.

Y chậm rãi mở mắt phượng, ánh mắt lúc tỉnh lại không lạnh, nhưng lại phủ một lớp tuyết trắng xóa. Thật lâu sau, y mới chuyển tròn mắt, ánh mắt dừng lại trên người Mặc Nhiên.

Nhưng y tựa hồ cũng như Tiết Mông, trong nháy mắt vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, y nhìn Mặc Nhiên, chậm rãi vươn tay, giọng nghẹn lại:

“Người...”

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn.”

Nghe thấy hắt gọi mình, tay Sở Văn Ninh bỗng ngừng giữa không trung, trên gương mặt tái nhợt tựa hồ có một tia huyết sắc, đôi mắt cũng bỗng nhiên sáng ngời lên: “Ừ...”

“Sư tôn!!”

Tiết Mông nhào tới, đẩy Mặc Nhiên sang một bên, cầm lấy tay Sở Văn Ninh: “Người sao rồi? Có ổn hơn không? Sao sư tôn người lâu tỉnh như vậy, ta lo muốn chết.”

Sở Văn Ninh thấy Tiết Mông, hơi giật mình, sau đó ánh mắt dần tản ra sương lạnh. Lại nhìn kỹ Mặc Nhiên, thấy đối phương tuy nhìn mình, nhưng nắm chặt tay Sư Muội, không hề buông ra.

“...”

Sở Văn Ninh tỉnh hoàn toàn, sắc mặt cũng lạnh xuống. Sau đó tựa như cá trong hồ nước cạn, rốt cuộc chết hẳn.

Sư Muội quan tâm nói: “Sư tôn, người khỏe không? Vai, có đau không?”

Sở Văn Ninh bình thản nói: “Ta không sao, không đau.”

Y nhờ Tiết Mông đỡ, chậm rãi đứng dậy. Mặc Nhiên có giây lát buồn bực, Sở Văn Ninh bị thương ở vai, sao đứng dậy lại bước đi chênh choạng, tựa hồ như chân bị thương?

Mặc Nhiên cho rằng Sở Văn Ninh không biết chuyện xảy ra trong ảo cảnh, kể lại ngắn gọn một lần.

Sư Muội vừa nghe đã thấy không đúng, lúc này nghe lại, càng cảm thấy kỳ quái, nhin không được nói: “A Nhiên, đệ bảo ta cứu đệ?”

“Đúng vậy.”

Sư Muội yên lặng chốc lát, chậm rãi nói: “Nhưng ta... Lúc này, luôn nằm mơ, cũng không hề tỉnh lại.”

Mặc Nhiên giật mình, nhưng ngay sau đó cười nói: “Huynh đừng giỡn mà.”

Sư Muội nói: “Ta không giỡn, ta mơ thấy... Ta mơ thấy cha mẹ ta, họ đều còn sống. Giấc mộng kia quá chân thật, ta giống như... Giống như không đủ nhẫn tâm vứt bỏ họ, ta thật sự——”

Lời y còn chưa dứt, đã nghe Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói: “Chuyện này cũng không có gì lạ. Có lẽ ảo cảnh Câu Trần đã xóa ký ức người của người rồi. Tóm lại, ta và Tiết Mông đều không cứu hần, hần nói là người cứu, chính là người cứu.”

Sư Muội: “...”

“Nếu không thì sao, chẳng lẽ Câu Trần còn có cách, hoán đổi tâm linh của người khác à?” Sở Văn Ninh lạnh lùng nói.

Y cũng không muốn làm hỉ phục cho người khác, y vốn cũng muốn nói cho Mặc Nhiên biết chân tướng, vốn cũng hy vọng Mặc Nhiên có thể cảm thấy được, có thể hiểu người trong ảo cảnh không phải Sư Muội, mà là mình đổi linh hồn với Sư Muội.

Nhưng mà Mặc Nhiên đã thông báo với Sư Muội, với Sở Văn Ninh mà nói, thật sự quá mức không chịu nổi.

Khi tỉnh lại, thấy đôi mắt đen của Mặc Nhiên tỏa sáng. Có một khắc như vậy, Sở Văn Ninh cảm thấy, có lẽ trong lòng Mặc Nhiên, cũng để ý mình chút ít như vậy.

Hèn mọn chờ mong như vậy, cũng là quá lâu nay y, mới dám lặng yên lộ ra chút ý niệm mềm yếu.

Nhưng mà có điều cũng chỉ là y tự mình đa tình mà thôi.

Máu y chảy, bị thương, Mặc Nhiên sẽ không biết cũng không cần biết.

Y không ngốc, tuy không nói, nhưng đã sớm có thể cảm thấy Mặc Nhiên có bao nhiêu trân quý với người ôn nhu lại tốt đẹp kia. Lại nhìn mình thế nào, đứng trong góc, như con rối gỗ mục.

Nhưng khi nghe thấy Mặc Nhiên chính miệng nói ra “Ta vẫn luôn thích huynh”, Sở Văn Ninh cảm thấy mình thua chặt vật không chịu nổi, thất bại thảm hại.

Cái ôm trong ảo cảnh kia, Mặc Nhiên thấy, là Sư Muội bố thí cho hần.

Nhưng Mặc Nhiên vĩnh viễn không biết, cái ôm kia, kỳ thật chính là hần, bố thí cho một người đáng thương khác.

Sở Văn Ninh chưa bao giờ cho rằng Mặc Nhiên sẽ thích mình, nên phần tình cảm này, y cố gắng kiềm chế, không cưỡng cầu, không quấy rầy, không khê chạm.

Những tình yêu lỗ mãng đó, nhiệt liệt quần quít si mê, đều chỉ lớn lên trên đất màu mỡ của thanh xuân thiếu niên. Khi còn trẻ y cũng từng hy vọng có người có thể bầu bạn với mình, dưới ánh trăng, y vẫn luôn đợi, nhưng không có một người nào đến. Sau đó từng ngày từng ngày qua, địa vị của y ở Tu Chân giới ngày càng cao, ai cũng ngưỡng mộ y như núi cao, luôn nói y bất cận nhân tình. Sau đó y cũng chấp nhận ngưỡng mộ như núi cao, bất cận nhân tình như vậy.

Y như trốn trong một cái kén, năm tháng tạo nên kén cho y. Ban đầu y còn có thể nhìn qua kén thấy chút ánh sáng chiếu vào, nhưng từng năm từng năm qua, tơ càng nhiều, kén càng dày, y rốt cuộc chẳng còn thấy gì. Kén chỉ có một mình, tối vô cùng.

Y không tin tình yêu, không tin trời buông rèm, càng không muốn theo đuổi bất cứ cái gì. Nếu trải qua ngàn đắng cay, mình đầy thương tích xé mở kén ra, nghiêng ngả lão đảo bò ra ngoài, nhưng mà bên ngoài không có ai chờ y, y nên làm gì đây.

Tuy y thích Mặc Nhiên, nhưng người này quá trẻ, quá xa xôi, cũng quá mãnh liệt, Sở Văn Ninh không muốn tới gần, sợ một ngày kia sẽ bị ngọn lửa như vậy đốt thành tro tàn.

Nên, y chỉ còn đường lui, y lui.

Y không biết mình đã làm gì sai.

Nên, y vẫn còn thừa lại chút si tâm vọng tưởng như vậy, lại còn phải để đủ loại mưa lạnh che trời bao phủ.

“Sư tôn, mau nhìn bên kia!” Tiết Mông hoảng sợ kêu lên gọi ý thức của Sở Văn Ninh trở về, y theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy dung nham quanh Chú Kiếm Trì hừng hực quay cuồng vọt lên, ngọn lửa vây quanh, thụ linh cổ mộc lần nữa phá thủy mà ra. Nhưng thụ linh hai mắt trắng dã, hiển nhiên đã rơi vào trạng thái mất trí. Đôi tay ôm bảo kiếm của Câu Trần Thượng Cung tỏa ánh bạc rạng rỡ.

Sở Văn Ninh nói: “Chạy! Mau lên!”

Không cần y lặp lại lần hai, các đồ đệ lập tức cướp đường chạy ra cửa.

Thụ linh bị điều khiển ngửa mặt lên trời hút khí, xích sắt toàn thân kêu leng keng loảng xoảng. Rõ ràng không có ai nói gì, nhưng trong tai bốn người

đều không hện mà cùng nghe thấy một giọng nói:

“Ngăn họ lại, không để ai chạy trốn.”

Tiết Mông thất sắc nói: “Có người nói vào tai ta!”

Sở Văn Ninh nói: “Đừng để ý hăn, là mê tâm quyết của Trích Tâm Liễu! Lo chạy phần mình đi!”

Y vừa nói lời này, những người khác đều nhớ tới, lúc Trích Tâm Liễu thanh tỉnh từng nhắc họ, cái gọi là Mê Tâm Quyết, chính là lấy tham niệm trong lòng người dụ dỗ, khiến họ giết hại lẫn nhau.

Quả nhiên, trong tai Sở Văn Ninh vang lên giọng nói kia: “Sở Văn Ninh, người cũng không biết xấu hổ ư?”

“Một thế hệ tông sư, Văn Dạ Ngọc Hành. Nhân vật như thế, lại có thể lén lút yêu thầm chính đồ đệ của mình. Người vì hăn trả giá rất nhiều, hăn lại không biết tốt xấu, trong mắt chưa từng có người, chỉ thích tiểu sư ca ôn nhu đáng yêu kia. Người đáng thương tới thế nào?”

Sắc mặt Sở Văn Ninh xanh mét, không để ý lời trong tai, lao thân chạy tới lối ra.

“Tới bên ta, cầm lấy thanh kiếm thủy tổ, giết Sư Muội, sẽ không còn ai ngăn cản các người nữa. Tới bên cạnh ta, ta có thể giúp người được như ước nguyện, khiến người người yêu chung tình với người. Tới bên cạnh ta...”

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Thế là cướp, còn không mau rút đi!”

Những người khác hiển nhiên cũng nghe được giọng nói kia đưa ra điều kiện khác nhau, bọn họ tuy có thả chậm bước chân, vẫn có thể ngăn cản dụ hoặc. Theo họ cách lối ra ngày càng gần, Trích Tâm Liễu tựa hồ càng thêm điên cuồng, tiếng trong tai gần như vụn vụn gào lên.

“Nghĩ kỹ! Ra khỏi cửa, không còn cơ hội đâu!”

Mỗi thanh âm trong tai mỗi người không giống nhau, thê lương kêu gào.

“Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh, người thật sự muốn cô độc cả đời ư?”

“Mặc Vi Vũ, ta biết thuốc khởi tử hồi sinh trên đời này ở đây, tới bên ta, ta nói cho người——”

“Sư Minh Tịnh, ta biết khát vọng sâu trong lòng người, chỉ có ta mới có thể giúp người một tay!”

“Tiết Tử Minh, thần võ người chọn là giả! Kim Thành Trì còn một thanh vũ khí cuối cùng của Câu Trần Thượng Cung tạo ra, người quay lại, lấy thanh kiếm thủy tổ này, lấy thứ thuộc về người! Người không phải muốn thần binh tuyệt thế ư? Người không phải làm thiên chi kiêu tử ư? Không có thần võ người vĩnh viễn không so được với người khác! Tới bên ta...”

“Tiết Mông!” Mặc Nhiên đột nhiên phát hiện đường đệ chạy bên cạnh mình không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Vừa quay đầu lại, lại thấy Tiết Mông càng lúc càng dừng bước chân, cuối cùng ngừng hẳn, quay đầu lại nhìn thanh bội kiếm xanh nhạt nổi nổi chìm chìm trong Chú Kiếm Trì kia.

Mặc Nhiên rung mình trong lòng.

Hắn biết Tiết Mông có chấp niệm bao sâu với thần võ. Tiểu tử này biết vũ khí mình lấy là giả, nói vậy thập phần mất mát. Trích Tâm Liễu dùng kiếm thủy tổ dụ hoặc cậu, thật sự không thể tốt hơn.

“Tiết Mông, đừng tin hắn, đừng qua đó!”

Sư Muội cũng nói: “Thiếu chủ, đi nhanh đi, chúng ta tới cửa ra!”

Tiết Mông mờ mịt quay đầu liếc nhìn bọn họ, trong tai quanh quẩn tiếng nói càng thêm mê hoặc: “Bọn họ ghen ghét người, không hy vọng người có được thần binh lợi khí. Người ngấm lại Mặc Vi Vũ, hắn đã lấy được vũ khí của hắn, hắn ước gì người không có được gì hết. Hai người các người là huynh đệ, người không bằng hắn, vị trí tôn chủ Tử Sinh Đỉnh, đương nhiên sẽ là của hắn.”

Tiết Mông lẩm bẩm nói: “Người câm mồm.”

Mặc Nhiên trước mắt tựa hồ nôn nóng gào lên gì đó với cậu, nhưng cậu căn bản không nghe rõ, chỉ không ngừng ôm lấy đầu quỳ xuống: “Người câm miệng cho ta! Người câm miệng!”

“Tiết Tử Minh, kho vũ khí thần võ vốn đã không còn vũ khí thích hợp với người, nếu người bỏ lỡ kiếm thủy tổ, sau này chỉ có thể thần phục dưới Mặc Vi Vũ, đến lúc đó hắn là tôn chủ của người, người phải quỳ xuống trước mặt hắn, nghe hắn sắp xếp bữa bãi! Người ngấm lại xem, giết hắn, căn bản không đáng nhắc! Từ xưa huynh đệ không ít lần bất hòa, huống chi

hắn cũng chỉ là đường huynh của người! Người có gì mà do dự! Lại đây — để ta giao kiếm cho người...”

“Tiết Mông!”

“Thiếu chủ!!”

Tiết Mông bỗng nhiên không giãy giụa nữa, cậu bỗng mở hai mắt, ánh mắt đỏ đậm.

“Tới bên ta... Người là thiên chi kiều tử... Đương nhiên xứng tôn sư vạn binh...”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Tiết Mông!”

“Lại đây... Chỉ có người lên làm tôn chủ Tử Sinh Đỉnh, Hạ Tu Giới mới có thể an nhàn thái bình... Người ngấm lại những người cực khổ ấy, ngấm lại những bất công người gặp... Tiết Tử Minh, ta đang giúp người...”

Trong bất tri bất giác, Tiết Mông đã tới bên Chú Kiếm Trì sôi sục, linh hồn Trích Tâm Liễu ôm kiếm thủy tổ của Câu Trần Thượng Cung, trên lòng trắng mắt hiện lên tia máu trái rộng.

“Rất tốt, cầm thanh kiếm này, ngăn họ lại!”

Tiết Mông chậm rãi nâng tay lên, run rẩy mà nhận lấy thanh kiếm bạc xanh nhạt.

“Giết bọn họ.”

“Giết Mặc Vi Vũ.”

“Mai đi... A a a!!!!”

Bỗng nhiên Tiết Mông rút trường kiếm, trong tay tỏa ra ánh kiếm sáng lạn, ngay sau đó cậu lật tay, linh quang trên kiếm thủy tổ chảy xuôi, chiếu gương mặt tuần tiễu của thiên chi kiều tử sáng như tuyết, dưới ánh kiếm, trong mắt cậu nào có huyết sắc tràn ngập, thật ra còn sáng ngời thuần khiết hơn ngày thường.

Một kiếm kia chưa hướng tới Mặc Nhiên, đã đâm thẳng vào bản thể Trích Tâm Liễu, xuyên bụng!

Nháy mắt, mặt đất rung chuyển, liễu cổ mục nát.

Mê tâm quyết bị phá, trong kho thần võ rung trời nứt đất.

Tiết Mông há miệng thở dốc, cậu hao hết sức lực thoát khỏi mê hoặc. Cậu nhìn chăm chăm Trích Tâm Liễu, trên khuôn mặt trẻ tuổi tràn đầy chấp

nhất và thuần triệt của thiếu niên. Đôi mắt sáng ngời, ngạo khí và ngây thơ đều có thể bị nhìn thấy dễ như trở bàn tay.

Cái gọi là phượng hoàng nhi, làm sao có thể chỉ ngừng lại ở võ học tạo nghệ thôi chứ.

“Người mơ tưởng mê hoặc ta, đừng hòng làm hại người khác.”

Tiết Mông thở hỗn hển nói xong, đột nhiên rút trường kiếm ra!

Trích Tâm Liễu ngay lập tức hộc máu tanh hôi, giữa lúc hấp hối, thần thức quay về bản thể, lệ khí trên người hắt bỗng biến mất hầu như không còn.

Hắn che ngực, miễn cưỡng ổn định thân hình nghiêng ngả muốn ngã, nâng mặt lên, há miệng thở dốc, tuy không có thanh âm, nhưng khẩu hình có thể nhận ra rõ ràng.

“Rất... Cảm ơn... Người đã... Ngăn cản... Ta...”

Bản thể Trích Tâm Liễu là linh hồn thượng cổ, có uy lực tương đương với kiếm thủy tổ, dưới va chạm lưỡng bại câu thương. Thủy tổ kiếm trong tay Tiết Mông cũng tắt linh quang, chốc lát ảm đạm không màu.

Mà cùng lúc đó, thu linh vạn năm nổ lớn sụp đổ.

Trong phút chốc, vạn ánh sáng tan vào trong nước, như ánh sáng đom đóm bay lên, vòng quanh bay múa cạnh mọi người, quang hoa chảy xuôi, kim quang lộng lẫy, cuối cùng từng ánh nhật đi, biến mất không còn thấy.

Sư Muội nói: “Thiếu chủ, mau tới đây, nơi này sắp sụp đổ rồi!”

Mặt đất rung chuyển, không thể ở lâu.

Tiết Mông quay đầu lại, liếc mắt nhìn kho thần võ lần cuối, “Leng keng” một tiếng, bỏ uổng kiếm thủy tổ tổn hại, quăng kiếm chạy đi. Sau cậu, ngói sụp xuống, như tuyết nứt toạc

[Husky] Chương 47: Bốn toạ thấy có chỗ không đúng

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Sở Văn Ninh bị thương, ba người còn lại cũng kiệt sức, sau khi chạy ra ngoài kho thần võ, Sở Văn Ninh để họ nghỉ ngơi một lát. Trong lúc nhất thời không ai nói gì, mỗi người hoặc ngồi hoặc đứng, tự xem miệng vết thương của mình hoặc của người khác, cố gắng bình ổn hô hấp.

Chỉ có mỗi Tiết Mông, cậu suy nghĩ xuất thần, gục đầu xuống, cũng không biết đến tột cùng đang nghĩ gì.

Mặc Nhiên lẩm bẩm: “Tiết Mông...”

Tiết Mông chẳng để ý tới ai, cậu cứng đờ đứng trước mặt Sở Văn Ninh, ngẩng đầu lên, vừa mở miệng, giọng đã vỡ vụn.

“Sư tôn.”

Sở Văn Ninh nhìn cậu, muốn giơ tay xoa xoa mái tóc rối của cậu, nhưng vẫn nhịn xuống.

“Thần võ lúc trước ta chọn, là giả ư?”

Sở Văn Ninh không nói gì.

Hốc mắt Tiết Mông càng đỏ, tơ máu hiện rõ trong mắt như mạng nhện, nếu không phải quật cường tự phụ chống đỡ cậu, chỉ sợ lập tức sẽ rơi nước mắt.

“Có phải ta, sẽ không thể lấy vũ khí trong hồ không?”

Sở Văn Ninh rút cuộc nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

Trong hồ thực an tĩnh, chỉ nghe thấy giọng Sở Văn Ninh thanh lãnh.

“... Đứa nhỏ ngốc.”

Một tiếng đũa nhỏ ngốc chứa đầy thở dài cùng bất đắc dĩ, khiến chút lý trí cuối cùng của Tiết Mông vỡ nát, cậu rớt cuộc không chịu nổi, nhào vào lòng Sở Văn Ninh, ôm lấy eo Sở Văn Ninh, khóc thất thanh.

“Sư tôn... Sư tôn...”

Bỏ qua thần võ Kim Thành Trì, tương đương với bỏ lỡ tư cách đứng trên đỉnh Tu Tiên giới. Đây là chuyện trong lòng ai cũng biết, pháp lực phạm nhân có hạn, nếu không có thần binh giúp, dù có mạnh hơn cũng chỉ là thân thể máu thịt mà thôi.

Thiếu chủ những môn phái Thượng Tu giới ấy, ít nhất cũng có thần võ tiền bối truyền lại, cho dù không phải hoàn toàn phù hợp với linh lực của mình, nhưng cũng không thể coi thường sức mạnh cường đại ấy. Duy chỉ có Tiết Mông, vì huynh đệ Tiết Chính Ung dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, cũng không nhận được vũ khí ở Kim Thành Trì.

Bởi vậy, khi cậu lựa chọn dùng kiếm thủy tổ đồng quy vu tận với Trích Tâm Liễu, cậu chẳng khác nào lựa chọn quá khứ đứng trên mọi người, khí phách hăng hái của cậu.

Sở Văn Ninh cái gì cũng không muốn hỏi, cái gì cũng không nói nhiều, ôm Tiết Mông khóc lớn trong lòng, vuốt tóc cậu. Tiết Mông từ nhỏ được nuông chiều, chưa bao giờ chịu ấm ức gì, nên từ khi hiểu chuyện cũng chưa từng khóc, cả ngày diều võ dương oai, không ai bì nổi.

Nhưng mà giờ khắc này, nước mắt trên khuôn mặt trẻ tuổi của cậu lăn dài, từng câu từng chữ đều vỡ vụn, như chú định cậu không thể có được thần binh, như giấc mộng trở thành anh hùng dễ như trở bàn tay của cậu, đều vỡ vụn.

“Tiết Mông.” Sở Văn Ninh ôm đồ đệ trong lòng, an ủi cậu.

Nước đáy hồ gợn nhẹ, gợi lên màu áo choàng trắng của Sở Văn Ninh, mái tóc đen dài, nháy mắt kia Mặc Nhiên chỉ kịp nhìn thấy y buông hàng mi dài mềm mại, phía dưới là ánh sáng nhỏ vụn nhu hòa. Sau đó gợn nước lớn hơn, vạt áo và mái tóc dài đều tán loạn, trong bóng tối không còn nhìn rõ bên sườn mặt Sở Văn Ninh.

Chỉ nghe thấy y nói: “Đừng khóc, người làm rất tốt rồi.”

Giọng không phải ôn hòa, nhưng ra khỏi miệng Sở Văn Ninh, đã là một câu rất mềm mại rồi.

Mật đạo, bốn người đều mang tâm sự, không ai nói gì nữa.

Mặc Nhiên dựa vào bên tường lạnh như băng, nhìn Sở Văn Ninh ôm Tiết Mông, vỗ vai cậu, trong lòng chột hột hẫng.

Hành trình Kim Thành Trì.

Khi tới tiên y nô mã.

Khi đi vĩnh viễn tổn thương.

Tiết Mông làm thiên chi kiêu tử mười lăm năm.

Phong hoa vô hạn, khí phách hăng hái.

Sau đó một ngày, chu lâu sụp đổ.

Từ đây, cậu phải dùng cả đời dài đằng đẳng, để quên hết mười lăm năm này.

Chạy khỏi kho thần võ, mọi người nhìn Trích Tâm Liễu chậm rãi sụp đổ trong nước, nhưng người khổng lồ từ thời Hồng Hoang cổ sức cùng lực kiệt, như cái chết của Khoa Phụ, Kim Ô bị thương. Để lại giao nhân vì kinh biến trên đất chạy tán loạn khắp nơi.

Kho thần binh vũ khí mấy trăm năm trước, bị phá hủy hoàn toàn.

Thần thụ âm âm đổ xuống, dấy lên cơn sóng trong Kim Thành Trì, trước xoáy nước to lớn, nhóm giao nhân đồng loạt hóa hình, biến về nguyên thân không lồ, mong chống đỡ lại được sóng to gió lớn. Trong lúc nhất thời trong Kim Thành Trì ánh vảy quay cuồng, ngư long dũng được, phàm nhân khó đứng thẳng.

Mặc Nhiên hô: “Không ổn, không ra ngoài nổi!”

Lúc hắn nói một chiếc đuôi rồng to lớn ập tới, Mặc Nhiên né vội, mới nguy hiểm nghiêng đi.

Đang lúc ấy, một Thương Long màu đen bơi đến, hình thể nó còn khổng lồ hơn những giao nhân còn lại, vảy đen nhánh tràn đầy kim phong rạn rở.

Mặc Nhiên cả kinh nói: “Vọng Nguyệt?!”

Vọng Nguyệt thét dài một tiếng, nó vốn là một con rồng câm, lúc này lại chột có thể mở miệng nói chuyện, giọng nó như chuông lớn, khê quát:

“Bắn vào lưng ta, Trích Tâm Liễu bị phá, Kim Thành Trì sắp bị diệt tới nơi rồi, nhanh lên! Ta đưa các người chạy!”

Lúc này không còn lựa chọn khác, họ cũng không quan tâm Vọng Nguyệt đến tốt cùng là địch hay bạn, đồng loạt làm theo lời nó. Vọng Nguyệt chờ bốn người họ ra khỏi sóng to gió lớn, trong cơn sóng vụn long bơi qua, chia nước đi vội.

“Giữ chặt!”

Lời vừa dứt, lão long đột nhiên xé nước rẽ sóng, bay lên không. Nhóm Mặc Nhiên chỉ cảm thấy có dòng nước ngàn quân điên cuồng đập vào mặt, dòng nước như vụn mã ngàn quân dẫm đạp, dẫm lên gân cốt phế phủ. Bọn họ căn bản không thể mở mắt, không thể thở nổi, đôi tay giữ chặt lưng rồng, dùng sức toàn thân, mới không đến nỗi bị quăng lại vào hồ.

Đợi đến khi rốt cuộc có thể mở mắt, họ đã cười rồng trong mây, đang ở phía trên Kim Thành Trì, đỉnh Húc Ánh Phong. Giọt nước hóa thành muôn vạn ánh sáng, từ trên vảy rồng rơi xuống, phút chốc mây khói như sương, sương hóa thành đỏ. Vọng Nguyệt đi đầu, Bát Hoang đối sắc.

Mặc Nhiên nghe thấy giọng Tiết Mông truyền tới từ sau, trong gió mạnh phần phật có vẻ kích động lại xa vời, cậu dù sao cũng chỉ là thiếu niên, dễ vì một chuyện mà tạm quên ưu sầu——

“Trời ơi! Ta đang bay! Cười rồng bay nè!”

Vọng Nguyệt xoay quanh trên Húc Ánh Phong mấy vòng, dần dần thu nhỏ thân hình, chậm rãi cúi người hạ xuống, lúc nó chạm lên bờ Kim Thành Trì, đã thu lại không bằng một nửa ban đầu, không tới mức làm nát cỏ cây xung quanh. Nó cuộn lại, lẳng lặng để nhóm Mặc Nhiên leo xuống từ lưng rồng. Họ quay đầu lại nhìn Kim Thành Trì, chỉ thấy băng vụn trượng đã tan, sóng lớn dâng lên, đẩy trôi vụn băng. Lúc tia nắng ban mai ló rạng, phương Đông đã sáng, ánh mặt trời rực rỡ, chiếu vào trong Kim Thành Trì, ánh lên từng hòn đá lởm chởm.

Sư Muội bỗng cả kinh nói: “Mau nhìn những giao long trong hồ kia!”

Những giao long quay cuồng quần quanh dấy lên sóng nhấp nhô mãnh liệt, dần dần bất động, sau đó nhất nhất tan như băng, hóa thành ngàn vụn tro tàn, để lại từng quân cờ màu đen nổi lên trong nước, tụ giữa không trung.

Mặc Nhiên lẩm bẩm nói: “Trân Lung Kỳ Cục...”

Toàn bộ giao long trong hồ, sinh linh, thậm chí là Trích Tâm Liễu, đều trúng thuật Trân Lung Kỳ Cục, cảnh tượng âm mưu trong hồ, mà mà đều do kẻ nào đó trốn trong bóng tối bày ra!

Mặc Nhiên bỗng không rét mà run.

Hắn ý thức được, thế giới sau khi trọng sinh này không đúng, có vài chuyện, vô cớ xảy ra trước.

Kiếp trước khi hắn mười sáu tuổi, tuyệt đối không có bất cứ kẻ nào, có thể phát huy Trân Lung Kỳ Cục tới mức này, Câu Trần giả này, đến tột cùng có địa vị gì?

Tiết Mông nói: “Vọng Nguyệt!”

Mặc Nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Vọng Nguyệt nằm im không nhúc nhích, trên người nó thật ra không có quân cờ màu đen hiện lên, nhưng nó có vẻ thập phần suy yếu, trong mắt nhắm hờ.

“Các người... Làm tốt lắm... Kim Thành Trì của Câu Trần Thượng Thần, tà bị phá hủy, cũng tuyệt không thể... Tuyệt không thể rơi vào tay kẻ gian...”

Nó nói xong câu đó, bỗng cả người tỏa kim quang, chờ ánh sáng tan đi, nó biến thành dáng vẻ nhỏ như nhân loại.

“Là người?!”

Mặc Nhiên cùng Tiết Mông cơ hồ đồng thời mở miệng.

Vọng Nguyệt trước mắt, đúng là lão giao nhân tóc bạc dẫn họ gặp linh thể kho thần võ lúc trước. Vọng Nguyệt ngẩng đầu, trong mắt mang một tia xấu hổ.

“Chính là ta.”

Tiết Mông giật mình nói: “Người, sao người phải dẫn bọn ta vào kho thần võ? Người muốn cứu hay hại bọn ta? Nếu hại bọn ta, sao còn đưa bọn ta lên bờ, nếu cứu bọn ta, nhờ đâu không giải được một kiếp nạn của Trích Tâm Liễu, vậy chẳng phải...”

Vọng Nguyệt rũ mắt, khàn khàn nói: “Xin lỗi, chỉ là Chỉ là tình huống lúc ấy, không thể không làm như vậy. Câu Trần giả tu vi bản thân không đủ, toàn bộ dựa vào linh lực Trích Tâm Liễu để thi triển cấm thuật. Duy chỉ có

phá giải Trích Tâm Liễu, pháp thuật của hắc mới có thể mất hiệu lực. Ta trừ việc dẫn các người tới thử một lần, không còn cách khác.”

Sở Văn Ninh lắc đầu, đi qua, phất tay giúp nó thi pháp chữa thương.

Vọng Nguyệt thở dài một tiếng: “Lòng tốt của đạo trưởng, không cần. Ta giống vụn vặt trong hồ, tuổi thọ đã hết, vốn chỉ dựa vào chút linh khí của Trích Tâm Liễu sống tạm. Nó đã đổ rồi, ta cũng không sống được bao lâu.”

Sở Văn Ninh: “.....”

Vọng nguyệt nói: “Sống chết có số, không thể cưỡng cầu. Trước khi vu quy vẫn có thể, nhìn thấy ác mộng Kim Thành Trì được giải, tâm nguyện ta đã thành. Chỉ là kinh biến trong hồ liên lụy tới các người, thật sự áy náy khó nhin.”

Sở Văn Ninh nói: “Không sao..... Người có biết, kẻ giả làm Câu Trần đến tột cùng là ai, có ý định gì?”

Vọng Nguyệt nói: “Ta không biết hắc đến tột cùng là ai. Nhưng mục đích của hắc, hắc là thông qua sức mạnh của Trích Tâm Liễu, tìm tòi nghiên cứu tam đại cấm thuật.”

Sở Văn Ninh trầm ngâm nói: “Thi triển cấm thuật vốn cần linh lực thập phần kinh người, nếu có thụ linh thượng cổ giúp đỡ, quả thật là giúp được rất nhiều.”

“Đúng vậy, người kia cũng nói thế. Hắc nói sức mạnh linh thể thượng cổ rất lớn, nhưng rất khó tìm. Điển tịch duy nhất vẫn còn có thể tìm ra, đó là Trích Tâm Liễu.”

“Kỳ thật hắc cũng xuất hiện không lâu trước đây. Mà từ khi hắc khống chế Kim Thành Trì tới nay, vẫn luôn dựa vào sức mạnh của Trích Tâm Liễu, tu luyện hai cấm thuật “trọng sinh”, “Trân Lung Kỳ Cục” ở đáy hồ.”

Vọng Nguyệt nói, thở dài, ánh mắt có hơi trống rỗng đại ra.

Trong lòng Mặc Nhiên lộp bộp một tiếng.

Quả nhiên... Chuyện Kim Thành Trì hoàn toàn khác kiếp trước, những thay đổi này, đều là không lâu gần đây mới phát sinh. Rốt cuộc là sai ở đâu, khiến tất cả đều thay đổi quỹ đạo?

“Năng lực hắc không đủ, không thao tác được vật sống, nên giết rất nhiều sinh linh trong hồ, thử điều khiển vật chết. Lúc này hắc làm được, nên ngăn

ngủi mấy chục ngày, hăn liền giết sạch toàn bộ linh thú gần hết, biến thành quân cờ. Chỉ để lại vài con, dùng làm thí nghiệm. Ta chính là một trong số đó.”

Mặc Nhiên hỏi: “Nên khi ta cầu kiếm, người trôi lên mặt nước, khi đó người đang bị Câu Trần giả điều khiển?”

“Không.” Vọng Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, “Hăn điều khiển được người khác, điều khiển được hồ yêu, điều khiển được Trích Tâm Liễu, lại không thể điều khiển được ta. Ta là linh thú khi Câu Trần Thượng Thần sáng thế thuần phục, trăm vạn năm trước, ta cam tâm vì thượng thần xuất roi, nghịch lân của ta đã khắc chú ấn của ông ấy, từ đó sống trung thành với chủ nhân.”

“Vậy người...”

“Bất đắc dĩ, chỉ là ngụy trang.” Vọng Nguyệt thở dài nói, “Kẻ xâm lấn kia tuy không khống chế được ta hoàn toàn, nhưng mà chú ấn của Câu Trần Thượng Thần dù sao cũng đã tạo ra từ hàng trăm vạn năm, hiệu lực không kịp vào ngay lúc đó. Ta vẫn có một phần thân thể chịu ảnh hưởng của Câu Trần giả—— lúc các người gặp ta, ta vốn là người câm, chính vì giọng nói của ta đã bị kẻ kia điều khiển hoàn toàn, rốt cuộc không còn nghe theo ý mình nữa. Chỉ có khi pháp thuật của hăn mất hiệu lực, ta mới có thể mở miệng nói.”

Mặc Nhiên hỏi: “Câu Trần giả kia biết người ngụy trang không?”

“Ta nghĩ hăn không biết.” Vọng Nguyệt nhìn Mặc Nhiên, nói, “Dựa theo kế hoạch của hăn, hôm nay hăn sẽ cướp linh hạch của người, giúp Trích Tâm Liễu tục mệnh. Nhưng hăn lại không đoán được ta đưa các người về kho thần võ lần nữa, phá hủy cổ liệu. Hăn vẫn chưa đề phòng ta.”

Sở Văn Ninh lại bỗng nhiên nói: “Hăn chưa chắc là chưa từng đề phòng người, có lẽ là lòng có dư mà lực không đủ.”

“Đạo trưởng chỉ giáo cho?”

Sở Văn Ninh nói: “Ta mơ hồ cảm thấy, kẻ giả mạo Câu Trần thượng cung kia có cổ quái khác.”

[Husky] Chương 48: Lão long của bốn tọa

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Y nói vậy, Mặc Nhiên cũng không khỏi đồng tình.

Sư tôn nói không sai.

Câu Trần giả kia trên người có một hơi thở mỏng manh, Mặc Nhiên vốn tưởng là ảo giác của mình, nhưng nếu Sở Văn Ninh cũng cảm thấy, khả năng đó là ảo giác liền cực kỳ nhỏ.

Hơi thở của xác chết.

—— Câu Trần thượng cung này không những không phải bản nhân, thậm chí, hẳn căn bản không phải người sống.

Nói cách khác, đôi tay sau màn điều khiển thi thể, biến thành con rối thay mình, ngụy trang thành thân của vạn binh. Hẳn thậm chí không tự mình lộ diện.

Nhưng đang suy tư, bỗng một tiếng cười xốt xa thấp thấp truyền tới từ bên bờ Kim Thành Trì.

Ngay sau đó, một thân thể trắng bệch như mũi tên nhọn lao vọt ra khỏi nước, Câu Trần thượng cung giả mạo kia nhảy ra khỏi không trung, nhưng dáng vẻ cử chỉ hẳn giờ phút này trở nên vô cùng đáng sợ, da cả người nhăn nhoe, như rắn lột xác, tầm phá kén.

“Vân Dạ Ngọc Hành, Bắc Đẩu Tiên Tôn. Sở tông sư, người quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Câu Trần giả lơ lửng trên mặt hồ lăn tăn, gương mặt mang lớp da bong ra treo từng mảng tựa hồ nặn ra một nụ cười vụn vụn.

“Nhân vật như người, Nho Phong Môn năm đó, sao lại không thể giữ người lại?”

Thanh âm Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Các hạ đến tột cùng là ai?”

“Người không cần biết ta là ai.” Câu Trần nói, “Ta cũng không để người biết ta là ai. Người coi như ta là kẻ đáng chết từ lâu, bỏ ra từ địa ngục, muốn tìm chính nhân quân tử các người lấy mạng là được rồi!”

Vọng Nguyệt lạnh lạnh nói: “Mặt dày vô sỉ! Trích Tâm Liễu đã bị phá hủy, dùng linh lực của người, nếu không có sức của thần mộc, không thể thi triển cấm thuật, cũng không thể làm xằng làm bậy!”

Câu Trần giả cười lạnh nói: “Con các chạch già nhà người, chết cũng sắp chết rồi, còn phá hỏng đại sự của ta. Chỗ nào tới lượt người nói chuyện? Còn không mau cút đi!”

Sở Văn Ninh bỗng nhiên nói: “Các hạ là cờ trắng, chẳng lẽ có tư cách nói chuyện à?”

Cái gọi là “Cờ trắng”, tên như nghĩa, chính là quân cờ đặc thù nhất trong Trân Lung Kỳ Cục.

Kẻ thi thuật sẽ tìm một cái xác mới chết, sau khi đưa một phần linh hồn mình vào trong xác chết, phần linh hồn kia sẽ dung hợp với thi thể, tạo thành một quân cờ trắng như ngọc gọi là “Cờ trắng.”

“Cờ trắng” không giống với “Cờ đen” bình thường, nói cách khác, cờ trắng kỳ thật là thể thân của kẻ thi thuật, trừ pháp lực không bằng bản thể, có thể tự hồi, có thể tự chủ hành động, mà họ nhìn thấy nghe thấy, cũng có thể cộng tình với bản thể.

Câu Trần giả bị vạch trần thân phận, lại vỗ tay cười to: “Giỏi, giỏi! Giỏi lắm!!”

Ba chữ “giỏi” này kết thúc, gương mặt Câu Trần giả càng thêm nát rữa vụn vụn, tựa hồ bản thể đã cạn pháp lực, không còn duy trì hành động của cờ trắng được nữa, dần dần lộ ra nguyên hình của xác chết bị chiếm đoạt.

“Sở Văn Ninh, người đừng tự cho là đúng. Hôm nay người ngăn ta có ích gì? Mặc dù Trích Tâm Liễu bị phá hủy, bản thể của ta vẫn có thể đi tìm nguồn linh lực khác. Ngược lại thì người.”

Hắn nói, đôi mắt vẫn đục bỗng nhiên không có ý tốt lướt qua người Sở Văn Ninh, rơi xuống người Mặc Nhiên.

Đột nhiên kinh hãi!

Câu Trần giả rất trào phúng, gằn từng chữ: “Nếu người có rằng người thông hiểu tam đại cấm thuật trên đời này, chỉ có một mình ta, như vậy chỉ e, người không sống được lâu đâu.”

Sở Văn Ninh nhíu chặt hàng mi, lạnh lùng nói: “Lời này của người có ý gì?”

Nhưng mà Câu Trần giả bỗng không nói, ngừng một lát, quanh thân hắn bỗng bạo liệt, tan thành mảnh vụn tro tàn, một quân cờ trắng như ngọc từ trong thân thể hắn rơi ra, ở giữa không trung lóe sáng, rơi vào trong gợn sóng nhỏ Kim Thành Trì.

Xem ra bản thể Câu Trần giả trong góc tối, rốt cuộc mất trợ giúp của Trích Tâm Liễu, linh lực không còn được như xưa.

Cùng lúc đó, Vọng Nguyệt cơ hồ cũng dựa vào linh lực của Trích Tâm Liễu để tồn tại lão đảo hai bước, phịch một tiếng ngã xuống đất, thấp giọng nói: “A...”

Tiết Mông cả kinh nói: “Vọng Nguyệt!”

Mặc Nhiên cũng nói: “Vọng Nguyệt!”

Bốn người đều tới cạnh lão long, Vọng Nguyệt như đèn cạn dầu, môi không có chút huyết sắc. Nó nhìn bọn họ, giọng khàn khàn mất tiếng như chiều buông quạ bay.

“Các người... Ngàn vạn đừng tin những lời người nọ hồ ngôn loạn ngữ. Hắn nói, giả, khác rất nhiều so với sự thật...”

Giữa mây Sư Muội mang quan tâm cùng bi ai, ôn thanh nói: “Tiền bối đừng nói nữa, ta giúp ông trị thương.”

“Không, không cần. Sư phụ người cũng không làm nổi... Người... Người càng...” Vọng Nguyệt ho khan kịch liệt vài tiếng, sau đó thở dốc nói, “Mấy năm nay, người tới Kim Thành Trì cầu kiếm rất nhiều. Nhưng mà... Từ khi kẻ gian vào hồ, Trích Tâm Liễu không muốn mang di lưu thần vật của chủ nhân sử dụng vì hắn, phá hủy mấy vạn binh khí. Duy nhất để lại... Chính

là... Chính là một sợi dây liễu thực lực tương đương với nó, một thanh, một thanh bội kiếm thượng thần...”

Nhắc tới chuyện này, thần sắc Tiết Mông càng thêm âm đạm, mím môi, trầm mặc không nói.

“Dây liễu... Dây liễu thuộc về vị tiểu đạo trưởng này.” Vọng Nguyệt nhìn Mặc Nhiên, “Lúc ấy trong hồ, ta nói với người, khi xưa làm chuyện ác, ta cũng không cản. Chỉ mong người sau này hướng thiện... Nhưng kỳ thật... Kỳ thật là làm theo tâm nguyện của chủ nhân, thần võ cuối cùng, chỉ nên cho người có lòng tốt mới xứng. Cho nên, ta hy vọng người có thể... Người có thể...”

Mặc Nhiên thấy nó dùng hết sức lực để nói, liền cắt lời nó, nói: “Tiền bối yên tâm, ta hiểu rồi.”

Giao nhân thì thảo nói: “Vậy thì tốt rồi... Vậy thì tốt rồi... Ta đây... Ta đây an tâm rồi...”

Nó nhìn lên không trung, môi run nhẹ.

“Người ta nói cầu kiếm Kim Thành Trì, dưới nước có tinh quái, đều sẽ... Sẽ đưa ra mấy yêu cầu. Ngày xưa những yêu cầu đó, hơn phần nửa... Đều vì thử nghiệm phẩm tính người đến, nhưng mà cũng thỉnh thoảng có ngoại lệ...”

Giọng Vọng Nguyệt dần suy yếu, đáy mắt hình như có vụn ánh đèn kéo quân như năm tháng vạn năm, lướt qua khó khăn.

“Ta tuân theo ước định chủ nhân, từ khi ông ấy rời đi, trấn thủ Kim Thành Trì, không được rời đi... Ai ngờ một lần thủ này, lại là mấy trăm vạn năm... Khi còn bé thấy phong cảnh giang sơn... Quảng đời còn lại này... Lại... Lại chưa từng thấy được... Muốn thấy...”

Nó chậm rãi quay đầu, khẩn cầu nhìn Mặc Nhiên, trong mắt lão long lóe lên vài ánh sáng ôn nhu lại ướm át.

Ngay trong nháy mắt kia, Mặc Nhiên bỗng nhiên biết nó chuẩn bị nói cái gì.

Quả nhiên, Vọng Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Tiểu đạo trưởng, sườn núi hoa mai quanh năm nở rộ, ta khi còn nhỏ, từng thích vô cùng, người đã có được thần võ, nhưng có nguyện, người có nguyện...”

Mặc Nhiên định nói, được, ta hái giúp người.

Nhưng thậm chí chữ được còn chưa kịp nói ra, cặp mắt màu vàng nâu mang ánh sáng của Vọng Nguyệt, đột nhiên tắt.

Giang Nam không còn nơi nào, để tặng một mùa xuân.

Nơi núi tuyết nguya nga, mặt hồ ánh vàng, mặt trời mới mọc đỏ rực chiếu vào hồ, trong bọt sóng cuồn cuộn, vỡ thành từng ánh đỏ thê lương.

Vọng Nguyệt quy tịch.

Nó từng là nhóm cự long sáng thế đầu tiên, đã từng kinh thiên động địa, hô mưa gọi gió, cũng từng cúi đầu thần phục, tái quân ngao du. Người ta đều nói thân nó có ấn chú, không thể ruồng bỏ chủ cũ. Lại không biết nó kính Câu Trần, nên vạn năm không đổi.

Thế gian mệnh mang, nhớ rõ sinh linh sáng thế, đã ít tới không còn mấy. Mà Vọng Nguyệt cũng biết, Câu Thần thượng cung chân chính tuy cũng là Ma tộc hỗn huyết, nhưng mẫu thân lại bị Ma Tôn cường bách, cũng không phải tình nguyện. Câu Trần thống hận Ma tộc, quay về dưới trướng Phục Hy, cũng dùng ma huyết bá đạo, vì Phục Hy chế tạo lợi kiếm sắc bén nhất trời đất. Giúp Phục Y dẹp yên ma khải, đảo qua Cửu Châu.

Nhưng mà, sau khi thiên địa thống nhất, Phục Hy lại mang nghi ngờ trong lòng với nửa dòng máu ma tộc của hắn. Câu Trần thượng cung cũng không hồ đồ, trăm năm sau, hắn tự xin rời Thần giới, đi xuống nhân gian.

Dọc theo đường đi, hắn thấy chúng sinh khổ nạn, binh khí sát phạt, tự biết không nên tạo ra “Kiếm”, cực kỳ hối hận. Nên hắn tự thu thập binh khí mình ban xuống nhân gian, phong ấn trong kho vũ khí Kim Thành Trì, trồng Trích Tâm Liễu, cũng nói cho sinh linh trong hồ, phạm là kẻ cầu kiếm, phải mang lòng tốt, mới xứng có được thần võ.

Mà hiện giờ, Câu Trần không còn, Vọng Nguyệt cũng qua đời.

Dưới Kim Thành Trì, từ đó không còn thần võ, cũng chẳng còn giao nhân, những tội ác và sám hối, vạn vạn cùng chấp nhất, đều âm âm sụp đổ như Trích Tâm Liễu, tan thành mây khói.

Nhất thời, không ai nói gì, trong tuyết lớn ngập trời, bốn chữ đỏ lớn “Tưởng đường khó đi” trên bia đá, vẫn như lần đầu nhìn thấy, trên mặt nước quay về an tĩnh, không nhìn ra dưới đó từng có một kiếp nạn khổ sở.

Tựa như ban đầu họ lên Húc Ánh Phong, cũng không biết, sau khi ở “Trường đường khó đi” này, cất giấu chuyện xưa huyết nhục mơ hồ thế nào. Mặc Nhiên nhìn không trung, phía trên trời xanh, ưng trắng cô đơn bay qua.

Hắn bỗng nhiên nghĩ: Kiếp trước, Vọng Nguyệt cho hắn Mịch đao, Mịch đao kia uy lực cường đại, nhưng đời này, Mịch đao hắn thấy chỉ là đồ giả, thanh đao chân chính thuộc về hắn kiếp trước, có lẽ đã bị phá hủy trong Trích Tâm Liễu, cuộc đời này không còn cơ hội nhìn thấy.

Một lát sau, hắn lại bỗng nhớ tới.

Năm đó, hắn tới Kim Thành trì cầu kiếm.

Một ngày kia, Vọng Nguyệt ngoi lên mặt hồ, đôi mắt vàng ôn hòa thân thiện nhìn hắn, sau đó nói với hắn.

“Sườn núi hoa mai đang nở rộ, người có thể hái một nhánh, tặng cho ta không?”

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, cánh tay nhẹ nhàng che khuất đôi mắt.

Kiếp trước không biết chuyện dưới hồ, thế mà cho rằng, yêu cầu của Vọng Nguyệt, cũng chỉ là phàn dung phụ nữ...

Quay về Tử Sinh Đỉnh, đã qua nhiều ngày.

Vai Sở Văn Ninh bị thương lợi hại, ba thiếu niên tinh thần và thể xác cũng đều mệt mỏi, vì thế nghỉ ngơi trong đại thành rất nhiều ngày, lúc này mới gượng dậy về Thục.

Tiết Mông không có kể chuyện cầu kiếm với Tiết Chính Ung và Vương phu nhân, cao ngạo như cậu, cho dù cha mẹ thất vọng, vẫn khuyên giải an ủi, nói với cậu như rắc muối lên vết thương. Sở Văn Ninh thu vào trong mắt, trong lòng cũng không đành, vì thế suốt ngày vùi đầu vào sách cuốn, hy vọng có thể tìm được cách khác giúp Tiết Mông lấy được thần võ. Hoặc là, thế gian còn tồn tại cách khác, có thể khiến phạm nhân địch lại thần binh lợi khí nổi không?

Trừ lần đó ra, cái Câu Trần giả kia, đến tột cùng là ai, bản tôn hắn hiện giờ ở đâu? Trước khi “Cờ trắng” của Câu Trần giả tự bạo, theo như côi cuối cùng, là có thâm ý gì.

Quá nhiều chuyện phải lo, ánh nến Tàng Thư Các Hồng Liên Thủy Tạ chiếu sáng cả ngày, đồng hồ nước đồng, thẻ tre phiên phức rơi đầy đất, sâu trong đồng sách, gương mặt Sở Văn Ninh hiện vẻ mỗi mệ.

“Ngọc Hành, vai người bị thương thế, đừng nóng lòng tìm kiếm nữa.” Tiết Chính Ung cầm ly trà nóng, ngồi bên cạnh y lải nhải, “Tham Lang trưởng lão am hiểu y thuật, người rảnh, tìm hân khám thử xem.”

“Không sao, đã bắt đầu khép miệng rồi.”

Tiết Chính Ung xì một tiếng: “Không được không được, người nhìn xem người, từ lúc về sắc mặt vẫn luôn khó coi. Mười người thấy người, chín người đều nói người nhìn qua như lúc nào cũng có thể ngất xỉu. Ta thấy miệng vết thương kia có tà môn, không khéo có độc gì đó đấy, người vẫn nên để ý chút đi.”

Sở Văn Ninh nâng mí mắt lên: “Ta như muốn ngất?” Y dừng một chút, cười lạnh nói, “Ai nói?”

Tiết Chính Ung: “.....”

“Ôi trời Ngọc Hành, người đừng tự coi mình làm bằng sắt, coi người khác như giấy chứ.”

Sở Văn Ninh nói: “Ta tự hiểu rõ trong lòng.”

Tiết Chính Ung nhỏ giọng nói thầm một câu, nhìn khẩu hình như đang nói “Người cũng có khuyết điểm mà.” Cũng may Sở Văn Ninh chuyên tâm đọc sách, cũng không nhìn thấy động tác nhỏ của ông.

Lại lát sau, Tiết Chính Ung thấy đã muộn, vồ vồ mông đứng dậy, chuẩn bị quay về bồi lão bà (vợ), trước khi đi còn không quên dặn Sở Văn Ninh: “Ngọc Hành, người đi nghỉ sớm chút. Đáng vẻ người để Mông nhi biết, nó sẽ áy náy tới chết đấy.”

Sở Văn Ninh căn bản không thèm nhìn ông.

Tiết Chính Ung chạm phải cái đỉnh lạnh, có hơi xấu hổ, gãi gãi đầu, đi mất. Sở Văn Ninh uống thuốc xong về trước án tìm đọc sách, đọc một lát có hơi đau đầu, thái dương y, nhức rất nhỏ bé.

Có điều, loại nhức nhẹ này chỉ lướt qua giây lát, Sở Văn Ninh thấy mình mệ rồi, nên cũng không để ý.

Đêm khuya, y rốt cuộc hôn mê, nhúu mày kiếm ngủ mất. Một tay áo rộng gối lên bên đồng sách chất chồng, đầu gối còn để một quyển sách đơn giản chưa xem, áo bào nhả lại, như sóng nước.

Tối ấy, y mơ.

Cũng không giống giấc mơ bình thường, hình ảnh giấc mơ này chân thật rõ ràng.

Y đứng trong Đan Tâm Điện Tử Sinh Đình, nhưng Đan Tâm Điện này khác với y biết, bày biện thay đổi nhiều, y không kịp nhìn kỹ, đại môn đã mở, màn đỏ thẫm phát phơ.

Có người tới.

“Sư tôn.”

Người tới mặt mày anh tuấn, đôi mắt đen phát tím, tuy rằng đã là dáng vẻ thanh niên trưởng thành, khóe miệng cong lên vẫn mang nét trẻ con ít ỏi.

“Mặc Nhiên?”

Sở Văn Ninh đứng lên, định đi tới, lại phát hiện tay chân mình đeo xích sắt chảy xuôi linh lực, trối lại, không thể cử động.

Sau khiếp sợ là lửa giận ngập trời, Sở Văn Ninh khó tin trừng mắt nhìn xích sắt trên tay chân một lát, gương mặt vắn vẹo, nghẹn không nói nên lời, nửa ngày sau mới lạnh lùng ngẩng đầu nói: “Mặc Vi Vũ, người làm phản à? Tháo ra cho ta!”

Người tới lại như không nghe thấy y gào lên, trên mặt mang ý cười lười biếng, má lúm đồng tiền thật sâu, đi tới, nắm cầm y.

[Husky] Chương 49: Sư tôn của bốn tọa rất giận

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Sở Văn Ninh hoàn toàn kinh ngạc khó nói nên lời, hai mắt y mở to, như thấy quỷ mà nhìn Mặc Nhiên trong mơ.

Mặc Vi Vũ trưởng thành thập phần anh khí, vai rất rộng, hai chân thon dài, vóc dáng còn cao hơn y nửa cái đầu.

Lúc rũ mắt nhìn mình, đuôi mắt phiến chút nghiêng ngả và ý trào phúng.

“Sư tôn tốt của bốn tọa, người hẳn nên xem dáng vẻ lúc này của mình thế nào.”

Lòng bàn tay hẳn theo gương mặt Sở Văn Ninh trượt xuống một đường, ngừng bên tai, đáy mắt giăng đầy hoa sương.

Mấy phần trầm mặc, hẳn hừ lạnh, sau đó bỗng dừng nghiêng người, xác cảm mềm mại nóng bỏng lướt nhẹ qua ngậm lấy, hẳn ngậm lấy môi Sở Văn Ninh.

Đột nhiên không kịp đề phòng, đầu Sở Văn Ninh nổ uỳnh một tiếng, như có sợi dây... Đứt phụt...

Mặc Nhiên đang hôn y. Hơi thở của hẳn xâm chiếm y, thấm ướt, nóng bỏng, tràn đầy tội ác dơ bẩn và dục vọng.

Môi răng dây dưa thô bạc, trong ngực dâng lên ngọn sóng.

Sở Văn Ninh gần như hoảng loạn, mắt phượng mở to, trong đầu có cả tức giận và mờ mịt, nhưng mà cảnh trong mơ, lại như mất linh lực, thậm chí sức bình thường cũng không thể vận, y căn bản không thoát được khống chế của Mặc Nhiên, bị đối phương giam chặt trong lòng.

Không biết vì sao Mặc Nhiên trong mộng, khác hoàn toàn với người y biết.

Không còn án mắt rủ xuống nhu thuận, khoe mẽ lấy lòng khi xưa, ngược lại hùng hổ, sắc lẹm uy hiếp.

Y thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng cháy khi Mặc Nhiên hô hấp, dồn dập trầm thấp. Nóng bỏng, thú dục như dung nham, muốn biến huyết nhục xương cốt y thành tro tàn.

Sở Văn Ninh giận xanh mặt, mấy lần muốn ho ra máu. Y không thể nào tưởng tượng được mình thế mà sẽ bị Mặc Nhiên áp chế hoàn toàn không có sức phản kháng, càng làm y khó có thể chấp nhận chính là y thế mà trong nụ hôn điên cuồng ướt át cọ xát lại cảm thấy bụng dưới khô nóng, ngón tay nhũn ra. Y nằm trong lòng hãn phát run, ngực Mặc Nhiên nóng như vậy, như cách y phục cũng có thể làm y tan chảy, muốn nhấn chìm y, y muốn giãy giụa, nhưng không có sức.

Lúc nụ hôn kết thúc chân Sở Văn Ninh đã nhũn ra, Mặc Nhiên ôm lấy y, nghiêng mặt qua, dán bên tai y. Hô hấp ướt nóng phả bên cổ y, thở hỗn hển. Sau đó y nghe thấy Mặc Nhiên nói: “Không phải ngươi muốn bàn điều kiện với bốn tọa ư?”

Giọng Mặc Nhiên thực khàn, khàn tới Sở Văn Ninh gần như cảm thấy xa lạ.

Sở Văn Ninh rũ mắt, nhìn hầu kết hãn lẫn lộn, đang nhẫn nhịn, nhưng rất nhanh không nhịn được hành động nuốt khan.

“Ngươi còn giá trị gì với bốn tọa nữa đâu, vậy ngươi dùng thứ còn lại tới nói xem.”

Giọng Sở Văn Ninh cũng nghẹn, không biết là vì dục vọng hay phần nộ, y thấp giọng nói: “Cái gì...”

Mặc Nhiên ép y lên tường, bỗng nhiên vươn tay, đột nhiên đè lên vách tường, hung hăng giữ lấy một cánh tay Sở Văn Ninh bị xích sắt trói lại.

Hắn mang ác ý, suông sã cúi đầu ngậm lấy thính tai y.

Sở Văn Ninh nháy mắt run rẩy kịch liệt, một loại ý nghĩ đáng sợ tràn ra xương tủy tiến lên làn da.

Giọng Mặc Nhiên trầm thấp, hô hấp thực vẫn đục, thực dồn dập.

“Ngươi để ta làm ngươi một lần, ta lập tức đáp ứng yêu cầu của ngươi.”

Sở Văn Ninh bỗng mở to hai mắt, trong mắt có thủy sắc phiếm tình dục, nhưng không tin nổi nhiều hơn.

Một tay khác của Mặc Nhiên đã mò tới eo y, môi cọ bên cổ y, ngữ khí ôn nhu, câu nói ác độc.

“Có điều, bốn tọa chán ghét sư tôn như vậy, có lẽ không có hứng thú quá lớn với thân thể sư tôn. Muốn chơi đùa vui vẻ, phải làm phiền người phối hợp nhiều hơn.”

Mặc Nhiên dừng một chút, tiếp tục mơn trớn eo y, ôm người lại càng chặt hơn.

“Nên, người nghĩ cho kỹ, nếu đồng ý, người lập tức quỳ xuống liếm lấy ta cho tốt, hầu hạ ta cho thoải mái, sau đó tự mình nằm sấp xuống, dựa trên giường, xin ta. Chơi người.”

“...”

Sở Văn Ninh muốn phát điên rồi.

Ngọc Hành trưởng lão, giữ thân trong sạch kiêu ngạo u lãnh không dính nam sắc không gần nữ sắc không đọc xuân cung đồ không nghe diễm khúc phú Liêm Trinh tự thủ cao lãnh tự ái.

Nói đơn giản hơn, y với chuyện tình, biết rất ít.

Nên y thực bất hạnh, tuy rằng tức giận, nhưng cũng chỉ có thể trong cảm thụ kịch liệt xa lạ bị đánh cho tơi bời, quân lính rã rời.

Mặc Nhiên nói xong, đợi một lát. Có lẽ không thấy y có phản ứng, mắng thầm một câu, lại không nhịn nổi bắt đầu hôn y, hôn bờ môi y đủ rồi, đầu lưỡi ướt át rời khỏi khoang miệng, kéo theo sợi chỉ trong suốt, ngay sau đó hung tợn cắn lên cổ y, hôn hôn liếm liếm cổ cùng vành tai y.

Càng làm da đầu Sở Văn Ninh tê dại chính là, tay Mặc Nhiên bắt đầu thô bạo xé rách y phục trên người y, vừa xé vừa lăm bầm “Giả làm quân tử cái gì! Giả làm thánh nhân cái gì!” Lúc giương mắt nhìn y, ánh mắt nóng cháy mà điên cuồng, đôi mắt phiếm ánh sáng kỳ lạ, như cừu hận dồn nén bao lâu rồi cuộc được phát tiết.

Để lại một dung nham tình dục sướt nham thạch sôi sùng sục, sau nhần nhin lâu la, bừa bãi dâng lên.

Sở Văn Ninh bị ánh mắt như sói như hổ lạnh lạnh mà hung hăng nhìn như bị bỏng, muốn rời tầm mắt, rồi như bị Mặc Nhiên nhìn thấu tâm tư, siết khuôn mặt.

“Nhìn ta!”

Thanh âm khàn khàn nóng bỏng, hơi phát run, không biết vì kích động hay vì gì khác. Nghe thấy, như dã thú đói khát bắt được mồi.

“Ta bảo người nhìn ta!”

Sở Văn Ninh run rẩy nhắm mắt lại.

Giấc mơ này thực sự quá vớ vẩn...

“Sư tôn.” Thanh âm bên tai bỗng nhiên lại trở nên mềm mại ấm áp, là giọng điệu quen thuộc, “Sư tôn, người tỉnh dậy đi.”

Sở Văn Ninh trong mơ hồ, nhìn thấy mặt Mặc Nhiên gần trong gang tấc, lập tức không cần nghĩ ngợi, một bàn tay vừa chuẩn xác lại tàn nhẫn vụt tới, bóp một tiếng vững vàng tát lên má đối phương.

Mặc Nhiên đột nhiên không kịp đề phòng, vừa vặn bị đánh trúng, “Ái” một tiếng mở to mắt: “Sư tôn, sao người đánh người lung tung thế?”

“.....”

Sở Văn Ninh ngồi dậy, đôi mắt phượng ánh sao, đuôi mắt hàm chứa tức giận, hoảng loạn.

Thân mình y vẫn hơi hơi phát run, mộng cùng hiện thực đan xen, bức y điên.

“Sư tôn.....”

“Đừng tới đây!”

Sở Văn Ninh hạ thấp mày kiếm lạnh giọng quát, phản ứng của y quá kịch liệt làm Mặc Nhiên hoảng sợ. Sau một lúc lâu, thật cẩn thận nói: “Gặp ác mộng?”

Ác mộng.....

Đúng vậy, là mộng..... Là mộng mà thôi.

Sở Văn Ninh vẫn còn giật mình mà nhìn chăm chăm người trước mắt, ngừng một hồi lâu, mới dần dần bình tĩnh lại.

Y vẫn còn nằm ở Tầng Thư Các Hồng Liên Thủy Tạ, Đan Tâm điện cùng thanh niên Mặc Nhiên đều tan thành mây khói, để lại trước mắt, chỉ có

gương mặt thiếu niên còn chưa hết nét trẻ con.

“..... Ừ, ta trong mơ..... Lại đánh người.” Rốt cuộc tỉnh táo lại, Sở Văn Ninh ngưng một lát, sửa lại biểu tình, dùng ngón tay thon dài còn run nhè, làm như thật đoan chính chỉnh vạt áo, đề nặng nóng bức cùng bất an chưa tan, nói.

Mặc Nhiên xoa xoa gương mặt hãy còn phỉếm hồng, nhè nhẹ hít khí: “Sư tôn gặp ác mộng gì? Xuống tay tàn nhẫn đến như vậy.....”

Khuôn mặt Sở Văn Ninh hiện lên một tia xấu hổ, mím môi, nghiêng nửa dung nhan tuần mỹ đi, cao lãnh không nói lời nào.

Trên mặt y không hề có gợn sóng, nội tâm lại hải lăng kinh đào, hẳn cảm thấy tự tôn mình vỡ vụn rất nhanh: Mình thế mà mơ hoang đường thế, ô ngôn uế ngữ như vậy, không biết xấu hổ, quả thực uống người làm thầy.

Càng làm y hồng mặt chính là, thân thể y thế mà không biết cố gắng trong cảnh mơ khuất nhục ấy, có phản ứng...

May là y phục rộng lại phiêu dật, người khác không thể nhận ra.

Nhưng Sở Văn Ninh vẫn đỡ trán, mặt y đen như đất nồi.

Y đương nhiên không thể túm Mặc Nhiên trút giận vì giấc mơ, nhưng vẫn có thể đuổi kẻ trước mắt này ra khỏi cửa. Nên nghiêng mặt, giọng ác thanh ác khí nói: “Hơn nửa đêm, tự tiện vào phòng ngủ của ta, người coi Hồng Liên Thủy Tạ là nhà người? Người tưởng người mới là Ngọc Hành trưởng lão?”

“...”

Đầu tiên không hiểu nổi ăn một phát tái, lại bị giáo huấn đổ lên đầu, Mặc Nhiên có hơi ấm ức, nhỏ giọng lầm bầm nói, “Lại phát giận gì nữa chứ...”

Mày kiếm Sở Văn Ninh giận dữ dựng lên: “Ta không phát giận, ta muốn ngủ, người ra ngoài cho ta!”

Mặc Nhiên nói: “Nhưng mà sư tôn, giờ đã là giờ thìn rồi.”

Sở Văn Ninh: “...”

“Nếu không phải bọn ta chờ ở Thiện Ác Đài bao lâu cũng không thấy sư tôn, ta cũng không dám tự tiện tới Hồng Liên Thủy Tạ tìm người đâu.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Cửa sổ Tàng Thư Các đóng kín, y mở cửa sổ ra, thấy bên ngoài của nhiên mặt trời đã mọc cao, chim hót trùng ngâm.

Sắc mặt Sở Văn Ninh càng khó nhìn.

Y thể mà thấy một giấc mộng xuân tới tận giờ Thìn, nếu không phải Mặc Nhiên chạy tới gọi y, có khi y vẫn còn mơ tiếp—— chuyện này làm gân xanh bên thái dương Sở Văn Ninh giật phát đau, ngón tay siết song sắt cửa sổ trắng bệch.

Nên nhớ tâm pháp Sở Văn Ninh tu, luôn theo hướng át dục vọng, trước đó đừng nói mộng xuân, ngay cả ý niệm cũng chưa từng có.

Sở Văn Ninh trong đạo như thế, tựa như người gỗ, vừa ngốc vừa chậm lại cứng cỏi, tâm pháp mình tu luyện tới gần như tuyệt hảo, cắt đứt dục niệm, không có việc gì còn luôn khinh bỉ nhìn tình nhân ân ái, khinh bỉ nhìn đạo lữ song tu, cuối cùng người này còn đặc ý đào dạt cảm thấy mình đặc biệt thanh cao.

Ai ngờ một sớm ngựa mất móng trước, hơn nữa...

Hơn nữa còn thua trong tay tiểu đồ đệ của mình.

Thần võ anh minh Sở tông sư cao quý lãnh diễm, cũng không dám nhìn Mặc Nhiên nhiều, nổi giận dùng dùng vứt lại một câu: “Mau cùng ta tới thần tu Thiện Ác Đài!” Phất tay áo ra khỏi cửa, một lát đi xa.

Tiết Mông cùng Sư Muội đợi đã lâu, lúc Sở Văn Ninh đến, hai người họ đang ngồi dưới bóng cây trò chuyện cùng nhau.

Sư Muội rất gấp gáp: “Sư tôn cũng không đến muộn, hôm nay có chuyện gì ư? Tới lúc này rồi, cũng không thấy bóng dáng người.”

Tiết Mông càng nóng lòng: “Không phải Mặc Nhiên đi mời sư tôn à? Đi nửa ngày còn chưa về, sớm biết vậy ta đã đi cùng hẳn. Sư tôn không phải sinh bệnh rồi chứ?”

Sư Muội nói: “Ta thấy vết thương trên vai sư tôn nghiêm trọng như vậy, tuy rằng chữa trị tốt rồi, nhưng thân thể người yếu, kỳ thật cũng khó nói...”

Tiết Mông vừa nghe, càng thêm đứng ngồi không yên, bỗng bật dậy: “Không đợi nữa, Mặc Nhiên tên chó chết kia không đáng tin, ta tự đi xem!”

Vừa quay đầu lại, thấy Sở Văn Ninh bạch y pháp phới, bước đến.

Hai người dưới tàng cây đồng loạt gọi: “Sư tôn!”

Sở Văn Ninh: “Có ít việc nên đến trễ. Hôm nay đưa các người đi luyện võ, đi thôi.”

Sư Muội thừa dịp Sở Văn Ninh không để ý, nhỏ giọng hỏi Mặc Nhiên đi theo sau: “Sư tôn có bị nặng lắm không? Trì hoãn chuyện gì?”

Mặc Nhiên trợn trắng mắt: “Ngủ quên.”

“Hả?”

“Suyt, giả vờ không biết đi.” Mặc Nhiên xoa xoa mặt mình, cái tát lúc nãy vẫn còn đau, hẳn không muốn vô duyên vô cớ lại bị Sở Văn Ninh cho thêm cái tát nữa.

Sư Muội chớp chớp hàng mi: “Má trái đệ sao đỏ thế?”

Mặc Nhiên thấp giọng nói: “Huynh còn hỏi thêm, má phải ta cũng đỏ luôn, đừng hỏi, đi nhanh đi.”

Ba người tới trường tu luyện rồi, Sở Văn Ninh để Mặc Nhiên cùng Sư Muội luận bàn so chiêu, để lại mỗi Tiết Mông.

Sở Văn Ninh nói: “Ngồi xuống.”

Tiết Mông tuy không biết lý do, nhưng cậu trước nay nghe lời sư tôn răm rắp, lập tức nghe lời ngồi xuống đất.

Sở Văn Ninh cũng ngồi xuống trước mặt cậu, nói với cậu: “Ba năm sau là linh sơn luận kiếm, ngươi có ý định gì không?”

Tiết Mông rũ mắt, một lát sau, căn răng nói: “Giành lấy hạng nhất.”

Nếu trước khi tới Kim Thành Trì mà Sở Văn Ninh hỏi cậu như vậy, Tiết Mông sẽ đáp đến dương mi thổ khí, uy phong lẫm lẫm.

Nhưng mà giờ, lời này nói ra, lại không bỏ xuống được ngạo cốt, kiêu ngạo tới chết.

Cậu cũng không phải không tự hiểu, nhưng thật sự không cam lòng dâng danh “Thiên chi kiêu tử” vào tay người khác.

Nói xong bốn chữ “Giành lấy hạng nhất”, Tiết Mông lo sợ trong lòng, nhìn trộm Sở Văn Ninh.

Nhưng Sở Văn Ninh chỉ liếc qua cậu, không có chút cười nhạo nào, cũng không có bất cứ nghi ngờ gì.

Y chỉ đơn giản lưu loát nói một chữ

“Tốt.”

Đôi mắt Tiết Mông lập tức sáng ngời: “Sư tôn, người cảm thấy—— có phải người cảm thấy ta vẫn có thể... Ta...” Cậu nhất thời kích động, lại nói năng có hơi lộn xộn.

Sở Văn Ninh nói: “Môn hạ của ta, không có đệ tử chưa đánh đã từ bỏ.”

“Sư tôn...”

“Tham gia linh sơn luận kiếm, đều là các thanh niên nhân tài kiệt xuất. Kẻ không có thần võ đương nhiên không phải đối thủ của người, có thần võ, người cũng không cần sợ.” Sở Văn Ninh nói, “Thần võ cũng không phải một sớm một chiều có thể tùy tâm khống chế, bội đao Long Thành của người tuy kém cỏi, nhưng cũng là thượng phẩm thể gian hiểm có mới đúc được. Nếu ba năm tới người tu luyện chăm chỉ hơn, khống chế tốt hơn, cái gọi là giành lấy hạng nhất không phải không có khả năng.”

Thế nhân đều biết ánh mắt Sở tông sư với võ học rất khắt khe, rất có kiến giải.

Y tuyệt đối sẽ không vì khích lệ người khác mà mang lòng tốt nói dối lừa người, nên Tiết Mông nghe y nói xong, tức khắc cảm thấy phấn chấn.

“Lời sư tôn có thật không?”

Sở Văn Ninh liếc mắt, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tiết Mông người mấy tuổi rồi? Người qua năm tuổi, ta sẽ không dỡ.”

Y nói như vậy, Tiết Mông có hơi ngượng, xoa xoa mũi, nở nụ cười.

Sở Văn Ninh lại nói: “Thắng bại vô thường, nhưng kiêu ngạo không thể coi nhẹ, nỗ lực vì nó, nhận kết quả, người đừng cường cầu quá phận.”

Tiết Mông nói: “Vâng!”

Nói chuyện với Tiết Mông bên này xong, Sở Văn Ninh lại tới nơi gần với phía sau cọc người gỗ luyện linh lực ở Diễn Võ Trường, vì tránh đệ tử đánh cọc gỗ làm người khác bị thương, nơi này có hơi hẻo lánh, muốn tới phải đi qua một hành lang dài quanh co, lại rẽ thêm lần nữa, mới thấy đồng cọc gỗ. Sư Muội và Mặc Nhiên quay lưng về phía y, đang nói chuyện, khoảng cách không xa không gần, vừa có thể nghe thấy.

“Các người...” Sở Văn Ninh đang muốn gọi họ tới, nhưng một màn trước mặt, lại làm y bỗng ngừng lời lại.

[Husky] Chương 50: Bốn toạ thích huynh

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Thân là một người yêu quý vũ khí, tình cảnh như thế, Sở Văn Ninh thật sự giận không nói nên lời.

Y có lẽ thấy một tên ngốc rồi.

Chỉ thấy dưới tàng cây cách đó không xa, Mặc Nhiên triệu Gặp Quỷ đến. Thần võ có thể tự do co duỗi, thay đổi kích cỡ, nhưng người bình thường đều muốn biến lớn vũ khí của mình, trở nên rất uy phong, hoặc cùng lắm cũng chỉ như Sở Văn Ninh giữ dáng vẻ bình thường của nó. Nhưng Mặc Nhiên lại hóa Gặp Quỷ thành rất nhỏ, độ dài không khác một dây cột tóc là bao, lá liễu lả lướt, đường đường là thần võ, nhìn lên lại bé tới đáng thương.

Mỗi người đều có linh lực khác nhau, Thiên Văn của Sở Văn Ninh đưa linh lực vào là màu vàng, nhưng của Mặc Nhiên lại là màu đỏ.

Nên lá liễu lướt qua không nói, Gặp Quỷ nhìn qua như tơ hồng của Nguyệt Lão...

“Sư Muội, huynh đeo nó lên tay đi, ta muốn biết Gặp Quỷ có giống Thiên Văn không, không biết có bản lĩnh thâm vấn bắt người khác nói thật không nhỉ.”

“Ặc... Đệ muốn ta thử?”

Mặc Nhiên cười nói: “Đúng rồi, vì ta với huynh thân nhất, cũng tin huynh sẽ không lừa ta.”

Sư Muội vẫn do dự: “Lời này không sai, nhưng mà...”

“Ôi đời, ta tuyệt không hỏi chuyện gì xảo quyết đâu. Nếu huynh không tin ta, chúng ta ngoéo tay đi?”

Nói, vươn ngón út của mình ra.

Sư Muội dờ khóc dờ cười: “Đệ lớn bao nhiêu rồi, sao còn ấu trĩ thế.”

“Ngoéo tay ấy à, tám tuổi ngoéo được, mười tám tuổi cũng ngoéo được, cho dù tới tám mươi tám tuổi, cũng vẫn ngoéo được, có gì ấu trĩ đâu.” Mặc Nhiên nói, cười nham nhở kéo tay Sư Muội, bẻ ngón út ra. Sư Muội bị hấn đùa vừa giận vừa buồn cười, nhưng cũng hết cách, cuối cùng vẫn làm theo hấn.

Ai ngờ Mặc Nhiên tóm được ngón út Sư Muội, lại không ngoéo ta y với y, mà híp mắt, cười nói: “Gặp Quý, làm việc thôi.”

Gặp Quý vèo vèo hai vòng, lấy thế tới như sét đánh không kịp che tai, trói chặt ngón út Sư Muội, một ngón tay khác buộc vào ngón út Mặc Nhiên vẫn đứng lên.

Thiếu niên anh tuấn cười như hồ ly đắc đạo phi thăng, má lúm đồng tiền thật sâu, vui rạo rức nói: “Chúc mừng nha, bị lừa rồi.”

Sư Muội quả thực không biết nên khóc hay nên cười: “Đệ!... Đệ thả ta ra.”

Kỳ thật từ lúc có được Trường Tương Tư ở Kim Thành Trì, Sư Muội không thể mở hộp ra, Mặc Nhiên đã hơi bất an.

Tuy rằng lúc ấy Sư Muội đi găng tay, không thể trực tiếp chạm vào Trường Tương Tư, nhưng Mặc Nhiên vẫn không đủ để tiêu tan hoàn toàn, huống chi cái hộp kia cuối cùng thế mà lại bị Sở Văn Ninh mở ra.

Sở Văn Ninh... Sao có thể...

Vì thế Mặc Nhiên cảm thấy nhất định là Trường Tương Tư hỏng rồi.

Có điều để chứng minh chuyện này, hấn cảm thấy tốt nhất là dùng Gặp Quý xác nhận lại một lần.

Hấn thật ra không chút nghi ngờ chân tình của mình dành cho Sư Muội, nhưng hấn lo trong lòng Sư Muội, kỳ thật mình căn bản chẳng quan trọng gì. Đến mức câu thích kia ở Kim Thành Trì, có lẽ còn là ảo giác của mình.

Đừng thấy Đạp Tiên Quan là người khô khan, lúc nhưng nhớ người trong lòng, gia hỏa này cũng có thể rồi tới mức làm ghen chết mình.

“Đầu tiên nha.” Mặc Nhiên tuy lo trong lòng, nhưng trên mặt vẫn cười ngâm ngâm, ta vẻ nhẹ nhàng tùy ý, còn quyết định cố ý tung hỏa mù với mấy vấn đề chả liên quan làm bia đỡ.

“Huynh cảm thấy Tiết Mông thế nào?”

Ngón tay tê rần, Sư Muội nhin không được thành thật nói: “Thiếu chủ rất tốt, nhưng mà lời lẽ quá thẳng thắn, có khi làm người ta không chịu nổi.”

Mặc Nhiên vỗ tay cười to: “Ồ? Huynh cũng có lúc không nhin nổi hử? Ha ha ha, cũng khó trách, dù sao hử cũng đáng ghét như thế.”

Sư Muội đỏ mặt: “... Đệ nhỏ giọng chút, đừng để bị thiếu chủ nghe thấy.”

“Được được được.” Mặc Nhiên cười nói, “Có điều huynh bảo hử nói bậy, ta thấy rất vui.”

Sư Muội: “...”

Mặc Nhiên lại hỏi: “Vậy huynh cảm thấy sư tôn thế nào nè?”

“Sư tôn rất tốt, nhưng tính tình có hơi...” Nhìn dáng vẻ Sư Muội phi thường không muốn bình luận về Sở Văn Ninh, nhưng bất đắc dĩ bị Gặp Quý trời, cắn môi một lát, vẫn ăm ức nói, “Tính tình có hơi nóng nảy.”

“Ha ha, nóng nảy chỗ nào, rõ ràng là phi thường nóng nảy. Lâu lâu nổi giận, nổi giận còn không chịu nhận, ta thấy Quý Phi nương nương còn dễ hầu hạ hơn y nữa.”

Sở Văn Ninh đứng ở góc: “... ..”

Mặc Nhiên bỗng có hơi tò mò, hỏi: “Vậy nếu huynh biết tính tình sư tôn kém, sao còn muốn bái dưới môn hạ y?”

Sư Muội nói: “Sư tôn mặt lạnh lòng hiền, thiên chất ta không bằng người khác, người cũng không chê ta ngu dốt, người nói dạy dỗ không chia giống nòi, nếu ta không hợp với công phật, sẽ dạy ta thuật trị liệu khôi phục. Người, người đối với ta rất tốt.”

Mặc Nhiên vốn đang mừng rỡ vui vẻ, nghe tới đây, đột nhiên thu lại nụ cười, dần dần trầm mặc.

Qua một lát, Mặc Nhiên nói: “Y đối xử tốt với huynh chỗ nào. Còn không phải dạy huynh mất thuật pháp, thỉnh thoảng chiếu cố huynh, cho dù là sư phụ nào, cũng làm vậy thôi.”

“Nhưng không giống nhau——”

Mặc Nhiên bỗng nhiên không vui, phồng má: “Dù sao y cũng đối xử với huynh không tốt! Y làm gì cho huynh được, ta cũng có thể làm!”

Sư Muội không nói nữa.

Trong vắng vẻ khó chịu, Mặc Nhiên dần áp xuống lửa giận trong lòng, thấy Sư Muội rũ mắt không nói, chợt áy náy, nhỏ giọng bảo: “Xin lỗi.”

“Không sao.” Sư Muội nói. Nhưng qua một lát, Sư Muội lại đột ngột nói: “Năm ấy đệ còn chưa tới Tử Sinh Đỉnh, có một lần ta đi trên đường, bỗng nhiên gặp mưa to.”

“Khi đó ta còn chưa bái vào môn hạ sư tôn, trong lúc chạy mưa, gặp người. Người cầm một chiếc dù giấy đỏ, thấy ta chật vật, để ta đi dưới dù cùng người. Ta đã nghe danh người lãnh khốc từ lâu, sóng vai đi với người, trong lòng thấp thỏm tới lợi hại.”

“Sau đó thì sao?”

Biểu tình Sư Muội ôn nhu, nói: “Sau đó? Sau đó bọn ta đi một đường không nói gì.”

Mặc Nhiên gật đầu tán thành: “Người buồn tẻ như y, đi với y đúng là chẳng có gì để nói.”

“Đúng vậy.” Sư Muội mỉm cười, “Sư tôn rất ít nói. Có điều, lúc người đưa ta tới cửa phòng, ta nói lời cảm tạ với người. Bỗng nhiên thấy nửa bên vai phải của người ướt đầm, mà ta một đường đều đứng bên trái người, một chút mưa cũng không dính.”

Mặc Nhiên: “...”

“Dù giấy kia rất nhỏ, kỳ thật chỉ đủ che cho một người. Người che hơn phân nửa cho ta, ta nhìn người đi xa trong mưa, sau khi về phòng, ta liền viết thiệp bái sư, xin người thu nhận ta vào môn hạ.”

“Đừng nói nữa.” Mặc Nhiên nói, “Huynh quá tốt, huynh nói thêm gì nữa, ta sẽ cảm thấy huynh thực đáng thương.”

Sư Muội ôn thanh nói: “A Nhiên, đệ không cảm thấy sư tôn mới đáng thương ư? Người chỉ có một chiếc dù nhỏ như vậy, vì người luôn chỉ đi một mình, không ai nguyện ý bồi người. Cho nên ấy à, có đôi khi sư tôn nghiêm khắc với ta chút, hoặc răn đe nhiều chút, ta cũng không để ý. Bởi vì ta nhớ tới bả vai ướt đầm của người.”

Mặc Nhiên không nói, chỉ là chớp mũi đỏ ửng, trong lòng lửa đối mang một tia chua xót.

Cảm giác chua xót kia có hơi mơ hồ, bỗng nhiên không biết loại cảm giác này, đến tột cùng vì ai mà sinh ra.

“A Nhiên, ta lại hỏi đệ một câu.”

“Ừ, huynh nói đi.”

“Có phải đệ rất ghét sư tôn không?”

Mặc Nhiên sửng sốt: “Ta...”

“Hoặc là nói, đệ không thích người?”

Lúc Sư Muội hỏi câu này, ánh mắt xưa nay nhu hòa, không biết vì sao có vẻ hơi sắc bén. Mặc Nhiên không phòng bị với y, trong ánh mắt sắc bén như vậy nhìn chăm chú, bỗng nhiên á khẩu không trả lời nổi.

Mặc Nhiên ủ rũ, không gật đầu, cũng không lắc đầu, qua thật lâu, mới miễn cưỡng cười nói: “Ôi dào, không phải ta hỏi huynh ư? Vừa không cần thận thế mà bị huynh hỏi ngược. Sao như vậy được?”

Thấy hẩn tránh né không nói, tâm tư Sư Muội là lướt, cũng không ép buộc, chỉ cười nói: “Ta chỉ thuận miệng hỏi, đệ không cần để trong lòng.”

“Ừ.” Mặc Nhiên thu lại tâm tình, sau đó giương mắt, xuyên qua hàng mi đen dài, nhìn khuôn mặt như trăng sáng của Sư Muội.

Vốn, hẩn hỏi câu thứ ba, là định hỏi Sư Muội có thích mình không. Nhưng mà sau đối thoại này, tâm tình đột nhiên nặng nề, mím môi hơi trầm mặc, Mặc Nhiên bỗng nhiên nói: “Y là sư tôn của ta, cũng chỉ là sư tôn mà thôi, không thể nói thích hay không được.”

Nghe lời này của hẩn, lông mi Sở Văn Ninh đứng trong góc khuất khẽ động, như cánh bướm bị thương cánh chim chao đảo.

Có chuyện tuy rằng đã sáng tỏ như gương trong lòng, nhưng lúc thật sự xác nhận lại, vẫn cảm thấy thân như trôi dạt, lòng chìm vào biển rộng. Có lẽ chút hơi thu đến sớm, Sở Văn Ninh bỗng nhiên cảm thấy trong lòng hơi lạnh.

Nơi xa Mặc Nhiên đang nói chuyện cùng Sư Muội, y nhắm mắt lại, chút nhức nhối rất nhỏ gần đây xuất hiện trong đầu.

Y bỗng cảm cực kỳ mệt mỏi, xoay người muốn đi.

Nhưng mà chưa đi mấy bước, giọng Mặc Nhiên được gió thu nâng đỡ, như có như không đưa vào tai y. Làm y không tự chủ được mà dừng bước chân. Mặc Nhiên đang hỏi Sư Muội câu thứ ba: “Được rồi, huynh nói Tiết Mông, cũng nói sư tôn, vậy nói về ta đi.”

Hắn cố gắng ép chú ý trong giọng xuống thấp nhất, thật cẩn thận, thậm chí hơi hèn mọn hỏi:

“Sư Muội, huynh cảm thấy ta thế nào?”

Sư Muội bỗng nhiên không nói.

Như Thiên Vấn, Gặp Quỷ hiển nhiên cũng có khả năng ép người khác nói thật, Sư Muội kháng cự trả lời, Gặp Quỷ vì vậy càng đỏ chói, gắt gao siết ngón tay Sư Muội.

Sư Muội nhú mày nói: “Đau...”

“Ta chỉ mong một lời của huynh.” Mặc Nhiên không đành lòng, nhưng câu hỏi này chôn sâu trong lòng, kiếp trước kiếp này, cơ hồ thành tâm ma của hắn, nên vẫn khẳng khẳng nói, “Huynh thấy ta thế nào?”

Sư Muội lắc đầu, nhắm mắt lại, tựa hồ rất đau, lông mi dài mảnh không ngừng run rẩy, trán cũng dần rịn mồ hôi.

“...” Mặc Nhiên thấy y như thế, rốt cuộc vẫn mềm lòng, thở dài nói, “Thôi...”

Hắn đang định thu lại Gặp Quỷ, Sư Muội cũng nhin tới cực hạn, mặt trắng nõn thành vàng như giấy, khàn khàn nói: “Ta cảm thấy đệ, rất tốt.”

Mặc Nhiên bỗng mở to hai mắt.

Sư Muội nói xong câu đó, sắc mặt vốn tái nhợt nhanh chóng đỏ lên, tựa hồ không ngừng ảo não, rừ mi không dám nhìn đối phương.

Gặp Quỷ hóa thành ánh đỏ nho nhỏ, như cánh hoa tàn, bay lả tả vào tay Mặc Nhiên, Mặc Nhiên không kiềm chế được, cúi đầu, nhẹ cười thành tiếng, lúc giương mắt nhìn lại Sư Muội, đuôi mày đuôi mắt đều mang ý nhộn nhạo xuân về hoa nở.

Trong giọng hắn mang ý cười biếng nhác, hốc mắt lại hơi ươn ướt, nói: “Được rồi, cảm ơn huynh. Ta cũng cảm thấy huynh rất tốt. Tuy đã nói với huynh một lần trong Kim Thành Trì, nhưng huynh không nhớ. Nên ta muốn nói lại lần nữa, huynh thật sự... Rất khiến người khác thích.”

Tuy hãn không nói rõ là loại thích nào, nhưng cổ Sư Muội vẫn đỏ lên, một câu cũng không nói nên lời.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Mặc Nhiên nhìn y. Trong mắt ánh sáng trong trẻo như vậy, như sao trời ngâm trong biển, dâng lên dải ngân hà.

“Ta muốn đối xử tốt với huynh, khiến huynh vui vẻ.”

Sư Muội không ngốc, nhìn biểu tình hãn, trong lòng đã rõ tâm ý của hãn, không khỏi cúi đầu.

Mặc Nhiên nhìn mà động tâm, nhin không được muốn giơ tay xoa đầu Sư Muội. Nhưng mà còn chưa kịp tới gần, đột nhiên một ánh kim hiện lên, roi liễu vừng vàng “Chát” một tiếng đánh lên mặt Mặc Nhiên.

“Á!” Mặc Nhiên ăn đau, kinh ngạc quay đầu lại.

Chỉ thấy Sở Văn Ninh bạch y như tuyết, khoanh tay đứng, đang đứng bên tường trắng ngói xanh, lạnh lùng nhìn xuống bọn họ. Thiên Văn như linh xà phun ngọc, rủ trên đất, lá liễu lạnh lẽo, thỉnh thoảng bắn ra một ánh lửa bạo liệt, một tia kim quang.

Sư Muội cả kinh nói: “Sư tôn...”

Mặc Nhiên ôm mặt nói: “Sư tôn.”

Nên bị ghét thì sao, không được thích thì sao, thì đã làm sao chứ?

Nếu là người khác có lẽ đã khóc lóc thảm thiết, nhưng đây là Sở Văn Ninh... Khóc? Vớ vẩn. Đương nhiên là dùng hết sức đánh cho tên mắt mù kia một trận.

Thần sắc Sở Văn Ninh cực lạnh, chậm chậm đi tới, lạnh băng nói: “Không tu luyện cẩn thận, ở đây đùa giỡn nói nhảm cái gì? Mặc Vi Vũ, người cảm thấy người có được một món thần võ là rất ghê gớm? Người liền có thể nắm chắc thắng lợi, không ai địch nổi? Người đúng là nhàn hạ thoải mái nhỉ.”

“Sư tôn, ta chỉ muốn...”

Ánh mắt Sở Văn Ninh hung ác, Mặc Nhiên ngậm miệng.

“Sư Minh Tịnh đi so chiêu với ta, Mặc Vi Vũ.” Y dừng một chút, ghét bỏ nói, “Tu luyện đi, nếu khi ta luận bàn với người, người không đỡ nổi mười chiêu dưới tay ta, thì tự về chép phạt Thanh Tâm Quyết ba trăm lần. Cút.”

Mười chiêu?

Mặc Nhiên cảm thấy mình trực tiếp đi chép Thanh Tâm Quyết cũng khá ổn đây.

[Husky] Chương 51: Sư tôn của bốn toạ... Phụt ha ha ha

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Ba ngày sau, sắc mặt Sở Văn Ninh đều không tốt, tính tình cũng thập phần nóng nảy.

Ngọc Hành trưởng lão viết ‘ghét bỏ’ trên mặt, đi tới chỗ nào cũng phủ một tầng mây mù, đệ tử thấy y liền như chim muông tan tác, đến Tiết Chính Ung cũng cảm nhận được sát khí ầm ầm quanh người y, không dám bắt chuyện với y nhiều.

Dù Sở Văn Ninh không muốn thừa nhận mình có ý với Mặc Nhiên, nhưng nhìn thấy hai đồ đệ tình ý miên man trước mặt nhân cộc, y vẫn không chịu được nộ khí tận trời, trong lòng chua xót.

Y có chút buồn nôn.

Không chỉ có buồn nôn người khác, chủ yếu là buồn nôn chính mình.

Mặc Vi Vũ và mình chẳng qua là sư đồ mà thôi, hễ yêu gần gũi ai, đây dựa không rõ với ai, có quan hệ gì tới mình?

Dựa vào cái gì nhìn không quen liền dùng dây liễu đánh xuống? Người ta vui vẻ với ai sát bên ai, có dính dáng gì đến người? Làm phiền người chuyện gì? Sở Văn Ninh tâm nhãn của người còn nhỏ hơn cây kim!

... Được, lui vạn bước, coi như y đối với Mặc Nhiên có những dự vọng không thể nói thì sao? Y vẫn lấy tự hào tự kiêu chế cùng kiêu ngạo, đầy đủ trói buộc nội tâm, toàn bộ trôi đi theo thời gian, đem dự niệm đáng sợ kia bóp chết trong lòng.

Không để lộ phần tình cảm này ra ngoài, trừ mình, ai cũng sẽ không biết.

Trừ túi lụa hợp hoan của Quỷ Ti Nghi, cất giữ một đoạn tóc đen của y và Mặc Nhiên, cái gì cũng không lưu lại.

Mặc Nhiên sẽ không biết tâm ý của y, hết như Mặc Nhiên vĩnh viễn sẽ không biết, ở đây Kim Thành Trì, người chịu đựng đau đớn cứu hãn, không phải Sư Muội, mà là mình tạm thời bị tráo tâm linh với Sư Muội.

Thế nhưng bây giờ coi là cái gì?

Là... ghen ghét à?

Ý nghĩ này khiến Sở Văn Ninh ghen.

Sau đó liên tiếp mấy tháng, y đều tận lực tránh tiếp xúc Mặc Nhiên, trừ lúc chỉ điểm tu luyện thông thường, không gặp nhiều.

Đảo mắt sắp tới cuối năm, một ngày Sở Văn Ninh xuống núi hàng yêu trở về, đi tới trước sơn môn, trên trời bỗng bắt đầu rơi tuyết.

Rất nhanh, Tử Sinh Đỉnh bị sắc trắng mờ ảo bao phủ, Sở Văn Ninh sợ lạnh, thế là nắm chặt áo bào, nhanh chân đi đến Đan Tâm Điện.

Trong điện đốt lửa than, củi trong chậu đồng phát ra tiếng ‘tách tách’ thanh thúy.

Sở Văn Ninh muốn gặp Tiết Chính Ung phục mệnh, nhưng mà tôn chủ lại không ở đây, ngược lại đụng phải Mặc Nhiên.

Đan Tâm Điện không có người khác, đây là lần đầu tiên trong mấy tháng qua Sở Văn Ninh cùng hãn ở một mình, không khỏi có chút xấu hổ. Huống chi giấc mộng hoang đường kia chính là phát sinh ở đây.

Nói đến giấc mộng kia, về sau Sở Văn Ninh cứ nhiên mơ đi mơ lại rất nhiều lần, mỗi lần hình ảnh đều rõ ràng sinh động, lúc đầu Sở Văn Ninh sẽ còn rối rắm, về sau dứt khoát quen thuộc, trong mộng Mặc Nhiên như tên diên miệng nói lời cuồng ngôn, y thì thấy mình quá nhàn rồi đi đếm lông mi Mặc Nhiên, một cái hai cái ba cái...

Có điều giấc mộng kia luôn tới thời điểm then chốt thì lại im bật mà dừng, liên tiếp mấy lần, Sở tông sư cho rằng, nhất định do bản tính mình cao khiết, không hiểu chuyện ý dâm ô uế như vậy.

Vừa nghĩ như thế, tâm Ngọc Hành trưởng lão có được một viên lưu ly xử nam yếu ớt, cuối cùng có thể vẫn hồi chút tôn nghiêm.

Nhưng mà, Mặc Nhiên phối với Đan Tâm Điện này, vẫn khiến Sở Văn Ninh cảm thấy có chút nguy hiểm.

Thiếu niên kia không cảm giác chút nào, nhìn thấy y, mặt mày giãn ra, nhếch miệng cười một tiếng: “Sư tôn, người trở về rồi.”

“... Ừm.”

“Tìm bá phụ sao? Ông ấy đến chỗ bá mẫu, thân thể bá mẫu không thoải mái, ông ấy trông coi không đi được. Người có chuyện gì, ta nói lại cho ông ấy.”

Sở Văn Ninh nhấp môi, thản nhiên nói: “Không cần.”

Nói xong quay người muốn đi.

Mặc Nhiên lại gọi y: “Sư tôn đợi một chút.”

“Làm sao...”

Y vừa nói vừa quay đầu, lại không kịp chuẩn bị bị Mặc Nhiên đuổi tay ra phúi đuôi lông mày đen nhánh.

Mặc Nhiên phúi phúi, không quá tự nhiên nói: “Người nhìn người kia, trên người đều là tuyết.”

Sở Văn Ninh sửng sốt.

Kệ thiếu niên kia lăm bằm, giúp y phúi tuyết, lại lấy khăn trắng, lau mái tóc còn ướt của y

Sở Văn Ninh sợ lạnh, không thể cảm lạnh, nếu không rất dễ sinh bệnh.

Nhưng người này xưa nay vẫn không biết cách chăm sóc mình, kiếp trước, sau khi Sở Văn Ninh bị giam lỏng, thường xuyên thích ngồi ở trong viện nhìn cá chép nô nước tấp nập, tuyết rơi cũng không biết.

Thế là động một chút lại cảm mạo phát sốt, sau khi phế bỏ linh hạch sư tôn càng thêm suy yếu, một bệnh thường triền miên nằm giường hơn nửa tháng, một liều lại một liều chén thuốc uống hết cũng chưa chắc tốt.

Cho nên Mặc Nhiên nhìn thấy lông mi vai y phủ tuyết, một nửa tan, một nửa ngưng, vô thức muốn phúi đi cho y.

Nhưng mà tóc lau được một nửa, kịp phản ứng cử chỉ như thế tựa hồ quá mức thân mật, bỗng nhiên ngừng đầu, vừa vận đối diện đôi mắt phượng của Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh đang lờm hờm: “...”

Mặc Nhiên ngượng ngùng thu tay lại: “A ha ha, đệ tử đi quá giới hạn, sư tôn tự lau, tự lau.”

Hắn thì gấp rút, Sở Văn Ninh ngược lại giải phiền.

Mộng dù sao cũng chỉ là mộng.

Tính nết đồ đệ vẫn luôn như xưa, cùng gia hỏa trong mộng tự xưng “Bốn tọa” kia là hai người khác nhau.

Sở Văn Ninh trầm mặc một hồi, nhận khăn tay của Mặc Nhiên, bỏ vào áo choàng, đi đến cạnh lò sưởi, lau sạch tuyết tan trên tóc.

“Từ khi nào mà ngươi biết đi quá giới hạn rồi?” Ánh lửa chiếu đến gương mặt Sở Văn Ninh, y nghiêng đầu liếc mắt nói, “Không phải vốn rất khác người sao?”

Mặc Nhiên: “...”

Trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, Sở Văn Ninh lau tóc xong, thờ ơ thu khăn lại, rồi thản nhiên nhìn Mặc Nhiên.

“Có điều nói đi cũng phải nói lại, ngươi ở đây làm gì?”

Mặc Nhiên vội nói: “Không phải cuối năm rồi sao? Hồ sơ tích một năm cần chỉnh lý, con đến giúp...”

Sở Văn Ninh chen ngang hẳn: “Ta biết hồ sơ một năm cần chỉnh lý, nhưng, đây không phải chuyện của Sư Minh Tịnh sao? Tại sao ngươi lại làm?”

Mặc Nhiên: “...Trí nhớ sư tôn thật tốt.”

Sở Văn Ninh đối với chuyện a dua này không dao động: “Hắn ở đâu?”

“Sáng nay huynh ấy nói hơi đau đầu nhức óc, còn toàn thân mồ hôi trộm.”

Nhìn thấy ánh mắt của Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên nói, “Thật xin lỗi, sư tôn, là ta khuyên huynh ấy nằm trên giường nghỉ ngơi. Người đừng trách huynh ấy lười biếng.”

Che chở như vậy giống như một cây châm sắc nhọn, đâm vào lòng Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh yên tĩnh một hồi, hỏi: “Hắn có ổn không?”

Mặc Nhiên thấy y không trách cứ, nhẹ nhàng thở ra: “Vừa rồi ta đã bưng thuốc cho huynh ấy, thấy huynh ấy ngủ mới rời khỏi. Một chút phong hàn, hai ba ngày sẽ khỏi. Đa tạ sư tôn quan tâm.”

“Ta quan tâm các ngươi làm gì, thuận miệng hỏi một chút mà thôi.”

Mặc Nhiên: “...”

“Đi đây. Người chinh lý cho tốt.”

Sở Văn Ninh nói, một mình đi xa.

Tử Sinh Đình nghiêm cấm đệ tử thay nhau làm chuyện thuộc bốn phận, Mặc Nhiên tưởng rằng sư tôn ắt sẽ trừng phạt, lại không nghĩ Sở Văn Ninh dễ dàng buông tha hãn như vậy, nhất thời không kịp phản ứng, đứng đó sững sốt nửa ngày, người đã nhanh đi xa, mới đột nhiên lấy lại tinh thần.

Người trong tuyết lẻ loi độc hành, Mặc Nhiên cầm cây dù dựa vào ở cánh cửa, đập tuyết chạy ra ngoài.

“Sư tôn!”

“Sư tôn chờ một chút!”

Sở Văn Ninh quay người lại, Mặc Nhiên dừng bước lại trước mặt y, bung dù chắn tuyết, đoan đoan chính chính che trên hai người.

“Tuyết lớn, che dù về đi.”

Sở Văn Ninh nhìn hãn một cái: “Không cần.”

Mặc Nhiên đưa dù vào trong tay y, Sở Văn Ninh lại cảm thấy chán ghét, khẳng khẳng không cần, đang lúc lôi kéo dù bị đẩy rơi xuống trong gió tuyết, cuồng phong thổi, đột nhiên bay xa mấy trượng.

Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm cây dù rơi vào gió tuyết mờ mịt, y nhìn một hồi, vốn là chuyện nhỏ, y muốn giống trước đây, lạnh nhạt rời đi. Thế nhưng nhắc chân không nổi.

Tựa như ánh nến cuối cùng rồi cũng tắt, giếng cổ cũng sẽ cạn.

Người ẩn nhẫn rồi cũng có lúc sụp đổ.

Sở Văn Ninh quay đầu phất tay áo cả giận nói: “Mặc Vi Vũ, người đừng đến trêu chọc ta nữa được không? Ta không phải Sư Minh Tịnh, ta không cần người khác chăm sóc!”

Y nói, trong tay đột nhiên sáng lên một dải kim quang, Mặc Nhiên vô thức lui ra sau, còn tưởng rằng y lại muốn dùng Thiên Vấn quất người, ai ngờ trong tay Sở Văn Ninh dâng lên một đạo kim sắc dũng tuyến, lồng thành một đạo kết giới lấp lánh ở không trung, chỉ một thoáng che chắn cả người y khỏi gió tuyết.

Mặc Nhiên: “...”

Kết giới chắn tuyết che mưa...

Sở Văn Ninh mày kiếm dựng lên, vẻ mặt càng lạnh: “Người cảm thấy ta cần dù không?”

Y tựa hồ cực kỳ giận , ngón tay nhanh chóng mà động, ánh sáng kết giới từ vàng biến thành đỏ, từ đỏ biến thành tím, từ tím biến thành lam, từ lam biến thành xanh.

Mỗi loại màu sắc, kết giới bổ sung hiệu quả hoàn toàn khác biệt, có chỉ thuần túy tránh tuyết, có thể che chắn gió lạnh, thậm chí có thể đem tuyết lớn lạnh lẽo trở nên ấm áp trong kết giới.

Những chiêu thức này quá mức cường đại, ngày thường Sở Văn Ninh đương nhiên không hao phí linh lực tránh tuyết đến mức này, loại bức bội giống như huyền kỹ, gây thơ làm cho Mặc Nhiên nhất thời im lặng.

“Sư tôn, người không cần tức giận...”

“Con mắt nào của người thấy ta tức giận? !” Sắc mặt Sở Văn Ninh đều xanh, “Còn không cắt cho ta!”

“Được được được, ta cắt ta cắt.” Mặc Nhiên nhìn thoáng qua kết giới trên đỉnh đầu y, “Nhưng người không cần hao phí linh lực...”

“Cút!”

Sở Văn Ninh vung tay lên, kết giới bỗng nhiên thu nạp, thành một đạo kinh lôi, âm vang bổ xuống trước mặt Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên thiếu chút nữa bị lôi điện của Sở Văn Ninh bổ trúng, hắn khó có được hảo tâm quan tâm đối phương một chút, lại gặp phản ứng như thế, trong lúc nhất thời cũng có chút phản uất, đang muốn nói, ngẩng đầu lại nhìn thấy Sở Văn Ninh đứng ở đất tuyết, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt lại có chút phiếm hồng.

Mặc Nhiên ngơ ngẩn: “Người...”

“Người ta bất quá là sư đồ, làm gì có sẵn sóc dư thừa. Mang theo dù của người, cắt cho ta.”

Mặc Nhiên giật mình, bỗng nhiên hiểu được.

“Sư tôn, ngày đó tại Diễn Võ Trường, ta và Sư Muội nói chuyện, người có phải...”

Nghe thấy không.

Sở Văn Ninh không nói, quay người đi.

Lần này Mặc Nhiên không tiếp tục gọi y, y cũng không tiếp tục quay đầu. Đi được một nửa, bỗng nhiên nhin không được hắt hơi một cái, bước chân Sở Văn Ninh cứng đờ, cảm đầu đi nhanh hơn, giống như tức giận, lại giống đang lẫn trốn.

Mà từ đầu đến cuối, Mặc Nhiên đều đứng trong tuyết lớn mênh mông, ngơ ngác nhìn bóng lưng của y thẳng đến khi biến mất không thấy gì nữa, cũng không biết tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

Sở Văn Ninh vừa về tới Hồng Liên Thủy Tạ, liền ngã bệnh.

Mặc dù y có thể sử dụng kết giới tránh mưa tuyết, nhưng mà người này gặp chuyện của mình, luôn luôn lười nhác cực kì, càng không muốn lãng phí linh lực. Bằng không ngày thường trời mưa, y cũng giống người bình thường, tùy tiện che ô hành tẩu.

Sau khi liên tiếp nhảy mũi, đau đầu nhức óc tìm lên cửa. Bất quá y bệnh lâu thành quen, đối với phong hàn sớm đã không cảm thấy kinh ngạc, uống chút thuốc, rửa mặt thay quần áo sau đó chui vào trong chăn ngủ.

Có lẽ bởi vì phong hàn, cảm giác buồn nôn vẫn luôn phát tác từ khi bị thương ở Kim Thành Trì tối nay càng phá lệ rõ ràng, y mê man ngủ cả đêm, toàn thân thấm mồ hôi lạnh, thân thể càng nóng giống như lò lửa.

Buổi trưa ngày thứ hai , Sở Văn Ninh mới mơ hồ tỉnh dậy, y mở to mắt, nằm trên giường phát ngốc một lát, lúc này mới chậm rãi nhảy xuống giường, chuẩn bị đi giày.

Sau đó, y ngậy ngấn cả người.

Y chợt phát hiện qua một đêm, giày của mình biến lớn rất nhiều...

Nhìn kỹ lại.

Sở Văn Ninh: “.....”

.....

Dù là Ngọc Hành trưởng lão rất bình tĩnh, cũng không chịu nổi kinh hãi này.

Không phải giày của y biến lớn.

Sở Văn Ninh ngơ ngác nhìn tay mình, chân của mình, bàn chân trần trụi của mình, quần áo từ từ trượt xuống lộ ra bả vai.

Là mình... Nhỏ đi? ? ?

[Husky] Chương 52: Hình như bốn toạ còn chưa được lên sàn

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Tiết Chính Ung ở Bắc Phong luyện kiếm, chân trời bỗng nhiên bay xuống một đóa hoa hải đường, ông “A” một tiếng, một bên cầm khăn lau mồ hôi, một bên tiếp nhận hải đường, tự nhủ: “Hải đường truyền tin của Ngọc Hành? Có chuyện không thể tự tới nói sao? Y từ khi nào lười tới như này rồi.”

Tuy nghĩ vậy, Tiết Chính Ung vẫn hái sợi kim quang trong nhụy hoa hải đường, đặt vào trong tai.

Một tiếng nói hài đồng xa lạ truyền ra: “Tôn chủ, nếu người rảnh, mau tới Hồng Liên Tạ Thủy...”

Tiết Chính Ung vốn không tin, nhưng khi ông ngự kiếm xuống trước dinh thự của Sở Văn Ninh, cũng ngỡ ngàng.

Bên cạnh hồ sen trong lương đình, một đứa nhỏ chỉ tầm năm sáu tuổi chấp tay đứng, một mặt u ám chăm chú nhìn lá sen sát trời. Nhìn từ bên mặt, người này mặt như sương tuyết, mắt như huyền băng, còn khoác ngoại bào của Sở Văn Ninh, có điều áo này thực sự quá mức rộng, ống tay áo vạt áo toàn bộ kéo đến đất, nhìn hết như đuôi lớn cá phiêu dật trong chậu.

Tiết Chính Ung: “...”

Đứa bé quay đầu, vẻ mặt kiêu căng ‘người dám cười ta liền chết cho người xem’.

Tiết Chính Ung: “Phụt ha ha ha ha ha ha! ! !”

Đứa vồ án cả giận nói: “Người cười cái gì! Có gì buồn cười!”

“Không phải ta không cười — ha ha ha ha, e hèm không được, Ngọc Hành, ta đã bảo người đến chỗ Tham Lang trưởng lão xem kỹ vết thương một chút, người hết lần này tới lần khác không nghe, ha ha ha ha, buồn cười chết ta rồi.” Tiết Chính Ung ôm bụng cười nói, ” Cho tới giờ, cho tới giờ ta chưa từng gặp đứa bé nào có sát khí nặng như vậy, ha ha ha ha ha.”

Đứa bé này không phải người khác, chính là Sở Văn Ninh sau khi tỉnh lại từ giấc ngủ phát hiện thân thể của mình thu nhỏ. Dây leo ở Kim Thành Trì đâm vào vai y không biết mang theo pháp chú gì, thể biến hình dáng người ta thành lúc năm sáu tuổi, may mà pháp lực không có giảm đi, nếu không Sở Văn Ninh cảm thấy mình thật sự có thể đi chết được rồi.

Tiết Chính Ung vừa cười, vừa đi tìm một bộ y phục của tiểu đệ tử cho y.

Sau khi Sở Văn Ninh mặc vào, cuối cùng không có buồn cười như trước. Y sửa sang lại hộ thủ nền lam viền bạc, ngẩng đầu trừng Tiết Chính Ung một cái, sau đó hung ác nói: “Nếu người dám nói ra, ta giết người.”

Tiết Chính Ung ha ha nói: “Ta không nói, ta không nói. Nhưng người ở dạng này phải làm sao bây giờ? Ta không biết y thuật, không bằng tìm người đến xem nha? Hay là ta mời Tham Lang trưởng lão đến...”

Sở Văn Ninh phẫn nộ phất tay áo, lại phát hiện tay áo trên y phục tiểu đệ tử rất nhỏ, vung lên chẳng có chút khí thế gì, càng thêm khó chịu: “Mời hẳn làm cái gì? Để hẳn cười ta sao?”

“Vậy hay là ta bảo phu nhân ta đến xem?”

Sở Văn Ninh ngậm miệng không nói, xem ra lại có chút ầm ức.

“Người không nói, ta coi như người đồng ý rồi nhé?”

Sở Văn Ninh xoay người, cái ót đối đối gã. Tiết Chính Ung biết tâm tình y uế oải, nhưng kỳ cảnh này thực sự quá mức buồn cười, nhẫn nhịn một hồi vẫn không thể kiềm chế, phụt lần nữa cười to.

Gọi Thiên Vấn ra, bên mắt Sở Văn Ninh nghiêm nghị nói: “Người lại cười!”

“Ta không cười ta không cười. Ta đi gọi nương tử tới, ha ha ha ha ha.”

Tiết Chính Ung nhanh như chớp chạy xa, cũng không lâu lắm, liền mang theo Vương phu nhân về mặt lo lắng tới. Vương phu nhân vừa nhìn thấy Sở Văn Ninh liền ngăn ra, nửa ngày mới khó tin nói.

“Ngọc Hành trưởng lão...”

Sở Văn Ninh: “...”

May mà Vương phu nhân so với Tiết Chính Ung mà nói, thực sự là lương tâm thầy thuốc, nàng ngược lại không chế giễu Sở Văn Ninh, mà cẩn thận vọng văn vấn thiết*, sau đó mềm giọng thì thầm nói:

*(*bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y: nhìn, nghe, hỏi, sờ)*

“Linh lực trưởng lão lưu chuyển bình ổn, tình trạng cơ thể cũng không có gì lạ. Trừ việc biến thành tiểu hài tử, không có gì khác ngày thường.”

Sở Văn Ninh hỏi: “Phu nhân có biết phương pháp phá giải không?”

Vương phu nhân lắc đầu nói: “Trưởng lão bị thương do dây liễu thương cổ gây ra, thể gian chỉ sợ không có người thứ hai. Bởi vậy ta cũng không biết nên đáp trả thế nào.”

Sở Văn Ninh bỗng nhiên rũ lông mi xuống, nửa ngày nói không ra lời, lộ chút vẻ ngơ ngác.

Vương phu nhân thấy thế không đành lòng, vội nói: “Ngọc Hành trưởng lão, theo ý ta, sở dĩ ngài biến thành bộ dáng như vậy, hẳn là nhánh dịch của dây liễu có khả năng chữa trị tự lành xâm nhập miệng vết thương của ngài, cũng không phải là ác chú. Nếu không sẽ không tới lúc này mới phát tác. Ta nghĩ loại nhánh dịch này cực kỳ nhỏ, bởi vì ngài quá mức vội vàng lo lắng mấy ngày liên tiếp, mới khiến cho pháp chú xâm nhập thân thể. Không bằng ngài điều dưỡng thật tốt một thời gian, rồi xem lại tình hình?”

Trầm mặc một hồi, Sở Văn Ninh thở dài, nói: “Cũng chỉ có thể như vậy. Đa tạ phu nhân.”

“Không cần phải khách khí.”

Vương phu nhân cẩn thận đánh giá y một phen, sau đó nói: “Bây giờ đáng vẻ trưởng lão như vậy, nếu không nói, không ai có thể nhìn ra được.”

Nàng nói không sai, Sở Văn Ninh đã sớm không nhớ rõ sự tình lúc mình năm sáu tuổi, có điều giờ khắc này nhìn ảnh ngược trong hồ, trừ chút ngũ quan hình dáng bên ngoài, với sau khi mình thành niên cũng không phải đặc biệt tương tự. Trong lòng cuối cùng hơi khoan, ngửa đầu nói với Tiết Chính Ung:

“Tôn chủ, mấy ngày này ta muốn bế quan ở Hồng Liên Thủy Tạ, Tiết Mông bọn chúng, còn xin người chăm sóc nhiều.”

“Nói gì vậy, Mông Nhi là con ta, Nhiên Nhi là cháu ta, Sư Muội là đệ tử Tử Sinh Đỉnh, đương nhiên ta sẽ chăm sóc.” Tiết Chính Ung cười nói, “Người vẫn chăm sóc mình nhiều hơn đi.”

Nhưng mà Sở Văn Ninh đã tọa tu hành ba ngày liên tiếp, cũng không thấy thân thể khôi phục hình dáng cũ, không khỏi càng thêm sầu lo, cách “điều dưỡng thật tốt” Vương phu nhân nói càng cách xa vạn dặm.

Hoàng hôn hôm ấy, Sở Văn Ninh rốt cục nhận không được bức bối trong lòng, thấy thanh tu không có kết quả, dứt khoát xuống Nam Phong, đi xung quanh giải sầu.

Lúc này giờ ăn tối đã qua, mà tập luyện ban đêm chưa bắt đầu, ở u cốc Tử Sinh Đỉnh, các đệ tử tốp năm tốp ba, không có người nào chú ý tới y. Sở Văn Ninh đi dạo một vòng, đi đến rừng trúc gần Thiên Ác Đài.

Chư vị trưởng lão đều có thói quen chiếm cứ trường tu luyện, thường thường dạy đồ đệ tu hành cũng ở nơi cố định nào đó. Sở Văn Ninh quen đi chính là rừng trúc này.

Trúc ảnh điều hiu, âm thanh vạn điệp. Sở Văn Ninh ngắt lá cây, đặt bên môi chậm rãi thổi lên, tiếng nhạc thanh u nhỏ vun khiến tâm y an tĩnh. Nhưng không qua bao lâu, tiếng bước chân từ xa đến, đứng gần y.

“Này, nhóc con.”

Sở Văn Ninh mở to mắt.

Tiết Mông eo thon chân dài đứng ngạo nghễ trong rừng, cầm bội đao Long Thành rạng rỡ hàn quang, nói chuyện với y.

“Ta muốn luyện đao ở đây, người đi nơi khác thôi đi.”

“...” Sở Văn Ninh khẽ nhếch đuôi lông mày, cảm giác này thực sự có chút vi diệu, Tiết Mông thế mà vênh mặt hất hàm sai khiến y. Y nghĩ nghĩ, nói: “Ta thôi việc ta, người luyện việc người, không làm phiền nhau.”

Tiết Mông nói: “Vậy sao có thể? Đi mau đi mau, lưỡi đao của ta sẽ làm người bị thương.”

“Người không thể làm ta bị thương.”

Tiết Mông hơi không kiên nhẫn, chặc một tiếng: “VẬY ta cũng nhắc nhở người, lát nữa nếu bị thương, ta cũng không quản người.” Tiếng nói vừa dứt, bội đao rút ra, Long Thành phát ra một tiếng hùng hồn, như răn ầm nấu vực sâu cười mây mà lên, phá không thét dài.

Chỉ một thoáng quang ảnh pha tạp trong rừng, kiếm khí như hồng, Tiết Mông cầm Long Thành múa một đạo tàn ảnh trong lá trúc tung bay, một chém xuống, một lá trúc nát thành mười sợi, một trăm tới, cành trúc không nghiêng mà lá rụng ào ào. Một đâm, một vòng quét ngang, như lưu phong hồi tuyết, liền mạch lưu loát.

Đao pháp của hắn lăng duệ như vậy, đừng nói là nhóc con năm tuổi, cho dù là đại tu năm mươi tuổi, thấy được cũng chặc chặc tán thưởng.

Nhưng Tiết Mông múa xong mười thức, bé trai ngồi trên đá kia vẫn thối lá cây, tựa hồ tất cả trước mắt này không có gì đẹp, càng không có gì hay lấy làm đặc sắc.

Tiết Mông hơi tức không nhịn nổi, thu đao, nhảy xuống từ đỉnh rừng trúc, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Sở Văn Ninh.

“Nhóc con.”

“...”

“Này nhóc, gọi người đấy.”

Sở Văn Ninh buông lá trúc xuống, từ từ mở mắt, mặt không thay đổi nhìn hắn: “Làm sao? Sư phụ người không có dạy người nói chuyện với người ta phải khách khí sao? Đừng mới mở miệng liền này nọ. Ta có tên.”

“Ta quan tâm người tên là gì à.” Tiết Mông vốn còn muốn nói chuyện tử tế, nhưng nghe y mở miệng liền mang ý châm biếm, lập tức không có cảm tình, “Tránh bên cạnh cho ta, người cũng nhìn thấy, đao kiếm không có mắt, coi chừng ta chém một đao xuống gót đầu người.”

Sở Văn Ninh thờ ơ nói: “Người còn không tránh được đầu ta, còn luyện cái gì?”

“Người!” Tiết Mông từ nhỏ đến lớn chưa từng bị chống đối, huống chi đối phương còn là đệ tử sơ cấp cao không đến bắp đùi mình, lập tức vừa thẹn vừa giận, phẫn nộ nói, “Người nói chuyện không lớn không nhỏ với ta như vậy, người biết ta là ai không?”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt liếc cậu: “Người là ai?”

“... Ta là thiếu chủ Tử Sinh Đình.” Tiết Mông quả thực muốn hít thở không thông, “Ngay cả điều này người cũng không biết?”

Sở Văn Ninh khẽ mỉm cười một cái, nụ cười này nguyên bản trên gương mặt kia của y, sẽ có vẻ rất trào phúng, nhưng hiện tại trên gương mặt ngây thơ đáng yêu này, lại càng thêm trào phúng không có biên giới.

“Thiếu chủ mà thôi, cũng không phải tôn chủ. Vì sao cần phải biết.”

“Người người người, người người nói cái gì?”

“Buông cái giá của người xuống, luyện đao cho tốt.”

Sở Văn Ninh nói xong câu này, mi mắt thon dài lại rũ xuống, chậm chậm thổi lá trúc, khúc nhạc du hoãn như sợi thô bay trong gió, trần trọc chìm nổi.

Tiết Mông thật muốn tức chết, quát to một tiếng ‘a’, thế mà thua một đứa bé. Có điều dù có tức giận, hãn cũng không muốn đánh hài tử, đành phải bay lên trên rừng, phách trăm soàn soạt, thoáng chốc cây rừng bị chặt gãy đổ rạp, tại đây múa một trận đao pháp ngang ngược hung nguy trong u khúc.

Đao của hãn vừa nhanh vừa độc, giữa đao quang chớp động, mấy chục cây trúc nhọn đều bị chẻ thành gai cùn. Nếu là đánh địch, những gai cùn phóng ra kim nhọn, bất quá giáo huấn văn bối đệ tử môn phái mình, điểm đến biết dừng là tốt.

Mấy trăm gai cùn đâm thẳng tắp hướng tới Sở Văn Ninh, mắt người có sắp bị thương, Tiết Mông cực nhanh, chuẩn bị khinh công nhảy xuống, mang tiểu đệ tử không hiểu chuyện này tránh ra.

Hãn cũng không phải thật sự muốn đả thương đứa bé này, chỉ là muốn dọa người ta chút thôi. Nào đoán được khi hãn phi thân xuống, đồng thời đứa bé kia ngừng thổi, lá trúc xanh giữa ngón tay lạnh lót mềm mại phóng ra, lá trúc hơi mỏng nháy mắt xé thành trăm sợi tơ mỏng.

Cơ hồ trong nháy mắt, trăm sợi tơ mỏng kia tinh chuẩn đánh rớt gai cùn đâm tới.

Gió như ngừng lại.

Sở Văn Ninh đứng lên, cùng lúc đó, trăm đoạn gai cùn quanh y thoáng chốc hóa thành bột mịn.

Hôi phi yên diệt!

Tiết Mông sợ ngây người, đứng sững một chỗ, trên mặt đan xen xanh đỏ, nửa câu cũng nói không nên lời.

Đứa bé ngây thơ trước mắt nâng mi lên, y phục ngân lam của đệ tử tung bay chuyển động nhẹ nhàng, y hướng Tiết Mông cười cười: “Lại đến chứ?”

Tiết Mông: “...”

“Đao thế sắc bén, nhưng không kết cấu. Quá mức thấp thỏm không yên.”

Tiết Mông há to miệng, rồi ngậm lại.

Sở Văn Ninh nói: “Làm lại linh thức vừa rồi đi, người theo khúc thanh của ta múa lại một lần, ta thổi xong một tiết, người đánh xong một thức, không được nhanh hơn.”

Bị tiểu hài tử dạy bảo, sắc mặt Tiết Mông càng thêm khó coi, hăn căn môi bất động, Sở Văn Ninh cũng không giục hăn, chỉ ở một bên đợi, đợi Tiết Mông phải chăng có thể vì tu hành mà buông kiêu ngạo xuống, tình nguyện nghe lời một thằng nhóc choai choai.

Đợi một hồi, Tiết Mông bỗng buồn nản dậm chân, quăng kiếm, xoay người rời đi.

Sở Văn Ninh thấy cậu tức giận rời đi, vẻ mặt hơi ảm đạm. Thăm nghĩ, Tiết Mông không thể hư hoại thụ giáo, thực sự có chút đáng tiếc...

Nhưng mà chưa kịp nghĩ xong, lại thấy hăn nhặt một nhánh cây, quay đầu, khẩu khí rất kém: “Vây, vây ta dùng nhánh cây được rồi, nhờ đâu đánh trúng người.”

Sở Văn Ninh dừng một chút, bên môi nở nụ cười, y gật đầu nói: “Được.”

Tiết Mông giúp y ngắt một mảnh lá trúc, lau khô, đưa cho y: “Nè, tiểu đệ đệ, cho người.”

Từ “Nhóc con”, biến thành “Tiểu đệ đệ” ?

Sở Văn Ninh có chút buồn cười nhìn hăn một chút, nhận lá cây, ngồi lại trên tảng đá, chậm rãi thổi. Tính tình Tiết Mông nôn nóng, trong đoạn đao pháp này có một đoạn chiêu thức đẳng không, lúc quay người lên không trung, phải đâm sáu lần, rồi bổ một kích. Nhưng mà Tiết Mông không nắm

chắc, thường thường đâm hơn mười lần, lúc đó mới đánh ra một kích, mà một kích kia lại bỏ qua thời điểm tốt nhất.

Liên tục năm sáu lần, Tiết Mông đều múa không đúng, cảm thấy càng nôn nóng, lông mày càng nhíu càng chặt.

Hắn nóng lòng, mắt thoáng nhìn đứa bé ngồi trên tảng đá thối lá trúc kia, nhìn người này tuy nhỏ tuổi, nhưng khí định thần nhàn, nửa điểm phàn nàn cũng không có, không khỏi cảm thấy hổ thẹn.

Thế là giữ vững tinh thần, luyện liên tiếp mấy lần, thời gian dần qua cũng tìm được chút cảm giác trong tiếng nhạc. Tiết Mông lại không lấy đó làm mừng, lại nhảy lên vung mấy lần, theo trăng sáng treo cao, canh giờ đã muộn, cậu rốt cục có thể làm không có chút sai lầm, hoàn toàn chinh chinh hạ đoạn đao pháp xuống.

Mồ hôi ngưng giữa lông mày đen nhánh của cậu, Tiết Mông cầm khăn lau, mừng lớn nói: “Hôm nay may mà có người. Tiểu huynh đệ, người là môn đồ của trưởng lão nào? Người lợi hại như vậy, vì sao xưa nay ta không biết người?”

Sở Văn Ninh đã sớm nghĩ kỹ, môn đồ Tuyên Cơ trưởng lão rất nhiều, nhiều đến chính hắn có lẽ cũng không nhớ được toàn bộ đệ tử, bởi vậy thu hồi lá trúc, mỉm cười: “Ta là môn hạ của Tuyên Cơ trưởng lão.”

Tiết Mông tựa hồ có chút khinh thường Tuyên Cơ, hừ một tiếng nói: “À, Rách Nát Vương ấy à.”

“Rách Nát Vương?”

“À, không có ý gì.” Tiết Mông hiểu lầm ý trong mắt Sở Văn Ninh, còn tưởng bởi vì mình khinh miệt sư tôn đứa nhỏ này, làm cho đối phương không vui.

Hắn cười nói: “Một cách xưng hô trộm mà thôi. Sư tôn người thu quá nhiều đồ đệ, ai đến cũng không từ chối. Rách Nát là nói hắn thu những đồ đệ không có chút thiên phú nào, không phải là nói Tuyên Cơ trưởng lão không tốt, tiểu huynh đệ không cần để ý.”

Sở Văn Ninh: “... Các người thường trộm, đặt biệt danh cho trưởng lão sao?”

[Husky] Chương 53: Đường đệ của bốn toạ như tên thiếu năng

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

“Đương nhiên, biệt danh nhất định phải có, trời xanh có đặt cho ai đặt.” Tiết Mông tràn đầy phấn khởi, nhiệt tình giới thiệu cho Sở Văn Ninh, “Ta thấy người tuổi không lớn, cũng không quá năm tuổi nhỉ? Vậy là người vừa tới Tử Sinh Đình, còn chưa quen nhiều người, quen rồi thì người sẽ biết, hai mươi trưởng lão ở đây, hầu như đều có biệt danh đấy.”

“Ồ.” Sở Văn Ninh rất có thâm ý nhìn hẩn một chút, “Nói xem, ví dụ như?”

“Có thể kể. Có điều không còn sớm, ta có chút đói. Hôm nay để đa tạ người chỉ điểm, ta đưa người xuống núi ăn khuya, vừa ăn vừa nói.”

Sở Văn Ninh cúi đầu nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: “Ừm, được.”

Tiết Mông thu hồi Long Thành, tay kéo Sở Văn Ninh, đồ đệ không biết gì cùng sư phụ thu nhỏ thân thể dọc theo thềm đá thật dài giữa rừng trúc đi đến sơn môn.

“Tiểu huynh đệ, người gọi là gì?” Tiết Mông vừa đi vừa hỏi.

Sở Văn Ninh trấn định tự nhiên đáp: “Ta họ Hạ.”

“Hạ gì?”

“Hạ Tư Nghịch.”

(Hạ Tư Nghịch đọc gần giống với hù chết người.)

Tiết Mông không hề hay biết thâm ý trong đó, còn thật cao hứng hỏi:

“Không tệ, khá dễ nghe. Là hai chữ nào?”

Sở Văn Ninh như nhìn thẳng ngốc nghiêng đầu liếc hẩn một chút: “... Tư của tư đồ, Nghịch của nghịch đồ. Hạ Tư Nghịch.”

“Ái nha.” Tiết Mông cười hỏi, “Vậy người năm nay mấy tuổi? Ta đoán không lầm, có phải là không có quá năm tuổi?”

“...” Sở Văn Ninh đen mặt, may mà Tiết Mông mãi nhìn đường, không nhìn thấy vẻ mặt y, bằng không nhất định bị hù dọa, “Không, thiếu chủ đoán sai... . Ta năm nay sáu tuổi.”

Tiết Mông nói: “Vậy người thật sự có thiên phú, mặc dù so với ta năm đó còn kém một chút. Nhưng nếu dạy thêm, tất nhiên là hậu sinh không tầm thường. Như vậy đi, không bằng người đừng học Tuyền Cơ nữa, người gọi ta một tiếng sư ca, ta đi xin sư tôn ta thu người làm đồ đệ, người thấy được không?”

Sở Văn Ninh kiệt lực chịu đựng không trợn mắt: “Người bảo ta gọi người là gì?”

“Sư ca nha.” Tiết Mông cười cúi người, búng trán Sở Văn Ninh, “Cơ hội này không phải ai cũng có.”

Ánh mắt Sở Văn Ninh phức tạp: “...”

“Làm sao vậy, cao hứng nói không ra lời à?”

Sở Văn Ninh: “...”

Hai người đang nói cười đi tới, chỉ ít Tiết Mông cho là “cười cười nói nói” đi. Bỗng nhiên sau lưng truyền tới một âm thanh, kết thúc cuộc trò chuyện nếu tiếp tục có thể sẽ muốn mạng nhỏ của Tiết Mông.

“Hả? Mạnh Mạnh, sao người lại ở chỗ này?”

Toàn bộ Tử Sinh Đình, dám gọi Tiết Mông là Mạnh Mạnh, còn có thể là ai? Tiết Mông thậm chí không thèm quay đầu, miệng liền mắng.

“Mặc Nhiên chó chết nhà người, người còn gọi ta như vậy, có tin ta rút lưỡi người không.”

Vừa quay người, quả nhiên Mặc Nhiên áo bay nhè nhẹ, đứng dưới ánh trăng sáng sữa, nhếch miệng cười với hai người. Hắn vốn muốn đáp trả trêu chọc Tiết Mông một chút, bỗng nhiên chú ý tới đứa bé thanh tú duyên dáng bên cạnh Tiết Mông, không khỏi sửng sốt: “Đây là...”

Tiết Mông kéo Sở Văn Ninh ra phía sau, thái độ hung dữ với Mặc Nhiên: “Người quản được sao?”

“Đừng đừng đừng, đừng giấu mà” Mặc Nhiên vòng tay qua Tiết Mông, kéo Sở Văn Ninh ra, ngồi xổm xuống tỉ mỉ ngắm nghía, bỗng nhiên ‘ồ’ một tiếng, lẩm bẩm nói, “Dáng dấp đứa nhỏ này nhìn thật quen mắt.”

Sở Văn Ninh sinh lòng cảnh giác: “...”

“Luôn cảm thấy hình như gặp qua đâu rồi.”

Sở Văn Ninh ám đạo không ổn, nếu thân phận bị nhìn thấu, vậy sau này y còn mặt mũi gì làm người? Nghĩ đến vô thức lui về sau một bước, quay người muốn trốn.

“Đừng đi!” Mặc Nhiên cười xấu xa kéo y lại, duỗi ngón tay ra, chạm chạm mũi Sở Văn Ninh, âm thanh chậm rãi thì thầm nói, “Này, tiểu đệ đệ, nói cho ca ca người tên gì?”

Bị hấn sờ mũi, Sở Văn Ninh vừa xấu hổ vừa chột dạ, lui về sau.

Mặc Nhiên còn tưởng y sợ hãi, cười ha ha, nói: “Người tránh cái gì, ngoan, nói cho ca ca người có phải họ Tiết không?”

Tiết Mông: “? ? ?”

Mặc Nhiên chỉ vào Tiết Mông, cười híp mắt hỏi Sở Văn Ninh: “Người này, có phải cha người không? Người nói thật, ca ca liền thương người, mua đồ ngọt cho người ăn.”

“Người có bệnh hả Mặc Vi Vũ! !” Tiết Mông nhất thời tức giận, khuôn mặt đỏ bừng lên, dựng thẳng lông đuôi quất, “Người người người, người đến cùng đang suy nghĩ gì? Người, người bẩn thỉu! Người, người dơ bẩn! Người người người không biết xấu hổ!”

Sở Văn Ninh cũng không còn gì để nói, nhưng cảm thấy nhẹ lòng: “... Ta họ Hạ, là đệ tử môn hạ Tuyên Cơ trưởng lão, Hạ Tư Nghịch.”

“Hù chết người?” Mặc Nhiên mỉm cười cong con mắt lên, hấn không ngốc, nghe xong đã hiểu ý nghĩa danh tự này, “Ha ha, thú vị đó.”

“...”

“Người có bệnh!” Tiết Mông hung tợn đẩy Mặc Nhiên, cả giận nói, “Đệ ấy là bằng hữu mới kết giao của ta, không có liên quan gì tới người. Chúng ta muốn đi ăn khuya, người tránh ra cho ta.”

“Ây.” Mặc Nhiên tránh ra. Nhưng rất nhanh hai tay gối sau đầu, cười hì hì lắc lư đi theo bên cạnh bọn họ.

Tiết Mông hướng hẳn gầm nhẹ: “Người muốn làm gì?”

“Ta cũng xuống núi ăn khuya nha.” Mặc Nhiên vô tội nói, “Không cho phép hả?”

Tiết Mông: “... ..”

Trần Vô Thường.

Từ khi Tử Sinh Đình khai tông lập phái đến nay, toà tiểu trấn nguyên bản quỹ mị hoành hành liên dần dần khôi phục thanh bình ngày xưa, bây giờ thậm chí có mấy phần náo nhiệt.

Lúc này chợ đêm đã mở, đám người Tiết Mông đi giữa những quầy hàng, tìm nhà bán canh đồ cổ, ngồi trước bàn gỗ thấp.

“Canh đồ cổ” dùng nồi đồng nấu, đặt trên chậu than cháy rừng rực. Khi ăn lửa không tắt, canh loãng nấu trong nồi đồng, canh loãng thường thường rất cay, nguyên liệu nấu ăn bày đầy bàn, muốn ăn cái gì thì ném vào nồi. Bởi vì đồ ăn rơi vào nước sôi sẽ phát ra tiếng “ùng ục”, cho nên gọi là canh đồ cổ.

Đây là tên thức ăn thịt cá của Xuyên Thục, nhưng Sở Văn Ninh trước nay chỉ ăn nước dùng không ăn cay, y không ăn cay, ăn vào liền sặc.

Tiết Mông từ nhỏ sinh tại đất Thục, Mặc Nhiên thì lớn lên ở một vùng của Tương Đàm, hai người đối tê cay đã tập mãi thành thói quen, tất nhiên cũng cảm thấy “Hạ Tư Nghịch” nhất định có thể ăn cay.

Ngồi xuống gọi món ăn, Tiết Mông quen cửa quen nẻo kêu mấy loại thức ăn, lại đến: “Trong canh phải rắc nhiều hoa tiêu, tương ớt cũng phải đặt đủ.”

Sở Văn Ninh chợt kéo tay áo cậu, yếu ớt nói: “Muốn nồi uyên ương.”

“Cái gì?” Tiết Mông cho là mình nghe lầm.

Sở Văn Ninh đen mặt: “Muốn nồi uyên ương, một nửa cay, một nửa không cay.”

Tiết Mông: “... Người không phải người Thục?”

“Ừm.”

“À.” Tiết Mông nhẹ gật đầu, lộ ra vẻ mặt đã hiểu, nhưng cũng có chút kinh ngạc, hai mắt đánh giá Sở Văn Ninh, nói, “VẬY người nhỏ như thế đã rời xa quê hương, thực sự... Ai, được rồi được rồi.” Hẳn thở dài, quay đầu nói với tiểu nhị, “Được rồi, nồi uyên ương thì nồi uyên ương.”

Sở Văn Ninh chẳng biết tại sao nghe được một tia không cam lòng trong giọng Tiết Mông.

Sau đó y phát hiện đó không phải ảo giác của y, Tiết Mông thật sự có chút không cam lòng, lúc đợi món ăn thì lải nhải: “Sư đệ, người đã tới Thực Trung, phải học ăn cay. Không ăn cay thì không thể thân với người khác, có biết không? Ở Xuyên có một câu nói, ớt không thể không ăn. Phải rồi, người là người ở đâu?”

Sở Văn Ninh nói: “Lâm An.”

“Ồ.” Tiết Mông nghĩ nghĩ, cảm thấy không quen thuộc vùng sông nước Giang Nam kia, liền cắn dưa liếc mắt hỏi, “Vậy quê các người, ăn đầu thỏ không?”

Sở Văn Ninh còn chưa kịp trả lời, Mặc Nhiên bên cạnh cười híp mắt nói: “Đương nhiên là không ăn.”

Tiết Mông trừng hăn một cái, Sở Văn Ninh cũng nhìn hăn một cái.

Mặc Nhiên đỡ một chân dài trên ghế, khuỷu tay dựng lên đầu gối, lưu loát quay đôi dưa trong tay, thấy thế nghiêng đầu cười nói: “Làm sao vậy? Nhìn ta như này, là không ăn à.”

Tiết Mông quay đầu hỏi Sở Văn Ninh: “Thật không ăn hả?”

“Ừm.”

Tiết Mông lại trừng Mặc Nhiên: “Làm sao người biết? Người đi Lâm An rồi?”

“Không có đi.” Mặc Nhiên làm mặt quỷ, “Nhưng Hạ huynh là đồng hương của sư tôn chúng ta, người không biết sư tôn không ăn đầu thỏ à? Lúc người lấy rau trộn ở Mạnh Bà Đường, không phải lấy hành lá trộn lẫn đậu hũ, thì là lấy quế hoa đường ngó sen, không tin lần sau người để ý nhìn xem.”

Sở Văn Ninh: “...”

“A, ta thế mà không để ý, lần trước nhìn thấy điểm tâm của sư tôn, ta không dám tùy tiện nhìn vào mâm người nữa, thật đáng sợ.” Tiết Mông sờ cằm, chậm rãi lộ ra biểu tình chán ghét, “Khẩu vị của sư tôn thật sự khó nói nên lời. Người biết không? Y thế mà ăn tào phớ mặn.”

Sở Văn Ninh: “...”

Tiết Mông quay đầu lại, nhìn về phía y, ngữ trọng tâm trường nói: “Tiểu sư đệ, người tuyệt đối đừng học theo Ngọc Hành trưởng lão, sau này sẽ không ai muốn ăn cơm cùng người. Nhớ kỹ, đầu thỏ cùng ột đều phải ăn, sáng sớm ăn tào phớ, tuyệt đối đừng trộn nước tương vào.”

“Còn có cơm cuộn rong biển và tôm khô.” Mặc Nhiên bổ sung.

“Đúng, còn có cơm cuộn rong biển và tôm khô.” Tiết Mông hiếm khi cùng chung mối thù với Mặc Nhiên, “Quả thực không thể chịu nổi.”

Sở Văn Ninh nhìn hai tên dần một lúc, mặt không chút thay đổi nói: “Ồ.”

Đồ ăn rất nhanh liền mang lên, măng lạnh tươi giòn, rau xanh thủy bích, đậu hũ óng ánh, lát cá tươi non, thịt cừu non cắt mỏng như cánh ve, chỉnh tề đặt trong đĩa sứ trắng, tô thịt nướng vàng giòn, tinh tế rải hoa tiêu thì là, một bình sữa đậu, cái bàn thấp bé bị ép kết kết rung động.

Tình nghĩa thiên kim đều từ một bữa ăn mà ra, huống chi là canh đồ cổ khí thể ngất trời, ba lượng dê béo đặt vào nồi, một hai ngậm sữa đậu nành vào bụng, dù tình cảm Tiết Mông và Mặc Nhiên sinh lạnh như vậy, cũng không khỏi tạm thời trở nên hòa hoãn trong hơi nước mờ mịt.

Tiết Mông cầm đũa tìm kiếm trong canh: “Ai ai, ta ném óc đâu rồi?”

“Óc người không phải đặt trên cổ à.” Mặc Nhiên cười nói.

“Ta nói óc heo!”

Mặc Nhiên cắn đũa cười xấu xa: “Đúng thế, ta cũng nói não heo.”

“Con chó người dám mắng ta — “

“Ai! Óc của người nổi lên rồi kìa! Mau ăn mau ăn!”

Tiết Mông kích động, bị hấn chạm vào, hét lớn: “Lấy tay chó người ra! Đừng đoạt với ta, đây là óc của ta!”

Sở Văn Ninh ngồi trên ghế đầu, ôm một bình sứ sữa đậu ngọt, một bên uống sữa đậu nành, một bên bình thần đánh giá hai quỷ ngây thơ bên cạnh. Y ngược lại thần nhiên không nóng nảy, dù sao nửa đồ ăn nước dùng trong nồi đều là của y.

Uống xong sữa đậu nành, đứa bé vẫn chưa thỏa mãn liếm môi một cái, Mặc Nhiên nhìn thấy, cười hỏi y: “Tiểu sư đệ thích thứ này à?”

Sở Văn Ninh tiêu hóa xưng hô “Tiểu sư đệ”, trong lòng yên lặng đánh giá khả năng có thể thoát khỏi xưng hô này, nhận ra khả năng là số không,

đành phải khô cần nói:

“Ừm, cũng không tệ lắm.”

Mặc Nhiên quay đầu nói: “Tiểu nhị, sữa đậu này, lấy thêm một bình tới cho sư đệ ta.”

Sở Văn Ninh hài lòng uống bình thứ hai.

Y trời sinh thích ăn đồ ngọt, có điều trước đó vì y ăn quá nhiều bánh ngọt mà sâu răng, khiến Tham Lang trưởng lão phí công sức mới chữa trị được cho y. Sau đó Sở Văn Ninh e ngại mất mũi, mỗi lần không dám ăn nhiều.

Lúc này biến thành bộ dáng con nít, ngược lại thuận tiện cho y ăn điểm tâm ngọt.

Mặc Nhiên phòng má nhìn y ăn, nói: “Khẩu vị của người cũng giống sư tôn.”

Sở Văn Ninh bị ghen hòng, có điều mặt vẫn rất bình tĩnh, bất động thanh sắc: “... Sư huynh nói Ngọc Hành trưởng lão sao?”

“Đúng vậy.” Mặc Nhiên mỉm cười gật đầu, đẩy một đĩa lồng hấp vào tay Sở Văn Ninh, “Nếm thử cái này xem. Ta nghĩ người cùng sẽ thích.”

Sở Văn Ninh cầm lấy bánh trong lồng hấp, cắn một miếng nhỏ, phần vỏ mềm mại trắng nõn bị cắn để lộ ra nhân đậu mềm mại nóng hổi thơm ngọt trong bánh.

“Ăn ngon không?”

Sở Văn Ninh lại cắn một cái, lúc này mới nhẹ gật đầu: “Ừm.”

Mặc Nhiên cười nói: “Vậy người ăn nhiều một chút.”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, Sở Văn Ninh bỗng nhiên nghĩ tới câu chuyện trước đó, y ra vẻ không để ý, ăn xong cái bánh thứ tư, y hỏi Tiết Mông: “Thiếu chủ, trước đó trên núi người nói với ta, mỗi trưởng lão đều có biệt hiệu, sư tôn ta Tuyền Cơ trưởng lão gọi là Rách Nát Vương, không biết biệt danh của Ngọc Hành trưởng lão là gì?”

[Husky] Chương 54: Bốn toạ giành điểm tâm ngọt

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

“Sư tôn?” Vẻ mặt Tiết Mông nháy mắt nghiêm túc mấy phần, “Chỉ có mỗi người không có biệt danh, cả Tử Sinh Đình không ai dám lấy người làm trò đùa.”

“Nói nhảm, chẳng qua là vì người khác biết người thích sư tôn, nên không nói thật cho người mà thôi.” Mặc Nhiên liếc mắt, kéo Sở Văn Ninh, giọng thì thầm, nói nhỏ, “Người đừng nghe hửn, ta cho người biết, cả Tử Sinh Đình, biệt danh nhiều nhất chính là Ngọc Hành trưởng lão.”

“Ồ? Thật sao?” Sở Văn Ninh có chút nhướn mày, lộ nhiều hứng thú, “Chẳng hạn như gì?”

“Chẳng hạn như, khách khí một chút, gọi người là Bạch Vô Thường.”

“... Vì sao gọi như vậy?”

“Bởi vì suốt ngày đều mặc bạch y đó.”

“... Còn gì nữa?”

“Cải trắng.”

“... Vì sao?”

“Bởi vì suốt ngày đều mặc bạch y đó.”

“Còn gì nữa không?”

“Bánh bao lớn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì suốt ngày đều mặc bạch y nha.”

“Còn gì nữa?”

“Tiểu quả phụ.”

Sở Văn Ninh: “? ? ?”

“Người biết tại sao không?” Mặc Nhiên không hề hay biết sát khí vút qua trong mắt Sở Văn Ninh, còn ha ha cười ngây ngô, “Bởi vì người suốt ngày đều mặc bạch y á.”

“...”

Nếu không phải Sở Văn Ninh định lực tốt, chỉ sợ không kiềm được: “Còn, còn không?”

“Ôi.” Mặc Nhiên nhìn một chút Tiết Mông sắc mặt, thấp giọng nói, “Ta lại nói, đường đệ nhà ta chỉ sợ đặt đày nổi lên đầu ta mất.”

Tiết Mông đập bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không ra gì! Ai cho phép bọn hăn gọi sư tôn như vậy? Cải trắng bánh bao lớn cái gì, thế mà còn có tiểu quả phụ? Đều chán sống rồi hả?”

“A.” Mặc Nhiên phì cười nói, “Người không vui à? Người cũng không nghe có ít nữ đệ tử gọi sư tôn là gì sao, buồn nôn cực kỳ.”

Tiết Mông trừng to mắt: “Các nàng nói thế nào?”

Mặc Nhiên lười biếng nói: “Còn có thể nói thế nào, con gái mà, nói chuyện đầy vẻ nho nhã, cái gì Đạm Nguyệt Lê Hoa, Dương Xuân Bạch Tuyết, Lâm An Sở lang, Hoa Sen Tây Tử. Ông trời ơi.”

Sở Văn Ninh: “...”

Tiết Mông: “...”

“Đây còn tốt, giống Tham Lang trưởng lão tư sắc bình thường tính tình lại kém, biệt hiệu khó nghe nhiều hơn.”

Tham Lang trưởng lão trong hai mươi trưởng lão, quan hệ kém nhất với Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh hỏi: “Hăn gọi là gì?”

“Rau muối đông hoặc là tuyết trong cải, bởi vì đen.” Mặc Nhiên nói, cười cười, “Manh Manh, người đừng làm biểu cảm như vậy, người cũng có phần.”

Tiết Mông như nuốt phải trứng gà sống: “Cái gì? Ta cũng có?”

“Đúng vậy.” Mặc Nhiên cười nói.

Tiết Mông dường như không thèm để ý, hăng giọng, hỏi: “Vậy các nàng gọi ta là gì?”

“Bình Bình.”

“... Giải thích thế nào?”

“Cái gì mà giải thích thế nào, không phải rõ rồi sao?” Mặc Nhiên co vai lại khi nói vài chữ này, rốt cục nhin không được đập bàn cười to, “Khổng tước xòe đuôi đấy, ha ha ha ha — “

Tiết Mông nhảy dựng lên, bực tức nói: “Mặc Nhiên! Ta giết người!”

Ba người ăn uống no đủ trở lại Tử Sinh Đình, đã giờ Sửu. Sở Văn Ninh trước tùy hai đồ đệ ngốc đưa mình đến lãnh hạt của Tuyền Cơ trưởng lão, chào tạm biệt bọn hăn xong. Tiết Mông còn hẹn y ngày mai gặp lại ở rừng trúc, nhưng Sở Văn Ninh không biết khi nào sẽ biến trở về dáng dấp ban đầu, thế nên không dám đáp ứng, chỉ nói nếu nhàn hạ sẽ đến.

Đợi các đồ đệ đi xa, y mới khinh công bay lên, giẫm lên mái nhà quay về Hồng Liên Tạ Thuỷ.

Sáng sớm hôm sau, Sở Văn Ninh rời giường, thấy mình vẫn là thân thể con nít, không khỏi bực mình.

Y xụ mặt, đứng trên băng ghế, trừng người trong gương đồng kia nửa ngày, tâm tư chải đầu cũng không có, càng nghĩ, cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, thế là đi tìm Tiết Chính Ung.

“Cái gì? Hôm qua người gặp Mông Nhi và Nhiên Nhi rồi?”

“Đúng, ta nói mình là môn đồ của Tuyền Cơ , bọn hăn cũng không nghi ngờ.” Sở Văn Ninh nói, ” Nếu Tiết Mông tìm người hỏi, nhớ kỹ giúp ta dàn xếp. Trước không nói cái này, ta đã tu luyện hơn mười ngày, nhưng cũng không có chuyển biến tốt đẹp. Tiếp tục như vậy không được, ta phải đi tìm Tham Lang nhìn xem.”

“Ôi nha, da mặt Ngọc Hành của chúng ta mỏng như vậy, hôm nay không sợ mất mặt hả?”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nhìn gã một cái, chỉ có điều ánh mắt này đặt trên người một bé con, khí thế không khỏi yếu rất nhiều, ngược lại có hơi giống trẻ con đang giận.

Khi y còn bé duyên dáng đáng yêu, Tiết Chính Ung nhin không được sơ đến, đưa tay xoa đầu Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh bỗng nhiên nói: “Tôn chủ, chờ thân thể ta khôi phục, phiền người bảo Hoán Sa Đường may cho ta một kiện y phục Tử Sinh Đình.

Không cần màu trắng.”

Tiết Chính Ung ngẩn cả người: “Người không phải không thích giáp nhẹ sao?”

“Thỉnh thoảng thay đổi.” Sở Văn Ninh đen mặt vứt xuống một câu, đi xa.

Tham Lang trưởng lão dù không hòa thuận với Sở Văn Ninh, nhưng tôn chủ ở đây, hắn cũng không thể không thu liễm mấy phần, bởi vậy bên miệng cũng không trào phúng Sở Văn Ninh, mà toàn bộ viết trong mắt.

Sở Văn Ninh giương mắt, mặt không thay đổi nhìn Tham Lang trưởng lão.

Ánh mắt đối phương tỏa sáng, bên trong giống như đang thả pháo hoa.

Sở Văn Ninh: “...”

“Vương phu nhân chẩn bệnh cũng không sai.” Tham Lang trưởng lão bắt mạch tượng xong, nới lỏng cổ tay Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh lập tức nắm tay rút đi, buông tay áo xuống.

“Vì sao đã mười ngày, còn không thấy khôi phục?”

Tham Lang nói: “Dù dịch của thần mộc thượng cổ ít, hiệu dụng lại mạnh. Người muốn bình phục, chỉ sợ cần một khoảng thời gian rất dài.”

Sở Văn Ninh thuận miệng hỏi một chút: “Phải bao lâu?”

Tham Lang nói: “Ta không rõ, có điều, chắc tầm mười năm.”

Sở Văn Ninh lập tức mở to hai mắt, dù Tham Lang trưởng lão còn cố gắng kiểm soát, nhưng con ngươi hắn đang cười trên nỗi đau của người khác muốn tràn ra rồi: “Đúng, người đó, khả năng cần mười năm mới có thể khôi phục nguyên trạng.”

Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm hắn một hồi, điềm nhiên nói: “Người lừa ta?”

“Sao dám sao dám, ngài là Ngọc Hành trưởng lão mà.” Tham Lang cười nói, “Ta thấy người như vậy cũng không sao, rất tốt, không phải thân thể chỉ nhỏ đi thôi à, tâm trí có hơi ấu hóa, nhưng cực kỳ ít, hưởng chi pháp lực cũng vẫn còn, vội vã khôi phục làm cái gì?”

Sắc mặt Sở Văn Ninh tái xanh, nhất thời nói không ra lời.

Tham Lang nói: “Có điều mười năm này, cũng không phải nói người mãi là đánh vể trẻ con. Loại chất độc này đi vào, kết nối một mạch với linh lực

của người. Nếu tầm năm ba tháng, người không thi triển pháp thuật gì, cũng có thể biến về dáng vẻ ban đầu.”

“Cách này có thể làm được!” Hai mắt Tiết Chính Ung tỏa sáng, giống như nhìn thấy ánh rạng đông.

Nào đoán được Tham Lang lại khẽ cười nói: “Tôn chủ làm gì vội vã như thế? Ta còn chưa nói xong. Sau khi Ngọc Hành trưởng lão khôi phục hình dáng cũ, vẫn không thể vận dụng quá nhiều pháp thuật, một khi hao tổn nhiều linh lực, khiến cho chất lỏng chi phối, lại biến thành trẻ con.”

“Nhiều? Thế nào là nhiều?” Tiết Chính Ung kêu lên.

“Chuyện này, nhánh dịch đã trải rộng toàn thân hãn.” Tham Lang nói, “Một ngày nhiều nhất hai chiêu.”

Giọng Sở Văn Ninh lạnh lẽo cứng như sắt, nói: “Kết giới ở Quỷ giới thường có sai sót, linh khí luyện rèn cơ giáp cũng cần pháp thuật, ta một ngày dùng nhiều nhất hai chiêu, khác gì thành phế nhân.”

“Vậy ta không có cách.” Tham Lang quái khí âm dương nói, “Dù sao nhân gian nếu mất Bắc Đẩu Tiên Tôn, mặt trời ngày mai chưa hãn có thể vẫn mọc lên đâu.”

Tiết Chính Ung ở bên cạnh lo lắng nói: “Tham Lang, người đừng nói mát. Toàn bộ Tu Chân Giới, y thuật của người là số một số hai, người nhanh nghĩ biện pháp. Mặc dù Ngọc Hành trong bộ dạng này pháp lực không bị ảnh hưởng, nhưng dù sao cũng là thân thể con nít, thân thủ khẳng định không bằng trước. Lại nói, chuyện y ở Kim Thành Trì bị thương, để môn phái khác biết, không chừng sẽ sinh ra hoa hoa tâm tư gì. Mười năm cũng quá lâu, người xem có thuốc gì không, có thể...”

Tham Lang trưởng lão chê cười đánh gãy ông nói: “Tôn chủ. Bắc Đẩu Tiên Tôn nhiệm chính là dịch của thần mộc thượng cổ, không phải tùy tiện gặp độc bình thường. Ngài cảm thấy ta có thể nghĩ ra cách gì trong giây lát sao?”

Tiết Chính Ung: “...”

“Được rồi, ta muốn luyện đan.” Tham Lang chậm rãi nói, “Mời hai vị về đi.”

Tiết Chính Ung: “Tham Lang!” Ông còn muốn nói tiếp cái gì, Sở Văn Ninh kéo vạt áo ông một cái, nói, “Tôn chủ, đi.”

Hai người đi tới trước cửa, giọng Tham Lang bỗng truyền đến từ phía sau .
“Sở Văn Ninh, nếu người nguyện ý rất mực khiêm tốn cầu ta, không chừng ta sẽ đồng ý giúp người chế được? Tuy nói loại tình huống như người trước nay ta chưa từng gặp, nhưng cũng chưa chắc không cách đáp trả, người cân nhắc xem?”

“...” Sở Văn Ninh quay đầu lại nói, “Người muốn thế nào mới tính là rất mực khiêm tốn?”

Tham Lang nghiêng người dựa vào giường, lưỡi nhác bọc ngân châm trên bàn, nghe vậy khẽ nâng tầm mắt, trào phúng chớp động trong mắt: “Người khác lúc cùng đường, đều dập đầu cầu cứu. Người ta là đồng liêu, dập đầu thì miễn đi, người quỳ xuống, nói hai câu tốt với ta, ta liền giúp người.”

Sở Văn Ninh không lên tiếng, lạnh nhạt mà nhìn hắn.

Một lát sau, mới nói: “Rau muối đông, ta thấy người chưa tỉnh ngủ.”

Nói xong, phất tay áo rời đi. Lưu lại một mình Tham Lang ngồi ở chỗ cũ gần người, nửa ngày không nghĩ ra rau muối đông là có ý gì.

Thời gian chậm chậm qua, Ngọc Hành trưởng lão nói với bên ngoài là bế quan, kì thực là khốn trong thân thể hài đồng không ra được. Chuyện này tuần tự bị Tiết Chính Ung, Vương phu nhân, Tham Lang trưởng lão biết được, về sau vì không lộ, Tuyền Cơ trưởng lão cũng nghe tin bất ngờ.

Nhoáng một cái mấy tháng vội vàng qua, Hồng Liên Thủy Tạ đóng cửa từ chối tiếp khách, Tiết Mông bọn hắc không khỏi có chút lo lắng.

“Sư tôn đã bế quan hơn bảy mươi ngày, tại sao vẫn chưa ra?”

“Có thể là linh lực lại muốn tinh tiến đi.” Sư Muội nhấp một ngụm trà, ngược mắt nhìn bầu trời u ám ngoài cửa sổ, “Tuyết rơi, rất nhanh sẽ lạnh, cũng không biết trước giao thừa sư tôn có thể xuất quan không.”

Mặc Nhiên uể oải đảo kiếm phổ, nghe vậy nói: “Đoán chừng không ra được, mấy ngày trước người dùng hải đường truyền âm cho chúng ta, không phải nói thời gian còn lâu à? Ta thấy rất khó hiểu.”

Hôm nay đúng là ngày nhân hạ ở Tử Sinh Đình, chúng đệ tử không cần tu hành. Ba người Mặc Nhiên tập hợp một chỗ pha trà nấu rượu, trong viện

đình nhỏ cuốn nửa màn trúc, dưới đáy để lộ hơi nước mê muội.

Gần đây thường thường ở cùng một chỗ với bọn hăn, có thêm một tiểu đệ tử Hạ Tư Nghịch là môn hạ của Tuyền Cơ trưởng lão.

Từ ngày y kết bạn với Tiết Mông, Tiết Mông thường kéo y đi tu luyện chơi đùa, thời gian lâu, bọn họ như hình với bóng.

Hoá ra ba môn đồ của Ngọc Hành, không hay biết chút gì.

Giờ khắc này Sở Văn Ninh dùng tên giả thành Hạ Tư Nghịch, đang ngồi trước bàn ăn bánh ngọt. Dù y ăn rất nhả nhặn, nhưng tốc độ không hề chậm.

Tiết Mông vô ý liếc qua, sững sốt một chút, ánh mắt lại nhìn xuống mâm, ngạc nhiên nói: “Oa, tiểu sư đệ, sức ăn của người di truyền từ ai thế?”

Sở Văn Ninh chậm rãi nhai bánh quế, bánh hoa quế ngọt ăn quá ngon, y căn bản để ý cũng không để ý Tiết Mông, dù sao có ai giành ăn với y đâu.

Tay Mặc Nhiên và tay Sở Văn Ninh đồng thời đặt xuống một miếng bánh hoa sen, hai người bỗng giương mắt, ánh mắt tương giao cọ sát ra điện quang hỏa thạch.

Sở Văn Ninh: “Buông tay.”

Mặc Nhiên: “Ta không buông.”

“Buông ra.”

“Người ăn tám miếng rồi, miếng này của ta.”

“Cái khác có thể cho người, bánh hoa sen không được.”

Mặc Nhiên trừng tiểu gia hỏa này một hồi, ra đòn sát thủ: “Sư đệ, người ăn đồ ngọt quá nhiều rồi, sẽ bị sâu răng.”

“Không sao.” Sở Văn Ninh rất tỉnh táo, “Ta sáu tuổi, không mất mặt.”

Mặc Nhiên: “.....”

Bộp một tiếng, bàn tay Tiết Mông đánh xuống phàn nàn hăn: “Mặc Vi Vũ người thật đáng ghét, người lớn như vậy, còn giành đồ ăn với sư đệ.”

Thừa dịp Mặc Nhiên ‘ối’ một tiếng che đầu, Sở Văn Ninh mặt không biểu tình lại tay mắt lanh lẹ lấy bánh hoa sen, hài lòng cắn nhỏ.

“Sư đệ –! ! !”

Sở Văn Ninh không để ý tới hăn, hết sức chuyên chú ăn điểm tâm ngọt.

Bốn người đang náo nhiệt, đột nhiên, một trận âm thanh sắc bén rít gào xuyên thấu khung trời, quanh quẩn toàn bộ Tử Sinh Đỉnh. Sắc mặt Sở Văn Ninh hơi trầm xuống: “Còi tập hợp?”

Tiết Mông vén nửa bên rèm lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài đệ tử đi lại cũng nhao nhao ngừng chân nhìn quanh, vẻ mặt đều lộ ra chút ngoài ý muốn.

Còi tập hợp vang lên, tất cả môn chúng Tử Sinh Đỉnh đều phải tụ tập tại quảng trường ngoài Đan Tâm Điện. Nhất định phải có việc khẩn cấp, tiếng còi mới vang lên. Loại còi thổi này trước khi Sở Văn Ninh chưa gia nhập môn phái, thường thổi lên lúc kết giới Quỷ giới tổn hại, có điều từ khi Sở Văn Ninh gia nhập, còi tập hợp đã lâu chưa từng vang lên.

Sư Muội gấp lại quyển sách trong tay, đứng dậy đến cạnh Tiết Mông: “Thật kỳ quái, có chuyện gì vội vã như thế?”

“Không biết, mặc kệ, đi trước nhìn kỹ rồi hẵng nói.”

Chỉ có Mặc Nhiên chưa hề nói, hẩn mím môi, lông mi rủ xuống, che khuất một tia mắt tự nhiên toát ra trong mắt. Hẩn biết tiếng còi này có ý nghĩa thế nào, chỉ là thời gian chuyện này phát sinh chênh lệch với trong ấn tượng của hẩn, hẩn không nghĩ sẽ đến nhanh như vậy...

Bốn người đi vào Tử Sinh Đỉnh, chúng đệ tử cũng lục tục đến, rất nhanh tất cả trưởng lão cùng đệ tử tập hợp lại ở quảng trường trước Đan Tâm Điện.

Mọi người đã đầy đủ, Tiết Chính Ung từ đại môn Đan Tâm điện đi ra, đứng trước sân, dưới tầng tầng đá xanh trải dài. Đi phía sau gã, còn có sáu nữ tử tiên lệ. Dung mạo sáu nữ tử kia hoặc xinh đẹp hoặc lạnh lùng, đều cực kỳ mỹ hảo, các nàng lâm phong mà đứng, trong thời tiết lạnh lại chỉ mặc một tầng sa y đơn bạc, nhìn qua một chút, đều là váy đỏ như mây, mắt như xích diễm, lụa mỏng tung bay, giữa hai đầu lông mày đều có một dấu ấn ngọn lửa.

Tiết Mông nhất thời kinh sợ.

Không chỉ là hẩn, gần như mỗi người ở đây khi nhìn thấy sáu nữ tử kia, vẻ mặt đều kịch biến.

Tiết Mông sửng sốt rất lâu, tiếng nói khẽ run lâm bẩm nói: “Vũ Dân tiên sứ... Các nàng, các nàng tới từ Chu Tước tiên cảnh?”

[Husky] Chương 55: Bốn toạ lo lắng

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Chu Tước tiên cảnh mặc dù tên là tiên cảnh, nhưng bên trong cũng không phải thần tiên, mà là một loại nửa tiên nửa yêu, huyết thống hỗn tạp dị nhân.

Bọn họ trên đại lục tu chân tương tự tồn tại cùng tiên nhân nhất, được xưng là “Vũ Dân”.

Thế hệ Vũ Dân ở trong mê trận Cửu Hoa Sơn, có được chốn đào nguyên, ít nhúng tay vào sự vụ nhân gian. Nhưng dù sao trong cơ thể bọn họ không hoàn toàn là máu tiên nhân, cũng có một nửa cốt nhục phàm tục, bởi vậy cũng không thể hoàn toàn siêu thoát, thường khi Tu Chân Giới rung chuyển trật tự, lúc tràn ngập nguy hiểm hiện thân, lấy linh lực mạnh mẽ giúp đỡ phàm nhân vượt qua nan gian.

Kiếp trước Mặc Nhiên huyền náo nghiêng trời lệch đất, Vũ Dân đã từng xuất hiện số lớn. Nhưng thực lực của bọn họ cuối cùng không sánh bằng cấm thuật mà Đế Tôn Nhân giới đã tu luyện gần như đạt đến hóa cảnh, cuối cùng tất cả Vũ Dân đều bị Mặc Nhiên đuổi tận giết tuyệt, hắc giẫm lên máu tanh hôi, giẫm lên tiêu vũ đầy đất.

Một mối lửa, Chu Tước tiên cảnh hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Kia thật là một đoạn ký ức cực điên cuồng, thậm chí sau đó Mặc Nhiên nhớ tới cũng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướm đầm lưng. Chỉ cảm thấy ngay lúc đó mình giống như bị ác quỷ bám vào người, tàn khốc đến kịch liệt.

Bất quá trước mắt, hắc hiển nhiên còn không giao thủ thực lực với Vũ Dân.

Sự thật vì chủng tộc ưu thế, đại đa số linh lực người tu tiên đều dưới Vũ

Dân, toàn bộ Tử Sinh Đình có thể so chiêu cùng bọn họ, trước mắt sợ chỉ có mấy vị trưởng lão nổi bật.

Tiết Mông trong lúc vô tình thấy được gương mặt Mặc Nhiên, sợ hết hồn: “Người làm sao vậy? Sao sắc mặt tái nhợt như vậy?”

“Không có gì.” Mặc Nhiên rũ mi, thấp giọng nói, “Mới chạy hơi nhanh chút mà thôi.”

Vũ Dân lâm thế, chính là bi kịch mở đầu ở đời trước của Sư Muội, cả trái tim Mặc Nhiên đều treo đến yết hầu, hẳn vốn tưởng rằng chuyện này phải qua một đoạn thời gian mới có thể phát sinh, vì sao lại thế này, nhiều việc tiến triển đều trở nên không giống ngày xưa?

Mùa đông tại Tử Sinh Đình, tà dương hư nhược treo ở thiên khung, từ từ soi sáng một tầng quang huy.

Mặc Nhiên đứng dưới ánh mặt trời, không khỏi kéo tay Sư Muội.

Sư Muội sững sờ: “Làm sao vậy?”

“...” Mặc Nhiên không nói, lắc đầu.

Giọng Tiết Chính Ung đồng thời vang lên, lời ông nói ngược lại không khác đời trước lắm.

“Hôm nay triệu chư vị đến trước Đan Tâm Điện, chỉ vì thời gian qua đi hơn tám mươi năm, Vũ Dân tiên sứ lần nữa lâm thế. Giống tám mươi năm trước, tiên sứ rời khỏi chốn đào nguyên, đi đến nhân gian, là vì bói được nhân gian nguy nan sắp tới, đặc biệt tới để tương viện.”

Gã dừng một chút, chậm rãi quay đầu nhìn quanh môn đồ đen nghịt phía dưới.

“Chư vị biết, kết giới Quỷ giới tuy là Thủy thần Phục Hi thiết lập. Nhưng trăm vạn năm qua, kết giới dần dần suy yếu, cách mấy chục năm, kết giới sẽ lần nữa tổn hại. Những năm gần đây, lực lượng kết giới Quỷ giới đã ngày càng yếu kém, có chư vị hết sức giúp đỡ — “

Tiết Mông nhỏ giọng khẽ nói: “Cha thật sự hồ ngôn loạn ngữ, rõ ràng gần như đều là một mình sư tôn giúp đỡ.”

“Có chư vị hết sức giúp đỡ, nhưng lỗ thủng Quỷ giới càng lúc càng lớn, cuối cùng rồi sẽ giống mấy chục năm trước, hoàn toàn tán loạn. Đến lúc đó vạn linh buông xuống, bách quỷ tập thế, Nhân giới cùng Quỷ giới phá vỡ

giới hạn, phạm nhân chịu đủ khó khăn. Vì để tránh thảm kịch như vậy, Vũ Dân tiên sứ muốn tuyển chọn mấy người thích hợp có linh lực thiên phú nhất trong tất cả môn phái tu chân, tiến đến chốn đào nguyên phong bế tu luyện.”

Lời vừa nói ra, đám người xôn xao.

Vũ Dân muốn tuyển người đến chốn đào nguyên tiên cảnh tiến hành tu luyện? !

Các đệ tử đều hiện lên hưng phấn trùng trùng điệp điệp trong kinh ngạc, bất luận thiên phú thế nào, cũng hoặc nhiều hoặc ít sinh ra chút âm thầm chờ mong.

Duy có một mình Mặc Nhiên không vui mừng chút nào, đuôi lông mày khóe mắt ẩn ẩn lộ ra một tầng sầu lo. Hẳn bình thường thiện tác ngụy súc, khiến người ta không phân biệt được thật giả, vậy mà giờ khắc này, thật sự không che giấu được cảm xúc trong lòng —

Một chuyện này, liên quan đến sinh tử của Sư Muội. Năm đó, Sư Muội chính là được Vũ Dân chọn, đi chốn đào nguyên tu hành. Sau đó hẳn trở về không lâu, lỗ thủng Quỷ giới xuất hiện lần nữa quy mô lớn tán loạn, số lớn vong linh bò từ địa ngục đến nhân gian.

Trong tràng hạo kiếp, Sư Muội và Sở Văn Ninh kề vai chiến đấu, bọn họ đứng một bên trận cước, nắm tay tu bổ lỗ hổng lớn nhất. Nhưng mà, sức mạnh của Sư Muội không cách nào cân bằng với Sở Văn Ninh, đếm không hết lệ quỷ thấy dương giới sắp đóng, liền cùng chung mối thù hướng phía Sư Muội đánh giết, thiên quân vạn mã hóa thành sát khí thông thiên triệt địa, trong nháy mắt Sư Muội đang cố gắng duy trì cân bằng kết giới liền xuyên qua!

Tà sát tru tâm, vong hồn xuyên phách.

Sở Văn Ninh không đưa tay giúp đỡ, không hề ngăn cản, ngược lại thời điểm y thấy Sư Muội rơi xuống từ đỉnh Bàn Long Trụ, lựa chọn dùng hết toàn bộ pháp thuật, bù đắp kết giới Sư Muội chưa kịp tu bổ, lấy sức mạnh một người phong hợp!

Ngày đó tuyết lớn tung bay, Sư Muội rơi xuống từ đài cao, tựa như một mảnh nhỏ trong ngàn vạn óng ánh không hề thu hút.

Tuyết bay đầy trời, vô tận không dừng. Nên có ai quan tâm một đoá băng tinh sáu cạnh sắp sửa hòa tan, giống như phàm nhân đời đời vô tận, mấy chục năm từ khi sinh ra đến khi chết đi, trừ chí thân, có ai sẽ quan tâm một người bình thường sắp chết.

Trong tuyết lớn, trong khói lửa, Mặc Nhiên ôm Sư Muội hô hấp yếu dần, quỳ cầu Sở Văn Ninh nhìn Sư Muội một chút, cứu Sư Muội.

Thế nhưng Sở Văn Ninh cuối cùng vẫn quay người, lựa chọn nhìn về phía cánh đồng tuyết trắng ngần, lựa chọn tác thành đại nghĩa chúng sinh, thế là tình sư đồ, sớm mất đi.

Thật nực cười mà.

Sở Văn Ninh thích thứ gì, quan tâm thứ gì, theo đuổi thứ gì, đều nực cười như vậy.

Chẳng hạn như Sở Văn Ninh y thích nhìn mưa thường mây, thích thơ Đỗ Công, đối với trận nghiêm cần đến một loại kinh sợ.

Chẳng hạn như Sở Văn Ninh sẽ quan tâm xuân thảo vừa sống, thu thiên vừa chết, sẽ quan tâm chỗ nào có khói lửa, chỗ nào thứ dân không được sinh.

Lại chẳng hạn như Sở Văn Ninh luôn dạy bọn họ, có đạo người, chúng sinh đứng đầu, đã vì mạng.

Nhưng Mặc Nhiên nghĩ, chúng sinh con mẹ nó cút đi!

Những người kia hẳn không biết, không quan tâm, sống hay chết, với hẳn mà nói tính là cái gì?

Trong mưa Sở Văn Ninh sẽ lâm bầm không có nơi nào để đi, trong cỏ cây sẽ tung tóe nước mắt lưu dân, Mặc Nhiên hẳn không cảm nhận được. Với hẳn mưa chính là mưa bình thường, cỏ cây là cỏ cây tầm thường. Hai chữ ‘Thương sinh’ viết trên giấy, con mẹ nó ai quan tâm.

Cho nên hẳn nghĩ, Sở Văn Ninh dối trá, hèn hạ, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, lòng mang thiên hạ, nhưng lòng y nhỏ đến cực hạn, ngay cả vị trí cho đồ đệ cũng keo kiệt.

Về sau hẳn từng ép hỏi Sở Văn Ninh, hỏi y tâm người có đau không? Người có bất an không? Người nói chúng sinh dẫn đầu đã vì mạng, nhưng

người còn sống rất tốt, người để Sư Muội nghe người nói chết đi! Là người hại chết y, người là nguy quân tử, người lừa đảo!

Tâm người có đau không?

Lúc Sư Muội rơi xuống từ đài cao, hẳn đang gọi người mà, hẳn đang gọi sư tôn, người có nghe không? Người có nghe không? Vì sao người không cứu hẳn... Vì sao người không cứu hẳn! !

Sở Văn Ninh, tim của người làm bằng đá.

Người cho tới bây giờ...

Đều không để ý chúng ta.

Người không quan tâm... Người không quan tâm...

Chuyện sau này, chính là như vậy.

Sở Văn Ninh thành vua không ngại ở Tu Chân Giới người người kính yêu, không có ai quan tâm người đã chết, thi cốt của Sư Muội tựa như một thềm đá không đáng nhắc tới, bị bên thắng giẫm đạp.

Y dùng một đồ đệ thiên chất không đủ, đổi lấy thiên hạ thái bình, cái gọi là thiên hạ thái bình.

Không có ai sẽ nói y sai.

Chỉ có Mặc Nhiên nhìn thấy mũ miện trên trán y, huy hoàng như vậy, là từ xương cốt người chết đúc thành, là công sức của Sư Muội đã chết.

Hận đến phế phủ.

“Này, tiểu tiên quân.”

“Này — “

Bỗng nhiên có một bàn tay ấm áp, sờ lên trán hẳn. Mặc Nhiên cả kinh, thoát khỏi hồi ức đen tối, bỗng mở mắt ra.

Trước mặt là khuôn mặt trường diễm như hoa sen, sáng như lưu hà kiều nộn. Một Vũ Dân tiên sứ chẳng biết lúc nào đã đi tới trước mặt hẳn, hướng hẳn khẽ mỉm cười.

“Cơ hội tốt đẹp như vậy, tiểu tiên quân đang thất thần sao?”

“A, tiên tử tỷ tỷ đừng trách.” Mặc Nhiên lo lắng để người khác nhìn ra dị dạng, miễn cưỡng giữ vững tinh thần, hướng Vũ Dân tiên sứ cười nói, “Ta là người thích suy nghĩ kỳ quái, thấy nhóm tỷ tỷ tới, trong đầu ngóng trông

có thể được tuyển chọn, muốn mở mang kiến thức đào nguyên tiên cảnh như thế này, không khỏi ngơ ngẩn, thất lễ, thất lễ.”

Vốn lúc Mặc Nhiên thất thần hồi tưởng, Vũ Dân đã xuống bắt đầu tuyển chọn người thích hợp. Hắn đối một kiếp ở kiếp trước thật sự đầy bụng dây dưa, đến động tĩnh xung quanh cũng không cảm thấy.

Vũ Dân tiên sứ kia lại nở nụ cười xinh đẹp, nhưng mà vừa mới mở miệng, lại nói một câu khiến Mặc Nhiên làm sao cũng không nghĩ tới: “Ta thấy người linh lực thuần khiết, tu vi cùng tư chất cũng hiếm có, nếu người muốn đi chốn đào nguyên, vậy theo ta đi.”

Mặc Nhiên: “...”

Mặc Nhiên: “! ! !”

Đi chốn đào nguyên?

Kiếp trước rõ ràng chỉ có hai người Sư Muội cùng Sở Văn Ninh được tuyển chọn, vì sao đời này —

Biểu tình giật mình lộ rõ trên mặt hắn, dứt khoát bị lọt vào mắt xanh của Vũ Dân là một việc rất đáng kinh ngạc, bởi vậy người quanh mình cũng không có gì quái lạ, chỉ dùng ánh mắt ao ước mà nhìn hắn.

Mặc Nhiên bị Vũ Dân mang tới Đan Tâm Điện, lúc đầu kinh hoàng, trái tim hắn kịch liệt đập cũng chậm rãi bình ổn lại, trong mắt lại toát ra một tia cuồng hỉ không ai nhìn thấy.

Một kiếp này, quả nhiên có một chút chuyện thay đổi.

Mặc dù giờ khắc này hắn không biết những biến hóa này đến cùng là phúc hay họa, vì sao mệnh bàn lại thay đổi, nhưng ít ra hắn cũng có thể đi chốn đào nguyên, chỉ cần hắn đi theo Vũ Dân tu tập thuật pháp, đến lúc đó trách nhiệm tu bổ kết giới chưa chắc sẽ đặt lên người Sư Muội.

Hắn là kẻ thô lỗ, sống hai đời, cũng không biết cái gì gọi là chúng sinh dẫn đầu, đều vì mạt.

Nhưng Sư Muội là người đối xử hắn tốt nhất trên đời, đối người trước mặt này, cái gì cũng không còn trọng yếu.

Bao gồm một bộ túi da như mình, nửa sợi quy hồn.

Chỉ cần Sư Muội còn sống, hắn có thể không cần.

Nhưng mà, đợt Vũ Dân chọn xong, tụ tập trước Đan Tâm Điện, Mặc Nhiên lại phát hiện đội hình lần này hoàn toàn khác biệt kiếp trước .

Sư Muội vẫn trong số người được tuyển. Có điều, vì đang bế quan tu hành, Sở Văn Ninh vắng mặt trong lần tuyển chọn, cho nên người cuối cùng chọn trúng không có y, thay vào đó, vậy mà là môn hạ Tuyển Cơ trưởng lão tiểu đệ tử Hạ Tư Nghịch.

Càng làm Mặc Nhiên kinh ngạc là, Tiết Mông thế mà cũng nhận lời mời đến chốn đào nguyên, dùng lời tiên sứ thuật lại là: “Trên người người hình như có dư uy bội kiếm của Câu Trần thượng thần, có chút thú vị.”

Tiếng chuông Thông Thiên Tháp cách đó không xa mịt mờ vang lên, hùng hậu xa xăm, quanh quẩn cả Tử Sinh Đỉnh.

“Hạ Tu Giới Tử Sinh Đỉnh, chọn chỗ tiên quân có Tiết Tử Minh, Mặc Vi Vũ, Sư Minh Tịnh, Hạ Tư Nghịch, cả bốn người.” Vũ Dân tiên sứ dẫn đầu câu thông với Tiết Chính Ung, thả một con liêu ca truyền âm.

Nàng nhắc lên tay, để con chim lông vũ sáng rõ đứng ở đầu ngón tay, ca giọng tiếp tục nói: “Hôm nay thấy bốn người này, thiên tư phù hợp, bản tính thuần chất, vì lương nhân diệu tài. Đặc biệt báo cáo thượng tiên.”

Dứt lời, chim bay đi. Liêu ca nhớ kỹ lời nàng nói, cánh chim cường kiện vỗ, rất nhanh biến mất ở trời cao mênh mông.

Đi chốn đào nguyên tu luyện tiên thuật, so cầu được thần võ càng khó hơn, không có ai sẽ từ chối. Lại bởi vì luyện tiên thuật là vì chống lại kết giới Quỷ giới tán loạn, đây là việc tu tiên giả đảm đương, càng không có ai có thể từ chối.

Thời gian tu hành ngắn thì mấy tháng, lâu thì ba năm, đều không rõ ràng.

Vũ Dân cũng không phải là không rõ nhân tình, thấy cuối năm sắp tới, cố ý để bọn hắn đón giao thừa vui vẻ, sau đó mới dẫn bọn hắn đến Cửu Hoa Sơn chốn đào nguyên.

Mặc Nhiên nghĩ đến không lâu sẽ được cùng Sư Muội đi tới đào nguyên tu luyện, không khỏi vui sướng trong lòng. Nhưng loại vui sướng này không tiếp tục quá lâu, liền chậm rãi biến mất. Hắn mới đầu còn không rõ vì cái gì, thẳng đến một ngày đi ngang qua chân núi phía nam Tử Sinh Đỉnh, hắn ngẩng đầu nhìn đến kết giới nghiêm hợp ở Hồng Liên Tà Thủy .

Bước chân Mặc Nhiên không nhịn được chậm lại, cuối cùng bất động, đứng ở chỗ cũ, ngửa đầu nhìn núi xa mây khói mênh mông.

Sở Văn Ninh bế quan đã hơn ba tháng.

Một kiếp này, cừu hận đối người này tựa hồ dần dần nhạt đi... Dù cho lặp đi lặp lại nói với chính mình, không nên quên về mặt Sở Văn Ninh vứt bỏ hân và Sư Muội, nhưng có lúc, vẫn nhịn không được trắc ẩn, ý loạn như tê dại.

Hạ Tư Nghịch đi cùng hân, lúc này thấy vẻ mặt Mặc Nhiên khác thường, lại thấy hân nhìn chăm chăm Nam Phong đến xuất thần, cảm thấy khẽ nhúc nhích, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tiểu sư đệ, người nói trước khi chúng ta đi, y có ra không?”

“... Y?”

“À.” Mặc Nhiên sửng sốt một chút, lấy lại tinh thần, cười cười với Sở Văn Ninh, những ngày qua ở chung, hân cảm thấy tiểu sư đệ này quả thực nhu thuận hiểu chuyện, cũng rất yêu thích, “Ta nói sư tôn ta, chính là Ngọc Hành trưởng lão.”

Sở Văn Ninh: “Thì ra là thế...”

Mặc Nhiên thở dài, lẩm bẩm nói: “Y xưa nay không có bế quan lâu như vậy đâu. Chẳng lẽ ở Kim Thành Trì, thật sự bị thương nặng sao?”

Lâu nay, đây là lần đầu hân chủ động nhắc tới sư tôn mình.

Sở Văn Ninh rõ ràng đã biết là không thể, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: “Người...thật sự có chút nhớ y rồi?”

[Husky] Chương 56: Bốn toạ làm sủi cỏ

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

(Chu: Từ giờ bọn mình quyết định thay đổi một chút so với những chương khác nhé :’>)

Mặc Nhiên bị hỏi như thế, vẻ mặt có chút giật mình lo lắng.

Ta nhớ y sao?

Dù kiếp trước ân oán khắc sâu, không thể sơ giải, nhưng đời này Sở Văn Ninh lại còn chưa từng làm chuyện có lỗi với hắn, ngược lại trong nghịch cảnh nhiều lần tương hộ, bản thân rơi vào một thân đau ốm.

Hắn nửa ngày mới chậm rãi nói: “Ừm... Y mấy lần bị thương, tất cả đều vì ta...”

Sở Văn Ninh nghe hắn nói như vậy, cảm giác trong lòng hơi ấm, vừa định nói cái gì với Mặc Nhiên, lại nghe hắn nói nửa câu sau.

“Ân tình này quá nặng, ta chỉ mong có thể giúp y mau khỏe lại, không muốn nợ y quá nhiều.”

Ấm áp trong lòng tựa hồ chết đi, không nhúc nhích, ngưng tụ thành băng.

Sở Văn Ninh cứng đờ một hồi, mới phát giác được mình buồn cười đến cực điểm.

Mặc Nhiên cũng đã sớm nói bất quá là tình sư đồ mà thôi, là tự y, có một chút xúi hi vọng đã vầng đầu, ngọn lửa bay nhảy trong não, cuối cùng đốt thành tro cũng trách không được người khác.

Sở Văn Ninh cười cười, nụ cười hết sức khó coi, đọng phải một mũi tro.

“Người cũng đừng nghĩ quá nhiều, nếu người là đồ đệ của y, thì có cái gì nợ với không nợ. Tất cả đều là chính y cam tâm tình nguyện.”

Mặc Nhiên chuyển con mắt nhìn y: “Người đó, tuổi còn nhỏ, đã xụ mặt học theo người lớn nói chuyện.” Nói liền mỉm cười vò đầu y.

Sở Văn Ninh bị hấn xoa xoa, lúc đầu còn cười, càng về sau trong hốc mắt chậm rãi nâng lên tầng nước, y nhìn khuôn mặt trẻ tuổi xán lạn trước mắt, nhẹ nói: “Mặc Nhiên, ta không chơi với người, người buông tay.”

Mạch trong đầu Mặc Nhiên quá thô, chưa từng cảm thấy vẻ mặt y kỳ lạ. Huống chi ngày bình thường cười đùa cùng “Hạ Tư Nghịch” đã quen, bởi vậy hấn vẫn cứ đùa đùa nhỏ nhéo nhéo gương mặt trơn mềm của Sở Văn Ninh, nhẹ nhàng kéo khoe miệng y ra, làm mặt quý.

“Phụt, sao tiểu sư đệ lại nổi giận rồi?”

Sở Văn Ninh nhìn đứa bé ngây thơ bên trong đôi mắt đối phương, bị đùa nghịch ra nụ cười xấu như vậy, giống như là một quái vật đáng buồn lại buồn cười.

“Buông tay.”

Hấn cũng không cảm thấy, đùa y như thường ngày: “Được rồi được rồi, đừng tức giận, sau này không nói người giống người lớn có được hay không? Nào, làm hoà, gọi tiếng sư ca đi ~ “

“Người buông ra...”

“Ngoan, gọi một tiếng sư ca, một hồi mua bánh quế cho người ăn.”

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, lông mi khẽ run, âm thanh có chút khàn khàn.

“Mặc Nhiên, ta không nói đùa, ta thật sự không muốn chơi với người, người buông ta ra, người buông tay, có được không?” Lông mày dài nhỏ của y nhíu lại, bởi vì nhắm mắt nên không rơi lệ, nhưng cổ họng đã nghẹn ngào, “Mặc Nhiên, ta đau...”

Quá đau, trong lòng có một người, y cẩn cẩn thận thận giấu hấn vào chỗ sâu nhất ở đáy lòng, không thích mình cũng được, chỉ cần có thể yên lặng nhớ tới, che chở người kia, không chiếm được cũng được, như thế nào cũng được.

Nhưng tất cả dịu dàng người kia đều cho người khác, để lại cho y một thân đầy gai. Y che hấn trong lòng, người kia khẽ động, tim liền ồ ạt chảy máu, từng ngày từng ngày, vết thương cũ chưa lành, vết thương mới lại có.

Thế là y biết, dù không cầu được, nhưng chỉ cần trong lòng vẫn có người kia một ngày, thì sẽ đau một ngày.

Y không biết mình còn có thể chịu đựng đau đớn này bao lâu, không biết mình khi nào sẽ sụp đổ.

Mặc Nhiên rốt cục cảm thấy không đúng, hơi lo lắng buông lỏng tay, sờ khuôn mặt hơi đỏ lên của hắn, luống cuống tay chân không biết nên làm sao cho tốt. Sở Văn Ninh đột nhiên cảm thấy, kỳ thật nhỏ đi, cũng tốt.

Tốt xấu có thể không hề cố kỵ kêu một câu đau, bày ra một tác mềm mại.

Tốt xấu có thể làm hắn sẵn sóc mình một chút.

Đó là những thứ y đã từng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chớp mắt, giao thừa đã đến. Đây là thời khắc nhàn nhã náo nhiệt nhất ở Tử Sinh Đình trong một năm, chúng đệ tử dán bùa đào, quét tuyết đọng, chường muống sư phó Mạnh Bà Đường bận rộn từ sớm đến muộn, chuẩn bị thịnh yến trân quý cuối năm, từng trưởng lão cũng đều dùng pháp thuật mình am hiểu vì mọi người tăng thêm năm vị. Chẳng hạn như Tham Lang trưởng lão hóa một ao nước suối thành rượu ngon. Tuyền Cơ trưởng lão thì thả hơn ba ngàn con chuột lửa mình thuần dưỡng, để bọn chúng thủ ở các nơi trong môn phái, làm cho mọi người ấm áp. Lộc Tồn trưởng lão, hắn hạ phù chú lên đồng người tuyết, để chúng chạy loạn khắp núi, gặp người liền hô “Tân xuân vui vẻ” .

Mọi người không trông cậy Ngọc Hành trưởng lão có thể làm thứ gì, sự thật, Ngọc Hành vẫn đang bế quan, qua thời gian dài, không hề xuất hiện trước mặt mọi người.

Duy chỉ có Tiết Mông đứng bên cửa sổ, ngửa đầu nhìn lên bầu trời chẳng biết cánh hoa hải đường lả tả bay xuống lúc nào, như có điều suy nghĩ nói: “Qua hôm nay, chúng ta sẽ phải đi, xem ra vẫn không có cơ hội khi rời đi gặp người một lần... Không biết giờ khắc này sư tôn đang làm gì?”

“Khẳng định là đang tu hành.” Mặc Nhiên cắn một miếng táo, mơ hồ không rõ nói, ” Lại nói, buổi tối tất cả trưởng lão đều diễn tiết mục. Thật sự là đáng tiếc, nếu sư tôn ở đây, người cũng phải đi, không biết người có thể diễn cái gì.”

Dứt lời, tự nở nụ cười: “Chắc là diễn ‘Tức giận’ như thế nào nhỉ?”

Tiết Mông trừng hăn: “Sao không diễn ‘Đánh chết Mặc Vi Vũ’ như thế nào?”

Gần sang năm mới, Tiết Mông mở trò đùa cay nghiệt, Mặc Nhiên cũng không giận, chợt nhớ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi, hôm nay người có nhìn thấy tiểu sư đệ không?”

“Người nói Hạ Tư Nghịch?” Tiết Mông nói, “Không có nhìn thấy, người ta dù sao cũng là môn đồ của Tuyền Cơ, ngày nào cũng ở với chúng ta, Tuyền Cơ đã không so đo, nếu ăn tết cũng bên chúng ta, sư phụ nó sẽ bị chọc giận mà chết đi mất.”

Mặc Nhiên cười ha ha một tiếng nói: “Nói cũng phải.”

Hồng Liên Thủy Tạ, tà dương gần muộn.

Sở Văn Ninh nắm một viên thuốc cẩn thận xem xét. Tiết Chính Ung ngồi đối diện y, Sở Văn Ninh chưa từng mời ông uống trà, ông đành tự rót cho mình, còn không khách khí ăn bánh ngọt trong đĩa của người ta.

Sở Văn Ninh trừng mắt liếc ông một cái, ông không cảm giác chút nào, mà nhai bánh ngọt, nói: “Ngọc Hành này, người đừng nhìn nữa, mặc dù Tham Lang độc miệng, nhưng tâm nhân không xấu đâu. Làm sao hăn có thể hại người.”

“... Tôn chủ nghĩ đi đâu vậy.” Sở Văn Ninh thản nhiên nói, “Ta chỉ là đang nghĩ, Tham Lang trưởng lão đã hao tâm tổn trí nghiên cứu ra đan dược có thể để cho ta khôi phục một ngày, vậy vì sao hăn không dứt khoát luyện thêm mấy cái? Nếu cần, có thể dùng.”

“Ai da, nào có dễ dàng như vậy.” Tiết Chính Ung nói, “Loại thuốc này dược liệu cần thiết thập phần hiếm thấy, hăn luyện chế ra ba viên, đã rất hao tổn. Không phải kế lâu dài.”

“Vậy à.” Sở Văn Ninh trầm ngâm nói, “Thì ra là thế, đa tạ hăn.”

“Ha ha.” Tiết Chính Ung khoát khoát tay, “Hai người các người kỳ thật rất giống nhau, miệng nói khó nghe, tâm nhân lại không xấu.”

Sở Văn Ninh liếc ông một cái, cũng không nói, châm cho mình một ly trà, ăn viên đan dược có thể khiến y hồi phục hình thể trước kia một ngày.

Tiết Chính Ung lại muốn ăn một khối bánh ngọt, nhưng bị Sở Văn Ninh đè tay xuống.

“Tại sao?” Tôn chủ bất mãn nói.

Sở Văn Ninh nói: “Của ta.”

Tiết Chính Ung: “...”

Màn đêm buông xuống, đệ tử Tử Sinh Đình đều lục tục đi tới Mạnh Bà Đường. Mỗi trưởng lão mang theo đồ đệ ngồi cùng một chỗ, nhào bột mì làm sủi cảo, người tuyết cùng chuột lửa xuyên qua đám người, truyền giúp bọn họ bình muối, bột tiêu cay, đĩa hành thái, hoặc là những thứ khác.

Mỗi bàn đều phi thường náo nhiệt, hoan thanh tiểu ngữ, chỉ có bàn của Ngọc Hành trưởng lão, đồ đệ đầy đủ, sư phụ lại vắng mặt.

Tiết Mông nhìn bên cạnh một chút, thở dài: “Ta nhớ sư tôn.”

Sư Muội ôn thanh nói: “Không phải mấy ngày trước sư tôn viết tin, bảo chúng ta tự ăn tết, ở chốn đào nguyên chăm chỉ tu hành, đợi người xuất quan, sẽ đến gặp chúng ta à?”

“Nói thì nói như thế, nhưng lúc nào người mới xuất quan...”

Than thở, ánh mắt buồn bã ỉu xiu liếc qua cửa sảnh, bỗng nhiên sững sờ, người bỗng ngồi thẳng, như mèo con tròn tròn mắt, nhìn phía cửa Mạnh Bà Đường.

Huyết sắc cấp tốc rút đi rồi lại nổi lên, mặt Tiết Mông phấp hồng, trong mắt sáng ngời, thật sự kích động nói lắp bắp không nên lời: “Là...là... là...”

Mặc Nhiên cho là dị thú quý hiếm Tuyền Cơ trưởng lão nuôi chạy ra ngoài trợ hứng, cảm thấy Tiết Mông kiến thức nông cạn, ngạc nhiên. Không khỏi buồn cười nói: “Có cái gì? Nhìn người như thế, gặp thần tiên há, có cái gì kinh — “

Hắn cười hì hì quay đầu, thờ ơ nhắc mắt.

Chữ “hãi” phía sau, vô luận thế nào cũng không nói ra miệng.

Ngoài cánh cửa đại đường mở rộng, trong gió tuyết, Sở Văn Ninh một bộ bạch y, khoác áo choàng đỏ tươi, tu nhả nghiêng người thu ô, nhẹ nhàng hát tuyết xuống, sau đó nhắc mi lên, lộ ra đôi mắt phượng dài nhỏ minh duệ, thản nhiên nhìn bọn hắn.

Cái nhìn này, đợi Mặc Nhiên cảm thấy, hắn phát hiện tim mình đập rộn lên, lòng bàn tay rịn mồ hôi trộm, hô hấp cũng không tự chủ nhẹ nhàng chậm

chạp.

Mạnh Bà Đường dần dần tỉnh mạch. Sở Văn Ninh ngày thường xuất hiện ở Mạnh Bà Đường, các đệ tử đã không dám ồn ào, huống chi y bế quan đã lâu, lúc này xuất hiện trong đêm tuyết giao thừa, nhiễm sương tuyết khiến khuôn mặt y càng là trong sạch tuấn mỹ, ánh mắt càng đen nhánh sâu đậm. Mặc Nhiên đứng dậy, lẩm bẩm nói: “Sư tôn...”

Tiết Mông âm âm đứng lên, giống một con mèo con chạy nhanh về phía Sở Văn Ninh, vừa hô hào “Sư tôn!” Vừa nhào vào lòng Sở Văn Ninh.

Y phục Sở Văn Ninh trong tuyết thấm cực lạnh, nhưng vẻ mặt Tiết Mông, quả thực giống ôm lấy hoa đào tháng ba, lửa than tháng mười, ấm áp không chịu nổi, một mực la hét: “Sư tôn, người rốt cục cũng ra, ta còn tưởng trước khi đi không nhìn thấy người, người quả nhiên vẫn thương bọn ta, sư tôn sư tôn...”

Sư Muội cũng đi qua, hơi cúi xuống, mặt lộ vẻ vui mừng: “Cung nghênh sư tôn xuất quan.”

Sở Văn Ninh vỗ vỗ đầu Tiết Mông, lại hướng Sư Muội nhẹ gật đầu: “Vi sư đến chậm chút, đi thôi, cùng các người đón giao thừa.”

Y ngồi vào bữa tiệc, ngồi cạnh Tiết Mông, đối diện Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh vừa đến, ban đầu náo nhiệt hân hoan, đám người liền khôi phục vẻ quen thuộc ngày xưa, đều nghiêm chỉnh ngồi cùng sư tôn. Trước bàn tĩnh mạch đến quý dị.

Trên bàn đặt bột mì làm bánh, nhân thịt, trứng gà, các loại nguyên liệu nấu ăn, còn có một tiền đồng mới tinh.

Mặc Nhiên có trù nghệ tốt nhất trong bọn họ, bởi vậy mọi người quyết định để hắn chỉ huy.

“Vậy thì, ta cung kính không bằng tuân mệnh.” Mặc Nhiên cười nói, “Mọi người biết cán bột không?”

Không ai lên tiếng.

“... Được rồi, ta cán bột.” Mặc Nhiên nói, “Sư Muội, huynh làm hoành thánh ngon nhất, nhân bánh sủi cảo cũng không khác biệt, huynh làm nhân bánh đi.”

Sư Muội do dự một hồi, nói: “Cái này. . . vẫn hơi khác, ta sợ ta làm không tốt.”

Sở Vãn Ninh thản nhiên nói: “Có thể ăn là được, không cần lo.”

Sư Muội cười nói: “Vậy được rồi.”

“Tiết Mông ngươi lấy nước, xắn tay áo làm cái gì. Đừng gây cản trở là được.”

Tiết Mông: “.....”

“Về phần sư tôn.” Mặc Nhiên cười nói, “Không bằng sư tôn ngồi bên cạnh uống trà nhé?”

Sở Vãn Ninh lạnh lùng nói: “Ta làm sủi cỏ.”

“Hả?” Mặc Nhiên giật mình, cho là hai tai mình bị nghẽn ngang, “Người muốn làm gì?”

“Ta nói, ta làm sủi cỏ.”

Mặc Nhiên: “.....”

Hắn bỗng nhiên muốn hai tai mình bị điếc.

[Husky] Chương 57: Bốn toạ ghét nghe quân đánh đàn

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Ai ngờ Sở Văn Ninh làm sủi cỏ mặc dù tay nghề vụng về, nhưng đồ làm ra thể mà không kém, từng chiếc bánh sủi cỏ mượt mà đáng yêu được ngón tay y nắn ra, chình chình tề tề đặt trên bàn.

Ba đồ đệ cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

“Sư tôn vậy mà biết làm sủi cỏ...”

“Ta không phải đang nằm mơ chứ?”

“Bọc còn rất tốt.”

“Oa...”

Bọn họ nhỏ giọng thầm thì tất nhiên chạy không khỏi thính lực của Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh ngậm miệng, lông mi rủ xuống, mặc dù mặt vẫn không có biểu tình, nhưng vành tai lại đỏ ửng.

Tiết Mông không nhịn được, hỏi: “Sư tôn, đây là lần đầu tiên người làm sủi cỏ sao?”

“... Ừm.”

“Vậy sao lại gói đẹp mắt như vậy.”

“... Làm giống cơ giáp, có điều niết thêm mấy nếp gấp mà thôi, cái này có gì khó.”

Mặc Nhiên cách bàn gỗ nhìn y, dần dần có chút xuất thần.

Đời trước lần duy nhất hắn thấy Sở Văn Ninh động tay làm bánh bột, là sau khi Sư Muội qua đời, ngày đó Sở Văn Ninh đi vào phòng bếp, chậm rãi gói hoành thánh mà Sư Muội khi còn sống làm giỏi nhất.

Nhưng chưa kịp vào nồi, đã bị Mặc Nhiên mất lý trí đổ hết xuống đất, hoành thánh trắng bóc rơi rớt lăn trên đất.

Mặc Nhiên cũng không nhớ kỹ những hoành thánh kia gói đẹp hay là tròn, là đẹp hay là xấu.

Chỉ nhớ rõ về mặt Sở Văn Ninh khi đó, không nói một lời nhìn mình, gương mặt còn dính bột mì, nhìn qua lạ lẫm, có chút mờ mịt, thậm chí có chút ngu ngốc...

Khi đó Mặc Nhiên cho là y sẽ nổi giận, nhưng Sở Văn Ninh cuối cùng cũng không nói gì, y chỉ cúi người, cúi đầu đem những hoành thánh dính đầy đất, từng bước từng bước, yên lặng nhặt lên, đặt cùng một chỗ, sau đó, tự mình vứt đi.

Khi ấy đó Sở Văn Ninh, đến tột cùng là tâm tình thế nào?

Mặc Nhiên không biết, hẳn chưa từng nghĩ, không muốn nghĩ, kỳ thật, cũng không dám nghĩ.

Sủi cảo gói kỹ, được người tuyết nhỏ bưng đi phòng bếp đun sôi, Sở Văn Ninh dựa theo tập tục, nhét một tiền đồng vào bên trong, người ăn phải sẽ có vận khí tốt.

Người tuyết rất mau nấu xong sủi cảo bưng về, trong khay mộc còn đặt dấm liêu chua cay.

Tiết Mông nói: “Sư tôn ăn trước.”

Sở Văn Ninh không từ chối, y kẹp một sủi cảo, đặt vào trong chén mình, nhưng lại không ăn, mà là kẹp ba cái, theo thứ tự cho Tiết Mông, Mặc Nhiên cùng Sư Muội.

“Tân xuân vui vẻ.” Sở Văn Ninh thản nhiên nói.

Các đồ đệ sững sờ, lập tức đều nở nụ cười: “Sư tôn, tân xuân vui vẻ.”

Nhắc tới cũng thật sự khéo, chỉ là sủi cảo thứ nhất, Mặc Nhiên liền ‘băng’ một tiếng cắn được tiền đồng, hẳn thực sự vội vàng không kịp chuẩn bị, thiếu chút nữa vỡ nửa cái răng.

Sư Muội nhìn hẳn một mặt nhe răng trợn mắt khổ sở, nở nụ cười: “A Nhiên năm mới sẽ có vận khí tốt.”

Tiết Mông nói: “Hứ, vận khí cái cứt chó.”

Mặc Nhiên nước mắt đầm đìa: “Sư tôn, gấp sủi cỏ cũng quá chuẩn rồi, mới cái thứ nhất, đã mang đến...”

Sở Văn Ninh nói: “Nói chuyện cẩn thận.”

Mặc Nhiên: “Con cần phải đầu lười.”

Sở Văn Ninh: “.....”

Mặc Nhiên xoa quai hàm, nhấp một hớp trà Sư Muội đưa tới, cuối cùng hoãn lại, nói đùa: “Ha ha, không phải sư tôn nhớ kỹ trong sủi cỏ nào có tiền đồng, cố ý cho con đấy chứ?”

“Người nghĩ rất đẹp.”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói, sau đó cúi đầu xuống, bắt đầu ăn.

Nhưng không biết có phải Mặc Nhiên ảo giác hay không, hắn nhìn thấy mặt Sở Văn Ninh dưới ánh nến ấm áp, tựa hồ có chút đỏ lên.

Sau sủi cỏ, bữa tối phong phú được chương muống đầu bếp rất nhanh bưng ra một bàn, gà vịt thịt cá trầu nặng bày đầy bàn.

Mạnh Bà Đường ngày càng náo nhiệt, Tiết Chính Ung cùng Vương phu nhân ngồi ở thủ tịch, để người tuyết nhỏ đi từng bàn phát hồng bao.

Một người tuyết nhỏ không ngừng đụng đầu gối Sở Văn Ninh, đá đặt thành con mắt lạnh lợi mà nhìn chăm chăm vào y.

Sở Văn Ninh giật mình: “Sao vậy, ta cũng có à?”

Tiếp nhận hồng bao mở ra, bên trong là một lá vàng giá trị không nhỏ, y có chút im lặng, ngẩng đầu nhìn Tiết Chính Ung, thấy hán tử bình thường kia cười hì hì nhìn mình, còn giơ ly rượu trong tay lên, xa xa mời một ly.

Thật ngốc.

Nhưng cảm thấy Tiết Chính Ung thực sự... Thực sự...

Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm ông trong chốc lát, khóe miệng nhin không được vẽ ra một tia cười, cũng giơ rượu của mình lên, hướng tôn chủ, uống một hơi cạn sạch.

Tất cả lá vàng đều phân cho đồ đệ, qua ba lần rượu, trên đài trình diễn không ngừng, một bầu không khí hoạt lạc.

Chủ yếu là ba hài tử tựa hồ không còn sợ y như vậy.

Về phần Sở Văn Ninh, từ trước đến nay ngàn chén không say.

“Sư tôn sư tôn, ta xem tướng tay cho người nha?”

Dẫn đầu uống rượu đầu óc có chút không rõ ràng lắm, là Tiết Mông.

Cậu cầm tay Sở Văn Ninh, kéo đến trước mắt nhìn kỹ. Nếu không phải cậu đã có ba chén rượu vào trong bụng, có cho cậu mười lá gan cũng không dám mạo phạm như vậy.

“Mệnh tuyến dài lại đứt quãng, thân thể không quá tốt.” Tiết Mông thì thầm, “Dễ mắc bệnh.”

Mặc Nhiên cười ha ha nói: “Rất chuẩn.”

Sở Văn Ninh trừng mắt hắt một cái.

“Ngón áp út thon dài, sư tôn người rất có vận phát tài.”

“Ba tuyến đồng nguyên, nhánh cuối cùng tình tuyến rơi vào trí tuyến, nguyện ý vì tình hi sinh...” Tiết Mông sững sờ nhìn một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi, “Thật hay giả?”

Mặt Sở Văn Ninh đều xanh, cắn răng nói: “Tiết Tử Minh, ta thấy người chán sống rồi.”

Tiết Mông uống say không hay biết, chất phác cười một tiếng, tiếp tục xem, sau đó nhắc tới: “A, còn có, tình tuyến có hình văn ngược, hơn nữa còn ở dưới ngón áp út, sư tôn, ánh mắt nhìn người không chuẩn lắm. . .có lẽ là một kẻ có mắt như mù...”

Sở Văn Ninh rút cuộc nhịn không được, phẫn nộ quất tay, phất tay áo muốn đi.

Mặc Nhiên buồn cười muốn chết, ôm bụng vui vẻ nửa ngày, bỗng nhiên đối diện ánh mắt lạnh lùng tức sát của Sở Văn Ninh, cố gắng đình chỉ, xương sườn co lại đến phát đau.

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Người cười cái gì? Có gì buồn cười?”

Buồn bực muốn rời khỏi, ống tay áo lại bị Tiết Mông kéo lại. Ngay sau đó Mặc Nhiên liền cười không nổi, Tiết Mông mơ mơ màng màng một tay kéo Sở Văn Ninh xuống, vùi đầu vào ngực Sở Văn Ninh, tay ôm eo y, trán dựa vào vạt áo sư tôn, cọ cọ vô cùng thân mật.

“Sư tôn...” Tiếng nói thiếu niên mềm nhũn, mang theo chút ý vị nũng nịu, “Đừng đi mà, đến, lại uống một chén.”

Sở Văn Ninh nhìn mà ghen hòng.

“Tiết Tử Minh! ! Người, người quả thực hồ nháo, mau buông ta ra!”

Nào đoán được, người tuyết nhỏ trên đài bỗng nhiên chạy xuống, hoá ra là Tham Lang trưởng lão biểu diễn múa kiếm kết thúc, theo trình tự, hẳn là đến lượt Sở Văn Ninh.

Lần này không ổn, ánh mắt mọi người đều tụ lại trên người Sở Văn Ninh, nhìn thấy Tiết Mông sau khi uống say dám can đảm ôm eo Ngọc Hành trưởng lão, chôn đầu trong ngực đối phương chơi xấu, chúng đệ tử nhao nhao kinh ngạc đến cực điểm, có người thậm chí cầm đũa cũng ngược, không chớp mắt nhìn chăm chăm góc này.

Sở Văn Ninh: “.....”

Trong nhất thời tràng diện xấu hổ cực kỳ, Ngọc Hành trưởng lão đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, chỉ có thể cứng tay cứng chân mặc kệ Tiết Mông ôm.

Tĩnh mạch hồi lâu, Mặc Nhiên bỗng khô cằn cười hai tiếng: “Không được, Tiết Mông, người cũng lớn như vậy rồi, còn làm nũng gì chứ?” Nói liền đưa tay túm người, “Đứng lên, đừng ôm sư tôn nữa.”

Tiết Mông không phải có chủ ý muốn làm nũng, chuyện này nếu lúc thanh tỉnh cậu mà còn nhớ kỹ, có thể tự đánh hai bạt tai.

Lúc này khả nhân men rượu say nồng, Mặc Nhiên nài ép lôi kéo hơn nửa ngày, mới kéo được cậu khỏi người Sở Văn Ninh.

“Ngồi xuống, nhìn đây là mấy?”

Tiết Mông nhìn Mặc Nhiên duỗi một ngón tay, nhúu mày đáp: “Ba.”

Mặc Nhiên: “.....”

Sư Muội nhin cười không được, cũng đùa cậu: “Ta là ai?”

“Huynh là Sư Muội mà.” Tiết Mông không kiên nhẫn trợn trắng mắt.

Mặc Nhiên cũng tham gia náo nhiệt: “Vậy ta là ai?”

Tiết Mông nhìn chăm chăm hẳn một hồi, nói: “Người là chó.”

“... ..” Mặc Nhiên cả giận nói, “Tiết Tử Minh ta không để yên cho người!”

Bỗng một bàn bên cạnh, có đệ tử không biết là gan lớn, hay là cũng uống nhiều chỉ vào Sở Văn Ninh, cười hì hì cao giọng hỏi một câu: “Thiếu chủ, vậy cậu nhìn xem, người đó là ai?”

Tửu lượng Tiết Mông thực sự không tốt, ngồi cũng ngồi không vững, nằm sắp trên bàn, kéo má, híp mắt nhìn Sở Văn Ninh thật lâu.

Sở Văn Ninh: “.....”

Tiết Mông: “.....”

Sở Văn Ninh: “.....”

Tiết Mông: “.....”

Giảng co hồi lâu, mọi người ở đây đều nghĩ Tiết Mông say quá rồi, muốn đi ngủ, bỗng nhiên cậu tươi cười rạng rỡ, lại muốn kéo tay áo Sở Văn Ninh.

“Thần tiên ca ca.”

Bốn chữ khí phách rõ ràng có thể nghe.

Chúng đệ tử: “.....”

“Phụt.”

Không biết là ai bật cười trước, ngay sau đó tất cả mọi người nhin không được, dù sắc mặt Sở Văn Ninh khó nhìn, tính tình lại kém, nhưng pháp không trách nhiều người, mọi người đoán chắc dù y không cao hứng, cũng không thể dùng Thiên Vấn quất mỗi người một lần đâu nhỉ? Thế là Mạnh Bà Đường phi thường náo nhiệt cười vang một mảnh, giữa rượu thịt tất cả mọi người chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn châu đầu ghé tai.

“Ha ha, thần tiên ca ca.”

“Ngọc Hành trưởng lão đẹp mắt như vậy, thật đúng là giống thần tiên.”

“Muốn ta nói, ta nghĩ tới một câu tục. Mỗi lần ta nhìn thấy ngài ấy, cũng nhin không được nghĩ đến câu đó.”

Có người hỏi: “Nói cái gì?”

“Trừ ba thước tuyết người quân, thiên hạ ai xứng bạch y.”

“... Vậy người thật sự rất tục.”

Sắc mặt Sở Văn Ninh chuyển từ trắng thành xanh từ xanh thành đen cuối cùng y quyết định ra vẻ trấn định, coi như không nghe thấy.

Dù sao y quen đối mặt mọi người xa lánh cùng kính sợ, không khí ngày lễ cùng cảm giác say bỗng nhiên nóng bỏng, khiến y lập tức không thể chống đỡ, liên tục bại lui. Đối mặt tình huống như vậy, y thực sự không biết nên có phản ứng gì, đành phải cố gắng trấn định.

Nhưng bên tai có chút đỏ, nửa khuôn mặt tuần tú của y như đóng băng ba thước .

Mặc Nhiên chú ý tới, mím môi, không nói, trong lòng không biết vì sao, bỗng nổi lên một cỗ phiền lòng ghen tỵ.

Hắn không phải không biết Sở Văn Ninh đẹp mắt, giống tất cả mọi người, hắn cũng hiểu, mặc dù Sở Văn Ninh anh tuấn, nhưng loại tuấn mỹ này giống một loại đao phủ sắc bén, khi không cười luôn luôn là sương tuyết lạnh lẽo, khiến người ta không dám lại gần.

Lấy tâm tình âm u hẹp hòi của hắn mà nói, Sở Văn Ninh tựa như một tô thịt đầy đủ hương vị, nhưng bị bày trong hộp cơm tàn tạ bẩn thỉu, đời này người mở hộp cơm ra, nếm mỹ vị bên trong, chỉ có mình. Hắn không cần lo lắng có người phát hiện nói món này ngon, thực tủy biết vị.

Thế nhưng tối nay, trong lò lửa ấm áp, dưới rượu trắng kích thích, nhiều ánh mắt đều đang ngó chừng hộp cơm đã từng không ai hỏi thăm.

Mặc Nhiên bỗng có chút khẩn trương. Hắn muốn che hộp cơm đi, hệt như đuổi ruồi, cường chế di dời những người ngấp nghé đồ ăn của hắn.

Nhưng bỗng ý thức được, đời này, tô thịt kia không phải của hắn. Hắn bưng hoành thánh óng ánh, rót cuộc đàng không, đi đuổi những con sói thèm nhỏ dãi thịt.

Mặc Nhiên bọn hắn không nghĩ tới Sở Văn Ninh thật sự sẽ giống trưởng lão khác, nghiêm túc chuẩn bị tiết mục chúc tết, y đi lên trên diễn tấu cổ cầm. Các đệ tử đầy vẻ sùng bái, có người nhỏ giọng nói: “Thật không nghĩ tới, Ngọc Hành trưởng lão thế mà lại đánh đàn...”

“Với lại đàn còn đặc biệt dễ nghe, ta đến không biết rõ vị thịt nữa đây.”

Mặc Nhiên không nói tiếng nào ngồi chỗ cũ, Tiết Mông đã ngủ, nằm trên bàn, hô hấp đều đều. Mặc Nhiên cầm bầu rượu bên tay cậu, rót đầy cho mình, một bên nghe một bên uống, một bên nhìn chăm chăm người trên đài đến xuất thần.

Bực bội trong ngực càng thêm cường thịnh.

Đời trước, Sở Văn Ninh không có diễn tấu khúc gì trong thịnh yến giao thừa đoàn tụ.

Bộ dáng y đánh đàn , rất ít người từng thấy qua.

Chắc là lúc đó, bị Mặc Nhiên giam lỏng, Sở Văn Ninh thực sự hơi buồn trong lòng, thấy trong đình có một cỗ cầm đồng mộc, liền ngồi trên mặt đất, nhắm mắt phủ dây cung.

Tiếng đàn kia xa xăm trống vắng, chiêu hoàng dần điệp, khi Mặc Nhiên trở về, liền thấy Sở Văn Ninh ngồi trong sân, không nói ra được nhật nhõ yên tĩnh, thanh chính cao khiết.

Khi đó mình đối đãi y thế nào?

A, phải rồi.

Là theo tiếng đàn y đánh, trực tiếp xâm phạm nam nhân thanh lãnh này trong viện. Mặc Nhiên chỉ lo mình run rẩy cùng sáng khoái ngập đầu, không có quan tâm Sở Văn Ninh có bao nhiêu thống khổ khó chịu, thậm chí không quan tâm khi đó đã qua lập đông, sư tôn sợ lạnh như vậy, y phục lại bị xé, trên mặt đá lạnh như băng bị mình chà đạp đến không còn cách nào chịu nổi, hôn mê.

Sau đó điều dưỡng hơn mấy tháng, đều dưỡng tinh thần không trở về.

Khi đó Mặc Nhiên lạnh lẽo nói với y: “Sở Văn Ninh, về sau người, tuyệt đối không được đánh đàn trước mặt người khác. Người biết bộ dáng người đánh đàn có bao nhiêu...”

Hắn nhấp môi, tìm không thấy từ thích hợp, thế là không tiếp tục nói nữa.

Có bao nhiêu cái gì?

Rõ ràng là bộ dáng đoan trang bình thản, nhưng không biết tại sao, dù người ta không cách nào tự kiềm chế.

Sở Văn Ninh không nói một lời, bờ môi trắng bệch, nhắm đôi mắt lại, mày kiếm tức sát.

Mặc Nhiên giơ tay lên, do dự một chút, vuốt ve mi tâm nhú chặt của y. Động tác Đạp Tiên Quân tựa hồ nhu hòa, nhưng sao âm thanh vẫn lạnh lùng vô tình.

“Nếu người không nghe, bản tọa liền lấy dây xích khóa người trên giường, khiến người trừ việc cùng bản tọa lên giường, cái gì cũng không làm được. Bản tọa nói được thì làm được.”

Lúc ấy Sở Văn Ninh đáp lại thế nào?

Mặc Nhiên lại khó chịu uống một ngụm rượu, nhìn người trên đài, âm thầm hồi tưởng.

Hình như không nói gì.

Nhưng hình như mở mắt ra, lạnh lùng nói một chữ ——

“Cút.”

Hắn không nhớ rõ.

Cả đời kia của hắn, dây dưa với Sở Văn Ninh thời gian dài như thế, rất nhiều chuyện, cũng không rõ ràng như thế, không còn góc cạnh như thế.

Cuối cùng hắn kỳ thật chỉ thừa nhận một chuyện cảm thú tới cực điểm: Sở Văn Ninh là người của hắn, kể cả hắn không thích, nhưng người kia chỉ để hắn hủy hoại, chỉ để hắn xé nát. Hắn thà vò nát huyết nhục Sở Văn Ninh trong tay, giống sài lang hổ báo nhai nát hài cốt móc đi tặng phủ Sở Văn Ninh, cũng không để người khác đụng tới y.

Hắn muốn Sở Văn Ninh sinh sôi dục niệm trong máu, khớp xương hiện ra nguyên rủa, trong cơ thể chảy xuống nóng bỏng.

Không phải y thanh cao sao?

Sau đó thì sao? Còn không phải mở rộng hai chân, nằm dưới thân ác nhân nhất, trên giường bạo quân tàn bạo nhất, bị lửa nóng của nam nhân hung ác đòi mạng. Hắn làm bẩn y, trong cơ thể, ngoài cơ thể, đều bẩn.

Xé nát y phục, há dễ dàng mặc vào như vậy .

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, đốt ngón tay trắng bệch, trong lòng run sợ.

Hắn nghĩ đến chuyện đã qua, bên tai không nghe thấy tiếng hoan hô giao thừa náo nhiệt, không nghe thấy tiếng đàn của Sở Văn Ninh.

Trong đầu của hắn chỉ còn lại một âm thanh gần như điên cuồng lãnh khốc, phá gió mà đến, xoay quanh thật lâu.

“Địa ngục thật lạnh, Sở Văn Ninh, người đến tuần ta đi.”

“Đúng vậy, người là thần, là ánh sáng, Tiết Mông Mai Hàm Tuyết bách tính đang đợi người chiếu sáng bọn hắn, Sở tông sư, thánh hiền à.” Âm thanh ngọt ngào cười nói, cười cười, đột nhiên ngoan lệ, giống như hai nửa linh hồn khác biệt, nổi trận lôi đình, “Nhưng ta thì sao! Người chiếu sáng ta sao! Sưởi ấm ta không? Vết sẹo trên người ta chỉ có mình người để lại! Thánh hiền, Sở Văn Ninh!”

“Ta muốn thân thể người, muốn mạng của người. Người muốn làm lửa cho bọn họ, ta lại muốn đưa người vào trong mộ ta. Cho người chỉ có thể chiếu hài cốt của ta, ta muốn để người, cùng ta mục nát một chỗ.”

“Tử sinh người cũng không thể thoát...”

Tiếng hoan hô chấn thiên vang lên.

Mặc Nhiên đột nhiên mở mắt ra, mồ hôi lạnh đã ướt đầm lưng.

Diễn tấu đã kết thúc, các đệ tử đều nhiệt liệt vỗ tay, Mặc Nhiên ngồi ở đó, cảm thấy trước mắt từng trận chột dạ, từng trận tái nhợt, hắn nhìn Sở Văn Ninh ôm cổ cầm đồng mộc chậm rãi đi xuống bậc gỗ.

Trong nháy mắt đó, lần đầu tiên trong kiếp này hắn, đột nhiên cảm giác hoang đường như vậy, đột nhiên cảm giác thấy kiếp trước mình dường như diên đại.

Kỳ thật Sở Văn Ninh cũng không xấu... Mình đây là...cần gì chứ?

Rượu mạnh vào cổ họng, cuối cùng mờ mịt luống cuống, cuối cùng khốn đốn vô tri, cuối cùng, say mê.

[Husky] Chương 58: Bốn toạ hơi hồ đồ rồi

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Kỳ thật tửu lượng Mặc Nhiên cũng không kém.

Nhưng mà, đêm giao thừa, trong lòng hẳn rõ ràng lo sợ, lại vì ra vẻ không có chuyện gì, cười hì hì uống cạn sạch năm hũ hoa lê bạch. Đến cuối cùng, ý thức hơi mơ hồ.

Sư Muội ôm lời chờ hẳn về, lúc ngã xuống giường, cổ họng Mặc Nhiên nhấp nhô, muốn gọi tên Sư Muội.

Nhưng mà, thói quen thực rất đáng sợ.

Qua nhiều năm như vậy, người bồi bên cạnh mình không phải ánh trắng sáng trong lòng, mà là con muỗi nhìn phát chán.

Vừa nói ra khỏi miệng, vẫn gọi người hẳn vốn cho rằng là cừu hận.

“Sở Văn Ninh...”

Mơ mơ màng màng.

“Văn Ninh...Ta...”

Sư Muội sững sốt một chút, quay đầu nhìn Sở Văn Ninh đứng cạnh cửa . Sở Văn Ninh vừa mới đưa Tiết Mông trở về phòng ngủ, lúc này bưng một bát canh giải rượu đến, vừa lúc nghe thấy được Mặc Nhiên thì thào.

Y kinh ngạc, sau đó lập tức tin là mình nghe lầm.

Dù sao Mặc Nhiên đều luôn gọi mình là sư tôn, gọi Sở Văn Ninh vậy thì thôi, về phần Văn Ninh ——

Y không khỏi nghĩ đến lần ở Hồng Liên Thủy Tạ, hai người ôm nhau ngủ, Mặc Nhiên trong lúc ngủ mơ rành mạch gọi hai chữ Văn Ninh, sau đó là nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Chẳng lẽ trong lòng Mặc Nhiên kỳ thật có chút...

Ý nghĩ này chưa kịp nghĩ sâu, liền bị y dập tắt.

Sở Văn Ninh xưa nay quả cảm dứt khoát, duy chỉ có chuyện tình cảm, y nghĩ, mình là kẻ nhu nhược dây dưa dài dòng.

“Sư tôn.” Đôi mắt phong vận tuyệt đại của Sư Muội sáng mềm mang theo chút ngờ vực, do dự mà nhìn y, “Người...”

“Hả?”

“... Kỳ thật cũng không có gì. Đã có sư tôn ở đây chăm sóc A Nhiên, vậy con, con đi trước.”

Sở Văn Ninh nói: “Chờ một chút.”

“Sư tôn còn có phân phó gì?”

Sở Văn Ninh nói: “Ngày mai các người, phải đi chốn đào nguyên rồi?”

“... Vâng.”

Sở Văn Ninh không có biểu tình gì, một lát sau, y nói: “Người đi nghỉ ngơi đi. Mấy người ở bên ngoài, phải chăm sóc lẫn nhau, còn có ——”

Y dừng một chút, mới nói: “Nhớ kỹ sớm trở về.”

Sư Muội rời đi.

Sở Văn Ninh đi đến bên giường, mặt không thay đổi đỡ Mặc Nhiên dậy, dứt từng muỗng canh giải rượu cho hắn uống.

Mặc Nhiên không thích vị chua, không uống bao lâu, đều phun ra. Sau khi phun ra ngược lại tỉnh mấy phần, mở mắt ra, nửa tỉnh nửa say chuẩn choáng nhìn Sở Văn Ninh, lâu bầu nói: “Sư tôn?”

“Ừm. Ta ở đây.”

“Phụt.” Không biết vì sao lại cười, lúm đồng tiền thật sâu, sau đó nói, “Thần tiên ca ca.”

Sở Văn Ninh: “.....”

Nói xong lại nằm sấp ngủ thiếp đi.

Sở Văn Ninh lo hắn cảm lạnh, canh giữ ở bên cạnh, thỉnh thoảng giúp hắn chỉnh chăn mền.

Ngoài phòng ngủ, rất nhiều đệ tử còn chưa ngủ, giới phàm tu có thói quen đón giao thừa, đại đa số người cũng còn trong phòng tốp năm tốp ba nói cười, chơi bài chín, hoặc là biến đổi pháp thuật.

Trước Đan Tâm điện treo cao thủy lậu tích tẩn, mang ý nghĩa canh giờ đã đến, các đệ tử nhao nhao ra ngoài phòng, bắt đầu thả pháo hoa, màn đêm trong chốc lát nở đầy hoa lửa bạc.

Mặc Nhiên trong mơ mơ màng màng, bị âm thanh đinh tai nhức óc bên ngoài đánh thức.

Mở mắt ra, đỡ thái dương đau đớn, thấy Sở Văn Ninh ngồi bên giường, gương mặt tuấn mỹ bình tĩnh không có quá nhiều biểu tình, thấy hẩn tỉnh, cũng chỉ nhàn nhạt nói: “Đánh thức người rồi?”

“Sư tôn...”

Sau khi thanh tỉnh không khỏi giật mình.

Tại sao lại là Sở Văn Ninh bồi bên cạnh mình? Sư Muội đâu?

Trong lúc ngủ mơ, mình không nói sai cái gì chứ?

Mặc Nhiên lo lắng bất an, nhìn trộm vẻ mặt Sở Văn Ninh, may mà Sở Văn Ninh như không có chuyện gì, hẩn hơi nhẹ nhàng thở ra.

Tiếng pháo nổ bên ngoài, hai người lúng ta lúng túng nhìn một hồi.

Sở Văn Ninh: “Đi ngắm pháo hoa không?”

Mặc Nhiên: “Sư Muội đâu?”

Hai câu nói cơ hồ đồng thời ra khỏi miệng.

Muốn hỏi hận, cũng không kịp rồi.

Mặc Nhiên hơi kinh ngạc, trợn to mắt, giống như xưa nay chưa từng biết y, nhìn chăm chăm mặt y hồi lâu.

Trầm mặc qua đi, Sở Văn Ninh dường như không để ý mà đứng dậy, lúc đẩy cửa đi ra ngoài, y nghiêng nửa gương mặt: “Đều muốn đón giao thừa, hẩn hẩn còn chưa ngủ, người đi tìm hẩn đi.”

Quả nhiên, mình xấu tính như vậy, coi như cực toàn bộ dũng khí, muốn hẩn cùng mình ngắm một buổi pháo hoa nở rộ, nhận được cũng chỉ sẽ là cự tuyệt.

Sớm biết đã không hỏi, thật mất mặt.

Trở lại Hồng Liên Thủy Tạ, Sở Văn Ninh một mình ngồi dưới cây hải đường quanh năm không đổi, một mình, khoác áo choàng chống lạnh, nhìn lên hoa lửa tươi sáng trên bầu trời.

Chỗ xa xa, là nơi ở ẩm áp đèn đuốc của đệ tử, hoan thanh tiểu nữ truyền đến, đều không có quá nhiều quan hệ đến y.

Y sớm đã thành thói quen.

Thế nhưng chẳng biết tại sao, tim rất buồn bực.

Đại khái là nhìn người khác náo nhiệt, mình lại thanh lãnh, liền phá lệ khó chịu.

Y im lặng không nói nhìn pháo hoa liên tiếp, một đóa hai đóa, mọi người chào hỏi giao thừa vui vẻ, ba tiếng năm thanh.

Sở Văn Ninh dựa vào gốc hoa, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên cảm giác có người xâm nhập kết giới.

Trong lòng y khẽ nhúc nhích, nhưng lại không dám mở mắt, đến khi nghe thấy tiếng hít thở dồn dập, còn có bước chân quen thuộc vang lên, dừng lại cách đó không xa.

Tiếng nói thiếu niên mang theo chút do dự.

“Sư tôn.”

Sở Văn Ninh: “.....”

“Ngày mai ta phải đi rồi.”

“...”

“Phải rất lâu mới có thể trở về.”

“...”

“Ta nghĩ đêm nay cũng không có chuyện gì, ngày mai lại phải dậy sớm, Sư Muội cũng đã ngủ, không đón giao thừa.”

Tiếng bước chân lại vang lên, lần này càng gần, gần trong gang tấc, ngừng lại.

Mặc Nhiên nói: “Cho nên nếu người còn muốn, ta...” Hắn mở miệng, câu sau bị tiếng pháo hoa náo nhiệt che giấu.

Sở Văn Ninh mở mắt, nâng ánh mắt, khi thấy ngân hà xán lạn giữa trời đêm, sương bạc hoa lửa tản mát, thiếu niên trẻ tuổi đẹp mắt đứng trước mặt mình, bảy phần thương hại ba phần thẹn thùng.

“...”

Sở Văn Ninh luôn cao ngạo, đối người khác vì đồng tình mà muốn làm bạn, xưa nay khinh thường. Nhưng lúc này, y nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy

không thể nói cự tuyệt được.

Đại khái là mình cũng bị rượu trắng làm mê tâm tính.

Thời điểm này, Sở Văn Ninh cảm thấy lồng ngực vừa chua xót, vừa ấm áp.

“Đã tới, ngồi xuống đi.” Cuối cùng, y lạnh nhạt nói, “Ta ngắm cùng người.”

Y ngửa đầu nhìn trời, vẻ mặt dường như nhạt nhẽo, nhưng mà ngón tay trong tay áo vì hồi hộp mà âm thầm nắm lại. Y không dám nhìn người bên cạnh quá gần, chỉ thấy pháo hoa phía chân trời, đêm dài đằng đẵng, hoa rụng rục rỡ.

Sở Văn Ninh nhẹ giọng hỏi: “Những ngày này, có tốt không?”

“Ừm.” Mặc Nhiên nói, “Quen biết một tiểu sư đệ đặc biệt khả ái, trong phong thư trước đó, cũng nói qua với sư tôn. Thương thế sư tôn thế nào?”

“Không đáng ngại. Người đừng tự trách.”

Một đóa pháo hoa âm âm vỡ vụn, tán thành ngũ quang thập sắc huy hoàng. Đêm đó đèn đuốc rục rỡ, tiếng pháo vang, trong hơi tuyết tràn ngập một tầng mùi khói thuốc thật mỏng. Bọn hắc ngòi dưới tàng cây đón giao thừa, Sở Văn Ninh không thích nói chuyện, Mặc Nhiên tìm chuyện nói với y, sau đó hơi mệt, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Mặc Nhiên tỉnh lại, phát hiện mình vẫn dưới tàng cây, gối lên đầu gối Sở Văn Ninh, trên người còn choàng một kiện áo choàng hỏa hồ mềm mại dày, áo choàng da lông mượt mà, thủ công tinh tế, chính là y phục chống lạnh của Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên giật mình, đưa mắt nhìn lên, nhìn thấy Sở Văn Ninh dựa vào thân cây ngủ, lông mi y rủ xuống, lông mi thon dài mềm mại theo hô hấp mà có chút rung động, giống như hồ điệp trong gió.

Hôm qua bọn hắc cứ như vậy ngồi dưới tàng cây ngủ thiếp đi sao?

Không phải chứ.

Dựa theo tính nết của Sở Văn Ninh, có mệt cũng sẽ trở lại trong phòng ngủ. Làm sao lại nguyện ý tùy tiện nghỉ ngơi dưới tàng cây, còn áo lông trên người mình...

Là y đắp cho mình sao?

Mặc Nhiên ngồi dậy, tóc đen như mực có chút tán loạn, trợn tròn mắt, khoác áo lông của Sở Văn Ninh lên, có chút mờ mịt không biết làm sao.

Hôm qua hẳn không tính là quá say, mặc dù có chút chuyện không nhớ rõ lắm, bất quá đại khái cũng có thể hồi tưởng.

Về phần chủ động chạy đến Hồng Liên Thủy Tạ, đón giao thừa cùng Sở Văn Ninh, hẳn cũng có chọn lựa khi ý thức thanh tỉnh.

Rõ ràng đã từng cảm hận người này như vậy, nhưng nghe y hỏi “Đi ngắm pháo hoa không?” Thời điểm, khi thấy y cô đơn quay người, một thân một mình cúi đầu rời đi.

Vậy mà lại cảm thấy khổ sở...

Nghĩ đến, dù sao thật lâu sẽ không gặp mặt, đời này thù oán không có sâu như vậy, Sở Văn Ninh cô độc như thế, ngẫu nhiên bởi y đến bình minh cũng không có liên quan gì.

Liền công khai đi tới.

Bây giờ quay đầu nhìn lại, cảm thấy mình thật là...

Chưa kịp nghĩ xong, Sở Văn Ninh cũng tỉnh.

Mặc Nhiên ngập ngừng nói: “Sư tôn.”

“... Ừm.” Nam nhân vừa tỉnh lại có chút cau mày, vịn trán, xoa xoa, “Người...còn chưa đi?”

“Ta, ta vừa tỉnh.”

Mặc Nhiên phát hiện miệng lưỡi xảo ngôn thiện biện linh lung của mình, gần đây mỗi lần gặp gương mặt hờ hững của Sở Văn Ninh, cũng dễ dàng nói lấp bấp, đầu lưỡi thắt nút.

Cứng ngắt một hồi, Mặc Nhiên mới nhớ tới áo choàng của Sở Văn Ninh còn khoác trên người mình, liền vội vàng cởi ra, luống cuống tay chân đặt lên vai đối phương.

Khi khoác áo choàng cho y, Mặc Nhiên chú ý tới mặc dù áo bào của Sở Văn Ninh ba tầng trong ba tầng ngoài, nhưng thiếu đi áo khoác chống lạnh, trong đất tuyết chung quy lộ ra chút đơn bạc.

Ý nghĩ này không khỏi khiến động tác của hắn càng thêm hoảng loạn, lúc thắt nút dây, tay chân vụng về thắt luôn ngón tay mình vào.

Mặc Nhiên: “.....”

Sở Văn Ninh nhìn hẩn một cái, đưa tay tháo ra, thản nhiên nói: “Để ta.”

“... Vâng.”

Lại lúng ta lúng túng bổ thêm một câu.

“Thật xin lỗi.”

“Không có gì.”

Mặc Nhiên đứng lên, do dự một hồi: “Sư tôn, ta phải đi chuẩn bị đồ đạc, rồi đi ăn điểm tâm, sau đó sẽ xuất phát.”

“Ừm.”

“... Cùng đi ăn cơm không?” Phi! Nói xong hẩn liền hận không thể cắn lưỡi tự sát! Hồ đồ cái gì! Làm gì lại đi mời Sở Văn Ninh?

Có lẽ là nhìn thấy sau khi Mặc Nhiên hỏi xong mặt lập tức hiển hiện hối hận, Sở Văn Ninh dùng chốc lát, nói: “Không cần. Người đi đi.”

Mặc Nhiên sợ ở lâu với y, sẽ nói ra câu gì càng kinh thế giật mình hơn, vì vậy nói: “VẬY ta trước, đi trước...”

Sở Văn Ninh: “Được.”

Mặc Nhiên rời đi, mặt Sở Văn Ninh không đổi ngôi dưới tàng cây một hồi, sau đó vịn thân cây, chậm rãi đứng lên, lại bất động.

Chân của y bị Mặc Nhiên gối một đêm, đã mất tri giác, tê dại không đi được.

Khó khăn đứng dưới tàng cây thật lâu, chờ huyết dịch tuần hoàn, Sở Văn Ninh mới kéo chân của mình, khập khiễng về phòng.

Quả nhiên ngồi dưới trời đông giá rét một đêm, dù cho có cây hải đường che tuyết, cũng vẫn lạnh.

“Hắt xì!”

Y hắt hơi một cái, đuôi mắt lập tức ẩm ướt đỏ lên.

Lấy khăn che mũi lại, Sở Văn Ninh nghĩ thầm, muốn chết...hình như...bị phong hàn...

Ngọc Hành trưởng lão.

Có được ba thanh thần võ, đại tông sư đệ nhất mà các phái Tu Chân Giới tranh đoạt. Thiên Vãn vừa ra tứ hải sợ hãi, bạch y giáng thế nhân gian.

Nhân vật lợi hại như vậy, có thể nói, y hẩn là người sở hữu vũ lực mạnh nhất trong thế hệ này.

Đáng tiếc người cường hãn đến đâu cũng có chỗ yếu, chỗ yếu của Sở Văn Ninh chính là y sợ lạnh. Một khi bị lạnh sẽ dễ dàng đau đầu nhức óc, cho nên, ngày đó Mặc Nhiên cùng Sư Muội rời Tử Sinh Đỉnh, Sở tông sư chẳng những được hiệu biến mất lần nữa nhỏ lại, đồng thời, bắt đầu hắt xì chảy nước mũi.

Thế là buổi trưa ngày hôm đó, Vũ Dân tới đón người, nhận được Tiết Mông, Mặc Nhiên, Sư Muội khỏe mạnh, còn có một tiểu sư đệ “Hạ Tư Nghịch” đáng thương không ngừng hắt xì.

[Husky] Chương 59: Bốn toạ chỉ có chút tiền đồ như vậy

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Không có cách, cho dù tiểu sư đệ bị nhảy mũi, nhưng vẫn phải nên xuất phát, Vũ Dân dẫn bọn hắn đi một đường hướng đông, đến bến cảng Trường Giang, gọi một chiếc thuyền nhưng tự chạy thuyền, lấy kết giới hộ tống, thả thuyền trên mặt biển.

Đêm này, lần đầu tiên Mặc Nhiên thoát khỏi sư tôn, ở chung bên ngoài cùng Sư Muội, nhưng kỳ quái là, hình như không có hưng phấn như trong dự đoán.

Tiết Mông cùng Hạ Tư Nghịch đều đã ngủ, Mặc Nhiên một mình nằm trên boong thuyền, cánh tay gối sau đầu, nhìn trời đầy sao.

Sư Muội từ trong khoang thuyền ra, cầm cá khô mua từ ngư dân, ngồi bên người Mặc Nhiên, hai người một bên ăn cá khô nhỏ, một bên nói chuyện phiếm.

“A Nhiên, chúng ta đi chốn đào nguyên, chưa hẳn có thể kịp đi Linh Sơn Luận Kiếm, ta thì không quan trọng, nhưng đệ cùng thiếu chủ đều là người vô cùng lợi hại, mất cơ hội thể hiện tài giỏi, đệ có hối hận không?”

Mặc Nhiên quay đầu, cười cười: “Này có là cái gì, thanh danh gì đó đều là hư, việc đi chốn đào nguyên học, có thể bảo hộ người quan trọng, việc kia sao quan trọng bằng chứ.”

Ánh mắt Sư Muội nhẹ nhàng, ôn hòa nói: “Đệ có thể nghĩ như vậy, sư tôn biết, chắc hẳn rất vui.”

“Vậy còn huynh? Huynh vui không?”

“Ta đương nhiên cũng vui.”

Sóng biển va thuyền, thuyền gỗ xóc nảy trên mặt biển.

Mặc Nhiên nằm nghiêng nhìn Sư Muội một hồi, muốn trêu chọc vài câu, lại không biết nên mở miệng thế nào. Trong mắt hắc, Sư Muội thực sự thuần khiết xa xôi không thể chạm tới.

Có lẽ là vì quá mức thuần khiết, đối Sở Văn Ninh sinh ra suy nghĩ dâm tà, còn đối Sư Muội không thể tùy tiện có được.

Mặc Nhiên ngậy ngẩn một hồi.

Sư Muội cảm giác được hắc đang nhìn mình, quay đầu, tóc dài bị gió biển thổi loạn bay ra sau tai, mỉm cười: “Làm sao vậy?”

Mặc Nhiên đỏ mặt, quay đầu nói: “Không có gì.”

Hắc vốn muốn nhờ cơ hội lần này, cẩn cẩn thận thận thổ lộ với Sư Muội. Nhưng lời đến khóe miệng nhiều lần, lại đều không mở miệng được.

Thổ lộ.

Sau đó thì sao?

Đối mặt một người tinh khiết, ôn nhu, Mặc Nhiên thô bạo không nổi, cường thế không nổi, sợ bị cự tuyệt, dù cho được tiếp nhận, cũng sợ không biết nên ở chung cùng Sư Muội thế nào.

Dù sao kiếp trước, tình duyên ngăn ngại cùng Sư Muội, hắc cũng xử lý rất tồi tệ... Trừ lần thân mật trong huyễn cảnh của Quỷ Ti Nghi, hắc đến hôn cũng không có hôn người ta.

Càng dừng đề cập trải qua chuyện đời này, hắc đến người trong huyễn cảnh kia đến tốt cùng là Sở Văn Ninh hay là Sư Muội, cũng có chút không xác định.

Sư Muội vẫn mỉm cười: “Nhưng đệ, giống như thật sự có lời muốn nói.”

Trong lòng Mặc Nhiên nóng lên, nháy mắt tựa hồ suy nghĩ lỗ mãng xuyên phá tầng cửa sổ giấy.

Thế nhưng chẳng biết tại sao, trước mắt bỗng hiện lên một thân ảnh trắng nõn, diện mục gầy gò, không thích cười, luôn luôn độc lai độc vãng, rất cô tịch.

Bỗng cổ họng như bị chặn, rốt cuộc nói không ra lời.

Mặc Nhiên quay đầu, trừng mắt nhìn sao trời lốm đốm.

Sau một lúc lâu, hần yên lặng nói: “Sư Muội, huynh đối ta thật rất quan trọng.”

“Ừm. Ta biết, đệ đối ta cũng thế.”

Mặc Nhiên còn nói: “Huynh biết không? Trước kia ta gặp một cơn ác mộng, trong mộng huynh...huynh không có ở đây, ta rất khó chịu.”

Sư Muội cười: “Người thật sự rất ngốc.”

Mặc Nhiên: “... Ta sẽ bảo vệ huynh thật tốt.”

“Được, vậy cảm ơn sư đệ tốt của ta.”

Trong lòng Mặc Nhiên hơi động, nhin không được nói: “Ta...”

Sư Muội ôn nhu hỏi: “Đệ còn muốn nói điều gì?”

Âm thanh sóng nước vang rõ như vậy, thuyền bè xóc nảy. Sư Muội an tĩnh nhìn hần, tựa hồ đang chờ hần nói ra câu cuối cùng.

Nhưng Mặc Nhiên nhắm mắt lại: “Không có gì. Trong đêm lạnh, huynh vào trong khoang thuyền ngủ đi.”

“...” Sư Muội yên tĩnh một hồi, hỏi, “Vậy còn đệ?”

Mặc Nhiên có đôi khi thật ngốc đầu ngốc não: “Ta...ngắm sao, hóng gió.”

Sư Muội không có động tĩnh, một lát sau, cười: “Được, vậy ta đi đây. Đệ sớm đi nghỉ ngơi.”

Xoay người đi.

Mái chèo chèo trong biển, trời cao mây rộng.

Kẻ nằm trên boong thuyền toàn vẹn không biết mình đã bỏ qua cái gì, kỳ thật hần căn bản có chút không quan tâm, một mực nỗ lực khai quật tình cảm chân thực sâu trong nội tâm mình, hần suy nghĩ thật lâu, vì thực sự quá thiếu căn gân, ngày càng trống rỗng, hần vẫn không nghĩ ra nguyên cớ.

Hần và Sư Muội sớm chiều ở chung, tình cảm sâu nặng, Mặc Nhiên vốn cho rằng lúc hai người một mình, mình sẽ vội vã không nhin nổi muốn thổ lộ với Sư Muội, nhưng thuyền đến đầu cầu, lại phát hiện không phải như thế. Mình quá vụng về, giờ tùy tiện bày tỏ tâm ý với Sư Muội, khẳng định sẽ dọa đối phương, cho không dọa, cũng nói không được tình cảm này.

Giữa Sư Muội, hần càng quen thuộc mông lung mập mờ như vậy. Có khi lòng mang ý niệm, nhìn như lơ đãng nắm tay đối phương, trong ngực ôn nhu tựa như mặt đường tràn ra.

Loại cảm giác này rất tự nhiên, kỳ thật hãn cũng không muốn lập tức đánh vỡ.

Đã khuya, hãn trở lại trong khoang thuyền, tất cả mọi người đã ngủ. Mặc Nhiên nằm trên chiếu, nhìn bóng đêm qua cửa sổ hẹp nhỏ, trước mắt chậm rãi hiện ra thân ảnh Sở Văn Ninh, khi thì nhắm mắt không nói, khi thì lông mi lẳng lẹ.

Đương nhiên, Mặc Nhiên cũng nhớ tới bộ dáng người kia cuộn mình ngủ say, dịu dàng ngoan ngoãn lại cô độc, giống một đóa hải đường vì nở nơi quá cao, mà không người hỏi thăm.

Bỏ cừu hận sang một bên không nói, kiếp trước Sở Văn Ninh và hãn đây đưa thực sự quá sâu đến tận đời này.

Hãn cướp đi trên người Sở Văn Ninh rất nhiều lần đầu, mặc kệ đối phương có nguyện ý hay không.

Chẳng hạn như nụ hôn đầu, lần đầu xuống bếp, lần đầu rơi lệ.

Còn có đêm đầu của Sở Văn Ninh.

Muốn chết, nghĩ đến điều này toàn thân hãn liền phát nhiệt, huyết dịch lao nhanh xuống.

Mà cũng ngược lại, hãn cũng cho Sở Văn Ninh ít lần đầu của hãn, mặc kệ đối phương có muốn hay không muốn.

Chẳng hạn như lần đầu bái sư, lần đầu dỗ người, lần đầu tặng hoa.

Lần đầu đối một người thất vọng cực độ.

Cùng với, lần đầu động tâm.

Đúng vậy, lần đầu động tâm.

Hãn đến Tử Sinh Đỉnh, người đầu tiên nhìn thấy kỳ thật không phải Sư Muội, mà là Sở Văn Ninh.

Ngày đó dưới cây hải đường, người thanh niên bạch y kia chuyên chú mỹ hảo như thế, đến mức lần đầu trông thấy, Mặc Nhiên đã cảm thấy trừ người này ra, cho dù ai tới làm sư phụ của hãn, hãn đều không cần.

Nhưng tốt cùng là từ đâu, tất cả đều thay đổi?

Tốt cùng là khi nào, người hãn quan tâm thành Sư Muội, mà người hận, thành sư tôn...

Mấy tháng này hần cẩn thận suy nghĩ, sau đó hần cảm thấy, hần là từ sau lần hiểu lầm đó đi.

Đó là lần đầu tiên hần bị Sở Văn Ninh phạt đánh dây liễu, thiếu niên mười lăm tuổi chồng chất vết thương trở lại phòng ngủ, một thân một mình cuộn mình trên giường, cổ họng nghẹn ngào, đuôi mắt ẩm ướt đỏ. Vết thương trên lưng là thứ nhai, làm hần khổ sở nhất chính là vẻ mặt lạnh lẽo của sư tôn, Thiên Văn đánh xuống, giống như đánh một con chó nhà có tang, chưa từng có nửa phần nhân từ nương tay.

Hần hái trộm hải đường trong dược viên không sai, nhưng hần không biết gốc hải đường đó có bao nhiêu trân quý, cũng không biết Vương phu nhân bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, chờ đợi năm năm, mới trông được một đóa nở rộ.

Hần chỉ biết, đêm trăng ngày đó hần trở về, nhìn thấy đầu cành một tàng trắng muốt.

Cánh hoa thanh lãnh, mùi thơm u nhạt.

Hần ngửa đầu thường thức một lát, nhớ tới sư tôn của mình. Trong nháy mắt đó, chẳng biết tại sao trong lòng tuôn ra một cỗ rung động khó hiểu, ngón tay không nhịn được có chút nóng lên. Chưa kịp phản ứng, hần đã cẩn cẩn thận thận bẻ đóa hoa, động tác nhu hòa, sợ đụng rơi dù là một giọt sương trên cánh.

Nhìn thấu qua lông mi nồng sâu, hần nhìn hải đường dưới ánh trăng còn mang thanh lộ đêm khuya, hần không biết, một khắc này, hần lưu cho Sở Văn Ninh ôn nhu cùng yêu thích thuần túy như thế, sau mười năm, hai mươi năm, cho đến chết, đều sẽ không còn nữa.

Hoa còn chưa tặng cho sư tôn, liền bị Tiết Mông đúng lúc đến thay mẫu thân hái thuốc bắt gặp.

Thiếu chủ nô khí tận trời đưa hần đến trước mặt sư tôn, Sở Văn Ninh gấp cuốn sách, nghe vậy ánh mắt băng lãnh sắc bén, liếc qua mặt Mặc Nhiên, hỏi hần muốn biện bạch gì.

Mặc Nhiên nói: “Ta hái hoa, là muốn tặng cho....”

Trong tay hần còn cầm đóa hải đường xuân thủy, ngưỡng nước sương, thanh lãnh kiều mị khó nói.

Nhưng ánh mắt Sở Văn Ninh quá lạnh, lạnh đến khiến nhiệt độ dung nham trong ngực hắt, một thước một tắc lạnh đi.

Chữ “người” kia, liền rồi cuộc không nói ra miệng.

Cái loại cảm giác này, hắt quá quen thuộc, khi hắt chưa về Tử Sinh Đình, hắt là tiểu nhân thấp bé, đi qua nhạc linh cùng ân khách, mỗi ngày hắt phải đối diện ánh mắt này——

Loại khinh thị, loại xem thường...

Mặc Nhiên bỗng nhiên giật mình, không rét mà run.

Chẳng lẽ sư tôn, thật sự xem thường hắt sao?

Đối mặt Sở Văn Ninh băng lãnh chất vấn, Mặc Nhiên chỉ cảm thấy tâm rét lạnh. Hắt cúi đầu xuống, trầm giọng nói: “... Ta...không có gì biện bạch.”

Cuối cùng thành kết cục đã định.

Cũng bởi vì một đóa hải đường, Sở Văn Ninh đánh hắt bốn mươi roi. Đánh tới hảo ý ban đầu Mặc Nhiên đối với y, đều phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng nếu như lúc ấy, Mặc Nhiên chịu giải thích thêm một câu, nếu như lúc ấy, Sở Văn Ninh chịu hỏi nhiều một câu, như vậy có lẽ tất cả đều sẽ khác, đôi thầy trò này, có lẽ sẽ không bước hơn vạn kiếp không còn bước đầu tiên.

Nhưng mà, không có nhiều ‘nếu như’ như vậy.

Mà cũng chính vào thời điểm này, ấm áp như Sư Muội, xuất hiện bên cạnh hắt.

Sau khi từ chỗ Sở Văn Ninh trở về, Mặc Nhiên không có đi ăn cơm, hắt cuộn tròn nằm trên giường, cũng không thắp đèn.

Sư Muội đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy một thân ảnh cứng ngắc trong bóng đêm. Hắt bưng hoành thánh tới nhẹ nhàng đặt trên bàn, sau đó đi đến trước giường, ôn tồn mềm giọng kêu một tiếng: “A Nhiên?”

Lúc đó Mặc Nhiên tuyệt không đối với Sư Muội có tình cảm sâu nặng, hắt cũng không quay đầu, hai mắt tràn ngập huyết sắc gắt gao nhìn chăm chăm vách tường, mở miệng nói khàn khàn nặng nề.

“Ra ngoài.”

“Ta tới đưa cho đệ...”

“Huynh đi ra ngoài cho ta.”

“A Nhiên, đệ đừng như vậy.”

“...”

“Tính tình sư tôn không tốt, quen rồi liền không sao. Đệ ăn chút gì đi.”

Mặc Nhiên bưng bình giống mười con ngựa cũng kéo không được con lừa bưng bình.

“Không ăn, ta không đói bụng.”

“... Tốt xấu cũng nên lót dạ một chút, đệ không ăn, sư tôn biết sẽ ——” tức giận còn không kịp nói ra miệng, Mặc Nhiên liền ngồi dậy, ánh mắt ngậm hơi nước vừa uất ức vừa phẫn nộ, lông mi khẽ run.

“Tức giận? Người tức cái gì? Miệng mọc trên mặt ta, có ăn hay không có liên quan gì tới người? Kỳ thật người căn bản không muốn tên đồ đệ như ta, ta đói chết là tốt nhất, chết đói cũng cho sư tôn bớt lo, để cho lão nhân gia y cao hứng.”

Sư Muội: “... ..”

Không ngờ mình nói vậy lại chạm đến nỗi đau của Mặc Nhiên, hắn nhất thời có chút mờ mịt luống cuống. Chỉ lẳng lẳng nhìn tiểu sư đệ trước mắt. Hồi lâu sau đó, cảm xúc của Mặc Nhiên hơi hoãn, hắn cúi đầu xuống, tóc dài rủ xuống bên mặt, che khuất khuôn mặt.

Mặc Nhiên nói: “... Thật xin lỗi.”

Sư Muội không thấy rõ mặt hắn, chỉ thấy bờ vai hắn ần ần run rẩy, tay nắm thành quyền, kinh mạch xanh nhạt hiện trên mu bàn tay.

Dù sao thiếu niên mười lăm tuổi vẫn quá ngây thơ, hắn nhìn một hồi, rốt cục nhìn không được, ngồi cuộn tròn, ôm đầu gối vùi đầu khóc lớn. Âm thanh vỡ vụn khàn khàn, đứt quãng, mang theo điên cuồng cùng mê vông, thống khổ cùng bi thương.

Hắn tê tâm liệt phế khóc lớn, miệng nói đi nói lại, đều chỉ nói vài câu ——

“Ta chỉ muốn có nhà thôi mà... mười lăm năm, ta thật sự...thật sự chỉ muốn có một ngôi nhà... Tại sao phải xem thường ta... Tại sao phải nhìn ta như vậy... Các người vì sao, vì sao đều xem thường ta...”

Hắn khóc thật lâu, Sư Muội bồi hấn, ngồi thật lâu.

Chờ Mặc Nhiên khóc đủ rồi, Sư Muội đưa cho hắn một chiếc khăn tay trắng noãn, lại bưng hoành thánh đã lạnh thấu.

Sư Muội ôn thanh nói: “Đừng nói mấy câu ngốc như chết đói không chết đói nữa, người đã về Tử Sinh Đình, bái làm môn hạ của sư tôn, đệ chính là sư đệ của ta, thuở nhỏ ta cũng không có ba mẹ, nếu đệ nguyện ý, coi ta là người nhà. Đến, ăn cơm đi.”

“...”

“Hoành thánh này ta gói, đệ không nể mặt mũi sư tôn, cũng nên nể mặt mũi của ta, đúng hay không?” Sư Muội hơi cong khóe miệng, múc một hoành thánh óng ánh tròn đầy, đưa tới bên miệng Mặc Nhiên, “Nếm một miếng đi.”

Hốc mắt Mặc Nhiên đỏ lên, con mắt mở to đầy hơi nước, nhìn người bên giường, rốt cục mở miệng, tùy để thiếu niên ôn nhu đút đồ ăn cho.

Kỳ thật một bát hoành thánh đã lạnh thấu, cũng thấm quá mức, bỏ qua thời điểm ăn ngon nhất.

Thế nhưng một khắc này, trong ánh nến, chính là chén đồ ăn này, cùng với khuôn mặt phong hoa tuyết đại, sóng mắt ôn nhu, trong phút chốc khắc họa vào tâm. Khi còn sống sau khi chết, vĩnh viễn khó quên.

Có lẽ chính là bắt đầu từ buổi tối đó.

Hắn hận sư tôn càng ngày càng sâu, mà cũng từ ngày đó trở đi, hắn tin, Sư Muội là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Dù sao người đều tham luyện ấm áp.

Nhất là mùa đông lạnh thảm chó nhà có tang, nhìn thấy rải muối đều sẽ run lấy bầy, sợ bông tuyết bay xuống, e ngại ngày đông giá rét sắp tới.

Đạp Tiên Quân nhìn phong cảnh, nhưng chỉ có hắn rõ ràng trong lòng.

Kỳ thật hắn thật sự, bất quá chỉ là một con chó hoang lưu lạc, chó hoang luôn tìm kiếm nơi có thể cuộn mình dung thân, một nơi có thể được gọi là “nhà”, nhưng hắn tìm mười lăm năm, cũng không tìm thấy.

Cho nên, hắn yêu hận trở nên rất đơn giản đến nực cười ——

Có người đánh hắn, hắn liền hận.

Có người cho hắn một bát canh thịt, hắn liền yêu.

Chỉ có chút tiền đồ như vậy mà thôi.

[Husky] Chương 60: Bốn toạ phát hiện một bí mật

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Thuyền đặt tiên thuật, đi nhanh đồ cũng nhanh, sáng sớm ngày thứ hai liền đã đến bến cảng Dương Châu. Nơi nhập cảng đã có tiên sứ tiếp ứng, cùng vài con tuần mã.

Đám người ở bến tàu ăn điểm tâm, nhóm Vũ Dân không cần ăn, ngồi cạnh bến dò mắt dờn thần. Lúc này mới tảng sáng, thương nhân vắng lai người đi đường không nhiều, nhưng nhóm người chèo thuyền đều đã dậy, tốp năm tốp ba tập hợp một chỗ húp cháo ăn màn thầu, thỉnh thoảng dùng ánh mắt tò mò hướng bọn hăn tìm hiểu.

Hán tử áo nâu quần ngắn vai u thịt bắp húp cháo cơm, tiếng bình luận lẻ tẻ bay vào trong lỗ tai Mặc Nhiên.

“Ai ai, ta nhận ra y phục của bọn họ, đây là người Hạ Tu Giới đấy.”

“Hạ Tu Giới cách xa như vậy, không thường lui tới môn phái chỗ chúng ta, làm sao người biết?”

“Người nhìn hoa văn trên cổ tay áo bọn họ đi. Có phải giống trên Dạ Du Thần như đúc không?”

“Người nói loại mộc giáp đuổi ma kia?” Có người nhìn thoáng qua tay áo Tiết Mông, giòn giòn cắn dưa muối, sợ hãi than nói, “Ôi, đúng thật đó. Dạ Du Thần là ai làm thế?”

“Nghe nói là Ngọc Hành trưởng lão của Tử Sinh Đỉnh chế tạo.”

“Ngọc Hành trưởng lão là người nào nhỉ? Có lợi hại bằng Khương chưởng môn Cô Nguyệt Dạ chúng ta không?”

“Hi hi, vậy thì không biết, chuyện người tu tiên, ai nói được?”

Nhóm người chèo thuyền nói giọng Tô Âm, Mặc Nhiên bọn hắn nghe không hiểu nhiều, Sở Văn Ninh lại có thể hiểu những người này đang nói cái gì, y biết mình chế tạo Dạ Du Thần đã thuận lợi lưu tiêu tại dân gian, trong lòng không khỏi trấn an. Thế là tính toán sau khi trở về càng phải chế tạo nhiều xe gỗ nhẹ nhàng dùng tốt, làm chút chuyện thiện.

Qua sớm, một đoàn người ra roi thúc ngựa, không cần hai canh giờ liền đến trước Cửu Hoa Sơn, lúc này còn sớm, mặt trời mới thanh chính treo cao phía đông, vạn sợi kim quang giống như tiêu sa phát lạc, thấm đến ngay cả gió tuyết trong suốt, hào quang liễm diễm. Mấy trăm gốc bách thanh từng quanh năm thúy nguy lãng sương mà đứng dưới chân núi, giống như ẩn sĩ đạo cốt tiên phong, tay áo rộng liễm mắt, yên tĩnh đứng ở hai bên đường núi.

Đỉnh Cửu Hoa Sơn, phàm nhân nói “Không phải nhân gian”, không phải nói ngoa.

Vũ Dân ở chân núi thổi ba tiếng, một con kim tước từ tuyết trắng mênh mang giữa chân núi nhanh nhẹn bay xuống. Đám người đi theo kim tước chỉ dẫn, một đường hướng tây, đi đến trước thác nước mãnh liệt chảy xiết.

“Nhóm tiên quân mời lui ra sau trước.”

Vũ Dân đi đầu đi lên mà đứng, năm ngón tay vê hoa, mặc ngâm ra một chú quyết. Đột nhiên, nàng đặt lên môi, nhẹ nhàng thổi ra một hơi trong gió, một đạo hỏa long đăng không mà ra, trực kích phía thác nước, phân màn nước thành hai nửa!

Vũ Dân yên nhiên quay đầu, khẽ cười nói: “Thành mời chư quân, dời đến chốn đào nguyên.”

Bọn hắn đi theo Vũ Dân vào màn nước, qua kết giới, trước mắt rộng mở trong sáng, chỉ thấy nơi đây rộng lớn vô ngần, dường như là một nơi ngàn trượng nhuyển hồng khác. Chốn đào nguyên, là một nơi không quá nhiều liên quan động trời cùng Tu Chân Giới, dù không thể so tiên giới chân chính, càng không thể nói giống thần giới, nhưng linh khí sung mãn dồi dào. Phong cảnh sơn nước đều như thủy mặc thoải mái, màu sắc thanh nhã u nhạt, đi một đoạn đường, nhận ra bốn mùa đều biến ảo vô định.

Một đoàn người được Vũ Dân dẫn đường, trước qua hoang dã, chỉ thấy sông chảy sóng triều, tiếng vượn hai bên bờ. Lại đến ngoại ô, nhìn thấy cánh đồng dọc ngang, cả ruộng lúa mì. Cuối cùng đến thành nội, thấy các lầu tinh tế, mái hiên nhà cao.

Chủ thành hoa đào rộng rãi hoa mỹ, thành quách to lớn, phối thiết đầy đủ, không hề kém nhân gian phồn thịnh, chỉ là hoa rơi và tuyết bay cùng mùa trong không trung, bích điêu và hạc tiên bay lượn, quá khứ Vũ Dân đều là diên cảnh thanh tú, ngô đối đương phong, tựa như tiên tử tuyết đại bước ra từ trong tranh.

Có điều, cảnh tượng linh tú như vậy, mặc dù đoàn người Tiết Mông nhìn đến cũng có chút mới mẻ, nhưng bởi vì đã thấy qua nhiều dị cảnh ở Kim Thành Trì, cũng không có quá nhiều ngạc nhiên.

Đến một ngã ba, chỉ thấy một vị Vũ Dân khoác bạch đế thêu kim phượng hoàng lớn đứng bên cạnh cự mộc che trời, đoá hỏa diễm trên trán nàng đậm hơn người khác, ý pháp lực của nàng cao xa hơn vũ dân khác.

Tiên sứ dẫn đường đưa đám người đến trước mặt nàng, sau đó quỳ gối khom người, thi lễ nói: “Đại tiên chủ, bốn vị tiên quân Tử Sinh Đỉnh đã đến.”

“Vất vả rồi, người lui đi.”

“Vâng.”

Vũ dân quần áo hoa mỹ kia mỉm cười, âm thanh tựa như phượng hoàng nhí động lòng người.

“Ta tên Thập Bát, lọt mắt xanh tiên thượng nhà ta, may mắn làm đại tiên chủ chốn đào nguyên. Các vị nguyện ý nể mặt đến hàn môn tu hành, thực cảm thấy sợ hãi vạn hạnh. Chư vị tiên quân tại đây, nếu có chỗ chiêu đãi không chu đáo, xin rộng lòng tha thứ, đừng ngại nói thẳng.”

Dung mạo của nàng kinh diễm, nói chuyện nho nhã lễ độ, thực sự rất khiến người có hảo cảm.

Dù Tiết Mông không thích nam tử có dung mạo hơn mình, nhưng cậu đến tuổi biết yêu cái đẹp, tất nhiên không ghét nữ tử mỹ mạo như họa, vậy nên cười nói: “Tiên chủ khách khí, bất quá cái tên Thập Bát quả thực cổ quái, không biết tôn tính tiên chủ?”

Thập Bát dịu dàng nói: “Ta không họ, chỉ tên Thập Bát.”

Mặc Nhiên cười ha ha nói: “Ngài tên Thập Bát, có phải có người tên Thập Thất không?”

Vốn là hắn nói đùa một câu, ai ngờ Thập Bát nghe, không khỏi mỉm cười: “Tiên quân thông minh, Thập Thất là tỷ tỷ ta.”

Mặc Nhiên: “...”

Thập Bát giải thích nói: “Vũ dân chúng ta từ hung vũ của Chu Tước thiên thần rơi xuống mà sinh ra, lúc cận tu vi, thường ở dạng Chu Huân. Biến hình sớm nhất chính là thượng tiên nhà ta, Vũ Dân còn lại, liền theo trình tự biến hình, đặt tên Nhất, Nhị...ta là người thứ mười tám, cho nên tên là Thập Bát.”

“...”

Mặc Nhiên nghe xong không khỏi im lặng, hắn vốn tưởng rằng Tiết Chính Ung đặt tên đã đủ nguy rồi, không nghĩ nơi này còn hồng hét hơn, trực tiếp chơi đẽm.

Nhưng tiếp theo, Thập Bát nói một tin khiến hắn càng thêm trời đánh ngũ lôi.

“Trước nói chính sự. Chúng tiên quân mới tới nơi đây, còn không biết quy củ tu luyện chốn đào nguyên.” Thập Bát nói, “Thế gian tu hành, mấy trăm năm qua phần lớn đều lấy môn phái phân chia. Mà chỗ này lại khác. Vũ dân chúng ta xưa nay phân công rõ ràng, có chuyên tập ‘Ngự thủ’, chuyên tập ‘Công phạt’, chuyên tập ‘Trị liệu’, tổng cộng ba loại. Tu luyện của các vị cũng tiến hành theo ba loại này.”

Mặc Nhiên cười nói: “Vậy được.”

Thập Bát hướng hắn nhẹ gật đầu: “Đa tạ tiểu tiên quân đồng ý. Mấy ngày trước tu sĩ Cô Nguyệt Dạ cũng tới, nghe luyện pháp này, lại nhú chặt lông mày.”

Mặc Nhiên ngạc nhiên nói: “Ngự thủ về ngự thủ, công phạt về công phạt, trị liệu về trị liệu, dạng này đơn giản rõ ràng, không phải rất tốt sao? Bọn hắn bất mãn cái gì?”

Thập Bát nói: “Là như vậy, Cô Nguyệt Dạ có vị Đoàn công tử thuộc ‘Ngự thủ’, cần cùng nhóm tiên quân cùng thuộc ngự thủ ở một chỗ, mà sư tỷ của

hắn thuộc ‘Công phật’, nhất định phải cùng nhóm tiên quân công phật cùng luyện một chỗ. Dù ta không rõ tình cảm phàm nhân, nhưng cũng nhìn ra được vị công tử kia không nguyện ý tách rời nghĩa tử.”

“Ha ha, có cái —— mà khoan, người nói cái gì!” Mặc Nhiên cười một nửa, bỗng nhiên kịp phản ứng, mở to hai mắt, “Người có thuộc tính khác nhau không những phải tách ra tu luyện, còn phải tách chỗ ở?”

Thập Bát không biết vì sao đột nhiên hắn thay đổi sắc mặt, mờ mịt nói: “Đúng vậy.”

Mặt Mặc Nhiên đều tái rồi: “...”

Nói đùa cái gì?

Sau nửa canh giờ, cùng Thập Bát cò kè mặc cả Mặc Nhiên thất bại, ngơ ngác đứng ở một phương trong tiểu viện thoáng đãng, lâm vào trầm mặc dài đằng dặc.

Hắn, Tiết Mông, Hạ Tư Nghịch, ba người đều thuộc công phật, bị phân ở phía đông chốn đào nguyên. Cái gọi là phía đông không phải một khu vực nhỏ, mà là chỗ sinh hoạt thường ngày chuyên thuộc về nhóm tiên quân “Công phật”, chỉ là khu sân bốn người có hơn hai mươi gian, có núi đá hồ nước, ngõ hẻm phố xá, xây dựng rất giống thế gian, ước chừng là biết bọn hắn phải ở chỗ này lâu, giúp bọn hắn giải nỗi buồn nhớ nhà.

Mà Sư Muội, vì thuộc “Trị liệu”, đi phía nam chốn đào nguyên, cách xa chỗ ở của Mặc Nhiên bọn họ, ở giữa lại có kết giới ngăn cản, cần nhờ lệnh bài mới có thể thông hành. Ý vị này, Dù Mặc Nhiên và Sư Muội cùng ở đào nguyên, nhưng trừ mỗi ngày tất cả nhóm tiên quân tam đại thuộc tính tu hành tâm pháp cùng Vũ Dân bên ngoài, hắn không có bất kỳ cơ hội nào có thể gặp đối phương.

Đây còn không phải khó khăn nhất.

Mặc Nhiên giương mắt, nhìn xuyên qua lông mi, nhìn Tiết Mông vừa đi vừa về đảo quanh trong sân, hiển nhiên đang định chọn cho mình chỗ ở thoải mái nhất, thái dương không khỏi nổi gân xanh.

Tiết Mông...

Không sai, con mẹ nó, từ ngày hôm nay, mỗi ngày hắn phải trong một cái viện cùng Tiết Mông ! Bát khổ nhân sinh có ái biệt ly (*yêu mà phải xa*), oán

tăng hội (*ghét mà phải gặp*), một đoạn thời gian sau này, có lẽ hẳn sẽ cảm thụ rất triệt để...

Vũ Dân chọn từ Thượng Tu Giới đến Hạ Tu Giới, đến phiên Tử Sinh Đình đã gần hết. Bởi vậy người môn phái khác tới sớm hơn bọn hắn, Tiết Mông rất nhanh phát hiện, trong tiểu viện có bốn người bọn hắn, phòng nhỏ ở giữa đã có chủ nhân.

“Kỳ quái, không biết là ai đã ở đây?” Tiết Mông vừa nói, vừa liếc đệm giường phơi nắng trong viện.

Mặc Nhiên nói: “Bất luận là ai, hẳn không phải người thích tính toán chi li.”

“Nói thế nào?”

Mặc Nhiên nói: “Ta hỏi người, người chọn phòng nào?”

Vẻ mặt Tiết Mông rất cảnh giác: “Người muốn làm gì? Ta đã chọn rồi, gian tọa bắc triều nam kia là của ta, nếu người muốn đoạt với ta, ta liền...”

Liền thế nào còn chưa kịp nghĩ ra, Mặc Nhiên liền cười cắt ngang cậu: “Ta không thích gian phòng quá lớn, không tranh đoạt với người. Bất quá ta muốn hỏi người, nếu phòng này vẫn trống không ——” Hắn nói, chỉ phòng nhỏ đã có người chuyển vào, hỏi tiếp, “Người có bằng lòng đổi với hắn không?”

Tiết Mông trước nhìn nhà tranh mộc mạc một chút, tròng Mặc Nhiên: “Người nghĩ ta gốc sao? Ta đương nhiên không đổi.”

Mặc Nhiên cười nói: “Cho nên ta nói người kia không thích tính toán chi li. Người xem, thời điểm hắn tới, bốn gian phòng nơi này đều trống không, hẳn lại không chọn tốt nhất, chỉ chọn nhà tranh thấp bé ở giữa. Nếu người này không phải kẻ đần, thì chính là người khiếm tốn.”

“...”

Lần này phân tích không sai chút nào, nhưng Tiết Mông lại cảm thấy như bị Mặc Nhiên tiểu lý tàng đao xuyên phá da mặt. Người ta là quân tử, không chọn phòng tốt, lại ngủ nhà tranh, vậy mình không phải là tiểu nhân thối, quỷ hẹp hòi sao?

Nhưng Mặc Nhiên hoàn toàn không có nói Tiết Mông nửa chữ, Tiết công tử mắng cũng không được chửi cũng không xong, nhẫn cũng nhẫn không nổi,

nhất thời mặt đều đỏ bừng.

“Dù sao... Ta đã quen ở chỗ tốt.” Khẩu khí Tiết Mông nhẫn nhịn, gương mặt bình tĩnh nói, “Ta không quen ở nơi rách nát, ai muốn làm quân tử thì đi mà làm. Ta không có thêm.”

Nói xong, tức giận rời đi.

Thế là trong biệt viện này, bốn phòng đều có chủ.

Tiết Mông chọn phía bắc, tường trắng ngói đại, cửa nhà mạ vàng, là gian thông thấu lộng lẫy nhất. Mặc Nhiên chọn phòng nhỏ phía tây, cửa trồng một gốc hoa đào, nở um tùm. Sở Văn Ninh thì chọn một tòa trúc lâu phía đông, mặt trời chiều ngả về tây, thanh trúc ôn nhuận giống như ngọc thúy tỏa ra quang hoa.

Mà nhà tranh phía nam, là của “Quân tử” chưa từng gặp mặt.

Sở Văn Ninh bị thương hàn chưa khỏi, choáng đầu đến kịch liệt. Còn sớm đã về trúc lâu nghỉ ngơi. Tiết Mông bồi y một hồi, nhưng tiểu sư đệ này không làm nũng, cũng không thích nghe cổ sự, chỉ bực mình thành cái bánh chưng nhỏ cắm đầu đi ngủ, Tiết Mông ngồi cạnh mép giường một hồi, ngại không thú vị, vỗ mông đi.

Trong viện, Mặc Nhiên bưng ghế ra, hắt ngời vắt hai chân, khuỷu tay gối sau đầu, nhàn nhã nhìn kim quạ bay về tây, ánh chiều tà biến mất từng mảng.

Thấy Tiết Mông ra, hắt hỏi: “Hạ sư đệ ngủ rồi?”

“Ừm.”

“Nhiệt độ có giảm không?”

“Người quan tâm nó, tự mình vào xem thử không phải được à.”

Mặc Nhiên cười ha ha một tiếng: “Sợ tiểu gia hỏa không ngủ say, tay chân vụng về đánh thức nó.”

Tiết Mông liếc hắt một cái nói: “Khó có khi thấy người tự hiểu. Ta còn tưởng người chỉ biết cùng mẹ ta nuôi mèo nuôi chó, trong sân hóng mát, lén lười.”

“Ha ha, sao người biết ta lười biếng?” Mặc Nhiên nghịch một đóa hoa đào giữa ngón tay, ngược mắt cười nói, “Ta ngồi chơi trong sân một lát, có thể phát hiện đại bí mật kinh thiên.”

Tiết Mông lộ vẻ không muốn hỏi, nhưng lại hiếu kỳ, ẩn nhẫn nửa ngày vẫn nghiêm mặt, chỉnh lý ra vẻ không thèm để ý, thầm nói: “... Đại bí mật gì?” Mặc Nhiên hướng cậu vẫy tay, nheo mắt lại: “Người đưa lỗ tai qua đây, ta lặng lẽ nói người nghe.”

“...” Tiết Mông không tình nguyện, vu tôn giáng quý đưa lỗ tai qua. Mặc Nhiên gần sát, thấp giọng cười nói: “Hi hi, bị lừa rồi, Manh Manh ngốc.”

Tiết Mông trợn tròn mắt, giận tím mặt, nắm vạt áo Mặc Nhiên: “Người gạt ta? Người ấu trĩ hả? !”

Mặc Nhiên ha ha nói: “Ta lừa người đâu, ta thật sự phát hiện bí mật, nhưng thật sự không muốn nói cho người biết.”

Tiết Mông nhăn mày đen: “Ta lại tin người, thật sự là kẻ ngu!”

Hai người chim mỗ chó chó căn chim nháo hết lên, Mặc Nhiên đang muốn hi hi ha ha nói gì đó chọc đối phương tức giận, chợt nghe thấy một tiếng nói lạ lẫm truyền từ sau lưng, mang theo nghi hoặc” hả?” một tiếng, sau đó nói: “Hai vị là mới tới tu luyện sao?”

Âm thanh người này thanh thanh lảnh lảnh, so với thanh sắc của thanh niên bình thường càng thêm nhuận sạch.

Mặc Nhiên và Tiết Mông cùng nhau quay đầu, chỉ thấy dưới màu đỏ tà dương, một vị nam tử trang phục lâm phong đứng đó.

Nam tử kia ngũ quan thâm thúy, mặt mày đen nhánh, cột phát quan hắc ngọc, khuôn mặt màu mật ong anh tuấn lại linh lợi. Dáng người tuy không phải cao lớn khôi vĩ, nhưng cực kì thẳng tắp, hơn cả thương tùng thúy bách. Nhất là đôi chân dài, được quần đen bao lấy, có vẻ tu hiệp hữu lực, thẳng tắp oai hùng.

Vẻ mặt Mặc Nhiên nháy mắt thay đổi, trước mắt tựa hồ lóe lên một thời máu tươi cùng tội nghiệt.

Hắn thấy được một thân ảnh quỳ trong gió tanh mưa máu, xương tỳ bà bị đánh xuyên, da thịt nửa bên mặt đều bị xé đi, nhưng thà chết không hàng, không chịu khuất phục.

Trong lòng run lên, giống như hạt sương trong sạch óng ánh rơi xuống phiến lá, Mặc Nhiên không rõ là tư vị gì.

Nếu nói kiếp trước hẳn có kính nể người nào, thì một vị trước mắt này, là một trong đó.

Hoá ra quân tử ở cùng bọn họ... Lại là hẳn...

[Husky] Chương 61: Bốn toạ tốt sao?

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Hai huynh đệ ngừng đùa giỡn, cùng đứng dậy.

Người trước mắt có loại khí chất hết sức trang nghiêm, Tiết Mông sửng sốt một hồi, mới phản ứng được, vuốt cằm nói: “Ừm. Nói không tệ. Người là ai?”

Cậu từ nhỏ đã quen tùy hứng, dù Vương phu nhân nhắc đi nhắc lại dạy cậu lễ pháp, cậu lại hoàn toàn không để trong lòng, nên lúc hỏi tôn tính đại danh người khác, một không cần kính xưng, hai không xưng danh mình trước, thực sự vô phép quá mức.

Nhưng Mặc Nhiên biết, người này sẽ không chấp nhận với Tiết Mông. Dù sao người ta cũng là...

“Tại hạ là đệ tử Nho Phong Môn, Diệp Vong Tích.” Thanh niên quả nhiên trầm ổn không giận, mày kiếm đen nhánh trùng xuống, đôi mắt tựa như trời lấy toái quang sao trời, phá lệ sáng tỏ sắc bén, “Xin hỏi cao tính các hạ.”

“Diệp Vong Tích?” Tiết Mông nhíu mày, lẩm bẩm nói, “Chưa nghe nói qua. Không có tên tuổi.”

Dù cậu nói thầm không vang, nhưng nếu nhĩ lực đối phương không kém, khẳng định cũng có thể nghe được. Vậy nên Mặc Nhiên âm thầm kéo tay áo Tiết Mông, để cậu thu liễm một chút, sau đó thu lại cảm xúc trong mắt, khẽ cười nói: “Tại hạ Tử Sinh Đình Mặc Nhiên, vị bên cạnh này là vụng đệ Tiết Mông.”

Tiết Mông tránh hẳn ra, trợn mắt nhìn hẳn.

“Đừng đụng vào ta, ai là đệ đệ người?”

“Ai, Tiết Mông, người đó...” Mặc Nhiên thở dài, sau đó cong mắt, cười nói với Diệp Vong Tích: “Xá đệ ngang bướng, để Diệp huynh chê cười.”

Hắn không phải đột nhiên đổi tính, khách khí với Tiết Mông. Chỉ có điều là vì vị Diệp Vong Tích này thực sự là người tuấn kiệt, mặc dù hiện tại hắn thật sự vô danh, nhưng đời trước, trừ Sở Văn Ninh thì người ta cũng là đại cao thủ thứ hai toàn bộ Tu Chân Giới .

Có trời mới biết kiếp trước Mặc Nhiên đã nếm qua bao nhiêu đau khổ từ Diệp Vong Tích. Đời này đầu thai làm người, đối với vị như lưỡi dao sắc bén, tu trúc anh kiệt cao khiết này, không nói lời kéo lấy lòng, chí ít Mặc Nhiên cũng không muốn tiếp tục làm địch với hắn.

Một Sở Văn Ninh đã đủ khiến hắn sút đầu mẻ trán, lại đến Diệp Vong Tích, thời gian kia có thoải mái không chứ?

Diệp Vong Tích không nói nhiều, khách khí vài câu, liền trở về phòng.

Người ta vừa đi, Mặc Nhiên quay sắc mặt vui cười thần cầm quỹ ghét lấy khuỷu tay chọc Tiết Mông, cười hỏi: “Thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Người đó ấy.” Mặc Nhiên hỏi, “Có thích hay không, có đẹp hay không?”

“... ?” Tiết Mông không hiểu nhìn hắn, mắng, ” Bệnh tâm thần.”

Mặc Nhiên cười ha ha nói: “Bốn người chúng ta ở cùng một viện, về sau phải cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy, người nên thấy may mắn vì người ở cùng chúng ta là hắn.”

Tiết Mông kỳ quái nói: “Nghe ngữ khí của người, người biết hắn?”

Mặc Nhiên đương nhiên không thể nói thực, liền không đứng đắn nói đùa: “Không biết, nhưng mà, ta nhìn người chỉ nhìn mặt. Ta thấy hắn đẹp mắt, trong lòng vui vẻ vô cùng.”

Tiết Mông mắng: “Buồn nôn!”

Mặc Nhiên cười ha ha, quay người phất phất tay, vừa đưa lưng về phía Tiết Mông đang chửi mắng, liền biếng trở về phòng nhỏ của mình, kết kết một cái chốt then cửa, nhốt Tiết Mông hùng hùng hổ hổ bên ngoài.

Sáng sớm hôm sau, Mặc Nhiên dậy sớm.

Vì để bọn hắn quen thuộc sinh hoạt ở đảo nguyên, Vũ Dân đặc biệt dời việc tu hành ba ngày. Mặc Nhiên rửa mặt xong, thấy Diệp Vong Tích đã đi ra

cửa, mà hai người khác còn chưa tỉnh, liền một mình đi dạo phố.

Trong sương mù sáng sớm, không ít tiên môn kiếm khách đi lại nhẹ nhàng, phiêu nhiên mà qua, tiến đến chỗ tu luyện của riêng mình.

Mặc Nhiên dọc đường thấy cửa hàng sớm mở, nhìn thấy một nồi thủy sinh chiên mới ra, nhớ tới tiểu sư đệ còn bệnh, thế là đi tới nói: “Lão bản nương, lấy tám cái bao chiên, một bát cháo ngọt, mang đi.”

Vũ Dân bày quầy bán hàng không ngẩng đầu lên nói: “Đưa ta sáu cái lông vũ.”

Mặc Nhiên khẽ giật mình: “Sáu cái gì?”

“Sáu cái lông vũ.”

“... Vậy ta hiện tại phải đi tìm con gà, nhổ mấy cọng lông à?”

Vũ Dân kia nhắc con người lờm hẩn một cái: “Không có lông còn muốn ăn cơm? Đi đi đi.”

Mặc Nhiên vừa tức giận vừa buồn cười, cần hỏi lại, bỗng sau lưng truyền tới một tiếng nói quen thuộc, một bàn tay quần lấy băng vải đưa qua, giữa ngón tay kẹp sáu cái lông vũ óng ánh kim quang.

“Lão bản nương, mức cháo đi, ta thay hẩn thanh toán.”

Vũ Dân nhận lông vũ, cũng lười dông dài cùng bọn hẩn, quay người đóng gói. Mặc Nhiên nghiêng mặt qua, nhìn thấy Diệp Vong Tích đứng bên cạnh hẩn, quả nhiên anh tuấn thanh tú, khí độ tự hoa.

“Đa tạ huynh.” Cát bao chiên và cháo ngọt nóng hôi hổi, Mặc Nhiên và Diệp Vong Tích vừa đi vừa nói, “Nếu hôm nay không gặp được huynh, sợ là chúng ta đều phải nhịn.”

“Không sao.” Diệp Vong Tích nói, “Trí nhớ Thập Bát cô nương không tốt, luôn quên cho người mới tới một ít lông vũ. Ta cũng là trùng hợp đi ngang qua, tiện tay mà thôi, huynh không cần phải khách khí.”

Mặc Nhiên hỏi: “Buôn bán ở chốn đào nguyên, đều cần cầm lông vũ đổi lấy sao?”

“Không sai.”

“Lông vũ kia từ đâu tới?”

Diệp Vong Tích nói: “Nhổ ra.”

“Nhổ, nhổ...” Mặc Nhiên ngây người, thật đúng là nhổ từ người con chim à? Vậy chim ở đây không phải bị bọn họ nhổ sạch rồi chứ?

Thấy mặt hần lộ vẻ kinh dị, Diệp Vong Tích có chút buồn cười liếc mắt nhìn hắn, : “Suy nghĩ gì vậy? Trong đào nguyên có một vực sâu Thủy Tổ, nghe nói là nơi năm đó Chu Tước thượng thần vũ hóa phi thăng, dưới đáy vực sâu đều là xích diễm chân hỏa, khốc nhiệt không chịu nổi. Bởi vậy xung quanh không có một ngọn cỏ, bách thú không thể sống.”

Mặc Nhiên nghe hắn hình dung như vậy, lập tức nghĩ đến ngoại ô đi ngang qua hôm qua, nơi xa có một đoạn màn trời huyết sắc, nhân tiện nói: “Vực sâu nằm ở phụ cận thành bắc?”

“Huynh nói không sai.”

“Cái đó cùng lông vũ có liên quan gì?”

Diệp Vong Tích nói: “Là thế này, phụ cận vực sâu Thủy Tổ mặc dù không có những sinh linh khác có thể sống, nhưng trong vực sâu lại có một đám nô hiêu sinh sống, bọn chúng lấy chân hỏa làm tổ, ban ngày ngủ ban đêm ra. Lông vũ của chúng có thể giúp tu vi Vũ Dân tinh tiến.”

“Thì ra là thế.” Mặc Nhiên cười nói, “Khó trách muốn lấy lông vũ đổi đồ.”

“Ừm. Có điều huynh cần để ý, lúc hoạt động ban đêm, lông vũ của chúng sẽ trở nên bình thường không khác cú vọ, dù cho có nhổ cũng không có công dụng gì. Chỉ có lúc mặt trời mọc từ phía đông mỗi ngày, trăm ngàn nô hiêu thành đàn trở về vực sâu Thủy Tổ. Một khắc sắp tiến vào vực sâu, lông vũ trên người chúng sẽ lần nữa biến trở về kim sắc, khi đó lấy mới có tác dụng.”

“Ha ha, đây chẳng phải thành tu luyện khinh công sao? Nếu công phu không tới nơi tới chốn, rơi xuống coi như thành thịt nướng. Nếu không đi nhổ, vậy thì sẽ chết đói.” Mặc Nhiên nhin không được chắc chắn, “Thật là khiến người buồn rầu.”

Diệp Vong Tích hỏi: “Chẳng lẽ khinh công của huynh không tốt?”

Mặc Nhiên cười nói: “Bình thường.”

“Khó mà làm được.” Diệp Vong Tích nói, ” Hành động của nô hiêu tấn mãnh, không thua chim ưng. Nếu huynh không siêng năng tu hành, không đến mấy ngày sẽ đói.”

“Như vậy...”

Thấy Mặc Nhiên vẫn thất thần, Diệp Vong Tích thở dài nói: “Ta đoạt được không ít lông vũ, tạm thời vẫn thừa để dùng. Nếu ba người các huynh cần, cứ việc hỏi ta.”

Mặc Nhiên liên tục xua tay, cười nói: “Như vậy thật không biết xấu hổ. Sáu cái lông vũ kia xem như ta mượn huynh, ta về trước ăn cơm, nếu ngày mai lấy được lông vũ, ta sẽ trả lại cho huynh. Đa tạ.”

Cáo biệt Diệp Vong Tích, Mặc Nhiên mang cơm cháo về biệt viện.

Trong phòng Tiết Mông không có ai, tỉnh dậy nhàn rỗi không chuyện gì làm, đi lại bốn phía. Mặc Nhiên đi tới trúc lâu của Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh còn chưa tỉnh. Mặc Nhiên đặt cháo cùng bao chiên lên bàn, đến bên giường y, cúi đầu nhìn y.

Đột nhiên trong lòng có một loại cảm giác quen thuộc nào đó.

Dáng vẻ ngủ của tiểu sư đệ ... Sao lại có chút giống người nào đó?

Nhưng nghĩ không ra đến cùng là ai, chỉ có ấn tượng mơ hồ có người như vậy, lúc nằm trên giường, luôn co mình lại, tay gối bên mặt —— rốt cuộc là người nào?

Hắn đang ngẩn người, Sở Văn Ninh tỉnh dậy.

“Hmm...” Trở mình, Sở Văn Ninh nhìn thấy người bên giường, đột nhiên mở to mắt, “Mặc Nhiên?”

“Đã nói mấy lần, phải gọi sư huynh.” Mặc Nhiên vuốt tóc y, sau đó xem thử nhiệt độ trên trán y, “Nhiệt độ có giảm, đến, ăn một chút.”

“Ăn cái gì...” Đưa bé trên giường ngơ ngác, búi tóc lộn xộn, khiến khuôn mặt càng thêm xinh đẹp đáng yêu.

“Người xem sư huynh có thương người không, sáng sớm đã đi mua. Nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

Sở Văn Ninh mặc áo trắng tinh xuống giường, đi đến trước bàn ăn. Trên bàn bày biện một lá sen tươi non, bên trong có bánh bao chiên, rải thêm hành thái xanh biếc cùng mè đen. Một bát cháo hoa quế long nhãn, nấu mềm dẻo đặc dày, bốc khói bừng bừng.

Ngọc Hành trưởng lão xưa nay cường thế, lại sinh ra một tia không rõ: “Cho ta?”

“Hả?”

“Đều là...mua cho ta sao?”

Mặc Nhiên sững sốt một chút: “Đúng rồi.”

Hắn nhìn dáng vẻ do dự của Sở Văn Ninh, nghĩ nghĩ, cười nói: “Mau ăn đi, nếu không sẽ nguội.”

Sở Văn Ninh ở Tử Sinh Đình nhiều năm như vậy, dù mọi người kính y, lại bởi vì tính cách y quật cường lạnh nhạt, gần như không ai muốn ăn cùng y, càng đừng nhắc tới mua điểm tâm cho y. Có đôi khi y nhìn đệ tử chăm sóc lẫn nhau, dù miệng không muốn thừa nhận, trong lòng lại nhịn không được hơi ao ước. Bởi vậy đối một bát cháo, mấy cái bánh bao này, yên lặng thật lâu, lại không nỡ ăn.

Mặc Nhiên thấy y ngồi trên ghế nhỏ, nhìn chăm chăm đồ ăn trước mắt, lại không động đũa, còn tưởng không hợp khẩu vị của y, liền hỏi: “Làm sao vậy? Có phải hơi nhiều dầu mỡ không?”

“...”

Sở Văn Ninh quay đầu nhìn hắn một cái, lắc đầu, cầm thìa múc một muổng cháo, thổi nguội, cẩn cẩn thận thận nhấp một hớp.

Nếu y là Sở tông sư tuần mỹ lạnh nhạt ngày xưa, ăn cháo như vậy sẽ lộ ra hàm dưỡng rất tốt, lịch sự tao nhã nhẹ nhàng.

Nhưng đối lại là một đứa bé, lại có chút vụng về cùng đáng thương.

Mặc Nhiên hiểu lầm, liền đối với hắn nói: “Người không thích long nhãn sao? Vậy người đặt sang bên cạnh, không đáng ngại.”

“Không có.” Mặt tiểu sư đệ không có quá nhiều biểu tình, nhưng khi lần nữa nhìn về phía Mặc Nhiên, con người đen nhánh lại ôn nhu, “Ta thích.”

“Nga... Ha ha, vậy là tốt rồi, ta còn tưởng người không thích ăn.”

Sở Văn Ninh rũ lông mi dày xuống, nhỏ giọng lập lại: “Ta thích. Trước giờ không ai đối đãi với ta như vậy.”

Y nói, nâng con người nhìn Mặc Nhiên một chút, chân thành nói.

“Đa tạ người, sư huynh.”

Mặc Nhiên không nghĩ y sẽ nói ra câu như vậy, không khỏi giật mình.

Hắn không phải người lương thiện gì, cũng không thích trẻ con. Sở dĩ đối đãi với Hạ Tư Nghị tốt, chỉ do cảm thấy y tuổi còn nhỏ mà thân thủ bất

phàm, là hậu sinh đáng để kết giao.

Tâm hẩn vì chuộc lợi, đối phương lại dùng chân thành đối đãi. Mặc Nhiên không khỏi có chút thẹn thùng, nhưng nghe tiểu sư đệ nói, lại cảm thấy thật kỳ quái, thế là xua tay ý bảo Sở Văn Ninh không cần cảm ơn mình nữa, hẩn hỏi: “Trước kia không ai mua đồ ăn sáng cho người sao?”

Sở Văn Ninh không biểu tình, gật đầu.

“Những môn hạ của Tuyền Cơ trưởng lão, không chăm sóc lẫn nhau sao?”

Sở Văn Ninh nói: “Ta không thay ở cùng với bọn họ.”

“Vậy trước khi nhập môn người ở đâu? Lúc người tục gia, cha mẹ người...” Nói được nửa câu, Mặc Nhiên liền dừng lại.

Tiểu sư đệ của hẩn ngọc tuyết long lanh như vậy, ai làm cha mẹ lại nhẫn tâm vứt nó ở núi để tu luyện, lại chưa từng có môn phái liếc nó một cái? Chắc cảnh ngộ của nó giống Sư Muội, và mình.

Quả nhiên, Sở Văn Ninh bình tĩnh nói: “Cha mẹ vứt bỏ, cũng không có thân quyến, không ai đưa ta đi.”

Mặc Nhiên không nói, lặng im thật lâu, hẩn thở dài một cái. Thầm nghĩ: Lúc đầu ta giao hảo với đứa nhỏ này, một là thấy nó tu vi cao siêu, hai là thấy nó có chút trầm ổn, không giống nhóc con ồn ào la hét bình thường. Lại không nghĩ thân thế của nó cũng giống ta.

Hẩn nhìn sư đệ trước mắt, không khỏi nghĩ đến năm tháng tràn đầy chua xót khổ sở của mình khi còn nhỏ, trong ngực phun trào một cỗ nhiệt huyết, dần dần sinh ra thương hại cùng thân mật. Bỗng nhiên nói: “Lúc trước không ai đưa người đi, nhưng về sau. Người đã gọi ta một tiếng sư huynh, từ đây ta sẽ chăm sóc người thật tốt.”

Sở Văn Ninh tựa hồ không ngờ hẩn lại nói như vậy, có vẻ hơi kinh ngạc, một lát sau, y chậm rãi mỉm cười, nói: “Người muốn chăm sóc ta?”

“Ừm. Sau này người đi theo ta, ta dạy người tâm pháp, dạy người luyện kiếm.”

Ý cười của Sở Văn Ninh càng đậm: “Người muốn dạy ta tâm pháp, dạy ta luyện kiếm sao?”

Mặc Nhiên hiểu lầm vẻ mặt của y, vò đầu nói: “Người đừng chế giễu ta, ta biết tu vi người rất tốt, nhưng dù sao người còn nhỏ, rất nhiều thứ phải học.

Môn đồ của Tuyền Cơ trưởng lão rất nhiều, hắn không dạy nổi người. Người học cùng ta có gì không tốt, ta chí ít cũng là người có một món thần võ.”

Sở Văn Ninh yên tĩnh thật lâu, mở miệng nói: “Ta chưa từng chế giễu người. Ta...cảm thấy người rất tốt.”

Như vậy, đối lại trước kia, y vụn vụn nói không nên lời, nhưng thân thể nhỏ đi, tựa hồ tính tình cũng nhu hòa, liền âm thầm, rốt cục có thể đỡ xuống gương mặt cứng rắn.

Ngược lại là Mặc Nhiên, sống hai đời, lần đầu tiên được người ta khen “Người rất tốt”, cho dù đối phương chẳng qua là nhóc con, nhưng cũng làm hắn chân tay luống cuống, kinh hi phi thường, nói lắp bắp nửa ngày, da mặt xưa nay dày như tường thành, vậy mà đỏ lên.

Hắn lẩm bẩm lặp lại: “Ta, ta ta ta rất tốt...ta rất tốt sao?”

Bỗng mơ hồ nhớ tới, lúc mình còn nhỏ, từng thật sự muốn làm một người tốt.

Nhưng, nguyện vọng hèn mọn lại ôn nhu khi đó, liền giống như “Sau khi lớn lên muốn lấy Lý tỷ tỷ cửa hàng son phấn làm vợ”, “Kiếm đủ ngân lượng mỗi ngày đều muốn mua bánh nướng ăn”, “Nếu sau này trong một bữa cơm có thể có hai miếng thịt kho tàu, làm thần tiên cũng không đổi”, sau này trở thành ký ức bị gió thổi tuyết tán.

[Husky] Chương 62: Bốn toạ đến Lâm An Cố

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Nhóm Mặc Nhiên rất nhanh đã bắt đầu tu hành, đương nhiên, lấy lông vũ là chuyện khiến hân nóng lòng nhất, dù sao hân không trông cậy vào đám bại tướng dưới tay trong tiền thế quá nhiều, qua ngày lành mới nghiêm chỉnh.

Tảng sáng mỗi ngày bọn hân tiến đến vực sâu Thủy Tổ cướp kim vũ, sau đó đi đả tọa động Chúc Dung, lấy linh lực trong người đối kháng Viêm Dương động Chúc Dung, đề cao tu vi bản thân. Sau hai canh giờ, đi theo Vũ Dân tu tập pháp chế hành quỷ quái.

Lại hai canh giờ, đối kháng Tu La tràng.

Trước khi vào đêm, đi đến Tinh Nhai chốn đào nguyên nghe Thập Bát cô nương dạy về « Bách quỷ phổ », «Khu linh quyết ».

Đương nhiên Mặc Nhiên thích nhất buổi tối đến Tinh Nhai nghe kinh, bởi vì đây là lúc duy nhất các tu sĩ của ba nhóm lớn khác nhau tập trung lại ở khóa tập.

Hân biết khinh công của Sư Muội không giỏi, nghĩ đối phương không ăn no, cho nên lấy lông vũ, mỗi ngày đều chia một nửa cho Sư Muội. Nhưng mà trừ chuyện đó ra, khó có thể gặp Sư Muội nhiều, ngược lại mỗi ngày đều ở chung với Sở Văn Ninh, hai người dần dần như hình với bóng.

Quãng thời gian này, Sở Văn Ninh thường ngồi trên cột cầu thối lá cây, Mặc Nhiên ngồi bên cạnh y nâng mặt nhìn mặt trời lên mặt trời lặn, mây bay mây ngừng.

Hoặc là Sở Văn Ninh đứng ở bờ cho cá ăn, Mặc Nhiên cầm ô đứng bên cạnh nhìn cá chép nô nước tấp nập, sóng biếc kim lân.

Lúc chốn đào nguyên mưa, Mặc Nhiên kéo tay Sở Văn Ninh, cùng y đi dọc theo đường mòn đá xanh cổ xưa bị nứt, một chiếc ô đoan đoan chính chính, trên đỉnh đầu hai người.

Nếu nước đọng sâu, Mặc Nhiên sẽ cống tiểu sư đệ, hạt mưa tách tách, tiểu gia hỏa nằm yên tĩnh trên vai hắn, không nói nhiều lời.

Nhưng khi lưng nóng lên, trán có mồ hôi, sư đệ kiệm lời sẽ cầm khăn yên lặng lau cho hắn. Khăn trắng tinh mộc mạc, thêu lên một đóa hoa hải đường, Mặc Nhiên luôn cảm thấy rất quen, hình như từng thấy ở chỗ nào rồi, nhưng suy nghĩ như rơi vào đầm sâu mưa phùn, không thể nào tìm được.

Một ngày, Sở Văn Ninh nghỉ ngơi trong viện, Mặc Nhiên tâm huyết dâng trào, tháo bím tóc của y, giúp y buộc thành đuôi ngựa. Đang chải tóc, chợt thấy Diệp Vong Tích che vai trái, sắc mặt hơi buồn tiến vào trong viện.

Mặc Nhiên mắt sắc, hơi nâng lông mày lên: “Diệp huynh bị thương rồi?”

“Ừm.” Diệp Vong Tích dừng một chút, cau mày nói, “Lúc tranh luận chịu vết thương nhỏ, không sao. Chỉ là người kia thật sự khinh bạc hạ lưu, khiến người xem thường!”

“...”

Mặc Nhiên lúng túng, rất khó tin: “Có người vô lễ với huynh?”

Diệp Vong Tích trừng mắt liếc hắn, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói: “Huynh nghĩ gì thế.”

“Ha ha ha, chỉ đùa một chút thôi.” Mặc Nhiên xấu hổ cười hai tiếng, nhin không được hiểu kỳ nói, “Huynh nói người kia, là ai vậy?”

Diệp Vong Tích nói: “Còn có thể là ai? Còn không phải hạt giống phong lưu của Côn Luân Đạp Tuyết Cung kia.”

Nghe xong, Mặc Nhiên “A” một tiếng, thầm nghĩ: Không phải là hắn chứ?

Những ngày này ở chốn đào nguyên hắn thường xuyên nghe ít nữ đệ tử xì xào bàn tán, há miệng “Đại sư huynh”, ngậm miệng “Đại sư huynh”. Trẻ tuổi thì thôi, vào hôm qua, hắn còn thấy một nữ tu bốn mươi năm mươi tuổi đứng cạnh bụi hoa rối loạn tinh thần, ánh mắt phiêu hồn lăm lăm: “Nam tử thế gian này, không một cái có thể sánh với đại sư huynh, nếu hắn có thể

thực tình nhìn ta một lần, nói ít lời với ta, ta rơi vào địa ngục, cũng không có chút oán hận nào.”

Thái độ si oán như thế, lúc ấy Mặc Nhiên cười phun ra, cũng hoài nghi “Đại sư huynh” nàng nói chính là người mình nhớ, nhưng trong chốn đào nguyên đông đảo tu sĩ, lại không qua lại quá nhiều, cho tới bây giờ hẳn chỉ nghe tên, không thấy người, lại ngại thám thính bát quái với các nữ đệ tử, bởi vậy cũng không thể xác định.

“Hôm nay ta uống rượu ở Linh Hồ Lâu phía tây, ” Diệp Vong Tích nói, “Cái tên hỗn trưởng kia trùng hợp cũng ở trong đó. Ta thấy hẳn ôm hai nữ tử trong lòng, đã mười phần phóng đảng, nhưng người ta người tình ta nguyện, không liên quan tới ta, cũng không nói gì.”

Mặc Nhiên đồng ý nói: “Không sai.”

“Nhưng sau đó, có nữ đệ tử môn hạ Cô Nguyệt Dạ từ ngoài xông vào, vẻ mặt lo lắng, nhìn trái nhìn phải, có vẻ đến tìm người.”

Mặc Nhiên cười nói: “Chính là đến tìm ‘Đại sư huynh’ à?”

“Huynh cũng nghe nói đại sư huynh rồi?”

“Ha ha, huynh nhìn xem, chính nhân quân tử như huynh còn biết hẳn phong lưu nét trưởng, loại ngòi lê đôi mách như ta, sao lại không rõ?”

Diệp Vong Tích yên lặng nhìn hẳn một cái, nói: “Tên đại sư huynh kia thật sự không ra gì. Nữ tu Cô Nguyệt Dạ đến tìm hẳn, bởi vì trước đó vài ngày hẳn cùng người ta trao đổi tín vật, nói muốn kết làm đạo侶, từ đây không xa rồi.”

Mặc Nhiên lại cười: “Việc này vạn vạn không nên nghe. Ta đoán tín vật đính ước của đại sư huynh phải có mười bảy mươi tám chiếc, chiếc chiếc giống nhau. Tìm một cô nương đưa tín vật, chỉ sợ thề non hẹn biển lí do thoái thác không khác gì nhau.”

Sở Văn Ninh một mực yên lặng nghe không lên tiếng cuối cùng mở miệng, y lờm Mặc Nhiên, dường như bất mãn nói: “Người lại biết.”

Ai ngờ Diệp Vong Tích lại đứng bên kia Mặc Nhiên: “Mặc huynh nói không sai, sự thật thiệt sự như thế. Nữ tu vốn ái mộ đại sư huynh, nghe hẳn nói vậy, liền tin là thật, đêm đó liền thất thân cho hẳn.”

Mặc Nhiên: “Ôi.” Vội vàng che tai Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh lặng lẽ nói: “Người làm cái gì?”

“Trẻ con không được nghe, nghe nhiều không tốt cho tu hành.”

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên che tai Sở Văn Ninh rồi, con mắt lập tức lóe sáng không kịp chờ đợi hỏi: “Sau đó thì sao?”

Diệp Vong Tích là chính nhân quân tử, đâu đoán được Mặc Nhiên là tiểu nhân hèn hạ dù cho hăn lòng đầy căm phẫn tự thuật mà cứ như đang nghe thoại bản về quan hệ bất chính, quang minh lẫm liệt nói: “Sau đó còn có thể thế nào? Tất nhiên đại sư huynh không muốn nhận, cũng không muốn dây dưa nhiều với nữ tu kia. Nữ tu lấy ra tín vật kiếm tuệ, nào đoán được hai nữ tử đại sư huynh ôm ấp trái phải cũng có một cái, nói chỉ cần là bằng hữu của hăn, đều sẽ tặng một kiếm tuệ làm bạn, không phải là đưa cho đạo lữ.”

“Chắc chắn thật sự vô sỉ cực kỳ.”

“Đúng vậy.” Diệp Vong Tích nói, “Ta nhìn không thuận mắt, nên nói chuyện với hăn.”

Hăn nói tới chỗ này, sắc mặt hơi kì lạ. Một lát sau, mới nói: “Nói chuyện không thoả mái, liền đánh.”

Mặc Nhiên cười cười: “Vậy à.”

Trong lòng lại nói: Chỉ sợ không phải. Nếu như “Đại sư huynh” thật sự chính là người kia, vậy lấy tính cách của người kia, chắc chắn không vì loại chuyện này mà động thủ với người ta. Chỉ sợ Diệp Vong Tích xấu hổ, che giấu gì đó.

Nhưng Diệp Vong Tích đã không muốn nói, Mặc Nhiên cũng không chọc đến, nên đổi chuyện, nói: “Thân thủ đại sư huynh chắc hăn không tệ, nếu là người bình thường, nhất định không gây thương tổn cho Diệp huynh được.” Không nói còn tốt, nói đến, Diệp Vong Tích càng giận, đôi con ngươi đen nhánh tràn lửa, chớp động bưng bưng tức giận.

“Tốt? Tốt cái gì.” Diệp Vong Tích phẫn nộ nói, “Pháp thuật bình thường, động thủ toàn bộ nhờ nữ nhân —— không ra gì!”

“Hả? Ha ha ha ha ha.” Mặc Nhiên nghe hăn nói vậy, tập trung nhìn vào, thấy trừ bỏ vai Diệp Vong Tích bị kiếm làm thương bên ngoài, gương mặt cũng có ba bốn vết máu đứt quãng, hiển nhiên là bị móng tay nữ nhân cào,

không khỏi cười nghiêng ngả, “Đại sư huynh quả nhiên danh bất hư truyền, ha ha ha ha.”

Sở Văn Ninh không nói, y từ câu “Luận không thoả mái, liền đánh” Diệp Vong Tích nói, bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Đợi Diệp Vong Tích về phòng băng bó vết thương, Sở Văn Ninh mới nói: “Mặc Nhiên.”

Mặc Nhiên vỗ đầu y: “Gọi sư huynh.”

“...” Sở Văn Ninh nói, “Đại sư huynh hẳn nói, là Mai Hàm Tuyết hả?”

Mặc Nhiên cười nói: “Ta cũng đoán vậy.”

Sở Văn Ninh lại không nói, thoáng nghĩ ngợi.

Bỗng nghĩ thông suốt cái gì, bỗng nhiên mở to hai mắt: “Vị Diệp Vong Tích này, không phải là bị —— “

“Xuyt! Im lặng!” Mặc Nhiên đặt ngón tay bên môi, ngừng lời nói của y lại, sau đó ngồi xồm, bảo trì cân bằng với Sở Văn Ninh, cười nói, “Người còn nhỏ tuổi, nghĩ cái gì thế?”

“... Trước sớm nghe nói Mai Hàm Tuyết này...đặc biệt không đáng tin cậy, chuyện hoang đường gì cũng làm, không nghĩ tới đệ tử Nho Phong Môn mà hẳn cũng dám...”

Mặc Nhiên tùy ý cười nói: “Ha ha ha, hẳn thật sự không đáng tin cậy. Nhưng chuyện người khác chúng ta bớt can thiệp vào. Nào, sư huynh tiếp tục buộc tóc cho người. Trước đó ở phố tây nhìn thấy phát quan rất đẹp, cũng không đắt nên đã mua, ta đeo lên cho người xem xem.”

Tựa như Mặc Nhiên không thích tính cách của Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh cũng đối với Mặc Nhiên yêu thích cũng không dám lấy lòng.

Sở Văn Ninh nhìn phát khẩu màu vàng tỏa sáng lung linh lan bướm phù hoa, rơi vào trầm mặc: “... Người thật sự cho ta?”

“Đúng vậy. Trẻ con phải dùng màu vàng màu đỏ, người xem, thật hoạt bát.”

Sở Văn Ninh: “.....”

Thực sự rất không tình nguyện, nhưng nghĩ kỹ lại, đây hình như là lần đầu tiên Mặc Nhiên tặng đồ cho mình, liền ngậm miệng không nói, trầm mặt

tùy ý để Mặc Nhiên đeo phát quan cho mình. Màu vàng của phong lan cùng hồ điệp trên tóc dài màu mực phát ra huy quang xán lạn.

Sở Văn Ninh rũ mi xuống.

Đột nhiên cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Gương mặt như vậy, Mặc Nhiên như vậy, mình như vậy, nếu thân thể khôi phục, chắc chắn sẽ không còn.

Hồ điệp này, tựa như bay từ trong mộng.

Thay đổi khôn lường, ngày tháng thoi đưa.

Chúng tu sĩ tu hành tại đào nguyên, đảo mắt đã qua nửa năm.

Theo Thập Bát cô nương nói, sau nửa năm, mọi người cần theo thứ tự tiếp nhận khảo nghiệm của Vũ Dân, kiểm tra tu hành tiến triển thế nào.

“Đây là nơi chư vị đến thí luyện đầu tiên.” Trên hội nghị, Thập Bát nhẹ nhàng nói, ” Nội dung thí luyện dựa theo sở tu tâm pháp của từng chư vị, chia làm ba hiểm cảnh. Nhóm ngự thủ tiến vào ‘Huyết Hà Cảnh’, nhóm trị liệu tiến vào ‘Đại Bi Cảnh’, nhóm công phật tiến vào ‘Tu La Cảnh’ .”

“Trong ba hiểm cảnh, đều chiếu theo ký ức còn lưu lại vào mấy trăm năm trước Quỷ giới tiến đánh nhân gian, hoàn nguyên ra hư cảnh. Chư vị ở trong đó không có bất kỳ nguy hiểm nào, sau khi phá giải nguy cơ trong hư cảnh, sẽ trở về đào nguyên.”

“Mỗi lần thí luyện hư cảnh chỉ có thể tiến vào hai người, nói cách khác, người thí luyện có thể một mình khiêu chiến, nếu muốn mời đồng bạn, chỉ có thể mời một. Thí luyện theo trình tự, lấy thông cáo của tiên sứ làm chuẩn.”

Sau khi hội nghị giải tán, thí luyện chậm chậm triển khai. Mặc Nhiên không biết tình hình của ngự thủ và trị liệu bên kia, nhưng công phật bên này, đã kiểm tra liên tiếp sáu bảy người, may mà những người kia đều hoàn thành không tệ, xem ra thí luyện lần này cũng không phải quá khó.

Một tuần trôi đi, đến lượt Mặc Nhiên.

Chưởng quản các tu sĩ công phật, chính là Thập Bát, nàng mỉm cười, hỏi: “Mặc tiên quân không cần đi vào cùng bạn sao?”

Mặc Nhiên nghĩ nghĩ: “Nếu ta chọn một người đi cùng ta, vậy hẳn có phải không cần chịu một lần thí luyện nữa đúng không?”

“Đây là tất nhiên.”

“VẬY ta đưa sư đệ đi thôi.” Mặc Nhiên chỉ Sở Văn Ninh, “Tuổi nó còn nhỏ, đến lúc đó đi một mình, ta không yên lòng.”

Trăng sáng lên cao, bọn hắn theo Thập Bát đi tới một hang động tối om, cửa hang bao phủ một tầng khói kim hồng mỏng.

Thập Bát nói: “Hai vị Tiên Quân xin nghe, cảnh tượng hoàn nguyên trong Tu La Cảnh, là thảm trạng đầu tiên Quỷ giới gây ra hai trăm năm trước. Lúc đó vì kết giới chưa thể tu bổ kịp thời, số lớn oan hồn lệ quỷ trốn đến nhân gian, giết hại vô số sinh linh. Hư cảnh này y theo ký ức của một người sống sót ở Lâm An năm đó mô phỏng lại. Các vị bước vào sơn động một khắc, sẽ đi đến chiến loạn thành Lâm An hai trăm năm trước. Giết chết Quỷ Vương lãnh binh, hư cảnh tự phá.”

Mặc Nhiên nhìn Sở Văn Ninh một chút, rồi lại cười nói cùng Thập Bát: “Tiên tử tử tử, tử thấy ta da dày thịt béo không có sao, sư đệ ta mới sáu tuổi, tử nói nơi này đao kiếm vô tình, vạn nhất thương tổn tới nó...”

“Ngài không cần phải lo lắng, tất cả binh khí trong hư cảnh sẽ không chân chính làm hai vị bị thương.” Thập Bát nói, “Nếu các vị bị thương, sẽ có linh lực tự hành dấu hiệu, nếu trúng chỗ hiểm, đại diện như hai vị trọng thương bỏ mình, khiêu chiến thất bại.”

Lúc này Mặc Nhiên mới yên tâm, vỗ tay cười nói: “Hoá ra là vậy, nhóm tiên tử tử tử suy nghĩ thật chu đáo, đa tạ đa tạ.”

Lo lắng đã hết, Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh đi tới thí luyện trong động. Hang núi kia tối đen, bọn họ chân trước vừa bước vào, thân thể bỗng cảm thấy một trận huyền không, ngay sau đó trước mắt hiện lên cảnh tượng ngũ quang thập sắc mơ hồ, vô số mặt người vụn vụn thành dòng sông trôi qua dưới thân thể.

Đội hai người đáp xuống đất, hai chân đứng vững, nhận ra mình đã bị truyền tống đến Lâm An cổ, đứng ở ngoại ô xưa. Lúc này vào buổi trưa, ban ngày nắng to, trong không khí tràn ngập một cỗ tanh hôi nồng đậm.

Cổ thành Lâm An hai trăm năm trước bách quỷ dạ hành, cùng với mùi tanh hôi nồng đậm này, giống như tàn quyền cháy vàng trong chiến hỏa, trước mắt Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh, thông thả, buồn bã.

[Husky] Chương 63: Bốn toạ gặp được ai!

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Năm đó thành Lâm An chiến loạn, nhìn qua đất đầy huyết cao, xung quanh đều là tường đổ. Chướng khí lợm quở ngọt ngào, ngoại ô bách thảo uế oải, vạn mộc tiêu tụy.

Mặc Nhiên còn chưa kịp hoàn hồn, đã nghe thấy một trận kêu vang kỳ lạ, hắc ngẩng đầu, đột ngột thấy trên một gốc hòe tàn cách đó không xa treo một bộ da dày tươi, hơn mười con quạ đen vây quanh mổ, giọt máu và mẩu thịt không ngừng rơi xuống.

Dưới cây, một thi thể nam tử trung niên đổ rạp, phần bụng bị lợi trảo xé rách, máu đen và nội tạng chảy đầy đất. Không ai biết khi hắc chết tột cùng là mở mắt hay là từ từ nhắm mắt, tròng mắt của hắc đã bị mổ rỗng.

Cảnh tượng như vậy, Mặc Nhiên cũng không lạ.

Kiếp trước hắc tung hoành nhân gian, từng giết sạch bảy mươi hai thành Nho Phong Môn, lúc ấy máu chảy trôi nổi, thân ngang khắp nơi, cũng là thảm trạng như vậy .

Cũng không biết vì sao, những máu tươi kiếp trước làm hắc thống khoái không thôi, từng tia cốt nhục đều tùy ý rít gào trong thân thể. Mà giờ khắc này đột nhiên lại thấy được thảm trạng tương tự, trong lòng hắc lại nâng lên một tầng rét lạnh nửa tắc thương hại... Chẳng lẽ mình thật sự giả nhu thuận lâu rồi, cũng bất tri bất giác dần dần chuyển tính?

Đang suy tư, chợt nghe thấy một tiếng vó ngựa, phía trước nổi lên một mảnh khói bụi.

Đang binh hoang mã loạn còn có thể phóng ngựa đi nhanh, hơn phân nửa không phải kẻ tốt lành gì.

Mặc Nhiên lập tức giữ chặt Sở Văn Ninh, kéo y ra sau mình, nhưng mà đường Lâm An xưa bốn phía trống trải, không có chỗ giấu thân. Chớp mắt một nhóm kỵ binh xuất hiện trong khói bụi mênh mông, nhìn gần mới phát giác những con ngựa không cường kiện, có mấy con đói đến thấy rõ từng chiếc xương sườn, có hơn mười người ngồi trên lưng ngựa, giữ chặt dây cương.

Những người kia mặc trang phục trắng thống nhất, đầu đội mũ lông vũ đỏ trắng chiến đấu, trán cột song long. Mặc dù quần áo bọn họ không sạch lắm, nhưng khuôn mặt lại thập phần sạch sẽ, mặc dù phá lệ gầy gò, nhưng vẫn tinh thần quắc thước. Càng hiếm có là, bọn họ người người đều cầm một kinh cung, phía sau đây một ống vũ tiễn.

Trong loạn thế gió lửa lang yên, hai thứ đáng giá nhất là: Đồ ăn, và vũ khí.

Bọn họ hiển nhiên không phải người bình thường.

Mặc Nhiên không biết người tới là thiện hay là ác, là địch hay là bạn. Lại nghe thấy một âm thanh của thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi trong đó thảm thiết gọi: “Cha! Cha!”

Thiếu niên bịch một tiếng từ lưng ngựa lão đảo lăn xuống, ngã vào đất bùn, vừa lộn nhào, lão đảo chạy tới dưới gốc cây, nhào lên trên người nam tử trung niên đột tử, gào khóc: “Cha! Cha!”

Những người khác đều lộ ra vẻ mặt thương hại, nhưng hiển nhiên bọn họ đã gặp quá nhiều sinh tử, nhiều đến thậm chí choáng váng, cho nên trừ thiếu niên khóc rống bên kia, không có người thứ hai xuống ngựa khuyên bảo.

Có người chú ý tới Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh cách đó không xa, sừng sốt một chút, dùng thổ âm Lâm An lên tiếng nói: “Các người không phải người địa phương à?”

Mặc Nhiên nói: “Đúng, ... Chúng ta từ đất Thục tới.”

“Xa như vậy sao?” Người kia lấy làm kinh hãi, “Thế đạo này, vào đêm đều có lệ quỷ, các người làm sao sống sót?”

“... Ta biết chút pháp thuật.” Trong lòng Mặc Nhiên biết nói nhiều tất nói hớ, thấy những người này không có ác ý, liền kéo Sở Văn Ninh ra nói, “Đây là đệ đệ ta, chúng ta đi ngang qua nơi này, không đi được nữa, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Những người trong đội kỵ binh thấy Sở Văn Ninh, tựa hồ có chút sửng sốt, có hai người nhỏ giọng châu đầu ghé tai.

Mặc Nhiên cảnh giác nói: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Thanh niên đứng đầu nói, “Nghiêm chỉnh mà nói. Các người muốn nghỉ thì đến trong thành nghỉ đi. Đừng thấy nơi này dưới mắt không có quái vật, nếu đến tối, khắp nơi đều là quỷ, ban ngày đường phụ Tiểu Mãn ra ngoài tìm ăn, kết quả hôm qua mưa to, chưa kịp trở về trước trời tối, người xem chẳng phải...” Hắn thở dài, không nói tiếp.

Thì ra Tiểu Mãn chính là thiếu niên khóc rờn rờn kia, người chết dưới cây chính là đường phụ hắn. Trong loạn thế luôn có chuyện phát sinh như vậy, trong một nhà có người ra ngoài tìm đồ ăn, buổi sáng người còn tốt lành ra ngoài, đến tối không có trở về.

Tuy biết đây là chuyện đã phát sinh hai trăm năm trước, nhưng thiếu niên kia khóc tê tâm liệt phế, khóc muốn ra máu, Mặc Nhiên nhìn, trong ngực vẫn nhin không được nổi lên chút chua chát.

Nhưng mà chút chua chát qua đi, đột nhiên dâng lên một trận kinh hãi.

Kiếp trước giết người không thấy máu, vì sao dần dần mềm lòng đến nước này?

Lúc này kéo Sở Văn Ninh, nói cáo biệt thanh niên cười ngựa kia.

Người đứng đầu nói: “Các người đến thành Lâm An, tìm một chỗ ở lại. Phải lập tức dời toàn thành Lâm An đến Phổ Đà, nơi đó linh khí dồi dào, tạm chưa bị quỷ khí xâm nhập. Một mình các người, không bằng đi cùng chúng ta.”

“Toàn thành dời đi?”

“Đúng vậy.” Người kia nói đến đây, ánh mắt sáng rực, khuôn mặt giống như đang phát tán ra quang huy, “May mà Sở công tử có mưu kế hay, toàn thành già nhỏ đều có thể nhặt về cái mạng. Không nói nữa, không nói nữa,

trước trời tối chúng ta tìm một vòng ngoại ô, xem còn ai may mắn có thể đưa về thành không —— ai, Tiểu Mẫn, đi thôi, đi thôi.”

Hắn gọi Tiểu Mẫn, nhưng Tiểu Mẫn vẫn ôm thi thể dường như rơi lệ, không quay đầu lại.

Mặc Nhiên thở dài, kéo Sở Văn Ninh, thấp giọng nói: “Đi thôi. Chúng ta vào thành trước đi.”

Sở Văn Ninh gật đầu, bỗng nhiên hỏi: “Người nói bọn họ muốn dời toàn thành đi, rốt cuộc thành công hay không thành công?”

Mặc Nhiên kéo tay nhỏ non nớt hơi lạnh của y nói: “Người muốn nghe nói thật, hay là nói dối?”

“Tất nhiên nghe nói thật.”

“Tiểu hài tử vẫn nên nghe nói dối thì tốt hơn.”

Sở Văn Ninh nhân tiện nói: “Bọn họ không thành công.”

“Đúng.” Mặc Nhiên nói, “Người xem, chính người còn biết nói thật là gì, còn cố tình hỏi lại, giống như hỏi ta lần nữa, kết cục có thể thay đổi ấy.”

Sở Văn Ninh không để ý tới hắn, tiếp tục hỏi: “Người biết vì sao bọn họ không thành công không?”

“Người xem người lại hỏi ta, ta không phải lão yêu tinh sống hai trăm năm, ta làm sao rõ chứ.”

Sở Văn Ninh không lên tiếng, một lát sau mới u ám nói: “Hai trăm năm trước người thành Lâm An gần như chết hết.”

Mặc Nhiên: “...”

Sở Văn Ninh nói: “Không có mấy ai chạy thoát.”

“Không phải chứ, sư đệ à, tuổi người còn nhỏ, sao biết tất cả vậy?”

Sở Văn Ninh lờ mờ hắc một cái: “Ngọc Hành trưởng lão đã giảng sử xưa không chỉ một lần, người lên lớp không nghe, ngược lại còn hỏi ta vì sao rõ ràng như vậy, thật đáng hận.”

Mặc Nhiên có chút im lặng, thầm nghĩ ta thất thần trên lớp của sư tôn ta, y cũng không có mắng ta, người mắng ta làm cái gì, nhưng ngẫm lại không cùng nhóc con chấp nhặt, tùy nó vui vẻ là được rồi.

Hai người vừa nói vừa đi, bất tri bất giác đã vượt qua cửa thành, đi tới chủ thành Lâm An. Toà cổ thành đứng sừng sững bên sông Tiền Đường đã vườn

không nhà trống, công sự trừ ma rải rác khắp đầu tường cùng mép thành. Ngoài thành trì thi thể chất đông đếm không hết, hiện đầy rửa ngấn ác quỷ, nếu không xử lý loại thi thể này, đến tối sẽ thành khởi thi.

Các đạo sĩ thừa dịp dương khí giữa trưa, cầm tàn hương ra ngoài vẩy vẩy, đối với loại rửa ngấn phá lệ khắc sâu, bọn họ lấy chu sa chấm rượu, vẽ bùa xua tan.

Hai thủ vệ đứng trước cửa thành, ăn mặc giống nhóm thanh niên vừa mới gặp ngoài thành, cũng là đường viền đỏ nền trắng, trán thắt song long, cánh tay giương cung, sau lưng đựng đầy tên vũ.

“Dừng lại, là kẻ nào?”

Mặc Nhiên giải thích một lần, hai thủ vệ gác cửa cũng không có chủ tâm muốn ngăn người không cho vào, mà muốn đăng ký, sau khi ghi lại danh tính hai người bọn họ vào trong danh sách, thả họ tiến vào.

Trước khi đi Mặc Nhiên nhớ tới “Sở công tử” mà thiếu niên cười ngửa vừa mới đề cập, người kia nói, di chuyển thành Lâm An, là nhờ ý kiến hay của “Sở công tử”, như vậy mẫu chốt phá giải hư trận, hẳn là ở Sở công tử này.

“Làm phiền, ta muốn nghe ngóng một người từ các vị.” Mặc Nhiên nói.

Thủ vệ nhắc tầm mắt: “Các người từ Thục Trung đến, còn có người quen biết?”

Mặc Nhiên cười nói: “Không phải, là mấy vị quân gia mới gặp phải trên đường, nhắc đến một vị công tử họ Sở, nói hai ngày sau hẳn muốn dẫn toàn thành già trẻ dời đến Phố Đà, không biết vị Sở công tử này là ai? Tại hạ hơi thông pháp thuật, nếu có đủ khả năng, cũng muốn giúp một tay.”

Thủ vệ đi đi lại lại dò xét hẳn một phen, cảm thấy Mặc Nhiên có thể ngàn dặm xa xôi mang theo một bé con không tổn hao lông tóc gì tới đây, quả thật có chút năng lực, nhân tiện nói: “Sở công tử là trưởng tử của Thái Thú lão gia. Một tháng trước Quý Vương phủ xuống, Thái Thú lão gia bất hạnh lâm nạn, sau đó đều là công tử dẫn chúng ta ngăn địch.”

“Thái Thú công tử?” Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh nhìn nhau, Mặc Nhiên lại nói, “Thật kỳ quái, Thái Thú công tử cũng thông pháp thuật sao?”

“Có gì đáng kinh ngạc!” Thủ vệ liếc Mặc Nhiên một cái, “Cho phép đại môn phái tu chân, không cho phép thế gian tán tu sao?”

“...”

Tán tu có thì có, nhưng tới giờ không thành tài được.

Mặc Nhiên thâm nghĩ, chẳng lẽ Sở công tử này là thùng nước nửa vơi, mù nghĩ kể hại tính mệnh bách tính toàn thành Lâm An?

Nhưng dựa vào thủ vệ chỉ điểm, đi đến phủ Thái Thú, Mặc Nhiên lập tức phát hiện mình nghĩ sai. Vị cùng họ với sư tôn hần kia, hiển nhiên không phải công phu mèo ba chân gì.

Bởi vì hần thấy được kết giới thượng thanh.

Kết giới thượng thanh là một loại kết giới phi thường cường đại tịnh khí, có thể ngăn cản tất cả khí tức tà nịnh trong phạm vi. Chỉ cần mở loại kết giới này, đừng nói là quý quái bình thường, cho dù là lệ quý ngàn năm, cũng khó có thể bước vào trong nửa tấc.

Chỉ có điều phạm vi loại kết giới này ngự hộ người thi thuật nhất định đích thân ở trong đó, làm trận nhần. Đồng thời chỗ chặn cực nhỏ, Sở Văn Ninh là đại tông sư, cũng chỉ có thể dùng kết giới thượng thanh lồng nửa Tử Sinh Đỉnh mà thôi.

Mà giờ khắc này, vị Sở công tử hai trăm năm trước, tạo ra được một kết giới thượng thanh bao trùm mười dặm phương viên phủ Thái Thú, mặc dù kém xa Sở Văn Ninh, nhưng cũng tuyệt đối không có người bình thường có khả năng sánh vai.

Hai người đến cổng phủ Thái Thú, Mặc Nhiên vốn chỉ muốn thử vận khí, gọi người thông báo, nói là có tu sĩ tự xin giúp đỡ, xem vị Thái Thú công tử kia có nguyện ý nể mặt gặp hay không.

Nào đoán được vừa mới đi qua một chỗ ngoặt, liền thấy cửa phủ Thái Thú, xếp ba đội ngũ thật dài. Sáu thủ vệ kỵ binh ăn mặc giống nhau cùng nữ hầu bày thùng gỗ lớn, mấy trăm người già trẻ em xanh xao vàng vọt tụ tập trước phủ nha, theo thứ tự lĩnh cháo cơm bố thí.

Người lĩnh cháo xong, đều đi đến dưới gốc cây hải đường trước phủ. Dưới cây hoa có nam tử bạch y đứng thẳng, tóc dài màu mực lỏng lẻo búi thành một bó, đem một lá bùa vừa vẽ xong phân phát cho mọi người, cũng tinh tế căn dặn chuyện cần thiết chú ý.

Hắn đưa lưng về phía Mặc Nhiên, bởi vậy cũng thấy không rõ tướng mạo của hắn.

Nhưng những người nhận lá bùa đều hướng hắn cảm kích nói: “Đa tạ đại ân đại đức của Sở công tử, đa tạ đại ân đại đức của Sở công tử ...” Lắm lắm nhắc đi nhắc lại.

Nguyên lai vị này chính là Thái Thú công tử sao?

Mặc Nhiên sinh lòng hiếu kì, kéo tiểu sư đệ đi đến xem xét.

Chỉ nhìn một cái, mắt Mặc Nhiên lập tức mở tròn vo, giống như ngũ lôi quán đỉnh ——

Đây, đây không phải Sở Văn Ninh sao? ? ?

Đừng nói là Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh cũng ngây ngẩn cả người, đứng cuối đội ngũ xa xa nhìn lại, Thái Thú Sở công tử diện mục gầy gò, mày kiếm mắt phượng, mũi cong lại rất nhu hòa, ngay cả toàn thân cũng bạch y, tương tự mình đến cực điểm!

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên: “...”

Cứng cả buổi, Mặc Nhiên run rẩy nói: “Sư đệ à.”

“Ừm.”

“Người có cảm thấy... vị Sở công tử này, dáng dấp phá lệ giống một người không?”

Sở Văn Ninh khô khan: “Giống Ngọc Hành trưởng lão.”

Mặc Nhiên vỗ đùi: “Còn không phải sao! Chuyện gì thế này? Người kia là ai? Quan hệ thế nào với sư tôn?”

“... Người hỏi ta, làm sao ta biết.”

“Không phải người rất nghiêm túc nghe giảng bài sao?” Mặc Nhiên rất gấp.
” Chuyện này trên khóa không giảng.” Sở Văn Ninh rất giận.

Hai người lại không nói, xếp trong đội ngũ, chậm rãi dịch chuyển về phía trước, đều không chớp mắt nhìn chằm chằm công tử gia.

Lại cẩn thận nhìn, kỳ thật dáng dấp Sở công tử và Sở Văn Ninh không phải là không có sai biệt. Khuôn mặt vị công tử gia này càng thêm văn tĩnh nho nhã, con mắt không hẹp dài, con người càng ôn nhu, ánh mắt nhu hòa hơn Sở Văn Ninh rất nhiều.

Mặc Nhiên nhìn một chút, bỗng nhiên “A” một tiếng, cúi đầu nhìn tiểu sư đệ.

“Người để ta nhìn kỹ một cái.”

“Làm gì...” Sở Văn Ninh không khỏi chột dạ, dời mắt đi chỗ khác.

Mặc Nhiên thấy y tránh, càng không buông tha, đưa tay giữ mặt y, cưỡng ép y quay đầu. Hắn nhìn một hồi, bỗng nhiên ý thức được cái gì, lăm bắm nói: “Ai nha.”

Sở Văn Ninh cố gắng trấn định: “Làm, làm sao vậy?”

Mặc Nhiên nheo mắt lại: “Khó trách mới ở ngoài thành, những người kia thấy người lại châu đầu ghé tai, ta chợt phát hiện, dung mạo của người cũng có chút giống sư tôn.”

“.....”

Sở Văn Ninh vội vàng tránh hắn, vành tai đỏ lên: “Nói hươu nói vượn.”

“Nhưng thật kỳ quái, vì sao những thủ vệ kia có thể nhìn ra ngay, ta nghĩ nửa ngày không ra?”

Sở Văn Ninh: “.....”

Đang trầm mồi không có cách giải, bỗng có một thanh âm giòn tan vang lên, là âm thanh của trẻ con gọi: “Cha.”

[Husky] Chương 64: Bốn toạ kể chuyện cũ cho sư đệ

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Mặc Nhiên theo tiếng nhìn lại, thấy đáp án rộng mở xuất hiện, từ trên thảm đá phủ nha lão đảo chạy tới.

Đó là một nhóc con ba bốn tuổi, trong tay cầm một chong chóng tre nhỏ, hướng phía Sở công tử nhảy nhót. Nó mặc y sam thuần tịnh, trước vạt áo đeo vòng cổ ngọc bích, khóa phúc lộc đỡ đầu, bùa hộ thân lụa đỏ, nghiêm nhiên như một bản sao nhỏ của tiểu sư đệ.

“...” Lúc này Mặc Nhiên xem như hiểu, nguyên nhân những kỵ binh kia châu đầu ghé tai.

Hắn không chịu được thì thào: “Sư đệ này, người và sư tôn đều là người Lâm An, với lại sư tôn họ Sở, người nói Sở gia hơn hai trăm năm trước, không phải là Tông gia các người chứ, hai người các người không phải là thân thích phương xa gì đấy chứ... Ta cảm thấy khả năng này rất lớn.”

Sở Văn Ninh không lên tiếng, cũng nhìn chăm chăm hai người kia.

Y một mực không biết thân thế của mình, chuyện thuở thiếu thời cũng không nhớ rõ lắm.

Chẳng lẽ, Sở công tử này, thật sự là một vị tổ tiên nào đó của mình à...

Đang suy nghĩ, đội ngũ xếp tới Mặc Nhiên.

Sở công tử nâng mắt lên, vốn đang muốn cho Mặc Nhiên lá bùa, nhưng mà thấy người lạ mặt, không khỏi giật mình, lập tức ôn hòa cười cười: “Người tha hương, mới tới nơi đây sao?”

Thanh âm của hắn thuần hậu nho nhã, khác với Sở Văn Ninh băng lãnh tức sát.

“À...à phải, phải.”

Bỗng nhiên có một người có dáng dấp giống sư tôn như vậy, hòa khí nói với mình như thế, Mặc Nhiên thật sự nói không được là cảm giác gì, trong lúc nhất thời không biết làm sao.

Thái Thú công tử mỉm cười: “Tại hạ Sở Tuân, xin hỏi tôn tính các hạ?”

“Ta, ta họ Mặc, ta gọi Mặc Nhiên.”

“Mặc công tử từ nơi nào đến Lâm An?”

“Xa, rất xa, ở Thục, Thục Trung.” Dù Sở Tuân công tử khí độ ôn hòa, nhưng Mặc Nhiên vẫn cảm thấy mình bị người này nhìn thấu.

Sở Tuân giật mình, sau đó khiêm tốn mỉm cười nói: “Thật sự rất xa.” Hắn dừng một chút, ánh mắt rủ xuống vài tấc, nhìn thấy Sở Văn Ninh bên cạnh, khuôn mặt nho nhã hiện ra một tia kinh ngạc.

“Vị này là...”

“Ta tên Hạ Tư Nghịch.” Sở Văn Ninh nói.

Mặc Nhiên đưa y đến cạnh mình, sờ lên đầu y, cười khan nói: “Đây là đệ đệ ta.”

Dáng dấp không giống ta, giống người.

Có lẽ do đại chiến sắp đến, tình hình gấp gáp, Sở Tuân không rảnh nghĩ nhiều. Cũng có lẽ vì hắn chỉ là một nhân vật trong ảo cảnh, khó mà vì một chuyện không thuộc về ảo cảnh mà phản ứng quá kịch liệt. Tóm lại hắn nhú mày, nhìn Sở Văn Ninh một hồi, sau đó hai tay đem hai lá bùa vẽ xong giao cho bọn hắn.

“Ở xa tới là khách, huống chi bây giờ dân chúng lầm than. Hai tấm lá bùa này xin hai vị nhận lấy, nếu không có an bài khác, không bằng ở trong thành thêm hai ngày.”

Mặc Nhiên nói: “Ta đã nghe nói, công tử muốn đưa dân toàn thành dời đến Phổ Đà sao? Lá bùa này dùng làm gì?”

“Lá bùa này là Diệt Hồn Phù.” Sở Tuân giải thích nói, “Mang theo trên người có thể ẩn giấu khí tức người sống.”

Mặc Nhiên lập tức sáng tỏ: “Ồ, ta đã hiểu. Nếu phong bế khí tức người sống, quỷ hồn không cách nào cảm nhận đối phương sống hay chết. Như vậy dù cho chúng ta đi qua ngay trước mặt lệ quỷ, bọn chúng đâu óc không rõ ràng, không biết nên thế nào cho phải.”

Sở Tuân mỉm cười nói: “Đúng là như vậy.”

Mặc Nhiên thấy hân hận, cũng không tiện hỏi nhiều nữa, thế là cảm ơn Sở Tuân công tử, rồi kéo tiểu sư đệ bên cạnh đi ra.

Hai người ngồi một bên vách tường, Mặc Nhiên nghiêng mặt qua, thấy tiểu sư đệ cầm lá bùa kia xuất thần, liền hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

“Ta đang nghĩ, đây đúng là biện pháp tốt.” Sở Văn Ninh lẳng lặng suy nghĩ, “Nhưng không biết vì sao cuối cùng bọn họ không thành công.”

“Trên sách không có viết hả?”

Sở Văn Ninh nói: “Trận tai kiếp hai trăm năm trước này, «Lâm An tập chú» ghi chép kỹ càng. Nhưng cũng chỉ lác đác mấy hàng.”

Mặc Nhiên hỏi: “Trên sách nói thế nào?”

“Lâm An vây khốn, cảnh tượng trong thành không biết được. Đợi đến khi nghĩa quân phá khốn, thấy thi thể chất đống, mười phòng chín phòng trống không. Phủ Thái Thú trăm người cùng bảy trăm bốn mươi hộ bá tính, đều chết.”

“...” Mặc Nhiên nói, “Nguyên nhân cái chết không có viết sao?”

“Không có ghi chép. Lúc ấy thành Lâm An bị vây nhốt, người còn sống sót lác đác không có mấy. Về sau có mấy người may mắn còn sống được Vũ Dân cứu trở về, nhưng Vũ Dân thường không can thiệp thế sự, suy nghĩ khác biệt phạm nhân. Trong mắt bọn họ, chân tướng thế nào cũng không quan trọng, dù rõ ràng, vô cớ cũng không cáo khắp thiên hạ.”

Sở Văn Ninh dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng mà, hai ngày sau bọn họ sẽ đi. Lúc ấy tốt cùng xảy ra chuyện gì, cũng rất nhanh có thể nhìn thấy. Chúng ta không bằng đi khắp nơi một chút, có lẽ có thể dò xét ra manh mối gì đó.”

Hai người cất kỹ Diệt Hồn Phù, đang muốn rời đi.

Chợt nghe thấy một tiếng bước chân, ngay sau đó tay áo Sở Văn Ninh bị kéo chặt.

“Tiểu ca ca.”

Sở Văn Ninh quay đầu, hóa ra là tiểu công tử dáng dấp giống mình kia, tiểu công tử tuổi rất nhỏ, nãi thanh nãi khí nói: “Tiểu ca ca, cha nói các huynh không có chỗ ở, nếu không chê, đêm nay có thể lưu trong nhà chúng ta.”

“Việc này. . .”

Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên hai mặt nhìn nhau.

Mặc Nhiên hỏi: “Có được không? Cha người bận rộn như vậy.”

“Không có sao nha.” Tiểu gia hỏa lộ ra khuôn mặt ấm áp ngốc nghếch tươi cười, “Trong nhà có rất nhiều người không có chỗ đặt chân ở, tất cả mọi người ở cùng một chỗ. Có cha ở đây, buổi tối không sợ, không có quỷ.”

Lời nói của nó còn nhiều chỗ không ăn khớp, nhưng chất phác nhiệt tình, nhưng cũng khiến người nghe đau lòng.

Mặc Nhiên nói: “Được, vậy buổi tối chúng ta đến phủ thượng quấy rầy, cảm ơn người, tiểu đệ đệ.”

“Hi hi, không cần cảm ơn ta, không cần cảm ơn ta.”

Nhìn nó nhảy nháy nhót nhót chạy xa, Mặc Nhiên kéo tay Sở Văn Ninh, nói: “Ai, ta nói thật.”

“Ta biết người muốn nói gì, người ngậm miệng.”

“Ha ha ha. Người biết rồi à?” Mặc Nhiên cười xoa nhẹ tóc y, “Đợi khi về núi, ta thiết muốn đi tìm sư tôn hỏi một chút, hai người các người một giống lớn, một giống nhỏ. Nói không có huyết thống với Sở Thái Thú, ta cũng không tin.”

Sở Văn Ninh: “... Có huyết thống thì sao.”

“Hả?”

Sở Văn Ninh thản nhiên nhìn đôi phụ tử dưới cây, sau đó không chút gợn sóng nói: “Dù sao đã là chuyện hai trăm năm trước. Đều chết hết rồi.”

Nói xong quay người rời đi.

Mặc Nhiên đứng nguyên tại chỗ một hồi, mới co cẳng đuổi theo y, vừa đi vừa niệm lại nhai: “Ai, người nói tiểu hài tử người, tuổi còn nhỏ, sao lệ khí nặng như vậy? Chết thì đã chết, chết cũng là tổ tiên nha. Nếu đổi lại là ta, ta khẳng định trở về phải lập từ đường cho bọn họ, nặn kim thân cao chín thước, toàn thân đều có huân hương châu báu, hương hỏa mỗi năm không

cắt. Ta còn trông cậy tổ tiên che chở ta... Ai ai, người đừng đi nhanh như vậy.”

Hai người đi một vòng trong thành, phát hiện từng nhà đều thu thập lúa rơm, làm người bù nhìn.

Hỏi một chút, biết đây là Sở Tuân công tử phân phó dân thành đi làm. Cư dân trong thành vô luận tuổi tác lớn nhỏ, mỗi người đều cần phải có người bù nhìn tương đương, người rơm bao giấy, nhỏ máu bản thân vào. Làm thành cái gọi là “Hình nhân giả” .

Đạo lý này giống như thần sông muốn ăn thịt đầu người, có người chế thành màn thầu, bên trong nhồi đầy nhân thịt hiến tự thần sông.

Phải biết nền móng nguyên nhân xuất phát quỷ thần, đầu não không nhạy bén. Chút thuật che mắt đã có thể lừa gạt chúng, chẳng hạn như trước đó Sở Văn Ninh bọn hắn tiếp xúc qua Quỷ Ti Nghi, chính là đầu óc bần, dễ dàng lừa.

Nhìn như vậy, Sở Tuân tối thiểu nhất vì dân thành làm hai chuẩn bị quan trọng, thứ nhất là Diệt Hồn Phù, để trong lúc bọn họ đang chạy nạn sẽ không bị quỷ quái phát hiện.

Thứ hai là hình nhân rơm, vì một khi quỷ quái phát hiện dân chúng trong thành đột nhiên biến mất toàn bộ, tất sẽ cực kì nóng nảy, lưu lại hình nhân yếm hộ, có thể tạm thời ổn định bọn chúng, kéo dài thời gian di chuyển.

Nhưng càng như vậy, trong lòng Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh càng nghi ngờ hơn.

Vì sao Sở Tuân công tử đã bố trí chu đáo như thế, sao còn thất bại trong gang tấc?

Mang lo nghĩ này, bọn hắn về phủ Thái Thú. Lúc này trời đã tối. Không ít người ở xa không thể về nhà, đưa người nhà vào trong kết giới thượng thanh ở qua đêm.

Phủ Thái Thú đêm không cần đóng cửa, chỉ chừa thủ vệ bạch y ban ngày tuần tra bốn phía.

Mặc Nhiên bọn hắn đi đến, phủ thượng đã không còn phòng trống, khắp nơi đầy ắp người, một sương phòng ít nhất có ba bốn gia đình cuộn tròn, đã mất đất cắm dùi.

Cuối cùng hai người đành phải chọn ngủ lại ở hành lang. Đệm chần khảng định không có, Mặc Nhiên hỏi thủ vệ yêu cầu ít rơm rạ, rải nhẹ nhàng dưới đất, ôm Sở Văn Ninh đến.

“Hôm nay người phải chịu uất ức ngủ ở đây rồi.”

Sở Văn Ninh nói: “Rất tốt rồi.”

“Thật sao?” Mặc Nhiên cười lên, “Ta cũng cảm thấy như vậy.”

Hắn ngã vào bên người Sở Văn Ninh, duỗi lưng một cái, sau đó gồi cánh tay sau đầu, nhìn đỉnh lang vũ mộc thoán rõ ràng.

“Sư đệ, người xem những người chim kia tạo mộng bản không tệ, tuy nói mộng cảnh này lấy ký ức của người may mắn còn sống làm nền tảng, nhưng mà có thể thay đổi mộc văn rõ ràng như vậy, cũng khó làm được.”

Sở Văn Ninh nói: “Dù sao Vũ Dân cũng là bán tiên, dù pháp lực không đạt tới đỉnh cao, nhưng luôn có bản lĩnh mà phàm nhân không thể bằng.”

“Cũng đúng.” Mặc Nhiên trừng mắt nhìn, trở mình, nhìn Sở Văn Ninh, “Ta không ngủ được.”

“...” Sở Văn Ninh liếc mắt nhìn hắn, “Vậy ta kể chuyện dỗ người.”

Y vốn nói đùa một câu trào phúng, ai ngờ da mặt Mặc Nhiên thế mà dày muốn chết, cười nói: “Được lắm được lắm. Sư đệ kể chuyện của Thất tiên nữ cùng Đồng Vĩnh đi.”

Sở Văn Ninh không ngờ hắn làm thật, sững sờ, sau đó hậm hực mà dời mắt đi chỗ khác: “Người nghĩ rất đẹp. Lớn như vậy, cũng không ngại mất mặt.”

Mặc Nhiên cười nói: “Vậy người xem xem, kỳ thật người mà, không có được đồ sẽ một mực nhớ thương, tuổi tác không quan hệ nhiều lắm. Lúc nhỏ không ai kể chuyện dỗ ta, ta luôn muốn, muốn, muốn có người có thể dỗ ta liền tốt rồi. Về sau người này không xuất hiện, ta cũng trưởng thành, không muốn nữa. Nhưng trong lòng vẫn lo nghĩ.”

Sở Văn Ninh: “...”

“Khi người còn bé cũng không có ai kể chuyện cho người à?”

“Ừm.”

“Ha ha, cho nên kỳ thật người cũng không biết kể chuyện Đồng Vĩnh cùng Thất tiên nữ thế nào, đúng không?”

Sở Văn Ninh: “..... Loại văn lả lướt, nói có gì tốt.”

“Không được nhất định không được, đừng nói là văn là lười. Bộ đáng người sau khi lớn lên khẳng định giống sư tôn ta, thành một người đặc biệt không thú vị, ai cũng không để ý người.”

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Không để ý thì không để ý, ngủ.”

Nói xong nằm xuống chợp mắt.

Mặc Nhiên cười đến lăn lộn, lăn qua lăn lại, lăn đến bên người Sở Văn Ninh, hần nhìn tiểu sư đệ nhắm mắt lại, lông mi dài đen nhánh, rất đáng yêu, thế là đưa tay nhéo nhéo mặt người ta.

“Ngủ thật à?”

“Ngủ rồi.”

“Ha ha.” Mặc Nhiên cười, “Vậy người ngủ, ta kể chuyện cho người.”

“Người kể chuyện?”

“Đúng vậy, như là người nói mớ ấy.”

Sở Văn Ninh ngậm miệng.

Mặc Nhiên nằm bên cạnh y, hai người nằm trên rơm rạ, đầu gần đầu. Mặc Nhiên cười một hồi, thấy sư đệ lơ mình, cũng dần dần không cười khoa trương như vậy nữa, nhưng con mắt vẫn cong cong, nhìn đỉnh hành lang, chớp mũi thỉnh thoảng bay tới mùi hương cốc lúa, âm thanh bình tĩnh lại an bình.

“Ta kể chuyện cho người, đây là ta tự nghĩ ra. Trước kia không ai kể chuyện cho ta, ta rất ghen tị, nhưng cũng không có cách nào, mỗi ngày nằm trên giường, liền tự mình kể chuyện cho mình nghe. Ta nói cho người chuyện này, đây là ta thích nhất, ta cho nó một cái tên, tên là ‘Trâu ăn cỏ’.”

[Husky] Chương 65: Bốn toạ kể chuyện cũ rất khó nghe

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Mặc Nhiên nói đến đây lại cười cười, sau đó mới tiếp tục nói: “Rất lâu trước kia, có một đứa bé.”

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại: “Không phải trâu ăn cỏ sao? Thế nào thành ‘đứa bé’ rồi?”

“Người trước hết nghe ta nói xong đã.” Mặc Nhiên cười nhẹ nhàng nói, “Lúc trước có một đứa bé, rất nghèo. Hắn không có cha mẹ, ở trong nhà địa chủ làm việc, phải rửa chén giặt quần áo lau chùi, còn phải ra ngoài chăn trâu. Mỗi ngày nhà địa chủ cho hắn ba cái bánh, đứa bé có thể lấp đầy bụng, đã cảm thấy rất thỏa mãn.”

“Có một ngày, hắn như ngày thường ra ngoài chăn trâu. Trên đường gặp một con chó dữ, cắn chân trâu bị thương, vì thế, đứa bé không chút ngoài ý muốn bị địa chủ đánh một trận đau đớn. Sau khi địa chủ đánh hắn, lại bảo hắn đi giết chết con chó dữ kia sẽ hết giận. Nếu không sẽ không cho hắn bánh.”

“Hắn rất sợ hãi, chỉ có thể làm theo phân phó đánh chết con chó mang trở về, nhưng sau khi hắn về nhà, địa chủ phát hiện, hoá ra con chó cắn bị thương trâu cày nhà mình, vậy mà là chó cưng nhà Huyện lão gia.”

Sở Văn Ninh mở mắt: “Vậy phải làm sao?”

“Còn có thể làm sao? Huyện lão gia cực kỳ thích con chó đó, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng diều võ giương oai đã quen. Ai biết cứ vậy mà bị mơ mơ hồ hồ đánh chết, nếu Huyện lão gia biết, tất nhiên sẽ không dễ tha

cho. Thế là địa chủ càng nghĩ càng giận, vẫn không cho đứa bé ấy bánh, còn uy hiếp nói, nếu Huyện lão gia tìm tới cửa, sẽ phải đem hăn đưa ra ngoài.”

Sở Văn Ninh: “... Lộn xộn cái gì, một chút đạo lý cũng không nói, ta không nghe.”

“Rất nhiều chuyện không theo đạo lý nào.” Mặc Nhiên cười nói, “So ai nhiều tiền, ai quyền cao, ai quan lớn. Ngày thứ hai, Huyện lão gia quả nhiên đến tìm người. Đứa bé bị đưa ra ngoài. Bởi vì tuổi thực sự quá nhỏ, Huyện lão gia cũng không tiện bắt hăn, hung hăng đánh hăn mười gậy, sau đó thả hăn ra.”

Sở Văn Ninh hỏi: “Đứa bé kia sau khi ra ngoài liền bỏ chạy?”

Mặc Nhiên nói: “Ha ha, không có trốn, hăn vẫn trở về nhà địa chủ, chữa khỏi thương thế, lại tiếp tục chăn trâu cho bọn hăn. Mỗi ngày cầm ba cái bánh như cũ.”

“Hăn không tức giận sao?”

“Hăn chỉ cần ăn đủ no nên không tức giận.” Mặc Nhiên nói, “Đánh một trận thì đánh một trận, trôi qua rồi cũng trôi qua. Cứ như vậy tường an vô sự hơn mười năm, sau này, đứa chăn trâu trưởng thành. Nhà địa chủ có con trai bằng tuổi hăn. Có một ngày, mấy vị khách quý tới nhà địa chủ, con trai địa chủ thấy một vị khách trong đó, mang theo lọ thuốc hít mã não đặc biệt đẹp mắt, trong lòng thích, liền trộm nó đi.”

“Lọ thuốc hít là tổ truyền, thập phần quý giá. Khách nhân rất kinh hoàng, tìm đồ cả phòng. Con trai địa chủ thấy không đối gạt được, liền nhét lọ thuốc hít vào tay đứa chăn trâu, cũng nói cho hăn biết, nếu như nó dám nói ra chân tướng, sẽ không cho nó ăn cơm, để hăn chết đói.”

“...” Sở Văn Ninh nghe đến đây, đã im lặng cực kỳ, thầm nghĩ mặc dù Mặc Nhiên tuổi nhỏ lưu lạc bên ngoài, cô độc, nhưng tốt xấu lớn lên ở nhạc phủ, mẫu thân lại là ma nương quản sự nhạc phủ, dù thời gian không hạnh phúc, nhưng cũng không thành đau khổ, sao lại có thể nghĩ ra câu chuyện âm trầm u ám như vậy.

Mặc Nhiên say sưa nói: “Lọ thuốc hít rất nhanh được tìm thấy, đứa chăn trâu kia vì cơm ăn, cũng chỉ có thể kiên trì nhận tội, mà tất nhiên hăn lại bị

hành hung một trận. Lần này, bọn hăn đánh hăn ba ngày không thể xuống giường. Con trai địa chủ thoát một kiếp, liền len lén kín đáo đưa cho đứa chăn trâu một màn thầu kẹp thịt ba chỉ, đứa bé kia ăn như hổ đói ăn, cũng không hận người hại nó. Bởi vì chưa từng hưởng qua mỹ vị, cho nên hăn vừa cầm màn thầu, vừa không ngừng nói với con trai địa chủ, cảm ơn, cảm ơn người.”

“Không nghe.” Sở Văn Ninh chân khí nói, “Sao lại không hận? Một cái bánh bao liền không hận? Còn cảm ơn, có gì mà cảm ơn!”

“Không phải.” Mặc Nhiên vô tội chớp mắt mấy cái, “Người không nghe cẩn thận.”

“Sao ta không nghe cẩn thận?”

Mặc Nhiên nghiêm mặt nói: “Đây chính là màn thầu kẹp thịt ba chỉ.”

Sở Văn Ninh: “...”

“Ha ha, nhìn biểu tình người này, không hiểu rồi, đứa bé bình thường chỉ có thể ăn một hai miếng thịt mỡ. Hăn vốn cho rằng, đời này đến chết hăn sẽ không biết ngũ hoa có nhân thịt là tư vị gì, cho nên khi không muốn cảm ơn người ta.”

Thấy tiểu sư đệ bị mình làm cho ghen, Mặc Nhiên cực xán lạn cười cười, tiếp tục nói: “Dù sao chuyện này, cứ vậy trôi qua. Hăn vẫn cầm ba cái bánh, sinh hoạt từng ngày. Có một ngày...”

Sở Văn Ninh lần này xem như hiểu hướng Mặc Nhiên kể chuyện, chỉ cần “Có một ngày” xuất hiện, chuẩn bị không có chuyện tốt.

Quả nhiên, Mặc Nhiên nói: “Có một ngày, con trai địa chủ phạm phải một tội.”

“Lần này, hăn ở nơi xay bột phi lễ với một cô nương nhà bên, đúng lúc xui xẻo bị đứa chăn trâu bắt gặp.”

Sở Văn Ninh: “... Chẳng lẽ lại đổ lên đầu đứa bé kia?”

“Ai nha.” Mặc Nhiên cười, “Chính là như vậy, chúc mừng chúc mừng, người cũng kể chuyện.”

“... Ta đi ngủ.”

“Đừng mà, rất nhanh sẽ kể xong.” Mặc Nhiên nói, “Đây là lần đầu tiên ta kể chuyện cho người khác nghe, người nể ít mặt mũi đi.”

Sở Văn Ninh: “...”

“Lần này là nhất định phải đồ hết cho đứa chăn trâu. Bởi vì cô nương kia không chịu nổi nhục nhã, đâm vào tường tự sát. Nhưng đứa chăn trâu không ngốc, người chết phải đền mạng, nó không thể thay con trai địa chủ đền mạng.” Mặc Nhiên nói, “Hắn không chịu, con trai địa chủ nhốt hắn cùng cô nương đã chết ở nơi xay bột rồi khóa trái, sau đó chạy đi báo quan.”

“Đứa chăn trâu việc xấu loang lỗ, khi còn bé vô cớ đánh chết chó của Huyện lệnh, về sau trộm lọ thuốc hít của khách nhân, lúc này thến mà dám gian dân dân nữ, tất nhiên tội không thể xá. Không người nào chịu nghe hắn giải thích, nhân chứng tang chứng đều có, hắn bị bắt.”

Sở Văn Ninh mở to hai mắt: “... Sau đó thì sao?”

“Sau đó, hắn ở trong lao ngục người mấy tháng, đến mùa thu, bị phán án tử hình, đưa đi treo cổ ở hình đài ngoại ô. Hắn trên đường đi theo đội ngũ hành hình, chợt thấy cách đó không xa có người giết trâu. Hắn liếc thấy, con trâu kia, chính là con hắn thả từ nhỏ, đã già rồi, không còn khí lực. Nhưng lão trâu muốn ăn cỏ, chỉ ăn cỏ không làm việc, làm sao địa chủ có thể vẫn nuôi nó. Nó vì bọn họ cày cả đời, đến cuối cùng, bọn hắn muốn giết chết nó, ăn thịt nó.”

Nói đến chuyện tàn nhẫn, Mặc Nhiên thế mà không thương tâm, cười nói: “Nhưng đứa chăn trâu từ nhỏ cưỡi trên lưng trâu mà lớn lên, hắn và nó lặng lẽ nói rất nhiều, cho trâu ăn cỏ, khi uất ức ôm cổ nó khóc, hắn coi nó là người thân duy nhất.”

“Cho nên, quý xuống thỉnh cầu cai tù thả mình để đi tạm biệt lão trâu. Nhưng tất nhiên cai tù không tin người cùng súc sinh sẽ có tình cảm gì, cảm thấy hắn đang dùng mảnh lối, không cho phép.”

“... Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó đứa chăn trâu bị treo cổ. Trâu cũng bị giết chết. Máu nóng chảy đầy đất, người xem náo nhiệt lạnh lòng tản đi, đêm đó nhà địa chủ ăn xong bữa thịt trâu, bắt quá thịt trâu quá già rồi, nhét kê răng. Bọn họ ăn một chút, không thích, liền đồ.”

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên trở mình, cười híp mắt nhìn y: “Kể xong rồi. Dễ nghe không?”

Sở Văn Ninh nói: “Cút.”

“Lần đầu ta tự kể cho mình nghe, còn khóc đấy, lòng dạ người quá cứng rắn, không rơi nước mắt.”

“Là người kể quá kém...”

Mặc Nhiên cười ha ha hai tiếng, kéo bả vai tiểu sư đệ qua, sờ sờ tóc y:

“Không có cách nào, sư huynh của người chỉ có chút bản lĩnh đó. Được rồi, kể xong rồi, chúng ta đi ngủ.”

Sở Văn Ninh không lên tiếng, qua thật lâu, đột nhiên hỏi: “Mặc Nhiên.”

“Gọi sư huynh.”

“Tại sao tên là trâu ăn cỏ?”

“Bởi vì người và trâu giống nhau, muốn ăn cái gì, vì ăn cái gì, phải làm rất nhiều chuyện, nếu một ngày không làm, sẽ không ai quan tâm người có tồn tại không.”

Sở Văn Ninh không nói.

Trong viện tất tất tác tác là tiếng người tị nạn, ngẫu nhiên còn có một hai tiếng rít gào quỷ quái không lành từ ngoài kết giới truyền đến.

“Mặc Nhiên.”

“Ai nha, không hiểu chuyện, gọi ta sư huynh.”

Sở Văn Ninh không để ý tới hắc, mà hỏi: “Thật sự có đứa bé này sao?”

“Không có.” Mặc Nhiên yên tĩnh một hồi, bỗng nhiên cười, lúm đồng tiền thật sâu rất đẹp mắt. Hắc võ tiểu gia hỏa trong lòng, ôn hòa nói, “Đương nhiên là tự nghĩ ra lừa người. Ngoan, ngủ đi.”

Ai ngờ không bao lâu, chợt nghe thấy một trận huyên náo trong viện.

Có người phẫn nộ quát: “Tìm công tử tìm công tử! Công tử bận rộn, nào có thể quản chuyện của người? Đem thi thể kia ra ngoài cho ta! Người có biết trên người có đốm xanh đều sẽ thành khởi thi không! ! Người muốn hại chết chúng ta sao?”

Âm thanh trong đêm tối tựa như tiếng sét, nghe hai chữ “khởi thi”, tất cả mọi người âm vang, trong nhất thời những người ngủ đều thức dậy, cùng nhìn đến chỗ âm ỉ.

Mặc Nhiên cảm tiểu sư đệ phía sau, nhìn thoáng qua, nhíu mày thấp giọng nói: “Hả? Là người giữa trưa kia?”

Quỳ trên mặt đất bị người quát lớn, chính là thiếu niên tên Tiểu Mãn giữa trưa kia. Hắn vẫn mặc trang phục ban ngày, chỉ là thần khí lại hoàn toàn khác nhau.

Hắn dành thời gian chỉ ôm thi thể dưỡng phụ, móng tay thi thể dài ra không ít, chính là điềm báo khởi thi, những người khác thấy, nhao nhao tránh lui ra sau. Quản sự phủ Thái Thú nghiêm nghị quát nạt hắn.

“Cha ngươi là đồng liêu của ta, hắn bị ngộ hại ta cũng khó chịu. Nhưng thế thì sao? Là tối hôm qua người kêu đói, hắn mới đi ra ngoài tìm thức ăn cho người, người liên lụy cha ngươi chết rồi, hiện tại còn muốn liên lụy chúng ta sao?”

Tiểu Mãn quỳ trên mặt đất, tóc rối tung, mắt đỏ bừng: “Không, không phải, ta không có...cha, cha. Xin người, để ta gặp công tử, công tử có biện pháp không để cha ta thành khởi thi, ta muốn mai táng cha thật tốt, xin các người không...không đốt xác ông ấy...hu...”

Hắn nói đến hai chữ “đốt xác”, đã nghẹn ngào không chịu nổi. Mặt chôn trong bàn tay lung tung lau, bờ môi run rẩy: “Ta xin các người... Để chúng ta đợi khi công tử về...”

“Sắp đến giờ Tý, công tử ở bên ngoài, làm sao có thể giúp người? Người biết thi thể bình thường còn có thể tịnh hóa, nhưng đốm xanh cùng móng tay cha ngươi đều đã dị biến, làm sao có thể chịu nổi đến khi công tử trở về?”

“Không... Có thể, Lưu thúc... Xin ông, ta làm trâu làm ngựa cho ông, ta, sau này ta sẽ nghĩ cách báo đáp ông, xin ông, đừng động tới cha ta ... Làm ơn... Ta xin ông...”

Thấy hắn cầu khẩn như thế, nam tử trung niên quản sự thở dài một tiếng, hốc mắt cũng đỏ lên, nhưng vẫn nói, “Ai, người có biết, người đang muốn tất cả mạng chúng ta —— người đâu!”

“Không được! Không được! !”

Nhưng đã không kịp, không có ai giúp hắn. Ai cũng rõ ràng nếu giữ cỗ thi thể này lại, đến giờ Tý tất nhiên sẽ thành hung linh.

Tiểu Mẫn bị cưỡng ép kéo khỏi thi thể dưỡng phụ, kéo ra ngoài tách rời. Tiểu Mẫn bị mấy người khống chế, huyết lệ tung hoành, đầy mặt ô bẩn, miệng không ngừng phát ra tiếng kêu gào, cuối cùng cũng bị người ta nửa kéo nửa khiêng đi xa.

Phong ba qua đi, trong viện nghị luận một phen, rồi dần dần khôi phục bình tĩnh.

Sở Văn Ninh không có nằm ngủ, y cúi đầu trầm tư.

Mặc Nhiên bên cạnh nhìn qua tiểu sư đệ, hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

“Người này đang đau khổ khi mất đi chí thân, làm chuyện hồ đồ như thế. Thi thể dưỡng phụ hẳn bị đoạt, khó tránh khỏi oán hận người ngoài. Ta có thể đoán chưa rõ lắm, ta đang nghĩ, thành Lâm An chạy thất bại, có thể do hẳn không.”

Mặc Nhiên đánh nhịp nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Sở Văn Ninh lắc đầu nói: “Nhưng tất cả còn sớm, không vội kết luận, trước hết chú ý đến hẳn.”

[Husky] Chương 66: Bốn toạ gặp thiên liệt

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Ngày thứ hai, cũng không khác bình thường.

Sở Tuân đã phái người kiểm kê số lượng bù nhìn trong thành phải chăng đầy đủ, các nhà các hộ cũng bắt đầu chuẩn bị tay nải ít đến đáng thương, chuẩn bị qua đêm nay, đến mai theo Sở Tuân an bài theo thứ tự ra khỏi thành đến núi Phổ Đà tị nạn.

Mặc Nhiên ngồi ở cổng phủ nha, nhìn đám người qua lại, thở dài nói: “Sở Tuân bố trí chu đáo chặt chẽ, nếu không có người mật báo, lấy đầu quỷ quái bình thường, khó mà nhanh chóng phân biệt người lưu lại trong thành đều là hình nhân giả. Xem ra quả nhiên là có người để lộ bí mật. Sư đệ, người nói xem?”

Không người phản ứng.

“Ế? Sư đệ?”

Mặc Nhiên quay đầu, chẳng biết lúc nào tiểu sư đệ đã đi đến cạnh nhìn một hàng kỵ binh chờ xuất phát, trái lại là con trai Sở công tử, yên lặng đi tới bên cạnh hắn, chống cằm ngồi.

“Đại ca ca...”

Nó bỗng nhiên xuất hiện làm Mặc Nhiên sợ hết hồn: “Làm sao vậy?”

Tiểu gia hóa chỉ một cây đồng già bên cạnh, chỉ cây điều lắc lư treo phía trên, nói không rõ ràng lắm: “Mẹ để lại cho ta, bay lên đó, lấy không được. Đại ca ca giúp ta?”

“Dễ mà dễ mà.” Mặc Nhiên khinh công phiêu nhiên bay lên ngọn cây, lấy con điều thả điệp xuống, vững vàng nhảy xuống mặt đất, đưa điều cho nó,

cười nói, “Lấy được rồi, đừng ném đi nữa.”

Tiểu gia hỏa ngây thơ hiểu hiểu gật đầu.

Mặc Nhiên thấy nó khắp người lộn xộn, nghĩ Sở Tuân cũng không có công phu quản con trai, liền hỏi nó: “Mẹ ngươi đâu? Ở đây nhiều người lộn xộn, ta dẫn ngươi đến chỗ mẹ.”

“Mẹ? Mẹ ở sau núi.”

Mặc Nhiên ngạc nhiên nói: “Ở sau núi làm cái gì?”

“Đi ngủ.” Tiểu gia hỏa mở to con mắt mướt mà, mềm nhũn nói, “Mẹ một mực ngủ ở đó. Lúc mùa xuân nở hoa, cha thường đưa ta đi gặp nàng.”

Mặc Nhiên nhẹ nhàng “A” một tiếng, nhất thời không nói gì.

Trái lại tiểu gia hỏa không để ý, hình như vì tuổi còn bé, không rõ cái gọi là sinh tử, vô cùng cao hứng loay hoay con diều trong tay, lại ngẩng đầu quan sát Mặc Nhiên, bỗng nhiên cọ qua, giòn tan nói: “Ca ca, cảm ơn huynh, ta cho huynh... Ta có thứ này tặng cho huynh.”

Nó nói, liền mò trong túi áo, móc móc, móc ra non nửa khối bánh ngọt bọc lá sậy.

Những ngày qua, đám người thành Lâm An đều kêu đói, ăn không no, không biết vật nhỏ này thế nào tiết kiệm một khối điểm tâm như vậy. Nó bẻ bánh ngọt thành hai nửa, nửa lớn để lại, nửa nhỏ đưa cho Mặc Nhiên.

“Đại ca ca, huynh ăn... Xuyt, đừng nói cho người khác, ta không có nhiều.”

Mặc Nhiên vừa muốn đưa tay nhận, tiểu gia hỏa bỗng nhiên đổi chủ ý, nghĩ nghĩ, đem lấy lại nửa nhỏ, đưa nửa lớn cho hắn.

“Ăn ngon, có đâu.”

Hành động nho nhỏ lại làm cho lòng Mặc Nhiên chua xót ấm áp một trận, cho tới giờ hắn đã quen bị người khác đối đãi hắt hủi, không biết nên đáp trả thế nào mới tốt. Hắn đưa tay nhận bánh ngọt, lúng ta lúng túng nói cảm ơn. Tiểu gia hỏa vì vậy mà lộ ra thật cao hứng, ngửa mặt cười sáng sủa, lông mi đen như mực cong lên ôn lương.

Mặc Nhiên nhận bánh ngọt, nhin ăn, đi hái một chiếc lá đồng bên cạnh, gói bánh ngọt kỹ lưỡng, để trong vạt áo. Quay lại nói vài lời với tiểu gia hỏa,

nhưng tiểu hài tử dù sao cũng là đứa bé, không đứng được một chỗ quá lâu, sớm đã quay người nhảy lon ton chạy xa.

Lúc này Sở Văn Ninh đi tới, thấy Mặc Nhiên đứng tại chỗ xuất thần, hơi nhướn mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Mặc Nhiên nhìn bóng lưng tiểu gia hỏa đi xa, thở dài: “Ta đang nghĩ, nhiều người đang êm đẹp như vậy, sao lại chết hết.”

Đêm đó, trên bầu trời u ám, thỉnh thoảng có sấm sét xanh tím xé rách thương khung. Đến sau nửa đêm, cuồng phong ào ào, thế lương bị ai, mưa to đổ xuống.

Nước mưa thuần âm, khiến lực lượng quỷ quái càng cường hãn hơn. Vì thế buổi tối hôm nay, Sở Tuân để tất cả người sống sót ở Lâm An tụ tập đến phụ cận phủ Thái Thú, không được bước ra kết giới thượng thanh nửa bước.

Bởi vì trời mưa to, rất nhiều nơi miễn cưỡng có thể ngủ đều bị bỏ.

Lúc đầu Mặc Nhiên còn có thể tiếp cận hành tung Tiểu Mãn, nhưng người chui vào tránh mưa càng đến càng nhiều, không để ý, liền không thấy Tiểu Mãn.

Mặc Nhiên thấp giọng nói: “Không tốt.”

Sở Văn Ninh thân hình nhỏ, lập tức nói: “Ta đuổi theo xem.”

Dứt lời chen thân giữa đám người, lập tức bị đám người chen vai cọ gót chen lấn không thấy được bóng lưng.

Một lát sau, Sở Văn Ninh trở về, ánh mắt hung ác nham hiểm, lạnh lẽo nói: “Chạy trốn.”

“Ra khỏi kết giới rồi?”

“Ừm.”

Mặc Nhiên không nói, nhìn mưa to bên ngoài, còn có người phủ Thái Thú bận rộn trong mưa.

Những thứ này đều là huyền cảnh hai trăm năm trước, hết thảy đều đã trở thành sự thật.

Nhưng bỗng nhiên cảm thấy có chút thế lương, trên mặt phụ nữ trẻ em đều mang hi vọng tha thiết, nghĩ đến tảng sáng hôm sau Sở Tuân sẽ đưa bọn họ

rời khỏi toà quý này, đến Phố Đà tị nạn. Trong mưa to thủ vệ bạch y đỏ mắt đều ở toàn tâm làm phòng ngự cuối cùng, để sáng sớm di chuyển.

Bọn họ không biết mình sống được không lâu.

Đêm càng khuya, người vốn ồn ào huyền não đều gối lên nhau ngủ.

Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên lại không buồn ngủ, bọn hắn phải làm một chuyện, là sau khi Quý Vương xuất hiện sẽ tru sát. Nếu Tiểu Mãn đã chạy ra kết giới, chắc hẳn chuyển biến vào đêm nay.

Mặc Nhiên nghiêng đầu nhìn Sở Văn Ninh một chút, nói: “Người ngủ đi, có chuyện ta gọi người tỉnh dậy.”

Sở Văn Ninh nói: “Ta không buồn ngủ.”

Mặc Nhiên xoa tóc y: “Ăn vài thứ không? Sau khi tới đây chưa có ăn.”

“Ta...” hai chữ ‘không đói’, khi thấy Mặc Nhiên lấy bánh ngọt ra, bị yên lặng nuốt vào.

Mặc Nhiên đưa bánh ngọt cho y: “Người ăn đi.”

Sở Văn Ninh tiếp nhận bánh ngọt, bẻ thành hai nửa, nửa lớn cho Mặc Nhiên, nửa nhỏ thì mình cầm. Mặc Nhiên ngơ ngác nhìn hành động của y, không biết đang nghĩ gì.

Cắn một miếng bánh ngọt, Sở Văn Ninh bỗng trầm thấp ‘ừm’ một tiếng, sau đó hỏi: “Mua ở chốn đào nguyên sao? Sao hương vị không quá giống nhau?”

“Làm sao vậy?”

“Mùi hoa quế rất đậm.”

Mặc Nhiên cười khổ nói: “Thật sao? Đây là con trai Sở Tuân cho ta, có lẽ là phong vị Lâm An.”

“Đúng là phong vị Lâm An.” Sở Văn Ninh yên lặng cắn miếng thứ hai, nhưng môi mới mở ra, bỗng cứng đờ, giống như đột nhiên ý thức được cái gì, huyết sắc trên mặt bỗng nhiên rút đi.

“Không đúng!”

Sở Văn Ninh đứng dậy, con ngươi mở lớn, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Mặc Nhiên không biết xảy ra vấn đề gì: “Cái gì không đúng?”

Sở Văn Ninh không đáp, đứng dậy đi vào trong viện, trong mưa to nhìn quanh hai bên một phen, nhặt một đá nhọn góc cạnh rõ ràng lên, hung hăng

rạch một đường xuống cánh tay, chỉ một thoáng máu tươi văng khắp nơi.

Mặc Nhiên vội vàng kéo y: “Người điên rồi hả?”

Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm vết máu uốn lượn tung hoành trên cánh tay một hồi, bỗng ngẩng đầu, điện quang hỏa thạch trong mắt, cực kỳ lạnh lẽo: “Người còn không biết xảy ra chuyện gì sao?” Y nghiêm nghị nói, “Có người muốn hại chúng ta!”

Máu tươi thuận theo cánh tay y càng không ngừng chảy xuống, bị nước mưa cọ rửa thành màu hồng nhàn nhạt.

Trong cơn mưa tầm tã khuôn mặt Sở Văn Ninh tái nhợt tíc lệ, ánh mắt đen nhánh nheo lại cực sâu, hạt mưa kín kẽ, làm toàn thân y ướt đầm.

Ầm vang một tiếng, thiên lôi không phá, trong chốc lát chiếu sáng đêm tối như ban ngày.

Mặc Nhiên kịp phản ứng, không khỏi lui lại một bước.

Hắn cũng biết là chỗ nào không đúng.

Cái gọi là hư cảnh, dù mọi thứ bên trong có chân thực đi chăng nữa, cũng đều là giả.

Bánh ngọt không thể có vị thật sự, lợi khí cũng không thể làm người bị thương. Nói tóm lại một câu — Mọi thứ trong hư cảnh không có bất kỳ hiệu dụng nào với bọn hắn.

“Có người đã thực hóa hư cảnh.” Sở Văn Ninh nói nhẹ.

Thực hóa hư cảnh là một thuật pháp rất khó thi triển, xưng là “Hư thực đạo”. . Am hiểu loại pháp thuật này nhất chính là “Cô Nguyệt Dạ” trong thập đại môn phái, tôn chỉ môn phái này là “Hành y tế thế, thánh thủ liệu tâm”, nửa câu sau nói là có một ít người trong bọn họ chuyên tu hư thực đạo, làm ra một đoạn thực hóa hư cảnh. Trên đời có rất nhiều người không thể nào tiếp thu được thân quyến qua đời, mà thông qua “Hư thực đạo “. Có thể khiến người vong sống trong hư cảnh, làm bạn bên cạnh người sống.

Nhưng vì loại hư cảnh chân thực cực kì khó khống chế, bình thường mà nói chỉ có thể làm ra một đoạn cảnh tượng ngắn. Chẳng hạn như đối ẩm cùng cố nhân, ngủ chung các loại, nhiều nhất một chuyện.

Nhưng Vũ Dân tạo ra hư cảnh hùng vĩ to lớn, liên tục kéo dài, nhiều chỗ liên quan, muốn hoàn toàn thực hóa những thứ này, chỉ sợ chương môn Cô

Nguyệt Dạ tự mình động thủ cũng chưa hẳn có thể thành công.

Lúc này Mặc Nhiên nghĩ đến một người, thầm nghĩ — có phải là Câu Trần giả ở Kim Thành Trì trước đó không?

Nhưng mà không kịp suy nghĩ sâu xa, chợt nghe thấy dị vang nổ tung trên bầu trời.

Những người ngủ say như chim tước bị hoảng sợ tỉnh lại, mở to con mắt hoảng sợ tiều tụy nhìn quanh hai bên, sau đó bọn hắn thấy được trên trời.

Nửa ngày tĩnh mịch, tiếng kêu sợ hãi giống nước lăn xuống chảo dầu bốc hơi bạo liệt.

Đám người chạy trốn bốn phía, lại phát hiện không có chỗ để đi, khắp nơi đều là tiếng thét chói tai. Trên bầu trời vỡ ra một khe hở, một quỹ nhân huyết hồng to lớn chiếu xuống nhìn kết giới.

Con mắt kia gần như thế, gần như dán một lỗ hồng trên kết giới.

Một tiếng nói đục ngầu lãnh khốc ù ù vang lên: “Sở Tuân, người thật to gan, chỉ là nhục thể phàm thai, lại vọng tưởng lừa gạt bản tọa.”

Mặc Nhiên lẩm bẩm nói: “Là Quỷ Vương...”

Quỷ giới tổng cộng có chín vị vương, pháp lực khác rất xa, lúc này hắn chưa hiện thân, không biết là vị vương thứ mấy. Trên bầu trời chỉ có tròng mắt máu me đầm đìa, đe dọa nhìn dinh thự phía dưới: “Không biết tự lượng sức mình, hoang đường đến cực điểm! Phàm nhân nực cười— người muốn cứu bọn chúng? Ta chưa chắc sẽ lục tấn người trong thành, nhưng người đã muốn ngỗ nghịch ta — ta sẽ giết hết toàn thành! Chó gà không tha!”

Theo một tiếng gọi, giữa quỹ nhân tuôn ra một trận hồng quang chói mắt, thẳng hướng phách trảm kết giới thượng thanh!

Trong chốc lát thiên địa biến sắc, vàng đỏ đùng nhau! Trong cuồng phong bạo vũ cát bay đá chạy, cây trong viện đổ gãy, người dưới kết giới loạn cả một đoàn, ôm đầu khóc rống, gào khóc một mảnh.

Kết giới thượng thanh chống lại lần công kích thứ nhất, nhưng một đạo hồng quang tiếp tục đánh xuống, lần nữa đánh vào vị trí vừa rồi, kết giới lần nữa gánh vác trọng cơ, nhưng đã có vết nứt xuất hiện.

“Không biết tự lượng sức mình — thật là đáng hận! ! !”

Một đạo lại một đạo hồng quang âm vang đánh xuống, tuôn ra tia lửa. Mắt thấy kết giới sắp nứt, trong lòng Sở Văn Ninh biết không tốt — hư cảnh đã thực hóa, công kích của đối thủ không khác hiện thế. Nếu đánh xuống nữa, mình và Mặc Nhiên chỉ sợ đều phải chết trong hư cảnh!

Sở Văn Ninh nghĩ đến, giữa ngón tay đã sáng rực kim quang.

Nếu lúc này dùng đại chiêu, thân phận chắc chắn bị Mặc Nhiên nhìn thấu, nhưng việc đã đến nước này cũng không có cách khác. Đang muốn gọi Thiên Vấn ra tốc chiến tốc thắng. Đột nhiên, một đạo hào quang dị sắc như vũ tiễn sắc bén, phá không xuyên vân, đâm thẳng vào kết giới!

Đám người quay đầu, chỉ thấy trên mái nhà, Sở Tuân đội mưa mà tới.

Cánh tay hăm ôm một thanh Phượng Thủ Không Hầu, đầu ngón tay đặt lên dây đàn. Tiếng đàn duệ vang, giống như kim thạch băng liệt, hào quang phát ra, tụ lại với màn trời. Chỉ trong nháy mắt, kết giới thượng thanh nguyên bản tràn ngập nguy hiểm một lần nữa được gia cố.

“Là công tử!”

“Công tử!”

Người phía dưới nhao nhao gọi, có người mừng quá mà khóc. Sở Tuân chống đỡ nhãn thuật Quỷ Vương, không hề hạ phong, trong nháy mắt đánh trăm chiêu, Quỷ Vương không thể gần kết giới nửa tấc.

Âm thanh trong không trung càng thêm lạnh khốc âm trầm.

“Sở Tuân, lấy năng lực của ngươi, tự mình chạy trốn cũng không ai thương tổn được ngươi, vì sao ngươi muốn quản chuyện người khác, làm địch với Quỷ giới ta!”

“Các hạ muốn làm tổn thương dân thành Lâm An ta, sao là chuyện người khác được?”

“Nực cười! Xưa nay quỷ quái lấy hồn phách linh thể người sống làm thức ăn, tộc ta nuốt ăn hồn phách, giống như các ngươi dùng bữa ăn thịt, có gì khác biệt! Đợi ngươi chết rồi, ngươi sẽ thấy rõ ràng!”

Sở Tuân trả lời tự nhiên, thủ hạ tiếng đàn cũng không ngừng nghỉ: “Vậy xem các hạ có bản lĩnh lấy đầu trên cổ ta không.”

Lời nói buông ra, huyền thanh càng gấp, hướng tới cao vút, cuối cùng long quang khắp chiếu, chiếu triệt trời cao, đâm thẳng vào huyết nhãn dữ tợn

trong đêm mưa!

“A –! ! !”

Tiếng gào thét thê lương đáng sợ chấn động đến thiên địa cũng rung chuyển.

Con mắt kia bị thuật pháp của Sở Tuân đốt bị thương, mùi máu tanh hôi vấy ra bốn phía, trong chốc lát thiên vũ huyết, quỷ đêm khóc. Đối phương dưới cơn thịnh nộ đánh xuống một trảm mạnh hơn trước đó do nhận từ gió tanh mưa máu. Sở Tuân chấn tay áo ra chiêu đón đỡ, nhưng một kích này chính là bạo trảm của Quỷ Vương, hai phe chống đỡ, Sở Tuân liên tiếp lui về sau, huyền âm cũng ngưng trệ.

“Công tử –!”

“Khe hở! Có khe hở! Kết giới sắp phá vỡ rồi!”

“Mẹ — mẹ — “

Đám người co ro thất kinh, có thân quyến kêu khóc ôm thành một đoàn, lẻ loi hiu quạnh thì cuộn tròn ở nơi hẻo lánh run lấy bầy.

Sở Tuân răng ngà cắn nát, mắt sáng như đuốc, lại không muốn dễ dàng buông tha. Giữa gian nan giằng co, chợt thấy trái phải bên người đều có một đạo quang mang sáng lên. Hắn hơi nghiêng mặt, thấy Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh đã nghênh thân, kim quang cùng hồng quang không ngừng dâng tới, dung hợp với hắn, lần nữa phong nghiêm kết giới .

Trên bầu trời phát ra tiếng hét dữ tợn.

Quỷ nhân biến mất.

Ba người hạ xuống đất, nước máu tanh hôi trên bầu trời rơi xuống hồi lâu, mới chậm rãi khô phục nước mưa trong suốt.

Sắc mặt Sở Tuân trắng bệch, hướng hai người Mặc Nhiên thi lễ một cái:

“Đa tạ hai vị giúp đỡ.”

“Không cần khách khí.” Mặc Nhiên khoát tay áo, “Người nhanh đi nghỉ ngơi một chút, sắc mặt người thật khó coi.”

Sở Tuân nhẹ gật đầu, hắn xác thực đã hao tổn pháp lực cực lớn, vậy nên Mặc Nhiên dìu hắn đến dưới hiên nghỉ ngơi.

Đám người mới kinh loạn nhìn thấy Sở công tử mới tu bổ thiếu sót, cứu

bọn họ trong nước lửa, đều rất cảm kích. Nhao nhao vây tới, có đưa nước có khoác áo.

Có người nói: “Sở công tử, quần áo ngài đều ướt đầm, ra đông lửa chỗ đó hong một chút.”

Sở Tuân cảm ơn từng người, nhưng vì quả thực mệt mỏi, thực sự không muốn đi lại, uyển chuyển từ chối đối phương. Những người kia cũng không nhụt chí, dứt khoát ôm nhánh gỗ thông tới, đốt lửa bên người Sở Tuân.

Bốn phía dần dần an tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng đông lửa tách tách bạo liệt. Bỗng nhiên có dân thành hỏi hẩn: “Công tử, chúng ta bố trí chu đáo chặt chẽ như vậy, làm sao vẫn bị Quỷ Vương nhìn thấu? Ai, nên làm thế nào cho phải.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Làm sao biết chúng ta muốn dọn đi chứ? Công tử rõ ràng nói quỷ quái không cách nào phân rõ hình nhân với người sống, đây là chuyện gì... Có phải là...” Tiếng người nói chuyện dần dần nhỏ xuống, trái lại nhìn trộm Sở Tuân. Hiển nhiên muốn nói có phải Sở Tuân tính sai, có phải Sở Tuân không biết rõ ràng không.

Ánh mắt này bị nhóm cận vệ bạch y phủ Thái Thú nhìn thấy, lập tức có người nhíu mày cả giận nói: “Nghĩ gì thế! Tất nhiên có người không giữ mồm giữ miệng để lộ tin tức, để Quỷ vương biết!”

Người kia thầm nói: “Ai lại để lộ tin tức cho quỷ quái chứ? Không có lợi gì...” Nhưng thấy những người quanh mình đều trợn mắt nhìn, liền hậm hực không còn miệng lưỡi.

Lặng im một hồi, lại có người hỏi:

“Công tử, lão đầu quỷ kia tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Sở Tuân rất mệt mỏi, tuyệt không mở mắt, nhưng vẫn ôn tồn ấm áp nói: “Chống nổi đến hừng đông liền tốt, sau khi hừng đông lên đường ra khỏi thành, vào ban ngày bọn chúng không làm gì được.”

“Nhưng chúng ta nhiều người như vậy, trẻ có già có, còn có ít người bị thương, một ngày có kịp đến núi Phổ Đà không?”

Sở Tuân ôn thanh nói: “Các người đừng lo lắng, đi ngủ đi. Ngày mai các người cứ việc lên đường, biện pháp có ta nghĩ.”

Cho tới nay đều là công tử bảo hộ bọn họ, hẳn đã nói như vậy, tất cả mọi người dạ thừa, có tiểu hài tử tới sát, bưng một khối đường nhỏ, muốn cho Sở Tuân ăn. Sở Tuân nhàn nhạt mở mắt ra, mỉm cười sờ lên tóc nó, đang muốn mở miệng nói gì, bỗng nhiên có một cận vệ thất kinh chạy tới, hô hào: “Công tử! Công tử không ổn rồi!”

“Làm sao vậy?”

“Tiểu công tử, tiểu công tử — Tiểu Mãn — ngoài miếu Thành Hoàng —” người kia lộ vẻ chịu kích động cực lớn, không cách nào nói ra cả câu, gãi lắp bắp nói, bỗng nhiên bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, gào khóc.

Sở Tuân bỗng đứng dậy, vốn vẫn còn tồn tại một tia huyết sắc cũng biến mất hầu như không còn, chạy đi trong mưa to.

[Husky] Chương 67: Bốn toạ đau lòng

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Miếu Thành Hoàng là biên giới pháp lực Sở Tuân có thể tới, bậc thang miếu Thành Hoàng vẫn có thể được kết giới hộ ngự, nhưng bản thân miếu thờ không có cách nào bị kết giới bao phủ.

Bên trong miếu đường, đèn đuốc u ám.

Hơn mười nhục thân quý mị đã trùng tu ra phân lập hai bên, một nữ tử hồng y bị trói lại, đưa lưng về phía đám người, ngửa đầu nhìn bàn trà bày đồ cúng phụng tượng thần.

Ở bên người nàng, Tiểu Mãn rũ mắt mà đứng, tay không chế một đứa bé non nớt.

Sở Tuân thất thanh nói: “Lan Nhi!”

Đứa nhỏ này không phải ai khác, chính là con trai Sở Tuân, Sở Lan. Mặc Nhiên căng thẳng, vị nửa miếng bánh ngọt tựa hồ vẫn còn giữa răng môi, hăn thấy tiểu công tử bị khống chế, muốn tiến lên, lại bị Sở Văn Ninh ngăn lại.

“Đừng đi.”

“Vì sao!”

Sở Văn Ninh nhìn hăn một cái, nói khẽ: “Đều là người chết hai trăm năm trước. Bây giờ huyền cảnh đã hóa hiện thực, ta sợ người bị thương.”

“...” Lúc này Mặc Nhiên mới nhớ tới xác thực như thế, vô luận mình làm gì, người chết cũng đã chết, cái gì cũng không thể thay đổi.

Tiểu công tử ở bên ngoài kết giới kêu khóc, mơ hồ gào thét không rõ:

“Cha! Cha cứu con! Cha cứu Lan Nhi!”

Bờ môi Sở Tuân có chút phát run, hướng Tiểu Mãn nghiêm nghị nói: “Người làm cái gì? Ta chưa từng bạc đãi người, người thả nó ra!”

Tiểu Mãn ngoảnh mặt làm ngơ, mặt vẫn buông thông, giống như không nghe được gì, chỉ là hai tay nắm lấy Sở Lan có thể nhìn ra nội tâm hấn đang do dự, nốt ruồi ở hồ khẩu (*khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ*) tay trái của hấn, mu bàn tay nổi gân xanh, không ngừng run rẩy.

Lúc này dân thành tị nạn ở phủ Thái Thú cũng đều nhao nhao đuổi tới, đám người nhìn thấy cảnh tượng trong miếu, không ngừng vừa sợ vừa giận, nhao nhao nói nhỏ:

“Đó là con trai công tử...”

“Tại sao có thể như vậy...”

Tiểu Mãn giơ tay chém xuống, nới lỏng dây thừng cho nữ tử hồng y, nữ tử kia hoàn hồn, chậm rãi xoay đầu lại, nàng cực kỳ xinh đẹp, thanh khiết như hoa sen, cổ dài tuấn tú, chỉ là sắc mặt trắng bệch như giấy, môi lại đỏ như máu, hướng phía Sở Tuân nhoén miệng cười, lại càng khiếp người hơn.

Ánh nền hư vô mờ mịt chiếu sáng dung nhan sinh tình của nàng, khi nhìn rõ khuôn mặt nàng, Sở Tuân cũng được, một số người sau lưng tuổi tác hơi lớn cũng được, tất cả đều cứng đờ.

Nữ tử kia trong cười nhuộm một tia thống khổ, nàng ôn nhu nói: “Phu quân.”

Mặc Nhiên: “! !”

Sở Văn Ninh: “...”

Nữ tử này không phải ai khác, chính là vợ Sở Tuân đã chết!

Sóng mắt Sở phu nhân lưu chuyển, muốn dắt con trai trong tay Tiểu Mãn. Lúc đầu Tiểu Mãn không chịu, nhưng mà Sở phu nhân thân là quý tộc, thoát khỏi giam cầm lực lượng hơn xa hấn, dùng chút sức đoạt lấy hài tử. Đáng tiếc khi hài tử chưa đầy tháng nàng đã nhiễm dịch bệnh qua đời, bởi vậy tiểu công tử chưa bao giờ gặp mẫu thân, trong nhất thời vẫn khóc rống không ngừng, trong miệng hô cha, muốn Sở Tuân cứu nó.

“Con ngoan, đừng khóc, mẫu thân dẫn con đi tìm cha.”

Cánh tay Sở phu nhân nhỏ như thu vĩ ôm hài tử, ôm nó lên, chậm rãi đi ra cửa miếu, dọc theo bậc thang đá xanh bị nước mưa thấm ướt, một đường đi

tới trước kết giới thượng thanh, trước mặt Sở Tuân, giữa lông mày như vui như sầu, như buồn như hoan.

“Phu quân, từ biệt mấy năm, chàng... Chàng sống có tốt không?”

Sở Tuân một câu cũng nói không nên lời, hăn buông đầu ngón tay đang không ngừng run rẩy, đôi mắt phượng nhìn nữ tử sau kết giới, hốc mắt dần đỏ lên.

Sở phu nhân nói khẽ: “Lan Nhi đã lớn như vậy, chàng cũng trầm ổn rất nhiều, trong tưởng niệm của ta, có chút không giống... . Để ta hảo hảo nhìn chàng.”

Nàng nói, duỗi tay ta, đặt trên kết giới, lại bởi vì thân quý mị, không thể vượt qua, chỉ có thể cách một tầng lá chắn hào quang, yên lặng nhìn người phía sau.

Sở Tuân nhắm con mắt lại, lông mi đã ướt át.

Hăn cũng giơ tay lên, cách kết giới, đặt cùng bàn tay Sở phu nhân, rồi lại mở mắt, hai người sinh tử tương vọng, tựa như hôm qua.

Sở Tuân nước nở nói: “Phu nhân...”

Người một nhà nhiều năm trước đã âm dương cách biệt, sở độ ngày thiên luân, bấm ngón tay cũng có thể tính toán rõ ràng.

“Hoa hải đường năm đó ta trồng cạnh viện, còn sống không?”

Sở Tuân cười, lệ quang lặn tẩn trong mắt : “Đã cao lớn rồi.”

Sở phu nhân vui mừng, ôn thanh nói: “Vậy thật tốt.”

Sở Tuân cũng tận lực mà cười, nói: “Lan Nhi thích nhất cây hải đường đó, đến mùa xuân, luôn chơi đùa dưới tàng cây. Nó và nàng đều thích hoa hải đường, hàng năm...hàng năm thanh minh...” Hăn nói tới đây, rốt cuộc không cách nào cười nổi nữa, trán đỡ trên biên giới kết giới, nước mắt không ngừng lăn xuống khóc không thành tiếng, “Hàng năm thanh minh, nó đều hái một đóa đẹp mắt nhất, muốn đặt trước mộ mẫu thân. Uyển Nhi, Uyển Nhi, nàng có thấy không? Hàng năm... Hàng năm nàng có nhìn thấy không?”

Đến cuối cùng, nghẹn ngào vỡ vụn, câu chữ khắp huyết, bi thương khóc lóc đau khổ, không có tư thế quân tử.

Sở phu nhân cũng đỏ mắt, chỉ vì nàng thân là quý, không có lệ để rơi, nhưng vẻ mặt thống khổ, cũng khiến người nhìn nắm cổ tay.

Trong lúc nhất thời bốn phía yên tĩnh, không có ai nói chuyện, đều yên lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, có người trầm thấp khóc nức nở.

Nhưng mà lúc này, không trung lại truyền tới một tiếng nói bằng lãnh đáng sợ.

“Đương nhiên nàng biết, nhưng rất nhanh, sẽ không biết nữa.”

Sắc mặt Mặc Nhiên đột biến: “Là Quý Vương!”

Sở Văn Ninh cũng cực kỳ âm trầm: “Tiểu nhân vô sỉ, không dám hiện thân!”

Quý Vương khàn khàn cười, giống như móng tay bén nhọn cào đáy nồi, người nghe thấy mà rùng mình.

“Lâm Uyển Nhi đã là một mạch của quý tộc ta, ta vốn không muốn tổn thương nàng, nhưng người muốn đối nghịch ta, hủy một mắt của ta, ta muốn đào tâm can người, cho người thống khổ hơn ta!”

Tiếng nói rơi xuống, hơn mười tên quý tộc trong miếu thờ liên tục mở miệng, niệm chú phù.

“Phàm tâm đã chết, quá khứ biến mất —— “

Sở phu nhân bỗng nhiên mở to hai mắt, run giọng nói: “Phu quân, Lan Nhi, nhận lấy Lan Nhi! !”

“Phàm tâm đã chết, cố nhân biến mất —— “

“Lan Nhi! Nhanh! Nhanh đến chỗ cha con!”

Sở phu nhân hối thúc con, muốn đưa nó qua kết giới, thế nhưng tiểu công tử giống quý quái bị tầng chắn mỏng ngăn cản bên ngoài, không về được.

Tiểu Mẫn đứng trước cột miếu, từ trên nhìn xuống bọn hắn, diện mục như bị thương lại như thống khoái, mặt vốn tuần tú gần như vụn vụn.

“Vô dụng. Ta y theo phân phó của Quý Vương, đánh ấn ký quý tộc lên người nó, hiện tại nó giống quý quái, không vào được kết giới thượng thanh nửa bước.”

Chú thanh sau lưng như thủy triều, lên xuống không ngừng: “Phàm tâm đã chết, minh thức biến mất —— “

“Phu quân! !” Sở phu nhân kinh hoảng đến cực điểm, nàng ôm hài tử trong ngực, ở ngoài kết giới gỗ, “Phu quân, chàng rút kết giới, chàng triệt tiêu kết giới, để Lan Nhi đi vào, chàng bảo vệ nó, chàng bảo vệ nó —— ta —— ta sắp... Ta...”

“Phàm tâm đã chết, từ tâm biến mất —— “

“Phu quân ——! ! !”

Sở phu nhân bịch một tiếng quỳ xuống, hai mắt trợn lên, không ngừng run rẩy, chú ấn huyết hồng dần dần bò trên mặt, “Con trai —— Lan Nhi... Chàng đã hứa với ta ta, phải chăm sóc tốt ho nó...triệt tiêu...Xin chàng... triệt tiêu... Phu quân! !”

Lòng Sở Tuân đều nát, mấy lần đưa tay muốn thi thuật, cuối cùng lại buông xuống.

Sở Lan bên ngoài gào khóc, mặt đầy nước mắt ngửa đầu, duỗi tay ra nhỏ kêu khóc: “Cha, cha không cần Lan Nhi...sao... Cha, ôm Lan Nhi... Cha ôm...”

Sở phu nhân không ổn mà ôm nó, giữ gương mặt hài tử, hai mẹ con một quỳ, một khóc, đều đang cầu Sở Tuân mở kết giới thượng thanh, để hài tử đi qua.

Trong đám người bỗng có người hô to: “Công tử! Không thể! Không thể rút kết giới, mấy trăm dân thành Lâm An còn sót lại đều sẽ chết —— đây là gian kế của Quỷ giới! Công tử! Ngài không thể rút!”

“Đúng vậy, không thể rút kết giới!” Mong muốn được sống khiến người này đến người khác nhao nhao quỳ xuống dập đầu Sở Tuân, lấp bắp một mảnh buồn bã, “Công tử, xin ngài, kết giới không thể rút! Rút thì tất cả mọi người sẽ chết!”

“Phu nhân, xin người...” Càng có người quỳ lạy Sở phu nhân, “Phu nhân, người lòng dạ từ bi, người tâm địa Bồ Tát, chúng ta sẽ mang ơn cả đời, xin người, đừng để công tử rút kết giới, người đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn, xin người...”

Trong chốc lát, trừ cận vệ phủ Thái Thú và cực ít bách tính không quỳ xuống đất khẩn cầu bên ngoài, người còn lại đều kêu khóc một mảnh, năn nỉ Sở phu nhân và tiểu công tử bên ngoài kết giới.

Sở Tuân như đứng trên mũi nhọn, như bị hơn vạn đao nhọn đâm vào phế phủ, lưỡi đao đâm vào máu thịt, phá nát lục phủ ngũ tạng.

Phía trước là vợ con, phía sau là trăm mệnh người.

Hắn cứ vậy dày vò, phảng phất đã chết, bị liệt hỏa nuốt hết, xương cốt đều thành tro.

Hết lần này tới lần khác quỷ quái tưng ngậm không ngừng, lại càng thêm bén nhọn.

“Phàm tâm đã chết, thất tình biến mất —— “

“Phàm tâm đã chết, lục dục biến mất —— “

Trên mặt Sở phu nhân càng ngày càng trắng nõn, từ cổ trắng nõn của nàng kéo một đường lên trên, gần như bao trùm toàn bộ khuôn mặt. Xuyên vào mắt nàng.

Trong cổ họng nàng tựa hồ đã rất khó phát ra âm thanh hoàn chỉnh, chỉ tuyệt vọng nhìn trượng phu, vỡ vụn thì thào.

“Nếu chàng... Ta...sẽ... Hận chàng... Chàng... Đem Lan Nhi... Ta hận... Ta...”

Chú văn thắm mắt, thân thể nàng nhu nhược thốt nhiên run lên, dường như đau đớn không chịu nổi, gắt gao nhắm hai mắt.

“Ta —— hận! ! !”

Đột nhiên thét một tiếng thê lương, âm cuối thành thú loại tê gào!

Sở phu nhân đột nhiên mở hai mắt, trong mắt một mảnh huyết tinh, mắt hạnh vốn ôn nhu lại sinh ra bốn con người, dày đặc sát nhau, chen mất cả tròng mắt trắng.

“Uyển Nhi! !”

Sở Tuân cực kỳ đau buồn, trong lúc nhất thời quên đi kết giới thượng thanh nhất định phải từ người thi chú đứng bên trong mới có hiệu lực, chỉ muốn ái ân tụ họp, nhưng một khắc hắn sắp chạy ra kết giới, bỗng một tiễn phá không, vèo một tiếng vừa chuẩn vừa hung ác đâm vào vai hắn, ngăn hắn lại.

Là một thanh niên phủ Thái Thú, vẫn duy trì tư thế giường cung bắn tên.

Áo thanh niên phần phật, nghĩa chính từ nghiêm mà nói với Sở Tuân:

“Công tử! Ngài tỉnh lại! Xưa nay ngài dạy cho chúng ta đạo người, chúng

sinh đứng đầu, mình vì mặt, chẳng lẽ đây đều là không khẩu bạch ngôn? Chuyện đặt trên vai người, người sẽ vì sinh tử một người, bởi tính mệnh của hơn trăm người sao!”

Một lão bà cạnh thanh niên run rẩy nói: “Người, người mau bỏ cung xuống, sao người có thể tổn thương công tử, mọi chuyện, mọi chuyện đều do công tử lựa chọn, công tử đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, lại, lại sao có thể... Các người vong ân phụ nghĩa mà! !”

Nhưng mà bên này chưa kịp tranh chấp xong, chợt nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi phía trước .

Sở phu nhân hoàn toàn cuồng hóa, nàng vốn từ ái ôm con mình như thế, vậy mà lúc này không khác dã thú, nàng ngửa mặt lên trời kêu gào, trong miệng chảy nước miếng, răng đột nhiên dài ra.

Sở Lan trong ngực nàng, cầm lặng khóc, nhưng giữa vớ vụn ghen ngào, thỉnh thoảng gọi một tiếng: “Mẹ...”

Đáp lại nó là lợi trảo huyết hồng của Sở phu nhân, toàn bộ đâm xuyên cổ họng nó! ! !

Giữa thiên địa, không chút thanh âm.

Từng đóa hoa máu tung bay.

Một năm kia, hoa hải đường nở, Sở phu nhân ôm hài tử mới sinh, đứng cửa sổ ngửi mùi thơm ôn nhu trước viện, đỏ bừng tận mắt.

Mẫu thân ôn nhu đang đưa con nhỏ trong tay, nhẹ giọng ngâm nga: “Hải đường đỏ, hải đường vàng, một khi gió thổi nhiều du dương. Tiểu đồng tương hòa ở phương xa, khiến người cha mẹ lo lắng.”

Hải đường đỏ... Hải đường vàng...

Năm đó nàng triu mến vuốt ve tay Sở Lan, giờ phút này lại ở xé rách đầu, tứ chi, da thịt Sở Lan.

Một khi gió thổi nhiều du dương.

Mưa to như trút nước, máu tươi chảy ngang, mẫu thân ăn bụng con trai.

Tiểu đồng tương hòa ở phương xa.

Miếu Thành Hoàng nguy nga, dáng vẻ trang nghiêm, vạn pháp từ bi.

Năm đó con nhỏ mới sinh, mẫu thân quỳ xuống trước Thành Hoàng, cánh tay ấm áp thon dài chấp trước ngực, tiếng chuông vang lên, tước điệu tứ

tán, giữa hương nển mờ mịt nàng vươn người đập đầu, mong ước con nàng phúc thọ an khang, sống lâu trăm tuổi, một đời an bình...

Khiến người cha mẹ lo lắng.

Huyết nhục tan nát, trái tim Sở Lan bị móc ra, bị Sở phu nhân tham lam nhai nuốt, dòng máu tươi mới thuận theo khoe miệng nàng uốn lượn chảy xuống.

“A a a a a ! ! !” Sở Tuân cuối cùng hồng mắt, hấn quỳ trên mặt đất, hấn ôm đầu, không ngừng đập xuống đất, máu chảy nhập chú. Hấn tê tâm liệt phế phá thành gào khóc nhỏ, hấn quỳ vợ con trong mưa quỳ trong máu trước mặt quỳ trước mặt bách tính thành Lâm An, hấn quỳ dưới tượng thần, quỳ trong vũng lầy .

Hấn quỳ trong tội nghiệt, quỳ trong thánh khiết.

Quỳ trong cảm ơn, quỳ trong cừu hận.

Hấn còng xuống trong bụi bặm, hồn phách đều xé rách, đều biến mất.

Cùng buồn đau vạn cổ trần.

Qua thật lâu sau, mới có người run run phát ra tiếng.

“Công tử...”

“Công tử nén bi thương...”

“Công tử đại ân đại đức, suốt đời khó quên...”

“Sở công tử đại nghĩa, thật sự là người tốt! Thật sự là người tốt...”

Có người ôm sát con mình, che lấy mắt hải tử, không để hấn nhìn thấy một màn dữ tợn. Giờ phút này mới dám thả lỏng tay ra, tái nhợt nghiêm mặt nói với Sở Tuân: “Công tử, mạng của chúng ta đều là ngài cứu, phu nhân và tiểu công tử, nhất định có thể...có thể vào cực lạc...”

Có người thóa mạ nói: “Ôm con người cút xa một chút! Sao người không cùng con người vào cực lạc đi? !”

Người kia liền sợ hãi lui xa.

Chỉ là những cái lộn này, đều cách rất xa, Sở Tuân cảm thấy mình đã chết đi. Nghe giọng bọn họ, giống như truyền đến từ đại dương mênh mông.

Trong mưa to nam nhân kia một thân ô bẩn, tầng màng chắn trong suốt ngăn cách hấn cùng vợ con, bạch cốt dày đặc, nước mắt tung hoành. Mặc Nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, chợt nhớ tới đời trước, mình lạm sát kẻ

vô tội, có phải không chỉ một Sở Tuân, không chỉ một Sở Lan, không chỉ một Sở phu nhân...

Hắn bỗng nhiên cúi đầu nhìn tay mình.

Một nháy mắt, hoảng hốt thấy máu tươi đầy tay.

Thế nhưng một chớp mắt, lại phát hiện đó là giọt mưa băng lãnh, rơi trong lòng bàn tay, tụ thành dòng.

Hắn hơi run rẩy.

Nhưng sau một khắc, bàn tay bị kéo lại.

Hắn như từ trong cơn ác mộng đột nhiên bừng tỉnh, chuyển mắt nhìn thấy tiểu sư đệ đang lo lắng cho mình. Dáng dấp đứa bé kia giống Sở Lan đã chết.

Mặc Nhiên chậm rãi quỳ xuống, bằng y. Giống như tội nhân thỉnh tội người trước mặt, đôi mắt nhiễm nước mưa cùng nước mắt nhìn y.

Sở Văn Ninh không nói, nâng bàn tay nhỏ non nớt, sờ lên đầu hắn.

“Đều qua rồi.” Sở Văn Ninh nhẹ nói, “Đều là chuyện cũ.”

“Đúng vậy.” Qua nửa ngày, Mặc Nhiên mới buồn bã cười một tiếng, rũ tầm mắt xuống, lầm bầm, “Đều là chuyện cũ.”

Nhưng cho dù đều là chuyện cũ. Nhưng hắn đều làm qua, dù hắn chưa từng sát hại Sở Lan, nhưng có bao nhiêu người giống Sở Lan vì hắn mà chết?

Mặc Nhiên càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng thống khổ.

Tại sao tâm ngoan thủ lạt đến bước này... Tại sao khư khư cố chấp đến bước này...

[Husky] Chương 68: Bốn toạ không đành lòng

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Đứa bé Sở Lan chết rồi. Hư cảnh vẫn chưa kết thúc.

Bình minh còn rất xa, đêm dài ác mộng vẫn chưa qua. Dân thành may mắn sống sót trở lại phủ, chuẩn bị khi trời sáng lên đường đến núi Phổ Đà.

Rất khó tin có người sau cơn khổ đau như vậy, còn có thể kiên trì tiếp tục làm việc. Thật sự Sở Tuân như chỉ còn một bộ thể xác biết đi lại, mà hồn phách sớm đã không có ở đây.

Mặc Nhiên đi một vòng trong thành, nghe được không ít người lo lắng, dù sao Sở Tuân chịu tra tấn như thế, không biết hắn có thể sinh lòng oán hận hay không, cho dù hắn vẫn nguyện ý mang mọi người thoát khỏi vòng vây như cũ, nhưng thần trí như vậy, sợ cũng lành ít dữ nhiều.

Nhưng mà đảo cũng không phải trong mắt mọi người đều chỉ có mình, chân tâm thật ý khổ sở thay Sở Tuân, mặc dù không nhiều, nhưng ít ra là có.

Đám người lo sợ chống cự, đợi hừng đông.

Nhưng mà tới sớm hơn mặt trời mọc, là âm thanh quen thuộc lãnh khốc kia, nặng nề bạo liệt trong bóng đêm, ù ù quanh quẩn trên kết giới.

Lần này Quỷ Vương không nói với Sở Tuân, mà là nói cho bách tính trong thành nghe.

“Trời chẳng mấy chốc sẽ sáng rồi, bản toạ biết các người nghĩ thừa dịp ban ngày, rời khỏi thành. Nhưng mà, các người thật sự nghĩ thông suốt chưa? Phổ Đà cách nơi này rất xa, trong vòng một ngày tuyệt không có khả năng

đến. Đợi đến trời tối, các người lại cần nhờ sức mạnh của Sở Tuân che chở. Nhưng Sở Tuân, thật sự có thể bảo vệ được các người không?”

“Mẫu thân —— “

Có hài tử nghe được âm thanh đáng sợ, bị dọa đến phát khóc, cuộn tròn tiến vào lòng mẫu thân. Tất cả mọi người ngửa đầu nhìn màn trời.

Sở Tuân đứng trước phủ, lại phảng phất như không nghe thấy, hắn dựa lưng vào gốc cây hoa hải đường, rú mắt xuống từ từ nhắm lại.

“Vợ con hắn vì các người mới chết, các người nghĩ, hắn sẽ còn thực tình che chở các người sao? Chỉ sợ hắn có mưu đồ khác, sẽ cho các người sống không bằng chết, báo thù cho vợ con. Đây mới là nhân tính... Bản tọa đã từng sống, đã từng là người. Trong nhân thế tuy có người nhân thiện, nhưng chỉ vì mưu thanh danh tốt, nhân tính ác độc, cái gọi là thiện nhân, đều có toan tính. Nếu bị bức đến đường cùng, người khác sống chết sao đủ nói đến?”

Âm thanh Quỷ Vương u tịch không ngừng vọng lại.

“Lúc trước bản tọa đã nói qua, ta vốn không muốn lấy tính mệnh toàn thành các người. Nên biết cho dù thân là người sống, cũng có thể dốc sức cho quý tộc ta. Nếu không tin, các người nhìn hắn xem—— “

Theo lời hắn buông xuống, ngoài kết giới phun trào một mảnh mây đen cuộn cuộn, Tiểu Mãn đứng phía trên. Bên cạnh hắn còn có một người nam tử đứng thẳng, dáng vẻ bốn mươi năm mươi tuổi, hiền lành trung hậu.

Có người hoảng sợ nói: “Là cha Tiểu Mãn!”

“Là cha Tiểu Mãn! Cha hắn không phải chết rồi sao?”

“Thi thể đều bị tách rời, lúc đó tất cả mọi người đều nhìn thấy, sao lại như vậy? !”

Quỷ Vương nói: “Bản tọa là một trong cửu vương Quỷ tộc, dù không thể cưỡng khống sinh tử như Diêm La đế quân, nhưng cũng có thể khiến người chết khôi phục diện mạo khi còn sống. Các người dốc sức cho ta, có thể cùng thân quyến đã chết tiếp tục làm bạn. Mà ngộ nghịch ta, sẽ như Sở công tử của các người, tận mắt nhìn thê tử giết hài tử, đau thấu tim gan, lại vô lực xoay chuyển.”

Trong kết giới hoàn toàn tĩnh mịch.

“Các người thật sự muốn tin hăn sao? Tin hăn sẽ không hại các người, báo thù cho vợ con à?”

“Các người thật sự tin hăn có thể đưa các người chạy thoát, chạy đến Phố Đà sao?”

Có người nhìn lại Sở Tuân, trong mắt đã bắt đầu âm trầm sáng bóng.

Sở Tuân rất cục ngẩng đầu, một mình hăn đứng dưới cây hoa, lẳng lẳng nhìn bọn họ một chút. Hăn thực sự không biết nên nói cái gì, thật lâu sau đó, mới nói một câu: “Việc đã đến nước này, ta hại các người thì có ích lợi gì.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ——” Quỷ Vương thét dài quanh quần trên kết giới khiến người rung mình, “Thật tốt, thật tốt, hăn sẽ không hại các người. Nếu tin hăn, thì cứ đi theo hăn. Nhưng nếu tin ta —— “

Âm thanh của hăn càng thêm cao vút, gần như muốn xé nát màng nhĩ của người ta, đâm thẳng vào trong lòng.

“Nếu các người tin ta, sẽ lập tức được bao thưởng. Ta có thể để người thân đã chết của các người trở lại bên cạnh các người, chỉ cần các người giao Sở Tuân ra, chỉ cần các người đem hăn —— giao ra đây cho ta! Ta và hăn oán thù khắc sâu, không liên quan tới các người, giao Sở Tuân ra, các người không cần ly biệt quê hương, giao Sở Tuân ra, các người có thể cả nhà đoàn viên, kêu hăn ra đây, tất cả đều kết thúc.”

Quỷ Vương yếu ớt nói.

“Trước khi trời sáng, ta đợi ở Thành Hoàng.”

Âm thanh biến mất.

Đám người từ tỉnh mạch, chậm rãi sinh ra một tia huyền não khác thường, tất cả mọi người nhìn Sở Tuân bên kia. Mà Sở Tuân cũng nhìn bọn hăn, vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí có thể nói là an bình.

Có người bắt đầu bất lực thì thào: “Làm sao bây giờ...”

“Làm sao bây giờ, phu quân, ta thật là rất sợ...”

“Mẹ con sợ, con không muốn bị ăn!”

Thậm chí, hạ giọng nói: “Quỷ Vương nói cũng không sai... Cái gọi là người thiện, đều có toan tính, trước kia chúng ta thấy nhiều cầu quan đáng ghét như vậy, Sở... Sở công tử mặc dù trước mắt chưa làm gì, nhưng người

nhìn dáng vẻ của hắn, mất hồn mất vía, ai biết hắn có thể làm ra chuyện điên rồ gì không!”

Có người nghe gã nói, lại không phản bác, trái lại còn lén đáp: “Người nói không sai, đến lúc đó hắn nổi lòng trả thù, hại tất cả chúng ta! Lâm trận phản bội, loại chuyện này trước nay không phải chưa từng có...”

Đột nhiên có hán tử lao ra, miệng hô hào: “Bắt hắn lại! Bắt hắn lại chúng ta có thể sống!”

Bốn phía không ai kêu vang, thật lâu sau đó mới có một nữ tử tuổi trẻ đứng ra, cản trước mặt hắn, thanh âm nhỏ mềm lại rất kiên quyết: “Đại trưởng phu có thể lấy oán trả ơn đến như vậy sao?”

“Cút đi!” Hán tử kia một tay đẩy cô nương ngã xuống mặt đất, miệng nhổ nước miếng vào mặt nàng, “Người chỉ là gái điếm thú vị bởi nam nhân ngu thôi, không liên quan, có chỗ cho người nói chuyện à? Lão tử trên có già dưới có nhỏ, lão tử không thể để người nhà mình chịu ủy khuất! Sở công tử, xin lỗi!”

Nói rồi liền muốn bắt Sở Tuân.

Nào đoán được một bước chưa đi, chân lại bị người gắt gao giữ chặt. Hán tử kia cúi đầu xuống, giận tím mặt: “Gái điếm thú vị người còn dám ngăn cản? Người muốn mọi người chịu chết cùng người sao?”

Cô nương bực tức nói: “Tuy ta là nữ tử câu lan, nhưng cũng có thể phân thị phi đúng sai. Mèo chó còn biết báo ân, huống chi là người?”

“Cút mẹ người đi!”

Hán tử kia đập mấy cước lên mặt nàng, đá đến gương mặt người ta tím xanh. Lúc này những người khác cũng vây quanh Sở Tuân, trong đám người có ít người giống cô nương thanh lâu muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng non nớt bất lực. Tựa như một chiếc lá trôi trong dòng nước xiết, rất nhanh bị cuốn đi.

“Công tử —— công tử ngài chạy mau!”

Cũng có bà lão run rẩy nói với Sở Tuân: “Sở công tử, đi đi! Đi đi! Chớ có để bọn súc vật này bắt lại! Đi đi!”

Cũng có tiếng trẻ em non nớt: “Các người đừng đánh nữa, mẹ, cha, đừng tổn thương công tử, các người đừng tổn thương công tử —— “

Một nhóm người nhốn nháo, ồn ào huyên náo.

Sở Tuân cô độc đứng trong mưa, giống như nhìn thấy có rất nhiều lệ quỷ bò lên từ địa ngục, một chớp mắt như vậy, hắn đã nghĩ rời đi.

Nhưng ánh mắt rơi trên những người đang kêu khóc, nhìn hài đồng gào khóc khuyên can cha mẹ, nhìn cô nương sớm đứng ra đầu tiên, mặt mũi đã sưng, nhìn lão bà tóc trắng run rẩy trong mưa gió, còn có hơn mười cái lưng khác hướng về phía hắn, cực lực ngăn cản dân thành.

Bước chân muốn rời đi, lại dừng lại.

Bọn họ không sai, nếu rút kết giới, những người này cũng sẽ chết.

Hóa ra buồn nôn nhất trên đời không phải ác ma, mà là những cầm thú nhu nhược kia, không có bản lĩnh, vì sống cầu thả, bọn họ khoác lên da người, lẫn trong đám người, chỉ cần mình có thể sống sót, cái gì cũng làm được, cái gì cũng nói ra miệng được.

Cuối cùng, còn nói một câu: “Ta cũng chỉ muốn mạng sống, ta cũng rất đáng thương, rất bất lực, ta có tội tình gì.”

Hắn cho rằng những người hắn che chở đều là người lương thiện tay trái gà không chặt, nhưng hắn sai rồi.

Đến hôm nay, những súc sinh kia mới cởi lớp da người, lộ ra từng gương mặt đỏ tươi, xấu xí, cười gằn...

Giấu thật kỹ... Giấu thật kỹ.

Hắn không muốn rơi lệ chảy máu vì những kẻ mặt người dạ thú, bọn hắn xảo trá như thế, giấu trong người lương thiện, từng gương mặt cười đến tùy tiện mà thống khoái, cười Sở Tuân bất lực.

—— người nhất định phải cứu chúng ta, nếu người rút kết giới, chúng ta sẽ kéo kẻ người muốn cứu, kéo kẻ cảm ơn người, cùng xuống địa ngục.

Người ghê tởm mà chết cũng không có cách nào.

Là chính người muốn làm quân tử, là chính người muốn làm người tốt.

Người đã lựa chọn như vậy, vậy dâng mạng mình ra đến cứu vớt mọi người, chính là chuyện người nên làm, người không làm, chính là ngụy quân tử, chính là lừa đảo, người chính là giả thanh cao, người không bằng chó heo.

Hắn phảng phất nghe thấy những người kia rít gào gọi, cao giọng cười the thé:

Người không có lựa chọn nào khác. Người không có lựa chọn nào khác!

Sở Tuân đứng trong tiếng cãi vã hỗn loạn, chậm rãi ngửa đầu, trong mưa gió cao ngất, nhìn thương khung một chút.

Trời, rốt cục cũng sáng.

Một đêm mưa to, máu trên thềm đá Thành Hoàng đã được rửa hầu như không còn. Sở Tuân cùng những người bảo hộ hắn, đều bị trói tay chân, đi đến miếu đường.

Cảnh tượng này thật đáng buồn đáng cười, những người kia trói được Sở Tuân, chắc chỉ bắt được nhân vật lợi hại như vậy. Nhưng không biết kỳ thật Sở Tuân chỉ cần một pháp chú, đã có thể phá dây thừng thành tro tàn.

Nhưng hắn không làm như vậy, hắn cuối cùng cũng không triệt hồi kết giới thượng thanh.

Máu chảy Lâm An, đã nhiều rồi, hắn không muốn vì báo thù bản thân, khiến người vô tội mất mạng.

Thế là tầng chắn mỏng kia, kẻ lấy oán trả ơn cũng được, người thực tình đối đãi hắn cũng được, bảo hộ trong đó. Hắn đến trước miếu đường, Quỷ Vương tuyệt không hiện thân, chỉ có một ánh nến tản ra khói đen cuộn cuộn, xoay thành hình người hư vô.

“Vì sao —— không triệt hồi kết giới!” Nhìn thấy Sở Tuân một khắc, âm thanh phản nộ phát ra, “Triệt hồi kết giới! !”

Sở Tuân bình tĩnh nói: “Trừ phi ta chết.”

Đám khói đen kia phát ra một tiếng thê lương rít gào, khàn giọng nói: “Sở Tuân ngươi điên rồi! Các người... Giết hắn —— giết hắn cho ta —— nếu không vào đêm, ta sẽ lấy mạng tất cả các người!”

Bình minh tới.

Từng tầng từng tầng ánh sáng ban ngày suy yếu thấp sáng đêm dài vô tận.

Trong ánh sáng Quỷ Vương không cách nào chèo chống mình, hắn tháo chạy trong bóng tối, cây nến đốt ra khói đen đột nhiên run lên một cái, rồi dập tắt.

Sở Tuân lấy lại tinh thần, Thành Hoàng được xây khá cao, xa xa nhìn lại, núi sông lồng trong mưa bụi, không thấy rõ vết thương, đúng là phong nguyệt như trước, Giang Nam xuân đẹp.

“Sở công tử, xin lỗi.”

“Không phải chúng tôi tâm ngoan thủ lạt, thực sự là ngài hủy đi một mắt của Quỷ Vương, hấn và ngài oán hận chất chứa quá sâu... Chúng tôi bất đắc dĩ...”

“Còn nói nhiều như vậy làm cái gì! Chậm sẽ sinh biến, cả nhà lão tử đều chờ đợi mạng sống, là một mình hấn quan trọng, hay là tính mệnh tất cả mọi người quan trọng? Có đạo người, chúng sinh đứng đầu, mình vì mạt, chính hấn nói!”

Sở Văn Ninh đứng ở phía xa, xa xa nhìn xem không biết mình có quan hệ ra sao với nam nhân này, trong lòng tư vị phức tạp không chịu nổi.

Bỗng một đôi tay che ánh mắt y.

Sở Văn Ninh nhỏ giọng hỏi: “Làm cái gì?”

“Không cho người nhìn.”

“... Vì sao?”

“Sẽ khó chịu.”

Sở Văn Ninh yên tĩnh một hồi, lông mi rì rào rung động trong lòng bàn tay Mặc Nhiên: “Không đâu, đã nói đây là chuyện hai trăm năm trước.”

Âm thanh Mặc Nhiên từ phía sau truyền đến, nhẹ nhàng thở dài: “... Đồ ngốc ạ, vậy bàn tay ta, sao lại ướt?”

Không biết qua bao lâu, một nén hương, một canh giờ, hoặc là một cái thoáng qua.

Thời gian này điên cuồng và hỗn loạn, đều mơ hồ.

Đội Sở Văn Ninh mở mắt, kết giới thượng thanh đã tán đi, Sở Tuân ngã xuống trong vũng máu, xung quanh là người cũng là quỷ, là yêu ma quỷ quái đội lớp da người, ngửi vết máu tươi mới.

Vui sướng ấy nảy sống sót sau tai nạn, thống khổ tội ác lòng người như thú.

Trong không khí tràn ngập hương vị chết chóc.

Nhân gian, hay là địa ngục.

Đều đã chẳng phải rõ ràng.

Đám người chậm rãi tán đi, ban ngày không có quỷ mị, bọn họ vội vã ăn no, vội vã nghỉ ngơi, vội vã chờ đợi ban đêm Quỷ Vương lần nữa phủ xuống, đi nghiệm tra nam tử đã chết trong miếu thờ, sau đó cho người thân bọn họ trở về.

Trong miếu thờ, dần dần chỉ còn lại hơn mười người khóc lóc thảm thương. Có nữ tử thanh lâu, có bà lão tóc bạc đầy đầu, có hài tử khuyên can tới một đôi vợ chồng, một ăn mày, một vị thư sinh, một người kể chuyện, một công tử nhà giàu ngày xưa, một quả phụ ôm con nhỏ trong lòng, tiên sinh dạy học, nông dân.

Không còn gì khác.

Nhưng lúc bọn họ phủ lên thi thể khóc rống, nam nhân đã chết trong vũng máu, lông mi run rẩy, chậm rãi mở mắt.

“Công tử!”

“Sở công tử!”

Mặc Nhiên cảm thấy rung động, không đành lòng nói: “Vô dụng... Đây là...”

Pháp chú trong hiện thế đã thất truyền, nhưng không ngờ trong hư cảnh có thể trông thấy.

“Đây là Di Âm Thanh Chú. Hắc đã chết, trước khi chết làm chú pháp này với mình.” Sở Văn Ninh dừng một chút, nói, “Hắc có chuyện chưa làm xong, trên đời còn vương bận.”

Quả nhiên ánh mắt Sở Tuân vô hồn, không có tiêu điểm, chỉ lạnh nhạt nói: “Quý tộc hiểm ác, nói không thể tin, vào đêm sau khi mất đi kết giới thượng thanh, tất nhiên quý quái hoành ra, bốn phía đồ sát. Vạn mong chư vị, thoát khỏi nơi đây, tiến đến Phế Đà.”

“Công tử...”

“Ta đã bỏ mình, vô duyên bầu bạn chư vị, đã ngưng linh lực suốt đời, kết pháp chú trong linh hạch. Chư vị mang theo linh hạch của ta, quỷ mị không thể tiếp cận.”

Tiếng khóc càng sâu, gần như khắp huyết.

Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh càng sợ hãi biến sắc.

Linh hạch...

Đó là trái tim đồng sinh kết tinh ra...

Sở Tuân đã chết chậm rãi nâng bàn tay chưa cứng ngắc, theo chú quyết bày ra khi còn sống, cầm lưỡi dao chôn trong lồng ngực, rút ra.

Sau đó ——

“Công tử! ! !” Người xung quanh đều kêu thảm thiết, tiếng nói vãn vẹo, thấm đầy máu cùng nước mắt, “Công tử ngài làm gì ——! !”

Tay của người chết xé mở vết nứt ở lồng ngực, đâm vào huyết nhục mình, cầm lấy trái tim đã không còn đập, chậm rãi, từng tắc một, kéo ra.

Trái tim đang chảy máu, đang nhảy trong kim hồng hỏa diễm.

Đó là linh hạch của Sở Tuân, là ngọn nến thắp lên ánh sáng cuối cùng.

“Cầm....lấy....”

Hắn giơ trái tim đang bốc cháy, đưa tới phía trước, không ngừng lặp lại:

“Cầm lấy... Cầm....lấy....”

Giọt máu lăn xuống, thành từng đóa hoa hải đường đỏ tươi, những đóa hoa đang thiêu đốt, chói lọi chói mắt.

“Đường dài, hiểm trở khó liệu, Sở Tuân mệnh cạn, không thể tận sức mọn, vạn mong chư vị...vạn mong chư vị...cần... trọng...”

Mặc Nhiên kinh hãi nhìn tất cả trước mắt, chợt thấy đứng ngồi không yên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vết sẹo... Vết sẹo này! !

Hắn bỗng nhiên nhớ tới, ngực Sở Văn Ninh, tại vị trí trái tim ——

Cũng có một vết sẹo!

Đó là nơi Sở Văn Ninh cực kỳ mẫn cảm, hắn làm sao quên được? Mỗi lần triển miên trên giường, khi hắn liếm láp vết thương nhàn nhạt kia, Sở Văn Ninh xưa nay thanh lãnh quả ý trên gương mặt sẽ toát ra ái dục ẩn nhẫn, Mặc Nhiên cảm thấy vẻ mặt này rất kích thích, cho nên luôn muốn khi nhục người dưới thân.

Chẳng qua lúc đó, hắn chưa hề quan tâm tới Sở Văn Ninh, đối với việc vết sẹo đó từ đâu mà có, đến chết hắn cũng không mở miệng hỏi.

Mà đời này, muốn hỏi, cũng không có tư cách.

[Husky] Chương 69: Bốn toạ theo người học nhe~

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Là trùng hợp? Hay là...

Bây giờ ngực sư tôn, đương nhiên không phải hấn muốn nhìn liên có thể nhìn, hấn chỉ có thể dựa vào ký ức nhớ lại vết thương kia, hình trăng non nhàn nhạt, hấn là do vết cắt của lưỡi đao, mà không giống Sở Tuân, năm ngón tay tụ lực đâm vào, lưu lại lỗ máu dữ tợn.

Chung quy không giống nhau.

Nghĩ vậy, Mặc Nhiên thoáng nhẹ nhàng thở ra, mặc dù Sở Tuân và Sở Văn Ninh tính cách khác biệt nhiều, nhưng trên người họ có quá nhiều chỗ tương tự, từ tướng mạo, đến “Có đạo người, chúng sinh đứng đầu, mình vì mạng”, lại đến vết thương trên ngực, trùng hợp chồng chất thật làm người khác nghi ngờ.

Nhưng không biết là cái gì, có lẽ vì Sở Tuân quá mức ôn nhu, và Sở Văn Ninh hung hấn hoàn toàn khác biệt, lại có lẽ vì Sở Tuân là người có vợ có con, cho nên nếu như Sở Tuân là Sở Văn Ninh chuyển thế, hoặc chính là Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên cảm thấy mình sẽ chịu không nổi, sẽ sụp đổ.

May mà không phải như vậy.

Đã mất đi Sở Tuân bảo hộ thành Lâm An gặp phải tai kiếp thế nào, tất nhiên không cần nhiều lời.

Đương nhiên Quỷ Vương sẽ không hết lòng tuân thủ lời hứa, sau khi vào đêm, gió tanh mưa máu, thiên địa tư lự. Sông bảo hộ thành bị máu tươi nhuộm đỏ, người sống mất trí khàn khàn gào thét vang vọng màn đêm.

Tang thi du tẩu khắp nơi trong thành, móc huyết tràng tươi non ăn, ăn hoa não liên tục.

Mặc Nhiên mang Sở Văn Ninh tránh thân ở một phòng nhỏ lụi bại, người chủ nhà đã sớm chết, đồ dùng dụng cụ trong nhà đều kết thành một tầng bụi dày.

Mặc Nhiên đóng chặt cửa phòng, phong nghiêm bốn phía, chỉ để lại một cửa sổ nhỏ trong phòng bếp, có thể dò xét tình hình bên ngoài.

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến kêu thảm sắc nhọn, còn có âm thanh cắn nhai chẳng lành.

Mặc Nhiên ôm Sở Văn Ninh đến góc chõng củi nhỏ, sờ đầu y: “Theo Thập Bát cô nương nói, đánh bại Quỷ Vương chúng ta sẽ có thể rời đi. Cho nên người ngoan ngoãn ở đây, đừng lộn xộn.”

Sở Văn Ninh nghe vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu: “Người muốn đi ra ngoài?”

“Giờ không đi, chờ Quỷ Vương hiện thân ta đi ra.”

“Nhưng bên ngoài rất nguy hiểm. Hư cảnh đã thực hóa, lấy lực lượng một mình người, ngăn cản thế nào?”

“Nhưng ta cũng không thể mang theo trẻ con đi đánh nhau.”

Sở Văn Ninh lắc đầu: “Ta đi cùng người.”

“Ha ha ha, sư đệ thật đáng yêu, nhưng người còn nhỏ, theo ta ra ngoài sẽ kéo chân sau ta. Đợi người lớn hơn chút nữa, gặp được loại chuyện này ta sẽ không ngăn người ra mặt, nhưng lần này người trước hết phải nghe sư huynh.”

“Ta sẽ không kéo chân sau người.”

“Bình thường cản trở đều nói như vậy.” Mặc Nhiên nói, “Người ngoan ngoãn, không được hồ nháo, có được hay không?”

“...”

Thấy Sở Văn Ninh rốt cục không nói nữa, Mặc Nhiên thoáng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt xuyên thấu qua lỗ cửa gỗ nhìn ra ngoài, vẻ mặt dần dần cứng lại nghiêm túc.

Vốn là hư cảnh dùng để thí luyện tại sao đột nhiên thực hóa? Tiểu sư đệ nói không sai, có người muốn hại hắn. Đời trước người muốn hắn chết nhiều vô số kể, nhưng đời này hắn chưa đắc tội bất luận nhân vật lợi hại gì, càng

nghe, duy nhất có thể muốn tính mạng hẳn chính là Câu Trần giả lúc trước gặp ở Kim Thành Trì.

Nhưng nguyên thân Câu Trần giả đến tốt cùng là ai? Có thể thuần thực thực hiện Trân Lung Kỳ Dục đến bước này, vì sao đời trước chưa từng bộc lộ tài năng?

Hẳn là đời này trọng sinh, không chỉ một mình hẳn...

Ý nghĩ này làm hẳn đột ngột không rét mà run, thậm chí mắt lộ hung quang.

Sau khi sống lại, hẳn chỉ muốn vui lấp quá khứ, nếu có người thứ hai chuyển thế, vậy chuyện chỉ sợ khó giải quyết vô cùng.

Lông mày hẳn càng nhăn càng sâu, lại chợt nghe Sở Văn Ninh nói: "... Mặc Nhiên, ta..."

"Làm sao vậy?"

Sở Văn Ninh âm thầm cắn răng, sau khi cân nhắc lợi hại, liền quyết định chắc chắn, muốn dứt khoát đem chân tướng cáo tri với hẳn.

"Người nghe ta nói, kỳ thật ta có thể giúp người, ta là..."

Nhưng Mặc Nhiên nghe được "ta có thể giúp người", chỉ cảm thấy tiểu sư đệ lại muốn cùng mình đấu tranh một phen, thế là đánh gãy y, nói: "Được rồi được rồi, nói không cho người ra ngoài, thì sẽ không để người ra. Người cũng đừng khoe sức nữa, nghe lời."

"Không phải, người nghe ta nói ——"

Mặc Nhiên đang phiền lòng, vì vậy nói: "Không nghe không nghe, vương bát niệm kinh."

"..."

Thấy sắc mặt Sở Văn Ninh khó coi, Mặc Nhiên ước chừng cảm thấy ngượng khí mình vừa rồi hơi kém, liền đưa tay chọc chọc giữa lông mày y, cười nói: "Người còn nhỏ tuổi, sao khổ đại cừu thâm như thế, còn không thích nghe trường bối. Đây, ta nói cho người, người đã gọi ta một tiếng sư huynh, hai chúng ta sư xuất đồng môn, gặp phải tình hình nguy hiểm như vậy, ta muốn bảo hộ người chu toàn, hiểu rồi chứ?"

Sở Văn Ninh nhắm hai mắt, thấp giọng nói: "... Hiểu rồi."

"Hiểu thì tốt, vậy người ——"

“Nhưng ta lo cho người.”

Mặc Nhiên sững sờ, ngón tay treo giữa trán y tựa hồ run nhè nhẹ, thật sự trong lúc nhất thời nói không ra lời. Hắn sống hai đời, bốn chữ “ta lo cho người”, chưa từng nghe ai nói. Cho dù Sư Muội đối đãi hắn ôn nhu, nhưng cũng chưa từng nói với hắn quan tâm như vậy.

Hắn giật mình lo lắng nhìn hai tử nhỏ trên củi gỗ trước mắt, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng.

Qua hồi lâu, ánh mắt hắn dần dần trở nên rất ôn nhu, sau đó hắn nhẹ nhàng lướt ngón tay qua, đặt lên đỉnh đầu mềm mại của đối phương, xoa xoa.

“Không cần lo lắng, sư huynh đáp ứng người, sẽ vui vẻ trở về.”

“Mặc Nhiên, trước tiên người có thể nghe ta nói xong không...”

Mặc Nhiên mỉm cười: “Được, người muốn nói gì?”

“Kỳ thật ta là —— “

“Ầm!” một tiếng, cửa bị phá tan.

Một nam nhân tóc tai bù xù thét chói tai vang vọng vào, hắc máu me khắp người, một cái đùi đã bị xé tới nát nhừ, phía sau là một đám thi bầy bị mùi máu tươi dẫn tới.

Nam nhân kéo cái chân nát lão đảo lặn vào gian phòng, ném tất cả đồ vật có thể lấy được bên cạnh gào thét ném cương thi, vừa ném vừa kêu: “Cút đi! Đừng tới đây! Mau cút! Mau cút đi!”

Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, cảm Sở Văn Ninh sau lưng, hồng quang sáng lên trong tay, gọi Gặp Quỷ cầm hộ phía trước, nghiêng nửa mặt nói:

“Sư đệ, người trốn cho tốt, tuyệt đối đừng tới đây!”

Nói rồi cầm dây leo nghênh đón, chém giết những thi bầy xâm nhập vào phòng. Mặc dù Gặp Quỷ tương tự Thiên Vấn, nhưng Sở Văn Ninh tuyệt không hoàn toàn truyền thụ chiêu thức cho Mặc Nhiên, mà vũ khí đời trước của Mặc Nhiên là đao, đối với binh khí mềm có phần không thích ứng, bởi vậy dù lúc đầu chém giết không rơi vào thế hạ phong, nhưng dần dần có chút lực bất tòng tâm.

Dùng Gặp Quỷ đến hỗn loạn một mảnh, chợt nghe thấy tiếng vang trẻ con phía sau, giòn tan nhưng lạnh lùng nói: “Xoay cổ tay đánh ba lần bên trái, sau đó đừng không lên, xoay lưng đánh ra.”

Mặc Nhiên nhất thời cũng không kịp suy nghĩ, liền theo chỉ điểm của y đánh một bộ, dây liễu đánh một cái lên cương trí bên trái, chỉ một chút cương thi liền bị thần võ đánh cho cánh tay thấy xương, người bình thường quyết sẽ không nhàm chán đến mức đánh nó hai lần nữa. Nhưng tiểu sư đệ đã nói, như vậy tạm thời thử một chút cũng không sao, lúc này đánh cương thi thêm hai lần, sau đó phóng người lên, eo lưng mềm, xoay người trực tiếp vung đẳng tiên ra sau ——

Xoát!

Lúc này không sớm không muộn, thi bầy đột tiếp theo vừa vặn đuổi tới, súc tích ba lần lực đạo mạch Gặp Quỷ đốt ra một đạo xích diễm hừng hực, âm vang hướng phía bọn chúng đánh giết, thi bầy lập tức bị thần võ dữ dội dẫn phách trăm, những cương thi đều đầu một nơi thân một nẻo, đầu rớt xuống đất còn bốc lên từng làn khói đen.

Mặc Nhiên ngạc nhiên, có vẻ hơi giật mình nhìn tiểu sư đệ lạnh lùng ngồi ngay ngắn trên chông củi.

Gia hỏa này...có thể hả?

“Tiếp theo đánh thế nào?” Mặc Nhiên hăng hái, cao hứng bưng bưng nói.

Sở Văn Ninh mặt không biểu tình: “Tiếp theo... Lấy tay trái người, vỗ vạt áo bên phải người một cái.”

“À à, đường này cao thâm khó đoán, là chiêu thức gì?”

Sở Văn Ninh thản nhiên nói: “Không có cao thâm khó hiểu gì, người mới vung quá đặc ý, tay áo bị vũ khí làm cháy mà thôi.”

Mặc Nhiên “A” một tiếng, cúi đầu xem xét, quả là thế, liền luống cuống tay chân dập tắt lửa Gặp Quỷ vấy ra. Người này da mặt cũng thật dày, thế mà không chút xấu hổ, còn mỉm cười ngẩng đầu, hướng đối phương nói: “Sư đệ nhà ta thật lợi hại, ta thích.”

Sở Văn Ninh nhẹ ‘khụ’ một tiếng, yên lặng dời mắt đi chỗ khác, đối vách tường bụi tro tro, lỗ tai hơi đỏ.

Lúc này trong phòng chỉ còn sáu cỗ cương thi có thể hoạt động, Sở Văn Ninh không muốn nhìn Mặc Nhiên, vẫn nghiêng đầu, đối vách tường chỉ huy nói: “Cỗ tay buông lỏng, vung dây liễu lên trời, sau khi xoay tròn sáu lần tự lực, nhất tự trăm.”

Mặc Nhiên theo lời làm theo, nhưng lúc xoay tới vòng thứ năm, chợt nhớ tới: “Nhất tự trăm làm sao trăm?”

“... Ngày thường người dùng kiếm trăm thế nào thì trăm như vậy.”

“A, thì ra là thế!” Mặc Nhiên bưng tỉnh đại ngộ, một kích vung xuống, liệt hỏa sáng rực, dây leo mềm mại phảng phất nháy mắt đốt thành trường đao không thể phá vỡ, ‘xoát’ chặt sáu cổ cương thi!

“Oa —— “

Lần này Mặc Nhiên mở mắt tròn vo.

“Người học đâu thế? Sao ta cảm thấy người dùng đẳng tiên, cũng thuần thực như sư tôn ta rồi? Không đúng, không đúng người còn lợi hại hơn y, những thứ người dạy ta, cho tới giờ y chưa nói với ta.”

“...”

Mặc Nhiên tươi cười rạng rỡ: “Tốt tốt tốt, thật tốt, về sau ta không cần nhìn sắc mặt sư tôn, ta theo người học, chẳng phải là sung sướng à?”

Sở Văn Ninh trừng mắt liếc hắt một cái: “Người ngại sắc mặt Ngọc Hành trưởng lão nhìn người? Sao người không chê sắc mặt ta nhìn người.”

Mặc Nhiên thu đẳng tiên, lần nữa chắn cửa, lại kéo bàn lớn đến cản cửa vào, cười nói: “Sắc mặt người nhìn ta, đó cũng tốt với ta nha. Hai chúng ta, đây cũng là cùng chung hoạn nạn, người đối đãi sư huynh tốt, sư huynh đều nhớ kỹ, sau này nhận người làm đệ đệ thương người. Đừng nói người ném sắc mặt, dù không vui đánh ta hai lần, ta cũng không tức giận.”

Sở Văn Ninh đen mặt: “Ai muốn làm đệ đệ người.”

Nói rồi nhảy xuống chông củi, không muốn để ý tới Mặc Nhiên nữa, đi xem xét thương thế của nam nhân vừa xông tới kia.

Nào đoán được lúc xem xét, Sở Văn Ninh có chút trợn to mắt: “... Sao lại là hắn?”

“Là ai vậy?”

Mặc Nhiên đưa đầu thăm dò xem xét, cũng ngây dại: “Đây... Đây là Tiểu Mãn?”

Nằm trong vũng máu thỉnh thoảng rên rỉ khóc nức nở chính là Tiểu Mãn, hắn bị thương cực nặng, sau khi Sở Văn Ninh dò xét, lắc đầu nói: “Người

quỷ xưa nay không cùng sống, chắc là Quỷ Vương lợi dụng xong liền mặc kệ hăn. Người này thực sự là...”

Mặc Nhiên nói: “Trừng phạt đúng tội.”

Sở Văn Ninh nhìn hăn một cái. Mặc Nhiên đánh cái ‘ha ha’, bỗng nhiên hơi chột dạ, muốn nói trừng phạt đúng tội, hăn là người nên gặp báo ứng nhất, không phải là chính hăn à?

Mặc Nhiên đổi chủ đề, hỏi: “Đúng rồi, người vừa mới nghĩ nói với ta cái gì tới? Người nhưng thật ra là cái gì?”

Sở Văn Ninh rủ mi xuống, dừng một chút, thấp giọng nói: “Kỳ thật ta là —— “

Nói chưa khỏi miệng, đột nhiên cảm thấy sau lưng nổi gió, Sở Văn Ninh đột nhiên kinh hãi, quay lại nghênh đánh, nhưng dù sao y cũng là thân thể hài đồng, lực đạo cách xa người trưởng thành, thật sự không thể bỏ chạy, bị đối phương gắt gao khóa yết hầu!

Chẳng biết Tiểu Mãn giãy dựa từ lúc nào, một hơi bò lên trong vũng máu! Tay hăn nổi gân xanh kẹp cổ Sở Văn Ninh, một tay khác thì bắt chéo hai tay Sở Văn Ninh ra sau lưng, gương mặt ô bản không chịu nổi có ngọn lửa điên cuồng đốt cháy, cầu sinh tồn khiến cả người hăn vận vẹo, như sáp nặn tượng, biến dạng dưới lửa nóng.

Hăn đầy mắt huyết hồng, đối Mặc Nhiên khàn giọng nói: “Mang ta...rời khỏi nơi này...”

“Người buông nó ra!”

“Mang ta rời khỏi nơi này! !” Tiểu Mãn gào rít giận dữ nói, trừng mắt tận nứt, “Bằng không ta lấy mạng nó! Đi!”

“Người muốn ta cứu người, ta sẽ cứu người, sao người phải làm vậy với một đứa bé? Người thả nó trước —— “

“Người nói nữa ta hiện tại liền giết nó! ! Dù sao ta đã làm đủ chuyện xấu, không thiếu một cọc! Người đến cùng có đi hay không!”

Sở Văn Ninh bị hăn bóp không phát ra được âm thanh, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Mặc Nhiên thấy thế gấp, mặc dù giờ khắc này đánh một kích có thể lấy mạng Tiểu Mãn, nhưng hư cảnh đã thực hóa, vạn nhất

Tiểu Mãn thật sự nổi giận, chỉ sợ tự mình động thủ đánh trước, đối phương có thể đã làm sư đệ trọng thương.

Mặc Nhiên nói: “Được được được, ta nghe người, người đừng kích động, người thả lỏng tay một chút, ta...”

Lời còn chưa dứt, máu bắn tung tóe!

[Husky] Chương 69: Bốn toạ theo người học nhe~

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Là trùng hợp? Hay là...

Bây giờ ngực sư tôn, đương nhiên không phải hấn muốn nhìn liên có thể nhìn, hấn chỉ có thể dựa vào ký ức nhớ lại vết thương kia, hình trăng non nhàn nhạt, hấn là do vết cắt của lưỡi đao, mà không giống Sở Tuân, năm ngón tay tụ lực đâm vào, lưu lại lỗ máu dữ tợn.

Chung quy không giống nhau.

Nghĩ vậy, Mặc Nhiên thoáng nhẹ nhàng thở ra, mặc dù Sở Tuân và Sở Văn Ninh tính cách khác biệt nhiều, nhưng trên người họ có quá nhiều chỗ tương tự, từ tướng mạo, đến “Có đạo người, chúng sinh đứng đầu, mình vì mạng”, lại đến vết thương trên ngực, trùng hợp chồng chất thật làm người khác nghi ngờ.

Nhưng không biết là cái gì, có lẽ vì Sở Tuân quá mức ôn nhu, và Sở Văn Ninh hung hấn hoàn toàn khác biệt, lại có lẽ vì Sở Tuân là người có vợ có con, cho nên nếu như Sở Tuân là Sở Văn Ninh chuyển thế, hoặc chính là Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên cảm thấy mình sẽ chịu không nổi, sẽ sụp đổ.

May mà không phải như vậy.

Đã mất đi Sở Tuân bảo hộ thành Lâm An gặp phải tai kiếp thế nào, tất nhiên không cần nhiều lời.

Đương nhiên Quỷ Vương sẽ không hết lòng tuân thủ lời hứa, sau khi vào đêm, gió tanh mưa máu, thiên địa tư lự. Sông bảo hộ thành bị máu tươi nhuộm đỏ, người sống mất trí khàn khàn gào thét vang vọng màn đêm.

Tang thi du tẩu khắp nơi trong thành, móc huyết tràng tươi non ăn, ăn hoa não liên tục.

Mặc Nhiên mang Sở Văn Ninh tránh thân ở một phòng nhỏ lụi bại, người chủ nhà đã sớm chết, đồ dùng dụng cụ trong nhà đều kết thành một tầng bụi dày.

Mặc Nhiên đóng chặt cửa phòng, phong nghiêm bốn phía, chỉ để lại một cửa sổ nhỏ trong phòng bếp, có thể dò xét tình hình bên ngoài.

Bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến kêu thảm sắc nhọn, còn có âm thanh cắn nhai chẳng lành.

Mặc Nhiên ôm Sở Văn Ninh đến góc chõng củi nhỏ, sờ đầu y: “Theo Thập Bát cô nương nói, đánh bại Quỷ Vương chúng ta sẽ có thể rời đi. Cho nên người ngoan ngoãn ở đây, đừng lộn xộn.”

Sở Văn Ninh nghe vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu: “Người muốn đi ra ngoài?”

“Giờ không đi, chờ Quỷ Vương hiện thân ta đi ra.”

“Nhưng bên ngoài rất nguy hiểm. Hư cảnh đã thực hóa, lấy lực lượng một mình người, ngăn cản thế nào?”

“Nhưng ta cũng không thể mang theo trẻ con đi đánh nhau.”

Sở Văn Ninh lắc đầu: “Ta đi cùng người.”

“Ha ha ha, sư đệ thật đáng yêu, nhưng người còn nhỏ, theo ta ra ngoài sẽ kéo chân sau ta. Đợi người lớn hơn chút nữa, gặp được loại chuyện này ta sẽ không ngăn người ra mặt, nhưng lần này người trước hết phải nghe sư huynh.”

“Ta sẽ không kéo chân sau người.”

“Bình thường cản trở đều nói như vậy.” Mặc Nhiên nói, “Người ngoan ngoãn, không được hồ nháo, có được hay không?”

“...”

Thấy Sở Văn Ninh rốt cục không nói nữa, Mặc Nhiên thoáng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt xuyên thấu qua lăng văn cửa gỗ nhìn ra ngoài, vẻ mặt dần dần cứng lại nghiêm túc.

Vốn là hư cảnh dùng để thí luyện tại sao đột nhiên thực hóa? Tiểu sư đệ nói không sai, có người muốn hại hắn. Đời trước người muốn hắn chết nhiều vô số kể, nhưng đời này hắn chưa đắc tội bất luận nhân vật lợi hại gì, càng

nghe, duy nhất có thể muốn tính mạng hẳn chính là Câu Trần giả lúc trước gặp ở Kim Thành Trì.

Nhưng nguyên thân Câu Trần giả đến tốt cùng là ai? Có thể thuần thực thực hiện Trân Lung Kỳ Dục đến bước này, vì sao đời trước chưa từng bộc lộ tài năng?

Hẳn là đời này trọng sinh, không chỉ một mình hẳn...

Ý nghĩ này làm hẳn đột ngột không rét mà run, thậm chí mắt lộ hung quang.

Sau khi sống lại, hẳn chỉ muốn vui lấp quá khứ, nếu có người thứ hai chuyển thế, vậy chuyện chỉ sợ khó giải quyết vô cùng.

Lông mày hẳn càng nhăn càng sâu, lại chợt nghe Sở Văn Ninh nói: "... Mặc Nhiên, ta..."

"Làm sao vậy?"

Sở Văn Ninh âm thầm cắn răng, sau khi cân nhắc lợi hại, liền quyết định chắc chắn, muốn dứt khoát đem chân tướng cáo tri với hẳn.

"Người nghe ta nói, kỳ thật ta có thể giúp người, ta là..."

Nhưng Mặc Nhiên nghe được "ta có thể giúp người", chỉ cảm thấy tiểu sư đệ lại muốn cùng mình đấu tranh một phen, thế là đánh gãy y, nói: "Được rồi được rồi, nói không cho người ra ngoài, thì sẽ không để người ra. Người cũng đừng khoe sức nữa, nghe lời."

"Không phải, người nghe ta nói ——"

Mặc Nhiên đang phiền lòng, vì vậy nói: "Không nghe không nghe, vương bát niệm kinh."

"..."

Thấy sắc mặt Sở Văn Ninh khó coi, Mặc Nhiên ước chừng cảm thấy ngữ khí mình vừa rồi hơi kém, liền đưa tay chọc chọc giữa lông mày y, cười nói: "Người còn nhỏ tuổi, sao khổ đại cừu thâm như thế, còn không thích nghe trường bối. Đây, ta nói cho người, người đã gọi ta một tiếng sư huynh, hai chúng ta sư xuất đồng môn, gặp phải tình hình nguy hiểm như vậy, ta muốn bảo hộ người chu toàn, hiểu rồi chứ?"

Sở Văn Ninh nhắm hai mắt, thấp giọng nói: "... Hiểu rồi."

"Hiểu thì tốt, vậy người ——"

“Nhưng ta lo cho người.”

Mặc Nhiên sững sờ, ngón tay treo giữa trán y tựa hồ run nhè nhẹ, thật sự trong lúc nhất thời nói không ra lời. Hắn sống hai đời, bốn chữ “ta lo cho người”, chưa từng nghe ai nói. Cho dù Sư Muội đối đãi hắn ôn nhu, nhưng cũng chưa từng nói với hắn quan tâm như vậy.

Hắn giật mình lo lắng nhìn hai tử nữ nhỏ trên củi gỗ trước mắt, trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng.

Qua hồi lâu, ánh mắt hắn dần dần trở nên rất ôn nhu, sau đó hắn nhẹ nhàng lướt ngón tay qua, đặt lên đỉnh đầu mềm mại của đối phương, xoa xoa.

“Không cần lo lắng, sư huynh đáp ứng người, sẽ vui vẻ trở về.”

“Mặc Nhiên, trước tiên người có thể nghe ta nói xong không...”

Mặc Nhiên mỉm cười: “Được, người muốn nói gì?”

“Kỳ thật ta là —— “

“Ầm!” một tiếng, cửa bị phá tan.

Một nam nhân tóc tai bù xù thét chói tai vang vọt vào, hắn máu me khắp người, một cái đùi đã bị xé tới nát nhừ, phía sau là một đám thi bầy bị mùi máu tươi dẫn tới.

Nam nhân kéo cái chân nát lão đảo lặn vào gian phòng, ném tất cả đồ vật có thể lấy được bên cạnh gào thét ném cương thi, vừa ném vừa kêu: “Cút đi! Đừng tới đây! Mau cút! Mau cút đi!”

Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, cảm Sở Văn Ninh sau lưng, hồng quang sáng lên trong tay, gọi Gặp Quỷ cầm hộ phía trước, nghiêng nửa mặt nói:

“Sư đệ, người trốn cho tốt, tuyệt đối đừng tới đây!”

Nói rồi cầm dây leo nghênh đón, chém giết những thi bầy xâm nhập vào phòng. Mặc dù Gặp Quỷ tương tự Thiên Vấn, nhưng Sở Văn Ninh tuyệt không hoàn toàn truyền thụ chiêu thức cho Mặc Nhiên, mà vũ khí đời trước của Mặc Nhiên là đao, đối với binh khí mềm có phần không thích ứng, bởi vậy dù lúc đầu chém giết không rơi vào thế hạ phong, nhưng dần dần có chút lực bất tòng tâm.

Dùng Gặp Quỷ đến hỗn loạn một mảnh, chợt nghe thấy tiếng vang trẻ con phía sau, giòn tan nhưng lạnh lùng nói: “Xoay cổ tay đánh ba lần bên trái, sau đó đừng không lên, xoay lưng đánh ra.”

Mặc Nhiên nhất thời cũng không kịp suy nghĩ, liền theo chỉ điểm của y đánh một bộ, dây liễu đánh một cái lên cương trí bên trái, chỉ một chút cương thi liền bị thần võ đánh cho cánh tay thấy xương, người bình thường quyết sẽ không nhàm chán đến mức đánh nó hai lần nữa. Nhưng tiểu sư đệ đã nói, như vậy tạm thời thử một chút cũng không sao, lúc này đánh cương thi thêm hai lần, sau đó phóng người lên, eo lưng mềm, xoay người trực tiếp vung đẳng tiên ra sau ——

Xoát!

Lúc này không sớm không muộn, thi bầy đột tiếp theo vừa vặn đuổi tới, súc tích ba lần lực đạo mạch Gặp Quỷ đốt ra một đạo xích diễm hùng hực, âm vang hướng phía bọn chúng đánh giết, thi bầy lập tức bị thần võ dữ dội đánh trúng, những cương thi đều đầu một nơi thân một nẻo, đầu rớt xuống đất còn bốc lên từng làn khói đen.

Mặc Nhiên ngạc nhiên, có vẻ hơi giật mình nhìn tiểu sư đệ lạnh lùng ngồi ngay ngắn trên chông củi.

Gia hỏa này...có thể hả?

“Tiếp theo đánh thế nào?” Mặc Nhiên hăng hái, cao hứng bừng bừng nói.

Sở Văn Ninh mặt không biểu tình: “Tiếp theo... Lấy tay trái người, vỗ vạt áo bên phải người một cái.”

“À à, đường này cao thâm khó đoán, là chiêu thức gì?”

Sở Văn Ninh thản nhiên nói: “Không có cao thâm khó hiểu gì, người mới vung quá đặc ý, tay áo bị vũ khí làm cháy mà thôi.”

Mặc Nhiên “A” một tiếng, cúi đầu xem xét, quả là thế, liền luống cuống tay chân dập tắt lửa Gặp Quỷ vấy ra. Người này da mặt cũng thật dày, thế mà không chút xấu hổ, còn mỉm cười ngẩng đầu, hướng đối phương nói: “Sư đệ nhà ta thật lợi hại, ta thích.”

Sở Văn Ninh nhẹ ‘khụ’ một tiếng, yên lặng dời mắt đi chỗ khác, đối vách tường bụi tro rơi, lơ tai hơi đỏ.

Lúc này trong phòng chỉ còn sáu cỗ cương thi có thể hoạt động, Sở Văn Ninh không muốn nhìn Mặc Nhiên, vẫn nghiêng đầu, đối vách tường chỉ huy nói: “Cỗ tay buông lỏng, vung dây liễu lên trời, sau khi xoay tròn sáu lần tự lực, nhất tự trăm.”

Mặc Nhiên theo lời làm theo, nhưng lúc xoay tới vòng thứ năm, chợt nhớ tới: “Nhất tự trăm làm sao trăm?”

“... Ngày thường người dùng kiếm trăm thế nào thì trăm như vậy.”

“A, thì ra là thế!” Mặc Nhiên bưng tỉnh đại ngộ, một kích vung xuống, liệt hỏa sáng rực, dây leo mềm mại phảng phất nháy mắt đốt thành trường đao không thể phá vỡ, ‘xoát’ chặt sáu cổ cương thi!

“Oa —— “

Lần này Mặc Nhiên mở mắt tròn vo.

“Người học đâu thế? Sao ta cảm thấy người dùng đẳng tiên, cũng thuần thực như sư tôn ta rồi? Không đúng, không đúng người còn lợi hại hơn y, những thứ người dạy ta, cho tới giờ y chưa nói với ta.”

“...”

Mặc Nhiên tươi cười rạng rỡ: “Tốt tốt tốt, thật tốt, về sau ta không cần nhìn sắc mặt sư tôn, ta theo người học, chẳng phải là sung sướng à?”

Sở Văn Ninh trừng mắt liếc hắt một cái: “Người ngại sắc mặt Ngọc Hành trưởng lão nhìn người? Sao người không chê sắc mặt ta nhìn người.”

Mặc Nhiên thu đẳng tiên, lần nữa chặn cửa, lại kéo bàn lớn đến cản cửa vào, cười nói: “Sắc mặt người nhìn ta, đó cũng tốt với ta nha. Hai chúng ta, đây cũng là cùng chung hoạn nạn, người đối đãi sư huynh tốt, sư huynh đều nhớ kỹ, sau này nhận người làm đệ đệ thương người. Đừng nói người ném sắc mặt, dù không vui đánh ta hai lần, ta cũng không tức giận.”

Sở Văn Ninh đen mặt: “Ai muốn làm đệ đệ người.”

Nói rồi nhảy xuống chông củi, không muốn để ý tới Mặc Nhiên nữa, đi xem xét thương thế của nam nhân vừa xông tới kia.

Nào đoán được lúc xem xét, Sở Văn Ninh có chút trợn to mắt: “... Sao lại là hắn?”

“Là ai vậy?”

Mặc Nhiên đưa đầu thăm dò xem xét, cũng ngây dại: “Đây... Đây là Tiểu Mãn?”

Nằm trong vũng máu thỉnh thoảng rên rỉ khóc nức nở chính là Tiểu Mãn, hắn bị thương cực nặng, sau khi Sở Văn Ninh dò xét, lắc đầu nói: “Người

quỷ xưa nay không cùng sống, chắc là Quỷ Vương lợi dụng xong liền mặc kệ hẳn. Người này thực sự là...”

Mặc Nhiên nói: “Trừng phạt đúng tội.”

Sở Văn Ninh nhìn hẳn một cái. Mặc Nhiên đánh cái ‘ha ha’, bỗng nhiên hơi chột dạ, muốn nói trừng phạt đúng tội, hẳn là người nên gặp báo ứng nhất, không phải là chính hẳn à?

Mặc Nhiên đổi chủ đề, hỏi: “Đúng rồi, người vừa mới nghĩ nói với ta cái gì tới? Người nhưng thật ra là cái gì?”

Sở Văn Ninh rủ mi xuống, dừng một chút, thấp giọng nói: “Kỳ thật ta là —— “

Nói chưa khỏi miệng, đột nhiên cảm thấy sau lưng nổi gió, Sở Văn Ninh đột nhiên kinh hãi, quay lại nghênh đánh, nhưng dù sao y cũng là thân thể hài đồng, lực đạo cách xa người trưởng thành, thật sự không thể bỏ chạy, bị đối phương gắt gao khóa yết hầu!

Chẳng biết Tiểu Mãn giãy dựa từ lúc nào, một hơi bò lên trong vũng máu! Tay hẳn nổi gân xanh kẹp cổ Sở Văn Ninh, một tay khác thì bắt chéo hai tay Sở Văn Ninh ra sau lưng, gương mặt ô bản không chịu nổi có ngọn lửa điên cuồng đốt cháy, cầu sinh tồn khiến cả người hẳn vận vẹo, như sáp nặn tượng, biến dạng dưới lửa nóng.

Hắn đầy mắt huyết hồng, đối Mặc Nhiên khàn giọng nói: “Mang ta...rời khỏi nơi này...”

“Người buông nó ra!”

“Mang ta rời khỏi nơi này! !” Tiểu Mãn gào rít giận dữ nói, trừng mắt tận nứt, “Bằng không ta lấy mạng nó! Đi!”

“Người muốn ta cứu người, ta sẽ cứu người, sao người phải làm vậy với một đứa bé? Người thả nó trước —— “

“Người nói nữa ta hiện tại liền giết nó! ! Dù sao ta đã làm đủ chuyện xấu, không thiếu một cộc! Người đến cùng có đi hay không!”

Sở Văn Ninh bị hẳn bóp không phát ra được âm thanh, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Mặc Nhiên thấy thế gấp, mặc dù giờ khắc này đánh một kích có thể lấy mạng Tiểu Mãn, nhưng hư cảnh đã thực hóa, vạn nhất

Tiểu Mãn thật sự nổi giận, chỉ sợ tự mình động thủ đánh trước, đối phương có thể đã làm sư đệ trọng thương.

Mặc Nhiên nói: “Được được được, ta nghe người, người đừng kích động, người thả lỏng tay một chút, ta...”

Lời còn chưa dứt, máu bắn tung tóe!

[Husky] Chương 70: Bốn toạ trở về

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Sở Văn Ninh nào có thể làm quả hồng mềm tùy ý bị người quản chế, chỉ thấy kim quang lóe lên, Mặc Nhiên mơ hồ nhìn thấy trong tay y có một loại vũ khí nào đó lướt qua, nhưng vũ khí đó thu phóng cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, quần chặt hai tay Tiểu Mãn, cắt đứt cổ tay!

Tiểu Mãn kêu thảm rút lui ra sau, lần này hấn trừ một chân, ngay cả hai tay cũng bị phế bỏ.

Cái tay bóp cổ khổng lồ chế Sở Văn Ninh rơi xuống đất, Sở Văn Ninh đứng lên, tựa hồ giận dữ, sắc mặt khó coi đến mức trước kia chưa từng có, trong nhất thời hình như y muốn nói gì đó, nhưng bờ môi giật giật, cuối cùng lại như tức giận đến không thể nói nổi, chỉ xanh mặt, phản nộ quay người.

Mặc Nhiên vội vàng đi qua ôm lấy y: “Sư đệ, người thế nào? Có chỗ nào bị thương không?”

Sở Văn Ninh trong lòng hấn lắc đầu, cũng không lên tiếng, thật sự buồn nôn nói không ra lời.

Nhưng mà dù nói thế nào, Tiểu Mãn cũng là người sống hơn hai trăm năm trước, trước mắt chỉ là con rối mà thôi. Sở Văn Ninh lau đi vết máu bắn tung toé trên mặt, nói khẽ với Mặc Nhiên nói: “Người cũng nhìn thấy, ta lưu tại nơi này, chưa hấn chu toàn, không bằng theo người ra ngoài nghênh chiến. Bằng thuật pháp của ta, không đến mức kéo chân sau người.”

Năng lực của tiểu sư đệ, trước đó Mặc Nhiên chỉ nghe Tiết Mông nói qua, tuyệt đối không tận mắt thấy. Nhưng biến cố vừa rồi quả thực làm hấn mở rộng tầm mắt.

“Người lợi hại thì lợi hại, nhưng...”

Sở Văn Ninh nói: “Ta biết rõ các cách sử dụng binh khí, còn có thể ở bên dạy người.”

“Nhưng...”

Sở Văn Ninh giương mắt: “Người tin ta lần này đi.”

“...”

“Sư huynh.”

Sở Văn Ninh nguyên ý muốn tăng ngữ khí khẩn thiết, nào đoán được tiếng nói hài đồng giòn tan, rất nhu mềm đáng yêu, phảng phất như làm nũng, Sở Văn Ninh nghe được cũng có chút bị kinh hoảng.

Mặc Nhiên nghe cũng sững sờ, lập tức xoắn xuýt vò đầu ” a a a ” , chôn mặt trong bàn tay nửa ngày, mới nói: “Đây, chủ yếu ta sợ...người...”

Sống hai đời, lần đầu tiên bị một tiểu gia hỏa gọi mềm nhũn như vậy, khiến Mặc Nhiên thật cảm thấy người này và hãn đồng khí liên chi, thân như huynh đệ.

Mặc tiên quân hận một người, thì sẽ hận tận xương, người có thể quý trọng lại cực kỳ mềm lòng, bởi vậy vò đầu nửa ngày, lại ngồi xổm giương mắt nhìn Sở Văn Ninh, vành tai yên lặng đỏ lên.

Nếu có đệ đệ thì tốt rồi, cũng sẽ không cô độc như vậy.

Sở Văn Ninh thấy phản ứng của Mặc Nhiên, do dự một hồi, lại thử thăm dò nhỏ giọng nói: “Sư ca.”

Sư ca không giống sư huynh, mà càng thân thiết hơn.

Mặc Nhiên đỡ trán, cảm thấy mình có chút gánh không nổi: “...”

Sở Văn Ninh ý vị thâm trường nhìn hãn một cái, hiểu rõ nhược điểm của người này ở tâm, dù sao hiện tại y thân hình trẻ con, Mặc Nhiên không biết bản tôn y là ai, cũng không ngại mất mặt, thế là lại mở miệng nhu nhu gọi:

“Ca.”

“.....”

“Ca ca.”

“.....”

“Mặc Nhiên ca ca.”

“A a a a ! ! ! Được rồi được rồi! Mang người theo! Mang người theo! Đừng kêu nữa!” Mặc Nhiên nhảy dựng lên, xoa da gà, mặt đỏ tới mang tai nói, “Đi đi đi, người đi theo ta, người lợi hại, người lợi hại nhất. Ông trời ơi.”

Sở Văn Ninh chấp tay, hơi nghiêng đầu, cười một tiếng: “Đi thôi.”

Nói rồi chậm rãi đi tới cửa, giọng Mặc Nhiên nói nhỏ từ sau lưng truyền đến: “Học chiêu này chỗ nào thế, buồn nôn chết ta rồi, ôi...”

Nguyên bản thấy chuyện của Sở Tuân, tâm tình Sở Văn Ninh rất hồng hét, nhưng lúc này y lại cảm thấy lo lắng trong lòng dần dần nhạt đi. Chợt nghe thấy Mặc Nhiên hỏi: “Ai, đúng, vừa rồi sư đệ muốn nói với ta cái gì?”

Sở Văn Ninh xoay người lại, phi thường bình tĩnh nói: “A. Chuyện đó.”

“Hả?”

“Ta quên rồi.”

“...”

“Sau khi ta nhớ ra sẽ nói với Mặc Nhiên ca ca...”

“A a a đừng! Đừng gọi nữa! Gọi sư huynh được rồi! Gọi sư huynh là đủ rồi!” Mặc Nhiên liên tục khoát tay.

Mắt Sở Văn Ninh như đầm sâu, bên môi mang theo tia cười, thản nhiên nói: “Vậy được. Sư huynh, thời điểm không sai biệt lắm, huyễn cảnh này dựa theo ký ức của người may mắn còn sống sót mà hóa thành, trước mắt những người kia đã rời khỏi Lâm An, ta nghĩ huyễn cảnh này cũng không duy trì nổi quá lâu. Quỷ Vương hẳn rất nhanh sẽ xuất hiện.”

“Cũng đúng... Đánh bại hắn, thì có thể đi ra? Quay lại ta nhất định phải điều tra rõ ràng, xem rốt cùng là ai thực hóa huyễn cảnh, muốn lấy tính mệnh hai ta!”

Sở Văn Ninh nhẹ gật đầu: “May mà trước đó Quỷ Vương và Sở Tuân đổi chiêu, nhìn ra được Quỷ Vương này cũng không phải là nhân vật vô cùng lợi hại, có thể là một kẻ có thực lực yếu nhất trong chín đại Quỷ Vương. Mặc dù nơi này đã thực hóa, nhưng ta nghĩ, đối thủ có lẽ sẽ coi ta là đứa trẻ sáu tuổi bình thường mà đối đãi, hẳn không ngờ tới ta có thể giải quyết huyễn cảnh này.”

Mặc Nhiên nghe được liên tục gật đầu, nói: “Không sai.”

Sở Văn Ninh nói: “Cho nên nói kẻ sau màn muốn hại chúng ta, không bằng nói, từ lúc mới bắt đầu đã không đưa ta vào trong. Người hản muốn hại, kỳ thật chỉ có một mình sư huynh người.”

Mặc Nhiên càng gật đầu như già tỏi: “Người nói rất có lý.”

“Sau khi ra ngoài, sư huynh nhất định phải nói rõ chuyện này với Tiết Mông, ở chốn đào nguyên sợ có hiểm ác, mọi chuyện đều phải để tâm. Được rồi, không nói nữa, chúng ta đi thôi, ta không kéo chân sau sư huynh, còn xin sư huynh mang ta phá vây ra.”

Sở Văn Ninh dự liệu quả không sai.

Lúc đến giờ Dần, đồ sát trong thành đã kết thúc.

Ven bầu trời bỗng vỡ ra một khe hở huyết sắc, khói xanh tản vào chỗ đất cũ, ngưng tụ thành một nam tử lưng gù.

Nam tử kia hai mắt xích hồng, làn da xanh trắng, thân thể một nửa vẫn bao trùm huyết nhục, một nửa còn lại đều là bạch cốt âm u. Gã kéo đại huy màu đen, lẻ loi đi giữa cây ngổ ngang khắp cổ thành Lâm An, hấp thu oán khí cùng thống khổ của người mới chết.

Mặc Nhiên trốn thân chỗ tối, thấy rõ tướng mạo của gã.

“Là hản?”

Trong thanh âm có một tia may mắn.

Sở Văn Ninh hiểu may mắn này đến tột cùng là vì sao, nhưng giờ khắc này y không có ý định nói rõ thân phận, làm một đứa bé sáu tuổi, không thể biết quá nhiều.

Thế là ra vẻ không biết, ngẩng đầu hỏi: “Cái gì?”

“Người đoán rất đáng tin cậy, cửu vương Quỷ giới, thực lực cách xa, trong đó yếu nhất chính là vị này.” Mặc Nhiên nghiêng người đứng một bên cửa sổ, nhìn bóng người từ xa mà đến gần, thấp giọng nói, “Vận khí chúng ta không kém.”

“Sư huynh có mấy phần thắng?”

“Chín phần, nói nha, luôn không thể nói quá vẹn toàn.”

Sở Văn Ninh cười cười.

Đương nhiên y biết Quỷ giới có chín vị Quỷ Vương, “Cô Lô Hoàng” là yếu nhất, nhưng mạnh yếu đối lập. Với tuổi tác Mặc Nhiên, dù cho có thần

võ Gặp Quỷ ở bên, muốn đơn độc đánh trả Cô Lâu Hoàng vẫn hơi miễn cưỡng.

Nhưng người muốn ám toán Mặc Nhiên, nghìn tính vạn tính, không tính tới người bồi bên cạnh Mặc Nhiên không phải một đứa bé nhỏ tuổi tùy tiện của Tử Sinh Đỉnh, mà là Sở Văn Ninh.

“Cứu ta...”

Hai người đang muốn phá cửa ra, giết đối phương trở tay không kịp, lại nghe được một tiếng yếu ớt rên rỉ sau lưng.

“Hả, hử còn sống?” Mặc Nhiên mở to hai mắt, quay đầu nhìn thấy Tiểu Mẫn cuộn thành một đoàn.

“Ta không muốn chết...cha...con không muốn...”

Sở Văn Ninh nhìn thiếu niên như một đồng vãi rách nát tê dại, lắc đầu nói: “Năm đó, người này nên chết lúc vào phòng, nhưng trong huyện cảnh, sở dĩ hử vẫn còn sống, đại khái là vì chúng ta ẩn thân ở đây, trừ đi cương thi đuổi giết hử, cải biến một chút chuyện trong huyện cảnh.”

“Ai... Nếu hử chưa từng làm phản, người nói hai trăm năm trước, Sở Tuân có thể sẽ không chết không? Lâm An có lẽ cũng sẽ không trở thành một tòa phế tích...”

“Có lẽ vậy.”

Nhưng hai người đều hiểu, vô luận nói cái gì, trôi qua đều đã trôi qua, giờ khắc này quan trọng là chiến thắng Cô Lâu Vương, thoát ly huyện cảnh. Không cần do dự nữa, Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh từ nơi trốn vọt ra, một đường đại sát tứ phương, chưa từng yếu thế.

Thoát ly hư cảnh so với tưởng tượng của bọn hử lại càng dễ hơn.

Mặc Nhiên mục tiêu rõ ràng, rất nhanh giữ thượng phong với Cô Lâu Vương. Nhưng nhìn hai người toàn lực đấu đá, Sở Văn Ninh lại ần ần cảm thấy một trận bất an.

Bất an kia không phải vì Mặc Nhiên rơi xuống hạ phong, sự thật Mặc Nhiên dưới sự chỉ điểm của y, một mực ổn chiếm ưu thế, nhưng Sở Văn Ninh lại càng ngày càng rõ ràng cảm thấy được ——

Người núp trong bóng tối kia, khống chế tình huống thực sự quá mức tinh chuẩn.

Nói cách khác, người kia rõ ràng tính tới, nếu huyệt cảnh này chỉ có Mặc Nhiên cùng một người tư chất thường thường khác khốn tại nơi đây, muốn thoát hiểm cực kỳ khó khăn. Nhưng đối phương không bắt đầu dùng thủ đoạn lợi hại hơn đẩy Mặc Nhiên vào chỗ chết, hiển nhiên là không muốn để cho người khác biết ở đây có kẻ chủ mưu giết hãm. Mà muốn tạo nên một chuyện, vì lúc thí luyện xảy ra ngoài ý muốn, Mặc Nhiên chết bởi giả tượng trong huyệt cảnh.

Đến cùng là ai tỉ mỉ an bài, muốn lấy tính mệnh Mặc Nhiên?

Thật sự là Câu Trần giả ở Kim Thành Trì trước đây à...

Sở Văn Ninh nhìn Mặc Nhiên cùng Quỷ Vương ác chiến, thời gian trôi qua, lúc này Mặc Nhiên đã chiếm hết ưu thế. Sắc trời dần sáng, pháp lực Quỷ Vương dần dần yếu đi, chẳng mấy chốc sẽ nhịn không được, thắng bại đã phân.

Nhưng vào lúc này, Sở Văn Ninh thấy trong pháp chú được Mặc Nhiên phong tỏa ngăn cản cương thi quỷ quái, thấy một gương mặt thuộc về người sống!

“Ai! !”

Người kia cách rất xa, lẫn trong thi bầy, mang theo áo choàng mũ, nửa gương mặt lồng trong bóng tối, chỉ lộ ra cằm thon thon, sắc môi ngọt ngào, còn có cái mũi với đường cong nhu hòa.

Chỉ một chút, Sở Văn Ninh liền cảm thấy hành vi cử chỉ của người này không giống hư cảnh hai trăm năm trước—— người này tuyệt không làm ra bất luận trạng thái công kích gì, chỉ là gương mặt che đầy dưới mũi, hướng Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên. Thấy Sở Văn Ninh chú ý tới hãm, hãm mỉm cười, sau đó giơ tay lên, phui hai lần cạnh cổ, làm ra một động tác tương tự với “Giết” .

Sở Văn Ninh thầm mắng một tiếng, bỗng nhiên lướt qua, muốn bắt người này.

Nhưng người kia vẫn cười, dưới mũ, bờ môi đỏ búng, răng trắng đều dày, làm khẩu hình với y, nhìn qua rất giống “Cáo từ” .

Lách mình đi.

“Dừng lại!”

Không có ích lợi gì, sắc trời trong suốt, tầng tầng trắng xóa hiện ra.

Mặc Nhiên và Quỷ Vương đấu đá, một kích thắt cổ cuối cùng chấm dứt — đầu Quỷ Vương bị Gặp Quỷ trong tay Mặc Nhiên toàn bộ siết rơi, máu đen tuôn ra, cảnh tượng trước mắt nhanh chóng bay lên, thân thể Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên bỗng bị quăng lên, mặt trời mọc ở Lâm An hai trăm năm trước, cảnh tượng đồ nát, hết thảy thành từng đạo hư ảnh kỳ quái. “Bịch!” một tiếng.

Sở Văn Ninh lần nữa rơi xuống đất, đã quay về trong động thí luyện. Mặc Nhiên cũng đã trở về, ngã bên cạnh y, toàn thân đều pha tạp vết máu lưu lại lúc đánh nhau. Nhưng hăn bị thương không nặng, nghiêng mặt nằm trên mặt đất, hiển nhiên còn vô lực, đôi mắt đen nhánh nhìn Sở Văn Ninh bên cạnh.

Một lát sau, đưa tay, ngón tay nhẹ nhàng đụng trán y.

“Ra ngoài rồi.”

Sở Văn Ninh ‘ừ’ một tiếng, sắc mặt lại rất khó coi: “... Ta vừa mới, nhìn thấy một người trong đó.”

“Cái gì?”

“Rất khả nghi, hăn là người thi pháp chú.”

Mặc Nhiên lộ cộc bò dậy, trừng to mắt: “Người nhìn thấy? Người nhìn thấy! Vậy người thấy rõ hăn là ai không? Hình dáng thế nào?”

Sở Văn Ninh nhíu mày lắc đầu nói: “Hăn mang theo mũ, ta nhìn không rõ lắm, nhưng thân hình xác nhận là nam tử, tuổi không lớn, hơi gầy, cầm rất nhọn...”

Còn nửa câu nói không ra.

Y cảm thấy nửa gương mặt này nhìn qua, mơ hồ có chút cảm giác rất quen, tựa hồ trước kia, thấy qua đâu đó. Nhưng lại cảm thấy chỉ là ảo giác của mình, dù sao chỉ là nửa gương mặt mà thôi, nhiều người tương tự, y nhất thời cũng khó có thể phán đoán.

Đang trầm ngâm, chợt thấy Mặc Nhiên vỗ vỗ vai y.

“Sư đệ.”

“Làm sao vậy?”

“... Người nhìn bên kia.”

Âm thanh Mặc Nhiên có chút trầm thấp, có chút mang theo tia lạnh.

Sở Văn Ninh ngẩng đầu lên, thuận hướng hắt chỉ nhìn lại.

Là Thập Bát.

Lỗi vào động thí luyện, Thập Bát cô nương hai mắt mở to, treo ở đỉnh động, đôi chân mang giày thêu vải tơ lắc lư giữa không trung.

Nàng đã chết, nơi này không có gió, nhìn biên độ nàng đang đưa, người giết nàng mới rời đi không bao lâu.

Nhưng làm cho Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên biến sắc nhất, là hung khí gắt gao siết cổ nàng

Là một đoạn dây liễu.

Lá như đao cắt, quanh thân hiện lên hào quang màu đỏ, thỉnh thoảng còn có ngọn lửa bạo liệt, tinh hỏa cùng huyết hoa cùng rơi xuống nước.

Gặp Quỷ.

Siết chết Thập Bát, cũng treo nàng ở đỉnh động, lại là thần binh Gặp Quỷ!

[Husky] Chương 71: Bốn toạ bị oan

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Sắc mặt Mặc Nhiên tái nhợt, khó mà tin triệu hồi vũ khí vừa mới thu lại, nhìn một đám ánh lửa sáng lên trong bàn tay, Gặp Quỷ triệu tới, nằm trong tay của hắn.

So sánh hai thanh, vũ khí giết chết Thập Bát, trừ không có chuôi nắm, quả thực giống Gặp Quỷ như đúc, tựa như một đoạn của Gặp Quỷ—— chẳng lẽ trên đời này, còn có thanh Gặp Quỷ thứ hai? !

Không kịp suy nghĩ sâu xa, chợt có tiếng bước chân từ xa đến gần, tốc độ cực nhanh mà lướt tới. Sở Văn Ninh trầm tĩnh hơn Mặc Nhiên, hơi trầm ngâm, ánh mắt đột nhiên run lên: “Mặc Nhiên, trước tiên thu Gặp Quỷ lại!”

“Cái gì ——?”

Không kịp rồi.

Một đám người đã lướt đến cửa động thí luyện, có Vũ Dân, có tu sĩ từng môn phái tu luyện ở chốn đào nguyên, trong đám người thậm chí còn có Tiết Mông, Diệp Tích quân, thân ảnh Sư Muội... Hình như có người cảm thấy động thí luyện bên này khác thường, triệu tập gần như hết thầy mọi người, chạy đến đây.

Thế là khi mọi người lần lượt đến, nhìn thấy Thập Bát chết thảm ngoài động, dây liễu siết cổ, đâm đến trong máu thịt. Mà Mặc Nhiên và một thằng nhóc choai choai chật vật không chịu nổi, hiển nhiên trải qua một phen ác đấu, Mặc Nhiên máu me khắp người, cầm trong tay, chính là Gặp Quỷ chảy xuống ánh lửa nguy hiểm...

Lặng ngắt như tờ.

Không biết là ai bỗng nhiên hô câu: “Hung, hung thủ!”

Trong đám người chậm rãi huyên náo, kinh hoảng, phần nộ, xì xào bàn tán hội tụ thành dòng, ong ong rung động màng tai.”Giết người”, “Hung thủ”, “Rắp tâm ra sao”, “Phát rồ”, “Tên điên” câu chữ vỡ vụn không ngừng tái diễn, biến người nhốn nháo tựa như thi lưu mới trong huyễn cảnh, cho Mặc Nhiên một loại ảo giác, phảng phất huyễn cảnh còn chưa kết thúc, ác mộng vẫn còn tiếp tục.

Máu thành Lâm An hai trăm năm trước, phảng phất còn đang chảy.

“Không phải...” Yết hầu hần phát khô, lui về sau một bước, “Không phải ta...”

Bước chân dừng lại, có người kéo vạt áo hần.

Giữa Mặc Nhiên hỗn loạn cúi đầu xuống, nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Sở Văn Ninh.

Hần vô ý thức lầm bầm: “Không phải ta...”

Sở Văn Ninh nhẹ gạt đầu, muốn bảo hộ hần sau lưng. Nhưng giờ khắc này y là một đứa bé nhỏ nhỏ như vậy, có thể làm cái gì?

Đang nôn nóng, bỗng cảm thấy Mặc Nhiên lại đi về trước một bước.

Người kêu to càng lúc càng nhiều: “Bắt hần lại! Còn có đứa trẻ kia! Bắt lại! Hung thủ!”

“Không thể để bọn chúng chạy trốn, quá nguy hiểm! Nhanh bắt lại!”

Mặc Nhiên trở tay giữ chặt Sở Văn Ninh, đem y ra sau mình, cản y, sau đó cúi đầu một hồi, dần dần bình phục lại.

“Thập Bát cô nương không phải ta giết. Các người nghe ta giải thích.”

Trong đám người kia từng gương mặt đều mơ hồ như thế, hồi ức kiếp trước nào đó mà hần không đành lòng đang trùng điệp một chỗ. Hần miễn cưỡng trông thấy Tiết Mông ở những bóng người kia, Tiết Mông một mặt khó tin, sau đó hần thấy được Sư Muội, Sư Muội mở to hai mắt, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, đang không ngừng lắc đầu.

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “Người không phải ta giết, nhưng ta không có ý định trốn. Các người bắt ta trước, dù sao cũng nên nghe ta biện bạch một lời?”

Nhưng mà, dù cho Mặc Nhiên nói như vậy, cũng không có người nghe hẵn. Bất an cùng phần nộ tràn ngập trong đám người, có nữ quan giọng the thé nói: “Người, người giết người bị bắt tại trận, còn có thể biện cái gì!”

“Đúng rồi!”

“Bất kể thế nào cũng bắt hai người bọn họ lại! Nếu bọn hẵn thật sự oan uổng, đến lúc đó thả ra cũng không muộn!”

“Bắt lại! Bắt lại!”

Tiết Mông trong kinh hãi lấy lại tinh thần, cậu ra khỏi đám người, mặt hướng về những gương mặt phần uất vắn vẹo kia, lưng hướng về phía Mặc Nhiên, lớn tiếng nói: “Mong chư vị yên lặng một chút, nghe ta một lời.”

“Người là ai!”

“Tại sao phải nghe lời người!”

“Chờ một chút, hình như vị này là phượng hoàng nhỏ?”

“Phượng hoàng nhỏ? Thiên chi kiêu tử? Chính là Tiết Mông?”

“Là hẵn...”

Sắc mặt Tiết Mông hết sức khó coi, gần như tái nhợt, cậu thở phào, chậm rãi nói: “Mong chư vị nghe ta một lời. Hai vị này đều là đệ tử của Tử Sinh Đỉnh ta, ta tin hai người họ tuyệt sẽ không làm chuyện tàn sát vô tội. Mong các vị tĩnh táo một chút, ít nhất cũng nên nghe bọn họ giải thích.”

“...”

Sau nhất thời yên lặng, chợt có người hô: “Chúng ta dựa vào cái gì mà tin người? Là đệ tử Tử Sinh Đỉnh thì thế nào, người nhất định hiểu rõ bọn chúng, rõ như lòng bàn tay à?”

“Đúng đấy, lòng người khó dò, xem như đồng môn, lại có thể hiểu rõ bao nhiêu!”

Sắc mặt Tiết Mông càng ngày càng kém, môi mím chặt, ngón tay bất tri bất giác nắm thành quyền.

Phía sau cậu, Mặc Nhiên kéo Sở Văn Ninh, kỳ thật từ lúc Tiết Mông ra hẵn đã cảm thấy kinh ngạc, kiếp trước tình nghĩa với người đường đệ này cũng không quá mức sâu đậm, luôn không vừa mắt nhau, về sau hẵn thành Đế tôn Nhân giới, cướp bóc đốt giết không từ bất cứ việc xấu nào, tất nhiên xung khắc với “Phượng hoàng nhỏ” như nước với lửa.

Bởi vậy thế nào hắn cũng không dự liệu được, hóa ra dưới tình huống ngàn người chỉ trở, Tiết Mông thế lại đưa lưng hướng về phía hắn, mặt hướng về người khác.

Trong lòng Mặc Nhiên chợt nóng lên, nói: “Tiết Mông, người...tin ta?”

“Phi! Chó chết, ai tin người?” Tiết Mông quay nửa khuôn mặt, tức giận nói, “Người xem người bày ra cái chuyện gì! Rõ ràng lớn hơn ta một tuổi, lại muốn ta thu dọn cục diện rồi rảnh cho người!”

“...”

Sau khi mắng xong, quay đầu lại tiếng nói càng hung ác, hướng những người kia hét lên: “Thế nào? Sao ta lại không hiểu rõ bọn họ? Bọn họ một là sư đệ ta, một là đường ca ta! Là các người hiểu, hay là ta hiểu?”

“Tiết Mông...”

“Các người nghe vài câu giải thích sẽ chết sao? Nhiều người nhìn như vậy, chẳng lẽ trì hoãn một hồi, hai người họ có thể chấp cánh bay hay sao?”

Lúc này, Sư Muội cũng đi ra, bất quá y lộ ra không nhiều khí thế, nhu nhu nhược nhược, lo sợ không yên nói: “Chư vị tiên quân, ta cũng có thể bảo đảm cho hai người họ, Thập Bát cô nương tất không phải bọn họ gây thương tích, mong chư vị nghe chút giải thích, đa tạ...”

Diệp Vong Tích cũng đứng ra, tuy hắn không bảo đảm hai người, nhưng so với đám người chướng khí mù mịt kia tình tảo hơn nhiều.

Diệp Vong Tích nói: “Cho dù muốn tạm thời giam cầm bọn họ, cũng nên cho cơ hội biện bạch. Nếu không, chẳng phải tiện nghi cho hung thủ thật sự, vạn nhất kẻ đó ẩn nấp trong người ta, nên làm thế nào cho phải?”

Hắn vừa nói như vậy, những người khác lập tức hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt đều nhiều hơn một tia cảnh giác.

“... Được! Vậy trước cho các người giải thích!”

“Nhưng bắt vẫn phải bắt! Cần thận là hơn!”

“Thà rằng bắt sai, không thể bỏ qua!”

Mặc Nhiên thở dài, tay đặt lên trán, qua nửa ngày, thế mà cười.

“Không nghĩ tới tứ bề khốn đốn, cũng có người nguyện ý tin ta. Được, được, coi như bị bắt, ba người các người nhắm đến, ta cũng không tức giận.”

Hắn đơn giản đem chuyện hư cảnh thực hóa, chuyện gặp trong cảnh, sau đó thấy Thập Bát bị hại nói một lần.

Đáng tiếc sau khi phá vỡ Tu La Cảnh, những người khác lại đi vào một huyền cảnh hoàn toàn mới, bởi vậy không thể khảo chứng lời Mặc Nhiên tốt cùng là thật hay giả, nhưng nếu hắn bịa đặt, vậy trong khoảng thời gian ngắn hắn chẳng vá ra một câu chuyện như vậy, cũng thực sự hơi khó khăn.

Bởi vậy đợi hắn kể xong, trong đám người đã có hơn phân nửa, có vẻ hơi dao động.

Một Vũ Dân thân phận tương đối tôn quý thấp giọng thì thầm vài câu với thuộc hạ, sau đó nói: “Mặc Nhiên, Hạ Tư Nghịch, tuy hai người các người có lí do thoái thác, nhưng cuối cùng không có chứng cứ. Trước khi tất cả điều tra rõ ràng, vì chu toàn ở chốn đào nguyên, vẫn ủy khuất các người bị giam giữ một thời gian.”

Mặc Nhiên bất đắc dĩ cười khổ: “Được được được, ta biết chỉ có thể như vậy. Các người cho ăn uống đã rất tốt, ta cũng không nói gì.”

“Việc này là đương nhiên.” Vũ Dân dừng một chút, lại nói: “Ngay hôm nay, tu sĩ trong đào nguyên cần đề phòng kỹ hơn, để tránh tái sinh ngoài ý muốn. Trước mắt không có tu sĩ kịp thời chạy đến, một hồi ta sẽ phái người kiểm tra hỏi thăm, bài trừ hiểm nghi. Mặt khác, chuyện này ta sẽ thông báo cho chương môn các phái, đặc biệt là Tử Sinh Đỉnh liên quan đến chuyện này nhất, nếu có thể, ta muốn mời hai vị sư tôn đến đây một lần.”

“Sư tôn? !” Mặc Nhiên nghe xong, sắc mặt liền thay đổi.

Sở Văn Ninh yên lặng không lên tiếng.

“Ta không muốn mời sư tôn đến! Đối bá phụ ta được không?”

“Đệ tử có việc gì, cần báo cáo sư. Đây là quy củ của Tu Chân Giới từ xưa đến nay, chẳng lẽ Tử Sinh Đỉnh người khác biệt sao?”

“Không phải, ta...”

Mặc Nhiên nôn nóng vò đầu, liên tục thở dài, không biết nên nói cái gì cho phải.

Đệ tử có việc gì, chuyện bẩm sư tôn, đương nhiên không sai.

Nhưng nghĩ đến vẻ mặt nhợt nhạt của Sở Văn Ninh, ánh mắt băng lãnh thanh hàn kia. Mặc Nhiên đã cảm thấy dù cho y tới, khẳng định không phân

tốt xấu, trước tiên giáo huấn mình một trận, còn không bằng không cần gặp nhau.

Nhưng cho dù hãn có nói cái gì, chuyện đều khó thay đổi.

Hãn và tiểu sư đệ bị giam lại.

Nơi giam cầm của chốn đào nguyên là một sơn động không lớn không nhỏ, bụi gai viền cổ mọc ở cửa hang chỉ nghe lệnh của Vũ Dân, bên trong cả ngày u ám, may mà có lò sưởi, đốt bởi pháp chú, lửa sẽ không tắt.

Mọi thứ trong động đơn giản, chỉ có một giường đá rộng lớn thô kệch, phủ đệm mềm màu vàng đỏ dệt bằng cánh chim, một bàn đá, bốn cái ghế đá, một gương đồng, mấy bộ chén đĩa đồ uống trà.

Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh bị giam lỏng ở đây.

Tuy nói chuyện tuyệt đối chưa thể kết luận, nhưng Vũ Dân chịu trách nhiệm giám thị hai người tựa hồ giao hảo với Thập Bát, nàng tự dưng mất mạng, Vũ Dân kia liền giận chó đánh mèo với hai người Mặc Nhiên, bởi vậy sinh hoạt hàng ngày hay ngáng chân người ta.

Buổi tối ngày đầu tiên, Vũ Dân kia còn biết đưa đến chút đồ ăn, món ăn không phong phú, nhưng cũng đủ ăn. Nhưng mà ngày thứ hai, chỉ tùy ý ném vào trong động chút thịt tươi rau quả, hủ tiểu muối ăn, nói là không có rảnh chăm sóc cơm nước cho bọn hãn, bảo bọn hãn muốn ăn cái gì thì tự mình làm.

“Tự làm thì tự mình làm, nấu cơm mà thôi, ai không biết?”

Mặc Nhiên nói rồi hằm hừ ngồi xồm trên mặt đất, lựa nguyên liệu nấu ăn.

“Tiểu sư đệ muốn ăn cái gì?”

“... Gì cũng được.”

“Ai, thiên hạ này làm khó nhất là món ăn tên ‘Gì cũng được’ . Để ta xem một chút, nơi này có thịt ba chỉ, cải trắng... Chắc chắc, người chim này thật sự keo kiệt, cho cải trắng tất cả đều như cái mỡ. Cho chút bột mì và gạo tẻ, khá nhiều, cũng không biết phần mấy ngày.” Hãn lải nhải đếm, ngẩng đầu hỏi Sở Văn Ninh, “Muốn ăn cơm hay ăn mì?”

Sở Văn Ninh nghỉ ngơi trên giường đá, nghe vậy hơi suy nghĩ, sau đó nói: “Mì.”

Dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Mì xương sườn.”

“... Ha ha ha, người làm khó ta thế, lấy đâu ra xương sườn?”

“Vậy thì tùy, sao cũng được.”

Mặc Nhiên ngồi xếp bằng trên mặt đất, tay bám lấy đầu gối, phồng má, nghĩ một hồi nói: “Nguyên liệu ở đây cũng không nhiều, ta làm cho người bát mì thịt băm nha?”

“Mì thịt băm?”

“Thích không?”

“Cũng được, cay không?”

Mặc Nhiên cười cười: “Người xem, trong những thứ người chim đưa, nửa quả ớt cũng không thấy.”

Như đã thương lượng xong ăn cái gì, Mặc Nhiên liền động thủ bắt đầu nhào bột mì. Sở Văn Ninh vóc dáng thấp, khí lực cũng không đủ, y lười làm bộ làm tịch đi giúp đỡ, chỉ nằm sấp trên giường, lười biếng nhìn Mặc Nhiên nhào bột mì mềm trắng, ánh mắt dần dần ôn nhu.

Đột nhiên cảm thấy như vậy cũng rất tốt, Mặc Nhiên không biết y là ai, y có thể ở mãi bên cạnh Mặc Nhiên, lúc nấu cơm, sẽ hỏi y một câu muốn ăn gì, thật sự rất tốt.

Thậm chí có chút bất an, cảm thấy mình chiếm được quá nhiều, giống như là trộm được trên người một đứa nhóc tên “Hạ Tư Nghịch”.

Mặc Nhiên nấu mì xong, rắc thịt vụn xào lên trên. Vũ Dân cho gia vị ít đến đáng thương, hẳn thực không biết màu sắc hương vị có đủ không, nhưng mì sợi rất gân đạo, cứng mềm cũng vừa vặn. Thịt ba chỉ cắt ra một tầng mỡ, thừa dịp nóng hơi đặt bên trên, trộn đều cũng rất thơm.

“Sư đệ, ăn...” Hắc vừa nhắc mắt, nhìn thấy Sở Văn Ninh đã ngủ, vẫn tư thế nằm sấp, đầu gối ở khuỷu tay, nghiêng mặt, lông mi rất dài, vẻ mặt an tường.

“Cơm thôi...” Hắc lầm bầm nói hết đoạn sau, sau đó đi đến bên giường, sờ lên tóc như mực của Sở Văn Ninh.

“Nhìn như vậy, người thật sự rất giống sư tôn. Không biết người và sư tôn, cùng Sở gia Lâm An có nguồn gốc gì, cũng không biết tột cùng là ai muốn hại chúng ta, ày... Càng không biết sư tôn giờ đang làm gì, biết nơi này xảy ra chuyện, có phải sẽ không phân rõ xanh đỏ trắng đen trách tội ta không.”

Nói đến đây, ánh mắt Mặc Nhiên hơi tối, đầu ngón tay quẩn một sợi tóc đen của Sở Văn Ninh, yếu ớt thờ dài.

“Người không biết y, có chuyện, luôn luôn quở trách ta... Y cực kỳ không thích ta.”

Tiếc rằng Sở Văn Ninh ngủ thiếp đi, câu nói kiếp này giống kiếp trước, giống gút mắc bọn họ hiểu lầm mấy chục năm, nhẹ nhàng rơi rụng trong đêm, không ai trả lời.

Mặc Nhiên đợi mì nguội một chút, không đến mức bỏng miệng, liền kêu Sở Văn Ninh dậy.

“Sư đệ, ăn cơm thôi.”

Sở Văn Ninh che miệng ngáp một cái, mắt buồn ngủ mông lung ngáy ngẩn một hồi.

“A, ăn cơm...”

Mặc Nhiên bưng mì tới, hẳn thích nấu cơm, lại không thích rửa chén, vì ít rửa dụng cụ, hẳn dứt khoát ném toàn bộ mì và thịt mới xào vào trong nồi.

Sở Văn Ninh đối việc ăn cơm hào phóng không câu nệ tiểu tiết như vậy cảm thấy giật mình, có chút mở to hai mắt, không thể tin nhìn một nồi mì lớn: “Đây. . . làm sao ăn?”

“Cùng ăn nha.” Mặc Nhiên đưa một đôi đũa cho y, mình thì chấp tay trước ngực, cười nói, “Thì xem ai vớt được nhanh hơn, lập tức bắt đầu! Ai có thể ăn nhiều mì đây? Để chúng ta rửa mắt đợi xem.”

“...”

Mặc Nhiên nhắc xong, nheo mắt lại cười đến vui vẻ hơn. Sở Văn Ninh nhìn chằm chằm hẳn chốc lát, nói: “Người giống như chỉ cần có ăn, sẽ cực kỳ...”

“Cực kỳ cao hứng đúng không?”

“Ừm.”

“Ha ha, dân dĩ thực vi thiên (*dân lấy cái ăn làm trọng*) mà.”

Mặc Nhiên nói, cũng không khách khí, đưa mò sợi mì lớn, quai hàm hút thẳng vào cổ: “Tệ thì hơi tệ chút, nhưng hương vị còn thoải mái không sai lắm.”

“...” Sắc mặt Sở Văn Ninh nhìn không tốt, “Ăn cơm, đừng hút.”

“Ha ha ha!” Mặc Nhiên vỗ đùi cười, “Người đưa nhỏ này, cũng quá giống sư tôn ta. Người cũng bảo ta đừng hút, nhưng người đoán là làm gì? Có một lần ta ăn cơm với người, cố ý quăng cục xương vào chén người, chọc người tức giận, ha ha ha ha ha —— “

Sở Văn Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người thật sự làm càn!”

“Đúng đúng đúng! Chính là phản ứng này, làm sao người biết? Ai nha còn học được rất giống, ài, sư đệ ta cảm thấy hai người có thể là họ hàng xa đó, nói thật, đời sư tôn tới đây, người tìm người cẩn thận hỏi một chút đi? Ai ai —— người đừng cướp nửa trứng trắng của ta—— “

[Husky] Chương 72: Bốn toạ hãm canh

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Đêm đó, hai người nằm trên giường đá rộng rãi, thời gian bị giam lỏng thực sự khó qua, công cũng luyện, cơm cũng ăn, những việc khác không gì có thể làm.

Đi tới đi lui, cứ như vậy đi hết hang động lớn, Sở Văn Ninh yên tĩnh, còn tốt, nhưng Mặc Nhiên không giống, hẳn thật sự có cảm giác một ngày bằng một năm.

“Ai, nhàm chán quá, nhàm chán quá, chơi cái gì? Chơi gì đây?”

Sở Văn Ninh nhắm mắt nói: “Đi ngủ.”

“Còn rất sớm mà.” Mặc Nhiên nhìn thoáng qua đồng hồ nước, lắc đầu, “Cực kì sớm.”

Sở Văn Ninh không để ý tới hẳn.

Mặc Nhiên lộn mấy vòng trên giường, đột nhiên đến sát mặt y.

“Sư đệ.”

“...”

“Sư đệ ~ “

“...”

“Sư đệ! !”

Sở Văn Ninh bỗng dừng mở mắt ra, cả giận nói: “Làm cái gì!”

Mặc Nhiên mặt dày vô sỉ lôi kéo tay y lắc tới lắc lui: “Chơi với ta.”

“... Đến cùng ngươi là sư đệ hay ta là sư đệ?” Sở Văn Ninh giận không kiềm được, hất tay hẳn ra, “Ai cùng ngươi hồ nháo!”

Mặc Nhiên cười ngọt lịm, thật sự mười phần mặt dày vô sỉ, hần nói: “Đương nhiên là người theo ta hồ nháo nha. Bằng không còn có thể là ai.”

Sở Văn Ninh: “...”

Dây cột tóc từ trên đầu Mặc Nhiên tháo ra, một dây màu đỏ nhỏ nhỏ, cột chặt hai đầu, kéo căng giữa ngón tay Mặc Nhiên, quăn thành một hình độc đặc.

Sở Văn Ninh đến cùng vẫn ngồi dậy trên giường, tính tình không tốt hỏi: “Đây là cái gì? Chơi như thế nào?”

“Đây là chơi dây. Nữ hài tử chơi tương đối nhiều, nam hài tử bình thường không chơi, nhưng không phải trước kia ta lớn lên ở nhạc phường lớn lên à? Nơi đó nhiều nữ hài, cho nên cũng học được.”

“...”

“Kỳ thật rất thú vị, người nhìn xem, người cầm dây này kéo tới trên ngón tay... Không đúng, không phải ngón này, là ngón út, ừm, chính là như vậy. Sau đó ngón cái cùng ngón trỏ cầm lấy hai sợi bên...” Mặc Nhiên chậm rãi thì thầm nói, rất kiên nhẫn cũng rất an bình.

Ánh nến tanh tách, tỏa ra vàng sáng vàng ấm áp lên thân ảnh bọn họ, một lớn một nhỏ, cúi đầu chuyên tác vòng quăn sợi dây đỏ, vẻ mặt đều không nhìn được dần dần ôn nhu.

Tay Sở Văn Ninh kéo căng dây, y làm theo chỉ dẫn của Mặc Nhiên vòng qua hoa văn, thỉnh linh quăn sai, lúc chuyển tay kéo dây một cái, không như dự liệu kéo ra hình dáng mới, trái lại còn kéo về nguyên hình, hai đường đơn giản.

Y kinh ngạc nhìn, tay vẫn nâng giữa không trung, một mặt không hiểu thì thào: “Sao lại tháo ra rồi? Sao có thể như vậy...”

“Ha ha, người lại quăn sai rồi.”

“... Lần nữa.”

“Không không.” Mặc Nhiên cười nói, “Chơi một trò không có thú vị, đổi trò khác.”

“Không được.” Lúc này Sở Văn Ninh không vui, nghiêm nghị nói, “Một lần nữa.”

“...”

Hai người đợi trong động ba ngày, buổi tối ngày thứ tư, Mặc Nhiên theo thường lệ chuẩn bị làm chút đồ ăn ngon cho Sở Văn Ninh. Mấy ngày nay hẳn đã suy nghĩ ra chút môn đạo, vị tiểu sư đệ này của mình và sư tôn quả nhiên là đồng hương, ăn uống không sai biệt.

Đêm nay Vũ Dân đưa tới một con gà mái, mấy cây nấm. Mặc Nhiên dự định nấu một nồi canh gà, thêm chút mì sợi mình làm, tư vị chắc hẳn không quá kém.

“Buổi tối uống canh gà?”

“Ừm.” Mặc Nhiên lên tiếng, đưa mắt nhìn Sở Văn Ninh bên cạnh. Mặc dù đứa nhỏ này có thiên phú dị bẩm trong võ học, nhưng lại hoàn toàn không biết đường lật đúng sợi dây, hết lần này tới lần khác đặc biệt cố chấp, không có việc gì liền căn sợi dây trên tay suy nghĩ, dáng vẻ cố chấp cũng khiến người buồn cười.

Mặc Nhiên cười nói: “Người ngồi bên cạnh từ từ chơi, nhưng sợ ta hầm xong canh rồi, người còn chưa nghiên cứu thấu sợi dây thừng.”

Sở Văn Ninh hừ lạnh một tiếng, dừng một chút, thản nhiên nói: “Trong nguyên liệu nấu ăn, có gừng không?”

“Ta xem... Nha, có, cực kỳ nhiều, hôm qua cho một đồng gừng.”

Sở Văn Ninh hài lòng nói: “Nhiều thì bỏ vào một chút, khỏi tanh.”

Mặc Nhiên sờ cằm: “Nha... Chẳng lẽ còn muốn thả chút cầu kỳ tử hủ?”

Sở Văn Ninh hai mắt tỏa sáng: “Có sao?”

“Phụt. Đương nhiên không có, chẳng qua cảm thấy khẩu vị của người và sư tôn thật giống. Người ăn canh cũng thích cho gừng, thả cầu kỳ.”

“... Người nhớ kỹ y thích ăn cái gì?”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy, ta nhu thuận chứ sao.” Mặc Nhiên cũng lười giải thích nhiều, không thể nói với tiểu sư đệ kiếp trước kiếp này đi? Thế là thuận miệng đáp, “Ta chính là đồ đệ nhị thập tứ hiệu hảo, đáng tiếc sư tôn không nhìn thấy một tấm lòng son ta, khẩn thiết ngưỡng mộ.”

Mặc Nhiên thuận miệng nói, bắt đầu làm thịt gà, nên hoàn mỹ bỏ qua vẻ mặt của Sở Văn Ninh, hẳn nhanh nhẹn nhổ lông bỏ nội tạng, chuẩn bị đun nước rửa máu, chợt nghe thấy tiểu sư đệ nói khẽ: “Y chưa hẳn không biết.”

“Cái gì?”

Sở Văn Ninh thấy Mặc Nhiên ngẩng đầu, vành tai liền đỏ lên, quay đầu khụ vài tiếng, nói: “Ta nói người đối đãi Ngọc Hành trưởng lão tốt, y chưa hẳn là không biết.”

“A, này, kỳ thật cũng không sao. Dù sao ta đều quen rồi, mặc dù có lúc cũng vọng tưởng người có thể giống sư phụ nhà khác, nói với ta mấy lời, hoặc thỉnh thoảng có thể giống như ta biết người thích ăn cái gì, biết ta thích cái gì là được rồi. Nhưng cũng là chuyện quá khứ. Lúc ta mới nhập môn, thấy người đẹp, còn tưởng rằng người là người ôn nhu, bây giờ suy nghĩ lại một chút thực sự là... Ai, lão nhân gia cao không thể chạm một ngày trăm công ngàn việc, ta nào dám vào mắt người, ha ha, ha ha ha ha.”

Sở Văn Ninh nghe vậy, vốn có chút tức giận, nhưng cẩn thận nghĩ lại, ngày thường mình đối Mặc Nhiên tuy có quan tâm, nhưng xác thực toàn bày ra một bộ tư thái xa cách, không khỏi tức giận trở thành quần bách, yên lặng cúi đầu không nói. Một lát sau, từ trên giường nhảy xuống, vô thanh vô tức đi đến bên người Mặc Nhiên.

“Làm cái gì?”

“Người cũng làm cơm vài ngày, hôm nay đơn giản, đến lượt ta làm cho người ăn.”

Mặc Nhiên sững sờ, lập tức cười nói: “Sao bỗng nhiên có suy ý này? Tên nhỏ con người, làm cơm thế nào? Đến bộ bếp cũng với không tới. Huống chi ta là sư huynh của người, người đã gọi ta như vậy, vài bữa cơm tính là gì.”

Sở Văn Ninh dời ghế tới, đứng trên ghế không nói, ngoan cường nhìn hằm.

Mặc Nhiên: “... Người trông ta làm gì?”

“Người nhìn ta có với đến bộ bếp hay không.”

“...”

“Ngọc Hành trưởng lão không biết người thích ăn cái gì, ta không giống y không lương tâm như vậy.” Mặt Sở Văn Ninh không chút thay đổi nói, “Người nghỉ ngơi đi, ta nấu cơm cho người.”

Bận rộn nửa ngày, Sở Văn Ninh cũng không cho Mặc Nhiên nhúng tay, khí thế hùng hổ ánh mắt hung ác giờ dao chặt thì thể gà mái, vẻ mặt chuyên

chú, thủ pháp cứng ngắc, tình cảnh khiến người không đành lòng nhìn thẳng.

Mặc Nhiên vốn còn muốn phụ một tay, sao tính xấu của tiểu sư đệ cũng rất giống sư tôn, khi chuyên chú làm việc rất ghét người khác quấy rầy, thế là sau khi trải qua tự chuốc mất mặt, Mặc Nhiên đành phải gãi đầu nằm trên giường ngăn người nghỉ ngơi.

Thịt gà rốt cục vào nồi, Sở Văn Ninh đẩy nồi đất, quay đầu vừa định nói gì với Mặc Nhiên, chợt nghe thấy cửa lao truyền tới một âm thanh nhẹ nhàng.

“A Nhiên, Hạ sư đệ, hai người ở đây không?”

Mặc Nhiên nghe giọng nói này, như bị sét đánh, bỗng dưng nhảy xuống giường, hần vọt tới cổng, xuyên qua khe hở, đầu tiên là nhìn thấy một vị Vũ Dân lạnh lùng đứng bên ngoài, nhưng ánh mắt hơi chuyển, liền nhìn thấy sau lưng nàng, Sư Muội một thân trắng thuần, mặt lộ vẻ ưu sầu đứng thẳng, không khỏi vui mừng quá đổi: “Sư Muội! Huynh... Sao huynh lại tới đây?”

“Ta có chuyện muốn nói với đệ.” Sư Muội nói, “Tôn chủ đã nhận bầm tấu, chạy đến chốn đào nguyên, giờ khắc này đang thương lượng cùng với Vũ Dân. Đệ thế nào, những ngày này có chịu khổ không?”

“Ta rất tốt, có thể ăn có thể uống có thể nhảy.” Mặc Nhiên dừng một chút, lại hỏi, “Sư tôn đâu? Người khác đâu?”

“Nói là vẫn đang bế quan thanh tu, không thể đến đây.”

“Nha...” Ánh mắt Mặc Nhiên lấp lóe, tùy cơ thờ dài, tự lẩm bẩm, “Không đến thì tốt... Không đến thì tốt.”

“Nhưng Tuyên Cơ trưởng lão đến, nói là đến vì Hạ sư đệ.” Sư Muội hỏi, “Hạ sư đệ đang ngủ sao?”

Mặc Nhiên nói: “Không có đâu, nó đang nấu canh. Sư đệ —— người mau tới đây!”

Sở Văn Ninh buông xuống cây quạt tre xuống, đi tới cửa, nhìn hai người bên ngoài, cũng không có biểu tình ngạc nhiên gì, thản nhiên nói: “Làm sao vậy?”

Sư Muội còn chưa nói, liền nghe Vũ Dân kia hừ một tiếng, hỏi ngược lại: “Còn không phải người của Tử Sinh Đình các người đến, sư phụ người nói

muốn bảo đảm người, đang thương lượng với Tiên Tôn của chúng ta.”

“... Sư phụ ta?”

“Tuyền Cơ trưởng lão.”

“À.” Sở Văn Ninh dừng một chút, mặt không biểu tình, “Rất tốt.”

Vũ Dân kia bữu môi, nói: “Hai người các người ra đi, các vị tôn thượng đã ở Âm Lộ Các, đợi nghe hai vị giải thích.”

Sở Văn Ninh quay đầu nhìn canh gà đang hầm một chút, nói: “Ta không đi, canh nấu một nửa, ta không đi được. Mặc Nhiên, người đi nói thay ta.”

Vũ Dân nghe vậy, thầm nghĩ quả nhiên là tiểu hài tử miệng còn hôi sữa, nói chuyện cư nhiên không đáng tin cậy như thế, thế là cười lạnh hù dọa y: “Nếu người không đi, sẽ bỏ qua cơ hội giải thích, nếu phán người giết Thập Bát cô nương, đây chính là giết người phải rơi đầu đền mạng.”

Nào đoán được Sở Văn Ninh nghe mà một chút cũng không sợ, trái lại vẻ mặt hồ hững, lạnh lùng nhìn hắn một cái, xoay người rời đi.

Sư Muội muốn gọi y lại, Mặc Nhiên lại cười lắc đầu: “Theo nó đi, ta đi được rồi.”

“Nhưng Tuyền Cơ trưởng lão đường xa mà đến, nó không đi thăm hỏi, không khỏi mất cấp bậc lễ nghĩa...”

Mặc Nhiên còn chưa mở miệng, liền nghe thấy Sở Văn Ninh xa xa nói: “Mặc sư huynh, người thay ta chào hỏi sư tôn.”

“...” Minh nhỏ giọng như vậy, thế mà còn bị y nghe được, Sư Muội không khỏi có chút xấu hổ, hắng giọng một cái, đợi Vũ Dân mở khóm bụi gai ngoài động, liền kéo Mặc Nhiên chuẩn bị rời đi.

Nào đoán được lúc này, Sở Văn Ninh lại quay người, gọi hắn lại: “Sư huynh.”

“Sư đệ sửa lại tâm ý, muốn đi cùng ta rồi?” Mặc Nhiên cười hỏi.

Sở Văn Ninh quơ quơ ống tay áo nói: “Tất nhiên ta không đi. Muốn căn dặn người một tiếng, nhớ kỹ đi sớm về sớm, chậm thì canh sẽ nguội, uống không ngon.”

Mặc Nhiên sững sốt một chút, bật cười nói: “Được, vậy người chờ ta.”

“Ừm.” Sở Văn Ninh không nói gì nữa, đợi Mặc Nhiên đi được xa, thân ảnh biến mất ở góc rẽ, y mới quay đầu, chuyên tâm nấu canh.

Ấm Lộ Các cách động lao không xa, đi trên đường, Sư Muội vô tình hay cố ý hỏi: “A Nhiên, những ngày này, đệ và Hạ sư đệ hình như thân thiết hơn?” Mặc Nhiên cười nói: “Đúng, ta và nó cũng coi như cùng chung hoạn nạn. Thế nào, Sư Muội không phải là ăn dấm với trẻ con chứ?”

“... Hồ ngôn loạn ngữ.”

“Ha ha ha, Sư Muội không cần lo lắng, ta thích nhất, vẫn là Sư Muội, sẽ không thay đổi.”

“... Chớ có nói bậy, chẳng qua ta cảm thấy Hạ sư đệ có chút kỳ quái...”

“Kỳ quái? À...” Mặc Nhiên nghĩ nghĩ, gật đầu nói, “Nó rất kỳ quái.”

“Đệ cũng cảm thấy?”

“Đúng vậy.” Mặc Nhiên cười nói, “Tuổi còn nhỏ mà cả ngày nói chuyện như người lớn, pháp lực cũng không thể khinh thường. Mặt khác trước đó trong huyện cảnh gặp phải chuyện ly kỳ hơn, ta còn chưa kịp nói với mọi người. Huynh biết không? Ta hoài nghi nó và sư tôn chúng ta là thân thích xa.”

Ánh mắt Sư Muội khẽ nhúc nhích, hỏi: “Xin chỉ giáo cho?”

“Trong huyện cảnh chúng ta nhìn thấy một người, là con của Thái Thú thành Lâm An hai trăm năm trước, cũng họ Sở, dáng dấp đặc biệt giống sư tôn, hẳn có con trai, dung mạo cũng...”

Đang muốn nói đến chỗ mấu chốt, đột nhiên nghe thấy một trận chửi mắng mãnh liệt phía trước, giương mắt xem xét, thật sự là Tiết Mông giận dữ nhanh chân mà đi, miệng còn không ngừng mắng: “Súc sinh! Cầm thú! Chó chết không biết xấu hổ!”

[Husky] Chương 73: Bốn toạ hồ đồ rồi

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Thình lình gặp được Mặc Nhiên, Tiết Mông sững sốt một chút, đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt sau khi Mặc Nhiên bị giam giữ.

Nhớ tới ở trước mặt mọi người Tiết Mông che chở mình, Mặc Nhiên không khỏi lộ ra một khuôn mặt tươi cười với cậu, nhưng Tiết Mông lại trợn vện bị khuôn mặt tươi cười này làm giật mình kêu lên, lộ ra biểu tình căm ghét, ghê răng nói: “Người làm gì? Nhìn cái gì vậy! Có gì đáng xem! Cười cái gì mà cười! Có gì đáng cười!”

“... Ta chào hỏi người mà.”

“Buồn nôn!”

Mặc Nhiên: “...”

Cậu lúc này, đánh gãy câu nói của Mặc Nhiên, Sư Muội như có điều suy nghĩ trầm ngâm một hồi, nhưng cũng không tiếp tục hỏi, mà cười hướng Tiết Mông nói: “Thiếu chủ, là ai chọc giận cậu rồi?”

“Còn có thể là ai? Còn có thể là ai! ! Không biết xấu hổ! Chẳng biết xấu hổ! Hèn mọn hèn hạ, hạ lưu vô sỉ!”

Mặc Nhiên thở dài: “Không đủ vắn.”

“Người quản ta! Có bản lĩnh thì người đến!”

“Không có bản lĩnh không có bản lĩnh, không phải người trí thức.” Mặc Nhiên cười nói, “Nói đi, ai chọc người?”

Sư Muội mỉm cười nói: “Ta đoán lại là đại sư huynh.”

“Đại sư huynh chó má cái gì! Cầm thú! Đăng đồ tử! Hắn tùy tiện như vậy, sao không nhiễm bệnh hoa liễu đi? ! Con mẹ nó chứ nguyện ý dành mười

năm tuổi thọ cầu hẩn đau đầu, chân chảy mủ, nát mũi nát mắt ta xem ai còn nhìn hẩn, hèn hạ vô sỉ, không biết xấu hổ, hèn mọn hạ lưu...”

Mặc Nhiên: “.....”

Mắt thấy Tiết Mông muốn lâm vào thao thao bất tuyệt vòng lặp vô hạn, Sư Muội vội vàng dừng cậu lại, chỉ đặng sau hô một tiếng: “Xuýt, mau nhìn, nhóm nữ tu yêu thích đại sư huynh tới — “

“Ồi!” Tiết Mông giật mình, khuôn mặt xưa nay kiêu xa thế mà xuất hiện một tia lo sợ không yên, cậu thấp giọng mắng câu “dâm loạn dơ bẩn”, liền cụp đuôi không quay đầu mà bỏ chạy, thật sự nhanh như chó nhà có tang, cuối cùng còn có phần sĩ diện hô câu: “Ta nhớ có chuyện khác phải làm, đi trước một bước!”

Mặc Nhiên nhìn cậu chạy nhanh như chớp vô tung vô ảnh, giật mình nói: “Oa, đại sư huynh này, thế mà có thể khiến hẩn sợ như vậy.”

Sư Muội nén cười nói: “Từ hôm cậu ấy vô tình gặp được người ta ở từ lâu, xảy ra chút xung đột, trở về cứ như vậy, cứ như gặp khắc tinh.”

“Bội phục bội phục, có cơ hội nhất định phải mở mang kiến thức một chút.” Dù miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Mặc Nhiên đại khái có chút tính toán, có thể khiến Tiết Mông tránh như vậy, chắc hẳn “Đại sư huynh” chính là người kia không sai.

Nhưng lúc này không phải lúc nhìn Tiết Mông náo nhiệt, trong Ấm Lộ Các, Tiết Chính Ung và Tuyền Cơ đã đến, đang cùng chủ nhân chốn đào nguyên, Vũ Dân thượng tiên luận vụ án Thập Bát bị giết.

Vũ Dân thượng tiên gần như thân thể thần tiên, quanh thân có linh quang lấp lánh, dù nhìn qua nàng là thiếu nữ tuổi dậy thì, nhưng có trời mới biết nàng tốt cùng lớn bao nhiêu tuổi.

Nàng đang chậm rãi kể ngọn nguồn câu chuyện với Tiết Chính Ung, một hầu cận bên ngoài đi tới, thấp giọng nói: “Thượng tiên, người đã đến.”

“Mời hẩn vào đi.”

Mặc Nhiên đi theo Sư Muội vào phòng, nhìn quanh một vòng, nhìn thấy Tiết Chính Ung đang đưa cái quạt văn nhân danh tiếng xa gần, trò chuyện với người ta, lập tức hô: “Bá phụ!”

“Cháu trai, cháu trai.” Tiết Chính Ung nghe tiếng quay đầu, ánh mắt sáng lên, vội vàng chào hân, vỗ vỗ vai hân, “Đến đây, ngồi bên cạnh bá phụ...”

“Người không phải con giết...”

“Đương nhiên không phải con, đương nhiên không phải con.” Tiết Chính Ung liên tục thở dài, “Cũng không biết sao lại sinh ra hiểu lầm, thượng tiên vừa mới nói với ta. Lần này ta đến, chính là muốn tìm cách chứng minh con trong sạch, ai, thật đáng thương, nhìn đáng về con đầy bụi đất.”

Ông lôi kéo Mặc Nhiên, Vũ Dân thượng tiên cũng không ngăn cản, chỉ nhàn nhạt nhìn hai người.

Mặc Nhiên cùng Tuyên Cơ trưởng lão chào hỏi, lập tức ngồi bên cạnh Tiết Chính Ung. Nhưng khiến Mặc Nhiên cảm thấy kỳ quái là, Tuyên Cơ không lập tức chú ý tới đồ đệ Hạ Tư Nghịch của mình không ở đây, chỉ tự nhiên gật đầu với Mặc Nhiên.

Trái lại là Vũ Dân thượng tiên hỏi một câu: “Hả? Còn đứa bé khác đâu? Người họ Hạ.”

“A, đúng rồi.” Lúc này Tuyên Cơ mới lấy lại tinh thần, “... Đồ nhi của ta đâu?”

Mặc Nhiên thấy hân không chú ý tới Hạ Tư Nghịch, có chút bất mãn, nói: “Sư đệ ta còn ở thiên lao, nó bảo ta thay nó chào hỏi người.”

“Vậy à.” Tuyên Cơ nhẹ gật đầu, “Sao nó không đến?”

Mặc Nhiên tức giận nói: “Nấu cơm.”

“...”

Tiết Chính Ung sừng sốt một chút, cười ha ha: “Nấu cơm quan trọng hơn việc mình sáng tỏ sao?”

Tuyên Cơ cũng mỉm cười nói: “Quả nhiên là tùy hứng hồ nháo, đợi sau khi tan họp, ta đi gặp nó một lát.”

“Không cần, sau khi giải tán chúng tôi còn phải ăn cơm.” Mặc Nhiên nói, “Mọi người muốn thăm thế nào, tranh thủ thời gian thăm đi.”

Tiết Chính Ung nhân tiện nói: “Thượng tiên, chúng ta nói tiếp, ngài xem thế này, bản môn có một trưởng lão thiện luyện đan dược, trước khi tới đây, ta đặc biệt nhờ hân luyện mấy viên xích tử hoàn.”

“Xích tử hoàn?” Thượng tiên nghe vậy nao nao, ngón tay nhuộm đỏ điểm nhẹ bên môi, “Chính là đan hoàn khiến phàm nhân mở miệng nói thật?”

“Đúng là như thế.”

Thượng tiên hơi kinh ngạc: “Đan này nguyên liệu cần thiết phức tạp lại cực kì khó luyện, ta ở chốn đào nguyên, muốn chế đan này cũng cần không dưới nửa tháng, không nghĩ tới môn hạ tiên quân lại có được tông tài ba như thế, sao không đưa hãn cùng đến đây?”

“Tính tình hãn thích đơn độc, không thích đồng hành cùng người khác.” Tiết Chính Ung nói, “Đan dược đã luyện, trong vòng mười ngày chim bồ câu có thể đưa đến chốn đào nguyên. Đến lúc đó mời thượng tiên nghiệm hiệu dụng của đan dược, cho nhóm tiểu đồ ăn vào, chân tướng có thể rõ ràng.”

“...” Thượng tiên suy nghĩ một lát, xoa cằm nói, “Biện pháp này có thể dùng.”

Tiết Chính Ung nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Đã như vậy, ta đến động lao đưa môn đồ khác ra.”

“Khoan đã.”

“Làm sao vậy?”

Thượng tiên nói: “Trước khi chuyện chưa phân biệt, Mặc Vi Vũ và Hạ Tư Nghịch còn có hiềm nghi. Cho dù có tôn chủ đảm bảo, bản tọa cũng không thể thả hai người họ tự do.”

Tiết Chính Ung nghe vậy, bộp một tiếng đóng quạt xếp, dù mặt mang nụ cười, nhưng ánh mắt lại có chút trầm lãnh: “Thượng tiên làm chuyện như thế, có chút không chân chính.”

Vũ Dân thượng tiên giương mắt, đôi con ngươi xích hồng nhìn chăm chăm ông: “Tiết tôn chủ có chỗ bất mãn với quyết định của bản tọa?”

“Đúng vậy, nhị đồ môn hạ của ta đều chưa định tội, lại có ta và Tuyên Cơ trưởng lão trông giữ đảm bảo, thượng tiên lại khẳng khẳng giam giữ chúng, đây là đạo lý gì.”

“Không nói tới giam giữ.” Thượng tiên lạnh lùng nói, “Ta chưa từng khát khe, khe khát bọn họ, mỗi ngày cung cấp đồ ăn chưa từng cắt, chỉ là hạn chế hoạt động của hai người họ, cũng không quá phận.”

Dù lúc này Tiết Chính Ung vẫn đang cười, nhưng đã là cười lạnh.

“Không quá phận? Theo ta được biết nơi kia không thấy rõ ngày đêm, là nơi giam giữ kẻ đã định là phạm nhân, thượng tiên môi trên đưng môi dưới nói không quá phận, cũng thật sự cực kỳ lợi hại.”

Bên cạnh lập tức có Vũ Dân bảo hộ nghiêm nghị ngăn cản: “Tiết tôn chủ, xin ngài chú ý ngôn từ!”

“Sao vậy, trong lời nói của ta có gì không ổn sao? Ta chưa từng nhục mạ thượng tiên nhà người, nói chuyện cũng câu chữ là thật, chỉ là ít kính ý khách sáo, cũng không quá phận.”

Vũ Dân kia nghe Tiết Chính Ung nói như thế, không khỏi càng tức giận: “Ngài –!”

Một bàn tay trắng muốt như ngọc vươn ra, ngăn cản ả. Thượng tiên ngẩng đầu lên, hướng phía Tiết Chính Ung cười lạnh: “Từng nghe nhân gian đồn, Tiết tôn chủ của Tử Sinh Đỉnh chính là một đầu ve sầu, pháp lực dù thịnh, học thức lại hơi có khiếm khuyết, càng không giỏi chơi văn tự, nhưng mà hôm nay gặp mặt, lại cảm thấy bản tọa nghe đồn sai rồi. Tiết tôn chủ, rất có đạo lý.”

Tiết Chính Ung cũng cười khế với nàng, trong mắt cũng không còn chút ý cười nào: “Một người thô kệch, thượng tiên chớ có để ý.”

Vũ Dân thượng tiên kia mỉm cười, đưa tay lấy quả quýt, cẩn thận lột, đưa tới trước mặt Tiết Chính Ung: “Như vậy người ta đều thối lui một bước. Để hai người họ tự do là quyết định không thể nào, nhưng ở trong lao ngục xác thực không ổn. Bồn tọa lập tức sai người đưa Hạ Tư Nghịch ra, Mặc Vi Vũ và Hạ Tư Nghịch chuyển đến Lăng Tiêu Các, đó là nơi chiêu đãi tân khách. Chỉ là ta cần phải phái người hảo hảo quan sát, không thể để cho hai người họ ra khỏi các nửa bước. Như vậy thế nào?”

Tiết Chính Ung trầm mặc mấy phần, đưa tay, giữa không trung có chút ngưng lại, cuối cùng vẫn nhận quả quýt kia.

Tuy nói Lăng Tiêu Các là nơi đãi khách, nhưng chốn đào nguyên không có khách nhân thường đến. Bởi vậy trong các đã hoang vắng hồi lâu. Thượng tiên cho phép để bọn họ dời đến đây, Mặc Nhiên dự định mình đi dọn dẹp ốc xá một phen. Chờ quét dọn xong rồi, đi đón Sở Văn Ninh.

Tiết Chính Ung và Tuyền Cơ còn có chuyện phải làm, Mặc Nhiên dưới sự theo dõi của mấy Vũ Dân, cùng Sư Muội đi Lăng Tiêu Các trước.

Lăng Tiêu Các ở phía tây bắc chốn đào nguyên. Bên ngoài phồn hoa thành rừng, yên hà như giấc.

“Nơi tốt, như vậy cũng không ủy khuất.” Mặc Nhiên cười híp mắt nói.

Sư Muội thở dài: “Sao lại không ủy khuất? Người rõ ràng không phải các người giết, lại oan uổng người tốt. Tiếc là sư tôn không thể tới, nếu người tới, dùng Thiên Vấn thăm nhất định thăm ra, cũng không cần đến xích tử hoàn gì cả, chân tướng liền rõ ràng.”

“Ha ha, Sư Muội nghĩ quá đơn giản. Thiên Vấn chính là thần võ, mặc dù có tác dụng moi ra sự thật, nhưng không có hiệu quả, người thi thuật phải chẳng có lòng thăm vấn. Huynh cảm thấy những người chim kia sẽ nguyện ý để sư tôn đến thăm ta sao? Bọn họ sẽ tin sao?”

“... Vậy cũng đúng.”

Mắt thấy sắp hoàng hôn, Mặc Nhiên bắt đầu thu dọn phòng, Sư Muội một bên bận bịu giúp.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Mặc Nhiên quét dọn phòng xong, ngồi xuống uống ngụm trà nghỉ ngơi, hắn mới phát giác mình không vì có thể đơn độc ở chung với Sư Muội mà cảm thấy mừng thầm, càng không có sinh ra suy nghĩ kiêu diễm gì.

Nhận biết này không khỏi khiến Mặc Nhiên ghen, nước trà thiếu chút nữa không thể phun ra ngoài.

Sư Muội sợ hết hồn: “Làm sao vậy?”

“Không, không có gì.” Mặc Nhiên liên tục xua tay, trong lòng kêu khổ không ngừng.

Chẳng lẽ mình theo chân Sở Văn Ninh tu luyện lâu, cũng thành Liễu Hạ Huệ? Nhìn Lăng Tiêu Các, chỗ hoang vắng, xung quanh không người, hoa đào chập chờn, cô nam quả nam, đối lại trước kia hắn khẳng định muốn sống tốt dính lấy Sư Muội, sau đó mới có thể bắt đầu làm chính sự.

Gần đây làm sao vậy? Thanh tâm quả dục như thế, không nên...

Mặc Nhiên gãi gãi đầu.

Sư Muội chớp mắt mấy cái.

Bốn mắt đối nhau, Mặc Nhiên chất phác nhếch miệng cười, lúm đồng tiền hoà thuận vui vẻ rất đáng yêu: “Bên ngoài hoa đào đẹp mắt, ta đi hái một nhánh mang cho huynh.”

Sư Muội nói: “Cỏ cây cũng hữu tình, để chúng em đẹp nở trên nhánh đi.”

“Ừm... Huynh nói đúng, vậy, vậy không hái!”

Ngồi một hồi, Mặc Nhiên vất óc tìm kế nghĩ ra chuyện nói với y, lại phát hiện thời gian ít gặp nhau, nhưng không có gì có thể nói.

Giương mắt, chợt thấy Sư Muội vì giúp mình dọn dẹp phòng xá mà thấm mồ hôi, cảm thấy không đành lòng, lấy ra chiếc khăn trong ngực đưa cho y.

“Lau mồ hôi đi.”

“...” Mắt Sư Muội nhìn thoáng qua, thấy Mặc Nhiên vội vã cuống cuống cầm khăn tay, không khỏi mỉm cười, ôn thanh nói, “Cám ơn.”

Thế là nhận khăn tay, nhẹ nhàng lau trán.

Cái khăn kia xúc cảm nhu hòa mỏng mềm, là tơ tằm cực tốt dệt thành, Sư Muội dùng qua, nhân tiện nói: “Khăn ta mang về, giặt sạch sẽ trả lại cho đệ.”

“Được được được.” Mặc Nhiên đáp một tràng, hăn đối Sư Muội xu nịnh quả thực sâu tận xương tủy, thành bản năng, “Nếu huynh thích, không trả cũng được.”

Sư Muội cười nói: “Sợ là không ổn, đệ nhìn khăn này làm tốt như vậy...”

Y một bên nói, một bên mở khăn tay, chuẩn bị vuốt phẳng nếp gấp, lần nữa gấp lại.

Nhưng mà ngón tay trắng nõn tinh tế vừa mới mở khăn, Sư Muội liền giặt mình, nhẹ nhàng “hả?” một tiếng.

“Làm sao vậy?”

Sư Muội dừng một chút, giương mắt cười nói: “A Nhiên thật sự muốn tặng khăn này cho ta?”

“Huynh thích thì cầm đi. Của ta chính là của huynh.” Mặc Nhiên rất hào phóng.

Đáy mắt Sư Muội ý cười sâu kín: “Mượn hoa hiến phật, đệ không sợ sư tôn biết sẽ đánh đệ.”

“Cái gì?” Lúc này đến phiên Mặc Nhiên giật mình, “Cái gì mượn hoa hiến phật? Có liên quan gì đến sư tôn?”

“Đệ nhìn xem.” Trong giọng Sư Muội có chút ý vị không nói rõ được cũng không tả rõ được, “Một đóa hoa hải đường lớn như vậy, từ khi nào sư tôn đưa khăn của mình cho đệ rồi?”

[Husky] Chương 74: Bốn toạ không tốt

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

“...”

Mặc Nhiên ngậy ra như phồng.

Qua cả buổi, hắn mới vò đầu bứt tai mặt đỏ tới mang tai lấy lại tinh thần, liên tục xoa tay: “Không phải, chuyện này, ta không biết, đây không phải khăn tay của ta, vậy khăn tay ta đi đâu rồi? ... Ta ta ta, ài, ta thật sự là nhảy Hoàng Hà cũng rửa không sạch...”

Hắn trừng mắt nhìn hoa hải đường nhàn nhạt thêu trên khăn tay tơ tằm, thế nào cũng nhớ không nổi sao mình có vật này. Sốt ruột phát hỏa suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên vỗ đầu một cái.

“A!”

“... Làm sao vậy...”

“Ta nhớ ra rồi!” Mặc Nhiên nhẹ nhàng thở ra, cầm khăn trong tay Sư Muội về, cười nói, “Ngại quá, khăn này quả thực không phải của ta, không thể cho huynh.”

Sư Muội: “...”

Ta cũng không nói muốn mà.

“Nhưng đây cũng không phải của sư tôn, đừng nhìn hải đường thì là của sư tôn nha.” Mặc Nhiên gấp khăn tay xong, bỏ vào ngực mình, hiển nhiên vì mình không có cầm nhầm khăn của sư tôn mà cảm thấy vô cùng nhẹ lòng trấn an, “Đây là khăn của Hạ sư đệ.”

Sư Muội như có điều suy nghĩ: “Hạ sư đệ?”

“Đúng vậy, mấy ngày này ta và nó ở chung, có lẽ là khăn giặt sạch, buổi sáng đã cầm nhầm, ha ha, thật sự ngại quá.”

“... Ừm, không sao.” Sư Muội vẫn ôn nhu mỉm cười, sau đó đứng lên nói, “Thời gian không còn sớm, đi thôi, chúng ta đi đón Hạ sư đệ.”

Hai người ra ốc xá, trực tiếp đến động lao.

Nhưng mà chưa đi quá xa, bước chân Sư Muội dần dần chậm lại, lúc đầu còn không rõ ràng, nhưng thỉnh thoảng trượt chân vấp một khối đá vụn, lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mà Mặc Nhiên đi bên cạnh, kịp thời giữ lấy y.

Mặc Nhiên thấy sắc mặt y trắng bệch, không có chút huyết sắc nào, không khỏi kinh ngạc nói: “Huynh làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Sư Muội thở phào, “Cơm trưa ăn hơi ít, không có khí lực, nghỉ ngơi một hồi là được.”

Y càng hàm hàm hồ hồ, Mặc Nhiên càng để ý, cẩn thận nghĩ lại, Sư Muội khinh công không tốt, chốn đào nguyên này ăn mặc chi phí đều cần lông vũ đổi, trước kia đều là mình đi nhổ lông vũ đưa cho y, những ngày này mình bị giam, Tiết Mông không có đầu óc lại không biết chăm sóc người khác...

Mặc Nhiên càng nghĩ càng không yên lòng, nói: “Trước kia huynh ở trong môn phái, cũng thường xuyên không ăn cơm trưa, nhưng cũng chưa từng thấy huynh như vậy. Huynh có chỗ nào giống một bữa cơm không ăn? Nói thực với ta, nhịn đói bao lâu rồi?”

“Ta...”

Thấy y lúng túng không nói, sắc mặt Mặc Nhiên càng thêm âm trầm, kéo y đi hướng ngược lại.

Sư Muội hoảng hốt vội nói: “A Nhiên, đi, đi đâu?”

“Mang huynh đi ăn cái gì đó!” Mặc Nhiên ác thanh ác khí, khi quay đầu lại ánh mắt lại rất đau lòng, “Ta không ở bên, huynh liền không chăm sóc mình thật tốt sao? Lần nào trong lòng cũng nhớ thương người khác, làm cái gì cũng nghĩ người khác trước tiên! Nhưng huynh thì sao? Huynh có nghĩ đến mình không?”

“A Nhiên...”

Một đường kéo Sư Muội đến tửu quán, theo lý thuyết Sư Muội thuộc hệ trị liệu, không có lệnh bài không có cách nào đi vào quán trụ công phạt của Mặc Nhiên bọn họ. Nhưng từ khi Thập Bát xảy ra chuyện, lòng người bàng

hoàng, vì đáp trả tình huống đột phát, Vũ Dân đã sớm hủy bỏ cấm chế giữa các hệ.

“Muốn ăn cái gì? Tự mình chọn.”

“Tùy tiện ăn một chút là được.” Sư Muội có vẻ hơi áy náy, “Thật xin lỗi, vốn nghĩ là đến giúp, cuối cùng lại kéo chân sau đệ...”

“Giữa huynh và ta có cái gì phải xin lỗi.” Mặc Nhiên đưa tay búng trán y, ngữ khí chậm lại, “Gọi món ăn đi, chọn xong ta thanh toán, huynh ngồi ăn đi.”

Sư Muội khẽ giật mình: “VẬY còn đệ?”

“Ta phải đi đón Hạ sư đệ, hung thủ chưa bị bắt. Gần động lao tuy có trông coi, nhưng ta vẫn không yên lòng.”

Nghe Mặc Nhiên muốn rời khỏi, trong mắt Sư Muội hình như chớp mắt ảm đạm, nhưng rất nhanh lại nói: “Mua hai cái bánh bao là được, ta đi cùng đệ, vừa đi vừa ăn.”

Mặc Nhiên đang muốn khuyên can, chợt nghe bên ngoài tửu quán có một trận oanh thanh yến ngữ, hơn mười nữ tu trẻ tuổi ăn mặc trang điểm lộng lẫy hi hi ha ha đi vào.

“Chường quý, ta muốn hỏi thăm người ít chuyện.” Một nữ tử đi đầu cười duyên hỏi, “Đại sư huynh...tôi nay có phải đặt yến hội ở tửu lâu này đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Chường quý mặt mày hớn hờ đáp. Những ngày này những Vũ Dân đều thăm dò rõ ràng, đại sư huynh thích uống rượu thích nghe nhạc, mỗi đêm đều tìm tửu quán mở yến. Mà chỉ cần nơi có “Đại sư huynh”, liền có một đám nữ tu líu ríu chen chúc mà tới.

Quả nhiên, những nữ tu kia lập tức càng thêm hưng phấn, liên tục không ngừng muốn đặt bàn, thỉnh thoảng có hai ba câu nói bay vào tai Mặc Nhiên. Nói cái gì mà “Tiểu Phương, muội nhìn ta hôm nay vẽ lông mày có dễ nhìn không? Đại sư huynh có thích không?” “Đẹp lắm đẹp lắm, vậy tỷ nhìn mắt ta trang điểm hơi điểm, huynh ấy có cảm thấy ta dễ dãi không?”, với cái gì mà “Tỷ đẹp như vậy, đại sư huynh tất nhiên thích tỷ, hôm qua ta trông thấy huynh ấy nhìn tỷ vài lần.” “Ai nha đáng ghét, làm sao có thể, vẫn là tỷ tỷ

khí chất lỏng lầy, đại sư huynh thích hẳn là tài nữ bụng có thi thư như tỷ tử.”

“...”

Thời kì bất thường như này, những người này còn có thể vì nam nhân mà say mê như vậy, Mặc Nhiên kéo khoe miệng, quay đầu nói với Sư Muội: “Bánh bao thì bánh bao, chúng ta đi mua, để một mình huynh trong động hồ lang này, ta cũng không yên lòng.”

Sư Muội nhìn biểu tình của hắn, nhin không được nhẹ nhàng cười lắc đầu. Trong tửu lâu này tư vị ngon nhất chính là bánh bao thịt, Mặc Nhiên một hơi mua mười cái, tất cả đều cho Sư Muội. Đi trên đường, thỉnh thoảng nhìn Sư Muội ăn ngon lành, Mặc Nhiên cuối cùng buông lỏng chút tâm tình.

Thế nhưng ai cũng không nghĩ tới, chính bánh bao này, hại Sư Muội ăn bị thương.

Dạ dày y vốn yếu, hạt gạo hết lâu rồi, trong bụng trống trơn, đột nhiên ăn bánh bao nhiều dầu, dạ dày rất nhanh liền chịu không nổi trận đau đớn.

Lần này Mặc Nhiên không còn cách nào đi đón Sở Văn Ninh, sắc mặt trắng bệch vội vàng đưa Sư Muội đau đến đầy mồ hôi trở về Lăng Tiêu Các, đặt trên giường vừa mới dọn dẹp xong, rồi cho người ra ngoài mời đại phu.

Sắc thuốc, hút nước ấm, Mặc Nhiên ngồi bên giường, nhìn Sư Muội tiều tụy, tự trách không thôi: “Còn đau không? Ta giúp huynh xoa.”

Thanh âm Sư Muội rất thấp mềm bất lực: “Không cần... Không có chuyện gì...”

Nhưng ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng của Mặc Nhiên đã đi qua, cách đệm chăn đặt lên bụng y, nhẹ nhàng xoa.

Có lẽ hắn ấn lực đạo vừa vặn, rất thoải mái, Sư Muội cuối cùng không nói gì nữa, hô hấp dần dần buông lỏng, ngủ say.

Mặc Nhiên thấy y ngủ, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà chưa đứng dậy, tay lại bị bắt lấy.

Mắt Mặc Nhiên đột nhiên trợn to, ánh mắt đen tím có chút chớp động: “Sư Muội... ?”

“Đau... Đừng đi...”

Mỹ nhân trên giường vẫn nhắm hai mắt, dường như nói mê.

Mặc Nhiên ngơ ngác đứng tại chỗ, xưa nay Sư Muội không xin người khác giúp y làm chuyện gì, trước nay y không cần hỏi báo mà giúp đỡ người khác, cũng chỉ có ngủ say, mới có thể mềm giọng nói đừng đi như vậy.

Vậy nên ngồi lại bên giường, một bên chuyên chú mà lưu luyện nhìn gương mặt nhớ thương ngày đêm, một bên tiếp tục chậm rãi giúp y xoa bụng, ngoài cửa sổ rộng mở, hoa đào từng bông bay xuống, sắc trời cuối cùng tối. Đợi Mặc Nhiên đột nhiên nhớ tới chuyện đáp ứng bữa tối với tiểu sư đệ, đã là nửa đêm.

“Tiêu rồi!” Mặc Nhiên nhảy dựng lên, vỗ đầu, “Tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi! !”

Lúc này Sư Muội cũng đã ngủ sâu, Mặc Nhiên một bước nhảy lên đi ra bên ngoài muốn chạy tới động lao. Một đạo lam quang chọt sáng lên trên bầu trời, Tuyền Cơ trưởng lão ôm đứa bé trong ngực, đứa bé ôm cái hũ nhỏ trong lòng, hai người từ trên trời bay xuống.

“Trưởng lão!”

Tuyền Cơ hơi có trách cứ nhìn Mặc Nhiên một chút: “Chuyện gì? Không phải nói người đi đón nó sao? Nếu không phải ta không yên lòng, đi xem xem, Ngọc... Khụ, đồ nhi của ta sợ phải ở trong lao đợi đến bình minh ngày mai.”

“Là đệ tử sai.” Mặc Nhiên cúi đầu xuống, một lát sau, nhin không được giường mắt nhìn Sở Văn Ninh, “Sư đệ...”

Tuyền Cơ buông Sở Văn Ninh ra, Sở Văn Ninh ôm cái hũ, an tĩnh nhìn Mặc Nhiên một chút: “Người ăn cơm tối chưa?”

Thế nào cũng không ngờ đến câu đầu tiên y mở miệng vậy mà là câu này, Mặc Nhiên kinh ngạc nói: “Không, còn chưa có...”

Sở Văn Ninh đi tới, nâng hũ đưa cho hắn, bình thản nói: “Vẫn nóng, uống chút đi.”

Mặc Nhiên đứng tại chỗ, thật lâu không nhúc nhích. Đợi hắn kịp phản ứng, hắn đã bế tiểu gia hỏa cùng cái hũ lên, ôm vào trong ngực.

“Được, ta uống.”

Đứa nhỏ gốc này sợ canh lạnh, liền cởi ngoại bào ra, bọc ngoài bình, bởi vậy thân thể nho nhỏ ôm có chút lạnh.

Mặc Nhiên chống lên trán y, nhẹ nhàng cọ xát, nói câu hai đời chưa từng nói mà thực tình thốt ra: “Thật xin lỗi, là ta không tốt.”

Cáo biệt Tuyên Cơ, hai người trở về trong phòng.

Ngoại bào đã dùm dó không thể mặc, Mặc Nhiên sợ hãi tử lạnh, vào trong buồng kiếm một chăn nhỏ cho Sở Văn Ninh. Sở Văn Ninh ngáp một cái, ôm hũ nhỏ leo lên ghế, đang chuẩn bị cầm hai cái chén nhỏ đựng canh. Đôi mắt bỗng chớp hai lần, ánh mắt dừng lại trên bánh bao Sư Muội ăn vẫn còn.

“...”

Nhảy xuống ghế, Sở Văn Ninh bước thong thả đến phòng ngủ, mặt không thay đổi nhìn mỹ nhân nằm trên giường, không tức giận cũng không lên tiếng, chẳng qua là cảm thấy trong xương toát ra từng tia từng sợi lạnh ý, đem trái tim mới còn ấm áp trực tiếp đông lạnh đến băng lãnh không gợn sóng.

Đợi Mặc Nhiên trở lại phòng bếp, Sở Văn Ninh vẫn ngồi cạnh bàn gần cửa sổ, một chân đặt trên ghế, một chân rủ xuống, cánh tay tùy ý gác lên song cửa sổ.

Nghe thấy động tĩnh, y nhàn nhạt quay mặt, lờ mờ Mặc Nhiên một cái.

“Đến đây, tìm được một tấm chăn lông hỏa hồ, người khoác lên trước, đêm lạnh.”

Sở Văn Ninh không nói.

Mặc Nhiên đi qua, đưa tấm chăn cho y, Sở Văn Ninh cũng không nhận, chỉ lắc đầu, chậm rãi nhắm mắt, dường như nhắm mắt dưỡng thần.

“Làm sao vậy? Không vui à?”

“...”

“Vậy ta tìm thêm cho người, xem có cái khác không.”

Mặc Nhiên cười nói, xoa xoa tóc Sở Văn Ninh, quay người chuẩn bị đi tìm một tấm khác, chợt phát hiện cái hũ trên bàn đã không thấy. Không khỏi sửng sốt một chút: “Canh của ta đâu?”

“Ai nói là của người.” Sở Văn Ninh rốt cục nói chuyện, giọng thanh lãnh, “Của ta.”

Mặc Nhiên giật giật khoe miệng, tưởng y tính tình trẻ con: “Được được, của người thì của người, vậy canh của người đâu?”

Sở Văn Ninh hờ hững nói: “Vứt rồi.”

“Vứt, vứt...?”

Sở Văn Ninh không để ý đến hắc, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống ghế dài, quay người đẩy cửa ra ngoài.

“Này? Sư đệ? Sư đệ người đi đâu vậy?” Mặc Nhiên không lo cầm chần, hung thủ không rõ, bên ngoài không an toàn, hắc liền vội vàng đi theo.

Thấy dưới cây hoa đào, cái hũ sành nhỏ đựng canh ngậy ngốc ở đó, không hề bị vứt đi. Mặc Nhiên nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm tóm lại là mình làm không đúng, vừa rồi tiểu sư đệ không tức giận có thể do cố nén, nhẫn rồi phát hiện nhẫn không được, phát cáu cũng không có gì sai.

Thế là đi đến, ngồi cạnh Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh dưới cây hoa đào, ôm hũ sành nhỏ của y, lờ Mặc Nhiên, một mình mở nắp vung, cầm cái muỗng còn lớn hơn mặt mình, muốn luồn qua mức canh, phát hiện không thể cho vào, không khỏi giận quá, bộp một cái ném cái muỗng, ngồi đó ôm bình ngăn người.

Mặc Nhiên bên cạnh nghiêng mặt qua nghĩ kế cho y: “Người cứ thế uống nha. Dù sao nơi này chỉ có hai ta, không mất mặt.”

“...”

“Không uống? Không uống ta uống, đây chính là lần đầu sư đệ ta nấu canh cho ta, không thể lãng phí.” Hắc có lòng đùa y, nói rồi mỉm cười muốn đoạt bình.

Nào đoán được Sở Văn Ninh một tay đẩy tay hắc ra: “Cút đi.”

“...” Mặc Nhiên chớp chớp mắt, luôn cảm thấy cuộc đối thoại có cảm giác như đã từng quen biết, nhưng lập tức mặt dạn mày dày cười sát đến, “Sư đệ, là ta không tốt, người đừng tức giận mà. Lúc đầu ta đã sớm nghĩ đi đón người, nhưng sư huynh Minh Tịnh của người đột nhiên thân thể khó chịu, cho nên ta chậm trễ. Không phải cố ý để người đợi lâu.”

Sở Văn Ninh vẫn cúi đầu không nói.

“Vậy người nhìn xem, ta bận đến giờ, cơm tối cũng chưa có ăn. Thật sự rất đói.” Mặc Nhiên tội nghiệp kéo tay áo y, “Sư đệ, sư đệ hảo tâm, sư đệ tốt

của ta, xin người, thưởng cho sư huynh của người một ngụm canh được không.”

“...”

Sở Văn Ninh bỗng nhúc nhích, cuối cùng đặt hũ canh xuống, có chút nâng đầu nghiêng qua, vẫn nhìn đi chỗ khác. Ý là Mặc Nhiên uống thì tự mình cầm.

Mặc Nhiên liền cười: “Thật cảm tạ sư đệ.”

Trong hũ sành nhỏ đầy ắp, biết sư đệ của mình ăn rất ít, để lại hơn phân nửa thịt cho hắn, đến mức thịt rất nhiều, canh rất ít.

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm một hồi, mặt mày cong cong, ôn thanh nói: “Có chỗ nào là canh nha, rõ ràng là một nồi thịt hầm. Sư đệ thật phúc hậu.”

“...”

Nói cũng không nhiều lời, Mặc Nhiên chăm sóc Sư Muội nửa ngày, thật sự đói lắm rồi, huống chi sư đệ một phen tâm ý, càng không thể lãng phí. Hắn bẻ hai cành đào nhỏ, đầu ngón tay tự khí gọt cành thô ráp, làm thành đôi đũa, kẹp một miếng thịt gà cho vào miệng.

“Oa, thơm quá.”

Mặc Nhiên ngậm thịt gà, trong mắt tiêm nhiễm sương mù, hắn cười nói: “Ăn ngon thật. Sư đệ nhà ta thật giỏi giang.”

Kỳ thật hũ canh này làm không mỹ vị, hơi mặn, nhưng vì đồ tiểu sư đệ cao hứng, Mặc Nhiên vẫn rất cố gắng gặm, rất nhanh ăn hết hơn phân nửa thịt gà, mà Sở Văn Ninh từ đầu đến cuối không liếc hắn một cái, trầm mặc ngồi bên cạnh.

Uống ừng ực một hớp canh lớn, canh còn mặn hơn thịt, thậm chí có chút đắng, nhưng còn có thể chịu đựng.

Mặc Nhiên mò lên một đùi gà, đang chuẩn bị nhét vào miệng, bỗng sững sốt một chút: “Một con gà có mấy cái đùi?”

Tất nhiên không ai trả lời hắn.

Mặc Nhiên tự đáp: “Hai cái đùi.”

Sau đó hắn nhìn cái đũa kẹp đùi gà, lại nhìn đồng xương mình vừa mới ăn dư một cái.

“...”

Người đàn ông này cuối cùng ngẩng đầu lên, giật mình hỏi Sở Văn Ninh: “Sư đệ, người...có phải là...” Nửa câu sau lại không có dừng khí hỏi.

Người có phải, vẫn luôn chờ đợi ta, chưa ăn cơm hay không.

Một hũ canh này, đều là thịt, có phải người đang đợi ta, đợi đến canh hầm cạn, chỉ còn lại thịt, chỉ còn chút ít đến đáng thương, mà ta còn tưởng rằng...

Còn tưởng rằng người đã ăn... Để lại cho ta một ít... Còn tưởng rằng tay nghề của người không tốt, đem canh gà, làm thành gà hầm...

Mặc Nhiên yên lặng buông hũ xuống.

Nhưng hắn phát hiện quá trễ, trong hũ đã không còn sót lại mấy miếng thịt.

Sở Văn Ninh rốt cục nói chuyện.

Âm thanh vẫn bình tĩnh dễ nghe, mang theo chút trẻ con non mềm cùng trong sáng.

“Là người nói, sẽ trở về ăn cơm. Cho nên ta mới chờ.” Y chậm rãi nói, không vui không buồn, “Nếu người không ăn, chỉ ít nhờ người tới nhắc lại, đừng biến ta thành một tên đàn. Có được không?”

“Sư đệ...”

Sở Văn Ninh vẫn không nhìn hắn, nghiêng mặt, Mặc Nhiên không nhìn thấy vẻ mặt y.

“Người nhờ người tới nhắc lại cho ta, nói với ta người đi cùng Sư...nói với ta người đi cùng Minh Tịnh sư huynh. Rất khó sao?”

“...”

“Người lấy hũ của ta, trước khi người uống canh, nói liên miên lải nhải nói nhiều như vậy, người hỏi ta một câu đã ăn cơm chưa. Rất khó sao?”

“...”

“Trước khi người ăn nhìn xem trong hũ có mấy cái đùi gà, rất khó sao?”

Một câu cuối cùng không khỏi có chút nực cười, nghe khiến người đang xấu hổ cũng sẽ buồn cười. Nhưng lúm đồng tiền của Mặc Nhiên chưa mở, liền ngưng lại.

Tiểu sư đệ, đang khóc.

Nếu đáng vẻ trưởng thành, y quyết không vì chuyện nhỏ như vậy mà rơi lệ, nhưng tất cả mọi người không biết, Trích Tâm Liễu khiến thân thể y biến

nhỏ, tuy tâm trí không nhận ảnh hưởng lớn, nhưng vẫn có tác động nhất định. Nếu tức giận nếu hư nhược, càng dễ biểu hiện ra tâm tính trẻ con.

Vì rất khó phát giác, bởi vậy lúc Vương phu nhân cùng Tham Lang trưởng lão bắt mạch đều không phát hiện.

“Ta cũng sẽ đói, cũng sẽ khó chịu, ta cũng là người...” Cho dù tâm tính trẻ con chiếm thế thượng phong, Sở Văn Ninh vẫn đè nén, y im lặng khàn khàn nghẹn ngào, chỉ là bả vai không ngừng run rẩy, nước mắt lã chã lăn xuống, hai mắt một vùng ẩm ướt.

Nhiều năm như vậy, Ngọc Hành trưởng lão đều ẩn nhẫn, không ai yêu thích, không ai làm bạn, luôn ra vẻ không thèm để ý, sơ lãnh thanh cao đi qua đám người kính sợ.

Nhưng chỉ có lúc tâm tính nhiễm chút ý niệm hài đồng, mới có thể nói thực lời, mới có thể sụp đổ, mới có thể đem ủ dột chất đông lâu như vậy nói ra miệng.

Y không phải không đối tốt người bên ngoài, chỉ là rất nhiều chuyện đều yên lặng làm.

Nhưng yên lặng làm, không ai nhìn thấy, không ai để ý, thời gian lâu dài, cũng là dày vò.

Mặc Nhiên nhìn thấy bả vai tiểu sư đệ run nhè nhẹ, trong lòng khó chịu, đưa tay chạm đến, nhưng còn chưa đụng phải liền bị đối phương không chút dung tình hất tay ra.

“Sư đệ...”

“Không cho người đụng ta.” Dù sao Sở Văn Ninh cũng hiểu thẳng, mặc kệ là lớn tuổi hay nhỏ tuổi, y hung hăng lau lau nước mắt, bỗng đứng lên, “Ta đi ngủ, người đi bồi sư đệ của người đi, cút xa một chút cho ta.”

“.....”

Y trong cơn tức giận, thậm chí ngay cả Sư Muội kỳ thật lớn tuổi hơn Mặc Nhiên cũng quên.

Mặc Nhiên há to miệng, muốn nói cái gì, nhưng Sở Văn Ninh đã vung tay rời đi, rất nhanh tiến vào một gian phòng ngủ khác, cạch một tiếng đóng cửa lại.

Nhưng Lăng Tiêu Các này, một cái sân cũng chỉ có hai gian phòng ngủ.

Mặc Nhiên vốn dự định để Sư Muội ngủ một gian, mình và tiểu sư đệ chen một gian, nhưng tiểu sư đệ tức giận như vậy, còn khóa trái cửa, xem ra phòng sư đệ không vào được.

Giường Sư Muội, hắn cũng không dám ngủ. Huống chi bị Sở Văn Ninh chỉ trích một phen, còn làm cho đối phương khóc, trong đầu Mặc Nhiên hỗn loạn từng bừng, căn bản không có tâm tư suy nghĩ những thứ phong hoa tuyết nguyệt, chỉ ngơ ngác ngồi dưới cây đào nở đầy hoa trong viện, trong tay bưng cái hũ Sở Văn Ninh một đường mang đến cho mình. Thật lâu sau đó, hắn thở dài, đưa tay đánh mình một bạt tai, thấp giọng mắng: “Không ra gì.”

Thế là đêm nay, Mặc Nhiên dứt khoát lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu, nằm trên hoa đào rơi trên đất, mờ mịt nhìn lên bầu trời.

Tiểu sư đệ... Sư Muội... Sư tôn... Tiết Mông... Câu Trần giả dưới Kim Thành Trì, hung thủ chưa từng lộ diện... phụ tử Sở Tuân trong huyệt cảnh...

Rất nhiều cái bóng mơ hồ xẹt qua trước mắt, hắn mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng loại cảm giác này quá yếu ớt, thậm chí chính hắn còn không chú ý, lóe lên một cái rồi biến mất.

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa.

Đưa tay tiếp được một đóa hoa đào rơi, Mặc Nhiên đón ánh trăng tinh tế nhìn vong hồn màu đỏ.

Nháy mắt phảng phất trở lại thời gian cuối cùng của kiếp trước, mình nằm vào trong quan tài đục từ trước, ngày đó khắp núi hoa cũng rụng điêu tàn, hương thơm im lặng rơi xuống.

Nhưng mà rơi xuống chính là hải đường.

Hải đường...

Vì sao hắn rõ ràng, kiếp trước kiếp này, đều yêu Sư Muội, nhưng trước khi chết, quỷ thần xui khiến, mai táng mình dưới cây hải đường, mai táng trước Thông Thiên Tháp, mai táng ở nơi gặp Sở Văn Ninh lần đầu.

Kiếp trước tự mình làm rất nhiều chuyện, bây giờ nghĩ đến đều hải hùnh khiếp vía, sống lại một đời, sống được càng lâu, càng không thể nào hiểu được tại sao năm đó mình lại làm chuyện tàn bạo như thế.

Đồ thành, cường khinh, giết thầy... Còn buộc Sở Văn Ninh cùng mình làm ra chuyện như thế...

Mặc Nhiên vút hoa đào, lấy tay che trán, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tiểu sư đệ mới vừa nói “Ta cũng sẽ đói, cũng sẽ khó chịu, ta cũng là người”, câu nói này một mực quanh quẩn bên tai, người nói là tiểu sư đệ, nhưng một nháy mắt, trong đầu Mặc Nhiên đột nhiên hiện ra một thân ảnh khác.

Đó là nam tử thân mang y quan sắc tuyết. Chỉ chớp mắt, áo trắng lại biến thành phượng bào màu đỏ quết đất, cực kỳ giống dáng vẻ cùng hắc báí đường minh hôn trong huyền cảnh của Quỷ Ti Nghi.

“Ta cũng là người...”

Cũng sẽ khó chịu, sẽ đau.

Mặc Nhiên...

Ta cũng sẽ đau.

Mặc Nhiên đột nhiên cảm thấy trái tim kịch liệt buồn bực một trận, tựa hồ có cái gì đó được gọi ra, trán chảy ra mồ hôi lạnh tinh mịn.

Hắn nhắm mắt lại, chậm rãi thở dốc.

Lầm bầm: “... Xin lỗi...”

Không biết là nói xin lỗi ai, tiểu sư đệ, hay là cố nhân phượng bào đỏ...

Trong phòng ngủ, Sư Muội ngồi dậy.

Y không thắp đèn, hai chân trần trụi lặng yên đi đến bên cửa sổ, xuyên qua cửa sổ, nhìn bên ngoài xa xa Mặc Nhiên nằm vật xuống ở giữa cánh hoa, một tay còn cầm cái hũ, ánh mắt ảm đạm, không biết suy nghĩ cái gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, Mặc Nhiên nằm giữa hoa cỏ cau mũi một cái, há miệng hít thở không khí mới mẻ, đuổi lưng một cái chuẩn bị rời giường.

Nhưng mà lưng mới còn không đuổi được một nửa, bỗng nghe một tiếng rít lên phá vỡ yên tĩnh ở Lăng Tiêu Các.

“A ——! ! !”

Mặc Nhiên bỗng mở mắt, lộ cộc đứng dậy, cảnh tượng trước mắt thoáng chốc khiến cốt nhục hân lạnh buốt, trợn mắt hốc mồm!

Mười lăm Vũ Dân tinh anh chịu trách nhiệm trông coi Lăng Tiêu Các, trong một đêm toàn bộ bị thắt cổ hầu như không còn, kiểu chết giống Thập

Bát như đúc, cổ mỗi người đều bị một dây liễu óng ánh hồng quang siết chặt.

—— Gặp Quỷ!

Mười lăm người bị treo trong rừng hoa đào phồn thịnh ở Lăng Tiêu Các, tay áo hồng tung bay, váy dài chấm đất, thân thể đung đưa theo gió thổi qua trong rừng, nhìn qua tựa như mười lăm đóa hoa tươi khô, quả nhiên thể diễm quý quýet, âm trầm tinh mỹ.

Phát ra tiếng kêu chính là một vị Vũ Dân cấp thấp đến đưa bữa sáng, nàng bị dọa đến run lấy bầy, giỏ trúc trong tay sớm đã rơi trên mặt đất, cháo mì diễm tâm đổ đầy đất.

Thấy Mặc Nhiên đứng trong sân, Vũ Dân kia run lợi hại hơn, há miệng run rẩy đưa tay ra sau, móc lấy thứ gì đó sau lưng.

Mặc Nhiên vô thức tiến lên phía trước nói: “Không phải, người nghe ta nói...”

Đã không kịp, Vũ Dân sờ lên hoa văn Băng Lâm Chú phù ở eo lưng mình. Băng Lâm Chú chính là phương thức để Vũ Dân đưa tin quan trọng nhất, cơ hồ một nháy mắt, rừng hoa đào tứ hải bát phương Vũ Dân đều hóa ra cánh hỏa hồng từ bầu trời đen ngịt hạ xuống nơi đây.

Mà tất cả trước mắt, khiến mỗi người đều sợ ngây người.

“Tỷ! !”

“Tỷ ——!”

Sau tĩnh mịch, Vũ Dân bộc phát ra tiếng thét tê tâm liệt phế cùng tiếng la khóc. Động tĩnh rất lớn kéo các tu sĩ ở chốn đào nguyên lần lượt tới. Kinh hô cùng chất vấn, phản nộ cùng kêu gào, rất nhanh liền vây quanh toàn bộ Lăng Tiêu Các.

“Mặc Nhiên! Chuyện cho tới giờ người còn có cái gì để nói!”

“Hung thủ giết người! Phát rồ!”

Những Vũ Dân kia đã tức sùi bọt mép, sắc nhọn mà rít gào kêu khóc nói:

“Giết người thì đền mạng! Giết hãn! Giết hãn!”

Mặc Nhiên quả hết đường chối cãi, hãn nói: “Nếu ta là hung thủ, đã có thể giết hết bọn hãn, vì sao còn phải ở lại Lăng Tiêu Các không đi? Đợi các người đến bắt?”

Một Vũ Dân có mái tóc hỏa hồng nước mắt tứ tung thóa mạ nói: “Phi! Đều, đều đã như vậy, thế mà người, thế mà người còn có mặt mũi...”

Cũng có người cả giận nói: “Nếu người không phải hung thủ, vì sao hung thủ kia giết tất cả canh phòng, lại không giết người?”

“Đúng rồi!”

“Thật sự là biết người biết mặt khó biết lòng!”

“Dù hung thủ không phải người, cũng tuyệt đối là người có liên quan đến người! Nếu không vì sao hắn ta không giết người! Người nói đi!”

“Nợ máu trả bằng máu!”

Mặc Nhiên thật sự giận quá hoá cười.

Kiếp trước hắn giết người như ma, không có mấy kẻ dám đề cập “nợ máu trả bằng máu” cái gì với hắn, đời này người không phải hắn giết, ngược lại hắn bị oan uổng, thế đạo này, thực sự là...hắn nhắm hai mắt lại, đang muốn nói cái gì, đột nhiên chân trời có một đạo hào quang màu đỏ bay lượn tới.

Vũ Dân thượng tiên phiêu nhiên từ đám mây hạ xuống, lạnh lùng ngăm nhìn xung quanh, sắc mặt hết sức khó coi.

“Mặc Vi Vũ.”

“Thượng tiên.”

Vũ Dân thượng tiên nhìn chăm chăm hắn trong chốc lát, lại đi đến trước một bộ thi thể trong đó, vung dây liễu nhuộm máu ở cổ thi thể lên.

“Vũ khí của người đâu? Lấy ra ta xem chút.”

“...”

“Người không muốn sao?”

Mặc Nhiên thở dài, binh khí của hắn là Gặp Quỷ, khoảng thời gian trong tu luyện, không biết có bao nhiêu người thấy qua, lúc Thập Bát xảy ra chuyện càng có một nhóm người nhìn thấy. Lúc này lấy ra, đem Gặp Quỷ so sánh với nhánh liễu trên cổ Vũ Dân đã chết, không thể nghi ngờ tội trạng của hắn lại thêm một cái chùy nặng. Nhưng nếu không lấy ra, vậy thì càng có tội giết mình.

“Xì” một tiếng, một đạo ánh sáng màu đỏ xuất hiện trong tay hắn, Gặp Quỷ từ trong cốt nhục hắn hóa ra hình thái, màu đỏ bạo liệt vèo vèo chảy xuôi,

“Thượng tiên muốn xem, vậy xem đi.”

[Husky] Chương 75: Bốn toạ mù chữ đấy, không phục cũng phải nhịn

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Đám người nhìn chăm chăm Gặp Quỷ, lại nhìn dây liễu hỏa hồng trên cổ Vũ Dân, không khỏi càng thêm quần tình (*tình cảm quần chúng*) xúc động.

“Chính là người! Lúc hại chết Thập Bát giống nhau như đúc!”

“Vì sao người phải hạ ngoan thủ?”

“Giết hẳn!”

Vũ Dân thượng tiên tựa hồ bị dạng ồn ào này làm cho thập phần đau đầu, nàng đỡ thái dương, âm thanh lạnh lùng nói: “Mặc Vi Vũ, ta hỏi người một lần cuối cùng, người, đến cùng có phải người giết hay không?”

“Không phải.”

“Được.” Vũ Dân thượng tiên nhẹ gạt đầu, Mặc Nhiên vốn cho là nàng muốn buông tha mình, thở phào, chuẩn bị cảm tạ nàng hiểu rõ đại nghĩa. Nào đoán được sau một khắc, Vũ Dân thượng tiên liền nhàn nhạt bỏ tay xuống, lạnh như băng nói.

“Người này làm nhiều việc ác còn muốn giáo biện, bắt lại.”

Sư Muội từ trong nhà ăn mặc chỉnh tề, lúc đi ra, nhìn thấy Mặc Nhiên bị hơn mười Vũ Dân cấp cao cầm pháp chú giam cầm, có người quần Khốn Tiên Tác lên tay hẳn.

“Các người làm cái gì? !”

Sư Muội bỗng thất sắc, vội vàng chạy đến trước mặt Mặc Nhiên: “Xảy ra chuyện gì?”

Không có ai trả lời y, nhưng thi thể trong rừng đào phiêu động đã im lặng chuẩn xác nói đáp án cho y. Sư Muội hít vào một ngụm khí lạnh, lui về sau một bước, đứng đến ngực Mặc Nhiên.

“A Nhiên...”

“Không nên gấp, tỉnh táo một chút.” Mặc Nhiên nhìn chăm chăm Vũ Dân thượng tiên, đề thấp âm thanh nói với Sư Muội, “Đi mời bá phụ và Tuyền Cơ trưởng lão đến.”

Tình hình dưới mắt như vậy, những Vũ Dân này chưa hẳn còn có thể bảo trì lý trí, nếu như Vũ Dân không quan tâm muốn xé sống hãn, lấy thực lực của hãn bây giờ căn bản không có chút phần thắng, nhất định phải nhanh kéo Tiết Chính Ung và Tuyền Cơ tới cứu.

Sau khi Sư Muội đi, Mặc Nhiên lẻ loi mà đứng, ánh mắt rực cháy lần lượt lướt qua từng gương mặt phần nô vắn vẹo.

“Phi!”

Đột nhiên một miếng nước bọt nhỏ phun ra ngoài từ trong đám người, Mặc Nhiên nghiêng người tránh, nhưng Vũ Dân nhổ nước miếng hãn cách rất gần, hãn vẫn không thể tránh khỏi bị văng đến.

Hãn chậm rãi quay đầu, đối diện một đôi mắt xích hồng.

“Người hại chết rất nhiều người, còn muốn viện binh? Hiện tại ta phải lấy mạng người! !”

Nói rồi trong bàn tay bỗng tụ viêm dương liệt hỏa, ném thẳng về phía Mặc Nhiên!

Mặc Nhiên di chuyển một bước, nhiệt khí hỏa diễm dâng lên đốt qua thái dương hãn, nện vào một gốc cây phía sau hãn, nháy mắt đốt ngang thân cây tráng kiện.

Ầm ——

Cây đào đổ, hoa rơi đầy đất như phong tuyết phi tán.

Mặc Nhiên nhìn cây đã đổ xuống, lại quay đầu nhìn về phía Vũ Dân kia: “Ta nói lại lần nữa, người không phải ta giết chết, mười ngày sau xích tử hoàn sẽ luyện thành, nếu người muốn trả thù, khi đó cũng không muộn.”

“Mười ngày sau? Đợi thêm mười ngày chỉ sợ toàn bộ người của chốn đào nguyên đều bị người giết sạch!” Người kia giận dữ hét, “Người đến đổi

mạng tử tử ta!” Nói rồi lại nhào qua phía Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên lại lần nữa tránh công kích của nàng ta, ánh mắt hướng về phía Vũ Dân thượng tiên bên cạnh khoanh tay đứng nhìn, đối phương không có ý xuất thủ tương trợ. Mặc Nhiên càng nghẹn một ngụm ác khí ở trong lòng đến phát điên, cao giọng hướng nàng quát: “Này! Lão điều kia! Đáng ra người nên quản người của mình đi!”

“...”

“Mẹ nó.” Mặc Nhiên thấy nàng vẫn cứ lù lù bất động, nhin không được chửi mắng một tiếng, “Ở đây hóa ra toàn giả câm điếc, người muốn nhìn ta tươi sống bị thiêu chết hả? Sớm biết bọn chim thối các người không có năng lực làm rõ sai trái, ta đã không đến chốn đào nguyên chó má gì đó tu luyện! Còn phải vô duyên vô cớ chịu ủy khuất như vậy!”

Thượng tiên nghe vậy, khuôn mặt có chút động, chỉ thấy nàng nâng tay áo, tay áo vung lên, như dải lụa màu lướt đi, bốp một tiếng vừa hung ác vừa chuẩn ——

Đánh lên mặt Mặc Nhiên.

Dù hình dáng tướng mạo Vũ Dân tương tự phạm nhân, nhưng tư tưởng khác người.

Tại Tu Chân Giới, đừng nói nhất tộc chi chủ, cho dù là võ quán nho nhỏ, thủ lĩnh khi chưa có chứng cứ xác thực mà vội vàng kết luận. Nhưng dù sao vũ dân có một nửa huyết thống là thú, thực chất bên trong vẫn mang thú tính nồng đậm.

Mái tóc thượng tiên từ màu đen trở nên đỏ đậm, từng sợi như đang phát tán ra nhiệt khí nóng rực, đôi mắt đẹp của nàng trợn lên, diêm nhiên nói:

“Sư phụ người là ai? Lại dạy dỗ đồ đệ không sạch sẽ như thế! Rửa sạch miệng cho ta!”

Nàng nói vậy, Vũ Dân khác cũng nhao nhao lên tiếng, từng đôi mắt đỏ tươi tràn ngập sát khí, tới gần Mặc Nhiên.

Vèo một tiếng!

Một nhánh hỏa diễm ngưng tụ thành đầu mũi tên màu cam phá không mà ra, đâm thẳng đến trái tim Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên không dám coi thường, tung Gặp Quỷ lên lỏi ánh lửa lách mình đón đỡ, nhưng mũi tên kỳ thật chỉ là thuật che mắt, khi hấn lách thân ngăn cản, một vũ dân đau đớn mất chí thân giờ kiếm ra, kiếm quang như nước, hướng sau lưng Mặc Nhiên!

Trước có đầu mũi tên, sau có trường kiếm, chắc chắn trốn không thoát.

Mặc Nhiên biết những người nửa thú này cuối cùng đã nổi sát tâm, quyết tâm liều mạng, trong đầu nhớ tới chiêu thức sử dụng Thiên Vấn của Sở Văn Ninh lúc trước, giương tay ra——

Gặp Quỷ bị vung lên trời, lại đột nhiên xiết khẩn, dây liễu huyết hồng múa một đạo hư ảnh mơ hồ, sét đánh không kịp bưng tai hình thành một khối không khí cường đại, mà lá trên sợi dây liễu chớp mắt thành từng thanh đao nhọn sắc bén, hút không khí cùng vật thật xung quanh mình, cắt đứt.

Tuyệt chiêu của Sở Văn Ninh —— ——— “Phong!”

Dùng dây liễu làm gió, dùng linh lực hút tới vạn vật bên người.

Cuốn vào trong gió, đều thành bột mịn, chôn ở trong gió, hài cốt khó thừa!

“A! ! !” Vũ Dân phát ra một tiếng rít gào, đầu mũi tên ném ra trước đó đã sớm bị Gặp Quỷ nghiền thành tro, trường kiếm của nàng cũng vì cách Mặc Nhiên quá gần mà thành linh bị cuốn vào.

“Coong!” Âm thanh kim loại đứt gãy bén nhọn chói tai, chưa kịp phản ứng, chính nàng cũng bị “Phong” hút đến ven đỏ tươi, nàng tê thanh nói: “Thả ta ra! Tên điên! Cái tên điên người!”

Thấy tộc dân mình chịu khổ, Vũ Dân thương tiên giận tím mặt, áo đỏ phấp phới, phiêu nhiên đi đến.

Trong tay nàng kết tinh một viên cực thuần đỏ, ống tay áo cổ động, linh lực rót vào trong đó, chốn đào nguyên bỗng gió mạnh mây tuôn, cỏ cây đổ rạp. Một con Hỏa Phượng hư vô nàng cảm hoá ẩn ẩn hiện sau người, hai mắt thượng tiên đỏ đến muốn nhỏ ra máu, khuôn mặt vốn diễm lệ vô song thậm chí có chút vụn vẹo.

“Súc sinh.” Nàng khàn khàn nói, “Còn không chịu ngừng tay?”

“Người cũng triệu hoán hư ảnh Phượng Hoàng ra rồi, hiện ta mà dừng tay để chờ chết sao?” Mặt Mặc Nhiên dưới bóng Hỏa Phượng khổng lồ bị phản chiếu lúc sáng lúc tối, “Người dừng lại trước thì ta sẽ dừng tay!”

“Người —— “

Vũ Dân thượng tiên từ từ bay lên giữa không trung.

“Không có —— “

Nàng nói từng chữ, huyết đồng nhìn chăm chặp Mặc Nhiên.

“Tư cách —— “

“Cùng ta —— “

“Đưa điều kiện!”

Theo tiếng nói của nàng rơi xuống, trong không khí bạo liệt ra một tiếng vang thật lớn, hư ảnh Phượng Hoàng huyết dài, lượn vòng lao xuống hướng Mặc Nhiên!

“Ầm! !”

Lại một tiếng ầm, còn đáng sợ hơn vừa rồi, phảng phất một Thương Long đến nay kết thúc ngủ say, từ chỗ sâu trong lòng đất phá đá mà ra.

Một vệt kim quang và Hỏa Phượng mãnh liệt tấn công, nhắc lên tầng tầng sóng gió dọa người. Vũ Dân bình tĩnh thực lực yếu ớt nhao nhao thét chói tai bị gió bão hất tung trên mặt đất, có trực tiếp miệng phun máu tươi, có bị văng xa vài chục trượng.

Lăng Tiêu Các nhất thời cát bay đá chạy, cuồng phong loạn thành, ốc xá cây trồng chộp mắt san thành bình địa!

Đội khói bụi tản ra, một tấm lưng thon dài quen thuộc xuất hiện giữa không trung, cản trước người Mặc Nhiên.

“Sư, sư tôn... ? !”

Người kia một bộ bạch y như tuyết bay, áo dài lật phật cuộn cuộn trong gió, nghe gọi, khuôn mặt thanh lãnh trong sáng tuần tú có hơi nghiêng đi, một đôi mắt phượng đảo qua Mặc Nhiên quỳ chân trên mặt đất.

Tiếng Sở Văn Ninh trầm lạnh, như nước trong veo trong giếng cổ giữa mùa hạ.

“Có bị thương không?”

Mặc Nhiên mở to hai mắt, nửa ngày cũng phản ứng không kịp, chỉ ngơ ngác há miệng: “.....”

Sở Văn Ninh đánh giá hăn một lần, thấy trên người hăn không có vết thương, liền quay đầu nói với Vũ Dân: “Vừa rồi người, không phải hỏi sư

phụ hân là ai à?”

Y hạ xuống linh lực cường đại dọa người của mình, chậm rãi từ giữa không trung hạ xuống mặt đất.

Y thậm chí chẳng muốn nói nhiều một chữ, chỉ băng lãnh cực ngắn gọn nói: “Tử Sinh Đỉnh Sở Văn Ninh, thỉnh giáo cao chiêu các hạ.”

“Cái..., cái gì?”

Sở Văn Ninh nhú lông mày, mắt như trầm ngọc.

Xem ra nói khách khí thì đám điệu nhân này nghe không vô, vậy thì thật tốt, dù sao sự kiên nhẫn của y đã không còn mấy.

“Ta nói, sư phụ hân là ta.” Dừng một chút, “Người đã thương đồ đệ của ta, được ta cho phép chưa?”

Vũ Dân thượng tiên tuy được tôn làm thượng tiên, nhưng chỉ vì huyết thống cao quý, chênh lệch rất xa tiên nhân chân chính. Dưới một kích này, hư ảnh Phượng Hoàng bị Sở Văn Ninh đánh nát không nói, cánh tay của mình cũng bị Thiên Văn cắt qua. Nàng che lấy vết thương, giữa kẽ tay không ngừng chảy máu đen sền sệt, sắc mặt hết sức khó coi.

“Người, người chỉ là một kẻ phạm nhân, dám làm càn như thế! Còn có, ai cho phép người lén xông vào chốn đào nguyên! Người vào bằng cách nào! !” Nàng có chút điên cuồng, “Người không biết trời cao đất rộng —— “

“Xoát!”

Thiên Văn ứng chiếu mà ra, trực tiếp đánh lên mặt nàng, đánh cho nàng lập tức rách khóe miệng, máu tươi chảy ròng.

“Không biết trời cao đất rộng cái gì?” Sở Văn Ninh cười lạnh, vuốt phẳng tay áo có chút xộc xệch lúc vung dây liễu, sau đó một tay nín vạt áo Mặc Nhiên, kéo hân đứng lên, ánh mắt lại từ đầu đến cuối không hề rời Vũ Dân thượng tiên nửa tắc, “Người thử nói xem, ta không biết trời cao đất rộng cái gì?”

“Người, người người dám làm như vậy, người —— “

“Vì sao ta không dám.” Sở Văn Ninh thản nhiên nhìn nàng một chút, “Ta có gì không dám.” Dừng một chút, y xách Mặc Nhiên qua bên cạnh, “Người nghe đây, người này là của ta, ta mang đi.”

Từ lúc Sở Văn Ninh như thiên thần được phái xuống Mặc Nhiên còn chưa kịp phản ứng trong kinh hãi, liền bị “người này là của ta” đá cho nát bấy.

“Sư... Sư tôn...”

“Ngậm miệng chó của người lại.” Dù Sở Văn Ninh vẫn không có nhiều biểu tình, nhưng Mặc Nhiên lại có thể thấy rõ đáy mắt y lộ ra tức giận, “Thành sự không có bại sự có thừa, gây thêm phiền cho ta.”

Nói rồi một bàn tay chụp sau gáy hắc, mang theo hắc đằng không bay lên, vút qua bên ngoài mấy chục thước, đợi Mặc Nhiên lấy lại tinh thần, hắc và Sở Văn Ninh đã đi tới ngoại ô hoang vắng ở chốn đào nguyên.

“Sư tôn! Sư đệ ta còn ở bên kia —— “

Sở Văn Ninh liếc mắt nhìn hắc, thấy sắc mặt hắc lo lắng, hừ lạnh nói: “Sư đệ? Họ Hạ kia?”

“Đúng đúng đúng, nó còn ở Lăng Tiêu Các, ta phải đi cứu nó...”

Sở Văn Ninh giơ tay lên, cắt ngang hắc: “Ta sớm đã thi chú đưa nó đến nơi của Tuyền Cơ, người không cần lo lắng.”

Nghe y nói như vậy, Mặc Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm, nâng con mắt đen trắng rõ ràng, nhìn qua Sở Văn Ninh: “Sư tôn sao người... lại đến?”

Sở Văn Ninh vốn bị ngoài phòng ồn ào đánh thức, thấy tình huống nguy cấp, liền uống một viên đan dược Tham Lang cho y, tạm thời có thể khôi phục nguyên bản. Nhưng hiện tại y cũng không tiện giải thích với Mặc Nhiên, chỉ lạnh nhạt nói: “Sao ta không thể tới.” Dứt lời nâng đầu ngón tay lên, tụ ra một đóa hải đường vàng.

“Tây Lâu liêm vĩ phồn hoa sấu, nhất dạ xuân phong đáo tiền đường.”

Rủ mi xuống, Sở Văn Ninh nhẹ nhàng thổi nụ hoa hải đường chớm nở, trong chốc lát cốt đóa nở rộ, tràn ngập các loại màu lưu quang. Đầu ngón tay dài nhỏ của Sở Văn Ninh thả ra, thấp giọng nói: “Đi dò xét.”

Hoa hải đường lập tức theo gió bay xa, rất nhanh biến mất giữa núi rừng.

Mặc Nhiên hiểu kỳ nói: “Sư tôn, đây là pháp thuật gì?”

“Phi hoa thuật.”

“Cái gì?”

“Phi hoa thuật.” Vẻ mặt Sở Văn Ninh trang nghiêm, không hề giống đang nói đùa, “Lúc đầu không có tên, người hỏi ta, ta mới đặt.”

Mặc Nhiên: “...”

Người này có lưỡi, cũng không đến nỗi như vậy chứ?

“Chuyện của người, tôn chủ đã nói qua với ta.” Sở Văn Ninh nhìn hải đường bay xa, âm thanh hoàn toàn trầm lãnh như trước đây như khô thạch mỹ ngọc, “Chuyện này với Kim Thành Trì lúc trước cùng một người thủ bút. Trong chốn đào nguyên, chỉ sợ cũng sớm đã bày Trân Lung Kỳ Cục.”

“Làm sao có thể?” Mặc Nhiên giật mình.

Trân Lung Kỳ Cục chính là pháp thuật kiếp trước hắn đã đạt tới đỉnh cao, sau khi Thập Bát xảy ra chuyện, Mặc Nhiên đã thử cảm thấy phải chăng có vết tích của pháp chú này, bởi vì một cấm thuật thường thường nương theo huyết tinh sát phạt, một khi phát động, tất nhiên giết người, cho nên chỉ cần tra xét rõ ràng từ đâu sinh ra oán khí mãnh liệt, liền có thể biết quanh mình phải chăng có người bày ra Trân Lung Kỳ Cục. Nếu như người thần bí kia thật sự sử dụng cấm thuật này lần nữa, trừ phi hắn làm được cực hạn, bằng không Mặc Nhiên không có lý do gì mà không thể cảm thấy.

Thấy Sở Văn Ninh mang theo ánh mắt hoài nghi quét tới, Mặc Nhiên vội vàng giải thích nói: “Con nói...trong chốn đào nguyên này tốt xấu đều là bán tiên, làm sao có thể để người ta tùy tiện thiết hạ cấm thuật mà không biết chút gì.”

Sở Văn Ninh lắc đầu nói: “Lúc ở đây Kim Thành Trì, người thần bí kia điều khiển tất cả Linh thú thượng cổ, dù chiến lực của Linh thú thượng cổ không thể đánh đồng với Thần Thú, nhưng không thua tán tiên bao nhiêu. Lúc đó hắn đã có thể khống chế Kim Thành Trì, hiện tại vô cùng có khả năng lập lại chiêu cũ ở chốn đào nguyên.”

“Vậy à...”

“Ừm.”

Mặc Nhiên ngẩng đầu, có chút ngượng ngùng cười một tiếng, lộ ra lúm đồng tiền thật sâu: “Sư tôn, không thua bao nhiêu là ý gì?”

Sở Văn Ninh: “.....”

[Husky] Chương 76: Bốn toạ gặp lại kẻ kia

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Từ trước đến nay Sở Văn Ninh không phải kiểu sư phụ thích dẫn dắt người ta từng bước, Mặc Nhiên cũng không phải trẻ con năm sáu tuổi vỡ lòng, hay hỏi chuyện này, Sở Văn Ninh căn bản không thèm để ý hãnh, đôi mắt lạnh lùng không nói.

Hoa hải đường y ném đi sử dụng Tật Phong Chú, rất nhanh dò xét toàn bộ chốn đào nguyên một phen. Không lâu, một phù chú kim sắc từ trên trời giáng xuống, rơi trong tay y.

“Vực sâu Thủy Tổ?”

Vực sâu Thủy Tổ chính là nơi mỗi ngày đều có nộ kiều thoát ra, tu sĩ vội vàng đi nhổ lông. Lúc trước Vũ Dân nói, vực sâu dưới mặt đất kia là xích diễm chân hỏa vô tận, xưa nay trừ những nộ kiều sinh hoạt trong đó ra, vô luận ai trượt chân rơi xuống, đều sẽ bị nung đến nổi ngay cả cặn cũng không còn.

Sở Văn Ninh tạo một tầng kết giới trên người mình và Mặc Nhiên, ẩn nấp tung tích, không cho Vũ Dân cảm thấy.

Hai người đến vực sâu Thủy Tổ, thấy bên trong sâu không thấy đáy, lộ ra hồng quang quỷ quyết, trên vách đá lít nha lít nhít hàng ngàn hàng vạn dị điều, lúc này những chim thú đều đang ngủ say, từng con vùi đầu vào cánh, nhìn từ xa thành vô số điểm nhỏ dày đặc .

Theo suy nghĩ của Sở Văn Ninh, nếu Trân Lung Kỳ Cục thiết kế trong vực sâu, như vậy liệt hỏa gì đó mà Vũ Dân nói, cái gì mà rơi vào liền sẽ bị thiêu đến tro cũng không thừa, tất cả đều là tự biên.

“Nhưng làm sao xác định lửa ở phía dưới sẽ không thiêu chết người?” Mặc Nhiên nhìn chăm chăm u quang ẩn dưới đáy, lẩm bẩm nói, “Thấy thế nào cũng giống như thật.”

“Trước tiên ném thứ gì xuống dưới.”

“Vậy con đi bắt thỏ.”

“Không cần.” Sở Văn Ninh đứng dậy bay đi, bạch y phấp phới giữa rừng đào xa xa, không cần lâu, y tựa như trích tiên cửu thiên phiêu nhiên về chỗ cũ, trong tay nhiều nhất một nhánh đào.

Mặc Nhiên đã hiểu, hoa đào tất nhiên càng yếu ớt hơn thỏ, nếu hoa đào có thể chịu đựng được cái gọi là “liệt điểm”, người sống đi vào hiển nhiên không có chút nguy hiểm.

Đầu ngón tay Sở Văn Ninh mơn trớn nhánh đào, mặc niệm chú quyết, yếu đào nháy mắt bị một tầng lam quang nhu hòa sáng rực bao phủ, y chỉ vực sâu, thấp giọng nói: “Đi đi.”

Hoa đào chậm rãi bay xuống, một thước, hai thước, mười thước, trăm thước.

Bóng dáng nhánh hoa sớm đã không nhìn thấy, nhưng Sở Văn Ninh thi pháp chú có thể để y cảm giác được tình hình của hoa đào, hai mắt y đóng lại, một lát sau, lông mi rào rạt lần nữa nâng đôi mắt lên.

“Hoa đào không sao, có thể.”

Sở Văn Ninh đã chắc chắn như thế, không có gì có thể nói, Mặc Nhiên lập tức cùng y phi thân lướt xuống vực sâu Thủy Tổ, thân pháp hai người đều không kém, mười phần thuận lợi một đường đi tới tận cùng dưới đáy. Khi nhìn rõ quang cảnh dưới đáy vực sâu lớn, cho dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, Mặc Nhiên vẫn cảm thấy một trận ác hàn.

Hắn biết hồng quang trong vực sâu đến tận cùng là cái gì.

Chỉ thấy trong vực sâu lớn, đặt mấy ngàn giá gỗ dày đặc, trên đầu mỗi giá gỗ đều treo một Vũ Dân, những Vũ Dân đó toàn thân xích lửa, thân hình mỹ lệ, máu me đầm đìa. Trong miệng mỗi người họ đều ngậm một trì quả tản ra hồng quang chói mắt. Mấy ngàn đạo hồng quang hội tụ một chỗ, từ trên nhìn xuống, rất dễ dàng tin dưới đáy vực sâu chính là xích điểm chân hỏa.

Sắc mặt Sở Văn Ninh rất khó coi, y nghe nhiều biết rộng, tất nhiên biết loại trái cây màu đỏ này là trái cấm mà người người Tu Chân Giới nghe đến đã biến sắc, người sắp chết ngâm nó trong miệng, có thể kéo dài một hơi cuối cùng ba trăm sáu mươi lăm ngày.

Nói cách khác, người rõ ràng có thể giải thoát, lại phải trải qua cái chết cực kỳ dài, nguyên bản trái tim chớp mắt sẽ ngừng, lại biến thành tra tấn không ngừng không nghỉ, là lãng phí.

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm rừng Vũ Dân tầng tầng lớp lớp, lẩm bẩm nói: “... Tỏa Hồn Trận.”

Lấy vật sống làm nhân trụ, đem oán khí cấm khốn bên trong, cho dù Trần Lung Kỳ Cục vây hàng ngàn hàng vạn tử hồn linh, chút xíu khí tức cũng không rò rỉ ra ngoài!

Khó trách hẳn dò xét đủ kiểu, mà ngay cả chút xíu oán khí của cấm thuật Trần Lung Kỳ Cục cũng không cảm thấy được.

Mặc Nhiên không khỏi càng thêm run sợ, hẳn đang nghĩ, Câu Trần giả ở Kim Thành Trì lúc trước, và hắc thủ sau màn ở chốn đào nguyên là cùng một người sao?

Từ Kim Thành Trì, Câu Trần giả vẹn vẹn có thể sử dụng Trần Lung Kỳ Cục đơn giản điều khiển đầy nước tinh mịn, hẳn là chỉ học được chút da lông mà thôi, nhưng lần này ở chốn đào nguyên trải rộng Vũ Dân giả, trừ đầu não vụng về, tình trí không cao, không khác bản tôn chút nào, thậm chí còn có thể thi triển pháp thuật của Vũ Dân, tiêu chuẩn cấm thuật này hoàn toàn có thể xưng trung thượng lưu, chẳng lẽ Câu Trần giả đã tinh tiến tấn mãnh (*nhANH chóng NHƯNG mãnh liệt*) như thế?

Sở Văn Ninh đi vào giữa Tỏa Hồn Trận, nơi đó cấm một trụ đá mài bằng tinh thạch.

Trên trụ đá cũng trói chặt một Vũ Dân, chỉ là Vũ Dân đã chết, miệng nàng ngậm trĩ quả sớm đã héo, thân thể cũng bắt đầu hư thối. Nhưng từ phương bào vàng nàng khoác trên người, còn có chú ấn hiện lên mi tâm nàng, có thể thấy được thân phận nàng lúc trước.

“Đây là...”

Mặc Nhiên cả kinh nói: “Đây mới là Vũ Dân thượng tiên thực sự!”

“Không sai.” Sở Văn Ninh nhìn qua nhân trụ trận khó nói hết, môi mỏng khẽ mở, “Vũ Dân bị bắt tới làm Tỏa Hồn Trận không có một nghìn cũng có tám trăm, nếu Vũ Dân thượng tiên còn sống, nào có thể chịu đựng huyết hải thâm cừu như thế. Huống chi thượng tiên vừa mới giao thủ cùng ta ngoài kia, cảm thấy thực lực của nàng không bằng Quỷ Ti Nghi ở trấn Thái Diệp. Nếu ta không đoán sai... Chỉ sợ Vũ Dân chốn đào nguyên đã sớm bị diệt tộc, bên ngoài đều là những thi thể bị Trần Lung Kỳ Cục khống chế.”

“!” Quả là thế! Suy nghĩ của Sở Văn Ninh và hẳn không mưu mà hợp! Mặc Nhiên dưới sự kinh hãi, quay người muốn trở về. Tay áo Sở Văn Ninh vung lên, ngăn cản hẳn.

“Người đi đâu vậy?”

“Ta muốn nói chuyện này cho bá phụ bọn họ, nếu là như vậy, thì quá nguy hiểm.”

“Chớ có hành động thiếu suy nghĩ.” Sở Văn Ninh lắc đầu, “Bây giờ người trong tối, ta ngoài sáng. Tu sĩ trong chốn hoa nguyên rất nhiều, chúng ta lại không biết người sau lưng đến cùng là ai, tùy tiện làm vậy sẽ chỉ làm tình hình trở nên càng khó giải quyết.”

“Hi hi. Đã lâu không gặp, Sở tông sư vẫn cẩn thận như vậy nha.”

Một tiếng cười khẽ mang theo vài tia hoạt bát, từ giữa không trung truyền đến, lại như sấm sét nổ vang ở vực sâu Thủy Tổ. Hai người biến sắc ngẩng đầu, một đứa bé Vũ Dân máu thịt be bét hai chân đứng dựa, ngồi trên một nhánh cây nhô ra ở vách đá. Thấy bọn họ quay đầu, đứa bé đã chết nghiêng đầu qua, một đôi mắt chảy ra huyết lệ xoay chuyển vài vòng, khóe miệng lộ ra nụ cười rục rờ.

Mặc Nhiên cả kinh nói: “Trần Lung Kỳ Cục!”

Sở Văn Ninh thầm mắng một tiếng, âm trầm nói: “Lại là một viên bạch tử.”

“Hi hi hi, đúng thế, chính là một viên bạch tử.” Đứa bé Vũ Dân hẳn nhiên vỗ tay nói, “Bằng không các người cho là ta sẽ dùng chân thân ở chỗ này sao? Ta không ngốc.”

Mặc Nhiên nói: “Người quả nhiên chính là Câu Trần giả ở Kim Thành Trì kia! Người cái tên điên này, người đến cùng muốn làm cái gì?”

“Hi hi, người là cái gì, chỉ là một tiểu tu trúc cơ, cũng xứng chất vấn ta? Gọi sư phụ người đến hỏi.”

“Người ——!”

Sở Văn Ninh vung khê tay áo, duỗi ngón tay thon dài ra, ấn xuống đỉnh đầu tức giận đến bốc khói của Mặc Nhiên. Giương mi mắt, y lạnh giọng hỏi: “Các hạ tính toán, đến cùng như thế nào?”

Vũ Dân đứng đưa hai chân, rõ ràng đã là người chết, vì nhận cấm thuật điều khiển, giống như con rối bị giật dây không ngừng làm ra đủ loại trò.

“Ta mưu nha, kỳ thật cũng không phải chuyện lớn gì.”

Thanh âm của Sở Văn Ninh lạnh hơn: “Vậy vì sao các hạ ba phen mấy bận muốn lấy mạng đồ nhi ta?”

“Mặc dù không phải chuyện lớn gì, nhưng trùng hợp muốn Linh hạch của tiểu đồ đệ người để hoàn thành nha.” Đứa cười híp mắt nói, “Ngàn quái vạn quái, trách Linh hạch của hãn kỳ giai. Thậm chí tốt hơn tông sư người nhiều. Ở Kim Thành Trì ta liền biết, hãn là Mộc linh tinh hoa tuyệt diệu, nếu không phải như thế, chỉ sợ ta vừa ý vẫn là tông sư người đây.”

Hắn nói bóng mờ, tiếng nói non nớt như thế, trong ngôn ngữ lại là giọng điệu trưởng thành, không khỏi khiến Mặc Nhiên rất buồn nôn, cả giận nói: “Nếu ta đồ tám đời vận xui bị người bắt được, con mẹ nó lập tức tự bạo Linh hạch, người nghĩ cũng đừng mong đụng vào ta!”

“Ta cũng không mong đụng vào người nha.” Đứa nhỏ vẫn dùng giọng điệu ngọt ngào tức chết người, “Ta cũng là bất đắc dĩ mới đuổi theo người. Nam tử thế gian đều yêu mỹ nhân, sư tôn người dễ nhìn hơn người, ta càng thích đụng hãn hơn.”

“Người! ! !” Mặc Nhiên cúi muốn phát nổ, “Người đến mặt cũng không dám lộ, cả ngày cầm bạch tử làm con rối, người cũng xứng đụng sư tôn ta?”

Nhưng đứa nhỏ kia lờm hẩn một cái, tựa hồ lười đáp lại hắn, quay đầu nhìn chăm chú về phía Sở Văn Ninh:

“Sở tông sư, lúc trước ở Kim Thành Trì, ta khuyên tông sư chớ có tiếp tục truy tra. Nhưng tông sư khăng khăng không nghe, khiến ta thật đau lòng.”

“Ta đã biết chuyện này, dù các hạ không còn hạ thủ với Mặc Nhiên, ta cũng sẽ tra tới cùng, quyết không nhân nhượng.”

“Phụt, biết người sẽ nói như vậy.” Tiểu hài trầm mặc một hồi, cười nói, “Sao những đại tông sư các người, đều toàn căn cân như vậy? ... Được, Sở tông sư không nghe khuyên bảo, vậy chờ xem đi, kỳ thật ta cũng muốn xem Thiên Vấn của người lợi hại, hay cấm thuật của ta cường hãn.”

Sở Văn Ninh đứng thẳng mày kiếm, âm trầm nói: “Các hạ toan tính, thật sự nhất định phải lạm sát kẻ vô tội đến như vậy sao?”

“Người trong thiên hạ đều như cây câu quất Hoài Nam.”

“Ý gì?”

“Chua nha.” Đứa nhỏ cười khanh khách lên, “Chua chết đi được, những kẻ chết nát này, từng kẻ chua vô cùng, khiến ta chán ghét, hận không thể bóp dẹp, đập nát tất cả.”

Mặc Nhiên: “.....”

Trong thanh âm của Sở Văn Ninh tràn đầy sát khí: “Các hạ thật sự, không thuốc nào cứu được.”

“Tông sư cảm thấy ta không thuốc nào cứu được, ta cảm thấy tông sư không cách nào trị được. Đạo nghĩa vốn khác biệt, làm gì xoắn xuýt.” Đứa bé gật gù đắc ý nói, “Xem như tông sư đánh cùng ta một ván cờ, một ván Kim Thành Trì tính người thắng, ván ở chốn đào nguyên, tông sư đã tìm được vực sâu Thủy Tổ, gặp được bạch tử ta, ta cũng hết cách, không chiếm được tiểu đồ đệ bên cạnh người, tất nhiên vẫn tính người thắng.”

Hắn dừng một chút, con mắt bỗng híp lại, rõ ràng đang cười, lại chảy ra nhiều máu.

“Có điều, người phải bảo vệ hắn cẩn thận, ta cũng muốn nhìn xem, tông sư có thể bảo hộ hắn nhất thời, nhưng có thể bảo hộ hắn cả đời hay không.”

“...”

“Về phần bí mật dưới vực sâu Thủy Tổ, hai vị tốt nhất không nên để lộ ra.” Đứa bé nói, chẳng biết lúc nào đầu ngón tay vờ ra một cánh chim vàng đỏ giao nhau.

Mặc Nhiên ngạc nhiên nói: “Đây là kim vũ dùng làm tiền tệ của chốn đào nguyên?”

“Không sai.” Hắc mím cười nói, “Loại kim vũ này đã rải khắp chốn đào nguyên, nếu hai vị giữ bí mật, tự động rời đi. Trong đào nguyên các vị có thể bình yên vô sự, nhưng nếu hai vị không ngoan, muốn công khai hành tung của ta, những oán khí của Vũ Dân trên lông vũ, dù không thể lấy mệnh những tu sĩ, nhưng cũng có thể phá mất hơn phân nửa tu vi bọn chúng.”

Mặc Nhiên tức giận nói: “Ngay từ đầu ngươi đã tính kế kỹ rồi? !”

“Nếu không thì sao?” Đứa bé ngạc nhiên nói, “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ai cũng ngu xuẩn thô bạo như ngươi?”

Mặc Nhiên: “...”

Thật, thật tức chết hắc! ! Hắc thừa nhận hắc làm chuyện không quá vòng vo, cũng không hiểu nhiều đạo lý tính toán tiến lui như vậy, nhưng bị tiểu súc sinh đường hoàng nói ra như thế, hắc rất muốn gọi Gặp Quý ra đánh vào mặt súc sinh kia, để cho đối phương mở mang kiến thức cái gì gọi là ngu xuẩn thô bạo chân chính.

“Sở tông sư, nói và không nói, trong lòng ngươi hắc rất rõ ràng. Coi như bọn chúng biết chân tướng, nhưng đến lúc đó tổn hao nhiều tu vi, chỉ sợ cũng sẽ không cảm kích Sở tông sư trừ ma vệ đạo.”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Ngươi mới vừa nghe trộm được, hiện tại ta không có ý định quấy nhiễu bọn họ.”

“Hiện tại? Ha ha, xem ra tông sư dự định sau này nói, nhưng mà, sau này nói cũng vô dụng nha.” Tiểu hài tử cười hì hì nói, “Chờ nhóm tu sĩ đi, chốn đào nguyên sẽ như Kim Thành Trì bị ta triệt để hủy diệt. Đến lúc đó không có chứng cứ, ngươi xem ai tin ngươi.”

Ánh mắt Sở Văn Ninh lạnh buốt: “Các hạ hành động như thế, có mặt mũi gì, nói Mặc Nhiên thô bạo ngu muội.”

Đứa bé kia không thèm để ý Sở Văn Ninh lạnh lùng chế giễu, đứng dậy xoay mấy vòng, dưới chân bỗng hiện ra hỏa diễm, chậm rãi đốt cháy da thịt cốt nhục.

“Đợi ngươi bắt được ta, rồi nói với ta câu này đi. Sở tông sư, ta kính ngươi là quân tử, hôm nay nhắc ngươi một câu cuối cùng, đừng có nhúng tay vào, nếu ngươi không nghe nha, chúng ta... dù sao vẫn là sẽ tạm biệt...”

Oàng một tiếng, hỏa diễm bỗng dưng không bạo liệt.

Đứa bé Vũ Dân dùng làm con rối bị thiêu tẫn, một quân cờ trắng sáng long lanh từ trên trời rơi xuống, lăn hai lần trên mặt đất, dừng lại.

Tĩnh mạch hồi lâu.

“...” Mặc Nhiên biết người thần bí sau màn nói không giả, nhưng thực sự không cam tâm, hỏi, “Sư tôn, thật sự đi như vậy sao? Không có chủ ý khác?”

“Cẩn thận làm đầu, trước tiên rời khỏi chốn đào nguyên.” Sắc mặt Sở Văn Ninh cũng khó nhìn, uất thầm nói, “Người kia đã tốn tâm cơ làm Tỏa Hồn Trận, chính là không cho người khác dò xét ra hắn đang thao túng Trân Lung Kỳ Cục, chí ít có thể nói rõ hắn tạm thời không muốn đem chuyện huyền ảo cho mọi người đều biết. Tôn chủ bên kia ta sẽ truyền âm với hắn, để hắn nghĩ cách đưa Tiết Mông và Sư Muội mau rời khỏi, không nên đánh rần động cỏ. Còn người...”

Sở Văn Ninh dừng một chút, tiếp tục nói: “Hai sự kiện Kim Thành Trì và chốn đào nguyên, hắn đều hướng về phía người. Lần này hắn thiết kế vu oan người, chính là hi vọng có thể khiến người lâm vào tứ cố vô thân. Chuyện này người tạm thời không cần phải để ý đến, tôn chủ đứng đầu một phái, để hắn ra mặt điều giải không thể tốt hơn.”

“Vậy ta có thể làm gì?” Mặc Nhiên nói, “Cũng không thể giao chuyện cho người khác, mình thì không làm gì.”

“Lúc này người khoe năng lực gì hả? Người thần bí kia mục đích rất rõ ràng, sau khi thần mộc ở Kim Thành Trì đổ rạp, hắn một mực tìm kiếm tinh hoa linh thể để thay thế. Người là Mộc linh tinh hoa, thích hợp nhất, nhưng nếu không chiếm được người, hắn cũng sẽ lùi lại mà cầu việc khác, đi tìm linh thể thượng phẩm khác thay thế.” Sở Văn Ninh dừng một chút, nói, “Nếu như bị hắn tìm được, chỉ sợ sẽ có một trận gió tanh mưa máu, cần phải ngăn cản hắn.”

“Nói thì nói không sai, nhưng sư tôn, tinh hoa linh thể cũng không phải dễ dàng bị tìm thấy như vậy, xem như hắn muốn tìm người thay thế, cũng nhất định phải...”

Mặc Nhiên nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen như lụa mềm tròng Sở Văn Ninh, hồi lâu nói: “Tiểu súc sinh kia muốn tìm ai là tinh hoa linh thể, phải đến dò xét từng môn phái, mà tu sĩ sẽ không vô cớ phóng thích linh căn của mình, chỉ có lúc đang chọn vũ khí hoặc luyện tinh thạch, mới có thể dùng linh căn tiến hành cảm giác. Cho nên cách nghiệm linh thể đơn giản nhất chính là chào hàng vũ khí cùng linh thạch. Chúng ta chỉ cần quan sát các cửa hàng vũ khí trước đại sơn gần đây, có thể phát hiện tung tích của súc sinh kia.”

Sau khi nói xong, hắn thấy Sở Văn Ninh như có điều suy nghĩ nhìn mình chằm chằm, không khỏi chột dạ.

“Ây... Ta đoán thôi.”

“Người đoán không sai.” Sở Văn Ninh chậm rãi nói, một lát sau, đột nhiên cảm thấy hắn biết hơi nhiều, thế là nheo mắt lại hỏi, “Mặc Nhiên. Có phải người có gì giấu diếm ta hay không?”

“Ta, ta có thể có gì giấu diếm sư tôn.” Tuy nói như vậy, nhưng lưng Mặc Nhiên đã dựng đứng lông tơ, chỉ cảm thấy đôi con ngươi u nhạt như lưu ly của Sở Văn Ninh, tựa hồ cách lớp da mình trọng sinh, khóa lại linh hồn chân thực cuộn mình bên trong.

May mà Sở Văn Ninh yên tĩnh một lát, liền không nói gì nữa.

Y nhàn nhạt buông tầm mắt xuống, trầm giọng nói: “Ngày hôm nay, người và ta đi ám tra các đại môn phái. Tạm không trở về Tử Sinh Đỉnh.”

[Husky] Chương 77: Bốn toạ rất khó xử

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Sau khi Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên rời chốn đào nguyên, bốn phía tìm hiểu phiên chợ của môn phái lớn nhỏ khi nào mở, đuổi đến mấy ngày đường, buổi tối hôm nay, bọn hắn dừng chân trong khách điểm ở một trấn nhỏ.

Ra khỏi đào nguyên, thật vất vả mới nghỉ ngơi, Mặc Nhiên đã sớm về phòng của mình, Sở Văn Ninh ngồi trước bàn, ánh nến sáng rõ, dưới vầng sáng màu vàng ấm áp cẩn thận đánh giá bình sứ trong tay.

Trong bình sứ bạch ngọc, chứa hơn ba mươi đan hoàn tươi sáng kim quang. May mà lúc Tuyền Cơ tới, mang bình thuốc này cho y, nếu không y thật sự không biết nên lấy thân phận gì ở cùng Mặc Nhiên.

“Đây là thuốc Tham Lang mới luyện, có chừng ba mươi viên.” Lúc trong sơn động ở đào nguyên, Tuyền Cơ đã nói với Sở Văn Ninh như thế này, “Hắn tìm đọc điển tịch, sửa chút phối liệu. Một viên có thể giúp người khôi phục thân thể bình thường bảy ngày, bình thuốc này đủ cho người dùng lâu, cầm đi.”

“Thay ta cảm ơn Tham Lang.”

“Không cần phải cảm ơn.” Tuyền Cơ xua tay cười nói, “Ta thấy mặt Tham Lang cực kỳ nghiêm túc, không cho phép trong lòng tò mò tình trạng bệnh của người. Đúng rồi, hắn bảo ta căn dặn người một câu, đan dược này dược tính vẫn chưa ổn định, chớ có đại hỉ đại bi, bằng không dễ dàng mất đi hiệu lực, nhớ cho kỹ.”

Sở Văn Ninh đang xuất thần nghĩ đến lời nói của Tuyên Cơ, chợt nghe thấy cửa khách điểm bị gõ vang, lập tức thu lại bình sử, dập tắt huân hương trong lò đốt sứ men xanh, lúc này mới chậm rãi nói: “Vào đi.”

Mặc Nhiên vừa tắm rửa xong, khoác một kiện áo choàng tắm, lau sạch tóc đen dài tiến vào phòng Sở Văn Ninh.

“...” Sở Văn Ninh tăng hắng một cái, may mà trên mặt vẫn nhàn nhạt, “Làm sao vậy?”

“Phòng của con không tốt, con không thích. Sư tôn, đêm nay con có thể chấp vá ngủ dưới đất ở phòng người không?”

Thấy ngôn từ của Mặc Nhiên mập mờ, Sở Văn Ninh lại không ngốc, tất nhiên cảm giác được kỳ quặc, hỏi: “Có cái gì không thích?”

“Dù, dù sao chính là... chính là không tốt.” Nói rồi len lén liếc Sở Văn Ninh một chút, lâu bầu nói, “Cách âm quá kém.”

Bản tính Sở Văn Ninh cao khiết đã quen, cau mày không rõ Mặc Nhiên chỉ cái gì. Y choàng ngoài bào, chân trần đi vào gian phòng của Mặc Nhiên, Mặc Nhiên không có cách nào ngăn cản, đành phải đi theo phía sau y.

“Tuy hơi đơn sơ, nhưng cũng không đến nỗi không cách nào ngủ yên.” Sở Văn Ninh đứng trong phòng nhìn một vòng, như quả trách nói, “Sao người lại yếu ớt thế rồi?”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe thấy căn phòng cách một bức tường truyền đến một tiếng va đập mãnh liệt, tựa hồ có cái gì rất nặng rơi xuống đất.

Mặc Nhiên thực sự không có mặt mũi nghe, thừa dịp chuyện chưa hỏng bét hơn, tiến lên giữ chặt tay áo Sở Văn Ninh nói: “Sư tôn, chúng ta vẫn nhanh đi thôi.”

Sở Văn Ninh nhíu lông mày: “Người làm sao vậy? Có gì không ổn hả?”

Mặc Nhiên há to miệng, nhưng không đợi hăn chỉnh lý tìm từ, lại nghe thấy sát vách truyền tới một trận cười yêu kiều: “Thường công tử thật đáng ghét, thật biết bắt nạt người ta, ừm a, đừng, đừng như vậy... A!”

“Hi hi, bảo bối, mẫu đơn trên ngực người thật xinh đẹp, để ta ngửi xem có phải là có mùi thơm không.”

Bức tường quả thật rất mỏng manh, tiếng quần áo cọ xát bên kia có thể nghe rõ ràng. Tiếng nam nhân thô dạt thờ dốc cùng tiếng nữ tử rên ngọt

ngào hỗn tạp một chỗ, quả thực khó nghe.

Ban đầu Sở Văn Ninh cứ nhiên nghe không hiểu, một lát sau mới phản ứng được, đôi mắt đẹp bỗng mở to, ngay sau đó mặt y nhanh hơn chuyển từ trắng sang đỏ, từ đỏ biến xanh, cuối cùng xanh mặt mắng câu: “Không biết liêm sỉ!” Phẫn nộ phát tay áo rời đi.

“Phụt.”

Mặc Nhiên nhìn không được, trầm thấp cười ra tiếng phía sau y. May mà Sở Văn Ninh hết sức khó xử, đi đường cũng cùng tay cùng chân, không có nghe thấy Mặc Nhiên chế giễu.

Đợi trở về phòng, y yên lặng uống hết một chén trà, mới miễn cưỡng có thể trấn định, nhẹ gạt đầu với Mặc Nhiên: “Ô ngôn uế ngữ như thế xác thực bất lợi với tu hành, đêm nay người ở lại chỗ ta đi.”

“Nha.” Kỳ thật ở chốn đào nguyên đột nhiên nhìn thấy Sở Văn Ninh xuất hiện, với lại đối phương không chút nào nghi ngờ hấn, còn che chở hấn đủ kiểu, Mặc Nhiên ngạc nhiên, lúc này dàn xếp lại, tâm tình không khỏi thực tốt, gương mặt sư tôn thanh lãnh dưới ánh nến tựa hồ lộ ra rất đáng yêu.

Mặc Nhiên cong mắt, ngồi xếp bằng trên mặt đất, chống cằm ngửa đầu nhìn Sở Văn Ninh.

“... Người nhìn cái gì?”

“Đã lâu không thấy sư tôn. Muốn nhìn nhiều.” Tiếng nói thiếu niên mang theo ý cười nhẹ nhàng, ánh mắt cũng ấm áp.

Cẩn thận nhìn, Sở Văn Ninh...dáng dấp thật sự rất giống Hạ sư đệ.

Sở Văn Ninh trừng hấn: “Có sức nhìn ta, không bằng đi lau tóc của người đi, ướt sũng làm sao đi ngủ.”

“Khăn mặt quên ở sát vách nha.” Mặc Nhiên cười nói, “Sư tôn giúp con một chút đi?”

“...”

Trước kia có lần Tiết Mông bị thương, cánh tay rất lâu không nhấc lên nổi, đoạn thời gian đó, đều là sư tôn giúp cậu lau đầu, sư tôn lau tóc rất nhanh, bởi vì y có thể khống chế linh lực rất tốt, cầm khăn trong tay nhanh chóng sấy khô.

Tròng mắt Sở Văn Ninh nhìn tay chân Mặc Nhiên đều đầy đủ, hừ lạnh nói: “Không bệnh không đau, vì sao ta phải giúp người?”

Nhưng vẫn vậy tay gọi hần đến.

Ban đêm ánh nến ấm áp, chiếu lên khuôn mặt tuổi trẻ vô cùng tuần mỹ của Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên ngồi trên giường, trọng sinh đã gần một năm, vóc dáng thiếu niên, mấy tháng nay, bất tri bất giác hần đã cao lớn rất nhiều, lúc này đã cao không chênh lệch Sở Văn Ninh mấy.

Cao như vậy, để Sở Văn Ninh giúp hần lau tóc cũng không tiện, thế là Mặc Nhiên chống hai tay ra sau, thấp thấp cơ thể, Sở Văn Ninh đứng bên giường một mặt không kiên nhẫn lau mái tóc dài của hần.

Mặc Nhiên hài lòng ngáp một cái, nheo mắt hưởng thụ an bình khó được này.

Ngoài cửa sổ chợt có tiếng ếch kêu.

“Sư tôn.”

“Ừm.”

“Người biết không, con ở trong huyện cảnh của Vũ Dân, về Lâm An hai trăm năm trước, gặp được một người tên Sở Tuân.”

Động tác lau không ngừng: “Làm sao ta biết.”

Mặc Nhiên xoa mũi nở nụ cười: “Dáng dấp của hần rất giống người.”

“... Thiên hạ nhiều người có dung mạo giống nhau, có gì đáng kinh ngạc.”

“Không phải.” Mặc Nhiên chân thành nói, “Hần và người không khác lắm như từ một khuôn đúc ra ấy, sư tôn, người nói xem hần có phải tổ tiên của người không?”

Sở Văn Ninh thản nhiên nói: “Cũng có thể. Nhưng mà, đây là chuyện hơn hai trăm năm trước, không ai nói chắc chắn.”

“Hần còn có con trai.” Mặc Nhiên lẩm bẩm nói, “Dáng dấp cũng giống Hạ sư đệ, con cảm thấy chuyện này quá khéo, sư tôn, người nói xem Hạ sư đệ có phải thân thích thất lạc của người không?”

“Ta không có người thân.”

“Nói là thất lạc mà...” Mặc Nhiên thầm nói, hần dựa rất gần Sở Văn Ninh, có thể ngửi thấy hương thơm hải đường nhàn nhạt khiến người an tâm.

Thật tốt, cho đời trước hay đời này, khí tức trên người Sở Văn Ninh với hân mà nói tựa hồ luôn có tác dụng yên ổn tâm trí, kiếp trước hân trở về trong gió tanh mưa máu, chỉ có vùi mặt vào cổ sư tôn, mới có thể kiếm được chút thời khắc để thở trong nhân thế.

Kể cả hân có nguyện ý thừa nhận hay không, hân đã nghiệm khí tức của Sở Văn Ninh, bỏ cũng bỏ không được.

Hân nhắm mắt lại, trong yên tĩnh quen thuộc, dần dần thả thần thức, có chút không biết chiều nay chiều nào.

Đời trước, Điện Vu Sơn trống trải không người, hân giết người trở về, toàn thân ngấm mưa, rõ ràng nghiệp chướng nặng nề như thế, trái lại như chó bị vứt bỏ ướt sũng không nhà để về.

Khi đó hân an vị ôm eo Sở Văn Ninh, chôn mặt vào eo đối phương, một lần một lần muốn Sở Văn Ninh vuốt ve tóc hân, chỉ có vậy mới có thể miễn cưỡng trấn trụ nội tâm điên cuồng của hân.

Những mộng cũ rõ ràng đều đã qua, chuyện cũ như biển.

Nhưng nhắm mắt lại, như mới hôm qua.

Sở Văn Ninh thấy gia hỏa này không nói nữa, rũ tầm mắt xuống, nhìn thấy gương mặt trầm tĩnh trong ánh nến mờ nhạt.

Mặc dù hai đầu lông mày vẫn có chút xanh thẫm non nớt, chưa thoát tính trẻ con, nhưng ngũ quan đã nảy nở, có thể nhìn thấy hình dáng anh tuấn rõ ràng. Tựa như giữa trời quang mây tạnh mơ hồ hiển lộ nụ hoa, mang theo tươi mới và tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi.

Tay Sở Văn Ninh có chút dừng lại, nhịp tim tựa hồ đập nhanh một chút.

Ma xui quỷ khiến, y nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Mặc Nhiên.”

“Ừm...”

Mặc Nhiên xuất thần hàm hồ đáp lại, tựa hồ có chút mỏi mệt, mặt dán tới, giống như đời trước tựa vào bên hông Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh: “...”

Thịch. Thịch. Thịch.

Nhịp tim dày đặc như tiếng trống trên sa trường, chấn động khiến y có chút đầu vág mắt hoa.

Sở Văn Ninh mím môi, không biết nên thế nào cho phải, đành phải tiếp tục lau tóc Mặc Nhiên, sấy khô hơi nước cuối cùng một chút.

Cứ như vậy qua hồi lâu, y ném khăn mặt đi, thuận tay vuốt mấy sợi lộn xộn trên trán Mặc Nhiên, trầm giọng nói: “Được rồi. Đi ngủ đi.”

Mặc Nhiên mở to mắt, con ngươi đen tím hoảng hốt chốc lát, sau đó mới dần dần thanh minh.

Hắn rốt cục lấy lại tinh thần, nhớ tới vừa rồi mình lại có thể theo thói quen dựa vào eo Sở Văn Ninh, mà Sở Văn Ninh cũng không đẩy hắn ra, không khỏi kinh ngạc, dánh vể ngây ngốc mở to hai mắt, rất giống một con chó ngốc.

Sở Văn Ninh vốn còn có chút không tự nhiên, thấy hắn như vậy, ngược lại nhin cười không được.

Mặc Nhiên thấy y đang cười, mặc dù nụ cười nhạt nhẽo, nhưng thiệt sự đang cười, con mắt càng tròn xoe, hắn ngồi thẳng người, đầu tóc có vẻ hơi rối bời, rất chân thành nói: “Sư tôn, trên người của người có một mùi thơm, rất dễ chịu.”

“...”

Dừng một chút, hắn bỗng nhíu mày, tựa hồ đang cố gắng hồi tưởng đến gì đó, sau đó hắn nghĩ ra, vẻ mặt liền có chút ngạc nhiên, lẩm bẩm nói: “Thật kỳ quái, trên người Hạ Tư Nghịch...sao cũng có mùi này?”

Sắc mặt Sở Văn Ninh bỗng biến đổi.

Không đợi Mặc Nhiên kịp phản ứng, y ném khăn mặt lên đầu Mặc Nhiên, trực tiếp vứt người xuống giường, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta mệt, cút xuống ngủ đi.”

Mặc Nhiên thành linh bị ném tay chân chống lên trời, nằm trên mặt đất sừng sốt nửa ngày, mới trở mình ngồi dậy, xoa mũi, cũng không tức giận, ngoan ngoãn đứng dậy ngủ dưới đất.

[Husky] Chương 78: Sự tôn của bốn toạ gặp ác mộng

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Tối hôm nay, Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên ở chung một phòng, Mặc Nhiên không tim không phổi, nằm trên đất rất nhanh ngủ thiếp đi, Sở Văn Ninh thì không khỏi mơ hồ, lăn qua lăn lại thật lâu, mới miễn cưỡng ngủ được.

Tâm mắt nhắm lại, bên tai như có tiếng rít của gió lớn tuyết thổi.

Sở Văn Ninh mở mắt, phát hiện mình đang quỳ trên đất tuyết.

... Mơng?

Nhưng tại sao lại chân thật như vậy, giống như mình đã trải qua vào một thời gian nào đó.

Thời tiết rét đậm, bầu trời màu xám trắng, tầng mây ung dung nặng nề, trôi đến từ đỉnh núi lạnh giá, một đường che phủ mặt đất. Tuyết lớn tích hơn thước ($=1/3m$), đủ để không qua mắt cá chân, trời đông giá rét, cho dù y khoác áo choàng trên người, vẫn chẳng thể chống lại cái lạnh.

Sở Văn Ninh cúi đầu nhìn áo lông màu lam, bên trên dùng tơ bạc thêu thảo văn tinh xảo, y cảm thấy áo khoác này có chút quen mắt, nhưng loại quen thuộc đó thoáng qua liền biến mất, rất nhanh bắt giữ không được.

“...”

Không rõ tại sao mình lại mơ được giấc mơ bị giày vò như vậy, Sở Văn Ninh chuẩn bị đứng lên, nhưng thân thể như không thuộc về mình, y vẫn quỳ trên mặt đất không nhúc nhích tí nào, cho đến khi sương tuyết rơi đầy vai, lông mi cũng ngưng hạt băng, vẫn không có ý định đứng dậy.

“Sở tông sư, trời tối rồi, tối nay bệ hạ sẽ không gặp ngài, chúng ta nên về thôi.”

Có tiếng nói già nua run rẩy vang lên từ sau lưng.

Trong mộng mình cũng không quay đầu, tiếng bước chân vang lên từ sau lưng, có người soạt soạt giẫm lên tuyết đọng, che dù cho y.

Sở Văn Ninh nghe thấy chính mình nói: “Đa tạ Lưu công. Ông lớn tuổi rồi, về Thủy Tạ nghỉ ngơi đi, ta còn chống đỡ được.”

“Tông sư...”

Thanh âm già nua còn muốn nói tiếp gì đó, Sở Văn Ninh nói: “Về đi.”

Tiếng thở dài sa sút, kéo bước chân nặng nề, sột sột soạt soạt đi mấy bước, lại quay lại, tay cầm dù che cho Sở Văn Ninh.

“Lão nô bồi tông sư.”

Sở Văn Ninh cảm thấy mình trong mơ hơi rũ đôi mắt, không còn nói chuyện.

Y không khỏi càng thêm kỳ quái, mộng cảnh này quả thực thập phần hoang đường. Mình và ông lão kia nói chuyện khiến người nghe không hiểu.

Cái gì “bệ hạ”, cái gì “Lưu công”, không phải Tu Chân Giới y quen thuộc, mà như thâm cung.

Y cố gắng nhìn qua thân thể này, tầm mắt rũ xuống nhìn tràng cảnh trong mơ. Nơi này xem ra giống Tử Sinh Đình, nhưng lại có chút khác biệt.

Phòng xá đại khái vẫn như cũ, chỉ là có thêm rất nhiều vật nhỏ xa hoa lãng phí. Hành lang gấp khúc xung quanh phủ màu tím nhạt, treo chuông hình bát giác, gió thổi qua đỉnh đang rung động, âm thanh nhỏ vụn như từ thời hồng hoang yếu ớt trôi tới.

Y quỳ hướng mặt về chính điện, một loạt thị vệ đứng thẳng trước điện, y chưa bao giờ thấy kiểu ăn mặc này, không biết là người của môn phái nào.

Sắc trời dần dần tối sầm, từ thiên môn một hàng cung nữ tóc búi cao nối đuôi nhau đi ra, các nàng tay trắng nhỏ nhỏ, đặt hai đèn đồng một trái một phải rồi nhóm lửa, để đèn cao chừng một người, gồm chín tầng, mỗi tầng lại trải bảy bảy bốn mươi chín nhánh hải đường đồng nhỏ, tâm nhụy hải đường thấp sáng lung linh, ánh nền tỏa sáng, giống như những chấm nhỏ

trên ngân hà chiếu sáng rạng rỡ, phản chiếu khắp chốn huy hoàng trước điện.

Thấp đèn, đại cung nữ đứng đầu lờm Sở Văn Ninh một chút, âm dương quái khí* cười lạnh nói: “Trời tối giá rét, làm vậy cho ai xem? Bệ hạ và nương nương đang hưởng lạc, người quý tới đất lão trời hoang, cũng không ai đồng cảm người.”

(: Chỉ lời lẽ, cử chỉ lập dị kỳ quặc, hoặc lời lẽ, thái độ không chân thành, khiến người ta không thể đoán)*

Làm càn!

Sở Văn Ninh sống đến bây giờ, có kẻ nào dám nói với y như vậy, không khỏi thịnh nộ, nhưng mà mở miệng, giọng là giọng của mình, nhưng thân bất do kỷ nói hoàn toàn khác.

“Lần này ta đến đây, không phải quấy rầy nhã hứng của hã, thực sự có chuyện muốn nói, xin cô nương thông bẩm.”

“Người là tha gì, dựa vào đâu ta phải thay người thông bẩm?” Đại cung nữ khinh bỉ nói, “Bệ hạ và nương nương đang lúc tình nghĩa mặn nồng, ai dám quấy rầy họ? Người muốn gặp bệ hạ, cứ quý đi, ngày mai bệ hạ, không chừng còn có lòng nhìn người một chút, hừ.”

Lão nô sau lưng Sở Văn Ninh nghe không nổi nữa, run giọng nói: “Biết là nương nương nhà người được sủng ái, nhưng người cũng không nhìn xem người đang nói với ai? Miệng không lưu ba phần đức hả?”

“Ta nói với ai? Tử Sinh Đình này, ai không biết bệ hạ phiền chán nhất chính là hã? Ta nói chuyện với hã, cần gì kính trọng! Lão già người cũng có gan tới giáo huấn ta!” Đại cung nữ trợn mắt đẹp, tức giận nói, “Người đâu!”

“Người muốn làm gì!” Ông lão già yếu không khỏi tiến lên hai bước, còng lưng cản trước mặt Sở Văn Ninh.

Cung nữ trừng mắt ông một cái, nhẹ nhàng nói: “Tắt hai chậu lửa than bên ngoài đi.”

“Vâng!”

Lập tức có người tới, dập tắt hai chậu than trong đình viện.

Sở Văn Ninh nghĩ thầm, mặc dù miệng cung nữ này có cứng, nhưng đến cùng cũng không phải kẻ ngu. Hôm nay lạnh băng, ả ta căn bản không cần trực tiếp động thủ với đối phương, lạc nhân khẩu thiệt. Chỉ cần tắt hai chậu than, viện này sẽ giống hầm băng, cho dù thể thể có tốt chỉ sợ cũng chịu không đến nửa đêm.

Đêm càng khuya, trong điện tiệc xuân xa hoa, sinh ca (*tiếng ca hát*) từng đợt, múa nhạc đàn sáo không dứt bên tai.

Sở Văn Ninh vẫn quỳ, chân cũng đã tê.

“Tông sư... Về thôi...”

Giọng của lão nô đã nghẹn ngào.

“Về thôi, thân thể của ngài quan trọng, ngài cũng hiểu bệ hạ, nếu ngài lạnh, chỉ sợ cũng không phải y quan đến khám, tự ngài phải quý trọng.”

Sở Văn Ninh nói khẽ: “Một bộ thân tàn, không cần nói nữa. Nếu có thể ngăn hãm tiến binh Côn Luân Đạp Tuyết Cung, ta chết không có gì đáng tiếc.”

“Tông sư! Ngài, ngài tội gì...”

Sở Văn Ninh trong mộng cảnh đã cực suy yếu, y ho khan vài tiếng, ánh mắt vẫn sáng rõ: “Hắn có hôm nay, đều là tội của ta. Ta... Khụ khụ.”

Lời còn chưa dứt, lại ho một trận khiến người kinh hãi run rẩy, Sở Văn Ninh lấy tay áo che miệng, trong cổ một mảnh tanh ngọt, đợi y buông tay áo xuống, chỉ thấy máu tươi đầy tay, lâm ly chói mắt.

“Sở tông sư!”

“Ta...”

Sở Văn Ninh còn muốn nói tiếp, nhưng mắt tối sầm lại, rốt cuộc duy trì không được, ngã xuống ‘bịch’ trong băng tuyết đầy trời.

Bên tai hỗn loạn không dừng, như binh hoang mã loạn, lại như cách tầng tầng màn nước biển ngập trời, khiến y nghe không rõ ồn ào xung quanh.

Y chỉ mơ hồ nghe thấy lão nô kinh hoảng thất thố kêu to, vài câu lẻ tẻ bay vào tai.

“Bệ hạ! Bệ hạ —— Xin ngài...”

“Sở tông sư, Sở tông sư ngài ấy sắp không xong rồi, xin ngài gặp ngài ấy một lần, lão nô nguyện lấy cái chết ——”

Xung quanh dần dần lộn xộn, bước chân phức tạp, đèn đuốc sáng rõ.

Tiếng nhạc và tiếng ca ngọt ngào của nữ tử đều ngừng, hình như cửa điện rộng mở, một mùi thơm ngào ngạt trong phòng theo gió bay ra. Sở Văn Ninh cảm thấy có người ôm lấy y, đưa y vào trong điện ấm áp. Một bàn tay lớn đặt lên trán y, dò xét một chút, liền như bị đâm vội thu hồi lại.

Ngay sau đó, một giọng nam trầm thấp quen thuộc mà nguy hiểm khàn giọng hét lên.

“Vì sao không bầm bốn tọa?”

Không ai trả lời.

Nam tử kia đột nhiên nổi giận, ‘bịch’ một tiếng ném đập một đồng vật nặng, hấn tức giận gào thét, nổi trận lôi đình.

“Các người làm phản sao? Y là chủ nhân Hồng Liên Thủy Tạ, là sư tôn của bốn tọa! Y quỳ ở đây, các người không ai đến thông bầm bốn tọa? Vì sao không thông bầm! !”

‘Bịch’ một tiếng có người quỳ xuống, run lẩy bẩy, chính là đại cung nữ vừa nãy điệu võ giương oai.

“Nô tỳ tội chết, nô tỳ thấy bệ hạ và nương nương đang vui vẻ, không dám quấy nhiễu...”

Nam tử kia bước nhanh vài vòng, hỏa khí không giảm, áo choàng màu đen viền vàng của hấn như mây đen lướt nhẹ trên mặt đất, cuối cùng ngừng lại, tiếng nói vắn vẹo đến cực hạn.

“Thân thể y không tốt, sợ lạnh. Người không đến báo cho ta, để y đợi trên đất tuyết, người còn...người còn đập tắt lửa than trong viện...”

Âm thanh của hấn vì quá mức phẫn nộ mà run rẩy, cuối cùng hấn hít sâu một hơi, cổ họng ù ù buông một câu.

Thanh âm không vang, nhưng sát ý trong đó, khiến kẻ khác lạnh cả người.

“Người muốn cho y chết.”

Cung nữ kia bị dọa đến hoa dung thất sắc (*khuôn mặt xinh đẹp hoảng hốt sợ hãi*), đập đầu xuống đất, đập đến trán tím xanh một mảnh, môi run rẩy giọng the thé nói: “Không phải! Không phải! Nô tỳ nào dám có tâm tư như vậy! Bệ hạ! Bệ hạ, oan uổng quá!”

“Lôi xuống. Phạt cực hình ở Thiện Ác Đài.”

“Bệ hạ! Bệ hạ —— “

Tiếng nói sắc nhọn như móng tay huyết sắc thối qua tai, tiếng kêu thảm thiết thê lương của ả ta trong mộng cảnh bắt đầu lay động, tan vỡ, giống như cảnh tuyết rơi quanh mình nhao nhao sụp đổ.

“Bốn tọa bỏ ra bao tâm tư, mới vớt y từ ngoài Quỷ Môn Quan trở về. Trừ bốn tọa, ai cũng không được phép tổn thương y dù một ngón tay...”

Tiếng nói khàn khàn cực lạnh, nhưng chính vì cực độ trầm lãnh, lại sinh ra chút dữ tợn điên cuồng.

Sở Văn Ninh cảm thấy người kia đến gần, chân dừng lại.

Một tay nắm cằm của mình.

Y mơ hồ mở mắt, muốn nhìn rõ tướng mạo người kia, một mảnh quang ảnh khiến người hoa mắt, y nhìn thấy diện mục mơ hồ, mặt mày người kia đen nhánh nồng sâu, sống mũi thẳng, con mắt đen như mực, trong ánh nền mơ hồ lộ ra sắc tím.

“... Mặc Nhiên?”

“Sư tôn!”

Âm thanh bỗng nhiên rõ ràng.

Sở Văn Ninh mở mắt ra, thấy mình vẫn nằm trong phòng ở khách điểm, sắc trời vẫn tối, ánh nền rung động trên giá.

Mặc Nhiên ngồi bên giường, một tay đặt lên trán y, một tay chống đỡ giường, đang có chút lo lắng nhìn y.

“Sao ta...”

Trong nhất thời có chút hoảng hốt, giấc mộng kia quá chân thực, làm y nửa ngày cũng chưa tỉnh hồn.

“Người thấy ác mộng, cứ phát run.” Mặc Nhiên kéo chăn mỏng cho y, “Ta thấy người hình như rất lạnh, sợ người phát sốt, may mà không phải.”

Sở Văn Ninh ‘à’ một tiếng, quay đầu nhìn cửa sổ hơi mở. Bên ngoài sắc trời vẫn nặng nề xám đen, đêm vẫn dài.

“Ta mơ, trong mộng tuyết rơi rất lớn.”

Y thì thào nói một câu, rồi lại không nói.

Sở Văn Ninh ngồi dậy, chôn mặt trong bàn tay, yên tĩnh một hồi, thở dài nói: “Cảm thấy hơi mệt.”

“Ta đi làm cho sư tôn bát trà gừng.” Mặc Nhiên lo lắng nhìn mặt y tái nhợt, “Sư tôn, sắc mặt của người thật tệ.”

“...”

Thấy Sở Văn Ninh không lên tiếng, Mặc Nhiên thở dài, cũng không nghĩ nhiều, theo thói quen đặt trán mình lên trán lạnh buốt mồ hôi ẩm ướt của y.

“Nếu người không nói, ta coi như người đồng ý rồi.”

Sở Văn Ninh vì kiểu thân mật như vậy mà kinh hãi, vô thức lùi đi dựa vào phía sau: “... Ừm.”

Mặc Nhiên cũng ngủ đến hồ đồ rồi, như kiếp trước thuận tay xoa xoa tóc y, lúc này mới choàng áo khoác chạy xuống dưới lầu mượn phòng bếp. Không mất bao lâu, đã bưng khay mộc lên.

Mặc Nhiên không phải người tâm như cỏ cây, Sở Văn Ninh chạy đến chốn đào nguyên cứu hắc, còn bảo vệ hắc chu toàn, vô luận trước kia hắc oán hận người này bao nhiêu, nhưng giờ này khắc này, tóm lại là cảm kích.

Trong khay bày biện một bát trà gừng nóng hổi, còn có bình nhỏ, bên trong có đường nâu Thổ Gia. Hắc nhớ Sở Văn Ninh không thích ăn đồ hắc, nhưng thích ngọt.

Trừ trà gừng, mặt khác hắc còn yêu cầu nhà bếp lấy bánh bao chay. Màn thầu cắt thành phiến mỏng, thấm qua sữa tươi chiên trong chảo dầu, rắc một lớp đường, làm một đĩa điểm tâm đơn giản nhưng hương vị không kém.

Sở Văn Ninh bưng trà gừng từ từ uống, mặt dần dần có huyết sắc, ngón tay trắng như sứ lấy miếng màn thầu sữa, đánh giá nửa ngày hỏi: “Đây là cái gì?”

“Tiện tay làm, không có đặt tên.” Mặc Nhiên gãi gãi đầu, “Sư tôn nếm thử, ngọt lắm.”

Sở Văn Ninh không thích đồ chiên, chứa nhiều dầu, nhưng nghe đến hai chữ “ngọt lắm”, vẫn còn do dự một chút, cầm một miếng xich lại gần bên môi, cắn một cái.

“Hmm...”

“Có ngon không?” Mặc Nhiên thử thăm dò hỏi.

Sở Văn Ninh nhìn hẩn một cái, không nói, sau đó lại cầm một miếng từ từ ăn với trà gừng.

Một bình trà một đĩa điểm tâm rất nhanh thấy đầy, ác mộng như biến mất trong sự ấm áp này, Sở Văn Ninh ngáp một cái, nằm lại trên giường: “Ngủ.”

“Chờ một chút.” Mặc Nhiên bỗng nhiên đưa tay, ngón tay lau qua khóe môi Sở Văn Ninh, “Vụn điểm tâm.”

“...”

Nhìn người thanh niên cười đến vô tư trước mắt, Sở Văn Ninh không chịu được tai có chút bỏng, nghiêng mặt “Ừ” một tiếng, không để ý tới hẩn nữa. Mặc Nhiên thu chén đĩa, đi xuống lầu trả hết, lúc đi lên thấy Sở Văn Ninh hướng mặt vào tường ngủ, cũng không biết có ngủ không.

Hẩn tiến lên, tay chân nhẹ nhàng thả sa màn, chợt nghe Sở Văn Ninh nói: “Đêm lạnh, đừng ngủ dưới đất.”

“Vậy...”

Sở Văn Ninh buông lỏng tầm mắt, rất muốn cho hẩn ở bên mình, nhưng “Ngủ bên cạnh đi” xoắn xuýt nửa ngày cũng không nói nên lời, vành tai càng thêm nóng.

Đau lòng hẩn không muốn để hẩn ngủ trên sàn, thích hẩn không muốn để hẩn rời đi.

Nhưng da mặt da mỏng, biết rõ dù mở miệng, đối phương tất nhiên sẽ cự tuyệt mình, đến lúc đó mặt trong mặt ngoài đều thua triệt để, tưởng tượng thôi cũng cảm thấy thật đáng buồn.

Vẫn là lúc làm Hạ Tư Nghịch tương đối tốt, bộ dáng tiểu hài tử, dù sao vẫn có thể tùy hứng.

—— thế nhưng hôm nay Mặc Nhiên đối đãi y cũng không tệ, thậm chí nhớ kỹ lúc y uống trà gừng, thích cho thêm đường nâu, vậy y có thể cho rằng, kỳ thật Mặc Nhiên cũng ít nhiều quan tâm đến y không...

Ý nghĩ như vậy khiến Sở Văn Ninh không chịu được tim có chút nóng rực, suy nghĩ mê man, buột miệng thốt ra.

“Người lên đây ngủ đi.”

“Vậy ta đi xem sát vách có yên tĩnh không, yên tĩnh thì về phòng của mình.”

Gần như đồng thời nói ra, Mặc Nhiên nói xong mới ý thức Sở Văn Ninh nói cái gì, có chút mở to hai mắt.

“Vậy không thể tốt hơn.”

Sở Văn Ninh không chút nghĩ ngợi đáp ứng, gấp gáp che giấu câu nói trước đó.

“Người về đi.”

“Sư tôn người...”

“Ta mệt, người đi đi.”

“... Vậy được rồi, sư tôn sớm nghỉ ngơi.”

Thanh niên rời đi, cửa phòng kẹt kẹt đẩy ra lại đóng vào.

Sở Văn Ninh mở to mắt trong đêm tối mênh mông, nhịp tim rất nhanh, lòng bàn tay ẩm ướt mồ hôi, nhin không được vì thất thố vừa rồi của mình mà xấu hổ.

Quả thật một thân một mình lâu rồi, người khác quan tâm chăm sóc chút xíu, đều sẽ khiến y coi đó là ôn nhu hiếm có.

Giống như đồ đàn.

Y ảo não trở mình, chôn mặt giữa chiếu, lâm vào chán ghét mà ghét bỏ bản thân. Biết Mặc Nhiên thích Sư Minh Tịnh, với mình chỉ là sư đồ, nhưng...

Người trong mộng kia tựa hồ rõ ràng hiển hiện trước mắt.

Ngũ quan giống nhau như đúc, chỉ là tuổi tác lớn hơn Mặc Nhiên bây giờ.

Vẻ mặt bất thường cố chấp nhìn mình, giống nước sâu làm cho người khác không cách nào thấy rõ.

“Kẹt kẹt” một tiếng, cửa lại mở.

Sở Văn Ninh nháy mắt cứng đờ, lưng căng cứng đến thật chặt, giống như cây cung bị kéo đến cực hạn.

Đi đến trước giường, lặng im, y cảm thấy người kia ngồi xuống bên giường, mang theo khí tức độc hữu trên áo.

“Sư tôn, người đã ngủ chưa?”

Không có ai trả lời hẳn.

Mặc Nhiên phối hợp nói tiếp, âm thanh rất bình thản, giống như nói việc nhà: “Sát vách còn ồn.” Hắc nhẹ nhàng cười một tiếng, cúi người xuống giường, nằm bên người Sở Văn Ninh, ánh mắt lướt qua cái lưng đã cứng ngắt mấy phần của người nọ.

“Sư tôn vừa mới bảo ta lên ngủ, còn giữ lời không?”

“...”

“Sư tôn luôn không thích đáp lại người khác. Nếu không nói gì, ta coi như sư tôn đồng ý nhé.”

“... Hừ.”

Nghe thấy bên giường, người kia hừ lạnh một tiếng không nhẹ không vang, Mặc Nhiên cong mắt, đồng tử đen tím cười nhẹ nhàng.

Nếu nói sủng ái Sư Muội là một thói quen, vậy trên đầu sư tôn chính là trò chơi hắc không ngán.

Tình cảm với Sở Văn Ninh, tới giờ Mặc Nhiên vẫn không có một giới định rõ ràng, chỉ là thỉnh thoảng nhìn thấy người này sẽ ngứa ngáy trong lòng, muốn lộ răng nanh, nhe răng trợn mắt mà gặm, làm y nhin không được mà khóc hoặc nhin không được mà cười —— mặc dù phần lớn đều chỉ là Mặc Nhiên đơn phương vọng tưởng.

Nhưng chỉ cần gương mặt như băng tuyết thanh hàn, có chút mảy may biến hóa, là bởi vì mình, Mặc Nhiên sẽ cảm thấy phá lệ kích động hưng phấn.

“Sư tôn.”

“Ừm.”

“Không có gì, ta muốn gọi người.”

“...”

“Sư tôn.”

“Có chuyện thì nói, không có thì rút.”

“Ha ha ha.” Mặc Nhiên nở nụ cười, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, nửa đùa nửa nghiêm túc hỏi, “Ta mới nghĩ, cảm thấy Hạ sư đệ và sư tôn thực sự rất giống nhau, sư tôn, nó có phải con trai người hay không?”

“.....”

Tâm tình Sở Văn Ninh trong đêm chập trùng nhiều lắm rồi, lúc này đang tức giận buồn bực. Chợt nghe Mặc Nhiên nói đùa như vậy, không khỏi có

chút tức giận.

“Phì, ta đùa sư tôn thôi, sư tôn không cần —— “

“Đúng.” Sở Văn Ninh lạnh lùng trả lời, “Nó là con trai ta.”

Mặc Nhiên còn cười tủm tỉm: “A, ta đã nói rồi, hóa ra là con trai nha ——

Khoan! Con trai? ? !”

Nhất thời như bị sét đánh, Mặc Nhiên bỗng trợn tròn hai mắt, khó mà tin há to miệng.

“Con con con con—— con trai?”

“Ừm.” Sở Văn Ninh dứt khoát, quay lại nghiêm trang nhìn Mặc Nhiên, khuôn mặt nghiêm túc lạnh lẽ, không chút nào giống là giả.

Đêm nay làm sai nhiều chuyện, sợ khiến người hoài nghi. Mặc Nhiên muốn mở trò đùa này, không bằng thừa dịp làm loạn, dù sao quyết không để cho Mặc Nhiên nhìn ra mình thích hấn.

Nghĩ như vậy, Sở Văn Ninh lạnh nhạt thu hồi tôn nghiêm, điềm nhiên nói:

“Hạ Tư Nghịch là con riêng của ta, chuyện này chính nó cũng mơ mơ màng màng, trời biết đất biết người biết ta biết, nếu có người thứ ba biết được, xem ta xử mạng chó của người.”

Mặc Nhiên: “.....”

[Husky] Chương 79: Sư tôn của bốn toạ diễn kịch

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Nếu không phải hiểu rõ Sở Văn Ninh như lòng bàn tay, nhìn bộ dáng y nói chuyện chừng chạc đang hoang, Mặc Nhiên cảm thấy sợ rằng mình thật sự tin tưởng lời nói bậy nói bạ của y.

Hạ Tư Nghịch là con trai Sở Văn Ninh?

Nói đùa hả, thật sự nghĩ hần ngốc chắc?

Nhưng mặt mũi sư tôn luôn không tốt, vậy nên những ngày tiếp theo, Mặc Nhiên thỉnh thoảng phải phối hợp diễn kịch với Sở Văn Ninh, làm ra một bộ “Trời ạ”, “Thật sự như vậy” “Nghĩ không ra sư tôn là nam tử phóng túng không bị trói buộc như thế”, đủ loại phản ứng.

Không thể không nói, mặc dù không biết Sở Văn Ninh muốn làm gì, nhưng lần thể nghiệm này coi như có chút ý tứ.

Mặc Nhiên thường thường đi đùa y, một ngày nghỉ chân trong quán trà, Mặc Nhiên chống má, đôi mắt mở to tròn trịa sáng long lanh gọi: “Sư tôn sư tôn.”

Sở Văn Ninh nuốt xuống một ngụm trà dương tiền, nhắc tầm mắt nhàn nhạt nhìn hần: “Hả?”

“Vì sao người không cùng Hạ sư đệ nhận nhau?”

Sở Văn Ninh nói: “Không phải là không nhận, duyên phận chưa tới.”

“Vậy lúc nào duyên phận mới tới?”

“Xem tạo hóa của nó.”

Mặc Nhiên nhìn y cao thâm mặt trắc (*sâu hiểm khó dò*), nén cười đến đau xương sườn, còn làm ra thái độ thương hại: “Hạ sư đệ thật sự thật đáng

thương.”

Chẳng hạn như lúc đi ngang nhau, Mặc Nhiên đưa tay bẻ một nhánh dương liễu, một đường gõ gõ đập đập trên mèo đùa chó, nhàn rồi nhàm chán, lại gọi Sở Văn Ninh.

“Sư tôn sư tôn.”

“Chuyện gì?”

“Ta hỏi nhỏ người vấn đề.” Mặc Nhiên cười híp mắt nói, “Sư nương...là ai vậy? Dáng dấp có đẹp không?”

Sở Văn Ninh sắc mặt một cái, lập tức nhẹ khụ một tiếng che giấu.

“Cũng được.”

“Hở? Chỉ ‘cũng được’ á?” Mặc Nhiên kinh ngạc nói, “Ta còn tưởng rằng có thể khiến cho sư tôn coi trọng, tất phải là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành chứ.”

“...”

Mặc Nhiên giữ lấy dây cương, kéo hắc mã mình kề bạch mã của Sở Văn Ninh, tiện hễ hỏi: “Sư tôn và sư nương còn qua lại không?”

“... Qua lại cái gì?” Sở Văn Ninh âm lãnh liếc mắt nhìn hắc mã, bờ môi trên dưới đọng một cái, diêm nhiên nói, “Sư nương của người đã chết.”

Mới hai câu đã nói vợ mình chết rồi? Mặc Nhiên thiếu chút nữa sặc nước miếng: “Chết, chết rồi? ... Chết thế nào?”

Sở Văn Ninh mặt không biểu tình: “Khó sinh.”

“...” Phụt ha ha ha ha ha.

Nếu không phải tình huống không cho phép, đoán chừng Mặc Nhiên muốn cười từ trên lưng ngựa ngã xuống đất.

Chủ đề thú vị như vậy, Mặc Nhiên tất nhiên không dễ dàng bỏ qua. Trước ngày thứ hai đi đường đã rửa sạch đầy một túi quả anh đào, lấy trong hầu bao đưa cho Sở Văn Ninh ăn trên đường, hắc mã lại trò chuyện hai câu.

“Sư tôn, ta có thể biết sư nương là ai, tên là gì không?”

Sở Văn Ninh cầm lấy một quả anh đào, bất động thanh sắc ăn, sau đó lạnh lùng nói: “Chuyện cũ đã qua, biết tên nàng thì có ích lợi gì.”

Mặc Nhiên biết nghe lời phải diễn kịch: “Tôn chủ dạy qua đạo hiếu để (tôn kính người bề trên), dù sư nương hồng nhan bạc mệnh, đồ đệ cũng nên ghi

khắc dòng họ, đông chí thanh minh, phải đi tế bái.”

Sở Văn Ninh tiếp tục ăn quả anh đào của y, thản nhiên nói: “Không cần. Sư nương của người không tục nhân như vậy, không thích mùi hương hỏa.”

Mặc Nhiên bấu môi, âm thầm trợn mắt, thầm nghĩ: Rõ ràng là người nhất thời không nghĩ ra thân thế sư nương, thế mà còn mặt mũi nghiêm trang nói sư nương phiêu nhiên xuất trần không dính khói lửa trần gian. Nhưng mặt vẫn cười mị mị: “Sư nương thoát tục như thế, chắc hẳn cũng là người tu tiên?”

Sở Văn Ninh dừng một chút, ngón tay trắng giống như sương tuyết lại cầm quả anh đào, chậm rãi nhai, mới nói: “Không sai.”

Mặc Nhiên chớp hiểu mắt kì: “Sư nương trong môn phái nào?”

Sở Văn Ninh đoán chừng tuổi tác của Hạ Tư Nghịch, tính ra lúc đó mình vẫn ở Lâm Nghi, liền không chút gợn sóng nói: “Nho Phong Môn.”

“À...” Mặc Nhiên hơi nhú mày. Cho Sở Văn Ninh chỗ trống kiểm lời như thế, Nho Phong Môn nhất quán tôn trọng nam đệ tử, mặc dù không bạc đãi nữ đệ tử, nhưng tới bây giờ không có cơ hội xuất đầu lộ diện, đi ra ngoài tuyệt đối không lưu lại phương danh, vậy nên mặc dù nữ tu Nho Phong Môn rất có bản lĩnh, nhưng trên giang hồ chỉ biết bốn chữ “nữ tu Nho Phong”, không ai biết được danh hiệu riêng của các nàng, bởi vậy Sở Văn Ninh thêu dệt vô cớ, dù sao cũng không thể nào xác minh.

Nhưng Mặc Nhiên nào phải người tùy tiện bãi bỏ, lập tức chỉnh tinh thần, kiên nhẫn hỏi thăm: “Vậy sư tôn và sư nương gặp nhau lúc nào, lại quen nhau thế nào?”

“Việc này. . .”

Sở Văn Ninh nhất thời nghĩ không ra, đang do dự, ánh mắt chạm đến đôi mắt long lanh của Mặc Nhiên, đột nhiên ý thức được mình không cần thiết trả lời vấn đề của hắn, lập tức mấp máy môi, áo dài hất lên, lạnh lùng nói, “Chuyện tư của vi sư, người hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Nói rồi giơ cao cương giục ngựa, một bộ bạch y nhanh chóng đi xa, để lại Mặc Nhiên xa xa đằng sau.

Hai người du đăng hơn mười ngày bên ngoài, liên tiếp đến mấy tiểu tiên môn, tìm tra từng chợ vũ khí cùng linh thạch cùng sạp hàng phụ cận, nhưng

không phát hiện bất cứ dấu vết gì để lại.

Một ngày, Sở Văn Ninh theo thường lệ lấy hải đường truyền tin, sau khi liên lạc với Tiết Chính Ung, cùng Mặc Nhiên ra khỏi khách điểm, đi xem tình hình khu chợ lệ thuộc Cô Nguyệt Dạ.

Cô Nguyệt Dạ là đại dược tông đứng đầu thiên hạ, cũng là sư môn của mẹ ruột Tiết Mông Vương phu nhân.

Toà tiên môn này xây trên một hải đảo tên “Lâm Linh Tự”, nhưng sự thật Lâm Linh Tự cũng không phải một đảo chân chính, mà là lưng một con Huyền Vũ to lớn. Con Huyền Vũ kia tuổi thọ trăm vạn năm, từng quyết định huyết khế với Thủy Tổ trưởng lão Cô Nguyệt Dạ, cống cả tòa tiên môn ngao du biển cả, lấy tiên khí độc hữu nuôi vạn mộc bách hoa trên đảo. Môn đồ Cô Nguyệt Dạ xưa nay thần bí khó lường, cùng thế không tranh. Bản thân môn phái cũng không giao lưu thường xuyên với bên ngoài, chỉ vào mừng một mười lăm mỗi tháng, Huyền Vũ sẽ cống toàn bộ tiên môn tới gần bến cảng Dương Châu, lúc đó người của môn phái khác sẽ lên đảo mua dược, cũng sẽ có thương nhân chào hàng vũ khí linh thạch với bọn họ, cùng chút thương phẩm thường ngày không mua được trên đảo.

Nhưng mà, nổi danh nhất Lâm Linh Tự không phải Cô Nguyệt Dạ, mà là “Hiên Viên các”, Hiên Viên Các lệ thuộc vào môn hạ Cô Nguyệt Dạ, là một thương hội tiếng tăm lừng lẫy ở Tu Chân Giới.

Thương hội mỗi tháng mở cửa hai lần, mua bán dược vật cấp cao nhất của Cô Nguyệt Dạ, và trân bảo hiếm thấy. Tuy nói thương phẩm thường xuyên chạm đến cấm kỵ của Tu Chân Giới, nhưng không có ai lại đi làm địch với Cô Nguyệt Dạ, dù sao hơn phân nửa linh dược toàn bộ Tu Chân Giới đều sản xuất từ môn phái này, từ một góc độ nhìn lại, thực lực của Cô Nguyệt Dạ cũng không thấp hơn đại phái đệ nhất “Nho Phong Môn” hiện nay.

“Nơi đây nhiều người phức tạp, người khoác áo choàng lên.”

Người vào Lâm Linh Tự càng đến càng nhiều, Sở Văn Ninh kéo mũ áo choàng xuống, nhẹ giọng nhắc nhở Mặc Nhiên.

Mặc dù Hiên Viên Các vẻ ngoài tôn kính, thiết lập bao sương nhả tọa cho các đại môn phái, nhưng vì nơi này là nơi mua bán cùng giao dịch ngầm, phần lớn tu sĩ thường không lấy diện mục thực sự gặp người khác, chỉ sợ

để người ta sờ vuốt ra chút nội tình, hoặc là vô duyên vô cớ chọc phải họa sát thân.

Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh vào Hiên Viên Các, trong các chia làm ba tầng, trung tâm tầng thứ nhất có một ngọc đài hoa sen chín cánh đứng sừng sững, bảo bọc chín tầng kết giới phòng hộ không thể phá vỡ, đây là nơi sẽ đặt những món hàng.

Lấy ngọc đài làm trung tâm, nhắm bốn hướng đông nam tây bắc kéo dài mấy trăm tấm ghế dài làm bằng gỗ, là ghế bình thường nhất.

Tầng thứ hai là gian phòng nhã tọa (*chỗ trang nhã*), trước mỗi một gian phòng đều có cửa sổ lớn làm bằng gỗ lim, phía trước cửa sổ hạ một tầng rèm, cái rèm kia được dệt từ sợi trắng bạc, bên trong nhìn rõ ràng bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không nhìn thấy tròng cảnh bên trong, bảo hộ tư mật khách nhân vô cùng tốt. Nhưng mà giá cả đắt đỏ, mỗi canh giờ chín ngàn.

Sở Văn Ninh không thích chen với người khác, cầm lá vàng Tiết Chính Ung gửi tới, không hề đau lòng.

Nô bộc Hiên Viên Các phụng dưỡng khách nhân đều là sinh tử khế với các chủ mua, không để lộ tư chuyện khách nhân, nhưng dù cho như vậy, Sở Văn Ninh vẫn không yên lòng, y lấy một gian phòng vị trí tốt nhất, bảo người hầu kia bưng hai bình linh hương tuyết địa, tám hoa quả tươi tám mút hoa quả, bốn bánh ngọt bốn bánh kẹo, sau đó cho người ta lui xuống.

Trong phòng chỉ còn hai người y và Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh giơ tay một cái, áo choàng rơi xuống, đứng trước cửa sổ nhìn người nhốn nháo phía dưới.

“Nghe tôn chủ nói, lần này Hiên Viên Các treo bán vũ khí, tên là Quy Lai (*trở về*).”

“Quy Lai?” Mặc Nhiên lắc đầu, “Chưa từng nghe nói.”

“Là một thanh thần võ.”

Mặc Nhiên lấy làm kinh hãi: “Thần võ? Không phải Kim Thành Trì đã — “
“Ta hiểu ý người. Nhưng nghe nói thanh Quy Lai này được người ta phát hiện trong một ngôi mộ vô danh ở Vạn Thần Lĩnh, xác nhận khi chủ nhân

đời trước của nó chết đi không có dòng dõi để truyền lại, nên để thần võ mai táng cùng.”

“... Hoá ra là vậy.”

Nhưng thần võ chỉ nhận chủ ban tên, chủ ban tên chết rồi, thần võ sẽ chuyển cho dòng dõi. Những người khác coi như lấy được thần võ, cũng khó có thể phát huy lực lượng, với Mặc Nhiên xem ra, mua vũ khí này cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Sở Văn Ninh nhìn ra tâm tư của Mặc Nhiên, nhân tiện nói: “Tuy nói thần võ không nhận chủ thì không thể phát huy thực lực chân chính, nhưng mặc kệ thế nào, lực lượng vẫn mạnh hơn vũ khí bình thường mấy lần. Những người này vẫn sẽ xua như xua vịt.”

Mặc Nhiên cảm thấy hiểu rõ: “Con hiểu ý sư tôn người bình thường dốc cả một đời cũng khó khăn nhìn thấy một thanh thần võ, thanh ‘Quy Lai’ này là phát hiện trong mộ vô danh, lại niên đại xa xưa, mọi người chắc chắn sẽ dẫn xuất linh lực của mình thử nghiệm dò xét, vạn nhất mình là nguyên chủ đời sau thì sao? Thử một chút lại không biết thế nào.”

“Đúng là vậy.”

Mặc Nhiên suy nghĩ nói: “Thần võ khó gặp, lúc này lại có một thanh vô chủ. Nhìn thế nào cũng giống đường đi của Câu Trần giả, cầm hàng nhái lừa mọi người phóng thích linh lực, để cho hẵn biết mọi người ở đây có tinh hoa linh thể hẵn đang tìm không.”

Sở Văn Ninh thản nhiên ngồi xuống ghế dựa mềm, châm một bình linh hương tuyết địa, chậm rãi uống. Y nhìn biến người nhốn nháo phía dưới, thấp giọng nói: “Không sai. Cho dù thần võ là thật hay giả, có phải Câu Trần giả bày cục, thăm dò một chút luôn không thừa.”

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe thấy một trận ồn ào dưới lầu.

Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên nhìn xuống, đều giật mình —

Chỉ thấy cửa Hiên Viên Các mở rộng, một mảnh tu sĩ đội mũ che mặt, hai hàng áo lam tung bay, thiếu niên đầu buộc ngọc quan lỗi lạc đi tới, nam tử đứng đầu thân hình thon dài, oai hùng tuấn tú, không hề che giấu việc mình đi đến chợ đen.

Mặc Nhiên kinh nghi nói: “Diệp Vong Tích?”

[Husky] Chương 80: Vợ cũ của bốn toạ... Đến rồi!

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Người tới đúng là khiêm khiêm quân tử Diệp Vong Tích trước đây ở cùng một viện với Mặc Nhiên ở chốn đào nguyên.

Hôm nay hắn khoác áo nền lam thêu bạc hạc huy của Nho Phong Môn, buộc dây cột tóc màu xanh ngọc, bên hông đeo túi thơm thuy thú ngậm ngọc, có lẽ vì cỡi quân phục, dù anh khí vẫn còn, nhưng cũng thêm mấy phần xinh đẹp nho nhã.

Đại tổng quản Hiên Viên Các nghênh đón, cúi đầu nói: “Diệp Tiên quân.”

Diệp Vong Tích gật đầu, nói: “Ta phụng mệnh nghĩa phụ đến đây đấu giá một thứ, làm phiền tổng quản dẫn ta lên lầu.”

“Các chủ đã biết tiên quân đến, phòng của Nho Phong Môn đã sớm chuẩn bị, liền đưa ngài lên.”

Diệp Vong Tích mang theo mười mấy đệ tử Nho Phong Môn đi lên lầu, để lại một đám người xì xào bàn tán trong sảnh đường.

“Hôm nay người của Nho Phong Môn cũng tới?”

” Tiên quân đó là ai? Sao trước kia chưa từng gặp qua...”

Mặc Nhiên thầm nghĩ, các người chưa thấy hắn, tất nhiên là có lý do. Cũng không nhìn được hiểu kì, một đường nhìn bóng lưng Diệp Vong Tích biến mất ở góc rẽ, lúc này mới nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn, trước kia người cũng ở Nho Phong Môn, có biết vị Diệp tiên quân này không?”

“Không biết.” Sở Văn Ninh hơi nhú mày, “Nhưng luôn cảm thấy có chút quen...” Y dừng một chút, nhắm mắt lại suy tư một hồi, vẫn lắc đầu,

“Không nhớ nổi.”

Mặc Nhiên vò đầu nói: “Vị Diệp tiên quân này trước kia ở cùng một viện với ta ở chốn đào nguyên, thực lực không kém. Trước mắt lại thay Nho Phong Môn đến đấu giá, có lẽ địa vị trong môn phái cũng không thấp, vậy mà sư tôn không biết hân?”

“Nho Phong Môn tổng cộng có bảy mươi hai thành, người người phân tán đến lợi hại. Ta không thích đi lại, cũng lười đi hỏi chuyện trong môn, nên không biết hân cũng không kỳ quái.”

Hai người đang nói, ghế lô ở tầng thứ ba của Nho Phong Môn sáng lên ánh nền màu vàng, chắc là đoàn người Diệp Vong Tích đã đi vào ngồi xuống. Tầng cao nhất của Hiên Viên Các đặc biệt dành cho các đại môn phái, nhưng ngày thường cực ít sử dụng đến, bởi vậy đám người nhao nhao ngẩng đầu xem, cũng cảm thấy rất hiếm lạ.

Có Nho Phong Môn công khai tham dự, mọi người chờ mong trận đấu giá này lập tức lại cao mấy độ. Sau một chén trà, trung tâm đài hoa sen bạch ngọc đột nhiên đại thịnh quang mang, trên đỉnh Hiên Viên Các tràn ngập lưu quang thả xuống một dây lụa đỏ, một nữ oa khoác tuyết sắc giao sa, tầm mười một, mười hai tuổi đi chân trần, kéo dây lụa từ không trung bay xuống, nhẹ nhàng linh hoạt đáp xuống đài sen ngọc lạnh lẽo.

“Chư vị tiên quân đợi lâu, ta là Nhị các chủ Hiên Viên Các.” Tiểu nữ hài xinh đẹp cười duyên nói, “Được chúng tiên quân để mắt, từ ngũ hồ tứ hải đến gặp. Hiên Viên Các tất nhiên lo liệu thường lệ, lấy thượng giai trân phẩm hồi quý chư vị.”

Nhĩ lực của Mặc Nhiên tốt, nghe thấy có người đang nghị luận phía dưới: “Nhị các chủ Hiên Viên Các vậy mà là tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa?”

“Ôi, vị huynh đệ này thật không hiểu biết. Huynh biết ‘Tiểu nha đầu’ này bao nhiêu tuổi không?”

“Mười? Mười lăm? Cũng không thể hai mươi tuổi được.”

“Ha ha, huynh há hốc mồm đi, người ta hơn một trăm rồi, huynh gọi nàng là thái nữ còn tạm được, còn tiểu nha đầu.”

“Cái gì? ! Lưu huynh, huynh đang đùa ta à? Sao đứa nhỏ này có thể đã một trăm tuổi!”

“Nơi này là Cô Nguyệt Dạ, thiên hạ đệ nhất được tông, có gì mà không thể, là đan dược thanh xuân mãi mãi mà thôi.”

“Oa — “

Người kia trầm thấp kinh hô chắc là lần đầu tiên tới đây, nghe vậy kích động đuổi cổ, tay không ngừng cân nhắc hầu bao tùy thân của mình, lộ vẻ không thể chờ đợi muốn biết Hiên Viên Các sẽ bán linh dược bảo khí gì.

Nhị các chủ cũng không khiến mọi người thất vọng, theo một cái búng tay của nàng, trung tâm đoá hoa sen nứt ra một vết rách, một cái bàn nhỏ chậm rãi dâng lên, phía trên đặt năm hộp gấm lớn nhỏ, mỗi hộp đều mở tự nhiên, lộ ra dược hoàn bên trong.

Lập tức có người cười hô một tiếng: “Đây không phải Si Tình Hoàn sao? Có gì hiếm lạ?”

“Đúng đấy, xem như món đầu tiên lấy ra bán không phải kỳ trân dị bảo, cũng không thể dùng Si Tình Hoàn góp đủ số.”

Nhị các chủ nghe phía dưới ồn ào, cũng không tức giận, trái lại cười híp mắt, cất cao giọng nói: “Nhân lực của chư vị thật tốt, đây đúng là Si Tình Hoàn. Nhưng mọi người đều biết, tuy Si Tình Hoàn khó luyện, nhưng cũng không phải thứ thập phần hiếm có gì, Hiên Viên Các ta tất nhiên không lấy vật phẩm tầm thường đến tiêu khiển khách nhân.”

Nàng nói, cầm một hộp gấm trong đó lên, nắm trong tay, cộp một tiếng đóng hộp.

Tuy khoảng cách ngồi có xa có gần, nhưng trước mặt đều chuẩn bị linh kính, có thể từng li từng tí xem chi tiết thanh bảo vật, lúc này mọi người mới chú ý tới hình rắn trang trí trên nắp hộp.

“Hàn Lâm Thánh Thủ? !” Có người hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhị các chủ cười nói: “Không sai, năm hộp Si Tình Hoàn này, mỗi hộp đều do trưởng lão phái ta làm ra— Hàn Lâm Thánh Thủ. Mặc dù bình thường Si Tình Hoàn có thể mê hoặc nhân tâm, khiến người dùng lưu luyến si mê mình, nhưng hiệu dụng chỉ có nửa năm, sẽ rất dễ phối giải dược tương ứng. Nhưng năm hộp này...” Ngón tay nhỏ mềm của nàng nâng hộp gấm lên, thận trọng nói, ” trọn vẹn mười năm, không thuốc nào chữa được.”

“Cái gì?”

“Trời ạ, sao có khả năng...”

“Hàn Lâm Thánh Thủ thật sự đáng sợ...”

Nhị các chủ đợi tiếng ồn ào phía dưới lắng lại, mới mỉm cười nói: “Để phân biệt với Si Tình Hoàn bình thường, Hàn Lâm Thánh Thủ đã đặt tên năm đan dược này là Chung Tình Hoàn. Chỉ cần mua một viên, hòa vào nước khuyen người uống vào, trong mười năm, bảo đảm đối phương si tâm đối đãi người, tuyệt không dao động.”

Có nữ tu ở phía dưới cao giọng hỏi: “Thuốc này sau khi ăn thật sự không có thuốc giải sao? Nhỡ đâu không đến mười năm, ta không thích hần nữa, chẳng phải còn bị hần một mực dây dưa?”

Tất cả mọi người ha ha cười. Nhị các chủ cũng lễ phép cười cười, nói: “Cô nương nói rất phải, bởi vậy tại Hiên Viên Các nhắc nhở các vị một câu, Chung Tình Hoàn thế gian không thuốc nào chữa được, trừ phi đủ mười năm, hoặc chỉ có chết mới có thể phá. Bằng không đau khổ lưu luyến si mê không chịu được, vẫn là chớ có hạ dược đối phương.”

Giới thiệu xong, bắt đầu đấu giá. Mặc Nhiên nhìn người phía dưới liên tiếp kêu giá, phần lớn đều là nữ tu, không khỏi líu lười.

“Thật sự đáng sợ.”

“Không sai. Chiếm tình cảm như thế, xác thực không thú vị.”

Nghe Sở Văn Ninh đáp lại, Mặc Nhiên quay đầu, hai mắt tới lui nhìn y, cười nói: “Sư tôn người phải coi chừng, người đẹp như vậy, chỉ sợ nơi này có nữ tu Tử Sinh Đình, mua về len lén hạ trong nước của người, muốn người chung tình với nàng. Nhưng người là người có vợ, không thể lại cùng người khác thành cặp được.”

“...”

Người này mở miệng chê cười y, Sở Văn Ninh muốn tức giận, nhưng lần đầu tiên trong đời nghe Mặc Nhiên nói mình đẹp, giận không nổi, lạnh nhạt nghiêng mặt không thèm để ý hần.

“Nhưng thật sự cho đối phương uống loại thuốc này, khẳng định thích đối phương thích đến thâm rồi.” Mặc Nhiên nói thầm, nhìn năm hộp đan dược rất nhanh bị mua hết, thở dài, lắc đầu, “Thật đáng thương.”

Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm vách tường trắng một hồi, sau đó bình tĩnh nói: “Nếu thật sự thích đối phương, sao lại nhẫn tâm hạ loại thuốc này cho hắn. Người còn nhỏ, có chút chuyện, người không rõ.”

Ta còn nhỏ?

Mặc Nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, cười đến lúm đồng tiền thật sâu: “Ta không rõ, vậy sư tôn rõ hả? Có phải sư tôn vừa định tâm sự với ta về sư nương không?”

“Người cút cho ta.”

“Ha ha ha ha ha ha.”

Lúc cười đùa, vật phẩm thứ hai được mang lên.

“Mặc (Heo vòi) Hương Lộ.” Nhị các chủ giòn tan giới thiệu nói, ” vẫn do Hàn Lâm Thánh Thủ làm, đây là thuốc Hàn Lâm mới ủ thành. Một thể hệ đệ tử Cô Nguyệt Dạ đều thử qua, vô cùng tốt.”

Tu sĩ Giáp rất có văn hóa: “Mặc Hương Lộ?”

Tu sĩ Ất có chút dối bụng: “Bánh bao hương lộ?”

Tu sĩ Bính dăm đuối: “Mô Hương Lộ?”

Sở Văn Ninh hơi suy nghĩ, lông mi khẽ run, nhìn năm bình sứ trên đài:

“Mặc Hương Lộ... Thực Mộng Mặc* à?”

*(*Thực Mộng Mặc là một loại yêu quái chuyên ăn mộng.)*

Nhị các chủ không cố tình đánh trúng ý tứ ăn uống của mọi người, thấy mọi người lẩn lộn, lập tức cười giải thích nói: “Sở dĩ gọi Mặc Hương Lộ, là bởi vì được liệu lấy máu đầu ngón tay dị thú Thực Mộng Mặc. Chỉ cần một giọt lẫn vào trong trà, thì liên tiếp bảy ngày, ngày ngày mộng đẹp. Đây đối với tu sĩ bình thường ý nghĩa không lớn, nhưng vì thụ tâm pháp, ảnh hưởng tu vi, có ít tiên quân gặp ác mộng không ngừng, khó an giấc. Thời gian lâu rất dễ tẩu hỏa nhập ma, bởi vậy Mặc Hương Lộ chính là chọn lựa tốt nhất.”

Sở Văn Ninh nghe, bỗng nghĩ đến mộng cảnh rất thật trước đó, dù không tính là ác mộng, nhưng cũng khiến y mơ hồ cảm thấy bất an...

Nhị các chủ còn tận hết sức lực: “Mặt khác, Mặc Hương Lộ còn điều trị linh khí, giúp đỡ tu hành.”

Sở Văn Ninh vẫn suy nghĩ sâu xa, bất vi sở động.

“Nếu trong nhà có trẻ nhỏ tu luyện, Mạc Hương Lộ đối chúng cũng cực tốt. Hàn Lâm Thánh Thủ nghĩ sẽ có sư trưởng mua cho đồng tu, cố ý chia năm bình Mạc Hương Lộ thành năm loại hương vị. Bình đỏ vị vải, bình vàng vị quýt, bình trắng vị sữa đường, bình tím vị nho, bình đen vị dâu. Những vị này ngọt cực thuần, tư vị gấp trăm lần bánh kẹo bình thường, uống một lần, hương vị lưu giữ cả ngày, mười phần mỹ diệu.”

Vừa dứt lời, nhũ tọa lâu hai rơi xuống một cây ngân ký.

Lầu hai và lầu ba vì cách khá xa, kêu giá không tiện, bởi vậy đều viết giá cả trên ngân ký, ném ký xuống, những ngân ký kia ẩn pháp chú, chuẩn xác bay tới trước mặt các chủ.

Nhị các chủ cầm ký bay tới, nhìn thoáng qua: “.....”

Cùng lúc đó, trong nhũ tọa, Sở Văn Ninh tùy ý gác bút lông, nhàn nhã uống trà, Mạc Nhiên bên cạnh nhìn, nhin không được kéo khóe miệng.

Dưới lầu âm thanh của Nhị các chủ vang lên: “Nhũ tọa lầu hai phòng chữ Thiên, ra giá năm mươi vạn kim, có giá khác không?”

Lời vừa nói ra, bốn phía xôn xao.

Mạc Hương Lộ tốt thì tốt, nhưng hiển nhiên không được hoan nghênh như Chung Tình Đan vừa rồi, năm hộp Chung Tình Đan bán ba mươi vạn kim, mà năm bình hương lộ này muốn năm mươi vạn, giá tiền này quá cao.

“Hẳn là cha mẹ vị tiểu công tử nào đó mua cho.” Có người nói thầm.

“Khẳng định mua cho tiểu công tử nhà giàu tu luyện.”

Trong đám người có tu sĩ chịu đủ nỗi khổ tẩu hỏa nhập ma hung ác nhẫn tâm: “Năm bình này đóng gói, ta ra năm mươi năm vạn.”

“Mạc Hương Lộ, hiện tại giá tiền là năm mươi năm vạn, còn có — “

Nhị các chủ còn chưa dứt lời, giữa không trung lại có một ngân ký ung dung bay xuống, vẫn là nhũ tọa chữ Thiên lầu hai vút xuống. Nàng nhìn thoáng qua, không khỏi mở to hai mắt.

“Thật có lỗi chư vị, lúc trước ta lý giải sai, sửa chữa một chút, vị khách nhân lầu hai kia nói, một bình hẳn ra năm mươi vạn, tổng cộng hai trăm năm mươi vạn...”

Cái giá tiền này trừ phi là kẻ điên mới đi đoạt với Sở Văn Ninh, nhìn người hầu mang năm bình Mạc Hương Lộ vào, Mạc Nhiên cảm thấy cả người

không quá ổn rồi.

Hai trăm năm mười vạn...

Sở Văn Ninh y mua điểm tâm ngọt...

Cảm thấy ánh mắt Mặc Nhiên như gặp quỷ, Sở Văn Ninh bất động thanh sắc hỏi một câu: “Làm sao vậy?”

“A ha ha, không có gì, chỉ là không nghĩ sư tôn thích thứ như vậy.”

“Đồ chơi của trẻ con sao ta thích nổi.” Sở Văn Ninh bình yên nói, ” mua cho Hạ Tư Nghịch.”

“...”

Nói dối.

Mặc Nhiên kéo mi tâm, ta xem người có thể đóng tới khi nào.

Vật phẩm mua bán từng cái lấy ra, phía sau dù có là linh dược hoặc là trân bảo khó gặp, nhưng đối với Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh mà nói đều không có giá trị, hai người một mặt uống trà, một mặt chờ thần võ “Quy Lai” xuất hiện.

Mặc Nhiên dựa vào bên cửa sổ, y phục màu đen bọc lấy eo thon chắc của hắn, lộ ra vai rộng chân dài, hắn nhìn tình hình náo nhiệt phía dưới, lại ngẩng đầu quan sát ghế lô Nho Phong Môn trên lầu.

“Đúng rồi sư tôn, chuyện chốn đào nguyên bá phụ giải quyết thế nào? Người còn chưa nói rõ với ta.”

“Không tính là giải quyết. Không thể làm lớn chuyện, sợ sẽ đánh rã động cỏ. Tôn chủ biết chân tướng nhưng cũng không thể công khai, nhưng hắn cùng Vũ Dân trở mặt rồi, đưa Sư Muội và Tiết Mông về Tử Sinh Đỉnh. Lúc ấy nhao nhao lợi hại, đệ tử mấy môn phái khác đều nhìn trong mắt, có người cảm thấy chốn đào nguyên không đáng tin cậy, đã rời đi. Vị Diệp Vong Tích chắc hẳn chính là như thế.” Sở Văn Ninh ăn xong một bánh hoa quế hoa, lại đưa tay đi lấy miếng thứ hai, “Tôn chủ nói người ra ngoài gây họa, đang ở Tử Sinh Đỉnh đóng cửa suy nghĩ, ít nhiều có thể che giấu hành tung của người.”

Mặc Nhiên gãi đầu: “Nghe rất phiền phức, thật sự vất vả bá phụ...”

Đang lâu bầu, các chủ Hiên Viên Các trên đài hoa sen bỗng dùng thuật khuếch đại âm thanh hăng giọng một cái, âm thanh dễ nghe nháy mắt

truyền khắp mỗi kẻ hở.

“Đồ bán tiếp theo là một trân phẩm thượng giai cực kỳ khó có, đứng hàng mười hạng đầu trong ba năm đầu giá.”

Chỉ một câu, bốn phía tĩnh mịch.

Qua nửa ngày, tựa như nước trong bị đốt nóng trong chảo dầu, bát nháo nổ loạn xạ. Gần như tất cả mọi người lộ ra tinh quang, châu đầu ghé tai.

Đồ Hiên Viên Các xếp trong mười hạng đầu trong ba năm, đây là bảo bối cấp bậc như thế nào? Vật như vậy đừng nói là mua, với rất nhiều người mà nói, sinh thời có thể tận mắt thấy một lần đã là may mắn lớn lao. Nhóm người mua càng ngày càng kích động, trong không khí tràn ngập hồi hộp.

Người phía dưới đang ngẩng đầu mong ngóng, người trong bao sương cũng nhắc tầm mắt, ánh mắt hướng đài sen.

Mặc Nhiên nói khẽ: “Là thần võ Quy Lai?”

Sở Văn Ninh không hề nói .

Chính giữa bệ đá lần nữa vỡ ra, tiếng Nhị các chủ Hiên Viên Các trong tréo quanh quần bốn phía.

“Mời xem trân phẩm, Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch.”

“Cái gì?”

Mặc Nhiên giật mình, tay nắm song cửa sổ: “Không phải thần võ? !”

Sở Văn Ninh cũng không ngờ đến sẽ như vậy, y bỗng nhiên đứng dậy, đến bên người Mặc Nhiên, cùng hắn nhìn xuống dưới lầu. Chỉ thấy giữa đài sen chậm rãi dâng lên một thạch tháp, trên tháp chồng tám xích sắt giam cầm cổ tay, khóa lại vật sống không ngừng giãy dụa. Nhưng vật sống kia toàn bộ bị vải che kín, nhất thời không ai có thể thấy rõ phía dưới đến cùng là thứ gì.

Nhưng không chút nào ảnh hưởng bầu không khí sôi trào kích động.

“Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch”, cho dù là tướng mạo, bản thân đã vang danh thiên hạ.

Thời kì hồng hoang, thiên địa chưa phân, ma tộc và nhân tộc sinh hoạt ở đại lục tu chân. Lúc ấy có một tộc gọi là “Điệp Cốt Tộc”, vũ lực của bọn họ không cao, nhưng trong người lại ẩn chứa linh khí cực lớn. Trực tiếp ăn huyết nhục Điệp Cốt Tộc, hoặc là cùng bọn hắn hợp hoan, đều có thể giúp

người đó tăng nhiều tu vi, người không có linh căn nháy mắt tiến trúc cơ, người có linh căn thậm chí có thể trực tiếp tiến bậc tông sư. Chính vì vậy, Điệp Cốt Tộc trong sơ kỳ thiên địa chiến loạn đã bị diệt tộc, không phải bị bắt đi làm nô lệ giao hợp, thì là trực tiếp bị giết ăn thịt uống máu.

Đến nay, trên đời đã sớm không còn Điệp Cốt Tộc chân chính, nhưng biến người mệnh mệnh, vẫn sẽ tồn tại huyết thống Điệp Cốt, cốt nhục bọn họ phần lớn không hề có tác dụng, không khác tu sĩ tầm thường. Nhưng, vẫn có cực ít người sẽ xuất hiện tình hình trái ngược tổ tiên, dù huyết nhục của những người kia không có hiệu lực mạnh mẽ như tiền bối thời hồng hoang, nhưng vẫn có thể tăng cực đại thiên chất tu sĩ.

Những người này được gọi là “Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch”, “Tịch” có hai ý. Cái chiếu. Hoặc yến hội.

Ý là có thể đặt bọn họ giữa chiếu giao hoan, hoặc là sống sờ sờ ăn hết, cái trước cái sau, còn tùy đam mê người mua.

Xuất hiện Điệp Cốt Tộc phản tổ, Tu Chân Giới cũng sẽ không coi bọn họ là “người” mà đối đãi, mặc dù bọn họ không khác người bình thường, nhưng xuất phát từ tư dục bản thân, Tu Chân Giới định nghĩa bọn họ thành “Thương phẩm”. Bởi vậy hành vi bán Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch mặc dù đáng sợ, nhưng lại không xúc phạm bất luận cấm kỵ gì.

Chỉ là Sở Văn Ninh là tông sư thanh chính, sắc mặt sẽ rất khó nhìn.

“Cỗ Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch không phải Cô Nguyệt Dạ đoạt được, là nhận ủy thác bán, bởi vậy Hiên Viên Các thu ba mươi phần trăm giá hoa hồng, mời chư vị tiên quân ra giá, lượng sức mà đi.”

Nhị các chủ nói xong, búng tay thanh thúy, tấm vải bao trùm toàn bộ tháp trượt xuống.

Trong lầu các, lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người ngưng thần nhìn cỗ thân thể bị xích sắt khóa lại trên thạch tháp, Hiên Viên Các lớn như vậy, mà hô hấp và tiếng tim đập gần như có thể nghe rõ.

Nữ tử kia thân như gấm, da như tuyết. Nàng xõa tóc dài như lụa, toàn thân trần trụi, cái khoác tấm tiêu sa trong suốt, thân thể sung mãn oánh nhuận

khẽ run, giống như tuyết mới đông kết, son ngọc ngâm nước, dưới ánh sáng tản ra sáng mềm.

Tám xích sắt gay gắt khóa thân thể kiều nộn của nàng, theo nàng giãy dựa mà rung động leng keng, lại dễ như trở bàn tay đốt lên thú tính của bọn nam tử. Cho dù người phong lưu vô số, cũng không chút do dự thừa nhận, nữ tử này là diệu nhân thiên hạ hiếm có.

“Tuyệt hảo thượng phẩm. Chính là Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch tuổi dậy thì.” Nhị các chủ xinh đẹp cười nói, tiến lên mở một xiềng xích, trước khi nữ tử kia phản kháng đã nhanh như chớp bóp cổ tay nàng, giơ lên giữa không trung, “Hàn Lâm Thánh Thủ điểm xuống hộ cung cát, để chư vị thấy rõ. Nàng chính là xử nữ.”

Cô nương bị vải trắng bịt miệng, phát ra âm thanh ô ô đáng thương nhưng một chữ cũng nói không nên lời, chỉ có từng giọt nước mắt thuận theo khoeo mắt lăn xuống, nước mắt màu vàng không thể nghi ngờ nàng là Điệp Cốt Tộc phản tổ.

Có người hít khí lạnh, có người đói khát nuốt nước miếng, bầu không khí như vậy khiến Hiên Viên Các nháy mắt không giống như nơi ngồi đầy tu sĩ, mà giống như đàn sói bụng đói kêu vang, khoeo miệng chảy nước miếng, tham lam theo dõi con mồi.

“Bộp” một tiếng.

Sở Văn Ninh thu hồi ánh mắt thanh lãnh, rơi xuống trên người Mặc Nhiên. Nhưng thấy sắc mặt Mặc Nhiên tái nhợt, móng tay đâm vào mộc linh, thực sự có thể bóp gãy một góc bệ cửa sổ.

“Làm sao vậy?”

“Không, ... Không có gì.” Mặc Nhiên hít một hơi thật sâu, mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, hướng Sở Văn Ninh lắc đầu, “Cảm thấy dạng mua bán người sống... rất buồn nôn.”

Hắn không hề nói thực.

Dư quang lạng yên lại liếc Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch trên tháp.

Nữ tử này, là kiếp trước sau khi hắn xưng đế, cưới đệ nhất mỹ nhân Tu Chân Giới —

Tổng Thu Đồng!

[Husky] Chương 81: Bất Quy của bốn tọa

Edit: Chu chính hăng không phải hàng nhái nào đó :)))

Beta: Tần Chỉ Ái

Cùng lúc đó, hàng ghế lâu ba của Nho Phong Môn, Diệp Vong Tích trường thân ngọc lập, đứng bên lan can đồng khắc hoa văn, cũng cau mày, mím môi thành một đường hơi mỏng.

“Diệp công tử, Từ trưởng lão bảo chúng ta tới mua thần võ kia, ngài nếu thật sự muốn mua Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, có lẽ tiền dư sẽ không đủ...”

“Không sao, ta dùng của mình.”

Trái phải thấy Diệp Vong Tích khẳng khẳng như thế, âm thầm nhìn nhau, không lên tiếng nữa.

Nhị các chủ Hiên Viên Các giòn tan nói: “Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch bắt đầu bằng một ngàn vạn kim, chư vị tiên quân cần tăng giá tranh mua.”

“Một ngàn một trăm vạn.”

“Một ngàn hai trăm vạn.”

Lầu một ồn ào một hồi, giá nhanh chóng tăng lên.

“Một ngàn chín trăm vạn!”

“Ta trả hai ngàn năm trăm vạn!”

Nháy mắt tăng thêm sáu trăm vạn, làm không ít tu sĩ lực bất tòng tâm, lắc đầu ngồi xuống. Lúc này lầu trên mấy nhĩ tọa lầu hai sôi nổi đưa ngân phiếu tới trước mặt các chủ Hiên Viên Các, nài nỉ nhẹ nhàng tiếp được hết, kẹp trong tay theo thứ tự, như mở chiết phiến ra, mở từng ngân phiếu viết giá.

“Cao nhất hiện nay.” Nhị các chủ sau khi xem xong, nói vô cùng rõ ràng,

“Nhĩ tọa chữ Huyền cao nhất, ra giá ba ngàn năm trăm vạn.”

“Ba ngàn năm trăm vạn?!”

Mọi người đồng loạt hít khí lạnh, quay đầu nhìn nhả tọa chữ Huyền trên lầu hai, nhưng chỉ thấy ánh đèn mờ lung nơi đó, lụa bạc tung bay, căn bản không nhìn thấy người nào ngồi trong.

“Ba nghìn năm trăm vạn đủ mua cung điện trên tiên đảo đấy.”

“Ai ra giá, cũng thái quá quá rồi...”

“Có tiền thế, nhất định là người thập đại môn phái, không biết nhà ai?”

Sở Văn Ninh nhắm mắt, nghe thấy giá này, hỏi Mặc Nhiên một câu: “Trên người người có mang đủ tiền không?”

“Không mang đủ!” Không ngờ đột nhiên gặp Tổng Thu Đồng ở đâu, Mặc Nhiên khiếp sợ cực độ, nghe Sở Văn Ninh gọi hắt, mới đột nhiên hoàn hồn, cảnh giác nói, Sư tôn muốn làm gì?”

“Mua nàng.”

Mặc Nhiên mở to mắt, liên tục xua tay: “Không thể mua không thể mua, nữ nhân này là trời buột, mua nàng chúng ta an trí nàng ở đâu? Về sau lên đường còn phải thuê thêm một ngựa, ngủ phải thêm một phòng, không cần, không mua.”

“Ai nói muốn cùng nàng lên đường? Mua xong thì thả nàng tự do là được.”

Sở Văn Ninh mở to mắt, thần sắc nhàn nhạt duỗi tay ra, “Lấy tiền.”

Mặc Nhiên vội vàng che túi tiền: “Không, không có!”

“Về ta trả cho người.”

“Đây là tiền mua thần võ!”

“... ..”

Mặc Nhiên quả thực là một cái đầu hai cái lớn, Tổng Thu Đồng này, kiếp trước lần đầu tiên hắt thấy nàng, nàng đã bá Nho Phong Môn, lúc ấy Mặc Nhiên tàn sát hàng loạt dân trong thành, thấy dáng vẻ nàng có mấy phần giống Sư Muội, trong lòng khẽ động tạm tha mạng cho nàng, sau thấy nàng ngoan ngoãn hòa thuận, tính tình cũng rất giống Sư Muội, nên cuối cùng phong nàng làm hậu.

Nhưng mà đây là quyết định khiến Mặc Nhiên hối hận nhất.

Sở Văn Ninh trước mắt mặt lạnh lòng nóng, thế mà muốn mua nàng, chuyện này làm sao Mặc Nhiên có thể đồng ý. Nữ nhân này đừng nói bốn nghìn vạn, cho dù bốn xu Mặc Nhiên cũng không cần.

Không đúng! Cho không hẳn bốn nghìn vạn hẳn cũng chẳng thềm!

Hai người đang giằng co, chợt thấy lâu ba bay xuống một tấm phiếu, là màu vàng.

Phiếu đỉnh cao!

Phiếu cao nhất trong bảng giá Hiên Viên các chính là loại ngân phiếu này, không cần viết chữ bên trên, một tấm tương đương với năm ngàn vạn kim, lại giá này một khi đưa ra, cơ hồ không có ai tranh giành nữa, nên gọi là “Phiếu đỉnh cao”.

Mọi người dưới sự sửng sốt, sôi nổi ồ lên.

“Nho Phong Môn!”

“Nho Phong Môn ra phiếu đỉnh cao!”

Sở Văn Ninh cũng không phản ứng lại Mặc Nhiên gay gắt che túi tiền, mà quay đầu nhìn ra ngoài. Từ góc độ này của y vừa chuẩn có thể nhìn thấy sương phòng đệ nhất lâu ba, Diệp Vong Tích là người lười che dấu, đã buộc chặt rèm lụa xanh nhạt Hiên Viên Các dùng bảo đảm tư mật cho khách lên từ lâu, khoanh tay đứng, đứng bên lan can.

Biểu tình y tức chính, trên khuôn mặt anh tuấn không có biểu tình dư thừa, liếc nhìn cảnh tượng âm ỉ phía dưới, tựa hồ có chút không biết nói gì, xoay người vào hàng ghế sâu bên trong.

Mặc Nhiên thở hắt ra, nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn có thể yên tâm, vị này là Diệp công tử ở cùng ta tại chốn đào nguyên, ta hiểu y ít nhiều, y là người lương thiện, Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch được y mua, y sẽ không làm chuyện gì táng tâm lương tâm.”

Trong phòng lâu ba Nho Phong Môn thuê, Diệp Vong Tích ngồi cạnh bàn trái lụa thêu hoa vàng lá bạc, rót một ly trà. Chờ tới khi trà uống cạn, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa.

Giọng Diệp Vong Tịch ôn hòa đoan chính: “Mời vào.”

“Diệp tiên quân, Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch đã đưa tới cho ngài, mời ngài xem thử.”

“Làm phiền người rồi, lui xuống đi.”

Thị nữ Hiên Viên Các lui xuống, phòng nhất thời yên lặng. Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch bị cấm chú trói buộc tay chân, quỳ trên đất, mắt lộ vẻ kinh

hoảng, run bần bật, một đôi mắt đào hoa vì khóc thê thảm, đuối mắt ửng đỏ nhàn nhạt, làm người động tâm.

Nhưng Diệp Vong Tích nhìn nàng một cái, đáy mắt thanh chính sáng ngời không chút tạp niệm, giơ tay giải cấm chú.

“Đất lạnh, cô nương bị dọa sợ rồi. Ngồi xuống uống ly trà nóng đi.”

“...” Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch kia run rẩy, mở to đôi mắt lưu ly trong veo, vẫn cuộn người, không dám nói lời nào, càng không dám động.

Diệp Vong Tích thở dài, để người hầu trái phải cầm áo choàng, đưa cho nàng.

“Cô nương đừng lo lắng, Diệp mỗ chuộc cô nương, không phải vì tu luyện. Y phục này cô mặc vào trước đi, có chuyện gì đứng lên rồi nói.”

“Huynh... Huỳnh...”

Diệp Vong Tích thấy nàng vẫn bất động, dáng vẻ ngửa đầu sợ hãi thật đáng thương, vì thế cười khổ lắc đầu, hạ gối ngồi xổm xuống, ngang bằng với nàng.

“Ta gọi Diệp Vong Tích, xin hỏi danh xưng cô nương?”

“Ta... Ta họ Tống.” Nàng do dự mà liếc Diệp Vong Tích, mắt trong mờ lung, thật ấm ức, “Tiểu nữ Tống Thu Đồng, cảm tạ Diệp công tử...”

Dưới lầu, Mặc Nhiên đang suy ngẫm.

Kiếp trước khi mình gặp Tống Thu Đồng, nàng đã là đệ tử Nho Phong Môn, nghĩ tới nàng ở Hiên Viên Các được Diệp Vong Tích cứu về.

Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch không được đối đãi như người thường, nhưng một khi bá nhập đại phái tiên gia nào đó, trở thành đệ tử trong phái, thì lại khác.

Mặc Nhiên thở dài trong lòng, hẳn hiểu không rõ về Diệp Vong Tích, chỉ biết người này thập phần thanh chính, năm đó ngoài Sở Văn Ninh là người lợi hại nhất. Khi Mặc Nhiên đồ sát bảy mươi hai thành Nho Phong Môn, từng giao thủ với Diệp Vong Tích, kiếm thuật khí thể mệnh môn, đáng người chính khí cao ngang trời, thực sự khiến người khác khó quên.

Bảy mươi hai thành Nho Phong Môn mệnh môn cuộn cuộn, còn lại tiên thành Mặc Nhiên không cần tốn nhiều sức, những danh hào phức tạp ấy,

nhóm thành chủ Nho Phong Môn uy danh vang xa trong mắt hân cũng chỉ như cỏ rác.

Chỉ có mỗi Diệp Vong Tích này, chỉ có Diệp Vong Tích này, y thủ bảy tòa thành kia, Mặc Nhiên lại công phá chậm chạp. Cho dù cuối cùng phá thành trì, người này một thân máu bắn quỳ trên thi cốt lờm chớm, ánh mắt cũng thanh minh, lòng không đổi.

Lúc ấy chương môn Nam Cung Nho Phong Môn đã chạy trốn, rất rất nhiều người đều dập đầu xin tha, xin Mặc Nhiên cho họ một con đường sống.

Nhưng Diệp Vong Tích lại nhú chặt mày, nhắm mắt, biểu tình lạnh nhạt.

Mặc Nhiên vẫn nhớ rõ trước khi mình giết y, từng có lòng hỏi y một câu: “Hàng không?”

“Không hàng.”

Mặc Nhiên cười, ngồi trên ghế vàng long phượng của tôn chủ Nho Phong Môn, lông mi run lên, ánh mắt lướt qua đám người đen nghìn nghịt, lướt qua đệ tử tầm thường không nói, sáu bảy thành chủ, hơn mười hộ pháp, họ đều cúi sát đất, lạnh phát run.

Trên nền trời xám có quạ bay lượn, máu tanh đỏ như cờ bay phần phật, Mặc Nhiên nâng tay, nói: “Giết cả đi.”

Diệp Vong Tích trước khi chết, từng nói một câu: “Bảy mươi thành Nho Phong Môn huy hoàng, lại không có nổi một nam nhi.”

Máu tanh đầy trời.

Mặc Nhiên ôm mỹ nhân Tống Thu Đồng mới đến trong lòng, mặt giai nhân tuyệt đại vàng như giấy, nhìn Tu La địa ngục trước mắt, thân thể mềm mại không ngừng run lên.

“Ngoan, đừng sợ. Đừng sợ. Về sau, nàng theo bốn tọa đi.” Mặc Nhiên mơn trớn tóc nàng, mỉm cười nói, “Đến, nói lại với ta lần nữa, nàng tên gì? Vốn làm gì ở Nho Phong Môn này? Mới nghe một lần, chưa nhớ nổi.”

“Tiểu nữ... Tống Thu Đồng.” Nàng lo sợ không yên nói, “Vốn là... Vốn là thị nữ môn hạ... Diệp tiên quân...”

Thị nữ môn hạ Diệp Vong Tích. Khi ấy nàng trả lời Mặc Nhiên như thế.

Nhưng Tống Thu Đồng là một Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, đến tột cùng vì cơ duyên gì tế bái gia nhập môn hạ Nho Phong Môn, lại làm sao được Diệp

Vong Tích thu làm thị nữ, Mặc Nhiên cũng không biết. Cho tới hôm nay, sau khi trọng sinh tới Hiên Viên Các, Mặc Nhiên mới bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra ban đầu Diệp Vong Tích tốn ngàn kim, mới đưa nàng từ trong đám sỏi thềm thường cứu về được.

Nhưng giờ có người biết, Diệp Vong Tích cuối cùng bại dưới đao Mặc Nhiên, có một phần lý do rất lớn, là Tổng Thu Đồng mật báo ban tặng.

Nhắc tới chuyện này, Mặc Nhiên không khỏi nhú mày, chán ghét Tổng Thu Đồng càng tăng thêm vài phần—— mình năm đó bị quỷ mê hồn, mới có thể thấy nữ nhân này giống Sư Muội.

“Lần này sẽ cạnh tranh món hàng cuối cùng, là một thần võ không chủ.” Nhị Các Chủ từ từ kể, cắt ngang suy nghĩ của Mặc Nhiên, “Thần võ này cũng không phải Cô Nguyệt Dạ sở hữu, cũng là bán thay.”

Mỗi lần tranh mua sẽ áp trực trên bảo, đại hội bắt đầu vang tiếng huýt gió, nên so với nghe thấy “Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch” lúc này còn phản ứng dữ dội hơn, tu sĩ phía dưới tuy cũng nóng lòng muốn thử, lại bình tĩnh hơn hẳn.

Hoa sen ngọc trắng mở ra lần nữa, trên đài đá nâng một hộp lụa nhạt nguyệt giang sơn bằng bạc hiện lên.

Hộp gấm kia hẹp dài, mặt ngoài thêu rất tinh tế, người trong nghề liếc một cái có thể nhìn ra chỉ vàng làm ở phường thêu Hàm Vân Các nổi tiếng nhất Cô Tô. Bỏ qua chuyện thần võ bên trong, chỉ cái hộp này cũng đáng giá trăm kim.

“Thần võ này phát hiện ở bãi tha ma Quân Sơn. Đại chủ nhân trước đã qua đời, Hiên Viên Các ta làm chứng, thần võ cũng chưa từng nhận chủ nhân mới.” Nhị các chủ dừng một chút, tiếp tục nói, “Mọi người đều biết, thần võ trên thân đều khắc chữ. Nhưng món này vì chủ nhân qua đời đã nhiều năm, chữ trên vũ khí đã mòn, có thể đọc được, cũng còn mỗi một chữ.”

Có người thì thầm nói: “Nói nhiều như vậy, cũng không mở hộp ra trước đi.”

“Ôi dào thôi bỏ đi, thói quen ấy mà, Hiên Viên Các lúc nào chả làm việc thế. Nói mấy câu vô nghĩa trước, để mọi người đoán trước.”

“Cũng đúng.”

Mặc Nhiên nghe cảm thấy buồn cười, quay đầu muốn nói mấy câu với Sở Văn Ninh, nhưng mà xoay người lại thấy Sở Văn Ninh nhú chặt mày kiếm, ngón tay thon dài như ngọc lạnh kề bên thái dương, sắc mặt tái nhợt như sương mù. Hắn hoảng sợ, vội hỏi: “Sư tôn, người làm sao thế?”

“Đột nhiên... Cảm thấy không thoải mái.”

“Sao lại không thoải mái, có phải cảm lạnh rồi không?” Mặc Nhiên ghé lại gần, sờ trán y, “Cũng không nóng mà.”

“...” Sở Văn Ninh lắc đầu không nói lời nào, biểu tình uể oải.

Mặc Nhiên không biết làm sao cho phải, chỉ đành nói: “Ta rót cho người ly trà.” Nói rót đầy một tách trà nóng, nghĩ nghĩ, lại đổ thêm ít Mạc Hương Lộ mới mua.

Đây là thuốc do Hàn Lâm Thánh Thủ nổi tiếng thiên hạ luyện, Sở Văn Ninh uống xong nước trà hòa Mạc Hương Lộ, quả nhiên tốt hơn, sắc mặt cũng không khó coi như vậy nữa. Y nâng mắt lên, lại muốn xem đấu giá dưới lầu. Mặc Nhiên ở cạnh dọn đồ pha trà, lại rót cho y ly thứ hai.

“Hiên Viên Các không có cách nào biết rõ tên thần võ, nhưng nhân duyên trùng hợp, trở về nhân gian, theo chữ khắc trên thân nó. Nên tạm nghĩ một cái tên, tên là “Quy Lai” (Trở về).”

Rốt cuộc có người gấp không nhịn nổi, ở dưới hô: “Các chủ, nói nhiều vậy, cô cũng cho bọn ta ăn đủ rồi, mau mở hộp đi, để bọn ta xem hình dạng thần võ.”

Nhị các chủ Hiên Viên Các hơi mỉm cười: “Tiên Quân đừng vội. Theo quy củ Tu Chân giới, nếu nguyên chủ thần võ sau khi chết, vũ khí ứng với người cùng huyết thống, về sau sẽ sở hữu. “Quy Lai” tìm thấy ở bãi tha ma, bốn các không có cách để xác định nguyên chủ của nó. Có điều sau khi hộp mở ra, chư vị xuất linh lực cảm nhận thử, nếu ai có thể hòa hợp với thần võ, thì có quan hệ huyết thống với nguyên chủ vũ khí này. Vậy không cần đấu giá, “Quy Lai” đương nhiên thuộc sở hữu.”

“Ha ha ha, thiên hạ sao có chuyện trùng hợp thế được.”

Các tu sĩ trong sảnh phần lớn đều cười.

“Đúng vậy, chuyện này cơ hồ không có khả năng.”

“Nhưng không thử sao biết, thử thời vận cũng không tệ.”

Nhị các chủ cười khanh khách nhìn qua người dưới đài, giọng giòn ta nói: “Không sai, thử vận khí luôn tốt. Mời chư vị tiên quân ngưng thần, mở nắp ngay.”

Nàng búng tay, hai vị đệ tử Cô Nguyệt Dạ trái phải tiến lên, đều là thiếu nữ thanh xuân mười lăm mười sáu tuổi, các nàng phi thân lên đài sen, ngón tay thon dài trắng nõn đặt lên hộp gấm, hai người này có hai chiếc chìa khóa pha lê lá lướt, thật cẩn thận cắm vào ổ khóa trên hộp.

Chỉ nghe “Cạch” “Cạch” hai tiếng, ổ khóa theo tiếng rơi ra.

Mặc Nhiên thấy tình hình sau khi mở khóa, chợt nghĩ tới Kim Thành Trì, cảnh tượng khi mình nhận được “Gặp Quỷ”. Lúc ấy rõ ràng nói “Chỉ có người yêu sâu đậm trên đời” mới có thể mở Trường Tương Tư, cũng không biết vì sao hộp gấm lại mở trong tay Sở Văn Ninh.

Người chung quanh đều nín thở ngưng thần, vô số đôi mắt che giấu dưới mũ đều nhìn chăm chăm chiếc hộp nhỏ hẹp kia. Nắp hộp tơ vàng thêu chạm rãi mở ra, không khí khẩn trương gấp gáp tới cực hạn, như một dây cung kéo căng. Mấy nghìn người tụ tập trong các, yên lặng tới tiếng sợi tóc rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Trước mắt tất cả mọi người không chuyển mắt nhìn hộp lộ ra một phần mũi nhọn cổ. Hoặc tham lam, hoặc tò mò, hoặc thưởng thức...

Chỉ có Mặc Nhiên, nháy mắt thấy vũ khí trong hộp, hần bỗng mở to mắt, huyết sắc nháy mắt rút sạch.

Hắn đã sống hai đời, kiếp trước kiếp này có hai món thần võ, giao thủ với hơn mười vị chủ nhân thần võ. Lần này Hiên Viên Các lấy đồ ra đấu giá, hắn còn tưởng mình sẽ không hề có chút gợn sóng.

Nhưng hắn nghĩ sai rồi.

“Thần võ “Quy Lai”.” Giọng nhị các chủ trong trẻo đánh vỡ yên tĩnh, “Hình dạng mạch đao, dài bốn thước, rộng ba tấc. Không vỏ, toàn thân sâu đen, ban ngày cũng không phản quang.”

Đầu ngón tay Mặc Nhiên hơi phát run, hai chữ ngậm giữa răng môi cơ hồ muốn buột miệng thốt ra.

“Bất Quy...”

Bất Quy...

Chuyện bích đã chu kiêu năm ấy, lại thêm một năm quân không về.

“Mặc Nhiên, người có thần võ, sao phải để ta phong linh thức nó, không cho nó tên?”

“Bẩm sư tôn, đệ tử không có học vấn, tên chỉ đặt một lần. Ta sợ đặt tên khó nghe, sau này dùng không hài lòng.”

“A Nhiên, đệ mang mạch đao này, sao còn chưa nghĩ tên cẩn thận vậy? Cũng không thể gọi nó là “đao” này “đao” nọ mãi.”

“Không sao, nghĩ từ từ. Đây chính là thần võ, ta muốn cho nó cái tên dễ nghe nhất thiên hạ, mới xứng với nó, ha ha ha.”

Sau đó, Sư Muội chết.

Mặc Nhiên từng muốn để Sở Văn Ninh bỏ phong ấn, muốn đặt tên thần võ là “Minh Tịnh”.

Nhưng khi đó, Sở Văn Ninh nói mình vừa chống lại Quỷ giới, tổn hại linh lực, thật sự không còn sức phá bỏ cấm chú trên đao, nên chuyện này không thể giải quyết được gì.

Sau đó nữa, Mặc Nhiên hoàn toàn quyết tuyệt với Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên không muốn xin y giải phong ấn, nên đem thanh đao nhuộm đầy máu tanh, nhiều năm chia rẽ như vậy, vẫn không tên không họ. Nhưng chuyện này đã không quan trọng, khi đó thiên hạ không ai không biết Mặc Vi Vũ, không ai không hiểu thanh đao Tu La nuốt no hận máu trong tay hắn.

Đến cuối cùng.

Sở Văn Ninh cũng chết.

Cùng y tiêu tán, là cấm danh chú trên lưỡi đao của Mặc Nhiên hơn mười năm.

Tối đó Mặc Nhiên uống rất nhiều Lê Hoa Bạch, có chút say, vuốt ve thanh đao lạnh lẽo, đã không biết là khuây khỏa hay là bi thương. Hắn ôm lưỡi đao lạnh, nghe trong đó vang tiếng trống trận, hải đường lạnh thấu. Hắn nằm trên nóc Vu Sơn Điện, cười ha ha tới đêm đì, từ thống khoái đến điên cuồng.

Hắn cũng không nhớ rõ đêm ấy mình có rơi nước mắt không, chỉ là sáng hôm sau tỉnh lại, trên thanh mạch đao vô danh hơn mười năm, đã khắc hai

chữ thanh lãnh.

“Bất Quy.”

Quân không về.

Không còn về.

Nhưng mà thanh ma vũ khí đời trước cùng hắc trái bách chiến, sao lại xuất hiện trong thế giới sau khi trọng sinh, sao lại xuất hiện trong đấu giá Hiên Viên Các?!

Mặc Nhiên còn chưa nghĩ nhiều, mấy ngàn danh tu sĩ giữa sảnh đã sôi nổi phóng thích linh lưu của mình, lần lượt muốn cảm nhận cùng Bất Quy.

Mặc Nhiên: “... ..”

Vô dụng, nếu là Bất Quy, vậy Mặc Nhiên ở đây, ngoại trừ bản thân hắc, trên đời tuyệt đối không có kẻ thứ hai có thể sai khiến thanh mạch đao này động đây.

Nhưng nó xuất hiện, liên quan gì tới tên tiểu súc sinh trốn sau màn kia? Nếu có liên quan, người kia giờ mang Bất Quy ra, rõ ràng biết Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh đang tìm tung tích của hắc, vậy mục đích của hắc tuyệt đối không phải thử xem ai là tinh hoa linh thể.

Hắc đến tột cùng muốn làm gì?!

Còn có, Bất Quy này, là thật ư? Hay là cũng như mấy món đồ giả dưới Kim Thành Trì, chỉ là mồi câu thôi?

Mang nghi ngờ như vậy, Mặc Nhiên thoáng để dò ra chút linh lưu.

Nếu Bất Quy không phải giả, vậy đương nhiên sẽ hô ứng với mình, nhưng hô ứng này không thể rõ ràng, nếu không để người ta cảm thấy, chỉ cần một chút đã...

Nhưng mà, hắc vừa thả ra chút linh lực phi thường mỏng manh, chợt nghe thấy sau lưng truyền tới một tiếng rên rất nhỏ.

“... Sư tôn?!”

Mặc Nhiên vừa quay đầu lại, thấy Sở Văn Ninh nhíu chặt ấn đường, môi tái nhợt, đã ngã xuống cạnh bàn, y phục màu tuyết của y trái như mây, khuôn mặt anh tuấn của y còn tái nhợt hơn sương tuyết, hàng mi rủ xuống, hai mắt nhắm chặt, tựa hồ bệnh nặng gì phát tác, thế mà hôn mê ở đây.

Mặc Nhiên sao có thể ngờ tới chuyện này sẽ phát sinh, không khỏi đại kinh thất sắc, bỗng thu hồi linh lực lại, chạy tới cạnh Sở Văn Ninh, bế y lên: “Sư tôn, người làm sao thế?!”

[Husky] Chương 82: Bốn toạ không dám tin

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Ngoài khách điểm Ngưng Hương ở Lâm Linh Đảo, lão bản nướng vận y phục rực rỡ, cổ tay trắng nõn đeo đủ loại ngọc châu, một sợi dây vòng quanh eo như dương liễu, ở ngoài môn đường căn hạt dưa.

Mỗi lần Hiên Viên Các tổ chức đấu giá, người tới chỗ nàng ở trọ là nhiều nhất, bởi nàng mỹ mạo lại thông minh biết làm ăn, đôi mắt giọt lệ đẹp phân rõ trắng đen khẽ chuyển, có thể đoán được khách nhân muốn cái gì.

Ngày đã lên cao, qua buổi trưa, lão bản nướng thả vỏ hạt dưa, đoán lần đấu giá này không đến một canh giờ nữa sẽ kết thúc, giá cả khách điểm ở Lâm Linh đảo cao, các tu sĩ sẽ không ở lâu, hôm nay không thu được nhiều tiền phòng. Có điều không đáng ngại, các Tiên Quân đại hiệp luôn ở lại ăn cơm chiều rồi mới đi, tiền cơm cũng có thể vớt vát thêm.

Lão bản nướng phúi phúi vỏ hạt dưa dính trên váy, quay đầu nói với tiểu nhị: “Nhị Phúc, lau lại bàn ghế trong đại đường lại, lấy thêm một đĩa hạt dưa ra cho lão nướng, mỗi bàn một đĩa. Chúng ta phải chuẩn bị đồ cho buổi tối.”

“Được thưa chưởng quầy, đi lấy ngay đây.” Tiểu nhị vui vẻ chạy xa.

Lão bản nướng cười hài lòng, nàng phơi nắng đủ rồi, hạt dưa cũng cắn xong, đang muốn vào xem tiệm, chợt cuối phố có thân ảnh màu trắng cười gió đi đến, như lửa cháy nhanh chóng lao vào khách điểm của nàng.

“Ở trọ, ở trọ ở trọ ở trọ!”

“... ..”

Có lẽ hẳn tới bất ngờ, hành động lại kỳ quái. Tiểu nhị trong tiệm bị dọa sợ, á miệng nhìn nửa ngày không phục hồi tinh thần.

Mặc Nhiên cả giận nói: “Ở trọ! Điếc à? Chưởng quầy đâu!!”

“Ái nha Tiên Quân.” Giọng nữ tử trẻ tuổi vang lên sau lưng hẳn, ba phần cười bảy phần xin lỗi, nghe thấy làm người ta không thể nổi giận, Mặc Nhiên bỗng quay người, đối diện với lão bản nương đang trưng ra khuôn mặt tươi cười xinh đẹp, “Thật ngại, để ngài đợi. Tiểu nhị này là ta mới thuê, ngài tìm ta có việc gì, ta chính là chưởng quầy.”

Mặc Nhiên nâng lên lông mày đen anh tuấn, vội vàng nói: “Ở trọ!”

Lão bản nương bất động thanh sắc nhìn hẳn, thấy người này khoác áo choàng, có lẽ là Tiên Quân tới dự Hiên Viên Các, nhưng hẳn đến gấp quá, mũ cũng rơi xuống, lộ ra gương mặt thiếu niên anh tuấn, nhưng đây không quan trọng, quan trọng nhất là cổ tay hẳn đeo một túi lụa thêu Huyền Vũ, đúng là túi đựng đồ cực phẩm Hiên Viên Các bán.

Có tiền.

Ánh sáng trong mắt lão bản nương chột loé.

Cực kỳ có tiền.

Lại nhìn người hẳn ôm trong lòng, vì bị áo choàng che khuất, mặt lại dựa vào trong, không nhìn rõ tướng mạo người kia, có điều ánh mắt lão bản nương sắc bén, nòng nhanh chóng nhìn qua y phục tuyết sắc tiêu sa, ánh mắt dừng trên đôi tay buông xuống lộ ra trong tay áo rộng kia.

Vừa thon vừa dài, da trắng như sứ, ngón tay hơi nhọn, khớp xương rõ ràng.

Mỹ nhân.

Lão bản nương lập tức hiểu rõ trong lòng.

Tuy rằng là nam nhân tuấn mỹ, nhưng nam tử song tu ở Tu Chân giới chẳng có gì hiếm lạ, cũng không kỳ quái.

“Đại Phúc, mở phòng.” Lão bản nương phản ứng rất nhanh, không hỏi nhiều, búng tay lưu loát phân phó, “Lấy căn phòng nguyệt thượng tốt nhất.”

Sở Văn Ninh đột nhiên bị bệnh, không thể đoán trước. Mà nơi này là địa giới của Cô Nguyệt Dạ, thuốc hay thánh thủ có cả đồng, Mặc Nhiên mời đại phu tới bắt mạch cho Sở Văn Ninh.

Đại phu tu vi thâm hậu nhắm mắt lại, ngón tay có vết chai mỏng ấn lên cổ tay Sở Văn Ninh, một lúc lâu không hé răng.

Mặc Nhiên nhin không được hỏi: “Đại phu, sư tôn ta sao rồi?”

“Thật ra không có chuyện gì lớn, có điều...”

Ghét nhất loại người cứ vòng vòng vo vo này. Mặc Nhiên trừng lớn mắt: “Có điều cái gì?”

“Có điều lão phu cảm thấy thật kỳ quái, lệnh sư tu vi cao cường, thể gian hiểm có. Nhưng vừa rồi khám cẩn thận, linh hạch của y lại rất yếu ớt, như các tiểu sĩ Trúc Cơ vậy.”

Nếu so sánh tu vi với nước, linh hạch chính là vật chứa.

Linh hạch là trời sinh, tu vi thâm hậu chậm rãi nuôi thành, nên người có linh hạch bẩm sinh mạnh, tu luyện sẽ càng dễ. Có điều, tu vi sẽ chỉ dừng ở một cảnh giới nhất định, sẽ trả lại linh hạch, nên thường nói hai thứ này hỗ trợ nhau.

Đại tông sư như Sở Văn Ninh, linh hạch nhất định phải cường hãn cực kỳ, bởi vậy y sư bình thường khi bắt mạch sẽ không để ý chuyện này.

Mặc Nhiên nghe mà cả kinh nói: “Sao có thể chứ?!”

“Lão phu cũng cảm thấy không thể. Nên khám lại nhiều lần, nhưng bao nhiêu lần cũng thế.”

“Linh hạch của sư tôn ta chỉ giống Trúc Cơ? Chuyện này, sao có thể, thật là nực cười! Đại phu người khám kỹ xem, có phải chẩn sai rồi không?”

“Lão phu làm nghề y xưa nay cẩn thận, lời nói ra khỏi miệng, tất nhiên chắc mười phần, tiểu Tiên Quân nếu không tin. Tìm người khác kiểm tra linh hạch y, kết quả cũng vậy thôi.”

Mặc Nhiên ngẩn người.

Đại phu kia nói: “Vì lệnh sư linh hạch yếu ớt, vừa rồi phải chịu áp lực của vũ khí cường đại nào đó, vũ khí kia hô ứng với thuộc tính của y, nhưng không phải đồ y có được. Nên y chịu phản phệ, linh hạch không chịu nổi, nên mới hôn mê. Lão phu kê cho y đơn thuốc, uống vào rồi nghỉ ngơi, rất nhanh sẽ ổn.”

Tiến đại phu đi, Mặc Nhiên ngồi bên giường Sở Văn Ninh, chống má ngơ ngác nhìn, nửa ngày chưa lấy lại tinh thần.

Linh hạch yếu ớt?

Sao lại có thể...

Lão nhân kia vốn không biết chuyện xảy ra ở Hiên Viên Các, lại có thể nói chính xác chuyện Sở Văn Ninh gặp vũ khí cường đại, không giống mở miệng nói dối.

Có điều còn có “Bất Quy”, lúc này ở Hiên Viên Các, Mặc Nhiên chỉ phát ra chút linh lực, Sở Văn Ninh đột nhiên kì lạ, ngất đi. Nên hẳn cũng không kịp nghĩ mạch đạo kia có phải thần võ kiếp trước của mình không. Nếu đúng vậy, sao “Bất Quy” lại hô ứng với Sở Văn Ninh? Còn phản phệ Sở Văn Ninh nữa?

Hắn vừa suy nghĩ lung tung, vừa nghiêm trọng nhìn Sở Văn Ninh, không biết qua bao lâu, người trên giường tựa hồ gặp ác mộng, nhãn đôi lông mày đẹp, lông mi cũng run lên liên tục.

Ma xui quỷ khiến, không biết mình đang nghĩ cái gì, Mặc Nhiên vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa ấn đường Sở Văn Ninh: “Sư tôn...”

“... ..”

“Sư tôn... Sở Văn Ninh... Sống hai đời, chẳng lẽ trên người ngươi, còn có bí mật mà ta chưa hiểu hay sao?”

Chưởng quầy rất nhanh đem thuốc đã sắc xong lên, mang cho Mặc Nhiên. Nếm thử, quả thật rất đắng, là vị Sở Văn Ninh ghét nhất. Mặc Nhiên thờ dài, gọi nữ nhân đang chuẩn bị rời đi.

“Chưởng quầy, có kẹo không?”

“Ày... .. Tiểu điểm đã bán hết rồi, hôm nay đã hết. Có điều nếu Tiên Quân muốn mua, ta sai người đi mua hộ cho.”

Mặc Nhiên nhìn chén thuốc còn nóng, lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi, lâu quá thuốc sẽ nguội, uống không có tác dụng. Đa tạ.”

“À, Tiên Quân không cần khách khí, có chuyện gì cứ gọi ta.”

Chưởng quầy nói xong liền bỏ đi, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Mang thuốc tới bên đầu giường, Mặc Nhiên ngồi lại bên cạnh, một tay chống gối, một tay đỡ Sở Văn Ninh dậy: “Sư tôn, uống thuốc đi.”

Đây là lần thứ hai hắn chăm sóc Sở Văn Ninh sau khi trọng sinh, cũng không biết sao lại làm vậy, tuy ghét người này, lại thấy y sinh bệnh, bản

thân vẫn sẽ khản trương như trước.

“Đắng...”

Người trong lòng tuy chưa tỉnh, nhưng vẫn có cảm giác, nửa mê nửa tỉnh cau mày, xoay mặt đi không chịu uống.

Hành động này Mặc Nhiên đã quen đến không thể quen hơn, nâng muống xoay mặt y về, nhần nại dõ: “Chỉ còn một muống thôi, uống xong là được rồi, nào.”

Nói lại nâng một muống.

Sở Văn Ninh uống một nửa ho một nửa, mày nhăn càng chặt.

“Thật đắng...”

“Ngọt ngọt, muống tiếp theo sẽ ngọt, đến đến đến.”

“Ách...”

“Muống nữa! Bảo đảm! Ngọt đến người không tin luôn! Bốn toạ vừa sai người tìm nước ngọt nhất thiên hạ đến đó!” Dõ dõ cũng quên luôn mình là ai, Mặc Nhiên thuận miệng lôi mấy câu hay dùng kiếp trước ra, “Uống rất ngon, không mở miệng sẽ hối hận đó nha.”

Cứ lừa gạt như vậy bón hết một chén thuốc, muối cuối uống hết, Mặc Nhiên thở phào, đang chuẩn bị đứng dậy thu dọn, bỗng có bóng trắng loé lên trước mắt, chưa kịp phản ứng, liền “bộp” một tiếng ăn tát ngay mặt.

“Đồ lừa đảo, người cút đi.”

Sở Văn Ninh lạnh giọng nói một câu đó, quay đầu, lại ngủ. Mặc Nhiên vô duyên vô cớ ăn một cái tát giật giật miệng, sau đó ầm ỨC che nửa mặt. Đang muốn phát hoả, người trong lòng rên một tiếng, y mơ thấy gì đó rất khó chịu, sắc mặt càng khó coi.

“Năm một mình một lát, ta đi pha chút nước, cho người uống ít hương lộ ngọt chút.”

“... ..”

Thấy Sở Văn Ninh an tĩnh, Mặc Nhiên đỡ y, định để y nằm xuống gối. Ai ngờ đến gần, lại nghe y khản khản mơ hồ thở hỗn hển, sau đó lẩm bẩm:

“Là... Bạc người...”

Mặc Nhiên sửng sốt: “Cái gì?”

Hai mắt Sở Văn Ninh vẫn nhắm chặt, lông mi như cây quạt nhỏ run lên, tựa hồ chịu cực đại thống khổ, huyết sắc từng chút từng chút rút sạch. Y hiển nhiên đã chìm sâu vào giấc mơ, cảnh trong mơ dữ tợn, y hơi lắc đầu, gương mặt xưa nay thanh cao băng lãnh xuất hiện một tia bi thương hiem có.

“Ta... Là ta...”

Chỉ nhát mắt như vậy, Mặc Nhiên bỗng cảm thấy tim sắp ngừng đập, một loại cảm giác kỳ lạ nảy lên trong lòng, giống như bí mật nào đó, chỉ cách một lớp lụa mỏng, hần lập tức sẽ hiểu rõ. Hần nhìn thẳng Sở Văn Ninh, thấp giọng nói: “Là người cái gì?”

“Là ta... Bạc... Người...”

Nháy mắt hoảng hốt, không biết có phải ánh nến kia quá âm đạm, làm người nhìn lầm, Mặc Nhiên nhìn thấy lông mi Sở Văn Ninh có chút thủy quang.

Là ta bạc người.

Bốn chữ này, ra khỏi miệng quân, nhẹ như sương mù, vào trong tai hắn, lại như tiếng sấm.

Mặc Nhiên đột nhiên từ bên giường giật bản lên, cả người cứng đờ! Đồng tử hắn co lại, khó tin nổi đứng như chết nhìn người có khuôn mặt thanh tuấn đang nằm trên giường, thần sắc đại biến, trong lòng như có vạn mã ngàn quân chạy qua, tay siết thành quyền, máu như bị liệt hỏa hun nóng, lại như đóng băng ngưng lại.

“Người nói cái gì? ... Người...”

Chấn kinh hồi lâu, Mặc Nhiên bỗng siết chặt cổ Sở Văn Ninh, ánh mắt bạo ngược, không còn ra vẻ trẻ con ngây thơ sau khi trọng sinh nữa, “Sở Văn Ninh, người mới nói gì?”

“Người lặp lại lần nữa! Người lặp lại lần nữa cho ta!!”

Là ta bạc người, tử sinh không oán.

Đây cũng là lời nguyện rửa cả đời này hắn không quên được, là nỗi ám ảnh dày vò hắn hai đời.

Nhiều lần hắn nhắm mắt lại, bên tai luôn vang lên bốn chữ này cùng tiếng thở dài, người nói chuyện lại đã rời khỏi nhân gian.

Nhưng những lời này rõ ràng Sở Văn Ninh ở kiếp trước tới tận khi chết mới nói, vì sao giờ y lại– Vì sao y lại–
Không lẽ Sở Văn Ninh, cũng trọng sinh rồi?!

[Husky] Chương 83: Bốn toạ muốn người

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Một tiếng rên vang nhẹ bên tai hắn, Sở Văn Ninh không thở được, mặt đỏ bừng, yếu ớt giãy dụa.

Mặc Nhiên nháy mắt sừng sốt, đôi mắt đỏ đậm mở lớn, điên cuồng và thanh tỉnh lượn lờ bên trong, hắn đột nhiên phản ứng, vội buông lỏng tay, Sở Văn Ninh ngã mạnh xuống giường, trên cổ hắn vết năm ngón tay dữ tợn, gọi hồn Mặc Nhiên dần quay về.

“... ..” Hắn há miệng thở dốc, gọi một tiếng sư tôn, nhưng lại không ra khỏi miệng, muốn gọi Sở Văn Ninh, trong do dự, khàn khàn phát ra tiếng, “Người...”

Cổ họng đau rát như bị thiêu đốt, Mặc Nhiên khó khăn nuốt nước miếng, hơi bình tĩnh lại, đủ mọi loại chuyện trước kia vụt qua, Sở Văn Ninh kiếp này vẫn chưa có gì lạ, tuyệt đối không phải trọng sinh.

Nhưng sao y vào giờ phút này, lại nói ra câu nói ở kiếp trước trước khi chết để lại, “Là ta bạc người”.

Những lời này, chẳng lẽ không phải Sở Văn Ninh vì muốn bảo vệ Tiết Mông, vì bảo vệ những tu sĩ giả nhân giả nghĩa, mới bất đắc dĩ nói ra một lời dối trá sao?

Hắn vẫn luôn không tin, vẫn luôn không tin Sở Văn Ninh thật sự nhận sai với mình, sẽ nói những lời nhẹ nhàng với mình. Dù sao Sở Văn Ninh cũng nhất định đang lừa mình, nhất định là không ưa mình. Dù sao vị sư tôn này xưa nay đều khinh thường hắn, từ trước vẫn luôn không đối xử thật lòng với hắn.

Khinh sư, hãn không hề hối hận chút nào.

Dù chỉ một chút cũng không.

Mặc Nhiên quay mặt đi chỗ khác, chậm rãi nhắm mắt.

Hãn nghĩ không thể ở đây nữa, Sở Văn Ninh sống hay chết, cũng không liên quan tới hãn!

Hãn xoay người muốn rời đi.

Muốn rời đi.

Lại không thể nhấc chân.

Là ta bạc người.

Kí ức vẫn nhớ rõ khuôn mặt lạnh lùng dính đầy máu, cuối cùng xem ra, lại có chút ôn nhu. Bên Côn Luân Thiên Trì, người kia nằm trong vũng máu, chậm rãi nâng tay, đầu ngón tay khẽ đẩy trán mình, ngón tay kia lạnh lẽo, mắt phượng lại có chút ấm áp. Nhưng Mặc Nhiên khi ấy cảm thấy, nhất định là mình nhìn nhầm rồi.

Tử sinh không oán.

Sở Văn Ninh nhẹ giọng nói, huyết lệ chậm rãi chảy xuống từ hốc mắt.

“Mặc Nhiên...”

Người nọ nỉ non trong giấc mộng, hai từ gọi rất nhỏ, lại làm người được gọi cứng đờ cả người. Đợi mình hoàn hồn, Mặc Nhiên đã đứng bên mép giường, một tay chống lên vách tường, cúi người nhìn gương mặt tái nhợt của Sở Văn Ninh.

Cánh môi tái nhợt mang theo thuỷ sắc, hơi khép mở, lại thêm một tiếng lọt vào trong tai.

“Mặc Nhiên...”

Nhắm mắt, Mặc Nhiên nhú chặt chân mày, đầu ngón tay siết trên bức tường lạnh lẽo, như đang cố gắng ẩn nhẫn cái gì. Cuối cùng nhịn không được, khàn khàn nói: “Sở Văn Ninh, người thật lòng sao?”

“Người nói, đều là thật lòng sao...”

Ngực đau như sắp bạo liệt, nếu Sở Văn Ninh không trọng sinh, vậy nếu hiện tại y nói như vậy, là vì từ sâu thẳm trong y, cảm thấy mình đối xử với hãn không tốt, áy náy trong lòng.

Là thật lòng sao?

Sở Văn Ninh chỉ nói mê, đương nhiên sẽ không đáp hẳn, nhưng Mặc Nhiên vẫn một lòng chờ đáp án.

“... ..”

Nhắm mắt đợi một lúc lâu, vẫn không có động tĩnh, Mặc Nhiên than thầm một tiếng, có chút không cam lòng chậm rãi nâng mi lên.

Lại đột nhiên không kịp chuẩn bị, đối diện với đôi mắt phượng mông lung ẩm ướt.

Nửa nhắm nửa mở, nửa tỉnh nửa mê.

Không biết Sở Văn Ninh mở mắt từ khi nào, nhưng nhìn vẻ mặt y có lẽ vẫn chưa tỉnh táo, chỉ là tạm thời tỉnh giấc, đôi mắt phượng vẫn đen láy trống rỗng, bên trong đôi mắt như chứa hàng vạn năm.

Vân Dạ Ngọc Hành bình thường luôn nổi trận lôi đình, hiếm khi có vẻ mờ mịt như vậy.

Bớt đi sắc bén, người nằm đó lại đẹp như vậy, mắt như sao trời, nhiễm chút hồng nhạt mờ mịt, cứ không phòng bị như vậy mà nhìn hẳn.

Trái tim đập kịch liệt, Mặc Nhiên cảm thấy cổ họng khát khô, thấp giọng nói: “Người...”

Cảnh tượng như vậy, thực sự rất giống dáng vẻ khi hoan ái cùng mình kiếp trước, Mặc Nhiên bị suy nghĩ làm sợ đến run rẩy, nhất thời cảm thấy mình vẫn ở Vu Sơn Điện, Sở Văn Ninh là tù nhân của hắn, là nam sủng hắn cấm luyện, chỉ nghĩ như vậy, đã không nhận được miệng đắng lưỡi khô, hô hấp dần nặng nề.

Ta không thể...

Ta không thích y.

Không thể chạm vào y nữa.

Oan nghiệt khi xưa, đều qua rồi. Kiếp này chỉ còn là sư đồ mà thôi.

Mặc Nhiên chống tay lên vách tường, cúi đầu nhìn Sở Văn Ninh, chịu đựng không vượt rào. Đuôi ngựa hắn buộc cao rủ xuống vai, từng lọn chảy xuôi, cuối cùng dừng bên gối đối phương.

Sở Văn Ninh nằm im, tóc dài toả ra, biểu tình lúc đầu chết lặng một lát sau, đáy mắt dần phản chiếu ảnh ngược của Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh hơi ngấn ra một lúc, sau đó tựa hồ chưa thoát khỏi cơn mộng, không biết hôm nay là

hôm nào. Y chậm rãi duỗi tay, dừng giữa không trung một lát, cuối cùng chạm lên ấn đường của Mặc Nhiên.

“Là ta bạc người...”

Y nói những lời này, hết như kiếp trước, ôn nhu khó tìm.

Mặc Nhiên chỉ nghe thấy “uỳnh” một tiếng, thứ gì đó trong đầu, bỗng sụp đổ.

Cảm xúc cuồn cuộn, đầu nóng lên, hắn rất vất vả gọi ý thức đã sụp đổ, không kịp hỏi cái gì, hắn đã làm theo dự vọng quen dè lên người Sở Văn Ninh, hung hăng hôn lên đôi môi mỏng hơi hé, tay run rẩy không chịu khống chế đi xé y phục của y. Nháy mắt, chuyện cũ như biến cả quay lại, tựa hồ như sương tuyết dần tan xung quanh mình. Như trong chăn rèm đỏ rực nơi Vu Sơn Điện, nền đỏ long phượng uốn quanh chiếu sáng, người này ở dưới thân hắn tức giận giãy dụa mắng lên, thở dốc chịu nhục.

“Ngô...”

Trong âm ướt nóng bỏng, Sở Văn Ninh rên nhẹ là Mặc Nhiên càng si cuồng. Cái gì không thích, cái gì không hận, cái gì không thể chạm vào y, tất cả đều tan thành bọt nước.

Mặc Nhiên cảm thấy mình còn chưa chết, thân thể run rẩy dưới người này, cũng vẫn là y.

Muốn hôn y, muốn làm y, muốn hung hăng chơi y, làm người cao không thể với này, làm người thanh lãnh cao ngạo này ở dưới thân hắn nức nở xin tha, bị hắn làm cho đạt cao trào.

“Sở Văn Ninh...” Hắn khàn khàn lẩm bẩm.

Khoái cảm ngập đầu lướt qua tâm hồn, đến ngón tay cũng nóng bỏng.

Một lần nữa ngậm lấy cánh môi mềm mại kia, giữa răng môi còn có vị thuốc đắng ngắt, làm tim hắn như nổi trống, ý loạn tình mê. Đối với người này, hắn đã quá quen thuộc. Sau khi trọng sinh vì oán hận, vẫn luôn không muốn thân thiết với y. Nhưng lúc hôn y, chỉ có Mặc Nhiên mới biết mình có một loại thoải mái mất hồn thực cốt, như giữa lửa nhân khát sắp chết trên sa mạc được uống cam lộ, như giữa đêm lạnh lẽo tìm thấy một lò sưởi ấm áp.

Vốn tưởng rằng sau khi sống lại kiếp này, sẽ cùng y đoạn tuyệt.

Lại không ngờ, chung quy vẫn không tìm được lòng, chỉ vì một câu của y mà không giữ được mình, cứ tự tiện hôn y như vậy.

Xé nửa ngày không ra, y phục trên người Sở Văn Ninh không mở được, chợt có vật từ vạt áo rơi ra chạm vào Mặc Nhiên, có lẽ đầu hắc đang mở màng, sẽ không màng tới hậu quả mà thượng sư tôn mình cũng nên.

“Lạch cạch!”

Chạm vào ngón tay Mặc Nhiên, một món đồ toả sáng lấp lánh lẫn hai vòng, ngừng lại.

Mặc Nhiên đang cao hứng, cũng không thêm để ý chút việc này, chỉ nổi giận đùng đùng liếc mắt nhìn vật kia một cái, tiếp tục phân cao thấp với y phục khó nhằn trên người Sở Văn Ninh. Không hôn không ôm còn được, một khi hắc đề lên người này, cảm giác của kiếp trước đều quay về, chỉ nhớ tới vòng eo thon gọn săn chắc của Sở Văn Ninh, làm hắc kích động không thể nào tự kiềm chế.

Nhưng bạch y trên người Sở Văn Ninh như có pháp chú, cởi nửa ngày cũng cởi không ra!

Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, hung hăng đập lên bàn, đứng dậy chuẩn bị lấy bội đao cắt đai lưng ba vòng kia.

Lúc ngồi dậy, ánh mắt lướt qua vật rơi trên đất. Mặc Nhiên lúc đầu không quan tâm, nhưng trong liệt hoả hỗn loạn chợt loé lên một tia tỉnh táo.

Hắc sửng sốt, đột nhiên quay đầu lại nhìn đồ vật kia.

Đó là một phát quan kim sắc lan điệp lung linh rực rỡ, là lúc hắc ở chốn đào nguyên, để dành lông vũ mua cho Hạ Tư Nghịch.

Lúc ấy hắc còn tự tay cài phát quan lên đuôi ngựa cho Hạ Tư Nghịch, dỗ tiểu sư đệ không vui, nói: “Trẻ con nên dùng màu vàng màu đỏ nha, người xem, thật hoạt bát.”

Mặc Nhiên cầm phát quan kia lên, chỉ cảm thấy như bị hắt một chậu nước lạnh. Sợ ngây người.

Không phải... Chuyện gì thế này?

Thứ hắc cho Hạ Tư Nghịch, sao lại ở trong túi ngực của Sở Văn Ninh?!

Chẳng lẽ nói...

Một ý nghĩ đáng sợ dần hiện lên trong đầu Mặc Nhiên, hắn chậm rãi quay đầu, ánh mắt còn mang theo dự vọng ướm át dừng trên người Sở Văn Ninh, sư tôn vẫn hôn mê, Mặc Nhiên nhìn chăm chăm khuôn mặt y, nhìn đến đôi môi bị mình hôn đến sưng đỏ, tim chợt lỡ vài nhịp.

Không có khả năng, tuyệt đối không thể.

Hắn thấy mình nhất định điên rồi...

Chẳng lẽ Sở Văn Ninh không lừa hắn?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ... Hạ Tư Nghị— Thật sự là con Sở Văn Ninh?

Suy nghĩ này làm Mặc Nhiên không rét mà run, cảm thấy da đầu mình tê dại muốn nổ tung!

[Husky] Chương 84: Bốn toạ hôn trộm người, người cũng không biết

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Chờ tới khi Sở Văn Ninh tỉnh dậy, liền nhìn thấy Mặc Nhiên ngồi bên bàn chống cằm nhìn mình phát ngốc, ánh đèn hoa chiếu vào trong mắt hắn, có hơi trống rỗng.

“... ..”

Muốn ngồi dậy, nhưng lại không có sức, Sở Văn Ninh đành từ bỏ.

Rèm xanh nhạt bay nhẹ, y nghiêng người, không tiếng động nhìn Mặc Nhiên, nhưng thẳng ngốc kia còn đang chìm trong suy nghĩ, không nhận ra sự tồn của mình đã tỉnh.

Không thể trách hắn, ai biết rằng tình nhân của mình, thế mà đã có con trai với một nữ nhân khác từ lâu, cũng chịu đả kích không nhỏ.

Hạ Tư Nghịch thật sự là con riêng của Sở Văn Ninh sao? Sao có thể... Sở Văn Ninh y thanh cao khó với như thế, trên đời có nữ nhân nào có thể lọt vào mắt y?

Huống chí, nếu thật sự có con riêng, nhất định kiếp trước Sở Văn Ninh cũng có đứa nhỏ này, nhưng họ ở chung nhiều năm như vậy, cho dù là lời nói cử chỉ thường ngày của Sở Văn Ninh, những chuyện giường chiếu, hoàn toàn không liên quan tới bốn chữ “làm chồng người ta”.

Nhưng chuyện phát khẩu kim điệp là như thế nào!

Mặc Nhiên buồn rầu đập trán lên mặt bàn, rồi muốn điên rồi!

Hắn vốn không thông minh, không hiểu mấy chuyện vòng vèo kiểu này, càng nghĩ đầu càng mù tịt, cuối cùng “Ô” một tiếng ôm đầu, nằm im bất

động hoàn toàn trên bàn.

“Mặc Nhiên, làm gì thế?”

Giọng nói u trầm như côn sơn ngọc nát vang lên trong phòng, mang theo mấy phần khàn khàn.

Bỗng giật bản lên, Mặc Nhiên ngạc nhiên nói: “Sư tôn, người tỉnh rồi?”

“Ừm.” Sở Văn Ninh ho nhẹ một tiếng, nâng mí mắt nhìn hẩn, “Đây là ở... Khách điểm Lâm Linh đảo sao?”

“Vâng, đúng vậy.” Mặc Nhiên đứng dậy, đến bên giường, chột nhìn đến môi dưới Sở Văn Ninh bị xước, nghĩ lại lúc này mình ý loạn tình mê, không khống chế được, suýt nữa tạo thành sai lầm lớn, mặt đỏ bừng lên.

Thấy hẩn không tập trung, Sở Văn Ninh nói: “Sao thế?”

“Không có gì không có gì.” Mặc Nhiên liên tục xua tay, chuyển đề tài, “Là thế này, sư tôn ngất ở Hiên Viên Các, ta liền bế... Khụ, đưa người đến đây nghỉ ngơi. Tìm thầy lang kê thuốc, sau đó...”

Sau đó nghe thấy người nói mới, nhớ lại chuyện cũ, không nhịn được, hôn người.

Nhưng lời này sao có thể nói ra, giọng Mặc Nhiên nhẹ dần, ánh mắt không khỏi hốt hoảng, có vẻ càng quẩn bách.

Sở Văn Ninh nghe chuyện hẩn tìm thầy lang, lại thấy biểu tình hẩn kì lạ, trong lòng lộp bộp một tiếng, sợ hẩn đã biết mình trúng độc, chuyện thân thể thu nhỏ. Không khỏi im lặng siết chặt tay, nghẹn giọng nói:

“Đại phu nói gì?”

“Đại phu nói sư tôn bị thần võ kia ảnh hưởng, nên mới không chịu nổi.”

Mặc Nhiên do dự một lát, tiếp tục nói, “Sư tôn, linh hạch người...”

“Không sao, yếu ớt hơn người thường mà thôi.”

Mặc Nhiên sửng sốt, hẩn vốn còn vì vết sẹo trên ngực Sở Tuân và Sở Văn Ninh nghĩ lung tung, đoán giữa hai người có quan hệ, nhưng nghe Sở Văn Ninh nói vậy, lại giống như không phải thế. Hẩn nhịn không được hỏi: “Sao lại thế? Sư tôn lợi hại như vậy, linh hạch chắc chắn không phải trời sinh yếu ớt, bắt đầu từ khi nào?”

“Lâu rồi, từ nhiều năm trước từng bị thương, vẫn luôn như vậy.” Sở Văn Ninh không để ý xua xua tay, y cũng không quan tâm chuyện này— “Đại

phu còn nói gì không?”

Mặc Nhiên lắc đầu nói: “Không có.”

Ánh nến mờ ảo, Sở Văn Ninh nhìn hẩn cẩn thận, nói: “Vậy người lúc này, đập đầu xuống bàn làm gì?”

“... ..” Mặc Nhiên nghe một lúc, dù sao cũng không nhìn được, dứt khoát lấy ra, từ trong tay áo đem ra một cái phát quan kim điệp, nắm gọn trong lòng bàn tay.

“Ta phát hiện cái này.”

“... ..”

“Ở trên người của người.”

Phát quan toả kim quang lấp lánh, tâm Sở Văn Ninh trầm xuống.

Quả nhiên hẩn đã biết, dù sao, cũng không thể giấu được.

Khe khẽ thở dài, trầm mặc hồi lâu, hai người không nói gì. Cuối cùng Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, đang muốn nói rõ sự thật, lại nghe Mặc Nhiên nhẹ giọng lẩm bẩm nói: “Sư tôn, Hạ sư đệ... Thật sự là con người ư?”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Mở mắt ra, máu lạnh như băng vừa ngừng lại tiếp tục chảy. Nhất thời không nói được gì, Sở Văn Ninh chỉ trầm mặc nhìn Mặc Vi Vũ vẻ mặt phức tạp ngồi bên giường, ánh mắt dần tụ thành hai chữ rõ ràng: “Ngu ngốc.”

“Đúng vậy.” Sở Văn Ninh lạnh nhạt nâng tay, không đợi Mặc Nhiên kịp phản ứng đã lấp phát quan kim điệp đi, “Không phải nói với người từ lâu rồi sao, còn hỏi lại làm gì.”

Mặc Nhiên che mặt nói: “Ta chỉ là... Xác định lại lần nữa...”

Tuy Sở Văn Ninh năm lần bảy lượt nhận Hạ Tư Nghịch là huyết nhục của y, nhưng Mặc Nhiên vẫn bán tín bán nghi, hẩn chịu đựng cảm giác khó chịu mãnh liệt, âm thầm hạ quyết tâm, chờ gặp Hạ Tư Nghịch, sẽ hỏi người kia rõ ràng. Không để hai người dùng máu nhận thân*, hẩn có chết cũng không tin!

(Ngày xưa có kiểu nhỏ hai giọt máu vào bát nước, nếu hai giọt máu ấy quện vào nhau thì là người thân của mình ấy...)

Lại ngừng một lát, Sở Văn Ninh dần hồi sức, có thể đứng dậy khỏi giường.

“Y phục của ta...”

Y sờ vạt áo của mình, ngẩn ra một chút, nhú mày: “Sao lại lung tung thế này?”

Mặc Nhiên: “Khụ.”

Sợ y nhớ tới mấy thứ linh tinh lúc này, Mặc Nhiên vội chuyển sang chuyện khác: “Sư tôn, người đói không? Nghe nói cửa hàng này không tồi, đậu hủ làm rất ngon, chúng ta đi ăn thử? Ta mời.”

Sở Văn Ninh lạnh lùng liếc hắt một cái: “Không phải tiền ta cho người sao?”

Tuy nói vậy, nhưng vẫn lạnh lùng phất tay áo một cái, đẩy cửa xuống lầu.

Lâm Linh đảo gần Dương Châu, khẩu vị thanh đạm, hơi ngọt, rất vừa ý Sở Văn Ninh.

Đấu giá ở Hiên Viên Các đã kết thúc, các tu sĩ phần lớn đã rời đi. Bọn họ muốn đặt bàn, cũng không cần mặc áo choàng che dấu thân phận nữa, lúc hai người ngồi xuống, tiểu nhị mang hai ly Bích Loa Xuân lên, đặt thực đơn xuống.

“Sư tôn xem trước đi.”

“Người chọn đi, đồ ăn vùng Giang Nam, ta đều ăn được.” Sở Văn Ninh nói, cầm ly trà lên nhấp một ngụm.

Nhưng nước trà vừa chạm tới môi, y bỗng nhú mày: “... ..”

Mặc Nhiên: “Sao vậy? Nóng sao?”

“... .. Không sao. Có lẽ do thời tiết, bị nẻ môi.” Sở Văn Ninh nói, hơi nghi hoặc sờ sờ môi mình.

Kỳ quái, nẻ từ khi nào?

“... ..”

Mặc Nhiên lập tức chột dạ cúi đầu.

Lúc chờ đồ ăn mang lên, Sở Văn Ninh nói với Mặc Nhiên mấy chuyện ở Hiên Viên Các, hai người đều đi sớm, không biết cuối cùng thần võ thuộc về ai, có điều không đáng lo, đến lúc đó hỏi thăm một chút là được.

Trong lúc nói chuyện, bàn dần đầy ắp đồ ăn Dương Châu, Sở Văn Ninh thấy hỏi thử cũng không có được nhiều tin tức, vì thế mặc kệ, không để ý nữa. Ánh mắt y nhìn lướt qua mấy đĩa thức ăn, ngừng một lát, nâng mắt

lên, tầm mắt dừng trên khuôn mặt tươi cười đến hơi thấp thỏm của thiếu niên.

Sở Văn Ninh hỏi: “Trước kia từng tới Giang Nam rồi?”

Mặc Nhiên đã trọng sinh đương nhiên trước đây đi qua nhiều nơi, nhưng hẳn không quên giờ mình mới mười bảy, vào Tử Sinh Đỉnh có hai năm, nên lập tức lắc đầu: “Trước chưa từng tới.”

Sở Văn Ninh rủ rỉ, thần sắc bình đạm, tiếng nói thanh cùng, nói: “Nhưng người toàn gọi đồ ăn ngon.”

“... !”

Y vừa nói, Mặc Nhiên mới đột nhiên phản ứng, mình gọi một bàn món ngon, đều là mấy món Sở Văn Ninh thích. Vốn là muốn để y ăn ngon chút, sớm hồi phục sức khỏe, nhưng lại quên mất mình vốn không thể hiểu rõ đồ ăn Hoài Dương như thế.

“Hồi nhỏ ta từng làm việc ở bếp nhạc phường, tuy không nếm qua nhiều món, nhưng cũng được nghe qua.”

Sở Văn Ninh không để ý: “Ăn cơm đi.”

Sông nước Giang Nam, Lâm Linh Tự thêm bồ khuông bao cua, lồng trúc giả tôm, liễu điều xuyên cá, nên trên bàn gỗ vuông, hải sản chỗ nào cũng có. Lươn chiên giòn của Lương Khê, từng thử quế ngư, tôm he tì bà, ốc biển hoa cúc, mùi hương của đầu cá mè xào tỏa bốn phía. Sông nước Giang Nam.

Kể cả rau thịt, mấy món điểm tâm ngọt, cũng làm tinh xảo cẩn thận, hết sức lịch sự.

Thịt viên gạch cua nấu rau xanh, pha lê hào thịt, canh gà, bánh bao nhỏ nấu canh, đậu hủ, nhiều không kể hết.

Mặc Nhiên chống má, nhìn tiểu nhị mang đĩa bánh hoa quế cuối cùng lên, lại lặng lẽ nhìn Sở Văn Ninh. Thầm nghĩ: Không biết hôm nay nhiều món như vậy, y sẽ ăn món nào trước?

Nghĩ nghĩ, âm thầm tự cược với mình:

Nhất định là thịt viên gạch cua.

Đây là món Dương Châu mà Sở Văn Ninh thích nhất, quả nhiên, đồ ăn mang lên đủ, chiếc đũa của y liền hướng tới bên đó không do dự.

Mặc Nhiên than thầm trong lòng, người này, luôn dễ đoán như vậy, ăn cơm hay làm việc, một chút cũng không thay...

Bộp. Một viên thịt viên gạch cua tròn xoe rơi vào bát Mặc Nhiên.

... .. Đối?

Mặc Nhiên ngạc nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng mà sợ): “Sư, sư tôn.”

“Ta mấy nay bị bệnh nhẹ, phiền người chăm sóc rồi.”

Hắn không nghe nhầm chứ?? Mặc Nhiên càng hoảng sợ.

Sở Văn Ninh thế mà nói với hắn– phiền người chăm sóc??

Những lời này kiếp trước cũng chưa từng nói ra khỏi miệng đầu đó!!

Sở Văn Ninh thấy mặt thanh niên đối diện chậm rãi đỏ lên, ánh mắt dịu xuống, đôi mắt mở tròn xoe, trên trán có một lọn tóc ngơ, lúc la lúc lắc. Không khỏi hơi xấu hổ, nhưng vẫn cần giữ mặt mũi, Sở tông sư lại cao lãnh nhấp một ngụm trà.

Môi đau quá...

Thật ra chuyện biến thành Hạ Tư Nghịch ở cạnh hắn, Sở Văn Ninh đã hơi tự trách trong lòng. Trong đêm nghĩ lại, cảm thấy mình thật sự quá nghiêm khắc, đối với Mặc Nhiên lại càng không thể giả. Từ đó trở đi, y tự nói với mình, chờ bản thân khôi phục, không thể làm vậy nữa, ít nhất cũng phải sửa một chút.

Toàn Cơ đến chốn đào nguyên, Sở Văn Ninh ho nửa ngày, miễn cưỡng mở miệng hỏi hắn, nên làm gì để đồ đệ không sợ mình.

Toàn Cơ sững sốt một lúc, sau đó nói: “Đầu tiên, người phải thể hiện sự quan tâm tới đồ đệ.”

Thể hiện sự quan tâm...

Sở Văn Ninh nghĩ Mặc Nhiên có lẽ chưa từng ăn thịt viên gạch cua, vì thế nhân nhát mở miệng, từ từ nói: “Thịt viên gạch cua nấu rau xanh, làm từ thịt ba chỉ băm, lấy thịt tôm, thịt cua, gạch cua, no đủ vo tròn. Nặn gạch cua béo nạc vừa đủ, hầm trong canh, canh sôi thì thêm rau thái nhỏ, đặt vào liêu (nồi đất), màu rất đẹp.

“... ..”

Mặc Nhiên ngẩn người.

Ăn thì ăn đi, còn giảng cách nấu làm gì?

Sở Văn Ninh cảm thấy mình kiên nhẫn giới thiệu, là một kiểu yêu thương với đồ đệ, vì trong một bữa cơm, Mặc Nhiên đều nếm qua tất cả, còn phải nghe một đồng như học thuộc lòng từ “Giang Nam thực ký”.

Nếu không phải giọng Sở Văn Ninh trầm lãnh dễ nghe, có khi Mặc Nhiên đã lật bàn chạy lấy người.

“Ai, nghe gì chưa? Món đồ đầu giá cuối cùng ở Hiên Viên Các, được người của Lâm Nghi Nho Phong Môn mua rồi!”

Bàn bên cạnh cách một rèm trúc, giọng nói ở gian bên cạnh kia vang lên, không có trở ngại bị nhóm Mặc Nhiên nghe rõ ràng.

Sở Văn Ninh bỗng ngừng giới thiệu “pha lê hào thịt”, nhìn nhau với Mặc Nhiên một cái, ngừng thần nghiêng tai.

Một nam tử thô kệch đang nói chuyện: “Sao lại không nói? Là thần võ nhỉ? Ba trăm triệu vạn kim, trả tại chỗ. Ái dà thật sự là giá trên trời, cả đời ta cũng chưa thấy qua nhiều tiền như vậy.”

“Xem tiền đồ của người kia, chẳng lẽ người không biết, trừ thần võ, Nho Phong Môn còn bỏ ra năm ngàn vạn mua Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch!”

“Trời ạ, Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch không phải dùng để ăn sống hoặc song tu sao? Hành vi tu luyện làm người ta khinh thường như thế, đại phái đệ nhất thiên hạ thế mà đi làm công khai như vậy, cũng quá kỳ cục!”

“Ô huynh nói sai rồi, Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch chính là phương pháp tu luyện hợp tình hợp lý, không bị cấm. Mỹ Nhân Tịch lớn lên giống chúng ta, nhưng không phải phạm nhân. Cũng giống ăn tiên quả giúp tinh tiến, cũng không có chỗ nào đáng lên án.”

“Hừ, thứ cho ta không thể gặt bừa...”

Một người khác thì khẽ cười nói: “Mua Mỹ Nhân Tịch hình như là đệ tử trẻ tuổi suốt ngày ở nhà của Nho Phong Môn, gọi là Điệp cái gì Tịch. Dáng vẻ như chó hình người, không nghĩ lại là loại người dựa vào ngủ cùng nữ nhân để nâng tu vi. Ta thấy Nho Phong Môn cũng đến ngày tàn rồi.”

Bên cạnh có người cười hắc hắc nói: “Có gì chứ, lòng thích cái đẹp mọi người đều có thôi.”

Người bên gian vây quanh tranh luận luân lý đạo nghĩa, không đáng nghe.

Sở Văn Ninh nhẹ giọng lặp lại: “Thần võ bị Nho Phong Môn mua đi rồi?”
“Nghe thấy thì là vậy.”

Thần sắc Sở Văn Ninh không khỏi lo lắng: “Khó rồi. Nếu truy tung chuyện này, tất nhiên cần phải đi Nho Phong Môn tra một lần nhưng...”

Y nói đến đây, Mặc Nhiên liền nhớ ra, “A” một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Sự tôn vốn là người Nho Phong Môn.”
“Ừm.”

“Không muốn trở về?”

Nhắc đến Nho Phong Môn, vẻ mặt Sở Văn Ninh chán ghét, mi tâm nhíu lại, nói: “Tuy là danh môn đại phái Thượng Tu Giới, nhưng ta đã từng...”

Y nói một nửa, đột nhiên trong đại sảnh truyền đến một trận nhân mã ồn ào, có người cao giọng quát: “Lão bản nương, cho bà năm trăm kim, lập tức dọn sạch, những khách nhân này đuổi đi hết cho ta! Hôm nay tiểu công tử của bọn ta muốn bao hết!”

[Husky] Chương 85: Chỉ một ngàn năm trăm sao có thể đuổi bốn toạ

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Giọng cười của bà chủ truyền đến: “Ồi đại gia thật xa hoa, giờ tay ném hăm năm trăm kim, ngài làm nô gia vui muốn chết. Nhưng tiểu điểm làm ăn, muốn giữ không khí hài hoà. Sao có thể đuổi khách nhân khác đi được? Ngày xem thế này được không, trong kia có một phòng lớn nhất, chuyên dùng cho các khách như đại gia. Ta dẫn ngài đi xem—“

Chữ “thử” còn chưa ra khỏi miệng, bên dưới đã vang lên tiếng xô bàn ghế.

“Xem cái gì mà xem! Ta quan tâm các người là sương hay vương bát à—Ông nội người, hẳn không thích ở chung. Không cần, không cần, cho người một ngàn kim, đuổi hết đi!”

“Đại gia đừng làm khó nô gia, ngài cũng thấy, ở đây đều là chí sĩ hiểu chuyện.” Bà chủ không do dự trợn mắt nói dối, cười duyên nói, “Dù sao cũng là khách, ngài không hài lòng về sương phòng của ta, ta có thể đổi cho ngài phòng khác, nơi đó nhỏ hơn chút, nhưng lịch sự tao nhã rất đẹp, còn miễn phí cho ngài một nhóm ca vũ tỳ bà, ngài xem có được không?”

“Không được! Không được! Một ngàn năm trăm! Bảo họ rút!” Kẻ thô tục kia giận dữ hét lên, “Đừng nhiều lời nữa! Lát nữa công tử nhà ta tới lại giận!”

“Oa ——” ngàn kim đối với người khác mà nói có lẽ là nhiều, nhưng đối với Mặc Nhiên từng là Đế quân Nhân giới mà nói, nghe thực nực cười. Phải biết kiếp trước hẳn tùy tiện cho Tổng Thu Đồng ít bảo vật chơi, cũng trị giá liên thành. Nên hẳn cần đùa, mắt mở tròn xoe lxoay chuyển, thấp

giọng cười nói với Sở Văn Ninh, “Sư tôn sư tôn, người nghe kẻ kia, một ngàn năm trăm đã muốn đuổi chúng ta đi kìa.”

Sở Văn Ninh nhìn hẩn một cái, vén màn trúc nhả gian lên, nhìn xuống dưới lầu.

Trong đại sảnh quán ăn chật ních một đám người, tuy bọn họ mặc thường phục, nhìn không ra môn phái nào, nhưng bên hông mỗi người đều đeo thêm một bảo đao thượng phẩm toả hàn quang lạnh thấu xương, nhân thủ dắt một con yêu lang khỏe miệng chảy nước miếng. Giá trị của bảo đao có lẽ không dễ đoán, nhưng yêu lang này có tiền cũng không mua được, tiểu phái Tu Chân bình thường muốn có một con cũng không dễ, nhưng bọn họ mỗi người đều có một con, hiển nhiên xuất thân cực kỳ hiển hách.

Vốn khách đang dùng cơm đều hoảng sợ nhìn những người này, trong sảnh đường nhất thời lặng ngắt như tờ.

Đột nhiên, một đạo bạch quang sắc tuyết bay vào trong khách điểm, sau khi mọi người thấy rõ đầu tiên là sững sờ, sau đó toàn bộ co lại phía sau, có người nhát gan còn kêu lên: “Có đại yêu, có đại yêu!”

Nhảy vào là một con yêu lang tuyết trắng cao chừng ba người, màu mắt tinh hồng như máu, lông sáng ngời như lụa, một đôi răng sói toả ánh lạnh rạng rỡ, dài chừng cánh tay nam tử trưởng thành.

Nhưng mà, trên thân thể mãnh thú cao lớn này, lại có thanh niên mặt mày tuấn tú, ánh mắt phách lối vắt chéo hai chân nhàn nhả ngồi nằm, thanh niên kia mặc giáp lạnh thấu xương, dưới giáp trụ là xiêm y đỏ, cổ tay áo thêu chỉ vàng chảnh tề, đầu hẩn đội mũ chiến, một đám chùm tua đỏ mềm mại trên đỉnh mũ rủ xuống, trên đầu gối đặt một cây cung ngọc bích, hẩn là vũ khí của hẩn ta.

Những tu sĩ khi này điều võ giương oai vừa thấy hẩn, lập tức quỳ một chân xuống, tay đặt trước ngực, đồng thanh: “Cung nghênh công tử!”

“Được rồi.” Thanh niên không kiên nhẫn, phất tay, “Bảo các người làm chút chuyện mà lằng nhằng, còn cung nghênh, cung nghênh đầu chó các người!”

“Phụt.” Mặc Nhiên bật cười, thấp giọng nói với Sở Văn Ninh nói, “Hẩn nói bọn họ cung nghênh đầu chó, thế chẳng phải hẩn thành đầu chó à?”

“... ..”

Thanh niên nửa nằm nửa ngồi trên cổ yêu lang mềm mại, vẻ mặt bất thường: “Chưởng quầy khách điểm nát này đâu? Là ai?”

Bà chủ dù sợ hãi, nhưng vẫn trấn định đi lên, cười làm hoà nói: “Ngại quá tôn nhân Tiên Quân, chưởng quầy của tiểu điểm này là nô gia.”

“À.” Thanh niên nhìn nàng một cái, “Bốn công tử muốn ở trọ, nhưng không thích nhiều người nhiều miệng. Người nói với họ một chút, tiền tổn thất hai ta thương lượng.”

“Nhưng Tiên Quân...”

“Biết làm người khó xử, cái này cho người, thay ta đi xin lỗi từng bàn. Nếu thực sự không chịu, vậy bỏ đi.” Thanh niên ném cho bà chủ một túi gấm, mở ra bên trong là một đồng cừu chuyển quy nguyên hoàn ánh vàng. Viên thuốc này trong một tuần có thể giúp tăng nhiều tu vi, trên thị trường một viên phải hơn hai ngàn kim, bà chủ nhận, đầu tiên vì đối phương xa xỉ mà biến sắc, sau đó mới khẽ thở nhẹ ra.

Không có tu sĩ nào từ chối thứ tốt như vậy, mời người đi như vậy, dù sao cũng ổn.

Bà chủ lần lượt xin lỗi rồi tặng lễ từng bàn, thanh niên ngáp một cái, hơi ghét bỏ mà cúi đầu miệt thị đám tùy tùng, nói: “Toàn phế vật, còn phải để ta tự làm.”

Trái phải liếc nhìn nhau, luôn miệng nói: “... Công tử anh minh, công tử uy vũ.”

Người rất nhanh tản đi, trừ Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên không thềm để ý tiền tài với đan dược, những người khác cầm đồ không chút lời oán giận rời khỏi khách điểm, đến nơi khác ở.

Bà chủ nói: “Công tử, đều đi rồi, nhưng có hai vị khách nhân nói đêm đã khuya, trong bọn họ có một vị đang bị bệnh, không muốn đổi chỗ, ngài xem...”

“Được rồi được rồi, không so đo với ma bệnh.” Thanh niên thống khoái phất phất tay, “Đừng quấy rầy ta là được.”

Ma bệnh Sở Văn Ninh: “.....”

Bà chủ lập tức vui vẻ ra mặt, nhiệt tình nói: “Công tử quả là lương thiện. Đã muộn rồi, công tử muốn nghỉ ngơi hay ăn trước vài thứ?”

Thanh niên nói: “Đói rồi. Không nghỉ ngơi, ta muốn ăn.”

“Công tử muốn ăn, tiểu điểm nhất định mang thức ăn ngon nhất tiếp đãi, đầu bếp chúng tôi giỏi nhất là làm thịt viên gạch cua, pha lê hào thịt...”

“Thịt viên hả giận?” Thanh niên hiển nhiên không phải người phương Nam, cũng không thích ăn đồ ăn phương Nam, nghe tên thức ăn sừng sốt một lúc, sau đó cau mày xua tay, “Không cần, nghe không hiểu. Cái gì vớ vẩn thế.”

Vốn tưởng là con cháu thế gia, giờ xem ra có lẽ là phú thương phát tài mà thôi.

Bà chủ: “... Vậy công tử muốn dùng thứ gì, chỉ cần tiểu điểm có, đều có thể làm.”

“Nói hay lắm.” Thanh niên chỉ chỉ những tùy tùng của hắn, “Cho bọn họ mỗi người năm cân thịt bò, còn riêng ta mười cân thịt bò, một cân rượu trắng, hai đùi dê, chỉ cần những thứ này thôi, tối không thể ăn quá nhiều, lót dạ một chút.”

Mặc Nhiên: “Quào...”

Quay đầu lại muốn chế giễu thanh niên này là thùng cơm với Sở Văn Ninh, đã thấy Sở Văn Ninh không chớp mắt nhìn chăm chăm người thanh niên kia, trong ánh mắt hình như có chút sương mù khói mỏng khiến người nhìn không thấu.

Mặc Nhiên vô thức hỏi: “Sư tôn biết hắn?”

“Ừm.”

Hắn vốn chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ tới Sở Văn Ninh thật sự biết, không khỏi cả kinh nói: “Cái gì? Vậy, vậy hắn là?”

“Con trai độc nhất của chương môn Nho Phong Môn.” Sở Văn Ninh nói khẽ, “Nam Cung Tứ.”

“...” Mặc Nhiên thầm nghĩ, khó trách Sở Văn Ninh biết, trước kia Sở Văn Ninh là khách khanh của Lâm Nghi Nho Phong Môn, con trai chương môn, nhất định y đã từng qua. Cũng khó trách mình không biết, kiếp trước mình tắm máu Nho Phong Môn, Nam Cung Tứ đã bị bệnh qua đời.

Lúc ấy hắn còn nói con trai chưởng môn bệnh tật nửa tàn, không nghĩ tới hôm nay gặp mặt, vậy mà là thanh niên thân Khang thể kiện phách lối nhảy nhót lung tung thế này.

... Sao lại bệnh chết được nhỉ? Đột nhiên mắc phải bệnh hiểm nghèo à?

Nam Cung Tứ vui vẻ ăn dưới lầu, chỉ một lát sau đã gió cuốn mây tan gặm sạch sẽ hai đùi dê mười cân thịt bò, lại uống mấy bát rượu, Mặc Nhiên nhìn trên lầu xuống không ngừng líu lười.

“Sư tôn, Nho Phong Môn không phải coi trọng nho nhã nhất sao? Thiếu chủ này là chuyện thế nào? Nhìn còn không đứng đắn bằng Tiết Mạnh Mạnh của chúng ta.”

Sở Văn Ninh ấn đầu hắn trở về, mình vẫn nghiêng mặt, nhìn cảnh tượng phía dưới: “Không được đặt biệt danh lung tung cho đồng môn của người.”

Cười hắc hắc hai cái, Mặc Nhiên đang muốn nói gì đó, nhưng vì ngón tay Sở Văn Ninh ấn nhẹ lên trán hắn, tay áo phiêu dật chạm vào mặt hắn, vải vóc nhẹ nhàng, lụa mà không phải lụa, gấm mà không phải gấm, xúc cảm mượt như nước. Không khỏi nhất thời nghĩ đến gì khác, sững sốt một chút. Mới lúc này ở trong phòng, mình ý loạn tình mê kéo y phục của Sở Văn Ninh, kéo nửa ngày không kéo được, hắn còn tưởng do Sở Văn Ninh mặc chặt.

Nhưng giờ nhìn kỹ lại y phục, Mặc Nhiên đột nhiên nhận ra đây là “Băng Vụ Lăng” Côn Luân Đạp Tuyết Cung làm ra.

Côn Luân Đạp Tuyết Cung là môn phái mà chúng tiên trong nhà cao lãnh tị thế nhất Thượng Tu Giới, phạm là đệ tử, năm tuổi nhập môn, một năm sau cần tiến vào thánh địa Côn Luân bế quan tu hành, cho đến khi kết thành linh hạch, mới có thể xuất quan. Tuy nói linh hạch bản thân là tự mang, có điều phải tu hành mới triệu nó ra được. Nhưng thời gian đó rất lâu, thường kéo dài đến mười năm mười lăm năm, trong lúc đó không cho phép ai không liên quan đi vào. Vậy nên chuyện đệ tử ăn mặc trở nên phiền phức, ăn còn ổn, vì thánh địa Côn Luân tiếp giáp Vương Mẫu Hồ, các đệ tử Đạp Tuyết Cung ăn uống mỗi ngày đều có thể tự đến hồ đánh bắt, nhưng y phục lại không phải không thể tự dệt đó sao?

Kết quả là, “Băng Vụ Lăng” được tạo ra.

Dùng loại lãng la làm y phục, không những nhu hòa như khói, bản thân đặt chú quyết tránh bụi, khói bụi không nhiễm bên trên, trừ phi văng máu lên, nếu không không cần giặt.

Nhưng kỳ diệu nhất chính là “băng vụ lãng” sẽ theo sự thay đổi của cơ thể chủ nhân mà tiến hành biến hóa, điểm này đối với đệ tử Đạp Tuyết Cung mà nói là không thể thiếu, bọn họ năm tuổi vào cấm địa, có thể phải đến mười lăm hai mươi tuổi mới có thể xuất quan, trong tháng năm dài đằng đẳng ấy, từ đứa bé tóc trái đào đến thanh niên ngọc lập, Băng Vụ Lãng dệt thành y phục có thể cùng lớn lên với bọn họ, khỏi lo chuyện đáng xấu hổ mặc y phục không vừa.

—— nhưng sao Sở Văn Ninh khi không lại mặc loại y phục này làm gì?

Mặc Nhiên nheo mắt lại, trong đầu bỗng có một đám hoa hỏa, hắc đột nhiên cảm thấy có chỗ hơi sai, hình như có thứ gì đó, từ lúc mới bắt đầu mình đã nghĩ sai rồi, là cái gì nhỉ...

“Làm phiền rồi, xin hỏi chương quỳ ở đâu?”

Một tiếng mười phần trung khí, tiếng nói thanh niên hòa ái khách khí bỗng cắt ngang suy nghĩ của Mặc Nhiên.

Nhìn xuống, là đám đệ tử của Nho Phong Môn xuất hiện ở Hiên Viên Các, người đi đầu hạc huy phiêu phiêu, cầm bội kiếm trong tay, dùng chuôi kiếm vén rèm cửa lên, tiến nửa người vào.

“Đây không phải tùy tùng với Diệp Vong Tích sao?” Mặc Nhiên nháy mắt tỉnh táo lại.

Nho Phong Môn có 72 thành, đệ tử bình thường sẽ không biết. Đến nội Nam Cung Tứ, hắc một mình ngồi ở một nhã gian, lưng hướng về phía cửa, vậy nên đám thiếu niên kia quét mắt qua đệ tử đồng môn mặc thường phục trong khách điểm, cũng không có nhận ra khuôn mặt quen thuộc.

Diệp Vong Tích đối mặt Nam Cung Tứ, xem ra có trò hay để xem.

“Thực sự xin lỗi, đêm nay tiểu điểm đã được bao hết.” Bà chủ vừa vội vàng đi đến, vừa thăm mắng mình vậy mà quên đóng cửa, “Mấy vị tiên quân đến nơi khác thử xem, thật ngại quá, thật ngại quá.”

Thiếu niên đi đầu lộ vẻ khó xử: “Ai, sao lại vậy? Quán khác bên ta cũng mới đi nhìn, đều đầy người. Bọn ta còn mang theo vị cô nương gầy yếu,

nàng ta đã lâu không nghỉ ngơi, muốn tìm nơi để nàng ngủ một giấc. Chường quầy, làm phiền ngài đi hỏi vị đại gia đặt bao hết kia, có thể nhường mấy phòng hay không?”

“Chuyện này... Chỉ sợ người ta không đồng ý.”

Thiếu niên thi lễ, tao nhã lễ phép khẩn cầu: “Chỉ cần bà chủ đến hỏi một câu thôi, nếu hãn không muốn, vậy thì thôi.”

Bà chủ còn chưa kịp nói, bỗng có tùy tùng của Nam Cung Tứ vỗ bàn một cái đứng lên, nổi giận ùng ùng nói: “Hỏi cái gì mà hỏi! Ra ngoài, ra ngoài! Đừng quấy rầy công tử nhà ta ăn cơm!”

“Đúng! Mặc trên người y phục của Nho Phong Môn, thế mà không biết xấu hổ đưa cô nương đến ngủ cùng, không sợ làm mất mặt môn phái hả!”

Thiếu niên không ngờ bọn họ lại hiểu lầm như thế, thoáng chốc mặt đỏ bừng lên, phần nộ nói: “Vị đạo hữu này vì cố gì ngậm máu phun người? Nho Phong Môn ta đường đường chính chính, tất nhiên không làm chuyện bừa bãi, cô nương này chính là công tử nhà ta có lòng cứu vớt, há để cho người hồ ngôn loạn ngữ như vậy?”

“Công tử nhà người?” Tùy tùng của Nam Cung Tứ nhìn sang nhã gian, thấy thiếu chủ vẫn thờ ơ uống rượu trắng, tựa hồ chấp nhận hành vi đuổi người của mình, thế là thả lỏng, lên tiếng cười lạnh nói, “Thế nhân đều biết Nho Phong Môn có một vị công tử, vị nhà người là ai hả?”

“Tại hạ Nho Phong Môn Diệp Vong Tích.” Một tiếng nói ôn nhã vang lên từ bên ngoài màn cửa.

Chúng thiếu niên nhao nhao quay đầu: “Diệp công tử —— “

Diệp Vong Tích một thân hắc y, khuôn mặt anh tuấn trong ánh nến thêm mấy phần thanh tú, hãn khoanh tay đi vào khách điểm, theo sau là một nữ tử đeo khăn che mặt, lộ ra ánh mắt lo sợ bất an, chính là Tổng Thu Đồng.

“... ..” Mặc Nhiên thấy nàng, trên trán lập tức nổi gân xanh.

Oan gia ngõ hẹp, sao lại là nàng ta...

Tùy tùng của Nam Cung Tứ nhìn thấy người tới là Diệp Vong Tích, đầu tiên là nhao nhao sững sờ, lập tức liền có mấy người không giữ được bình tĩnh, mặt lộ ra vẻ căm ghét.

Diệp Vong Tích là con nuôi của đệ nhất trưởng lão Nho Phong Môn, lệ thuộc “Ám Thành” trong bảy mươi hai thành Nho Phong Môn. Tên như ý nghĩa, Ám Thành thiên dạy ám vệ, chương môn Nho Phong Môn vốn muốn dạy hã trở thành thủ lĩnh ám vệ đời tiếp theo, nhưng vì căn cốt của Diệp Vong Tích không thích hợp với tâm pháp ám vệ, dần dần chuyển đến chủ thành, thành phụ tá đắc lực của tôn chủ.

Bởi vì thân phận trước kia của Diệp Vong Tích ám vệ, hã làm việc khiêm tốn, người biết danh của hã rất ít. Có điều tôn chủ lại rất coi trọng hã, những năm này, thậm chí trong phái lưu truyền tin đồn Diệp Vong Tích là con riêng của tôn chủ. Có lẽ vì nguyên nhân này, Thiếu chủ Nam Cung Tứ xưa nay vẫn không hòa thuận với Diệp Vong Tích.

Thiếu chủ không thích hã, tùy tùng bên dưới sao có thể đối Diệp công tử có ấn tượng tốt gì?

Vốn là tiểu bối, bọn họ vạn không thể đắc tội Diệp công tử, nhưng đám người này mỗi người đều là thân tín của Nam Cung Tứ, trực tiếp vâng mệnh với Nam Cung, bởi vậy bầu không khí ngột ngạt hồi lâu, vẫn có người tính tình thô kệch cười lạnh hai tiếng, mở miệng: “Diệp công tử mời về đi, hôm nay trong khách điểm này, chỉ sợ không có chỗ cho người đâu.”

“Công tử, bọn họ đã nói không thừa chỗ, vậy, vậy chúng ta lại tìm nơi khác đi.” Tổng Thu Đồng duỗi ngón tay nhỏ dài ra, giữ chặt vạt áo Diệp Vong Tích, lo sợ không yên nói, “Huống chi nơi này xa xỉ, ta thực sự không dám để công tử tổn kém nữa...”

Mặc Nhiên trên lầu nghe hai câu này, trợn trắng mắt, thầm nghĩ gia hỏa này thật sự đi đâu cũng mang giọng điệu yếu đuối đáng thương, lúc trước hã, hiện tại lại tới hã Diệp Vong Tích.

Diệp Vong Tích đang muốn nói, đột nhiên, một bóng trắng khổng lồ từ giữa chui ra, bỗng đứng sau lưng Diệp Vong Tích.

Tổng Thu Đồng thất thanh cả kinh nói: “Công tử cẩn thận! !”

“Ngao ô ô! Ô ô ô!!”

Theo tiếng gào rõ to, một con yêu lang toàn thân trắng như tuyết chân phi nước đại, vòng quanh Diệp Vong Tích rồi điên cuồng lăn lộn.

“... ..”

Mọi người đều yên lặng.

Diệp Vong Tích rũ đôi mắt, nhìn yêu lang lông trắng cao chừng ba người, giờ lại lặn trên đất kinh ngạc nói: “Nãi Bạch Kim?”

Yêu lang này chính là tọa kỵ của Nam Cung Tứ, bởi vì mắt đỏ như mã não, lông trắng như tuyết, ngón chân có một mạt vàng, cho nên tên Nãi Bạch Kim.

Nãi Bạch Kim ở đây, Nam Cung Tứ nhất định cũng đại giá quang lâm. Diệp Vong Tích đưa tay sờ lên lông trắng mịn của Nãi Bạch Kim, nhìn quanh bốn phía.

Soạt ——

Màn trúc bị một tay vén lên, ống tay áo đỏ tươi, cổ tay áo còn thêu tơ vàng xung quanh.

Khuôn mặt không kiên nhẫn lộ ra, Nam Cung Tứ khoanh tay, nhàn nhàn dựa vào nhĩ gian, tay còn cầm một bầu rượu, hãnh nhiên Diệp Vong Tích, xùy nói: “Thú vị thật, đi chỗ nào cũng có thể đụng phải người. Người và ta như vậy, nếu người khác đồn đại hai ta, người bảo ta giấu mặt mũi vào chỗ nào đây?”

Tác giả có lời muốn nói:

Sói con: Cho người năm trăm, đi đi.

Cún con: Không đi.

Sói con: Cho người một ngàn, đi ngay!

Cún con: Không đi!

Sói con: Cho người một ngàn năm trăm! Người tốt cuộc có đi hay không!

Cún con: Kiếp trước thiên hạ này đều là của bốn tọa, cái loại ma bệnh ốm yếu như người có thể câm miệng rồi!

Sói con: Người dám trù ẻo ta! *!&* Ngao ô ô ô!!!

Cún con: Thì làm sao gừ gâu gâu gâu!!

Bà chủ: A lô? Trạm tiêm phòng động vật hoang dã phải không? Trong tiệm ta có hai con chó điên cãi nhau, đúng, một con Husky, con kia là Alaska...

... Đúng đúng đúng, con Alaska kia còn mang thêm một con Samoyed gọi

là Nãi Bạch Kim... Đúng, nhìn qua thì cả ba con đều chưa tiêm phòng, rất là nguy hiểm...

[Husky] Chương 86: Vợ cũ của bốn toạ không phải đèn cạn dầu

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

“...” Diệp Vong Tích nghe hẳn nói rõ ràng như vậy, nhưng lại không tức giận, ẩn nhẫn một lát nói, “Người hiểu lầm rồi. Ta cũng không phải muốn đi theo người, mà là nhận lệnh tôn chủ, đến Hiên Viên Các mua về một thứ.”

Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh nghe đến đây, liếc thoáng qua nhìn nhau.

—— thần võ.

Nam Cung Tứ quơ bầu rượu trong tay, sắc mặt càng âm trầm: “Phụ thân muốn mua đồ, phiên người làm cái gì? Chẳng lẽ ta không có tay không có chân, không thể thay ông ấy làm sao?”

“... A Tứ, ta không có ý này.”

“Ai cho phép người gọi ta như vậy hả?” Nam Cung Tứ hạ mày xuống cực thấp, ánh mắt như điện loé qua, “Diệp công tử, người đừng tưởng người là thân cận thì mắt phụ thân bị mù, người lại có thể không kiêng nể gì trước mặt ta... Chẳng lẽ người thấy không buồn nôn sao?”

“Ta gọi người như thế, là ý của tôn chủ. Nếu người bất mãn, tự đi nói với ông ấy là được rồi.” Diệp Vong Tích mấy phần trầm mặc, nói, “Giận ta thì có ích gì.”

“Người đừng mang phụ thân ra dọa ta!”

Nam Cung Tứ hít vào một hơi, thoáng nén lửa giận của mình xuống, mắt đen cực lạnh, như trắng bạc treo cao, khói lửa tràn ngập.

“Diệp công tử.” Hình như hần đặc biệt kéo dài ba chữ này, “Phụ thân bảo người gọi ta là ‘A Tứ’, có lẽ ông ấy đã nhầm địa vị trong phái của người, nhưng người phải tự hiểu trong lòng. Đừng tưởng người có ba phần nhan sắc, người đã mở được phòng nhuộm, nên nhớ, cho dù người nhuộm một thân đỏ rực rỡ, xuất thân của người, cũng không thể so với ta.”

Trên mặt Diệp Vong Tích quân tử như phong, tựa hồ hiện lên một tia ảm đạm, lông mi đen dài của hần rủ xuống, lẳng lặng nói: “Thiếu chủ nói đúng, nhưng Diệp mỗ... chưa từng muốn sánh vai với Thiếu chủ.”

Xưng hô thay đổi khiến Nam Cung Tứ hơi thoải mái hơn, hần đưa tay uống ừng ực mấy ngụm rượu trắng cay, nhưng tửu lượng cao nên không say, lại nhìn chằm chằm Diệp Vong Tích một lát, xuy một tiếng, xua xua tay: “Người cũng không dám, người nhìn bộ dạng hiện tại của người, đâu có thể...”

Hần bỗng ý thức được có nhiều người ở đây, thiếu chút nữa mình nói câu không nên nói, bỗng nhấp môi, không nói gì nữa.

“... ..”

Trái lại Diệp Vong Tích, tuy chịu bồi nhọ giày xéo như vậy, hần vẫn rũ mi, không ai có thể nhìn thấy trong mắt hần tốt cùng là phần nộ hay là khuất nhục, hần chỉ cho đám người thấy một gương mặt bình thản ôn nhu, ba phần khí khái hào hùng, bảy phần nội liễm.

Bầu không khí nhất thời xấu hổ đến cực điểm.

Nam Cung Tứ khó chịu nhìn trái phải một lát, ánh mắt dừng lại trên nữ nhân sau lưng Diệp Vong Tích, hình như để che giấu vừa mới thiếu chút nữa tạo thành sai lầm, hần ho một tiếng, hất cằm về phía nữ nhân, hỏi Diệp Vong Tích nói: “Người cứu à?”

“Ừ.”

“Nàng ta là người ở đâu? Lai lịch không rõ đừng loạn linh tinh.”

“Không sao, là đấu giá ở Hiên Viên Các được.”

Nam Cung Tứ đối đấu giá ở Hiên Viên Các không để ý, không có hao tâm tổn sức đi nghe ngóng, nhưng hần vừa nghe Tống Thu Đồng thế mà là đồ đấu giá, không khỏi lấy làm kinh hãi. Ánh mắt vốn lười nhác qua loa bỗng

sắc bén, tập trung vào mặt Tống Thu Đồng, hồi lâu nói: “Thứ này là Nô Cốt, hay là Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch?”

Tu chân đại lục chỉ có hai loại người có thể bị ngang nhiên buôn bán, trừ Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, còn một loại chính là Nô Cốt.

Nô Cốt là con do nhân tộc và yêu sinh hạ, bởi vì mọi người e ngại loại dị tộc yêu tính này, một khi phát hiện, thì sẽ hủy đi chân nguyên bọn họ, cũng đánh chú ấn nô lệ lên xương bả vai của bọn họ, biến bọn họ thành tôi tớ.

Có điều giá bán Nô Cốt đều không cao, cũng không có gì hiếm lạ, bình thường bưng trà rót nước cho đại môn phái, hoặc là bị phú thương cự phách mua về nhà chơi đùa. Nếu là Hiên Viên Các bán, hẳn sẽ không phải loại phẩm cấp thế này.

Quả nhiên, Điệp Vong Tích nói: “Là Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch.”

Nam Cung Tứ có chút hứng thú, vòng qua Điệp Vong Tích, đi đến trước mặt Tống Thu Đồng, như nhìn hàng hóa mà nhìn nàng một vòng, sau đó nhíu mày một nói: “Thứ này sao bị què chân? Phế phẩm?”

“... Khi nàng bị bắt đã bị thương, xúc thuốc rồi, vẫn chưa thối.” Điệp Vong Tích dừng một chút, “Cho nên bọn ta không đi xa được, muốn ở đây một đêm.”

Nam Cung Tứ từ chối cho ý kiến, neho mắt lại, bỗng nhiên tiến đến bên cổ Tống Thu Đồng khẽ ngửi, động tác rất giống con sói dã tính chưa thuần. Tống Thu Đồng bị hành động đê tiện này của hắn ta dọa đến hoa dung thất sắc, nắm chặt vạt áo, lưng lay sắp ngã.

“Cũng như người bình thường, không có gì lạ.” Hắn day mũi, hắt hơi một cái, “Còn có mùi son phấn...”

Xua xua tay, Nam Cung Tứ thuận miệng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Năm ngàn vạn.”

“Ngân?”

“Kim.”

Nam Cung Tứ mở to hai mắt: “Diệp Vong Tích người điên à? Người có biết năm ngàn vạn kim đủ luyện bao nhiêu ma thạch đỉnh cấp không? Mẹ nó mua nữ nhân về cho ta? Người coi tiền Nho Phong Môn ta không phải tiền hả?”

“Ta không dùng tiền của môn phái.” Diệp Vong Tích dừng lại một lát, nói tiếp, “Cũng không phải mua cho người.”

“Người ——!” Hỏa khí vừa hạ xuống lại nổi lên, mặt Nam Cung Tứ vận vẹo, “Người giỏi lắm!” Quay đầu trông Tống Thu Đồng, càng trông càng không vừa mắt, nhất là lựa mỏng che đi khuôn mặt, thế nào cũng thấy khó chịu, lập tức ra lệnh, “Người, vải rách trên mặt, bỏ xuống!”

Tống Thu Đồng bị dọa, gắt gao nắm lấy tay áo Diệp Vong Tích, càng rụt về sau lưng hẳn, giọng cực kỳ đáng thương: “Diệp công tử, ta...ta không muốn...”

Diệp Vong Tích thân người cao gầy, không bằng Nam Cung Tứ săn chắc cao lớn, lúc hơi ngẩng đầu nhìn Nam Cung Tứ, lại không sợ hãi: “Nàng đã không muốn, thiếu chủ cũng đừng ép nàng.”

“Lắm lời cái gì, nàng ta là người cứu, chính là nợ Nho Phong Môn ta một cái mạng, nhất định phải nghe theo ta. Bỏ xuống!”

“Nàng là ta cứu, lúc ta cứu nàng, đã trả tự do cho nàng.” Diệp Vong Tích nói, “Xin thiếu chủ, chớ có làm khó.”

“Diệp Vong Tích! Người cũng thật tốt!” Nam Cung Tứ tức giận đánh khung cửa ầm ầm, “Người xem ta là cái gì? Hôm nay ta cùng người giảng co, ta nói muốn nàng ta bỏ thì phải bỏ, bỏ khăn che mặt xuống, sẽ cho các người ở lại đây, không bỏ thì mẹ nó cút cho ta!”

Diệp Vong Tích nhẹ thở dài khó phát hiện, quay đầu nói với Tống Thu Đồng: “Chúng ta đi thôi.”

Lần này không chỉ một mình Nam Cung Tứ bị ghen, trên người Diệp Vong Tích mang theo thần võ, nói gì cũng không thể để hấn rời đi như vậy, Sở Văn Ninh nói ngay: “Đi cản hấn lại.”

“Được được được.” Mặc Nhiên cũng đang có ý này, nhưng được nửa ngày, bỗng sững sờ, “Su tôn, cản rồi để hấn ở chỗ nào, người ta muốn ở trọ nghỉ ngơi đó.”

“Phòng của chúng ta chia cho hấn một nửa.”

“... Ách.” Mặc Nhiên chẳng biết tại sao, vẻ mặt trở nên có chút xấu hổ, “Chỉ sợ có chút không ổn.”

Sở Văn Ninh hơi mở mắt ra: “Làm sao vậy?”

“Sư tôn có chỗ không biết, hai chúng ta tốt nhất đừng ngốc đi chia phòng cho hăn, với lại hăn cũng không đồng ý, bởi vì Diệp Vong Tích này, thật ra hăn là...”

Đang nói đến mấu chốt, chợt nghe thấy tiếng Nam Cung Tứ đá bàn, chén đĩa loảng xoảng rơi xuống đất, đột nhiên kéo ghế dài, đặt một chân lên trên, cả giận nói: “Ai cho phép người nói đi là đi?! Ta thấy người phản thiên rồi! Người cú trở lại cho ta!”

“...” Lần này nhóm hầu cận Nam Cung Tứ đều có chút lúng túng.

Không phải... Thiếu chủ bảo người ta cú nhanh lên sao?

Hình như Diệp Vong Tích đối với việc Nam Cung Tứ cố tình gây sự sớm thành thói quen, định ra vẻ không nghe thấy hăn gào thét, vỗ vai Tổng Thu Đồng, ý bảo nàng không cần đáp lại tên điên đằng sau.

“Diệp Vong Tích!”

“...”

“Diệp Vong Tích!!”

“... ...”

“Diệp —— Vong —— Tích!!!”

Thái dương Diệp Vong Tích không ngừng nổi gân xanh, rốt cục nhịn không được quay đầu, nào đoán được đối diện quăng tới một bầu rượu, con người bỗng co lại, Diệp Vong Tích muốn né tránh, đột nhiên trước mắt hiện lên bóng trắng.

“A ——!”

Một tiếng kêu đau mềm nhẹ khiến tất cả mọi người ở đây kinh hãi, Diệp Vong Tích và Nam Cung Tứ càng biến sắc.

Hóa ra trong chớp mắt, Tổng Thu Đồng dùng thân cản trước người Diệp Vong Tích, bầu rượu nặng hung hăng đập trúng trán của nàng, trong chốc lát máu chảy ròng ròng, đôi tay trắng muốt của nàng run rẩy mơn trớn vết máu, đau đến rơi lệ.

“Đừng chạm vào, để ta xem vết thương một chút.”

“Ta không sao, công tử không bị thương là được...”

“Người nói cũng nói rồi, ném bình làm gì?” Ngữ khí của Diệp Vong Tích trầm xuống, chỉ trích nhìn Nam Cung Tứ một chút, lập tức nói với người

hầu của mình, ” Lấy kim sang được.”

“Công tử, kim sang được mang đi đều sử dụng hết.” Người hầu nhỏ giọng nói, “Hay để ta chạy ra ngoài mua một ít.”

Nam Cung Tứ cũng không nghĩ sẽ có một màn này, tuy đã cố gắng bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra một tia ngại ngùng hồi lỗi. Hắn xụ mặt nói: “Ta, chỗ ta có... A Lan, lấy túi thuốc của ta tới đây.”

Diệp Vong Tích lại hơi giận, mím không để ý hắn ta.

Cầm bình thuốc nhỏ, cứng ngắc đứng nửa ngày, không thấy Diệp Vong Tích quay đầu nhìn mình một chút, Nam Cung Tứ không thể lên mặt, dứt khoát đưa bình thuốc cho Tống Thu Đồng: “Cho người, thích thì dùng.”

Tống Thu Đồng như nai con kinh hoàng thất thố, run rẩy nhìn Diệp Vong Tích, thấy hắn không ngăn cản, chỉ trầm mặc, lúc này mới nhận kim sang được, còn cúi đầu với người làm mình bị thương, nhẹ giọng nói: “Đa tạ Nam Cung công tử.”

Không ngờ cô nương thiếu chút nữa bị mình làm cho u đầu sút trán vẫn nói cảm tạ, Nam Cung Tứ sững sờ, sau đó mới hoàn hồn xoa tay, lúng túng ho khan, nói: “Không có gì.”

Đêm đó, nhóm Diệp Vong Tích cuối cùng vẫn ngủ lại đây.

Một khách điểm, vài ánh nến, sáng sáng tối tối, sao trời phân loạn.

Mặc Nhiên chống cằm ngồi bên cửa sổ, hơi thất thần. Trọng sinh gần hai năm, rất nhiều chuyện tiến triển khác kiếp trước rất lớn, nhìn người ta làm chuyện khác hẳn, luôn thấy hơi vi diệu.

Tống Thu Đồng, Diệp Vong Tích, Bất Quy...

Những người và vật kiếp trước không thể quên thuộc hơn, theo thời gian chuyển dời, lần nữa xuất hiện trong sinh mệnh hắn. Chỉ là cả đời này hắn tuyệt đối không lấy Tống Thu Đồng làm vợ, về phần Diệp Vong Tích, người này rất nhanh sẽ danh chấn thiên hạ, trở thành đại cao thủ thứ hai của Tu Chân Giới sau Sở Văn Ninh.

Còn có Bất Quy.

Nghĩ đến thanh mạch đao làm bạn với mình ở kiếp trước, trong lòng hắn hơi xao động.

“Sư tôn này.”

“Chuyện gì?”

“Người đã vẽ phù chú nửa canh giờ rồi, sao còn chưa vẽ xong?”

“Sắp xong rồi.” Sở Văn Ninh nói, dựa vào một ngọn cô đăng, cẩn thận chấm vài nét bút chu sa cuối cùng, một Đẳng Long xinh đẹp hiện trên giấy. Mặc Nhiên lại gần nhìn.

“Đây là cái gì?”

“Kết giới Thăng Long.” Sở Văn Ninh nói.

“Để làm gì?”

“Có thể nhìn rõ dấu người sử dụng pháp thuật lớn nhỏ xung quanh. Nếu kẻ thần bí kia muốn dùng thần võ kiểm tra linh căn tinh hoa, tất nhiên sẽ lưu ấn trên vũ khí. Thanh vũ khí này là trùng hợp xuất hiện hay là được hẩn tỉ mỉ thiết kế, lập tức có thể biết.”

“Oa, có đồ tốt như vậy, vì sao sư tôn không dùng ở Hiên Viên Các?”

“... Ta đánh thức kết giới Thăng Long, người nhìn sẽ hiểu.”

Sở Văn Ninh đâm vào đầu ngón tay của mình, bôi lên một vảy rồng trên đó, chỉ một thoáng kim quang tràn ra tiểu hoàng long trên giấy, con mắt và đuôi bắt đầu linh hoạt động đậy.

Sở Văn Ninh nói: “Người là Chân Long?”

Trên mặt giấy truyền ra giọng the thé: “Đúng nha đúng nha, bốn tọa là Chân Long đó.”

“Sao mà biết được.”

“Phàm nhân ngu xuẩn! Sao không tin!”

“Nếu người có thể nhảy ra từ trên giấy, ta sẽ tin người là Chân Long.”

“Chuyện này có đáng gì! Người chờ đấy cho bản tọa! Hắc!”

Kim quang hiện lên, một tiểu long uy vũ lớn cỡ bàn tay bỗng dưng nhảy ra mặt giấy, cực kỳ đặc ý, giương nanh múa vuốt, dương dương tự đắc bay vòng quanh Sở Văn Ninh một vòng, kêu kêu quát quát ầm ỹ nói: “Ha ha ha, ha ha ha, ta là một đại Chân Long, đại Chân Long, ta có rất nhiều bí mật nhỏ, bí mật nhỏ. Ta có rất nhiều bí mật, không nói cho người, không nói, không nói, cho, người!”

Sở Văn Ninh dùng đôi mắt như băng trì lạnh lùng quét qua con lươn nhỏ kia một chút, lật tay đập nó trên bàn, mặt không đổi sắc mà nói với Mặc

Nhiên: “Đã hiểu chưa?”

“Đã hiểu...”

“Thả ta ra! Phàm nhân ngu xuẩn nhà ngươi! Ngươi dám làm rối râu bốn tợa!”

Sở Văn Ninh giơ tay lên, không chút khách khí chạm vào vảy ngược của nó, là cái vảy nhiễm máu đỏ kia: “Ngậm miệng, đi làm việc.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu Thanh Long BGM Lộ thời thơ ấu ha ha ha ha~ Bài này chắc lúc nhỏ không ít tiểu huynh đệ từng nghe, che mặt~

Nhãn dán nhân vật mới:

Nam Cung Tứ

Tự: không có

Thuy hào: không

Chức nghiệp: Công tử chương môn Nho Phong Môn

Nói đơn giản: Quan lớn thứ hai

Diện mạo xã hội: cầm đầu một đám thanh niên tuần kiết ở Tu Chân giới

Nói đơn giản: là đại ca của một đám tiểu đệ

Thích hiện tại: Nãi Bạch Kim

Thích món: Thịt cốt thủ

Ghét: Rau dưa

Cao: 185

Đại bạch miêu: Cảm ơn “Thanh”, “Không phun tào sẽ chết người”, “Vạn Diệp”, “Dương Đà cao lãnh”, “Ngũ Tam”, “Trường Ca”, “Nãi động đen tối”, “Tiểu Tiểu”, “Thu Đồng”, “Chu Tư”, đã giúp đỡ~

Nhị Cầu Tử: Cảm ơn “Ăn Kê” “Canh miến thịt” “Bạn Trai Sở Văn Ninh” (... ..), đạo diễn, hết câu để cảm ơn rồi, mị cảm thấy thật mệt tâm, có hơi gầy rồi, mị muốn đánh chết kẻ này... QAQ

[Husky] Chương 87: Bốn tọa không muốn người nhận đồ đệ nữa

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Tiểu long đi về như gió, chỉ khoảng một chén trà nhỏ, đã vèo từ cửa sổ bay về, miệng lớn tiếng la hét: “Tìm ra rồi, tìm ra rồi, trong khách điểm này thật nhiều vết tích pháp thuật, oa ha ha ha.”

“Con lươn nhỏ này, người gào lớn tiếng như thế, không sợ sát vách người ta nghe thấy à?” Mặc Nhiên nằm bò ra bàn, duỗi ngón tay ra vuốt vuốt thân tiểu long, đuôi rồng vung lên, đánh trên mu bàn tay hắc, nhưng làm bằng giấy, không những không đau, mà lại hơi ngứa.

“Tiểu bạch kiểm người làm người ta thấy ghét, đừng có chạm vào bốn tọa, bốn tọa chưa rước dâu, không thể cho người sờ soạng, sau này làm rồng kiểu gì?”

Mặc Nhiên cười to nói: “Cái gì cái gì? Một con rồng giấy, còn muốn rước dâu?”

“Oa ——! Phi phi phi! Người mới làm bằng giấy! Đồ chó!”

“Sao người cũng gọi ta là đồ chế thể, người không phải họ Tiết đi?”

“Bốn tọa họ Tiết? Hừ, tiểu tử ngu muội, bốn tọa chính là Hàm Chúc Chi Long từ khi khai thiên lập địa đã uy danh hiển hách vô tiền khoáng hậu*, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, thở ra là hạ, hít vào là đông. Đứng không sửa họ ngồi không đổi tên, Chúc Cửu Âm!”

“... Nghe không hiểu.”

“Á này này này!” Tiểu long tức giận bay quanh, đâm đầu bằng hai ngón tay vào nệm, đâm đến lửa đèn bập bùng, hồng lệ lay động. Mặc Nhiên vội vàng

đỡ lấy, đuổi tay qua liền bị tiểu long a ô căn, đáng tiếc rằng giấy không đau không ngứa, Chúc Cửu Âm bị Mặc Nhiên túm đuôi ném qua một bên, dính lên vạt áo Sở Văn Ninh, ử rữ ử xù.

“Sở Văn Ninh.” Tiểu long mềm oặt nâng râu, hữu khí vô lực chọc chọc y phục của Sở Văn Ninh, “Cầu tặc kia đánh ta.”

Sở Văn Ninh lười nói chuyện vớ vẩn, bỏ nó xuống, tùy tay đập lên bàn: “Bên ngoài có kết giới gì?”

“Hừ hừ, người dám gọi bốn tọa ba tiếng Long Thái Tử không? Người mà gọi bốn tọa liền —— “

Sở Văn Ninh lạnh lùng nhìn chằm chằm nó: “Nói.”

“...”

Tiểu long khó chịu, phồng thân tức giận, râu rồng chỉ lên trời, đôi mắt đậu xanh giận không nhịn được mở lớn nhìn Sở Văn Ninh, miệng rồng tôn quý cũng hé ra, hừ hừ thở mạnh, một lát sau, miệng phun đầy nước mực.

Sở Văn Ninh nheo mắt lại: “Nếu người lãng phí mực, ta sẽ đốt người.” Nói rồi xách đuôi nó, làm bộ muốn xách nó đến bên lửa, “Cho người trở thành Chúc Long chân chính.”

“Được được được! Người lợi hại! Người lợi hại! Ta nói! Ta nói là được chứ gì? Thật là!”

Tiểu long phi mấy tiếng, lại phun ra ít mực, lại không nhỏ giọng mà mắng thăm: “Hung dữ muốn chết, chẳng trách nhiều năm như vậy, mỗi lần gặp người, đều không có vợ!”

“Ủa?” Mặc Nhiên chớp mắt mấy cái, trộm nhìn Sở Văn Ninh, không có ý tốt cười xấu xa nói, “Sư tôn không phải bảo có sư nương sao?”

“...” Sở Văn Ninh không thèm đáp hần, mày kiếm hạ xuống, tức giận quát tiểu long, “Người nói nhiều quá, còn không mau viết đi!”

“Hừ! Nam nhân thôi!”

Phù phù lên giấy Tuyên Thành đã sớm trải thật tốt, tiểu long dùng pháp lực ngưng mực nước giữa móng, lăm bằm vẽ chó bò xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy.

Chẳng trách nó không thể trực tiếp nói thấy pháp chú gì, do đầu giấy trí lực có hạn, không thể thông qua vết tích phân biệt chú quyết đó là cái gì, đành

phải xem mèo vẽ hổ vẽ ra những thứ nhìn thấy. May mà Sở Văn Ninh có thể phân biệt, rử mắt xuống, chậm rãi nói ra tên mỗi pháp chú.

Tiểu long vẽ một trăng khuyết.

Sở Văn Ninh: “An Thần Quyết. Nơi có người mất ngủ.”

Tiểu long vẽ một thất tinh trận.

“Tinh Ngự Quyết. Ở đây có người đặt phòng canh gác.”

Tiểu long vẽ một hộp son phấn.

“... Hoán Nhan Quyết.”

Mặc Nhiên phì cười ra tiếng, giơ tay nói: “Cái này con biết, tiểu cô nương buổi tối dùng chú quyết nhỏ dưỡng nhan, là Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch à?”

Sở Văn Ninh không bình luận, hình như vì mấy vết tích pháp chú vẽ ra đều không liên qua mà có chút nóng lòng, ngón tay thon dài của y gõ lên bàn gỗ hai lần, nhú lông mày nói: “Vẽ tiếp đi.”

Tiểu long lại vẽ trái tim.

Mặc Nhiên ngạc nhiên nói: “Đây là cái gì?”

“Thanh Tâm Quyết.” Sở Văn Ninh bực bội nói, “Vô dụng, có người ngồi thiền thôi. Tiếp.”

Tiểu long lải nhải vẽ đầu chó.

“... .. Thuần Thú Quyết... ..” Sở Văn Ninh đỡ trán, “Người, chọn cái quan trọng mà vẽ, loại dưỡng nhan, thuần chó, dỗ người ngủ, đừng vẽ nữa. Cái tiếp theo.”

Tiểu long ngửa đầu dựng râu trợn mắt nói: “Người thật bắt bẻ!”

“Vẽ!”

Sợ bị ném vào nển trở thành “Chúc Long” chân chính, tiểu long giấy đành phải tức giận dùng hai móng vuốt nhỏ, quẹt lên giấy, lúc này vẽ trận hình hết sức phức tạp, xem thôi cũng làm người ta cảm thấy rất huyền diệu cao thâm.

“Thoạt nhìn là hai cái vòng, sau đó lại gạch chéo, sau đó lại có một nét dựng thẳng xuống. Có chút ý âm dương bát quái.” Mặc Nhiên mở to hai mắt, “Sư tôn, đây không phải do kẻ thần bí kia để trên vũ khí chứ...”

“Không phải.” Sở Văn Ninh liếc một chút, thái dương hơi đau, “Đối Âm Thuật.”

“Ờ? Để làm gì?”

“Có người không hài lòng với giọng trời sinh của mình, hoặc xuất phát từ yêu cầu khác, muốn thay đổi giọng của mình, Đổi Âm Thuật có thể giúp được, không phải thuật pháp khó gì.” Sở Văn Ninh dừng một chút, nói, “Có điều Đổi Âm Thuật dùng lâu có hại cho cổ họng, thường khó khôi phục tiếng nói ban đầu... Pháp thuật này hơi kỳ quặc, không biết là ai dùng.”

Mặc Nhiên nghe, lại cười: “Ra vậy, không kỳ quái.”

Sở Văn Ninh thở dài, vừa định nói “tiếp”, bỗng ngẩn ra, hình như nghĩ đến cái gì, gió sương trong mắt bắt đầu thôi động, nghiêng đầu nhìn Mặc Nhiên.

“Sao không kỳ quái... Có phải người biết gì không?”

“Ta thì có thể biết gì chứ, chẳng qua ta cảm thấy có người không hài lòng với âm thanh của mình, rất bình thường, có khi chính là Tống cô nương kia, có lẽ tiếng nói của nàng ta vốn thô khan, rất khó nghe, muốn trở nên êm tai một chút thì sao?”

“... .” Sở Văn Ninh phất tay áo nói, “Cả ngày chỉ nghĩ lung tung.” Quay đầu nói với tiểu long: “Vẽ tiếp đi.”

Tiểu long lại vẽ một trái tim.

Mặc Nhiên nói: “Ấy, không phải sư tôn nói là Thanh Tâm Quyết không cần vẽ nữa à?”

“Phi, con nít con nôi, người biết cái gì?” Tiểu long nổi giận đùng đùng trừng mắt hăn lườm một cái, lấy đuôi đập một cái, đập ra vết mực trên trái tim, ép ép bôi bôi, bôi đen cả trái tim.

“Đây là cái gì? Hắc Tâm Quyết?”

Sở Văn Ninh hình như xấu hổ, trầm mặc một hồi nói: “Không phải. Hắc là Chung Tình Quyết.”

“Đó là cái gì?”

“Không khác gì Chung Tình Hoàn mà Hiên Viên bán lắm.” Sở Văn Ninh nói, “Mê hoặc tâm trí, để người ta sinh ra tình ý với mình. Bình thường toàn là nữ tử dùng.”

Mặc Nhiên bỗng mở to hai mắt: “Không thể nào? Không phải Tống Thu Đồng bên kia...”

“Loại chuyện này làm sao ta biết.” Sở Văn Ninh có vẻ rất căm giận, hất tay áo rộng nói, “Chuyện tình cảm của người khác, quan tâm nhiều như vậy làm gì, bọn họ muốn làm loạn, cứ kệ bọn họ đi.”

“Nhưng Sở Văn Ninh này, người thật sự không có hứng thú với Chung Tình Quyết sao?” Tiểu long vẫy đuôi vui vẻ nói, “Ta cảm thấy pháp chú này thú vị, nếu người đồng ý gọi ta ba tiếng Long Thái tử, ta liền...”

Sở Văn Ninh rũ mắt, đằng đằng sát khí: “Câm miệng, vẽ cái tiếp theo.”

“Hừ! Người sẽ hối hận!”

“Người có vẽ không?”

Tiểu long không vẽ, càu nhàu ngồi xuống, dùng móng vuốt ngắn nhỏ gãi gãi bụng mình.

Sở Văn Ninh âm lãnh nói: “Thế nào, chẳng lẽ hết mực rồi?”

“Ngu xuẩn, hết trận rồi.” Tiểu long liếc mắt, “Vẽ nhiều pháp chú như vậy, người còn thấy không đủ hả, không có là không có, nhiều như vậy, trừ những cái đó ra, trong khách điểm này sạch sẽ, không có pháp thuật gì.”

Nghe nó nói vậy, vẻ mặt Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên đều khẽ biến, Mặc Nhiên nói: “Không có?”

“Không có nha.”

Sở Văn Ninh nói: “Không có chú quyết đo lường linh căn?”

“Không có đó.”

Sư đồ hai người nhìn nhau một cái, mặt đều có chút khó mà tin. Nên biết, nếu kẻ thần bí kia muốn dựa vào Hiên Viên tìm linh thể tinh hoa mới, tất nhiên cần phải để lại chú ấn đo lường trên thần võ, nhưng giờ xem ra, thần võ kia sạch sẽ, không có chú quyết nào ở trên —— chẳng lẽ từ lúc mới bắt đầu bọn họ đã hiểu lầm, mạch đạo này xuất hiện, kỳ thật không hề liên quan đến kẻ thần bí kia chút nào sao?

Tiểu long thấy hai người trầm mặc, bỗng chốc bay lên giữa không trung, xoay trái xoay phải, lăm bẫm nói: “Này, các người nên để ý đến bốn tọa, bốn tọa vẽ rất mật. Có ai vỗ tay cho bốn tọa không?”

Có lẽ Sở Văn Ninh đang bức bối trong lòng, thấy nó la hét ầm ĩ như vậy, dứt khoát vung tay áo, triệu ra một hoàng phù, tiểu long thấy thế, kêu thảm một tiếng, liên tục gào to: “Ta không muốn ta không muốn ta không muốn

ta không muốn!!” Chớp mắt bị linh phù hút vào, thành một bức họa trên mặt giấy, ngón tay Sở Văn Ninh ấn nhẹ một cái, con rồng chậm chậm biến mất.

Trước khi nó biến mất còn khuất nhục chớp mắt nhìn Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh nói: “Có chuyện sẽ lại gọi người.”

Tiểu long khóc thảm thiết nói: “Hữu sự Chung Vô Diễm, vô sự Hạ Nghênh Xuân*, Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh, người đúng là bạc tình...”

*(*Nghĩa là có việc mới tìm, không có việc thì mặc kệ)*

“Người cút về đi!” Sở Văn Ninh vốn còn định nói chuyện cẩn thận với nó nhưng nghe vậy, lông mày đen giận dữ dựng lên, bóp một tiếng đập phù chú xuống, thu vào tay áo.

Ban đêm, Sở Văn Ninh ngủ trên giường, Mặc Nhiên ngủ dưới đất.

Hai người đều tâm sự nặng nề.

Không ngờ trên thần võ không có bất kỳ phù chú gì, là kẻ thần bí không biết cách đo lường linh căn, hay là kẻ đó vốn không vội, giờ cũng chưa có ý định tìm người có linh lực thịnh nhất?

“Mặc Nhiên.”

Trong bóng tối, y gọi hắt.

Mặc Nhiên lên tiếng một cách tự nhiên: “Dạ?”

“Ngày mai chúng ta về Tử Sinh Đình trước.”

Bỗng nhiên mở mắt.

“Cái gì?”

“Người kia có thể bỏ qua Hiên Viên Các, hẳn là có cách khác để tìm ra. Tìm thế này chỉ sợ không có kết quả. Chúng ta về Tử Sinh Đình trước, ta nói lại với tôn chủ làm mật tin cho chín đại môn phái, để bọn họ tra rõ môn hạ của mình có linh thể tinh hoa không, nếu có, bảo vệ trước, cũng tốt hơn ôm cây đợi thỏ.”

“Như vậy sao được? Nhờ đâu kẻ thần bí kia, chính là chương môn của mười đại môn phái nào đó thì sao?”

“Khả năng rất nhỏ. Dù vậy cũng không liên quan, hẳn đã sớm biết chúng ta đang tìm hắc, không thiếu một chuyện này.”

“Vậy sao sư tôn có thể chắc rằng những chương môn kia đều nghe theo bá phụ đây?” Mặc Nhiên mờ mịt nói, “Chẳng lẽ, sư tôn muốn nói tất cả chuyện này cho bọn họ?”

“Không cần, bọn hăn chưa chắc sẽ tin.” Sở Văn Ninh thản nhiên nói, “Ta tự có cách.”

Mặc Nhiên hiểu kỳ nói: “Cách gì?”

“Nhận đồ đệ.”

“!!”

“Ta sẽ bảo tôn chủ, để hăn nói cho chín đại môn phái khác, kết giới Quỷ giới thường có lỗ hổng, làm hại tứ phương. Ngọc Hành của Tử Sinh Đình nhận thêm năm đệ tử làm đồ đệ là nhiều nhất, dạy cho kết giới thượng thanh, sát kết giới chờ thuật pháp.” Sở Văn Ninh lẳng lặng nói, “Những môn phái đó nhiều lần mời ta đến làm khách khanh, đều là vì những thuật kết giới này. Nếu ta đồng ý tương giáo, không sợ bọn họ không tới. Ta chỉ nhận linh thể thượng đẳng làm đồ đệ, những chương môn đó sẽ vì chọn lựa nhân tài, tất nhiên phải ngoan ngoãn kiểm tra căn cốt đệ tử môn hạ, mục đích của chúng ta sẽ đạt được.”

Mặc Nhiên không đáp, trong bóng tối, mặt tái đi: “Người, người lại muốn nhận đồ đệ?”

“Tùy duyên.”

Sở Văn Ninh trở mình, hình như đã hơi buồn ngủ, giọng nhỏ đi.

“Ta để bọn họ tìm tới thì trước tiên phải báo tên, sau đó lại để bọn họ tự tu tập mấy thuật kết giới bình thường, qua ba năm, nếu có người trong bọn họ thực sự có thể kiên trì, sẽ nhận...”

Trong bóng tối, nghe thấy người trên giường nói dần dần mơ hồ, Mặc Nhiên cảm thấy trong lòng có bình đập chưa bị đập đổ, chưa đến đau lòng hăn.

Lại nhận đồ đệ?

Kiếp trước người chỉ nhận ba người, chọn lựa cực kỳ khó, kiếp này sao người không chọn nữa? Có thể nhận được thì nhận luôn sao!

Mấy lần muốn nói với y, nhưng lời đến môi, lại im miệng không nói.

Sở Văn Ninh hồn nhiên không biết biến dấm trong lòng Mặc Nhiên dậy sóng, ngủ thiếp đi.

Ban đêm rất lạnh, Mặc Nhiên khoác áo đứng dậy, thấp thấp gọi y hai ba lần, thấy y không phản ứng, liền lặng lẽ đẩy cửa phòng ngủ ra.

Hành lang trong khách điểm một mảnh tĩnh mịch, chỉ có đỏ đèn lồng bình yên lóe lên ánh sáng nhạt, phản chiếu bóng lên sàn gỗ, ảnh ngược màu cam lay động.

Mặc dù Sở Văn Ninh đã kiểm tra thần võ xong xuôi.

Nhưng Mặc Nhiên, lại chưa kiểm tra Bất Quy của hân.

Nên nhớ thần võ cách chủ nhân trong vòng trăm thước, thi triển pháp thuật vẫn có thể triệu hồi bên cạnh mình. Lúc ấy ở Hiên Viên Các Mặc Nhiên chưa kịp cảm nhận có phải vũ khí kiếp trước của hân hay không, giờ sao có thể bỏ lỡ cơ hội này?

Ngón tay hiện lên ánh sáng đỏ như máu.

Chậm rãi rũ mi, Mặc Nhiên thấp giọng gọi: “Bất Quy, triệu đến!”

Ngưng lặng mấy phần, chợt một tiếng đao nặng nề vang lên ở phía xa, tiếng kia cực nhỏ, nhưng lại chấn động màng nhĩ, giống chùy nặng đánh vào trái tim hân.

Mặc Nhiên mở choàng mắt: “Bất Quy!”

Là Bất Quy, tiếng của mạch đao kia, trong khắp huyết, trầm thấp gầm thét như cách huyết lãng xa vời, hồng trần cuộn cuộn, chạy đến chỗ hân. Hân quả thực có thể nghe thấy Bất Quy đang khóc, khàn giọng kêu gào, nó bị nhốt lại, bị một vật nào đó Mặc Nhiên không biết giam cầm.

Nó có thể cảm giác được chủ nhân gọi nó, nhưng không thể ứng chiếu mà đến, thiếu một thứ gì đó, chặt đứt liên hệ giữa hân và nó.

Bọn họ từng có kế ước, từng cùng nhau vượt qua non sông cấm tú, đã từng cùng nhau chờ chết, nhận lấy chút ấm áp cuối cùng ở Điện Vu Sơn.

Người và thần võ dù chia lìa vẫn còn vương tơ lòng, huyết nhục bị sức mạnh nào đó xé nát, nhưng gân mạch vẫn ở bên nhau.

Hai mắt Mặc Nhiên ảm đỏ, lẩm bẩm nói: “Bất Quy...”

Là người.

Vì sao người không thể về.

Là ai ngăn người lại.

Là...

“Kèo kẹt “

Tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng.

Trong bóng tối làm người ta không thở nổi, giống như sấm sét nổ vang.

[Husky] Chương 88: Bốn toạ gặp người thứ hai trọng sinh

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Bỗng dừng ngẩng đầu, nhìn theo tiếng động kia.

Một người khoác áo choàng đen chấm đất kim văn cắm tú ở cuối hành lang. Thân hình gầy cao lớn thẳng tắp, che kín cả người, đến mặt cũng che lủa đen, chỉ lộ đôi mắt không thể thấy quá rõ ràng trong đêm tối .

Trong tay người đó, cầm một cây đao.

Thân đao nhỏ, màu đen, vô cùng sắc bén.

Bất Quy.

“Ai!”

“Ta là ai, cũng không quan trọng.” Người kia lạnh lùng nói, tiếng nói rất cổ quái, như là cố tình làm vụn vẹo, “Người chỉ cần biết ta biết người.”

Mặc Nhiên rùng mình, nhưng vẫn cố trấn định, bản thân trốn tránh.

“Ta cũng chỉ là một đệ tử của Tử Sinh Đình, người biết ta để làm gì, có ý gì?”

“Đệ tử của Tử Sinh Đình? A, không sai, nhưng mà, hay là người đã quên, người cũng là Đạp Tiên Quân, là Đế quân Nhân giới, là lệ quỷ sát sư chứng đạo, vong hồn trốn về trên đường tới Hoàng Tuyền.”

Gã nói từng chữ, máu cả người Mặc Nhiên như đóng băng từng tắc.

Toàn thân như rơi vào hầm băng.

Đạp Tiên Quân.

Giết hết bảy mươi hai thành Nho Phong.

Đế quân Nhân giới.

Cưỡi nữ nhân đẹp nhất trên đời, khi sư diệt tổ, leo lên đỉnh cao.

Người kia lãnh đạm nói: “Người là, Mặc Vi Vũ.”

Mặc Vi Vũ.

Tội ác tày trời, chết muôn lần không thể siêu sinh.

Mặc Vi Vũ, nên bị chém thành vạn mảnh ở Tử Sinh Đỉnh, moi tim móc mắt, chết không toàn thân!

“Người là ai!!”

Hai mắt Mặc Nhiên đỏ đậm, vẻ trẻ con trên mặt biến mất hoàn toàn, chỉ sót lại hung thần ác quỷ ngoan lệ, và người sừng sững như núi cao cuối hành lang, sau đó liền muốn bóp cổ đối phương, đem những danh xưng hăn không muốn tiếp tục nghe, bóp nát tất cả trong yết hầu!

Người kia giơ tay bọc hắc sa, giữa lối đi dài, tức khắc ngưng tụ tầng tầng băng tinh, ngăn cách bọn họ ở không gian.

“Bây giờ người, không triệu hoán được đao này.” Người kia chậm rãi đi tới, ngừng hơn mười bước trước mặt hăn, “Để quân Nhân giới... Có lẽ giờ nên gọi người là Mặc Nhiên mới đúng? Thật nực cười, người có từng xem kỹ mình bây giờ không?”

“Một trái tim không còn lạnh lẽo cứng rắn như sắt, ở bên cạnh Sở Văn Ninh, thế mà lại có mấy phần tốt đẹp.”

“Trọng sinh, trọng sinh, kiếp trước nói người phải bảo vệ, hăn ở đâu?”

Sắc mặt Mặc Nhiên bạo biến: “Sư Muội?! Người làm gì Sư Muội?!”

Người kia không đáp, chỉ cười lạnh: “Biết vì sao người không cách nào triệu hồi được Bất Quy không?” Ngón tay của gã chậm rãi vuốt ve thân đao, “Chỉ vì, linh hồn người thay đổi, hận ý, tiêu tán... Trước khi người chết, hối hận cả đời, không thể bảo vệ tốt cho sư huynh Minh Tịnh, từng nguyện nếu có kiếp sau... sẽ không phụ y.”

Đôi mắt sắc bén bỗng nâng lên.

“Mặc Nhiên, người làm được không?!”

“Ta —— “

“Kết giới Quỷ giới bị phá, chuyện năm đó, sẽ lại giẫm lên vết xe đổ, người lại muốn một lần nữa nhìn y thân tử hồn diệt, lại quỳ xuống cầu lòng từ bi

của Sở Văn Ninh? —— người cô phụ cơ hội một đời này, người không xứng chạm vào Bất Quy.”

“Không cần người nói!” Mặc Nhiên cả giận nói, “Chuyện ta và Sư Muội, không tới lượt người khác nhúng tay! Người đã biết ta trọng sinh, người là ai? Câu Trần giả? Hay là lão quỷ khởi tử hoàn sinh giống ta!”

“À...” Người kia cười khế, ” Lão quỷ khởi tử hoàn sinh... Đúng, ta là lão quỷ khởi tử hoàn sinh, bằng không người cho rằng, thế đạo bây giờ, người được trời cao chiếu cố cho trọng sinh, chỉ có mình người sao?”

Là ai!

Trong đầu điên cuồng xuất hiện từng gương mặt mơ hồ không rõ.

Những người chết khi hắn còn sống ở kiếp trước.

Tiết Chính Ung, Vương phu nhân, Sở Văn Ninh, Tống Thu Đồng, Diệp Vong Tích...

Hay là người kiếp trước bức trên Điện Vu Sơn, vì hắn đưa tang.

Tiết Mông, Mai Hàm Tuyết, thập đại môn phái ngu xuẩn kia...

Là ai... Là ai!!!

Ai biết được bí mật của hắn, giữ hắn bảy tấc, những yêu ma quỷ quái cách một trận sinh tử, là ai bước qua Hoàng Tuyền mà đuổi theo, muốn ép hắn đến đường cùng! Là ai!

Nghĩ lại trong chốc lát, thân ảnh trước mắt vừa động, áo lụa nam nhân kia tung bay, vậy mà đi đến trước người hắn. Người này sau khi trọng sinh, thực lực lại vẫn cường hãn như cũ, Mặc Nhiên lập tức kinh hãi.

Lưỡi đao Bất Quy chống ở ngực hắn, hơi dùng lực đã có thể đâm rách huyết nhục, tổn hại tâm mạch.

“Mặc Vi Vũ, vốn tưởng rằng người là loại si tình, nhưng có lẽ sư huynh Minh Tịnh của người phúc bạc, người đời này trọng sinh, vẫn không để ý vào trong mắt.”

Mặc Nhiên cắn răng nói: “Hồ ngôn loạn ngữ.”

“Ta hồ ngôn loạn ngữ?” Người kia cười lạnh, một tay chạm lên yết hầu của Mặc Nhiên, chậm rãi trượt xuống, rơi xuống ngực, “Trong lòng người, để lại bao nhiêu vị trí cho y? Một chút xíu hoài niệm trong người, chỉ sợ sớm đã hao mòn hết, liệu có còn thừa không?”

Mặc Nhiên cả giận nói: “Lòng ta có ai, chẳng lẽ ta không rõ hơn người? Nhiều lời như vậy, sao không bỏ che mặt xuống để ta xem!”

“Muốn thấy ta, cũng không vội.” Tiếng nói của người kia như sương như khói, ánh mắt mờ ảo, mang theo chút chế cười không để người vào trong mắt, “Đợi người chết, ta cho người nhìn.”

“Người mới muốn chết, người —— “

Lời còn chưa dứt, bỗng cảm thấy dưới chân lạnh lẽo thấu xương. Mặc Nhiên cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào băng thích của người kia đã leo lên người hắn.

Băng chú, băng thích... Thuộc tính thủy...

Là ai, kiếp trước có ai thi triển pháp thuật này...

Gặp quá nhiều địch thủ, muốn nhớ lại nhanh chóng thì trong đầu chỉ có một mảnh hỗn độn.

Tiết Mông, hỏa.

Sở Văn Ninh, kim, mộc.

Diệp Vong Tích, thổ.

Tiết Chính Ung, thổ.

Rốt cuộc là ai, nghĩ không ra là ai có sức mạnh điều khiển hàn băng cường đại như vậy.

“Người nói không sai, ta cũng muốn chết. Có điều, Mặc Vi Vũ, đó nhất định là chuyện rất lâu sau này.”

Huyền băng nhanh chóng đóng băng toàn thân.

Thực lực của người này thật sự đáng sợ, Mặc Nhiên hơi thả ra chút linh lực đối kháng với băng, liền cảm thấy một cỗ sức mạnh khổng lồ ngang ngược hướng hắn đánh giết.

Người trước mắt, thực lực thậm chí không hề kém Sở Văn Ninh! !

Thuộc tính thủy.

Ai!!

Trong chớp mắt, tựa hồ hiện lên một gương mặt mơ hồ, nhưng hắn chưa kịp nhìn rõ, yết hầu liền bị người kia bóp chặt.

Ngón tay che bởi lụa đen vuốt ve cổ họng hắn, đáy mắt người kia âm trầm, không có ánh sáng.

“Tuổi thọ của ta, không cần Đế quân bệ hạ phiền lòng quan tâm.” Gã chậm rãi nói, “Vẫn là để ta trước, giúp người gọi về chút tình nghĩa, miễn cho người không làm chuyện chính, hỏng đại kế của ta.”

“A ——!”

Phụt một tiếng.

Bất Quy than khóc khi cắt qua huyết nhục của chủ nhân cũ.

“Vết thương không sâu, chỉ lấy máu của người, kết ấn.”

Người kia quả thật chỉ bôi chút máu tươi trên vết thương của hắn, sau đó ấn lên mi tâm hắn, lẩm bẩm niệm.

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy đầu rất đau, chửi ầm lên: “Đệt, mẹ, người! Kiếp trước người bị ta băm thành nhân bánh hay là con mẹ nó bị ta giết mười tám đời tổ tiên? Bà ngoại người, người rốt cuộc muốn làm gì!”

“Hừ, đừng cử động. Thiện Tâm Chú mà thôi.”

“Ta mẹ nó có quản người là Thiện Tâm Chú hay là buồn nôn chú à, người có thể đừng làm ta buồn nôn không? Cút đi!!”

“Mặc Nhiên này.” Người kia vừa chậm rãi vẽ phù lên mi tâm của hắn, vừa nhẹ giọng thở dài, “Sao người có thể nhẫn tâm bảo ta cút đi.” Dừng một chút, lại lẩm bẩm niệm chú, “Tâm không như nước, ý không thể dừng, tâm môn... khuếch đại.”

Ngực chợt quặn đau!

“Người...”

Bằng chú bỗng được giải trừ, Mặc Nhiên lão đảo bất ổn, mặt trắng xanh, chậm rãi quỳ xuống đất.

“Người còn không cảm ơn ta.” Người áo đen kia rũ tầm mắt xuống, vẻ mặt hờ hững, liếc nhìn hắn chốc lát, nhàn nhạt nói, “Ta đưa tình cảm trong lòng người, đều khuếch đại. Yêu ghét, càng rõ ràng, kể từ đó, người luôn có thể thấy rõ nội tâm của mình? Nếu như người còn không biết đem hết khả năng bảo vệ Sư Muội, vạn lần chết không chối từ, vậy người... thật sự không có chút công dụng nào, chỉ là đồ bỏ mà thôi!”

Hóa ra Thiện Tâm Chú, là để yêu hận trong lòng mãnh liệt hơn, càng rõ ràng hơn sao?

Vì sao người này phải lo lắng như thế, để giữ lại mệnh cho Sư Muội...

Thuộc tính thủy...

Đây là ý thức cuối cùng của hãn, trong đầu lóe lên những sợi suy nghĩ phân loạn.

“Bịch” một tiếng, Mặc Nhiên ngã trên đất, hai hàng mi nhắm chặt lại. Người áo đen kia vẫn lạnh băng nhìn hãn chốc lát, sau đó mới chậm rãi cúi người, đầu tiên là thăm dò mạch tượng của hãn, trầm ngâm một lát, mới đưa tay, lòng bàn tay ngưng ra ánh sáng màu lam.

“Quên sạch.”

Người áo đen thấp giọng phun ra hai chữ. Ánh xanh càng chói, Mặc Nhiên nhú chặt mi tâm, chậm rãi thả lỏng.

Đến khi hãn tỉnh lại, sẽ chỉ nhớ mình ra ngoài triệu hoán thần võ, mà thần võ không tới. Chuyện còn lại, đều sẽ không nhớ được, hãn sẽ không biết trên đời còn có một người khác trọng sinh.

Mà tác dụng của Thiện Tâm Chú, mặc dù chỉ có thể duy trì mấy ngày, nhưng có thể chỉ rõ mưu trí cho đám người trong mê mang.

“Tình cảm khuếch đại, chỉ sợ sau khi người tỉnh lại, phát hiện mình càng thêm thích Sư Minh Tịnh, thích đến hận không thể móc tim ra đưa cho y.”

Người áo đen lạnh lạnh nói.

“Hẹn gặp lại, Đạp Tiên Đế quân.”

Một đêm phong ba trôi qua, mọi chuyện yên bình, sáng sớm ngày thứ hai, Mặc Nhiên mở mắt, phát hiện mình vẫn nằm bên giường Sở Văn Ninh. Hãn nghiêng đầu, hình như cửa sổ phòng nửa đêm bị gió thổi, nửa khép nửa mở, nhẹ nhàng khép mở theo gió sớm, cánh gỗ phát ra tiếng kẽo kẹt.

Trong phòng rất yên tĩnh, Mặc Nhiên không nhìn lên giường, nhưng biết Sở Văn Ninh hãn chưa tỉnh ngủ.

Nửa cửa sổ bên ngoài, bầu trời xanh mai cua, mặt trời chưa phá mây lên cao, sáng sớm thường tái âm u thiếu màu sắc, ánh nắng chưa từng quá ôn nhu, dậy sớm không có nhiều người, nó cũng lười trang điểm, tiêu tụy một mội làm nóng.

Bay trong gió, có chút xiu mùi của cỏ xanh cùng sương sớm.

Mặc Nhiên nằm như vậy một hồi, để ý thức về lại, sau đó ngồi dậy, bả vai truyền đến một cơn đau nhức.

Kỳ lạ, y phục có lỗ hổng lúc nào, bên dưới còn lộ ra chút máu khô.

Hắn ngẩn người một lát.

Không phải tối hôm qua ra ngoài kiểm tra Bất Quy sao? Chỉ nhớ rõ Bất Quy không phản ứng, hẳn là hàng nhái. Sau đó, hình như...

Đau, nhớ không rõ.

Nhìn trái nhìn phải, trên sàn nhà màu nâu đen nhô ra một cái đỉnh, có lẽ là cái đỉnh đó đâm vào, mình ngủ sâu như vậy sao? Vậy mà cũng không hay biết.

Khoác áo đứng dậy, nhìn về phía giường.

Sở Văn Ninh vẫn kê cao gối mà ngủ, mặc dù đã sớm quen với việc y cao cao tại thượng, hưởng thụ nơi tốt, mình chỉ có thể chọn nơi còn lại, chẳng hạn như cuối giường sàn nhà, cầu thả chấp nhận một đêm. Nhưng hôm nay không hiểu sao cực kỳ khó chịu, trừng mắt nhìn người kia, hơi ngứa răng.

“Dựa vào cái gì mà lúc nào ta cũng phải ngủ trên sàn nhà còn người ngủ trên giường, tôn sư không sai, nhưng không phải còn thương trẻ nhỏ à?”

Mặc Nhiên rất không vui.

Nghĩ đến trên sàn nhà còn có một cái đỉnh, làm mình vô duyên vô cớ đụng vào bị thương, càng thêm không khó chịu.

Canh giờ còn sớm, hẳn cũng không muốn phải chịu ấm ức nằm trên đất, dứt khoát nằm xuống giường, nhắm mắt ngủ.

Hai người, một quay trái, một quay phải, giường rất rộng, không sợ đụng phải đối phương.

Đã từng ôm nhau vào giấc mộng, giờ lại chia ranh giới mà ngủ.

Rõ ràng đời trước da thịt thân cận chân tay chồng chéo, trong những ngày điên cuồng nhất, thậm chí sau mỗi đêm hẳn hoan ái cùng y còn không muốn rời đi. Mà cũng là hai người đã từng cực kỳ thân mật, giờ lại nằm hai bên giường lớn, ngủ như thế.

[Husky] Chương 89: Chuyện năm đó của bốn toạ và người

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Lúc Mặc Nhiên tỉnh dậy lần nữa, mặt trời đã lên cao, đến giữa ngày. Mặc Nhiên trở mình, chớp chớp mắt, nhìn Sở Văn Ninh vẫn đang ngủ. Có lẽ vì uống Mạc Hương Lộ, hoặc có lẽ thân thể y gần đây không tốt lắm, luôn gặp ác mộng, đến canh giờ này, thế mà còn chìm trong mộng, y đưa lưng về phía hắn, tóc dài màu mực xoã ra, chảy xuôi xuống chiếu, như màu màn đêm.

Mặc Nhiên: "... ..."

Sư tôn còn không rời giường, đồ đệ cũng chẳng cần quyết chí tự cường, giường thật thoải mái, không bằng kê cao gối mà ngủ.

Nhưng năm mãi thì không thú vị, Mặc Nhiên liền lăn qua nghịch tóc Sở Văn Ninh.

Tóc của sư tôn luôn có hương hoa nhàn nhạt, mềm mại như khói, dày đặc như sương, là thứ mà Mặc Nhiên thích vuốt ve nhất.

Ngón tay chạm vào xuyên qua sương mù mỏng, xúc cảm dễ chịu mềm mại, quán ở giữa làm lòng ngứa ngáy.

Gió bay qua cửa sổ thổi qua rèm giường màu đen, khẽ lay động.

Nheo mắt lại, khi dậy sớm luôn tràn đầy tinh lực, hướng chi ngón tay có cảm giác thoải mái như vậy, quen thuộc như vậy, như vậy...

Hắn lướt trên một sợi tóc dài của Sở Văn Ninh, khẽ cảm nhận.

Tóc dài mềm lại ấm, đem khoảng thời gian trong quá khứ, chậm rãi quay về từ kiếp trước.

Tuy nói sau khi trọng sinh, hắn luôn cố gắng quên đi những phong lưu hương diễm quá mức lúc trước với Sở Văn Ninh, nhưng không biết vì sao, sáng hôm nay lại hơi nhớ về.

Cổ họng, hình như cũng hơi khát.

Không muốn chạm vào cơ thể người trước mắt, nhưng tóc thì vẫn được, hắn nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn lên màu mực giữa ngón tay.

Màu mực này...

Tử Sinh Đình Vu Sơn Điện, cũng có màu mực như vậy, thiên ti vạn lữ rơi xuống, vây Mặc Nhiên lại trong đó. Hắn giữ vòng eo thon chắc của nam nhân, da thịt mịn màng dưới lòng bàn tay, xúc cảm hoàn toàn khác so với nữ nhân.

Sở Văn Ninh nhấp eo lên xuống, nhất định y rất đau, luôn nhú chặt lông mày sắc bén, giữa ngoan lệ tuyệt vọng, cũng nhiễm một màu diễm hồng, y hận như vậy, không cam lòng như vậy, nhưng cũng bất lực đáng thương như vậy.

Mặc Nhiên lấy địa vị của bên thắng, dù bận vẫn ung dung, lại vẫn luôn mang ác ý mệnh lệnh cho y.

“Di chuyển nhanh lên.”

“... ..”

“Chậm như vậy, người kiệt sức rồi?”

(Có xe lao qua, không có thời gian để giải thích mau lên xe đi)

Cho dù như vậy, Sở Văn Ninh vẫn bất khuất như cũ, y hơi thờ dốc, đôi mắt ôm hận, ướt át ửng đỏ, sau đó cắn môi, cử động thô bạo gần như là tự mình hại mình.

Quá đau.

Y tái mặt, lưng cong lên hơi run rẩy, mồ hôi lạnh ướt đầm thân thể, y không cầu xin, cũng không lên tiếng.

Mái tóc dài đen như mực rủ xuống trước mắt, trong màn đêm ánh mắt Mặc Nhiên rực sáng, thú tính, điên cuồng, vui sướng, thoải mái dễ chịu đan xen nơi đáy mắt.

“... A!”

Bỗng nhiên rên lên một tiếng, nam nhân trên người tựa hồ đã đau đến không chịu nổi, ánh mắt Mặc Nhiên trầm xuống, bỗng đứng ngồi dậy, ôm lấy cơ thể đầy mồ hôi, người kia hơi phát run, khổ sở nhẫn nhịn như vậy, vẫn không chịu được mà run rẩy... Nhưng sau khi Mặc Nhiên ngồi dậy, chỉ tiến vào càng sâu, bụng như muốn bị đâm thủng.

Kẻ kia hung ác mạnh bạo, vẫn ôn nhu vuốt ve y, lời nói lại cực kỳ ác độc.

“Sở Văn Ninh, người có nghĩ tới, sẽ có một ngày bị ta làm như vậy?” Hắc khóa chặt người trong lòng, chậm rãi ra vào, thân mật với nhau, thân mật hết mực, không rét mà run.

“Vân Dạ Ngọc Hành, Bắc Đẩu Tiên Tôn... A, còn không phải, phải chủ động mở chân ra, xin ta chơi người.”

Tay lướt qua eo đối phương, hắc một bên thượng y, cảm thụ Sở Văn Ninh siết mình chặt như vậy, rõ ràng hưng phấn đến hoa hỏa văng khắp nơi trong lòng, vẫn không ngừng ra vẻ trấn định, làm nhục đủ kiểu.

“Không phải người nói ta tiện, không phải xem thường ta sao? Nhưng Sở Văn Ninh, giờ người lại đang lấy lòng ta nha.” Hắc ác ý cắn lên cằm đối phương, “Người cúi đầu xuống, tự người nhìn xem mình ngậm ta vào thế nào, hửm? Hai chúng ta, rốt cuộc là ai thấp hèn hơn đây, sư tôn tốt của ta?”

“...” Sở Văn Ninh run rẩy, nhắm mắt lại, không muốn nghe ô ngôn uế ngữ như vậy nữa.

Đây... Là lần đầu tiên của y...

Là cùng với người đã từng thích, nhưng lại như cực hình. Sống không bằng chết.

“Mở mắt ra.”

Bên tai là mệnh lệnh lạnh lùng của hắc.

“Nếu người còn nhắm, Tiết Mông vẫn trong tay ta, người biết ta sẽ làm thế nào đấy.”

Hết cách, cuối cùng y vẫn chậm rãi mở con ngươi liễm diễm thủy quang.

Bị hắc giữ chặt, bức bách cúi đầu nhìn mình nhả ra nuốt vào tinh khí của đồ đệ, nhục thể va chạm mãnh liệt, máu chảy ra lẫn với trù dịch, dâm mỹ không chịu nổi.

“Đứng lên.”

Y mềm rũ đứng lên, một chút tôn nghiêm cuối cùng khiến y không muốn xin Mặc Nhiên giúp, chậm rãi đứng dậy. Tinh khí trong cơ thể rút ra hơn phân nửa, còn lại chút xíu vẫn ở cửa huyết.

Mặc Nhiên đem tinh khí, nhàn nhạt đâm vào vài cái, cũng không đâm sâu, chỉ để cho Sở Văn Ninh tự nhìn mình bị làm, lông mi Sở Văn Ninh run lên, không biết là đau, là khuất nhục, hay là kích thích.

“Người thật sự rất thâm đáng.” Mặc Nhiên nhẹ nói, “Sớm biết như vậy, khi còn là đồ đệ của người, đã làm người rồi.”

Hắn cũng vẫn là kẻ lưu manh, không biết phong nhã, cuối cùng cũng bất nhập lưu.

Câu thô bỉ như vậy giống lưỡi đao, đâm vào trái tim Sở Văn Ninh .

Y bỗng ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, giọng khàn khàn nói câu đầu tiên.

Y nói:

“Mặc Nhiên, người giết ta đi.”

Tay người nọ vẫn giữ eo y, hơi run rẩy khó mà phát hiện.

Sau đó Mặc Nhiên cười, nụ cười vẫn ngọt ngào đáng yêu như trước, lúm đồng tiền thật sâu.

“Được thôi.”

Sở Văn Ninh bỗng mở mắt ra.

Mặc Nhiên nhìn vào đôi mắt ướt át khiến hắn dự cảm hỏa đốt người, nhìn thấy mình mang ý cười hơi vắn vẹo.

“Người muốn chết, ta không cản. Chỉ là cách chết lại không phải do người chọn. Ta muốn để người ở trước mặt đồ nhi ngoan Tiết Mông của người bị ngàn người cười vạn người chơi, nha, tốt nhất cũng để Tiết Mông tham gia. Người nói xem, có phải rất tốt không?”

“Người ——!”

Câu nói hung ác giống độc mâu uy hiếp đâm về nam nhân, Mặc Nhiên giương nanh múa vuốt, thưởng thức thành quả của mình, thấy sắc mặt Sở Văn Ninh lập tức trắng bệch, mặc dù cố gắng hết mực nhẫn nhịn, nhưng bờ môi vẫn vô thức run rẩy, Mặc Nhiên đột nhiên cảm thấy thoả mãn, thương hại, thống khoái, kích thích, hắn lại lần nữa kéo Sở Văn Ninh về, vùi vào trong cơ thể y thật sâu, bắt đầu nhanh chóng trườn sát mật thất, gần như điên

dại: “A, sao lại ngốc như vậy, tưởng thật sao?” Hắc trầm thấp cười, sau đó dùng sức hôn y, xoa nắn y, thở dốc nói, “Đừng nghĩ lung tung, ta gạt người thôi.”

Sở Văn Ninh trong ngực hắc bị đâm đến vỡ vụn, mà linh hồn, cũng đã thành bột mịn từ lâu.

“Gạt người thôi.” Mặc Nhiên nặng nề thở hỗn hển, cảm thấy làm chưa đủ, lại đẩy ngã y trên đất, đè lên người y, nâng chân y lên tiến vào, hông nhanh chóng dùng sức đẩy mạnh.

“Ta đâu thể bỏ người được... Người chỉ có thể là của ta... Chỉ có thể để ta muốn...”

Ngón tay trắng lạnh thon dài cào lên đất, nhưng không thể giữ được cái gì.

Sở Văn Ninh cuối cùng bất lực, chỉ có thể mặc cho hắc làm, bị hắc làm thất thần, ánh sáng trong mắt dần tan rã.

Đột nhiên, y giơ tay lên, che đi đôi mắt của mình.

Sở Văn Ninh nhẹ nhàng nói: “Mặc Nhiên...”

“Mặc Nhiên, nếu như, người còn có một chút tình cảm... Vẫn còn một chút lương tri...”

Lông mi dưới tay y run nhẹ.

“Thì xin người... Đừng làm như vậy nữa...”

“Mặc Nhiên...”

Giọng bỗng nghẹn ngào.

Đó là lần đầu tiên, trong kiếp trước, Mặc Nhiên nghe thấy y khóc.

“Mặc Nhiên, ta không chịu nổi nữa...”

“Đau...”

Bỗng nhiên, Sở Văn Ninh xoay người, dọa Mặc Nhiên còn đang trong hồi ức tanh tưởi quay về, chuyện cũ như quạ bay đi, chỉ còn trái tim đập thành thịch.

Tóc dài giữa ngón tay đã rời đi, nhưng người kia nghiêng người qua đây ngủ, khuôn mặt gần trong gang tấc, Mặc Nhiên thậm chí nhìn rõ từng lông mi nhỏ dài.

Thật đẹp. Hắc nghĩ.

Bình tĩnh mà nghĩ, Sở Văn Ninh cũng không phải kiểu tướng mạo âm nhu , ngũ quan y anh tuấn, vô cùng sắc bén, kỳ thật so với người bình thường càng có khí khái nam tử hơn.

Nhưng càng như vậy, càng làm cho lòng người ngứa ngáy.

Mặc Nhiên rất muốn nhìn thấy nam nhân thẳng thắn cương nghị, không ai bì nổi này phải nằm dưới thân mình hầu hạ, tiêu hồn thực cốt.

Tim đập càng lúc càng nhanh.

Hắn nhìn chăm chăm gương mặt Sở Văn Ninh, ánh mắt rời xuống từng tấc, dừng trên bờ môi nhạt màu, bởi vì ngủ say mà hơi hé ra.

Không tự chủ được tới gần.

Chỉ cần gần thêm một chút, là có thể hôn lên.

Vị cam lộ.

Hầu kết Mặc Nhiên run run, cảm thấy khát vô cùng. Gần một chút, lại gần thêm một chút... Rất nhanh sẽ chạm tới.

Bỗng nhiên, trong dực hỏa đốt đốt người loé lên một tia thanh minh, hắn bỗng nhiên cứng đờ, sắc mặt trắng bệch.

Hắn đang làm gì!!

Bỗng ngồi dậy, Mặc Nhiên gắt gao nhìn chăm chú nam nhân trên giường —— Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh, lại là thói quen khi triền miên cùng y, đều là chuyện quá khứ! Mình đang làm gì? Điên rồi?

Chẳng lẽ thật sự thích y sao?

Chợt bị ý nghĩ này làm cho kinh hãi, sắc mặt Mặc Nhiên trắng xanh, không tập trung tinh thần.

Cuối cùng hắn hít một hơi thật sâu, chôn mặt trong lòng bàn tay hung hăng xoa, thầm mắng một tiếng, khoác áo rời đi như chạy trốn.

[Husky] Chương 90: Bốn toạ giải thích thành ngữ không sai

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Lúc Sở Văn Ninh tỉnh dậy, đã là ban trưa.

Mặc Hương Lộ thật sự là thứ tốt, tối qua ngủ ngon, không bị ác mộng quấy rầy, y ngáp một cái, chậm rãi ngồi dậy.

“Mặc Nhiên?”

Đồ đệ luôn thích ngủ nướng hơn y lại không nằm ở vị trí hôm qua ngủ, Sở Văn Ninh hơi giật mình, gọi như vậy.

Không ai thừa.

Y đứng dậy, chỉnh lại y phục, vừa buộc cao mái tóc dài như sương, vừa đi đến sương phòng bên cạnh. Sau tấm bình phong vẽ mây nhận núi non bốc lên tầng hơi nước mỏng, hình như phía sau có người tắm rửa.

“... Mặc Nhiên.”

Sở Văn Ninh đứng bên ngoài, gọi một lần nữa.

Vẫn không ai trả lời.

Không khỏi sinh nghi, Sở Văn Ninh gõ lên bình phong, nhiều lần không có kết quả, y cau mày đi ra sau bình phong.

Đây là nơi chuyên dùng để tắm rửa trong phòng, ở giữa đặt một bồn tắm gỗ thật lớn. Sở Văn Ninh liếc qua, bên trong đầy nước nóng, chủ quán còn cho thêm hoa thảo trung dược, nhưng chỉ không có người tắm.

Nhưng nhìn trái nhìn phải, y phục của Mặc Nhiên đang treo gọn trên giá gỗ.

Nếu hắn không tắm rửa, không có chuyện không mặc y phục rồi cứ thế chạy ra ngoài đâu nhỉ?

Sở Văn Ninh day thái dương, ép suy nghĩ đáng sợ này xuống, mím môi mỏng, sắc mặt hơi khó coi.

Đang muốn quay người rời đi, chợt nghe được hai tiếng “Ừng ục ừng ục” sau lưng.

Sở Văn Ninh quay đầu, chỉ thấy trong đồng cỏ được trong thùng gỗ, nổi lên mấy bong bóng.

— bên trong có người?

Suy nghĩ này vừa hiện ra, liền nghe thấy tiếng “rào rạt” vang lên, một thanh niên trần như giao long ra khỏi nước, chui lên từ trong thùng, Sở Văn Ninh cả kinh lui ra sau hai bước.

Hình như thanh niên mới nín thở dưới nước, nên không nghe thấy Sở Văn Ninh đang gọi hắn, nín không nổi nữa mới đứng lên, lộ ra nửa người trên, lắc đầu vẩy nước, giống chó lên bờ, bọt nước văng tung tóe lên áo Sở Văn Ninh.

“Mặc Nhiên!”

“A!” Người kia sững sờ, bỗng mở tròn mắt, lộ vẻ không ngờ vừa ra liền nhìn thấy y, cực kỳ giật mình, “Sư tôn!”

“Người...”

Ánh mắt đảo qua hình thể của thanh niên, dần dần trưởng thành nên bờ vai cũng đã rất rộng, đường cong lưng loát sần chắc, rất có sức sống tuổi trẻ, nước theo lồng ngực rắn chắc của hắn tụ thành dòng, chậm rãi chảy xuống, trong ánh nắng lóe lên khiến người ta hoa mắt.

Hắn như một giao nhân cực đẹp, nửa người nổi trên nước, tóc và mắt đều ướt sũng, thậm chí tóc còn dính vài cánh hoa.

Mặc Nhiên lau giọt nước trên mặt, cười với Sở Văn Ninh bên kia, hai tay chống lên thành thùng, xương bả vai giãn ra, ngửa đầu tươi sáng nhìn y.

Sở Văn Ninh nhất thời cảm thấy choáng đầu nóng mặt, vô thức nói: “Người đang làm gì?”

“Tắm nha.”

“Buổi sáng?”

“Ha ha.” Hơi chợt dạ. Kỳ thật lúc đầu vì ngăn chặn cỗ tà hỏa kia, nên muốn ngâm nước lạnh, sau khi đề lửa lại, cảm thấy y phục cũng cởi rồi, không bằng tắm luôn. Tắm tắm vui vẻ, lặn xuống đáy nước tập cách nín hơi, nào đoán được đụng phải Sở Văn Ninh.

“Cười ngây ngô cái gì?” Sở Văn Ninh nhú mày, ngữ khí lạnh dần, muốn che giấu đầu nóng của mình, “Dậy sớm cũng không biết gọi ta dậy, mình ở đây loạn thất bát tao chơi đùa lung tung, y phục thì đông ném một cái, tây ném một cái, thành dạng — “

“Sư tôn. Người... Chỗ này dính nước.”

Hắn rào một tiếng đưa tay, lau bên mặt Sở Văn Ninh.

“Khổ.”

Mặc Nhiên cười, hắn quên mất tay mình cũng ướt, lau mặt cho Sở Văn Ninh, chỉ càng lau càng ướt mà thôi.

Sở Văn Ninh đứng yên bất động, không khí quanh thân đã lành lạnh, gương mặt căng cứng, môi cũng khê mím, chỉ có lông mi thỉnh thoảng run lên.

Cảm giác này rõ ràng như đang dạy chó săn, lại bị con chó ấy giảo hoạt lấy lòng.

“... Mặc y phục cho tử tế, cút ra đây. Chúng ta phải chuẩn bị quay về môn phái.”

Cuối cùng Sở Văn Ninh lạnh mặt vứt xuống một câu, phất tay áo mà đi.

Chỉ là Mặc Nhiên không nhìn thấy, thính tai của y hơi đỏ lên.

Hình như y không nhìn thấy, cũng có một ánh mắt ướt át, phức tạp, mang khát vọng không cách nào tự kiềm chế nhìn y rời đi, cho đến khi biến mất ở chỗ rẽ không thấy gì nữa.

Nụ cười đáng yêu trên mặt Mặc Nhiên biến mất, thay vào đó là một loại oán hận.

Hắn phần uất đập xuống nước, vốc lên một nắm hung hăng rửa mặt.

Thật sự gặp quỷ.

Hôm nay là chuyện gì?

Chỉ là lúc tắm nhìn thấy y, chỉ là đưa tay sờ mặt y một chút.

Dục vọng thật vất vả nhịn xuống, thế mà lại cứng lên...

“Sao người mặc y phục lâu vậy?”

Bên cửa sổ, Sở Văn Ninh nghiêng mặt, vạt áo y phiêu phiêu, sợi tóc nhỏ vụn thổi qua gương mặt ngọc sắc, hơi không kiên nhẫn trách móc.

Mặc Nhiên ho khan vài tiếng, hàm hồ nói: “Con dùng pháp thuật sấy khô tóc, dùng, dùng không thành thạo, hơi lâu chút. Sư tôn đừng trách.”

Hiếm khi thấy hắn nói chuyện quy củ như thế, Sở Văn Ninh có chút ngoài ý muốn rồi nhìn hắn, nói: “Đã tắm rửa xong rồi, thì dọn đồ đi, chúng ta trả tiền thuê phòng rồi về, ta không muốn ngụ kiếm, ngựa cũng cưỡi đến chán rồi. Đi đường thủy, vui vẻ thanh tĩnh.”

“À, được.” Mặc Nhiên không dám nhìn y nhiều, ho khan vài tiếng che giấu. Sở Văn Ninh cau mày nói: “Cố người làm sao?”

“... Không có gì.”

Xoay người đi cùng hành lý, hai người mua chút lương khô ăn nhẹ trong tiệm, rồi đến bến tàu thuê thuyền lên đường.

Thuyền đi Trường Giang, cánh gỗ bung lên, nhờ vào pháp thuật, ngao du cao thiên. Dù không nhanh, nhưng thoải mái dễ chịu lại yên tĩnh.

Sau tám ngày, hai người đến Tử Sinh Đỉnh, thuyền gỗ dừng lại trước sơn môn.

Mặc Nhiên vén màn trúc, để Sở Văn Ninh ra khỏi khoang thuyền trước, sau đó mới đi theo sau y, lúc này trăng sáng treo cao, đã là đêm khuya, Ngọc Hành trưởng lão từng hàm tin nói Tiết Chính Ung không cần phái người đi đón, cho nên hai người từng bước mà lên, đến cửa chính, mới thấy bốn vị đệ tử thủ vệ.

“Ngọc Hành trưởng lão!”

“Mặc công tử!”

Bốn đệ tử thấy bọn họ, không biết vì sao trên mặt lại hiện lên một tia lo sợ không yên, hai người chưa kịp phản ứng, mấy người kia ‘bịch’ quỳ xuống, ngửa đầu bẩm: “Trưởng lão, công tử, trong phái đang có người đến tìm hai vị! Tôn chủ dùng bồ câu đưa tin để hai vị tạm lánh, xem ra bồ câu báo này bay chậm, chưa có đưa đến! Trưởng lão, công tử, các vị nhanh đến trấn Vô Thường tránh đi, tuyệt đối đừng vào!”

Sở Văn Ninh nheo mắt lại, hỏi: “Chuyện gì kinh hoàng đến vậy?”

“Là người của Thượng Tu Giới, nói trường lão tu tà công, muốn đưa ngài đến Thiên Âm Các tra hỏi!”

“Thiên Âm Các?” Mặc Nhiên cả kinh nói, “Đây không phải lao ngục thập đại môn phái cùng nhau xây dựng, chuyên để thẩm kẻ tội ác tày trời sao?”

“Đúng vậy! Bọn họ nói, nói về chuyện trấn Thái Điệp!” Một vị nữ đệ tử trong đó lo sợ không yên nói, “Trường lão còn nhớ không? Chính là lần mà ngài bị phạt trường hình!”

“Chuyện đó nhiều lắm xem như lạm dụng tiên thuật, liên lụy phạm nhân. Sư tôn cũng đã nhận phạt, sao đột nhiên lật lại nợ cũ, còn muốn kinh động Thiên Âm Các.” Mặc Nhiên cau mày, “Còn có, tà công là chuyện thế nào?”

“Cụ thể chúng ta cũng không rõ lắm, nhưng nghe người tới nói, dân trấn Thái Điệp trong một đêm đều chết sạch, giết người chính là thứ nửa tiên nửa quỷ, giống như bị người nào đó sai sử. Quý tiên kia pháp lực cao thâm, tán tu bình thường tuyệt đối không thể điều khiển được nàng ta, cho nên những người Thượng Tu Giới nghi ngờ... Nghi ngờ chuyện này do Ngọc Hành trường lão làm ra!”

Sở Văn Ninh: “...”

“Phụt.” Mặc Nhiên cười, “Ta còn tưởng cái gì, hiểu lầm này, nói rõ ràng là được rồi, làm gì phải tránh đi.” Rồi quay đầu nhìn Sở Văn Ninh cười tủm tỉm nói, “Sư tôn, người xem đầu óc của bọn họ, người đi trừ tiểu quái, nói người tranh với hậu bối. Người trăm đại yêu, lại nghi ngờ người luyện tà công, nuôi quỷ tiên đi đả thương người. Vậy chúng ta dứt khoát đừng làm cái gì nữa, học theo bọn hăn chuyên tâm ở nhà đả tọa tu tiên là tốt nhất.”

Sở Văn Ninh lại không cười, vẻ mặt y khó coi, trầm mặc một hồi, hỏi: “Người trấn Thái Điệp, đều chết hết?”

“Nghe nói là vậy, không ai sống sót.”

“...”

Sở Văn Ninh nhắm hai mắt.

Nữ đệ tử kia thấy vẻ mặt y có dị sắc, bất an nói: “Trường lão?”

“Tuy chuyện này không phải ta làm, nhưng có lẽ vì ta trừ ma không triệt. Ta có trách nhiệm, há có thể lảng tránh.” Sở Văn Ninh chậm rãi mở mắt ra, “Mặc Nhiên, theo ta vào.”

Trong Vu Sơn Điện, mười hai cây đèn đồng thau đặt hai bên, mỗi cây cao mười thước, chín tầng đồng giãn ra, từ trên xuống dưới, từ ngắn đến dài, tổng cộng ba trăm năm mươi sáu ngọn, chiếu sáng đại điện của Tử Sinh Đình, giống như ban ngày.

Trên điện phủ, Tiết Chính Ung đứng trang nghiêm, báo mục như hoàn, giống một pho tượng bằng sắt, nhìn người phía dưới.

“Lý trang chủ, ta nói với ông lần cuối cùng. Ngọc Hành trưởng lão giờ không có ở trong phái, Tiết mỗ có thể lấy đầu đảm bảo, chuyện trấn Thái Điệp, tuyệt đối không phải y cố tình làm. Ông đừng tín khẩu thư... Cái kia...”

Vương phu nhân bên cạnh che ống tay áo, nhẹ giọng nói: “Hoàng.”

“Khụ, ông đừng tín khẩu thư cái kia hoàng*!” Tiết Chính Ung vung tay lên, khí thế nghiêm nghị nói.

*(*Vốn là tín khẩu thư hoàng, có nghĩa là không để ý sự thật đã phán xét bậy.)*

Vương phu nhân: “... ..”

Trừ đệ tử phòng thủ ngoài Tử Sinh Đình, dưới điện còn có hơn ba mươi người, gần như đều thân mang cấm bào bích sắc, tay cầm phát trần, đầu đội hiên quan thiên tằm, chính là môn đồ “Bích Đàm Trang” mới nổi ở Thượng Tu Giới những năm gần đây. Nam tử đứng đầu khoảng tầm năm mươi tuổi, hai sợi râu giống như cá nheo, bay trong gió, không phải trang chủ Bích Đàm Trang Lý Vô Tâm thì là ai?

Lý Vô Tâm vãn vãn râu dài, cười lạnh nói: “Tiết chương môn, ta kính quý phái cũng thuộc chính đạo, nên mới cùng ông phân rõ phải trái. Sau khi Ngọc Hành trưởng lão của quý phái mang theo đệ tử đến trấn Thái Điệp trừ yêu, sinh ra kinh biến. Trừ ba người họ, nhà Trần viên ngoại chưa từng qua lại với bất cứ người tu tiên nào, nhân chứng vật chứng đều ở đây, ông nhận cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận.”

Tiết Mông đứng bên cạnh phụ thân nhin không được, mắng ầm lên: “Các người con mẹ nó còn có mặt mũi nói? Chuyện Hạ Tu Giới các người quản được bao lâu? Ngày thường một đám khoanh tay lo chuyện mình thăng thiên, xảy ra chuyện thì cầm lên người sư tôn ta, ở đâu ra đạo lý này!”

“Tiết công tử.” Lý Vô Tâm cũng không tức giận, mà là rất có thâm ý nhìn cậu một chút, mỉm cười nói, “Từng nghe nói công tử hiền danh, nhân xưng là phượng hoàng con, hôm nay gặp mặt, ha ha, lại có hàm dưỡng như thế, ngược lại thật sự để lão phu mở mắt.”

“Ông –!”

Lý Vô Tâm ung dung rời mắt, lại nhìn Tiết Chính Ung: “Tiết chương môn, Thượng Tu Giới ta giới luật nghiêm ngặt. Một khi nhúng tay vào chuyện này, chắc chắn tra rõ đến cùng. Nếu ông nhất định không chịu giao Ngọc Hành ra, nhóm người Mặc Nhiên, lão phu liền đành phải đi mời đại phái đệ nhất thiên hạ Nho Phong Môn, đến đây chủ trì công đạo!”

Tiết Chính Ung tính tình thẳng thắn, nghe lão nói như vậy, rất khinh thường: “Ha. Biết Bích Đàm Trang các người cùng Nho Phong Môn quan hệ tốt, nhưng cho dù như hôm nay Nam Cung Liễu hấn đứng trước mặt ta, ta vẫn nói câu kia — không giao người, chuyện này không liên quan đến Ngọc Hành.”

Tiết Mông cũng nói: ” Mời Lý trang chủ về. Không tiễn.”

“Nhìn thấy chưa? Đều nhìn thấy chưa! Bọn họ chính là không thèm nói đạo lý như thế, chứa chấp dơ bẩn!” Trong đám người bỗng nhảy ra một tiếng nói của nam tử, “Lúc trước họ Mặc kia, trộm đồ của bằng hữu ta, bọn ta khách khí lên núi tìm lý lẽ, bọn họ cũng thô bạo đuổi chúng ta đi! Lý trang chủ, ngài đã nhìn thấy chưa? Nếu mặc Tử Sinh Đỉnh tiếp tục làm xằng làm bậy, Hạ Tu Giới coi như xong!”

Gã vừa dứt lời, liền nghe thấy ở cửa sảnh phát ra tiếng cười khẩy.

Đám người quay đầu, chỉ thấy ở một góc, một thanh niên áo lam dựa vào cửa điện, dáng vẻ lười biếng nhìn tình cảnh trong điện.

Thanh niên dáng dấp cực tuấn, làn da dưới ánh nến căng đầy tinh tế, giống như sẽ phát sáng vậy.

“Thường công tử à, ta trộm đồ của bằng hữu người khi nào?” Thanh niên kia cười đến ôn nhu đáng yêu, “Hay người nói cho ta, vị Tam Nhi... Không, hình như là Dung Cửu, ta nhớ không rõ nữa. Tóm lại vị diệu nhân kia, tội cùng là bằng hữu của người, hay là nhân tình của người? Người làm người không thẳng thắn, hấn sợ là phải thương tâm.”

Bên kia khóc lóc kể lể không phải ai khác, chính là phú thương Ích Châu Thường thị trước đây nói không để yên cho Tử Sinh Đình.

Thường công tử bỗng quay đầu, theo tiếng nhìn thấy Mặc Nhiên xuất hiện, đầu tiên là vẻ mặt biến đổi, sau đó trong mắt lóe tinh quang, rồi lại đau thương gào to:

“Mặc Vi Vũ, tên súc sinh người, Cửu Nhi và ta chính là chày cối chi giao*, cùng ta thanh thanh bạch bạch, bây giờ đệ ấy bị bọn yêu nhân các người làm hại, bị chết thảm, người — vẫn ngậm máu phun người, vu hãm đệ ấy!”

(*Huỳnh đệ thân thiết)

“Cái gì?” Mặc Nhiên run lên, đôi mắt mở lớn, “Dung Cửu chết rồi?”

Thường công tử giận dữ, hai mắt rưng rưng: “Cha mẹ đệ ấy cũng là người trấn Thái Diệp, mấy hôm trước về quê thăm người thân, gặp biến cố này. Nếu không phải đệ ấy đi, ta làm sao biết được người và sư tôn người làm ra những chuyện ác độc này! Cũng sẽ không đi xin Lý trang chủ đòi công đạo!”

Nhưng Mặc Nhiên không có chút hảo cảm nào với Dung Cửu, sau khi kinh ngạc đến không kiên nhẫn xua tay: “Chày cối chi giao là cái gì, người là chày, hãn là cối? Lấy chày giã cối, các người trong sạch chỗ nào?”

“Mặc, Mặc Nhiên!” Thường công tử không ngờ tới hãn lại có lời nói như vậy, cả giận nói, “Người, chữ lưu manh của người quá lớn rồi! Người, người — “

“Khụ...” Vương phu nhân cũng nhịn không được rồi.

Mà Tiết Chính Ung chớp mắt không nói gì, chày và cối cối và chày, nghe xong cũng không phải từ tốt gì, ông cảm thấy cháu trai mình nói rất có lý, không hề sai.

Trong bóng đêm bỗng có một tiếng thở dài, âm thanh như cơn sơn ngọc nát, băng hồ mới tan, trầm thấp dễ nghe, sau đó một bàn tay xương cốt vân dài, đường cong cực đẹp...

Không khách khí chút nào tát lên mặt Mặc Nhiên.

“Ô ngôn uế ngữ, chày cối chi giao là nói giao tình kể cả giàu nghèo.” Sở Văn Ninh đen mặt xuất hiện ngoài cửa ra vào, không vui nói, “Làm ta mất mặt xấu hổ, còn đứng ở cửa ra vào làm gì, còn chưa cút vào!”

“Sư tôn!”

“Sư tôn!”

Tiết Mông và Sư Muội thỉnh linh nhìn thấy y, đều là vừa mừng vừa sợ, tiến đến đón.

Tiết Chính Ung thì mở to hai mắt, vừa buồn bực vừa bất đắc dĩ: “Ngọc Hành, sao người đột nhiên trở lại rồi?”

“Nếu ta không về, người định tự mình xử lý đến bao giờ?” Sở Văn Ninh chậm chậm bước vào Vu Sơn Điện, dung mạo tuấn dật trong ánh nến càng thêm tiên nhân thanh nhã vô cùng. Y đứng vững dưới đại điện, nhẹ gật đầu với Tiết Chính Ung, sau đó nhanh chóng xoay người, phất nhẹ tay áo.

” Sở Văn Ninh Tử Sinh Đỉnh, may mắn được làm Ngọc Hành trưởng lão, nghe chư vị có chuyện muốn hỏi, từ chối thì bất kính.” Trước ánh mắt kinh hãi hơn kinh ngạc của Lý Vô Tâm, mắt phượng của Sở Văn Ninh như khói, thoáng nhìn qua, nhàn nhạt nói.

“Thỉnh giáo cao kiến.”

[Husky] Chương 91: Sư tôn của bốn toạ là đại thần

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Trên đại điện, người này hoa y như tuyết, chấp tay đứng, tiêu sa như mây, áo dài chấm đất. Vẻ mặt nhìn như đoan trang thận trọng, nhưng ánh mắt khẽ nâng, lông mi rủ xuống, trong khách khí lộ ra ba phần xem thường, ba phần ngạo mạn.

Lý Vô Tâm không nghĩ Ngọc Hành trưởng lão lại là y, chốc lát sợ hãi biến sắc: “Sở, Sở...”

Sở Văn Ninh bình tĩnh nói: “Lý trang chủ, lâu rồi không gặp giờ vẫn khoẻ chứ.”

“Sao là người!” Lý Vô Tâm mới vừa miệng lưỡi dẻo quẹo giờ nửa ngày nói không ra lời, mặt như sáp khô, “Sau khi người rời Nho Phong Môn thì hoàn toàn không có tin tức, chúng ta còn tưởng người dạo chơi bốn biển, ai ngờ người lại, người đúng là người tài giỏi không được trọng dụng!”

Sở Văn Ninh xùy cười, ánh mắt thật lạnh: “Được người để ý, ta cảm thấy mình là minh châu.”

“...”

“Được rồi, không cần nói nhảm nhiều, nói chuyện chính trước đi. Nghe nói người cảm thấy ta luyện tà thuật, sát hại năm trăm hộ dân ở trấn Thái Diệp. Việc này thực sự không phải ta gây nên, nhưng Lý trang chủ từ xa tới đây, hẳn đã có hiểu lầm. Ta còn chuyện quan trọng phải làm, không thể đi cùng các chủ tới Thiên Âm Các, trang chủ có gì muốn hỏi, thì hỏi ở đây luôn đi.”

Dứt lời y cũng lười đứng, vung tay áo lên, tự ngồi xuống ghế của trưởng lão. Ở Điện Vu Sơn đều sắp đặt vị trí riêng cho mỗi trưởng lão, ghế của Sở Văn Ninh ở bên trái Tiết Chính Ung, phủ chiếu trúc tương phi, bông nửa cuốn màn trúc, so với cái ghế loè loẹt cắm đầy hoa của Lộc Tồn trưởng lão bên cạnh, thực sự quá mức nhạt nhẽo.

Những năm này dù Sở Văn Ninh chưa tận lực mai danh ẩn tích, nhưng xác thực hành tung rất nhỏ, bởi vậy bọn tiểu bối Bích Đàm Trang tuy có nghe, nhưng cũng không biết y có bao nhiêu lợi hại. Nhưng Lý Vô Tâm không giống vậy, lão hànhhtẩu trên giang hồ nhiều năm, đối với Văn Dạ Ngọc Hành uy danh hiển hách sao có thể không biết?

Nắm đấm của lão xiết chặt trong tay áo, không khỏi liếc quét về phía Thường công tử.

Nếu không phải mình nhận đồng tiền của Thường gia, sao phải đi ôm chuyện khổ sai như này. Cứ tưởng Ngọc Hành trưởng lão của Tử Sinh Đình chỉ là tu sĩ vô danh vớ vẩn, ai biết sẽ là Sở Văn Ninh đã lâu không lộ diện!

Nếu biết là y, có cho thêm nhiều thứ tốt hơn mình cũng không đi lội vũng nước đục này, trước mắt tiến lui không được, đâm lao đành phải theo lao, nên làm thế nào cho phải...

Mặt Lý Vô Tâm không thay đổi, nhưng không ngừng kêu khổ trong lòng.

Một đệ tử thân truyền không biết chuyện, còn tưởng rằng Ngọc Hành trưởng lão này ngang ngược không nói đạo lý, bởi vậy sư phụ nhất thời không biết nên đáp trả thế nào, làm vẻ thông minh ra mặt nói: “Sở trưởng lão, trước đây ngài từng đến trấn Thái Diệp phục ma hàng yêu?”

Sở Văn Ninh nâng mắt, nhìn hắn ta một cái: “Không sai.”

“Như vậy, quý tân nương, cũng là ngài trấn tà?”

“Người nói La Tiêm Tiêm?”

“Ta...” Thiếu niên kia tắt tiếng, hắn ta chỉ biết trấn Thái Diệp bạo tẩu tà mị là một quý tân nương, cũng không biết nhiều, bởi vậy Sở Văn Ninh hỏi lại, hắn lại không đáp được, mặt đỏ tới mang tai nói, ” Tóm lại là nữ quý! Ngài hỏi nhiều như vậy làm gì? Rất trẻ, đáng vẻ mười lăm mười sáu tuổi, tân nương chết oan trong trấn thì có thể có bao nhiêu?”

Sở Văn Ninh cười lạnh: “Trần Thái Điệp có tục minh hôn, quý tân nương không có một trăm cũng có năm mươi, ta thật sự không biết người nói vì nào.”

“Ngài — “

“Cái gì ngài với ta, không có quy củ. Nghịch đồ còn không lui xuống!”

Quát lớn với đệ tử tự ý ra mặt, Lý Vô Tâm đổi một vẻ mặt ôn hòa, nói với Sở Văn Ninh: “Sở tông sư, đồ đệ của ta lần đầu rời núi, không hiểu quy củ, người đừng thấy lạ. Quý tân nương nó nói quả thực chính là La Tiêm Tiêm.”

Sở Văn Ninh hơi nhú lông mày: “Oan hồn La Tiêm Tiêm bạo tẩu rồi?”

“Đúng vậy.” Lý Vô Tâm than thở nói, “Nữ quý đó mất thần trí, giết hết cả nhà Trần gia không nói, sau đó còn trắng trợn tàn sát trấn. Ta dẫn đệ tử đến trấn áp, trấn Thái Điệp gần như đã không có người sống.”

Sở Văn Ninh lẩm bẩm nói: “Sao lại như thế...”

“Ta nghe nói từng liên quan đến chuyện này, chính là Ngọc Hành trưởng lão của Tử Sinh Đình, xảy ra chuyện kỳ quặc, vậy nên mới tìm tới cửa. Mặt khác, ở trấn Thái Điệp, ta còn lấy được hai thứ. Sở tông sư, mong rằng người nhìn kỹ một chút, phải chăng có liên quan đến người.”

Lão nói, lấy ra một tấm hoàng lụa nhuộm máu từ trong tay áo, muốn đưa cho Sở Văn Ninh.

Nào đoán được Tiết Mông một bước cản trước mặt, tức giận nói: “Đưa ta!”

“Cái này...”

“Sư tôn ta thích sạch sẽ, đồ người ngoài chạm vào người không thích sờ tới!”

Tiết Mông nói cũng quá khoa trương, kỳ thật Sở Văn Ninh chỉ không muốn chạm vào đồ vật của kẻ mình thấy ghét, thiết sự không có bệnh thích sạch sẽ gì. Nhưng Sở Văn Ninh vốn nhìn Lý Vô Tâm không vừa mắt, nên cũng cho phép Tiết Mông làm loạn, cũng không nói nhiều, rũ mắt uống một ngụm trà nóng Sư Muội dâng.

Lý Vô Tâm nhin ác khí, không có cách khác, đành phải cười lạnh giao hoàng lụa cho Tiết Mông.

Dưới ánh nến, vạn chúng nhìn trừng trừng.

Sở Văn Ninh giữ lựa găm, chỉ nhìn lướt qua, sắc mặt liền thay đổi.

“Tổng Độ Chú...”

“Đúng là như thế. Sở tông sư, theo ta tra, oan hồn La Tiêm Tiêm từng được người tạm thời phong ấn, trước khi người đi, người giao một phần Tổng Độ Chú cho độc nữ Trần gia, để cả nhà bọn họ mỗi ngày chép tụng, lặp đi lặp lại mười năm, có phải thế không?”

“Không sai.”

“Phần Tổng Độ Chú này, chính là chữ viết của Sở tông sư, có đúng không?”

“... Quả thực là thế.”

“Nhưng Sở tông sư, một phần Tổng Độ Chú của người, cuối mỗi chương đều có thêm một chú ẩn phù văn, đó có ý gì, người không hiểu sao!” Âm thanh của Lý Vô Tâm đột nhiên cao vút.

“Vạn Đào Hồi Lăng Văn, là phản chú đó! –Người Trần gia chép xong mỗi Tổng Độ Chú, đều sẽ vẽ ký hiệu phản chú, đem chú độ người, biến thành chú hại người, phá bỏ phong ấn, La Tiêm Tiêm thành lệ quỷ cuồng bạo! Cả nhà Trần gia không ai hiểu đạo, trừ Ngọc Hành trưởng lão tự tay giao lựa găm cho bọn họ, lão phu thực sự nghĩ không ra người thứ hai, có thể dạy bọn họ vẽ ra phù chú lợi hại như vậy!”

“Lão thất phu đừng ngậm máu phun người!” Tiết Mông giận tím mặt, “Nếu sư tôn ta muốn giết bọn họ, không cần quanh co như vậy! Chính chú phản chú cái gì, bút tích không thể bắt chước sao? Ông nghi ngờ sư tôn ta vẽ, ta nghi ngờ con rùa ông nửa đường trộm vẽ lên, dùng để vu khống cho người khác!”

Lý Vô Tâm ngoài cười trong không cười nói: “Tiết Mông công tử, trưởng bối nói chuyện, tiểu bối cậu chen miệng cái gì?”

Tiết Chính Ung mở miệng: “Lý trang chủ, ông chỉ dựa vào một lựa găm liền nói do Ngọc Hành làm ra, không khỏi bất công. Thăng bé nói không sai, chữ viết có thể bắt chước, nhờ đâu có ai muốn vu oan Ngọc Hành, dựa theo theo phù văn của hắn vẽ mấy lần, cũng đã rất giống.”

“Vậy phải hỏi một chút, Sở tông sư ở đâu có kẻ địch như thế, bỏ ra tâm tư lớn như vậy, muốn hại hắn.”

Mặc Nhiên một bên trầm mặc thật lâu, lúc này bỗng cười hai tiếng.

Lý Vô Tâm nhìn về phía hắn, nghĩ đến hắn vừa mới ngôn luận chày giã cối thô鄙, không khỏi nhú mày: “Người lại cười cái gì?”

“Ta cười các người nói nửa ngày, lại quên một chuyện nha.”

Tiết Chính Ung ngạc nhiên nói: “Chuyện gì? A Nhiên con nghĩ ra gì sao?”

“Mặc dù con không đọc nhiều sách, nhưng trùng hợp đối Vạn Đào Hồi Lăng có ít hiểu rõ, đúng lúc vẽ ra.” Mặc Nhiên cười nói, “Ày, các người nhìn xem, có phải cái này không.”

Nói, ngón tay hắn hiện ra linh lực hồng quang, nhàn nhàn dựa vào cây cột, cẩn thận vẽ trên không trung, chỉ chốc lát sau, một chú vượn Vạn Đào Hồi Lăng tinh diệu tuyệt luân bất ngờ chiếu giữa không trung, vô cùng đẹp mắt.

Tiết Mông cả kinh nói: “Chó chết, lợi hại, học lúc nào thế?”

Mặc Nhiên cười nói: “Trên sách phổ của sư tôn có, cảm thấy nghịch cũng vui, nhớ rõ.”

Nói rồi tùy ý ấn một cái vào phù chú đỏ tươi, để nó chậm rãi bay lên không trung, trên đỉnh đầu đám người. Hồi vượn màu đỏ mê ly lấp lóe, tràn đầy toái quang.

“Thế nào, không bằng các người so sánh một chút, nhìn xem ký hiệu ta vẽ ra, cùng hình trên tấm lụa có phải đều giống nhau như đúc hay không.”

Đệ tử Tử Sinh Đỉnh không sợ náo nhiệt nhất, thấy Sở Văn Ninh mặt không đổi ném tấm lụa trước bàn, lộ vẻ chấp nhận cách làm của Mặc Nhiên, liền lập tức kéo nhau đi đến, làm thành một vòng cẩn thận đối chiếu.

Những người của Bích Đàm Trang lúc đầu còn căng, sau cũng không nhịn được hiếu kì, hoặc là ôm tâm thái chỉ trích, cũng vây qua nhìn.

Nhiều người tụ tập nhìn nửa ngày, cuối cùng có được kết luận.

Mặc Nhiên vẽ, với phù chú trên tấm lụa không sai chút nào, như thế do tay một người làm ra.

Xuân đồ vừa mở miệng của Lý Vô Tâm, hắn ta chỉ vào Mặc Nhiên, quá sợ hãi nói: “Tốt! Tốt! Không đánh đã khai! Xem ra người là người giết!”

Mặc Nhiên: “.....”

Sở Văn Ninh bỗng nhiên nói: “Vị tiểu huynh đệ này, xưng hô thế nào?”

“Hả? Ngài hỏi ta?” Xuân đồ kia sững sờ, chột ngắc đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo nói, “Đệ tử thân truyền thứ mười ba của Vô Tâm Tọa, Chân Tông Minh.”

Mặc Nhiên: “Phụt.”

Sở Văn Ninh ngược lại đối “Thật thông minh” phản ứng nhạt nhẽo, dù sao chính y cũng có cái tên “Hù chết người”, chỉ lạnh lùng nói: “Lúc trưởng bối nói chuyện, tiểu bối phải biết ngậm miệng.”

Câu này lộ vẻ đang giấu cợt trước đó Lý Vô Tâm phê bình Mặc Nhiên, Lý Vô Tâm nghe, mặt trướng thành màu gan heo, thập phần ảo não nhưng cũng vô kế khả thi, đành phải nói gần nói xa, “Hừ” một tiếng nói: “Đệ tử của Sở tông sư quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, năng lực tốt, vẽ chú phù mảy may không khác tông sư.”

“Lý trang chủ, đâu chỉ có ta, nếu ông biết vẽ phù chú này, khẳng định cũng vẽ giống sư tôn ta.”

Lý Vô Tâm trừng mắt Mặc Nhiên: “Người có ý gì?!”

Mặc Nhiên cười nói: “Vạn Đào Hồi Lãng, bút pháp phức tạp, lực đạo mạnh yếu, màu mực đậm nhạt, đều không có chút sai lệch. Bởi vậy cho dù là ai vẽ, cũng không có chút khác với người tạo ra. Kỳ thật cái này và bút tích một chút quan hệ cũng không có. Nếu vẽ có một chút xiu khác biệt, phản chú này cũng không có hiệu lực.”

“Nói bậy nói bạ!” Bị một hậu sinh trước mặt mọi người đề điểm như vậy, Lý Vô Tâm không khỏi then quá hoá giận, sợi râu thối đến bay bốn phía, “Trên đời làm gì có phù chú yêu cầu xảo quyết như thế! Dù lão phu chưa từng tập qua thuật bày, nhưng cũng biết đây là lời nói vô căn cứ, tiểu tử người chớ có bịa đặt!”

“Hắn không bịa đặt.”

Lúc này Lý Vô Tâm đã hơi không nhịn được, cả giận nói: “Sở Văn Ninh, nói miệng không bằng chứng! Sao người có thể biết! Làm sao người lại biết! Đặc tính nhược điểm của một chú pháp, thường chỉ có người tạo mới rõ ràng nhất, chẳng lẽ người dám nói mình là người tạo Vạn Đào Hồi Lãng sao? !”

Sở Văn Ninh nâng mí mắt, không có quá nhiều biểu cảm nhìn về phía lão, uống một ngụm trà, mới chậm rãi nói.

“Làm sao không dám. Hiện tại ta nói cho ông nghe.”

Lý Vô Tâm: “???”

“Vạn Đào Hồi Lãng chú, là ta tạo ra.”

Lý Vô Tâm: “.....”

[Husky] Chương 92: Bốn toạ lại tới trấn Thái Diệp

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Lời vừa nói ra, khắp nơi kinh ngạc.

Nhất là những đệ tử của Bích Đàm Trang, đều như bị sét đánh, vẻ mặt đại biến!

Phải biết ở Tu Chân Giới, thứ ba là thuật sĩ học vệt pháp chú, thứ hai là thuật sĩ linh hội pháp chú, thứ nhất chính là thuật sĩ cải tạo pháp chú.

Nhưng còn có một loại người, không liên quan tới hàng nhất nhì ba này, kiểu người này thường xa không thể với tới, bọn họ không cần học vệt, sớm đã linh hội được, không vừa lòng thì sửa lại, mà đã nắm giữ một bước cuối cùng:

Sáng tạo ra.

Họ luyện hoặc hiểu rõ cách chế tiên đan độc môn, hoặc khéo chế tạo vũ khí tuyệt thế, hoặc có thể vẽ ra linh chú đồ phổ xưa nay chưa từng có, phàm là kiểu này, gọi tông sư.

Những tông sư này, đối với tiên môn tiểu tu mà nói, thường chỉ tồn tại ở trong quyển trục một nét lạc khoản*, hoặc là hoa văn trên trân bảo linh khí. Những đệ tử trẻ tuổi của Bích Đàm Trang kia sao có thể nghĩ đến bọn họ không biết trời cao đất rộng muốn bắt người tới Thiên Âm Các hỏi tội, vậy mà là nhân vật như thần tiên lăng lệ thế này.

(*Phần đề tên)

Trán Lý Vô Tâm ướm mồ hôi lạnh, nhưng thân là một trang chủ, gượng chống cũng phải chống. Lão miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, mặt vàng như

cây lúa hiện lên một tầng bóng loáng.

“Không nghĩ tới thật sự trùng hợp như vậy, Vạn Đào Hồi Lăng là tông sư sáng tạo, vậy lão phu thực sự là... Ha ha, thật sự là hiểu lầm Sở tông sư. Nhưng mà, lúc ở trấn Thái Diệp giao thủ cùng oan hồn La Tiêm Tiêm, lão phu lấy được một thứ khác, thứ này, không biết có liên quan tới Sở tông sư không.”

Sở Văn Ninh cau mày nói: “Thứ gì?”

Lý Vô Tâm phát tay, “Thật thông minh” lập tức nâng hộp gấm tới.

“Là một vũ khí.”

Sở Văn Ninh không nói, nhìn qua hộp gấm kia, một lát sau, bỗng nhiên nói:

“Là một đoạn dây liễu sao?”

“!!”

Lúc này đừng nói những người khác, đến cả Mặc Nhiên cũng mở to hai mắt, không thể tin.

Lý Vô Tâm run giọng nói: “Người, người làm sao biết— Chẳng lẽ là người thật sự, không đúng... Đây rốt cuộc là chuyện gì!?”

Một vệt kim quang sáng lên trong lòng bàn tay Sở Văn Ninh, từng khúc lan tràn, quay quanh tại mặt đất, theo quang mang nhu hòa, một đoạn cành liễu hiện ra trước mặt mọi người.

Sở Văn Ninh trái lại không có chút rung động nào, giờ y đã hiểu rõ chuyện trấn Thái Diệp giống như “Kim Thành Trì”, “Chốn đào nguyên”, từ một người gây nên, bởi vậy nói: “Lý trang chủ, trong hộp, là vũ khí này đúng không?”

“Đúng, đúng vậy.” Lý Vô Tâm gần như cứng họng.

Mở hộp gấm, bên trong quả nhiên là một đoạn dây liễu giống như đúc.

Sở Văn Ninh nheo mắt lại.

Ở chốn đào nguyên, thanh “Gặp Quý” giết chết Vũ Dân, vu oan Mặc Nhiên khiến y nghi ngờ, giờ xem ra quả nhiên không sai.

“Lý trang chủ, dây liễu này, có thể để ta xem qua không?”

Lý Vô Tâm nghĩ một lát, âm thầm cân nhắc tình huống hôm nay không ổn, không nên đắc tội với Sở Văn Ninh, vì vậy nói: “Sở tông sư khách khí rồi,

ta vốn đến hỏi thăm tình hình, người muốn xem kỹ, lão phu còn mừng không kịp, sao có thể không cho.”

Thường công tử bên cạnh nghe xong, không vui, gã không tiếc trọng kim mời Bích Đàm Trang đến làm chỗ dựa cho mình, kiểm lại mặt mũi. Mắt thấy tình huống không ổn, lão già này muốn đổi mục đích à?

Liên tục nháy mắt nhìn Lý Vô Tâm, phần nộ trùng lão.

Lý Vô Tâm làm sao còn rảnh để ý, ngược lại Mặc Nhiên ở bên cạnh thấy rõ ràng, chế giễu nói: “Thường công tử, mắt người không thoải mái sao? Bị vướng cái gì hử?”

Bên kia, Sở Văn Ninh nhận lấy dây liễu trong hộp gấm, cẩn thận xem xét.

Quả nhiên, dù hình dáng dây liễu này giống “Thiên Vãn” “Gặp Quỷ”, nhưng khí tức rất yếu, khác hoàn toàn so với thần võ đã nhận chủ nhân, nó hiển nhiên là “tử vật” .

“Trích Tâm Liễu...”

Tiết Mông thính tai, nghe được ba chữ này, sững sờ: “Cái gì?”

“Đoạn cành liễu này, còn có một đoạn giết chết Vũ Dân ở chốn đào nguyên, đều lấy từ Trích Tâm Liễu.” Sở Văn Ninh nói.

“A!” Sư Muội kinh hô một tiếng, “Thật sự như vậy?”

“Lúc trước ở Kim Thành Trì, lão long trước khi chết có nói qua, pháp thuật nào đó của Câu Trần giả cần mộc linh cường đại làm cầu nối. Chắc là trước khi Kim Thành Trì hủy diệt, hắn đã giữ lại vài đoạn thần liễu. Sau khi thần mộc đổ mặc dù linh lực yếu đi, nhưng cũng có thể ráng trụ lại một thời gian.”

Ngón tay dài nhỏ của Sở Văn Ninh lướt những phiến lá toả kim quang chói mắt.

“Mà loại linh lực này hao tổn hầu như không còn, hắn cũng chưa từng lãng phí, có thể hãm hại thì lấy để hãm hại, có thể giao cho con rồi thủ hạ làm vũ khí, thì lấy đi làm vũ khí.”

Y nói, trong tay bỗng sinh ra tia lửa, đặt lên dây liễu cực kỳ giống “Thiên Vãn”, ngọn lửa lập tức đốt lên, chiếu trong mắt mọi người hoặc là sợ hãi, hoặc là mờ mịt.

“Vật này không phải vũ khí của ta.” Sở Văn Ninh đốt một hồi, liền dập tắt ngọn lửa, quăng dây liễu đi, thản nhiên nói, “Thiên Văn linh lực dồi dào, đừng nói hỏa chú bình thường, cho dù là Tam Muội Chân Hỏa, cũng không đốt được nó.”

Lý Vô Tâm há to miệng, rồi ngậm lại, một lát sau vẫn không cam tâm, lại mở ra.

“Chuyện chốn đào nguyên, lão phu cũng từng nghe, nghe nói Mặc công tử của Tử Sinh Đình giết lầm Vũ Dân tiên quân...”

“Ai, ta không có giết.” Mặc Nhiên liên tục xua tay.

Tiết Chính Ung không vui, thái độ càng kiên quyết: “Chuyện ta đã giải thích với người của tiên môn khác, không phải cháu của ta làm. Lý trang chủ, nếu ông nhắc lại, đừng trách ta không khách khí.”

Mặc Nhiên thấy ông như vậy, cũng không biết chạm tới chuyện gì trong lòng, đột nhiên sững sờ, nhất quán cười nhẹ nhàng trong đôi mắt hình như có thứ gì đó tĩnh mịch chảy qua. Hắn lẩm bẩm: “Bá phụ...”

Sở Văn Ninh nói: “Chuyện ở chốn đào nguyên, vốn có âm mưu. Nhưng tình hình lúc đó, ta cũng không thể thay đồ nhi của ta biện bạch. Nhưng hôm nay chư vị tìm tới cửa, muốn hỏi đến cùng. Ta cũng muốn nói rõ từ đầu đến cuối với chư quân Bích Đàm Trang.”

Ánh nến dao động, Sở Văn Ninh đem chuyện Kim Thành Trì, chốn đào nguyên đơn giản kể qua một lần. Chờ y kể xong, các đệ tử của Bích Đàm Trang đã trợn mắt há mồm, Lý Vô Tâm cũng mồ hôi ướt hết áo, nói quanh co nửa ngày, mới nghiêm nghị nói: “Sở tông sư có ý là, bây giờ trên đời có một người, đã gần năm giữ ‘Trân Lung Kỳ Cục’, một trong tam đại cấm thuật?”

“Không sai.”

“Làm sao có khả năng! Đây chính là cấm thuật! Ngay, ngay cả đại phái đệ nhất thiên hạ Nho Phong Môn, chương môn của bọn họ còn không thể có thể được quyền trục của cấm thuật — “

Sở Văn Ninh nói: “Lời của ta không phải giả, nhưng tin với không tin, chư quân tự rõ ràng.”

“Không thể.” Sắc mặt Lý Vô Tâm trắng bệch, môi run rẩy cười ha hả, như chỉ cần xem điều này như một trò đùa, liền có thể tự thuyết phục mình, “Nếu có người thật sự có thể tinh thông Trân Lung Kỳ Cục, thiên hạ chẳng phải đã hỗn loạn, trên dưới tu giới, vậy tất cả đều phải viết lại sao!”

Kiếp trước làm Đạp Tiên Đế quân, Mặc Nhiên có chút không vui: “Tên kia chỉ là ‘gần’, cũng không phải ‘Tinh thông’ . Nếu hẳn thật tinh thông, bây giờ thế đạo còn có thể thái bình như vậy không?”

Lý Vô Tâm râu dài run lên, muốn nói cái gì, bỗng một đạo kiếm quang hiện lên ở cửa, một đệ tử Bích Đàm Trang máu me khắp người từ trên ngự kiếm lăn xuống, nôn ra máu tanh, sau đó mới ngẩng khuôn mặt kín nước mắt, hô lên với Lý Vô Tâm: “Trang chủ, không hay rồi, không hay rồi. Kết giới ngài thiết đặt ở trấn Thái Diệp bị phá vỡ! Hung linh lao ra, các sư huynh lấy, lấy huyết nhục trúc giới, tạm có thể bảo đảm lệ quỷ trong trấn không chạy loạn, nhưng...ba mươi sư huynh thủ giới của Bích Đàm Trang ta đã toàn bộ bỏ mình, con tạm giữ được mạng, đến đây báo tin...”

Hắn ta thở hỗn hển, đột nhiên nghẹn ngào gào khóc.

“Trang chủ! Nhanh báo tin cho tất cả các môn phái ở Thượng Tu Giới! Tất cả người chết trong trấn đều bị điều khiển, là cấm thuật, là cấm thuật!”

“Cái gì! !”

Lý Vô Tâm lão đảo lui lại, đụng vào tường, cả người tái nhợt tiều tụy như thi thể mới bật dậy từ trong quan tài.

“Chỉ dựa vào chúng ta không chống đỡ được...” Trên mặt của đệ tử đầy nước mắt và máu, nước mắt giàn giụa, “Trang chủ!”

Chợt thấy Tiết Chính Ung, lại hướng Tiết Chính Ung cuống quýt dập đầu.

“Tiết chương môn, xin các ngài cũng đi cùng! Các sư huynh của ta...ta... xin lỗi...” Hắn nói năng lộn xộn một hồi, bỗng nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời thảm thiết kêu.

“Bọn họ đều...đều chết cả rồi!!”

Trong đại điện nhất thời tĩnh mịch, chợt xôn xao.

Tiết Chính Ung gặp nguy không loạn, lập tức bảo Vương phu nhân báo tin cho tám đại môn phái Thượng Tu Giới còn lại, bảo Tiết Mông đi triệu tập từng trưởng lão.

“Sở Văn Ninh?”

“Không thể chậm trễ, ta đi trước.”

“Nhưng người không biết thuật ngự kiếm...”

Không chờ Sở Văn Ninh trả lời, Mặc Nhiên ngăn lại, hắn cũng rất muốn biết mặt gia hỏa “nắm giữ” Trân Lung Kỳ Cục này.

“Bá phụ không cần lo lắng, con ngự kiếm đi cùng sư tôn.”

Sở Văn Ninh nhìn hắn một cái, không nói, xem như ngầm đồng ý.

Hai người cùng nhau ra khỏi điện, Sư Muội sắc mặt tái nhợt đứng nguyên tại chỗ một hồi, bỗng hoàn hồn nói: “Ta, ta cũng...”

Nhưng chạy ra Điện Vu Sơn, Sở Văn Ninh bọn họ đã ngự kiếm đi xa. Trùng hợp lúc này Tiết Chính Ung lại gọi y về, không cho một ai chạy loạn, Sư Muội đành phải quay người đi tìm Tiết Mông, chờ đi cùng nhóm Tiết Mông bọn họ.

Lại xem Bích Đàm Trang, Lý Vô Tâm sống an nhàn sung sướng lâu rồi, chưa từng gặp chuyện lớn như thế, nhưng lão đầu tử có phần sĩ diện, ngừng một hơi, cũng lập tức phân phó người chăm sóc đệ tử đưa tin, lại truyền âm cho trưởng lão còn lại của bản phái, cũng điểm binh điểm tướng, chuẩn bị đi trấn Thái Diệp làm một võ lớn, vẫn hồi uy nghiêm.

Một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi khỏi Tử Sinh Đình, như hơn trăm sao băng ào ào, từ Tử Sinh Đình bay tới trấn Thái Diệp. Lý Vô Tâm đứng ở kiếm thủ, đi giữa đám mây, nhìn không được liếc mắt lạng lẽ xem xét các đệ tử của đại phái đệ nhất Hạ Tu Giới.

Lão thế nào cũng không ngờ tới, có một ngày mình phải chỉ huy chiến đấu, lại làm bạn với đám “đám ô hợp” lão coi thường nhất, trong lúc nhất thời tâm tình hơi phức tạp.

Nhưng kiếm đi ngàn dặm, chỉ thoáng qua, màn mây trước mắt phá vỡ, một đạo huyết hồng tà quang bay vút lên trời, Lý Vô Tâm rốt cuộc vô tâm không rảnh đi so đo Thượng Tu Giới với Hạ Tu Giới —

Trên bầu trời, hồng quang đang không ngừng toả sáng bao trùm toàn bộ trấn Thái Diệp, trận pháp lớn được chùm sáng phân chia thành bàn cờ chính tề, trên bàn cờ, từng hư ảnh của dân trấn đã chết như tượng gỗ, đứng

lơ lửng trên không, năm trăm gia đình, hơn ngàn cư dân, nhìn qua giống như một rừng thịt người tươi tốt.

Lý Vô Tâm thất thanh nói: “Đây, đây quả thật là... Trân Lung Kỳ Cục!”

Sắc mặt Tiết Chính Ung cũng cực kỳ khó coi, ông nói với Lý Vô Tâm: “Lý trang chủ, ta dẫn người đến phía Đông Nam, làm phiền ông đến hướng Tây Bắc, người của tám đại môn phái khác còn chưa tới, trấn Thái Diệp trước tiên cần phải dựa vào chúng ta bảo vệ rồi.”

Lý Vô Tâm cũng thực sự vô tâm so đo “chúng ta” với ông, gật đầu nói: “Được, được.”

Tiết Chính Ung hướng lão ôm quyền chấp tay, ngự kiếm mà đi, người từ trên trời giáng xuống, nhao nhao bay xuống phía đông nam trấn Thái Diệp, đệ tử của Bích Đàm Trang dùng huyết nhục kết xuất kết giới phòng hộ thủ trấn lúc này đã có nguy cơ, khí tràng cực yếu, xuyên thấu qua bức tường kết giới ngăn cản mơ hồ, có thể nhìn thấy thi bày bạo động bên trong.

“Sở Văn Ninh!”

Nhìn thấy một nam tử bạch y tung bay cùng một thanh niên lam ngân giáp nhạ đứng ở phía trước, Tiết Chính Ung la lớn: “Làm sao vậy? Kết giới này không thể tu bổ sao?”

Sở Văn Ninh tới đã lâu, thiên hạ đệ nhất kết giới tông sư ở đây, nhưng trận pháp này vẫn tổn hại, khiến Tiết Chính Ung vạn phần không hiểu.

Nào đoán được Sở Văn Ninh cũng không để ý đến ông, Tiết Chính Ung đang muốn gọi lần nữa, Mặc Nhiên lại chợt quay đầu, hướng ông thủ thế.

“Suýt, bá phụ đừng có lên tiếng. Tới đây.”

Tiết Chính Ung bay qua: “Sao vậy?”

“Đừng làm phiền người.”

Mặc Nhiên chỉ chỉ Sở Văn Ninh.

Chỉ thấy y đứng đó, đang nhắm mắt lại, bờ môi tái nhợt, không có chút huyết sắc nào.

Tiết Chính Ung giật mình, đưa tay đặt bên gáy y, sợ hãi nói: “Ly Hồn Thuật?”

“Đúng, bên trong đều là quý, mấy ngàn con, nhưng không tìm thấy La Tiêm Tiêm, hẳn là ở nơi sâu nhất. Chuyện tìm hiểu chưa rõ, người không

biết lần này kẻ đứng sau kia lại muốn làm cái gì, bởi vậy người muốn tự mình đi tìm La Tiêm Tiêm để hỏi.”

“Đã là lệ quý, còn hỏi cái gì chứ!” Tiết Chính Ung kêu khô, “Gia cố kết giới quan trọng mà!”

“Ngàn vạn không thể!” Mặc Nhiên nghiêm nghị nói, “Sư tôn dùng Ly Hồn Thuật tạm thời tách hồn phách, đi vào trong, cũng bởi vì bên trong đều là người chết, như vậy mới không đánh rã động cở. Nếu lúc này gia cố, sẽ hại chết sư tôn!”

“Cái gì?!” Tiết Chính Ung vội nói, “Cháu trai con ở đây trông coi, ta đi nói với Lý Vô Tâm!”

Mặc Nhiên nhẹ gật đầu, lại nói: “Nếu sư tôn hoàn hồn lại, con sẽ phóng pháp chú màu lam lên không trung, đến lúc đó bốn phía cùng phong bố với nhau. Nhưng nếu con không đốt, bá phụ tuyệt đối không được để bọn họ tu bổ kết giới, nếu không vạn quý thôn phệ, sư tôn chỉ có hồn phách trong đó, tuyệt không có khả năng tự vệ.”

“Biết rồi biết rồi!” Tiết Chính Ung còn chưa dứt lời, người đã lướt đi.

Mặc Nhiên giương mắt nhìn, nhìn về phía kết giới sắp sụp đổ.

“Thời gian chênh lệch không lớn, sư tôn, hẳn người cũng tìm được La Tiêm Tiêm rồi chứ.”

Hắn quay sang, vì lo lắng mà rất tự nhiên cầm bàn tay lạnh buốt của Sở Văn Ninh, bản thân lại không hay biết. Hắn nhìn chăm chú Sở Văn Ninh, nói khẽ.

“Sẽ nhanh thôi...”

Lúc này, Sư Muội cùng nhóm người Tiết Mông đáp xuống xung quanh, đứng trong đám người, ai ngờ vừa ngẩng đầu, liền trông thấy hai người cầm tay ở trước kết giới. Y đầu tiên sững sờ, chợt sắc mặt dần dần tái nhợt, tiếp theo cắn chặt bờ môi, chậm rãi quay đầu đi.

[Husky] Chương 93: Sư tôn của bốn toạ ai dám động đến

Edit: Chu

Beta: Tần Chỉ Ái

Linh hồn của Sở Văn Ninh, đang ở trong kết giới.

Xung quanh đều là quỷ ảnh lắc lư, quỷ quái du đãng. Nhưng kỳ lạ là những thân thể máu thịt mơ hồ kia, mỗi người trước khi chết, tim đều bị móc ra, lồng ngực của họ trống rỗng, hoặc có mạch máu miếng thịt treo bên ngoài, hoặc có thể nhìn thấy xương sườn trắng hếu.

Trong lòng Sở Văn Ninh biết có điều khác thường, nhưng kết giới phòng ngự bao phủ trấn Thái Diệp càng ngày càng yếu, y không thể ở lại lâu hơn, nhanh chóng đến dinh thự Trần gia.

Đến ngoài Trần trạch, nhìn bốn phương đông tây nam bắc, mỗi phương đều đặt một đỉnh lô. Bốn đỉnh, mỗi đỉnh đều tản ra sương mù càng ngày càng nhiều. Nhưng sương khói kia cũng không phải thuần trắng, mà phân biệt bốn màu đỏ, lam, nâu, vàng.

Đỉnh đốt lửa, bên trong rót đầy máu tươi, nhưng lại gần nhìn, nhận ra dưới máu loăng quay cuồn cuộn là từng chồng thịt đỏ.

Tim người!

Bốn đỉnh lô kia, nhét đầy mỗi chiếc, chính là tim của người đã chết trong trấn!

“Tụ Sa Thành Thập...”

Sở Văn Ninh lẩm bẩm.

Y bỗng hiểu vì sao mình và Mặc Nhiên truy tra nhiều ngày, lại không thấy kẻ thần bí kia tiếp tục truy tìm tinh hoa linh thể —— gia hỏa phát rồ kia,

hắn có thể làm ra một chiêu này!

Cái gọi là Tụ Sa Thành Tháp, chính là đem tim có cùng một thuộc tính móc ra, chất thành một đồng trên trăm trái, dù không lợi hại bằng tinh hoa linh thể, nhưng vì người chết oan có oán lệ tận trời, trong khoảng thời gian ngắn cũng có thể tạo ra sức mạnh không thể coi thường.

Nhưng vì sao phải là trấn Thái Điệp?

Vì sao phải là La Tiêm Tiêm...

Rảo bước tiến vào cửa viện Trần gia, trong sảnh đường, Trần viên ngoại và Trần lão phu nhân đã song song treo cổ tự tử, tim của họ cũng đã bị móc ra, nhưng lại không giống thi thể dân trấn bên ngoài, hai người từ phần eo trở xuống đều bị một loại lực đạo cường hãn nào đó xé rách thành miếng thịt, sớm đã không nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

Bắn khoắn trong đại sảnh một vòng, không thấy thân ảnh La Tiêm Tiêm, lại đi tiến, đến từ viện, nhìn thấy trước bài vị tổ tiên Trần gia lần lượt có một bát thịt nát. Nhìn kỹ, trong thịt nát còn có nửa con mắt, một đốt ngón tay...

Sở Văn Ninh thấy một cảnh buồn nôn, đang muốn rời đi, đột nhiên, y nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười thanh thúy.

Bỗng dừng ngược mắt, đèn lồng giấy trắng tung bay, ánh nến theo thứ tự sáng lên.

La Tiêm Tiêm ngồi trên xà ngang, đôi chân nhỏ trắng muốt như ngọc, mặc hỉ phục đỏ chót, vừa lắc lư, vừa nghiêng đầu nhìn Sở Văn Ninh.

“Ôi, ta bị phát hiện rồi.”

Nàng cười yêu kiều, mặc dù tướng mạo không đổi, nhưng giữa vẻ mặt vui vẻ, Sở Văn Ninh nhìn thấy vong hồn ngượng ngùng xấu hổ hoàn toàn khác biệt. Nàng phách lối, như hỏa diễm rực rỡ, đôi mắt vẫn tròn xoe, lại lóe lên huyết quang yêu dị.

La Tiêm Tiêm, ma hóa.

Thiên Vấn thăm quỷ, chỉ có một cơ hội. Trước đây Sở Văn Ninh đến trấn Thái Điệp phục ma, đã dùng Thiên Vấn thăm vấn nàng, cách này không thể dùng lần thứ hai. Chỉ còn cách duy nhất, chính là áp chế ma tính trong hồn của nàng, gọi bản tâm của nàng về, sau đó hỏi rõ.

Sở Văn Ninh nói: “La Tiêm Tiêm, sao ngươi ở đây?”

Trong tay áo cũng đã âm thầm kết trận pháp, vận sức chờ phát động.

“Hừ.” Cô nương xinh xắn lạnh lợi giòn giã nói, ” Ta thích, ai cần người quan tâm.”

Sở Văn Ninh lắc đầu, mày nhú càng sâu, giữa ấn đường có một đạo ngân, giống như là khắc lên.

“Trong đình kia, là huynh đệ của Trần Bá Hoàn?”

“A, người nói hử à.” La Tiêm Tiêm hoàn toàn thất vọng, “Bên trái mới đúng, còn bên phải, là tiểu tiện nhân họ Diêu bị lão nương chặt.”

“... !”

“Ai bảo ả ta không muốn chết tử tế, không coi trọng người khác, thế mà dám ý vào mình là thiên kim của Huyện lệnh, muốn cướp trượng phu với lão nương. Nên phải băm thành bùn nhão mới tốt!”

La Tiêm Tiêm lúc này đã hoàn toàn mất trí, tính cách khác hẳn khi còn sống, càng không nhận ra vị “Diêm La ca ca” trước mắt từng giúp mình kêu oan giải tội .

Sở Văn Ninh nghe Trần Diêu thị cũng bị phay thầy, cảm thấy lạnh hơn, trầm giọng hỏi: “Vậ... Tiểu muội Trần gia...”

“Muội ấy đối xử tốt với ta, ta cũng không đối đãi với muội ấy tệ đâu.”

La Tiêm Tiêm nói, nở nụ cười, bờ môi mềm mại điểm lệ, như vừa nhiễm máu.

Nàng xoa bụng mình, sáng lạn nói:

“Cho nên muội ấy ở đây.”

“Ta ăn muội ấy rồi. Tiểu muội ở cùng với ta, sẽ không bị người ta bắt nạt.”

“... Người quả nhiên là điên rồi.”

Lời còn chưa dứt, điện quang trong tay lóe lên, kim sắc chốc lát chiếu sáng cả phòng. Sở Văn Ninh phi thân lên, trong tiếng kêu sợ hãi của La Tiêm Tiêm đặt một chú pháp lên trán nàng.

Lệ quỷ gào thét!

Bình quý thần tốc, Sở Văn Ninh thân thủ lăng lệ, chỉ chốc lát hạ xuống mười xiềng xích rạng rỡ kim quang, trói buộc La Tiêm Tiêm.

Ngón tay thon dài trắng lạnh của y, điểm lên mi tâm của nàng. Trong mắt chớp động tinh quang, giống như rục điện, diện mục u ám tức lạnh, giống

như sấm mây.

Môi mỏng hé mở, niệm pháp chú.

Hai mắt La Tiêm Tiêm trợn lên, khóe miệng chảy nước miếng, gương mặt vốn tú mỹ trong tụng niệm trở nên dữ tợn vằn vẹo: “Im ngay, thả ta ra! Ta nợ máu trả bằng máu, có gì sai!”

Sở Văn Ninh không thêm để ý, đôi mắt thanh lãnh rủ xuống, quang mang trên ngón tay càng đậm.

“A——!” La Tiêm Tiêm điên cuồng kêu gào, “Thả ta ra! Thả ta ra!! Đầu ta đau quá! Ta không chịu nổi!!!”

Nàng kêu thảm thiết, bỗng tiếng la dừng lại, đáy mắt tràn ngập huyết quang, khóe miệng yếu ớt cong lên.

Hai tiếng cười khê quỷ quyết chấn động hạ xuống.

“Người hi vọng ta sẽ hét lên như vậy sao? Vị tiên quân này?”

“!”

Sở Văn Ninh bỗng mở to mắt phượng, gần như thu tay lại, vờn người lướt ra.

Bóng trắng nhanh chóng, khó khăn lắm tránh khỏi một đạo toái hồn chưởng La Tiêm Tiêm đánh tới, phiêu nhiên đứng dưới hành lang, lụa trắng tung bay.

La Tiêm Tiêm chậm rãi ngồi thẳng lên, vẻ mặt khổ đau đều biến mất, nàng phải chịu ảnh hưởng nào từ tịnh hóa chú của Sở Văn Ninh, ngược lại linh lực càng mạnh hơn lúc trước!

“Chỉ bằng tịnh hóa chú, cũng muốn làm tổn thương ta.”

La Tiêm Tiêm cười lạnh.

“Lão nương ăn hơn ngàn khí người sống của trấn này, luyện hóa thân thể phàm nhân chỉ còn buổi cuối cùng. Đến lúc đó ta có thể cứu Trần lang từ địa phủ trở về, bọn ta song túc song phi, rời xa hồng trần. Sao ta có thể thất bại trong gang tấc, hủy trong tay đạo sĩ người!”

Bản tính nàng mất đi, chấp niệm duy nhất trong lòng, chính là cùng Trần Bá Hoàn vĩnh thế không phân ly.

Sở Văn Ninh cảm thấy khê động, trầm giọng hỏi: “Là ai nói với người, như vậy có thể luyện hóa thân thể phàm nhân?”

“Liên quan gì tới người!”

Sở Văn Ninh lãnh đạm nói: “Người này nói bậy nói bạ, nguyên thân của người đã hồi phi yên diệt, muốn trùng tu phạm thai, nhất định phải vào luân hồi. Nào có cái đạo lý hấp thụ hơn ngàn khí người sống thì có thể trọng sinh. Hẳn lừa người giết sạch tất cả mọi người trên trần, chỉ vì góp đủ trái tim, tụ thành linh lực, làm chuyện mình muốn làm.”

“... !” La Tiêm Tiêm bỗng trừng to mắt, “Không thể nào! Hẳn không lừa ta!”

” ‘Hẳn’ là ai?”

“Hẳn... Hẳn là...” Mấy phần trầm ngưng, âm thanh của La Tiêm Tiêm ngân dài, ôm đầu hét to, “Ta không biết! Ta không biết! Ta muốn nhục thân! Ta muốn sống! Ta không thể chết!!!! Hẳn không lừa ta... Hẳn không lừa ta... Là người lừa ta... Đúng, là người!!!”

Lựa đỏ lạnh thấu xương, nữ quỷ rít gào đuổi ra lợi trảo, đánh tới Sở Văn Ninh!

Cùng lúc đó, trên bầu trời bỗng truyền đến một đạo lôi minh bất an, Sở Văn Ninh né công kích của La Tiêm Tiêm, giương mắt thoáng nhìn, thấy kết giới phòng ngự đã bị sát khí tận trời ở trần Thái Điện xé mở một vết nứt dài nhỏ, khí tức của người sống bên ngoài tràn vào, bốn phương tám hướng, cương thi rống lên!

Kết giới bị phá.

Không còn kịp rồi!

Nếu không thể gọi thần thức của La Tiêm Tiêm về, chỉ có thể lựa chọn tru sát tại đây.

Như vậy tất cả manh mối đều bị cắt đứt...

Ngoài kết giới phòng thủ, Lý Vô Tâm nhìn qua vết nứt doạ người giữa không trung, nghiêm nghị quát lên với Tiết Chính Ung: “Còn không tu bổ? Tu bổ đi! Giới này mà bị phá, hơn ngàn tử thi xông ra, ông và ta cản nổi không?”

“Chờ một chút!” Sắc mặt Tiết Chính Ung cũng khó nhìn, trên trán chảy ra mồ hôi hạt lớn như hạt đậu, “Tuyệt đối đừng tu bổ, Ngọc Hành còn ở bên trong. Chờ chút nữa.”

Lý Vô Tâm thầm mắng một tiếng, thấy kết giới gần như phá lỗ lớn, tim đập thình thịch, cả giận nói: “Nếu chờ một lúc mà kết giới tổn hại, đương nhiên sẽ xảy ra một trận ác đấu, máu đổ thành sông, ta xem ông làm sao nói với toàn bộ Tu Chân Giới!” Nói xong quay đầu hướng đệ tử lớn tiếng chất vấn, “Pháo truyền tin đã phát chưa? Tám phái còn lại khi nào đến?”

Đệ tử chịu trách nhiệm đưa tin gấp đến độ đầu đầy mồ hôi: “Tám đại môn phái đều nói giờ là chuyện trọng đại, cần bẩm tấu chương môn trước. Sau khi chương môn cùng trưởng lão bàn bạc quyết định, mới có thể đến đây dẹp loạn.”

“...” Khuôn mặt Lý Vô Tâm càng đen như đáy nồi, “Nho Phong Môn đâu? Nam Cung tiên trưởng luôn quyết đoán kinh người, sao cũng lâu la như thế?”

“Việc này...” Đệ tử không biết trả lời thế nào, chợt thấy linh phù truyền âm chớp động, đọc qua sau đó vui mừng quá đổi, luôn miệng nói, “Nho Phong Môn đến rồi! Nho Phong Môn mới đưa tin, nói lập tức sẽ phái đệ tử đến đây trấn tà!”

Quả nhiên, chưa đầy một chén trà, đường chân trời bỗng cuộn cuộn trôi một tầng mây xanh, tới gần, có chỗ nào là mây, mà là hơn nghìn người đen nghịt, từng hạc huy thanh lam, vô cùng chỉnh tề, như phá không nhận trận, ngự kiếm đến đây.

Hai người đi đầu, chính là Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích.

Nam Cung Tứ cười yêu lang Nãi Bạch Kim của hắn, tay cầm cung ngọc, lưng đeo túi đựng tên, uy phong凛冽, vẻ mặt thiếu niên phách lối khinh cuồng.

Diệp Vong Tích thì vẫn một bộ hắc y, khoác thêm áo choàng thêu đồ đằng hạc tiên của Nho Phong Môn, giữa lông mày bảy phần anh tuấn, ba phần tú lệ.

“Tình hình thế nào?!”

Nam Cung Tứ nhìn thấy kết giới phòng ngự nứt toác liền muốn nổ tung, ánh mắt bốc cháy trực tiếp lướt qua đám người Tử Sinh Đỉnh của Hạ Tu Giới. Hạ xuống bên trang chủ Bích Đàm Trang, người duy nhất xứng để nói chuyện với hắn.

“Lý Vô Tâm! Kết giới đã nứt thành dạng này, các người còn đứng ngốc ở đây, không biết tu bổ sao?!”

Mặc dù tuổi tác của Lý Vô Tâm lớn hơn Nam Cung Tứ nhiều, nhưng người ta là con trai độc nhất của chương môn đại phái đệ nhất thiên hạ, bị giáo huấn đến mặt già đỏ lên, cố gắng hết sức kìm nén, nặn ra khuôn mặt tươi cười.

“Nam Cung thiếu chủ, người không biết chút chuyện, không tu bổ kết giới, chính là ý của Tiết chương môn...”

Một câu nói này, ném khoai lang nóng cho Tiết Chính Ung.

“Tử Sinh Đình?”

Nam Cung Tứ nhìn Tiết Chính Ung một chút, hừ một tiếng, cũng không biết là cười lạnh hay là có ý tứ gì khác.

Sau đó hắn ta phất tay, nói với hầu cận của mình: “Mẹ nó đi tu bổ, lải nhải nhiều quá, còn muốn chuyện lớn thêm à.”

Diệp Vong Tích muốn cản hắn lại: “Thiếu chủ—— “

Nhưng Nam Cung Tứ căn bản không thèm nhìn hắn, kỳ quái hơn là, Tống Thu Đồng cũng tới. Nhưng hôm nay nàng ta không đứng bên cạnh Diệp Vong Tích, mà là đứng hầu bên cạnh Nam Cung Tứ, vẫn dùng lụa trắng che mặt, hạ mắt liêm khí, bộ dáng cực thuận.

Đệ tử Nho Phong Môn làm chuyện không chút dây dưa dài dòng, nghe thủ lĩnh môn phái mình phân phó. Nhất là hầu cận mà Nam Cung Tứ nuôi, một đoàn người căn bản không nghe khuyên ngăn giải thích, đồng loạt tiến lên bắt đầu bày trận kết ấn.

“Dừng tay!”

Tiết Chính Ung chặn chiêu thức của bốn năm người, quay đầu lại, đã thấy một đệ tử khác kết ấn tu bổ, một đạo lam quang đánh tới khe hở ở kết giới.

Tiết Chính Ung đột nhiên thất sắc, hô: “Ngọc Hành!!”

“Ầm!” một tiếng, ánh lửa văng khắp nơi.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng có một đạo huyết hồng như lôi đình đánh xuống, chặn ấn tu bổ trước khe hở!

Đám người ngẩng đầu, chỉ thấy một thanh niên cầm dây liễu ngược kiếm đứng ở không trung, trông coi vị trí kết giới. Mặt mày của thanh niên vốn

rất xán lạn hòa khí, như sinh ra đã mang theo ấm áp, vậy mà lúc này ánh mắt của hắn sắc bén, ánh mắt như đuốc, dây liễu trong tay càng tràn đầy huyết quang, mỗi một chiếc lá đều toé ra hỏa diễm.

Lông mày của Mặc Nhiên hạ xuống cực thấp, ở giữa không trung, diêm nhiên nói: “Con mẹ nó chứ, ai cũng không được phép chạm đến kết giới này. Các người bị điếc sao? Nghe không hiểu tiếng người?!”

Dù hắn ghét Sở Văn Ninh, nhưng đó đều là tư oán của hai người bọn họ.

Cho dù là kiếp trước kiếp này, ngoại trừ hắn, ai muốn động đến một sợi tóc của Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên sẽ lấy mạng chó người đó.

Hắn từng nói, người hắn ghét, chỉ có thể bị hắn giết, bị hắn hủy, bị hắn khi phụ.

Hắn dưới cơn thịnh nộ, không khỏi lộ ra mấy phần ngang ngược đời trước, khí tràng cả người giống công tử bình thường hì hì ha ha, trêu mèo đùa chó chỗ nào?

Đừng nói người của Nho Phong Môn, ngay cả Tiết Chính Ung, Tiết Mông, thậm chí là Sư Muội, nhìn Mặc Nhiên như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

[Husky] Chương 94: Bốn toạ gặp lại thiên liệt

Nam Cung Tứ tỏ vẻ không vui, ánh mắt trầm xuống, như nước thép quay cuồng.

Ánh mắt hẩn do dự nhìn qua, nhìn thần võ đồ rực của Mặc Nhiên một lát, chợt dời đi.

“Đây là ai?”

Diệp Vong Tích nói: “Hẩn là công tử của Tử Sinh Đỉnh, họ Mặc.”

“Mặc?” Nam Cung Tứ nhíu mày, “Là người mới nhậ về từ mấy năm trước?”

“Ừm.”

Nam Cung Tứ lờm Diệp Vong Tích một chút: “Người biết hẩn?”

“Từng ở cùng một viện tại chốn đào nguyên.”

Nam Cung Tứ cười lạnh một tiếng, không biết có ý tứ gì. Diệp Vong Tích thấy hẩn phản ứng như vậy, khuôn mặt tuần tú tái nhợt mấy phần, lông mi rũ xuống, sau đó mím môi không nói.

“Nếu hẩn muốn chờ, vậy cho hẩn chút mặt mũi là được rồi.” Nam Cung Tứ nói, “Tuổi còn nhỏ đã là chủ nhân của thần võ, ta cũng muốn nhìn xem hẩn có năng lực gì.”

Mặc Nhiên không để ý tới Nho Phong Môn, hẩn xoay người lại, tay áo phất trong gió. Kết giới đã phá, thời gian không còn nhiều—

Sở Văn Ninh, người vẫn chưa xong?

Xoẹt! Móng tay của La Tiêm Tiêm cào rách rèm cửa, lụa trắng tung bay, màn lụa màu trắng bị phá thành ngàn mảnh tuyết rơi.

Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy một trận khí tức cực kì quen thuộc, bỗng nhiên kịp phản ứng, mở to hai mắt: “Thiên Vãn?!”

Không.

Không phải Thiên Vấn.

Y và nàng giao thủ, trên người nàng có loại linh lực rất giống Thiên Vấn.

Màn trướng như mây khói mỏng trong đại trạch Trần gia, khóa lại một sinh hồn, một lệ quý. Khó khăn giao thủ hơn mười chiêu, trong lòng Sở Văn Ninh dần dần mây tan sương tán, trong lúc đó đột nhiên nghĩ thông suốt, thể hồ quán đỉnh*, đột nhiên hiểu rõ.

(*Nháy mắt nhận ra)

“Trích Tâm Liễu...”

La Tiêm Tiêm đã chết từ lâu, bị hoả táng thành tro, lúc đó cũng chỉ có thể dựa vào nhục thể của Trần lão phu nhân quấy phá. Không biết tại sao hiện giờ trái lại có thể hóa ra nguyên trạng.

Kẻ thần bí kia, dùng một đoạn dây khô của Trích Tâm Liễu, làm cho nàng chỗ ở tạm, để mà hoàn hồn.

Tim người bị thiêu chín, bốc hơi sương mù. Kim, thủy, hỏa, thổ, đều đang đợi lấy “mộc” La Tiêm Tiêm, thân thể Trích Tâm Liễu.

Kẻ kia rốt cuộc muốn làm gì!

Chẳng lẽ hấn hao hết tâm cơ, chỉ vì để La Tiêm Tiêm có được nhục thể, đánh đến Quý giới cùng Trần Bá Hoàn song túc song phi sao? Ai có thể vì nàng làm đến mức này?

Người thân của nàng đã sớm chết hết.

Người thân...

Người thân!!

Trong lòng Sở Văn Ninh hơi động, huyết dịch cuồn cuộn. Y bỗng nghĩ đến lúc mình gặp La Tiêm Tiêm, nàng đã từng nói với mình—

Nàng có một người ca ca, rất nhiều năm trước, đã đi lạc...

Là hấn ta sao?

“Kẻ nào ngăn ta, không thể sống!”

La Tiêm Tiêm là thực thể, Sở Văn Ninh là linh hồn, mặc dù linh lực của nàng kém xa y, nhưng lấy thực đối hư, nhất thời cũng khó phân cao thấp.

Trong chớp mắt, móng tay đỏ tươi của nàng đâm tới tim y, sợ hồn phách bị hao tổn, Sở Văn Ninh nhanh chóng né đi, trở tay đặt lên thái dương của

nàng.

“Vô dụng, người thử bao nhiêu lần cũng như vậy thôi! Tịnh hóa chú không đả thương được ta!” Nàng cười gằn, ngửa mặt lên trời hét dài, triệu thi bảy bốn phương tám hướng của trấn Thái Điệp.

“Cô hồn dã quỷ các người, sao không nghe hiệu lệnh của ta! Nhanh tập trung vào đây, uống máu tàn sát!”

Âm thanh gào hét đáng sợ bỗng vang lên, trấn Thái Điệp lộn xộn, cương thi bạo động lung tung nghe được nàng triệu hoán, nhao nhao lao tới Trần trạch.

Cương thi như thủy triều, liên tiếp, gào hét như sóng lớn, ngâm dài trong gió. Tiếng hét khiến người ta cả người phát lạnh, tựa như tiếng hét ở sa trường, trong chốc lát truyền khắp trăm dặm, vô luận trong hay ngoài kết giới, đều có thể nghe rõ.

Ngoài giới, chúng tiên sĩ đều sợ hãi.

Trong giới, Sở Văn Ninh độc thân ứng chiến.

Y độc ảnh một mình, hồn phách linh đình, một bộ bạch y đứng đối diện La Tiêm Tiêm. Nàng tận tình cười, đáy mắt đều điên cuồng và hung thần. Y quân tử như trúc, nghe bách quỷ đi tới mà không biến sắc, lông mày hạ xuống cực thấp, trong đôi mắt như lông vể lo lắng.

“La Tiêm Tiêm, người còn nhớ người đã từng nói với ta những gì không?”

“Hả?” Hình như nàng không nghĩ tới y lại hỏi như vậy, không khỏi sửng sờ.

Sở Văn Ninh thấy nàng đang xuất thần, bạch y pháp phối, lướt lên đỉnh đình viện Trần trạch, một đôi giày không nhiễm trần thế đặt xuống ngói đen.

“Người từng nói, người không muốn làm lệ quỷ, cũng đã nói, người không muốn hại người.”

Dư âm rơi xuống, gió táp khắp nơi.

Sở Văn Ninh đưa mắt nhìn lại, thi triều đen nghịt từ bát phương vọt tới. Y hơi nhíu lông mày, đột nhiên áo dài tung lên, gió thổi vạt áo của sinh hồn rì rào tung bay.

Giữa hai tay y, bỗng sáng lên huy quang kim sắc.

“Đắc tội.”

Đột nhiên, vạn đạo dây liễu kiên quyết ngoi lên!!

Huyết thủy chảy quanh trấn Thái Diệp, tử thi trải rộng mặt đất, tức thời vỡ ra ngàn vạn vết cắt, một cây lại một cây liễu tráng kiện phá đất mà lên! Bọn chúng đều tràn ngập kim quang chói mắt, giống như hàng ngàn hàng vạn xiềng xích, nhanh chóng trói chặt từng thi bầy!

Sở Văn Ninh nhắm hai mắt, tóc dài phân loạn trước khuôn mặt khô thạc hàn tuyệt.

Y trầm giọng nói: “Thiên Vãn, Vạn Nhân Quan.”

Bỗng nhiên giương mắt, ánh mắt như lửa điện.

Từng dây liễu kim sắc rủ xuống, ánh sáng bỗng nhiên bùng cháy mạnh, vô số cành lá rậm rạp mọc thành bụi, đem những cương thi còn đang gặm thét giấy dựa khốn đốn trong đó, ngay sau đó, từng gốc liễu cũng nứt ra một khe, theo khe hở mở rộng, cây cối cuốn hết thấy người chết trong đó, đột nhiên phong ấn.

Vạn Nhân Quan.

Một gốc liễu lớn nhất, mọc lên từ giữa viện Trần gia, như mũi tên phá gió, đuổi theo La Tiêm Tiêm không ngừng né tránh.

Nhưng La Tiêm Tiêm dùng Trích Tâm Liễu làm thân thể, Trích Tâm Liễu, Thiên Vãn, Gặp Quỷ, là một thể, đều là loại cây Câu Trần Thượng Cung đưa từ thần giới vào thế gian, trong nhất thời Thiên Vãn hóa ra Vạn Nhân Quan nhưng đuổi không kịp thân ảnh của La Tiêm Tiêm.

Áo bào đỏ tươi thêu kim phượng của nàng trong gió quay cuồng như sóng, cự liễu càng nhô càng cao, đâm rách kết giới, bay thẳng trời cao.

Người bên ngoài kết giới bị cái cây xé trời làm cả kinh cứng họng, có linh lực yếu, đã duy trì không được, bị khí tức cường hãn của tông sư trấn đến hai đầu gối như nhũn ra, bịch quỳ xuống đất.

Cây liễu theo linh lực của Thiên Vãn càng ngày càng cao, gần như có thể tiếp cận trăng sáng, linh lực của Sở Văn Ninh đã phóng thích đến một mức trước đây chưa từng có, tu sĩ xung quanh trấn Thái Diệp đồng tử đã máu, đến tu vi như Nam Cung Tứ, lại cũng khó mà hô hấp, lòng buồn bức hoảng hốt.

Nam Cung Tứ cắn răng: “Tử Sinh Đình, sao có nhân vật như vậy? Ngọc Hành trưởng lão?”

Lý Vô Tâm bên cạnh định tâm khí, dù sao lão cũng là một trang chủ, còn có thể chống đỡ, nói: “Nam Cung công tử, người này, là Sở Văn Ninh!”

“Cái gì?!”

Nam Cung Tứ mạnh mẽ cưỡng chế, đột nhiên kinh hãi, “Phụt” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

“Là Sở... Tông sư?”

“Thiếu chủ, đừng có nói nhiều.”

Thấy hấn bị thương, Diệp Vong Tích giơ tay lên, điểm hai huyệt vị của Nam Cung Tứ, lại truyền cho cậu một chút linh lực. Nào đoán được Nam Cung Tứ không cảm kích, bỗng tránh hấn, hung hăng lau máu trên môi, nói: “Người đừng chạm ta.”

“...”

“Diệp công tử, hay là để ta đi.” Tổng Thu Đồng là Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, chịu ảnh hưởng không lớn, nàng tiến lên, đôi mắt đẹp nhìn qua Diệp Vong Tích, nhỏ giọng đề nghị.

Diệp Vong Tích không thân mật như lần đầu gặp nàng ta, vậy mà không để ý tới nàng.

Tổng Thu Đồng như đụng phải đinh, quay đầu lại nước mắt lưng tròng nhìn Nam Cung Tứ, thái độ của Nam Cung Tứ đối với nàng lại tốt hơn so với lúc đầu, nhưng cũng nói: “Không cần người giúp. Chỉ là đã nhiều năm ta không gặp cố nhân, nhất thời giật mình. Không có suy yếu như vậy, người nhàn hạ, chăm sóc người khác đi.”

Bên này chuyện của Tổng Thu Đồng cùng hai vị công tử Nho Phong, Mặc Nhiên không có chú ý tới.

Hắn đến bên cạnh thân thể Sở Văn Ninh, ngửa đầu thấy sinh hồn của Sở Văn Ninh và La Tiêm Tiêm đánh đến say sưa, lại nhìn thì bày bị mấy ngàn gốc liễu tạm phong ấn, không khỏi hãi hùng khiếp vía.

Phải biết pháp thuật này, cho dù dưới tình huống bình thường, cũng cực kỳ hao tổn linh khí. Huống chi Sở Văn Ninh còn linh hồn xuất khiếu?

Thực lực của người này, đến cùng là sâu không lường được bao nhiêu...

Chưa kịp nghĩ xong, chợt nghe thấy một trận kinh hô xé trời.

Dây khô Trích Tâm Liễu cuối cùng đánh không lại Thiên Vấn, La Tiêm Tiêm dưới trời cao cô nguyệt bị dây liễu trói lại, cành lá um tùm rất mau cuốn lấy nàng đến không cách nào nhìn thấy, cự mộc che trời vây nàng trong hốc cây, sau đó cổ liễu tận trời mới chậm rãi bé lại, chậm rãi hạ xuống, cuối cùng bằng cây đại thụ bình thường.

Lúc này kết giới đã vỡ vụn, nhưng mà Thiên Vấn hóa thành Vạn Nhân Quan nhất lại từng cổ cương thi, bởi vậy trong nhất thời cũng không có việc gì nguy hiểm.

Tiết Chính Ung không dám thả lỏng, chỉ huy đám người còn lại của Tử Sinh Đỉnh chia nhau trấn thủ trước mỗi cây liễu, đề phòng vạn nhất. Mà những người khác thì theo đại lưu thẳng đến đại viện Trần trạch. Mặc Nhiên vì tình huống khẩn cấp, cũng không suy nghĩ nhiều, bế ngang thân thể lạnh buốt của Sở Văn Ninh, cũng đi đến bên kia.

Lúc đám người chạy đến, cổ liễu trói buộc La Tiêm Tiêm đã biến thành một quan tài thực sự, nàng nằm trong đó, gương mặt khi thì dữ tợn, khi thì bi thiết, ánh mắt khi thì hung ác, khi thì đau thương.

Cổ họng nàng có hai tiếng nói không ngừng biến đổi, một loại điên cuồng, hô hào: “Vì sao ngăn ta!! Vì sao ngăn ta! Các người đều phải chết! Đều đáng chết!!”

Một loại yếu đuối bất lực: “Diêm La ca ca, là huynh sao... Người tới là huynh sao? Cầu huynh... Mau cứu ta... Ta không muốn thương tổn người... Van cầu huynh...”

Hai loại tiếng nói lập đi lập lại, một lúc lâu sau, trong quan tài mới hoàn toàn tĩnh mịch.

Đến lúc này, linh lực sinh hồn của Sở Văn Ninh đã gần đến cực hạn, không thể chèo chống, nhưng y dựa vào tâm niệm, cuối cùng mở quan tài của nữ tử.

“Người là ai?”

Nữ quỷ nhắm đôi mắt rồi chậm rãi mở ra, bên trong vẫn một mảnh tinh hồng.

Lý Vô Tâm thất thanh nói: “Không ổn!!”

Đang muốn phi thân tiến lên, khăng khăng muốn mệnh, lại bị Sở Văn Ninh ngăn lại, một tia sấm chớp đánh xuống, cản trở lão.

“Sở Văn Ninh, người –!”

Sở Văn Ninh không để ý đến lão, nhìn chăm chăm thiếu nữ mảnh mai chậm rãi ngồi dậy trong quan tài.

Nàng mở đôi mắt huyết hồng, nhưng bên trong không hề có sát khí, trái lại là mờ mịt hốt hoảng, thấp giọng nói: “Thiếp thân, La Tiêm Tiêm.”

Sở Văn Ninh nghe được câu trả lời của nàng, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, lông mi rủ xuống, sinh hồn tan đi.

Một lát sau, nam nhân trong ngực Mặc Nhiên nhẹ nhàng nhúc nhích một chút, Mặc Nhiên vội vàng buông y xuống, để y dựa vào cột trụ hành lang bên cạnh, quỳ một chân trên đất, ngang bằng với y, nói: “Sư tôn, người trở về rồi?”

Mắt phượng của Sở Văn Ninh nháy mắt thất thần, một lát sau, mới chậm rãi hiện lên tiêu điểm.

Y nhìn Mặc Nhiên một chút, linh lực hao tổn rất nhiều, y lại là người có linh hạch yếu ớt, bởi vậy có vẻ hơi suy yếu, sắc mặt cũng không tốt hơn lúc sinh hồn xuất khiếu bao nhiêu, vẫn tái nhợt như vậy.

“Ừm...” Sở Văn Ninh đáp, dựa vào cột trong chốc lát, lúc này mới chậm rãi vịn cột trụ hành lang đứng dậy.

Y chậm rãi đi đến trước mặt La Tiêm Tiêm, thấp mắt nhìn qua nàng.

La Tiêm Tiêm có chút nới rộng miệng nhỏ, lẳng lẳng mà nhìn y: “Diêm La ca ca... Tại sao ta lại ở chỗ này? Xảy, xảy ra chuyện gì?”

“Không nói nhiều.” Tuy Sở Văn Ninh có chút suy yếu, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén, y hỏi thẳng, “Nói cho ta, người làm cho người thân thể này là ai? Chuyện này can hệ trọng đại, người còn nhớ không?”

“Ta...”

Sở Văn Ninh chờ đợi, móng tay vì hồi hộp, mà gần như cắt đứt cột đá.

“Không rõ ràng lắm, nhưng có chút ấn tượng...” La Tiêm Tiêm lẩm bẩm nói, “Là nam tử, hắc...hắc...”

Tiết Mông cũng sốt ruột: “Suy nghĩ lại một chút!”

La Tiêm Tiêm tốn sức nhớ lại: “Lúc ấy ta hỗn hỗn độn độn, thực sự không

thấy rõ mặt hắn, nhưng là ta nghe được giọng của hắn, có chút giọng điệu phương bắc... Hình như là... Hình như là...”

“A!!” Nàng bỗng nhiên kinh hô, mặt lộ vẻ sợ hãi, “Ta nhớ ra rồi! Là hắn! Là hắn!!! Quýt!! Trộm quýt!!!”

“Cái gì quýt với trộm quýt, loạn thất bát tao...” Tiết Mông thầm nói.

Nhưng Sở Văn Ninh lại hiểu — nàng nói đúng lắm, khi nàng còn bé gặp phải tên điên chặt đứt cây quýt!

Lâm Nghi có nam nhân, hai mươi tâm đã chết.

Là ai...

Lâm Nghi, chẳng lẽ là Nho Phong Môn?

Là...

Vậy mà lúc này, trên bầu trời bỗng nổ vang một tiếng sét, hồng quang lồng trên Trân Lung Kỳ Cục ở trấn Thái Diệp bỗng đại thịnh.

Tiết Chính Ung nói: “Không ổn rồi!” Lập tức hét to, ” Nhìn kỹ Vạn Nhân Quan bên người!! Sợ là người bài bố thế cuộc đã phát giác, muốn hành! động!!!”

Trấn Thái Diệp thoáng chốc cát bay đá chạy, bụi mù nổi lên bốn phía.

Chúng tu sĩ sẵn sàng trận địa, lấy lưng chống đỡ, trường kiếm ngay ngực.

Ánh mắt của Sở Văn Ninh tối sầm lại, nói với La Tiêm Tiêm: “Trong cơ thể người bị kẻ kia để lại một quân cờ trắng, chớ có bị quản chế với hắn lần nữa, ta giúp người lấy ra, sau khi quân cờ trắng ra khỏi, người lập tức rời đi, tự đến địa phủ luân hồi, tuyệt đối không thể ở thế gian quá lâu!”

Nói rồi lòng bàn tay ngưng ánh sáng, hướng lồng ngực La Tiêm Tiêm đánh tới.

Nhưng mà linh lực lướt qua, lại tuyệt đối không cảm thấy sức mạnh quân cờ trắng của Trân Lung Kỳ Cục.

Sở Văn Ninh bỗng run lên, một trận hàn ý xông lên đầu, trong chớp mắt, y cơ hồ vô thức cảm nhận được nguy hiểm, hét lên với La Tiêm Tiêm: “Đi mau!”

Không còn kịp nữa.

“A!!!!”

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm bén nhọn.

Giữa Trần Lung Kỳ Cự trên bầu trời, đánh xuống một đạo huyết quang, sét đánh lôi đình bổ vào dây liễu làm thành thân thể La Tiêm Tiêm.

“Ầm!”

Ánh lửa khi thiên!

“La Tiêm Tiêm!”

Thân ảnh của thiếu nữ rất nhanh trở nên vặn vẹo trong biển lửa, mờ mịt, một sợi hương hồn bay lên trời, hòa lẫn với khói đặc khét lẹt.

Hồn và khói rung động quấn nhau, khói và hồn ngưng hợp.

Vị trí La Tiêm Tiêm đứng, bỗng phóng lên một đạo bích sắc tận trời—

“Mộc linh tinh hoa?!”

Sở Văn Ninh mất sạch huyết sắc, ánh mắt cực ác cực hung, y nghĩ sai — y nghĩ sai rồi!! Chắc hẳn La Tiêm Tiêm khi còn sống là người có linh khí mộc cực cao, kẻ sau màn căn bản không phải lấy kim hỏa thủy thổ cung cấp nuôi dưỡng Trích Tâm Liễu thuộc tính mộc, mà là đang chờ oán khí tụ hợp thành kinh lôi, bổ lên người La Tiêm Tiêm, để oan hồn của nàng, trở thành nguồn suối cho Trích Tâm Liễu sống tạm!

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngũ Linh đều đủ.

Hắn muốn làm gì, trước mắt đều có thể làm...

Sở Văn Ninh ngửa đầu nhìn lên bầu trời, mỗi người đều nhìn phía trên, cây lá đều hui, trong nhất thời yên lặng đến đáng sợ.

Sau đó, bỗng nhiên.

Đại địa chấn động!!

Cơ hồ giống huyễn cảnh cổ thành Lâm An mà Mặc Nhiên bọn họ đã từng thấy ở chốn đào nguyên.

Phía trên trấn Thái Diệp, xé mở một vết nứt màu tím đen to lớn, bên trong như lôi cuốn vô số gió tanh mưa máu, chết bệnh oán đau, giống như một con mắt ác ma, chậm rãi mở ra.

Lý Vô Tâm chỉ vào vết nứt kia, run giọng hô to: “Vô Gian Địa Ngục — kết giới Vô Gian Địa Ngục — phá, phá rồi!!!!”

“Thiên khung trên trấn Thái Diệp đã nứt, cửa Quỷ giới mở rồi!!”

[Husky] Chương 95: Chi kiếp kiếp trước của bốn toạ

Kết giới mỏng phân cách hai giới âm dương từ lâu đã không còn vững chắc bằng thời kỳ Thượng Cổ, bị nứt bị thủng là chuyện thường xuyên, cũng không khiến các tu sĩ kinh hoảng.

Vậy mà hiện tại, một đạo huyết đồng cắt ngang qua không trung, trong chốc lát trời đất đổi màu, cát bay đá chạy.

Đúng là thiên liệt to lớn trăm năm hiếm gặp!

Mọi người đứng đó, trừ Mặc Nhiên, ai cũng chưa từng chân chính tự mình trải qua tai kiếp vô vọng như vậy. Bởi vậy cho dù có là Lý Vô Tâm râu xám đầu bạc, hay là Tiết Chính Ung trăm kinh sa trường, là Nho Phong Môn của Thượng Tu Giới, hay là Tử Sinh Đỉnh của Hạ Tu Giới, hơn nghìn người rụt rè, kinh hãi luống cuống, không biết nên đáp trả như thế nào.

Mà Mặc Nhiên càng giống như bị sét đánh, mùi máu tanh nồng đậm như từ kiếp trước của hắn đánh tới, mài răng hút máu, giết người không ghê tay

Chính là trận thiên liệt này!

Kiếp trước, Sư Muội chết ở trận thiên liệt này, khi đó y và Sở Văn Ninh tu bổ kết giới, nhưng vì linh lực chống đỡ hết nổi, bị vạn quỷ phản xích lao ra, từ trên cao rơi xuống...

Nhưng chuyện này rõ ràng phải ba năm sau mới xảy ra! Mặc Nhiên rõ ràng nhớ kỹ đêm tuyết đó, giao thừa vừa qua, trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi khói thuốc nhân nhật, trên đất tuyết vẫn còn tàn pháo đỏ nhỏ vun. Một đêm trước hắn mới cùng mọi người cùng nhau chúc mừng, uống rượu đồ tộ.

Mặc Nhiên uống đến hơi có men say, giương mắt nhìn.

Dưới ánh nền hoà thuận vui vẻ, đôi mắt của Sư Muội như hiện ra xuân thủy, cho dù có nhìn từ góc độ nào, đều có ẩn tình.

Tử Sinh Đình thật náo nhiệt, ăn uống linh đình, cười nói hoan hô.

Khi đó hắc nghị, như vậy thật sự rất tốt, dù không đi quấy nhiễu người mình thích, cả một đời nhìn từ xa như vậy, cũng, cũng đã tốt rồi.

Hoa tiệc tán đi, chúng đệ tử cùng nhau về nhà. Hắc và Sư Muội cùng nhau về từ Mạnh Bà Đường, sương tuyết trên đất chảy xuôi ánh trăng, hắc thấy Sư Muội có vẻ hơi lạnh, thế là cởi ngoại bào, không nói gì khoác lên vai đối phương. Mượn chút chênh choáng, hắc cẩn cẩn thận thận nhìn đôi mắt y nhiều hơn.

Mỹ nhân như tuyết mới, sáng trong không thể chạm.

“A Nhiên.”

“Ừm.”

“Hôm nay đệ uống hơi nhiều nha.”

“Ha ha, có sao?” Mặc Nhiên cười, cười hai lần, bỗng không cười được nữa. Hai tay hơi lạnh của Sư Muội ôn nhu chạm vào mặt hắc, thế là gương mặt đã nóng càng nóng hơn, Mặc Nhiên mở to hai mắt, trong nháy mắt đó lại có hơi run rẩy.

Sư Muội mỉm cười, nói với hắc: “Làm sao không có, đệ nhìn đệ xem, ba chén rượu nóng vào cổ họng, mặt đỏ rần.”

“Là, là nóng mà.”

Mặc Nhiên vụng về vò đầu, mặt lại càng nóng đến lợi hại.

Khi đó hắc thỏa mãn bao nhiêu, thích một người, không dám chạm đến, không dám nghĩ xa.

Người kia chỉ chạm lên mặt hắc, hắc đã cảm thấy đó là hậu đãi đến trời, hoảng sợ nói không ra lời, chỉ sững sờ.

Đôi mắt ôn nhuận đen như mực, tràn đầy kinh hỉ cùng cảm kích.

Hai người đứng trước tầm cư, lúc Sư Muội khoác áo rời đi, ánh tuyết liềm diễm đầy đất, nghiêng mặt qua hướng hắc cười một chút.

“A Nhiên.”

Lúc đầu hắc muốn đi gấp, nghe vậy thì như một con quay, bàng hoàng lo sợ vội vội vàng vàng xoay người lại, chỉ sợ bỏ lỡ cái gì.

“Đây, ta đây!”

“Cám ơn y phục của đệ.”

“Không có gì! Dù sao ta cũng nóng!”

“Còn có.” Ánh mắt Sư Muội càng thêm ôn nhu, gần như có thể làm ấm mùa đông dài, “A Nhiên, kỳ thật ta...”

Đoàng.

Nơi xa có pháo hoa nổ.

Mặc Nhiên không nghe rõ y nói cái gì, hoặc có lẽ lúc ấy Sư Muội cũng không hề nói tiếp.

Đợi quanh mình yên lặng, Sư Muội đã đẩy cánh cửa tấm cư của mình.

Mặc Nhiên gấp gáp, vội vàng gọi y: “Chờ một chút, huynh vừa mới nói cái gì?”

Đối phương hiếm khi trêu đùa, mở to mắt nhìn: “Lời hay chỉ nói một lần.”

“Sư Muội—— “

Mà người kia hồn xiêu phách lạc, Mặc Nhiên tâm nguyện bất toại, chỉ để lộ dung nhan thanh lệ ở rèm cửa.

Còn khiến Mặc Nhiên cả đời cũng không thể quên được nụ cười dịu dàng đó.

“Không còn sớm, ta đi ngủ. Sáng mai dậy, nếu ta vẫn muốn nói với đệ.”

Y dừng một chút, lông mi mềm mại như cây xấu hổ rũ xuống.

“Ta sẽ nói cho đệ biết...”

Nào đoán được, thiên liệt đến cùng với bình minh.

Mặc Nhiên vẫn không chờ được câu nói kia của Sư Muội, mộng cũ mềm mại nhất cuộc đời hắn, bị nhuộm màu đỏ tươi.

Bao nhiêu lần nửa đêm tỉnh mộng, hắn còn nhớ kỹ khuôn mặt mỉm cười của Sư Muội nửa sau cuốn rèm cửa, đẹp như thế, ôn nhu như vậy, hắn không biết có phải ảo giác của mình hay không, thậm chí cảm thấy được thâm tình vô hạn.

Quãng đời còn lại của hắn một lần lại một lần thống khổ, tiếp tục kéo dài mộng kia.

Trong mộng Sư Muội nói thích hắn, hắn tỉnh lại cười, rất vui vẻ, thậm chí vui vẻ đến quên mất Sư Muội chết rồi, quên chuyện cũ đã qua không thể

quay lại.

Hắn cứ vui vẻ cười như vậy, nghĩ đến từ nay về sau, phải làm cho người yêu món gì ngon, chuyện quan trọng như vậy, cũng đáng giá phiền não một phen.

Thế nhưng luôn luôn, cười cười, nước mắt cũng lăn xuống.

Hắn vùi mặt vào trong lòng bàn tay.

Năm kia đêm tuyết giao thừa, tán trong gió, chung quy hắn không bao giờ biết được.

Vạn dặm mây phá, Vô Gian Địa Ngục mở.

Vô số ác quỷ tà sát trào ra từ trong khe hở, giống như thiên quân vạn mã chiếm đất công thành. Kêu thảm thiết hù dọa Mặc Nhiên từ trong hồi ức.

Hắn cơ hồ phát điên, hồn độn chảy xiết, chương pháp hoàn toàn biến mất trong đám người lo lắng gọi, thê lương tìm ——

“Sư Muội!!”

“Sư Muội ——!! Sư Minh Tịnh!!”

“Huynh ở đâu? Huynh ở đâu?”

Ta không biết vì sao thiên liệt ba năm sau lại xuất hiện sớm hơn.

Ta không biết hiện tại ta có thể bảo vệ huynh tốt hay không.

Nhưng ta không thể nhìn huynh bị thương nữa, không thể nhìn huynh chết nữa...

Xin huynh hãy sống sót...

Là ta không tốt, là ta không thể lập tức mạnh mẽ hơn đủ để che chở huynh, là ta quá ngu ngốc, không suy nghĩ chu toàn, huynh ở đâu...

“A Nhiên...”

Trong binh khí trùng điệp, chợt có giọng nói mơ hồ, mịt mờ truyền đến.

“Sư Muội!!”

Hắn nhìn thấy y, bên cạnh Tiết Mông, dùng thủy linh làm bình phong, ngăn vong hồn ác quỷ đánh giết. Mặc Nhiên cơ hồ không quan tâm chạy đến chỗ y, tiếng nói ghen ngào, hốc mắt đỏ rực.

“Chó chết nhà người, người mau tới đây giúp một tay đi!” Tiết Mông lấy một chọi mười, nhưng từng lớp thi triều như nước chảy không dừng, trán hắn dần dần rịn ra mồ hôi, răng nanh cắn chặt, “Mau tới đây!”

Nào cần hấn nói nữa, Mặc Nhiên thả người lướt lên, hồng quang hiện ra, triệu hồi Gặp Quỷ ra.

Tay nâng dây leo, một loạt yêu quái trước mặt bị thần võ quất cho hồn phách tản tán, nát thành bột mịn. Mặc Nhiên quay đầu hướng Sư Muội hô: “Huynh đừng đi xa, tới đằng sau ta!”

“Ta muốn đi giúp sư tôn...”

“Qua đây!!!” Mặc Nhiên nghe vậy, gần như sợ hãi!

Hấn quyết không thể để Sư Muội tới gần Sở Văn Ninh trong cuộc hỗn chiến này.

Hình ảnh kiếp trước đang không ngừng hòa hợp với tràng cảnh trước mắt. — năm đó, cũng là câu này.

“Ta muốn đi giúp sư tôn...”

“Được, huynh mau đi, ở bên sư tôn sẽ an toàn hơn một chút, đừng rời khỏi người, để người bảo vệ huynh cẩn thận.”

Hoang đường cỡ nào...

Để người bảo vệ huynh cẩn thận.

Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên tính toán tường tận, lại quên người kia là Sở Văn Ninh!

Vô tình vô nghĩa, máu lạnh cùng cực.

Trong lòng chứa thiên hạ chúng sinh, nhưng đồ đệ của mình chết lại mặc kệ!

“Đừng đến chỗ của người! Người có thể tự giải quyết được!”

Hai đời trùng điệp khiến đầu hấn tê rần, Mặc Nhiên hai mắt đỏ rực, hướng Sư Muội phản nộ quát, “Đừng đi đâu hết, ở lại đây!”

“Nhưng sư tôn vừa mới hao tổn pháp lực lớn như vậy...”

“Không chết được! Huynh lo cho mình đi!”

Hấn nói, mặt mày giận giữ, hung hăng đánh một roi vào cương thi cuộn cuộn. Huyết nhục văng tung tóe, não hoa văng khắp nơi.

Dù linh lực kém xa kiếp trước, nhưng một chiêu một thức đều thuần thực, thân thể bách chiến, từng giao đấu với cao thủ như Diệp Vong Tích, Sở Văn Ninh, cho dù trăm vạn hung thi, cũng không sợ.

Vết rách trên bầu trời càng lúc càng lớn.

Trong Vô Gian Địa Ngục quỷ quái chìm nổi trăm năm tựa như cuồng bão cát vũ tiến vào nhân gian âm khí càng đại thịnh, cương thi ở trấn Thái Diệp tránh thoát dây liễu trói buộc, tràng diện càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng đáng sợ. Phảng phất như nước trong chảo dầu, trong nồi loạn xị bát nháo, vô cùng náo nhiệt. Lại giống châu chấu nhào về phía hạt thóc, ác quỷ gặm nuốt người sống, người của Tử Sinh Đỉnh vì ngày xưa tiểu đả tiểu nháo không ít, còn có thể đáp trả. Nhưng Nho Phong Môn cùng Bích Đàm Trang lại triệt để gặp tai vạ, bao nhiêu tu sĩ kêu gào thảm thiết, máu tươi cao mấy trượng!

Sở Văn Ninh cách khá xa, Mặc Nhiên tạm thời không thấy tình hình của y. Ngược lại là trong lúc vô tình giữa biển người cuộn cuộn thấy Diệp Vong Tích và Nam Cung Tứ, hai người kia dù không đối bàn, nhưng chiêu thức đánh ra lại giống nhau đến kinh người.

Diệp Vong Tích bỏ trường kiếm, trong tay hiện ra lam quang, gọi ra một cây trường cung, tay Nam Cung Tứ cũng kéo loan nguyệt, hai người nhìn nhau một cái, lao tới hai bên, hướng phía thi bầy đặt tên lên dây, kéo căng dây cung.

Vút!

Hai người gần như đồng thời phóng tên, bạch vũ xé trời, tiếng như nhận hót.

Đầu mũi tên tôi linh, tản ra bốn phía, những nơi đi qua, tà linh nhao nhao bị xé nát...

Nam Cung Tứ lộ vẻ đắc ý, trở tay lấy tên ở túi đựng sau lưng.

Nào ngờ không sờ thấy cái gì.

“Không có?”

“Đây.”

Không đợi hẩn nổi giận, Diệp Vong Tích đã ném sáng một chùm mũi tên lông vũ cho hẩn.

“Người lúc nào cũng không mang nhiều chút.”

“... Hừ!”

Nam Cung Tứ hừ một tiếng, nhưng tình hình nguy cấp, hẩn không có tâm tư tỏ vẻ sĩ diện với Diệp Vong Tích, nhận tên, hai người lại chìm vào phần

đầu đá của riêng mình.

Nháy mắt nửa canh giờ đã qua, đánh lui được nhiều hung linh, nhưng từ Quỷ giới vọt tới càng nhiều.

Lý Vô Tâm một kiếm giết hơn mười vong linh, quay đầu gào lên với Tiết Chính Ung: “Cứ như vậy không được, chống đỡ không nổi. Để người tu bổ kết giới đi!”

Tiết Chính Ung nhìn thoáng qua trấn Thái Diệp, bốn phương tám hướng phân biệt có quang trận kim sắc.

Ông thở dốc một hơi cả giận nói: “Nói nhẹ nhàng, kết giới này ông có thể tu bổ sao? Chỗ ông còn ai tu bổ được kết giới hả?”

“Ta ——” Lý Vô Tâm đen mặt nói, “Kết giới thuật, không phải sở trường phái ta.”

“Vậy ông con mẹ nó ngậm miệng lại! Ông có mấy Ngọc Hành hả? Sở Văn Ninh trông coi bốn trận cước, bằng không những ma quỷ này xông khỏi trùng vây, rất nhanh sẽ giết hết toàn bộ Thục Trung, tu tiên cũng chống đỡ không được, không tu tiên chẳng phải chết hết sao?”

“Thục Trung xong dù sao cũng đỡ hơn Tu Chân Giới đại loạn, người không cho người tới tu bổ thiên nứt, chỉ sợ chuyện này khó kết thúc!”

Tiết Chính Ung nghe vậy giận dữ, quạt sắt vung lên, khi xé gió chém về phía lệ quỷ, cũng dường như cố ý sát phá mặt Lý Vô Tâm: “Thượng Tu Giới các người tinh quý, Hạ Tu Giới trời sinh phải vì các người chết sao?”

“Người không nên nói bậy nói bạ! Ta nói chính là thí tốt giữ xe! Nếu việc này xảy ra ở Bích Đàm Trang ta, ta cũng sẽ hi sinh toàn môn, giữ cho thiên hạ thái bình!”

“Khẩu khí thật lớn, Lý trang chủ thật sự đừng nói chuyện không đau eo.”

Tiết Chính Ung trợn mắt hổ lên, giận quá hóa cười, “Cửa vào Quỷ giới ở Thục Trung ta, ngàn thế vạn thế cũng không chuyển đến Bích Đàm Trang ông, Tử Sinh Đỉnh chỉ có thể diệt môn ngàn vạn lần, để giữ cho thiên hạ thái bình! Lý trang chủ, ông thật biết nói chuyện.”

Hai người đang vừa đánh vừa tranh, giằng co không ngừng, chợt thấy được một đạo tuyết quang từ phía tây chân trời mà tới.

Chưa kịp thấy rõ người tới là địch hay bạn, liền nghe thấy đám mây truyền đến tiếng đàn cuồng phong như mưa rào tinh mịn chặt chẽ, từng trận từng tiếng, huyền huyền thấp thoáng, trên trời rơi xuống như trút nước, lại như vạn tiễn xuyên lâm, rõ ràng không thấy binh khí, lại cảm thấy đao quang kiếm ảnh không chỗ nào không có, ngựa sắt hí dài phong hỏa liên thành.

“Côn Luân Đạp Tuyết Cung!”

Tiết Chính Ung bỗng ngẩng đầu, nhìn qua một mảnh tuyết sắc cuộn cuộn mà đến, cách rất gần, thấy một đám người ngựa kiếm mà đến, thân mặc tiêu y sương tuyết, bên người phiêu cuốn cánh hoa đào tiên quân. Bọn họ kể cả nam nữ, tướng mạo đều cực kì ôn nhu, bởi vì do tâm pháp, dung mạo cũng dừng lại chừng bộ dáng hai mươi.

Người của Đạp Tuyết Cung hoặc đứng hoặc ngồi, một nửa ôm tì bà trong ngực, một nửa đặt cổ cầm trên đùi, tiếng nhạc linh linh thanh thanh như từ thiên khung chảy xuống, khiến ác quỷ cương thi đầy đất không khỏi phát ra gào thét thống khổ, nhưng lại như bị thiên la địa võng trói chặt, không thể thoát thân.

Một nam tử đi đầu, tóc màu vàng nhạt, đôi mắt ngọc bích, ngũ quan cực kỳ sắc bén. Hắn mặc tiêu y tuyết sắc, có một viên ngọc hình một giọt nước trên trán, cổ áo để lộ phần cổ tinh tế, tựa như sứ. Côn Luân tuyết lạnh, ngoài tố y còn khoác thêm một áo choàng lông, càng lộ vẻ trầm tĩnh ung dung.

Người này cũng ôm một tì bà tinh xảo đặc sắc trong ngực, cau mày, tu tiên dài chạm vào dây đàn, vô số hoa đào sáng rực theo tiếng đàn của hắn vòng quanh hắn mà múa.

“Tứ hải hoàng phong bị, thiên niên đức thủy thanh, nhưng y canh bất trứ, kim nhật cao công thành.”

Tiếng đàn dừng lại, trông mắt hắn nhìn thấy nhóm người Tiết Chính Ung, đang muốn nói, chợt nghe nơi xa có một người phản nộ quát: “Mai Hàm Tuyết! Tại sao lại là tên chó chết nhà ngươi!”

Người hét chính là Tiết Mông. Cậu một bên gầm lên, một bên phi thân đến dưới Mai Hàm Tuyết ngựa kiếm, ngựa đầu mắng: “Côn Luân Đạp Tuyết Cung sao lại phái kẻ không đáng tin cậy như ngươi đến giúp hả?”

Diệp Vong Tích nghe tiếng quay đầu, thấy nam tử đánh đàn, cũng giận tái đi.

“...Là hãn?”

Nam Cung Tứ: “Cái gì? Người cũng quen biết?”

“Không phải quen biết.” Diệp Vong Tích thấy Mai Hàm Tuyết cũng không cao hứng, nhưng Tiết Mông đã xông lên mắng người, hãn quay đầu rời đi, vút xuống một câu, “Từng đánh một trận mà thôi.”

Nam Cung Tứ có chút hứng thú: “A, thân thủ của hãn thế nào?”

“À.” Diệp Vong Tích cười lạnh một tiếng, “Hãn đánh nhau toàn dựa vào nữ nhân, người nói xem thế nào.”

Nam Cung Tứ: “...”

[Husky] Chương 96: Nỗi hận kiếp trước của bốn toạ

Chẳng trách Diệp Vong Tích lại xem thường, Mai Hàm Tuyết chính là “Đại sư huynh” ở chốn đào nguyên lúc trước, vị làm vô số nữ tu tranh giành tình cảm.

Vốn cho rằng người tới thật lợi hại, ai biết lại là tiểu bạch kiểm dựa vào bề ngoài kiếm cơm ăn, Nam Cung Tứ lập tức không còn hứng thú, quay đầu giết địch.

Mai Hàm Tuyết nhìn thoáng qua Tiết Mông, trong mắt lộ ra chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không để ý đến cậu, mà là bộ dạng tiện tay, gảy dây đàn mấy lần, trăm tu sĩ của Đạp Tuyết Cung nghe tiếng đàn, tản ra bốn phía—

“Đàn bộ, tấu Dao Quang khúc, tì bà bộ, đi phá trận vũ.”

Theo lệnh của hắc, những người đánh đàn làm dây cung tức thời sửa lại chương nhạc, vô số thanh âm chảy xiết tụ tập giữa không trung, vang vọng hành vân.

Trong nhất thời quỷ quái mê mẩn trùng trùng, đều ngừng chém giết, ngừng cổ đứng im, mờ mịt nhìn quanh.

Lý Vô Tâm thấy tình hình này, nhớ tới người của Côn Luân Đạp Tuyết Cung chẳng những hiểu rõ âm luật, cũng có phần hiểu đạo tu bổ kết giới, bụng mừng rỡ, ngửa đầu hô: “Mai hiền chất, người có thể biết tu bổ thiên liệt không?”

Mai Hàm Tuyết cũng không thềm để ý cách gọi “Mai hiền chất” buồn nôn của lão, chỉ đáp: “Vô Gian Địa Ngục bị thùng, khả năng của ta khó có thể bổ toàn.”

“A, cái này...” Sắc mặt của Lý Vô Tâm trắng bệch, cuối cùng phát tay áo thở dài, “Ai!”

“Hàm Tuyết, kết giới xung quanh trấn Thái Diệp, người có thể trấn thủ nổi không?”

Người nói chuyện là Tiết Chính Ung, bởi vì Tử Sinh Đình và Đạp Tuyết Cung xưa nay quan hệ rất tốt, Mai Hàm Tuyết thấy trưởng bối, đầu tiên là ôm tỳ bà hành lễ, sau đó nói: “Có thể thử một lần.”

“Quá tốt rồi!” Tiết Chính Ung nói, “Người đi canh giữ xung quanh kết giới, đừng để chúng lao ra ngoài. Rồi gọi Ngọc Hành về— “

“Ngọc Hành trưởng lão?”

“A, xem trí nhớ của ta này, quên mất người chưa từng gặp Ngọc Hành. Nhưng không sao, người đến sẽ biết, chính là người đang trông coi kết giới.”

“Được.” Mai Hàm Tuyết có chút trầm ổn, nghiêng về một bên, như sao băng vút qua, bay đến biên giới trấn Thái Diệp.

Nam Cung Tứ bắn một phát ba mũi tên, bắn ra ba phương, dây cung vù vù, thấy Mai Hàm Tuyết bay nhanh như kinh hồng, đám người Đạp Tuyết Cung lấy tiếng đàn làm loạn địch, không khỏi giật mình, nói với Diệp Vong Tích: “Thực lực của người này cao minh như thế, sao người lại nói thành tiểu bạch kiểm dựa vào nữ nhân đánh nhau?”

“...”

Diệp Vong Tích cũng có chút không hiểu, nhưng lúc này hành động chậm chạp, là giết chết cơ hội tốt, vậy nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ đối Nam Cung Tứ nói: “Có lẽ lúc ấy so chiêu, hắn không dùng hết toàn lực”, sau đó liền chuyên tâm trầm địch, không nhiều lời.

Thập đại môn phái, lúc này tứ đại đã tới, đáp trả thiên liệt cũng không còn chật vật không chịu nổi như vậy, nhưng vẫn phải cố hết sức.

Dù vong hồn trên mặt đất vì tiếng đàn của Đạp Tuyết Cung mà ngưng trệ, nhưng trong huyết nhãn Quỷ giới lại có càng nhiều hung thần gào thét tuôn ra. Đám người của Đạp Tuyết Cung đều đứng giữa không trung, lúc tấu nhạc không thể phân ra một tay bảo hộ, bởi vậy những yêu tà nhao nhao xông về tứ phía tì bà trận cùng cổ cầm trận.

Đám người Đạp Tuyết Cung không thể không chia ra một bộ phận, đối nhạc đàn tấu ngự trận khác. Thế là khúc âm thanh lui địch đuổi ma thoáng

chốc yếu không ít, hung linh trên mặt đất lập tức lại như đàn kiến phun trào mà lên.

Đáng sợ hơn chính là, cửa Quỷ giới mở càng lúc càng lớn, mang theo lệ quỷ cấp cao bị xiềng xích trói buộc, vì hấp thụ lượng lớn nguyên dương của Nhân giới, thế mà tránh khỏi giam cầm, âm vang tràn vào thế gian.

Những quỷ quái này khác với lúc đầu, thi thể của bọn chúng hợp nhất với oán linh, càng thêm hung bạo, linh lực cao hơn, tu sĩ tầm thường căn bản không thể đơn độc ngăn cản, càng có đệ tử lạc đàn bị bọn chúng một chưởng lật tung, móng tay bạch cốt bỗng cắm vào ngực phổi của người sống —

Phụt một tiếng!

Máu tanh văng khắp nơi, trái tim bao hàm linh khí của tu sĩ bị những hung linh cấp cao này tham lam ăn liên tục, huyết thủy thuận theo gương mặt hư thối của hung linh không ngừng trượt xuống.

Trong miệng ngậm tàn thối vụn máu, hung linh thực lực càng mạnh, bỗng nhào vào đám người, giống như báo đi săn tìm con mồi mới cắn xé.

Chỉ một thoáng phân loạn một mảnh!

Tiết Chính Ung quát: “Kết trận thành đoàn, không nên chạy loạn, không được để lạc!”

Nhưng vẫn có người thất kinh một bên kêu khóc, một bên chạy trốn bốn phía. Trong không khí mùi máu tươi càng ngày càng nặng, tà ma như thủy triều, người chết như thủy triều...

Nam Cung Tứ đang mở cung kéo dây chiến đến nhẹ nhàng vui vẻ, chợt có một quỷ thắt cổ đầu lưỡi phun máu đỏ, bỗng cuốn lấy eo hắn, lợi trào hướng ngay ngực hắn mà đâm thẳng.

Diệp Vong Tích cách khá xa, lúc quay đầu khuôn mặt luôn trầm tĩnh, thoáng chốc trở nên tái nhợt—

“A Tứ!!”

“Công tử!”

Trong lúc nguy cấp, Tổng Thu Đồng cầm bội kiếm lướt đến, đâm vào cánh tay quỷ thắt cổ. Nhưng trước đây nàng đến người cũng không có giết qua,

huống chi là quý quái dữ tợn thế này, một kiếm đâm xuống đã sợ đến buông lỏng tay, trường kiếm leng keng một tiếng rơi xuống đất.

Quý thất cổ cuồn nộ bỗng hướng phía nàng ta vung ra một kích, Nam Cung Tứ thu cung đối kiếm, đón đỡ trước người nàng, hét lên với nàng: “Người trốn xa một chút, đi mau.”

Tổng Thu Đồng lộ quang óng ánh, nói: “Mạng của Thu Đồng là Nho Phong Môn cứu, lúc này sao có thể rời đi...”

Nam Cung Tứ không thích đáp trả nữ nhân, nhưng thấy nàng ta dáng người yếu đuối, ánh mắt kiên nghị, trong lòng hơi động, không khỏi thầm mắng một tiếng, “Diệp Vong Tích!!”

“Diệp Vong Tích! Người cứu tới đây cho ta! Bảo vệ nàng ta cẩn thận cho ta!”

Diệp Vong Tích dính đầy máu đi đến, trên khuôn mặt anh tuần đều là vết bẩn, hắt một phát năm cánh tay Tổng Thu Đồng, nghiêm khắc nói: “Tìm Tần sư huynh đi, không được chạy loạn.”

“Ta không đi, ta có khả năng giúp đỡ.” Nàng ta cầu khẩn nói, “Thiếu chủ, ta muốn ở bên mọi người.”

“Diệp Vong Tích người che chở cho nàng ta!”

Sắc mặt Diệp Vong Tích thoáng chốc trở nên rất khó coi, hắt quân tử như thế, hiển nhiên ít có dáng vẻ tức giận như vậy.

“Nam Cung Tứ.” Mỗi chữ giữa răng đều run rẩy, vỡ vụn, “Ta thấy người vắng đầu rồi.”

Dứt lời không để ý tới hai người bọn họ, tự mình cầm kiếm lướt lên, bay xa trong thi triều cuồn cuộn.

Hung linh cấp cao càng ngày càng nhiều, bọn chúng lẫn trong đám người, giống như đao nhọn vạch bụng cá, cạo đi vảy cá, lân giáp dính nhớp nhuộm đỏ tơ máu, chìm chìm nổi nổi.

Mỗi người đều trở nên ốc không mang nổi mình ốc, ác quỷ bao quanh người sống, muốn nuốt mỗi người bọn họ vào bụng, kéo vào Vô Gian Địa Ngục. Mặc Nhiên, Tiết Mông, Sư Muội ba người chống đỡ, ngăn cản tứ phương, nhưng mà vòng tròn càng lúc càng nhỏ đi, xoát một tiếng Tiết Mông chặt đứt một cánh tay của hung linh, máu đen chảy xuống.

Quý quái tiến công thấy người này mạnh mẽ, liền vòng đi, nhào về Sư Muội, Sư Muội hai tay kết ấn, nhưng vì khí lực yếu dần, trận thủy quang lúc tối lúc sáng...

Mắt thấy khó chống lại, Mặc Nhiên quyết tâm, nói: “Sư Muội, huynh mở thủ trận, Tiết Mông trốn vào đi.”

“Cái gì?” Tiết Mông nghe xong giật dử, “Người muốn ta làm rùa rụt đầu?”

“Nghe ta trốn vào đi! Đến lúc nào rồi còn phân cao thấp, nhiều quý như vậy chúng ta giết nổi sao?”

Sư Muội nói: “A Nhiên đệ muốn làm gì?”

“Đừng hỏi nhiều, làm theo ta nói đi.” Ngữ khí của Mặc Nhiên chậm dần, “Không có chuyện gì.”

Vòng vây dần dần hẹp lại, Mặc Nhiên thúc giục nói: “Nhanh lên, nếu trễ sẽ không kịp.”

Sư Muội đành phải chuyển hóa phù chú, dâng lên một đạo quang trận phòng thủ màu lam, tự nhốt mình và Tiết Mông trong đó. Mặc Nhiên thấy y làm xong trận, chợt rút ra ám tiễn, bàn tay đưa ra, chiếu lên trận máu tươi cuồn cuộn, lưu lại linh lực của bản thân. Sau đó ánh mắt của hắn trầm nóng, khẽ quát một tiếng: “Còn không làm việc?!”

Gặp Quý nghe tiếng, ánh lửa đại thịnh, mỗi một lá liễu đều bị linh khí huyết hồng lôi cuốn, giống như đao nhọn trên dây leo, cả đoạn dây liễu bỗng dài ra, Mặc Nhiên nhắm mắt lại, trong đầu là bộ dáng của Sở Văn Ninh mấy lần xuất sát chiêu, lúc mở mắt, ánh mắt chiếu đến sắc mặt dử tợn của vô số yêu ma quý quái.

Hắn cầm Gặp Quý lẳng không đánh một kích, hoả tinh bạo liệt, vẩy ra bốn phía.

Mặc Nhiên nâng tay lên, vạt áo phần phật.

Trong nháy mắt đó, thân ảnh của hắn tựa hồ trùng điệp với thân ảnh của Sở Văn Ninh trong đầu, động tác của hai người gần như dán vào, giống như đúc.

“Phong.”

Bẻ gãy nghiền nát! Mây gấp trời thấp!

Hai người sau lưng Mặc Nhiên, thấy một trận tinh hồng to lớn giống như địa ngục hồng liên sáng rực phóng xuất, gió mạnh qua đất, giống như ngàn vạn phiến đao vô ảnh, Gặp Quỷ trong tay Mặc Nhiên múa thành hư ảnh, những nơi đi qua cát bay đá chạy, vô số hung linh bị khí lưu nứt bờ càn quét hút vào, nháy mắt bị cắt thành mảnh thịt!!

“Phong” Thiên Vấn quần sát của Sở Văn Ninh

Không ngờ Mặc Nhiên học được chín phần tương tự...

Cuồng phong dần dần dừng, quanh mình hoàn toàn mờ mịt, hài cốt không còn, không chừa mảnh giáp.

Quay đầu lại, Tiết Mông và Sư Muội đều kinh ngạc, Mặc Nhiên không kịp cao hứng, chỉ cảm thấy mình ngày thường học được còn thiếu nhiều lắm, nếu có thể lập tức hồi phục tu vi năm đó, Quỷ giới nhỏ bé này, nào khiến cho bọn hãn trướng chọi đá như vậy.

“Nhìn bên kia!”

Bỗng nơi xa có người hô một tiếng.

Đám người cùng nhau ngẩng đầu, thấy mấy phương trên bầu trời, đều có y phục khác biệt, mấy trận ngự kiếm linh khí không đồng nhất đánh tới.

Thiên liệt Vô Gian Địa Ngục rốt cục kinh động đến tất cả môn phái của Thượng Tu Giới, theo từng ánh sáng của chuôi kiếm hạ xuống đất, hoặc là đám người của Lâm Linh Tự linh tú thanh lệ, hoặc là đại sư của Vô Bi Tự trang nghiêm... Phàm mỗi loại này, đáp ứng không xuể.

Người của thập đại môn phái, rốt cục đến đông đủ.

Cường đại hơn hung linh đang không ngừng xuất thế, hoàng triều không ngừng không nghỉ, nhưng tu sĩ đột nhiên tăng nhiều, tràng diện dần dần không còn yếu thế.

Ngay tại lúc đó, linh lực của Mai Hàm Tuyết và Sở Văn Ninh giao thế rất cục hoàn thành, kết giới bốn phương tám hướng, từ màu vàng biến thành màu lam.

Biên giới giao cho Mai Hàm Tuyết trấn thủ, Sở Văn Ninh cười gió mà đi, phiêu nhiên lướt đến giữa kịch chiến.

Y ngửa đầu nhìn vết nứt thiên khung đã hoàn toàn mở ra, đằng sau ầm ầm có một loại lực lượng to lớn nào đó.

Sở Văn Ninh gần như có thể cảm thấy loại lực lượng điên cuồng kia, giống như uống no hàng ngàn hàng vạn huyết tương, ăn hàng vạn óc sinh linh...

Nếu không phong kết giới, chỉ sợ tà linh lớn mạnh trấn áp trong Vô Gian Địa Ngục muốn thoát khỏi kiềm chế, đi vào nhân gian!

Sở Văn Ninh nhìn không được suy nghĩ, chẳng lẽ kẻ sau màn kia, tốn sức ngàn cay vạn khổ, là muốn thả cự linh nào đó trong Luyện Ngục đến hồng trần?

Nhưng hẳn có mưu đồ gì đây?

“Sư tôn!”

Sư Muội lo lắng gọi y.

Sở Văn Ninh nghe thấy tiếng gọi, nghiêng mặt qua.

Cảnh tượng trước mặt lại trùng điệp.

“Sư tôn!”

Khi đó Sư Muội cũng gọi y như vậy.

Sở Văn Ninh nghe được âm thanh, nghiêng mặt qua.

Trong đất tuyết Sư Muội thở dốc, vết máu đầy người, ánh mắt lại rất kiên định: “Sư tôn muốn tu bổ thiên liệt?”

“Ừ.”

“Nhưng đây... đây không phải Thiên Ngân bình thường, đây là vết nứt của Vô Gian Địa Ngục, một mình sư tôn có thể cản lại sao?”

“...”

“Ta đến giúp sư tôn chút sức lực. Ít nhất ta cũng từng ở chốn đào nguyên đã tập qua thuật ngự thủ, sẽ không kéo chân sau sư tôn...”

Cuộc nói chuyện quyết định sinh tử trải qua nhiều năm trước của hai người phảng phất ở bên tai.

Mặc Nhiên hời hững khiếp vía, da đầu tê rân, bỗng kéo Sư Muội đến sau lưng, bỗng kín đáo đưa cho Tiết Mông, lớn tiếng nói: “Tiết Tử Minh người xem tròng huynh ấy! Tròng huynh ấy cho tốt!”

Tiết Mông mở to hai mắt: “Chó chết nhà người muốn đi đâu?”

“Ta...”

Gió lớn nổi lên, khắp nơi tanh ngọt.

Trên bầu trời không có tuyết rơi, tất cả cuối cùng không giống kiếp trước.

Ánh mắt Mặc Nhiên dừng lại trên người Sư Muội mờ mịt luống cuống, trong lòng một trận chua xót một trận trấn an.

Kết giới này, chỉ dựa vào lực lượng một mình Sở Văn Ninh tuyệt đối không khả năng tu bổ.

Nhưng trừ mấy đồ đệ bọn họ, không người biết rõ linh khí tâm pháp của Sở Văn Ninh, có thể phối hợp với y đến thiên y vô phòng, cho nên kiếp này, nhất định phải có đi một người đi.

Gió bắc nổi giận, vạn dặm tiêu sát.

Mặc Nhiên chột quyết tâm liều mạng, kéo Sư Muội qua, lần đầu tiên trực tiếp ôm y vào trong lòng, dừng lại giây lát, lại đột nhiên đẩy ra.

Sư Muội.

Lần này người chết, sợ là ta.

“Ta đi giúp sư tôn phong ấn kết giới.” Giọng của Mặc Nhiên vang lên, trong giọng nói không dung trí không quyết tuyệt. Mắt hẩn nhắm lại, rồi sâu sắc nhìn Sư Muội một chút.

Đột nhiên, hẩn không muốn quan tâm người khác thấy thế nào, không quan tâm Tiết Mông ở bên cạnh, không quan tâm sẽ bị cự tuyệt, hẩn đã đợi hai đời, yêu hai đời, hiện tại hẩn đi, có lẽ không thể trở về. Hẩn đứng trong gió lớn, muốn cùng người thương nói vài lời cuối cùng.

“Sư Muội, kỳ thật ta...”

Thế nhưng phút cuối cùng, lúc mở miệng, lệ quỷ ác thú kêu gào che giấu âm thanh của hẩn.

Loại dung nham cuồn cuộn xúc động bỗng nhiên lạnh dần, đến cuối cùng dừng lại.

“A Nhiên, đệ muốn nói cái gì?”

Trước mắt Mặc Nhiên bỗng lướt qua ảnh ngược kiếp trước, sau rèm cửa nửa cuốn, là gương mặt ôn nhu mỉm cười của Sư Muội.

Thật là tàn nhẫn.

Hẩn nhớ cả đời, từ sinh đến tử, bích lạc hoàng tuyền.

Hốc mắt của Mặc Nhiên hơi có chút đỏ, nhưng lại cười.

“Không có gì, lời hay không nói hai lần.”

Sư Muội: “Đệ...”

“Ta đi giúp sư tôn một tay, sau khi trở về... Nếu vẫn muốn nói cho huynh.”
Lúm đồng tiền của hắn thật sâu, ánh mắt lưu luyến, “Ta sẽ nói cho huynh biết...”

Nói xong, quay người hướng phía Sở Văn Ninh lao đi.

Sư Muội sẽ không chết.

Chỉ ít sẽ không chết trước mặt hắn.

Mặc Nhiên chợt thấy trời cao đất rộng, thân ảnh bạch y tung bay trước mắt, chính là điểm cuối cùng của một kiếp trọng sinh này.

Sư tôn của hắn, xưa nay ý chí thiên hạ.

Khi Sư Muội chết, vì hoàn thành tu bổ, vì quét sạch những yêu ma quỷ quái hoành hành, Sở Văn Ninh lựa chọn nhẫn tâm rời đi.

Lần này người cùng tu bổ kết giới đối lại là mình. Sở Văn Ninh xem thường mình, chán ghét mình như thế, Bắc Đẩu Tiên Tôn càng không cần, tới thành toàn một tiểu nhân vật không quan trọng sống chết.

“Sư tôn.”

Hắn đứng trước mặt y. Gặp Quỷ trong tay phát sáng.

“Giới này khó bổ, ta tới giúp người.”

Tình hình nguy hiểm, Sở Văn Ninh nhìn hắn một cái, từ chối cho ý kiến, chính là ngầm thừa nhận.

Y phi thân vọt lên thiên khung, đứng trên mái hiên Trần phủ, Mặc Nhiên đi theo nhảy lên.

Sở Văn Ninh nói: “Kết trận, quan chiếu.”

Mặc Nhiên theo ý của y, cùng y đồng thời đưa tay, hai người một trái một phải, ngón tay ngưng chú ấn kết giới quan chiếu, chậm rãi nâng lên.

“Khai trận!”

Linh lực của hai người theo một tiếng quát khê này bỗng mãnh liệt ra khỏi cơ thể, bọn họ phân biệt đứng đầu trận tuyến, lấy tu vi cuộn cuộn ngưng tụ thành một đạo kết giới màu vàng đỏ không ngừng mở rộng.

Kết giới kia chạm đến hung linh vừa mới tuôn ra, hung linh như bị liệt hỏa thiêu đốt, kêu thảm lui về trong mắt Quỷ giới, kết giới kia càng ngày càng rõ ràng, quang trận càng ngày càng chói mắt, dưới chân Sở Văn Ninh và

Mặc Nhiên dâng lên hai tòa linh chú ngưng tụ thành bàn long đài cao, nâng hai người lên thiên khung.

Quý nhân bị quang trận kim hồng bức bách chậm rãi khép lại, lại như không cam lòng, oán linh bên trong càng nặng.

Cứ khép lại một tắc, sát khí mãnh liệt càng nồng đậm, lúc kết giới của hai người cách vết nứt vài dặm, yêu phong tà khí trong đó gần như thực hóa.

Thân thể sau khi sống lại của Mặc Nhiên dần cảm thấy vai nặng trĩu, ngực như bị thiên quân cự thạch đè ép, thở dốc không nổi.

Mà bên kia, linh lực của Sở Văn Ninh lại bình ổn cường hãn, liên tục không ngừng chuyển vận.

Một tắc, lại một tắc.

Giữa thiên địa tà phong tụ tập một chỗ, hóa thành lưỡi dao đao nhọn, lăng trì mỗi một tắc da thịt của hắn.

“Sư tôn...”

Ý thức dần dần mơ hồ, hắn giống như thấy được tràng cảnh năm đó.

Sư Muội và Sở Văn Ninh cùng nhau tu trận, hai giới âm dương sẽ đóng trong giây lát, những lệ quý không cách nào hoàn dương thấy Sư Muội lực lượng yếu kém, toàn bộ chuyển sang một chỗ, hướng phía Sư Muội đánh giết.

“A!”

Chỉ trong nháy mắt, dốc hết toàn lực đâm xuyên Sư Muội đang duy trì cân bằng kết giới!

Tái diễn, gần như không có gì thay đổi.

Chỉ là lần này, người vạn quỷ tru tâm, đối lại là Mặc Nhiên.

Nơi thiên liệt, tà sát xuyên phá mây, trong nháy mắt đâm vào ngực Mặc Nhiên, Mặc Nhiên chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh tinh hồng, lấy lại tinh thần, hiểu ra ngực mình đang phun máu nóng.

Hắn trong khí lưu khó chịu, khó khăn nghiêng mặt qua, thấy Sở Văn Ninh y quan như tuyết, vẻ mặt lạnh lẽo, nửa phần dư quang đều chưa từng chia cho mình.

Trong ngực chợt tuôn ra vô số oán hận.

Cuối cùng là hận sâu.

Hắn từ trên bàn long đài cao rơi xuống, khoe môi chảy máu, ngực đỏ liệt diễm.

Rơi xuống thật ra rất nhanh, nhưng đột nhiên cảm thấy dài đằng đặc, giống như người chết chìm dần dần chìm vào đáy biển, không nghe thấy âm thanh của nhân gian.

Sở Văn Ninh, không đưa tay tương hỗ.

Không hề cản lại.

Thậm chí, không hề phân tâm nhìn hắn chút nào.

Lúc hắn rơi xuống, linh lực màu đỏ đột nhiên thiếu hụt, Sở Văn Ninh giống như kiếp trước, lựa chọn dùng hết toàn bộ pháp thuật, bù đắp kết giới Mặc Nhiên chưa làm xong, dùng sức của một người—

Ầm vang phong hợp!

Nhưng tà ma lưu ở nhân gian mất âm khí Quỷ giới bổ dưỡng, bản năng cảm thấy nôn nóng, càng thêm cuồng bạo, giận lên các tu sĩ, tiêu diệt thân thể huyết nhục trong nháy mắt, quân lính của bao nhiêu môn phái giây lát tan rã.

Sở Văn Ninh từ không trung bay xuống. Lúc Mặc Nhiên rơi xuống, quang trận kết tụ dưới đáy bàn long bảo vệ hắn, rơi trên mặt đất tuyệt không thít nát xương tan.

Nhưng toàn bộ lồng ngực đều bị tà sát xuyên thấu, máu chảy đầy đất, không khác biệt với Sư Muội năm đó.

Sở Văn Ninh một kích đánh hung linh vọt tới, trở tay hạ xuống một đạo kết giới, bảo hộ Mặc Nhiên trong đó.

“Sư tôn...”

Người đứng phía sau thì thào rất nhỏ.

“Người phải đi sao...”

Mặc Nhiên ho ra máu, mặt lại nở nụ cười.

“Người lại muốn đi sao?”

Ngoài kết giới chảy xuôi kim sắc huy hoàng, thân ảnh người kia vẫn đưa lưng về phía hắn, Mặc Nhiên mở to miệng, trong cổ lại tuôn ra một miệng tanh ngọt.

“Sở Văn Ninh, đầu người làm bằng gỗ sao? Người không biết đau lòng, không có tư tâm, đúng không...”

“Sở Văn Ninh...”

“Sở Văn Ninh...”

Hắn cảm thấy trước mắt càng ngày càng mờ hồ, một phen kịch chiến đã khiến toàn thân hắn đều bị tổn thương, không biết trán bị rách chỗ nào, huyết thủy chảy xuống, chảy tới hốc mắt, theo hắn ngửa mặt lên trời tùy ý cười, gần như điên cuồng cười to, huyết lệ cuồn cuộn chảy xuống.

Hắn nức nở nói: “Sở Văn Ninh, người quay đầu đi! Người nhìn ta một cái... Người vẫn muốn đi sao...”

Người quay lại nhìn ta một chút.

Ta sẽ phải chết.

Sư Muội năm đó, người ít nhất, còn nhìn huynh ấy một lần cuối cùng.

Người...

Có phải thật sự...

Không thích ta một chút nào? Một chút cũng không muốn nhìn ta?

Nếu không vì sao người đến một lần cuối cùng cũng không nhìn ta, vì sao người, không chịu quay đầu.

“Sư tôn...”

Huyết lệ đầy vành mắt.

Trong ấn tượng cuối cùng, bên ngoài kết giới kim sắc, người kia bạch y lẻ loi, bóng lưng đơn độc đi xa.

Y đi trần tà.

Hoá ra, trong lòng y, trên đời này cho dù là bất kì kẻ nào... Cũng đều quan trọng hơn Mặc Vi Vũ.

[Husky] Chương 97: Bốn toạ...

“Mặc Nhiên, Mặc Nhiên.”

Tựa hồ có người đang gọi hắn.

Hắn mơ hồ mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn hình bóng trắng như tuyết trước mắt, hắn mơ hồ cảm thấy người này rất giống Sở Văn Ninh, nhưng lại không tin nổi, chỉ cảm thấy đôi tay người nọ áp chéo lên ngực hắn, không ngừng chuyển linh lực vào vết thương chảy đầy máu tươi của hắn.

Thật ấm...

Là ai?

Hắn cố gắng chớp con mắt, muốn nhìn rõ thân ảnh quá mức mơ hồ kia.

“Mặc Nhiên...”

“Sư, sư tôn?”

Hắn nuốt máu tụ trong cổ xuống, thì thào hỏi.

Có bọt nước ấm áp nhỏ lên mặt hắn, dần dần, hắn nhìn rõ, người trước mắt có đôi mắt phượng như hoa hạnh Giang Nam, sắc mặt tái nhợt, còn có vết máu. Mặc Nhiên cứng đờ nhìn y, trên mặt Sở Văn Ninh chưa từng thấy có biểu tình như vậy.

Sư tôn hắn luôn lãnh đạm, nhưng người trước mắt, đang khóc.

Mặc Nhiên vươn tay, muốn chạm tới, muốn biết đây có phải sự thật không, hay là ảo giác mà người sắp chết thấy. Nhưng mà đầu ngón tay cách khuôn mặt người nọ mấy tấc, đã ngừng lại.

Đôi khi hận một người, là một thói quen. Nếu bất chợt không còn hận y nữa, sẽ trở nên rất mờ mịt.

Hắn không dám chạm vào.

Sợ là thật.

Cũng sợ là giả.

Hắn nhìn thấy phía sau Sở Văn Ninh là núi thây biến máu, không biết ác chiến đã dứt khỏi Trấn Thái Diệp, hay là hắn đã vào trong địa ngục Tu La. Hắn biết mình làm nhiều chuyện ác, chết chưa hết tội, sau khi mệnh tàn sẽ đọa vào Vô Gian, muôn đời không được siêu sinh.

Nhưng Sở Văn Ninh...

Y là một người tốt.

Sao có thể tới bồi mình, vĩnh viễn bị nhốt trong A Tỳ.

“Còn một chút cuối cùng.” Giọng Sở Văn Ninh như truyền tới từ biển sâu, mông lung như vậy, “Người không được ngủ, nếu không...”

Hắn nhìn thấy khóe miệng Sở Văn Ninh có máu rỉ ra.

Ánh sáng kim sắc càng ngày càng chói, đột nhiên người trước mắt bị bao vây trong luồng sáng mông lung ấy, thế mà biến thành dáng vẻ trẻ con.

“Nếu không, dưới tòa Ngọc Hành ta, sẽ không có đồ đệ như ngươi.”

“Hạ sư đệ!”

Tận mắt nhìn thấy Sở Văn Ninh biến thành Hạ Tư Nghịch, Mặc Nhiên dưới hoảng sợ, miệng vết thương chợt đau nhức, không kịp nghĩ nhiều, đã hôn mê lần nữa.

“Mặc Nhiên.”

Giọng nói kia ôn nhu mà gần như thở dài, không biết có phải là ảo ảnh kiếp trước, nỉ non bên tai hắn.

“Thực xin lỗi, là sư phụ sai...”

Lại là những lời này! Lại là những lời này!

Sở Văn Ninh, ta không cần ngươi nhận ta, ta muốn ngươi——

Làm sao?

Bỗng nhiên ngừng lại, thế nhưng cũng không biết mình đang muốn nghĩ gì.

Không cần y nhận sai, thì muốn y làm gì?

Bỗng nhiên mở to mắt, kịch liệt thở dốc. Trọng sam Mặc Nhiên mướt mồ hôi, đưa mắt nhìn lại, thấy một căn phòng sạch sẽ, không trang trí gì quá nhiều.

Hắn đã nằm trong phòng ngủ ở Tử Sinh Đỉnh.

Hắn vẫn còn sống...

Không tin nổi mà nhìn quanh bốn phía, nâng cánh tay đã lạnh ngắt lên, sờ sờ nơi bị thương trên ngực. Nơi đó quần băng dày cộp, màu máu xuyên qua lớp băng thấm ra, chạm vào có hơi đau, nhưng dưới lớp băng, trái tim kia vẫn nảy lên thành thạch, hữu lực như vậy, kích động mừng như điên khi sống sót qua kiếp nạn.

Hắn còn sống.

Hắn còn sống!!

Dòng máu trẻ tuổi chảy điên cuồng trong thân thể, làm cho hắn có hơi choáng váng, đầu ngón tay run rẩy.

Đột nhiên nghe thấy tiếng rèm cửa bị xốc lên, Mặc Nhiên ngồi trên giường đột nhiên ngẩng đầu, đối diện với mỹ nhân vừa vén rèm tiến vào, hoặc là bên ngoài có hơi lạnh, y khoác một lớp áo lông cừu màu trắng, mái tóc đen nhánh xõa xuống, hơi nâng ánh mắt sáng ngời ôn nhu, đôi mắt có nhiễm ba phần hồng nhạt, nổi bật hơn hẳn màu da trắng nhợt.

Sư Muội không đoán được Mặc Nhiên đã tỉnh, hơi kinh ngạc, sau đó mới hỏi: “A Nhiên? Đệ, đệ...”

“Sư Muội! Sư Muội!”

Mặc Nhiên gọi y mấy lần, đôi mắt sáng ngời, ánh đèn tỏa ánh sáng kỳ diệu, hắn nhảy xuống giường, cũng mặc kệ vết thương đau đớn, nhe răng trợn mắt giật giật khoe miệng, nhào tới ôm chặt lấy Sư Minh Tịnh vào lòng, vô cùng vui mừng mà nói liên thanh.

“Thật tốt quá! Huynh không chết! Ta cũng không chết! Qua rồi, qua cả rồi!”

Trận thiên liệt này là đại nạn trong kiếp trước của hắn, yêu ma quỷ quái từ trên trời giáng xuống, mang theo Sư Muội đi, cũng đẩy Mặc Nhiên vào vực sâu của tội ác.

Sau khi hắn trọng sinh lo sợ nhất là trận đại loạn này, nhờ đâu giẫm vào vết xe đổ, cuối cùng lại lẻ loi cô cút một mình lần nữa, dẫm lên xương trắng lờm chớm của người thân, một mình tới Vu Sơn Điện trống rỗng.

Nhưng mà trời xanh chưa từng bạc hắn, khi hắn đứng ra, cam nguyện chịu chết vì Sư Muội, hết thấy đều thay đổi.

Hắn sẽ không cô đơn một mình, sẽ không bị chúng bạn xa lánh, sẽ không bị buộc một mình đi trong đêm tối, trở thành cô khách thiên nhai nữa, từ nay về sau, tội ác bị xóa bỏ——

Hắn chân chính thoát khỏi ác mộng kiếp trước, hắn chân chính trọng sinh. Mặc Nhiên ôm Sư Muội, ôm hồi lâu mới buông ra, trong mắt nổ đầy pháo hoa, sáng ngời như vậy, như hai dải ngân hà sáng lập lòe.

Sư Muội vẫn ngơ ngác đứng yên, cho tới tận khi Mặc Nhiên giữ lấy bờ vai của y, rũ mắt cười nhìn y, nhìn thật lâu, y mới dần dần khôi phục lại tinh thần, trán khẽ nghiêng, chủ động dựa vào cằm Mặc Nhiên.

“A Nhiên.”

“Ừm ừm.”

Khi Sư Muội lại nâng mặt lên, mang theo ý cười nhàn nhạt, hốc mắt lại có hơi ướt.

“Đệ còn sống là may rồi.”

Mặc Nhiên cười xoa đầu y, giữ lấy tay y, nói: “Đồ ngốc, ta sao có thể có chuyện gì chứ? Ta...”

Đang định nói thêm, bỗng bên ngoài lại có người xốc màn lên, tiến vào.

“Tiết Mông?”

“...” Tiết Mông quả thực lòng dạ hẹp hòi, có lẽ bị cướp mất cơ hội nổi bật khi trừ tà đuổi yêu ở trấn Thái Diệp, sắc mặt không khỏi đen xì, môi cũng mím chặt. Thấy Mặc Nhiên tỉnh, cũng chỉ tạm dừng giây lát, sau đó quay đầu nói với Sư Muội, “Hắn tỉnh bao giờ?”

Sư Muội do dự một lát mới mở miệng, trong giọng cũng có hơi phiền lòng:

“Lúc này.”

“... Ừ.” Tiết Mông lên tiếng, vẫn chẳng buồn nhìn Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên thầm nghĩ tên nhóc này đúng chỉ là tên nhóc, bị cướp sự nổi bật cũng như bị cướp kẹo, nửa ngày cũng không có nổi sắc mặt đẹp.

Có điều tâm tình hắn rất tốt, cũng không muốn so đo với Tiết Mông, mà cười nói: “Có vẻ ta hôn mê đã lâu, ai đưa ta về thế?”

“Còn có thể là ai nữa?” Tiết Mông phất tay khoanh tay lại, sắc mặt cực kỳ kém, “Còn không phải sư tôn?”

“À.”

Nghe vậy thật ra Mặc Nhiên lại sửng sốt, chút ký ức khi hôn mê vụn vụn từng đoạn không rõ ràng hiện lên, chẳng qua lúc tỉnh lại chợt kinh hãi, khi đó thấy cũng không biết cái nào là giả cái nào là thật.

Hắn trầm tư nói: “Sư tôn... Hạ sư đệ...”

Nghe hắn nói vậy, thân mình Tiết Mông run lên rất nhỏ khó phát hiện, sau đó cứng đờ nói: “Người thấy rồi?”

“Gì cơ?”

“Sư tôn chính là Hạ sư đệ.”

Mặc Nhiên vốn chỉ suy đoán, giờ chợt nghe, không khỏi biến sắc: “Cái gì!!”

Tiết Mông đột nhiên quay đầu, biểu tình như là cổ quái, như là cố hết sức nhìn lại gì đó: “Làm sao? Ta tưởng người biết rồi.”

Mặc Nhiên hoảng sợ kêu lên: “Sao ta biết được! Khi đó ta hôn mê... Mơ hồ thấy hình như bóng dáng hai người nọ chồng lên nhau... Ta...”

Nhớ tới Hạ sư đệ năm đó bầu bạn với mình ở chốn Đào Nguyên, hai người cùng chung giường, lại nhớ tới lúc mình ở đảo Lâm Linh khó kìm lòng, khi dây dưa với Sở Văn Ninh làm rơi phát khẩu màu vàng từ vạt áo y ra.

Khăn tay hải đường.

Xiêm y thay đổi độ lớn theo thân hình.

Hũ canh Hạ Tư Nghịch ôm trong tay.

Y ngựa đầu gọi hắn là sư huynh, mà hắn xoa đầu y, cười nói sau này chúng ta chính là huynh đệ, sư huynh thương người.

Từng chuyện lại từng chuyện đều như khói nhẹ tự lại trước mắt, trong chốc lát là gương mặt quá mức lạnh đạm của Sở Văn Ninh, trong chốc lát lại là dáng vẻ Hạ Tư Nghịch mím môi không nói.

Hắn từng đùa cợt nói trước mặt Hạ Tư Nghịch rằng Sở Văn Ninh không tốt, không thích y.

Hắn cũng từng kiên nhẫn giúp Hạ Tư Nghịch buộc tóc.

Tóc mềm mại như vậy, luồn trong kẽ tay như mực.

Cẩn thận nghĩ lại, quả thực giống nhau tới thế...

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy đầu muốn vỡ, vòng vo mấy vòng, lẩm bẩm nói: “Sư tôn là Hạ sư đệ... Sư tôn là Hạ sư đệ... Sư tôn là...”

Hắn đột nhiên dừng lại, gần như phát điên.

“Đùa cái gì thế! Sư tôn sao có thể là Hạ sư đệ chứ!!”

“A Nhiên...”

Mặc Nhiên dờ khóc dờ cười nói: “Đệ ấy, bọn họ tuy rằng có rất nhiều điểm giống nhau, nhưng mà... Nhưng mà tóm lại là không giống nhau. Hạ sư đệ là người tốt như vậy, sao có thể——“

“Người có ý gì.”

Tiết Mông chột cắt ngang câu nói của Mặc Nhiên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt đối phương.

“Hạ sư đệ là người tốt như vậy? Thế nào, người tốt như vậy thì không thể là sư tôn à?”

Mặc Nhiên nói: “Ta đương nhiên không phải bảo sư tôn không tốt. Chỉ là Hạ sư đệ xưa nay đối xử với ta chân thành, ta cũng coi đệ ấy như đệ đệ ruột, người đột nhiên bảo với ta đệ ấy là sư tôn, người bảo ta chấp nhận thế nào được...”

Tiết Mông cả giận nói: “Hạ sư đệ chân thành, sư tôn thì giả dối?”

Nghe thấy mùi gió bão trong giọng cậu, Sư Muội vội vàng kéo lại ống tay áo cậu.

“Thiếu chủ, cậu nhớ lại những gì tôn chủ đã nói đã! A Nhiên đệ ấy vừa mới tỉnh, còn...”

Tiết Mông bỗng gạt văng tay Sư Muội đi, tròng mắt nâu vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt Mặc Nhiên, gân xanh trên cổ thậm chí vì tức giận mà nổi lên, tựa như rắn phun nọc, lúc nào cũng có thể cắn chết con mồi, phun ra kịch độc.

“Mặc Vi Vũ, hôm nay ngươi nhất định phải nói với ta rõ ràng, vì sao sư tôn không thể là Hạ Tư Nghịch? Vì sao người không xứng với hai chữ chân thành, hả? Người nói cho ta, sao người ở trong lòng người lại giả dối?!”

Mặc Nhiên bị cậu ép hỏi làm cho không khỏi thấy phiền, dáng vẻ Tiết Mông giận trời oán người, không phải lần đầu tiên hắn thấy, kiếp trước khi hắn là Đạp Tiên Đế Quân, mỗi lần gặp lại Tiết Mông, đều là mỗi lần tính tình như bị sặc thuốc thế này.

Không khỏi có chút bực mình, nhíu mi lại: “Chuyện của ta với y, người quản nhiều thế làm gì.”

“Chuyện của người với người?” Tiết Mông nói, “Trong lòng người có người ư?”

Mặc Nhiên giận quá hoá cười: “Người có bệnh à Tiết Tử Minh, rảnh quá tới đây phát điên làm cái gì. Đi thôi Sư Muội, chúng ta tới Đan Tâm Điện tìm bá phụ với sư tôn hỏi cho rõ.” Nói xong kéo Sư Muội đi, lướt qua Tiết Mông, muốn ra ngoài.

Tiết Mông đứng yên một lát, tựa hồ cố hết sức nhịn gì đó, nhưng phút cuối cùng Mặc Nhiên ra cửa, cậu vẫn không thể nhịn nổi, quay đầu lại gào lên: “Mặc Vi Vũ, trong lòng người có sư tôn người không?!”

“...”

Mặc Nhiên bị cậu gào lên không khỏi phiền lòng. Hắn dừng bước chân, ánh mắt vốn còn sáng ngời, dần dần trở nên tối lại.

Sư Muội siết chặt tay hắn, bất an mà thấp giọng nói: “Đừng để ý tới cậu ấy, tính khí cậu ấy mấy hôm nay không tốt. Chúng ta đi thôi.”

“... Ừ.”

Nhưng tay vừa mới chạm vào rèm, còn chưa xốc lên, thanh âm Tiết Mông lại vang lên lần nữa, trầm buồn, cứng đờ nóng rực, như ngọn lửa lao tới.

“Mặc Vi Vũ, người con mẹ nó, đúng là chẳng ra gì.”

“Soạt” một tiếng, rèm hạ xuống.

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, sau đó mở ra.

“A Nhiên...”

Sư Muội muốn giữ hắn lại, nhưng bị hắn nhẹ nhàng cản.

Hắn nghiêng mặt đi, xoay người, hai thanh niên chạc tuổi nhau, nhưng vóc dáng Mặc Nhiên đã cao hơn không ít, dáng vẻ người này hung ác nham hiểm lạnh như băng, thực sự khiến cho người khác sợ hãi.

Mặc Nhiên bỗng nhiên cười, nhưng mắt đen lại nặng nề, không chút ý cười.

Hắn nói: “Hay cho một câu chẳng ra gì.”

“Tiết Tử Minh, ngày thường ta chưa từng coi thường sư tôn, lúc xảy ra thiên liệt cũng chẳng khoanh tay đứng nhìn. Địa ngục Vô Gian nứt vỡ, sức

một mình của y không tu bổ được, ta tự xin tới giúp y, ta hỏi người, làm đồ đệ của y, ta đã làm sai cái gì chưa?”

“...”

“Thực lực của ta và y cách xa nhau, lúc cùng tu bổ kết giới không chống đỡ nổi, ngã từ trên Bàn Long trụ xuống, nhưng y ngay cả liếc cũng không liếc ta một cái, mặc kệ ta sống hay chết. Ta hỏi lại người, nếu là người thì tâm người có lạnh không?”

“Mặc Nhiên...”

Khúc mắc hai đời, nói tới phát đau, ngũ quan anh tuấn của Mặc Nhiên không khỏi lạnh lạnh vắn vẹo. Hắn gằn từng chữ một nói: “Ta tự thấy mình tận tình tận nghĩa, không then với y. Không biết người thì có mặt mũi gì đứng trước mặt ta, nói ta chẳng ra gì... Tiết Mông, người cho rằng ta chưa từng quan tâm tới y? Người sai rồi, ta đã từng quan tâm.”

“Nhưng mà người này làm từ đá.” Mặc Nhiên thấp giọng nói, mỗi từ đều như đao chém vào lòng, máu chảy đầm đìa, “Tiết Mông, người nghe rõ cho ta, ta mặc kệ hắn là đạo trưởng tốt, là tông sư lợi hại thế nào trong mắt thế nhân, là Văn Dạ Ngọc Hành Bắc Đẩu Tiên Tôn, chuyện này không quan trọng.”

“Quan trọng là, lúc thiên liệt, tính mạng ta khó giữ nổi. Xin y quay đầu lại, nhưng y cho dù là một cái liếc mắt, cũng không muốn cho ta.”

Rõ ràng là chuyện lạnh lẽo, lại phản nộ như vậy.

Nhưng mà hắn nói ra, thế mà có thể coi là bình tĩnh, chỉ có hốc mắt đỏ lên.

“Còn có, Tiết Mông, ta nói cho người nghe. Lúc ấy mặc kệ là ai ngã từ trên Bàn Long trụ xuống, cho dù không phải ta, là người, hay là Sư Muội. Y đều sẽ không cứu các người.”

Bởi vì ta đã tận mắt thấy.

Trong trời bão tuyết, y xoay người, để lại thi cốt đồ đệ mình lạnh ngắt.

“Không có gì quý giá bằng thanh danh Bắc Đẩu Tiên Tôn của y.” Mặc Nhiên cười lạnh nói, không biết có phải do ánh sáng hơi tối không, tia cười của hắn có chút thâm lương.

“Mạng lớn thì sống, mệnh bạc, thì chết.”

Một chữ cuối cùng còn chưa nói xong, hình ảnh trước mắt bỗng đảo lộn, một ngọn gió vụt đánh tới.

Trong phòng chật hẹp, tuy Mặc Nhiên cảm thấy, nhưng vì có Sư Muội đứng sau mình, giờ mà tránh sẽ làm người vô tội bị thương, nên đứng yên, cứng đờ chặn lại một đám này của cậu.

Tiết Mông như báo gấm nhào tới, đột nhiên tóm chặt lấy vạt áo Mặc Nhiên, chỉ nghe một tiếng “bộp” giòn vang, Tiết Mông đã hung hăng tát lên mặt hắn.

Mặc Nhiên vô duyên vô cớ bị đánh, cũng trong cơn giận dữ, trở tay siết chặt thanh niên ấy, cắn chặt răng: “Tiết Tử Minh! Người đang làm cái gì?!”

Tiết Mông không đáp, chỉ giận dữ gào lên: “Mặc Vi Vũ, cái đồ súc sinh nhà người!”

Cậu làm loạn không nói lý, cũng chẳng biết uống nhằm thuốc gì, căn bản không có thần trí để nói chuyện, liều chết đánh nhau với Mặc Nhiên trong phòng nhỏ vắng vẻ, như hai con thú bị nhốt, hận không thể xé nát cả da lông trên người đối phương, nhai sạch xương cốt nuốt sạch huyết nhục. Ánh nến lay lắt, chiếu bóng dáng cuồng nộ của hai người họ lên vách tường, như múa rối bóng ăn tươi nuốt sống, như hình vẽ ác quỷ.

Đột nhiên, Mặc Nhiên nghe thấy Tiết Mông nghẹn ngào một tiếng.

Không phải quá vang, hẳn còn cho rằng có lẽ mình nghe nhầm.

Nhưng vừa mới nghĩ xong, đã có giọt nước mắt rơi lên trên mu bàn tay hắn. Tiết Mông bỗng thả Mặc Nhiên ra, đột nhiên đẩy hắn ra sau, cứ như vậy ôm gối cuộn người lại, không nhìn nổi gào khóc lớn.

Gương mặt Mặc Nhiên vẫn còn sưng đỏ, lại bị cậu làm cho phát ngốc, thầm nghĩ mình cũng có hạ sát chiêu đâu, làm gì mà khiến cậu đau tới như vậy được, lại nói cũng là đường đệ ra tay đánh hắn trước mà, sao đột nhiên lại...

Chưa kịp nghĩ xong, đã nghe thấy Tiết Mông khóc không thành tiếng bị ai gào lên, khóc lớn.

“Sao người có thể nói người không cứu người! Sao người có thể nói người không cứu người!”

Nước mắt rơi xuống không ngừng, khó lòng ngừng lại.

Sư Muội bên cạnh thấy Tiết Mông khó có thể giấu nổi chuyện này, không khỏi thở dài, cuối cùng rủ mắt im lặng.

Tiết Mông nức nở nói: “Người nói như vậy, người ở dưới đất nghe được sẽ khổ sở biết bao...”

Những lời này tới quá đột ngột, Mặc Nhiên nhất thời không phản ứng lại, chỉ ngơ ngác hỏi: “Cái gì?”

Tiết Mông chỉ khóc rống, nọc độc của cậu chui vào cổ Mặc Nhiên, nhưng cũng tự làm cậu bị thương.

Cậu khóc tới thương tâm như vậy, nước nở thành vụn nhỏ, cậu không ngừng lau mặt, lau hai mắt của mình, ánh mắt khi thì hung ác, khi thì cực kỳ bi ai.

Cậu ngồi xõm trên đất không đứng dậy.

Vùi mặt vào trong khuỷu tay lâu thật lâu.

Mặc Nhiên dần dần cảm thấy cơn chết lặng truyền từ trong lòng ra, dần dần lạnh lẽo cả người.

Hắn cảm thấy môi mình động, nghe thấy mình đang hỏi.

“Tiết Mông, người nói cái gì...”

Tiết Mông khóc thật lâu, lại có lẽ không phải như vậy, chỉ là Mặc Nhiên cảm thấy mình chờ câu hỏi như sét đánh, chờ rất lâu.

“Sư tôn...” Tiết Mông cuối cùng cứng họng nói, “Người không còn nữa.”

Mặc Nhiên nhất thời không nói gì, cả người lạnh ngắt, chỉ mờ mịt nghe, tựa hồ không hiểu nổi ý của cậu.

Không còn nữa?

Cái gì không còn nữa?

Không còn nữa là đi đâu?

Ai không còn nữa... Ai không còn nữa!!

Ai không còn nữa!!!

Tiết Mông chậm rãi ngẩng đầu lên, đáy mắt như có hận, có trào phúng, có ghét cay ghét đắng sâu đậm.

“Người có biết khi đó vì sao người không quay đầu lại không?”

“...”

“Cha ta nói, tu bổ thiên liệt xong người đã suy kiệt linh lực, người cho rằng sát khí ở quỷ giới chỉ đánh lên một mình người? Kết giới quán chiếu là

song sinh! Người chịu bao nhiêu tổn thương, người cũng chịu như vậy! Chỉ là người chống đỡ được, cũng không nói với người ta.”

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu “ong” lên một tiếng.

Chẳng lẽ kiếp trước y không cứu Sư Muội, cũng là...

Mặc Nhiên không dám nghĩ tiếp, đầu ngón tay hơi hơi phát run.

“Không có khả năng... Y rõ ràng thân nhiên như vậy...”

“Người có bao giờ không thân nhiên trước mặt người khác chưa?” Tiết Mông nói, hốc mắt đỏ lên, nước mắt lại rơi, “Sau khi người hạ xuống, khí lực đã sớm suy kiệt, sau khi hạ một phù chú phòng ngự cho người, người rời xa người, không nhìn người, người cho là vì sao?”

Câu chữ Tiết Mông ngậm máu.

“Sư tôn biết rõ mình không gắng gượng được lâu. Linh khí người rất cao, một khi để lộ sơ hở sẽ thu hút rất nhiều ác quỷ tới... Mặc Nhiên, Mặc Nhiên... Người cho rằng người đi, là vì không cần người ư?”

Mặc Nhiên: “...”

“Người đi là vì không muốn liên lụy tới người đấy! Mặc Vi Vũ! Người sợ liên lụy tới người!”

“Sau khi Địa Ngục Vô Gian đóng lại thì đàn bạo tẩu, thập đại môn phái huyết chiến tới tận hoàng hôn, thương vong vô số, ai lo cho người? Cha ta cũng chỉ đưa theo Tham Lang trưởng lão bị thương về Tử Sinh Đỉnh, mới phát hiện không thấy người.” Tiết Mông thở dài một thoáng, nước mắt nói, “Mặc Vi Vũ, là người đưa người trở về... Là người sau khi dùng thuốc khôi phục dáng vẻ, sau đó kéo người, bò ra từ trong thân sơn biển máu, còn đem hết chút linh lực cuối cùng đều cho người...”

“Không có khả năng...”

“Là người đưa người về nhà, khi đó người còn chưa tỉnh, linh lực của người đã tổn hại hết, không thể dùng pháp thuật, cũng không thể truyền được âm, chỉ có thể công người, bò lên từng bậc từng bậc thang của Tử Sinh Đỉnh...”

“Không...”

“Hơn ba nghìn bậc thang... Một mình người... Một người hao hết linh lực...”

Mặc Nhiên nhắm mắt lại.

Hắn có thể nhìn thấy gờn gợn dưới ánh trăng sáng, Sở Văn Ninh còn sống công mình hơi thở thoi thóp trên lưng, chậm rãi bắt đầu bò lên bậc thang dài vô tận, cả người đầy máu bắn, bạch y loang lổ.

Người kia, từng cao không thể với tới, chẳng nhiễm bụi trần.

Bắc Đẩu Tiên Tôn, Văn Dạ Ngọc Hành.

Cổ Mặc Nhiên nghẹn ngào, giọng run rẩy: “Không có khả năng... Sao lại... Sao có thể...”

“Đúng vậy.” Tiết Mông nói tới đây, cũng ngẩn ra, hốc mắt đỏ bừng.

“Lúc ta nhìn thấy người, cảm thấy mình điên rồi, thấy ảo giác. Nên ta cũng nghĩ.” Cậu gần như than thở, “Sao lại... Làm được tới thế...”

“Không có khả năng...” Mặc Nhiên đột nhiên phát ra một tiếng nức nở, ôm lấy đầu mình, bất lực thì thào, “Không có khả năng đâu...”

“Máu trên bậc thang còn chưa khô, đó là đường người đưa người về nhà.”

Tiết Mông vì cực kỳ hận, mà tàn nhẫn tới cực điểm, “Người đi xem đi, Mặc Nhiên. Người đi xem đi.”

“Không có khả năng!!!”

Hoảng sợ cùng vô thức đột khiến Mặc Nhiên phát cuồng, hắn đột nhiên túm chặt lấy Tiết Mông, túm người từ trên đất dậy, đè lên tường, bộ mặt báo biển.

“Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Sao y lại cứu ta? Y chưa từng thích ta, trước nay đều khinh thường ta!”

“...”

Tiết Mông không nói gì, yên lặng trong chốc lát, bỗng cười sầm sẫm.

“Mặc Vi Vũ, không phải người khinh thường người.”

Trong ánh nến lay lắt, lông mi ướm át của Tiết Mông nâng lên, cực hận nhìn hắn.

“Là ta khinh thường người.”

Mặc Nhiên: “...”

“Ta khinh thường người, Toàn Cơ trưởng lão khinh thường người, Tham Lang trưởng lão khinh thường người... Người là cái thá gì.” Tiết Mông cơ hồ là nhốt những lời này lên mặt Mặc Nhiên, “Tiện chúng.”

“Người——!”

Tiết Mông đột nhiên cười, cậu ngửa đầu nhìn nóc nhà đen kịt: “Mặc Nhiên, Tử Sinh Đình này, nếu nói có người để mắt tới người, chính là người. Nhưng người lại báo đáp người như vậy.”

Cậu cười cười, bỗng nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống.

Lần này nhẹ giọng ghen ngào.

“Mặc Nhiên, Hạ sư đệ của người, sư tôn của ta, chết rồi.”

Mặc Nhiên thật sự bị nọc rắn độc nhất trên đời cắn trúng, hắn bị bỏng, như hoảng sợ đột nhiên buông tay ra, lui lại hai bước, như lần đầu tiên nghe hiểu được câu này.

Cả người hắn run lên.

Tiết Mông bỗng nhiên gọi hắn: “Ca.”

Mặc Nhiên lui lại, nhưng lưng đụng vào bức tường lạnh băng, quả nhiên không còn đường trốn thoát.

Tiết Mông cuối cùng không khóc nữa.

Chỉ là ngữ điệu, bình tĩnh không gợn sóng như đã chết.

“Ca, chúng ta không còn sư tôn nữa rồi.”

[Husky] Chương 98: Sư tôn, xin người, để ý ta đi

Tử Sinh Đỉnh có một ngọn núi, tên khá nực cười, gọi là “A A A”.

Về ngọn nguồn của cái tên này, trong môn phái có rất nhiều câu chuyện, câu chuyện tầm thường nhất, kể rằng bởi vì ngọn núi này hiểm trở, thường có người vô ý ngã xuống, nên gọi là “A A A”.

Nhưng Mặc Nhiên biết rằng không phải.

Ngọn núi này cao ngút ngàn, đồ sộ nguy nga, đỉnh núi quanh năm đọng tuyết, cực kỳ giá rét. Tử Sinh Đỉnh nếu có ai chết, quan tài đều sẽ đặt ở đây, chờ ngày phát tang.

Mặc Nhiên đời trước chỉ ghé tới đây một lần.

Một lần kia, cũng không khác tình hình bây giờ là bao. Cũng là sau khi Địa Ngục Vô Gian nứt vỡ, sau một hồi huyết chiến cướp đi vô số tánh mạng, Sư Muội mất trong trận chiến ấy. Hắn không muốn chấp nhận hiện thực này, nên quỳ bên quan tài Sư Muội, nhìn gương mặt người nọ trong quan tài bằng như còn sống, quỳ suốt nhiều ngày...

“Vốn gọi là A A A, vì một năm kia, cha con mất.” Kiếp trước, Tiết Chính Ung bồi bên cạnh hắn, trong Sương Thiên Điện giá rét, nói với hắn như vậy.

“Ta cũng chỉ có một vị huynh trưởng, Tử Sinh Đỉnh là hai chúng ta chung tay sáng lập, nhưng mà cha con... Ông ấy giống như con vậy, là người rất tùy hứng. Không hưởng phúc được bao lâu, có lẽ đã chán, trong một lần giao phong với tà ám bị thất thủ, liền đi.”

Sương Thiên Điện quá lạnh, Tiết Chính Ung mang theo một vò rượu trắng, buồn rầu tự uống, lại đưa túi rượu da dê cho Mặc Nhiên.

“Cho con uống chút đây, nhưng con đừng nói với bá mẫu.”

Mặc Nhiên không nhận, cũng không động.

Tiết Chính Ung thở dài: “Ngọn núi này, gọi là A A A, vì trong đoạn thời gian đó, ta cũng khó chịu cực kỳ, tim như bị móc ra, suốt ngày ở trên núi thủ cha con, nghĩ tới chỗ thương tâm, không nhịn được khóc lớn. Ta khóc khó nghe, luôn gào A A A, nên có cái tên này.”

Ông liếc xem Mặc Nhiên, vỗ vỗ vai đối phương.

“Bá phụ không đọc nhiều sách, nhưng cũng biết nhân sinh như sương mai, nháy mắt đã không còn bóng dáng. Con coi như Minh Tịnh đi trước một bước, kiếp sau lại làm huynh đệ.”

Mặc Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại.

Tiết Chính Ung nói: “Nén bi thương thuận biến gì đó chỉ là nói suông, con khổ sở, muốn khóc thì khóc đi. Nếu không muốn đi, thì cứ ở đây bồi nó thêm. Nhưng cơm phải ăn, phải uống nước. Lát nữa tới Mạnh Bà Đường ăn vài thứ rồi quay về. Sau đó con muốn quỳ, ta cũng không cản con.”

Sương Thiên Điện giá rét không tiếng động, phòng lớn lạnh tới như vậy, lựa trắng nhẹ bay phấp phới, như ngón tay ôn nhu vuốt qua vầng trán.

Mặc Nhiên chậm rãi mở mắt ra.

Vẫn là quan tài bằng trong trí nhớ, tuyết Côn Luân phủ kín, thân quan tài trong suốt, quanh quẩn hơi lạnh xung quanh.

Chỉ là người nằm bên trong, đổi thành Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên không nói gì cũng chẳng nghĩ gì, trong trận Thiên Liệt này, người chết biến thành Sở Văn Ninh.

Hắn đột nhiên không kịp đề phòng, thậm chí không kịp phản ứng lại.

Đối mặt với thi thể lạnh băng của người này, thế mà không có quá nhiều dao động, không có vui sướng khi kẻ thù đã chết, cũng không có bi thương khi sư tôn đi về cõi tiên.

Mặc Nhiên cơ hồ có hơi nghi hoặc, rũ mắt nhìn Sở Văn Ninh thật lâu, khuôn mặt người kia còn lạnh nhạt hơn thường ngày, giờ thật sự như phủ thêm một lớp sương lạnh, lông mi nhắm chặt cũng đọng băng, môi xanh trắng, da gần như trong suốt, có thể nhìn thấy mạch máu xanh nhạt, như vết nứt nhỏ trên làn sứ trắng.

Người đi, tại sao lại là y chứ?

Mặc Nhiên giơ tay, vuốt ve gương mặt Sở Văn Ninh, cảm giác thật lạnh.

Một đường đi xuống, vết hầu, cổ, không còn nhịp đập.

Lại tới tay.

Hắn cầm tay y, đầu ngón tay đã có chút cứng đờ, nhưng cảm giác lại rất thô ráp.

Mặc Nhiên cảm thấy kỳ quái, tay Sở Văn Ninh tuy có vết chai rất nhỏ, nhưng tay vẫn luôn nhu hòa mịn màng, hắn không nhìn được xem lại cẩn thận, nhìn thấy làn da nứt nẻ rách nát, tuy rằng đã được lau đi, nhưng miệng vết thương không có cách nào khép lại được nữa, da thịt vẫn mở ra.

Hắn nhớ tới lời Tiết Mông nói.

“Linh lực người đã bị tổn hại hết, không khác gì phạm nhân, không thể dùng pháp thuật nữa, cũng không thể truyền được âm, chỉ có thể công người, từng bước từng bước bò lên bậc thang Tử Sinh Đỉnh...”

Chịu không nổi, không đứng lên nổi, nằm trên mặt đất, quỳ, kéo, cho tới khi mười ngón tay rách nát, thấm đầy máu.

Cũng muốn đưa hắn về nhà.

Mặc Nhiên cứng đờ thì thào: “Là người đưa ta về ư?”

“...”

“Sở Văn Ninh, là người ư...”

“Nếu người không tự mình gạt đầu, ta sẽ không tin.” Mặc Nhiên nói với người nằm trong quan tài, gương mặt như bình tĩnh, như hết lòng tin người trước mắt sẽ thật sự tỉnh lại, “Sở Văn Ninh, người gạt đầu đi. Gạt đầu, ta sẽ tin người, ta không hận người... Người gạt đầu đi, được không.”

Nhưng Sở Văn Ninh vẫn nằm như vậy, biểu tình nhàn nhạt, ánh mắt lạnh băng, tựa hồ Mặc Nhiên có hận y hay không, y căn bản không để bụng, chính y cũng không mong thứ không thẹn với lương tâm, để lại người khác lo sợ bất an trên đời.

Người này, dù sống hay chết, đều khiến người khác bức mình, hơn là khiến người ta đau lòng.

Mặc Nhiên đột nhiên cười nhạt: “Cũng đúng.” Hắn nói, “Có bao giờ người nghe ta nói đâu.”

Hắn nhìn Sở Văn Ninh, bỗng nhiên cảm thấy thật hoang đường.

Cho tới nay, hẳn luôn vì Sở Văn Ninh coi thường mình mà sinh hận, vì Sở Văn Ninh năm đó không cứu Sư Muội mà hận sâu nặng.

Vòng đi vòng lại, loại hận này kéo dài suốt hơn mười năm, lại chợt có một ngày, có kẻ nói với hẳn——

“Sở Văn Ninh khi ấy xoay người bỏ đi, là không muốn liên lụy tới người.”

Chợt có kẻ nói với hẳn——

“Kết giới quán chiếu là song sinh, người bị thương bao nhiêu, người cũng bị y như vậy.”

Linh lực y cạn kiệt, y không có sức tự bảo vệ mình, y...

Hay lắm, thật sự hay lắm. Sở Văn Ninh làm gì cũng đúng, vậy hẳn thì sao? Chẳng hay biết gì, như tên ngốc chẳng biết cái gì hết, như vai hề bị xoay quanh, nghe răng trợn mắt moi tim móc phổi hận lâu như vậy.

Là cái thá gì?!

Thứ như hiểu lầm, nếu ngăn ngủi, vậy thì như một vết thương khép miệng bị dính bần, nếu phát hiện kịp, rửa sạch đi bôi thuốc băng lại lần nữa, thế là đã ổn.

Nhưng nếu hiểu lầm, kéo dài mười năm hai mươi năm, khiến người hiểu lầm rơi vào vòng xoáy thù hận, đã rơi vòng dòng để ý lâu dài, đã rơi vào ràng buộc lâu dài, thậm chí là mạng.

Nếu tình cảm đã kết vầy, tạo thành da thịt mới, hoàn toàn hòa hợp trong thân thể.

Bỗng nhiên có người nói: “Không phải như thế, tất cả đều sai rồi.”

Vậy lúc đó nên làm gì mới được đây? Những dơ bẩn đó đã theo năm tháng, lớn lên dưới lớp da, dính vào trong máu.

Vậy chính là muốn xé mở da thịt lành lặn, mới có thể làm tiêu tan hiềm khích khi xưa.

Một năm hiểu lầm là hiểu lầm.

Mười năm hiểu lầm, là oan nghiệt.

Mà từ sống tới chết, hiểu lầm cả đời, đó là mệnh.

Mệnh của bọn họ là duyên bạc.

Cửa đá dày nặng của Sương Thiên Điện chậm rãi mở ra.

Vẫn như kiếp trước, Tiết Chính Ung mang theo một túi rượu trắng bằng da dê, nặng nề bước vào tới cạnh Mặc Nhiên, ngồi xuống đất, sáng vai với hần.

“Ta nghe người ta nói con ở đây, bá phụ tới bồi con.”

Đôi mắt như báo của Tiết Chính Ung cũng đỏ bừng, hiện rõ mới khóc không lâu trước đây.

“Cũng tới bồi y.”

Mặc Nhiên không nói gì, Tiết Chính Ung liền mở bầu rượu, uống ừng ực mấy ngụm, sau đó đột nhiên ngừng lại đặt xuống, tàn nhẫn lau mặt, cố gắng cười nói vui vẻ: “Trước kia ta uống rượu, Ngọc Hành nhìn thấy luôn không cao hứng, giờ thì... Ấy, thôi, không nói, không nói nữa. Tuổi ta không lớn, nhưng lại tiền từng vị từng vị cố nhân. Nhiên nhi, con có biết đây là cảm giác gì không?”

“...”

Mặc Nhiên rũ mi xuống.

Kiếp trước, Tiết Chính Ung cũng hỏi hần chuyện này.

Nhưng khi đó trong mắt hần chỉ có Sư Muội huyết nhục lụy tàn, những người khác sống chết thế nào là cái thá gì? Hần không hiểu, cũng chẳng muốn hiểu.

Nhưng giờ, sao hần lại không rõ?

Trước khi trọng sinh cô đơn lẻ loi, Vu Sơn điện rộng như vậy chỉ còn mỗi một mình hần.

Có một ngày, hần đang mơ màng ngủ chợt bừng tỉnh, mơ thấy chuyện khi xưa cầu học dưới môn hạ Ngọc Hành, tỉnh lại còn cố ý tới nơi mình ở năm đó, nhưng đẩy cửa vào, phòng đệ tử nhỏ hẹp kia bị bỏ hoang đã lâu, bốn vách tường phủ đầy bụi.

Hần nhìn thấy một cái huân hương nhỏ bị đập đổ trên đất, không biết là ai làm đổ, đổ từ khi nào. Hần nhặt huân hương lên, theo bản năng muốn đặt nó về chỗ cũ.

Nhưng thời gian chảy xiết, hần cầm lò nhỏ, bỗng sửng sốt.

“Cái lò này, vốn đặt ở đâu?”

Hần không nhớ rõ.

Ánh mắt như chim ưng lướt qua phía sau hắn, nhưng những người đó đều lộ ra một gương mặt mơ hồ, hắn thậm chí không nhận ra được ai tên Trương Tam ai gọi Lý Tứ.

Mà bọn họ, đương nhiên cũng không biết lư hương kia của đế quân thiếu niên, đến tột cùng là bày ở nơi nào.

“Cái lò này, vốn đặt ở đâu?”

Hắn không nhớ rõ, mà người có thể nhớ rõ chuyện chưa, đều đã chết, tan biến cả rồi.

Mặc Nhiên sao lại không rõ cảm nhận bây giờ của Tiết Chính Ung.

“Có đôi khi bỗng nhiên nhớ tới chuyện nức cười khi niên thiếu, không tự giác mà kể ra, lại nhận ra người có thể hiểu được câu chề cười này, đến một người cũng chẳng có.”

Tiết Chính Ung lại uống một ngụm rượu, cúi đầu cười.

“Cha con ấy à, những đồng bào trước kia nữa... Sư tôn con...”

Ánh sáng chiếu lên ông, hỏi: “Nhiên nhi, con có biết vì sao ngọn núi này tên là A A A không?”

Mặc Nhiên hiểu ông muốn nói gì, nhưng hắn trước mắt vẫn tâm phiền ý loạn, cũng không muốn nghe Tiết Chính Ung kể chuyện xưa, bởi vậy mở miệng: “Biết. Bá phụ khóc ở đây.”

“A...” Tiết Chính Ung sừng sốt, chậm rãi chớp mắt, đuôi mắt có vệt nước mắt, “Là bá mẫu con kể cho con à?”

“Ừ.”

Tiết Chính Ung lau lau nước mắt, thở dài: “Được, được, vậy con biết, bá phụ muốn nói với con chính là, khó chịu thì con cứ khóc đi, không sao đâu. Nước mắt nam nhi có rơi vì quân, không mất mặt.”

Mặc Nhiên lại chưa từng rơi lệ, có lẽ vì hai đời tranh đấu, tâm vững như sắt, so với khi Sư Muội qua đời tê tâm liệt phế, mình hiện tại lại bình tĩnh như vậy. Bình tĩnh tới mức hắn thậm chí vì mình chết lặng mà hải hùng khiếp vía. Hắn không biết là mình thế mà lại bạc bẽo tới mức này.

Uống rượu xong, ngồi một lát, Tiết Chính Ung đứng dậy, không biết vì lâu làm chân tê, hay là vì uống nhiều mà bước tập tễnh.

Bàn tay to rộng của ông nắm lấy bờ vai Mặc Nhiên: “Thiên liệt tuy đã bổ, nhưng người sau màn là ai, vẫn chưa bắt được. Có lẽ chuyện này sẽ qua như vậy, hoặc có lẽ rất nhanh sẽ có trận đại chiến thứ hai. Nhiên nhi, hay là xuống núi ăn ít thứ đi, đừng để mình đói lả.”

Ông dứt lời, xoay người đi xa.

Lúc này giữa đêm khuya, ngoài Sương Thiên Điện treo cao một ánh trăng tàn. Tiết Chính Ung đập tuyết quanh năm không tan, uống nửa vò rượu đục, cất lên lời hát khàn khàn, hát một đoạn đoản ca Thục Trung.

“Ta bái cổ nhân nửa thành quỷ, chỉ có nay say mới tương hoan. Tóc để chỏm cài nhành hoa quế, đối diện gương mặt đã điêu tàn. Ánh mặt trời mọc rồi đi xa, bỏ lại mình ta thân già ngậm nước mắt. Nguyên tăng tuổi thọ cùng Chu Công, thả quân ôm rượu về vẫn còn.”

Cuối cùng không như kiếp trước, người chết không phải Sư Muội, là Sở Văn Ninh, nên Tiết Chính Ung sẽ có nhiều cảm khái hơn.

Mặc Nhiên quay lưng về phía đại môn Sương Thiên điện mở rộng, nghe yết hầu nam nhi khàn khàn ngân lên, vang vọng, lại thê lương. Khúc ca như chim ưng dần bay xa, cuối cùng bị nuốt sạch trong gió tuyết.

Thiên địa bao la, trăng cao xa vời, cái gì cũng bị rửa trôi nhạt thực nhạt, duy nhất còn lại một câu, lặp lại liên tục.

“Bỏ lại mình ta thân già ngậm nước mắt... Bỏ lại mình ta thân già ngậm nước mắt...”

Không biết qua bao lâu, Mặc Nhiên mới chậm rãi rời Sương Thiên điện.

Bá phụ nói không sai, thiên liệt tuy bổ, chuyện chưa chắc đã dừng. Sở Văn Ninh đã không còn nữa, nếu lại có ác chiến, chỉ còn mình hăn tự chống lại.

Vào Mạnh Bà Đường, giờ đã muộn, trừ bà lão nấu ăn khuya, chẳng còn ai.

Mặc Nhiên lấy một bát mì, tìm góc ngồi ăn từ từ. Mì cay rát, ăn vào dạ dày thực ấm, hăn đang ăn ngấu nghiến lại ngẩng đầu lên, hơi nóng mờ mịt tản ra, ngọn đèn Mạnh Bà đường tối tối, hình ảnh mơ hồ.

Hoảng hốt nhớ tới khi xưa Sư Muội chết, hăn không tùy hứng như hiện tại, canh ba ngày ba đêm không chịu rời đi, cũng không chịu ăn cơm.

Sau đó rốt cuộc bị khuyên rời khỏi Sương Thiên Điện, ăn mấy thứ, lại ở trong bếp thấy bóng dáng bận rộn của Sở Văn Ninh. Người kia tay chân

vụng về mà cán bột bánh, cũng làm nhân, trên bàn đặt bột mì và nước trong còn chỉnh chỉnh tề tề xếp mấy cái hoành thánh.

“Loảng xoảng.”

Đồ trên bàn bị hất xuống, thanh âm bạo ngược kia truyền tới. Làm đầu đũa Mặc Nhiên khó động, nuốt không trôi.

Hắn khi đó cảm thấy Sở Văn Ninh đang cười nhạo hắn, không có lòng tốt muốn làm hắn đau đớn.

Nhưng giờ phút này ngẫm lại, có lẽ Sở Văn Ninh khi đó, thật sự chỉ muốn thay Sư Muội đã chết, vì hắn nấu một chén hoành thánh mà thôi.

“Người là cái thá gì? Người cũng xứng đựng vào đồ huynh ấy từng dùng ư? Cũng xứng làm món của huynh ấy ư? Sư Muội chết rồi, người vừa lòng chưa? Có phải người muốn bức điên tất cả các đồ đệ của người, người mới cam tâm? Sở Văn Ninh! Trên đời này không ai có thể làm ra một chén hoành thánh kia, người có bắt chước, cũng không giống huynh ấy!”

Từng chữ đâm vào tim.

Hắn không muốn nghĩ tới, hắn vui đầu ăn.

Nhưng mà không như hắn muốn, ký ức không tha cho hắn.

Hắn nhớ rõ tới khuôn mặt của Sở Văn Ninh rõ ràng hơn bất cứ thời điểm nào, không vui không buồn, hắn nhớ lại rõ ràng từng chi tiết hơn bất cứ thời điểm nào.

Nhớ tới mười ngón tay hiện một tia run rẩy, gương mặt còn dính chút bột mì.

Nhớ tới hoành thánh căng tròn lăn đầy đất.

Nhớ tới Sở Văn Ninh rũ mi mắt, cúi người chậm rãi nhặt từng cái bánh không ăn được nữa lên, lại tự tay đổ đi.

Tự tay đổ đi.

Bát mì vẫn còn lại hơn nửa.

Mặc Nhiên lại ăn không nổi, hắn đẩy bát mì ra, dường như chốn khỏi nơi khiến hắn điên lên này. Hắn cướp đường chạy như điên trong Tử Sinh Đình, như muốn vút hết hơn mười năm lầm này ra sau lưng, như đuổi theo những năm tháng hoang đường cuộn cuộn, đuổi theo nam nhân một mình rời khỏi Mạnh Bà đường kia.

Đuổi theo y, nói một câu.

“Thực xin lỗi, ta hận nhầm người rồi.”

Mặc Nhiên chạy trong đêm tối không đầu không đuôi, vội vàng chạy... Nhưng nơi nào cũng có bóng dáng vờ vụn của Sở Văn Ninh. Thiện Ác Đài, dạy hần viết chữ, luyện kiếm. Cầu Nại Hà, cùng hần che dù, đồng hành. Thanh Thiên Điện, nhận hết trách nhiệm, một mình bỏ đi.

Hần trong đêm tối càng lúc càng thê lương, càng lúc càng bất lực.

Chợt, chạy tới một nơi rộng rãi, chợt mây tản ra, trăng sáng treo cao.

Mặc Nhiên dừng bước thở hỗn hển.

Thông Thiên Tháp...

Kiếp trước là nơi hần chết, nơi hần gặp Sở Văn Ninh lần đầu tiên.

Tim hần như nổi trống, trong mắt mả loạn binh hoang, hần bị chuyện cũ như thủy triều ập đến không chống đỡ nổi, không trốn tránh nổi, cuối cùng bị ép tới đây.

Trăng thanh gió mát, khi mới gặp quân.

Mặc Nhiên không chạy nữa, hần biết mình vĩnh viễn không có khả năng chạy thoát, đời này của hần, đều chú định phải nợ Sở Văn Ninh.

Hần chậm rãi đi lên bậc thang, đi đến tầng cây hải đường vẫn còn nở rộ. Vươn tay, mơn trớn gốc cây khô khốc, cứng rắn như trong lòng kén.

Lúc này cách khi Sở Văn Ninh thân vẫn, đã gần ba ngày.

Mặc Nhiên ngửa đầu, chợt thấy hoa nở ôn nhu, mơ hồ như xưa. Cho tới tận lúc này, trong lòng mới dâng lên bi thương vô tận, hần dựa trán lên cây, cuối cùng thất thanh khóc lớn, nước mắt rơi như mưa.

“Sư tôn, sư tôn...” Hần nghẹn ngào thì thào, miệng lặp lại, như câu nói khi mới gặp Sở Văn Ninh, “Người để ý ta đi, được không... Người để ý ta đi...”

Nhưng cảnh còn người mất, trước Thông Thiên Tháp, chỉ còn lại mình hần, ai cũng không để ý tới hần, không một ai để ý tới.

Sau khi trọng sinh tuy thân hình Mặc Nhiên là thiếu niên, thân xác lại chứa linh hồn Đạp Tiên Quân ba mươi hai tuổi, hần từng thấy qua nhiều sinh tử, nếm hết chua ngọt của nhân gian, sống tới tận giờ, vui buồn yêu giận trong

lòng hăn không còn chân thành tha thiết rõ ràng nữa, dù sao cũng sẽ có một lớp mặt nạ giả.

Nhưng giờ khắc này, trên mặt bỗng mang vẻ mê mang đau đớn, trần trụi, non nớt, thuần túy, ngây ngô.

Chỉ có trong một khắc này, hăn mới chân chính như một thiếu niên bình phàm mất đi sự tôn, như một đứa trẻ bị vứt vỏ, như một con chó cô đơn mất nhà, không còn tìm được đường về.

Hăn nói, người để ý ta đi.

Nhưng, đáp lại hăn, cũng chỉ có cành lá che phủ, bóng hoa sum xuê.

Mà người mặt mày anh đứng dưới tàng hải đường năm đó, lại sẽ không, cũng không thể ngẩng đầu, nhìn lại hăn, cho dù là một cái liếc mắt cuối cùng.

[Husky] Chương 99: Vũ khí thứ ba của sư tôn

Tối đó, Mặc Nhiên dựa bên gốc hải đường ngủ.

Tử Sinh Đình có rất nhiều nơi, đều có dấu vết sinh hoạt của Sở Văn Ninh, nếu muốn tưởng nhớ, thì tốt nhất là tới Hồng Liên Thủy Tạ, nhưng hắn lại dựa vào gốc cây này, lòng mới không đau nữa, mới có chút cảm giác hơi thở của nhân gian.

Hắn từng cho rằng, báỉ Sở Văn Ninh làm thầy, chính là bất hạnh lớn nhất, một báỉ này, từ lúc bắt đầu đã sai rồi.

Nhưng mà tới hôm nay mới hiểu được, người bất hạnh không phải Mặc Vi Vũ hắn, mà là Sở Văn Ninh đứng nơi hoa nở rộ, cúi đầu trầm tư.

“Tiên quân, tiên quân, người để ý ta đi.”

Hắn nhớ mang máng câu đầu tiên mình nói với sư tôn, hình như là vậy, có lẽ câu từ có hơi sai, thời gian qua lâu rồi, hắn không nhớ rõ nữa.

Nhưng hắn lại có thể nhớ rõ lúc Sở Văn Ninh nâng mi lên, gương mặt mờ mịt cùng hơi kinh ngạc.

Mặt mày, nhìn qua thực ôn nhu.

Giờ Mặc Nhiên nằm dưới tàng cây, hắn nghĩ, nếu thời gian có thể quay lại một ngày chọn sư kia, cho dù thế nào mình cũng không nên quần lấy Sở Văn Ninh, khiến y nhận mình làm đồ đệ.

Bởi vì nháy mắt ngược lên, đã đưa tới đại giới, sau đó là khúc mắc vô tận, là tánh mạng Sở Văn Ninh.

Hai đời.

Y đều bị hủy hoại trong tay mình.

Hai đời...

Cổ họng hắn nhấp nhô, nghẹn ngào nhắm mắt lại, lòng hắn vẫn còn đau như bị ngàn con kiến châm, qua rất lâu rất lâu, mới ngủ thiếp đi.

Sau đó, những ký ức từ khi trọng sinh hẳn không dám tùy tiện chạm vào, trong mơ thoát khỏi gông xiềng, gươm dao, đâm vào tim hẳn.

Khi đó mình là người đứng trên đỉnh cao nhất, Sở Văn Ninh đã bị phế linh hạch từ lâu, giam lỏng trong thâm cung không được tự do.

Nhưng liên tiếp ám sát mấy lần, cuối cùng trong một lần ám sát Tiết Mông liên thủ với Mai Hàm Tuyết, Mặc Nhiên tuy pháp lực cường hãn, không có mất mạng, nhưng cũng bị trọng thương, tĩnh dưỡng trong cung suốt một tháng, mới khôi phục tinh lực.

Thực Trung mưa nhiều, thời gian ấy, càng đổ suốt không ngừng.

Mặc Nhiên khoác áo gấm dày nặng, ngón tay siết chặt khâm bào, đứng trên hành lang nhìn sắc trời tối đen, nhưng ai cũng có thể cảm thấy nhân tính vụn vụn trên người hẳn, hẳn rõ ràng có một gương mặt cực kỳ anh tuấn, nhưng đáy mắt hẳn thường thường sẽ hiện lên âm trầm bạo ngược, không có nửa điểm ôn nhu.

Hẳn ngồi trên địa vị cao càng lâu, loại âm trầm này càng rõ ràng.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân, hẳn không quay đầu lại, chỉ nói: “Tới rồi?”

“Người muốn đi diệt Côn Luân Đạp Tuyết Cung?” Giọng Sở Văn Ninh vang lên trong đại điện.

Mặc Nhiên nói: “Thì làm sao.”

“... Người quên mất người đã đồng ý gì với ta rồi? Người đã nói không làm tổn thương tính mạng Tiết Mông.”

Mặc Nhiên tâm bình khí hòa nói: “Sư tôn đến đây, cũng không hỏi xem thương thế của ta thế nào, đứng ở chỗ này có bị gió thổi lạnh không, cũng chỉ quan tâm mỗi ta giết ai không giết à?”

“Mặc Vi Vũ, ta đến nói cho người, đừng làm chuyện khiến mình hối hận nữa.”

“Ồ, hối hận? Nên hối hận là sư tôn người chứ, năm đó ta đồ Nho Phong Môn, người với ta đánh một trận sinh tử, linh hạch vỡ nát, giờ ta muốn đồ Đạp Tuyết Cung, người đã không khác phạm nhân, đến năng lực để quyết đấu với ta cũng không có, người hối hận mình năm đó đã xen vào chuyện của người khác không?”

Mặc Nhiên nói xong, nghiêng mặt qua, quay đầu lại nhìn, khoe miệng mang theo ý cười tàn nhẫn, đáy mắt chớp động ánh sáng: “Sở Văn Ninh, giờ ngươi là một phế nhân, còn có thể lấy gì ngăn cản ta?”

Có lẽ bởi vì thật sự chỉ có hai bàn tay trắng, Sở Văn Ninh sau hồi lâu không nói nên lời.

Tiếng sét nổ vang ầm ầm, mưa to giàn giụa, khói lượn lờ quanh phòng.

Sở Văn Ninh cuối cùng nhắm mắt lại, khi mở ra, nhẹ giọng nói một câu: “Đừng đi.”

Áo đen tung bay, Mặc Nhiên xoay người lại.

Phía sau hắn là bầu trời u ám, là gió rét mưa lạnh, hắn nhìn Sở Văn Ninh trong điện, sau đó nói: “Vì sao không đi? Ta đã hứa cho Tiết Mông cơ hội, năm đó ngươi cam tâm tình nguyện vì hắn hầu hạ dưới thân ta, ta giữ lời hứa, lấy thân thể ngươi, tha mạng cho hắn—— giờ hắn lại muốn giết ta, ngươi nói thử xem, ta dựa vào đâu không đi?”

“...”

“Làm sao? Không nói nên lời?” Mặc Nhiên cười lạnh một tiếng, “Răn dạy ta, nhục mạ ta, Sở Văn Ninh, ngươi không phải rất có năng lực à? Ta biết, Tiết Mông là tâm can của ngươi, là môn đồ đắc ý nhất của ngươi, ngươi cảm thấy hắn là xích tử chi tâm, ta thấy hắn là bùn dưới đế giày.”

“Đủ rồi.” Sắc mặt Sở Văn Ninh tái nhợt, ấn đường nhíu chặt, tựa như cố gắng kiềm chế gì đó.

“Không đủ! Sao đủ được?” Mặc Nhiên thấy thế, tàn nhẫn khoái ý trong lòng càng tăng, bạo nộ, mừng như điên, cừ hận, ghen ghét, các tình cảm kịch liệt như đổ dầu vào lửa, dày vò nội tâm hắn.

Mắt hắn cực kỳ sáng, lộ tinh quang, hắn đi qua đi lại.

“Không có cơ hội lần thứ hai, Sở Văn Ninh, hắn không có cơ hội lần thứ hai. Ta muốn giết hắn, lột da hắn đập dưới chân, lấy đầu hắn lấy xương ngâm rượu! Ta muốn moi ruột gan hắn, băm nát máu thịt hắn hầm canh! Ngươi không cản được ta! —— Sở Văn Ninh, ngươi không cản được ta!”

Mắt hắn ửng đỏ, càng nói càng thống khoái, cơ hồ đã phát rồ.

Bỗng nhiên một bàn tay kéo vạt áo hắn lại, tát lên mặt hắn.

“Đã điên đủ chưa!”

Gương mặt Sở Văn Ninh cách gần như vậy, hần thấy lông mi đối phương run rẩy, đáy mắt ngấn lệ.

“Mặc Nhiên... Người tỉnh lại đi, người tỉnh lại đi...”

“Ta tỉnh!” Gương mặt nóng rất đau đớn càng khiến hần điên cuồng, hần trừng mắt nhìn mặt Sở Văn Ninh, bỗng lửa giận ngút trời, “Ta đang tỉnh đây! Người ngủ là người! Người bị mù à?”

Hần đẩy đối phương ra, kéo vạt áo mình xuống, lộ ra lớp băng thấm đầy máu.

“Người bị mù à Sở Văn Ninh!” Hần rống giận, chỉ vào vết thương của mình, lại cảm thấy không đủ, thế mà cứng đầu cứng cổ xé lớp băng kia xuống, xé lên cả một vùng huyết nhục mơ hồ...

“Đây là ai là? Đồ đệ ngoan của người! Tiết Mông! Long Thành của hần lệch chút nữa ta sẽ chết! Người nói ta xem, ta dựa vào đâu buông tha cho hần!”

“Trong mắt người chỉ có mạng hần là mạng, ta thì không phải, có đúng không?!” Dưới cơn hận, Mặc Nhiên đột nhiên nắm lấy tay Sở Văn Ninh, dán lên miệng vết thương đầm đìa máu tươi của mình, “Không phải người muốn ngăn cản ta à? Được, ta cho người cơ hội, móc tim ta ra đi! —— Sở Văn Ninh, người con mẹ nó có bản lĩnh thì móc tim ta ra đi!!”

“...” Ngón tay Sở Văn Ninh run rẩy, cứng đờ như băng, lạnh như vậy.

Mặc Nhiên nhìn y chăm chăm, cuồng nộ, thô bạo, gân xanh trên cổ đều giãn giãn.

Hần nghẹn ngào nói: “Người móc đi.”

Mưa bên ngoài to như trút nước, đập vào trên mái, lo lắng thấp thỏm như điên như cuồng.

Tĩnh mịch.

Không ai có động tĩnh gì.

Không biết qua bao lâu, Mặc Nhiên mới buông lỏng tay Sở Văn Ninh ra, thấp thấp thở hỗn hển, trầm giọng nói: “Mạng Tiết Tử Minh với Mai Hàm Tuyết, ta phải lấy.”

“...”

“Người hận ta đi, sư tôn.” Mặc Nhiên nói, “Dù sao đời này của ta cứ vậy thôi, đời này của chúng ta, cũng vậy thôi. Chúng ta đều không quay đầu lại được, vậy tối lửa tắt đèn mà xuống thôi. Trên đường hoàng tuyền, ta kéo thêm nhiều cố nhân làm bạn hơn.”

Ngày đó, Sở Văn ninh nhìn bóng dáng đen đen của hắc đi xa, nói một câu cuối cùng.

Y nói: “Mặc Nhiên, nếu người phá hủy Đạp Tuyết Cung, giết Tiết Mông, ta sẽ chết ngay trước mặt người, ta không có gì để trao đổi với người, nhưng ta ít nhất có thể chọn cái chết.”

Mặc Nhiên nghe xong, dừng một chút, sau đó nghiêng nửa gương mặt anh tuấn sang, trong mưa gió mịt mù, nhoèn miệng cười.

“Có bốn tọa ở đây, người không chết được.”

“...”

“Máu người chảy cạn ta còn có thể đưa người từ Diêm La điện về, đời này của người dù ghê tởm ta, cũng phải trải qua với ta thôi.” Mặc Nhiên sau khi điên cuồng phát tiết, trên mặt dần khôi phục trầm lãnh thông dong sát phạt xưa nay, hắc nói, “Sư tôn tốt của ta, người cứ ngoan ngoãn chờ ở Tử Sinh Đình, chờ ta tóm được Tiết Mông về, ta sẽ khiến hắc nhìn cho rõ ràng, vị thần hắc lo lắng ngày đêm, giờ thành bộ dáng dâm dăng thế nào dưới thân ta. Dù sao cũng từng là đồng môn, ta nên để hắc chết rành mạch, rõ ràng.”

Nhưng mà, Mặc Nhiên không thể ngờ được, Sở Tông sư chung quy vẫn là Sở Tông sư.

Một tháng sau, Mặc Nhiên thực hiện lời nói của mình, hắc ngạo nghễ đứng trên đỉnh Đạp Tuyết Cung, trước hồ Thiên Trì. Mai Hàm Tuyết với Tiết Mông bị hắc bắt, trói vào trụ bằng, sau đó dùng Trân Lung Kỳ Cốc khổng lồ chế thần trí ngàn người Đạp Tuyết Cung, khiến họ tàn sát lẫn nhau trước mặt hai người Mai, Tiết.

Núi tuyết trắng muốt nguy nga chỉ một thoáng nhuộm đỏ, máu nhuộm đỏ cả Thiên Trì, thấm ướt dãy núi.

Mặc Nhiên dù bận vẫn ung dung ngồi trước cửa Đạp Tuyết Cung, vừa ăn nho tơi tở dăng tởi, vừa cười ngâm ngâm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn hỏi Tiết Mông ánh mắt gần như thất tiêu, hắn nói: “Manh Manh, có đẹp không?”

“...” Tiết Mông không có phản ứng, như đã mất thính giác.

Mặc Nhiên rất vừa lòng, cười càng thân mật, hắn lại hỏi: “Đường ca cho người xem diễn, người thích không?”

“... Người tha cho Đạp Tuyết Cung đi.”

Bỗng nhiên nghe thấy lời rên rỉ như vậy, Mặc Nhiên chớp chớp mắt, hỏi: “Gì?”

“Người tha cho Đạp Tuyết Cung đi.” Hai mắt Tiết Mông luôn sáng ngời không còn ánh sáng, “Buông tha cho bọn họ, buông tha Mai Hàm Tuyết... Ám sát lần đó, người muốn mạng người là ta, người giết ta đi, đừng sát hại người khác.”

Mặc Nhiên bật cười: “Người ra điều kiện với ta à?”

“Không phải.” Hai mắt Tiết Mông trống rỗng mở to, cậu nói, “Ta đang cầu xin người.”

Thiên chi kiêu tử nói, ta đang cầu xin người.

Ác ma đột nhiên bị lấy lòng, mắt Mặc Nhiên phát sáng, làm như hứng thú, hắn giữ chặt Tiết Mông, khiến đối phương ngửa đầu nhìn mình, đang định nói gì đó, chợt thấy trên chân trời phát ánh ngọc bích chói lọi.

“Sao lại thế này?”

Tùy tùng theo hắn còn chưa kịp đáp lại, đã thấy trên núi tuyết cao ngất, pháp trận hoa quanh bốn phía trải rộng mấy ngàn dặm, bao trùm toàn bộ núi Côn Luân bên trong.

Trên pháp trận, Sở Văn Ninh bạch y như tuyết, vạt áo tung bay, đứng cùng mây trời.

Trước mặt y là một cổ cầm hình dạng kỳ dị, toàn thân đen nhánh, đuôi cầm chếch lên, tản ra cành lá sum xuê, trên đó có hoa hải đường, ánh sáng tản ra khắp nơi.

—— Thần vũ thứ ba của Sở Văn Ninh, “Cửu Ca”.

[Husky] Chương 100: Câu cuối cùng của sư tôn

Edit: Chu

Beta:

Mặc Nhiên kinh hãi.

Cả đời này hắn mới chỉ thấy Cửu Ca của Sở Văn Ninh một lần, đó là trận quyết chiến sinh tử kia, Sở Văn Ninh triệu hồi đàn Cửu Ca, tiếng đàn phá trời nứt tuyết, vang vọng trong mây.

Người sống tinh quái, dị thú chim muôn bị Trân Lung Kỳ Cực điều khiển, trong tiếng đàn Cửu Ca gọi lại được thần thức, một khúc trường ca, trăm vạn hùng binh của Mặc Nhiên đại loạn.

Nhưng triệu hoán thần võ cần linh hạch, cần phải tiêu tốn lượng linh lực rất lớn.

Thiên Vấn mà Sở Văn Ninh quen dùng đã hết cách để triệu hoán ra, làm sao đột nhiên lại có thể triệu hoán được “Cửu Ca” còn cường hãn hơn cả Thiên Vấn?

Trên Thiên Trì xảy ra một hồi ác chiến, thanh thế chẳng khác năm đó sư đồ quyết chiến sinh tử là bao.

Nhưng Mặc Nhiên lại không nhớ được nhiều chi tiết tới vậy, sau trận huyết chiến ấy, bên cạnh hắn, rốt cuộc chẳng còn ai để nói chuyện nữa.

Kỳ thật, cho tới khi Mặc Nhiên vẫn thân ở kiếp trước, hắn vẫn không hiểu vì sao Sở Văn Ninh có thể dùng sức của hồn phách mà triệu hồi được Cửu Ca.

Cho dù thần võ và chủ nhân có ràng buộc hay không, thì Sở Văn Ninh cũng làm được.

Một ngày kia, cờ Trân Lung Mặc Nhiên chế thành đều võ vụn trong tiếng đàn, sức mạnh của Cửu Ca còn cường hãn thuần túy hơn lần đầu nhiều năm

trước kia hăn gặp, cường hăn tới mức thậm chí hăn còn hoài nghi căn bản linh hạch Sở Văn Ninh không vỡ nát, nhiều năm như vậy, đều là Sở Văn Ninh giả vờ, nhẫn nhục chịu đựng, huyết nhục ô danh.

Sau đó hăn thậm chí còn nghĩ tới, nếu thật sự là vậy thì thật tốt. Nếu Sở Văn Ninh thực sự chỉ là giả vờ, mọi chuyện sẽ không đi tới một bước cuối cùng kia.

Thật tốt biết bao.

Cửu Ca phá hủy cấm thuật của Mặc Nhiên, khiến các tu sĩ đang lao đầu vào chém giết chột bưng tỉnh, thậm chí còn phá nát trụ băng giam cầm Tiết Mông và Mai Hàm Tuyết.

Mặc Nhiên vọt lên mây, y phục phần phật, tức giận cùng vui sướng trong mắt sinh ra, hăn muốn nhìn rõ xem rốt cuộc Sở Văn Ninh còn bao nhiêu chiêu thức khiến người ta sợ hãi chưa từng dùng tới.

Hăn đạp lên kết giới, đến gần, đứng trước mặt Sở Văn Ninh.

Hăn nhìn tới bàn tay thon dài trắng nõn tái nhợt, vuốt ve cầm huyền Cửu Ca, tiếng đàn ngừng lại.

Sở Văn Ninh ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng như ánh mặt trời chiếu rọi xuống nền tuyết.

Y nói: “Mặc Nhiên. Người lại đây.”

Ma xui quỷ khiến, hăn liền nghe theo y đi tới.

Đầu ngón tay Sở Văn Ninh khẽ động, vài sợi sáng bích sắc bay về phía Mặc Nhiên, vọt vào trong ngực hăn, Mặc Nhiên đột nhiên giật mình, vốn còn tưởng rằng Sở Văn Ninh muốn giết mình.

Nhưng ánh sáng kia không đau không ngứa, quanh quẩn trước ngực hăn, chậm rãi chui vào da thịt, ấm áp không nói nên lời.

“Một kiếm Tiết Mông đâm người kia, ta giúp người chữa.” Sở Văn Ninh khe khẽ thở dài, “Buông tha cho nó đi, Mặc Nhiên, nếu nó cũng không còn, sau này người muốn tìm một cố nhân để nói chuyện, còn có thể tìm ai nữa...”

Mặc Nhiên còn chưa kịp phản ứng lại những lời này của y có ý gì, kết giới cường hăn dưới chân chột biến mất, biến mất cùng cổ cầm Cửu Ca Sở Văn

Ninh triệu hồi ra.

Hắn lập tức vung tay triệu Mạch đao Bất Quy, mới đứng vững giữa tầng mây, nhưng Sở Văn Ninh lại như chiếc lá điêu tàn lúc rụng rơi xuống, như một khúc lúc này, đã hao hết sức sống cuối cùng của y.

“Văn Ninh!”

Hắn bỗng biến sắc, ngự kiếm lao xuống, lúc người nọ sắp rơi vào Thiên Trì lạnh băng, ôm lấy y vào trong lòng.

“Sở Văn Ninh! Người—— Người....”

Sở Văn Ninh nhắm đôi mắt lại, miệng mũi, hai mắt, tai không ngừng chảy ra máu.

Tôn nghiêm với y mà nói cực kỳ quan trọng, cho dù bị giam ở Vu Sơn Điện, lưng vẫn không chịu cong, rất hiếm khi lộ ra dáng vẻ mình khó chịu nổi, nhưng trước mắt thất khiếu y lại chảy máu, dáng vẻ thanh chính tu nhà chột vật như vậy, thất thố như vậy.

Sở Văn Ninh nuốt một ngụm máu tự xuống, nghẹn ngào nói: “Người nói... Sống chết không do ta quyết... Nhưng mà người xem, Mặc Nhiên... Người chung quy vẫn coi thường sư tôn mình rồi, nếu ta đã quyết tâm phải đi, người có cản... Cũng không cản được...”

“... Sư tôn... Sư tôn...” Mặc Nhiên nhìn y, chỉ cảm thấy hàn ý tràn lên tim, da đầu tê dại, vô thố gọi như vậy.

Sở Văn Ninh nở nụ cười, biểu tình dường như thống khoái: “Vốn vẫn luôn sống tạm bợ, do mang một tia không cam lòng, còn cho rằng, muốn ở lại bồi người mấy năm, dạy lại người cho tốt... Đừng phạm thêm nhiều tội nghiệt nữa... Nhưng mà giờ... Giờ thì...”

Mặc Nhiên run lên, ôm lấy người trong lòng, hắn bỗng nhiên cảm thấy rất sợ hãi.

Sợ hãi.

Loại cảm xúc này mười mấy năm nay không còn thuộc về hắn, giờ đột nhiên bị đánh úp, bẻ gãy nghiền nát, cơ hồ moi tim hắn ra.

“Giờ lại biết, chỉ có ta chết, có lẽ mới có thể đổi lấy người... Không làm chuyện ác nữa...”

Y nói tới đây, tựa hồ cực kỳ đau đớn. Triệu Cửu Ca mạnh mẽ, làm thân thể y căn bản không chịu nổi, tạng phủ đều dập nát, miệng rỉ máu, Mặc Nhiên ôm y đáp xuống bên Thiên Trì, thần sắc điên cuồng khổ sở, không ngừng truyền linh lực vào ngực y.

Nhưng mà linh lực hùng hồn vào cơ thể Sở Văn Ninh, lại như trâu đất xuống biển, đi rồi không về.

Mặc Nhiên thật sự hoảng loạn, Đạp Tiên Quân ôm người trong lòng, ôm thật chặt, thất bại liên tiếp, rồi lại thử chia linh lực cho y.

“Vô dụng thôi... Mặc Nhiên, ta dùng tính mạng triệu Cửu Ca lần cuối, sống chết đã định, nếu người... Trong lòng vẫn còn một tia thanh tỉnh... Thì mong người... Buông tha...”

Buông tha ai?

Tiết Mông, Mai Hàm Tuyết?

Côn Luân Đạp Tuyết Cung, hay là toàn bộ Tu Chân giới?

Có thể, có thể chứ... Hẳn có thể buông tha bọn họ! Chỉ cần Sở Văn Ninh sống sót, chỉ cần người mình cực kỳ hận này, đừng chết như vậy.

Sở Văn Ninh run rẩy nâng tay lên, đầu ngón tay lạnh băng, làm như thương hại, lại làm như thân mật, chạm lên trán Mặc Nhiên, nhẹ nhàng.

Y nói: “Mong người... Buông tha... Buông tha chính mình...”

Dữ tợn trên mặt Mặc Nhiên, trong giây lát ngăn ngui ấy cứng đờ lại.

Buông tha ai...

Y trước khi chết, nhớ tới ai?

Buông tha... Chính mình...

Y sao lại nói thế?

Đạp Tiên Quân ôm y, tựa hồ hơi mờ mịt, lại có chút khuây khỏa, tựa hồ đau đớn, lại như cảm thấy mỹ mãn.

“Ta buông tha chính mình? Di nguyện của người, là muốn ta buông tha chính mình?”

Mặc Nhiên lăm bắm, tơ máu che kín mắt, hẳn bỗng cười ha hả, tiếng cười kia như liệt hỏa chớp động, xuyên thấu trời cao, đốt cháy chút lý trí và thần thức cuối cùng.

“Ha ha ha—— Ha ha ha ha ha—— Buông tha chính mình? Sở Văn Ninh, người còn điên hơn ta! Người thật quá ngây thơ rồi—— ha ha ha ha ha ——“

Toàn bộ núi Côn Luân đều quanh quẩn tiếng cười lớn thê thảm, vụn vụn của hân, gương mặt hoàn toàn thay đổi, không rét mà run.

Sở Văn Ninh trong tiếng cười điên cuồng của Mặc Nhiên, nuốt máu tu xuống, y nếu còn chút sức lực, biểu tình sẽ cực kỳ thống khổ, nhưng sức để y nhú mày cũng không có, chỉ có đôi mắt phượng kia... Đôi mắt phượng đã từng hoặc sắc bén, hoặc quyết tuyệt, hoặc nghiêm khắc, hoặc ôn hòa, mang đầy bi thương.

Thuần triết như tuyết Thiên Trì, mộng lung như sương sớm.

Đôi mắt Sở Văn Ninh dần thất tiêu, dần tan rã, cặp mắt từng long lẫy ánh sáng, sắc bén như chớp, dần dần không còn gì rõ ràng.

Cuối cùng y nhẹ giọng nói với Mặc Nhiên một câu: “Người đừng cười, người như vậy, lòng ta rất khó chịu...”

“...”

“Mặc Nhiên, cả đời này, cho dù sau này ra sao... Đều do ta ban đầu không dạy dỗ người tốt, là ta bảo người phẩm chất kém tính khó mài... Là ta bạc người, tử sinh không oán...” Gương mặt Sở Văn Ninh tái nhợt, chút huyết sắc cũng không có, bờ môi y xanh trắng, y cố hết sức nâng mắt lên, nhìn gương mặt Mặc Nhiên, y mở to đôi mắt, y muốn rơi lệ, nhưng hốc mắt chậm chậm tràn ra, là máu, theo gương mặt, chảy xuống.

Sở Văn Ninh khóc, y nói: “Nhưng người... Thật sự hận ta tới như vậy... Cho tới cuối cùng... Ngay cả một lát bình an mà thôi, cũng không muốn cho ta ư...”

“Mặc Nhiên... Mặc Nhiên... Đừng như vậy nữa, người tỉnh lại, quay đầu lại đi... Người quay đầu lại đi...”

Người tỉnh lại...

Y khiến hân tỉnh lại, nhưng chính mình, mở to đôi mắt mờ mịt, ngủ thiếp đi như thế.

Mặc Nhiên không tin, hân không muốn tin, Sở Văn Ninh lại chết như vậy.

Một đời tông sư, ngưỡng mộ như núi cao, sư tôn của mình, người mình cực kỳ hận, lại chết như vậy.

Nằm trong lòng hắc, máu tươi nhuộm đỏ bên Thiên Trì Thiên Sơn.

Từng chút từng chút, lạnh như sương tuyết, ngừng thành hàn băng.

Trên mặt Sở Văn Ninh toàn máu, Mặc Nhiên cúi đầu nhìn một lát, nâng tay áo lên, lau lung tung muốn làm sạch.

Nhưng mà máu nhiều quá, hắc càng lau, gương mặt vốn thanh lãnh trong sạch kia càng bẩn. Mặc Nhiên cứng đầu mím môi, dùng sức lau sạch.

Lại chỉ lau được một gương mặt loang lổ máu.

Ngũ quan cũng không còn nhìn được rõ ràng.

Hắc rốt cuộc không cười nữa.

Hắc nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Lần này ngươi thắng, Sở Văn Ninh. Ta không ngăn được ngươi chết.”

Dùng một lúc, hắc lại mở mắt ra, nơi đó lúc đầu đen trầm lạnh lẽo sâu thẳm, lại hóa lửa lớn thiêu rụi vực sâu.

Hắc nói: “Nhưng mà, ngươi cũng quá coi thường ta. Ngươi không muốn sống nữa, ta không ngăn nổi, nhưng nếu ta muốn ngươi không chết, ngươi cũng chẳng cản nổi ta.”

Mặc Nhiên không tuyên bố sống chết của Sở Văn Ninh, hắc đưa ngươi về Tử Sinh Đình.

Lúc đó hắc đã có thuật pháp thông thiên, có thể giữ xác vĩnh viễn không khô héo thối rữa—— Hắc đặt thân thể Sở Văn Ninh ngay tại Hồng Liên Thủy Tạ, hắc ép Sở Văn Ninh tồn tại như vậy.

Muốn hắc thừa nhận rằng hắc giết chết người cuối cùng mong nhớ tới của hắc, quá khó khăn.

Chỉ cần thân thể Sở Văn Ninh không hóa thành tro tàn, chỉ cần hắc có thể nhìn thấy dáng vẻ của y mỗi ngày.

Hắc có thể cảm thấy Sở Văn Ninh không chết.

Hắc hận điên cuồng cũng được, yêu vạn vạn cũng thế, đều còn một nơi để phát tiết, nơi để gửi gắm.

Đạp Tiên Quân, rốt cuộc biết đầu biết đuôi mà điên cuồng.

Sở Văn Ninh đi rồi, mỗi ngày hắn đều sẽ tới Hồng Liên Thủy Tạ nhìn thi thể y, mấy ngày ban đầu, hốc mắt hắn lóe ánh sáng ác độc, đến trước thi thể kia, không ngừng thóa mạ, hắn nói: “Sở Văn Ninh, đáng đời ngươi.”

“Ngươi độ hết người trong thiên hạ chỉ không độ mỗi ta, ngươi giả nhân giả nghĩa.”

“Ngươi là sư phụ quái gì? Ta lúc trước có mắt như mù mới bái ngươi làm sư! Hồn trưởng!”

Sau đó, hắn mỗi ngày đều không ngại phiền hỏi: “Sao lại ngủ lâu như thế? Bao giờ mới tỉnh?”

“Ta đã tha cho Tiết Mông rồi, ngươi cũng có thể như thế, dậy cho ta.”

Mỗi lần hắn nói vậy, tôi tớ bên cạnh hắn đều cảm thấy hắn mất trí, hắn điên rồi.

Thê tử Tống Thu Đồng của hắn cũng cảm thấy hắn điên rồi. Nàng rất sợ hãi, nên thời dịp một lần hoan hảo hiếm có trôi qua, nàng dựa bên gối hắn nói: “A Nhiên, người chết không thể sống lại, thiếp biết chàng khổ sở, nhưng chàng...”

“Ai khổ sở?”

“...”

Tống Thu Đồng là kiểu người nhìn mặt đoán ý, mấy năm nay ở bên cạnh Mặc Nhiên càng cẩn thận như đi trên băng mỏng, thấy sắc mặt hắn không tốt, lập tức im miệng, rũ mắt nói: “Là thiếp thân nói sai.”

“Đừng thế.” Mặc Nhiên lần này lại không dễ buông tha cho nàng, hắn nheo mắt lại, “Ngươi nói ra rồi, nuốt lại làm gì? Ngươi lại làm gì, ai khổ sở?”

“Bệ hạ...”

Mắt đen của Mặc Nhiên động sấm chớp, hắn bỗng ngồi dậy, bóp chặt cổ thon nhỏ của Tống Thu Đồng, một tay xách nữ nhân còn vừa triền miên với mình lên, ném xuống giường.

Bộ mặt hắn dữ tợn, đúng như gương mặt sói hổ tàn nhẫn.

“Ngươi nào chết không thể sống lại, ai chết? Ai muốn sống lại?” Mặc Nhiên cắn nát từng chữ từng chữ, tàn nhẫn như vậy, dùng sức như vậy, “Không có ai chết, không có ai muốn sống, càng không có ai khổ sở!”

Môi Tống Thu Đồng run rẩy, muốn giãy giụa, nhưng ả vừa nói nửa lời “Hong Liên Thủy Tạ...”, hai mắt Mặc Nhiên đã đỏ đậm, giận dữ trợn lên.

“Hong Liên Thủy Tạ chỉ có một Sở Văn Ninh hôm mê, người muốn nói gì! Người muốn dạy bốn tọa cái gì! Nghiệt súc!”

Tống Thu Đồng thấy hấn giận dữ mất kiểm soát, trong lòng run sợ, không biết làm sao để dịu đi cử chỉ điên cuồng của Mặc Nhiên, như đặt cược, cất cao giọng nói: “Bệ hạ, người nằm ở Hong Liên Thủy Tạ đã qua đời, người suốt ngày sa vào đó, thiên thân... Thiếp thân có thể không lo lắng ư?”

Ả nói uyển chuyển, để Mặc Nhiên không trách tội, cuối cùng còn bảo vì mình mang lòng tốt, nói vì quan tâm tới Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên nhìn ả chăm chăm, hô hấp dần bình ổn lại, tựa hồ nghe vào một chút, không gào lên với ả nữa.

Hấn ngừng một lát, nói: “Đúng là làm người lo lắng rồi.”

Tống Thu Đồng nhẹ nhàng thở hắt ra, nói: “Thiếp thân vì mong bệ hạ an khang, tất nhiên có thể không màng sống chết. Bệ hạ tình thâm, nhưng cũng đừng để ý chí tinh thần sa sút.”

“Vậy người nói xem bốn tọa nên làm thế nào?”

“Thiếp thân nhiều lời, đều vì tốt cho bệ hạ. Theo thiếp thân thấy, nên đưa Sở.... Sở tông sư hạ táng đi... Người đã không còn nữa, thể xác không thể giữ như vậy, chỉ làm bệ hạ thêm đau lòng.”

“Còn gì nữa? Lời người còn chưa hết, không bằng hôm nay nói ra cả đi.”

Tống Thu Đồng thấy sắc mặt hấn bình ổn hơn, trong lòng khê thả lỏng.

Ả rũ nửa mắt, hơi nghiêng đầu, ả biết dáng vẻ này của mình giống với Sư Minh Tịnh nhất.

Ả hết lòng tin Sư Minh Tịnh là uy hiếp của Mặc Vi Vũ, tuy rằng ả không hiểu vì sao mình cố gắng cẩn thận bắt chước chi tiết dung mạo của Sư Minh Tịnh, lại không khơi dậy nổi hứng thú của Mặc Nhiên.

Nam nhân âm tình bất định này tuy rằng rất thích ở cạnh sẵn sóc mình, nhưng từ khi thành thân tới nay trừ phi cực kỳ buồn khổ, hoặc uống say, hấn mới chạm vào mình. Tống Thu Đồng cảm thấy có lẽ vì Mặc Nhiên không thích nữ sắc, tóm lại hiển nhiên không liên quan tới Sư Minh Tịnh.

Đừng nói là ả, cả Tử Sinh Đình đều biết nam nhân đã chết nhiều năm trước kia, mới là tình cảm chân thành của Đạp Tiên Đế Quân.

Sở Văn Ninh thì là cái thá gì.

Tổng Thu Đồng nghĩ vậy, đó cũng chỉ là thứ nam nhân để Đạp Tiên Quân đùa vui phát tiết, chơi cũng chơi phát ngán rồi. Tuy nói Sở Văn Ninh dùng mạng đổi được Mặc Vi Vũ đứng ngồi không yên, ngày đêm mong nhớ, nhưng ả hiểu rõ đó cũng chỉ là áy náy nhất thời, nhất thời không quen thôi.

Nàng tự tin rằng dựa vào khuôn mặt cực kỳ giống Sư Minh Tịnh, hoạt tử nhân ở Hồng Liên Thủy Tạ kia, không phải đối thủ của mình.

Nhưng Mặc Nhiên không thể cứ si cuồng như vậy, giờ thiên hạ đại loạn, binh qua nổi lên tứ phía, ả sợ đi theo nhầm chủ, nếu Mặc Nhiên bỏ đại thế, giờ ả không còn thời thanh xuân, có lẽ không thể tìm nổi cái cây chọc trời nào để trèo lên nữa. Nên ả thiết tình thực lòng hy vọng Mặc Nhiên sẽ vực lại tinh thần lần nữa, đừng điên cuồng thế nữa.

Nên ả ngấm nghĩ, cân nhắc cẩn thận, vẫn cố lấy dũng khí, nói: “Sở tông sư đi rồi, cũng không ai xứng ở Hồng Liên Thủy Tạ nữa.”

Mặc Nhiên nói: “Không sai. Người nói tiếp đi.”

“Thiếp thân nghĩ, một khi đã vậy, bệ hạ tới nhà thủy tạ, chỉ biết tức cảnh sinh tình, không bằng...”

“Không bằng?” Mặc Nhiên nheo mắt lại.

“Không bằng phong Hồng Liên Thủy Tạ lại đi. Một tạ chỉ ở một chủ, cũng coi như là giai thoại.”

[Husky] Chương 101: Sư tôn, ngọn lửa cuối cùng trên thế gian

Edit: Chu

Beta:

Mặc Nhiên không nói gì, lâu sau, cười tươi sáng.

“Hay cho câu một tạ chỉ ở một chủ. Hay cho một giai thoại.”

Hắn thong thả ung dung buông đôi chân tái nhợt, bước trên sàn đá lạnh băng, mu bàn chân ần ần nổi gân xanh, ngừng trước mặt Tống Thu Đồng.

Sau đó Mặc Nhiên nâng một chân lên, dùng mũi chân, nâng cằm Tống Thu Đồng, khiến ả ta ngửa đầu nhìn mình.

“Những lời này, người giữ trong lòng, ghen rất lâu rồi nhỉ?”

Hắn nhìn gương mặt kinh hoàng thất thố của ả, tủm tủm cười: “Tống Hoàng Hậu, đã có rất nhiều chuyện trôi qua, ta còn chưa nói rõ ràng với người, nếu hôm nay người đã mang lòng thành nói chuyện với ta, chúng ta không bằng thẳng thắn tới cùng đi, tới, ta tâm sự với người.”

“Bắt đầu từ chuyện gần đây nhất đi. Ngày tới Đạp Tuyết Cung, ta rõ ràng đã nhốt Sở Văn Ninh trong tấm cung, người nói ta nghe xem, làm sao y xuất hiện ở núi Côn Luân được? Là ai mở cửa cho y, để y tới tìm ta?”

Cơ thể Tống Thu Đồng bỗng nhiên run lên, nói: “Ta không biết!”

Ả biện giải quá vội vàng, thậm chí quên nói thiếp thân, mà dùng “Ta”.

Mặc Nhiên cười, hắn nói: “Được, chuyện này người không biết, vậy ta hỏi người chuyện tiếp theo. Năm ấy ta sắc phong người làm hậu, để người ở Tử Sinh Đình với ta, sau đó ta lại có việc phải tới Âm Sơn, lúc đi, vì Sở Văn Ninh không nghe lời, vẫn còn bị ta giam trong thủy lao đã tỉnh lại...”

Hắn nhắc tới chuyện này, sắc mặt Tống Thu Đồng không thể chịu nổi mà tái nhợt, môi cũng hơi run lên.

“Người mượn có tra xét nhà giam, tới thăm y. Lại bị y xem thường...”

“Đúng, đúng.” Tống Thu Đồng vội vàng nói, “Nhưng mà bộ hạ... A Nhiên, chuyện này năm đó ta đã nói với chàng, Sở Tông sư y muốn ta cắt khỏi thiên lao, còn buông lời vũ nhục, y chẳng những mắng ta, còn quở trách cả bộ hạ nữa, lúc ấy ta cũng chỉ là giận quá... Ta...”

“Bổn tọa biết.” Mặc Nhiên cười khẽ, “Lúc ấy người cũng chỉ là giận quá, nhưng Sở Văn Ninh chính là người mang trọng tội, chưa được bổn tọa cho phép, thì không thể trách phạt thêm nữa. Nên người chỉ phạt nhẹ, sai người rút mười móng tay của y, còn ở mỗi đầu ngón tay y, đều đóng thêm đinh.”

Tống Thu Đồng mở to mắt kinh hoàng, cãi lại: “Bộ hạ khi ấy ngài trở về, còn khen ta làm tốt!”

Mặc Nhiên mỉm cười: “Ồ... Thế à?”

“Ngài... Ngài nói kẻ có lời không sạch sẽ, thì nên đối đãi như vậy, khi đó ngài còn nói với thiếp thân, nói phạt còn nhẹ, nếu lần tới y lại nói năng lỗ mãng, thì cứ... Cứ chặt luôn mười ngón tay của y đi...” Á càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng nhìn Mặc Nhiên cười tới kinh người, suy sụp mềm nhũn ngã xuống đất, trong mắt ngậm nước, “A Nhiên...”

Mặc Nhiên khe khẽ thở dài, hắc cười nói: “Thu Đồng, đã qua nhiều ngày lắm rồi, năm đó bổn tọa nói gì, không nói gì, cũng quên cả rồi.”

“...” Nữ nhân rõ ràng vừa đoán được tâm tư Mặc Nhiên, nhưng nghe những lời này, thân mình vẫn run lên lạnh buốt.

“Mấy hôm nay bổn tọa luôn mơ, mơ thấy ngày đó, bổn tọa từ Âm Sơn về, vào thủy lao, thấy đôi tay u thối rữa, toàn là máu bắn...” Mặc Nhiên chậm rì rì nói, cuối cùng, thanh âm bỗng vặn chặt, trong mắt lóe hàn quang, “Bổn tọa, cũng không vui.”

Tống Thu Đồng vô thức nói: “Bộ hạ, bộ hạ... Không, A Nhiên... Chàng nghe ta nói... Chàng bình tĩnh chút nghe ta nói...”

“Bổn tọa không hề vui.”

Mặc Nhiên như không nghe được gì, mặt vô biểu tình cúi thấp xuống, lãnh đạm nhìn nữ nhân cuộn tròn trên đất.

“Nàng dỗ ta đi, được không?”

Thần sắc như sương tuyết của hân, kèm với nỉ non kiêu căng như vậy, cho dù Tống Thu Đồng gần gũi như gần hồ nhiều năm, cũng không khỏi nổi da gà cả người, ngay cả da đầu cũng tê rần. Ắ người thấy hơi thở mưa rền gió dữ, nâng con người nâu thẫm lên, cúi đầu khom lưng nhìn hân, ả bò tới, nằm bên mắt cá chân Mặc Nhiên.

“Được, A Nhiên nói gì cũng được cả, A Nhiên muốn ta làm gì mới có thể vui vẻ đây? Ta nhất định sẽ làm thật tốt... Thật tốt...”

Mặc Nhiên cúi người, bóp chặt cằm ả ta, nâng mặt ả lên.

Thật giống như lần đầu tiên hân gặp ả ở Nho Phong Môn, lộ ra hai má lúm đồng tiền ngọt ngào, kéo ống tay áo ả nói: “Tiểu sư muội, muội tên gì? ... Ôi trời, muội đừng sợ, ta không làm muội bị thương đâu, muội nói chuyện với ta, được không?”

Không rét mà run.

Nhiều năm trôi qua, hân cơ hồ dùng biểu tình y nguyên, ngữ điệu giống hệt, lại nói những lời khác.

Hân ngọt ngào mà ôn nhu nói: “Thu Đồng, bốn tọa biết nàng thật lòng, vì để đỡ bốn tọa vui vẻ, làm gì cũng nguyện ý cả...”

Đầu ngón tay hân vuốt ve qua cánh môi ả.

Nơi trên cả gương mặt ả, giống với Sư Minh Tịnh nhất.

Lông mi Mặc Nhiên run lên, bất động thanh sắc nhìn hai cánh môi như đóa hoa, rốt cuộc vẫn nói: “Vậy nàng, lên đường hoàng tuyền trước, chờ bốn tọa đi.”

“!”

Hân ngừng lại hỏi: “Được không?”

Nước mắt Tống Thu Đồng nháy mắt đã tràn khỏi hốc mắt, không phải vì bi thương, mà là vì sợ hãi. Ắ sớm biết rằng giờ Mặc Nhiên nhắc lại chuyện ả làm nhục Sở Văn Ninh năm đó, mình sẽ chẳng có được kết cục tốt đẹp gì, nhưng nhiều nhất ả cũng chỉ có thể nghĩ tới trượng hình, nghĩ tới biếm truất, ả dùng hết toàn bộ dũng khí của ả, cũng không thể ngờ tới Mặc Nhiên thế mà lại...

Hân thế mà lại làm thế! Hân thế mà lại nhẫn tâm!

Hân... Hân...

Tên điên.

Điên rồi... Điên rồi...

Mặc Nhiên ngửa đầu trầm thấp nở nụ cười, hân cười tới ngày càng làm càn, ngày càng kiêu ngạo, hân vừa cười vừa đập tung cửa tấm cung, cười lớn bước ra khỏi điện.

Hân bước đi phong lưu, dẫm lên muôn vàn tính mạng, giờ đã tới lượt ả.

Điên rồi... Điên rồi!!

Mặc Vi Vũ điên rồi!

Tổng Thu Đồng ngã quỵ trên sàn gạch vàng lạnh băng, trong tấm cung còn chưa tan khí tức hoan hảo mãnh liệt, ánh lửa địa ngục đã cháy lên, ả há miệng, ngửa đầu, giãy giụa muốn bò ra nhìn ánh sáng mặt trời chiếu vào điện.

Tảng sáng, ánh mặt trời đỏ như máu.

Nhiễm đỏ đôi mắt ả.

Ả nghe thấy tiếng Mặc Nhiên quát xa xa, tùy ý như phân phó tối nay nên ăn món gì.

“Người đâu, lời Hoàng Hậu ra ngoài.”

“Bệ hạ——!” Tùy tùng cung nhân bên ngoài đều kinh hoảng thất thố phản ứng lại, “Bệ hạ, chuyện này...”

“Ném vào đỉnh lô, chiên dầu nấu sống đi.”

Tổng Thu Đồng bỗng nhiên không nghe được gì, cả người như chìm vào đại dương mênh mông, chẳng nghe thấy gì.

“Nấu sống, nấu sống vui vẻ, nấu sống thống khoái, ha ha... Ha ha ha...”

Hân càng đi càng xa, chỉ có tiếng cười cùng tiếng quát như ửng, vây quanh Tử Sinh Đỉnh, mãi không tiêu tan.

Ánh nắng chậm rãi chiếu dài bóng dáng hân, một loạt dấu chân lẻ loi trên đất, đổ xuống, hân chậm rãi đi tới, chậm rãi tới.

Ngay từ đầu bên cạnh như có hai hư ảnh thiếu niên cừ mã, còn có một nam nhân bạch y anh tuấn đỉnh bạt.

Sau đó, hai hư ảnh kia biến mất, chỉ còn lại một bộ bạch y bồi hân.

Lại sau nữa, nam nhân bạch y ấy cũng biến mất trong ánh ban mai vàng nhạt.

Mặt trời mới mọc trong trẻo thánh khiết, mang theo người cũng trong trẻo thánh khiết như vậy, chỉ để lại mình hắc ở địa ngục, trong biển máu, trầm luân trong yêu ma quỷ quái.

Chỉ còn lại mình hắc, hắc càng đi càng tịch mịch, càng đi càng lạnh lẽo.

Đến cuối cùng, hắc bỗng cảm thấy mình như đã chết, hắc chết rồi...

Càng đi càng điên cuồng.

Mặc Nhiên nhớ rõ, năm cuối cùng trước khi mình tự sát, có đôi khi nhìn vào gương đồng, hắc sẽ không nhận ra được nơi đó sao lại chiếu lên một con quái vật.

Hắc thậm chí nhớ rõ buổi tối trước khi chết kia, hắc ngồi lì trong đình trúc ở Hồng Liên Thủy Tạ, bên cạnh chỉ có một lão nô bồi bạn.

Hắc liền hỏi lão nô kia, lười biếng mà mở miệng: “Lưu công, ông nói với bốn tọa xem, trước đây bốn tọa vốn là người thế nào?”

Không đợi đối phương trả lời, hắc nhìn ảnh ngược trong hồ, tự nói phần mình.

“Khi bốn tọa còn thiếu niên, hình như chưa từng tết bím tóc, miện lưu châu thế này, càng chưa từng chạm tới, ông nói xem đúng không?”

Lưu công liền thở dài: “Bệ hạ nói không sai, bím tóc và lưu miện, đều là sau khi ngài đăng cơ, Tống nương nương làm cho ngài.”

“Ồ, người nói Tống Thu Đồng đấy hả.” Mặc Nhiên cười nhạt, ngửa đầu uống một ngụm lê hoa bạch, “Hóa ra ta trước kia từng nghe ả sai sử vậy à?”

Có lẽ thời gian không còn nhiều, không lo lắng tâm tư để quân, không sợ hơi bất mãn mình đã mất cái đầu trên cổ, lão nô cúi đầu kia cũng chỉ toàn nói lời thật lòng.

Lưu công rũ mắt rũ tay áo nói: “Vâng, khi bệ hạ mới đăng cơ, Tống nương nương được ân sủng cực kỳ, có một thời gian, nương nương nói gì, bệ hạ làm theo y như vậy... Nhưng chuyện này, bệ hạ quên cả rồi ư?”

“Quên?” Mặc Nhiên cười nói, “Không hề quên, sao mà quên được...”

Sau khi mình cưới Tống Thu Đồng, không biết ai để lộ tin, nói cho ả biết bệ hạ sở dĩ thiên sủng ả, đơn giản vì dung mạo ả có mấy phần giống với Sư Minh Tịnh đã qua đời.

À là người cơ trí, không ngừng tìm hiểu hành vi cử chỉ của Sư Muội, trong lúc sinh hoạt phụ thê như có như không lộ ra, làm như cố nhân quay về.

Sao lại quên cho được.

Mặc Nhiên cười xót xa, bồng tháo búi tóc và lưu miện xuống, cũng không thèm nhìn, ném vào trong hồ, dấy lên một loạt sóng, chiếu dáng người càng vắn vẹo dữ tợn.

Hắn trong cơn dữ tợn ấy, tháo bím tóc, dưới tóc đen như mực rối rung, nghiêng mặt bên hồ, tùy ý để gợn sóng chiếu lên gương mặt âm tình bất định của hắn.

“Được rồi, vứt phát quan, búi tóc cũng bỏ, lão Lưu, ông nghĩ lại giúp ta xem, còn thiếu gì nữa, bốn tọa mới có thể quay lại dáng vẻ trước khi đăng cơ?”

“Chuyện này...”

“Là cột tóc nhĩ?” Mặc Nhiên nhìn ảnh ngược, nói, “Đệ tử Tử Sinh Đỉnh bình thường hay dùng cột tóc màu lam nhất. Trong cung còn không?”

“Có, năm thứ nhất bệ hạ đăng cơ, khi cởi trang phục đệ tử Tử Sinh Đỉnh, từng bảo lão nô cất cho kỹ. Nếu bệ hạ muốn, lão nô đi lấy giúp ngài.”

“Tốt lắm, ông đi đi, trừ dây cột tóc, mang cả những thứ khác tới nữa.”

Lưu công đi rồi về, trong tay ôm một chồng y phục cũ, Mặc Nhiên ngồi dậy, ngón tay vuốt ve trên mặt vải, từng chuyện cũ đối trá, như lá khô rơi lên cõi lòng đã tan vỡ. Hắn nhất thời nổi hứng, tùy ý cầm một chiếc ngoại bào lên, muốn khoác lên người.

Nhưng mà y phục khi thiếu niên, đã quá nhỏ, cho dù hắn làm thế nào, cũng không mặc vừa người nữa.

Đột nhiên nổi giận.

“Sao lại không mặc vừa! Sao lại không thể quay về!!”

Hắn như con thú bị nhốt trong lồng sắt, thần sắc trên mặt điên cuồng, trong mắt có ánh sáng lạnh lẽo lên làm người ta sợ hãi.

“Đây là y phục của bốn tọa! Đây là y phục của bốn tọa ư??? Ông có lấy nhầm không! Nếu là y phục của bốn tọa, vì sao mặc không vừa!!! Vì sao mặc không vừa——!!”

Lão nô đã quen nhìn dáng vẻ điên cuồng của chủ nhân.

Cũng từng cảm thấy Mặc Nhiên đáng sợ như vậy, nhưng hôm nay lại vô cớ, cảm thấy người nam nhân này thật đáng thương.

Hắn đâu phải tìm y phục, rõ ràng là tìm bản thân đã đánh mất.

“Bệ hạ.” Lão già thầm thở dài, “Bỏ đi, ngày đã không còn là thiếu niên khi xưa nữa rồi.”

“...” Mặc Nhiên vốn đang bốc lửa giận ngút trời, nghe vậy hung tợn quay đầu lại nhìn chăm chăm gương mặt nhăn nhoe của ông già kia, lại như bị nghẹn họng, không nói được gì, chỉ là đuôi mắt đỏ lên, không ngừng thờ dốc, thật lâu sau mới nói, “Không thể...?”

“Không thể.”

“... Không về được?”

“Không về được.”

Trên mặt nam nhân ba mươi hai tuổi kia, lần đầu tiên xuất hiện một loại mờ mịt vô thức chỉ trẻ con mới có, hắn nhắm mắt lại, hầu kết nhấp nhô, cúi đầu bên cạnh lão nô vốn tưởng rằng khi hắn mở mắt ra sẽ lộ răng nanh sắc nhọn, xé nát hết thầy trước mặt.

Nhưng mà khi Mặc Nhiên mở mắt ra, hốc mắt lại có chút ươn ướt.

Có lẽ loại ươn ướt này, đã giết chết lửa lớn trong lòng hắn.

Mặc Nhiên mở miệng, giọng khàn khàn mệt mỏi: “Đúng rồi... Đúng... Không về được... Không về được nữa....”

Hắn mệt mỏi vô hạn buông y phục xuống, ngồi bên bàn đá, vùi mặt vào lòng bàn tay.

Qua thật lâu, hắn mới nói: “Vậy buộc cột tóc đi.”

“... Bệ hạ... Người hà tất...”

“Mệnh bốn tọa đã hết, lúc chết, không muốn quá cô độc.” Mặc Nhiên lúc nói những lời này, cũng không buông tay, không ai nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, “Muốn thay y phục, để cảm thấy còn có cố nhân bồi bên.”

Lưu công thở dài nói: “Đó là giả.”

“Giả cũng được.”

Mặc Nhiên nói.

“Giả, còn tốt hơn không có gì.”

Tóc dài thúc cao, vòng từng vòng, sau đó hắt từ đám đồ cũ kia, nhặt lên một cái phát khấu bạc màu, hắt muốn đội phát khấu khi còn thiếu niên, nhưng nhìn ảnh ngược trong nước, động tác trên tay hắt lại ngừng lại.

Là bên trái, hay bên phải?

Lâu rồi không dùng phát khấu này, ký ức trở nên mơ hồ như vậy, Mặc Nhiên nhắm mắt, hắt nói: “Lão Lưu, ông có biết ta năm đó, buộc thế nào không?”

“Hồi bé hạ, lão nô sau khi ngài đăng cơ năm thứ hai, mới vào cung hầu hạ, lão nô không biết.”

Mặc Nhiên nói: “Nhưng ta nghĩ không ra, ta muốn có người nhắc cho ta.”

“...”

“Ông nói xem, ở đâu có người như vậy, có thể nói cho ta.” Mặc Nhiên lẩm bẩm, “Ai có thể nói cho ta, ta khi xưa... Là dáng vẻ thế nào.”

Lão Lưu thở dài một hơi, lại không nói ra bất cứ ai, kỳ thật trong lòng Mặc Nhiên cũng biết ông già này không có đáp án cho hắt, hắt chỉ nghi hoặc cầm phát khấu màu đen kia, lật trái, lật phải, cuối cùng đặt bên trái.

“Hình như là vậy nhỉ.” Mặc Nhiên nói, “Ta đi hỏi y một chút.”

Hắt liền vào sâu trong Thủy Tạ, tới cạnh hồ sen, thi hài Sở Văn Ninh nằm đó, chỉ như ngủ mà thôi.

Mặc Nhiên ngồi trên đất, hắt nâng má, nói: “Sư tôn.”

Gió đưa hương hoa, hắt nhìn cả hồ đang độ đỏ tươi đẹp, nam nhân nhắm chặt mắt kia, bỗng cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói, rồi lại không biết nói gì.

Đối với Sở Văn Ninh, hắt tựa hồ có một tình cảm đầy ắp, nhưng tình cảm kia quá lộn xộn, trong đó có chua ngọt đắng cay rất nhiều, hắt không nếm ra được mình hận người này nhiều hơn, hay là loại tình cảm khác nhiều hơn, hắt thật sự không biết nên đối với người này thế nào.

Hắt từng nói với mình, giữ Sở Văn Ninh lại bên cạnh, chỉ là vì phát tiết cừu hận, vì thỏa mãn tư dục, nhưng sau khi Sở Văn Ninh chết, mình lại giữ lại thi thể không có khả năng lâm li triền miên, mồ cũng đã lập xong, lại không thể mai táng được.

Kỳ thật giữ lại thi thể lạnh băng, không cử động, cũng không nói được, có ích gì?

Hắn có lẽ cũng không tự hiểu được.

Qua quá nhiều chuyện, mấy thứ ban đầu còn sạch sẽ, đều đã bị che phủ hoàn toàn.

Khi Sở Văn Ninh còn sống, hai người họ rất hiếm khi có những ngày tâm bình khí hòa ở bên nhau.

Giờ Sở Văn Ninh chết rồi, giữa người sống và người chết, lại sinh ra chút ôn nhu tàn nhẫn, Mặc Nhiên thường tới thăm y, xách theo một vò lê hoa bạch, chỉ là nhìn, không nói nhiều lắm.

Giờ phút này, nghĩa quân vây núi, hắn biết tuổi thọ mình đã cạn, mà thi thể Sở Văn Ninh, trong Tử Sinh Đỉnh cảnh còn người mất, là cố nhân duy nhất của hắn.

Mặc Nhiên bỗng rất muốn tâm sự thật nhiều với thi thể lạnh băng này, dù sao Sở Văn Ninh chỉ còn là một thi thể, không phản kháng được, chẳng quở trách được, mặc kệ mình nói gì, y đều ngoan ngoãn nghe thôi.

Nhưng mà hắn giật giật môi, cổ họng nghẹn ngào.

Cuối cùng, cũng chỉ nói ra một câu.

“Sư tôn, người để ý ta đi.”

[Husky] Chương 102: Sư tôn của sư tôn

Sư tôn, người để ý ta đi.

Đó là câu đầu tiên khi họ mới gặp ở Thông Thiên Tháp, Mặc Nhiên nói ra. Khi đó, Sở Văn Ninh nhắm hai mắt, khi Mặc Nhiên gọi y, y nâng hàng mi lên.

Đó cũng là câu cuối cùng khi biệt ly ở Hồng Ly Thủy Tạ, Mặc Nhiên nói ra.

Khi đó, Sở Văn Ninh nhắm hai mắt, Mặc Nhiên gọi y, y rốt cuộc không còn ngẩng đầu.

Một câu, trôi dạt nửa đời từ Thông Thiên Tháp, bay tới bờ hồ sen, rốt cuộc trôi vào trần ai.

Mấy năm nay là hạn cũng được, yêu cũng thế, đều tan biến, lạnh lẽo.

Mặc Nhiên uống xong vò lê hoa bạch cuối cùng, xuống phía nam Tử Sinh Đình, một mình đi tới chiều tà tận thế. Ngày thứ hai, nghĩa quân đánh lên Điện Vu Sơn, lại phát hiện Đạp Tiên Quân làm thiên hạ khổ sở suốt mười năm ròng bỏ mình tự sát, hưởng thọ ba mươi hai tuổi.

Cho tới giờ, hai đời trôi qua.

Mặc Nhiên mở to mắt.

Hắn ngủ dưới cây hoa trước Thông Thiên Tháp một đêm, lúc tỉnh lại, cả người mờ mịt luống cuống, không biết hôm nay là hôm nào.

Hắn vô thức thì thào: “Sư tôn... Người để ý ta đi...”

Sau đó hắn mới nhớ, kể cả đời này, Sở Văn Ninh, cũng không còn ở đây nữa.

Kiếp trước hắn đã quen thời gian khổ cực, Sở Văn Ninh là người cùng hắn đi đến cuối cùng, đời này hắn không muốn làm ác nhân, nhưng Sở Văn Ninh không nhìn thấy.

Đại khái là trời xanh cũng không đành lòng, cũng có lẽ trong cõi u minh tự có thiên định, kiếp trước Sở Văn Ninh đã thấy hãn buồn nôn từ lâu, cho nên kiếp này, y là người đầu tiên rời đi.

Mặc Nhiên nâng tay che khuất đôi mắt, nhìn lại nghẹn ngào nhỏ vụn trong cổ họng.

Hãn nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Tiết Chính Ung từ nơi xa truyền đến, bá phụ đang tìm hãn, bá phụ đang gọi: “Nhiên Nhi —— con ở đâu? Nhiên Nhi!”

Sư Muội cũng gọi hãn: “A Nhiên, đệ ở đâu... Đệ mau ra đây đi...”

“Nhiên Nhi, con trở về bồi Ngọc Hành đi! Con đừng làm chuyện ngu ngốc, Nhiên Nhi!”

Bồi Ngọc Hành.

Bồi y...

Thế là Mặc Nhiên bò dậy, lảo đảo, lảo đảo theo tiếng mà đi.

Hãn không thể suy sụp, hãn không thể suy sụp —— hãn còn rất nhiều chuyện chưa làm, hãn thủ phía sau màn vẫn còn chưa bắt được, không nói đến thiên liệt bất cứ lúc nào cũng có thể tái diễn lần nữa, lại nói kiếp nạn này, Tử Sinh Đỉnh tổn thất nặng nề, rất nhiều chuyện cần hoàn thành... Tiết Mông đau đến mất đi thần trí, đau đến không đứng dậy được, hãn không thể suy sụp.

Hãn phải chịu đựng, phải kiềm chế.

Hãn nói với mình, hết đau rồi, hết đau rồi.

Sở Văn Ninh chết, hãn trải qua không chỉ một lần, đã hết đau rồi.

Không đau...

Nhưng làm sao có thể không đau!

Hơn ba ngàn bậc thang, y cõng hãn bò lên, làm sao có thể không đau...

Hao hết chút linh lực cuối cùng, linh lưu toàn thân tất cả còn lại đều cho mình, làm sao có thể không đau...

Rõ ràng mình cũng chịu thương tổn như nhau, nhưng vì để không liên lụy tới đồ đệ, làm ra một bộ dáng đoạn tình tuyệt ý, tự rời đi... Làm sao có thể không đau...

Còn có kiếp trước, Sở Văn Ninh bị thương kỳ thật không khác Sư Muội, chỉ là y không nói mà thôi, y không nói, Mặc Nhiên cũng không biết.

Hắn gào lên với Sở Văn Ninh, phát tiết vô tận hận ý với Sở Văn Ninh, hắn ném toàn bộ hoành thánh lúc Sở Văn Ninh bệnh chưa khỏi vất vả làm cho hắn xuống dưới đất.

Sở Văn Ninh trước mặt hắn hạ thấp mình, cúi đầu, nhặt lên từng cái từng cái, vứt đi toàn bộ.

Làm sao... Có thể... Không đau...

Làm sao có thể không đau!!

Hắn khoét vào tâm Sở Văn Ninh! Làm sao có thể không đau chứ!! Làm sao có thể...

Mặc Nhiên không đi nổi nữa, hắn đứng tại chỗ nhịn thật lâu, cố bình tĩnh thật lâu, toàn thân đều đang run rẩy, toàn thân đều đang phát run.

Quá đau.

Hắn vùi mặt vào lòng bàn tay, cắn chặt môi, nuốt vào tiếng khóc cùng máu lâm ly.

Qua rất rất lâu, hắn mới miễn cưỡng ổn định suy nghĩ của mình.

Hắn ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng, sau đó hít sâu một hơi, chậm rãi, đi xuống bậc thang vô tận.

Không thể suy sụp.

“Bá phụ.”

“Nhiên Nhi, con đã đi đâu? Con làm ta lo muốn chết, nếu con xảy ra chuyện gì không hay, sau này xuống dưới cửu tuyền, ta còn mặt mũi gì đi gặp Ngọc Hành?”

“Là con không tốt.” Mặc Nhiên nói, ” Con không sao, để bá phụ lo lắng rồi.”

Tiết Chính Ung lắc đầu, không biết nên nói gì, vỗ vai Mặc Nhiên, nửa ngày mới nói: “Không trách con, không trách con, con mạnh mẽ hơn Mông Nhi rất nhiều... Hầy...”

Mặc Nhiên khàn khàn hỏi: “Tiết Mông sao rồi?”

“Bệnh, sốt cao không lùi, vừa mới uống thuốc nằm ngủ, may mà ngủ rồi, nó tỉnh dậy liền khóc, khuyên thế nào cũng không khuyên nổi.” Tiết Chính

Ung lộ ra rất mệt mỏi, “Chuyện Vô Gian Địa Ngục thiên liệt, tạo nên sóng to gió lớn ở Tu Chân Giới. Thượng Tu Giới cũng bắt đầu phái người điều tra từ đầu đến cuối, nhưng kẻ sau màn xử lý cực kì sạch sẽ, trấn Thái Địch trong trận huyết chiến gần như đã bị san thành bình địa, nửa manh mối cũng không thấy.”

Nghe được tin này, Mặc Nhiên không cảm thấy có gì đáng kinh ngạc, bản lĩnh của người kia hiển nhiên đã ngoài dự liệu của mọi người, thậm chí ngoài dự liệu của hắn.

Người có thể lấy mạng của Sở Văn Ninh, làm chuyện gì sao có thể tùy tiện lộ ra nhược điểm.

“Thượng Tu Giới, họ định làm thế nào?”

Tiết Chính Ung nói: “Vì chuyện này, bọn họ quyết định để các phái làm gương, trao đổi tại Linh Sơn Đỉnh. Ngày mai ta phải lên đường... Nhưng Mông Nhi như vậy, ta thực sự không yên lòng...”

Ông nói không sai, chuyện trấn Thái Địch, ngay cả thiên hạ đệ nhất đại tông sư Sở Văn Ninh cũng mất mạng trong đó, coi như Thượng Tu Giới lạnh lùng, cũng không thể ngồi nhìn mặc kệ.

“Người bày ra trận pháp mở kết giới đến cùng là ai.”

“Tại sao hắn muốn làm như vậy.”

“Bước tiếp theo người này tính làm gì.”

Ba câu hỏi xoáy trong lòng mỗi người, ai cũng muốn biết đáp án, nhưng điều tra nửa ngày, vẫn vô kế khả thi, không có cách nào, chỉ có thể im lặng. Mặc Nhiên nói: “Bá phụ yên tâm đi, chuyện trong phái, con sẽ giúp bá mẫu cùng nhau quản lý.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi... Hầy... Khổ cho mọi người rồi.”

Tiết Chính Ung đi, mà Tiết Mông cả ngày mất hồn mất vía, tất cả nhiệm vụ đều đè trên vai Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên quá chú tâm chìm đắm trong công văn, không dám có mệt mỏi, vì chỉ cần hắn dừng lại suy nghĩ, dừng lại nghỉ ngơi, khổ đau cùng hối hận mãnh liệt sẽ kéo hắn xuống vực sâu, khảo vấn linh hồn hắn tàn tạ không chịu nổi. Hắn hận không thể ngày đêm cúi đầu làm, để thoát khỏi nội tâm áy náy cùng tra tấn không ngừng không nghỉ.

Khi Địa Ngục Vô Gian nứt, thế gian âm khí đại thịnh. Rất nhiều yêu tà ẩn núp thật lâu nhờ vào gió đông tái xuất giang hồ, làm hại tứ phương. Những ngày này, văn kiện cầu viện ủy thác Tử Sinh Đỉnh quả thực chất thành núi nhỏ. Mặc Nhiên bận rộn, mất ăn mất ngủ, thường thường từ bình minh chạy tới Đan Tâm Điện, đến đêm khuya mới về nghỉ.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn trong biển sách mệnh mông, thành linh, bị mảnh vỡ Sở Văn Ninh lưu lại ghim trúng.

“... Thanh Cường gây sóng gió, tám mươi hai hộ già yếu của thôn Phượng Lăng, không chịu nổi phiền phức. May có trưởng lão của quý phái chế cơ giáp ‘Dạ Du Thần’, tạm ngự tà ma. Nhưng không phải kể sách lâu dài, xin...”

Giọt nển chậm rãi trượt xuống, ngực đèn tuôn ra một chuỗi hoa lửa.

Đợi Mặc Nhiên lấy lại tinh thần, mới giật mình không ngờ bản thân lại đối một bao thư phát ngọc hồi lâu, ngón tay vuốt ve ba chữ “Dạ Du Thần”, nhớ tới trong Hồng Liên Tạ Thuỷ Sở Văn Ninh cột tóc đuôi ngựa, cắn bút, chuyên chú tra dầu cho người máy.

Mặc Nhiên thở dài một hơi, đầu ngón tay điểm lên trán, nhẹ nhàng xoa.

Chợt nghe có người gõ cửa.

“Sư Muội?”

Thanh niên tú mỹ khoác bạch y mộc mạc đi đến, buông khay bưng trong tay xuống cạnh đồng hồ sơ của Mặc Nhiên, xắn tay áo lên, sau đó ôn thanh nói: “A Nhiên, bận cả ngày rồi, ăn chút gì đi.”

“... Cũng được.”

Mặc Nhiên cười khỏ, buông hồ sơ xuống, ẩn ẩn mi tâm phát đau.

“Ta nấu một bát canh gà, mấy đĩa rau xào.” Sư Muội sắp xếp đồ ăn xong, thử nhiệt độ, “Còn ổn, vẫn còn ấm.”

Hai người đang ăn cơm, Sư Muội thấy thái dương của hắn có vài sợi tóc tản mát, nổi bật lên khuôn mặt anh tuấn có vài phần tiêu tụy, liền vươn tay ra, giúp hắn chỉnh lại.

“A Nhiên.”

“Hả?”

“Hôm ấy... Đệ có gì muốn nói với ta?”

Đầu Mặc Nhiên rất loạn, nhất thời không kịp phản ứng, nhìn y một cái hỏi: “Hôm nào?”

“...” Sư Muội mấp máy môi, rũ mắt nói, “Chính là hôm xảy ra thiên liệt.”

“...”

“Đệ nói đệ đi giúp... Giúp sư tôn tu bổ thiên nứt, có nói một câu, nếu đệ trở về, còn muốn nói với ta, thì...” Âm thanh dần dần nhẹ xuống, đầu cũng cúi thấp.

Trong biển hoa đèn, vành tai trắng như tuyết của Sư Muội hình như có chút đỏ lên.

Mặc Nhiên chăm chú nhìn thật lâu, nhưng nửa ngày nói không ra lời.

Đối với Sư Muội, hẳn cảm thấy là mình yêu không thể nghi ngờ, nhưng trước mắt hẳn thật sự không có tâm tư này, một chút cũng không có.

Hắn thật không biết xấu hổ, không câu nệ tiểu tiết, hẳn quả thực không đem thể nhân lên án để vào mắt, không biết cấp bậc lễ nghĩa là gì.

Nhưng không có nghĩa hẳn không có tâm.

“Xin lỗi.” Sau thật lâu yên lặng, Mặc Nhiên nói khẽ, “Trong lòng ta khó chịu, ta nghĩ... Bây giờ không phải lúc nói mấy cái này, cho nên chuyện kia, sau này ta sẽ nói cho huynh biết, được không?”

Sư Muội bỗng dừng ngẩng mặt, đôi mắt túm mĩm tràn đầy ngạc nhiên.

Mặc Nhiên cười khổ một tiếng, duỗi tay ra, do dự một chút, vuốt tóc Sư Muội: “Con người ta rất đần, những ngày này lại có nhiều chuyện phải xử lý, ta... Ta không biết lúc nào mình có thể bình tĩnh làm rõ ràng mọi chuyện. Ta sợ ta quá qua loa.”

Dù ánh nến ấm áp, cũng không che được sắc mặt dần dần tái nhợt của Sư Muội.

“Qua loa?”

Dừng một chút, y chợt cười.

“A Nhiên, khi đó sinh ly tử biệt, tính mệnh nguy hiểm, ta cứ nghĩ rằng muốn nói, là chuyện đã nghĩ sâu tính kỹ.”

“Phải.” Mặc Nhiên nhăn mày, “Chuyện kia ta để trong lòng rất lâu rồi, cho tới giờ không hề thay đổi, nhưng...”

“Nhưng?”

“...Không phải bây giờ.”

Tay ở trong tay áo nắm thành quyền, Mặc Nhiên nói.

“Không phải bây giờ, Sư Muội. Huynh không biết, chuyện đó rất quan trọng, ta không muốn trong tình trạng khó chịu vội vàng nói cho huynh, ta...”

“Thiếu chủ!”

Bỗng nhiên một thuộc hạ lỗ mãng xông tới, thấy người đến Đan Tâm Điện xử lý sự vụ môn phái là Mặc Nhiên, vội cúi đầu hành lễ nói: “A, Mặc công tử.”

Bị cắt ngang, màu đỏ trên mặt Sư Muội cũng lui, vung ống tay áo, thân thể nghiêng về phía trước ngồi xuống, cả người trở nên nhàn nhạt, có vẻ rất thuần tịnh.

Mặc Nhiên không chú ý cảm xúc của y biến hóa, giương mi mắt: “Chuyện gì?”

“Ngoài sơn môn có khách quý tới thăm, đặc, đặc biệt tới thăm tẩu.”

“Khách quý?” Mặc Nhiên nói, “Nhân vật có mặt mũi của thập đại môn phái giờ đều ở Linh Sơn, khách quý này từ đâu tới?”

Đệ tử như e ngại như kích động, cả người đều nói năng lộn xộn, qua nửa ngày mới đỏ mặt nói: “Là, là Hoài Tội đại sư chùa Vô Bi!!”

“Cái gì?!”

Tuy là Đạp Tiên Đế Quân, Mặc Nhiên cũng không khỏi đứng lên, Sư Muội cũng kinh ngạc.

“Hoài Tội đại sư?”

Chẳng trách Mặc Nhiên kinh ngạc như thế, Hoài Tội đại sư này, ở Tu Chân Giới căn bản là người như truyền thuyết.

Người này, sớm đã tu thành chính quả, nên phi thăng rồi. Song khi đại môn thiên giới mở rộng, ông lại đạp đất về, nói mình không thể phá hồng trần cuồn cuộn, không thể bỏ xuống chấp niệm cả đời, rửa không sạch tội ác trước kia. Cuối cùng sắc trời biến mất, hoa sen suy tàn, Hoài Tội đại sư mang cà sa cũ nát, cầm trượng, phiêu nhiên mà đi, cuối cùng không thành tiên.

Sau khi ông cự tuyệt phi thăng, đến chùa Vô Bi bế quan suy nghĩ, đảo mắt nhân gian đã qua trăm năm.

Sau trăm năm, Tu Chân Giới chỉ nghe tên, không thấy người. Tiền bối trên giang hồ gặp qua ông, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đời trước Mặc Nhiên nháo nhân gian nghiêng trời lệch đất, nhưng cũng vô duyên gặp Hoài Tội đại sư. Bởi vì Hoài Tội đã quá già rồi, một năm trước khi Mặc Nhiên đứng trên vạn người, ông đã viên tịch trong một trận mưa xuân, không ai biết ông hưởng thọ tiên bao nhiêu.

Nào đoán được sau khi trùng sinh, Hoài Tội đại sư lại đêm khuya đến thăm. Nhất thời trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ, dù không biết ông tới làm cái gì. Nhưng trong nhất thời, Mặc Nhiên lại nhớ tới những lời đồn liên quan tới Hoài Tội đại sư.

Hoài Tội... Hoài Tội!

Sao hửn lại quên Hoài Tội đại sư!

Kiếp trước khi Sư Muội mất mạng, hửn vì học thức nông cạn, không biết Tu Chân Giới còn có một vị tiền bối thông thiên triệt địa, sau khi đăng cơ, nghe hạ nhân bẩm báo, mới biết được thuật “Trọng sinh” trong tam đại cấm thuật, trên đời đã có người luyện thành.

Người kia chính là Hoài Tội.

Hửn vội vã đi chùa Vô Bi mời người đến đây, muốn hồi hồn cho Sư Muội, nhưng người phái đi trở về, lại nói cho hửn biết, đại sư đã viên tịch, hửn bỏ lỡ cơ hội cuối cùng để Sư Muội trọng sinh.

Nhưng giờ khắc này nhân vật trong truyền thuyết kia còn sống! Còn sống!!

Sao hửn lại quên! Làm sao lại có thể quên?

Mặc Nhiên trong lòng hơi động, cả người phát run lên, hửn bỗng đứng đứng dậy, trong mắt ánh loé lên quang diễm, vội la lên: “Mau mời đại sư vào!”

Đệ tử đến bẩm tấu còn chưa kịp đáp lại, Mặc Nhiên lại nói: “Không, vẫn là ta đi ra nghênh đón ông ấy.” Chưa đi hai bước, chợt thấy hoàng ảnh lóe lên ở bên ngoài.

Nến không động, lửa không động.

Gió không thổi.

Không có bất kỳ ai thấy rõ, thậm chí nhãn lực như Mặc Nhiên, cũng không nhìn thấy ông tiến vào thế nào, tăng nhân đầu đội mũ rộng vành, cà sa hơi cũ đã lù lù đứng trong điện.

Bóng dáng ông như lơ lửng, vừa vặn dừng trước mặt Mặc Nhiên, khoảng cách gần có chút đột ngột.

“Đêm khuya quấy rầy, không cần nhọc Mặc thí chủ dời bước.”

Một âm thanh trầm thấp hòa hoãn chậm rãi truyền ra, Mặc Nhiên và Sư Muội nghe, đều là giật mình.

Âm thanh này, chỗ nào như lão nhân trăm tuổi nên có?

Không kịp suy tư, liền thấy tăng nhân bỏ nón lá, trong đèn đuốc ở đại điện, chỉ thấy đó là vị nam tử ước chừng ba mươi mấy tuổi, diện mạo gầy gò, phong thái thoải mái, hai mắt sáng rực, sắc bén lại không bức người, mà bình thản trong sáng, phảng phất giang hải ngưng quang.

“... Ông là...”

Tăng nhân chấp tay trước ngực, trầm thấp thi lễ một cái: “A Di Đà Phật, bần tăng là Hoài Tội.”

Ai cũng không dự liệu được, Hoài Tội đại sư ít nhất cũng là người hơn một trăm tuổi, thế mà còn trẻ hơn Tiết Chính Ung, nhất thời bốn phía yên lặng. Nhưng Mặc Nhiên cùng một đạo tu hành, cũng không đần. Hẳn nghĩ Hoài Tội từ bỏ phi thăng, giữ lại cho mình là người thế gian. Trừ thoát thai độ kiếp, vốn đã không khác thần tiên, vậy nên cảm thấy hơi hoãn. Nhưng ánh mắt lại không cách nào dời khỏi người ông.

Hoài Tội không muốn quấy nhiễu nhiều người, thế là chỉ có ba người họ ngồi ở Đan Tâm Điện. Mặc Nhiên tự mình dâng trà nóng cho đại sư, Hoài Tội nhận lấy, trầm thấp cảm ơn, lại không uống, đặt nước trà lên bàn tử đàn nhỏ, sau đó chậm rãi ngẩng đầu.

Dù ông thập phần ôn hòa khách khí, cũng không lòng vòng, nói thẳng:

“Mặc thí chủ, thứ cho bần tăng mạo muội, nhưng hôm nay bần tăng đến đây, là vì một cố nhân.”

Nhịp tim của Mặc Nhiên bỗng nhanh, hẳn cảm thấy trước mắt từng trận choáng váng, ngón tay bỗng nắm lấy án, lực đạo rất lớn, gần như muốn bóp nát trác kỷ.

Hắn nhìn chăm chăm Hoài Tội đại sư, đủ loại ngôn ngữ của kiếp trước lần nữa như tuyết rơi đánh tới ——

“Nghe nói trên đời chỉ có một người thành công sử xuất qua thuật “Trọng sinh” trong tam đại cấm thuật, nhưng nghe đồn chung quy vẫn là nghe đồn, không biết là thật hay giả...”

“Hoài Tội đại sư là người nơi nào? Cho dù phải trả giá đại giới ta cũng muốn cứu Sư Muội về!”

“Bệ hạ không biết rồi, Hoài Tội... Đã quy tịch nhiều năm trước. Cả đời ông ta không có bất luận thuật gì, liên quan tới trọng sinh, chỉ để lại một câu ‘Nghịch thiên đổi mệnh, hung hiểm cực kỳ’, trừ cái đó ra, không còn phiền ngữ...”

Những lời nói vụn vặt chảy xiết thối qua tai.

“Hoài Tội đại sư thâm yếu nhân quý luân hồi.”

“Trong truyền thuyết ông ấy đã cùng Quỷ giới bù đắp, nếu ông ấy còn ở nhân gian, sư huynh Minh Tịnh có lẽ có thể hoàn hồn, chỉ tiếc, ày...”

“Hoài Tội đại sư chính là quý còn ở dương gian, chuyện âm dương, đều không đưa ra tả hữu.”

Mặc Nhiên hít sâu một hơi, tiếng nói có chút run rẩy.

“Cố nhân... Cố nhân...”

Hắn lầm bầm, ánh mắt nhìn qua đôi mắt thanh tịnh của Hoài Tội đại sư.

Mặc Nhiên nhẹ như muối kê, lưng thậm chí ướt mồ hôi, hắn thấp giọng hỏi: “Ai là cố nhân?”

Tăng nhân chậm rãi đứng lên, trong ánh nến u ám, dưới chân ông vậy mà không có bóng.

Áo bào màu vàng đơn bạc rủ tay áo xuống, y phục hơi cũ, nhưng không thấy nếp uốn, bay trong gió như quỷ ảnh lắc lư. Đại sư này quả nhiên khiến người nhìn không thấu.

Mặc Nhiên quả thực có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, hắn cũng không khỏi đứng lên theo Hoài Tội, hai người đối diện nhìn nhau.

“Đại sư.” Nếu giờ khắc này có một gương sáng treo cao, hắn có thể nhìn thấy giữa lông mày của mình, không tự giác sinh ra một tia hi vọng xa vời,

lại vì mang hi vọng xa vời, câu nói có một tia cầu khẩn, “Ai... Là cố nhân...”

Là y sao?

Là y sao?

Hoài Tội đột nhiên rũ mi, thở dài chấp tay trước ngực: “Tiểu đồ Sở Văn Ninh, bảy ngày trước qua đời. Tối nay là đêm y hồi hồn, bản tăng không đành lòng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, đặc biệt tới Tử Sinh Đình, mong Mặc thí chủ thương xót, cứu đồ nhi của lão tăng.”

[Husky] Chương 103: Sư tôn, ta tới tìm người

Đúng là... Như thế...

Đồ nhi...

Mặc Nhiên không thể ngờ tới, cao tăng trước mắt nhân quý khó phân này lại là ân sư của Sở Văn Ninh, nhất thời không biết nói gì.

Ngược lại Sư Muội phản ứng nhanh, y lập tức trang nghiêm hành đại lễ, nghiêm nghị nói: “Không ngờ đại sư lại cùng tiên sư lại có quan hệ này. Văn bối tham kiến Hoài Tội sư tổ.”

Hoài Tội đại sư lại nói: “Không cần gọi sư tổ, Sở Văn Ninh đã sớm bị bần tăng trục xuất khỏi sư môn.”

“A!” Sư Muội hơi mở to mắt, càng giật mình, “Này...” Y tính tình cẩn thận, dù cảm thấy kinh ngạc, nhưng thấy vẻ mặt Hoài Tội đại sư có nét buồn vô cớ, liền biết người ta không muốn nói thêm, thế là không tiếp tục hỏi thăm nữa.

Nhưng tâm tư của Mặc Nhiên lại không ở chỗ này, tâm hẩn như lửa nóng, vội vã nói: “Đại sư, ông mới vừa nói ông là vì sư tôn nên đến đây, vậy ông... Ông có cách, để sư tôn hồi hồn?!”

“A Nhiên...”

“Có phải ông có cách để người hồi hồn không! Ông đừng lừa ta! Có phải ông... Có phải là...” Tâm huyết của hẩn khuấy động, cộng thêm mấy ngày liên mệt mỏi, trong nhất thời đầu vầng mắt hoa, nửa câu nói nghẹn ở cổ họng, rốt cuộc nói không nên lời, hốc mắt cũng đỏ lên.

Hoài Tội đại sư thở dài: “Mặc thí chủ trân trọng mình quan trọng, phải, lão tăng thật sự vì thế mà tới.”

Sắc mặt của Mặc Nhiên vốn đã trắng bệch như tờ giấy, nghe vậy đột nhiên hiện lên một tầng huyết sắc, hẩn nhìn thẳng Hoài Tội đại sư, bờ môi xanh

trắng, run rẩy một lát, mới nói: “Ông... Ông có thể... Thật sự...”

“Lão tăng đêm khuya đến thăm, dù thế nào cũng không phải đến trêu cợt hai vị thí chủ.”

Mặc Nhiên còn muốn nói tiếp, hầu kết nhấp nhô, khàn khàn nghẹn ngào.

Lặng im thật lâu, Hoài Tội đại sư mới nói: “Thuật trọng sinh, nghịch thiên cải mệnh, cực kì khốn khổ, nếu không phải lão tăng thực sự nợ Sở tông sư quá nhiều, cũng sẽ không tùy tiện làm vậy. Đến thăm Tử Sinh Đỉnh, những ngày này cũng đã suy nghĩ rất nhiều mới lựa chọn.”

“Nghịch thiên cải mệnh... ?” Mặc Nhiên lăm bắm, nhắm nuốt bốn chữ này giữa răng môi, sau đó sâu thẳm nói, “Nghịch thiên cải mệnh... Ác nhân như ta, cũng có cơ hội nghịch thiên cải mệnh, người tốt như người, thế nào lại không có được?”

Lúc này hắn đã nửa điên cuồng, bởi vậy đã nói chuyện mình “nghịch thiên cải mệnh”, may mà ngôn từ mơ hồ, không có ai nghe ra trong lời của hắn có ý “mình cũng trọng sinh”.

Sư Muội nói: “Sư tổ, nếu nghịch thiên cải mệnh, mà thuật trọng sinh lại là cấm thuật, chắc hẳn thi triển cực kỳ khó khăn,... Chưa hẳn có thể thành công... Đúng không?”

“Không sai.” Hoài Tội nói, “Thuật này, người liên quan không chỉ có người thi thuật và người chết, nhất định phải có người, đi tìm hồn phách người đã chết. Trên đường trọng sinh khắp nơi gặp khó, hơi không cẩn thận, sẽ vạn kiếp bất phục, hồn phi phách tán.”

Sư Muội: “...”

“Bởi vậy lão tăng tới đây, người bên ngoài không được quấy rầy, chỉ hỏi ba vị đệ tử của Sở tông sư, nếu các vị không muốn vì y xông pha khói lửa, chịu nguy hiểm này, như vậy cho dù lão tăng mở pháp môn trọng sinh, Sở Văn Ninh, cũng không về được.”

Kỳ thật Hoài Tội không nói trước, Mặc Nhiên cũng đã đoán tám chín phần mười.

Tam đại cấm thuật sở dĩ là cấm thuật, dù sao vẫn cần tế lên một chút pháp thuật bình thường không cần đồ vật, bốc lên một chút pháp thuật bình thường không cần bốc lên nguy hiểm.

Trong lòng hăn sớm có phán đoán sáng suốt, kiếp trước hăn vì Sư Muội có thể không cần tính mạng của mình, đời này vì báo ân tình của Sở Văn Ninh, hăn cũng không do dự.

Mặc Nhiên có lòng, chỉ là đời trước, hăn không chịu chia tâm ra, cho Sở Văn Ninh một chút xú.

Dưới ánh nến, hăn nhìn Hoài Tội đại sư, nói: “Đại sư không cần hỏi lại Tiết Mông, sư tôn vốn là vì ta mà chết, chuyện này không cần liên lụy đến người khác, nếu thi thuật có bất kỳ hiểm trở, Mặc Nhiên nguyện dốc hết sức tiếp nhận.”

“A Nhiên...” Sư Muội thì thào, sau đó quay đầu hỏi Hoài Tội, “Sư tổ nói quá lời, không biết mùi vị kiếp nạn, sẽ thế nào?”

Hoài tội nói: “Tuy nói Mặc thí chủ nguyện một mình gánh chịu, nhưng mà bước đầu tiên của thuật pháp, càng nhiều người nguyện ý hiến thân, càng dễ dàng thành công. Vẫn là chờ Tiết thí chủ tới, lão tăng lại cùng các vị nói rõ ràng, lúc lão tăng lên núi, đã cho người đi mời cậu ấy.”

Ông dừng một chút, lại nở nụ cười với Sư Muội.

“Mặt khác, nhớ đừng gọi lão tăng là sư tổ nữa, mới vừa nói, lão tăng đã không còn là sư tôn của Sở tông sư.”

Giờ khắc này Mặc Nhiên cuối cùng thoáng tỉnh táo lại, liền hỏi: “Năm đó đại sư... vì sao muốn trục xuất sư tôn ta?”

Sư Muội nhẹ nhàng nói: “A Nhiên...”

“Không sao, không phải là chuyện không thể nói.” Hoài Tội thở dài, “Bần tăng thuở thiếu thời, từng được ân nhân chăm sóc. Nhưng mà ân nhân mệnh ngắn, trong một lần đại kiếp vì bảo vệ tính mạng người khác mà hồn phi phách tán. Trăm năm trôi qua, mỗi nghĩ bần tăng đến, vẫn lo sợ bất an. Bởi vậy môn hạ của ta có giới luật riêng. Nặng nhất trong đó, chính là đệ tử cần dốc lòng tu hành, không thành chính quả, không thể vọng liên quan chuyện hồng trần, nhúng tay phạm tục, để tránh tai họa đến tính mệnh bản thân.”

Mặc Nhiên suy nghĩ nửa ngày, nói: “Sư tôn không làm được.”

“Đúng vậy.” Hoài Tội cười khổ, “Tiểu đồ của ta, tính tình giống ân công của ta. Y lớn lên trong chùa chiền, kinh nghiệm sống chưa nhiều nhưng

thiên tử cực cao, vốn có thể bình yên tu tới khi phi thăng. Chỉ là năm nhược quán, y đi xuống núi thu thập khoáng thạch, đúng lúc gặp lưu dân tị nạn...”

Sư Muội thở dài nói: “Nếu là vậy, sư tôn nhất định sẽ không đứng nhìn.”

Hoài Tội nhẹ gật đầu: “Không những không đứng nhìn, mà còn sau khi dàn xếp cho những lưu dân, tự tiện rời núi, đi Hạ Tu Giới xem xét.”

“...”

Khi đó Tử Sinh Đỉnh mới vừa khai sơn, Hạ Tu Giới còn loạn hơn lúc này, Sở Văn Ninh có thể thấy cái gì tất nhiên không cần nhiều lời.

“Sau khi trở về, y nói cho ta, muốn tạm thời kết thúc thanh tu, đi đến hồng trần giúp thương cứu chết.”

Sư Muội hỏi: “Vậy ngài đã đồng ý sao?”

“Không có.”

“...”

“Khi đó y chỉ có mười lăm tuổi, bản tính thuần nhiên, tính tình lại mạnh mẽ, cực kỳ dễ bị người ta lừa. Làm sao ta có thể đồng ý để y tự tiện rời núi. Huống chi tuy tu vi y cao, nhưng thể chất yếu, thể gian hiểm ác trùng điệp, cao thủ nhiều như mây, bần tăng thân là sư phụ y, thực sự không yên lòng.”

Mặc Nhiên nói: “Nhưng cuối cùng người vẫn không nghe ông.”

“Không sai, sau khi y nghe vậy, cùng ta âm ỉ một trận. Nói phàm thể khó khăn đang ở trước mắt, làm sao sư tôn có thể cả ngày ngồi cao, nhắm mắt thăng thiên.”

“A!” Sư Muội giật mình.

Câu nói này đổi lại là những người khác nói với Hoài Tội, cũng đã cực kỳ cay nghiệt, huống chi Sở Văn Ninh là đệ tử cuối cùng của ông, quả thực chính là đại nghịch bất đạo.

Hoài Tội thần tình nhàn nhạt, giữa lông mày có chút mê lương, “Năm đó tâm cảnh của bần tăng cũng không phải không phi tĩnh, dưới cơn nóng giận, liền nói với tiểu đồ, người còn không thể độ mình, sao có thể độ người?”

“Vậy sư tôn đã nói thế nào?” Sư Muội hỏi.

“Không biết độ người, làm sao độ mình.”

Lời vừa nói ra, đại diện đột nhiên tĩnh lặng.

Bởi vì tám chữ này, không phải xuất phát từ miệng Hoài Tội, mà là Mặc Nhiên nói khẽ ra. Nghe hẳn đột nhiên nói ra câu nói của Sở Văn Ninh năm đó, ánh mắt của Hoài Tội đại sư sáng rực, im lặng nhìn qua thanh niên trước mặt này, nửa ngày mới thở dài một tiếng.

“Y dạy các người như vậy sao? Y... Hầy, quả nhiên y...mảy may không đổi, cửu tử dứt khoát.”

Hoài Tội cảm thấy phức tạp, Mặc Nhiên cũng không yên tĩnh hơn ông bao nhiêu.

Phải biết hẳn từng khịt mũi coi thường đối với tám chữ này của Sở Văn Ninh, cảm thấy là giả đạo nghĩa, lời nói suông. Nhưng bây giờ nói ra, lại cảm giác lòng như lửa đốt, chịu đủ dày vò.

Một lúc lâu sau, tiếng nói của Hoài Tội mới lần nữa vang lên trong Đan Tâm Điện.

“Nói ra thật xấu hổ, ngày đó, ta cũng vì tức giận, đã nói với y, nếu nó quyết giữ ý mình, bước ra cửa chùa, duyên sư đồ giữa ta và y sẽ tận, ân đoạn nghĩa tuyệt.” Ông dừng một chút, tựa hồ bị đoạn quá khứ làm nghẹn yết hầu, muốn nói kỹ, lại không muốn nói kỹ, trải qua do dự, ông vẫn lắc đầu một cái.

“Bây giờ các người cũng rõ, cuối cùng Sở Văn Ninh đoạn nghĩa ly sư. Nhiều năm qua, ta và y suy nghĩ khác nhau, dù chung sống trong hồng trần rộng lớn, lại không tiếp tục gặp nhau.”

Sư Muội nói: “Đây cũng không phải là sư... Đây cũng không phải là đại sư sai.”

Hoài Tội nói: “Ai đúng ai sai, là ai sai với ai, vốn không phải là chuyện tùy tiện có thể khiến người hiểu thấu đáo. Nhưng Sở Văn Ninh và ta cũng từng là sư đồ, bần tăng nghe nó trong đêm huyết chiến bỏ mình, nhớ tới chuyện năm đó, ngày đêm không thể ngủ. Cho nên mới muốn tới đây, ta tận hết khả năng, thử một lần vận khí, xem có thể cứu mạng tông sư về hay không
—— “

“Rầm.”

Cửa Đan Tâm Điện bị mãnh lực đẩy ra.

Tiết Mông đứng bên ngoài, không biết tới khi nào, nhưng hiển nhiên đã nghe triệt để vài câu nói trọng yếu nhất, cậu vốn chỉ nghe Hoài Tội đại sư tới, cũng không biết lão hòa thượng này muốn tới làm gì, vậy nên cũng chỉ mệt mỏi ôm một lu thuốc, vừa uống vừa chậm rãi đi tới.

Lúc này, cậu nghe thấy Hoài Tội nói, dụng cụ bưng trong tay đã bị đập vỡ nát, canh nóng văng tung tóe đầy người.

Nhưng phượng hoàng nhỏ cũng không cảm thấy bỏng, thất thanh nói: “Cứu về? Cứu về? Sư tôn còn có thể —— còn có thể về hay sao?!”

Cậu lão đảo chạy vào nhà, một tay níu Hoài Tội.

“Con lừa trọc, người nói cái gì? Người đang nói đùa sao?”

Sư Muội vội nói: “Thiếu chủ, ông ấy là...”

“Không đúng... Là ta thất thố, là ta thất thố.” Dù Tiết Mông không biết người trước mắt chính là ân sư của Sở Văn Ninh, nhưng nghĩ tới người này đến cứu tính mệnh của sư tôn, liền hoảng hốt vội vàng buông lỏng tay, “Đại sư, chỉ cần ngài có thể đưa sư tôn về. Về sau nếu cần, Tiết Mông xông pha khói lửa, chết vạn lần không chối từ. Chỉ xin ngài... Chỉ xin ngài đừng lừa ta.”

Hoài Tội nói: “Tiết thí chủ không cần như vậy, bản tăng đêm khuya đến thăm, chính là vì sư tôn của cậu mà tới.”

Ông nghiêng mặt qua, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ: “Canh giờ không sai biệt lắm. Ba vị tiểu thí chủ đều đã đến đủ, vậy thì bản tăng, nói tí mĩ với các vị pháp trọng sinh một lần, còn khó khăn trên đường.”

Sư Muội nói: “Khẩn cầu đại sư nói rõ.”

Tiết Mông lại gấp gáp nói: “Còn nói rõ cái gì! Cứu người đi! Cứu người trước đi!”

Hoài Tội nói: “Tiết thí chủ đừng gấp, nhưng phải biết, nếu trong đó xảy ra bất trắc, không những thí chủ phải mất mạng, chỉ sợ linh hồn Sở Văn Ninh cũng tan, đến lúc đó Lục Đạo Luân Hồi cũng không thể vào được, cậu nhẫn tâm sao?”

“Ta...” Tiết Mông một thoáng đỏ mặt, siết chặt ống tay áo, nửa ngày mới chậm rãi buông ra, nói, “Được, ta nghe đại sư nói...”

Hoài Tội lấy ra ba đèn lụa trắng thuần từ trong túi, đèn lụa chứa dây tơ vàng nhỏ, ở giữa lấy mười ba màu tơ thêu chú văn phiền phức, thâm thâm thiển thiển một vòng ba chiết, giống như mạng nhện, muốn bắt trụ ai rời hồn.

“Đây là Dẫn Hồn Đăng.” Hoài Tội đại sư đưa ba đèn lụa cho ba thanh niên, “Cầm lấy, những lời bần tăng nói tiếp theo, chư vị đều phải nhớ.”

Mặc Nhiên nhận đèn lồng, nâng trong tay.

“Người có ba hồn bảy phách, ba hồn phân biệt là địa hồn, thức hồn, nhân hồn. Sau khi chết ba hồn bích lạc hoàng tuyền, ly phân riêng rẽ. Các vị hẳn đều rõ ràng, nhưng người sau khi chết, mỗi hồn phách đi hướng nào, ta đoán các vị không biết.”

Sư Muội nói: “Xin đại sư nói rõ.”

“Địa hồn, nhân hồn vào địa phủ, thức hồn lưu lại trong thi thể. Thế gian nói đầu thất hồi hồn, kỳ thật có thể tới dương gian đoàn tụ với thức hồn, chỉ có nhân hồn mà thôi. Nhân hồn trở về, thường là có tâm nguyện chưa hết, đối đãi tâm nguyện, nó sẽ cùng thức hồn trong thi thể hợp hai làm một, lại về địa phủ, đoàn tụ hồn thai, chờ đợi chuyển thế. Rất nhiều người kiến thức nửa vời, tìm kiếm pháp trọng sinh, nhưng cuối cùng gọi trở về chỉ có nửa sợi tàn hồn, tất nhiên rất nhanh sẽ tiêu tán.”

Kiếp trước sau khi Sư Muội chết, Mặc Nhiên đã từng thử chiêu hồn, nhưng mà như Hoài Tội nói, trong ánh trăng chỉ có ảnh tử thật mỏng của người kia, khoảnh khắc liền hóa thành từng đốm sáng nhỏ.

Mặc Nhiên lẩm bẩm nói: “Đúng là như vậy...”

Hoài Tội nói: “Thức hồn của Sở Văn Ninh, còn trong cơ thể của y, chư vị thí chủ không cần quản, quan trọng là tìm được nhân hồn, cùng địa hồn của y.”

Tiết Mông vội hỏi: “Làm sao tìm được?”

Hoài Tội nói: “Dùng Dẫn Hồn Đăng. Đèn này chỉ có thể thắp sáng bằng linh lực, sau khi các vị rót vào linh lưu của riêng mình, cầm nó đi khắp Tử Sinh Đỉnh. Nếu Sở Văn Ninh không kháng cự ba vị thí chủ, ánh lửa của Dẫn Hồn Đăng có thể soi sáng ra nhân hồn của y.”

Mặc Nhiên nghe vậy, không khỏi chột lạnh trong lòng: “Vậy, nếu sư tôn không muốn gặp bọn ta thì sao?”

“Đây chính là khó khăn thứ nhất, cũng là nguyên do càng nhiều người nguyện ý tìm y, càng dễ dàng thành công. Phải biết, nếu y vô tâm luyện thể, đã quyết định đi.” Hoài Tội nói, “Như vậy Dẫn Hồn Đẳng sẽ không chiếu ra thân ảnh của y. Cho nên nếu muốn thi triển thuật trọng sinh, thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một thứ cũng không được. Nếu người đi tìm y, người chết đều không quyến luyện, bản thân không muốn quay về hồng trần, ai cũng không cưỡng cầu được.”

“...” Mặc Nhiên không khỏi nắm chặt hồn đẳng trong tay.

Tiết Mông vội la lên: “Sư tôn thương bọn ta nhất, sao có thể không muốn trở về? Đại sư, sau khi dùng Dẫn Hồn Đẳng tìm ra nhân hồn của sư tôn, nên làm thế nào?”

“Tìm ra nhân hồn, cần các vị đến một nơi.”

“Chỗ nào?” Tiết Mông hỏi.

“Địa phủ.” Hoài Tội đáp.

Ba người ai cũng không ngờ tới vậy mà thật sự phải đi địa phủ, không khỏi giật mình.

Sư Muội nhẹ nhàng “A” một tiếng, đôi mắt đẹp hơi rủ, thấp giọng hỏi, “Việc này... Người sống sao có thể xuống địa ngục?”

“Ta tự có cách, thí chủ không cần lo lắng.”

Hoài Tội không nhanh không chậm hướng y nhìn, tiếp tục nói: “Nhưng ba người các ngươi, cho dù là ai tìm được nhân hồn của Sở Văn Ninh trước, đều phải tha thiết muốn y trở về dương gian, nguyện vì thượng cầu bách lạc, ngược dòng Hoàng Tuyền. Nếu ý niệm trong lòng không kiên định, thì nửa đường hồn phách của Sở Văn Ninh sẽ tán đi, không thể tụ lại.”

Sư Muội: “Này...”

Tiết Mông nói: “Ta đối với sư tôn ân sâu nghĩa nặng, cho dù muốn ta vào Địa Ngục Vô Gian tìm người, ta không có gì để nói.”

“... Sư tôn vì ta bỏ mình.” Mặc Nhiên giương mắt nhìn, cũng nói, “Ta nợ người rất nhiều, cũng không có gì để nói.”

Hoài Tội nói: “Được. Như vậy các vị nhớ rõ, sau khi nhân hồn của Sở Văn Ninh được người đầu tiên tìm được, những người khác cho dù tiến đến, cũng vô pháp nhìn thấy thân ảnh của y. Mà người tìm được y, cần trước bình minh phải bảo đảm Dẫn Hồn Đăng không tắt, một mực chiếu vào hồn phách của y.”

Tiết Mông nói: “Chuyện này có khó gì?”

“Khó.” Hoài Tội nói, “Sau khi ba hồn tách rời, mỗi hồn phách thường sẽ thiếu một giác quan. Có thể là thính giác, có thể là tâm trí, có thể là ký ức... Tóm lại nếu vận khí không tốt, các vị thấy sư tôn cũng không dễ dàng nghe các vị, phải tìm cách dỗ y.”

Tiết Mông: “...”

Mặc Nhiên căng thẳng, rất bất an: “... Phải dỗ y? Nhưng nhờ... Nói sai cái gì thì sao? Lúc là người đã rất khó đoán tâm ý của người, huống chi đã thành quỷ.”

Hắn vốn thật tâm thật ý lo lắng, nhưng Tiết Mông và hắn không hòa thuận, nghĩ Mặc Nhiên đang cười nhạo Sở Văn Ninh, bởi vậy trợn mắt nhìn hắn, tiếp theo quay đầu nói: “Dễ có gì khó, dù sao nên nhớ rõ, không cho sư tôn rời khỏi chung quanh Dẫn Hồn Đăng là được.”

Sư Muội hỏi: “Vậy sau bình minh thì thế nào?”

“Sau bình minh, nhân hồn của Sở Văn Ninh sẽ bay vào Dẫn Hồn Đăng. Đến lúc đó bần tăng sẽ chuẩn bị bè trúc, đợi hai vị ở cầu. Nơi này là cửa vào Quỷ giới, dưới Cầu Nại Hà nước chảy cuộn cuộn hợp với Hoàng Tuyền, bè trúc sẽ chở người tìm được tàn hồn, tiến vào Quỷ giới.”

Tiết Mông: “Ngồi bè trúc đi Quỷ giới?”

Sư Muội hỏi: “Chỉ có thể đi một người sao? Những người khác không thể giúp?”

“Không thể, cho nên ai tìm được nhân hồn của Sở Văn Ninh, phải độc thân vào Quỷ giới tìm địa hồn của y. Nếu người kia bỏ dở giữa chừng, hoặc lâm trận lùi bước, nhân hồn của Sở Văn Ninh sẽ bị Dẫn Hồn Đăng cắn nuốt, cũng không có cách nào đầu thai chuyển thế.”

Tiết Mông giật mình, cơ hồ lập tức quay đầu nói với Mặc Nhiên: “Người đừng đi, ta không tin nổi người!”

Mặc Nhiên im miệng không nói, mặc cậu chất vấn, không hề tranh chấp.

Sư Muội thấy thế khuyên nhủ: “Thiếu chủ, A Nhiên đệ ấy không phải là người lâm trận bỏ chạy, cậu...”

“Không phải thì sao? !” Tiết Mông nghiêm nghị nói, “Hắn đã hại chết sư tôn một lần, ta dựa vào đâu mà tin hắn sẽ không hại chết sư tôn lần nữa? Hắn chính là ôn thần!”

Sư Muội nói khẽ: “Đại sư còn ở đây, sao cậu có thể nói như vậy.”

“Sao ta không thể nói? Chẳng lẽ không đúng hả? Bao nhiêu lần sư tôn bị thương đều là vì hắn! Mỗi lần có hắn, nhất định không có chuyện tốt.” Tiết Mông vừa nói như vậy, hốc mắt lại đỏ lên, bờ môi phát run, run rẩy, bỗng có chút mất khống chế, đưa tay giật lấy Dẫn Hồn Đăng trong tay Mặc Nhiên, “Đưa đèn cho ta, đừng có tìm xúi quẩy cho sư tôn.”

“...”

“Đưa ta!”

Tiết Mông mắng, Mặc Nhiên không cãi, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy Tiết Mông nói rất đúng.

Quý Ti Nghi cũng được, dưới đáy Kim Thành Trì cũng được, không phải mỗi lần Sở Văn Ninh đều vì hắn mà bị thương sao, trên người Sở Văn Ninh có bao nhiêu vết sẹo, đều do hắn lưu lại?

Ôn thần.

A...

Đúng, rất đúng.

Thế nhưng dù vậy, cho dù biết mình thẹn với sư tôn, cho dù biết mình không xứng đi năn nỉ sư tôn trở về từ Hoàng Tuyền, hắn vẫn không muốn bỏ Dẫn Hồn Đăng trong tay, cứ như vậy cố chấp, gắt gao nắm lấy đèn lồng, mặc kệ cho Tiết Mông thóa mạ mình, làm mình bị thương. Mu bàn tay bị cào ra vết máu, vẫn cúi đầu, không nhúc nhích.

Đến cuối cùng, Tiết Mông thở hổn hển, rốt cục buông lỏng hắn ra, hai mắt đỏ rực nói: “Mặc Vi Vũ, ngươi còn muốn hại người tới khi nào...”

Mặc Nhiên không nhìn cậu, chỉ cúi đầu, nhìn cái đèn trống rỗng, trầm mặc. Khi trầm mặc đến mức khiến người khác cho là hắn sẽ không đáp lại, hắn bỗng nói nhẹ một câu: “Ta muốn đưa người về nhà.”

Âm thanh của hân quá thấp.

Bị áy náy cùng ngượng ngùng ép tới trầm thấp như vậy, hèn mọn như vậy.

Đến mức Tiết Mông lúc đầu không có nghe rõ, một lát sau, mới ý thức được Mặc Nhiên nói cái gì. Cậu “A” một tiếng cười lạnh.

“Người đưa người về nhà?”

“...” Mặc Nhiên nhắm mắt lại.

Tiết Mông xì ra, từng chữ đều phá tan thành từng mảnh giữa răng: “Người có mặt mũi đó sao.”

“Thiếu chủ —— “

“Đừng kéo ta, buông tay ra!” Tiết Mông bỗng giật tay áo trong tay Sư Muội, trong mắt lóe bi thương cùng phần hận, cậu gắt gao nhìn chăm chăm Mặc Nhiên, khàn giọng nói, “Người mà xứng sao.”

Tay Mặc Nhiên tựa hồ run lên nhẹ nhẹ, lông mi của hân càng rủ xuống.

Trong nháy mắt đó, bỗng sinh ra một ảo giác vi diệu, giống như Sở Văn Ninh còn sống, sau một khắc Sở Văn Ninh sẽ nói: “Tiết Mông, đừng hồ nháo.”

Hoá ra, y vẫn luôn giúp mình che gió chắn mưa.

Là mình cứ thần nhiên, cho rằng đó là chuyện đương nhiên.

Mặc Nhiên không biết nên nói gì, chỉ ôm lấy Dẫn Hồn Đăng, như nắm lấy sợi rơm cuối cùng.

Hân cúi đầu, lặp lại lần nữa: “Ta muốn đưa người về nhà.”

“Có phải người chỉ biết nói câu này thôi không! Ta thấy người—— “

“Được rồi, Tiết thí chủ.”

Hoài Tội đại sư rốt cục có chút nhìn không được, thở dài, nói, “Mặc thí chủ có lòng, cậu để cậu ấy đi đi. Nếu thật sự có việc gì, tính không quá muộn, bây giờ tất cả còn vô định, Tiết thí chủ cần gì phải hùng hổ dọa người.”

Khuôn mặt của Tiết Mông trầm xuống, muốn nói gì đó, cuối cùng nhìn lên mặt Hoài Tội, nhịn được.

Nhịn giây lát, vừa bỏ xuống một câu.

“Nếu sư tôn có việc gì, ta nhất định giết người tế người.”

Hoài Tội thở dài nói: ” Ân oán giữa hai vị thí chủ, ngày sau lại nói, canh giờ không còn nhiều, tìm nhân hồn quan trọng hơn.”

Mặc Nhiên nói: “Xin đại sư thi pháp.”

“Pháp chú đã thi lên Dẫn Hồn Đăng rồi.” Hoài Tội thấy Mặc Nhiên bắt đầu muốn rót linh lưu vào hồn đăng, đưa tay cản trở hẳn, “Thí chủ khoan đã.”

Tiết Mông vội la lên: “Còn có chuyện gì?”

“Bần tăng muốn lặp lại lần nữa, nếu có người tìm được nhân hồn của Sở Văn Ninh, người đó sẽ không còn đường lui, nhất định phải tiến vào địa phủ. Dù bần tăng sẽ hạ hộ chú lên người đó, nhưng người sống đi vào nơi người chết, vẫn hung hiểm đến cực điểm. Hơi không cẩn thận chỉ sợ sẽ khó mà sống.” Hoài Tội đại sư ý vị thâm trường theo thứ tự nhìn mặt ba người.

“Cái gọi là hiểm ác, không phải một câu nói suông. Tới địa phủ tìm địa hồn của Sở Văn Ninh, có lẽ không khó, nhưng mà, khó khăn là một mình tiến vào địa ngục, không biết gặp phải gì. Nếu vận khí tốt, rất nhanh sẽ tìm được địa hồn, nếu vận khí không tốt, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì sẽ...”

“Sẽ chết?” Sư Muội hỏi.

“Chết là nhẹ, chỉ sợ đến lúc đó Sở Văn Ninh cũng được, thí chủ cũng được, đều sẽ hồi phi yên diệt, không thể đầu thai chuyển thế.”

Hoài Tội nói: “Cho nên, nếu ba vị thí chủ do dự, vẫn là trả hồn đăng lại cho ta. Trên đời vốn không có ai muốn vì người khác nỗ lực đến chết, tiếc mạng cũng không phải chuyện mất mặt. Giờ khắc này hồi hận, vẫn còn kịp.”

“Ta dứt khoát.” Tiết Mông tuổi trẻ khí thịnh, càng thêm một bầu nhiệt huyết, nói ngay, “Ai hồi hận là tôn tử.” Dứt lời hung tợn trừng Mặc Nhiên.

Nhưng cậu chung quy vẫn không hiểu Mặc Nhiên, vị đường ca này của cậu, căn bản không giống cậu, có lẽ vì đã chịu qua nhiều lăng mạ nhỏ, yêu hận với Mặc Nhiên đều bị mài thành móng tay cực bén nhọn, nếu có người tổn thương hẳn, hẳn sẽ mổ bụng móc ruột người đó, nhưng nếu có người đối đãi hẳn tốt, dù chỉ là một chút xiu ân tình, hẳn cũng sẽ không quên.

Mặc Nhiên liếc nhìn Tiết Mông, lại nhìn Hoài Tội: “Ta cũng dứt khoát.”

Hoài Tội nhẹ gật đầu, nói tiếp: “Vậy thì tốt, sau khi đến Quỷ giới, mau chóng tìm ra ‘Địa hồn’ thất lạc của y. Sau đó nhân hồn cùng địa hồn trong đèn hòa thành một thể, Dẫn Hồn Đăng thắp sáng con đường trở lại dương gian. Chuyện tiếp theo, giao cho lão tăng.”

Ông nói giống như dễ dàng, nhưng người nghe được đều biết một chuỗi chuyện này, mỗi một vòng đều rất dễ sinh biến, cực kì hiểm ác, nhất là đến địa phủ, nếu không tìm được địa hồn của Sở Văn Ninh, hoặc là vì hồn phách thiếu tâm trí hoặc ký ức, không chịu ngoan ngoãn hòa thành một thể, như vậy chỉ sợ người xuống dưới tìm y cũng phải bồi thường.

Bởi vậy, ba người thắp sáng Dẫn Hồn Đăng trước, Hoài Tội chậm rãi trầm giọng hỏi bọn họ một lần.

“Đèn sáng, sẽ không thể quay đầu lại. Chuyện này không phải là trò đùa, bần tăng hỏi một lần nữa, chư vị thí chủ, có hối hận không?”

Ba người đều đáp: “Không hối hận.”

“Được... Tốt...” Hoài Tội chậm rãi nở nụ cười, nửa đảng chất, nửa vui mừng, “Sở Văn Ninh, người đó, người làm sư tôn tốt hơn ta rồi...”

Ông niệm chú quyết, hồn đăng chợt lấp lóe hai lần, phát sáng lên, chỉ thấy đèn lồng trong tay Tiết Mông và Mặc Nhiên, gần như đồng thời sáng lên hai ngọn lửa xích diễm, nhuộm đỏ đèn lồng lụa. Sau một lát, ánh đèn dưới tay Sư Muội cũng yếu ớt sáng lên, linh lưu thủy tính thắp sáng quang mang màu lam.

“Đi thôi.”

Hoài Tội nói.

“Thành bại hay không, trở về hay không, tối nay có thể thấy được, nếu tối nay không thành... Vậy thì... Ai...”

Mặc Nhiên nghĩ Sở Văn Ninh khi còn sống đối đãi với mình rất tốt, trong lòng ần ần đau, thiết không đành lòng nghe Hoài Tội nói thêm gì nữa, chỉ nói: “Đại sư không cần nhiều lời, ta có quỳ, bò, máu chảy đầu rơi, cũng phải đưa sư tôn về nhân gian.”

Chỉ cần, y nguyện ý.

Chỉ cần... Y nguyện ý cùng ta trở về.

Ba ánh sáng rực rỡ riêng biệt ra khỏi Đan Tâm Điện, rất nhanh bị đêm tối mênh mông bát ngát nuốt chửng, tiêu tan không thấy.

[Husky] Chương 104: Hoàn thánh của sư tôn

Một chiếc phong đăng du đăng ở Tử Sinh Đỉnh, tìm nửa sợi cô hồn quay về.

Sau khi Dẫn Hồn Đăng sáng, người sống sẽ không nhìn thấy Mặc Nhiên, hắc giống như cũng thành nửa quỷ, bước qua khắp bậc đá xanh, đi khắp hành lang, kiếm tìm.

Hồng Liên Tạ Thuỷ, Sương Thiên Điện, Tam Sinh Đài...

Chỗ nào cũng đi, mà không hề nhìn thấy thân ảnh của y.

Mặc Nhiên nhin không được nghĩ, có phải sư tôn khi còn sống đã mệt quá nhiều, sau khi chết cũng không muốn gặp hắc nữa hay không?

Ý nghĩ này làm hắc như rơi vào hầm băng, chân hắc càng gập, vạt áo lướt qua cỏ hoang, bất chợt nhìn thấy một người đứng thẳng ở đầu Cầu Nại Hà, lạnh lùng, thê thống khổ sở, tức khắc lòng bàn tay đổ mồ hôi, tâm như nổi trống, vội vã chạy tới chỗ người kia.

“Sư tôn— “

Nhưng quay đầu lại là hồn phách không hề quen biết, có lẽ là đệ tử mất mạng trong trận thiên liệt, nghiêng nửa gương mặt, đều là máu tươi, ngốc trệ mê mang nhìn Mặc Nhiên.

“...Xin lỗi, ta nhận lầm.” Mặc Nhiên lúng túng, vội vàng đi qua gã. Vong hồn kia bị mất thần trí, chỉ cứng đờ nhìn Mặc Nhiên đi qua trước mắt gã, tuyệt không có bất kỳ hành động nào, thể xác thi bạch đứng nguyên tại chỗ, giống như xác tằm còn sót lại trên đời.

Trong lòng Mặc Nhiên không khỏi càng xiết chặt.

Nếu nhân hồn của sư tôn cũng giống gã, trở thành cái xác không hồn, thì nên làm thế nào? Cho dù mình tìm được y, phải làm sao để có thể giữ y đến hừng đông đây?

Giáo vàng ngựa sắt hốt hoảng bước qua trong lòng, bước chân càng lúc càng nhanh.

Giương mắt, chợt thấy không biết từ khi nào, mình đã chạy tới cửa Mạnh Bà Đường.

Mặc Nhiên nghĩ, bình thường sư tôn không có chấp niệm gì với đồ ăn, nghĩ sau khi y hồi hồn, cũng sẽ không đến nhà bếp này một chuyến.

Đang muốn quay người rời đi, lại nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ nhàng trong Mạnh Bà Đường.

Âm thanh kia rất mỏng, nhưng lại như một đạo kinh lôi nổ vang trong đầu Mặc Nhiên.

Hắn cơ hồ lão đảo phá cửa mà vào, run rẩy nâng Dẫn Hồn Đăng trong tay. Ánh sáng từ hồn đăng như mặt trời mới mọc, ấm áp lại mờ mờ, soi sáng một bóng dáng bạch y nhẹ nhàng.

Đốt ngón tay trắng bệch, móng tay gần như xuyên qua lòng bàn tay.

Mặc Nhiên lẩm bẩm: “Sư tôn...”

Nửa sợi hồn phách của Sở Văn Ninh, cô đơn đứng trong phòng bếp lớn. Thân ảnh hơi phai nhạt, giống như mực ngấm mất màu lâu năm, nhưng bóng dáng của y không sai.

Y mặc trên người tiêu y trắng như ở Sương Thiên khi đã chết, góc áo nhuộm vết máu lớn, cực kì thê thảm, vậy nên càng tôn làn da cực kỳ nhợt nhạt, nhan sắc sương khói, tựa hồ chỉ cần một trận gió, hồn phách của y liền tiêu tán không thấy.

Mặc Nhiên cầm đèn, nhìn hoa trong gương, trắng trong nước trước mắt.

Muốn đi nhanh, sợ trễ, y sẽ đi mất.

Muốn đi chậm một chút, lại sợ gấp, mộng sẽ tan.

Vạn niệm xen lẫn, hốc mắt không khỏi hơi đỏ lên, bao nhiêu áy náy xông lên đầu, hắn cảm thấy mình nợ y, đứng gần y, quả nhiên xấu hổ vô cùng.

Đèn lồng nhẹ nhàng phát sáng.

Cách gần, nhìn thấy y bận rộn, tựa hồ có chút lo lắng, lại cũng rất vụng về.

Sở Văn Ninh đang làm gì?

Hắn đi đến phía sau y, vốn muốn giúp vong hồn đáng thương kia một tay, nhưng khi nhìn thấy một màn trước mắt, lại như bị sét đánh, sau khi kinh

hải tiêu tán, một trận kịch đau như một cái miệng máu me đầm đìa mở ra, hung hăng cắn cổ hăn.

Mặc Nhiên bỗng dừng lui ra sau hai bước, chậm rãi lắc đầu, nói không ra nửa chữ.

Giờ khắc này, chính là cái dùi đâm vào lồng ngực, lôi tim ra ngoài, hợp với mạch máu cùng thịt nát, cũng không đau hơn nữa.

Hăn nhìn thấy, đôi tay của Sở Văn Ninh, trước khi chết vì kéo mình, bò qua hơn ba ngàn bậc thang, sớm đã da tróc thịt bong, máu tươi mơ hồ, đang từ từ vuốt ve trên bàn.

Trên bàn, có bột mì, có gia vị, có nhân thịt.

Bên cạnh có một nồi đang nấu nước, nước sớm đã sôi trào, tên ngốc Sở Văn Ninh không biết làm lửa nhỏ đi, hơi nước mờ mịt đem tất cả quanh mình chìm đắm rất mơ hồ...

Mà có lẽ không phải hơi nước làm mơ hồ mọi thứ, mà là hốc mắt của Mặc Nhiên đã ẩm ướt.

Một sợi nhân hồn của Sở Văn Ninh, đang từ từ làm vỡ hoành thánh, y vốn có một đôi tay cực linh xảo, thần binh lợi khí từ tay y làm ra, kết giới vạn trượng từ hai tay của y dựng lên.

Nhưng hôm nay hai tay đó tàn tạ không chịu nổi, hơi run rẩy, cần cần thận thận bọc hoành thánh tròn vo từ cái này đến cái khác.

“...”

Mặc Nhiên bỗng nâng cánh tay, ra sức lau qua hai mắt đỏ bừng, nhưng vẫn nói không nổi một câu.

Sở Văn Ninh đưa lưng về phía hăn, hình như nhớ tới nồi nước sôi quá lâu, sợ không để ý, sẽ cạn mất, thế là tìm nồi.

Y lần mò.

Phải, y lần mò.

Mặc Nhiên rốt cục có thể lấy lại tinh thần trong đau đớn đang chìm chết hăn, hăn bước nhanh đến, đến bên người sư tôn.

Hăn nhìn rõ.

Sau khi ba hồn tách rời, mỗi hồn đều sẽ thiếu thốn một vài thứ. Hoặc là ký ức, hoặc là thần trí, hoặc là xương cốt huyết nhục.

Mà sợi nhân hồn trở về từ âm phủ này, mất chính là cảm giác.

Sở Văn Ninh trở về từ địa phủ, hai mắt mơ hồ, thính lực cũng không tốt, làm rơi đồ, thậm chí không phân biệt nổi rơi ở chỗ nào. Nhưng cho dù như vậy, y vẫn cố gắng đi làm một bát hoành thánh dù chỉ bình thường. Phảng phất đây là chuyện mà khi còn sống y thích làm nhất, y có thể trong hơi nước mơ hồ, có được một chút ôn nhu.

Mặc Nhiên nhìn, cảm thấy lòng đau muốn nứt, cảm thấy trời đất quay cuồng, trong nhất thời thiết sự suy nghĩ không nổi, chỉ đứng thẳng bất động, nhìn tất cả trước mặt.

“Bốp.”

Hai mắt của hồn phách đã mơ hồ, vì thực sự không nhìn rõ lắm, vô ý đánh rớt lọ muối của Mạnh Bà Đường.

Sở Văn Ninh dường như bị kinh ngạc, yên lặng thu tay lại, khuôn mặt pha tạp vết máu lộ ra vẻ mặt bất an.

“Người muốn lấy cái gì...”

Một tiếng nói khàn khàn vang lên bên cạnh y, gần như nghẹn ngào, áy náy đến cực điểm, ruột gan đứt từng khúc.

“Con giúp người, có được hay không?”

Sở Văn Ninh có chút kinh ngạc, nhưng có lẽ vì hồn phách không được đầy đủ, nỗi lòng cũng không quá rung chuyển, rất nhanh yên tĩnh lần nữa.

Mặc Nhiên nói ra từng chữ, gần như gian nan, gần như cầu khẩn.

“Sư tôn, để con giúp người một chút, có được không...”

Nước trong nồi sôi sục, vật trong phòng ấm áp, náo nhiệt, người sống lại thê lương, yên lặng.

Qua thật lâu, rốt cục nghe thấy âm thanh quen thuộc của Sở Văn Ninh, cơn sơn ngọc toái, trầm trầm ồm ồm.

“Người đến rồi?”

“...Vâng.”

“Đến thì tốt, người đứng bên cạnh chờ một lát. Đợi nấu xong hoành thánh, thì mang đi cho Mặc Nhiên.”

“...!”

Mặc Nhiên khẽ giật mình, không hiểu Sở Văn Ninh đang nói cái gì.

Nhưng thấy Sở Văn Ninh lần mò từng hoành thánh sung mỡ trắng như tuyết bỏ vào nồi, diện mực trong hơi nước rút đi sắc bên, lộ ra phá lệ nhu hòa. Sau đó nói: “Hôm qua ta phạt hăn nặng như vậy, có lẽ hận ta lắm. Nghe Tiết Mông nói hăn không chịu ăn gì, lúc người mang đi cho hăn, đừng nói là ta làm. Nếu hăn mà biết, sợ rằng sẽ không muốn ăn.”

Trong đầu Mặc Nhiên hỗn loạn từng bừng, hình như có bí ẩn gì đó ẩn núp nửa đời, ngo ngoe muốn động, phá đất mà lên.

“Sư tôn...”

Sở Văn Ninh cười khở nói: “Ta sợ mình quá hà khắc với hăn. Nhưng mà tính tình hăn như vậy thì phải làm sao đây, muốn thay đổi.... Mà thôi, không nói nữa, người giúp ta tìm cái bát đến đây, phải dày chút. Bên ngoài gió lạnh, bưng qua sẽ không nguội.”

Phá đất lên, phá đất lên

Phảng phất nghe thấy âm thanh rất nhỏ vỡ vụn trong đầu, đoạn hồi ức nào đó rốt cục đã dùng răng trào bén nhọn phá xác, lệ quỷ thét chói tai hướng Mặc Nhiên đánh giết!

Chỉ một thoáng, trời đất mờ mịt.

Hoành thánh.

Sư Muội.

Sư tôn.

...

Đó là lần đầu tiên hăn ăn hoành thánh Sư Muội làm, ngày đó, vì hăn hái một cành hoa Vương phu nhân trồng mà bị Sở Văn Ninh trách phạt, dùng Thiên Vãn đánh hăn da tróc thịt bong, cũng khiến lòng như tro tàn.

Hăn nằm trên giường không chịu đứng lên, mình chỉ muốn hái hoa tặng cho sư tôn, lại gặp phải trận roi không chút dung tình nào, hăn cảm thấy trước đây mắt mình bị mù mới có thể nhìn trúng Sở Văn Ninh, là mờ heo làm tâm trí mê muội mới cảm thấy Sở Văn Ninh ôn nhu, cảm thấy Sở Văn Ninh quan tâm hăn.

Cũng chính ngày đó, Sư Muội bưng một bát hoành thánh tương ớt nóng hổi, nhanh nhẹn đi vào phòng hăn, tiếng nói nhu hòa, ngữ điệu ấm áp, còn

có hoành thánh ấm lòng ấm phổi, khiến hân thất vọng với sư tôn, dành hảo cảm cho Sư Muội.

Nhưng ai biết...

Nhưng ai biết!!

Một sợi vong hồn đứng lặng bên cạnh hân, nhân hồn của người chết khi trở về đều không giống nhau. Như La Tiêm Tiêm, sau khi chết chỗ không nhớ chuyện cũ, như người mới ở Cầu Nại Hà, không ràng buộc, chỉ sững sờ đi qua những nơi khi còn sống hay đi.

Một sợi nhân hồn của Sở Văn Ninh, mất hai mắt, cũng không phân biệt được tiếng nói của người bên cạnh, thậm chí không biết chiều nay chiều nào.

Y quay về thế gian, có lẽ khi còn sống cảm thấy có một chuyện làm không tốt, làm sai, cảm thấy tiếc nuối.

Muốn bù đắp.

Thế là, Sở Văn Ninh cuối cùng làm một quyết định không giống khi còn sống.

Hoành thánh múc ra, đặt vào trong bát. Hành lá xanh biếc, nước canh màu sữa, cho thêm tương ớt.

Y cầm chén đưa cho “Sư Muội”, lại chột dừng lại.

“Ta đối đãi hân, quá bất cận nhân tình.” Sở Văn Ninh tự lẩm bẩm.

Mấy phần trăm mặc.

“Mà thôi. Người không cần đi đưa nữa. Ta tự đi xem hân một lát, còn phải nói một câu xin lỗi với hân.”

Mặc Nhiên ngơ ngác nhìn, sắc mặt đã tái nhợt như hồn phách.

Vốn tưởng rằng sư tôn quá lạnh, lạnh như hàn thiết, làm lòng mình cũng lạnh thành băng. Nhưng ai ngờ rằng sư tôn đối với mình thực tốt...

Tiếc nuối mà y không bỏ xuống được ở trần thế, là mình.

— Lại muốn nói với hân, một câu xin lỗi.

Băng tan, thành nước, thành đại dương mênh mông.

Mặc Nhiên chậm rãi đưa tay, vùi mặt sâu vào lòng bàn tay.

Bả vai khẽ run.

Tâm cứng như sắt? Tâm cứng như sắt?

Không phải...

Mặc Nhiên nghẹn ngào, rồi khóc thảm thiết, hăn quỳ xuống, hăn quỳ trước mặt tàn hồn không nhìn thấy mình, Dẫn Hồn Đăng đặt bên chân, hăn lắp bắp đứt quãng, hăn khàn cả giọng như muốn khấp huyết, hăn rốt cục không nhìn được nữa nghẹn ngào gào khóc.

Hăn quỳ trước mặt Sở Văn Ninh.

Không phải...

Hăn cúi vào bụi bặm, hăn nắm vạt áo nhuộm máu của Sở Văn Ninh.

Tâm quân không phải như hàn thiết, ta cũng khó làm đá cứng. Chỉ là trước kia tính sai, hiểu lầm quân rất nhiều... Chỉ là...

“Sư tôn, sư tôn...” Hăn cực kỳ bi ai, cuộn người, “Là ta có lỗi với người. Van cầu người... Van cầu người trở về cùng với ta...”

“Sư tôn... Cầu người trở về cùng ta, ta sai rồi, là ta không tốt. Ta không trách người, ta không hận người, là ta không đúng, chộc người tức giận, sau này người có đánh ta mắng ta, ta cũng tuyệt không đánh trả, sư tôn, chỉ cần người trở về, cái gì ta cũng nghe theo người... Kính người, thương người, đối đãi với người thực tốt...”

Thế nhưng vạt áo của Sở Văn Ninh mờ mịt như thế, nằm trong tay tùy thời sẽ vỡ nát.

Mặc Nhiên hận không thể xé ngực mình ra, đối trái tim của mình cho y, chỉ cần có thể được nghe thấy tim y đập. Hận không thể đem huyết dịch trôi vào trong huyết mạch của y, chỉ cần có thể lại nhìn thấy sự sống trên gương mặt của y.

Hăn hận không thể làm tất cả, đền bù sai lầm mình phạm phải.

“Sư tôn.” Cuối cùng hăn khóc không thành tiếng.

“Chúng ta làm lại từ đầu, có được không...”

Trước Thông Thiên, dưới cây hải đường.

Tông sư ôn nhu như mèo trắng ngẩng đầu, mắt phượng hơi mở to, âm thanh ve kêu đầu cành, trước mặt thiếu niên đang cười.

“Tiên quân tiên quân, ta nhìn người rất lâu rồi. Người cũng không để ý đến ta.”

Đảo mắt hai mươi năm, hai đời.

Đều trôi qua.

Là mặt dày vô sỉ, lòng lang dạ thú, cũng nói ra câu như vậy—
Sư tôn, chúng ta làm lại từ đầu.

Có được không.

Xin người, người để ý ta đi, có được hay không...

[Husky] Chương 105: Nhân hồn của sư tôn

Hoa đăng sáng rõ, chiếu lên hai người.

Giờ không còn ở Mạnh Bà Đường, Sở Văn Ninh đã tới nơi ở của Mặc Nhiên. Y không nhìn rõ đường, Mặc Nhiên nắm tay của y, dẫn y đi.

Sở Văn Ninh đã mất hai hồn, không biết chiều nay chiều nào, cũng không biết người cùng mình đan xen mười ngón tay đến tột cùng là ai, mơ mơ màng màng để hắc dẫn đi, Mặc Nhiên dẫn y vào phòng, lau nước mắt trên mặt, đóng cửa phòng lại.

Sở Văn Ninh đặt bát hoành thánh xuống. Lăn mò, đi đến đầu giường, nhẹ giọng hỏi:

“Mặc Nhiên vẫn ngủ sao?”

“...”

Sở Văn Ninh thấy không có ai trả lời, nghĩ rằng Mặc Nhiên còn đang ngủ, liền thở dài, tựa hồ có chút buồn vô cớ.

Mặc Nhiên không đành lòng, lại sợ y muốn rời đi, liền ngồi ở mép giường, nói: “Sư tôn, ta tỉnh rồi.”

Nghe thấy hắc gọi mình, lông mày của Sở Văn Ninh hơi động một chút, sau đó “Ừ” một tiếng, rồi hơi do dự, không tiếp tục nói.

Mặc Nhiên biết y da mặt mỏng, nếu cảm thấy Sư Muội ở đây, ước chừng nói không đến hai câu lại muốn đi, thế là nhặt phát quan trên bàn, ném lên cửa phòng, tạo ra động tĩnh Sư Muội khép cửa rời đi, sau đó nói: “Sao sư tôn lại tới đây? Là ai đưa người tới?”

Quả nhiên, nửa hồn của Sở Văn Ninh dễ bị lừa hơn ngày thường nhiều, y ngờ ngác một lát, nói: “Sư Minh Tịnh dẫn ta tới, hắc đi rồi sao?”

“Đi rồi.”

“Ừm...”

Yên lặng một hồi, Sở Văn Ninh rốt cục nói: “Vết thương trên lưng người...”

“Vết thương trên lưng, không trách sư tôn.” Mặc Nhiên nói khẽ, “Là do ta hái trần thảo, sư tôn phạt ta cũng không sai.”

Không nghĩ tới hắn lại nói như vậy, Sở Văn Ninh khẽ giật mình, sau đó hai hàng mi rì rào run rẩy, thở dài: “Còn đau không?”

“Không đau.”

Sở Văn Ninh đưa tay, ngón tay lạnh buốt tìm kiếm, chạm lên mặt Mặc Nhiên, nửa ngày: “Xin lỗi, người đừng hận sư tôn.”

Năm đó, y tuyệt đối không có khả năng nói ra những lời nhẹ nhàng này, nhưng sau khi bỏ mình, vong hồn ở âm tào địa phủ phiêu phiêu荡荡, nghĩ lại chuyện xưa, cảm thấy mọi thứ đều không hối hận, chỉ có đối đãi đồ đệ quá mức bất cận nhân tình. Bởi vậy, có được cơ hội tái hiện cảnh cũ, da mặt đã từng e ngại làm sao cũng không nói nên lời, lại cứ như vậy tự nhiên thể hiện ra.

Mặc Nhiên cảm thấy trái tim giống như được nước suối ấm áp chảy qua, những cừu hận còn sót lại, vết thương cũ trải qua nhiều năm, không cam lòng còn lưu lại từ lúc trọng sinh đến nay, vốn đã vỡ thành bột mịn, giờ khắc này được một tiếng xin lỗi chân thành đến cực điểm rửa đi hầu như không còn, không còn thừa chút nào nữa.

Trong ánh sáng của Dẫn Hồn Đẳng, hắn ngẩng nhìn khuôn mặt của sư tôn, vết máu như không nhìn thấy, gương mặt tái nhợt giống như vừa tức giận. Hắn tựa hồ vừa cách thời gian một đi không trở lại kia, thấy được dung nhan nhu hòa của Sở Văn Ninh mới gặp trong nhân sinh.

Mặc Nhiên kìm lòng không dặng đưa tay, tay ấm áp đặt lên tay băng lãnh của y.

“Ta không hận người.” Hắn nói, “Sư tôn, người đối xử với ta rất tốt. Ta không hận người.”

Sở Văn Ninh xuất thần giây lát, bỗng nhiên cười.

Cho dù là người đã chết, dù cho trên mặt có dính vết bẩn, y cười lên vẫn băng tuyết thủy giải, cả phòng ánh xuân, ánh mắt của y, như có châu ngọc óng ánh, chiếu sáng rạng rỡ giữa lông mi. Đó là tâm nguyện buông xuống

sau khi chết, nụ cười xán lạn đến cực điểm. Kiêu mà không túng, diễm mà không yêu, giống như một cây hải đường nở hoa um tùm, đầu cành ngọn cây, trang nghiêm lại thận trọng mang hơn ngàn vạn đóa hoa ôn nhu, hương thơm thoang thoảng, như chấm nhỏ giữa lá xanh.

Mặc Nhiên không khỏi ngây người mà nhìn...

Đây là trong hai đời, lần đầu tiên hắn nhìn thấy vẻ mặt thanh thoát của Sở Văn Ninh. Mặc Nhiên ngây ngốc, bỗng nhiên nghĩ đến “tiểu điệp như hoa”, cảm thấy không hợp cho lắm, lại nghĩ tới “nhất tiểu bách mị sinh”, lại cảm thấy càng hoang đường.

Đến cuối cùng, vắt hết óc cũng nghĩ không ra nửa câu chữ để hình dung cảnh đẹp hắn nhìn thấy trong chớp mắt này.

Chỉ biết cảm thán, đẹp.

Đẹp như thế, sao trước kia... Cho tới tận giờ không hề nhận ra?

Đột nhiên nhanh trí, Mặc Nhiên nói khẽ: “Sư tôn, có chuyện này ta muốn nói với người.”

“Hả?”

“Đóa hải đường của Vương phu nhân, ta không biết quý như thế, ngày đó hái xuống, là vì muốn tặng cho người.”

Sở Văn Ninh tựa hồ có chút kinh ngạc. Âm thanh của Mặc Nhiên nhỏ xuống, có chút then thùng, thậm chí có chút tứ cố vô thân lặp lại: “Là... Là muốn tặng cho người.”

“Người hái hoa cho ta làm gì?”

Mặt Mặc Nhiên không khỏi đỏ lên: “Ta ta ta cũng không biết, chỉ, chỉ là cảm thấy rất đẹp. Ta...”

Hắn không nói thêm gì nữa, trong lòng ần ần cảm thấy kinh ngạc, hóa ra, mình vẫn còn nhớ kỹ tâm tình lúc hái hoa cho Sở Văn Ninh dù đã rất lâu?

Sở Văn Ninh đã mất đi hai hồn thật sự rất ôn nhu, tựa như mèo con mất móng, chỉ còn lại đệm chân mềm mại, trào ần như tuyết tròn trịa sung mãn.

Y sờ lên đầu Mặc Nhiên, cười nói: “Thật ngốc.”

“... Vâng.” Hốc mắt Mặc Nhiên bỗng nóng lên, ngửa đầu nhìn y, khịt mũi một cái, “Thật ngốc.”

“Lần sau đừng tái phạm nữa.”

“Lần sau sẽ không tái phạm nữa.”

Mặc Nhiên nghĩ nghĩ, nhớ lại kiếp trước sau khi mình sa ngã, làm xằng làm bậy khắp nơi, khi nam bá nữ, khiến Sở Văn Ninh tức giận không nhẹ, đến cuối cùng sư tôn nản lòng thoái chí, ném cho hắn câu “phẩm chất kém, tính khó mài” mà hắn từng hận cả đời, trong lòng càng có trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Nói: “Sư tôn, ta đồng ý người, sau này sẽ không làm người thất vọng. Phải làm cho tốt, không làm chuyện xấu.”

Hắn không đọc nhiều sách, không nói được lời hứa quá âm vang hữu lực, nhưng cảm thấy ngực có một trận nhiệt huyết cuộn cuộn, linh hồn đã từng chất phác đơn thuần khi còn nhỏ, tựa hồ thức tỉnh trong ngủ say.

“Sư tôn, đồ nhi ngu dốt, đến tận hôm nay, mới biết người đối xử với ta rất tốt.”

Ánh mắt của hắn sáng rực, từ trên giường bò xuống, quỳ trước mặt Sở Văn Ninh, dập đầu.

Khi ngẩng lên, gương mặt thanh niên vô cùng trang nghiêm, trang trọng.

“Từ nay về sau, Mặc Nhiên không làm người mất mặt nữa.”

Sư đồ hai người kẻ đầu gối nói chuyện lâu, nhưng hơn phân nửa đều là Mặc Nhiên nói, lúc hắn tồn tâm đau lòng một người, nhưng thật ra rất đáng yêu, Sở Văn Ninh lẳng lặng nghe, thỉnh thoảng lắc đầu mỉm cười. Không phát giác ngoài cửa sổ dần dần nổi lên ánh sáng trắng, giống như mực huy châu nồng đậm bị pha loãng.

Đêm dài dần kết thúc.

Hoài Tội đại sư đứng ở một bên cầu đá, nước sông chảy xiết tung tóe ướn vạt áo tăng y của ông, nhưng ông lại không hề hay biết, chỉ im lặng chờ đợi.

Mặt trời chậm rãi mọc lên ở phương đông, quang mang vạn trượng xuyên rừng thấu lá, chiếu trên nước Hoàng Tuyền không ngừng tuôn trào. Trong chốc lát dòng sông biến thành màu vàng, từng bọt nước như lân mịn trên người giao long, lật sóng chỗ quang hoa liễm diễm, tràn ngập lưu quang đủ màu sắc.

Lúc này ông đã vào hư vô cảnh, chỉ có người tìm được tàn hồn của Sở Văn Ninh, mới có thể nhìn thấy thân ảnh của ông. Sư Muội và Tiết Mông đều đã

đi qua, nhưng không nhìn thấy lão tăng ở bờ sông. Ông nhìn như không vội, nhưng tràng hạt xoay trong tay lại càng lúc càng nhanh, càng ngày càng vội.

“Lộp độp —— “

Đột nhiên, vô số tràng hạt tản ra, tinh nguyệt bồ đề như mưa rơi, lộp bộp rơi đầy đất.

Hoài Tội bỗng dừng mở mắt, mím môi, thất sắc.

Điềm không may. Hai tay của ông vuốt ve phật châu đã đứt, nhìn hạt châu tung tóe bên bờ sông, hạt châu từ bờ lăn xuống sông... Xuất thần thật lâu, sắc mặt dần dần tái nhợt.

“Đại sư!”

Bỗng nhiên có người gọi ông.

“Đại sư!!”

Nhảy nhót, vui mừng.

Hoài Tội lập tức theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy Mặc Nhiên mang theo Dẫn Hồn Đăng giao tỏa kim quang cùng hồng quang, như bay từ nơi xa chạy tới.

Tia nắng vốn đã loá mắt, nhưng con người của thanh niên này lại càng sáng hơn mặt trời, như thủy tinh tươi sáng rực rỡ. Hắn chạy đến trước mặt Hoài Tội, gương mặt ửng đỏ, hơi thở hỗn hển, lại không ức chế nổi hưng phấn.

“Tìm được rồi.” Mặc Nhiên hất lọn tóc phiền toái trên trán, cẩn thận ôm đèn lồng chở nhân hồn của Sở Văn Ninh vào trong ngực, “Người không phải không muốn gặp ta, người ở... Ở đây.” Nói rồi chỉ chỉ đèn trong ngực, nhưng như không bỏ được, do dự một chút, muốn đưa đèn cho Hoài Tội, nhưng vươn tay ra không được mấy tấc, lại thu hồi lại.

Hoài Tội không thể không nhận ra nhẹ nhàng thở ra, trên dưới đánh giá hẳn một phen, buồn cười nói: “Nếu cậu tìm được y, vậy cậu ôm đi, không cần đưa ta.”

Mặc Nhiên liền rất cẩn thận tiếp tục ôm.

Hoài Tội cầm cây trượng dựa bên cây, nhẹ nhàng hướng vào nước sông, một bè trúc toàn thân xanh biếc, hiện lên bạch tuyến buộc ở phía cuối xuất hiện ở bên bờ.

“Việc không nên chậm trễ, mời thí chủ lên thuyền.”

Nước sông ở Tử Sinh Đỉnh thông với Quỷ giới, đây là chuyện mọi người đều biết, nhưng vì có kết giới ngăn cản, cũng không phải thuận dòng sông là có thể thành công đi đến âm phủ.

Hoài Tội làm phù chú lên bè trúc, có thể thông âm dương, bởi vậy thuyền đi ngàn dặm, Mặc Nhiên lẻ loi một mình ngồi trên đó, không đến nửa ngày, đã đến trước một thác nước.

Thác nước của Hoàng Tuyền.

Thác nước này trên lâm hoàn vũ, hạ xuống Cửu U, đúng là vô biên vô hạn, mênh mông bát ngát. Như một rèm châu bay thẳng xuống dưới, hơi nước vẩy ra, nhẹ nhàng như khói.

Mặc Nhiên còn không nhìn kỹ, bè trúc đã chở hấn đến trước màn nước khổng lồ như cự thú lao xuống. Hấn chưa kịp phản ứng, trong chốc lát cột nước cường đại như vô số thanh đao nhọn muốn xé rách huyết nhục người sống! Đâm xuyên!

“Sư tôn ——!”

Thời khắc nguy nan, nhưng Mặc Nhiên chỉ quan tâm Dẫn Hồn Đăng trong ngực, hấn cẩn thận bảo hộ hồn đăng trong ngực, mặc cho dòng xoáy xoay chuyển nhanh chóng, trời đất u ám, cũng không buông ra...

Không biết qua bao lâu, âm thanh thác nước đình tai nhức óc bỗng nhiên biến mất.

Mưa lớn như lãng trì bỗng thu thế.

Mặc Nhiên từ từ mở mắt, thấy Dẫn Hồn Đăng bình yên vô sự, mới thở phào nhẹ nhõm. Ngẩng đầu nhìn lên, lại bị cảnh tượng trước mắt chấn động đến không thể nói gì.

Thác nước ngang qua hai giới âm dương không thấy nữa, một bè trúc xanh phiêu bạt trên hồ nước yên tĩnh mênh mông vô ngần, hồ nước kia màu xanh đậm, từng điểm tinh quang chảy xuôi, vô số tinh hồn yếu ớt như bầy cá, trườn trong đó. Bụi lau hai bên bờ, hoa lau quanh quần mông lung phiêu đảng bốn phía.

Hai đầu trái phải, sâu trong lá lau, có một nam một nữ u ca mộng bay tới, như sâu bi, lại như an tường.

“Thân ta nhập lô uyên, tứ chi thành bùn cao. Đầu ta rơi khoáng vũ, mắt ngâm ép thành bụi. Ăn tâm địa ta, kiến đỏ huy hoàng. Mổ bụng bần ta, ngọt tữu mệnh mông... Duy hồn quy thuận... Duy hồn quy thuận...”

Nước Hoàng Tuyền chảy về hướng đông, đủ loại truy cản trước người.

Mặc Nhiên trên bè trúc thật lâu, đột nhiên, một cổng chào cao vút xuất hiện trong bóng đêm nặng nề.

Cách gần, hẳn thấy cổng chào kia to lớn không gì so sánh được, rộng lớn bao la hùng vĩ. Điều luyện sắc sảo từng chỗ nhỏ, phi kim tấu thái. Nó giống như một con ác thú phủ đầy mật sáp, kim thạch ngọc phiến, lấp lánh huy hoàng lại âm tàn quỷ quyệt, nó ngồi yên trong đêm tối, mở miệng máu tanh hôi, chờ nuốt vô số cô hồn đã quỷ vào dạ dày.

Gần hơn nữa, nhìn thấy vọng lâu dữ tợn, như răng nanh xuyên ngày, đầu thú uy nghiêm, như cúi xuống nghe oan uổng của thế gian.

Lại tới gần. Tàn hồn của Sở Văn Ninh tựa hồ cảm thấy bất an, ánh sáng màu vàng trong đèn lồng lúc sáng lúc tối, có chút chập chờn.

“Không sao đâu.” Mặc Nhiên cảm giác được bất an của y, ôm đèn, môi gần sát mặt giấy, nhỏ giọng an ủi, đưa càng nhiều linh lực của mình vào bồi y.

“Sư tôn, đừng sợ, có ta đây.”

Hoa đèn run rẩy, sau một lúc lâu, trở nên tĩnh lặng.

Mặc Nhiên rũ xuống hàng mi nồng sâu, nhìn vào trong đèn, nhin cười không được, duỗi tay ra, chạm vào đèn, sau đó ôm chặt hơn.

Trong đêm tối u ám, ba chữ “Quỷ Môn Quan” mạnh mẽ hiện ra, sáng rõ chói mắt, phảng phất vừa mới thấm máu tươi người sống viết thành.

Bè trúc cập bờ, Mặc Nhiên giẫm lên đường đất tỏa ra mùi máu tươi của Hoàng Tuyền.

Hắn đi về phía trước, người xung quanh càng ngày càng nhiều, nam hay nữ, người già, còn có trẻ con sinh ra không lâu đã chết, ai ai khóc nỉ non, bọn họ đều đi sâu vào địa phủ.

Vô luận khi còn sống là đế vương quân tướng, vinh hoa phú quý, hay là bá tính áo vải, nghèo rớt mồng tơi. Vô luận mang theo bao nhiêu lộ phí, chôn cùng.

Đến lúc này, đến chỗ này. Con đường này, đều chỉ có một mình kiên trì đi đến.

Mặc Nhiên đi theo hồn lưu rộn rộn ràng ràng, đi đến cửa vào Quỷ giới.

Nơi đó có một người ngồi, trong tay đang đưa quạt hương bồ, nhìn y phục giống như tên lính, lúc chết bị rách bụng, cho nên ruột thỉnh thoảng sẽ chảy ra.

Thủ vệ binh lính cực không kiên nhẫn dùng cán quạt nhét ruột vào, giương mắt lườm biếng hỏi quỷ hồn mới chết.

“Tên gì?”

“Tôn Nhị Ngũ.”

“Vì sao chết?”

“Ta, ta chết già.”

Thủ vệ lấy cái tróc lớn, thờ ơ đóng cái ấn “chết già” lên chiếu thân thiếp của Quỷ giới, đưa cho Tôn Nhị Ngũ: “Bảng hiệu không được vứt bỏ, vứt bỏ phải đi Thập Thất Điện bổ sung, đi, kể tiếp.”

Tôn Nhị Ngũ rất khẩn trương, đại khái là người vừa mới chết, dù khi ông còn sống nhiều anh dũng, thông trăm chuyện, cũng sẽ hồi hộp.”VẬY ta, ta có phải đi thụ thẩm không? Ta là người tốt, khi còn sống đến gà cũng không giết, ta có thể được một hảo thai không, chí ít cho ta có tiền lấy vợ...”

Lão đầu tử lải nhải lẩm bẫm không xong, lo sợ bất an.

Thủ vệ binh nghe đến lỗ tai tạo kén, xua tay nói: “Thẩm phán? Không tới ngày đó đâu, hồn phách ở Quỷ giới nhiều như vậy, xếp hàng đầu thai cũng phải đợi mười năm tám năm, chưa đến phiên người thì người đợi ở Quỷ giới, không kém dương gian nhiều đâu. Chờ đến phiên người, người đi nói với phán quan lão gia rằng khi người còn sống chưa từng giết gà, vợ cũng không thể cưới. Kể tiếp.”

Tôn Nhị Ngũ sợ ngây người, lắp ba lắp bắp, một giọng nói quê hương: “Mười năm tám năm?”

Mặc Nhiên đứng xếp cách đó không xa nghe thấy cũng rất giật mình: “Cái gì? Phải đợi lâu như vậy mới có thể được đầu thai?”

“Đương nhiên, nhưng nếu tội ác tày trời, hoặc là hồn phách không hợp, vậy lại là một chuyện khác.” Thủ vệ binh nghe thấy, không có hảo ý cười cười, hắc cười một tiếng, ruột lại chảy ra, hắc lại nhét về, “Đến mười tám tầng luyện ngục, xưa nay không cần chờ.”

Mặc Nhiên: “...”

Tôn Nhị Ngũ này năng lực kém, còn muốn hỏi lại, nhưng quan binh kiên nhẫn tựa hồ đến cực hạn, không ngừng xua tay nói: “Đi đi, hồn đi. Tất cả mọi người chạy đi đầu thai, lão nhân gia người đừng có chặn, kế tiếp, kế tiếp.”

Tôn Nhị Ngũ bị hắc quạt hương bồ một cái, đuổi xa.

Kế tiếp là nữ tử trẻ tuổi, mặt thoa son phấn, vẫn rất xinh đẹp, nàng mở miệng nói, trong sóng mắt rõ ràng có một loại nghề đặc hữu nào đó tự nhiên cùng phong tình, ôn nhu nói: “Quan gia, tiểu nữ Kim Hoa Nhi, là bị ác bá đánh chết...”

Bây quý nói thầm, mỗi người đều có một kiểu chết, mỗi người đều mang tâm tư riêng.

Chư sinh loạn tượng, đều lắng đọng tại đây. Không có gì náo nhiệt hơn, tình cảnh hỗn tạp hơn. Nhưng Mặc Nhiên chỉ ôm chặt đèn trong ngực.

Hắn nợ sư tôn của hắn, những cái khác hắn đều mặc kệ.

Hắn chỉ cần tìm được đoạn cô hồn còn lại của sư tôn hắn.

“Tên?”

Thủ vệ binh ngáp một cái, giương mắt nhìn Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên đang muốn mở miệng, thủ vệ kia chợt run lên, tựa hồ cảm thấy người này không thích hợp, chợt đứng lên, mãnh liệt nhìn mặt hắn.

“...”

Mặc Nhiên biết không ổn, không nói đến hắn là người đã chết một lần, không biết hồn phách của mình có gì quái lạ không, coi như không có, trong ngực hắn ôm tàn hồn của một người khác, cũng thập phần đáng nghi ngờ. Nhưng Quý giới không có cửa vào thứ hai, nhất định chạy không thoát.

Bởi vậy đành phải kiên trì, cùng thủ vệ kia nhìn nhau.

Thủ vệ neho mắt lại.

Mặc Nhiên ra vẻ trấn định, tự giới thiệu: “Mặc Nhiên.”

Thủ vệ không lên tiếng.

Lòng Mặc Nhiên như nổi trống, mặt lại bát phong bất động: “Tu đạo tẩu hỏa nhập ma, nên chết. Xin quan gia phát chiếu thân thiệp cho ta.”

[Husky] Chương 106: Bắt đầu tìm sư tôn ở nơi nào

“Tẩu hỏa nhập ma mà chết... ?” Thủ vệ chậm rãi lặp lại câu nói của hắn thêm lần nữa, sau đó hừ một tiếng, “Tu đạo?”

“Đúng.”

“Tuổi còn nhỏ tu đạo mà đã phải đến nơi này, người cũng thật oan uổng.”

Thủ vệ ngoài cười nhưng trong không cười, trong nhân giới có rất nhiều người không có tuệ căn, không kết được thiện duyên, châm biếm đạo sĩ, luôn có ý tứ không ăn được nhò thì nói nhò xanh.

“Ta thấy người, hồn phách không đúng lắm, không thuần khiết.”

Hoài Tội đại sư hạ phù chú lên người Mặc Nhiên, để hắn che giấu khí tức của người sống, cũng có thể tiếp xúc với linh hồn, cho nên thủ vệ dòm không ra hắn, nhưng ít nhiều cũng có chút không thoải mái, thế là thần nhiên ngồi xuống, bắt chéo hai chân, lấy ra cây thước toàn thân đen nhánh.

“Trượng Tội Xích.” Gã dương dương đắc ý nói, dù không biết gã đắc ý vì cái gì, thước cũng không phải của gã, nhưng quan càng nhỏ, càng thích sĩ diện, thủ vệ đập cây thước lên bàn ba lần, nâng mí mắt lên nhìn chăm chăm Mặc Nhiên, “Đưa tay đây, để bản quan đo công đức dương thế của người thế nào.”

Mặc Nhiên: “...”

Công đức dương thế của hắn?

Đo ra có phải trực tiếp đưa hắn đến trước Diêm La đại thần rồi bị bóp thành tro tàn không?

Nhưng vạn chúng trùng trùng nhìn, hắn không có chỗ để trốn, đành phải thở dài, một tay ôm Dẫn Hồn Đẳng, một tay duỗi qua.

Thủ vệ đặt thước lên tay của hắn, cơ hồ vừa chạm vào một cái, âm thanh từ Trương Tội Xích rít gào kêu lên, trên cây thước màu đen chảy ra máu tươi cuồn cuộn, mang theo ngàn vạn tiếng kêu ai oán.

“Ta chết không nhắm mắt...”

“Mặc Vi Vũ người vạn lần chết không được siêu sinh!!”

“Cha! Mẫu thân!! Chó chết nhà người vì sao làm vậy!! Vì sao!!!”

“Đừng giết ta... Xin người, đừng giết ta— “

Mặc Nhiên bỗng nhiên rút tay về, trong chốc lát sắc mặt trắng bệch như giấy.

Một vòng quỹ đều yếu ớt nhìn qua hắn, ánh mắt của thủ vệ kia càng khó hiểu, gã như hồ lang nhìn chăm chăm Mặc Nhiên, một lát sau, cúi đầu nhìn cây thước.

Hồng quang trên cây thước biến mất, máu tươi vừa rồi như là ảo giác, không biết chảy tới chỗ nào, mặt bàn sạch sẽ, chỉ có thân thước dần dần hiện lên một hàng chữ.

—

Tội không thể tha, áp giải đến tầng thứ...

Tầng thứ mấy địa ngục?

Vì Mặc Nhiên không đợi Trương Tội Xích đo xong đã rút tay về, nên thước không có viết xong.

Thủ vệ bỗng nhiên bắt lấy cánh tay của hắn, vừa hung vừa ác, cực kỳ dữ tợn nhìn chòng chọc hắn, giống như thợ săn nhàm chán quá lâu rồi, rốt cục bắt được một con chim quý hiếm. Mũi gã phập phồng, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, ruột rơi ra hơn phân nửa, nhưng lần này gã ngay cả nhét về cũng chẳng muốn nhét.

“Không được cử động, người để ta đo lại.”

Gã không dẫn nổi, tham lam, sắc mặt gần như đã hướng Diêm La tranh công.

Quỷ trảo của gã bóp chặt vào cổ tay Mặc Nhiên, cưỡng ép kéo hắn qua, như si như cuồng cầm Trương Tội Xích vừa hung ác đâm vào da thịt đối phương.

Nếu để cho gã bắt được kẻ có thể ném xuống mười tám tầng địa ngục, vậy đó là công lao cực lớn, chỉ ít gã có thể ngay tại chỗ tăng lên ba cấp, không cần mỗi ngày ở cổng thành này nhớ kỹ từng cô hồn tới lui.

“Đo! Đo cho cẩn thận!”

Trượng Tội Xích lại sáng lên.

Vẫn là máu tươi chảy ròng, kêu khóc đầy trời.

Người Mặc Nhiên từng giết, nghiệt từng tạo, phảng phất đều bị đè ép trong cây thước đen hẹp nhỏ này, oán lệ tận trời gần như muốn phá vỡ cây thước.

“Rất hận...”

“Mặc Vi Vũ, ta chết sẽ không tha cho ngươi...”

Sắc mặt của Mặc Nhiên càng ngày càng khó coi, hắc rử tầm mắt xuống, môi mím chặt, không biết trong mắt có sắc thái thế nào.

“Ngươi không có lương tâm!! Ngươi biến nhân gian thành luyện ngục!”

“Ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi!”

“A a a—!”

Khóc thảm, kêu gào, nguyên rủa, oán hận.

Bỗng nhiên trong rất nhiều thanh âm đó, lại nghe được một tiếng thở dài yếu ớt.

“Xin lỗi, Mặc Nhiên, là sư phụ sai...”

Mặc Nhiên bỗng mở con ngươi, trong mắt một mảnh đau thương.

Hắn lại nghe thấy âm thanh của Sở Văn Ninh khi hấp hối ở kiếp trước, nhẹ nhàng như vậy, bi thương như vậy, lại như một thanh đao nhọn hung hăng đâm vào tâm hắn, gần như muốn bổ linh hồn của hắn.

Những âm thanh dần dần nhẹ yếu đi, Trượng Tội Xích khôi phục yên lặng.

Phía trên lại xuất hiện một hàng chữ nhỏ:

Tội không thể tha, áp giải đến tầng thứ...

Lần này Mặc Nhiên không rút tay ra trước, nhưng hàng chữ này vẫn không viết xong!

Thủ vệ sừng sờ, vỗ vỗ thước đen: “Hồng rồi?”

Nào đoán được sau một cái vỗ, thước đen có chút rung động, một lát sau, hàng chữ kia tiêu tán đi, trên mặt thước hiện một sợi tiên khí hơi mỏng, huy quang vô hạn xán lạn rạng rỡ lóe ra.

Lúc này trong cây thước không có tiếng khóc truyền đến, mà là bách điều triều phượng, tiêm âm trong mây, phảng phất tiếng nhạc ưu nhã trên Cửu Trùng Thiên phủ xuống địa phủ, chúng ma quỷ đều vui sướng như say, đến thủ vệ cũng không nhịn được xuất thần.

Đội tiên âm ngừng lại, thủ vệ mới hoàn hồn.

Xem xét lại, trên Trương Tội Xích đã hạ bảy chữ to—

Hồn phách bình thường, có thể đi.

Thủ vệ thất thanh nói: “Không thể nào!”

Vừa rồi không phải là tội không thể tha sao? Sao lại thành hồn phách bình thường rồi?

Gã không cam tâm, lại cầm thước đo đạc nhiều lần, nhưng mỗi lần đều có kết quả giống nhau: Đầu tiên là kêu thảm, là tin lành, nhưng đến cuối cùng lại ngoại lệ, đều viết hồn phách bình thường, có thể đi.

Thủ vệ thất vọng đến cực điểm, gã không có lý do ngăn cản một hồn phách bình thường đi vào địa phủ.

Gã bắt đầu hung tợn nhét ruột mình vào, vừa nhét vừa nói: “Xì, ta thấy người thật sự tẩu hỏa nhập ma mà chết.”

Mặc Nhiên cũng có chút ngoài ý muốn, cũng không biết là gì, hăn nghĩ nghĩ, suy đoán có lẽ phù chú của Hoài Tội đại sư làm cây thước lẫn lộn, thoáng nhẹ nhàng thở ra.

“Cút đi, cầm chiếu thân thiếp, chậm trễ gia gia người nửa ngày, còn không mau cút!”

“...” Mặc Nhiên cầu còn không được, ôm Dẫn Hồn Đăng muốn đi gấp, đột nhiên ánh mắt của thủ vệ sáng lên, cao giọng hét hăn lại—

“Dừng lại!”

Tim Mặc Nhiên đập nhanh hơn, mặt cố gắng trấn định, dường như bất đắc dĩ nói: “Lại làm sao à?”

Thủ vệ hất cằm: “Người ôm trong ngực, là cái gì?”

“A, cái này à...” Mặc Nhiên vuốt ve hồn đăng, ý niệm nhanh chóng lóe lên trong lòng, trái lại cười nói, “Là đồ chôn cùng ta.”

“Chôn cùng?”

“Đúng, là pháp khí.”

“Ồ. Có chút thú vị.” Thủ vệ gõ gõ mặt bàn, trong mắt chớp động tinh quang, “Đặt đồ chôn cùng người ở chỗ đây, đo lại lần nữa. Chỉ sợ pháp khí của người, làm cho Trọng Tội Xích bị nhầm lẫn.”

“...”

Mặc Nhiên sớm đã mắng con bê này mấy lần trong lòng, nhưng vô kế khả thi, đành phải buông hồn đăng xuống, lo lắng bất an duỗi cổ tay ra.

Thủ vệ dường như đã tính trước, không thể đợi đã nhấn cây thước lên.

...

Kết quả, vẫn như vậy.

Vẫn là bảy chữ, rõ ràng: Hồn phách bình thường, có thể đi.

Đừng nói thủ vệ, đến Mặc Nhiên cũng không biết nguyên cớ, nhưng đo lại như vậy, đối phương cuối cùng triệt để hết hi vọng, cực kì lười nhác xua tay thả hẳn.

Mặc Nhiên không dám ở lâu, ôm lấy Dẫn Hồn Đăng, xuyên qua hành lang dài, cho đến cuối cùng, tia sáng biến ảo.

Quý giới, trùng trùng điệp điệp mở ra trước mắt hẳn.

Đây là tầng thứ nhất của địa ngục, liếc mắt căn bản nhìn không thấy cuối. Bầu trời màu đỏ rực, như hào quang đốt sôi. Dây leo dị mộc đột ngột mọc lên từ mặt đất, gần mái nhà lờm chờm đá, bên cạnh cung xá san sát. Cửa vào là một khối cự thạch thông thiên, trên viết “Thân các người về bụi, hồn về Nam Kha Hương”. Bên cạnh cổng chào nguy nga sừng sững, kim thủy dung rót ra ba chữ “Nam Kha Hương”, mỗi bên đều có đàn ông trưởng thành đứng đó.

Hóa ra tầng thứ nhất của địa ngục, tên là Nam Kha Hương. Người chết nếu không có khác thường, tất cả đều ở tạm nơi này, mười năm tám năm, chờ phán quan gọi mình, sẽ đến tầng thứ hai để thẩm phán xử lý.

Mặc Nhiên ôm Dẫn Hồn Đăng, vừa nhìn vừa đi.

Nhìn qua chỗ này, bố cục không khác nhân gian quá nhiều, đường đi, hộ gia đình, ngôi tử, hết thấy mười tám phố, chín hoành chín tung. Quý nam, quý nữ, quý đồng khắp nơi, cười nói khắc khắc, tiếng khóc ai oán, quả nhiên quần ma loạn vũ, bách quỷ dạ hành.

Phía đông nghe thấy phụ nhân mới tang khóc thút thít: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, đều nói nữ nhân tái giá sẽ bị cắt thành hai nửa, đầu và chân, đưa về cho hai nam nhân ma quỷ kia, đây là thật sao? Ai có thể nói với ta không, đây là thật sao?”

Bên cạnh nàng ta cũng có cô nương vạt áo bị rách, tóc mai xốc xếch gạt lệ: “Không phải ta muốn làm miếu trái phép, thực sự do sinh hoạt không nổi, trước khi chết ta đến miếu thổ địa góp gạch cửa, muốn ngàn người giẫm vụn người đập, thay ta chuộc tội. Nhưng thôn trưởng cứ bắt ta trả cho lão bốn trăm hoàng kim, mới đồng ý với ta, ta mà có nhiều tiền như vậy, sao phải khổ sở dựa vào da thịt mà sống chứ...”

Phía tây cũng có hán tử đang tính: “Bốn trăm lẽ một ngày, bốn trăm lẽ hai ngày, bốn trăm lẽ ba ngày... Nói ta đi thì nàng cũng đi, một đường tuần tình, sao ta ở nơi này chờ đợi bốn trăm lẽ bốn ngày, nàng vẫn không xuống cùng. Ai, nàng yếu đuối như vậy, không phải đã đi lạc trên đường Hoàng Tuyền, nếu thật sự đi lạc, vậy nên làm sao cho phải?”

Quý mới chết riu rít, tốp năm tốp ba trước cổng Nam Kha Hương, vẫn không cam tâm, luẩn quẩn không đi.

Nhưng nhìn phía trước, đều đã qua hồi hồn, nhận mệnh lão quỷ.

Bọn họ thông dong hơn nhiều, thản nhiên hơn nhiều, còn biết tự mình kiếm sống, chậm rãi giết thời gian, vượt qua thời gian dài đằng đặc kia, chờ thẩm phán.

Đến phố thứ ba, có thể nhìn thấy phố xá sầm uất ồn ào, không kém hồng trần.

Đến cùng đều là quỷ không thể đoạn mất thịt xương phàm thai, Mạnh Bà Thang chưa uống, vẫn là nhân quỷ không phân. Khi còn sống là lê viên, hay diễn tạp đùa giỡn ở đầu đường, còn sống là tú nương, chết còn giật áo váy ở địa ngục. Đồ tể cũng không dám sát sinh, nhưng có thể tiếp tục mài đao kiếm sống.

Tiếng rao hàng, tiếng khen, liên tiếp, rộn rộn ràng ràng.

Mặc Nhiên đi đến trước mặt quỷ bán tranh chữ, quỷ kia khi còn sống chắc không bán được một bức tranh nào, nên chết đói, bởi vậy xanh xao vàng vọt, xương gò má cao, sườn bụng lõm.

Thấy có người ngồi trước sạp hàng của gã, thư sinh gầy gò nâng mắt mờ lên, vẻ mặt lại nóng rực: “Công tử, mua tranh sao?”

“Ta muốn nhờ người giúp ta vẽ một bức.”

Thư sinh tựa hồ có chút tiếc hận: “Nhân vật sơn thủy, vốn thiếu ý cảnh, người nhìn bức Thái Sơn vân yên đồ này...”

Mặc Nhiên nói: “Ta không thích tranh sơn thủy, làm phiền người giúp ta vẽ một người.”

“Không thích sơn thủy?” Thư sinh nhìn hẩn, không quá cao hứng, “Nhân giả nhạc sơn, trí giả nhạc thủy, công tử còn trẻ, nên đào dã tình thao, thấy nhiều biết rộng chút về hương vị đàn thanh. Bộ Thái Sơn vân yên đồ này, vốn không nỡ bán, nhưng người đã đến trước sạp ta hỏi, nghĩ không phải hoàn toàn không có tuệ căn, như vậy, ta với người— “

“Ta muốn vẽ lại một người.”

Thư sinh: “...”

Hai người ánh mắt giằng co, thư sinh đâu phải đối thủ của hẩn, chốc lát sau liền sợ, nhưng sau sợ lại có chút tức giận, trên gương mặt ma quỷ do tức giận mà cũng có chút huyết sắc.

“Ta không vẽ người. Muốn vẽ, giá gấp mười.”

Mặc Nhiên nói: “Quý giới cũng phải trả tiền?”

“Người nhà bằng hữu, đốt tiền giấy cho, thì luôn có.” Thư sinh lãnh đạm nói, “Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, dù ta không thích dính đến mùi tiền, nhưng quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo. Người và ta không phải thân không phải bạn, cũng không phải Bá Nha Tử Kỳ*, vì sao ta phải vô duyên vô cớ thay người bị liên lụy?”

*(*Sự tích Bá Nha, Tử Kỳ là câu chuyện đời về tình bạn âm nhạc giữa Bá Nha – một viên quan, và Tử Kỳ – một tiểu phu bên. (Theo wikipedia))*

Gã lải nhải lẩm bẩm nói một đống, nhưng khổ nỗi Mặc Nhiên là người không đọc nhiều sách, lúc này cau mày nói: “Ta vừa tới, không có ai đốt tiền cho ta.”

Thư sinh nói: “Không có tiền không bán.”

Mặc Nhiên suy nghĩ một lát, nghĩ ra chủ ý, chỉ vào Thái Sơn vân yên đồ nói: “Được, không bán thì không bán. Nhưng ta đang nhàn rồi không có

chuyện gì làm, có thể nghe người nói một chút về bức họa này không?”

Thư sinh sững sờ, đổi giận thành vui: “Người muốn nghe hả?”

Mặc Nhiên gật gật đầu: “Nghe người giảng chút kiến thức, không cần trả tiền đúng không?”

“Không cần.” Thư sinh rất kiêu ngạo, trên mặt có chút hào quang buồn cười lẫn đáng thương, “Kiến thức không nói đến tiền, nói đến tiền sẽ làm ô uế. Người đọc sách kể chuyện, không thể dính tục khí.”

Mặc Nhiên gật gật đầu, thầm nghĩ, xem như hẳn rõ ràng vì sao tiểu thư sinh này chết đói rồi. Mặc dù cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng ít nhiều có chút không đành lòng, đáng tiếc xấu hổ ví tiền rỗng tuếch, nếu không thật sự sẽ cho gã một chút ngân lượng.

Thư sinh hứng thú bưng bưng mang bức họa trên giá đỡ xuống, đổi tư thế, thấp thỏm lại kiêu căng nói: “Vậy ta bắt đầu nhé.”

Mắt thấy một sách nhỏ này đã mắc câu, Mặc Nhiên cười nói: “Thỉnh giáo cao kiến.”

[Husky] CHương 107: Chân dung sư tôn

Thư sinh nói chuyện mất hai canh giờ, chi, hồ, giả, đã Khổng Mạnh Từng Chu, khiến Mặc Nhiên choáng đầu hoa mắt nặng nề buồn ngủ, nhưng phải làm ra một bộ vô cùng hứng thú, cũng rất vất vả.

Đối với việc giả vờ nghe giảng, Mặc Nhiên có dáng vẻ rất giống.

Lúc đầu “A?” một tiếng, cau mày, tựa hồ không hiểu, còn nghi vấn.

Đợi đối phương giảng thêm một lát, lại một tiếng “A...”, mi tâm hơi giãn, tựa hồ đã hơi hiểu được, dần dần lĩnh hội.

Cuối cùng nhớ kỹ nhất định phải mở to hai mắt, ánh mắt sáng rực, một tiếng “A ~” ắt không thể thiếu, muốn để người nói chuyện hiểu, mình được hẳn dạy bảo đã hiểu ra, thể hồ quán đỉnh.

Ba cái “A” này, hẳn cũng không ít lần dùng trên khóa dạy của Sở Văn Ninh.

Đáng tiếc Sở Văn Ninh không ăn dạng này, lạnh lùng nhìn hẳn, bảo hẳn ngậm miệng.

Nhưng một sách nhỏ đâu chịu nổi lẽ dài như vậy, giảng đến hết, hai mắt phát sáng, nhảy cẫng không thôi, rất có ý hận gặp Mặc Nhiên quá muộn, không còn chút thận trọng cao ngạo.

“Ta hiểu rồi.” Mặc Nhiên cười nói, “Nghe người nói xong, lại xem sơn thủy đồ này, mới biết được sử sách đáng ngưỡng mộ, thiên kim không đổi.”

Nếu một sách nhỏ vẫn là người sống, tất nhiên mặt đỏ tới mang tai, nhưng hiện tại gã trừ đỏ mặt ra, hưng phấn khác không hề kém, gã cao hứng đến nỗi múa tay múa chân, giống như trẻ con mà cười cười, khuôn mặt gầy tràn đầy quang mang.

Lần đầu tiên Mặc Nhiên nhìn thấy làm quỷ mà lại vui vẻ như vậy.

Không khác lắm, hần đứng dậy, hành lễ với đối phương, nói: “Giờ không còn sớm, ta lại đi dạo xung quanh, tìm nơi dừng chân. Nếu ngày mai tiên sinh có thời gian rảnh, ta lại đến tìm người.”

Thư sinh thình lình bị kêu tiên sinh, càng hớn hờ ra mặt, nửa sợ hãi nửa cực kỳ vui mừng: “Không không không, tiên sinh không dám nhận, ta đã thi rất nhiều lần, đến tú tài cũng không được, ta... Ai...”

Mặc Nhiên cười nói: “Phẩm học cao thấp, không ở lợi lộc công danh, mà ở tâm.”

Thư sinh rất giật mình: “Người, người có thể nói ra những lời như vậy?”

“Đây là sư tôn ta nói, thập nhân nha phong mà thôi.”

Thư sinh: “... Thập nhân nha tuệ.”

*(*Bắt chước lời của người khác.)*

“Vậy sao? Ha ha ha ha.” Mặc Nhiên cười gãi đầu, “Nhớ sai rồi.”

Thư sinh thấy không còn sớm nữa, nghĩ hôm nay cũng không còn ai đến hỏi vẽ, liền thu dọn giỏ traps hầu bao, nói: “Rảnh rồi không việc gì, khó gặp được người có thể nói chuyện. Tuy nói quân tử chi giao nhạt như nước, nhưng cũng coi trọng rượu gặp tri kỷ ngàn chén cũng ít, ta thấy...”

Thấy gã lại bắt đầu lôi ra đồng văn vẽ, Mặc Nhiên cười chặn gã lại, nói: “Có phải người muốn nói, ta thấy sắc trời không còn sớm, không bằng chúng ta tìm một chỗ uống một chén hay không?”

“A, đúng, đúng, uống rượu di tình, có được không?”

“Được.” Mặc Nhiên gật gật đầu, “Tiên sinh trả tiền.”

Thư sinh: “.....”

Trên cái bàn nhỏ sạch bóng bày biện một đĩa lạc, vụn vặt tầm mười viên, hai ly rượu nhỏ, chỉ rót nửa chén. Trong tủ quán chỉ thắp một cây nến, nhỏ bé keo kiệt đốt lên, ông chủ xấu xí sau tủ lau bát.

“Nơi này hơi tệ chút.” Thư sinh có vẻ hơi bất an, “Nhưng ta cũng chưa nhận được tiền giấy gì, đi qua mấy cửa hàng, nhà này không có gì kém...”

“Rất tốt.” Mặc Nhiên cầm ly rượu lên, cẩn thận nhìn, “Quý cũng ăn được sao?”

“Đều là giả, giống như tế phẩm.” Thư sinh chép miệng ăn một hạt lạc, nhưng lạc lại không biến mất, gã nói, “Người xem, như vậy đó. Nếm được

vị thôi.”

Mặc Nhiên bất động thanh sắc buông ly xuống, hắn không phải người chết, ăn gì đó sẽ lộ ra sơ hở.

Thư sinh rượu quá tam tuần, tâm cảnh âu sầu thất bại tựa hồ tốt hơn chút, hàn huyên cùng Mặc Nhiên một hồi, gã hỏi: “Trước đó Mặc công tử muốn tiểu sinh giúp vẽ một người, là ý trung nhân hả?”

Mặc Nhiên vội vàng xua tay: “Không phải không phải, là sư tôn của ta.”

“A.” Thư sinh sững sờ, “Ta ở âm phủ bày hàng rất nhiều năm, gặp qua đều muốn vẽ mỹ nhân, lại không gặp qua muốn ta vẽ sư tôn. Sư tôn của người đối xử với người rất tốt à?”

Mặc Nhiên cảm thấy hồ thẹn, nói: “Tốt, đặc biệt tốt.”

“Khó trách.” Thư sinh gật gật đầu, “Vẽ người đó làm cái gì?”

“Tìm người.”

Thư sinh lại “A” một tiếng, mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Người đó cũng ở địa phủ?”

“Ừm.” Mặc Nhiên nói, “Ta nghe nói người chết phải đợi ở Nam Kha Hương trên mười năm tám năm, ta không yên lòng về người, muốn tìm người, làm bạn với người.”

Thư sinh hoàn toàn không nghi ngờ, thậm chí còn có mấy phần cảm động, trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng thở dài nói: “Khó thấy được đào lý tình thâm. Được! Mặc công tử, ta giúp người!” Nói rồi đứng dậy đi mở rương tráp, lấy dụng cụ vẽ tranh.

Mặc Nhiên vui mừng quá đổi, liên tục nói lời cảm tạ với gã, lại hỏi tên gã, âm thầm ghi nhớ trong lòng, nghĩ đến khi quay về dương gian nhất định phải đốt ít nhiều vàng mã cho vị huynh đệ cùng khổ này.

Hai người người cảm hoài, ta kích động, vô cùng náo nhiệt bày giấy mài mực.

Kết quả sau khi bắt đầu không nói được hai câu, sắc luôn.

“Sư tôn ta... Người...” Tay Mặc Nhiên nắm thành quyền, gõ lên đầu gối mấy cái, vẫn không gõ ra cái gì, nhẩn nhẩn nửa ngày, người này ngôn từ căn cổ cuối cùng xuất ra một câu, “Tóm lại người là mỹ nhân, người vẽ đi.”

Thư sinh nhìn hắn chăm chăm.

Mặc Nhiên: “Vẽ đi.”

“...Đẹp thế nào?”

“Không phải rất đơn giản à, chính là đẹp, hướng đẹp mà vẽ.”

“Ta biết hướng đẹp mà vẽ, nhưng... Được rồi được rồi, người nói, gương mặt người đó thế nào?”

“Gương mặt gì?” Mặc Nhiên sững sờ, kinh ngạc nói, “... Mặt chính là mặt đó.”

Thư sinh có chút tức giận: “Hạt dưa hạnh nhân trứng ngỗng, người phải nói một cái chứ?”

“Ta không biết những cái này, dù sao cũng là rất tuấn.”

Thư sinh: “... ..”

Mặc Nhiên: “Được rồi, người không biết thì dựa vào mặt ta mà vẽ, khuôn mặt hai bên ta không khác nhau nhiều lắm đâu.”

Thư sinh: “.....”

Sau đó là mắt.

“Mắt gì?”

Thấy Mặc Nhiên muốn mở miệng, chột ngừng hắt lại, bổ sung.

“Đừng nói mắt chính là mắt.”

Mặc Nhiên xua tay nói: “Ta hiểu ý người mà, ánh mắt của người... Đây, nói thế nào đây? Vừa hung vừa... Mị? Vừa lạnh lùng vừa ôn nhu.”

Thư sinh ném bút, cả giận nói: “Ta không vẽ! Người mời cao minh khác đi!”

“Đừng mà!” Mặc Nhiên vội vàng kéo gã, “Những người khác không vẽ đẹp như người.”

Thư sinh nhin một chút, nhìn hẩn chăm chăm, thấy mặt mũi Mặc Nhiên tràn đầy chân thành, liền cứng rắn nói: “VẬY người nói rõ, ta hỏi cái gì, người đáp cái đó.”

Mặc Nhiên cũng ủy khuất, lòng hẩn nghĩ không phải vừa rồi mình đáp rất tốt sao? Không phải là người ta hỏi cái gì hẩn đáp cái đó sao? Nhưng có chuyện cầu người thì phải mềm ba phần, thế là đành phải khéo léo gật đầu, tội nghiệp ôm chặt Dẫn Hồn Đăng trong ngực mình.

Thư sinh nói: “Vẫn là mắt. Người đó có mắt báo? Tam bạch nhãn? Mắt hạnh? Mắt phượng? Hay là...”

Mặc Nhiên nghe mà choáng váng, lắc đầu nói: “Mắt phùng? Đây chẳng phải rất nhỏ à, không phải, mắt của người hơi chếch lên, ta cũng không biết gọi là gì, tóm lại chính là... Ách, chính là chếch lên, còn rất đẹp mắt...”

“Đó là mắt phượng.”

Mặc Nhiên há hốc mồm, nhưng thấy sắc mặt thư sinh không vui, thế là hậm hực ngậm miệng: “Được, người nói mắt phùng thì là mắt phùng.”

Thư sinh hỏi tiếp: “Mũi cao hay thấp?”

“Cao.”

“Môi mỏng hay dày?”

“Mỏng.”

“Lông mày đậm hay nhạt?”

“Đậm.”

“Mày gì?”

“May ghê... Lông mày thì ta biết, là mày kiếm.”

“Được.” Thư sinh vẽ thêm mấy nét, hỏi lại, “Trên mặt có nốt ruồi không?”

Mặc Nhiên quay đầu nghĩ nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, mặt lại đỏ lên, ngập ngừng nói: “Có...”

“Ở đâu?”

“Cạnh tai trái.” Mặc Nhiên chậm rãi nói, “Nhỏ nhỏ một chút, màu sắc rất nhạt, sau đó...”

Sau đó đây là nơi trên người y, càng miễn cảm.

Thư sinh nhíu mày: “Sau đó?”

“Không có.” Mặc Nhiên lắc đầu như đánh trống lảng, mặt càng đỏ hơn, “Không có sau đó.”

Thư sinh có chút kỳ quái nhìn hẩn một chút, may mà tia sáng ảm đạm, không nhìn thấy huyết sắc trên mặt hẩn. Ngồi bút thấm mực, lại hỏi: “Trang phục?”

“Người thích mặc y phục trắng. Cột thanh ngọc quan, hoặc là buộc cao đuôi ngựa.” Mặc Nhiên nghĩ nghĩ, bổ sung, “Cũng có khi hất lên, khi hất lên, đặc biệt...”

“Đừng có nói dễ nhìn!” Thư sinh có chút chịu không nổi.

“Ừm, vậy thì tuần tú đi.”

Thư sinh: “.....”

Thật vất vả nửa ngày, cuối cùng cũng vẽ xong. Mặc Nhiên thối thối mực, giơ lên nhìn kỹ, cảm thấy dù không tuần mỹ bằng Sở Văn Ninh, cũng không giống y hệt, nhưng miễn cưỡng có thể dùng, cười nói: “Đa tạ tiên sinh. Rất đẹp.”

“Ta chỉ kém vẽ Phan An Phạm Lãi, Tây Tử Điều Thuyền.”

“Ha ha ha.” Mặc Nhiên vui vẻ, nói, “Đợi ta tìm được sư tôn, nhất định cảm ơn người cẩn thận.”

Lại cùng thư sinh uống chút rượu, hàn huyên một hồi, đợi sắc trời càng tối, trước tửu quán hai người mỗi người một ngả, Mặc Nhiên cất chân dung của Sở Văn Ninh, theo thư sinh nói, phố thứ năm của Nam Kha Hương có một tòa nhà, gọi là “Thuận Phong Lâu”, chuyên cho cô hồn dã quỷ mới tới nghe ngóng các loại tin tức.

Hắn chuẩn bị đi xem một chút.

Ngoài Thuận Phong Lâu bày bảng hiệu đỏ nhạt, trên vẽ một đồ đằng hình rắn màu đen. Mặc Nhiên đẩy cửa đi vào, thấy một quầy hàng dài ngang qua trong đại sảnh, sau quầy có mười mấy yêu quỷ mặc áo bào đỏ đang ngồi, đều mang mặt nạ trơn mắt, thấy không rõ dung mạo thực. Đằng trước những quỷ mặt nạ này, đều có cho mình một đội ngũ uốn lượn thật dài, vẻ mặt khác nhau, khác người chết sờ cầu.

Đỉnh lâu lơ lửng mấy trăm ngọn nến màu trắng, ánh đèn chong chất chiếu vào vong người chong chất. Quỷ đến quỷ đi, quả nhiên phi thường bận rộn.

“Tiểu sư phó, ngài có thể giúp ta điều tra xem đệ đệ của ta ở nơi nào không? Nó tên Trương Bát Nhất, người Cô Tô, chết lúc hai mươi một tuổi...”

“Có chân dung không?”

“Không, không có.”

“Không có chân dung cũng có thể tìm, phí trả cần gấp mười.”

“Đại ca——”

Người đeo mặt nạ tặng hăng một cái, âm thanh thanh thúy.

“A, xin lỗi, hóa ra là đại muội tử. Đại muội tử à, là như vậy, lúc ta chết, nương tử nhà ta nói với ta nàng tuyệt sẽ không tái giá, nhưng ta nhìn thấy nàng và đệ đệ ta mắt đi mày lại rất lâu, ta chết cũng nuốt không trôi cục tức này, người có thể giúp ta tìm hiểu một chút, xem nàng ở dương gian có thật sự quy củ thủ tiết, hay là đã cùng đệ đệ tốt của ta lên giường hay không!”

“Tra chuyện dương gian, bảng giá ghi rõ, ngài nhìn trước đi.”

“Làm phiền rồi, kiếp trước tiểu sinh thích một vị cô nương, nhưng nàng là thiên kim quý thể, coi thường người đọc sách không thi đậu. Tiểu sinh nhất gan, không dám lộ ra dấu vết đa nghi nào cho nàng. Sau này nàng lập gia đình, tiểu sinh cũng mừng thay cho nàng. Ai ngờ nàng gửi gắm sai người, đó lại là nam nhân đã thành thân... Ai, về sau xảy ra biến cố, nàng... Đi trước tiểu sinh một bước. Bởi vậy tiểu sinh muốn tra hai chuyện, thứ nhất chính là cô nương này hiện tại ở đâu, thứ hai là muốn... Muốn biết duyên phận kiếp sau của hai người bọn ta...”

“Chuyện kiếp sau, muốn tìm hiểu, không lấy tiền. Dùng tuổi thọ kiếp sau đổi lấy. Còn cô nương ở chỗ nào, làm phiền công tử báo danh tính, đưa chân dung.”

“A, được, được. Có chân dung, ở đây. Cô nương họ Diêu, tên chỉ có một chữ Lan...”

Trước mỗi quầy đều chi chút quỹ, thân thể đã mục nát, chấp niệm lại không bỏ xuống được.

Mặc Nhiên ôm đèn, nhìn trái nhìn phải đi một vòng, phát hiện hỏi cái gì cũng có, người Thuận Phong Lâu lấy tiền tài, hoặc là thu tuổi thọ.

Hắn không có tiền, nếu để cho bọn họ thu tuổi thọ, sẽ bị phát giác ra mình là vong nhân lẩn vào âm tào địa phủ. Nhất thời lo sợ, cũng không khỏi thầm mắng Hoài Tội đại sư không có não, không biết nhét tiền giấy nguyên bảo vào túi cho mình.

Nhưng nhìn bảng giá, hỏi thăm người khác cũng không mắc. Mặc Nhiên quyết tâm liều mạng, chạy về chỗ gần tửu quán, thật vất vả đuổi kịp thư sinh kia. Nói hết lời mới mượn được chút ít ngân lượng, lại trở lại Thuận Phong Lâu.

Đợi nửa ngày, thật vất vả mới tới lượt hắn.

Mặc Nhiên vội vã nói: “Ta tìm người. Đây là chân dung.”

Hắn đưa chân dung Sở Văn Ninh cho đối phương, đang muốn nói tiếp. Nào đoán được sau khi người kia nhìn xong, khẽ cười một tiếng, gấp bức tranh lại, hỏi: “Người tìm hắn làm gì?”

“Hả?” Mặc Nhiên khẽ giật mình, “Chỉ nhìn tranh, người đã biết người ở đâu rồi?”

“Đúng vậy. Nhưng mà người nói cho ta biết trước, người tìm hắn làm gì?”

“Người là một cố nhân của ta.”

Đối phương liếc mắt nhìn hắn, sau đó nói: “Người chờ một chút.” Sau đó cúi người, thấp giọng nói nhỏ vài câu với đồng liêu bên cạnh. Chờ hắn quay lại, ngữ khí hiền lành không ít.

“Nếu là cố nhân của Sở tiên sinh, vậy thì không nhận tiền.” Người kia đứng dậy, hướng hắn vẫy tay, “Người theo ta lên lầu đi.”

[Husky] Chương 108: Địa hồn của sư tôn

Mặc Nhiên mơ mơ hồ hồ theo sát hắc lên lầu, chân giẫm lên bậc thang gỗ lâu năm ít tu sửa phát ra tiếng két két kỳ quái, hắc nhin không được hỏi: “Các người gọi người là Sở tiên sinh?”

“Đúng vậy, hắc là Diêm La thân phái đến quản lý tòa lầu này, là tôn trưởng của bọn ta.”

“...”

Mặc Nhiên không lên tiếng, trong đầu hơi kinh ngạc.

“Đến rồi.” Người đeo mặt nạ ngừng bước, dừng lại trước cổng vòm hình bán nguyệt ở lầu hai, nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa màu đỏ thẫm khép hờ, “Sở tiên sinh, có cố nhân của ngài đến tìm ngài.”

Bên trong đầu tiên yên tĩnh một lát, sau đó có tiếng nói ôn hòa, giống như rượu ấm trên lưỡi, gói giữa tóc mềm.

“Cố nhân? Lại là hắc à? Ta nói rồi, ta không muốn gặp lại hắc. Người bảo hắc về đi.”

Người đeo mặt nạ ho nhẹ một tiếng: “Không, Sở tiên sinh hiểu lầm rồi, lần này không phải hắc.”

“Vậy còn có thể là ai?” Bên trong trầm mặc một lát, nói, “Mà thôi, mời vào đi.”

Trong phòng ấm hết mực thanh nhã sạch sẽ, bày biện cái bàn thậm chí đơn giản có chút thanh lãnh. Nhưng trên lại phủ mềm xa xỉ, Mặc Nhiên đi vào, nửa chân còn chưa kịp vào trong, trong không khí có chút mùi tanh dã thú da lông gay mũi. Không hợp với khí tức này, là nam tử bên cạnh cửa sổ đang tu bổ nhánh hoa kia.

Y có tóc màu mực dài, bạch y dài, nụ hoa màu đỏ chen trên ngón tay y. Có lẽ vì quy củ ở Thuận Phong Lâu, trên mặt y cũng mang theo một chiếc mặt

nạ quý màu xanh đen, mắt hổ răng nanh dữ tợn trợn lên. Nhưng chiếc mặt nạ này, đặt trên gương mặt y, cũng ôn nhu khó hiểu.

Y cắt xong nhanh tàn thừa ra, thu lại rồi vút sang một chỗ, sau đó mới quay đầu.

Mặc Nhiên cảm thấy cổ họng phát khô, người đeo mặt nạ và Sở Văn Ninh vừa mới nói chuyện khiến hắn không nghĩ ra, mơ hồ cảm thấy bất an, hắn không biết sợi hồn phách này mất đi gì. Nếu Sở Văn Ninh không nhớ rõ hắn...

Đang nghĩ như vậy, nam nhân gác lại việc cắt hoa, đi tới chỗ hắn.

Mặc Nhiên không sợ trời không sợ đất, cảm có hơi hoảng hốt, lưng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Sư tôn.”

Nam nhân dừng bước lại, khoảng cách khá gần. Mặc Nhiên nghe thấy y tựa hồ cười một tiếng.

“Sư tôn gì?” Y nói, “Tiểu công tử nhận lầm người sao?”

Quả nhiên...

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Mặc Nhiên lộ bộ một tiếng trong lòng, lồng ngực tựa hồ có khối đá lớn ầm ầm vang vọng mà rơi xuống, kéo hắn vào vực sâu vô tận. Hắn kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Người kia thấy hắn không có phản ứng, liền đưa ngón tay thon dài trắng nõn lên mặt nạ, nhẹ nhàng bỏ mặt nạ quý nổi bật xuống, lộ ra dung nhan tuần tú đoan trang.

Mặc Nhiên cảm thấy thiên quân đá nặng, trong nháy mắt biến mất.

Hắn kinh ngạc, không chút không hoài nghi nhìn nam nhân vừa bỏ mặt nạ, thốt ra: “Sở Tuân?”

Khó trách tiểu sư phó lâu dưới nhận lầm. Sở Tuân và Sở Văn Ninh dáng dấp có tám phần tương tự, chỉ là Sở Tuân nhu hòa, Sở Văn Ninh lạnh lùng. Nhưng cũng chỉ có người cực kỳ quen thuộc mới có thể phân biệt hai bọn họ khác nhau.

Chẳng hạn như Mặc Nhiên.

Nam tử trước mắt đúng là Sở Tuân công tử mà hắn gặp trong huyện cảnh thành Lâm An hơn hai trăm năm trước, vậy nên không cần nghĩ ngợi liền nói ra tên của y.

Nhưng Sở Tuân thì lại thật sự chưa từng gặp hắn, bởi vậy có chút kinh ngạc, cười nói: "... Cậu thật sự biết ta sao?"

Mặc Nhiên vội vàng xua tay: "Không không, ta tìm sai người. Nhưng quả thực ta cũng biết người..." Hắn nói, có chút hiếu kỳ nhìn quanh đối phương, Sở Tuân là người đã chết trăm năm trước, nhưng bây giờ còn không vắng sinh, hiển nhiên là Diêm La ủy nhiệm vụ cho y, để y tạm tránh khỏi luân hồi.

Không nghĩ tới vậy mà còn có thể gặp tổ tiên của Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên cảm thấy cực kỳ huyền diệu.

Sở Tuân gật đầu nói: "Ra là vậy." Lại cười nói, "Người tiểu công tử muốn tìm là ai? Đã có duyên lên lầu, ta sẽ giúp người tìm. Bằng không Nam Kha Hương mệnh mệnh, ngàn vạn quý hồn, cũng không biết phải tìm tới năm nào tháng nào."

Mặc Nhiên vốn dự định giải thích hai câu rồi xuống dưới lầu tìm người bói toán lần nữa, ai ngờ lòng nhiệt tình của Sở Tuân, làm quý cũng không đổi, nguyện ý tự mình giúp hắn, không khỏi rất cao hứng, nói: "Vậy thật quá tốt rồi. Làm phiền Sở tiên sinh!"

Nói xong liền đưa chân dung cho Sở Tuân.

Sở Tuân mở ra xem thử, cười nói: "Khó trách người phía dưới lại hiếu nhâm, thật sự là có mấy phần giống ta. Người này tên là gì?"

"Sở Văn Ninh." Mặc Nhiên nói, "Y tên Sở Văn Ninh."

"Cũng họ Sở? ... Thật trùng hợp."

Lòng Mặc Nhiên hơi động, hỏi: "Có phải thân quyến của tiên sinh không?"

"Khó mà nói rõ. Muốn nhìn dương gian muôn màu, cần đi tìm Cửu Vương của Quỷ giới bên kia. Ta... Và Cửu Vương có thù oán sinh tử. Bản thân không muốn nhờ hắn, chuyện hồng trần không tiếp tục hỏi tới."

Y nói tất nhiên là chuyện Quỷ Vương phá kết giới Lâm An khi đó, hại chết cả nhà y mất mạng. Đắm vào vết sẹo, cho dù y là người bình tĩnh, nhưng về mặt không chỉ có chút tối nghĩa.

Mặc Nhiên tưởng rằng lần này có thể xác nhận liên quan giữa Sở Văn Ninh và Sở Tuân, cuối cùng không ngờ lại thế này, đành phải lắc đầu: “Thật đáng tiếc.”

Sở Tuân cười cười, không nói, đi đến giá khoa vạn vật lấy một la bàn âm dương mạ vàng, mời Mặc Nhiên ngồi xuống.

“Dùng thứ này có thể biết y ở đâu sao?”

“Tám chín phần mười.”

“Còn một hai là tình huống thế nào?”

“Có ít người hồn phách chắc chắn sẽ có chút khác thường, có khả năng tìm không được.” Sở Tuân nói, “Nhưng mà không có nhiều, tiểu công tử chắc sẽ không xui xẻo như vậy.”

Kết thúc bói toán, kim nhỏ màu vàng trong la bàn run rẩy chỉ hướng bắc, nhưng chờ một lúc, lại chuyển sàn hướng nam, lại bỗng đổi qua hướng đông, rồi quay tới hướng tây, cuối cùng xoay tít.

Sở Tuân: “...”

Mặc Nhiên cẩn thận nói: “Thế nào?”

“Khụ.” Sở Tuân ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt có chút xấu hổ, “Tiểu công tử... Quả thật xui xẻo.”

Mặc Nhiên: “...”

Kỳ thật vận khí của Mặc Nhiên thường không tốt, biết sẽ không trôi chảy như vậy. Hắn thở dài, cảm ơn Sở Tuân, chuẩn bị dẫn thân vào biển người mệnh mệnh lần nữa, tiếp tục đi tìm Sở Văn Ninh.

Nào đoán được lúc này, la bàn điên cuồng chuyển động bỗng nhiên ngừng lại, kim la bàn chỉ một phương hướng nào đó, run rẩy, tựa hồ cũng không thể xác định, một lát sau, lại chỉ lệch vị trí một chút.

Sở Tuân vội vàng gọi hắn: “Tiểu công tử, cậu chờ một chút.”

Mặc Nhiên lập tức dừng lại, đứng cạnh bàn ngưng thần nín hơi nhìn la bàn, kim la bàn dừng đưa trái phải, không dừng lại, nhưng ước chừng chỉ ra một phương hướng.

Sở Tuân cau mày nói: “Chuyện gì...”

“Đây là đại biểu cho dị tượng gì hả?”

“Dị tượng thì không đến nỗi, nhưng rất kỳ quái.” Sở Tuân nhìn la bàn, mi tâm nhẩn lại càng ngày càng sâu, “Giống như ở cả hai hướng, đều có thân ảnh của người này?”

Mặc Nhiên kinh hãi.

Làm sao có thể?

Bây giờ thức hồn trong thi thể của Sở Văn Ninh, nhân hồn trong Dẫn Hồn Đăng, còn dư lại ở Quý giới, đáng lẽ chỉ có một địa hồn mà thôi, làm sao Sở Văn Ninh có thể đồng thời xuất hiện ở hai nơi được?

Sở Tuân nói: “Tóm lại là một Đông Nam, một Đông Bắc, tiểu công tử đều nên đi tìm, xem một chút, không chừng la bàn bị chút pháp thuật ảnh hưởng, chỉ không chuẩn, không dám nói.”

Mặc Nhiên hết sức nóng lòng, cảm ơn Sở Tuân, vội vàng ra khỏi Thuận Phong Lâu, chạy đến phía đông.

Chạy thật lâu, đột nhiên gặp được một ngã ba, Mặc Nhiên bỗng nhiên dừng bước.

Đông Nam hay là Đông Bắc?

Hắn ôm Dẫn Hồn Đăng lên, lòng nóng như lửa đốt, nhưng một lát sau, hắn nhìn qua nhân hồn ở đèn lồng trong tay, dường như trong lòng sinh ra có một cảm giác mơ hồ mà kỳ dị.

Hắn lần theo loại cảm giác như xa như gần, đi sâu vào một con phố hẹp.

Càng đi về trước, loại cảm giác này càng rõ.

Thậm chí hắn cảm thấy được địa hồn của Sở Văn Ninh, trong vô hình gọi về Dẫn Hồn Đăng trong tay hắn, hoặc là gọi hắn, đi đến một chỗ.

Cuối cùng Mặc Nhiên đứng trước một lầu gỗ cũ kỹ cao hai tầng.

“Bệnh Hồn Quán.”

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua cái biển lớn treo nặng nề. Tấm biển kia cả ngày phơi gió phơi nắng, nước sơn đen đã bong ra từng mảng, phù vân màu đỏ phía trên càng mất một lượng màu sắc lớn, lộ ra gỗ mục nát phía dưới.

Mặc Nhiên nhú mày, trong lòng run sợ, cảm thấy ba chữ này làm hắn rất bất an.

Bệnh hồn... Là có ý gì?

La bàn của Sở Tuân mất linh, có phải vì nguyên do này?

Hắn đẩy cửa ra, bước qua cánh cửa cao cao, đi vào.

Hắn rất nhanh biết được đáp án.

Trong Bệnh Hồn Quán bày biện mấy trăm cái giường, linh hồn nằm trên đó một chút ý thức cũng không có. Hơn mười quý hồn mang mặt nạ màu trắng, đưa linh khí đến giường bệnh.

Cái gọi là Bệnh Hồn Quán, chính là y đường ở Quỷ giới.

Mặc Nhiên tìm quý y quan trừ tính toàn cục bên trong, hướng hắn ta chấp tay, nói: “Đại phu, ta muốn...”

Đại phu rất vội, có chút không kiên nhẫn nói: “Bốc thuốc liều hai, chẩn bệnh xếp hàng bên trái.”

“Vậy tìm người thì sao?”

“Tìm người bên... Cái gì? Tìm người?”

Mặc Nhiên đưa bức tranh cho hắn ta nhìn: “Đại phu có từng gặp vị tiên quân này không?”

Quý y quan cầm bức tranh nhìn nhìn, rồi lại ngẩng đầu nhìn Mặc Nhiên, đôi mắt đen ngòm dưới mặt nạ, hình như có chút thương hại: “Người thân của người?”

“Ừm, đúng vậy.”

“Địa hồn của hắn bị tổn hại.” Quý y quan chỉ lên lầu, “Nằm trong gian phòng đầu ở lầu trên. Loại bệnh này chúng ta không chữa được, chỉ có thể tạm thời kéo dài, người tự đi tìm hắn đi.”

Mặc Nhiên giật mình: “Địa Hồn bị tổn hại? Làm sao lại tổn hại?”

“Ai biết? Lục đạo luân hồi vốn là chuyện cực thống khổ, không chừng mấy lần trước hắn đầu thai hồn phách bị tổn thương, nhưng đời này hắn tu đạo, không chừng là tẩu hỏa nhập ma đã thương hồn phách. Tóm lại chính là không đầy đủ. Người hỏi ta ta hỏi ai.”

Mặc Nhiên lo lắng nói: “Vậy... Vậy địa hồn tổn hại sẽ ảnh hưởng đến cái gì?”

“Ảnh hưởng?” Quý y quan nghĩ nghĩ, “Cũng còn tốt, dù sao chỉ là trong ba hồn có một hồn không đầy đủ, không ảnh hưởng tới việc hắn luân hồi

chuyển thể. Phải nói thật sự có cái gì... Đại khái là kiếp sau sống ngắn đi một chút, vận khí kém hơn một chút, hoặc là thân thể yếu hơn một chút.”

“...” Mặc Nhiên nghe, mặc dù rất không cam lòng, nhưng cũng khổ vì vô kế khả thi, đành phải cảm ơn quý y quan trước, rồi chạy lên lầu.

Bố cục phía trên không chặt chẽ kỹ càng giống phía dưới, khiến người ta không thở nổi.

Có lẽ vì đều đặt tàn hồn mà Bệnh Hồn Quán không cách nào cứu tỉnh, không cần chăm sóc nhiều. Chỉ có một y quan nhàn tản ngủ trên ghế mây ở cửa sảnh.

Mặc Nhiên không đánh thức gã, trực tiếp đi đến phòng đầu.

Không gian lớn như vậy, chỉ bày mười đến hai mươi giường bệnh, dựa vào nhánh cửa sổ đỏ, cách nhau một tấm bình phong màu trắng.

Bốn phía vắng vẻ.

Chân đạp trên mặt đất phát ra tiếng kệt kệt giòn vang, ánh mắt của Mặc Nhiên rơi trên một đoạn tận cùng của gian phòng, nơi đó có cổng vòm hình bán nguyệt, người cổng vòm chính là ban công lộ thiên, ánh trăng xuyên qua rèm cửa hơi mỏng buông thông xuyên thấu vào, gió mát lay động.

Rõ ràng nơi này có hơn hai mươi bệnh hồn, nhưng Mặc Nhiên chẳng biết tại sao, có một loại cảm giác mãnh liệt.

Có lẽ Dẫn Hồn Đăng trong cõi u minh một đường dẫn hẩn hướng về phía trước, tâm hẩn không an, đi đến trong cùng gian phòng, đi đến vùng thuần sạch mông lung trong đêm trăng.

Hẩn đưa tay, vén rèm lên.

Một mảnh cô hồn cuối cùng của Sở Văn Ninh quả nhiên nằm ở đó, y nhắm mắt lại, sắc mặt rất yếu ớt, giống như thi thể trong Sương Thiên Điện.

Dù là tìm được y, dù là trọng sinh nhìn thấy, Mặc Nhiên nhìn thấy vết máu loang lỗ, thân ảnh thanh lãnh đơn bạc, vẫn không nhận được ẩn đau trong lòng, chớp mũi hơi cay.

Hẩn đi qua, đặt Dẫn Hồn Đăng ở đầu giường.

Sau đó ngồi vào bên giường địa hồn của Sở Văn Ninh, muốn nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay băng lãnh của đối phương.

Nhưng tàn hồn này không giống nhân hồn, có lẽ vì hao tổn đến kịch liệt, linh thể của y thiệt sự hư vô, ngón tay của Mặc Nhiên không chạm được vào y, cứ như vậy mà xuyên qua hư ảnh địa hồn của Sở Văn Ninh, rơi xuống đệm giường trắng noãn.

Mặc Nhiên vì dạng hư vô này, sinh ra chút đẳng chất mất mát không chịu nổi.

Nếu có chút sai lầm, nếu Hoài Tội đại sư không xuất hiện, nếu linh hồn của Sở Văn Ninh vỡ tan nhiều hơn, nếu sư tôn chán nản, thiên thượng nhân gian không gặp gỡ...

Hắn cúi người, biết rõ ràng không có cách nào chống lên trán Sở Văn Ninh, nhưng nhìn không được, nhắm mắt lại, giống như muốn ôm địa hồn mờ mịt kia, cúi trên nhắm tịch.

“Sư tôn.”

Hắn và vong hồn của y trùng điệp, ánh trăng chiếu xuống, không phân người ta.

Mặc Nhiên than thở, thở ra một hơi dài, trong lòng đắng ngắt nặng trĩu.

Hắn thấy thi thể của Sở Văn Ninh, thấy nhân hồn của Sở Văn Ninh, bây giờ lại gặp được địa hồn bị bệnh này, mỗi lần gặp, cảm thụ đều hoàn toàn không giống. Hắn quỳ xuống trước thi thể, tội ác cùng áy náy gần như muốn xé nát hắn, hắn sám hối trước nhân hồn, nắm tay khăn cầu Sở Văn Ninh quy thuận.

Mà địa hồn.

Hắn muốn ôm, lại không giữ được gì, cái gì cũng không đụng được, lòng hắn bỗng có một lo sợ không yên vô biên vô tận, cảm thấy đây mới là kết cục mà lẽ ra hắn nên có.

Hắn oán tội đầy người, máu tươi đầy tay. Hắn có tài đức gì, có thể lại cùng cổ nhân làm bạn, không phân ly?

Mặc Nhiên nhắm mắt, lông mi tựa hồ có chút ướt át, thấm bên gôi đơn bạc. Từng coi trời xanh đối xử lạnh nhạt với hắn, bây giờ xem ra, lại giống một trò đùa hoang đường. Thì ra sự thật không phải như thế, hóa ra trời xanh đối đãi với hắn rất tốt, chỉ là tâm hắn quá bạc, nhìn cái gì cũng xám xịt đi. Là hắn không tốt.

Hắn giật mình bản thân từng đi trên một con đường không lối về như thế, hắn muốn quay đầu, hắn muốn dùng quãng đời còn lại, dùng nửa đời sau bù đắp, không biết làm như vậy, còn có thể kịp trở lại không.

Đạp Tiên Quân cái gì, Đế Tôn Nhân giới cái gì.

Cũng không cần nữa.

Hắn chỉ muốn làm thật tốt, làm một người đoan chính mà Sở Văn Ninh vẫn luôn hi vọng.

Có người nói biết sai có thể thay đổi.

Nhưng hắn đã hãm quá sâu vào sai lầm.

Hắn không biết phải dùng bao lâu mới có thể trả lại hết, có lẽ đến ngày chết, hắn vẫn không thoát khỏi được hối hận vô tận này. Dù sao hoa trong nước có thể hồi phục bình tĩnh, mà đâm tổn thương vào cây, vĩnh viễn khắc sâu tới ba phần.

“Sư tôn.” Một lúc lâu sau, hắn tắm dưới ánh trăng, thấm hồn phách gần như trong suốt của Sở Văn Ninh, hắn nói, âm thanh giống như dỗ một đứa bé, “Đi thôi, chúng ta trở về.”

Hắn ngồi thẳng lên, nhắc Dẫn Hồn Đăng đến.

Mặc niệm chú quyết, địa hồn vào đèn, sơ ảnh mờ nhạt, rất nhanh chìm vào trong đèn tiêu tán vô tung.

Mặc Nhiên chờ đợi.

Nhưng đợi nửa ngày, địa hồn và nhân hồn hoàn toàn hòa làm một thể, qua thật lâu, vẫn không có động tĩnh.

Sắc mặt của Mặc Nhiên bỗng dưng tái nhợt.

Làm sao vậy?!

Không phải nói sau khi địa hồn và nhân hồn dung hợp, hắn có thể đưa Sở Văn Ninh quay về nhân gian sao?

Pháp chú của Hoài Tội đại sư, chẳng lẽ mất hiệu lực?!

[Husky] Chương 109: Địa hồn thứ hai của sư tôn

Trong đầu hỗn loạn lộn xộn, ong ong tê dại, Mặc Nhiên cảm thấy tay chân lạnh buốt, hoảng sợ ôm theo hồn phách của Sở Văn Ninh, đi xuống lầu.

“Đại phu...”

“Là người? Lại thế nào nữa?”

“Ngài xác định, trên lầu kia... Là địa hồn của sư tôn ta, không sai à?”

Quý lang trung có chút không kiên nhẫn: “Đương nhiên phải, ta có thể sai sao?”

Mặc Nhiên không cam tâm, hỏi: “Có phải thức hồn không, hoặc là...”

“Hoặc là cái gì.” Quý lang trung chắc một tiếng, “Một người có ba hồn, địa, thức, nhân, ta làm y ở đây một trăm năm mươi năm, nếu ba hồn này ta không phân biệt được, Diêm Vương còn không để ta cút đi luân hồi từ lâu luôn rồi?”

Mặc Nhiên mím môi, bỗng nhiên sinh ra một loại ý nghĩ không xác định.

“Đại phu, người làm nghề y một trăm năm mươi năm, có từng gặp người... có hai địa hồn chưa?”

“Người có bị bệnh à!” Quý lang trung cả giận nói, “Ta thấy đầu óc người không ổn lắm, không bằng ở lại, để ta xem mạch cho người!”

Đương nhiên hẳn không thể để cho quý lang trung xem mạch cho mình, dù Hoài Tội đại sư đã làm pháp chú, nhưng nếu không cẩn thận, vẫn sẽ bị nhìn ra chút manh mối, Mặc Nhiên vội vàng nói xin lỗi, ôm đèn lồng chứa nhân hồn và địa hồn, vội vàng chạy ra Bệnh Hồn Quán.

Bầu trời ở Quý giới luôn u ám, muốn phân rõ sáng tối, chỉ có thể ngửa đầu xem thương khung. Nếu sau hồng vân mờ mịt là mặt trời nửa ấm nửa lạnh, đó chính là ban ngày, nếu hàn nguyệt treo cao, đó chính là đêm.

Lúc này đã muộn rồi, trên đường cũng dần dần thanh lãnh.

Mặc Nhiên ôm Dẫn Hồn Đăng trong ngực, cúi đầu, cô đơn đi ở đầu đường. Càng chạy càng thấy mờ mịt luống cuống, càng chạy càng thấy tứ cố vô thân.

Loại bất lực cùng mờ mịt này lúc hần còn rất nhỏ đã làm bạn với hần, cảm giác này khiến hần thật không ổn. Hần thậm chí nhớ tới lúc mình còn ở câu lan ngôi tứ kiếm sống, năm đó Túy Ngọc Lâu gặp một trận hỏa hoạn, người đều chết sạch, chỉ còn hần sống...

Tính tuổi tác, trừ mẹ của hần, những người khác hần chưa luân hồi, hần không biết đi xuống như này, có thể gặp được ai.

Tiếp theo hần lại nghĩ tới Tiết Mông.

Hần nhớ Tiết Mông găm lên muốn đoạt Dẫn Hồn Đăng trong tay hần, cậu mắng hần: “Ôn thần!”

—— “Người mà xứng sao, người cũng có mặt mũi sao.”

Mặc Nhiên ôm hồn đăng, càng chạy càng chậm, cuối cùng ngừng lại bên tường, hốc mắt nhìn không được đỏ lên, hần cúi đầu nhìn qua ánh đèn sắc vàng ôn nhu, nhỏ giọng lầm bầm nói:

“Sư tôn, có phải người... Có phải thật sự không muốn trở về với con không?”

Ánh đèn không đáp lại, chỉ là im lặng cháy.

Hần đứng yên thật lâu, mới dần dần bình phục lại.

Địa phủ mệnh mông, hần không biết đi đâu có thể tìm được người quen biết, chợt nhớ tới Sở Tuân, giống như bắt được cỏ cứu mạng, vội vàng vội vàng chạy đến Thuận Phong Lâu.

Khi chạy đến bên kia, vừa vặn Thuận Phong Lâu phải đóng cửa, yêu quý mang mặt nạ đang chuẩn bị đóng khóa cửa, Mặc Nhiên vội vàng ngừng lại, lo sợ không yên nói: “Thật có lỗi, xin chờ một chút!”

“Là người?”

Người đeo mặt nạ chính là người lúc trước dẫn hần lên lầu, sững sốt một chút, nói, “Sao người lại tới nữa?”

“Ta có chuyện gấp, làm phiền người...” Mặc Nhiên chạy gấp, thở dốc, mắt sáng ngời nóng rực, hần nuốt ngụm nước bọt, khàn khàn nói, “Ta muốn gặp lại Sở Tuân tiên sinh.”

Sở Tuân đang ở trong các nhìn một nhánh hoa hải đường cắm ở bình sứ trắng đến xuất thần, chợt thấy Mặc Nhiên quay lại, rất kinh ngạc.

“Tại sao tiểu công tử quay lại đây? Đã tìm được người chưa?”

Mặc Nhiên nói: “Tìm thì tìm được, nhưng ta...ta...”

Sở Tuân thấy hần hoảng sợ vội vã, hình như có lời khó nói, liền mời hần vào nhà, đóng cửa phòng, mời: “Ngồi xuống rồi nói.”

Mặc Nhiên vì lo lắng Dẫn Hồn Đăng cầm trên tay, sẽ bị Sở Tuân nhìn ra khác thường, nên đặt vào trong túi càn khôn.

Không phải hần cảm thấy Sở Tuân là ác quỷ, nhưng chuyện người sống vào địa phủ, không đến bất đắc dĩ, tốt nhất không nên để ma quỷ nơi này biết.

“Tiểu công tử đi hướng Đông Nam?”

“Ừm.”

“...” Sở Tuân hơi trầm tư, nói, “Ở trong Bệnh Hồn Quán à?”

Mặc Nhiên gật gật đầu, chầm chước một hồi mở miệng nói: “Tiên sinh, ta gặp được y trong Bệnh Hồn Quán, nhưng địa hồn không toàn vẹn, không động, cũng không nói, thậm chí không giống quỷ hồn khác, hơi mờ, thấy được, nhưng không chạm vào được.”

“Địa hồn bị tổn hại, nói chung đều sẽ như thế.” Vẻ mặt của Sở Tuân có chút âm đạm, “Vong linh chịu tác động, cũng sẽ hồn phách ly tán, khó tụ lại.”

Mặc Nhiên cắn môi một cái, ngập ngừng mở miệng: “Y quan Bệnh Hồn Quán nói, người có hồn phách không đầy đủ, đầu thai chuyển thế số mệnh sẽ hơi bạc hơn. Nhưng người mà ta muốn tìm... Khi còn sống rõ ràng êm đẹp, cho nên ta nghĩ, có phải tính sai chỗ nào hay không.”

Hần nói đến đây, trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn về phía Sở Tuân.

“Sở tiên sinh, trên đời này không có ai, có hai địa hồn chứ?”

Sở Tuân khẽ giật mình: “Hai địa hồn?”

“Ừm.”

Y trái lại không giống y quan của Bệnh Hồn Quán không đi thuyết pháp Mặc Nhiên, mà tròn mắt trầm tư, cẩn thận suy nghĩ một lát, nói: “Ta cảm thấy... Cũng không phải không có khả năng.”

Mặc Nhiên run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt dưới ánh nến trong gian phòng u ám lộ ra rất sáng.

“Tiên sinh chắc chứ?!”

Sở Tuân gật đầu: “Người bình thường chỉ có ba hồn bảy phách, nhưng ta từng gặp một nữ tử, nàng có hai thức hồn.”

“Xin lắng tai nghe.”

Sở Tuân lắc đầu, hàng mi rủ xuống, nhẹ nhàng run rẩy, y yên lặng một hồi, mới nói: “Sự tình đã qua từ rất lâu, không muốn nhắc lại, bây giờ nữ tử đó cũng chìm vào tầng thứ bảy địa ngục, chịu đủ dày vò khổ sở. Người có hồn phách có việc gì, một khi bị Diêm La phát hiện, đều phải đưa đến ngục thứ bảy, từ từ tách ra.”

Nghe y nói như vậy, Mặc Nhiên càng nóng lòng, tia sáng âm đạm, hẳn không phát hiện đau đớn ẩn trong mắt Sở Tuân, hỏi: “Nữ tử kia, vì sao thức hồn lại có nhiều hơn một cái? Người bình thường sau bảy ngày đoàn tụ hồn thai chỉ cần ba hồn bảy phách, nếu người có nhiều địa hồn, có phải cần đem bốn hồn phách tụ hợp lại, mới có tác dụng?”

“Nên là như vậy.”

“Vậy cô nương tiên sinh nói...”

“Sau khi nàng chết, vì bị Cửu Vương lợi dụng, bị ép đến dương gian...” Sở Tuân dừng một chút, ngón tay dài nhỏ đặt ở đầu gối chậm chạp bóp thành quyền, “Đến dương gian, ăn sống con mình sinh ra.”

“!” Mặc Nhiên bỗng dừng nhớ tới chuyện nhìn thấy ở Lâm An cũ trong chốn đào nguyên, lúc này mới ý thức được “nữ tử” trong miệng Sở Tuân, kỳ thật chính là thê tử của y, đó hẳn là một chuyện cũ Sở Tuân đau lòng nhất.

Như vậy bây giờ Sở Tuân ở Nam Kha Hương, không đi chuyển thế, chẳng lẽ đang chờ vợ cả tách ra linh hồn thừa ra, từ tầng thứ bảy trở về, cùng đoàn tụ, cùng luân hồi?

Mặc Nhiên lập tức không đành lòng hỏi tiếp.

Sở Tuân cũng không nói nữa, một câu “Ăn sống con mình sinh ra” ngăn ngui, cách hai trăm năm hơi hợt nhắc đến, dù là thân ma quỷ, trong cổ cũng không đè nén được run rẩy.

Y nhắm mắt lại.

“Linh hồn của nữ tử kia hỗn loạn xé rách, hòa làm một thể với thức hồn của con.” Qua thật lâu, y mới chậm rãi nói tiếp, “Cho nên nàng mới thừa hồn, nhưng thật ra thức hồn là của đứa bé kia, giữa ba hồn bảy phách của nàng, từ từ hòa hợp với nàng, cuối cùng triệt để diễn sinh bộ dáng của nàng, khó mà tách rời.”

Cho dù người này sống hay chết, chỉ cần có người xin y giúp, kiểu gì y cũng sẽ chịu đựng đau đớn, hết sức trợ giúp người khác.

Mặc Nhiên thấy thế, càng khó chịu, hẳn không muốn nói đến nữa, đành phải nói: “Tiên sinh không cần nói tỉ mỉ, ta đều, đã rõ ràng.”

“Ta nói những lời này, là muốn nói cho cậu, nếu Sở công tử mà cậu tìm thật sự có hai địa hồn, một cái còn lại, không phải hẳn.”

Mặc Nhiên suy nghĩ một hồi, hỏi: “Không thể có một địa hồn, phân thành hai nửa sao?”

“Có khả năng, nhưng loại tình huống như cậu nói, không thể.”

“Vì cái gì?”

Sở Tuân nói: “Một linh hồn phân thành hai nửa, loại chuyện này ta cũng đã gặp, đó chính là một chuyện xưa khác. Loại người này thường vì tội ác tày trời, giết người không nương tay, nếu ba hồn không thể thừa nhận, liền sẽ vỡ vụn. Nhưng tình huống vỡ vụn này đều là của nhân hồn chủ chương nhân tính thiện lương, tuyệt đối không thể là địa hồn hoặc thức hồn.”

“... Hóa ra là vậy.” Mặc Nhiên tự lẩm bẩm.

Nghe được tội ác tày trời, giết người không nương tay, Mặc Nhiên đã cảm thấy tuyệt không liên quan đến Sở Văn Ninh, ngược lại là mình, hẳn nghĩ, chờ đời này mình chết thật rồi, đi vào Địa Phủ, có phải nhân hồn sẽ phân liệt thành hai, phải chịu báo ứng vốn nên có?

Sở Tuân lại nói: “Huống chi, nếu quả thật là một hồn phân hai nửa, như vậy nửa địa hồn kia khẳng định cũng không cách nào rời đi, sẽ được đưa đến Bệnh Hồn Quán. Nhưng tiểu công tử đến hồn quán chỉ nhìn thấy một địa hồn hư hại, ta nghĩ, một linh hồn khác hoàn chỉnh không thiếu sót, không có việc gì.”

Mặc Nhiên được y nhắc một điểm như vậy, chợt cảm thấy thể hồ quán đỉnh, vội nói: “Đa tạ Sở tiên sinh! Vậy ta... Vậy ta lại đi tìm xem!”

“Được, trừ hướng la bàn mới chỉ là Bệnh Hồn Quán, còn hướng Đông Bắc, không bằng tiểu công tử đi hướng Đông Bắc nhìn xem, nhưng Nam Kha Hương mênh mêng, lui tới, rộn rộn ràng ràng, đều là vong hồn chờ đợi xử lý...”

Sở Tuân thở dài.

Mặc Nhiên nhìn trong đôi mắt ôn nhu của y, mơ hồ lộ ra thương hại, trong lòng đã biết y muốn nói cái gì.

Nam Kha Hương mênh mêng, ngàn vạn quý lưu ly.

Dù biết phải đi hướng Đông Bắc, như nhưng đâu dễ dàng tìm được một sợi địa hồn.

Nếu người không có duyên, đèn đuốc sáng trưng, bất dạ thiên nhai, hai người gặp thoáng qua, một hướng đông, một hướng tây, cũng sẽ không gặp đối phương, nhìn đối phương một chút.

Bây giờ u minh yên tĩnh, nói nghe thì dễ.

Nhưng Sở Tuân cuối cùng vẫn ôn hòa, y giơ tay lên, vỗ vỗ vai Mặc Nhiên: “Tiểu công tử thành tâm, nhất định có thể trùng phùng.”

Dung mạo của y rất giống Sở Văn Ninh, khi nói câu này, giọt nển chảy xuống, dưới ánh nển, chiếu gương mặt y càng có chút mơ hồ.

Trong mơ hồ, Mặc Nhiên như nhìn thấy khi Sở Văn Ninh ôn nhu, như nghe được Sở Văn Ninh nói với hắn, sẽ còn gặp nhau.

Mặc Nhiên nhất thời khó chịu, đôi mắt nổi lên một tầng hơi nước thấm ướt.

Hắn vội cúi đầu vái chào, giọng khàn khàn: “Tiên sinh, đa tạ ngài.”

Sở Tuân không lên tiếng, cho đến khi Mặc Nhiên quay người rời đi, thay y đóng cửa phòng, y còn giật mình lo lắng đứng tại chỗ, dưới đáy mắt phượng chớp động một tia ngạc nhiên.

Y...vừa mới thấy trong mắt thiếu niên kia...hình như có nước mắt?

Quý sẽ không khóc, hay y nhìn lầm rồi? Hay là...

Y quay đầu lại, nhìn hoa hải đường lẳng lẳng nở rộ trong bình hoa, đóa hoa ở thế gian, rất khó kiềm chế âm khí của địa ngục, cho dù dốc lòng che chở, cánh hoa vẫn nhẹ nhàng, rơi trên bàn gỗ.

Sở Tuân đi qua, vờ cánh hoa thơm, hoa lá rất nhanh đã nát, vỡ vụn, ép thành bột mịn, từ ngón tay y tán đi.

“Người đâu.”

“Sở tiên sinh.” Lập tức có người đeo mặt nạ đẩy cửa tiến vào, cung kính đứng bên cạnh.

Sở Tuân không quay đầu, y nhìn qua hoa hải đường, nhẹ giọng hỏi: “Người kia, gần đây có đến Thuận Phong Lâu không?”

“Không có, vẫn như cũ, mười ngày tới một lần, mang theo một gốc hoa hải đường. Hắn không dám vào Thuận Phong Lâu, cho tới giờ đều chỉ xa xa sai người đưa tới.”

“...”

“Tiên sinh, làm sao vậy? Có phải là công tử mới tới kia có chỗ không ổn, nếu người kia dám phái người đến quấy rầy tiên sinh, tiên sinh có thể hướng Diêm La...”

“Không có.” Sở Tuân lấy lại tinh thần, cắt ngang câu nói của hắn, quay đầu nhìn nhặt hướng thuộc hạ nở nụ cười, thở dài nói, “Không có gì, thiếu niên đó không phải người kia phái tới, xem ra, đứa trẻ kia chỉ muốn tìm người, cũng không liên quan đến ta.”

“Nhưng nếu cậu ta do người kia đưa tới Quý giới, vậy tiên sinh làm gì ——

“

“Tội không liên lụy người khác.” Sở Tuân y quan như tuyết, an tĩnh đứng một bên nhánh hoa, “Tùy cậu ta đi thôi.”

Đầu đường lạnh lẽo một mảnh, Mặc Nhiên rời Thuận Phong Lâu, đi hướng Đông Bắc, hắn cầm chân dung của Sở Văn Ninh, hỏi qua từng nhà, nhưng như mò kim đáy biển, hỏi không ra cái gì.

Những người kia nhìn chân dung, đa phần đều liên tục xua tay, thậm chí đến nhìn đều không muốn nhìn lâu, liền tránh khỏi hắn.

“Người trên tranh này? Chưa từng gặp qua.”

“Chưa từng gặp qua chưa từng thấy qua, đừng quấy rầy ta làm ăn.”

“Đừng cản trở! Phiền chết được! Không thấy đã muộn như vậy sao! Cút ra ngoài cút ra ngoài! Chân dung quái gì? Không muốn xem! Mang đi mang đi!”

Tuy nói Nam Kha Hương đều là quý, nhưng những quý chưa từng cắt đứt thất tình lục dục, quần cư cùng một chỗ, phần lớn luôn sống trở về bộ dáng nhân gian. Bọn họ cũng dùng mười năm tám năm chờ đợi dài đằng đặc, tìm ít bằng hữu, thân quyến. Lại vô dụng nuôi chỉ mèo chết chó chết, tóm lại muốn như lúc còn sống ở phàm thế. Vậy nên dù bọn họ không cần ngủ, nhưng khi trăng lên ngọn liễu, vẫn nằm trên giường nghỉ ngơi.

Màn đêm phủ xuống, càng không ai chịu trả lời hắt, càng không có ai có thể cho hắt chút tin tức, một con đường sáng.

Trên đường hướng Đông Bắc dài đằng đặc không điểm tận, một mình hắt đuổi cửa đuổi sân, cúi đầu, bồi cười...

“Đã nói rồi!! Ta nhìn lầm! Cần thận suy nghĩ một chút hình như không phải người trên bức tranh, người có thể dừng phiên nữa hay không!”

Nam nhân râu quai nón chuẩn bị cùng vợ con nghỉ ngơi ở Quý giới, phải đóng cửa sân.

Lúc trước gã từ bên ngoài trở về, Mặc Nhiên gặp được gã trên phố, hỏi gã phải chăng đã gặp người trên tranh, gã nghĩ một hồi, nói câu vài ngày trước hình như đã gặp ở chợ phía đông gần đây, nhưng lão bà của gã đưa mắt liếc gã một cái, gã lập tức ngậm miệng, hình như ý thức được cái gì, lập tức xua tay nói không biết.

Mặc Nhiên cảm thấy gã biết rõ, bởi vậy không muốn từ bỏ, một đường xin gã, cùng gã đến tận cổng.

Nam nhân thô bạo đẩy hắt ra ngoài cửa, nắm kéo chốt gỗ, Mặc Nhiên lo lắng nói: “Người có thể suy nghĩ lần nữa không? Chợ phía đông ở chỗ nào? Người trên tranh, sau đó đi đâu? Nhờ người...”

“Ta không biết!”

Một đám quý xung quanh nghe được huyền náo, nhìn sang nơi này, mà nam nhân thì thô bạo cuống họng rống giận, mặc kệ tay Mặc Nhiên giữ khung cửa, hung bạo muốn đóng cửa.

Năm ngón tay bị hung ác kẹp lại, đau đến nứt lòng. Nhưng hắt cũng mặc kệ, quyết giữ lại, không muốn rút ngón tay ra khỏi khe cửa, mà lại dùng hết sức đẩy, muốn mở ra ——

“Làm phiền người, mong người suy nghĩ kĩ một chút, ta chỉ muốn biết y đi đâu...”

Nhưng nam nhân bỗng nhiên mở cửa, cũng không chú ý tới ngón tay của Mặc Nhiên bị kẹp ra máu, đẩy người ra, sau đó quát: “Đã nói không gặp, cũng không biết! Cút!”

[Husky] Chương 110: Sư tôn không biết chuyện cũ của chó con

Mặc Nhiên một mình đi trên phố, trên đường vẫn có quẻ, phiêu phiêu dang dang, nhẹ nhàng ai oán. Bạc thang đá xanh dưới chân mọc ít rêu xanh tích mịch, chân giẫm lên vừa ướt vừa trơn...

Tranh chấp kịch liệt qua đi, tỉnh táo lại, mới phát hiện ngón tay đã kẹp bị thương, khung cửa kia thô ráp, gờ ráp rất nhiều, đâm vào huyết nhục, hoàn toàn mơ hồ, may mà xung quanh tối đen, không bị quỷ quái nhận ra.

Hắn buông mi yên lặng nhìn một hồi, vì trong đầu cực kỳ rối loạn, vết thương dữ tợn này, cũng không cảm thấy đau.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua cửa sân đóng chặt, biết rõ nam nhân sau cửa sẽ không nói nhiều với hắn nữa.

Loại cự tuyệt này, kỳ thật hắn không hề thấy lạ. Mặc Nhiên là người nhìn thấy ác ý quá nhiều thành quen, điều này khiến hắn từ một ánh mắt của người khác, hai ba câu, có thể biết mình năn nỉ có tác dụng hay không.

Kỳ thật lúc nam nhân đổi giọng nói với hắn là “chưa từng gặp qua”, Mặc Nhiên theo bản năng biết rõ người này sẽ không nói thật nửa câu với mình, chỉ là việc liên quan đến địa hồn của Sở Văn Ninh, cho nên hắn không cam tâm, thẳng đến khi bị đẩy ra ngoài cửa, thẳng đến khi đại môn đóng chặt.

Đã rất lâu không bị thô bạo khước từ như thế, nhưng có lúc, năm tháng dài ngắn cũng không thể quyết định gì cả, thời vận chuyển cơ cũng không thay đổi hoàn toàn, có nhiều thứ đã khắc sâu vào trong hài cốt.

Tiết Mông đã từng mắng hắn, tiện chủng.

Nói đến buồn cười, Mặc Nhiên cảm thấy hai chữ độc ác kia của thiên chi kiêu tử, lại không thể đả thương tới tự tôn của hắn.

Đúng rồi, vốn dĩ trong miệng mọi người hẳn là tiện chùng, thứ ác độc hơn chuyện này đều đã nghe như sấm bên tai, còn gì mà không quen nữa.

Cuối cùng hẳn quay đầu nhìn cửa gỗ đóng nghiêm một chút, quý quái vậy xem cười nhẹ, chậm rãi đi xa.

Tiếng cười nhạt, âm thanh chửi rửa, cô đơn lẻ loi, một mình một bóng.

Hiếm khi lại có được tràng diện nghèo túng bất lực, trong đầu có ký ức nhỏ nhiều năm thiếu tu sửa trùng điệp một chỗ, Mặc Nhiên đi mãi, nói chung vì cảnh ngộ thực sự rất giống, làm hẳn không tự chủ được, chậm rãi nhớ lại về khoảng thời gian mình và mẫu thân sống nương tựa vào nhau...

Khoảng thời gian đó, bọn họ còn chưa ở nhạc phường, mà lưu lạc ở đầu đường Lâm Nghi, phụ cận của Nho Phong Môn.

Quãng thời gian đó, chỉ ít hẳn còn có mẫu thân.

Mẫu thân yêu thương hẳn, không muốn để con nhỏ ra ngoài ăn xin, luôn để cho hẳn ở kho củi hoang phế, mình đi ra phố mãi nghệ, hát rong.

Nàng để tử tốt, bằng một cây gậy trúc, có thể múa trên gậy trúc, mỗi ngày ít nhất có thể kiếm chút tiền trở về, mua một cái bánh, hai bát cháo, hai mẹ con chia nhau ăn. Làm mẹ nên muốn để con mình ăn nhiều một chút, nhưng Mặc Nhiên luôn cắn mấy bánh bột ngô rất cứng, cháo nhạt toẹt, nói đã no rồi, không chịu ăn nữa.

Nhưng nàng không biết, kỳ thật mỗi lần nàng than thở ăn hết nửa cái bánh, nửa bát cháo “còn lại” của Mặc Nhiên, đứa nhỏ non nớt cuộn mình bên cạnh ra vẻ đã ngủ, luôn hé mắt len lén nhìn nàng, nhìn nàng ăn xong ăn no, hẳn mới yên tâm, dù cho bụng đói kêu vang, trong lòng cũng yên tâm.

Nàng cũng không biết, kỳ thật mỗi ngày nàng rời đi, đi đến chợ phía đông Lâm Nghi bán nghệ, con của mình sẽ leo ra từ đám bụi rậm, len lén đi cùng mình cách hai đầu phố xin đồ ăn.

Mẫu thân ở đầu phố ung dung uyển chuyển hát, cán chống cao mười thước, thân thể đơn bạc nhẹ nhàng đứng trên đó. Phía dưới bày đá vụn tàn sứ, nếu vô ý rơi xuống, những mảnh sứ vỡ này đều sẽ đâm vào máu thịt của nàng, nhưng làm người ta cảm thấy thú vị, cảm thấy mới mẻ. Nàng dùng tiện mệnh, dốc hết toàn lực đổi lấy tiếng cười của những cậu ấm kia.

Mà ở đầu phố xa, con của nàng ăn xin dọc đường, trước từng nhà nhếch miệng cười, mặt vô cùng bẩn, nói liên miên cát tường bất tận, muốn nhận chút đồ ăn. Nhưng cũng không có, cũng thường không có.

Có một ngày, một thiếu phụ nhà giàu đang mang thai, khó chịu buồn bực, tâm tình không tốt, đi dạo trên phố, nhìn thấy mẫu thân của Mặc Nhiên múa trên can.

Cô ta cảm thấy thú vị, đi qua xem một lát, để tùy tùng đi cùng đi nói với nữ nhân khiêu vũ kia: “Người chỉ rải ít đá vụn trên đường, mảnh sứ vỡ, kỳ thật chính là giả bộ, không đủ thành ý. Phu nhân nhà ta nói, nếu người nguyện ý đổi những đá vụn sứ vỡ này thành đao, dựng thẳng lên mặt đất, sau đó người lại nhảy, phu nhân nhà ta sẽ thưởng cho người mười lượng hoàng kim.”

Đổi mặt dạng hà khắc này, cơ hồ là muốn tính mệnh người nghèo.

Mẫu thân đáp lại, thế mà chỉ nói một câu: “Nhưng ta không có tiền, ta mua không nổi đao ở cửa hàng.”

Phu nhân nhà giàu cười ha ha, lập tức sai người đi cửa hàng đồ sắt mua trăm thanh đao nhọn, dựng thẳng ở mặt đất.

“Nhảy đi.”

Nữ tử phục trang đẹp để xoa xoa bụng to của mình, tràn đầy phấn khởi nói. Xung quanh rất nhanh tụ một đám yêu ma quỷ quái đến xem náo nhiệt, tơ lụa cùng quang hoa châu ngọc sáng rực lấp lánh dưới ánh mặt trời, bọn họ như chụp được thi thể con mèo, ngửi thấy mùi máu tươi, thế là từng con đuôi cổ dài, trong mắt lóe tinh quang.

“Nhảy đi, nhảy đi.”

“Nhảy được rồi thưởng người tiền.”

“Đưa tiền, đưa tiền.”

Địa giới Nho Phong Môn, không bao giờ thiếu người giàu, thiếu nhất, chính là đánh bạc mệnh kích thích cùng náo nhiệt như này.

Những tơ lụa, vàng bạc châu ngọc vờn quanh, vây quanh mẫu thân đang nằm lấy gậy trúc. Vây quanh nữ nhân nghèo rớt mùng tơi, quần áo tả tơi.

Mệnh nữ nhân kia như cỏ rác, mang theo nụ cười, hướng lũ ăn mặc con mèo làm vạn phúc, cảm ơn bọn họ cổ động, sau đó, chống cột, yển tước nhẹ

nhà nháy lên.

Trên mũi đao, dùng tính mệnh, múa một khúc ca.

Dùng tính mệnh, đổi lấy niềm vui.

Nhưng dù nàng công phu tốt, khi hạ xuống đất, vì cúi đầu nhìn thoáng qua một hàng lưỡi đao, mà cảm thấy một tia kinh hoàng. Thế là gây trục lệch vài tấc, theo đám người kinh hô, nàng ngã xuống—

Tránh khỏi lưỡi đao san sát, nhưng vẫn đâm vào một bên, rách chân, trong chốc lát máu tươi chảy ra, trên một đám kinh hô.

Nữ nhân quan tâm tới cơn đau, vội vàng hốt hoảng đứng lên, trả lại khuôn mặt tươi cười, cúi đầu tạ tội.

Những người xem náo nhiệt liền cười nói: “Nương tử công phu không tới nơi tới chốn, cần cố gắng thêm.”

“Đúng vậy, ra kiếm cơm, dù sao cũng phải có chút tài năng, mèo ba chân bản lĩnh nhưng vẫn lộ ra chân ngựa.”

Có mấy người thiện tâm, khéo mắt ướm nước mắt, có chút không đành lòng:

“Ai, đừng nói nữa, các người nhìn xem, cô nương đáng thương này, bị thương nặng như vậy, nhanh đến hiệu thuốc mua chút thuốc, thoa lên đi.”

Nữ nhân ngập ngừng nói: “Ta không có... Không có tiền mua thuốc...”

Những người kia sững sờ, có thở dài, có đưa tay sờ lên châu ngọc của mình, có không nói chuyện, có lau khéo mắt, dường như cảm hoài rất nhiều.

“Thật đáng thương.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Nhìn người khó khăn như vậy, ta cho người chút tiền.” Có lão phụ nhân bụng phệ nói, lấy hầu bao căng phồng của mình, lấy ra một thỏi vàng, nắm trong tay, sau đó tiếp tục móc dưới đáy hầu bao, móc ra ba tiền đồng, ước lượng trên tay, bỏ về hai đồng, trịnh trọng đặt một tiền đồng vào tay nữ nhân.

Lão phụ nhân bố thí tiền cho nàng, danh chính ngôn thuận chảy xuống hai hàng nước mắt, từ bi nói: “Cô nương, đây là cô nên được, nhanh cất kỹ đi.”

Nữ nhân dùng tính mệnh của mình đổi lấy một tiền đồng, mờ mịt lầm bầm:

“Đa tạ...”

Đa tạ...

Mà người nói muốn cho nàng mười kim đâu rồi? Sớm đã tức giận mắng đi xa rồi.

Nữ nhân chảy máu tập tễnh bước đi, muốn đuổi theo đòi tiền cô ta, lại bị tùy tùng cô ta mang theo một tay đẩy ngã, âm thanh hùng hùng hổ hổ cách một phố cũng có thể nghe được—

“Thật xúi quẩy!”

“Phu nhân đang an thai, sao lại gặp huyết quang chi tai, để lão gia nghe thấy, không phải đau lòng chết sao?”

“Người còn không biết xấu hổ đi đòi tiền à, người nhảy ra cái thá gì? Cũng may cho người máu không bắn lên người phu nhân, bằng không— Người gánh không nổi!”

“Cút!”

Nữ nhân bị xô đẩy trên mặt đất, vì là nhà giàu ở Lâm Nghi, nhất thời không ai muốn đứng ra giúp nàng. Nàng đau đến co lại trên mặt đất, con kiến ti tiện giầy dụa.

Không ai muốn dìu nàng...

Không ai muốn giúp đỡ...

Nàng dùng tính mạng để mua, đổi lại chỉ có một tiền đồng lạnh như băng, tanh hôi.

Thiện nhân cho nàng tiền nói, đây là nàng nên được.

Nàng không uất ức vì mình, nhưng hôm nay chỉ kiếm được một tiền đồng, có thể mua cái gì đây? Chỉ có thể đổi được một bánh bột ngô không nhân, nhiều chén cháo không uống nổi, trước mắt chân bị thương, ngày mai lại không thể mua, vậy con của nàng phải làm sao... Nó còn nhỏ như vậy, gầy như vậy, nó sẽ đói...

Nghĩ tới đây, nàng rớt cuộc chịu không nổi, cuộn tròn giữa bùn cát giữa mọi người khóc gào, âm thanh trào triết khàn giọng, người ta không đành lòng nghe, người xung quanh than thở, đều chuẩn bị tán đi.

Lúc này, trong đám người bỗng có đứa nhỏ xông ra cả thân vô cùng bẩn, tản ra hôi thối.

Mặc Nhiên chạy vội tới, giống con thú bị nhốt kêu khóc hò hét: “Mẹ! Mẹ!!”

Hắn ôm lấy nàng.

Đưa con ti tiện, ôm lấy người mẹ ti tiện.

Giống sâu kiến ôm cỏ rác, chó rơm ôm lục bình.

Nữ nhân nhìn thấy hắn, ánh mắt lóe lên kinh hoàng lẫn kinh ngạc, nữ tử yếu ớt, lại làm mẹ, nàng lập tức không khóc nữa, thời gian đã quá khó khăn, mỗi ngày như thiếp đi trong địa ngục, tỉnh lại ở luyện ngục, nàng không muốn trước mặt con lộ ra mềm yếu bất lực.

Nước mắt trên mặt nàng chưa khô, nhưng lại vội vàng lộ ra một nụ cười, nói: “Ây, con nhìn con kia, sao con lại tới đây? Mẹ không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi... Con xem...”

Nàng đưa một đồng tiền thăm mồ hôi nằm trong tay cẩn thận đưa cho hắn.

Mặc Nhiên không ổn mà lắc đầu, trên gương mặt nhỏ nhắn chảy ra từng hàng nước mắt.

“Đủ cho con mua bánh, đi... Con đi mua về, mẹ chờ con ở đây, chúng ta về nhà.”

Nhà?

Nhà là nơi nào?

Phòng rách nát bụi rậm kia à?

Hay là bãi nhốt cừu ngựa được hai ngày đã bị đuổi ra ngoài...

Mặc Nhiên nức nở nói, trong mắt lóe nhiệt hỏa, hắn nói: “Mẹ, mẹ ngồi đây, mẹ chờ.”

“Con muốn làm gì— Con đừng làm loạn— “

Mặc Nhiên vội tới bên cạnh, nhặt cây đao, âm thanh non nớt tiếng nói thanh thúy vang dội hô một tiếng, dẫn đám người đang muốn tán đi ghé mắt mà xem.

“Các vị bá bá di nương, công tử tiểu thư, xin đừng đi! Xin đừng đi! Còn có một môn tuyệt chiêu, mời chư vị quý nhân quan nhân nhìn một chút, nhìn một chút— “

Thuở nhỏ trong người hắn đã có linh khí, dù chưa từng tu luyện, nhưng cũng mạnh hơn người bình thường không chút tư chất nào.

Mặc Nhiên nắm lưỡi dao rắn chắc mà sắc bén trong tay, hai tay ra sức, khê hô một tiếng, bẻ dao kia thành hai nửa, ném trên mặt đất.

Người xung quanh giật mình, người vây xem có vài tu sĩ, càng cảm thấy kinh ngạc.

“Đứa bé này có thể.”

“Lại thêm một thanh!”

Mặc Nhiên nói, lúc này cầm hai thanh, cũng bắt chước làm theo, hai lưỡi dao cùng gãy.

“Hay!!” Có người vỗ tay.

“Ba thanh!”

Đứa nhỏ một thanh chông một thanh, lưỡi dao càng ngày càng dày, càng ngày càng khó bẻ gãy, vậy là đám người lại náo nhiệt lên.

“Xin các vị thúc bá ca ca, di tẩu tử tử ban thưởng chút ít, con lại tặng thêm.”

Những người kia muốn xem náo nhiệt, liền ném tiền đồng rỏ mặt nhất trước mặt hắn.

Mặc Nhiên vì những tiền đồng này, tặng thêm từng thanh dao một, đến cuối cùng tay đầy máu, rốt cuộc bẻ không nổi nữa. Đám ăn mực nát con mồi liền vũng vấy lông cánh đen như mực, ai đi đường nấy.

Mặc Nhiên nhặt những số tiền kia lên, dùng tay nhỏ bần thiêu cẩn cẩn thận thận bưng lấy, đi đến bên cạnh mẫu thân đang rưng rưng.

Hắn cười: “Mẹ, đủ mua thuốc cho mẹ rồi.”

Nước mắt của nữ nhân rốt cuộc không thể ngăn nổi, cuộn cuộn mà rơi:

“Con... Con ngoan... Để mẹ xem tay của con...”

“Con không sao...” Hắn cười xán lạn, thuần triệt, lại làm tâm nàng tê tái.

Nàng một tay ôm hắn sát vào lòng, nước nỡ nói: “Là mẹ không có bản lĩnh, chăm sóc con không tốt... Để con còn nhỏ như vậy, phải chịu khổ chịu tội theo...”

“Không sao.” Mặc Nhiên an tĩnh trong lòng mẫu thân nói, “Mẹ, ở cùng mẹ, con không cảm thấy khổ... Con sẽ ở bên mẹ, chờ con trưởng thành, sẽ để mẹ được sống cuộc sống tốt hơn. “

Nữ nhân cười, lau vệt nước mắt ở khóe mắt: “Thời gian không tốt cũng không liên quan, chỉ cần con an an khang khang lớn lên, vậy là tốt rồi... Là đủ rồi.”

Mặc Nhiên dùng sức nhẹ gật đầu, bỗng nhiên nhẹ nhàng nói: “Mẹ, nếu sau này con có tiền đồ, mẹ rồi cuộc không cần chịu ủy khuất nữa, ai cũng không thể khi dễ mẹ, những người kia, con phải làm cho bọn họ chạy đến, từng người xin lỗi mẹ, nếu bọn họ không chịu, con bắt bọn họ múa trên đao, con...”

“Đứa nhỏ ngốc, không được nghĩ như vậy.” Nữ nhân thiện lương ôn thuận nữ nhân xoa tóc hắc, thì thào nói, “Tuyệt đối đừng nghĩ như vậy, đừng đi hận bất kỳ kẻ nào, mẹ muốn nhìn con trở thành là một đứa trẻ ngoan, nghe lời mẹ, phải làm một người hảo tâm, có được không?”

Khi đó Mặc Nhiên quá nhỏ, giống một gốc mạ non nớt ngây ngô, chỉ cần một chút xú ngoại lực, hắc sẽ nghiêng về phía đó. Hắc không nhiều kiến thức, nhưng mẫu thân tâm địa chất phác là ngọn đèn sáng duy nhất của hắc, thế là khi đó tiểu Mặc Nhiên, tỉnh tỉnh mê mê nghĩ một hồi, cuối cùng nghiêm túc nói: “Được.”

Hắc nói: “Mẹ, con đồng ý với mẹ.”

“Vậy, vậy nếu sau này, con... Con có chút tiền đồ, con sẽ xây rất nhiều rất nhiều ốc xá, cho người không có nhà ở, làm rất nhiều rất nhiều lương thực, cho người ăn không no...” Hắc nói với mẫu thân như vậy, “Mẹ, như thế sẽ không có ai, giống chúng ta hôm nay.”

Nữ nhân xuất thần một hồi, cuối cùng nàng thở dài nói: “Vậy là tốt rồi.”

Đứa nhỏ cũng nhẹ gật đầu, nói theo: “Vậy là tốt rồi.”

Khi đó bọn họ cũng không nghĩ tới, người nói ra những lời như thế, cuối cùng huyết tinh đầy tay, giẫm lên hài cốt khắp nơi trên đất, quạ đen bay quanh đầy trời đập trên gió tanh mà đi, trở thành Đạp Tiên Đế Quân làm hại thương sinh.

Mà Đạp Tiên Đế quân làm hại thương sinh, cũng cực ít, thậm chí không muốn quay đầu nhớ lại chuyện cũ, hắc không đi thực hiện hứa hẹn trong lòng với mẫu thân năm đó, dùng tiếng nói non nớt, ánh mắt thanh tịnh, nghiêm túc ưng thuận.

Lúc đó Mặc Nhiên vì có mẫu thân khuyển bảo, dù sống gian nan, cũng chưa từng có cừu hận, nhưng ít nhiều, chắc chắn cũng có chút không cam lòng.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, ảo thuật mãi nghệ, nhìn một lần là náo nhiệt, nhìn hai lần là không thú vị, lần thứ ba, chính là mệt mỏi. Bọn họ dần dần đến một đồng tiền thưởng cũng không có được, chỉ có thể dựa vào ăn xin mà sống.

Mặc Nhiên nhớ kỹ có một hài tử nhà giàu cự phách tuổi cũng ngang ngang hẳn, khoe miệng có một nốt ruồi lớn, đứa bé kia ngồi cửa đại viện, trong tay bưng bát, có lẽ không biết dùng đũa, nên đã xiên tre vào sủi cỏ xộp giòn mà ăn. Hài tử rất kén chọn, chỉ ăn nhân sủi cỏ, sau đó sẽ nhổ vỏ ngoài ra, ném trên mặt đất cho chó nghịch.

Hắn cẩn cẩn thận thận đi đến, đứng bên cạnh nhìn.

Đứa bé kia bị hắn toàn thân hôi thối cùng ô bẩn dọa, la hoảng lên: “Là ai?!”

Mặc Nhiên nhẹ nhàng hỏi nó: “Tiểu công tử, vỏ sủi cỏ... Có thể... Có thể cho ta không?”

“Cho người? Tại sao ta phải cho người?”

“Người... Người cũng không ăn, cho nên ta muốn hỏi một chút...”

“Ta không ăn, Vương Tài nhà chúng ta muốn ăn.” Hài tử chỉ vào hai con chó da lông mềm mượt, béo phì, thờ dõc nói, “Chó nuôi cũng khó sống, tại sao có thể cho người?!”

Mặc Nhiên cố gắng giữ khuôn mặt tươi cười, nói: “Vậy nếu chó không ăn...”

“Làm sao có thể không ăn! Mỗi ngày cho bọn chúng ăn thịt kho tàu còn không đủ, vỏ sủi cỏ mà thôi, hai con còn cũng không đủ, không có phần của người, đi đi đi.”

Mặc Nhiên nghe thấy thịt kho tàu, ánh mắt rơi xuống hai con chó, đột nhiên cảm thấy chó mập như vậy, nếu nấu ăn, vậy nhất định...

Hắn nhịn không được nhìn hai con chó, nuốt nước miếng.

Hành động này đều rơi vào mắt hài tử, đứa bé kia đầu tiên là sững sờ, sau đó kinh hãi: “Người đang có ý đồ gì?”

“Ta không có... Ta chỉ là...”

“Người muốn ăn Vương Tài với Vương Phúc?”

Mặc Nhiên lo sợ không yên nói: “Không, không phải, ta chỉ là quá đói, nhịn không được mà nghĩ, xin lỗi...”

Tiểu công tử đầu quan tâm hẳn nói cái gì, nghe thấy “nhịn không được mà nghĩ”, đã giật mình đổi sắc mặt.

Nó là con nhà giàu sang, sao có thể lý giải có người sẽ đổi chó con đáng yêu giữ cửa, có thể nghĩ đến đồ ăn chứ? Nó quá sợ hãi, cảm thấy người trước mắt vừa biến thái vừa đáng sợ, liền la to.

“Có ai không! Nhanh! Mau đuổi hẳn đi cho ta!”

Tôi tớ vây tới, không nói lời nào, quyền cước đá Mặc Nhiên, trong những quyền cước không nặng không nhẹ hẳn dùng hết sức nhặt mấy vỏ sủi cỏ, cẩn thận cầm trong tay, mặc cho người khác vừa đá vừa đuổi, cũng không buông ra.

Tiểu công tử giống như đã rất sợ, sủi cỏ còn lại trong tay cũng không cần, ném cái xiên xuống đất, sau đó chạy mất.

Mặc Nhiên cố gắng bò sang bên đó, thân thể gầy ốm bị đánh tím xanh, một con mắt cũng bị đá phải, đau không mở ra được, nhưng lúc đưa tay nắm lấy sủi cỏ còn dư lại, hẳn vẫn cười vui vẻ.

Còn dư hai cái.

Còn bọc nhân bánh...

Một để mình ăn, một để cho mẫu thân...

Hoặc là hai cái đều cho mẫu thân, mình ăn vỏ sủi cỏ cũng được...

Nhưng hẳn còn không kịp cất sủi cỏ đi, trong hỗn loạn có một gia đình đạp chân xuống, đạp lên xiên tre xiên sủi cỏ, vỏ vỡ vụn, nhân bánh bị giẫm thành bùn.

Hẳn ngơ ngác cầm cái xiên ô bấn gãy nát, quyền cước như mưa rơi trên người hẳn, hẳn không cảm thấy đau, nhưng nhìn sủi cỏ không thể ăn nữa, nước mắt của hẳn rơi xuống, từ trong khe mắt, chảy xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đến không thấy rõ ngũ quan.

Hẳn chỉ muốn ít đồ ăn đứa bé khác ăn thừa, thứ gì cũng không cần.

Vì sao lãng phí hết, bể nát, thành bùn, cũng không thể thuộc về hẳn.

Về sau, Mặc Nhiên thành công tử của Tử Sinh Đình, trong môn phái có rất nhiều người xu nịnh hắn, tâng bốc hắn, thậm chí lúc sinh thần, người còn không nói đến vài câu đã tặng lễ, chúc mừng hắn.

Hài tử đã từng quỳ trên mặt đất cướp vỏ sủi cỏ, rốt cục nhận được quá nhiều tán dương cùng khen ngợi. Hắn đứng trong một đồng dụng tâm chọn hạ lễ trước, trong lòng lại sinh ra một tia e ngại mơ hồ không rõ.

Hắn sợ những lễ vật này rất nhanh sẽ không thấy, sợ sẽ bị đập nát, sợ không biết một trận tai vạ bất ngờ có thể bay đến từ đâu, tất cả trước mắt sẽ giống sủi cỏ hắn cầm trong tay năm đó, còn chưa tới miệng, đã bị dẫm đến nát nhừ. Cho nên hắn rất nhanh lấy đồng đồ bên trong ra, có thể dùng đều dùng, có thể ăn đều ăn, thực sự không thể dùng, không thể ăn, thì trong phòng của đệ tử hắn khoét một hố nhỏ, cẩn thận giấu những lễ vật tinh mỹ kia, mỗi ngày đếm một lần, lại đếm một lần.

Khi đó Tiết Mông còn chỉ vào hắn cười ha ha, cười hắc hắc, nói: “Ha ha ha, chỉ là một hộp bánh ngọt Lâm An Thanh Phong Các mà thôi, lãng phí thì lãng phí, người nhìn người xem, như quý chết đói đầu thai ấy, nhét một đồng trong bụng, ai có thể cướp của người hả?”

Lúc đó hắn vừa tới Tử Sinh Đình, kỳ thật sâu trong nội tâm, có bất an lớn lao.

Bởi vậy bị đường đệ chế giễu, hắn cũng chỉ nhếch miệng, khước miệng dánh vụn điểm tâm, sau đó vui đầu tiếp tục ăn một hộp bánh ngọt khác.

Tiết Mông rất ngạc nhiên: “Khẩu vị của người lạ thế, không khó chịu sao?”

Hắn chỉ lo ăn.

“... Thực sự ăn không nổi thì đừng ăn, hàng năm mừng sinh thần, ta đều nhận được rất nhiều bánh ngọt, nào có đạo lý phải ăn hết...”

Gương mặt hắn nhét đến căng phồng, hắn ăn quá nhanh, kỳ thật có chút nghẹn lời, đôi mắt đen nhánh ướm át nhìn thiếu niên đối diện một chút.

Trong nháy mắt đó, hắn bỗng nghĩ đến tiểu công tử mà mình gặp khi còn bé, có thể không chút kiêng kỵ bắt bẻ, ăn hết nhân sủi cỏ, vứt vỏ cho chó ăn.

Tiết Mông hắn cũng lớn lên như vậy đi, cho nên có thể hời hợt nói “Ăn không xong thì vứt”, “Không có ai cướp với người”.

Hắn là thật, thật, thật phi thường ghen tị với họ.

Bây giờ hắn thành công tử danh môn cầm y ngọc thụ, lẽ ra có thể thư thư thân thân, tùy ý tiêu xài.

Nhưng hắn không dám.

Cuối cùng hắn làm, chỉ là cầm chén nước bên cạnh, ừng ực ừng ực uống mấy hớp, nuốt điểm tâm bị nghẹn vào trong bụng, rồi tiếp tục gượng chống.

Lại về sau, hắn thành Đạp Tiên Đế quân.

Khắp Thần Châu, đều là vật trong túi hắn.

Lúc đó, mỹ nhân, rượu ngon, mỹ thực, vàng bạc châu ngọc, hoa thúy bảo khí, đều có người ở ngũ hồ tứ hải, nối liền không dứt dâng cho hắn.

Có một ngày, một cự thương mỗ đồng ở Lâm Nghi, nói lúc đào mỗ đã đào được một khối hỏa huyền ngọc vạn năm cực kỳ hiếm có, muốn dâng lên cho Đạp Tiên Đế Quân.

Người bình thường cầm bảo vật này đến cầu một quan tước, hoặc là cầu che chở trông nom thực sự nhiều lắm, Mặc Nhiên kỳ thật không có hứng thú để ý tới.

Nhưng hôm nay, trùng hợp Sở Văn Ninh có bệnh, hàn chứng. Mặc Nhiên cau mày một cái, nghĩ đến hỏa huyền ngọc có thể tiêu hàn, không bằng đưa đến cứu ma bệnh này, bớt cả ngày nằm trên giường, nhìn mà xúi quẩy chướng mắt... Thế là cứ như bị quỷ thần xui khiến, nhận bảo vật phú thương đưa đến.

Tuổi tác của thương nhân kia hình như bằng hắn, hơi mập, dưới khoe miệng có một nốt ruồi cực lớn, còn mọc lông.

Mặc Nhiên ngồi trên bảo tọa ở Điện Vu Sơn, hai tay thon dài trùng điệp, đầu ngón tay đặt lên cằm, im lặng không lên tiếng nhìn gã, cho đến khi thương nhân mập dính bị nhìn đến căng chân nhũn ra, mồ hôi ẩm ướt lưng. Nửa ngày mới run rẩy, môi run run, đột nhiên bạch một tiếng quỳ xuống, cuống quýt dập đầu, ngập ngừng nói: “Đế quân bệ hạ, tiểu dân...tiểu dân...”

Gã ‘tiểu dân’ nửa ngày, nhưng không biết nên nói gì cho phải, thân thể to béo dưới y phục bằng tơ vàng, kịch liệt run rẩy.

Mặc Nhiên bỗng nhiên cười.

Dù chỉ gặp mặt người này một lần, hân cũng không quên.

Năm đó trước dinh thự giàu có huy hoàng khí phái, tiểu hài tử có nốt ruồi ở khóe miệng, dùng một loại diễn xuất mà Mặc Nhiên cho là đời này mình không thể có xa xỉ, ăn một bát sủi cảo được xiên tre. Khóe miệng béo ngậy, da xốp béo ngậy.

Hân mỉm cười nói: “Người biết không, sủi cảo nhà người ăn cực kỳ ngon.”

Mặc dù hân chưa từng nếm qua, nhưng nhớ nửa đời người.

Mặc Nhiên ngồi trên bảo tọa, nhìn người phía dưới từ sợ hãi đến kinh ngạc, từ kinh ngạc đến mờ mịt, lại từ mờ mịt thành nịnh nọt, miệng niệm niệm lái nhai lấy lòng mình, nói sẽ lập tức mời đầu bếp trong phủ của mình đến Tử Sinh Đỉnh, tặng Đạp Tiên Đế Quân.

Một khắc này, Mặc Nhiên thanh tỉnh hơn bất cứ lúc nào mà nhận thức, hóa ra trên đời này có rất nhiều người, tình nguyện quỳ xuống liếm giày cường giả, lại không chịu cúi đầu xuống, đi cho kẻ yếu chút xú thương hại cùng thiện ý.

Mặc Nhiên lắc đầu, cố gắng vứt bỏ chuyện cũ trong đầu.

Kỳ thật hân cực ít khi nhớ lại hồi ức trước kia, đó là uy hiếp với hân, hân không muốn nghĩ nữa.

Nhưng hỏi thăm từng nhà, bị từng nhà cự tuyệt, không khỏi giải khai gông xiềng sâu trong óc để hân tạm chìm trong chuyện cũ.

Hân có chút mờ mịt ngây ngấn một hồi.

Hân nghĩ, hóa ra lúc nhỏ, mình từng đồng ý với mẫu thân, “Sẽ không ghi hận”, đã đồng ý với nàng, “xây ngàn vạn nhà cao cửa rộng, che chở hàn sĩ thiên hạ” ư...

Nhưng hân không làm được.

Đến cuối cùng, hại chết người cuối cùng đối đãi với hân tốt, hại chết Sở Văn Ninh, hại chết sư tôn của mình.

Sở Văn Ninh...

Mặc Nhiên nghĩ đến y, đáy lòng đau đớn một trận, hân vô thức lấy tờ giấy vẽ lấy Sở Văn Ninh từ trong ngực ra. Giấy đã hơi nhăn, hân ngậm miệng, không lên tiếng yên lặng đưa tay, muốn vuốt lên trang giấy, nhưng tay sờ lên một cái, máu liền dính vào.

Hắn cơ hồ lập tức hoảng sợ thu tay lại, sợ làm bẩn chân dung, không còn dám chạm vào.

Từ phố thứ năm phố đi tới phố thứ ba, hắn tiếp tục không cam lòng từng bước hỏi, nhưng những quý quái kia đều nói “Chưa từng gặp nam tử trong chân dung”.

Một mình hắn trong đêm dài vô tận, bóng đêm sâu như vậy, dài như vậy, cố gắng đi thế nào, cũng vĩnh viễn không cách nào đi tới khi tảng sáng. Mặc Nhiên rốt cục hơi mệt, hắn đến nước cũng chưa uống, gạo chưa ăn, thực sự có chút không chống đỡ nổi. Nhìn thấy một sạp hàng hoành thánh, có người đang bán đồ ăn khuya, hắn liền đi mua một bát, thừa dịp không ai chú ý lặng lẽ ăn vào bụng.

Thức ăn ở Quỷ giới đều lạnh buốt, hoành thánh cũng không tỏa nhiệt.

Mặc Nhiên lấy Dẫn Hồn Đăng ra, múc một thìa, giơ trước Dẫn Hồn Đăng: “Sư tôn có ăn không?”

Đương nhiên sư tôn không có phản ứng.

Mặc Nhiên tự mình ăn, vừa ăn vừa nói: “Nhưng người luôn không thích hoành thánh, người thích ăn ngọt. Lát nữa con tìm được người, chúng ta trở về, mỗi ngày con làm bánh ngọt cho người ăn.”

Bóng đêm yên tĩnh, một người với một đèn ngồi trước sạp hàng đồ ăn khuya cô tịch, gió đêm xào xạc, chợt có vài chiếc lá khô bay vòng qua, địa phủ vào lúc này lộ ra rất an bình.

“Bánh hoa đào, hoa quế đường, hạch đào bơ, bánh vân phiến...” Hắn kể với hồn đăng, cứ như Sở Văn Ninh sẽ nghe thấy, sẽ nguyện ý trả lời hắn, kể một hồi, Mặc Nhiên cười khổ, “Sư tôn, một hồn khác của người, đến cùng ở đâu?”

Thanh niên vươn tay thon dài, nhẹ nhàng chạm lên Dẫn Hồn Đăng, giống như năm hắn ba mươi tuổi, Sở Văn Ninh chết rồi, hắn ôm thi thể kia trong ngực, xuất thần, sững sờ, hắn nói “Sở Văn Ninh, ta rất hận người”, lại cúi đầu xuống, hôn lên mặt y.

“Cậu nhóc, vừa tới nơi này sao?”

Bỗng nhiên, một tiếng nói như phá la vang lên. Lão đầu bán hoành thánh mắt bị mờ, lần mò ngồi bên cạnh hắn, hắn là ông thợ hết chết già, khôn

mặt nhăn nheo như cây khô. Ông lấy một cây yên trong áo liệm, cắn trong miệng, sau đó mang theo về người già hiền lành biết nhiều sự tình, chịu đi nói chuyện phiếm với Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên hít mũi một cái, quay đầu cười cười: “Ừm, ngày đầu tiên.”

“Đúng vậy sao, nhìn nhóc lạ mắt vô cùng. Hỏi một câu, sao tuổi còn trẻ mà đã đến đây?”

“Tẩu hỏa nhập ma.”

“Ồ...” Lão đầu tử hút yên không có lửa, “Là tiên quân.”

“Ừm.” Mặc Nhiên gật đầu, nhìn ông một chút, cũng không mang hi vọng, nhưng vẫn lấy bức tranh trong ngực, nói, “Lão bá, ta muốn tìm người, vị này là sư tôn của ta, trước đây không lâu cũng tới. Không biết ông có nhìn thấy người không?”

Lão bá nhận tranh, còng lưng tiến đến dưới đèn, híp mắt, chậm rãi xem xét, xem thật lâu.

Mặc Nhiên thở dài, muốn thu bức tranh lại: “Không sao, ta hỏi rất nhiều người, ông không biết cũng không sao, dù sao tất cả mọi người đều như vậy...”

“Ta đã gặp người này.”

“!” Mặc Nhiên giật mình, gần như nháy mắt kích động huyết dịch chảy nhanh, vội vàng kéo ông, “Lão bá, ông đã gặp người sao?!? Ông, ông không nhìn lầm chứ?”

“Không nhìn lầm đâu.” Lão đầu tử ngồi xếp bằng trên đầu băng ghế, thu chân, “Bộ dáng này, quanh năm suốt tháng cũng không gặp được mấy ai, không thể nhầm được, chính là sư tôn của nhóc.”

Mặc Nhiên đã đứng lên, cảm thấy đột ngột, hướng lão nhân bái một cái, ngẩng đầu khẩn thiết nói: “Lão bá chỉ cho ta với.”

“Ái chà, cậu nhóc không cần khách khí như thế. Mọi người làm quý, đảo mắt muốn đi đầu thai, ký ức đời trước, cũng chỉ lưu được trong mười năm tám năm này. Con trai lão đầu tử đi sớm, thấy các người đều đau lòng.” Ông lau đi nước mắt nước mũi bằng tay áo, lúc này mới nói: “Phố đằng trước, có cung điện đặc biệt khí phái, nhóc nhìn thấy không?”

“Nhìn thấy, sư tôn ở đó?”

“Đúng rồi, chính là nơi đó.”

“Đó là nơi nào?”

“Là cung khác của Quý Vương thứ tư.” Lão đầu tử thở dài, “Tứ Quý vương không ở nơi này, nhưng lại cố ý để cho thủ hạ xây hành cung ở Nam Kha Hương, không vì cái gì khác, chỉ vì vớ vét mỹ nhân của âm tào địa phủ, giam lỏng ở trong. Tứ vương tính dâm loạn, cứ qua một hồi, hẳn sẽ đích thân đến cung chọn lựa thị thiếp, nam nữ không kị. Tuyển xong bị hãm trực tiếp mang đến tầng thứ tư Địa Ngục, nếu không có chọn trúng, nghe nói sẽ thưởng cho thủ hạ đùa bỡn, ai, nhóc nói thế đạo này– “

Ông còn chưa dứt lời, liền thấy tiểu tiên quân bên cạnh đã như thiêu như đốt ôm đèn lồng bên cạnh, như chó sói chạy vào trong bóng đêm mịt mờ.

Lão nhân sửng sốt một chút, lập tức có chút ghen tị, ông chậm rãi lẩm bẩm nói: “Tuổi trẻ tốt thật, chạy thật nhanh...”

[Husky] Chương 111: Sư tôn như đao quân như nước

Hành cung của Tứ Quỷ vương chỉ có một cửa vào, bên ngoài có cấm vệ canh giữ. Mặc Nhiên tất nhiên không gốc đến mức đi bằng cửa chính, hắn nhảy lên mái nhà, lại lo lắng ánh sáng của Dẫn Hồn Đẳng sẽ dẫn tới chú ý không cần thiết, bởi vậy cất đèn vào túi càn khôn, vượt nóc bằng tường giếng khắp mái nhà, thân ảnh nhanh đến mức giống một tia chớp màu đen. Toà hành cung này nhìn từ bên ngoài đã rất hùng vĩ, bên trong hành lang gấp khúc, chông chất. Mặc Nhiên phi thân nhảy vọt lên một mái nhà, nhẹ nhàng linh hoạt hạ người xuống, như hoà thành một màu với gạch ngói. Hắn giương mắt nhìn xuống dưới, cả toà hành cung như một toà thành nhỏ, đúng là một chút khó nhìn tới biên.

Mặc Nhiên vô cùng nôn nóng.

Cuối cùng hắn cũng biết vì sao lúc trước nam nhân kia không chịu nói với mình chỗ mà sư tôn đang ở, hắn do sợ đắc tội Quỷ vương. Nhưng giờ khắc này tuy hắn biết Sở Văn Ninh trong hành cung, lại bó tay không có cách gì

Cung thất của nơi này không có một ngàn cũng có chín trăm, Sở Văn Ninh ở nơi nào?

Hắn giống như một người sắp tìm được trân bảo, tâm và tay run rẩy lợi hại hơn lúc đầu.

Sư tôn...

Người ở đâu?

Đang suy tư, chợt thấy ở góc rẽ có một đoàn người dẫn theo phong đăng đỏ sậm, lướt qua đất đi tới. Bọn họ khoác lên giáp trụ kim hoàng, đi giày

chiến. Từng kẻ sát vào nhau đi tới đường dành cho người đi bộ, đối hướng liên tục, đi tới một gian thiên thất không thu hút.

Thiên thất mọc lên một gốc hòe che trời, vừa vắn che đi tầm mắt của Mặc Nhiên, hẳn chỉ có thể nhìn thấy một nửa viện, còn một nửa bị cành lá um tùm che đi.

Những âm binh kia đi vào trong, đầu tiên là ngồi xuống một cái bàn, hô uống, loạn cả một đoàn. Trong lúc đó một tiếng thét thê lương phá bầu trời, một nữ nhân đầu bù tóc rối bị ném vào viện, áo bào của nàng nửa mở, do âm binh thô bạo xô đẩy mà trượt xuống hơn phân nửa, lộ ra da thịt như tuyết.

“Cho người trốn! Ta cho người con mẹ nó trốn này!”

Roi hung hăng đánh lên người nữ nhân, đó là hình cụ của Quỷ giới, cho dù là quỷ quái cũng sẽ bị quất đến đau không muốn sống, chết đi sống lại.

Nữ nhân bò trên mặt đất run rẩy, nàng tựa hồ muốn chạy, nhưng khắp nơi đều là quan binh, nàng không có chỗ chạy.

“Đàn bà thôi, vào Tứ Vương Cung, người còn muốn ra ngoài?”

“Ta sống thanh bạch! Ta không có tội nghiệt! Sao các người phải đối xử với ta như vậy!” Nữ nhân thét chói tai, “Thả ta ra, ta muốn đi đầu thai, ta không muốn ở chỗ này!!”

Roi đánh hạ xuống lần nữa, đánh nàng liên tục ai oán.

“Phục vụ cho Tứ Vương có thể miễn nỗi khổ luân hồi! Người đúng là cho thể diện mà không cần!”

“Hắn không nhìn trúng ta! Ta dựa vào cái gì mà không thể đi? Ta—— Á——!”

Lại một roi đánh xuống mặt của nàng, nữ nhân khóc rống lên, không ngừng run rẩy, nhưng vẫn muốn bò ra ngoài.

Nàng khốn đốn tựa hồ càng thêm lấy lòng những âm binh thủ hạ của Tứ vương, các nam nhân cười to. “Cống phẩm” trong thiên thất liên tiếp bị tóm ra.

Âm binh dẫn đầu nói: “Chư vị đồng liêu vất vả, những kẻ trong viện tử này Tứ Vương đều không chọn. Biết các người ngày thường ghen đến khó

chịu, tự mình lựa chọn mà thưởng thức đi. Phải có đặc biệt thích, đến chỗ ta đăng ký, mang về nhà mình cũng được thôi.”

Những dâm quý dưới tay Tứ Vương đều rít gào kêu, làm càn cười, đi vào phòng lựa mặt hàng cực xinh đẹp. Nữ nhân bên ngoài tất nhiên cũng không may mắn thoát khỏi, dưới tàng cây bị mấy người vây quanh, như sói đói nhào về phía nàng, giống như muốn nhai nát linh hồn nàng.

Chỉ một thoáng trong phòng một mảnh thờ dốc lời dâm, có người đang khóc, có người đang gọi, có người đang cầu tha.

Còn có người thực sự chịu không nổi cực hình như vậy, muốn giải thoát, liền đánh đổi linh hồn uốn mình theo người, ra sức lấy lòng. Muôn ngàn chúng sinh xấu xa, cho dù là địa ngục hay là nhân gian, đều như nhau.

Mặc Nhiên nhẹ nhàng linh hoạt nhảy xuống từ khuyết lâu, mượn bóng đêm lén tới nóc nhà Thiên Điện. Hắn thầm nghĩ, theo lão bá bán mì hoành thánh nói, Sở Văn Ninh vừa tới, nên chưa qua tuyển chọn của Quỷ Vương, cũng sẽ không ở đây, nhưng vẫn có chút không yên lòng, liền gỡ nửa mái ngói, lặng lẽ nhìn xuống.

Dục vọng trong phòng “trời quang mây tạnh”, trong một đồng hồ mi loạn tượng, hắn nhìn thấy mặt một người.

Dung Cửu.

Tiểu quan kiếp trước hắn có phần sủng ái, lại mượn hắn sủng ái mà có ý định hại hắn, muốn cướp tu vi của hắn, cũng ở trong đó.

Hắn cơ linh nhất, biết sống cũng biết chết.

Trong nhà này rất nhiều người đang giãy dụa, không muốn đi theo. Có người rơi vào mê ly loạn tượng, trong miệng còn gọi tên người mình yêu trên dương thế, còn có giữ danh tiết, không ngừng thóa mạ. Nhưng Dung Cửu không giống, Mặc Nhiên hiểu người này, hắn ta yêu tài, yêu mạng, đương nhiên, sau khi chết không còn mạng để yêu, nhưng hắn ta cũng quý trọng hồn của mình, cũng không muốn chịu đủ ngược đãi.

Lộn xộn giữa giường rộng, những “cống phẩm” không được tuyển xung quanh hắn ta gần như đều xin tha, giãy dụa, chỉ có hắn ta nhắm đôi mắt, mặc cho nam nhân rong ruổi, trong miệng mềm mại kêu mèo con mềm nhũn.

Mặc Nhiên nhìn qua gương mặt hiện đầy xuân triều của hân ta, thành linh đáy lòng dần dần sinh ra hàn ý.

Hân nghĩ tới Sở Văn Ninh.

Dung Cửu là ngón tay mềm, Sở Văn Ninh là bách luyện thép.

Chợt nhìn đến, phảng phất huyền thiết lạnh lẽo cứng rắn, ai cũng không thể phá vỡ. Nhưng dưới tình hình như vậy, Dung Cửu sẽ lấy lòng, sẽ phụ họa, sẽ nguyện ý cúi người dùng chính mình để có thể xây lên thành điệp không thể phá vỡ cho bản thân.

Nhưng Sở Văn Ninh đâu?

Mặc Nhiên không cần nghĩ, liền có thể biết người kia sẽ thế nào, tình nguyện hồn phi phách tán, tình nguyện rơi vào mười tám tầng địa ngục, ai có thể động đến y?

Nước chảy chưa từng dứt, gậy chỉ có cương đao.

“Ầm!”

Một tiếng kinh vang, khiến người trong nhà và trên nóc nhà sợ hãi.

Sắc mặt Mặc Nhiên trắng bệch, ngẩng đầu nhìn lại trong viện.

Nữ nhân bị liệt hỏa của âm binh đâm vào ngực, hồn phách của nàng dần dần trong suốt, trong mắt có nước mắt chảy xuống.

Sau đó, bỗng ngưng giây lát.

Bỗng tan thành bụi bặm.

Hồn phi phách tán.

Âm binh hủy hồn phách của nàng mắng chửi đứng lên, trên mặt hân có vết roi dữ tợn, nghĩ đến nữ nhân vừa rồi chiếm roi trấn hồn của gã, quát lên người gã. Âm binh nói: “Mẹ nó, xúi quẩy! Đều là quý, còn nghĩ luẩn quẩn như vậy, phi! Đàn bà thối tha!”

Mặc Nhiên như rơi vào hầm băng.

Hân cảm thấy mình không phải nhìn nữ tử chưa từng gặp mặt kia, hân phảng phất cũng nhìn thấy lựa chọn mà Sở Văn Ninh sẽ làm.

Dung Cửu còn đang cùng những dâm quý điên uyên đảo phượng, đây là tuyệt chiêu hân ta cầu sống, thiên la địa võng dùng ôn nhu của hân ta đem người nuốt trọn.

Những cống phẩm trong phòng dần dần bắt đầu nhượng bộ, mùi thối hôi tanh đến cổ họng, thật buồn nôn.

Không biết qua bao lâu, diễn tuồng mới từ từ dừng lại.

Dung Cửu quả thật khiến người lưu luyến không rời, có quan binh mặc y phục, liền đến chỗ thủ lĩnh đăng ký, đợi Tứ Vương xem xét, có thể đưa người về nhà mình.

Những người này đều là quý thủ hạ của Tứ Vương, không vào luân hồi, đi theo đám người đó dù không tốt bằng đi theo Tứ vương, nhưng có thể không cần chịu nhục nhã, còn có chỗ sinh hoạt thoải mái.

Dung Cửu vì thế rất thoải mái.

Âm binh muốn dẫn hắn ta về chốc ghẹo hắn một hồi, thời gian không còn sớm, còn phải đi đổi gác, nên đi trước. Một nhóm ác ma dần dần đi xa, trong thiên điện lạnh lẽo lộn xộn, tựa như một trận hàm yến tan đi, tàn rượu và ân tình đều vãi đầy mặt đất, chậm rãi lạnh thấu.

Hắn ta lười biếng ngồi dậy, thân là một nam tử, trái lại là người ung dung nhất trong những người này.

Trang điểm xong, nhìn gương đồng, cảm thấy sau khi mình chết sắc mặt tiều tụy, cũng không hồng hào, không xuân ý như lúc còn sống.

Thế là Dung Cửu không để ý tới những các nữ nhân đang nức nở, đang ngấn người, run lấy bầy, hắn ta vui vẻ chỉnh lý y quan, đi giày, bước đi thông thả trong sân.

Hoa yên chi trong địa ngục đã nở, thậm chí đỏ tươi xán lạn hơn thế gian. Hắn bẻ một nhánh, ngón tay chạm lên mặt hoa, bồi lên môi, cũng thoa hai bên má.

Thứ mỗi người quan tâm không giống nhau, Dung Cửu hắn sinh ra đã khổ, hắn ta thấy, cái gọi là tình nghĩa, cũng là ăn cơm no rồi, các quý nhân cao cao tại thượng mới có thể theo đuổi thứ gì. Hắn ta vốn là loại trong đất bùn bần, không để ý lễ nghĩa liêm sỉ, trong lòng hắn ta chỉ cất mệnh mình, mất mạng, liền cất hồn mình.

Bỗng nhiên sau lưng có âm thanh nhỏ xíu rì rào, tựa hồ có người đụng phải hoa lá.

Hắn ta tưởng rằng quan nhân cùng hắn hoan hảo đến mà quay lại, thế là xuân tình trong sóng mắt không chút keo kiệt lộ ra, mọi thứ đều quý, chỉ có xuân ý không cần tiền.

Hắn ta xinh đẹp quay đầu, quả nhiên là phong hoa tuyệt đại, không phân nam nữ.

Nhưng lúc nhìn rõ ràng người đứng thẳng bên bụi hoa lạnh lùng, Dung Cửu bỗng lui lại một bước, đôi mắt mở lớn, bờ môi khê mở, như gặp sét đánh

“Là người?!”

“Là ta.” Mặc Nhiên nói.

Khuôn mặt mềm mại đáng yêu của Dung Cửu đổi ngàn tư thái muôn màu, kinh ngạc, do dự, cười trên nỗi đau của người khác, tức giận, thấp thỏm, ra vẻ cứng rắn.

Cuối cùng định một loại thanh lãnh trên mặt.

Hắn ta quen bày ra gương mặt tươi cười, loại chơi liêu quá mức giương nanh múa vuốt, mang chút hiểm nghi ẩn trên mặt, hắn ta không muốn quá lộ ra.

“Sao Mặc công tử cũng tới?” Hai người lần trước gặp mặt thập phần không thoải mái, Dung Cửu đứng thẳng người, lộ ra vẻ rất hờ hững.

Mặc Nhiên nói: “Tìm người.”

Dung Cửu tựa hồ xùy một tiếng: “Nghĩ không ra người phong lưu như Mặc công tử, đến Quỷ giới rồi mà còn không bỏ xuống được.”

Mặc Nhiên không muốn nói quá nhiều lời với hắn ta, lấy bức tranh ra, giao cho Dung Cửu: “Gặp người này chưa?”

Dung Cửu hơi mất tự nhiên, liếc qua, cười lạnh nói: “Mấy phần tư sắc mà thôi, là quan nhi nhà ai?”

Mặc Nhiên cau mày nói: “Cái gì quan nhi với không quan nhi, người có gặp người này chưa.”

“Không có.” Dung Cửu thản nhiên nói, “Có cũng không muốn nói cho người.”

“...”

“Ta mệt rồi, phải về nghỉ ngơi. Mặc công tử đi đâu thì đi đi, không tiễn.”

Mặc Nhiên gọi hắn ta lại: “Dung Cửu!”

Thân ảnh mảnh khảnh dừng một chút, nghiêng gương mặt vũ mị, mang theo chút đặc ý: “Làm sao?”

“Ta muốn cứu y. Nếu người muốn, ta cũng cứu được người. Nơi vô đạo này, người không thể ở mãi với những âm binh kia.” Mặc Nhiên nói, “Sớm đi luân hồi đi.”

Dung Cửu nghiêng hơn phân nửa khuôn mặt, giọng mị hoặc nói: “Nghe Mặc công tử nói, nơi đây vô đạo, vậy nơi nào có đạo đây? Dung Cửu số khổ, ở nhân gian sống hai mươi năm, cảm thấy không khác biệt nơi này, chỉ là ân khách từ người biến thành quỷ, không luân hồi, thì có gì khác biệt?”

“... Người như vậy là đang ở dưới mũi đao.”

Dung Cửu lúc này thật sự cười. Hắn ta cười lấy lại tinh thần, đánh giá Mặc Nhiên: “Có ngày nào mà ta không phải ở dưới mũi đao hả? Người là đao thốt ta là thịt cá, gặp được người tốt hơn, có thể thưởng nhiều ngân lượng. Nếu gặp được ‘người tốt’ như Mặc công tử đây, tiền không giao là chuyện nhỏ, cuốn chút đồ rồi chạy, quay đầu không biết ta là ai. Mặc công tử, đầu tiên là người đâm ta, quay đầu lại khuyên ta cẩn thận đao, người thật có thiện tâm.”

[Husky] Chương 112: Sư tôn không thể chịu nhục

Hắn nhắc tới là ngày đầu tiên Mặc Nhiên trọng sinh, oán lệ đầy người sờ tác sờ vi.

Lúc này nghĩ đến, tuy nói kiếp trước Dung Cửu có lỗi với mình, cùng với Thường công tử bắt tay bày mưu tính kế hại tính mạng mình, nhưng đó chung quy là chuyện đời trước. Đời này Dung Cửu chưa cùng Thường công tử làm đến bước này, lúc đó Mặc Nhiên trộm ngân lượng của hắn, thật sự giải thích không rõ.

“Là ta không tốt.” Tình hình như thế, Mặc Nhiên cũng không muốn tranh chấp với hắn ta, chỉ nói, “Lúc ấy trộm của người, sau này đều mang trả cho người.”

“Người làm sao trả ta?” Dung Cửu hỏi, “Còn nữa, lúc này ta muốn những vàng bạc châu báu kia thì lại có ích lợi gì chứ?”

Mặc Nhiên: “...”

“Những trân châu vòng tay đó, người có thể trả ta, vậy mạng ta thì sao?”

“Cái gì?” Mặc Nhiên khẽ giật mình, “Mạng của người?”

“Đúng, mạng của ta.” Dung Cửu tựa hồ chạm đến vết thương ở tim, vẻ mặt dần dần trầm xuống.

“Người biết, ta chết thế nào không?”

“...”

Xem ra hắn ta kiềm chế đã lâu, lúc này bỗng nhiên bật mở, hơi nước dưới đáy bùng bùng mà điên cuồng bốc lên, rốt cuộc kìm nén không được, Mặc Nhiên chưa kịp lên tiếng, hắn ta liền tiếp tục xót xa bụi ngùi, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên xúc động phần nộ, tiếp theo từ từ vụn vụn.

“Gã họ Thường đó ác độc, hắn thấy người không còn thích ta nữa, cảm thấy ta còn không đáng giá, nên gạt ta nói—— hắn đối đãi với ta là thật

tâm, nhưng bất đắc dĩ nhà hăn chê ta là người trong quán tử, không sạch sẽ, sau này vẫn ít có quá khứ tốt. Lúc ấy ta mắt mù, còn tưởng hăn tình thâm ý trọng, làm đến quyết định này chỉ vì bị cha mẹ bức bách, bị buộc bất đắc dĩ... Khinh! Ta tin hăn nói bậy nói bạ!”

Mặc Nhiên nói: “VẬY người nên oán họ Thường, oán ta làm gì.”

Dung Cửu giận ba phần tái đi: “Sao không oán người? Vốn dĩ những tiền tài ta cất giữ, đã đủ chuộc thân. Nhưng đều bị người trộm đi, lúc ấy ta nản lòng thoái chí, không muốn tiếp tục đợi trong quán tử, nhưng không có tiền thì không thể quang minh chính đại mà đi, đành phải len lén trốn. Nếu người không trộm của ta, sao ta đến mức chật vật như thế!”

“... Người trốn?”

“Đúng, trốn, ta bỏ chạy đến nhà hăn.” Dung Cửu hận, “Nhưng họ Thường đó không chịu mở cửa cho ta, người trong quán tử vừa đuổi tới. Cuối cùng ta giẫy dụa vô dụng, vẫn bị bọn hăn mang về, một trận đánh đập tra tấn, lần nữa bị nhốt lại.”

Mặc Nhiên trầm ngâm nói: “Nhưng họ Thường kia nói, người đến trấn Thái Diệp thăm người thân thích, gặp phải vết nứt Quý giới, lúc đó mới mất mạng.”

“Ha!” Gương mặt Dung Cửu âm dương khó phân nhả lại một tia trào phúng, “Hăn thật có mặt mũi nói vậy. Thân thích? Ta ở trấn Thái Diệp, nào có thân thích gì!”

“...”

“Người không phải nói với ta, đây là sống dưới mũi đao sao? Ta nói cho người cái gì mới thật sự là sống dưới mũi đao!” Dung Cửu càng ngày càng kích động, ngũ quan gần như có chút vẩn vơ, giờ khắc này thật có chút giống là lệ quỷ, “Ta nói cho người ta chết thế nào! Nhờ ân khách các người! Ha ha—— Ân khách!”

“Ta ở trong quán tử ngây người lâu như vậy, đang bị nhốt, không có cơm ăn, chịu khổ gặp nạn. Không ai quan tâm tới ta chết hay sống. Qua thật nhiều ngày, ta tuyệt vọng từ lâu. Họ Thường lại đột nhiên tìm đến, khóc lóc nói với ta ngày đó hăn sợ dĩ không mở cửa cho ta, là bởi vì cha mẹ gã đang nổi giận, sợ ta đi vào, sẽ bị gia tộc nhà hăn đánh chết!”

Lời nói láo rõ ràng như vậy, Mặc Nhiên nghe mà lắc đầu: “Người hăn sẽ không tin.”

“Không.” Trong mắt Dung Cửu có ánh sáng run rẩy rẩy, “Ta tin.”

Mặc Nhiên: “...”

“Ta tin.” Dung Cửu oán lệ tận trời, bày ra một nụ cười, khoe miệng vắn vẹo, “Vì cái gì mà ta không tin? Tin hay không tin chỉ người có đường lui mới có thể nói. Ta thì là cái thá gì? Một kẻ bán da thịt, người khác ném ra ngoài cái gì ta tin cái đó, bằng không đến một đường sống cũng không có.”

Hăn chậm chậm, tiếp tục nói.

“Họ Thường nói với ta, hăn sẽ làm tròn lời hứa, đưa ta vào nhà hăn. Nhưng nói cha mẹ hăn trước mắt không tiếp nhận nổi ta, vậy nên để ta đến một trấn nhỏ phụ cận ở tạm trước.”

“Trấn Thái Diệp?”

“Đúng. Trấn Thái Diệp.”

Mặc Nhiên đã ần ần đoán được xảy ra chuyện gì, vẻ mặt liền trầm xuống.

Quả nhiên, Dung Cửu nói: “Ta hoan thiên hỉ địa thu dọn đồ đạc, đúng rồi, kỳ thật cũng không có gì để thu dọn. Mấy năm nay ta bán máu bán thịt để được tiền tài, đều bị người nhất thời cao hứng trộm sạch. Nhưng không sao, khi đó ta nghĩ, ta đã có Thường công tử rồi.”

“... A.” Hăn ta lặng im một chút, run rẩy nở nụ cười, đem ba chữ “Thường công tử” hung ác nghiền giữa răng môi.

“Là hăn lừa người đến trấn Thái Diệp trấn, ở đó hại chết người?”

“... Không.” Dung Cửu khắc khắc cười, ánh mắt u oán, “Không phải hăn hại chết ta, là từng người các người phá hỏng con đường của ta, ta mới cùng hăn lên thuyền tặc. Là các người, là các người hại chết ta.”

Dung Cửu hít vào một hơi, tiếp tục nói: “Sau khi đến Thái Diệp, ta đi theo họ Thường, đi vào một tòa nhà lớn, nhưng trong đó thanh thanh lãnh lãnh, không có người hầu, hăn nói với ta không cần gấp, để ta nghỉ ngơi trong nhà trước, hăn ra ngoài mua ít đồ. Ta ngu ngốc chờ ở đó, qua không đầy một lát, ta nhìn thấy hăn cùng một nam nhân đi vào trong nội viện——”

Mặc Nhiên nghe đến đó, bỗng dừng biến sắc: “Người có nhìn rõ tướng mạo của nam nhân đó không?”

“Không có.” Dung Cửu nói, ” Nam nhân đó mang mặt nạ, khoác áo choàng, ta không nhìn thấy gì cả.... Sau đó ta thấy họ Thường quỳ xuống trước mặt nam nhân, khuôn mặt nịnh nọt cười còn hơn lúc ta tiếp khách. Hẳn thật nên nhìn bộ dáng mình lúc đó, khiến người buồn nôn cực kỳ. Hẳn nói với nam nhân kia, trên người ta có một linh tinh hoa còn sót lại, nói lúc trước ta cùng người thân mật qua—— là tế phẩm tốt. Ai mà biết, ta không tu tiên, cũng không muốn tu tiên, ta nghe không hiểu bọn hắn đang nói cái gì.”

Mặc Nhiên cảm thấy da đầu run lên từng trận.

Hắn tất nhiên rõ ràng, hắn và Dung Cửu thân mật qua, trên người Dung Cửu ít nhiều sẽ tồn tại chút một linh tinh hoa. Câu Trần giả lại đang tìm vật thay thế thích hợp, Trong cơ thể Dung Cửu quanh quẩn linh khí mặc dù cực kỳ bé nhỏ, nhưng thuần khiết, xác thực thích hợp lấy ra thi pháp.

“Chuyện sau đó, đã không còn gì để nói.” Trên gương mặt lỗ mãng đã quen của Dung Cửu khó hiển hiện một tia lạnh thấu xương, “Như Mặc công tử thấy, ta chết rồi.”

Nếu là Mặc Nhiên kiếp trước, hoặc là Mặc Nhiên vừa mới trọng sinh, nhất định khịt mũi coi thường, cười nhạo nói: “Người chết thì chết, liên quan gì đến ta?”

Nhưng giờ khắc này Mặc Nhiên lại cười không nổi.

Hắn cảm hận Dung Cửu, Dung Cửu cũng xác thực không từ thủ đoạn, kiếp trước thậm chí còn mưu tính tính mạng hắn. Nhưng lúc trước hắn và Dung Cửu tuy nhục thể chi hoan, nhưng chưa bao giờ thẳng thắn nói chuyện. Chợt ở âm tào địa phủ nghe Dung Cửu một phen tự bạch, Mặc Nhiên lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy thiên ti vạn lữ không tính rõ, không bằng như vậy được rồi.

Hắn thở dài, nói: “Dung Cửu, chuyện này, xin lỗi.”

Dung Cửu sống cả đời, không hề có người nói xin lỗi với hắn ta, chợt sững sờ, như hoàn toàn không nhận ra Mặc Nhiên, trừng to mắt nhìn đi nhìn lại dò xét hắn một phen, sau đó nói: “Cho dù người nói vậy, ta cũng không nói cho người người trên chân dung đó ở đâu.”

Mặc Nhiên nói: “Không liên quan đến chân dung.”

Dung Cửu cúi đầu, trong chốc lát, bỗng nhiên mở miệng: “Mặc công tử, người có biết không, trước đây Thường công tử và ta tính kế, nói là muốn giết người, cướp tu vi của người?”

“Ta biết.”

“Người... Người biết?”

Mặc Nhiên gật đầu: “Ta biết.”

Dung Cửu xuất thần, oán hận nói: “Nhất định là họ Thường để lộ tin tức!”

Lại nghiêm nghị ngẩng đầu, trong mắt chớp động phần hận: “Sớm biết cuối cùng như thế, ta không bằng nghe hãn, giết người. Còn có ít ngày tốt lành, không đến mức chết thảm như vậy.”

Mặc Nhiên nhìn qua hãn ta: “Người khác bảo người làm gì, người làm cái đó sao?”

“Vậy thì có làm sao?” Dung Cửu nói, “Ta chỉ muốn ngày lành. Tỷ như ta bán thân thể, có lỗi sao? Cũng giống người khác bán cá bán thịt, vì kiếm miếng cơm. Biết những công tử như các người đều xem thường ta, xem thường ta cũng không sao, tự tôn, mặt mũi, có làm được gì? Cũng không bằng một ngụm rượu ngon, một khối thịt nướng. Cho nên nếu lúc trước giết người, ta đã có thể sống tốt, vì cái gì ta không ra tay với người?”

Mặc Nhiên khẽ giật môi, vốn muốn phản bác, nhưng chợt nhớ tới hành động của mình kiếp trước, thật sự nói không nên lời.

Dung Cửu bực tức nói: “Vì sao người còn sống giết chim ăn thịt, vì cái gì không thể còn sống giết người?”

Mặc Nhiên thở dài, lầm bầm hỏi: “Còn sống này là có ý tứ sao?”

Giống như hỏi Dung Cửu.

Lại giống cách hồng trần, hỏi chính mình cao cao tại thượng đời trước

“Không biết. Ta không biết có ý tứ gì.” Dung Cửu hờ hững nói, “Lúc ta mười sáu tuổi bị bán vào quán tử tiếp khách, khách hàng đầu tiên là lão đạo sĩ hơn năm mươi tuổi. Người hỏi ta có ý tứ gì? Ta không biết. Lúc ta còn sống muốn có tiền, có tiền thì có thể chuộc thân, ta cũng không cần kéo khuôn mặt tươi cười đi hầu hạ người khác. Nhưng ta chết rồi cũng không có tự do, đều do đám súc sinh các người hại.”

Mặc Nhiên không nói, qua thật lâu, mới hỏi hắn ta: “Cho người thêm một cơ hội, người chọn cùng họ Thường, giết ta?”

“Không sai.”

Mặc Nhiên nói: “Được, cho ta một cơ hội, ta cũng vẫn quay đầu, lấy hết tất cả tiền tài của người, khiến người không có quả ngon để ăn.”

“Người——!”

Dung Cửu xúc động phần nộ, phần hoa trên mặt nhiễm mông đỏ tựa hồ càng đẹp hơn, thân hình hắn run lên một hồi, sau đó mới chậm rãi ổn định. Qua một chút, tự biết thất thố, hắn ta giơ tay về tóc mai, ấn nhẫn, hắn lại lộ ra nụ cười mềm mại đáng yêu quen thuộc, chỉ là trong ánh mắt, vẫn lóe ra nộ khí.

“Tùy người nói thế nào. Dung Cửu ta, có cách sống của Dung Cửu ta.”

“Chỉ mong người ở Quỷ giới có thể sống tiêu dao tự tại.”

Dung Cửu nheo mắt lại: “Tất nhiên là rất tiêu dao tự tại. Chỉ cần nằm trên giường, sẽ có thể vĩnh thoát luân hồi, không hề bị khổ, ta rõ ràng hơn những kẻ đần độn trong phòng đó, ta vô cùng tình nguyện.”

Mặc Nhiên cười cười, nói: “Nhưng Dung Cửu, những người này là thủ hạ của Tứ quý vương, người sống hay chết, đi hay ở, kỳ thật chỉ bằng một câu nói.”

Dung Cửu chấn động, theo cơ cảnh kính sợ, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm hắn.

“Người có ý gì.”

Nếu không phải tình hình như vậy, Mặc Nhiên thực sự không muốn xé rách giăng co với hắn ta, nhưng Dung Cửu dù tính tình mềm yếu, hận cũng khó chơi, đành phải trầm khí, nói với hắn “Người cảm thấy người trong chân dung không là gì cả, nhưng ta cảm thấy y rất tốt. Mắt nhìn mọi người khác nhau, ai cũng khó mà nói Quỷ Vương có thể nhìn trúng y hay không.”

“Tướng mạo lạnh như băng, ai có thể nhìn trúng hắn?”

“Vậy thì chưa hắn.” Mặc Nhiên nói, “Nếu Quỷ Vương thích người ôn nhu, sao lúc đó không chọn người?”

“...” Dung Cửu không lên tiếng, về mặt lại có chút khó coi.

Mặc Nhiên rèn sắt khi còn nóng: “Y tính nết tuần liệt, nếu để hăn chọn phải, sợ rằng sẽ đem Quỷ giới lật lên trời. Đến lúc đó hỏi tội xuống, Tứ quỷ vương bên này khó thoát tội lỗi, giết mấy âm binh kia để sự tình không lộ. Người muốn làm dây leo, dù sao cũng phải làm cho ổn thỏa. Nếu người quần lên không được mấy ngày, cây liền đổ, không thể dựa vào, người đang đang mạn mạn rút khỏi, thì kết cục chính là hồn phi phách tán.”

Sắc mặt Dung Cửu vốn đã tái nhợt, lại càng thêm tái nhợt.

Nhưng hăn ta vẫn kiêu mị ngoan độc nói: “Ta không tin tà.”

Mặc Nhiên: “...”

“Mặc công tử, ta cược, ta sống không quen nhìn người tốt hơn với ta.”

Mấy phần trăm mặc, Mặc Nhiên bỗng nhiên cũng hung ác, hăn nhìn chăm chăm Dung Cửu: “Ta không đánh cược với người. Dung Cửu, người này ta nhất định phải cứu, người nhất định phải chơi như vậy, ta đùa với mạng của người.”

Dung Cửu ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực, bỗng nhiên như rắn rết dán lên ngực Mặc Nhiên: “Hăn là gì của người? Nhân tình với người bao lâu? Có lâu hơn ta không? Hăn ở trên giường, có tốt hơn không? Là chơi được lâu hơn, hay là rên dễ nghe hơn?” Hăn ta dừng một chút, lông mi khoan thai rủ xuống, “Mặc công tử, người không phải loại si tình liều mạng cứu người, nhân tâm người không có tình ý, không thể gạt được ta.”

Lời còn chưa dứt, gương mặt bị Mặc Nhiên hung hăng bóp.

Mặc Nhiên xách hăn lên, lông mày đen nhánh dựng thẳng, trong mắt có điểm hỏa bùng cháy: “Lúc trước không có tâm, hiện tại có.”

Dung Cửu bỗng nhiên giương mắt, nhìn khuôn mặt của hăn, chợt phát hiện người này nóng rực, thậm chí có chút lạ lẫm.

Vẻ ngoài giống Mặc Vi Vũ vui cười giận mắng, nhưng linh hồn lại có chỗ không giống.

Hăn ta như bị Mặc Nhiên làm bỏng, không tự chủ được run rẩy, nghĩ quay người chạy đi, lại bị đối phương gắt gao bóp lấy.

“Còn có.” Mặc Nhiên nói, “Ta và y... Từ nay tới sau này, thanh thanh bạch bạch, ta kính y yêu y, không có ý nghĩ xằng bậy. Người đừng có nhục mạ y.”

Hắn nói, lúc này mới đẩy Dung Cửu, Dung Cửu đụng phải trụ, khó mà tin nhìn người trước mắt. Thậm chí cũng không cần thận suy nghĩ “Từ nay tới sau này, thanh thanh bạch bạch” có biểu đạt cổ quái thế nào. Nếu hắn thần trí thanh minh, nhất định có thể suy nghĩ ra vi diệu trong đó.

Từ hôm nay trong sạch, chính là nói, đã từng rất không minh bạch, hữu tình hữu sắc.

Nhưng Dung Cửu không có nghĩ tới.

“Hắn không phải là của người... Không phải là của người...”

Mặc Nhiên nói: “Không phải, y là sư tôn của ta.”

Dung Cửu liền không lên tiếng, chỉ là người như hắn ta, luôn có thể nghĩ ra tình nghĩa nhĩ bé trong câu nói, loại tình nghĩa mà Mặc Nhiên cũng không có phát giác, nhưng Dung Cửu lại thấy được.

Hắn ta gần như có thể xác định, Mặc Nhiên yêu thích người trong tranh kia, ý niệm này căn bản không chiếm được bất luận yêu thương gì từ hắn ta, không khỏi sinh ra một cỗ ghen tị đắng chát.

Mặc công tử phong lưu nhất, cũng vì một người lên núi đao xuống biển lửa, khoát mệnh muốn đi cứu.

Hắn ta bỗng nhiên nghĩ, nếu lúc trước đối Mặc công tử thực tình một chút, móc phở phủ, có thể khiến Mặc Nhiên...cũng vì mình lộ ra chút chân tình thuần khiết hay không?

Nhưng mà hắn còn không kịp nghĩ xong, liền nghe Mặc Nhiên lại mở miệng, âm thanh vừa hung ác vừa lạnh, không giống trò đùa: “Dung Cửu, ta hỏi một lần cuối cùng y ở đâu, nếu người vẫn không biết. Ta là người tu đạo, nên hạ được hoặc là thi pháp mê hoặc tâm trí một người thế nào, vẫn rất rõ ràng. Người có tin ta không thềm đếm xỉa tự mình đi gặp Quý Vương hay không.”

Lần này Dung Cửu triệt để sợ ngây người: “Người...”

“Ta làm xằng làm bậy cả một đời, hiện tại ta muốn làm tốt. Nhưng nếu không ai thành toàn ta, ta vẫn là Mặc Vi Vũ kia.” Hắn nói nhẹ, “Dung Cửu, người nghĩ thông suốt, ta không sợ chết, cũng không sợ hồn phi phách tán. Người muốn cự tuyệt như vậy, cái gì ta cũng làm được.”

Hai người đều không có nói nữa.

Chỉ là ánh mắt đối lập, cương nghị đùng oán tăng. Cỗ chấp đùng không cam lòng. Nóng đùng lạnh.

Sau đó mắt Dung Cửu băng hóa, hấn ta cơ hồ bị Mặc Nhiên đang lửa cháy lan đồng cỏ mà chán nản thua trận. Hấn ta ghen ghét rất sâu, Mặc Nhiên chấp niệm cũng không cạn, hai người giằng co, hấn không phải đối thủ của Đạp Tiên Đế quân.

Dung Cửu mặt xám như tro, cho dù phấn hoa kiều diễm, cũng không lấn át được tiêu tụy, như tường đổ.

“Vì sao ngươi, phải vì hấn làm như vậy?”

“Y đối đãi với ta tốt nhất, ta lại coi y là người hận nhất đến khi phụ. Ta nợ y.”

“...”

“Ta quả thực, chưa từng gặp qua người này.” Nửa ngày sau đó, Dung Cửu nói khẽ, nhưng thấy vẻ mặt Mặc Nhiên, lại từ từ bổ thêm một câu, “Ta không có lừa ngươi. Nhưng mà, quý mới bắt tới đều trong điện lớn nhất ở phía đông. Mỗi người một gian phòng nhỏ hẹp, không khác biệt chiếc lồng, bị nhốt lại. Có giới nghiêm vệ đi lại tuần tra. Người qua bên kia, có thể tìm được.”

Mặc Nhiên đầu thế thế đợi thêm, hấn quay người muốn chạy trong bóng đêm. Dung Cửu giật mình lảng lảng đứng chỗ cũ nhìn, không biết sao lòng lại tuôn ra cảm xúc đắng chát, hấn ta bỗng không cách nào át chế hướng phía bóng lưng Mặc Nhiên quát lên: “Mặc Vi Vũ, ngươi—— ngươi muốn làm tốt? Ai có thể tốt! Chúng ta đều là người thấm qua nước bùn! Ai cũng không thể làm tốt!”

“Mặc Vi Vũ! Ngươi xem, Dung Cửu ta muốn ngày lành, nhưng chết tử tế không bằng còn sống, ta bán mình bán thịt bán hồn phách ta cả người đều mục nát, ta cũng muốn đeo vàng đeo bạc! Ngươi nhìn đi! Ngươi cho rằng người bán như vậy chỉ có lau máu trên khóe miệng sẽ hết mùi tanh sao? Ngươi nghĩ hay lắm! Ngươi làm người tốt của ngươi, ta làm kỹ nam của ta, xem ai có thể trôi qua tốt! Mặc Vi Vũ!”

Hấn ta la hét, cho đến khi không nhìn thấy bóng lưng của Mặc Nhiên, hấn mới đưa tay, bỗng nhiên che mặt, ngồi xổm xuống nước nở nói.

“Dựa vào cái gì người có thể quan trọng như vậy, dựa vào gì mà một kẻ bẩn như người, cũng có người đối đãi người tốt... Dựa vào cái gì...”

[Husky] Chương 113: Sư tôn bị nhốt

Phía Đông của đại viện, quả như lời Dung Cửu, trên dưới có ba tầng, mỗi tầng đều phòng sát phòng, mặc dù là vùng lớn nhất, nhưng cũng là nơi dơ dáy bẩn thỉu nhất, cửa viện có một gốc cây già đã suy yếu, bên trên có rất nhiều quạ, trong miệng mỗi quạ đen đều ngậm một con mắt, xoay tít điên cuồng đảo quanh, mắt khác thường quét qua bốn phía.

Hai tiểu đội âm binh thường xuyên tới lui, đi đi lại lại, canh chừng “Cổng phẩm” chuẩn bị hiến cho Tứ quỷ vương.

Mặc Nhiên nghiêng người ẩn sau ngã rẽ, một bên tính toán con đường những quỷ quái tiến vào, một bên dò xét góc chết ở cung thất.

Những căn phòng vuông nhỏ đều sáng đèn, bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng khóc của quỷ hồn, âm thanh than nhẹ, nôn khan líu ríu tụ tập một chỗ, trong màn đêm giống như tụng ngâm từ xưa truyền đến, khiến người ta dựng đứng lông tóc, không rét mà run.

Phòng ở nơi này giản lược tính ra có hơn ba trăm, tuần tra cứ mỗi một chén trà thì lập lại một vòng, hẳn tuyệt không có khả năng trong thời gian một chén trà mà dễ như trở bàn tay tìm được Sở Văn Ninh, huống chi đầu thang lầu mỗi tầng còn có quỷ thủ vệ đứng canh, cầm toái hồn tiên, trên cổ đeo giới nghiêm tiêu.

Mặc Nhiên âm thầm sốt ruột, lúc này, chợt thấy nơi xa có một quỷ đi tới, bên hông hắt lệnh bài nền đen chữ đỏ, mặc y phục giống những thủ vệ kia. Mặc Nhiên ẩn núp trong chỗ tối, nhìn hắt đi đến trước mặt mình, đến đầu cầu thang.

Con quỷ kia nhẹ gật đầu với thủ vệ cạnh cầu thang. Ban đêm rất sầm tĩnh, thế là Mặc Nhiên dễ như trở bàn tay nghe thấy bọn hắc nói chuyện.

“Thất ca, huynh đối gác với lão tam rồi?”

“Ừm. Người cũng sắp rồi.”

“Ta còn phải đợi lát nữa, người còn chưa tới đâu. Chờ hẵn tới ta sẽ đi nghỉ ngơi.”

Âm binh đổi gác đi lên lầu, thủ vệ lầu một buồn bực ngán ngẩm ngáp, tiếp tục canh giữ.

Thấy bọn họ nói chuyện như thế, Mặc Nhiên linh cơ khẽ động, nghĩ đến chủ ý có hơi mạo hiểm...

Nơi xa truyền đến ba tiếng gõ mõ, cốc cốc cốc.

Quạ đen đầu cành kêu hai tiếng “Quạ—— Quạ ——”, tựa hồ phát hiện dị động.

Thủ vệ trông coi cửa vào tỉnh táo lại, nhìn khắp nơi, nhìn thấy trong sương đêm hơi mỏng, có một bóng người chậm rãi đi tới

Cách rất gần, phát giác là một thanh niên mà gã chưa từng thấy qua, thủ vệ càng thêm cảnh giác.

“Kẻ nào?”

“Đến đổi gác.” Người kia nói.

Mây hồng bay qua, lộ ra màn ánh trăng trong vòm trời, chiếu sáng mặt của hắn, một quý thị vệ rất tuấn tú.

Ngũ quan của hắn thẳng tắp đoan chính, đuôi lông mày khóe mắt đều là trời sinh hữu tình, “Quý” đến đổi gác này, không phải Mặc Nhiên thì là ai? Không biết hắn kiếm đâu ra một bộ giáp trụ của âm binh, mặc vào, lệnh bài đỏ thẫm bên hông không ngừng lắc lư, giới nghiêm tiêu treo trước ngực, tản ra ngân quang lạnh lẽo.

Thủ vệ nói: “Trước kia chưa từng thấy người.”

“Mới đến mà.”

Thủ vệ nửa tin nửa ngờ duỗi tay ra: “Thẻ đâu?”

Mặc Nhiên gỡ thẻ ra, đưa cho gã. Gương mặt bát phong bất động, nội tâm đã kéo căng tới cực điểm.

May mà thủ vệ kia lật qua lật lại lệnh bài nhìn thật nhiều lần, không nhận ra chỗ nào không đúng, cũng lười nhìn tiếp, vỗ vỗ vai của hắn nói: “VẬY còn lại dựa vào người, ta đi về.”

“Tạm biệt tiền bối.”

Tiếng tiền bối rất thoải mái, quý quái cười hai tiếng cạc cạc quái dị, khoát tay áo: “Tiểu tử ngoan, gặp lại, tạm biệt.”

“Ai... Tiền bối, chờ một chút!”

“Làm sao?” Thủ vệ kia quay đầu.

Mặc Nhiên cười cười, rất chi tự nhiên hỏi một câu: “Trong nhóm cố gắng phẩm này, có mấy người họ Sở?”

Quý thủ vệ có chút đề phòng: “Người hỏi làm gì?”

“Giúp Sở tiên sinh của Thuận Phong Lâu hỏi một chút.” Mặc Nhiên nói, “Ngài ấy có thân thích xa, nói cũng đã xuống đây. Nhưng Thuận Phong Lâu lại tìm không thấy người đó, không biết có phải ở đây hay không.”

Quả nhiên thanh danh của Sở Tuân vẫn có chút khiếp sợ, thủ vệ do dự một chút, chỉ chỉ lầu hai: “Ba gian cuối cùng, có ba kẻ đều họ Sở. Người có thể đi nhìn xem.”

Mặc Nhiên tươi cười rạng rỡ nói: “Đa tạ tiền bối chỉ cho.”

“Không cần khách khí.” Tiền bối thập phần vụng về, “Nên làm thôi.”

Thủ vệ kia nói xong, khẽ hát rồi nhàn nhả đi, lúc đi ngang qua nơi hẻo lánh, gã cũng không phát hiện đồng liêu chân chính vốn nên tới đổi gác cho mình đã sớm bị cấm chú trói buộc, vút xuống khe cống ngầm. Con quý đáng thương bị lột sạch áo giáp, còn lại cái áo mỏng, đầy phần nộ, miệng bị chặn lại, hừ cũng hừ không ra, chỉ có thể phụng phịu.

Mặc Nhiên cũng không yên tâm về Dung Cửu, tuy nói những “cố gắng phẩm” không được chọn bị nhốt thành đàn ở Thiên Điện, cũng không ai trông giữ, chỉ ở làm kết giới cấm chú bên ngoài, bảo đảm không có âm binh tuần tra. Dung Cửu chán ghét mình, đến lúc đó tất nhiên sẽ để lộ ra hành tung của mình.

Việc này không nên chậm trễ, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Mặc Nhiên đứng nguyên một hồi, chờ một đợt quân tuần tra đi qua, lập tức lách mình đến thẳng lầu hai, lầu hai cũng có một thủ vệ, giờ ngang trường thương ngăn Mặc Nhiên lại.

“Dừng lại, làm gì?”

“Hôm nay ta mới tới đổi gác, ở lầu một.”

Thủ vệ kia nhú mày: “Vậy người phải ở lầu một, chạy đến tầng ta làm gì?”

Mặc Nhiên vẫn là đưa Sở Tuân ra làm nước cờ đầu, nào đoán được thủ vệ này không những không để trong mắt, ngược lại nghiêm nghị nói: “Cho dù là Sở tiên sinh của Thuận Phong Lâu thì sao? Chỉ cần tiến hành cung, đều thuộc về Tứ vương cả. Nếu hãn muốn cứu thân thích của mình, bản thân tìm Tứ vương mà nói. Ta không ôm chuyện này!”

Mặc Nhiên âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ gia hỏa này so với vị dưới lầu cơ linh hơn nhiều, hãn đành phải nhắm mắt nói: “Ta cũng không nhất định hôm nay phải đem y đi. Nhưng dù sao ta cũng phải xem một chút ta có tìm nhầm người không chứ?”

“Đây không dễ làm à? Người nói tên cho ta, ta giúp người tra. Người cần gì phải đi vào.”

“...” Mặc Nhiên cảm thấy nôn nóng vạn phần, kiềm chế ép lửa giận, nói, “Sở Văn Ninh. Y tên Sở Văn Ninh.”

Thủ vệ vốn muốn cầm danh sách tra, nghe xong ba chữ này, trái lại thả rơi danh sách xuống.

Mặc Nhiên thấy gã như thế, trong lòng đột nhiên sinh ra một đám bất an, hỏi: “Làm sao vậy? Có vấn đề gì?”

“Có vấn đề gì?” Thủ vệ cười lạnh hỏi lại, sau đó nói, “Người thật đúng là mới tới không biết trời cao đất rộng. Hôm nay Tứ vương đến hành cung thưởng ngoạn mỹ nhân, sớm đã nhìn trúng vị Sở tiên quân này. Nếu không phải người này chưa qua đầu thất, ba hồn còn chưa tụ toàn, không thể đưa đến tầng thứ tư địa ngục, chỉ sợ tối hôm nay hãn đã bị hiến cho Quý Vương. Người muốn tìm hãn? Người nói có chuyện gì.”

Mặc Nhiên nghe được một nửa sắc mặt đã tái xanh, chờ thủ vệ nói xong, hồi lâu mới nói: “Tứ quý vương nhìn trúng y rồi?”

“Làm sao?”

“... Không sao. Quên đi, làm phiền rồi.” Mặc Nhiên âm trầm xoay người, đi xuống hai bước, sau đó lúc đối phương chưa kịp phản ứng, thần võ Gặp Quý đã ngưng ở lòng bàn tay, đột nhiên xoay người ghì chặt cổ thủ vệ!

Hồng quang chói mắt, chợt lóe lên.

Cái gọi là thần võ, có thể thương quý có thể sát thần, thủ vệ kia chỉ kịp nhìn thấy lá liễu đỏ rực tung bay trước mắt, nghe thanh niên mới tới phản hận

nói câu: “Người nghĩ lão tử không dám cướp người với Quỷ Vương chắc!”
Chớp mắt thần tiêu trí tán, hôn mê ngã trên đất.

Mặc Nhiên đưa tay thi pháp, trối gã chặt chẽ, miệng cũng phong lại, đá sang một bên, vôi vàng không dẫn nổi chạy tới cuối hành lang.

Ba gian cuối cùng, mỗi gian đều là cô hồn họ Sở.

Nhưng Mặc Nhiên không biết tại sao, tựa hồ trong lòng có cảm ứng, thậm chí chính hắn cũng không biết đây là cảm giác khác thường gì, hắn đẩy cửa ra, bởi vì chạy quá gấp, thở hỗn hển, đứng lại trước gian thứ hai

Hắn thở hỗn hển, một sợi tóc dài màu mực nhỏ vụn rủ xuống trước mắt, hắn quên hất ra, bình tĩnh nhìn bên trong——

Dung Cửu nói không sai.

Phòng nhỏ này chẳng khác gì cái lồng, bốn vách tường lạnh lẽo, tất cả đều màu xám trắng.

Duy chỉ có người bên trong, lộ ra thật ấm áp, giống hỏa diễm tinh khiết trong mệnh môn lạnh giá.

Cũng không phải mỗi “Cống phẩm” đều bị khóa trối buộc, chỉ ít Sở Văn Ninh không có. Có lẽ bởi vì y đã được Tứ vương nhìn trúng, thủ vệ không dám đắc tội, phòng của y thậm chí còn phủ lông thú trắng như tuyết, dày mềm mại, giống như trong một trận tuyết rét đậm.

Sở Văn Ninh nằm ngủ say trên chăn. Người này nhìn như sát phạt quả cảm, kỳ thật nội tâm luôn có chút không an, lúc ngủ mới thấy rõ ràng nhất, y theo thói quen cuộn tròn thân thể, đem mình co lại rất nhỏ.

Giống như sưởi ấm cho ấm, lại giống như sợ ai chiếm, thật mỏng manh, có vẻ hơi đáng thương.

Hồn phách này không giống nhân hồn, trên mặt không có vết máu, tuần tú anh tuấn. Y phục trên người cũng thay, đang mặc một kiện gấm lụa màu đỏ xán lạn, khoan bào, tay áo, bàn long phi phượng, kim điệp mạn mùa.

Mặc Nhiên cơ hồ lão đảo tiến lên, quỳ bên cạnh y, duỗi tay run rẩy, vuốt ve gương mặt của Sở Văn Ninh.

“Văn Ninh...”

Thốt ra không phải “sư tôn”, mà là hai chữ quen thuộc hắn vẫn thường gọi trong thời gian cuối cùng ở kiếp trước.

Cửu hận huyết hải, triền miên tận xương.

Sở Văn Ninh bị hấn ôm lấy, chìm vào hôn mê, thật lâu mới tỉnh.

Mở to mắt, lại nhìn thấy mình dựa vào trong ngực của Mặc Nhiên, trước mắt là gương mặt thanh niên ngây thơ, mà cũng chưa từng có sắc sảo y như vậy. Y cảm thấy đây có lẽ là mơ rồi, vậy là lông mày nhú chặt, thở dài nửa ngày, lần nữa nhắm mắt lại.

“Sư tôn!”

Bên tai có người gọi y.

Lúc này gọi không phải Văn Ninh.

“Sư tôn! Sư tôn!”

Sở Văn Ninh bỗng dừng mở mắt phượng, mặc dù sắc mặt không hề khó lường, nhưng đầu ngón tay lại bán đứng y, khẽ run lên.

Sau một khắc, Mặc Nhiên nắm được tay của y, đặt lên mặt mình, vừa khóc vừa cười, ngũ quan anh tuấn rành rành như thế, nhưng dưới tình thế này trở nên chật vật, thất thố như vậy.

“Sư tôn.” Hấn ghen ngào, không một cái nháy mắt nhìn y, giống như không biết nói cái gì, chỉ không ngừng lặp lại, “Sư tôn...”

Sở Văn Ninh bị hấn ôm rất chặt, rốt cục lấy lại tinh thần, vô thức đã cảm thấy không ổn, thế là tránh Mặc Nhiên ra, đứng dậy nhìn chăm chăm y

Ngơ ngác thật lâu, không nói lời nào.

Bỗng nhiên nổi giận.

Mặc Nhiên không có phản ứng, Sở Văn Ninh liền rút tay, sau đó trở tay đánh một cái lên mặt Mặc Nhiên, lông mày đen giận dựng thẳng, gương cung bạt kiếm.

“Hỗn trướng, sao ngươi cũng chết rồi?!”

Mặc Nhiên há to miệng, đang muốn giải thích, chợt nhìn thấy dưới ánh trăng mờ lung, dù Sở Văn Ninh rất tức giận, nhưng cặp mắt dưới lông mi dài lại ẩn nhẫn, bi thương, tựa hồ có không cam lòng, tựa hồ còn có thủy sắc vô biên chạm vào sẽ vỡ. Y mắng xong, liền cắn chặt môi dưới, muốn đem những khuất nhục, ghen ngào mất mặt đều khóa lại.

Có người chỉ bị đâm một cái, đã hận không thể trời gô để khắp thiên hạ biết mình bị thương.

Nhưng có người tâm cao khí ngạo, những ủy khuất khổ đau, cho dù máu tươi quần lại ở yết hầu, cũng muốn nuốt xuống, không nói với ai.

Y không nói, lúc trước Mặc Nhiên sẽ không biết.

Bây giờ biết, cảm thấy rất đau lòng.

Hắn muốn ôm Sở Văn Ninh.

Nhưng Sở Văn Ninh đẩy hắn ra, khàn khàn nói: “Cút.”

Sở Văn Ninh nghiêng mặt đi, một tầng lạnh lẽo cứng rắn che đi đau lòng bi thương.

“Người còn trẻ mà đã chết, còn có mặt mũi để tới gặp ta.”

“Sư tôn...”

“Cút ra ngoài.” Sở Văn Ninh càng nghiêng mặt, “Tình nghĩa sư đồ giữa người và ta đã đứt, Ngọc Hành ta, không nhận phước vật còn trẻ đã chết.”

Còn trẻ đã chết...

Mặc Nhiên vốn đang khổ sở, nghe y nghiêm trang trách cứ mình như vậy, đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, như có xuân thủy cuộn cuộn chảy ra. Hắn vỗ vỗ trán, sau đó che mắt lại, nhin không được khổ ngọt, cười chua xót.

Sở Văn Ninh nghe thấy hắn cười khẽ, càng giận dữ, quay đầu nghiêm nghị nói: “Người cười cái gì, người——” y nổi nóng lại muốn đưa tay đánh Mặc Nhiên, tay lại bị Mặc Nhiên bắt được.

Thanh niên ôn nhuận chậm rãi chớp mắt, không nói lời nào, giữ lấy tay của y qua, hết mực trịnh trọng đặt lên ngực mình.

[Husky] Chương 114: Sư tôn, người đồng ý với ta đi

Thịch. Thịch. Thịch.

Nhịp tim đã trầm lại chậm.

Sở Văn Ninh cũng chớp mắt theo, ánh mắt kinh ngạc cùng vui sướng, xấu hổ lẫn bứt rứt chợt lóe lên. Ngọc Hành trưởng lão thật không hổ là Ngọc Hành trưởng lão, thanh lãnh mười năm như một ngày, muốn lấy lại mặt mũi thật sự ung dung không vội hơn bất cứ ai, rất nhanh thu lại nhiều loại cảm xúc, cứ như người vừa thất vọng giận dữ trách mắng Mặc Nhiên không phải là y.

“Người không chết, xuống đây làm gì?”

Câu hỏi vừa ra miệng, Sở Văn Ninh liền hối hận.

Nhìn Mặc Nhiên trong bộ dạng này, chắc chắn là tới cứu mình. Nhưng nếu Mặc Nhiên chính miệng nói ra, Sở Văn Ninh sợ rằng tim mình sẽ đập loạn, mã loạn binh hoang.

Y hồi hộp, quên luôn là mình đã chết rồi, đâu còn tim.

Nhưng Mặc Nhiên thẳng tắp ngẩng nhìn y, lại không nói gì.

Hắn biết nếu mình nói “Ta tới là vì người”, sẽ làm cho Sở Văn Ninh xấu hổ luống cuống.

Cho nên hắn hơi trầm ngâm, cuối cùng mấp máy môi, hàng mi buông thông, ôn hòa hỏi: “Sư tôn đoán xem ta xuống làm gì?”

“... Người xuống tìm phiền phức.”

“Sư tôn đổi tên thành phiền phức lúc nào thế?” Mặc Nhiên cười nói, “Lại không nói cho ta.”

Sở Văn Ninh như bị ôn nhu chưa từng có từ hắn quán lấy, nhanh chóng rút tay, then quá hoá giận: “Hồ ngôn loạn ngữ, đúng là làm càn.”

Mặc Nhiên cuối cùng phát hiện một bí mật.

Hắn phát hiện Sở Văn Ninh giận, là một mặt nạ của y. Người này quá khó chịu, tình nguyện đặt gương nanh múa vuốt trên gương mặt, che đi tất cả gợn sóng, vô luận là ôn nhu, vui sướng, thoải mái, ngượng ngùng, bi thương.

Thật là ngốc.

Sở Văn Ninh ngốc, đeo mặt nạ cả một đời, không chê mệt.

Mình cũng ngốc, sống hai đời, mới cảm thấy.

Nhưng nói một phen như vậy, bầu không khí cũng không còn ngưng trọng. Bốn hồn của Sở Văn Ninh đều đã tìm được, có thể sống lại.

Tâm tình của Mặc Nhiên tốt lên, giữ chặt Sở Văn Ninh không buông tay, liên miên lải nhải nói với y tại sao mình lại tới địa phủ, nói về Hoài Tội đại sư, lúc nói được một ít chuyện, không nhịn được dừng lại, đợi nghẹn ngào ở cổ họng tiêu tán, vành mắt lại đỏ, nói tiếp. Khi hắn giải thích, hai chữ xuất hiện nhiều nhất, chính là “Xin lỗi”.

Sở Văn Ninh thực sự không biết nên nói cái gì.

Y đối xử mọi người tốt, cũng không phải muốn cầm loại tốt này đổi lấy cái gì, cũng sợ người khác thấy y tốt, từ đây lo sợ bất an.

Kỳ thật là y sợ một bầu nhiệt huyết của mình, nóng hổi dâng lên tâm phế, lại bị đối phương hơi hột đặt một bên, thành lạnh lẽo.

Cho nên mặc dù y quang minh lỗi lạc, lại độc trốn trốn tránh tránh thiện chí giúp người.

Y đeo mặt nạ cả một đời.

Nhưng có một ngày, người mình thích đuổi tay ra, gỡ xuống phần nô hừng hực trên mặt y, giống như lấy xuống cái vỏ ngoài của y.

Y kinh ngạc đứng tại chỗ, bỗng không biết nên làm gì mới được.

Đang xuất thần, Mặc Nhiên đã quỳ xuống trước mặt y, một tay vẫn cầm tay y, giống như sợ y sẽ biến mất.

Đôi mắt của Sở Văn Ninh không thể kiềm chế mà vẫn vỡ hiện lên suy nghĩ hồ thẹn.

Đồ đệ này của y xưa nay luôn cả gan làm loạn, không theo lẽ thường, y bỗng nhiên bị Mặc Nhiên nắm chặt tay như thế, cảm giác đối phương tựa

hồ muốn làm gì đó.

“...” Y có chút bị chính ý nghĩ này làm giật mình, sắc mặt càng thêm âm trầm, không biết nên lấy biểu tình gì đối mặt, đành phải cao lãnh theo thói quen.

Nhưng Mặc Nhiên không hề làm bất cứ việc gì, hắn chỉ giữ y, như giữ trân bảo mất mà được lại.

Đây là người mà kiếp trước hắn xưa đuổi như rác rưởi.

“Sư tôn.”

Tất cả cừu hận ném ra sau, hắn quỳ trước mặt y, là thành khẩn, cung kính, thậm chí nôn nóng.

“Lúc trước đều là ta không tốt, sau này người nói Đông ta đi hướng Đông, người nói Tây ta đi hướng Tây, ta chỉ muốn đối đãi với người thật tốt.” Có lẽ là dùng tình thâm, dù Mặc Nhiên vẫn cười, hốc mắt lại có chút ẩm ướt, “Người trở về cùng ta đi. Có được không?”

Sở Văn Ninh không nói, gương mặt nhạt nhẽo như nước, trong lòng phong hỏa lang yên.

“Sư tôn.”

Âm thanh của thanh niên rất nhu hòa, mềm mại, mang theo chút dư vị của thiếu niên.

Khi Mặc Nhiên hận một người, đó là rất hận.

Nhưng muốn đối đãi tốt với một người, đó chính là xuất phát từ tâm can.

Hắn cố chấp cho tới bây giờ, cực đoan từ trước đến nay.

“Trở về cùng ta đi, người đồng ý với ta, có được không?”

Sở Văn Ninh vẫn không có động tĩnh, chỉ nhàn nhạt hạ mắt nhìn hắn, không biết đang nghĩ gì.

Mặc Nhiên sợ y không vui, bởi vậy mặc dù trong lòng khổ sở, nhưng mặt vẫn treo nụ cười, cố hết sức không để cho mình quá lúng túng, làm cho sư tôn khó chịu. Hắn kéo tay y đứng đưa, đùa y dỗ y: “Nếu sư tôn đồng ý, thì gật đầu đi.”

“...”

Mặc Nhiên lại sợ y sẽ không gật đầu, ngấm lại rồi nói: “Ta đếm đến ba, có được không?”

“...”

“Nếu sư tôn không nói, ta coi như người đồng ý rồi nhé.” Mặc Nhiên co quắp mà ôn nhu nói, dừng một chút, hẩn chậm rãi đếm.

“Một, hai, ba.”

Nhưng Sở Văn Ninh vẫn như người lạnh lẽo lâu ngày, bỗng nhiên đặt y vào nước ấm, y cảm thấy không phải ấm, mà là đau.

Trước kia y là người không ai yêu thích, bởi vậy lúc cóng cũng không thấy khó chịu, mà một khi có người đối đãi với y tốt rồi, ấm áp bao lấy y, y mới đau đớn vô ngần, mỗi một tắc máu thịt đều đau, mỗi một tắc da đều bị nứt.

Mới phát giác được đau quá.

Đầu ngón tay của y, trong bàn tay của Mặc Nhiên có hơi run rẩy ướt mồ hôi.

Mặc Nhiên thấy y không lên tiếng, càng thêm hồi hộp, sợ y nản lòng thoái chí, không muốn trở lại dương gian.

Nhưng hẩn không dám động, sợ khê động, Sở Văn Ninh sẽ vứt bỏ hẩn mà đi. Hẩn duy trì ý cười hoà thuận vui vẻ, nói: “Vừa rồi đếm quá nhanh, hẩn là người chưa chuẩn bị kỹ càng, ta đếm lại lần nữa.”

“Một, hai, ba.”

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên hầu kết nhấp nhô, hẩn cũng đang phát run. Hẩn gần như cười cầu khẩn: “Sư tôn, người đã nghĩ kỹ chưa?”

Mắt phượng của Sở Văn Ninh rốt cục có chút thần, nhưng vẫn lộ ra mờ mịt, yên lặng nhìn Mặc Nhiên, không biểu hiện bất cứ thứ gì.

“Ta từ từ đếm lần nữa, ta sợ người không nghe rõ.” Mặc Nhiên nói, “Một, hai, ba.”

“...”

“Ta đếm lại một lần cuối cùng nha...”

“Một, hai, ba.”

“Thật là một lần cuối cùng.”

“Một, hai, ba...”

Sở Văn Ninh dường như vô tình nhìn hẩn đang quỳ trước mặt, một lần vừa một lần, ngọc ngêch đếm một hai ba lại một hai ba, cứ như đếm đi đếm lại

như vậy, thời gian có thể đổ về, để cây khô nở hoa, cố nhân phục sinh.
Đồ đệ trước mắt, bướng bỉnh ra sức đếm, vụng về lại cố chấp đếm, hăn như đang đếm tội của mình, đếm những lần sư tôn đối đãi với hăn thật tốt.
Đếm tới cuối cùng, âm thanh run rẩy, nụ cười lo sợ không yên.

“Sư tôn.”

Mặc Nhiên ngẩng đầu, hốc mắt hăn đỏ lên, hăn đã hại Sở Văn Ninh đến tình trạng như thế, hăn không muốn khóc trước mặt Sở Văn Ninh ý thức thanh tỉnh, sẽ chọc sư tôn khổ sở.

Thế là hăn chịu đựng, vẫn cười, giọng điệu thương lượng nhẹ nhàng.

“Ta đếm lại một lần, người để ý ta đi, có được không?”

Sở Văn Ninh bỗng nhiên bị hăn khẩn cầu, đâm vào lòng như dao cắt.

Y cơ hồ run lên, muốn rút tay ra khỏi bàn tay Mặc Nhiên

Nhưng lần này Mặc Nhiên nắm chặt y, nói gì cũng không chịu buông ra.

Thanh niên kiên định, chậm rãi, không chớp mắt lấy một cái mà nhìn y, chấp nhất như chó vậy.

Hăn nói: “Một, hai, ...”

Bên ngoài bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếng hét to, tiếng chửi rủa, Sở Văn Ninh ngẩng đầu, nhìn về đèn đuốc như biển dưới lầu, đại quân âm binh trùng trùng điệp điệp đuổi đến, lao thẳng tới chỗ bọn hăn.

Cuối cùng Dung Cửu vẫn có được cơ hội mật báo.

“Ở đó! Trên lầu! Trên lầu!”

“Bắt lấy tiểu tặc!”

“Làm phản rồi!”

Hoảng sợ vội vã nghiêng trời lệch đất, bó đuốc cùng quỷ ảnh như thủy triều cuộn cuộn muốn cắn nuốt hai người xóa bỏ khỏi vô gian địa ngục, vạn kiếp không được siêu sinh.

Mặc Nhiên lại không quay đầu, một khắc này hăn cầm tay Sở Văn Ninh, bỗng rất yên tĩnh.

Mặc dù Sở Văn Ninh không phải ái nhân của hăn, nhưng hăn yêu, kính trọng người, là yêu y, đối đãi với y cho tốt. Hăn nhìn y, tâm an ổn.

Sở Văn Ninh khiển trách hăn: “Người bị choáng đầu đầu rồi à?! Còn quỳ ở đây làm gì?”

Y nói, một tay kéo tay Mặc Nhiên, kéo hẳn dậy, trong đèn đuốc phiêu linh ánh mắt của y sáng rực, không khác khi sinh thời, Sở Văn Ninh nhú mày cả giận nói: “Đi!”

Mặc Nhiên sững sốt một chút: “Chúng ta?”

Sở Văn Ninh tức giận đến cực điểm: “Còn có thể là ai?!”

Mặc Nhiên giật mình lo lắng, hẳn run rẩy nhắm mắt lại, lại mở ra, sau đó chột cười, nụ cười nhìn rất đẹp, đôi mắt còn nhuộm hơi nước, giống như thắm giọt sương phồn hoa, cảm tú vô biên.

Hắn rốt cục, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận nắm lấy ngón tay của Sở Văn Ninh.

Mười ngón giao nhau.

Hắn dựa lên trán Sở Văn Ninh, nhỏ giọng, trang trọng, nói: “Ba.”

“Ba cái gì ba! Đi mau!”

Bên ngoài lệ quỷ vô tận đuổi tới, lúc này Mặc Nhiên mới quay đầu nhìn, ối chà một tiếng có chút gấp: “Sư tôn, trước mở kết giới chịu thêm một lát đã! Sau đó ta đưa người vào trong Dẫn Hồn Đăng!”

“Không thể.”

“... Cái gì?!” Mặc Nhiên ngây ra như phỗng.

Sở Văn Ninh lạnh mặt, nhưng vẫn có chút xấu hổ, then quá hóa giận: “Ta mà còn pháp lực, làm sao có thể bị nhốt trong cái lồng này.”

“...”

Hay lắm.

Hồn phách này của Sở Văn Ninh, thiếu mất chính là “Tu vi” .

Bởi vì thu hồn phách vào Dẫn Hồn Đăng, cần niệm một đoạn chú quyết mà không bị quấy rầy, dù thời gian cần không dài, nhưng tình huống trước mắt là tuyệt đối không thể nào, Mặc Nhiên cũng chỉ có thể kéo Sở Văn Ninh chạy.

May mà Sở Văn Ninh dù mất tu vi, nhưng thân thủ vẫn tốt, cũng không kéo chân sau Mặc Nhiên. Hai người vượt đường mà chạy, phía sau là âm binh cuồn cuộn không ngừng, chạy đến cửa chính điện, Sở Văn Ninh hỏi: “Người biết đường không?”

Mặc Nhiên nói: “Không biết.”

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên cũng không nhụt chí, chỉ chỉ thành cung cao ngất: “Đi lên trên, thấy rõ hơn.”

May mà Sở Văn Ninh khinh công vững chắc, cho dù không có tu vi chèo chống, vượt nóc bằng tường vẫn không có vấn đề. Y phiêu nhiên giẫm lên mái nhà, cúi đầu thấy thi bầy đã giận gào vô giết tới, nói với Mặc Nhiên: “Người triệu Gặp Quỷ ra!”

Mặc Nhiên làm theo, trên bàn tay, một đạo hồng quang chói mắt lạnh thấu xương như đăng rần phun độc, bỗng nhiên sắp xuất hiện, lá liễu đỏ phát động trong gió, thần võ dây liễu quay quanh bên chân hắn.

“Linh khí qua năm dặm, nhập khúc trì, tụ tập thương dương, đánh xuống.”

Xoát!

Sở Văn Ninh bỗng nghĩ đến cái gì, nói thêm: “Truyền ít linh lực thôi.”

Mặc Nhiên nghe vậy khẽ giật mình, cần thu thế đã không kịp.

Chỉ nghe tiếng âm vang, vung ra thiên hỏa bạo liệt, giống như đăng long phun ra nuốt vào diễm điện, từ bàn tay Mặc Nhiên rống giận xông đến thi triều. Ngọn lửa liệt diễm gần như đốt cháy hết toàn bộ hành lang, đới hỏa di tinh lục, thẳng vùn xuất đỉnh hồ. Mấy chục quân sĩ đi đầu cùng gạch ngói cỏ cây, đốt sạch hết!

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên: “...”

“Không phải đã bảo người truyền ít linh lực thôi sao!” Sở Văn Ninh nhú mày cả giận nói.

“Lúc người nói ta đã...” Đột nhiên nghĩ tới không thể mạnh miệng với sư tôn, phải cung kính, Mặc Nhiên hậm hực ngậm miệng, nói, “Sư tôn dạy phải.”

“Mà thôi.” Sở Văn Ninh phất tay áo, “Cũng do ta nói trể.”

Mặc Nhiên sững sờ —— Hoá ra muốn sư tôn chịu thua, chỉ cần mình nhận sai lầm về bản thân thôi là được rồi à?

Hắn trừng mắt nhìn, không khỏi nở nụ cười.

Sở Văn Ninh liếc hắn: “Cười ngây ngô cái gì, còn không đi?”

[Husky] Chương 115: Sư tôn đã thành hôn rồi

“Đi đi đi.” Mặc Nhiên đáp lời, bỗng nghĩ đến cái gì, mặt lộ ra vẻ lo lắng, “Sư tôn, ta giết nhiều âm binh như vậy, chỉ sợ Quỷ giới muốn giải quyết rõ với chúng ta.”

“Không sao.” Sở Văn Ninh nói, “Chiêu thức vừa rồi cũng không làm đổi thủ hồn phi phách tán. Linh hồn của chúng chỉ bị tan, qua vài hôm sẽ tự tụ lại.”

Mặc Nhiên nghe vậy cẩn thận nhìn lại, quả nhiên trông thấy trong đám tro tàn có từng điểm linh hồn phát sáng bỗng bành bay lên, như đom đóm. Chưa kịp nhìn lâu, Sở Văn Ninh đã kéo hẳn, nói: “Chạy.”

Sau vách nát tường xiêu là một đám quân binh bạo nộ đâm loạn, Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên bay nhanh lên ngói xanh, Mặc Nhiên vừa chạy vừa hỏi: “Sư tôn, nếu chúng không chết, không đắc tội Quỷ giới, vì sao không cho ta truyền nhiều linh lực đánh lui chúng?”

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Người thử chiêu mới kia lần nữa xem.”

Mặc Nhiên dù không biết vì sao y nói như vậy, nhưng vẫn thử một lần. Nào đoán được lần này vung ra, chỉ là một đám khói lửa nhỏ, hình như Gặp Quỷ rất mệt mỏi, chẳng còn khí thế của thôn nhật nguyệt trấn sơn hà.

“Linh lực càng nhiều, thời gian phục hồi càng dài.” Sở Văn Ninh nói, “Hằng quá hoá dở. Nhớ kỹ chưa?”

“Nhớ kỹ rồi.”

Dừng một chút, Mặc Nhiên nói tiếp.

“Sư tôn. Ta chợt nhớ tới một chuyện, người đoan thử xem ta vừa nghĩ đến cái gì?”

“Cái gì?”

“Ta nghĩ đến huyền cảnh ở chốn đào nguyên, người cũng dạy ta dùng đẳng tiên như vậy. Khi đó người cực kỳ thấp.” Mặc Nhiên nhếch miệng nở nụ cười, khoả tay múa chân một chút, “Không tới eo ta nữa kìa.”

Sở Văn Ninh nghe vậy, đột nhiên bị vấp.

“Cẩn thận!”

“Cút.” Nếu còn sống, tai Sở Văn Ninh sẽ đỏ lên, y then quá hóa giận, “Người chỉ có chút tiền đồ như vậy à, còn đi so chiều cao với Hạ Tư Nghịch, sao không so với ta luôn đi?”

Mặc Nhiên cười cười, hắn không so với y, bây giờ dù mình cất cao tư thái, không giống như khi ở trấn Thái Diệp rõ ràng không bằng sư tôn, nhưng cũng chỉ là bình khởi bình tọa mà thôi.

Hắn liếc qua sư tôn, âm thầm nhớ lấy, thầm nghĩ qua mấy năm nữa mình hoàn toàn trưởng thành, nhất định phải kéo Sở Văn Ninh đi so lại cho cẩn thận.

Bên này Đạp Tiên Đế quân tính toán nhỏ nhất, bên kia Văn Dạ Ngọc Hành tâm tình phức tạp.

Tuy y ít nhiều đoán được Mặc Nhiên đã biết mình là Hạ Tư Nghịch, nhưng chính tai nghe hắn nói vậy, vẫn cảm thấy cực kỳ xấu hổ, mặt không có chỗ để giấu.

Dù sao... Y cũng từng ngửa đầu gọi Mặc Nhiên là “Sư ca” giòn tan.

Càng nghĩ càng xấu hổ, càng nghĩ càng tức giận, Sở Văn Ninh chạy nhanh hơn, vượt Mặc Nhiên ở phía sau.

Mặc Nhiên biết y nghĩ gì, cũng không vội đuổi theo, chỉ chừa khoảng cách nửa bước xa, luôn đi phía sau y. Bọn họ chạy trốn trong gió đêm gào thét, nhìn nam nhân gần trong gang tấc, hồng y đỏ như máu, như đóa phong lưu hà, áo bào thêu kim điệp sinh động như thật, vạt áo càng tràn ngập lưu quang đủ màu sắc.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một tia thỏa mãn vừa đẳng chất vừa ngọt ngào.

Giờ khắc này hắn cảm ơn, hắn còn có thể nhìn thấy Sở Văn Ninh, còn có thể được Sở Văn Ninh chỉ giáo như xưa.

Qua mấy năm nữa, nếu trôi chảy, hẳn còn có thể đối Sở Văn Ninh thấp hơn nửa cái đầu, cười híp mắt nói: “Đồ nhi và sư tôn so ai cao hơn, đồ nhi sẽ ngoan ngoãn đứng im, sư tôn có thể kê chân.”

Trong lòng hẳn thấy rất ấm áp, chỉ thấy, trời xanh đối đãi với hẳn cũng không tệ.

Cũng không phải ai phạm sai lầm, đều có cơ hội làm lại từ đầu, cũng không phải ai bị thương đau, đều có thể bao dung tha thứ.

Sư tôn của hẳn là người ngoài lạnh trong nóng, hẳn mất thời gian lâu như vậy mới biết được.

Lại đuổi hai nhóm truy binh, cửa chính vào hành cung ngay trước mắt.

Sau đó quay lại nhìn, đám quân binh đều bị quăng ra xa, đã đuổi không kịp bọn họ. Mặc Nhiên nhẹ nhàng thở ra, sau đó một hơi còn không kịp thả thì nhìn thấy một đạo kinh lôi chợt bổ xuống phía trước.

Trong lôi hỏa, xuất hiện một cái kiệu lớn, tám dũng phu cơ bắp cuồn cuộn, vững vàng khiêng. Một vị khoác áo lông thú màu trắng, tóc dài rối tung, nam tử hơi mập cỡ chỉ lưỡi biếng nằm bên trên, trái phải ôm mỹ nhân, một đang đấm vai cho gã, một đang đút anh đào cho gã

Nam tử bụng phệ này tuy là hồn phách, nhưng đã tu thành nhục thân, bởi vậy ăn như người sống, không chỉ nếm qua mùi vị.

Nam tử liếm môi một cái, bóp lấy cằm mỹ nhân kia, ừ hử hôn lên một cái, lúc này mới nhắc tầm mắt lên, không nhanh không chậm nhìn Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên một chút, cười nhạo nói.

“Đây thật sự không được rồi. Bảo bối mà bản vương chọn trúng, lại có kẻ không biết điều đến cướp.”

Gã nói, thần nhiên.

“Tiểu tiên quân, là ai cho người can đảm như vậy?”

Sắc mặt Sở Văn Ninh tái xanh, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Y cư nhiên ngay trước mắt Mặc Nhiên, bị một dâm quỷ bóng mờ gọi là “bảo bối” ... Nếu y mà còn pháp lực, Thiên Vãn đã xay tên khốn này thành tro rồi.

Sắc mặt Mặc Nhiên cũng khó nhìn, nhưng biết tu vi bây giờ của mình, không đủ để bảo vệ Sở Văn Ninh đồng thời giao thủ với Quỷ Vương, bởi

vậy chỉ có thể nói chuyện.

Hắn tiến lên một bước, lập quyền nói: “Vương gia, xin lỗi, hủy cung phá nhà của ngài nhiều như vậy, nhưng người này, ta phải đưa đi.”

“Ái chà, người nói đưa đi thì đưa đi được hay sao?” Tứ Quý vương cười nói, “Người nhìn xem hắn đang mặc cái gì? Ta nói cho người hay, thứ đó, gọi là áo minh hôn, nói một cách khác, chính là cát phục của Quý giới bọn ta. Hắn mặc cát phục của ta, chính là thủ hạ quý của ta, hắn không thể bước khỏi cửa hành cung, không tin người thử xem.”

Dừng một chút, bổ thêm một câu: “Nếu người cương quyết dẫn hắn ra ngoài, chỉ sợ khi đến cửa hành cung linh lực trên áo bào sẽ đánh nát linh hồn, phải nhớ đó.”

Lúc này Mặc Nhiên mới đột nhiên hiểu vì sao Dung Cửu nói mọi người trong chính điện đều bị trói, mà Sở Văn Ninh lại không. Hóa ra vì hồng y trên người y...

Siết chặt quyền, Mặc Nhiên nói: “Ta muốn mang người đi, tất nhiên không thể để cho vương gia chịu thiệt thòi. Vương gia muốn gì, ta sẽ hết sức dâng lên.”

“Bản vương chỉ muốn mỹ nhân. Với lại gần đây, ôn nhu thuận theo ăn ngán rồi, bản vương thích người bên cạnh người, băng băng lãnh lãnh không thích đáp ứng, thì mới có tư vị.”

“...”

Nhìn sắc mặt của Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh, Tứ Quý vương cũng cảm thấy thú vị, chậm rãi ngồi dậy, nói: “Nhưng mà, nói thực, bản vương đợi ở địa phủ rất nhiều năm, lần đầu tiên nhìn thấy có người xông vào hành cung của ta giương oai. Ngược lại có chút ý tứ, có thể hiểu kì hỏi một câu không, hắn là gì của người?”

Mặc Nhiên nói: “Người là sư tôn của ta.”

“Sư tôn mà thôi.” Quý Vương buông tay, cười nói, “Ta còn tưởng rằng là quan hệ muốn chết muốn sống gì cơ.”

Mặc Nhiên nói: “... Người không thích người, người ép ở lại thì có ích gì.” Quý Vương miễn cưỡng xua tay: “Ngây thơ, có thích hay không, nào có quan trọng như vậy. Bản vương nhìn trúng chính là da thịt của hắn, không

muốn tâm của hần.”

“...”

“Còn nữa.” Quý Vương cười tủm tỉm nói, “Hần không thích ta, chẳng lẽ thích người hã? Nếu hần là người kết tóc với người, ta thật sự không còn hứng thú. Dù bản vương yêu mỹ nhân, nhưng thật sự không thích kẻ đã giao bôi hợp phòng. Đáng tiếc, hần chỉ là sư tôn của người mà thôi.”

Câu nói này, Mặc Nhiên nghe đầu tiên là sững sờ, sau đó bỗng nhiên cười.

“Vương gia là nói nghiêm túc?”

“Bản vương đường đường là chủ tể thứ tư của địa ngục, lừa tên tiểu quý người làm gì.”

“Vậy ta hỏi một câu, nếu sư tôn đã thành hôn từ lâu, cát phục mặc trên người, còn có hiệu dụng không?”

“Tất nhiên là vô dụng, bản vương xưa nay không đùa bỡn nhân – phu – nhân – thê.” Tứ Quý vương nhú nhú mày, “Nhưng người hỏi vậy làm gì? Sư tôn người đã thành gia?”

Sở Văn Ninh muốn mặt mũi, nói: “Chưa thành.”

Mặc Nhiên lại không biết xấu hổ, nói: “Thành rồi.”

Tứ Quý vương: “...”

Không để Sở Văn Ninh nói thêm, Mặc Nhiên bỗng kéo tay y, kéo y đến cửa chính. Vừa đi vừa quay đầu nói với Tứ Quý vương: “Vương gia, ngài đừng để ý đến người, trí nhớ của sư tôn ta không tốt. Ngài vừa mới nói, nếu người đã thành thân, cát phục này sẽ không có hiệu quả. Chúng ta không khua môi múa mép, ta tự đưa người ra ngoài, nếu thuận lợi đi ra, xin vương gia thả cho bọn ta một con đường sống, nếu ta nói dối, thì tử sinh không oán.”

Sở Văn Ninh nói: “Mặc Nhiên —— người điên rồi? Lúc trước ở trấn Thái Diệp, chỉ là gặp dịp thì chơi, căn bản không tính —— “

“Sao lại không tính.” Mặc Nhiên dứt khoát kiên quyết, trái lại rất chắc chắn, “Rượu cũng uống rồi, đầu cũng đập rồi, trên có cao đường dưới có hậu thổ, sao lại không tính.”

“Mặc Nhiên...!”

Quý Vương ở địa phủ trăm ngàn năm như một ngày, đợi quả thực có chút chán ngấy, bỗng nhìn thấy dạng tranh chấp này, cảm thấy hết sức buồn cười, ngồi dậy nâng má. Gã vỗ đùi mỹ nhân bên cạnh, ý bảo nàng lại đút mút quả cho mình, vừa nhai vừa nói: “Được thôi, các người đi. Nếu thuận thuận lợi lợi đi ra, ta không ngăn cản các người. Nếu chết, cũng là tự tìm.”

Mặc Nhiên nói: “Đa tạ.”

Cửa chính của hành cung bố trí một tầng kết giới chớp động tử quang nhàn nhạt. Lộ vẻ quỷ hồn khốn đốn. Sở Văn Ninh cách kết giới càng gần, càng không tình nguyện. Loại minh hôn gà mờ kia, sao có thể tính...

Nhưng lúc này Mặc Nhiên tới gần y, thấp giọng nói với y: “Sư tôn chớ có lo lắng, người và ta đã có hôn khế rồi, nhất định có hiệu quả.”

“Hiệu quả thế nào?!”

“Người nghe ta một lần. Chuyện này, ts nắm chắc trong lòng.” Hắc nói, trở tay giữ chặt tay Sở Văn Ninh, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

“Nếu vạn phần bất hạnh, ta cũng cùng sư tôn.”

Sở Văn Ninh toàn thân chấn động, mắt phượng mở to, ngạc nhiên nhìn hắc, giống như trước giờ không có nhìn rõ người này.

Mặc Nhiên giãn ra nụ cười với y, lúm đồng tiền hoà thuận vui vẻ: “Ta nợ sư tôn rất nhiều, lần này, sẽ không để lại một mình sư tôn.”

“...” Sở Văn Ninh trầm mặc thật lâu, thấp giọng nói, “Hà tất phải vậy”

“Vậy sư tôn thì sao? Cũng hà tất phải vậy.”

Sở Văn Ninh rủ mi, sau đó nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cuối cùng không còn từ chối. Hai người dắt tay đứng trước kết giới lên tử điện, yêu ma quỷ quái phía sau ngời xem náo nhiệt.

“Đi chứ?”

“Đi.”

Không biết ai giữ chặt tay ai trước, dùng sức, băng lãnh chùng lên nóng rực, mồ hôi ẩm ướt bọc lấy khô ráo, tái nhợt dán mạch sắc.

Thiên hỏa đang lao nhanh, lôi điện đang thét gào.

Kết giới kia to lớn như thác nước, bọn họ cơ hồ đồng thời bước vào, trong chớp mắt đánh giết xuống, khí thế sơn hà như chẻ tre, phảng phất muốn xé

nát hai người dám can đảm bước ra cửa sinh tử, chém thành mảnh, đốt thành tro.

Lôi hỏa tuôn ra quang hoa bóng mắt, loá mắt đến gần như thành màu trắng. Mắt thấy muốn đánh xuống hai người, dù trước đó, Mặc Nhiên thầm nghĩ từ nay về sau phải kính sư yêu sư, không thể ngỗ nghịch, càng không thể có ý niệm vấy bẩn sư tôn.

Nhưng trong nháy mắt không biết tồn vong này, hắn bỗng quay đầu, rất muốn nhìn gương mặt của Sở Văn Ninh.

Lại phát hiện, trong kết giới nước chảy xiết dày, Sở Văn Ninh cũng đang nhìn mình.

Cặp mắt phượng kia đã từng lẳng lẹ, quyết tuyệt, thương tiếc, căm hận, ân hận... Mà giờ khắc này lại yên tĩnh như mọi việc sắp hết.

Còn có, không biết có phải ảo giác của hắn hay không.

Còn có thâm tình.

Mặc Nhiên chưa từng nhìn ánh mắt này của Sở Văn Ninh, đầu của hắn âm một tiếng chấn động, cảm thấy thành lầu thành vũ đều đổ sụp, trong lồng ngực hắn bỗng có một cỗ yêu thương nhiệt liệt, đẩy tăng nham thạch kiên cố xám đen, phá đất mà lên. Hắn thậm chí không kịp suy nghĩ đây tốt cùng là tình cảm thế nào, chỉ cảm thấy lòng nóng rực, máu sôi trào.

Giữa sấm chớp, hắn không chút nghĩ ngợi duỗi tay ra, cẩn thận ôm Sở Văn Ninh vào trong ngực.

Nhịp tim cuồng loạn chạm vào linh hồn run rẩy.

Lồng ngực chạm lồng ngực.

Trước khi hắn xuống Quỷ giới, kỳ thật không có ý nghĩ cùng chết với Sở Văn Ninh thế này, hắn vẫn cảm thấy người mình yêu là Sư Muội, muốn đồng sinh cộng tử, cũng chỉ cùng với Sư Muội.

Thế nhưng khi tử kiếp thật sự hạ xuống.

Hắn không suy nghĩ nhiều, ôm y vào lòng, tựa hồ muốn đưa huyết nhục của đối phương tiến vào trong huyết nhục của mình, đưa linh hồn của y giấu vào linh hồn của mình.

Sở Văn Ninh.

Ta bồi người.

Ta...

“Ai nha, không nghĩ tới thật sự đúng là một đôi uyên ương số khổ.” Bên tai bỗng truyền đến tiếng khoan thai trêu tức, “Bản vương bắt lộn quý à? Vị tiên quân này, thế mà thật sự đã hôn hứa bái đường có chủ rồi?”

Mặc Nhiên bỗng mở mắt.

Lôi điện muốn xé nát bọn họ không biết đã hóa thành ngàn vạn đóa bồ công anh khi nào, bay quanh người bọn họ khinh vũ phi dương, phiêu diêu hời tuyệt.

Tứ Quý Vương cười ngâm ngâm đứng lên, cách cửa cung không xa, ung dung vỗ tay: “Nhàm chán mấy trăm năm, hôm nay mới được nhìn một trò hay.”

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên còn chưa hoàn hồn, đầu vẫn u ám, nhìn Tứ Quý vương, lại quay đầu nhìn người trong ngực. Bỗng ý thức được mình đang ôm sư tôn thực sự không nói lên lời, hốt hoảng thu tay lại. Sở Văn Ninh cũng từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần, y quay mặt đi, không biết có vẻ mặt thế nào.

Một lát sau, chỉnh đốn y quan, không nói lời nào mà đứng bên cạnh.

Mặc Nhiên vì phá vỡ bầu xấu hổ, ngẩng đầu hỏi Tứ Quý vương: “Thế nào, không lừa vương gia chứ.”

“Không, không.”

Tứ Quý vương cười như không cười lắc đầu.

“Một ngày rồi một ngày, lâu rồi chưa từng gặp được náo nhiệt như vậy. Được thôi, các người để ta xem một trò hay, tự đi đi. Bản vương có nhiều mỹ nhân như vậy, không cần hồn phách đã thành thân.”

Mặc Nhiên lập tức cảm thấy sáng sủa, thầm nghĩ: Tứ vương này sòng phẳng hơn Cửu Vương mà Sở Tuân gặp phải nhiều. Tuy nói là âm ma, nhưng ít nhất nói là làm, có bộ dáng vương gia.

Hắn nghĩ như vậy, kéo Sở Văn Ninh muốn đi.

Nào đoán được lúc này, trên bầu trời mây mù phiêu tán, ánh trăng chiếu lên người Mặc Nhiên, bất động thanh sắc, hạ xuống một cái bóng đen đặc.

Tứ vương lúc đầu không phản ứng, vẫn mỉm cười, bởi vì mới xem náo nhiệt mà tự hỉ, gã xoay người, ra hiệu mỹ nhân bên cạnh dứt cho gã một

quả nho.

Ngón tay của mỹ nhân lột vỏ, đưa thịt quả thơm ngon óng ánh tới môi Tứ vương, Tứ vương đang muốn mở miệng, bỗng cảm thấy không đúng, quay đầu nghiêm nghị nói: “Dừng lại!”

Ánh mắt của gã chăm chú nhìn cái bóng trên mặt đất, ánh mắt nâng lên từng tấc, cuối cùng rơi xuống mặt Mặc Nhiên.

“... Người nhìn thử, trên đó là cái gì?”

Mặc Nhiên hạ mắt, lúc này mới phát hiện dưới chân mình có một bóng dáng mơ hồ không rõ!

Vẻ mặt vui đùa của Tứ vương bị quét sạch, gã nheo con mắt hẹp dài lại, lóe ra dáng vẻ muốn chụp mồi.

“Người là người sống, sao có thể xuống được địa ngục được?”

[Husky] Chương 116: Sư tôn gặp Dung Cửu

Sở Văn Ninh nhìn ánh sáng ngưng tụ trong tay Tứ Quỷ Vương, lập tức đẩy Mặc Nhiên đi, nói: “Chạy mau!”

Làm sao cần y nhắc lại lần thứ hai, Mặc Nhiên túm lấy cánh tay Sở Văn Ninh, hai người đạp đất, chạy ra cửa cung.

Mặc Nhiên nộ khí mắng: ” Pháp thuật của Hoài Tội đại sư thật không đầy đủ, sao vẫn để lại bóng của ta chứ, để hăn nhìn ra nhược điểm!”

Nghe đồ đệ mình mắng sư phụ mình, không biết vì sao thế mà Sở Văn Ninh lại không có phản ứng gì dữ dội, chỉ liếc nhìn Mặc Nhiên một cái, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Muốn chạy sao?” Tứ Vương ở phía sau hừ giọng nói, “Đâu có dễ như vậy.”

Khinh công hai người họ đều cực tốt, mắt thấy cửa cung sắp đóng lại hoàn toàn, hai người đồng thời đạp lên gạch tường, gió lốc nổi lên, cùng lúc đó trong tay Tứ Vương triệu tới sấm sét, hăn vung tay lên, sấm sét trên trời nổ ầm ầm, dừng trên cửa cung, trong phút chốc bức tường vốn chỉ cao có mấy chục thước đột ngột nâng cao, tựa như muốn chạm trời.

Mà cửa cung cũng dùng tốc độ cực nhanh ầm ầm đóng lại, phong kín mọi nơi.

Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, kéo Sở Văn Ninh quay đầu chạy, ra cửa cung không được thì không ra trước đã, không bị Tứ Quỷ Vương bắt giờ mới là tốt nhất.

Nhưng hăn chó ngáp phải ruồi, Quỷ Vương chư giới ai cũng có sở trường riêng, cũng có sở đoản, Tứ Quỷ Vương tuy pháp thuật cường hãn, nhưng hoang dã ngàn năm, thân thể không thể cường hãn như các quỷ vương

khác, đừng nói để hăn chạy một dặm, hăn mới chạy năm mươi bước đã thở hồng hộc không ra hơi.

Hăn thấy Sở Văn Ninh càng chạy càng xa, không khỏi giận dữ, nhưng vì hăn thường xuyên ở địa ngục vợ vết mỹ nhân trên lãnh địa các vương khác, quan hệ với Bát Vương lại không tốt, bởi vậy xảy ra chuyện như vậy, nhưng cũng không muốn thông cáo cùng chúng vương hợp lực vây bắt.

“Chạy trốn thì có gì ghê gớm, bốn vương vẫn sống tốt! Nhưng các người trốn không thoát khỏi tay bốn vương được!” Tứ Quý Vương xoa bụng phê của mình, nhưng vẫn hơi tức giận kèm ấm ức, vừa quay đầu lại thất tám dừng phu khiêng kiệu của mình đứng lù lù bất động, càng thêm không vui, “Đứng đó làm gì? Chân bốn vương cao quý, không tiện bắt người, chẳng lẽ các người cũng không đuổi theo à?”

“... ..”

Nghe nói lúc trước Tứ Quý Vương cũng là mỹ nam tử mảnh mai, vì lâu rồi không được nếm qua mỹ vị nhân gian, nên sau khi tu thành nhục thân ăn uống quá độ, ngồi ăn, nằm ăn, đi cũng ăn, ngồi xổm ăn tiếp, chẳng sợ phê duyệt tấu chương ở địa phủ bận rộn, viết chữ còn chưa kịp, vẫn muốn trái phải có hai người, không phải giúp mài mực trải giấy, mà là dứt điểm tâm cho hăn ăn.

Cứ như vậy, một mỹ nam tử phong hoa tuyệt đại, vô duyên vô cớ biến mình thành dáng vẻ mập mạp, tuy hăn đã giảm bớt, nhưng do ăn quá nhiều không khỏi béo quá mức, tóm lại mất đi dáng vẻ xưa. Về sau Tứ Quý Vương đều vượt hết gương trong cung của mọi người đi, bình thường khó chịu nhất chính là phải nghe hai chữ “Béo phì”, nghe nói hăn từng có sở thích nghe thị thiếp ca xướng, mở đầu ba câu xướng chính là “Nguyệt bán loan, nguyệt bán loan, ngày rằm...”

Cuối cùng từ ngâm nga còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Tứ Quý Vương một chân đạp ra ngoài, còn mắng: “Béo phì cái con khỉ! Hai người còn chưa đủ béo à, còn muốn xướng thêm người thứ ba, đừng tưởng bốn vương không biết các người quanh co lòng vòng sỉ nhục ta, thứ to gan lớn mật chết tiệt!”

Nên đám quý hán tử tuy cao lớn mạnh mẽ, lại không dám đuổi theo Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên, cả đám cúi đầu, trong khi Tứ Quý Vương oán giận,

cuối cùng nhanh trí, nói: “Vương gia thân thủ cao cường, Vương gia đuổi không kịp, làm sao bọn ta có thể đuổi kịp chứ.”

Tứ Quý Vương lúc này mới ngừng thở hổn hển, dứt khoát không thềm đuổi theo nữa, quay đầu nói với tùy tùng: “Đúng, lời này nói cũng có chút đạo lý... Các người cũng tự hiểu được. Được rồi, cứ vậy đi, truyền lệnh của bốn vương, toàn bộ đại môn trong hành cung đều đóng lại, trên tường dán thêm bùa chú, không để lọt ra một con ruồi.”

Hắn thở ra khí, nhổ ra mấy hạt nho vẫn ở trong miệng, âm trầm nói: “Để ta xem hai người bọn họ chạy được tới đâu.”

Thân thủ của Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh nhanh nhẹn, quẹo mấy lần trong cung điện, rất nhanh cắt đuôi được bọn quý phía sau. Hai người trốn vào một hẻm nhỏ, Sở Văn Ninh là quý, chạy bao lâu cũng không thấy mệt, nhưng thân thể của Mặc Nhiên vốn là phàm thai, dựa vào tường thở gấp.

Sở Văn Ninh đề phòng nhìn thoáng qua bên ngoài: “Hắn phong kín hành cung rồi.”

Mặc Nhiên thở dốc, xua xua tay nói: “Không liên quan, sư tôn, người vào đèn dẫn hồn đi, như vậy chúng ta có thể về dương gian luôn, hắn tất nhiên không thể cản nổi.”

Sở Văn Ninh gật đầu, nhưng không biết vì cái gì, giữa mi tâm lại có chút vẻ lo lắng.

Mặc Nhiên lại không chú ý, lấy đèn dẫn hồn ra, niệm chú quyết, nhưng kim quang loé lên vài lần, rất nhanh đã tắt, mà hồn Sở Văn Ninh vẫn bình yên như cũ đứng trước mặt hắn, không bị làm sao.

“Sao lại thế này?” Mặc Nhiên cả kinh, “Sao lại vô dụng?”

Lo lắng giữa mi tâm Sở Văn Ninh càng rõ, y thở dài, nói: “Giống như ta nghĩ, ở đây pháp chú truyền tống mất hiệu lực, chỉ sợ chúng ta phải ra hành cung, mới có thể thi pháp quay về dương gian.”

“...” Mặc Nhiên nghe vậy, cắn chặt môi, ánh mắt cố chấp, sau đó khàn giọng nói, “Mặc kệ thế nào, ta cũng phải đưa người đi.”

Sở Văn Ninh liếc hắn một cái nói: “Nhanh một chút, hành cung rất rộng, muốn tìm người cũng không dễ gì, nhưng nơi này không đồ ăn không thức uống, ta tạm không sao, người thì nhịn được bao lâu.”

Mặc Nhiên cười: “Ta nhịn đói được, từ nhỏ đã vậy rồi.”

Ngừng một lát, chờ chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, hai người đi ra từ ngõ nhỏ, đi trên đường làm từ đá xanh, trắng lạnh như nước, chiếu lên người. Một người có bóng, một người không, sóng vai cùng đi.

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn.”

“...”

“Lúc này ở cổng, mạo phạm người, xin lỗi.”

Sở Văn Ninh tựa hồ ngăn ra một lát, sau đó rũ mi, ánh mắt lạnh đi: “Không sao.”

“Tình huống gấp quá, trong lời nói... Cũng có mạo phạm, cũng là không đúng.”

Sở Văn Ninh: “...”

“Bảo người đã có hôn khế, càng không đúng, vẫn nên xin lỗi.”

Sở Văn Ninh bỗng ngừng bước, lạnh như băng nói: “Người muốn xin lỗi tới bao giờ? Không thể nói cái khác à?”

“Khác?” Mặc Nhiên ngăn ra, rất nghiêm túc nghĩ một lát, thật cẩn thận thay đổi câu chữ: “Vậy kia... Thật xin lỗi?”

“...”

Sở Văn Ninh phất tay áo bỏ đi.

Mặc Nhiên đáng thương cũng không biết lời nói của mình làm y không vui, nhưng vẫn sợ làm phiền y, lại sợ nói nhiều làm sư tôn bực hơn, gãi đầu tại chỗ, thành thành thật thật mà đi theo.

“Sư tôn.”

“Ừ?”

Mặc Nhiên đi một nửa rồi, nhịn không được hỏi: “Người lúc trước... Có phải cũng từng gặp một mối nhân duyên hay không?”

Sở Văn Ninh ngừng lại, quay đầu hỏi: “Nói gì thế?”

“Ta ở Quỷ Giới, tìm thấy một địa hồn khác của người, nói cách khác, người so với người bình thường thừa một hồn phách... Ta từng ở Thuận Phong Lô, gặp Sở Tuân, nên hỏi hẵn, hẵn nói nhiều ra một hồn phách, thì hẵn không phải người vốn có.” Mặc Nhiên hơi do dự, “Nhưng thân thể nhân

gian, ta xác xác thực thực nhìn thấy tới bốn sư tôn, nên ta nghĩ... Có phải sư tôn từng kết duyên ngày xưa không...”

Sở Văn Ninh trầm mặc một lát, tựa hồ nghĩ tới gì đó, ánh sáng nơi đáy mắt khẽ động, nhưng ngay sau đó y nhắm mắt lại, nói: “Đương nhiên không có.”

Y dừng một chút, tựa hồ nghi ngờ, lại hơi do dự, hỏi tiếp: “Ta thật sự có tới bốn hồn?”

“Vâng.”

“...”

Sở Văn Ninh cũng không biết vì sao, y nghĩ một lát, thở dài: “Chuyện này ta không giải đáp nổi, cũng không ảnh hưởng gì, kệ đi thôi.”

Hai người tiếp tục tiểu tâm mà cẩn thận đi dọc theo con đường hẻo lánh, vừa tra xét linh lực Tứ Quý Vương dùng phong kín hành cung.

“Nếu là kết giới, tất nhiên sẽ có điểm yếu.”

Sở Văn Ninh nói, đi vào một toà lâu khuyết, ngón tay lướt qua đường viền thô trên tường, đường viền kia chảy qua ánh sáng lam ít ỏi, y nhắm mắt vận linh lưu, nhưng vì y hiện không còn khả năng dùng pháp thuật, cảm thụ hết sức khó khăn, một lúc lâu sau Sở Văn Ninh chán nản buông tay xuống, lắc đầu.

“Hồn ta không đầy đủ, linh lực thì tổn hại, lát nữa cũng không biết nên đột phá như thế nào.”

Mặc Nhiên nói: “Nếu không thì sư tôn dạy ta đi, ta tới thử xem?”

“Không được, kết giới chi thuật rất phức tạp, không phải ngày một ngày hai có thể tập xong.”

Mặc Nhiên nói: “Vậy thông thường mà nói, thuật kết giới thường có nhược điểm gì? Nếu không chúng ta thử từng bước một.”

“... Mỗi kết giới đều có nhược điểm khác nhau, không có là thông thường cả, nếu từng bước thử qua, thì chờ tới khi nào chứ.”

“Không thử sao biết được.” Mặc Nhiên cười nói, “Biết đâu vận khí của ta thực tốt thì sao?”

Sở Văn Ninh đang muốn mở miệng nói gì đó, bỗng dư quang liếc đến bóng trắng lay động ở chỗ ngoặt, y nhường mảy, triệu Thiên Vấn đến theo thói

quen, kết quả đuổi tay ra, không triệu được gì, sắc mặt không khỏi càng kém, quát lên: “Kẻ nào?!”

Bóng trắng kia lập tức trốn đi.

Mặc Nhiên làm sao để hắn có cơ hội chạy thoát, lập tức vọt qua, đột nhiên bắt kẻ lén lút kia, bịt miệng hắn lại, không để hắn gọi được, rồi vặn tay hắn ra sau lưng, đá cho quỳ xuống đất. Hắn tập trung nhìn, không khỏi giận dữ.

“Dung Cửu...!”

Thiếu niên quỳ trên mặt đất kiêu nộ trắng nõn, như kháng phong chi liễu, trong mắt có một tia không cam lòng, hắn cúi đầu, không hé răng.

Mặc Nhiên cả giận nói: “Người lại muốn đi mật báo? Người cho rằng ta sẽ không giết người?!”

Sở Văn Ninh đi tới, y chưa từng gặp Dung Cửu, cúi đầu nhìn qua, hỏi Mặc Nhiên: “Người biết hắn?”

Mặc Nhiên không biết nên nói gì, thầm nghĩ chuyện trộm cắp, dâm loạn phạm phải năm đó, bị Sở Văn Ninh ép lên Thiện Ác Đài công thẩm, chính là vì Dung Cửu, lúc ấy hắn chỉ cảm thấy Sở Văn Ninh tàn nhẫn độc ác, đối với chuyện này mà hàm oán sâu nặng, nhưng nợ cũ giờ lại bày ra trước mặt, hắn lại không có chỗ dung thân.

Sở Văn Ninh không nhận ra khác thường, chỉ nói là người cũ Mặc Nhiên quen, bảo: “Nếu đến cùng người, vậy để hắn ở lại hành cung đi, chờ tìm được cách, dẫn hắn cùng đi luôn.”

Y nói, lại cẩn thận đánh giá Dung Cửu: “Một người khá tốt, sớm đi luân hồi mới là chuyện chính.”

Mặc Nhiên: “...”

Dung Cửu vốn còn hơi hoảng loạn, nghe y nói vậy, đầu tiên sửng sốt, sau đó đột nhiên cười, nghiêng mắt nhu mì, nhìn Mặc Nhiên: “Đây là sư tôn?”

“Sư tôn cái gì, sư tôn để người gọi chắc?” Mặc Nhiên nổi giận, “Sư tôn của ta!”

Dung Cửu lòng mang oán hận, định làm hắn khó chịu, liền thông thả ung dúng nói: “Chà, sư tôn của ta.”

“Người—!”

Thường xuyên như vậy, Sở Văn Ninh cảm thấy không đúng: “Mặc Nhiên, người với hắc có xích mích?”

“Ta...”

Dung Cửu mỉm cười nói: “Sư tôn tốt, người đừng giận hắc, ta với hắc không có gì sâu đậm cả, chỉ là tình bạn cũ thôi.”

Hắc nói ba phải thế nào cũng được, ngữ khí hết sức ái muội, Sở Văn Ninh không lên tiếng, neho mắt lại, môi cũng hơi mím, nhìn rất lạnh đậm, nhưng giữa mi tâm hơi tối lại không thể giấu nổi. Dung Cửu lớn nhỏ đều ở trong ngôi tứ thanh lâu, giỏi nhất nhìn mặt đoán ý, Sở Văn Ninh tính tình đơn thuần, đáy mắt giấu cảm xúc, làm sao thoát khỏi mắt hắc?

Trong lòng hơi kinh ngạc, hắc vốn tưởng Mặc Nhiên chỉ là kẻ phong lưu vớ vẩn, to gan lớn mật tham luyện sư tôn của mình, hoá ra sự thật, giống như không phải mình Mặc Nhiên đơn phương một phía.

... Tử Sinh Đình cũng thật dơ.

Tuy tình hình nguy bách, Dung Cửu vẫn không nhận được cảm thán, cảm thấy ghê tởm lại ngạc nhiên— Tu Chân nam tử song tu không hề lạ, nhưng cũng cực kỳ khó chấp nhận, Mặc Vi Vũ thân là công tử Tử Sinh Đình, thế mà dám cùng với ân sư dạy mình như vậy, nếu truyền ra, chương môn Tiết Chính Ung không biết để mặt ở đâu.

Dung Cửu mở to đôi mắt đào hoa ẩn đầy mỉa mai, đánh giá Sở Văn Ninh từ trên xuống dưới, đang chuẩn bị nói thêm vài câu châm lửa thêm, đối phương lại mở miệng nói trước.

“Chết cũng chết rồi, tình bạn cũ còn có gì thì nói ra luôn đi.”

“Tiên Quân là đang hỏi ta chẳng?” Dung Cửu cười nói, “Ta chỉ nói đúng sự thật mà thôi.”

“Ai hỏi người.” Sở Văn Ninh lạnh lùng nói, “Từ lúc bắt đầu ta vẫn luôn hỏi hắc.”

“Hắc” là chỉ ai không nói cũng biết được, trong giọng nói toé ra mùi tinh hoả, ý muốn phân rõ ràng giới hạn cùng với Dung Cửu quả thật không thể rõ hơn nữa. Mặc Nhiên nghe Sở Văn Ninh nhắc tới mình, trong lòng hơi ngưng lại, lồng ngực nóng lên, định nói mấy câu với y, có điều người còn chưa tới gần, Sở Văn Ninh đã giận mà quay đầu.

“Tự người xử lý thế nào, tự mình xem đi.”

Trong lòng Mặc Nhiên cũng không muốn, thả cho Dung Cửu đi, sợ người này quay đầu đã ngáng chân hấn, mặt báo, không cho hấn đi, thì như mang trên người thùng thuốc nổ, nhờ đâu nói gì không nên, chỉ sợ làm Sở Văn Ninh ghen chết. Rồi một lát, thấy Sở Văn Ninh lại đến bên kết giới của Tứ Quỷ Vương dò xét, Mặc Nhiên túm lấy cổ áo Dung Cửu, hạ giọng nói:

“Người đến tốt cùng muốn thế nào?”

“Lòng ta khó chịu, không bình tĩnh.” Lông mi Dung Cửu hơi run, bên trong loé lên ánh sáng nhạt, “Ta không quen nhìn loại ác nhân như người có thể đã tới từ đầu.”

Mặc Nhiên biết Dung Cửu không phải là loại phá hỏng hàng của mình, gia hỏa này trước giờ chỉ làm hại người ta, chẳng sợ bị oán hận, thoải mái an phận mà sống với hấn mới quan trọng nhất. Hấn không có lý do gì để mạo hiểm đi theo bọn họ.

Tầm mắt hấn đảo qua, rơi xuống chân Dung Cửu.

Cặp chân nhỏ trắng quá mức kia chỉ đi một chân giày, một chân còn lại không đi, trên chân dính bùn, hiển nhiên là do vội vội vàng vàng trốn đi mới có kết quả như vậy.

Mặc Nhiên nheo mắt lại: “Nói thật đi.”

Dung Cửu: “Không phải ta đang nói thật sao? Nói thật chính là ta không quen nhìn—“

“Người lại nghĩ cách nói dối lừa ta, ta lập tức bịt kín mắt mộng miêng người rồi ném xuống giếng cạn, người giờ là hồn phách, ở đó cũng không đói chết được, trốn không được, vận khí tốt thì mấy hôm có kẻ tuần tra phát hiện ra người, vận khí không tốt, người cứ chuẩn bị ở trong giếng mười năm tám năm đi.” Mặc Nhiên dừng một chút, thấp giọng nói, “Chính người tự chọn xem.”

Dung Cửu quả nhiên biến sắc.

Sau một lúc lâu, hấn nói: “Ta thay đổi chủ ý, ta không muốn ở lại đây, người đưa ta ra ngoài.”

“Sao rồi, không định làm quý tướng công của người nữa?”

“...” Dung Cửu cắn chặt môi, sau đó giận dữ ngẩng đầu, “Ta cũng muốn sống những ngày bình thường, cũng có thể làm lại từ đầu.” Hắn hít một hơi thật sâu, nói, “Ta muốn luân hồi.”

“...”

“Người không nói, ta cũng có cách để tra khảo người.” Hồng quang trong tay Mặc Nhiên chớp động, thấp giọng nói, “Nói.”

“Đúng vậy, là ta mật báo, nhưng vậy thì đã sao chứ.” Dung Cửu nâng cằm, trong mắt hiện ra oán lệ nhẹ, “Nếu không phải thừa dịp bọn hắn đuổi theo, ta có thể chạy thoát ư?”

Mặc Nhiên đột nhiên buông vạt áo hắn ra, giận quá hoá cười: “Người thật ra là đá bỏ xuống giếng, đại gia người.”

“Ta còn ngậm máu phun người nha.” Dung Cửu chậm rãi thoải mái sửa lại y quan của mình, liếc nhìn Sở Văn Ninh cách đó không xa một cái, “Mặc Tiên Quân, người nọ người đặc biệt để ý đi? Khi xưa người đối đãi với ta như nào rồi ta như nào, ta cũng nên cẩn thận nói với y một lần, không cần thêm mắm thêm muối, người cảm thấy y sẽ thế nào?”

[Husky] Chương 117: Sư tôn bảo ta rút đi

Ý tứ lời này của Dung Cửu, là chỉ Sở Văn Ninh tất nhiên sẽ khó chịu, sẽ ghen, sẽ chịu không nổi.

Nhưng Mặc Nhiên lại không biết Sở Văn Ninh luôn tồn tại một tình cảm dành cho hắn kỳ thật là tình yêu, hắn cân nhắc lời nói này, cảm thấy Dung Cửu muốn bày những chuyện phá tướng của mình ra cho Sở Văn Ninh thấy, nhiều chuyện hoang đường đồ đệ làm như vậy, từng chuyện từng chuyện kể cho sư phụ nghe, mặt mũi sư phụ sao còn nhìn được? Không phải tức chết sao?

Liền nói ngay: “Người đừng có ý làm hại y!”

Dung Cửu cười, rất kiêu mị, rõ ràng là một nam nhân, lại có tóc mây hoa nhạn, hắn ôn nhu nói: “Vậy người còn phải giúp ta, đưa ta rời đi, ta sẽ ngoan ngoãn, bảo đảm cái gì cũng không nói, cũng không thêm phiền.”

Mặc Nhiên thật sự hết cách, thầm mắng một tiếng, quay đầu bỏ đi. Dung Cửu biết hắn đã ngầm đồng ý, vui rạo rức đi theo. Mặc Nhiên đi không quá hai bước, đột nhiên quay đầu lại, ngón tay chỉ thẳng vào hắn, thấp giọng nói: “Dung Cửu, nếu người không thành thật, ta bảo đảm sẽ khiến người hồn phi phách tán đừng mơ luân hồi.”

Dung Cửu yên thị mị hành, xinh đẹp nói: “Người không hại ta, ta không hại người, người không bắt nạt ta, ta bảo đảm thành thật. Mặc Tiên Quân, ta là người thế nào, người còn không rõ sao? Người chính là lão ân khách của ta đó.”

“...” Kiếp trước Mặc Nhiên thích bộ dáng mềm giọng ngọt ngào này của hắn bao nhiêu, giờ thì ghê tởm bấy nhiêu, nhưng hắn hết cách rồi, nhìn Dung Cửu nhẹ nhàng đi tới cạnh Sở Văn Ninh, lại trăm lần cũng nghĩ không ra—

Mình trước kia bị mù à?

Tổng Thu Đồng Dung Cửu... Toàn loại gì đâu, như nào có thể coi trọng, có thể thích nổi?

Nếu hắn có thể trọng sinh đến trước mặt mình kiếp trước, hắn thật muốn bóp cổ Đạp Tiên Quân, mở đầu tên kia ra, xem bên trong bị úng bao nhiêu nước rồi, từng chuyện, là cái chuyện gì đây?

Cung may Dung Cửu vừa nãy nói không hết, cảm tình của Sở Văn Ninh người này vẫn là một trang giấy trắng, Dung Cửu là một tay già đời cười khanh khách giải thích với y một lát, lông mày vẫn nhú chặt của Sở Văn Ninh mới chậm rãi buông lỏng.

Y thậm chí còn nghĩ, hoá ra do mình tâm tư không thuần khiết, thế mà hiểu nhầm ý “tình bạn cũ” của thiếu niên, tuy sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại rất xấu hổ.

Dung Cửu nếu muốn bỏ thêm muối, không thể không làm mấy chuyện, hắn quen thuộc với cung đình này, nói: “Phố này tuy ít người, nhưng cũng không thể trốn, nếu muốn an tâm xem xét kết giới phá thế nào được, ta đưa các người đến một nơi khác.”

Nơi khác trong lời hắn, trên thực tế là một kho hàng cất vải dệt ở Quỷ Giới, vải trắng xếp cao, thật sự không thể che giấu hành tung tốt hơn nữa.

Ba người tìm một vị trí hẻo lánh, ngón tay Sở Văn Ninh như bắt mạch cho người ta mà chạm lên mặt tường, cố gắng cảm nhận kết giới bao kín hành cung.

Nhưng qua thật lâu, vẫn không có cách nào dò ra được, ngược lại hồn phách Sở Văn Ninh càng thêm suy yếu, Mặc Nhiên giữ lấy tay y, đem tay y rời khỏi tường, nói: “Người nghỉ ngơi một lát đi.”

Sở Văn Ninh buồn bực, lại bất đắc dĩ, nhìn chăm chăm tay mình mà giận dữ: “Vì sao hồn phách ta lại cố tình thiếu mất linh lực chứ?”

“Ta chia cho người, có được không?”

“Không được.” Sở Văn Ninh liếc Dung Cửu ở chỗ xa một cái, thả nhẹ giọng, “Người là người, ta là quỷ, âm dương cách trở.”

Nghỉ ngơi tại chỗ một lát, Sở Văn Ninh lại bắt đầu dò xét, nếu ba hồn của y hợp lại, pháp thuật trong người, chỉ cần dùng linh lực cường đại truyền vào

kết giới, liền có thể cảm nhận được chỗ yếu trong kết giới của Tứ Quý Vương, nhưng hiện tại linh lực y cực kỳ ít, miễn cưỡng truyền vào kết giới, tựa như muốn tìm một chiếc lá nổi trên đại dương mênh mông, thật sự quá khó khăn.

Đợi một canh giờ, Dung Cửu trở nên có chút nôn nóng.

Hắn chạy tới túm lấy Mặc Nhiên: “Rốt cuộc có ra được không?”

Mặc Nhiên nói: “Người đừng làm loạn, thành thật ngồi ở đây đi.”

“Ta đang vội muốn chết, người cho ta một câu trả lời chắc chắn, rốt cuộc có ra được không.”

“Vội cũng vô dụng, chờ đi.”

Dung Cửu nói: “Sư tôn người không phải rất lợi hại sao? Vì sao nửa ngày rồi, vẫn không dò ra chút động tĩnh?”

“Ba hồn của y chưa tụ lại, hồn phách này lại thiếu đúng pháp thuật. Người có thể yên tĩnh một chút không?”

Dung Cửu nghe xong, có hơi chán nản, lông mi chớp chớp, một lần nữa quay về bên chõng vải trắng xếp cao.

Lại qua hơn một canh giờ, Dung Cửu đứng lên, đến bên cạnh Sở Văn Ninh:

“Tiên Quân, người còn có cách khác không?”

Sở Văn Ninh không hề trợn mắt, đầu ngón tay vẫn dán trên mặt tường, nói: “Không có.”

“Kia, kia có còn cách khác không, để người khôi phục chút pháp thuật?”

Sở Văn Ninh nghe xong, trầm ngâm một lát, hỏi ngược lại: “Người có linh lực không?”

“Không có...” Dung Cửu hơi giật mình, “Sao Tiên Quân lại hỏi vậy...”

“Người mà có, truyền cho ta một ít là dùng được rồi.”

Dung Cửu vui vẻ nói: “Dễ như vậy thôi? Vậy nhờ Mặc Tiên Quân cho nhanh...”

Sở Văn Ninh cắt ngang hắn: “Hắn vô dụng.”

Dung Cửu đương nhiên không biết Mặc Nhiên không phải quý thật, hắn nghe thấy Mặc Nhiên vô dụng, tươi cười trên mặt lập tức cứng lại: “Vì sao?”

“Không sao, thuộc tính bất đồng.” Mặc Nhiên biết Sở Văn Ninh không giỏi nói dối, mình không phải quý thật tốt nhất không nên cho Dung Cửu biết, vì thế lập tức cắt ngang nói xen vào, “Phiền người ra ngoài canh đi, nếu có người tới, mong người chạy về báo tin.”

Dung Cửu buồn bực lườm hăn một cái, bất đắc dĩ lúc này ba người cùng trên thuyền châu chấu, hăn đành đến đại môn cạnh kho hàng, không tình nguyện dựa vào cửa, vừa cạy, vừa nâng đôi mắt đào hoa mưa bụi mông lung quét ra bên ngoài.

Mặc Nhiên nhìn hăn một cái, sau đó ngồi cạnh Sở Văn Ninh.

Do dự một lát, vẫn cảm thấy không nên lừa Sở Văn Ninh, liền mở miệng: “Sư tôn, ta muốn... Ta muốn nhận sai với người.”

“Người sai cái gì?”

“Chính là, người có nhớ năm trước ta bị giải lên Thiện Ác Đài khiển trách, vì ta phạm vào...” Mặc Nhiên dừng một chút, không phải không biết xấu hổ mà nói dâm giới. Da mặt con người thật sự là thứ vi diệu, lúc không sao dày như Vạn Lý Trường Thành, lúc để ý, mỏng như một trang giấy, chọc một cái đã thủng.

Mặc Nhiên cúi đầu, rất ngượng ngùng, nhẹ giọng nói, “Vì ta phạm vào giới luật điều thứ tư, thứ chín, thứ mười lăm.”

Điều thứ tư, trộm cướp.

Điều thứ chín, dâm giới.

Điều thứ mười lăm, lừa gạt.

Sở Văn Ninh đương nhiên nhớ rõ, y mở to hai mắt, lại không nhìn Mặc Nhiên, chỉ nói: “Ừ.”

Nhìn gương mặt thanh tuấn cấm dục, Mặc Nhiên càng cảm thấy không chỗ dung thân, sau một lúc lâu rũ mi xuống, thấp giọng nói: “Sư tôn, thực xin lỗi.”

Sở Văn Ninh kỳ thật đã ẩn ẩn đoán được hăn muốn nói gì, trong lòng tuy đang giận, nhưng trước nay y luôn đại sự trước mặt vẫn không phân giọng nặng hay nhẹ, nhanh hay chậm, huống chi thời gian kia Mặc Nhiên làm nhiều việc hỗn trưởng, y lại không phải giờ mới biết, liền lạnh lùng nói:

“Không phải đã phạt người rồi sao? Về sau cũng không tái phạm, giờ lại nhắc đến làm gì.”

“Bởi vì Dung Cửu ngoài kia... Kỳ thật hãn...”

Mặc Nhiên không nói thêm nữa, Sở Văn Ninh thật lâu sau cũng không lên tiếng.

Sau một lúc lâu, Mặc Nhiên nghe thấy Sở Văn Ninh cười lạnh một tiếng: “Hoá ra là hãn?”

“Vâng.”

Hãn hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn Sở Văn Ninh, tuy nói đệ tử Tử Sinh Đỉnh không bị cấm dục, tu sĩ trẻ tuổi song tu hoặc có người yêu thân mật bên ngoài hết sức bình thường, đó đều là chuyện bình thường, nhưng Sở Văn Ninh không giống vậy, Sở Văn Ninh tu luyện chính là thanh tâm quả dục, y xưa nay luôn xem thường những nam nữ hoan ái nợ phong lưu. Huống chi năm đó mình còn không phải quy quy củ củ tìm người yêu, mà là đạo chơi ngoã tử...

Tiết Chính Ung yêu thương cháu trai, có lẽ sẽ cảm thấy không sao cả, dù sao Mặc Nhiên đã qua tuổi nhược quán, tu lại không phải thanh tâm quả dục, cả ngày thanh tâm quả dục nhiều cũng không tốt, mở mắt nhắm mắt cho qua là được rồi, nhưng Sở Văn Ninh không nhin nổi.

Y sẽ ghê tởm, loại phản ứng này khi ở Thiện Ác Đài nhận khiển trách, Mặc Nhiên cũng đã rõ ràng trong mắt Sở Văn Ninh là chán ghét, xem thường, ghét bỏ.

Cho dù việc đã qua nhiều năm như vậy, mình cũng không làm ra việc thế nữa, nhưng hiện giờ Dung Cửu thế mà lại gặp Sở Văn Ninh ở Quỷ giới, Sở Văn Ninh có thể thoải mái trong lòng sao? Mặc Nhiên cảm thấy có một câu rất hợp:

Không phải không có báo ứng, chỉ là thời điểm chưa tới.

Hãn cũng không sợ Sở Văn Ninh sẽ lại đánh hãn mắng hãn, thậm chí hận Sở Văn Ninh không thể triệu Thiên Văn tàn nhẫn đánh một trận, chỉ cần đừng tìm ra đường rẽ khác, chỉ cần đừng nhân những nợ cũ năm xưa này, làm hồn khí vất vả mới tìm được này chạy mất, nếu Sở Văn Ninh giận dữ rồi đi, chỉ sợ Mặc Nhiên sẽ thật sự giết chết mình.

Cho nên hắn càng nghĩ càng bất an, cùng với đưa Dung Cửu theo như mang thuốc nổ, không bằng tự mình nhận sai với Sở Văn Ninh, đỡ nặng lòng.

Hắn nghĩ kỹ rồi, lúc nói những lời này hắn chặn cửa lại, nếu Sở Văn Ninh nghe xong mà đứng dậy bỏ đi, hắn sẽ lập tức mạo phạm, đem người này ôm chặt trói lại, xong việc Sở Văn Ninh có giận thế nào đi nữa cũng chẳng liên quan, tóm lại nói gì cũng không thể để người này biến mất khỏi mình.

Mặc Nhiên bên này đang nghĩ cách chặn đường của Sở Văn Ninh, y phục Sở Văn Ninh bên kia khẽ động, lò rèn đỏ rực phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Lòng Mặc nhiên run lên, hắn nhỏ giọng gọi: “Sư tôn...”

Sở Văn Ninh nói: “Phật cũng đã phạt rồi, chuyện qua lâu như vậy, người nói với ta để làm gì?” Y nghiêng người đi, ánh mắt lãnh đạm, môi mỏng khẽ khép mở, thậm chí hơi châm chọc, “Có liên quan gì tới ta đâu?”

Không nghĩ tới y sẽ nói câu liên quan gì tới ta...

Mặc Nhiên ngây ngẩn cả người.

Sở Văn Ninh ngập mùi dấm, hắn lại nếm không ra, hắn chỉ cảm thấy rất hoảng loạn, cho rằng sư tôn đã thất vọng tột đỉnh, không muốn quan tâm tới hắn nữa, không để ý tới hắn, nhất thời nóng nảy, nói: “Sư tôn, trước giờ là ta không tốt, người đừng giận...”

“Vì sao ta phải giận, có gì để mà giận.” Miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng càng nghĩ càng không thoải mái, đến cuối cùng Sở Văn Ninh cả giận nói, “Ta biết các người không sạch sẽ như vậy, tình bạn cũ cái gì, còn nghĩ tới muốn mong ta? ... Đi ra ngoài cho ta.”

“...”

“Đi ra ngoài!” Biết rằng nói ra sẽ nòng nặc mùi kì lạ, cũng biết đây đều là nợ cũ năm xưa, nhưng Sở Văn Ninh vẫn không tự giác mà thấp giọng mắng, “Thật không biết xấu hổ.”

Mặc Nhiên không cút, ngơ ngác mà ngồi bên cạnh y, đôi mắt hắc bạch phân minh cứ như vậy nhìn thẳng y không lệch một chút.

Sau một lúc lâu, nói: “Ta không đi.”

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Đi! Ta bây giờ không muốn thấy người!”

“Ta không đi.” Mặc Nhiên lâu bầu nói, hăn kiên trì, giống như cục đá mà canh ở một chỗ, rõ ràng một người đáng giận như vậy, nhưng hăn nhìn Sở Văn Ninh, vành mắt lại đỏ, đáng giận kia, vô cớ lại sinh ra một chút đáng thương và cố chấp.

“Ta sợ ta đi rồi, người sẽ chạy mất... Sư tôn, người đừng vứt bỏ ta.”

“... ..”

Sở Văn Ninh không biết hăn sẽ nghĩ như vậy.

Chuyện này, tuy rằng nhắc một lần ghê tởm một lần, nhưng y cũng không phải lần đầu biết, Tu Chân giới thế nào y biết, sau nhược quán, phạm là người không tu đạo thanh tâm, năm cũng được, nữ cũng thế, cơ hồ mỗi người đều không tránh khỏi một khoảng phong lưu, không có gì kỳ quái.

Mặc Nhiên không phải Tiết Mông, Tiết Mông từ nhỏ được che chở, cha mẹ đoan chính, gia học nghiêm khắc, mới không giống các đệ tử thế gia làm xằng làm bậy. Nhưng Mặc Nhiên thì sao?

Tính cách tùy hứng tùy ý.

Từ nhỏ lớn lên ở ngôi tứ câu lan.

Không có phụ thân, mẫu thân lại là con hát ở nhạc phường.

Hăm chính là chó con không ai quan tâm, cả ngày thao thiên nhật mà thôi, không ổn không chịu nổi kéo dài tới mười lăm tuổi, mới được bá phụ đưa về từ trong bùn lầy, đà mào, cả người dính bùn.

Muốn hăn thanh thanh bạch bạch, như khối ngọc đẹp, trừ phi Sở Văn Ninh đầu óc có vấn đề mới tin nổi.

Nhưng rõ ràng tới như vậy, thật sự nhìn thấy Mặc Nhiên làm loạn cùng vị Dung mỹ nhân Dung Cửu này, Sở Văn Ninh vẫn thấy khó chịu.

Y đuổi Mặc Nhiên không đi, liền dứt khoát quay đầu nhắm mắt lo dò xét kết giới phần mình.

Sờ sờ, lại không nhìn được nghĩ tới gương mặt hạt dưa trắng nõn nhỏ nhắn cả Dung Cửu, hăn rất mềm mại đi? Còn có miệng nhỏ hồng nhạt khi nói chuyện, Mặc Nhiên tôn tử kia hăn đã từng hôn rồi, còn eo kia, dáng người kia... Y đều nhìn không được nghĩ tới Mặc Nhiên dây dưa không rõ thế nào với những đàn bà trên giường, thật ghê tởm!

Có những thứ, nghe là một chuyện, nhìn thấy lại hoàn toàn là chuyện khác. Nhìn thấy lại không nhìn được mà nghĩ, càng nghĩ càng không chịu nổi. Sở Văn Ninh bỗng dưng mở to đôi mắt, quả nhiên là giận dữ, y đứng dậy tàn nhẫn đẩy Mặc Nhiên đi: “Cút đi.”

“Sư tôn...”

“Cút.”

Mặc Nhiên không còn cách khác, đành phải cúi đầu, chậm rãi đi tới cửa kho hàng.

Dung Cửu nhìn hẩn đến, có hơi kinh ngạc.

“Nha, Mặc Tiên Quân, sao rồi, cãi nhau với sư tôn?”

Mặc Nhiên căn bản không thèm để ý tới hẩn, giờ thấy Dung Cửu đã đau đầu, kiếp trước mình thích hẩn, là bởi vì Dung Cửu giống Sư Muội mấy phần, kiếp này trọng sinh dây dưa với hẩn, là do ôm hận ý, muốn làm Dung Cửu không thoải mái.

Nhưng mặc kệ là thế nào, qua đường đều là dấu vết hoa trên cọc gỗ, rốt cuộc hết cách trả lại bình thường.

Mặc Nhiên nói: “Người đừng ngồi đây nữa, ta muốn canh một mình, người đến chỗ khác đi.”

Cửa kho hàng nguy hiểm nhất, Dung Cửu mừng rỡ rời đi.

Nhưng hẩn đi được hai bước, lại nhìn không được quay đầu nhìn Mặc Nhiên, hẩn bỗng có chút tò mò, không biết Mặc Nhiên chết thế nào, sao mấy năm không gặp, tính tình hình như thay đổi rất nhiều, như bị cái gì kích thích, thật kỳ lạ.

Hàng mi dài chớp chớp, đánh giá Mặc Nhiên từ đầu tới chân cẩn thận một lúc, bỗng cảm thấy không đúng lắm, lại cẩn thận nhìn lại, ánh mắt hẩn dừng ở bóng dáng nhàn nhạt dưới chân Mặc Nhiên...

Dung Cửu lập tức ngăn người.

[Husky] Chương 118: Sư tôn thỉnh thoảng sẽ mắc mưu

Mặc Nhiên có bóng.

Hắn... Không phải người chết?

Trong đầu toé lửa, nháy mắt hiện lên rất nhiều chi tiết, nếu Dung Cửu còn có nhục thân, hẳn nhất định sẽ bị chân tướng này làm cả kinh tới run người, tiện đà máu nóng dồn lên, đập vào đầu một mảnh hỗn loạn.

Dung Cửu đứng cứng đờ như gỗ một lát. Một người gặp phản ứng lớn, thường thường thường so với hoàn cảnh vị trí ngày thường của hắn rất liên quan, tỷ như một số người, bình thường chính là chim sợ cành cong, gặp biến cố dễ bị dọa vỡ mật, lại tỷ như Tiết Mông thiên chi kiêu tử này, xưa nay bình tĩnh, chuyện tầm thường không làm cậu kinh ngạc.

Mà Dung Cửu là người sống trong vũng bùn cả một đời, hẳn trải qua rất nhiều chuyện cực khổ, thứ nhất nghĩ tới chính là— Chuyện này có thể nguy hiểm tới mình không, nếu không, thật sự làm sao mới vớt được chút ý tốt.

Hắn thật mau liền ý thức được, Mặc Nhiên là người sống lẫn vào Quỷ giới, chuyện tốt với mình, thật đúng là quá lớn.

Hắn chỉ cần vạch trần thân phận của Mặc Nhiên, đó là công lớn, nhất định sẽ nhận được một chức quan ở địa phủ, đến lúc đó dương mi thổ khí, khí phách hăng hái, khi sống lấy sắc thờ người thì sao, chỉ cần nắm lấy cơ hội, sau khi chết có thể sống an nhàn, không uổng công làm nam nhân.

Đây đúng là bánh có nhân từ trên trời rơi xuống.

Hắn còn cần đi luân hồi để làm gì? Lập tức là có thể sống những tháng ngày thoải mái nhất, không cần bàn, xoá sạch mọi thứ, làm lại từ đầu.

Con người đào hoa hơi nheo lại, bên trong hiện tia sáng rực rỡ, Dung Cửu cơ hồ có thể nhìn thấy cảnh mình phong quan tiến chức, giống những quan

sai Quỷ giới, ngồi kiệu trúc xanh buông lụa mỏng, lão thần khắp nơi, tựa yêu ma quỷ quái thông dong đi qua.

Dung Cửu càng nghĩ càng vui mừng, nhưng ngẫm lại, mình nhu nhược vô lực, nếu muốn dưới mí mắt Mặc Nhiên chuồn đi mật báo, cơ hồ không có khả năng. Cần tìm cách, làm Mặc Nhiên ốc không mang nổi mình ốc...

Hắn vừa động não, ánh mắt dừng trên Sở Văn Ninh mặc cát phục đỏ rực.

“Sở Tiên Quân.”

Dung Cửu ngồi xuống cạnh Sở Văn Ninh, nâng má, chào hỏi với người ta.

Sở Văn Ninh lại chỉ lo thăm dò kết giới phần mình, một tiếng cũng không ra khỏi cổ, hai tròng mắt lạnh như băng nhắm lại, lông mi như đọng một tầng sương tuyết.

“Còn chưa dò ra sao?” Dung Cửu hỏi thử.

Đợi một lát, thấy Sở Văn Ninh không phản ứng lại hắn, nhưng cũng không đuổi hắn đi, Dung Cửu liền lo tìm chỗ ngồi cho mình, nói vài câu, sau đó nhẹ giọng bảo: “Sở Tiên Quân, kỳ thật vừa rồi, có chuyện ta không nói thật với người, sợ người nghe xong sẽ coi thường ta, không thương hại ta nữa, để lại mình ta ở nơi đó.”

Ấn đường đen nhánh của Sở Văn Ninh nhú chặt, y tuy không nói gì, giữa ánh mắt lại có bụi lửa, chỉ là hiện giờ y còn nhịn, còn khắc chế, không định phát tiết.

Nhưng ánh lửa này, làm sao có thể thoát khỏi mắt Dung Cửu chứ?

Dung Cửu dùng giọng khe khẽ, nhu nhu nhược nhược mà nói: “Ta vừa rồi nghĩ lại cẩn thận, cảm thấy không nên nói dối Tiên Quân. Trong lòng có băn khoăn, nên muốn nhận sai với Tiên Quân...”

Hắn mở màn rất khéo léo, chó ngáp phải ruồi giống với Mặc Nhiên, đều muốn “Nhận sai”.

Sở Văn Ninh vốn còn không thấy ghê tởm, nhưng nghe Dung Cửu vừa nói như vậy, rớt cuộc mở mắt, lại không nhìn Dung Cửu, lạnh lùng nói: “Người khi sống làm ở ngoã tử của ai.”

Dung Cửu sững sốt: “Tiên Quân... Đã biết rồi?”

Hắn theo bản năng nhìn thoáng qua phía Mặc Nhiên, ám đạo không ổn, họ Mặc thế mà không định gạt Sở Văn Ninh, thẳng thắn trước một bước, mình

châm thêm một ngọn lửa, còn có thể làm gì nữa?

“Ta với Mặc Tiên Quân...”

Hắn còn chưa dứt lời, đã bị Sở Văn Ninh cắt ngang: “Ta hỏi người, khi sống làm ở ngoã tử của ai.”

Dung Cửu cắn cắn môi: “Đào Tiên Lâu Trúc Tía Trấn.”

“À, Đào Tiên Lâu.” Sở Văn Ninh lặp lại một lần, cười lạnh, lại không nói nữa, sắc mặt khủng khiếp đến lợi hại.

Dung Cửu trộm nhìn thay đổi của y, mím môi, thử thăm dò: “Sở Tiên Quân, người sẽ không khinh thường ta chứ?”

Sở Văn Ninh: “... ..”

“Mệnh ta khổ, thân thể lại yếu, bị bán tới ngoã tử lấy tiền, nếu có chọn, ta làm sao có thể giống Tiên Quân, tư thế hiên ngang oai hùng, trừ ma trấn yêu.” Dung Cửu nói, thở dài, làm như phiền muộn mà nói nhỏ, “Nếu có thể luân hồi chuyển thế, ta cũng muốn thành tuần khiết như Tiên Quân, vậy thật tốt.”

“Luân hồi không thay đổi linh hồn và tính cách.” Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói, “Xin lỗi, nhưng chúng ta không phải người chung đường.”

Dung Cửu bị y tạt nước lạnh, trên mặt vẫn tươi cười không hề thay đổi, hắn cúi đầu nói, “Ta biết, ta không thể so với Tiên Quân, cũng chỉ là hy vọng xa vời trong lòng mà thôi. Loại người giống ta, nếu không cho mình chút hy vọng, không cho mình chút niệm tưởng, chỉ sợ khi ở ngoã tử một hai năm, đã muốn tự sát rồi.”

Thấy Sở Văn Ninh hờ hững không nói, Dung Cửu dư quang liếc Mặc Nhiên một cái, thấy hắn có vẻ không nghe thấy mình nói chuyện với Sở Văn Ninh, sau đó mới nhẹ giọng thở dài: “Rốt cuộc, khách nhân tới ngoã tử, thường đều hung ác thô bỉ, không coi bọn ta như người mà đối đãi. Lúc ấy, có thể tiếp ân khách như Mặc Tiên Quân, đã làm người thêm muốn rồi.”

Sở Văn Ninh vẫn không nói gì như cũ, nhưng gân xanh trên mu bàn tay tựa hồ bạo đột, nếu y có linh lực, chỉ sợ tường này đã bị y chọc thủng năm lỗ rồi.

Y nhin một lát, vẫn nhin xuống, cực kỳ trầm thấp nói: “Có gì mà thêm chứ.”

Dung Cửu dùng khuôn mặt nhu mì khả ái, toát ra một tia tình ý, không nhiều không ít, gãi đúng chỗ ngứa.

“Mặc Tiên Quân là người tốt nha, tuy hắn cuối cùng phạm phải hồ đồ, lấy tiền của ta, nhưng ta nghĩ, có lẽ trước đây ta hầu hạ hắn chưa thoả đáng. Ngày xưa hắn luôn phân rõ trái phải, tính tình cũng thảo hỉ.”

Vẻ mặt Sở Văn Ninh lãnh đạm, yên lặng nghe.

“Bọn ta trong lâu, đều là những người từng bồi hấn, đều thấy hắn tốt, không ít quan nhi luôn mong ngóng hắn lại tới nha.”

“... Hắn thường xuyên đến sao?”

Dung Cửu ra vẻ cười khố: “Thế nào là thường xuyên nha? Tiên Quân hỏi như vậy, trong lòng ta cũng không rõ.”

“Vậy người nói hắn bao lâu tới một lần, đi thường tìm ai, lần cuối cùng là khi nào.” Môi mỏng của Sở Văn Ninh chỉ khẽ động, một đồng vấn đề đã bắn ra, có thể muốn mạng Mặc Nhiên.

Dung Cửu giả vờ không nhìn thấy huyết quang dày đặc nơi đáy mắt Sở Văn Ninh, thêm mắt thêm muối mà đáp: “Bao lâu tới một lần, ta cũng không nhớ, nhưng một tháng ba mươi ngày, mười ngày luôn thấy hắn, còn tìm ai... Cũng không cố định, ày, nhưng đều là chuyện quá khứ, Tiên Quân đừng trách hắn...”

“Ta hỏi người lần cuối là khi nào.” Khuôn mặt Sở Văn Ninh thật sự đóng băng ba thước, “Nói.”

Kỳ thật từ sau ngày Mặc Nhiên trọng sinh, đã không còn gặp lại Dung Cửu, cũng chưa từng đến ngõ tử nhà thổ.

Nhưng Dung Cửu nhìn sắc mặt Sở Văn Ninh, trong lòng biết đương nhiên không thể đáp thật, liền giả vờ hồ đồ, lại thêm một thanh củi lửa: “Ta cũng... Nói không rõ, nhưng tới tận khi ta chết, ngõ tử thỉnh thoảng vẫn thấy bóng dáng Mặc Tiên Quân... Hắn là, cũng cách không xa đi.”

Lời còn chưa dứt, Sở Văn Ninh bỗng dừng đứng lên, năm ngón tay thon dài rút về, tay áo rộng buông xuống.

Mông lung trong bóng đêm, cả người y phát run rất nhẹ, trong mắt mơ hồ rơi xuống nước tinh hoả nóng rực.

Dung Cửu mừng thầm trong lòng, thầm thấy Tiên Tôn này quả thật đơn thuần dễ lừa, mình là tiểu quan trộn phong hoa tuyết nguyệt, giỏi nhất xem tâm tư người khác, chỉ cần mở miệng, loại người chính phái như Sở Văn Ninh, đảm bảo cắn câu.

Nhưng trên mặt Dung Cửu sớm đã chuẩn bị tốt vẻ lo sợ không yên, vội nói: “Sở Tiên Quân, làm sao vậy, là ta nói sai gì sao? Như, giờ đều là oan nghiệt kiếp trước, nhưng ngàn vạn lần đừng trách cứ Mặc Tiên Quân... Hửn... Hửn không phải kẻ ác...”

“Hửn có phải kẻ ác hay không cần người nói cho ta?” Sở Văn Ninh giận đến phát run, lạnh lùng nói, “Ta dạy đồ đệ, đến lượt người quản sao?!”

“Sở Tiên Quân...”

Sở Văn Ninh căn bản không để ý tới hửn, trong mắt y đều là lạnh giá, lạnh lẽo cũng lửa giận mãnh liệt. Y đẩy Dung Cửu chắn trước mặt mình, nhanh chóng đi tới bên cửa, tóm cổ áo Mặc Nhiên, nhanh chóng kéo hửn lên.

Mặc Nhiên lắp bắp kinh hãi, vội quay đầu lại: “Sư tôn?”

Sở Văn Ninh thu tay, tựa hồ cảm thấy chạm vào cổ áo hửn cũng rất bẩn, y giống như con báo rình rập chờ bắt mồi, nhìn chăm chăm mặt Mặc Nhiên, một lúc sau, lại lập tức giận tới không nói nên lời.

Y còn có thể nói cái gì?

Khiến trách trên Thiện Ác Đài như vậy, cũng chưa làm Mặc Nhiên tỉnh ra, rõ ràng đã nhận sai, trước mặt mình đáng vẻ như con chó nhỏ...

Ai biết vẫn sẽ trộm đến cái gì Phân Đào Lâu đoạn tụ, gọi tiểu quan?!

Mặc Nhiên không biết mình bị chơi xỏ, nhưng thấy vẻ mặt Sở Văn Ninh tràn đầy tức giận, biểu tình ai oán lại chán ghét, không biết có phải nhìn lầm hay không, lại có chút bị phản bị áp chế.

“Mặc Vi Vũ, lời người nói, đến tốt cùng mấy câu là thật, mấy câu là giả?”

Tiếng Sở Văn Ninh nghẹn lại, lông mi run rẩy, sau một lúc trầm thấp nói.

“... Người ... Thật sự là phẩm chất kém, tính khó mài... !”

Những lời này như bàn thạch Lạc Hải, làm bắn lên bọt nước vạn trượng.

Mặc Nhiên đột nhiên chấn động, lui về sau hai bước, mờ mịt lắc đầu nhìn y.

Không đúng...

Không đúng...

Đây là những lời kiếp trước Sở Văn Ninh thất vọng cực kỳ với mình, mới nói ra khỏi miệng.

Vì sao đang êm đẹp, y bỗng nói ra như vậy lần nữa?

Mặc Nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra, nhất thời nóng nảy, hắn muốn mở miệng, lại bị Sở Văn Ninh cắt ngang, ý tức giận trong mắt Sở Văn Ninh như rừng lửa, tựa hồ thiêu hồng mắt y.

Y khàn khàn nói: “Người còn muốn lừa ta bao lâu nữa?!”

Đầu óc Mặc Nhiên hỗn loạn.

Lừa cái gì? Sở Văn Ninh đã biết cái gì?

Hắn có quá nhiều chuyện cũ dơ bẩn, không thể nhắc lên sân khấu, bởi vậy thấy Sở Văn Ninh dùng ánh mắt đáng sợ như thế, Mặc Nhiên nhất thời không nghĩ tới Dung Cửu phá rối. Sở Văn Ninh từng bước ép sát, Mặc Vi Vũ lại lui về sau từng bước, mãi tới khi không lui được nữa, lưng dán lên tường.

Sở Văn Ninh dừng bước lại, y nhìn mặt Mặc Nhiên, mấy phần tỉnh mịch, Mặc Nhiên nghe thấy giọng của sư tôn mình hơi ghen ngào.

“Người muốn ta về để làm gì? Tiếp tục bị người lừa, bị người giận, chẳng biết gì bị người chơi đùa à? ... Ta cho rằng người hiền lành Mặc Nhiên— Ta cho rằng trẻ nhỏ dễ dạy rằng người sẽ tốt! Ta cho rằng có thể dạy dỗ người cẩn thận...”

Y từ từ nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói.

“Gỗ mục không thể khắc.”

“Sư tôn —“

“Cút.”

“...”

“Người nghe không hiểu từ cút sao?!” Sở Văn Ninh bỗng dừng mở to hai mắt, bên trong lạnh lẽo, “Mặc Vi Vũ, người làm ta quá thất vọng. Người làm ta thành bộ dạng thế nào cũng không biết, lại còn cùng người quay về dương gian ư?”

Tâm Mặc Nhiên siết chặt, không màng y tức giận, tóm lấy tay y dưới vạt áo rộng, lắc đầu, đôi mắt ướm đỏ: “Sư tôn, người đừng nóng giận, nói với ta đã

xảy ra chuyện gì, được không? Ta nếu sai chỗ nào, ta sẽ sửa, có được không? Người đừng đuổi ta đi...”

Sửa... Lúc ấy Mặc Nhiên cũng nói sẽ sửa, có sửa sao? Nếu không phải gặp được Dung Cửu, mình làm sao biết được những chuyện này?!

Tâm đang loạn, Sở Văn Ninh vốn là người rất tinh táo, nhưng tính tình y quá cứng rắn, hành động theo cảm tình, hơn nữa khi xưa quan hệ giữa Dung Cửu và Mặc Nhiên chịu không nổi, Dung Cửu diễn lại rất giống, nên mới dễ dàng lừa Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh bị Mặc Nhiên giữ chặt không thể thoát, dưới cơn thịnh nộ, giơ tay gọi Thiên Vãn, nhưng mà làm sao có thể triệu nổi?

Y giận sắp không chịu nổi, nếu là người sống, đã thổ huyết luôn rồi.

Bỗng trước mắt sáng lên hồng quang rực rỡ, Mặc Nhiên gọi Gặp Quỷ tới, đưa Gặp Quỷ vào tay Sở Văn Ninh, tự mình quỳ xuống trước mặt sư tôn, chỉ là một tay khác vẫn giữ chặt lấy tay Sở Văn Ninh, sợ y lúc nào cũng sẽ có thể bỏ đi. Mặc Nhiên nói: “Sư tôn, ta biết mình... Làm rất nhiều chuyện khiến người giận, rất nhiều chuyện làm người khổ sở... Nhưng sau khi tới Quỷ giới, ta nói với người, đều là thật.”

Hắn ngẩng đầu lên, chịu đựng nước mắt, nhìn y: “Đều là thật lòng, ta không hề lừa người...”

Sở Văn Ninh siết chặt Gặp Quỷ, lửa giận trong lòng cháy hừng hực, lại cảm thấy khó chịu cực kỳ, Mặc Nhiên dùng lực lớn như vậy giữ chặt mình, không chịu được run rẩy, gần như là tuyệt vọng, nhưng cũng gắt gao không chịu buông ra. Đau đớn của hắn tựa hồ nhập vào hồn phách của mình, sao có thể không cảm nhận được?

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn nếu không vui, nếu không muốn tha thứ cho ta, vậy thì đánh ta, mắng ta, đều có thể. Nếu thật sự không muốn gặp lại ta... Cảm thấy ta... Cảm thấy ta... Phẩm tính kém, chất khó mài...”

Hắn nói đến đây, bỗng dừng nghẹn ngào.

Mặc Nhiên cúi đầu, quỳ xuống trước mặt Sở Văn Ninh.

“Nếu sư tôn thật sự không muốn... Muốn ta...”

Hắn không muốn Sở Văn Ninh nhìn thấy hắn khóc, bả vai lại run rẩy không kiềm lại được, nước mắt rơi xuống, nhỏ lên mặt đất, không chút tiếng động

thấm xuống.

“Về sau ta, liền... Rồi khỏi Tử Sinh Đỉnh... Sẽ mãi... Không bao giờ xuất hiện trước mặt sư tôn nữa... Nhưng cầu xin người... Cầu xin người...”

Hắn quỳ, trán cơ hồ muốn dán lên đất, nhưng tay kia chỉ giữ lấy cổ tay Sở Văn Ninh, lại siết chặt như vậy, cố chấp như vậy, chết cũng không buông tay.

“Cầu xin người, đừng đi.”

“...”

“Sư tôn...”

Sở Văn Ninh nhắm hai mắt lại.

“Người đã đồng ý với ta rồi, muốn cùng ta trở về, cầu xin người, không cần rời đi...”

Ngực đau lại nhói, rõ ràng chỉ là một sợi tàn hồn mà thôi, vì sao vẫn đau như đao cắt, liệt hoả thiêu đốt tâm can.

Sở Văn Ninh bỗng dừng mở mắt, gần như phản hận: “Ta đồng ý với người? Vậy chuyện người đồng ý với ta thì sao? Rõ ràng trên Thiên Ác Đài người đã nói người biết sai rồi, ở Thanh Thiên Điện quỳ xuống nói mình sẽ không tái phạm nữa— Người vì sao không thể làm được! Mặc Vi Vũ, người thật sự khi ta vĩnh viễn không bao giờ biết, sẽ không phạt người nữa sao?!”

“... !” Mặc Nhiên cả kinh, lại cảm thấy rơi vào sương mù, bỗng ngẩng đầu, mở to đôi mắt ướt át, “Cái gì?”

Lời còn chưa dứt, hồng quang của Gặp Quỷ đã hiện lên, tàn nhẫn đánh lên mặt Mặc Nhiên. Trong phút chốc ánh lửa toé lên, huyết hoa bắn ra, tung toé trên mặt đất.

Sở Văn Ninh thật sự giận đến tàn nhẫn, giận đến ghen.

Một roi này đánh xuống, lại may mắn chưa hề tỉnh táo lại.

Bên mặt Mặc Nhiên xuất hiện một miệng vết thương rộng dữ tợn, từng giọt máu chảy xuống.

Nhưng hắn hoàn toàn không rảnh mà lo tới cơn đau, hắn nắm chặt tay Sở Văn Ninh, mở to hai mắt truy hỏi: “Cái gì Thiên Ác Đài? Cái gì Thanh Thiên Điện? ... Ta ... Ta giấu người cái gì? Lừa người cái gì?”

Hắn đưa ra liên tục mấy câu hỏi, làm Sở Văn Ninh càng giận choáng váng, muốn ném tay hắn đi, nhưng lại ném không ra.

Mặc Nhiên bỗng nhận ra có chỗ không đúng, đột nhiên quay đầu, nhìn vào bên trong kho hàng—

Tên Dung Cửu kia, thừa dịp hai người tranh cãi toé lửa, trong mắt không hề chứa người thứ hai, thế mà đã chuồn mất, chạy trốn không còn bóng dáng!!

Thế hồ quán đỉnh, Mặc Nhiên lập tức phản ứng, thần sắc đại biến: “... Sư tôn, chuyện hắn nói tính sau! Mau đi theo ta! Nơi này không an toàn nữa, đi mau!”

Nói liền kéo Sở Văn Ninh chạy ra đại môn, chạy được hai bước, đã thấy Dung Cửu dẫn theo một đội âm binh từ xa đến, trong miệng không ngừng hô: “Ở bên này, người sống kia, đưa theo tàn hồn... Hai người họ...”

Mặc Nhiên cực giận: “Sao ta không giết người!”

Không kịp giải thích nhiều, Mặc Nhiên gắt gao nắm lấy tay Sở Văn Ninh, dẫn y chạy qua ngõ hẻm, phía sau truy binh đuổi theo càng nhiều, tiếng mõ tiếng còi cung đình triệt vang, Sở Văn Ninh nhìn thoáng qua, thấy bốn năm ngọn đèn tập trung lại một chỗ, như tê tê phun hoả xà, đuổi sát theo bọn họ. Mặt Dung Cửu được chiếu sáng rõ, người có thân thể yếu ớt bị khi dễ quá mức kia, cực lực đuổi theo Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên, như sói đói thảm nhiều ngày đuổi theo con mồi, hắn như thấy mình là người có nhiều công lao, trong lòng rất đẹp, phát ra khí thế ngút trời chỉ trích hào kiệt binh lính.

“Bắt lấy họ— Bắt lấy người sống tự tiện xông vào Quỷ Giới—!”

Chạy một nửa, cánh tay chợt bị giữ lại, lại thấy là đội trưởng vệ binh lúc trước giam mình, không khỏi hơi sợ trong lòng, vẫn phần nộ quát: “Bắt ta làm gì! Còn không bắt kẻ phía trước?”

“Bọn họ tự tiện trốn đi, không phải người cũng muốn tự tiện chạy sao?”

Đội trưởng vệ binh kia híp mắt, không có ý tốt mà nhìn hắn.

Dung Cửu kinh hãi, nói: “Ta, ta chạy là vì muốn thay Tứ Vương gia bắt người, là ta phát hiện ra người sống... Là ta phát hiện Mặc Vi Vũ không phải quỷ, người mong đừng có bắt ta, cướp công trước mặt Tứ Vương gia!”

Đội trưởng vệ binh đầu tiên ngăn ra, sau đó ngấm lại, liền cười to: “Người phát hiện trước? Có công? Ha ha ha ha ta cướp công lao của người?”

Kẻ tùy ý cười to kia bỗng nhiên im bất đề dọa.

“Ta thấy người bị điên rồi! Kẻ sống kia là Tứ Vương gia tự nhận ra! Bằng không người cho rằng, vì sao chỉ một tiểu quý tằm thường, Tứ Vương gia lại phong kín toàn bộ hành cung? Ha, còn cướp công, ta thấy người mù, muốn cướp công với Tứ Vương Gia!”

Dung Cửu đại chấn, chân lão đảo, đột nhiên ngã quỵ trên đất.

Trước mắt âm binh mãnh liệt cuồn cuộn đi qua, đuổi theo bóng dáng Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh, môi Dung Cửu run rẩy, không chịu được run lấy bầy, lẩm bẩm nói: “Đã phát hiện từ lâu? Quý Vương từ lâu đã... Tự nhận ra? Ta... Ta không phải người đầu tiên? Không, không có công ư? Ta...”

Guốc lí phong lưu, cảnh phú quý được chào đón trên đường âm âm đồ nát, lại bị âm binh cuồng loạn dẫm đến dập nát.

Dung Cửu sững sốt trong chốc lát, bỗng điên cuồng, giãy dụa muốn đi lên phía trước, thân ảnh hẫng yếu đuối, như mệnh phù du hèn mọn không chấp nhận, giống như ngọn đuốc đã tắt ngấm.

Hắn chưa từng sống dễ dàng, cũng chỉ có một cái giường, nam nhân, phú quý, ân khách thường thường tới lui.

Một căn nhà nhỏ không thấy mặt trời, thuy nã kim thú, sớm chiều khó phân, đó là cả đời của hắn.

Quá tối, đêm vĩnh viễn không có điểm ngừng, hắn muốn ngày mai, hắn nguyện vì ngày mai, vì một con đường sống nửa điểm hy vọng, đánh cược tôn nghiêm của mình, thân thể, mặt mũi, thiện ý, lương tri...

Vì một ánh sáng, vì một ngọn lửa sưởi ấm cho một mình mình.

“Đợi đã! Chờ ta! Sở Tiên Quân, cứu ta—!”

“Bắt hắn lại! Tự chạy trốn, áp giải tới bên Tứ Vương Gia tra khảo!”

“Không— Không cần!” Ngón tay tái nhợt không chút huyết sắc của Dung Cửu bám lên mặt đất, tóc tán loạn vì giãy dụa, gương mặt hoa dung nguyệt mạo sâu thẳm dưới ánh trăng nhợt nhạt phá lệ âm trầm đáng sợ, hai mắt hắn trợn lớn, gào rống lộn xộn, “Đừng mà! Sở Tiên Quân, cứu ta!” Trong chốc lát lại cuồng loạn gào lên, “Là ta phát hiện trước! Ta phát hiện người sống trước! Là ta! Các người không thể làm vậy với ta! Không có ta, các

người không thể tìm thấy hai người họ! Các người cướp chỗ tốt của ta, các người đều cướp công của ta!”

Hắn bị kéo đi, kéo xa, tiếng điên cuồng hét chói tai rất nhanh bị tiếng bước chân rầm rập che mất...

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai ra khỏi Quỷ Giới rồi~~

Về Dung Cửu, không viết kết ục nữa, đường đi của hắn không có ai cho một ngọn đèn, cũng thiếu cơ hội làm người tốt, cuối cùng đến đây thôi, em gái nào đau lòng vì hắn, có thể tự bổ não sau khi Dung Cửu bị kéo xuống thì sống chung với Tứ Quỷ Vương 23333

Nếu không thì hôm nay thêm một tiểu kịch trường EG nha?

Quỷ tốt Giáp: Đại Vương! Bắt được một kẻ bỏ chạy!!! Đưa tới cho ngài!!!

Tứ Quỷ Vương: Nhòm nhòm nhòm nhòm nhằm nhằm (ngồi lùa cơm vào miệng, cơm trộn mỡ mắt tuy đơn giản nhưng ăn thật ngon!)

Quỷ tốt giáp: Đại vương, đừng ăn nữa, sẽ béo...

Tứ Quỷ Vương: Bốp!! (Giận dữ ném bát) Béo cái gì! Bốn vương là rắn chắc! Uy vũ! Người có hiểu không!

Dung Cửu: (Ta không muốn hồn phi phách tán, ta muốn thăng quan phát tài QAQ)... Theo ý ta, Đại vương còn chưa đủ rắn chắc uy vũ, đại vương giờ mới nặng bao nhiêu đâu? Nếu muốn rắn chắc uy vũ, tay như chân chân như eo, vậy mới đúng, Đại Vương lại ăn nhiều hơn chút nữa đi?

Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Dung Cửu [Get chính xác trọng điểm vô mônng mèò Tứ Quỷ Vương]

[Husky] Chương 119: Bốn hồn của sư tôn tề tựu

Sở Văn Ninh tuy không nghe thấy Dung Cửu ở phía sau hô cái gì, nhưng đã nhận ra sự thật, không cần giải thích nhiều, y cũng hiểu được khi này ở kho hàng Dung Cửu cố tình kích y, muốn y nổi giận, chuẩn bị tốt cho thời cơ chuồn đi mật báo.

Nghĩ đến mình vì chút tình cảm riêng, giờ gặp phải chuyện liên quan đến Mặc Nhiên, lại không thể bình tĩnh nổi, vậy mà có thể vì dăm ba câu đã bị lừa gạt, Sở Văn Ninh hơi ghen.

Y nhìn Mặc Nhiên vội vã chạy trốn cách mình gang tấc, nhịn không được hỏi một câu: “Người về sau... Có đến Đào Tiên Lâu nữa không?”

Thình lình nghe thấy cái tên làm mình bị phạt, chân Mặc Nhiên hơi trượt, giận dữ mắng to: “Tên súc sinh Dung Cửu này! Hắn nói ta về sau vẫn đến Đào Tiên Lâu?! Sao ta có thể đến nữa chứ! Sư tôn người vì giận chuyện này, nói ta lừa người ư?”

“...”

“Sau khi lên Thiện Ác Đài ta đâu còn đến những chỗ như thế nữa... Những thứ đó, ta chưa từng lừa gạt sư tôn, nếu mà sư tôn không tin, cứ dùng Gặp Quỷ trói ta thẩm vấn lại.”

“... Không cần.”

Sở Văn Ninh rủ mắt, nhìn Gặp Quỷ mình vẫn nắm chặt trong tay, nghĩ đến mình mặc kệ không hỏi, đã dùng linh lực trên dây liểu đánh Mặc Nhiên thịt bong da tróc, thật sự là...

Chờ một chút, thần võ?!

Ánh lửa trên Gặp Quỷ chiếu lên gương mặt y sáng ngời trong đêm, Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm một lát, trong lòng đã nổi sóng to gió lớn, thử đem

linh lực trên Gặp Quỷ vào tay mình, lập tức cảm thấy linh lực cường hân tới cuộn cuộn không ngừng.

Sở Văn Ninh đột nhiên hiểu rõ khi ở đây nên lấy linh lực từ chỗ nào—

Giữa người sống và người chết, không thể truyền linh lực cho nhau, nhưng thần võ lại không ảnh hưởng tới cả người sống và người chết, chỉ cần vũ khí không kháng cự lại bản thân, đều là của chung!

Mặc Nhiên chạy một nửa, chợt thấy Sở Văn Ninh ngừng bước, hân lập tức quay đầu lại, lo âu bất an hỏi: “Sư tôn, làm sao vậy?”

Trên mặt hân vẫn còn vết thương, chảy máu, chiếu tới cặp mắt đen láy kia, càng có có vẻ đáng thương.

Sở Văn Ninh mím môi, đã hơi xấu hổ, lại hơi không đành lòng, nhưng tự tôn kiêu ngạo ăn sâu vào xương cốt lại khiến y tuy cảm thấy mình đổ oan cho Mặc Nhiên, nhưng tiểu tử này thật sự đã từng cùng Trương Tam Dung Cừu dây dưa không rõ, nên đánh.

Cân nhắc như vậy một lát, Sở Văn Ninh cũng không biết mình nên dùng ngữ khí thế nào, biểu tình thế nào mà đối mặt với hân, vì thế đành phải đơn giản, tiếp tục không thay đổi ngữ khí, cũng không có biểu tình gì mà nói:

“Mặc Nhiên, người đứng đó, lui tới bên tường cung đi.”

“... Để làm gì?”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói: “Cho người xem ảo thuật.”

“...”

Còn chưa kịp phản ứng lại lời nói sư tôn có ý gì, đã thấy Gặp Quỷ phát ra ánh sáng đỏ rực rỡ không ngừng chảy tới trong tàn hồn của Sở Văn Ninh, bao bọc toàn bộ hồn phách y một ngọn lửa hùng hực. Mặc Nhiên mở to hai mắt, nhìn Sở Văn Ninh hô ứng với Gặp Quỷ, đột nhiên ngọn lửa biến mất, nam tử vận y phục đỏ nhè nhẹ vuốt dây liễu, quay đầu lại nói với mình:

“Mặc Nhiên, ra lệnh cho Gặp Quỷ.”

Mặc Nhiên cơ hồ đã biết y muốn làm gì, tuy khó tin nổi, nhưng vẫn lập tức quát lên: “Gặp Quỷ, sư tôn như ta, nghe theo mệnh lệnh.”

Dây liễu trong tay Sở Văn Ninh roẹt một tiếng len lõi sáng, hoa hoả đỏ rực trong suốt bạo liệt, lá liễu trên dây rực rỡ sáng chói, phát ra ánh sáng chói mắt.

Sở Văn Ninh nâng một tay khác lên, đầu ngón tay vuốt qua thân Gặp Quý từng chút, nơi đi qua, quang hoa kích động. Mấy ngàn âm binh lúc này đã tìm đến nơi hai người cách không xa, phía sau hai người họ là mây cao ngất ngưỡng, tường cung bị kết giới phong kín, không có đường lui.

Nhưng mà, Sở Văn Ninh cũng không có ý định lui.

Chỉ thấy ánh mắt y dừng lại trên ánh sáng, hiện lên ngàn tầng gợn sóng, gió dữ thổi mạnh, y phục tung bay, Sở Văn Ninh cầm dây liễu hung hăng đánh ra, nháy mắt Gặp Quý như đăng long bay ra, ánh kim cực thịnh, chiếu sáng màn đêm!

Gặp Quý nghe theo lệnh của Mặc Nhiên, không bài xích Sở Văn Ninh, mà đem linh lực cường hãn, cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong hồn phách Sở Văn Ninh.

Mắt Sở Văn Ninh loé kim quang chói mắt, thanh âm trầm ồm: “Gặp Quý, Vạn Nhân Quan!”

“Uỳnh—” phút chốc vô số dây liễu sáng đỏ rực từ đất chui lên, phá tan mái ngói bạc điện phủ, từng gốc cổ thụ thô to vây chặt âm binh quỷ quái, nhốt lại bên trong dây liễu.

Mặc Nhiên ngạc nhiên nhìn hết thấy trước mắt, nhìn thần võ hô ứng với tàn hồn, như dung hợp.

Nhìn y phục Sở Văn Ninh tung bay, gương mặt như tản ra sương khói.

Sống hay chết, đều anh khí mãnh liệt đến kinh thiên động địa, không ai có thể kháng cự.

Nhân cơ hội tốt này, Sở Văn Ninh đột nhiên lùi lại, đặt tay lên trên tường cung, chỉ nhắm mắt lại, lập tức tìm ra chỗ yếu của kết giới.

“Lên chín thước, bên trái bốn tấc, người dùng hoả công!”

Mặc Nhiên lập tức làm theo lời y nói nhảy lên, quỷ mị trong hành cung chưa kịp phản ứng lại, trong tay tụ liệt hoả chi chú, đánh vào vị trí Sở Văn Ninh chỉ!

Trong phút chốc, đất núi rung chuyển, tường cung chọc trời vỡ vụn, quay về chiều cao ban đầu, kết giới vây kín cũng nhất mất chia năm xẻ bảy, tan thành bột mịn.

“Đi ra ngoài!”

Không cần nói lần thứ hai, Mặc Nhiên đã nhảy lên trên tường, xoay người kéo Sở Văn Ninh lên, hai người phá vây ra khỏi hành cung của Tứ Quý Vương, thân hình nhanh nhẹn, nháy mắt biến mất trong bóng đêm mênh mang...

Ngõ hẻm nhỏ hẹp, Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên mỗi người dựa một bên tường, nhìn nhau, nói gì cũng không nói, cuối cùng Mặc Nhiên vẫn không nhìn được, bật cười trước: “Lão quỷ kia sợ là muốn tức chết... Ái đau!” Hắn vừa nhếch miệng, vết thương trên má bị xé ra phát đau.

“...” Sở Văn Ninh nói, “Người đừng cười.”

Mặc Nhiên liền không cười, ngõ nhỏ tối tăm, lông mi hắn khẽ động, đôi mắt đen nhánh ôn nhu nhìn đối phương: “Sư tôn, người có còn giận ta hay không nha?”

Hắn nếu nói “Sư tôn, người lại nghi oan ta”, có lẽ Sở Văn Ninh sẽ không thoải mái, nhưng hắn lại hỏi mình có còn giận hay không, Sở Văn Ninh chần chờ một lát, yên lặng chuyển đề tài đi chỗ khác: “... Người mau thi pháp đi, chúng ta chạy ra từ hành cung Tứ Quý Vương, lát nữa còn có Quý Vương khác, kéo dài chưa chắc đã ổn.”

Vừa nghe lời này, hắn biết Sở Văn Ninh không bỏ đi nữa rồi, không rời đi, tâm vẫn luôn siết chặt giờ mới được thả lỏng.

Mặc Nhiên nhìn không được lại cười: “Vâng.” Cười cười lại đau, không khỏi che mặt cười.

Sở Văn Ninh: “... ..”

Mặc Nhiên lấy Dẫn Hồn Đăng ra, ôm trên tay, cúi đầu yên lặng niệm chú quyết, lặp lại ba lần, Dẫn Hồn Đăng bỗng loé ánh sáng chói mắt, chiếu lên người không mở nổi hai mắt.

Hắn tựa hồ nghe thấy tiếng tụng kinh của Hoài Tội đại sư, cách sông Hoàng Tuyền rộng lớn truyền tới, cách Vong Xuyên an tường yên tĩnh vọng lại.

“Khi nào quy thuận... Khi nào quy thuận...”

Thanh âm kia nhỏ lại xa xôi, cơ hồ khó phân, một lát sau, tiếng ngâm “Khi nào quy thuận” hình như tới gần hơn, tiếng Hoài Tội đại sư cũng vang bên tai Mặc Nhiên.

“Vì sao lại có hai địa hồn?” Tiếng Hoài Tội đại sư mông lung khó hiểu mang theo nghi ngờ.

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, đem hết chuyện kể lại cho Hoài Tội một lần trong đầu.

Tiếng nói mờ mịt kia yên lặng một lát, nói: “Người gặp được Sở Tuân ở Thuận Phong Lâu?”

“Ừ.”

“...”

“Đại sư?”

“Không có gì, nếu Sở công tử nói hai địa hồn cũng bình thường, thì hẳn là vậy rồi.” Hoài Tội nói, “Chỉ là bản tăng chưa từng thấy ai từ Quý giới triệu được cả hai địa hồn mà thôi, có lẽ thời gian sẽ càng lâu, làm phiền Mặc thí chủ nhiều hơn rồi.”

Mặc Nhiên nhìn hành cung Tứ Vương một cái, hỏi: “Mất bao lâu? Chúng ta vừa từ hành cung Tứ Quý Vương xông ra, không biết khi nào họ sẽ đuổi tới...”

“Không lâu lắm, mong Mặc thí chủ tự giải sầu.”

Hoài Tội nói xong những lời này, giọng càng mờ mịt, một lát sau, hoàn toàn bị tiếng tung “Khi nào quy thuận” bao trùm.

Sở Văn Ninh không nghe thấy giọng Hoài Tội, hơi hơi nhíu mày lại: “Sao vậy?”

“Hồn phách sư tôn đặc biệt, đại sư nói phải chờ thêm một lát.” Mặc Nhiên nói, “Nơi này cách hành cung quá gần, chúng ta đi xa chút.”

Sở Văn Ninh gật đầu, hai người đến một ngã rẽ khác, lúc này đã sáng, lão nhân khi trước đang thu dọn quán, nhìn thấy Mặc Nhiên, “Ái chà” một tiếng, rất kinh ngạc.

“Tìm thấy người rồi?”

Mặc Nhiên cũng không nghĩ tới sẽ lại gặp ông, sững sốt một chút, sau đó nói: “Tìm thấy, tìm thấy rồi, đa tạ lão bá.”

“Có gì đâu mà đa tạ, là tiểu Tiên Quân phúc vận tốt. Ấy... Mặt người sao lại bị thương?”

“À, bị... Bị âm binh dùng tán hồn quất.” Mặc Nhiên bịa chuyện nói.

“Khó trách, ta bảo vật tầm thường làm sao gây thương tích cho quý được, ài... Hẳn rất đau đi.”

Lão bá nghĩ nghĩ, cất dọn đồ cẩn thận, nấu hai chén hoành thánh nhỏ, đưa cho bọn họ, “Dù sao hôm nay cũng bán thừa, mời các người ăn một ít đi.”

Mặc Nhiên nói cảm ơn, nhìn lão bá phụ gánh đồ nặng, từ từ đi xa, lúc này mới đặt chén hoành thánh lên trên ghế đá nhỏ.

Sở Văn Ninh không thích ăn hành lá, canh hành thánh của lão bá phụ lại rải chút hành, Mặc Nhiên vớt mấy lá hành trong chén của mình, sau đó đổi với chén trước mặt Sở Văn Ninh, nói: “Sư tôn, ăn chén này đi.”

“...” Sở Văn Ninh liếc hẳn một cái, cũng không từ chối, cầm thìa chậm rãi nếm thử.

Mặc Nhiên nhìn y ăn, nước canh lạnh băng ở Quý giới chạm tới cánh môi nhợt nhợt của y, hoành thánh và canh không với một chút, chính là đồ ăn của quý quái.

“Có ngon không?”

“Cũng được.”

“Không ngon bằng hoành thánh người làm đâu.”

“Khụ!” Sở Văn Ninh không kịp đề phòng, hình như bị sặc rồi, y bỗng dừng ngẩng đầu, kinh ngạc trừng mắt nhìn người nâng má, cười ngâm ngâm nhìn y, bỗng cảm thấy mình như con thú bị mổ ra, phơi dưới ánh nắng chói chang, chút bí mật cũng không còn.

“... Hoành thánh gì cơ?”

Ngọc Hành trưởng lão nhíu mi, biểu tình nghiêm túc, ý định ngốc nghếch, che giấu uy nghiêm người thầy rơi đầy đất.

“Không cần giả vờ nữa.” Nhưng uy nghiêm người thầy còn chưa được nhật lên, Mặc Nhiên đã vươn tay vuốt tóc y đánh cho dập nát hết.

Sở Văn Ninh rất tức giận với chuyện này, cũng mệt mỏi.

“Ta biết cả rồi.”

“...”

Mặc Nhiên lấy Dẫn Hồn Đăng từ túi càn khôn ra, đặt lên bên ghế, nói: “Sư tôn khi nào cũng biệt nữ, vào địa phủ, cũng chỉ có mỗi nhân hồn là thành thật.”

“Ta làm cho người, chỉ là...”

Mặc Nhiên nâng mi, cười như không cười mà nhìn y.

Chỉ là cái gì?

Lòng thấy áy náy? Sợ người đối? Rất hối hận?

Những lời này y đều nói không nên lời.

Sở Văn Ninh cảm thấy nội tâm mình có bệnh, y luôn có tự tôn vượt xa người thường, y coi “đối xử tốt với người khác” “Thích một người” “Không muốn xa rời” là chuyện rất đáng xấu hổ. Nhiều năm trong mưa gió, y luôn chỉ có một mình, thành gốc cổ thụ to lớn đỉnh bạt nghiêm nghị che trời.

Loại cổ thụ này, cũng sẽ không bao giờ nở hoa đầu cành, làm người động tình, cũng sẽ không bao giờ có dây liễu rủ xuống, lay động theo gió, làm tâm người ta ngứa ngáy.

Y chỉ là khúc gỗ trầm mặc, rất bình ổn, cũng thật đáng tin cậy, y mặc kệ không cần lên tiếng che mưa chắn gió hộ người, âm thầm để người dựa vào cây yên bình.

Có lẽ bởi vì quá cao, quá sum xuê, mọi người phải ngẩng đầu lên, mới có thể phát hiện— A, hoá ra có một tán cây ôn nhu, che trên đầu hẳn.

Nhưng những người khách qua đường tới tới lui lui, ai cũng không ngẩng lên, không ai phát hiện ra y.

Tâm nhìn của người ta luôn nhìn tới nơi thấp hơn mình, cùng lắm là ngang mình, nên y cũng thành thói quen, thói quen cũng thành tự nhiên.

Trên đời kỳ thật không có ai trời sinh ý giả, trời sinh lại ý vào giả vờ.

Chỉ là luôn leo lên người những cường giả, sẽ trở nên càng ngày càng kiêu mị, càng ngày càng nhu hoà, eo không xương, dùng xu nịnh, nịnh nọt, từ ngữ như mật đổ cả thiên hạ.

Mà có một loại người, như Sở Văn Ninh, y tự rời núi tới nay, đều là bị người khác ý vào, loại người này sẽ ngày càng cương nghị, ngày càng kiên cường, dung nhan về sau đều thành sắt đá, tâm luyện thành bách luyện cương. Nhưng người này quen thấy đáng vẻ mềm yếu, nhìn thế gian khom lưng cúi đầu, sẽ cảm thấy chút không cam lòng ít ỏi.

Bọn họ là người cầm kiếm, cần dùng võ trang hạng nặng, gỏi giáo chờ sáng.

Không thể lộ ra uy hiếp, lại không biết ôn nhu hương là thế nào.

Từng ngày qua, giống như quên mất, kỳ thật khi xuống với nhân sinh, đều hữu tình hữu ý lại có nhu, khi bé cũng có lúc khóc lúc cười, ngã sẽ tự dậy, cũng sẽ có khát vọng muốn một đôi tay đỡ lấy mình.

Có lẽ y cũng từng mong chờ, chờ mong một người tới dìu y. Chính là đợi một lần, không có, lần thứ hai, vẫn không có, y trong mất mát từng ngày, dần dần quen. Đợi đến khi thật sự có một người tới dìu y, y chỉ cảm thấy không cần vậy, cảm thấy đây là sỉ nhục.

Chỉ ngã một cái mà thôi.

Chân cũng đâu có gãy, hà tất phải ra về.

Nhưng nếu chân thật sự bị chặt mất, loại người này sẽ lại nghĩ.

Hừ, chỉ là chặt chân đi mà thôi, đâu có chết, hà tất phải ra về.

Còn nếu chết thật thì sao.

Đường quý cũng phải nghĩ, ày, dù sao cũng chết thôi, nói nhiều cũng chỉ là ra về.

Bọn họ nỗ lực thoát khỏi làm kẻ yếu ra về, nhưng bất tri bất giác, sẽ rơi vào một loại ra về khác, một đám mắc bệnh tự tôn, thật hết thuốc chữa rồi.

Mặc Nhiên nhìn cái kẻ hết thuốc chữa này, xem y muốn nói gì.

Sở Văn Ninh chung quy chẳng nói gì hết, mím môi, khô khốc buông thõa xuống.

Y thật không vui.

Vì thế một lúc lâu sau, y bỗng đứng dậy, nói: “Người thử thi pháp lại đi, ta muốn vào Dẫn Hồn Đăng.”

“A...” Mặc Nhiên sững sốt một chút, cười, “Dẫn Hồn Đăng là vỏ ốc sao? Ngại thì cứ vào đi.”

Biểu tình Sở Văn Ninh uy nghiêm, phất tay vào một cái: “Ngại? Người thử nói xem, ta có gì phải ngại?”

“Sư tôn ngại đương nhiên bởi vì...”

“!” Không đoán được hẳn thật sự có thể mặt dày nói ra, Sở Văn Ninh như bị kim đâm, tức giận nói, “Người câm mồm.”

“Bởi vì đối xử với ta rất tốt.”

“... ..”

Mặc Nhiên cũng đứng lên, mây đỏ bay giữa trời Quý giốc, che ánh trăng rằm nhô ra, trên mặt đất cũng một lớp sương xanh, chiếu sáng gương mặt Mặc Nhiên.

Hắn không cười, biểu tình trang nghiêm, trịnh trọng lạ thường.

“Sư tôn, ta biết người đối với ta rất tốt. Ta nói những lời này, không biết khi người hồi hồn xong, có còn nhớ hay không, nhưng mà... Mặc kệ thế nào, ta đều muốn nói cho người. Từ nay về sau, người là người quan trọng nhất đời ta, đồ nhi trước làm nhiều chuyện hoang đường, rõ ràng có sư tôn tốt nhất thiện hạ, lại oán niệm trong lòng. Giờ nghĩ lại, cảm thấy vô cùng hối hận.”

Sở Văn Ninh nhìn hắn.

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn là sư tôn tốt nhất tốt nhất tốt nhất, đồ nhi là đồ nhi kém cỏi nhất kém cỏi nhất.”

Nhìn một lát, nhìn không được, cười nhàn nhạt.

“Chà.” Y gật đầu, lặp lại lần nữa, “Sư tôn là sư tôn tốt nhất tốt nhất tốt nhất, đồ nhi là đồ nhi kém cỏi nhất kém cỏi nhất. Người cuối cùng cũng tự hiểu được.”

Sở Văn Ninh không phải người tham lam, y cho người rất nhiều, mình lại luôn lấy rất ít, y tuy không có được tình nghĩa của Mặc Nhiên, nhưng có thể làm người quan trọng nhất của hắn, là sư tôn tốt nhất, cũng không phải tồi.

Y vốn là kẻ nghèo tình cảnh đến làm người thương hại, nghèo như vậy, cũng không muốn đi xin.

Có người nguyện cho y một cái bánh nướng nóng hổi để ăn.

Y cảm thấy thực vui vẻ, miệng nhỏ cắn miếng nhỏ, đã rất thoả mãn.

Nhưng thật ra Mặc Nhiên là một gia hỏa ngu xuẩn, ngơ ngẩn nhìn chút hồn phách bị mình chọc cười, trong lòng thảo trường oanh phi, nói không ra lời vui mừng, hắn nói: “Sư tôn, người nên cười nhiều hơn, người cười lên càng đẹp hơn lúc không cười.”

Sở Văn Ninh ngược lại không cười nữa.

Bệnh tự tôn. Cảm thấy chữ “Đẹp” chỉ là hoa đại khoe khoang phong tình mới nên có, như Dung Cửu, còn y không cần.

Nhưng Mặc Nhiên không có nhãn lực mà còn trầm tư suy nghĩ cách khen ngợi sư tôn tốt của hắn: “Sư tôn người biết không, người cười lên... Ách... Chỉ có mỗi từ kia để hình dung...”

Hắn nỗ lực miêu tả lại cảnh đẹp mình vừa mới nhìn thấy.

Liên quan tới cười.

Địa phủ vang lên ba tiếng gõ mõ.

Người này đột nhiên nhanh trí, buột miệng thốt ra: “Đúng rồi! Mỉm cười nơi chín suối!” (*Chu: Em không nhịn nổi nữa, má nó =))))))*)

“...”

Sở Văn Ninh lần này thật sự nổi giận, y không bao giờ chịu để ý tới Mặc Nhiên, bỗng phát tay áo, nâng Dẫn Hồn Đăng lên, lạnh lùng nói: “Mặc Vi Vũ, người còn dong dài không thi pháp đi? Người nói thêm một câu vô nghĩa nữa, ta tự về hành cung Tứ Vương, còn tốt hơn ở nhân gian suốt ngày nghe người hồ ngôn loạn ngữ!”

Mặc Nhiên sửng sốt.

Mỉm cười nơi chín suối... Hắn dùng sai hả?

Ở âm tào địa phủ mang nụ cười cực kỳ đẹp, không, không có xấu mà...

Trong lúc tranh chấp trên đường, Mặc Nhiên vẫn không biết mình nói sai lời nào, nhưng nếu sư tôn muốn hắn câm miệng, thì hắn câm miệng là được. Nghĩ vậy, Mặc Nhiên gãi gãi đầu, kéo Sở Văn Ninh đến một góc. Lúc này trong đầu hắn vang lên tiếng ngâm thong thả, Mặc Nhiên hỏi thử Hoài Tội: “Đại sư, đã ổn chưa?”

Bên kia yên lặng một lát, tiếng mõ truyền lại, Hoài Tội nói như ở ngay bên tai, đã trở nên vô cùng rõ ràng.

“Lập tức.”

Hoài Tội vừa dứt lời, từng ánh sáng từ hồn phách Sở Văn Ninh phiêu tán tản kim quang, hồn phách ngày càng mờ nhạt, cuối cùng hoá thành vụn điểm nhỏ, như ngân hà cuộn vào trong Dẫn Hồn Đăng.

Mặc Nhiên nghe tiếng ngâm của đại sư, cách thác hoàng tuyền đi đến, cách Vong Xuyên yên tĩnh truyền qua.

“Khi nào quy thuận... Khi nào quy thuận...”

Mọi khổ cực áp bức kéo dài như tiếng Phật thờ dài. Mặc Nhiên ôm Dẫn Hồn Đăng, chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ tênh, càng ngày càng hư vô.

“Đốc!”

Như có tiếng gõ mõ mạnh vang lên.

Như lưỡi đao sắc bén, giây lát phá tan tiếng tụng hoảng hốt.

Mặc Nhiên đột nhiên trợn mắt, như bừng tỉnh.

Quý giới tiêu tán, giống như một giấc mộng dài. Hắn nhận ra mình đang nằm trên bè trúc, bè trúc nằm bên cầu Nại Hà ở Tử Sinh Đỉnh, phiến trúc ngăn dòng nước kích động, bọt sóng tung toé.

Bầu trời là màu xanh mai cua, nhưng nhiễm chút hồng nhạt, lá trúc bên hai bờ sông lớn xào xạc, vụn lá ngàn thanh tươi mới.

Trời như sắp đến bình minh.

Hắn hoảng hốt chớp mắt.

Bỗng nhận ra Dẫn Hồn Đăng trong ngực mình đã biến mất, cả kinh khiếp sợ mất hồn, bỗng nhiên ngồi dậy.

“Sư tôn—!”

“Đừng gọi.”

Có người nhàn nhạt nói.

Mặc Nhiên thở hồng hộc, như trải qua ác mộng, sắc mặt tái nhợt quay qua, nhìn thấy Hoài Tội đại sư ngồi trên bờ, gõ mõ trên đá xanh, nâng mắt.

“Cậu gọi, y giờ cũng không nghe thấy đâu.”

Dẫn Hồn Đăng ở cạnh mõ, sáng vàng nhạt, rực rỡ, linh hồn của Sở Văn Ninh, đẹp không nói nên lời.

Hoài Tội nâng Dẫn Hồn Đăng lên, đứng dậy từ bên đá, đến cạnh Mặc Nhiên gật đầu: “Mặc thí chủ, cậu làm thật tốt.”

Mặc Nhiên lồm cồm bò dậy, từ bè trúc lên bờ. Giữ chặt vai Hoài Tội vội vã hỏi: “Đại sư, chúng ta đến Thiên Sương Điện tìm phạm thân sư tôn đi? Nhanh nhanh một chút, ta sợ chậm hồn phách sẽ biến mất.”

Hoài Tội nhin không được mà cười: “Nào dễ biến mất như vậy?” Sau đó lại nói, “Cậu đừng gao, bần tăng đã bảo Tiết thí chủ nói lại với chương môn,

phàm thân của Sở Văn Ninh đã rời đến Hồng Liên Tạ Thuỷ, bần tăng muốn bế quan thi pháp ở đó, đưa hồn phách sư tôn cậu về thân thể.”

Mặc Nhiên nói: “Vậy làm nhanh đi, chúng ta đi mau!” Nhìn Hoài Tội đại sư cười như không cười, lại vội nói: “Đại sư từ từ, không vội, không vội.”

Nhưng rõ ràng mày nhăn lại, chân còn không tự giác mà bước đi trước, còn muốn đuổi tay kéo tay áo Hoài Tội, không có chút gì gọi là đáng vẻ không vội.

Hoài Tội lắc đầu thở dài: “Tiểu thí chủ gấp cũng vô dụng thôi.”

Mặc Nhiên liên tục xua tay: “Không vội không vội, không vội không vội, mọi chuyện ổn thoả mới quan trọng nhất.”

“Đúng vậy, ổn thoả mới quan trọng, hồn rời thân thể, không thể lập tức quay về, nếu không nghịch thiên mà đi, rất dễ hồn phi phách tán. Bần tăng tự nhiên sẽ từ từ làm.”

“Đúng đúng đúng, được được được, từ từ đến.” Mặc Nhiên liên tục phụ hoạ, nhưng vẫn nhìn không được, do dự một chút lại cẩn thận hỏi, “Vậy mất bao lâu sư tôn mới có thể sống lại?”

Hoài Tội rất bình tĩnh: “Năm năm.”

“Thì ra là thế, năm năm thì năm... Năm năm??!!”

Mặc Nhiên đại sắc thật kinh, thấy mình ghen luôn rồi.

“Nhanh nhất là năm năm.”

Mặc Nhiên: “... ...”

[Husky] Chương 120: Sư tôn bế quan

Mặt trời dần lên, dải mây đỏ đầy trời. Canh giờ tuy còn sớm, nhưng bên ngoài Hồng Liên Thủy Tạ đã có rất nhiều đồ đệ tụ tập lại từ lâu. Bọn họ vận đồ trắng, đều rũ mắt cúi đầu, đứng dạt sang hai bên.

“Cốc–Cốc–Cốc–”

Thông Thiên Tháp truyền ra tiếng mõ vang, nơi xa có mấy người khiêng quan tài dần dần đến gần. Đi đầu nhóm là Tiết Chính Ung, Tham Lang trưởng lão, xếp sau là Mặc Nhiên, Tiết Mông. Trái phải có thêm Sư Muội và một vị tăng nhân khoác áo cà sa cũ. Bọn họ dẫm trên phiến đá xanh trơn ướt, từ trong sương mờ dần dần đi tới.

Tăng nhân cầm theo một chiếc đèn trong tay, rõ ràng trời rất sáng, nhưng đèn này ngày hay đêm vẫn toả sáng rực rỡ không suy giảm, kim sắc như ngày hè, tươi sáng dễ nhìn.

Chúng đệ tử âm ỉm cúi đầu, nhưng thần liễm tức. Bọn họ đã nghe nói về Vô Bi Hoài Tội đại sư đặc biệt đến vì Ngọc Hành trưởng lão, nói vậy chứ tăng nhân dung mạo bình thường thì ổn rồi. Đối với nhân vật trong truyền thuyết, nhóm vẫn bối chung quy vẫn kính sợ át đi tò mò, sơn đạo rất dài, nhưng không ai dám nhìn cho kỹ, chỉ nghe tiếng trượng lộc cộc, rũ mắt nhìn thấy một đôi giày của tăng nhân đi qua, đại sư đã phiêu nhiên bước vào, để lại mọi người đứng ngoài trang nghiêm.

Quan tài luôn được khiêng đi vững vàng, bởi vì là sẽ trọng sinh, không cần thiết phải hạ táng, cũng không có ai khóc. Tới Hồng Liên Thủy Tạ rồi, Hoài Tội nhìn quanh, nói: “Đặt ở hồ sen này đi, nơi đó nhiều linh khí, dễ thi pháp.”

“Được, đều nghe theo đại sư!” Tiết Chính Ung dẫn theo mấy người còn lại, đặt quan tài bằng ở nơi đó, “Đại sư còn có gì yêu cầu, cứ việc nói ra. Ngài

cứu Ngọc Hành, là cứu Tiết mỗi nửa mạng rồi, Tiết mỗi nhất định tận lực tương trợ!”

“Đa tạ ý tốt của Tiết chương môn.” Hoài Tội nói, “Bần tăng tạm thời không có yêu cầu gì, nếu sau này có, nói lại với chương môn cũng chưa muộn.”

“Được, mong đại sư ngàn vạn lần đừng khách khí.”

Hoài Tội chấp tay trước ngực, cười nhạt hành lễ với Tiết Chính Ung, sau đó quay người nhìn về phía người khác: “Bần tăng bắt tài, thay Sở trưởng lão hồi hồn, cần năm năm. Để tránh loạn, từ ngay ngày bắt đầu, Hồng Liên Thuỷ Tạ đóng cửa từ chối tiếp khách, năm năm sau Sở Trưởng lão sống lại, sẽ lại mở ra.”

Tiết Mông tuy đã nghe nói từ trước, nhưng xác nhận lại lần nữa sư tôn sau năm năm có thể tỉnh lại từ Hoài Tội đại sư, không khỏi hốc mắt lại đỏ lên. Yên lặng cúi đầu.

“Chư vị thí chủ nếu muốn chào Sở trưởng lão, thì mời đến bên cạnh quan tài, từ nay về sau, hơn ngàn ngày mới có thể gặp lại.”

Mọi người đi theo thứ tự.

Đầu tiên là Tiết Chính Ung cùng chư vị trưởng lão, bọn họ nhất nhất đứng bên quan tài trang nghiêm cáo biệt, Tiết Chính Ung nói: “Mong sớm ngày gặp lại.”

Tham Lang nói: “Sớm tỉnh nhé.”

Toàn Cơ nói: “Mong hết thấy đều trôi chảy.”

Lộc Tồn thở dài nói: “Thật hâm mộ người, năm năm ngừng lại, sẽ không có vẻ già đi.”

Các trưởng lão khác cũng dài hoặc ngắn, các lý do thoái thác, thực nhanh tới lượt Tiết Mông, Tiết Mông vốn còn muốn nhịn, nhưng hãn xưa nay hành động theo tình cảm, nhịn không được, rốt cuộc rơi lệ cạnh quan tài Sở Văn Ninh.

Cậu vừa dùng sức lau mắt, vừa nước nở nói: “Sư tôn, người không ở đây ta cũng sẽ luyện đao cho thật tốt, sau dự Linh Sơn Đại Hội, ta tuyệt đối không để người mất mặt. Chờ người tỉnh rồi, ta sẽ nói xếp hạng của ta cho người nghe. Dưới toà sư tôn ta, không có đồ đệ thất bại.”

Tiết Chính Ung tới bên, vỗ vai cậu. Tiết Mông không giống ngày thường sẽ ôm lấy phụ thân mình, mà là xoa mũi quạt cường rời đi. Cậu không muốn ở trước mặt sư tôn vẫn là thiếu niên ăn chơi trác táng ỷ lại phụ thân.

Rồi sau đó tới Sư Muội, hốc mắt Sư Muội cũng ướt, chưa nói gì, cúi đầu nhìn Sở Văn Ninh một lát, không lên tiếng lui đến một bên.

Y đi rồi, có một đoá hoa hải đường màu hồng nhạt được đặt trong quan tài. Tay đặt hoa đã có dáng vẻ thiếu niên, cũng thập phần thon dài.

Mặc Nhiên đứng bên quan tài, gió nhẹ thổi qua mặt hồ, đưa mùi sen thơm ngào ngạt ngọt thanh đến. Tóc hắc bị thổi hơi rối, nhưng hắc nâng tay lên, lại là sửa sang lại dáng vẻ cho Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên nhấp môi, tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng đến cuối cùng, chỉ khàn khàn, nhẹ nhàng nói một câu: “Ta chờ người.”

Chờ người cái gì?

Hắc không nói. Hắc cảm thấy mình là muốn nói chờ người tỉnh lại, nhưng giống như nói một câu này, lại sẽ thấy không đủ. Giống như không thể bày tỏ nội tâm chứa chan của hắc, tình cảm chen chúc, đáy lòng hắc như có dung nham nóng bỏng ở trong, những dung nham đó tìm không thấy nơi để phun ra, liền đấu đá không ngừng trong lòng hắc, đâm hắc đau tới hoảng hốt.

Hắc cảm thấy một ngày nào đó tâm mình sẽ bị phá hỏng, đến lúc đó dung nham trào ra không thể ngừng, hắc sẽ ở trong biển giận nổi sóng bị thiêu thành tro tàn.

Nhưng giờ hắc, còn chưa xác định được tình cảm cháy bỏng kia là gì.

Cho nên hắc chỉ nói “Chờ người”.

Hồng Liên Tạ Thuỷ cuối cùng đóng cửa.

Kết giới rộng lớn hạ xuống, như phân cách sinh tử môn, ngăn mọi người ở bên ngoài.

Từ đây hương thơm mùa hạ, tuyết Đông vắng vẻ, tầm khoảng năm năm, sẽ không có người khác đến nhà Thuỷ Tạ.

Lá trúc hiu quạnh, hoa lạc hải đường, từ ngoài Hồng Liên Tạ Thuỷ chạy dài đến trước sơn môn, chúng đệ tử rào rào quỳ xuống, mà Mặc Nhiên, Tiết Mông, Sư Muội là ba người quỳ xuống đầu tiên trong hàng dài bất tận ấy.

Giọng Tiết Chính Ung rung động cả rừng, tiếng vang tận mây xanh: “Tiễn, Ngọc Hành trưởng lão bế quan.”

Chúng đệ tử cúi đầu hạ giọng: “Cung tiễn, Ngọc Hành trưởng lão bế quan.”

Mấy nghìn người giọng không đồng đều thành một dòng, bỗng nhiên âm âm nổ vang như mây khói lượn lờ quanh Tử Sinh Đỉnh, doạ quạ bay bốn phía, bay vút lên, vòng quanh mấy ngọn cây không dám đậu xuống. Tiếng người vang vọng như sấm rền, nghiền nát lưu vân cuộn cuộn, vang vọng khắp trời cao.

“Cung tiễn, sư tôn bế quan.” Mặc Nhiên nhẹ giọng nói.

Cúi thấp đầu xuống.

Thủ quân năm năm.

Ngọc Hành bế quan, ba đệ tử thân truyền dưới toà không muốn bái tạm trưởng lão nào khác làm sư, từng người tu hành khổ luyện.

Tư chất của người, do tâm pháp, Sư Muội và Tiết Mông ở lại trên núi, mà Mặc Nhiên chọn đi xa.

Có điều hãn sở dĩ lựa chọn như vậy, ngoài việc bản thân hãn không hợp rèn luyện, cũng bởi vì sống lại một đời, có rất nhiều chuyện không giống xưa, không nói đến thay đổi của Sở Văn Ninh, làm hãn lo nhất chính là Câu Trần giả kia.

Trong lòng hãn có suy đoán, cảm thấy người luôn trốn sau màn, nói không chừng cũng là trọng sinh. Rốt cuộc người này đã có thể nắm giữ tám chín phần Trân Lung Kỳ Lục, mà đời trước tới tận khi hãn tự sát, trên đời cũng không có người thứ hai có thể phát huy cấm thuật này tới mức như vậy.

Tìm hiểu về thân phận người nọ không phải sở trường của hãn, sau hỗn loạn ở Thái Diệp trấn, toàn bộ Tu Chân giới đều tập trung xem xét, chờ kẻ sau màn kia lộ đuôi cáo, này là một chuyện, cũng không cần hãn nhúng tay vào quá nhiều.

Mặc Nhiên biết mình cũng chẳng thông minh gì, duy chỉ có dồi dào linh lực, thiên phú tu hành kinh người, nếu sau lại có một trận quyết đấu, hãn có thể làm được, đó là nhanh chóng lấy lại thực lực cường hãn trước khi mình trọng sinh.

Kiếp trước hãn là kẻ huỷ diệt.

Đời này, hãn muốn làm người bảo vệ.

Sở Văn Ninh bế quan không lâu, Mặc Nhiên đứng trước sơn môn Tử Sinh Đỉnh.

Hãn đeo bọc hành lý, mang đi xa.

Người tới tiễn hãn không nhiều, Tiết Chính Ung, Vương Phu Nhân, còn có Sư Muội.

Tiết Chính Ung vỗ vai hãn, hơi xấu hổ mà nói: “Mông Nhi không tới, nó nói...”

Mặc Nhiên cười: “Hãn nói hãn muốn luyện đao trong rừng, không rảnh đến tiễn con?”

“...” Tiết Chính Ung càng xấu hổ, không khỏi mắng, “Tiểu tử hỗn hào kia thật không hiểu chuyện!”

Mặc Nhiên cười nói: “Hãn một lòng muốn đoạt hạng nhất ở Linh Sơn Đại Hội, phải luyện tập chăm chỉ. Cho sư tôn mặt mũi đều dựa vào hãn rồi.”

Tiết Chính Ung do dự nhìn hai mắt Mặc Nhiên, nói: “Linh Sơn Đại Hội là cạnh tranh tiên thuật chính thống, Nhiên Nhi lại đi vân du tứ hải, tuy có thể rất trường kính, nhưng chỉ sợ đại hội không chấp nhận công phu hỗn tạp tam giáo cừu lưu đâu. Nếu vì vậy mà bỏ lỡ, cũng thật đáng tiếc.

Mặc Nhiên nói: “Không còn đường đệ của con sao.”

“Con không định đoạt một xếp hạng sao?”

Mặc Nhiên lúc này thật sự bật cười.

Xếp hạng?

Kiếp trước hãn nhân Linh Sơn Đại Hội làm chuyện sai lầm, bị phạt cấm không cho thi, trong lòng có oán hận. Nhưng giờ xem ra, chút chuyện nhỏ ấy có là cái gì đâu? Hãn là người trai qua nhiều sinh ly tử biệt, hãn ở trong kiếp nạn như lũ, cũng không cam đến khát vọng, từ khát vọng đến oán hận, từ oán hận thành thoải mái, từ thoải mái lại hoá áy náy.

Đến nỗi này, Mặc Nhiên hãn chỉ cầu, không phải là giai nhân hay rượu ngon, muôn đời triều bái, càng không phải báo thù rửa hận, sát phạt điên cuồng.

Đám mây phồn hoa vô hạn, ngợp trong vàng son, hãn đã nhìn thấy rồi, cũng nhìn ngán rồi, hãn không muốn quay lại, chỉ cảm thấy nơi đó thật

lạnh, không có ai bồi bên cạnh hẳn.

Người từng là Đạp Tiên Đế Quân, từng ở đỉnh Thái Sơn hô mưa gọi gió, nhìn khắp nhân gian. Làm sao còn để tâm tới mấy giờ vỗ tay trên núi, vài ba tiếng reo hò.

Đến nỗi xếp hạng...

Ai thích làm ai xếp cũng mặc.

“Ta còn chút chuyện khác muốn làm.” Mặc Nhiên cười nói, “Tiết Mông là công tử, công tử có cách sống của công tử, ta là kẻ lưu manh, lưu manh cũng có cách sống của lưu manh thôi.”

Vương phu nhân nhin không được thương tiếc nói: “Đứa nhỏ ngốc này, nói gì vậy, con giống với Tiết Mông, làm gì có khác biệt giữa công tử với lưu manh cái gì.”

Mặc Nhiên cười hắc hắc, lại hơi chua xót.

Trời sinh phú quý và hèn mọn từ nhỏ, cho dù may mắn được vào Tử Sinh Đình này, nhưng mười mấy năm trước kia ngu ngốc trải qua, giống nhau sao được chứ?

Nhưng thấy Vương phu nhân ôn nhu quan tâm, tự nhiên không dám nói gì, gật đầu nói: “Bá mẫu nói đúng, con nói sai rồi.”

Vương phu nhân lắc đầu cười, cho hẳn một túi gấm càn khôn nhỏ, phía trên thêu hoa, nói: “Con ở bên ngoài, không ai chăm sóc. Túi gấm này con cầm đi, trong có không ít thuốc trị thương, đều là bá mẫu tự chế, so với loại thuốc tầm thường mua ngoài tiệm tốt hơn, giữ cẩn thận, đừng có làm rơi.”

Mặc Nhiên rất cảm kích: “Đa tạ bá mẫu.”

Sư Muội nói: “Ta không có gì để cho đệ, chỉ có miếng ngọc bội này thôi, đệ cầm đi, dùng ôn dưỡng linh hạch.”

Mặc Nhiên cầm lên nhìn, quả thấy bạch ngọc như ngưng tri, là vật phẩm tốt hiếm có. Hẳn vội trả lại miếng ngọc vào tay Sư Muội, nói: “Cái này ta nhận không nổi, quá quý rồi. Huống chi linh hạch ta hệ hỏa, muốn ôn dưỡng... Không khéo tẩu hỏa nhập ma.”

Sư Muội cười nói: “Vớ vẩn gì thế, sao tẩu hỏa nhập ma nổi?”

“Dù sao ta cũng không nhận.” Mặc Nhiên rất kiên trì, “Thân thể huynh yếu, tự cho mình sẽ tốt hơn.”

“Nhưng ta nhờ người mua ở Hiên Viên về cho đệ...”

Mặc Nhiên nghe y nói vậy, cảm thấy rất ấm áp, nhưng lại đau lòng nhiều hơn: “Vật ở Hiên Viên đều là giá trên trời, ngọc bội này giữ lại cũng không dùng được nhiều, nhưng thật ra lại tốt cho huynh hơn nhiều. Sư Muội, tâm ý ta nhận, nhưng đồ thì huynh lấy đi. Bình thường nhớ mang ra, dưỡng linh khí chút.”

Sư Muội còn muốn nói gì đó, Mặc Nhiên đã đem ngọc bội buộc lên đai lưng y, treo ở bên người.

“Khá đẹp đó.” Hắc cười nói, nâng tay lên, vỗ vai Sư Muội, “Huynh đeo hợp hơn ta nhiều. Ta thô kệch như vậy, sợ là không tới hai ngày đã làm mất rồi.”

“Nhiên Nhi nói không sai, ngọc bội này tuy ai đeo cũng được, nhưng linh hạch hệ thủy vẫn hợp nhất. Muội Nhi giữ lại cho mình đi.”

Nếu Vương phu nhân đã mở miệng, Sư Muội tự nhiên sẽ nghe lời, gật đầu, nói với Mặc Nhiên: “Vậy đệ bảo trọng.”

“Đừng lo, ta sẽ thường xuyên viết thư cho huynh.”

Sắp ly biệt, Sư Muội hơi khố sở, nhưng nghe hắc nói vậy, lại nhìn không được mà cười: “Đệ viết chữ, cũng chỉ có mỗi sư tôn đọc hiểu được.”

Nhắc tới Sở Văn Ninh, trong lòng Mặc Nhiên không biết là mùi vị gì.

Cừu hận ăn sâu vào xương tuỷ tan đi, áy náy vẫn còn, như vết thương kết vảy, làm trái tim vừa đau vừa ngứa.

Hắc ôm tâm tình như vậy, lẻ loi một mình, đi xuống núi.

“Một, hai, ba...”

Hắc cúi đầu, vừa đi, vừa yên lặng mà đếm.

“Một trăm lẻ một, một trăm lẻ hai, một trăm lẻ ba...”

Khi đi tới chân núi, hắc nhin không được quay đầu lại, nhìn mây mù lượn lờ quanh Tử Sinh Đỉnh xa xa, bậc đá dài gần như không thấy kết, hắc lẩm bẩm nói: “Ba ngàn bảy trăm chín mươi chín.”

Hắc đi một đường, một đường xuống núi.

Đây là số bậc thang dẫn lên núi, số bậc kia, cũng là số bậc Sở Văn Ninh công hắc bò lên.

Hắn cảm thấy mình cả đời này không thể quên được đôi tay kia của Sở Văn Ninh, lạnh băng, dính đầy máu, hồng.

Một người hướng thiện hoặc làm ác, kỳ thật thường đều không phải thiên tính hẳn như thế. Mỗi người đều có một đồng ruộng, có người may mắn, thu hoạch được hoa màu tươi tốt, tới mùa thu, ngũ cốc được mùa, mùi thơm ngào ngạt, hết thảy đều tốt, đều như người nói.

Nhưng có đồng rộng, không có số phận tốt như vậy. Đất gieo chính là hoa anh túc, gió xuân thổi qua, sinh ra tội ác, khắp trời đều là màu kim hồng hắc huyết. Mọi người đều oán ghét nó, thoá mạ nó, sợ nó, lại chê nó mơ màng tanh tưởi, hủ bại thành tra.

Đến cuối cùng, nghĩa sĩ nhân dân sẽ tụ lại, đốt trụ điện trung, vắn vẹo cháy lên, họ nói hẳn là nghiệt nghiệp trong lòng, nói hẳn là lệ quỷ ác ma, nói hẳn ăn thịt người không nhả xương, nói hẳn đáng chết, không có lương tâm.

Hắn ở trong ngọn lửa thống khổ mà run rẩy, rên rỉ, hoa anh túc nhanh chóng cuộn lại, hoá thành tro tàn hoà vào bùn đất.

Nhưng hẳn cũng từng có một đồng ruộng tốt, từng khát vọng cam lộ và ánh mặt trời.

Là ai cho hạt giống hắc ám, sau tội ác thành hoạ, không thể vãn hồi.

Khối đất đó, ôn lương quá, sáng lạn quá, có lửa, thành tro.

Ruộng bỏ hoang.

Không còn ai muốn nữa, hẳn chỉ là một thứ cũ nát nên vứt bỏ mà thôi.

Cho nên hẳn chưa bao giờ nghĩ tới, còn ai sẽ đi vào cuộc sống của hẳn, lại cho hẳn một lưỡi cày, cho cơ hội làm lại từ đầu.

Sở Văn Ninh.

Hắn cùng y phải năm năm mới có thể gặp nhau, hôm này là ngày đầu tiên của năm năm.

Hắn bỗng nhận ra mình thế mà đã bắt đầu nhớ gương mặt của Sở Văn Ninh, nghiêm khắc, buồn bực, ôn nhu, trang trọng, chính trực.

Mặc Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại.

Hắn cẩn thận nhớ về kiếp trước, nhiều chuyện cũ như gió thổi tuyết tan, hẳn dần dần ý thức được, hoá ra chuyện ở vết nứt Quý giới, lại là ranh giới lớn nhất trong cuộc đời của hẳn.

Kiếp trước hắn yêu một người sâu đậm.

Về sau, người ấy mất mạng, mà hắn thì vào địa ngục.

Kiếp này, có một người khác quý hắn.

Về sau, người đó dùng tính mạng, độ hắn quay về nhân gian.

[Husky] Chương 121: Sư tôn mới là tông sư

Mặc Nhiên đi ngày thứ tám, Tiết Chính Ung mới nhận được bức thư đầu tiên của hắn.

Giờ giấy hoa, chữ viết nghiêng bảy vẹo tám, cố gắng để đoan chính, đáng tiếc không thể làm nổi.

“Bá phụ đừng mong nhớ, ta nay đang ở độ phồn hoa, tất cả đều ổn. Khi xưa ở đây bị tà ma làm loạn, may mà không có thương vong. Cháu trai đã xử lý xong chuyện thuỷ quái, giờ bến đò tới lui bình thường, rất thái bình, lão bá lái đò nhận năm trăm ngân phiếu, có lòng tin. Chúc bá mẫu, sư tôn mạnh khoẻ.”

Ngày thứ một trăm hai mươi, nhận được lá thư thứ hai mươi hai.

“Bá phụ đừng mong nhớ. Cháu trai gần đây gặp rất nhiều chuyện trùng hợp, nhận được một linh thạch cực phẩm, nếu nạm lên trên loan đao Long Thành của Tiết Mông, sẽ là vũ khí không thể sắc bén hơn, tuy không thể bằng được thần võ, nhưng cũng sẽ là vật khó tìm. Hỏi thăm sức khoẻ của bá mẫu, sư tôn.”

Ngày thứ một trăm ba mươi, phong thư thứ hai mươi tư.

“Bá phụ chớ mong nhớ. Cháu trai gần đây đang tu luyện ở Tuyết Cốc, Tuyết Cốc quanh năm lạnh giá, dễ mọc kỳ hoa dị thảo, trong đó có Sương Hoa Tuyết Liên Hoa khó tìm nhất, nhưng đáng tiếc hoa chỉ mọc nơi vượn yêu ngàn năm trấn giữ. Cháu trai linh lực kém cỏi, công phu không thâm hậu, không có cách nào hái nổi. Mấy nay đang tinh tiếng, nhưng cũng không thể phá lớp bảo vệ này, chỉ hái được hơn mười đoá, gửi về cùng thư. Mong bá mẫu, sư tôn mạnh khoẻ.”

... ..

Gửi tới cùng thư, thường thường sẽ có vài món đồ, linh dược mọc thạch.

Trừ gửi thư cho Tiết Chính Ung, Mặc Nhiên cũng lén lút viết cho Sư Muội, nội dung đều là kiến thức về tứ hải, hỏi y mấy chuyện vụn vặt.

Ngòi bút thấm mực trên mặt giấy, từ lúc bắt đầu còn có chữ viết sai, về sau, tuy không nói là đẹp, nhưng đã đứng thẳng, nét chữ tinh tế thành thực, từ viết sai cũng ngày càng ít.

Nháy mắt đã qua một năm.

Hôm nay, Tiết Chính Ung uống trà xuân Tân Thượng, lại nhận được một phong thư của Mặc Nhiên.

Hắn xem xong rồi cười, lại đưa thư cho Vương phu nhân đọc, Vương phu nhân nhìn qua, cười rộ lên: “Đứa nhỏ này quả thật viết chữ ngày càng đẹp rồi.”

“Giống một người nhỉ?”

“Ai cơ?”

Tiết Chính Ung thổi lá trà, lấy từ trên bàn một quyển “Thượng cổ kết giới tập chú”: “Nàng xem có phải giống Ngọc Hành tới bảy phần hay không?”

Vương phu nhân nhận quyển sách vuốt vuốt, kinh ngạc nói: “Thật đúng là giống.”

“Hắn tới Tử Sinh Đình, bái Ngọc Hành làm sư. Ngọc Hành cũng luôn để hắn xem chữ của mình, hắn thì chẳng biết mấy chữ. Sau Ngọc Hành dành chút thời gian dạy hắn cẩn thận, từ tên hắn, từ đơn giản, rồi đến khó.” Tiết Chính Ung lắc đầu, “Lúc ấy hắn không chịu học cẩn thận, toàn như vẽ bùa để đối phó, giờ thì lại bắt chước rất giống.”

Vương phu nhân cười nói: “Hắn nên xuống núi nhiều hơn chút, ta thấy hắn ở bên ngoài, trầm ổn hơn không ít.”

Tiết Chính Ung cũng cười, nói: “Không biết hắn ngao du năm năm, sẽ biến thành dạng gì. Hắn khi đó bao nhiêu tuổi? Hai mươi hai ư?”

“Hai mươi hai.”

“Ày.” Tiết Chính Ung thở dài, tựa hồ hơi cảm khái, “Ta vốn còn tưởng rằng Ngọc Hành sẽ dẫn dắt bọn chúng tới khi hai mươi, người định không bằng trời định.”

Người định không bằng trời định, Mặc Nhiên cũng nghĩ như vậy.

Hắn đi qua trời Nam biển Bắc, từ mưa bụi đất Giang Nam, đến Tái Bắc Đại Tán Quan. Hè dựa đầu vào cây uống rượu, đêm đông ngồi quanh lò sưởi thổi một khúc sáo Khương.

Kiếp trước sau khi xưng đế, thiên hạ đều là của hắn, hắn lại chưa bao giờ muốn đạp muôn sông nghìn núi, xem ngồn đèn trên con thuyền đánh cá phía đông, ngắm sông phía Tây, vô tình nhìn qua chân ngấm đen của người gánh kiệu đi trên đường, da thịt bị nẻ, bàn chân vững như thiết. Không thì lại qua bãi lau nghe tiếng đồng ca giọng ê ê a a, tiêm âm trong mây, giọng như nứt bạch:

“Vốn hồng trần luôn thay đổi muôn lần, tựa như giao cho đoạn bích tàn viên...”

Hắn không phải Đạp Tiên Quân, đời này cũng sẽ không làm Đạp Tiên Quân. Hắn là—

“Đại ca ca.” Trẻ con trên phố cười đùa giòn giã, “Đại ca ca, huynh có thể giúp ta cứu con chim nhỏ này không? Nó bị gãy cánh, ta không biết nên làm gì bây giờ.”

“Tiểu Tiên Quân.” Lão thôn trưởng ngồi bên cối đá khàn giọng nói, “Đạp ta người, đạp ta người, nếu không nhờ người, thôn chúng ta toàn goá bụa già yếu, yêu tà kia làm loạn, chúng ta chỉ có thể rời xa quê hương. Đại ân đại đức của Tiên Quân, lão hủ... Lão hủ suốt đời này không quên.”

“Người có lòng tốt.” Ăn mày trên đường gặp, giọng run rẩy, “Người có lòng tốt, mẹ bọn ta đã hai ngày ăn không no, xin ngài thương xót, ban chút từ bi...”

Mặc Nhiên nhắm mắt lại.

Nhắm lại mở.

Vì có người gọi hắn.

“Mặc tông sư.”

Hắn bị xưng hô này làm cho hơi đau, ngẩng đầu nhìn nam tử da ngăm đen gọi hắn như vậy, hơi bất đắc dĩ: “Ta không phải tông sư, sư tôn của ta mới đúng. Đừng gọi ta như vậy nữa.”

Hán tử ngại ngừng gãi gãi đầu: “Xin lỗi, người đứng đầu thôn đều gọi người như vậy, ta biết người không thích, nhưng sửa lại thì hơi khó.”

Mặc Nhiên gần đây ở lại một thôn nhỏ cạnh Hạ Tu giới, cách thôn này vài dặm có mấy ngọn núi tuyết nguy nga sừng sững, thường có quý tuyết xuống quấy phá, đó đều là tiểu yêu linh lực thấp kém, có Dạ Du Thần của sư tôn để lại cũng đủ ứng phó. Đáng tiếc, thôn này nhỏ bé hẻo lánh, Dạ Du Thần còn chưa xuất hiện, hẳn hết cách, đành phải lục lại đồ phổ của sư tôn xem lại.

Thất bại rất nhiều lần, rốt cuộc chế ra được con đầu tiên, hẳn làm Dạ Du Thần không đẹp bằng sư tôn, cũng không linh hoạt bằng sư tôn, nhưng người gỗ chi chi dạt dạt, vẫn còn dùng được.

Chút thú vui này làm thôn dân thâm sơn cùng cốc mừng như điên, rồi gọi luôn hẳn là Mặc tông sư, gọi đến Mặc Nhiên thật sự quá xấu hổ.

Nhưng xấu hổ hơn nữa còn ở phía sau.

Khi ấy là chạng vạng tối, nửa bầu trời bị nhiễm hồng. Hẳn từ thư viện Thái Sơn nghe giảng về, đi giữa đường mòn khu rừng đông vui xào xạc, chợt có người gọi một tiếng.

“Sở tông sư!”

Nghe thấy tiếng gọi này, Mặc Nhiên thậm chí không kịp hỏi nhiều, lập tức quay người lại, ngay sau đó lại thấy mình thật nực cười, trên đời nhiều thuật sĩ họ Sở như vậy, giờ hẳn cũng tự phong cho mình là tông sư, thế mà còn tưởng sư tôn mình tỉnh trước thời hạn.

Sao có thể chứ.

Hắn cười lắc lắc đầu, đang định xoay người lại, bỗng nghe được tiếng gọi: “Sở tông sư!”

“...”

Mặc Nhiên ôm một chồng sách, neho mắt lại nhìn trong đám người. Chợt thấy có người vẫy tay với hắn, đáng tiếc cách xa quá, hắn không có cách nào nhìn rõ mặt người nọ, nhưng có thể thấy được y phục trên người hắn, là đạo bào xanh lam của thanh niên, đeo một cái cung, bên cạnh có một con chó sói.

Người nọ đến rất nhanh, nhưng đến khi cả Mặc Nhiên và hắn đều nhìn rõ mặt đối phương, cả hai đều cùng sửng sốt.

“Người là...”

“Mặc Nhiên.” Hắn phản ứng trước đối phương, ôm sách, không có cách để hành lễ, hắn chỉ đơn giản là gật đầu, ánh mắt tò mò ngừng trên mặt thanh niên một lát, “Không ngờ có thể gặp được Nam Cung công tử ở đây, thật trùng hợp.”

Hoá ra người gọi hắn là “Sở tông sư”, lại là con vợ cả Nho Phong Môn – Nam Cung Tứ.

Vì gia hoả này kiếp trước chết sớm, Mặc Nhiên chưa từng thấy hắn ở kiếp trước, nhưng Sở Văn Ninh thì khác, Sở Văn Ninh từng là khách khanh của Nho Phong Môn, Nam Cung Tứ tất nhiên biết y. Mặc Nhiên đánh giá hắn từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng trên túi đựng tên Nam Cung Tứ cầm trên tay.

Đó là một túi da đã rất cũ, phía trên thêu hoa sơn trà, vì đã quá cũ rồi, hoa văn cũng nhạt, lá xanh tươi đẹp lộ ra màu khô vàng, như vẻ đẹp thêu trên túi vải cũng không thể giữ được lâu, cũng sẽ có ngày điêu tàn.

Toàn thân Nam Cung Tứ ngăn nắp chỉnh tề, chỉ có túi tên này phá lệ, thậm chí có thể nhìn rõ vết vá, Mặc Nhiên hiểu rõ trong lòng, túi tên này với hắn là vật rất đáng quý, trên đời này ai chẳng có vài món đồ như chổi cùn để quý trọng? Người phong tình vô hạn, cũng sẽ giữ một vài kỷ ức vụn vặt làm bạn với mình.

Ai cũng không phải nhìn lên đều thấy đơn giản vô cùng, vô tâm vô phế.

Nam Cung Tứ cau mày: “Mặc Nhiên... Nhớ ra rồi. Đồ đệ của Sở tông sư nhỉ?”

“Ừm.”

Đã như vậy, thái độ của Nam Cung Tứ liền tốt hơn một chút, nói: “Ngại quá, ta lúc này mới từ xa tới. Nhìn người ăn vận như vậy, còn tưởng tông sư y xuất quan sớm, mà ta không biết.”

Mặc Nhiên dời ánh mắt khỏi túi tên, cũng không phải không biết điều mà hỏi chuyện, mà bình thản đáp: “Mới vừa này nghe người gọi ta như vậy, ta cũng tưởng sư tôn xuất quan trước, mà ta không biết.”

Nam Cung Tứ cười, có lẽ vì từ khi sinh ra đã tự phụ, mặc dù lúc cười to, ánh mắt long mày hắn đều có khí chất kiêu ngạo mấy phần. Loại kiêu ngạo của hắn và Tiết Mông không giống nhau, Tiết Mông là cậy thế mới kiêu

ngạo phóng khoáng, mà Nam Cung Tứ, tựa hồ có mấy phần lệ khí, có hơi kiêu căng, táo bạo.

Nhưng hãn sinh rất tốt, loại lệ khí này không làm hãn trông đáng sợ, ngược lại có dã tính nhiều hơn.

Mặc Nhiên nhin không được nghĩ trong đầu, Nam Cung Tứ, Nam Cung Tứ, đúng là con ngựa hoang tự do tự tại.

Hãn còn xuất thần như thế, đã nghe Nam Cung Tứ nói: “Lúc trước Quý Giới thiên nứt, Sở Tông Sư bất hạnh gặp nạn, ta còn khổ sở bao lâu, may mắn có đại sư chỉ điểm, có thể giúp tông sư chết đi sống lại. Chờ y tình đây, ta nhất định ghé thăm Tử Sinh Đỉnh.”

“Vậy mong công tử đại giá.”

Nam Cung Tứ xua xua tay, chợt nhìn sách Mặc Nhiên ôm trên tay, ngạc nhiên nói: “Mặc huynh, đây là đang làm gì thế?”

“Đọc sách.”

Nam Cung Tứ vốn tưởng rằng hãn đọc sách, hãn là đọc mấy cuốn sách từ ngữ tối nghĩa khó hiểu, thế mà nhìn kỹ, hoá ra lại là “Tiêu dao du”, “Lễ ký” vớ vẩn, đầu tiên là sừng sốt, sau đó lại nói: “Cái này... Đều là sách cơ bản, ta ki nhỏ đều đọc hết, người xem còn có ích gì đâu?”

Mặc Nhiên cũng không thấy ngại, ánh mắt thản nhiên, nói: “Khi ta còn nhỏ, đến cả tên mình cũng không biết viết.”

“Khụ... ..” Nam Cung Tứ hơi xấu hổ, “Đến thư viện đọc sách sao?”

“Ừ. Mấy nay muốn ở trên Thái Sơn tu hành tìm linh thạch, thấy thư viện Hạnh Lâm mới mở, cũng chẳng có việc gì, nên đến nghe một chút.”

Nam Cung Tứ gật đầu, thấy không còn sớm, nói: “Coi là vậy, Mặc huynh còn chưa ăn cơm tối đi. Nếu đã tới đất Nho Phong Môn, người lại là đồ đệ Sở tông sư, ta đương nhiên phải làm theo lễ chủ nhà. Đúng lúc bạn ta đang chờ ở tửu lâu phụ cận, thế nào, đi uống một chén chứ?”

Mặc Nhiên ngẫm lại, cảm thấy cũng chẳng có việc gì, liền nói: “Từ chối thì bất kính.”

“Vũ Vu Lâu. Đất Lâm Nghi nổi tiếng nhất là tửu lầu này, nấu ngon nhất lòng cừu, đã từng nghe qua chưa?” Nam Cung Tứ vừa đi vừa hỏi hãn.

“Sao lại chưa từng nghe qua?” Mặc Nhiên cười nói, “Tửu lâu nhất nhì Thượng Tu Giới. Nam Cung công tử, người thật biết chọn chỗ.”

“Chỗ này không phải ta chọn.”

“Hử, vậy là?”

Nam Cung Tứ nói: “Bạn ta chọn.”

Là người sống qua một đời, Mặc Nhiên cũng biết rắc rối trong quan hệ của Nho Phong Môn, tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn hơi kinh ngạc, âm thầm nghĩ: Diệp Vong Tích cũng tới à?

Nhưng hắn theo Nam Cung Tứ vén màn tửu lâu lên, vén rèm châu ở sương phòng bước vào. Người bên trong suýt làm hắn sặc—

Chỉ thấy Tổng Thu Đồng mặc một thân La Tố Y, đứng bên cửa sổ, hoa đào bên ngoài nở rộ, nàng nghe thấy tiếng động quay đầu lại, trang sức vàng trên trán lay động, càn khôn lên làn da, môi nếu điểm chu sa, đẹp không nói nên lời.

Chân Mặc Nhiên vừa vào cửa theo bản năng co rụt lại.

Hắn nghĩ, giờ nói với Nam Cung Tứ rằng mình không ăn trực, càng không thích lòng cừu, liệu có còn kịp hay không?

[Husky] Chương 122: Hình bóng sư tôn

“Đến, Mặc huynh, để giới thiệu với huynh, vị này chính là tiểu muội trong môn hạ của ta, gọi là Tống Thu Đồng.”

Cuối cùng vẫn phải căng da đầu ngồi xuống, để Nam Cung Tứ hưng phấn giới thiệu trên bàn tiệc. Tống Thu Đồng Tống Thu Đồng, nàng là cục mutton trên lưng hăn, trên đùi chỗ nào có bớt đều biết rõ, sao cần Nam Cung Tứ phải nhiều lời.

Nhưng trên mặt vẫn cứng đờ, nhìn xuống gật đầu: “Tống cô nương.”

“Vị này chính là đệ tử thân truyền của Sở tông sư, Mặc Vi Vũ của Tử Sinh Đình. Khi ở trấn Thái Diệp hăn là muội đã gặp huynh ấy, có điều khi đó nhiều người, chắc muội cũng không nhớ.”

Tống Thu Đồng cười dịu dàng, đứng dậy chỉnh lại y phục thi lễ nói: “Tiểu nữ Thu Đồng, tham kiến Mặc Tiên Quân.”

“...”

Mặc Nhiên không tỏ vẻ thân thiết nổi, con người sâu thẳm nhìn nàng hồi lâu, sau đó mới nói: “Khách khí rồi.”

Đối với vị chính thê trong kiếp trước của hăn, trong lòng Mặc Nhiên thật sự ghê tởm. Loại ghê tởm này không phải sau khi chuyển kiếp mới có, ngược lại từ kiếp trước đã thâm nhập cốt tuỷ, không thể xoá nhoà.

Trước có gặp nhau vài lần, hăn cũng chưa từng đối mặt trực tiếp với nàng, vì vậy tuy chán ghét, nhưng cũng không có không thoải mái như hôm nay.

Nàng là nữ nhân nhu nhu nhược nhược, làm việc nói chuyện, luôn là từ ngữ nhẹ nhàng cẩn thận. Nàng tựa như cây ngây ngô kết trái đầu thu, thấp thoáng tươi tốt sau phiến lá, mùi thơm tuy không bằng hoa, màu sắc cũng không bức người, nhưng lại làm người yêu thích, thân hình cân xứng no đủ,

nhìn qua vô cùng ôn nhu ngây ngô, giống như cắn nhẹ một miếng, có thể nếm được vị chua ngọt của nước quả.

Chỉ là cắn sâu vào trong, mới có thể nhận ra bên trong toàn mùi hư thối, sâu chết bên trong, trùng thân chảy mủ, đã mọc mốc.

Quả thật, so với hẳn, kiếp trước Tổng Thu Đồng cũng không làm tội ác tày trời gì. Đơn giản chỉ là phản bội Nho Phong Môn của nàng. Đơn giản chỉ là khi Mặc Nhiên đồ sát toàn thành, giao Diệp Vong Tích ra bảo vệ mạng mình. Đơn giản chỉ là, khi Lâm Nghi chìm vào núi tuyết biến máu, nàng được Mặc Nhiên ban thưởng mà vô cùng vui mừng, tự trang điểm cho mình loè loẹt lộng lẫy, lòng hẹp hòi hầu hạ chủ nhân mới.

Đơn giản chỉ là, sau khi kết thúc việc đồ sát cả thành, biểu tình nàng chân thành, trước thi thể Diệp Vong Tích không bao giờ có thể mở miệng được nữa, khóc thảm khóc thiết, nói Diệp Vong Tích đối xử với nàng hung ác, không cho nàng nổi một ngày lành, nếu không phải Mặc Nhiên tới, chỉ sợ cả đời nàng đều phải làm trâu làm ngựa cho họ Diệp.

Còn nữa thì sao nhỉ?

Mặc Nhiên trầm mặc nghĩ.

Còn có gì nữa?

Tính Nam Cung Tứ nóng vội, còn mấy món chậm chạp chưa mang lên, hẳn liền đi thúc giục làm nhanh. Vì vậy trong sương phòng chỉ còn lại hai người kiếp trước từng làm phu thê.

“Mặc công tử, ta kính huynh một ly.” Nàng từ tốn rót cho hẳn một chén rượu, nửa cánh tay lộ ra ngoài, trên cổ tay có một vết chu sa đỏ chói.

Ma xui quỷ khiến, Mặc Nhiên giơ tay, siết chặt cổ tay nàng.

Nàng kêu khẽ một tiếng, nâng con người, kinh hoàng thất thố nhìn hẳn, ánh mắt mềm mại như mang dòng nước xanh biếc: “Mặc công tử, huynh đây là...”

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm mặt nàng, nhìn một lát, ánh mắt hạ xuống, ngừng lại ở ngón tay thon dài của nàng.

“Thật là một đôi tay đẹp.” Thật lâu sau, hẳn nhẹ giọng nói, biểu tình lạnh lùng, “Tổng cô nương có biết chơi cờ không?”

“Sơ, biết sơ một chút.”

“Đôi tay đẹp như vậy, giờ cũng có thể hạ xuống một bàn cờ hay.” Hắc lạnh lùng nói. Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của Nam Cung Tứ, còn có tiếng chó sủa hăng hăng, ở ngoài cửa kêu to.

“Thất lễ rồi.” Mặc Nhiên buông tay Tống Thu Đồng ra, sau đó lấy ra một khăn tay, cẩn thận lau sạch ngón tay mình.

Bên ngoài nhuộm màu long quang, ở đây xuân đêm ban công nở đầy hoa rực rỡ.

Mặc Nhiên vẻ mặt như thường, như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Tống Thu Đồng vô duyên vô cớ bị khinh thường, nhưng xưa nay nàng nhịn được, trong bữa ăn còn đứng dậy, thay Mặc Nhiên rót một ly rượu.

Hắc không uống rượu nàng rót, vì vậy ly kia không được chạm tới.

Nam Cung Tứ nói: “Mặc huynh, không lâu nữa là Linh Sơn Đại Hội rồi, người dù sao cũng là đồ đệ của Sở Tông Sư, không thể bảo y vứt bỏ mặt mũi. Đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Ta không tham gia.”

“... Người không phải đang nói thật chứ?”

“Thật.” Mặc Nhiên cười nói, “Đường đệ ta đi là đủ rồi. Khắp các môn phái trên thiên hạ đều đến Linh Sơn Đại Hội, ta sợ náo nhiệt, không muốn đi.”

Nam Cung Tứ tựa hồ không tin, hắc nheo lại đôi mắt nâu, biểu tình như chim ưng.

Nhưng con người Mặc Nhiên phẳng lặng, không hề nhìn lại hắc.

Ừng nhìn nam thạch chăm chăm một lát, nhận ra nam thạch thật sự chỉ là nam thạch mà thôi, không có giấu thủ không, cũng không giấu hoạt xà.

Hắc dựa vào lưng ghế, chuyển đầu, bỗng nhếch miệng cười: “Thú vị đấy, ở Linh Sơn Đại Hội ta sẽ không thể gặp người?”

“Không thể gặp ta.”

Tay Nam Cung Tứ lấy thêm gạch, cười nhạo một tiếng: “Đồ đệ Sở tông sư lợi hại như vậy, sao lại không tham gia đại hội lớn như thế.”

“...”

Mặc Nhiên trầm nghĩ, thực sự rất khó nói, nên giải thích thế nào? Chẳng lẽ nói với Nam Cung Tứ, không phải thế, hắc là xác chết lão quỷ ba mươi hai tuổi vùng dậy, làm Đạp Tiên Quân đùa bỡn với một đám trẻ con, ngồi trên

đài đều là kẻ bị hấn giết trong kiếp trước, đánh cả chương môn, chương môn này còn phải phát thẻ bài cho hấn, xếp thứ hạng của hấn.

... Quá vớ vẩn rồi.

Ho khan một tiếng, hấn nói: “Không tham gia không có gì hiểm lạ, mà ta không giỏi thuật pháp chính thống, học không chắc, nếu đi, càng làm sư tôn mất mặt thôi. Nam Cung công tử thân thủ tốt như vậy, đương nhiên tự phụ không lạ, không cần cười nhạo ta.”

Lời này nếu chim công nhỏ Tiết Mông nghe được, hấn sẽ rất vui mừng, cảm thấy Mặc Nhiên vượt đúng lông rồi, nhưng Nam Cung Tứ ở Nho Phong Môn rắc rối phức tạp, từ nhỏ không có mẫu thân. Hàng ngày không đơn thuần như vậy, nên nghe Mặc Nhiên khen, cũng chỉ cười cười, không tự đắc không biết gì.

Hấn uống mấy chén rượu, hầu kết nhấp nhô, lát sau lấy tay áo lau, nói: “Nếu Mặc công tử không thi, ngoài cuộc tình tảo, không bằng đoán thử, khôi thủ đại hội lần nay, rốt cuộc sẽ là hoa lạc nhà ai?”

“...” Mặc Nhiên nghĩ thầm, người mẹ nó hỏi cũng thật đúng người.

Hoa lạc nhà ai còn ai rõ hơn hấn nữa à? Trừ Câu Trần giả khả năng trọng sinh kia đi, trên đời chỉ còn Mặc Vi Vũ biết kết quả Linh Sơn luận kiếm năm đó.

Người thắng là...

“Nam Cung Tứ.”

Bỗng rèm châu bị vén lên, loé lên ánh sáng, bóng dáng vững vàng ở phía sau. Hai nam nhân trong phòng không phản ứng, Tổng Thu Đồng lại như bị kim đâm, bỗng đứng đứng lên, vẻ mặt làm người thương tiếc lo sợ không yên, cúi đầu hạ giọng nói: “Diệp, Diệp công tử.”

Người tới dáng người thẳng tắp, một thân hắc y thêu chỉ vàng, bao tay áo gọn, vòng eo thon chắc. Mặt mày ba phần tú mỹ, bảy phần anh tuấn, không phải Diệp Vong Tích thì là ai?

“Không gọi người.” Diệp Vong Tích liếc ả một cái, đỡ rèm châu, đi vào trong phòng, ánh mắt y luôn dừng trên một người duy nhất, có vẻ rất lạnh, lại loé chút ánh sáng nhỏ vụn khác thường, “Nam Cung Tứ, ta gọi chính là người đấy. Người phải nghe, ngẩng đầu lên.”

Nam Cung Tứ không thềm ngẩng đầu, ngược lại nói với Tổng Thu Đồng: “Muội đứng lên làm gì? Ngồi xuống.”

“Không được, Nam Cung công tử, ta thân hèn mọn, vẫn nên để ta đứng thì hơn.”

Nam Cung Tứ bỗng dưng bạo nộ, quát lên: “Ngồi xuống!”

Tổng Thu Đồng hơi co lại, chống lên cạnh bàn, hơi do dự.

Diệp Vong Tích không cứng ngắc như thế, lãnh đạm nói: “Người nghe hẳn đi.”

“Đa tạ Diệp công tử...”

Diệp Vong Tích không hề để ý tới Tổng Thu Đồng, mà nói: “Nam Cung Tứ, người còn muốn làm loạn tới bao giờ? Chương môn sắp giận điên lên rồi. Đứng dậy, trở về cùng ta.”

“Vậy là tốt nhất. Ta thấy ông ấy điên rồi, ông ấy coi ta như đã chết! Về không nói chuyện, ông ấy không thu hồi mệnh lệnh đã ban lúc trước, ta không quay về Nho Phong Môn nửa bước.” Nam Cung Tứ gằn từng chữ một, “Diệp, công tử, mời người về đi.”

“Người—” Diệp Vong Tích siết chặt quyền, cả người hơi run lên, Mặc Nhiên bên cạnh nhìn, cảm thấy y lúc nào cũng có thể lật đổ bàn tiệc kéo Nam Cung Tứ lôi đi, nhưng Diệp Vong Tích là quân tử, y thế mà cứng ngắc áp xuống cảm giận ngút trời.

“Nam Cung Tứ.” Y trầm mặc hơn mấy phần, sau đó mở miệng, giọng khàn khàn, mang theo chút vẻ mệt mỏi khi đi đường, “Người thật sự phải làm đến nông nổi này hay sao?”

“Thì làm sao đâu?”

Diệp Vong Tích nhắm mắt lại, thở dài nhỏ đến không phát hiện, nhắm lại mở. Y đứng trước bàn, lúc này liếc Mặc Nhiên một cái.

Việc xấu trong nhà không thể cho người nhà biết, chuyện trong phái cũng không thể để người khác biết, Mặc Nhiên lập tức đứng lên, thi lễ với Diệp Vong Tích, nói: “Vừa nhớ ra, ta còn hẹn đi lấy y phục vào tối nay, đi chậm để chủ quán đợi lâu, nên xin phép đi trước.”

Diệp Vong Tích gật đầu với hẳn: “Đa tạ Mặc công tử.”

“Không cần đa tạ với không đa tạ, các người cứ từ từ nói chuyện.”

Mặc Nhiên đi qua bên cạnh Diệp Vong Tích, lúc cùng y sóng vai, cố ý vô tình nhìn y một cái. Cách gần mới nhận ra, Diệp Vong Tích vẫn đĩnh bật như tùng bách, khí chất thâm trầm ổn trọng, nhưng đuôi mắt y phiếm màu hồng nhạt, tựa hồ trước khi tới, đã vừa khóc.

Mặc Nhiên bỗng cảm thấy Diệp Vong Tích ẩn nhẫn, lại có mấy phần, giống với Sở Văn Ninh như vậy.

Hắn nhất thời nổi tâm huyết, nhịn không được quay đầu nói với Nam Cung Tứ: “Nam Cung công tử, tuy ta không biết người có khuất mắc gì với Diệp công tử, nhưng ta thấy y rất tốt với người. Nếu người đồng ý, thì nói chuyện từ tốn với y thôi, đừng có giấu chuyện không nói ra.”

Nam Cung Tứ lại không cảm kích, hắn đang nổi nóng, cũng không quan tâm thân quen, lạnh lùng nói: “Không cần người lo.”

“...” Tên quý đoan mệnh này!

Mặc Nhiên đi rồi. Còn chưa xuống tới lầu, đã nghe tiếng Nam Cung Tứ gầm lên trong sương phòng, thanh niên như sói dùng răng nanh sắc nhọn xé nát linh hồn Diệp Vong Tích. Hắn đang chất vấn—

“Diệp Vong Tích! Người rốt cuộc cho phụ thân ta uống mê hồn canh gì? Làm ông ấy coi trọng người hơn cả ta!! Về ư? Ta về với người để làm gì? Từ nhỏ tới lớn, ta đã được tự làm chủ chuyện của mình bao giờ chưa? Hả? Diệp Vong Tích ta hỏi người, các người rốt cuộc... Các người rốt cuộc coi ta là cái gì!!!”

Tiếng bàn ghế rầm rầm, tiếng chén bát loảng xoảng rơi đầy đất.

Thị nữ ở lối nhỏ đều kinh hồn tán đảm, có khách nhân từ sương phòng của mình nhô đầu ra.

“Làm sao thế?”

“Ấy chà, ai tình tình nóng nảy thế, nghe vậy, đừng phá hỏng đồ của tửu lầu chứ.”

Mặc Nhiên mím môi, quay đầu nhìn lại đường vừa đi.

Hắn nghe thấy giọng Diệp Vong Tích, như lá mùa thu khô héo, không chút sinh khí.

“Nam Cung, nếu ta đợi ở nhà làm người khó chịu. Vậy ta đi, không bao giờ xuất hiện trước mắt người nữa.”

“...”

“Người về đi.” Diệp Vong Tích nói, “Xin người.”

Nếu không phải chính tai mình nghe thấy, Mặc Nhiên kiểu gì cũng không tin, đáng người thẳng tắp như Diệp Vong Tích, sẽ mềm yếu nói ra chữ “Xin”.

Trong ấn tượng của hắn, Diệp Vong Tích là quân tử không thể động, là chiến thần bách chiến bách thắng, Mặc Nhiên có thể tưởng tượng ra y đổ máu, lại không thể tưởng tượng nổi y rơi lệ, có thể tưởng tượng ra cái chết của y, cũng không cách nào tưởng tượng nổi dáng vẻ y quỳ xuống.

Nhưng hôm nay, y ở trong tửu lâu, làm trò trước mặt Tống Thu Đồng, nói với một nam nhân khác, xin người.

Mặc Nhiên nhắm mắt lại.

Một người sống hai đời, lại có nhiều chuyện, không thể hiểu hết?

Ai cũng không trần trụi bày ra cho người ta nhìn. Mọi người đều dùng xiêm y che dấu thân thể, dùng từ ngữ xảo hoạt che dấu cảm xúc. Mọi người tự vây mình lại, cố như cuống hoa hở ra thăm dò, tất cả mọi người trên thế gian đều có vẻ mặt rõ ràng, xương thanh y xương thanh y, xương tiểu sinh xương tiểu sinh, thiên hạ như diễn, che khuất cái xấu, có nghề rõ ràng.

Sinh xương lâu rồi, ai cũng có thể nhận một bát nước, mắt phượng liếc lên, có thể xương lên một khúc ngược lại?

Nhưng khi tất cả ngừng lại, ánh trăng biến mất, đêm khuya tĩnh lặng, ai cũng lau đi vệt sáng dày đặc, rửa gương mặt ban sáng, lộ ra ngũ quan xa lạ. Hoá ra nam nhân anh khí, võ sinh cũng có một đôi mắt ôn nhu lưu luyến.

Mặc Nhiên quay về căn phòng mình đang ở tạm, hắn nghĩ, hắn sông hai đời, rốt cuộc nhìn rõ chúng sinh được mấy phần? Lại rõ mình mấy phần?

Một Sở Văn Ninh, khiến lòng hắn sống mà chết, chết lại sống lại, Sở Văn Ninh...

Vì thế hắn lại nhớ tới hôm nay Nam Cung Tứ thế mà nhận nhầm hắn thành Sở Văn Ninh, có hơi nực cười, sao có thể nhận nhầm.

Nhưng rửa mặt lại nhận ra người trong gương đồng, buộc cao đuôi ngựa, mặc một bộ y phục trắng đơn giản của thuật sĩ.

Đuôi ngựa là sáng tùy ý buộc lên, đồ thuật sĩ là vì mấy ngày trước, y phục cũ đã hơi chật, hắt đến cửa hàng chọn y phục, dạo một vòng phát hiện có một bộ bạch y thật đẹp, hắt cũng không nghĩ nhiều, không tự hỏi vì sao mình thấy bộ y phục ấy đẹp, cứ thế mua nó, mặc lên người.

Nhìn vào gương, hắt bỗng hiểu được.

Hoá ra bạch y, giống với bộ của Sở Văn Ninh.

Gương đồng hơi mờ, kiếp trước như mộng, Mặc Nhiên nhìn người trong gương, tựa như nhìn rõ màu sắc giấc mơ này, nhìn thấy chút hình bóng Sở Văn Ninh, thấy bóng dáng y.

Nước chưa lau khô, theo đường cong chảy tới cằm.

Hắt đứng trước gương, như hiểu ra, tựa như hắt vụng về bắt chước làm Dạ Du Thần của Sở Văn Ninh, chính hắt cũng vụng về bắt chước sư tôn của mình.

Mặc Nhiên theo bản năng tìm kiếm hình bóng của Sở Văn Ninh ở hồng trần, tìm không thấy, tự mình thay thế chậm rãi biến thành y.

Năm tháng như thoi đưa. Con người ta hối hận, hoặc là vì cái khác.

Ta không thấy người được, nghĩ nếu người gặp chuyện như vậy, đương nhiên sẽ làm như thế nào. Người thấy gì sẽ mỉm cười, thấy gì sẽ bức mình.

Ta mỗi chuyện lúc làm đều nghĩ tới người, làm mỗi chuyện đều muốn người vui vẻ.

Ta nghĩ “Nếu người ở đây, ta làm như vậy, liệu người có gật đầu hay không? Có thể nguyện ý khen ta dù chỉ một chút, nói ta làm không hề sai hay không.”

Ta mỗi ngày mỗi ngày đều như vậy, sâu trong cốt nhục, tạo thành thói quen. Cho nên về sau, ta cũng chẳng thể tự ý thức được.

Hoá ra thời gian thấm thoát, ta đã sống thành dáng vẻ, của người trong lòng ta.

[Husky] Chương 123: Sư tôn đi vào mộng ta, biết ta đã nhớ nhưng lâu nay*

(Tiêu đề lấy từ hai câu thơ trong bài “Mộng Lý Bạch” của Đỗ Phủ)

“Triệu đạo trưởng, Lý đạo trưởng, các người không nhìn bảng cáo thị à? Đệ nhất Linh Sơn Đại Hội, cũng thật là quá lợi hại!”

Trong quán trà đầu ngõ, mấy tán tu gọi một đĩa đậu phộng, một ấm trà nóng, mặt mày hớn hởi mà nói mấy tin nóng hôi hổi trên giang hồ.

“Ta đương nhiên thấy từ lâu rồi! Thế mà Tử Sinh Đình, môn phái ở Hạ Tu giới lại thắng, hắc làm tức chết mấy lão già ở Thượng Tu giới rồi. Nhất là Nho Phong Môn, ai chà, có khi quan tài lão tổ tông bọn họ áp cũng không nổi nữa! Người thắng hình như là tiểu Tiên Quân gọi là Tiết phượng hoàng nhỉ?”

“Hả? Ha ha ha ha, Tiết phượng hoàng? Lão Triệu đứng là làm ta cười chết, hiệu của hắc là Phượng Hoàng con, hắc họ Tiết, tên Mông, cha hắc là Tiết Chính Ung. Hồ không thể sinh ra chó, Tiết Tử Minh này, thân thủ thực sự rất tốt!”

Nam tử khoác áo choàng ngồi bên lò sưởi, thân hình cao lớn, đang tự uống trà. Nghe bọn họ nói chuyện bên kia, nam tử kia thấp thấp mà “Hử?” một tiếng, chén trà ngừng bên môi, không động.

“Gọi hắc là phượng hoàng con, cũng không phải hư danh. Các nhóm thiếu chủ khác đều có thần võ, hắc thì giỏi rồi, một thanh loan đao chặt đứt đường lui của người khác, thần kỳ thật.”

“Vậy mà người cũng không xem hắc là đồ đệ của ai? Đệ tử môn hạ của Vân Dạ Ngọc Hành, có thể ăn chay à?”

“Có điều ta cảm thấy, Tiết Tử Minh thắng hiểm, các người chẳng lẽ chưa nghe, lúc hai người đối đầu, Tiết Tử Minh cùng Nam Cung Tứ không phân

cao thấp, nếu không phải Nam Cung Tứ mang theo đứa con gái kia kéo chân sau, ha ha, để ta nói, thắng bại còn chưa rõ đâu.”

Nam tử vẫn luôn yên lặng nghe bọn họ nói chuyện, rốt cuộc đặt chén trà đen chưa uống xuống.

Hắn quay đầu, vẻ mặt sắc bén, như sương hoa chìm trong nước mùa thu, bề ngoài rất được. Hắn cười với mấy vị tu sĩ kia, đáp lời: “Mấy vị tu sĩ, làm phiền rồi. Mấy ngày trước ta ở trên núi tu hành, không biết chuyện mấy ngày nay, lỡ mất Linh Sơn Đại Hội. Khi nãy vô ý nghe được mọi người nói Tiết Mông là khôi thủ... Có hơi tò mò, không biết có thể nói thêm mấy câu không?”

Những người đó thấy có người nghe, vội nhiệt tình tiếp đón Mặc Nhiên, cho hắn một chỗ ngồi, để hắn cùng ngồi chung với bọn họ.

Mặc Nhiên cũng không thất lễ, hắn so với khi vừa xuống núi đã ổn trọng hơn rất nhiều. Hắn gọi chủ quán mang lên sáu vò linh sơn diệu vũ, mang thêm một ít táo, hạt điều, sữa anh đào, hạt dưa, chia cho mọi người, lúc này mới mở miệng nói: “Tiết Tử Minh là con cưng, tuy không có thần võ, đoạt hạng nhất cũng không phải ngoài ý muốn. Chỉ là khi nãy nghe chư vị nói, lúc hai người đối chọi, Nam Cung Tứ ở Nho Phong Môn đưa theo một cô nương...?”

Vòng quanh toàn là nam tử, luôn vui đùa mấy chuyện liên quan tới cô nương kia, mặc kệ cô nương đó không phải của bọn họ.

“Còn không phải sao? Quả là mỹ nhân mai táng anh hùng, bằng không với pháp thuật của Nam Cung Tứ, Tiết Tử Minh có thể chiếm thế thượng phong nổi không còn chưa chắc.”

“Cũng có chút thú vị.” So với kiếp trước khác nhau, Linh Sơn Đại Hội kiếp trước, là Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích cùng giữ danh nhất. Mặc Nhiên vốn cảm thấy Sở Văn Ninh chết kích thích Tiết Mông, làm tiểu phượng hoàng bùng phát, nhưng xem ra, thay đổi không chỉ có mình Tiết Mông.

“Không biết vị cô nương kia có thân phận gì?”

“Cô gái kia họ Tống, gọi là cái gì Đồng... Không nhớ rõ lắm, tóm lại cực kỳ xinh đẹp. Ta thấy cậu ấm Nho Phong Môn kia hẳn là bắt ép nàng rồi.”

“Đâu chỉ xinh đẹp, quả thực là quốc sắc thiên hương. Nếu ta là Nam Cung Tứ, thà không lấy cái danh đệ nhất Linh Sơn này, cũng muốn dỗ mỹ nhân vui vẻ.”

Mặc Nhiên: “...”

Quả là như thế.

Linh Sơn Đại Hội chia nhóm, hai người một nhóm, cùng hỗ trợ nhau, đánh tới khi chỉ còn ba hạng, mới tìm ra nhân tài kiệt xuất.

Kiếp trước, Sư Muội và Tiết Mông lập thành một nhóm, đấu với Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích. Mà sau này trừ Sở Văn Ninh thì Diệp Vong Tích, là người cường hãn nhất thiên hạ, trận đấu này, kết quả có thể đoán. Nhưng không biết đời này có chuyện gì xảy ra, Nam Cung Tứ không muốn phối hợp với Diệp Vong Tích, ngược lại mang theo nữ nhân Tống Thu Đồng chỉ biết kéo chân sau...

Mặc Nhiên buông chén trà, đưa tay day thái dương mình.

Thật không biết tên kia nghĩ cái quỷ gì.

“Nữ nhân, nữ nhân, cho dù Nam Cung Tứ mất danh đệ nhất, cũng không thiệt nhỉ?” Có người cảm thán một câu như vậy, những người khác đều cười vang.

Mặc Nhiên nhin không được hỏi: “Thế Diệp Vong Tích đâu?”

“Cái gì?”

Mặc Nhiên nói: “Diệp Vong Tích.”

Thấy mọi người mờ mịt, Mặc Nhiên thấy hơi hụt hẫng trong lòng. Kia chính là chiến thần cho hãn nểm đầu khổ không ít trong kiếp trước đó... Sao các người có thể không biết.

Vì thế hãn khoa tay múa chân nói: “Chính là vị công tử khác của Nho Phong Môn, chân rất dài, dáng người cao, tính rất tốt, không thích nói chuyện, có một thanh kiếm, còn có...” Thấy mọi người đều ngây ra, Mặc Nhiên thở dài, hãn mơ hồ biết kết quả rồi, nhưng vẫn nói cho hết mấy chữ cuối cùng.

“Còn có một cái cung.”

“Không biết.”

“Chưa từng nghe danh người này.”

“Huynh đệ, người nghe ai nói thế. Nho Phong Môn có mười sáu đệ tử tham gia Linh Sơn Đại Hội, không có ai họ Diệp.”

Quả nhiên, kiếp này, Diệp Vong Tích không tham chiến.

Mặc Nhiên im lặng một lát, nhớ tới Diệp Vong Tích nói với Nam Cung Tứ trong tửu lầu: “Người về, ta đi.” Hắn bỗng có hơi không đành lòng, lại hơi bất an.

Thật sự không rời đi rồi chứ?

Diệp Vong Tích, chẳng lẽ sẽ thật sự rời bỏ Nho Phong Môn được sao?

Nhớ tới kiếp trước, trước khi Diệp Vong Tích tử trận, y nói muốn được mai táng ở núi anh hùng của Nho Phong Môn, bên cạnh mộ của Nam Cung Tứ.

Mặc Nhiên không nhịn được thở dài, sao chuyện lại biến thành thế này?

Chút thay đổi vi diệu, nhưng lại tạo ra gợn sóng vô hạn.

Sau đó trời long đất lở, biển cả cũng biến thành ruộng dâu.

Hoá ra, vận mệnh có thể thay đổi nổi gió phun mây, muốn chôn sâu máu nóng bỏng và nước mắt đau khổ trước kia mới có thể đổi lại lãng tử ban đầu, ngại chém giết.

Như hắn với Sở Văn Ninh.

Nhưng vận mệnh thay đổi cũng có thể lặng im không tiếng động, như Diệp Vong Tích và Nam Cung Tứ.

Có lẽ ngày ở khách điểm, Nam Cung Tứ cho phép Diệp Vong Tích ở lại, nửa đêm Nam Cung Tứ khát nước, đứng dậy xuống lầu uống trà, đúng lúc gặp Tổng Thu Đồng diễm đậm đáng yêu.

Có lẽ Tổng Thu Đồng rót cho hắn một chén trà, hoặc có lẽ chân nàng không vững, lên lầu bị ngã, ai mà biết được.

Thậm chí, có lẽ lúc hắn uống nước lỗ mãng, chảy xuống ngực rộng, nàng thật cẩn thận đưa hắn khăn tay.

Lúc ấy trời yên gió lặng, có lẽ Nam Cung Tứ chỉ nhẹ nói một câu cảm ơn đơn giản.

Nhưng bọn hắn không biết, thật ra sao Hôm, sao Mai thay đổi, Bắc Đẩu lên thay, cuộc sống họ vì một chiếc khăn tay, một chén nước, một tiếng cảm ơn mà âm thầm thay đổi. Chỉ là khi ấy, không nghe thấy tiếng vang của vận mệnh:

Nam Cung Tứ ngáp dài lên lâu.

Tổng Thu Đồng tiêm tiêm nhìn hẩn.

Mà Diệp Vong Tích trong phòng thấp nển, vừa đọc xong một quyển sách.

Kiếp trước Mặc Nhiên không biết trời cao đất dày, cho rằng mình thông thiên triệt địa, đã hiểu rõ nhân sinh luân hồi.

Giờ mới biết, hoá ra bọn họ trên đời, một đêm gió thổi đã tan, một đêm mưa trôi linh hồn. Người trôi đến trên bờ như khối đá, có thể bị đá xanh làm vỡ nát linh hồn.

Hẩn lại may mắn thế nào, trôi xa, lại có thể quay về bên cạnh Sở Văn Ninh.

Còn có thể tần hiếu trước sư tôn, còn có thể nói với Sở Văn Ninh một tiếng:

“Thật xin lỗi, là ta phụ người.”

Uống nốt chén trà, cáo biệt mọi người.

Bên ngoài nổi gió, không lâu sau đã mưa.

Mặc Nhiên khoác áo choàng, đến rừng rậm mênh mông.

Thân ảnh hẩn càng lúc càng xa, ngày càng hư vô, ở giữa trời chiều dần thành điểm nhỏ, như chấm mực bé xíu, cuối cùng không nhìn thấy.

“Đùng Đùng Đùng—!”

Tiếng sét âm trời vang lớn nơi chân trời, ánh điện loé tím, mưa rào như thiên quân vạn mã ùn ùn kéo tới.

“Mưa rồi.” Trong quán có người lộ đầu ra nhìn, cảm thấy sấm vang dọa người, lại rút về.

“Mưa thật lớn... Thật là... Hạt kê phơi trong nhà còn không có ai thu vào, chắc bị ngâm hỏng luôn rồi.”

“Thôi thôi, chủ quán, thêm một bình trà. Chờ mưa tạnh, lại về nhà thôi.”

Mặc Nhiên đi nhanh trong mưa, bôn tẩu trong mưa, đào lại linh hồn trong mưa, tránh những việc hoang đường suốt ba mươi hai năm ở kiếp trước trong mưa.

Hẩn không biết mưa to như vậy có thể rửa sạch tội ác của hẩn không, Sở Văn Ninh tha thứ cho hẩn, nhưng hẩn không tha cho mình. Lòng hẩn nặng nề, tự làm mình không thở nổi.

Hẩn nguyện dùng nửa đời sau làm việc thiện, trả lại hết.

Chỉ là quãng đời còn lại mưa to tầm tã, mới có thể rửa sạch tội ác thấm vào vương cốt, vết máu dơ bẩn kia ư?

Hắn hận cơn mưa này không thể rơi suốt năm năm.

Chờ đến khi Sở Văn Ninh tỉnh lại, mình đứng trước mặt y, có thể sạch sẽ hơn chút, lại sạch sẽ hơn chút nữa.

Hắn không muốn lúc đó, mình vẫn dơ bẩn như vậy, dơ như vũng bùn, như bụi đất, như đế giày kiêu phu đạp lên, như ăn mày hôi hám.

Hắn chỉ muốn trước khi Sở Văn Ninh tỉnh lại, làm tốt hơn chút, lại tốt hơn chút nữa.

Như vậy thứ hư hỏng nhất trên đời, mới có thể có chút dũng khí nhỏ nhoi, lại gọi thêm một tiếng sư tôn tốt nhất tốt nhất tốt nhất trần đời.

Đêm đó, Mặc Nhiên đổ bệnh.

Thân thể hắn luôn rắn chắc kiên cường, người như vậy khi đổ bệnh, thường như núi băng, không thể vỡ hồi.

Hắn nằm trên giường, đắp chăn rất dày. Đêm đó hắn mơ thấy chuyện của kiếp trước, mơ thấy kiếp trước mình tra tấn Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh trong mơ giãy dụa dưới thân hắn, chết đi trong lòng hắn. Hắn từ giấc mơ tỉnh dậy, bên ngoài gió rét kêu gào, hắn sờ bên bậc nệm, nhưng dù hắn có làm đánh thế nào, đá lửa cũng không cháy.

Hắn quăng đá đánh lửa sang một bên, vùi mặt vào trong tay hung hăng xoa, hắn thống khổ nắm chặt tóc mình, hầu kết nhấp nhô, giọng bi hào như dã thú.

Hắn tránh được cái chết, tránh được khiển trách, lại không trốn được lương tâm của chính mình.

Hắn thực sợ hãi, có đôi khi không phân biệt được cảnh vật trong mơ và hiện thực, có đôi lúc hắn sẽ không ngừng xác nhận xem mình đang tỉnh hay vẫn đang mơ.

Hắn rất thống khổ, cảm thấy linh hồn mình bị xé rách chia thành hai kiếp, kiếp trước và kiếp này, hai linh hồn này cắn xé nhau, cái này thoá mạ cái kia tay đầy huyết tinh, phát rồ, cái kia cũng không cam lòng yếu thế, chất vấn đối phương dựa vào cái gì mà như mình không có việc gì, còn có mặt mũi sống trên đời này.

Hồn phách kiếp này giận dữ mắng hồn phách kiếp trước:

Mặc Vi Vũ, Đạp Tiên Quân, người không phải món đồ, người vì sao phạm phải nhiều nghiệp như thế! Sao người lại bắt ta dùng đời này trả lại!

Ta nghĩ từ khi bắt đầu, vì sao người cứ dây dưa đau khổ, say trong mộng nơi ngọn đèn sắp tàn, lúc ta không kịp đề phòng, luôn nhảy ra dùng gương mặt vụn vẹo nguyên rửa ta?

Chú ta muôn lần chết không được siêu sinh, chú ta ác nhân có ác báo.

Tất cả người chú đều là mộng, một ngày nào đó sẽ vỡ vụn, người chú ta một ngày tỉnh lại, sẽ nhận ra mình vẫn ở Vu Sơn Điện, người làm càn cười to cả đời này của ta sẽ không có ai thương tiếc.

Người duy nhất nguyện chết vì ta, là ta hại chết y.

Nhưng người nợ là ta ư?!

Không, không phải ta, là người đó Đạp Tiên Quân! Là người đó Mặc Vi Vũ!!

Ta không giống người, ta khác người hoàn toàn—

Trên tay ta không có máu, ta—

Ta có thể bắt đầu lại.

Nửa hồn phách kia gào lên, nó mở miệng sắc nhọn, bộ mặt nó vụn vẹo:

Người không phải áy náy sao?

Người không phải áy náy sao?

Vậy sao người không chết đi? Sao người không dùng máu tế cho những người vô duyên vô cớ bị người làm hại kiếp trước?

Súc sinh! Giả nhân giả nghĩa!

Người khác gì ta? Ta là Mặc Vi Vũ, chẳng lẽ người không phải? Người mang theo tội nghiệt kiếp trước, người mang theo ký ức kiếp trước, người vĩnh viễn không thoát khỏi ta, ta là tâm ma là ác mộng của người, là chư tiên thần phật chất vắn người làm linh hồn người ghê tởm.

Từ đầu đã ở đây?

Dựa vào cái gì? Người có mặt mũi gì, có tư cách gì để trọng sinh lại từ đầu? Người lừa thế nhân không biết gì, lừa người yêu thương người không hay biết gì.

Người làm hết việc thiện, cũng chỉ vì chút áy náy đáng thương trong lòng người kia thôi! Ha! Mặc Vi Vũ! Người dám cho bọn họ biết kiếp trước người thế nào không?

Người dám cho Sở Văn Ninh biết, kiếp trước, là người! Dùng dao đâm vào cổ y, để y chảy máu tới chết, sống không bằng chết! Là người! Làm thiên hạ khố sở, tiếng than dậy trời dậy đất!

Là người đó.

Ha ha ha ha, nghiệt súc, ta chính là người, người cũng là ta, người trốn không thoát đâu, ta chính là người Mặc Vi Vũ, người dám nói không phải ư?

Mặc Nhiên gần như bị bức điên, hấn lại sờ tới đá lửa bên mép giường, hấn cố gắng muốn thả nến, xua tan móng vuốt của bóng đêm dữ tợn.

Nhưng ngọn nến cũng không cần hấn, ngọn nến khinh thường việc cứu vớt hấn.

Hấn bị vứt bỏ trong bóng đêm, tay hấn run rẩy đánh lửa, từng chút từng chút, cái gì cũng không có, cái gì cũng không có.

Hấn rớt cuống ngã xuống giường gào khóc. Hấn không ngừng xin lỗi, trong bóng đêm tựa hồ quanh giường hấn vây đầy người, những bóng người chen chúc mắng chửi hấn, muốn lấy mạng hấn, nói với hấn một đời toàn làm chuyện ác, Mặc Nhiên không biết phải làm gì, hấn bỗng thực bất lực, hấn chỉ có thể không ngừng nói: “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Nhưng không ai để ý tới hấn.

Không ai tha thứ cho hấn.

Trán hấn nóng rực, tâm như nổi lửa.

Đột nhiên, hấn nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ.

Trong yêu ma quỷ quái, hấn mở mắt ra, hấn thấy Sở Văn Ninh tới, Sở Văn Ninh vẫn như khi xưa, bạch y quét đất, tay áo rộng, mặt mày anh điển như quá khứ.

Y đi tới, đến trước giường hấn.

Mặc Nhiên nước nở nói: “Sư tôn... Có phải ta... Không xứng gặp lại người...”

Sở Văn Ninh không nói gì, nhặt đá đánh lửa lên, thắp sáng ngọn nến Mặc Nhiên không bao giờ có thể thắp nổi, chậm rãi châm.

Ở đâu có sư tôn, ở đó sẽ có lửa.

Ở đâu có Sở Văn Ninh, ở đó sẽ có ánh sáng.

Y đứng bên giá nến cũ, rũ mi, y nâng mi lên, lẳng lặng nhìn Mặc Nhiên, sau đó yên lặng cười, nét cười thực rõ.

Y nói: “Ngủ đi, Mặc Nhiên, người xem, đèn sáng rồi. Người không cần sợ.”

Tim Mặc Nhiên như bị gì đó đâm xuyên, hắn cảm thấy đầu đau muốn nứt, hắn cảm thấy những lời này rất quen, tựa hồ từng nghe qua.

Nhưng hắn không nhớ ra.

Sở Văn Ninh phất ta áo, ngồi bên giường hắn. Mưa lạnh rơi xuống sông đêm, nhưng trong phòng thật ấm áp. Không thấy bóng đêm.

Sở Văn Ninh nói: “Ta bồi người.”

Hắn nghe thấy câu này, tim lại càng bị cào đau, như co thành một khối.

“Sư tôn, người đừng đi.” Hắn kéo tay áo rộng của Sở Văn Ninh lại.

“Được.”

“Người đi rồi, sẽ lại tối.”

Mặc Nhiên khóc, hắn cảm thấy hơi mất mặt, nâng tay khác lên, che khuất mắt mình, “Xin người, đừng vứt bỏ ta... Ta xin người... Ta thật sự... Ta thật sự không muốn làm đế quân nữa... Người đừng không cần ta...”

“Mặc Nhiên...”

“Cầu xin người...” Có lẽ vì đầu hắn quá nóng nên hơi mơ màng, làm hắn yếu ớt lạ thường. Lại có lẽ hắn biết rõ trong lòng đây thật ra là giấc mơ của mình, biết tình dậy Sở Văn Ninh sẽ biến mất, nên hắn không được mà lăm bắm, “Xin người, đừng không cần ta.”

Một đêm này, ngoài cửa sổ lạnh giá, vô số oán linh gõ cửa, như muốn vào phòng lấy mạng hắn.

Nhưng Mặc Nhiên ở trong mộng, có Sở Văn Ninh thắp sáng đèn, chút ánh sáng yếu ớt xua tan hàn ý vô hạn, Sở Văn Ninh nói: “Được, ta không đi.”

“Không đi?”

“Không đi.”

Mặc Nhiên muốn mở miệng nói cảm ơn, nhưng cổ họng chỉ phát ra tiếng nước nở, như chó khi muốn lấy lòng, mang theo chút đáng thương trong giọng.

“Các người đều nói sẽ không đi, nói sẽ không vứt bỏ ta.” Lúc sắp rơi vào trong mộng, Mặc Nhiên hé nửa mắt, bỗng ngu ngốc mà lẩm bẩm, “Nhưng đến cuối cùng, đều không cần ta. Không ai thương ta, ta là con chó bị vứt bỏ... Không ai thu dưỡng ta được mấy ngày, sau đó lại vứt bỏ ta... Ta mệt quá... Thật sự... Sư tôn... Ta quá mệt rồi, ta không chịu nổi, đi không nổi nữa...”

Tựa như khắp trời đất, con chó lưu lạc không có nhà để về, lông bẩn, móng vuốt đã hỏng, vì sống sót, không thể không đi ăn xin, cướp đồ ăn với mèo hoang.

Bị khinh thường lâu rồi, không tin tưởng một ai, nhìn thấy có người ngồi xổm xuống với hăn, chó nhà sẽ cảm thấy đó là muốn cho nó ăn, nhưng chó hoang sẽ cảm thấy có người muốn đánh nó. Nó hoảng hốt lo sợ, bất an bỏ đi, đi mãi, với ai cũng nhe răng trợn mắt, đây là mệnh của nó.

“Sư tôn, nếu ngày nào đó, người không muốn ta nữa, thì giết ta đi, đừng vứt bỏ ta.”

Hăn nghẹn ngào, nhẹ giọng nói.

“Bị vứt bỏ một lần đã quá khó chấp nhận rồi, thà chết đi...”

Hăn thực sự sốt tới mơ hồ.

Đến cuối cùng, hăn cũng không biết mình đang ở đâu, cũng dần không nhớ rõ người xuất hiện trong mộng là ai nữa.

“Mẹ...” Trước khi thiếp đi, hăn nói một câu cuối cùng, “Trời tối rồi, ta sợ quá... Ta muốn về nhà...”

[Husky] Chương 124: Sư tôn sống lại

Hoa nở hoa tàn, ngoài kết giới Hồng Liên Thuỷ Tạ, cho dù sớm hay chiều, đều sẽ có cánh hoa vụn vặt bay qua. Bên trong không có ai ra, bên ngoài không có kẻ vào được.

Thời gian năm năm chỉ là giây lát sẽ biến mất, nhân gian ví như đèn kéo quân, mỗi ngày mỗi đêm đều thay đổi, mỗi tuần mỗi tháng đều thay đổi.

Trong quán trà, sử sách... Những năm tháng đó, cuối cùng đọng lại thành từng hàng chữ nhỏ, thành từng đoạn bình thư.

Chuyện cũ rõ ràng, quay đầu mà nhớ lại—

Năm thứ nhất Sở Văn Ninh bế quan, đệ tử Mặc Nhiên xuống núi, Tiết Mông và Sư Muội ở lại Tử Sinh Đỉnh, tự mình thanh tu.

Một năm ấy, Mặc Nhiên đẹp hơn năm xưa một chút, Tiết Mông đột phá không còn đao thứ chín nặng nề, Sư Muội đến Được Môn Cô Nguyệt Dạ học hỏi, được rất nhiều lợi ích.

Trong lúc ấy, Mặc Nhiên đến Thường gia buôn muối ở Ích Châu, nhân việc tư bá kiến Thường công tử. Lại biết Thường công tử mấy hôm trước đã chết bất đắc kỳ tử. Mặc Nhiên biết Thường công tử cầu kết với Câu Trần giả khi ở Quỷ giới, vốn muốn thám thính mấy chuyện, ai ngờ đối phương đã bị giết người diệt khẩu, thi thể hoá thành tro tàn.

Manh mối gián đoạn.

Năm thứ hai Sở Văn Ninh bế quan, Tu Chân giới tổ chức Linh Sơn Đại Hội, Tiết Mông đoạt khôi thủ, Mai Hàm Tuyết đứng thứ hai, Nam Cung Tứ hạng ba. Sư Muội ở Hạ Tu giới hành y giúp đời, mà Mặc Nhiên đến Mặc Bắc Giang Nam, một đường trừ ma làm việc thiện, sau đó về núi tu luyện, hành tung khó tìm.

Sở Văn Ninh bế quan năm thứ ba, năm phùng quỷ, âm khí mạnh. Ngày xưa tại nơi kết giới suy yếu xảy ra huyết chiến ở Thái Điệp Trấn, quỷ quái xuất thế, dã quỷ khóc đêm, Tiết Mông rời Tử Sinh Đỉnh đến trấn áp. Dù chưa tái hiện lại cảnh lệ quỷ che trời năm đó, nhưng dân chúng Hạ Tu giới vẫn rơi vào lầm than, lâm vào năm tháng khổ cực.

Thượng Tu Giới mở rộng lãnh thổ, đông bá tánh, vì muốn bảo vệ mình, chín đại môn phái đưa ra trăm đệ tử trấn thủ bên dưới nơi biên cảnh cũ, xây lên tường cao, nói là ngăn cản yêu ma quỷ quái vào hại dân.

Những dân nghèo không nhà để về ở Hạ Tu giới bị dồn ra ngoài tường thành, trấn phòng quỷ dài vạn dặm, phòng quỷ, cũng là phòng người. Vì thế bên trong tường bình an vô sự, ngoài khắp nơi cực khổ, Tiết Chính Ung nhiều lần nói chuyện với Hạ Tu giới, nhưng không có kết quả. Năm đó đệ tử Tử Sinh Đỉnh dùng máu tươi để tưới, chảy tới tận phía Đông.

Tuế Mạt, Mặc Nhiên ẩn danh thanh tu trong núi nhận được thư của bá phụ, biết Thục Trung đại loạn, trọng nhập hồng trần.

Sở Văn Ninh bế quan năm thứ tư.

Mặc Nhiên và Tiết Mông kề vai chiến đấu, nhị vị công tử của Tử Sinh Đỉnh cùng mọi người ở Hạ Tu Giới quét sạch yêu quái, dẹp yên ác khấu. Cuối cùng xảy ra quyết đấu tại trấn Thái Điệp cũ, Tiết Tử Minh tiêu diệt ngàn yêu tà, đuổi trăm quỷ kế, Mặc Vi Vũ trọng bổ lại thiên liệt, dùng sức của bản thân phong ấn tà sát.

Sau chiến dịch này, Thượng Tu giới dỡ bỏ phòng thủ, cho phép bá tánh Hạ Tu giới được vào.

Tiết Mông Mặc Nhiên thanh danh vang dội, người trước là Phượng Hoàng Con thanh danh không ai có thể với tới, người sau khi tu bổ thiên liệt, thuật kết giới cực giống với Sở Văn Ninh, được toàn thể nhân gọi “Mặc Tông Sư”.

Thay đổi không lường, đảo mắt năm tháng đã qua.

Từ sau trận chiến Linh Sơn, tuy danh tiếng Tiết Mông rất tốt, lại không đặc ý như khi còn là thiếu niên, rất dễ tự mãn, chỉ cần rảnh rỗi, hẳn sẽ đến rừng trúc cần cù tu luyện, cố gắng luyện tam cửu hạ luyện tam phục, tuy thỉnh thoảng mắc bệnh, cũng sẽ không ngừng lại.

Cậu nhớ rõ sư tôn nói, cho dù không có thần võ trong tay, thiên chi kiêu tử vẫn là thiên chi kiêu tử, chỉ là phải trả giá bằng mồ hôi nước mắt và máu nhiều hơn, cậu không được trời ưu ái từ khi sinh ra, nhưng vẫn có thể vụng về chăm chỉ cần cù mà bổ sung.

Có đôi khi cậu tập xong một bộ đao pháp, uyển chuyển nhẹ nhàng phiêu dật từ giữa rừng trúc hạ xuống, giữa ánh sáng lạnh lẽo xuyên qua lá cây, cậu nghiêng đầu, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy trước mắt, tựa hồ có một bóng dáng nho nhỏ ngồi trên tảng đá, thổi lá cây.

Điều đó làm cậu không khỏi nghĩ tới ngày đó, Sở Văn Ninh bị thu nhỏ xem cậu luyện đao, thổi khúc du dương, chỉ cậu khi nào thì đêm, khi nào thì ngày.

Tiết Mông nhớ lại đoạn ký ức kia, khúc âm tựa hồ vẫn ở bên tai.

Vì thế cậu nhắm mắt lại, ngưng thần tĩnh khí, lại mở mắt ra thấy một tầng lá trúc khô rơi xuống phiêu nhiên, đáy mắt cậu chợt loé sáng, rồng bay vù vù, bóng đao vụt qua, đòn đánh như điện vụt qua nước, lúc thu thế như có tuyết bay từ từ.

Thu Long Thành lại, cậu đứng thẳng người, lá khô đã bị tước thành thiên ti vạn lữ, không chút tiếng động rơi xuống bên giày.

Khi cúi đầu, giống như vẫn còn là khuôn mặt non nớt, một thiếu niên thiếu kiên nhẫn.

Lại giương mắt, mi vũ đỉnh bạt, ánh mắt lạnh lạnh ổn trọng, như có dòng suối chảy siết nhanh chóng tới biển, trở nên bình thản mệnh mang.

Năm năm.

Tiết Mông ngưng đao, lấy khăn trắng lau mồ hôi, đang muốn thu đao vào vỏ, chợt nghe tiếng chân dồn dập ở nơi xa, có đệ tử xông vào, miệng không ngừng thở dốc mà gọi: “Thiếu chủ! Thiếu chủ!”

“Làm sao?” Tiết Mông nhíu mày, “Hoảng hốt rồi lên, chẳng có chút dáng vẻ nào. Có chuyện gì?”

“Hồng Liên Thuỷ Tạ—” Người nọ thở hổn hển, mặt đỏ bừng, mở miệng thở dốc, “Hoài Tội, Hoài Tội đại sư đi rồi! Ngọc, Ngọc Hành trưởng lão— Tỉnh, tỉnh rồi!!”

“Leng keng” một tiếng, Long Thành trải qua trăm trận chiến thế mà bị chủ nhân trượt tay làm rơi trên đất.

Gương mặt tuần mỹ của Tiết Mông thoáng chốc tái nhợt, sau đó liền đỏ bừng, môi mấp máy, mở lại khép, cuối cùng quên luôn cả nhật binh khí của mình, phi thẳng về Nam Phong của Tử Sinh Đình, trên đường vấp đá, nghiêng ngã lao đảo thất tha thất thiếu.

“Sư tôn!! Sư tôn!!!”

Tiết Tử Minh vừa mới giáo huấn người khác không có chút đáng vẻ, mình cũng rất đáng vẻ trong nháy mắt không còn một hạt bụi.

Chạy đến ngoài Hồng Liên Thủy Tạ, còn chưa tiến vào đại môn, đã thấy Tiết Chính Ung từ trong đi ra, nhìn thấy con trai liều mạng cùng Tham Lang muốn vào trong, Tiết Chính Ung mặt đầy vui vẻ ôm lấy cậu.

Tiết Mông gấp muốn chết: “Cha!”

“Được rồi được rồi được rồi, biết con muốn gặp Ngọc Hành.” Tiết Chính Ung cười nói, “Nhưng y vừa mới tỉnh lại, tinh lực không đủ, nói với ta mấy câu, đã ngủ rồi. Con đừng quấy rầy sư tôn con nghỉ ngơi.”

Tiết Mông ngẩn ra: “Lời như vậy không sai, nhưng mà...” Nhưng mà đã năm năm qua rất vất vả, cậu có thật nhiều lời muốn nói với sư tôn, giờ chỉ muốn nhào tới nói cho sư tôn biết mình là đệ nhất Linh Sơn, muốn nói cho sư tôn mình trấn áp yêu quỷ quấy phá, mình...

“Hiểu chuyện chút.”

“...” Hai chữ hiểu chuyện này như xà bầy tặc, năm lấy, Tiết Mông cũng không thèm phục tùng. Cậu gần như thở thật dài, tuy chân ngừng bước, cổ vẫn nhoài về phía trước, tựa như có thể lướt qua thân thể cường tráng của phụ thân, cửa phòng khép hờ, lập tức thấy người nằm trên giường.

Tiết Mông nhấp nhấp môi, có hơi không cam lòng: “Con chỉ, chỉ nhìn liếc qua sư tôn một cái thôi, con sẽ không nói gì hết.”

“Ta còn không hiểu con à? Vừa cao hứng đã gào lên.” Tiết Chính Ung trừng cậu một cái, “Thắng lợi từ Linh Sơn Đại Hội về, trước mặt người ngoài thì làm giá cao lãnh, về nhà náo loạn bốn năm ngày, gặp ai cũng khoe con đánh bại Nam Cung Tứ thế nào. Con nói con không hé răng, ai tin nổi?”

“... Được rồi.”

Tiết Mông ủ rũ.

“Phụ thân dạy đúng.”

“Tất nhiên, cha con có khi nào dạy sai.”

Tiết Mông bữu môi, vẫn không khỏi tò mò: “Cha, sư tôn sao rồi?”

“Khá ổn, Hoài Tội đại sư đã đẩy độc Trích Tâm Liễu ra cho y rồi.”

“A, vậy sư tôn sẽ không biến thành tiểu sư đệ nữa sao?”

“Ha ha, sẽ không.”

Tiết Mông gãi gãi đầu, nghĩ tới không còn gặp được Hạ Tư Nghịch, thế mà mơ hồ thấy hơi đáng tiếc.

“Vậy, vậy những mặt khác có khoẻ không? Có gì không thoải mái không?”

“Đừng lo lắng, không có, thật ra nếu có, thì chính là y biết mình đã ngủ suốt năm năm, sắc mặt hơi khó nhìn.” Tiết Chính Ung nhớ tới biểu tình của Sở Văn Ninh, cười nói, “May mà y không có nhiều khí lực, bằng không có thể kéo ta tới hỏi đủ chuyện. À, đúng rồi—”

Ông bỗng nhớ tới gì đó, nói với Tiết Mông: “Mông Nhi, chuyện này để con làm. Sư tôn con đã rời xa thế nhân lâu như vậy, lỡ nhiều chuyện. Chỉ dựa vào chúng ta nói với y, chúng ta nói mệt, y nghe cũng không nhớ hết. Vậy, con hỏi mượn nương con chút bạc, đến chân núi trấn Vô Thường mua chút sách về đi. Không phải có loại sách năm nào cũng viết sao? Từ chuyện lớn tới chuyện nhỏ, mua cho y xem qua.”

Tiết Mông vừa nghe, không đúng, cha là ngại cậu ăm ỉ, muốn đá cậu xuống chân núi làm chân chạy việc thôi.

Nhưng nghĩ lại, làm chân chạy việc cho sư tôn, giống như... Cũng không có gì khó chấp nhận. Dù sao sư tôn giờ đã ngủ rồi, mình cũng không thể khẳng định vào phòng sẽ không mất khống chế, làm người tỉnh giấc.

Vì thế thở dài, rất không cam lòng mà nói thầm: “Mua sách thì mua sách thôi.”

“Mua nhiều chút, nói về Thượng Tu giới, Hạ Tu giới, đều mua chút, bản thân Ngọc Hành rất thích đọc sách.”

“Ài, được rồi.” Tiết Mông rất uể oải, một người yên lặng xuống núi.

Tiết Mông không thích đọc sách, đi vào sạp bán sách ở Trấn Vô Thường, nhìn trái nhìn phải, thấy chẳng có gì đặc sắc, liền ngồi xổm xuống hỏi chủ quán: “Lão bá, bá có sách nói về những thay đổi ở Tu Chân giới mấy năm nay không? Cho ta lấy mấy quyển.”

Quán chủ vừa thấy người Tử Sinh Đình, tuy không nhận ra vị này là Phượng Hoàng Con Tiết Tử Minh, nhưng cũng hết sức kích động, nhiệt tình nói: “Tiên Quân muốn mua sách về những thay đổi kia, đương nhiên có rồi. Ở chỗ ta đều là dã sử chính sử, nhân vật truyện ký, biên niên sử, địa vực chí, hàng phổ yêu, sách do mười vị tiên sinh nổi tiếng nhất viết cũng có. Tiên Quân thích loại nào?”

Tiết Mông nghe đầu cả đầu, phát tay nói: “Tất cả, lấy hết là được, không thiếu tiền.”

Đối với người bán hàng mà nói, câu dễ nghe nhất trên đời không phải là “Yêu người” “Thương người” “Muốn người”, mà là “Mua” “Không thiếu tiền” “Mỗi loại lấy một phần”.

Chủ quán lập tức vui vẻ ra mặt, xoa xoa tay nghe theo Tiết Mông, xoay người tới giá sách chọn cho cậu. Tiết Mông nhàn rồi không có gì làm, tiện tay nhặt lên một quyển trong sạp giở ra, bỗng phát hiện có một quyển hơi mỏng khá thú vị, cậu lật ra xem trên tờ đầu tiên viết:

Bảng phú hộ ở Tu Chân giới.

Đệ nhất: Khương Hi. Thân phận: chương môn Lâm Linh Đảo Cô Nguyệt Dạ.

Đệ nhị: Nam Cung Liễu. Thân phận: chương môn Lâm Nghi Nho Phong Môn.

Đệ tam: Mã Vân. Thân phận: trang chủ Tây Hồ Đào Bảo Sơn.

... ..

Vân vân như thế, dùng chữ rất nhỏ lưu loát viết thành một hàng.

Tiết Mông lập tức háng hái, cậu rất muốn biết mình xếp ở vị trí nào, vì thế xem đi xem lại bốn năm trang, xem đến sắp thành mắt gà chọi, cũng không tìm được hai chữ “Tiết Mông”.

Cậu tức khắc cực kỳ uể ải, ngay sau đó giận dữ, nghĩ lại không cam lòng, xem lại một trang nữa, thấy mặt sau chỉ có ba bốn cái tên, cùng một câu:

“Người soạn sức có hạn, bảng chỉ đề một trăm tên, trăm tên sau không đáng kể, không viết vào.”

Tiết Mông giận dữ ném sách đi: “Bốn thiếu gia nghèo như vậy à??”

Chủ quán bị cậu dọa sợ vừa nhìn quyển sách cậu xem, vội cầm lên trấn an nói: “Tiên Quân đừng giận, này chỉ là xếp hạng nhỏ trong dân gian, luôn xếp lung tung, hơn nữa, các bản lưu truyền không giống nhau. Người mua sách ở Lâm Nghi, đệ nhất bảng quân tử nhất định là chương môn Nam Cung rồi. Trên phố chỉ đọc tiêu khiển, đừng nổi giận, đừng nổi giận.”

Nghe lão nói vậy, Tiết Mông cảm thấy khá hợp đạo lý, hơn nữa nội dung khác trong sách này, cậu cũng khá tò mò, vì thế hừ một tiếng, lại lấy ra từ tay chủ quán, tùy tay lật hai trang.

Lúc này, cậu thấy một hàng chữ xếp hạng càng cổ quái hơn.

“Bảng thế gia công tử kiêu căng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Người bán hàng thích nghe nhất là mua mua mua, vậy các nhân vật khác thích nghe câu gì nhất nè~

Sở Văn Ninh hy vọng được nghe nhất: Ngọc Hành trưởng lão là sư tôn tốt.

Mặc Nhiên 2.0 hy vọng được nghe nhất: Người không giống kiếp trước.

Mặc Nhiên 1.0 hy vọng được nghe nhất: Tất cả mọi người đều thích người.

Mặc Nhiên 0.5 hy vọng được nghe nhất: Đồ chó chết, dậy đề, mơ mộng cái gì, nước miếng dính lên sách kia!

Tiết Mông hy vọng được nghe nhất: Thiếu chủ là đệ nhất, thiếu chủ soái nhất, thiếu chủ là đồ đệ sư tôn thích nhất!

Sư Muội hy vọng được nghe nhất: Sư Muội ôn nhu đáng yêu như vậy sao là boss được.

Diệp Vong Tích hy vọng được nghe nhất: Nam Cung công tử sẽ không đoán mệnh.

Nam Cung Tử hy vọng được nghe nhất: Cha người thoái vị thì người lên, công tử người có thể tự làm chủ cho mình.

Tống Thu Đồng hy vọng được nghe nhất: Đây là bg văn.

Mai Hàm Tuyết hy vọng được nghe nhất: Mai Hàm Tuyết, chuẩn bị lên sân
đê.

[Husky] Chương 125: Sư tôn không cần tìm đạo lữ

Chữ viết trên bảng rất đẹp, thẳng hàng tăm tắp, thành linh viết:

Đệ nhất: Nam Cung Tứ.

Thân phận: Thiếu chủ Nho Phong Môn.

Đệ nhị: Tiết Mông.

Thân Phận: Thiếu chủ Tử Sinh Đình.

Tiết Mông: "... .."

Cậu bộp một tiếng đóng sách lại, cơ trên mặt run rẩy, tựa hồ chỉ cần buông lỏng thì hồng thuỷ mãnh thú trong lòng sẽ lao ra, đốt sách chôn nho.

"Có thể." Mặt Tiết Mông âm trầm, lấy quyển sách kia vỗ vỗ làm chủ quán kinh hoảng bất an, mỗi chữ đều từ kẽ răng cắn nát bét mới phun ra.

"Sách này ta mua riêng, ta lấy đi nghiên cứu."

Cất "Bảng không hiểu biết" vào trong vạt áo, Tiết Mông ôm chầm sách lớn chủ quán chọn cho cậu, nghiêng ngả lên núi.

Cậu thực giận.

Sắp tức chết rồi.

Bảng thế gia công tử kiêu căng đứng hàng thứ hai?

Phi! Cái bảng mù mắt chó gì, để cậu biết, cậu kiêu gì cũng lôi người kia tới đánh một trăm trận mới hả dạ! Người mới kiêu căng! Thứ chó chết!

Loại tức giận này thực ra lại hoà hoãn mừng như điên trong lòng cậu, về tới Hồng Liên Thuỷ Tạ, cảm xúc của Tiết Mông bình thường lại, không nóng nảy, nóng chút lại bạo phát nữa. Tuy cậu vẫn rất kích động, nhưng vì mới nổi giận, quay đi quay lại, đầu đã thanh tỉnh, không còn hồ đồ.

Ngoài nhà thuỷ tạ có hai đệ tử thủ vệ, không cho những người khác vào, để trưởng lão nghỉ ngơi.

Nhưng Tiết Mông là thiếu chủ, ai dám cản?

Vì thế Tiết Mông đi vào dễ dàng.

Giờ sắc trời đã tối, cửa sổ nhà thuỷ tạ hơi hé, lộ ra ánh sáng như mật. Tiết Mông không biết sư tôn đã tỉnh hay chưa, nên thả nhẹ bước chân, đẩy cửa ôm sách vào.

Xung quanh thật an tĩnh, cậu nghe thấy tim mình đập, như chim tước nhảy ở đầu cành.

Cậu tạm vút “Bảng không hiểu biết” ra sau đầu, ngừng thần nín thở, ánh mắt sáng ngời đến bên giường.

“...”

Yên lặng thật lâu, Tiết Mông ngây người.

“Hử?”

Trên giường không có ai?

Cậu cẩn thận nhìn kỹ phía trước, bỗng có một đôi tay lạnh băng đặt lên vai cậu.

Một giọng hơi lạnh thấm hơi nước ướt át vang lên: “Các hạ tự tiện xông vào Hồng Liên Thuỷ Tạ, là có ý gì?”

“...” Tiết Mông cứng đờ quay đầu, đối diện với gương mặt tái nhợt, ánh đèn mờ ảo, cậu còn chưa kịp nhìn rõ, đã sợ tới mức “Ồi—” Một tiếng, cánh tay mạnh mẽ đánh về phía đối phương!

Thế mà tốc độ của đối phương còn nhanh hơn cậu, thân thủ như điện xé gió bão, bỗng đánh trúng cổ Tiết Mông, sau đó một chân thúc lên bụng Tiết Mông, ấn cậu quỳ xuống, sách trong ngực áo nháy mắt rơi xuống đất mở ra, quá chặt vật.

Tiết Mông vốn chỉ đột nhiên chấn kinh, nhưng lúc bị người nọ đá cho quỳ xuống, lại thực khiếp sợ!

Nên biết cậu đã hơn xưa, năm năm tu luyện chăm chỉ, Nam Cung Tứ cũng không phải đối thủ của cậu, nhưng người cậu còn chưa thấy rõ mặt này chỉ trong hai chiêu đã triệt để không chế cậu, là ai?

Trong đầu ầm ầm vang lên, máu chảy ngược lên não.

Nhưng mà lúc này, lại nghe giọng lạnh băng cực kỳ của người nọ: “Ta bế quan năm năm, giờ lại có người dám xông vào nơi ta ở. Người là đệ tử của

ai, sư phụ người đâu? Không dạy cho người quy củ à?”

Tiếng vừa dứt, Tiết Mông đã cúi người lao tới, ôm chặt lấy y.

“Sư tôn! Sư tôn!!”

Sở Văn Ninh: “...”

Tiết Mông ngẩng đầu, vốn muốn nhìn lại, vẫn không nhìn được, nước mắt đã chảy xuống, cậu nức nở nói: “Sư tôn, là ta... Người nhìn xem... Là ta...”

Vốn Sở Văn Ninh chỉ vừa tỉnh ngủ, ra ngoài tắm chút, nên trên tay vẫn còn lạnh, mang chút nước. Y đứng yên một chỗ, ngọn đèn tuy mờ, nhưng giờ yên tĩnh vẫn đủ nhìn rõ.

Người quỳ trước mặt mình, là thanh niên tầm hai mươi.

Làn da cậu thực sự trắng nõn, tôn lên đôi lông mày đen dày, đôi mắt và mi cung gần hơn so với người thường, nên mặt mày có vẻ sắc bén, lại có tình. Còn môi, không dày không mỏng, hình rất đẹp. Khuôn mặt như vậy, khi tức giận đều mang chút ý tứ nuông chiều, kỳ thật tướng mạo dễ làm người ta nghĩ tới hai chữ “Mị khí”, nhưng cậu không phải.

Một người có thần nhất là ở đôi mắt, đôi mắt Tiết Mông như rượu mạnh, vĩnh viễn liệt diễm cay độc, nhiệt tình, ánh sáng làm càn, rất bức người.

Có hai hồ rượu, cho dù có giả vờ lạnh lẽo như băng nổi trên hồ, cũng sẽ không làm người nhận nhầm được.

Qua năm năm, Sở Văn Ninh vẫn vậy, Tiết Mông khi đó mới mười sáu tuổi, giờ đã hai mươi một.

Mười sáu mười bảy tuổi là lúc nam tử thay đổi nhiều nhất, mỗi năm một đáng vẻ, nửa năm lại đổi một thân hình, Sở Văn Ninh bỏ lỡ năm năm, nên bất chợt gặp nhau, nhất thời không nhận ra cậu.

“... Tiết Mông.”

Sau một lúc lâu, Sở Văn Ninh nhìn cậu chăm chăm, chậm rãi gọi một tiếng. Như là gọi cậu, như là đang nói cho mình biết.

Đây là Tiết Mông, Tiết Mông không còn là thiếu niên chưa hết trẻ con trong trí nhớ y nữa, cậu đã trưởng thành, vai thực rộng, thân cũng cao...

Sở Văn Ninh bất động thanh sắc kéo cậu dậy.

“Quỳ làm gì, đứng dậy.”

“...”

Cũng không thấp hơn mình nhiều lắm.

Năm tháng của tuổi trẻ trôi rất nhanh, hai nét ba nét đã khắc một đũa nhỏ thành dáng vẻ trưởng thành. Sở Văn Ninh mới tỉnh gặp Tiết Chính Ung đầu tiên, còn không cảm nhận được năm năm dài thế nào, nhưng giờ thấy Tiết Mông, mới hiểu rõ, hoá ra bóng treo ngoài khe cửa, rất nhiều người và chuyện, đều đã thay đổi rồi.

“Sư tôn, Linh Sơn Đại Hội, ta...” Tiết Mông rất vất vả mới bình tĩnh hơn chút, liền kéo Sở Văn Ninh nói đông nói tây, “Ta đạt hạng nhất.”

Sở Văn Ninh nhìn cậu một cái, sau đó nhếch miệng cười: “Theo lý hẳn vậy rồi.”

Tiết Mông đỏ mặt nói: “Ta, ta đánh với Nam Cung Tứ, hẳn, hẳn có một món thần võ, ta không có, ta...” Nói nói, cảm thấy ý tứ tranh công của mình quá rõ ràng, lại thành ra hơi ngượng, cúi đầu vò góc áo.

“Ta chưa làm sư tôn mất mặt.”

Sở Văn Ninh cười nhạt, gật đầu, bỗng nhiên nói: “Hẳn là chịu khổ không ít rồi.”

“Không có khổ gì đâu!” Tiết Mông dừng một chút, nói, “Ngọt.”

Sở Văn Ninh duỗi tay, muốn xoa đầu cậu, nhưng nghĩ tới Tiết Mông đã không còn là trẻ con nữa, làm vậy thật sự không hợp, giữa đường lệch đi chút, vỗ vai cậu.

Sách rơi đầy trên đất, hai sư đồ nhặt lên từng quyển, đặt trên bàn.

“Sao mua nhiều thế?” Sở Văn Ninh nói, “Muốn ta đọc tới bao giờ?”

“Không nhiều lắm đâu, sư tôn đọc nhanh như gió ấy, một tối là đọc hết rồi.”

“...”

Mặc dù lâu như vậy, lòng ngưỡng mộ của Tiết Mông vẫn không giảm chút nào. Nhưng Sở Văn Ninh không biết nói gì. Y không biết nên nói gì, liền mượn ánh nến, tùy tay nhặt mấy quyển.

“Giang Đông Đường đổi chương môn?”

“Đổi rồi đổi rồi, tân chương môn là nữ nhân, nghe nói tính tình cực xấu.”

Sở Văn Ninh lại xem tiếp, y xem qua đều là ký sự Giang Đồng Đường, nhanh chóng đọc xong, Sở Văn Ninh xem rất chuyên chú, nhìn nhìn, nhìn ” cuộc đời tân chương môn Giang Đồng Đường”, bỗng như tùy tiện hỏi một câu: “Mặc Nhiên... Mấy năm nay sao rồi?”

Y hỏi thực khắc chế, thực nhạt nhẽo.

Bởi vậy Tiết Mông không cảm thấy quá đột ngột, nói đúng sự thật: “Cũng không tệ lắm.”

Sở Văn Ninh nâng mi: “Cũng không tệ lắm là ý gì?”

Tiết Mông tìm chút từ để nói, bảo: “Chính là không giống hăn nữa.”

“Hăn không giống mình trước kia?”

Không đợi Tiết Mông mở miệng, Sở Văn Ninh lại gật đầu.

“Quả thực không giống hăn. Người nói tiếp đi.”

“...” Tiết Mông giỏi nhất, là kể chuyện của mình dài tới xuất sắc, kể về người khác, đặc biệt là Mặc Nhiên, lại ngắn gọn đơn giản.

“Hăn mấy năm nay cứ chạy tới chạy lui khắp nơi, hiểu chút chuyện.” Tiết Mông nói, “Ngoài ra cũng chẳng có gì.”

“Hăn không dự Linh Sơn Đại Hội?”

“Không, hăn khi đó tu hành ở Tuyết Cốc.”

Sở Văn Ninh không hỏi lại nữa.

Hai người hàn huyên chút chuyện khác, Tiết Mông sợ y mệt, tuy còn vô số lời muốn nói, nhưng vẫn kiềm chế, cáo lui đi trước.

Sau khi cậu đi, Sở Văn Ninh lại nằm lên giường.

Chuyện phát sinh ở Quỷ giới, y đều nhớ rõ, nên thay đổi của Mặc Nhiên, y cũng không thấy lạ. Chẳng qua kiếp phù du gấp gáp, từ biệt mấy xuân thu, Tiết Mông giờ đã trở mã thiếu chút nữa y nhận không ra, y không biết dáng vẻ Mặc Nhiên giờ thế nào.

Y còn nhớ rõ hôm nay Tiết Chính Ung lúc sắp đi nói với y: “Ngọc Hành, ngày mai ở Mạnh Bà Đường làm tiệc mừng người xuất quan. Người ngàn vạn lần đừng từ chối, ta đã báo tin cho Nhiên Nhi rồi, người cũng không thể để hăn từ ngàn dặm trở về, kết quả không có cơm ăn không có rượu uống đúng không?”

Sở Văn Ninh vì thế không từ chối, y tuy không thích ồn ào, nhưng xưa nay Mặc Nhiên đều là uy hiếp của y.

Nghe Tiết Chính Ung nói, sau lần thiên liệt ở Trấn Thái Điệp, nhiều thôn trại dưới chân núi bị phá, giờ người sống sót thương thương, tàn tàn, vì hao tổn thật sự lợi hại, nên hàng rào rách nát không chịu nổi. Khắp nơi như địa ngục nhân gian.

Mặc Nhiên mấy ngày nay, đều hỗ trợ dựng lại thôn xóm.

Y dưới ánh đèn mờ, vẫn không nhìn được đứng dậy, nâng tay áo tú một đoá hoa hải đường truyền âm, nghĩ nghĩ, nói: “Tôn chủ, phiền người sửa lại thư, bảo Mặc Nhiên, hẩn đừng sốt ruột, về được thì tốt, nếu không kịp về, ta cũng không trách tội hẩn. Thời tiết lạnh, Thủ Bạc Sơn rất lạnh, bảo hẩn dàn xếp thôn xóm, đừng ứng phó qua loa.”

Ném đoá hải đường này đi, Sở Văn Ninh mới thở dài, lại nằm xuống giường, cầm lấy biên niên sử Tu Chân giới, tiếp tục đọc.

Tuy khả năng đọc của y không khoa trương như Tiết Mông nói, có thể đọc hết đồng sách vở này một đêm, nhưng xem mấy quyển sử sách vẫn được.

Đêm đã khuya, giá nên ngày càng thấp. Sở Văn Ninh nhắm mắt, mày hơi nhíu lại.

Y với những chuyện xảy ra ở Tu Chân giới trong năm năm, đều xem qua một lần. Lúc đầu, nội dung trong sách còn không có gì đặc biệt, nhưng viết đến thiên liệt xảy ra lần nữa ở Thái Điệp trấn, có liên quan tới Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh vốn năm nghiêng, một tay cầm, một tay lười nhác lật sách. Đọc đến đây, chợt ngồi dậy, muốn đọc cho kỹ.

“Vạn dân đông đúc ở Hạ Tu, đến biên thủy, gặp được bức tường vững chắc, có lệnh không được vào. Mấy ngày thiên âm, yêu tà khắp nơi. Bá tánh chưa đến vách tường chết mấy ngàn, máu chảy thành sông. Chín tháng, lương cạn, dân không có thức ăn suốt mười bảy ngày, toàn nội âm tương sát thực...”

Chỗ này viết về quỷ quái hoành hành ở Hạ Tu giới, rất nhiều bá tánh muốn chạy trốn tới Thượng Tu giới tị nạn, lại bị nhốt ngoài cổng, đến cuối cùng bụng không còn thức ăn, vậy mà tàn sát nhau lấy thịt ăn sống.

Tinh phong huyết vũ đầy trời, mà nay thành nét bút ít ỏi trên giấy, Sở Văn Ninh đọc, không khỏi hốt hắng.

“Mông công tử, Nhiên công tử của Tử Sinh Đình, tìm Thục Trung. Long Thành đao hạ xuống trừ ngàn tà ma, đuổi phá vạn địch, Tiết Mông thanh danh lên cao. Mặc Nhiên một mình tu bổ thiên liệt, ngăn yêu quái với địa phủ, thuật kết giới này, thế mà không kém, sư Sở Văn Ninh, thế nhân cực kỳ kinh ngạc.”

Sở Văn Ninh tuy biết thiên liệt này không nghiêm trọng như năm đó, nhưng cũng hơi kinh ngạc, mắt hơi hơi mở to: “Hắn có thể một tay che trời, tu bổ thiên liệt?”

Xuống chút nữa, lại đọc được rất nhiều chuyện về Mặc Nhiên trừ ma giúp đời, trấn áp tà tuý.

“... Hà Đông có tuý, người ở Bích Đàm Trang từ chối không làm, Mặc Nhiên biết chuyện, gặp quỷ bạt Hoàng Hà, đánh ba ngày, chém đầu Bạt Đốt Chi, diệt sạch. Nhiên công tử bị thương nặng, bụng bị đâm xuyên. May gặp được Chưởng môn Cô Nguyệt Dạ Khương thị...”

Ngón tay Sở Văn Ninh đều lạnh.

Công tử bị thương nặng, bụng bị đâm xuyên.

Bụng ai, ai đâm? Mặc Nhiên?

Y rõ ràng là người không nhìn nhầm lại không tin nổi, đọc đi đọc lại bốn năm lần, lần thứ sáu ngón tay chỉ ở trên, lướt qua từng chữ một.

Mặc Nhiên nghe tin... Chiến ba ngày...

Trước mắt Sở Văn Ninh như thấy được bóng hắc y, giày dẫm lên sóng lớn Hoàng Hà ngợp trời, một tay phụ, một tay nắm dây liễu thần võ rực rỡ lấp lánh.

Trảm đầu Bạt Đốt Chi, diệt sạch. Nhiên công tử, bị thương nặng.

Ngón tay y siết chặt giấy, khớp xương trắng bệch hiện rõ.

Y nhìn thấy Mặc Nhiên giữa sóng to gió lớn gọi dây liễu ra, liệt hoả của Gặp Quỷ gào thét, đánh rớt đầu bạt tước, nháy mắt huyết hoa văng khắp nơi, cũng đồng thời, bạt trảo đột nhiên đâm xuyên bụng Mặc Nhiên!

Cự thú mất đầu lung lay, cuối cùng ầm ầm ngã xuống, thân thể to lớn ngăn nước sông Hoàng Hà. Mặc Nhiên cũng ngã xuống bờ sông, hân đứng

không vững nữa, y phục nháy mắt bị máu tươi nhuộm đỏ...

Sở Văn Ninh chậm rãi nhắm mắt lại.

Thật lâu sau, thật lâu sau, cũng không hề mở ra. Chỉ có lông mi run lên, hơi ướt.

Sau đó, những sách đó đều không ngoại lệ, đều gọi Mặc Nhiên là “Mặc tông sư”.

Sở Văn Ninh thấy ba chữ này, đều thấy quái dị nói không nên lời, xa lạ nói không nên lời.

Y không cách nào gán người cười hì hì trong ký ức, thiếu niên lười biếng, liên hệ với cách xưng hô “Mặc tông sư” này. Y bỏ lỡ quá nhiều chuyện về Mặc Nhiên, bỗng cảm thấy, nếu mai người nọ về, mình có thể dễ dàng nhận ra đồ đệ này hay không.

Đồ đệ nhiều vết sẹo, thành đồ đệ Mặc tông sư.

Nghĩ vậy, trong lòng không khỏi sinh ra bất an mơ hồ.

Y rất muốn gặp Mặc Nhiên, nhưng lại sợ gặp Mặc Nhiên thực sự.

Nóng lòng như vậy, tới nửa đêm Sở Văn Ninh mới mơ mơ hồ hồ thiếp đi.

Cho dù là người đã chết một lần, vẫn không biết chăm sóc mình, nằm giữa đồng sách, chăn cũng không đắp. Y thật sự hơi yếu, tinh lực chưa khôi phục hoàn toàn, hơn nữa không ai dám xông vào Hồng Liên Thuỷ Tạ, không ai đánh thức y, một giấc này ngủ đến trời tảng sáng tối, lúc Sở Văn Ninh tỉnh lại, đã là chạng vạng ngày thứ hai.

Sở Văn Ninh mở cửa sổ ra, nhìn ánh chiều phía Tây, lâm vào trầm mặc.

“... ..”

Rặng mây đỏ ánh lên mặt hồ, đàn hạc bay ở chân trời, chim mồi về tổ.

Giờ Dậu...

Thế mà y ngủ trên giường tận một ngày một đêm?

Sắc mặt Sở Văn Ninh xanh mét, tay đặt trên khung cửa sổ, rắc một tiếng, suýt nữa siết gãy thanh gỗ.

Thật kỳ cục, tôn chủ vì y mở tiệc rất nhanh sẽ bắt đầu, vậy mà y còn ngái ngủ, y quan chưa chỉnh, tóc loạn hết lên... Nên làm gì bây giờ? Làm sao đây làm sao đây?!

Y nôn nóng trong âm thầm.

“Ngọc Hành!” Cố tình phải là lúc này, Tiết Chính Ung lên đến núi, ông đẩy phòng vào, thấy người còn ngồi trên giường, vẻ mặt Sở Văn Ninh cao thâm khó lường, không khỏi sửng sốt.

“Sao người còn chưa chuẩn bị?”

“Vừa dậy” Sở Văn Ninh nói, nếu không phải trên trán còn một sợi tóc rủ xuống, dáng vẻ y thực uy nghiêm, “Tôn chủ có chuyện gì? Mà cần đích thân đến.”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì, một ngày không thấy người xuống, hơi lo lắng.” Tiết Chính Ung xoa xoa tay, “Dậy rồi thì chuẩn bị chải đầu rửa mặt đi, lát nữa đến Mạnh Bà Đường ăn cơm. Hoài Tội đại sư lúc đi có nhắc, phải đợi mười hai canh giờ mới dùng bữa được, người tỉnh từ hôm qua còn chưa ăn gì, giờ sắp đủ mười hai canh rồi. Ta chuẩn bị rất nhiều món người thích. Cái gì thịt cua sư tử, hoa quế đường ngó sen, đi, cùng đi nào.”

“Phiền tôn chủ lo lắng.” Sở Văn Ninh vừa nghe thịt cua sư tử, hoa quế đường ngó sen, cũng lười cẩn thận chuẩn bị, tùy tiện thay y phục liền theo Tiết Chính Ung đi xuống.

Thịt cua sư tử không nên để tới nguội, nguội ăn mất vị.

“Hắn vậy, hắn vậy.” Tiết Chính Ung nhìn y xuống giường đi giày, lại xoa tay một lát, bỗng nhớ ra gì đó, nói, “À, đúng rồi, còn một việc.”

Vốn dĩ Sở Văn Ninh sinh hoạt không tốt, ngủ năm năm, lại càng chậm chạp, đi giày đi tất, đi nửa ngày mới nhận ra không đúng, bất động thanh sắc quay về.

Y chăm chú đi tất, nên không ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: “Làm sao?”

Tiết Chính Ung cười nói: “Sáng nay Nhiên Nhi gửi tin, nói tối nay hẳn nhất định chạy về. Hắn còn mang lễ vật cho người, đứa nhỏ này càng lớn càng hiểu chuyện, ta đều... Ấy, Ngọc Hành, người cười tất ra làm gì?”

“Không có gì, đây là của hôm qua.”

Sở Văn Ninh nói: “Hơi bẩn rồi, đổi cái khác sạch hơn.”

“... Không phải người vừa thay à?”

“Nãy quên mất.”

Tiết Chính Ung rất thẳng thắn, không làm ông nhớ, chỉ nhìn quanh một vòng, nói: “Lại nói này Ngọc Hành người cũng già rồi, ta cảm thấy, giờ là lúc người nên tìm đạo lữ, người xem nhà người đi. Lúc Hoài Tội đại sư ở còn ngăn ngăn nấp nấp, kết quả người tỉnh, còn không có náo nhiệt ồn ào, đã đông một quyển sách, tây bộ cái áo... Nếu không ta tìm giúp người?”

“Mời tôn chủ ra ngoài.”

“Hả?”

Mặt Sở Văn Ninh âm trầm, không có chút tốt tính: “Ta thay y phục.”

“Ha ha, được, ra thì ra, nhưng mà chuyện đạo lữ...?”

Sở Văn Ninh bỗng ngẩng đầu, mày như hồ băng, trừng mắt nhìn Tiết Chính Ung không có nhân lực kia.

Tiết Chính Ung rốt cuộc nhận ra rồi, cười gượng hai tiếng: “Ta chỉ hỏi chút, điều kiện này với Ngọc Hành, hình như chướng mắt người.”

Sở Văn Ninh rủ mi, tựa hồ không thèm liếc Tiết Chính Ung một cái.

Tiết Chính Ung thở dài, bất đắc dĩ nói: “Nói sai gì à? Ta biết người chọn kỹ.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói: “Ta chỉ không quan tâm thôi, sao bắt bẻ được rồi.”

“Nếu không chọn, vậy người nói xem, người xem trọng bộ dáng như thế nào mới vừa mắt? Ta đây, cũng không phải cưỡng cầu gì, nhưng vẫn mong giúp người để ý hộ.”

Sở Văn Ninh ghét ông phiền phức, lười nói nhiều với ông, nên thuận miệng nói cho có lệ: “Người sống. Nữ tử. Tôn chủ đi mà để ý, không tiện.”

Nói xong đẩy Tiết Chính Ung ra ngoài cửa, Tiết Chính Ung không cam lòng, đã qua một lần sinh tử, ông rất nhiệt tình quan tâm chung thân đại sự của Sở Văn Ninh.

Năm đó khi Sở Văn Ninh chết, Tiết Chính Ung rất hối hận, ông muốn Sở Văn Ninh có một đứa con, giống như ca của ông, ít nhất còn có cái để tưởng niệm, có người để chăm sóc, có thể bù đắp.

Nhưng Sở Văn Ninh đã không có con, lại không có huynh đệ, độc lai độc vãng một người.

Tiết Chính Ung khi đó rất khổ sở, cảm thấy rất áy náy, càng cảm thấy Sở Văn Ninh cô độc tới đáng thương.

“Người khác gì chưa nói yêu cầu đâu... Ngọc Hành, thật sự, ta nghiêm túc đó— Ấy!”

Tiết Chính Ung giãy dụa, Sở Văn Ninh đẩy thẳng ông ra ngoài, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Tiết Chính Ung: “...”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu chuẩn đạo lý của các nam tử và nam phụ

Sở Văn Ninh: Lại nữa? Trong văn đã nói, nữ tử, còn sống. Thế thôi.

Mặc Nhiên: (thở dài) ... Kỳ thật ta cũng không có yêu cầu gì với đạo lý, nhưng ta thấy chỉ với IQ của ta, không hợp yêu đương.

Tiết Mông: (nghiêm túc, trầm tư suy nghĩ) Không thể thấp hơn cảm ta, không được nặng hơn ta, eo không được lớn hơn đùi ta, tốt nhất là mắt hạnh, ta thích mắt hạnh, tướng mạo không thể thua Sư Muội (Sư Muội: ...), vũ lực không thể thua Mặc Nhiên (Mặc Nhiên: Nộp bài thi đi, không có loại nữ nhân này), trung trình như một, biết nấu cơm, trọng điểm: Nhất định phải ăn cay, ta không thích nôi uyên ương. Tuy nhà ta không có ngôi vị hoàng đế để ta kế thừa, nhưng ta cảm thấy ta còn chưa lớn, cũng không có cái gọi là được hôn hay không, sự nghiệp với nam tử hán đại trượng phu quan trọng, nên một điều kiện trở lên không thoả mãn, vậy không cần tìm ta nói chuyện, tránh phí thời gian của nhau.

Sư Muội: Tâm địa thiện lương, dung mạo xấu hay đẹp không quan trọng.

Nam Cung Tứ: Thứ nhất, thành thật. Thứ hai, xinh đẹp.

Diệp Vong Tích: ... Không hứng thú.

Mai Hàm Tuyết: Tìm người có thể tăng suất diễn cho ta, được không? Đạo diễn, hai nam chủ kia có cần tìm vai diễn thể thân không?

Chu: Lại hỏi sao Tiết Mông ế đi =))))))))

[Husky] Chương 126: Sư tôn, chờ ta thêm một chương!

Ngọc Hành trưởng lão xuất quan, đương nhiên đáng ăn mừng. Nhưng Tiết Chính Ung biết Sở Văn Ninh không thích ôn ào, miệng lại ít nói, bởi vậy cái gì nói thì nói, cái gì nên làm thì làm, ông đều an bài thoả đáng từ trước. Sở Văn Ninh vốn đang sợ tiệc tối sẽ hơi xấu hổ, nhưng lại phát hiện mình toàn lo thừa.

Tiết Chính Ung tuy là hán tử cao lớn thô kệch, nhưng tâm tư lại rất chu đáo, trường hợp nào cũng suy nghĩ có chừng mực. Ông để tất cả trưởng lão biểu diễn, trước mặt các đệ tử, nói ra vài câu từ đáy lòng, không nhiều lắm, không có vẻ lừa tình, ngược lại làm người ta thấu hiểu. Chỉ có Lộc Tồn trưởng lão không có nhãn lực, cười lớn:

“Ngọc Hành, hôm nay là ngày vui, sao ngươi vẫn cứ lạnh mặt thế? Người nói mấy câu đi, ở đây có đệ tử mới nhập môn, chưa từng thấy mặt người đâu.”

Tiết Chính Ung cản lại hộ y: “Lộc Tồn, Ngọc Hành muốn nói, ta đều nói hộ y rồi, ngươi còn cố lôi kéo y làm gì nữa.”

“Nhưng không giống nhau, ít nhất cũng phải nói hai câu chứ.”

“Nhưng y—”

“Không sao.” Tiết Chính Ung còn muốn nói gì, lại bị một giọng nói trầm thấp thanh thanh lãnh lãnh cắt ngang, “Đã có đệ tử mới đến, thì ta nói hai câu thôi.” Sở Văn Ninh nói, đứng dậy từ chỗ ngồi, y nhìn quanh Mạnh Bà Đường một vòng, mấy ngàn người nhốn nha nhốn nháo đều nhìn y.

Nhưng Mặc Nhiên còn chưa tới.

Sở Văn Ninh nghĩ nghĩ, nói: “Nam Phong Hồng Liên Tạ Thuỷ, nhiều cơ quan vũ khí, để tránh bị thương, mong chư vị đệ tử mới nhập môn, không

có chuyện thì đừng tự tiện xông vào.”

Mọi người lâm vào trầm mặc.

Lộc Tồn nhìn không được hỏi: “... Nói xong rồi?”

“Nói xong rồi.”

Sở Văn Ninh nói, rũ mắt cúi đầu, phất tay áo ngồi xuống.

Mọi người càng lâm vào trầm mặc.

Đệ tử mới tới phần lớn đều nghĩ, bọn họ nghĩ thầm, chết đi sống lại, cách một thế hệ năm năm, đây là chuyện phàm nhân có thể trải qua sao? Dù sao cũng nên nói ra cảm thụ trong lòng mình, hoặc là tạ ơn ân nhân cứu mạng, mấy chuyện như thế chứ.

Nhưng người này dường như chỉ nói một câu răn dạy, ném xuống một câu như thế là xong chuyện, cũng quá không có thành ý rồi.

Mà các đệ tử tuổi hơi lớn khẽ run lên, vài người thì thầm cùng với bạn đồng hành nói: “Là Ngọc Hành trưởng lão, không thay đổi gì luôn.”

“Vẫn kiêu lời như trước.”

“Phụt, đúng vậy, tính tình kém quá kém, trừ mặt đẹp, chỗ nào cũng không ổn.” Dù sao nhiều người nhiều miệng, cách xa Sở Văn Ninh cũng không nghe thấy, có người hài hước nói vậy. Mọi người nhìn nhau cười, lại nhìn Tiết Chính Ung ngồi bên cạnh nam tử bạch y như tuyết.

Tiệc bắt đầu, trừ mấy món Tứ Xuyên cay rát, còn có mấy món điểm tâm xinh đẹp, bày lên đầy bàn đều là đồ ăn ngọt Giang Nam, một bàn vô cùng nóng nực bày lên.

Tiết Chính Ung mở trăm vò rượu lê hoa bạch, chia đến từng bàn, rượu màu hổ phách rót đầy chén, Sở Văn Ninh đang ăn viên thịt cua sư tử thứ tư, bỗng thấy một bát rượu lớn “bộp” một tiếng đặt xuống trước mặt.

“Ngọc Hành! Uống một chén!”

“... Đây là một chén à.”

“Ái chà quan tâm nó là chén hay bát làm gì, uống đi! Lê hoa bạch người thích nhất!” Tiết Chính Ung mặt mày vui vẻ nhiễm hơi rượu, “Nói tửu lượng của người, Tiết mỗ ta bái phục! Đúng là ngàn ly không đổ! Vạn ly không say! Tới tới tới— ly thứ nhất này, ta kính người!”

Sở Văn Ninh cười, y nâng bát lớn lên, leng keng một tiếng cụng ly cùng Tiết Chính Ung.

“Nếu tôn chủ đã nói vậy, bát thứ nhất, ta uống.”

Dứt lời uống một hơi cạn sạch, đưa bát cho Tiết Chính Ung nhìn. Tiết Chính Ung quá mức vui mừng, hốc mắt hơi đỏ: “Tốt, tốt! Năm năm trước, người hỏi ta có thể làm một hầm ủ lê hoa bạch không, khi đó ta không cho người, sau rất hối hận, ta cho rằng rất cuộc... Rất cuộc...” Thanh âm của ông nhẹ đi, bỗng ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, lại cất cao giọng nói, “Không nói nữa! Nói làm gì! Sau này người thích, bao nhiêu hầm lê hoa bạch cũng cho người! Ta để người cả đời uống rượu ngon!”

Sở Văn Ninh cười nói: “Được, giữ lời đấy.”

Bên này đang nói, Tiết Mông bên kia sột sột soạt soạt cùng một người nửa ngày, bỗng nhiên Tiết Mông kéo người kia tới đây, hai người đồng thời đoạn chính hành lễ trước mặt Sở Văn Ninh.

“Sư tôn!” Tiết Mông ngẩng đầu lên, gương mặt thiếu niên khí vũ ngang tàn.

“Sư tôn.” Người nọ cũng ngẩng đầu, quả nhiên như hoa sen rời nước, nhẹ như mây trôi, không phải Sư Muội thì là ai?

Sư Muội ngại ngùng nói: “Đệ tử hôm nay ở trấn Vô Thường chữa bệnh từ thiện, về không kịp, giờ mới yết kiến sư tôn, thật ngại quá, mong sư tôn thứ tội.”

“... Không sao.”

Sở Văn Ninh hạ mi, cẩn thận quan sát Sư Muội một lúc, trên mặt tuy nhàn nhạt, nhưng trong lòng bỗng dấy lên cảm giác kinh ngạc mất mát.

Đây là người Mặc Nhiên thích nhất, trở mã không khỏi cũng quá mức phong hoa tuyết đại.

Nếu nói năm năm trước, Sư Muội vẫn là mỹ nhân, thì hiện giờ, y như bông hoa quỳnh trong đêm Vị Ương hoàn toàn nở rộ, đài non xanh rất cuộc không thể chứa được cánh trắng, mùi thơm ngào ngạt toả ra, làm xung quanh đều ảm đạm thất sắc. Y có một đôi mắt đào hoa sinh tình, bên trong đều là xuân thủy mềm mại, một tay có thể ôm hết. Độ cung mũi ôn nhu,

tăng thêm một phần sắc bén, giảm một phần nhu nhược, môi đỏ căng mọng, như anh đào tẩm đường, toả ra đều thơm ngon mềm mại.

“Sư tôn, đồ nhi rất nhớ người.”

Y rất nhỏ chân thành biểu đạt cảm xúc của mình, nên Sở Văn Ninh không khỏi ngơ ngẩn, nhất thời không biết nên nói gì.

Hốc mắt Sư Muội hồng hồng, tình thân ý động cực kỳ, làm Sở Văn Ninh sinh ra một tia hổ thẹn.

Sao y lại ghen với Sư Minh Tịnh chứ? Mình là trưởng bối lại so với văn bối nhỏ hơn nhiều như vậy, ở tôn vị, y dựa vào cái gì mà ghen với Sư Minh Tịnh?

Nghĩ như vậy, Sở Văn Ninh gật đầu, đạm nhiên nói: “Đều đứng lên đi.”

Được cho phép, hai đồ đệ cùng đứng lên.

... ..

Sở Văn Ninh vốn muốn làm yên lòng, nhưng liếc nhìn Sư Muội một cái, lại sửng sốt.

“...”

Sư Muội cao hơn Tiết Mông hả?

Chút chuyện này làm Sở Văn Ninh sắc rồi, ho khan hai tiếng, nhin không được nhìn nhiều hơn chút.

Còn không chỉ cao hơn một ít.

Vì vậy, dáng người Sư Muội càng đẹp hơn, vai rộng, eo thon, chân dài, ôn nhu lại cứng rắn, ưu nhã đẹp để nói không nên lời. Dậy thì làm y, không còn đánh vẻ thiếu niên yếu đuối mỏng manh nữa.

Sắc mặt Sở Văn Ninh hơi trầm xuống.

Y cảm thấy mình thua có hơi thảm.

Nhưng mà... Thôi.

Dù sao tâm tư y đối với Mặc Nhiên, đến chết cũng không nói ra, về sau càng không thể nói nữa. Cho nên Mặc Nhiên, tên kia đuổi theo y tới tận bích lạc dưới hoàng tuyền, cũng không nhận ra mình thích hắn, sau này, càng không thể nhận ra.

Hai người họ cả đời này làm sư đồ, tình nghĩa sâu đậm, cũng chưa chắc là không thể.

Mặt khác, không thể cưỡng cầu, thì cứ bỏ đi.

Tiết Mông bỗng đỏ mặt, dùng khuỷu tay đẩy Sư Muội, đưa một ánh mắt.

Sư Muội bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói: “Thật sự là ta sao?”

“Đúng thế, huynh khá hợp.”

“Nhưng những thứ này là thiếu chủ chuẩn bị năm năm...”

“Nên ta mới xấu hổ, huynh làm đi, huống chi không phải hôm nay huynh cũng mang ít đồ tới sao?”

“... Được rồi.” Sư Muội thở dài, y không lay chuyển Tiết Mông được, đành nhận hộp gỗ rất lớn trên tay sau lưng Tiết Mông, ôm trong tay, đi tới ngồi xuống trước mặt Sở Văn Ninh đang ăn thịt cua sư tử.

“Sư tôn, thiếu chủ và ta... Năm năm nay chuẩn bị chút lễ vật, chỉ là chút... Tâm ý nhỏ, mong sư tôn vui lòng mà nhận.”

Tiết Mông ở phía sau nghe, mặt càng đỏ hơn, cậu vì che giấu lo lắng của mình, khoanh tay trước ngực, như nhàn nhã xoay đầu đi, ra vẻ hứng thú với hoa văn khắc trên xà nhà Mạnh Bà Đường.

Người khác đưa lễ vật, theo lý mà nói mở ra luôn có hơi thất lễ, nhưng Sở Văn Ninh là sư tôn hai người họ, cũng không muốn nhận vật quá quý giá, nên nghĩ nghĩ, hỏi một câu: “Là cái gì?”

“Là... Mấy thứ linh tinh mua từ mọi nơi về.” Sư Muội rất thông minh, làm sao không hiểu tâm ý Sở Văn Ninh, nên nói, “Đều không có gì đáng giá, sư tôn nếu không yên tâm, về mở ra xem là được.”

Sở Văn Ninh lại nói: “Về cũng không khác bây giờ, mở luôn đi.”

“Không không không!! Đừng mở ra!” Tiết Mông sửng sốt, vội vàng quay lại muốn cướp đi.

Sở Văn Ninh lại đã mở hộp ra, cuối cùng còn nhàn nhạt liếc cậu một cái.

“Chạy vội như thế, người không sợ vấp ngã à.”

Tiết Mông: “...”

Hộp được thả đầy, toàn là mấy đồ nhỏ linh tinh, có mấy dây cột tóc được thêu tinh xảo, phát khẩu vấn tóc, câu ngọc được giũa tinh xảo, Sở Văn Ninh tùy tay nhặt lên một lọ thuốc an thần ninh tâm, dưới ánh nến, chữ của Hàn Lâm Thánh Thủ rực rỡ.

Một hộp này, giá trị liền thành.

Sở Văn Ninh thật sự không biết nói gì cho phải, nâng mắt phượng, trừng mắt nhìn Tiết Mông một cái. Mặt Tiết Mông càng đỏ.

Tiết Chính Ung ở cạnh buồn cười, nói: “Mông Nhi đã có tâm, Ngọc Hành, người nhận đi. Dù sao các trưởng lão khác cũng chuẩn bị quà cho người, giá trị không nhỏ, nhiều hơn chút cũng có là gì.”

Sở Văn Ninh nói: “Tiết Mông là đồ đệ ta.”

Ngụ ý chính là y không muốn nhận nhiều đồ của đồ đệ như thế.

“Nhưng đây đều là ta năm năm qua, chọn đồ sư tôn thích!” Tiết Mông vừa nghe y nói vậy, nóng nảy, “Ta dùng tiền ta kiếm được, không có dùng tiền cha ta phần nào hết, sư tôn, nếu người không nhận, ta... Ta...”

“Nó sẽ khó chịu, ngủ không ngon.” Tiết Chính Ung nói thay con trai, “Không khéo còn làm loạn đòi tuyệt thực.”

Sở Văn Ninh: “...”

Y thật sự không biết nên nói hai cha con này thế nào, vì thế cúi đầu nhìn trong hộp, bỗng thấy trong đồng đồ nhỏ, nằm một hộp gỗ khác nhỏ hơn.

“Đây là...” Y mở nó ra, thấy bên trong nằm bốn tượng đất nhỏ xíu.

Y có chút không rõ, nâng mắt, nhìn Tiết Mông, lại thấy mặt Tiết Mông đỏ bừng, tựa như sắp nhỏ máu rồi, thấy Sở Văn Ninh nhìn cậu, vội cúi đầu, nam nhi tuấn tú, lại như tiểu tử tóc mao, bị sư tôn nhìn chăm chăm là cúi đầu, ngại không nói nổi.

Sở Văn Ninh hỏi: “Đây là cái gì?”

Tiết Chính Ung cũng tò mò: “Lấy ra xem đi.”

“Không... Muốn...” Tiết Mông đỡ trán mình, vô lực lắm lắm. Nhưng lão cha mình còn rất vui vẻ bày bốn tượng đất ra. Bốn tượng đất kia được nặn xiêu xiêu vẹo vẹo, trừ một cái cao hơn, ba cái còn lại đều lùn lùn, nhìn không rõ có gì khác nhau. Nặn xấu như vậy, vừa nhìn là biết Tiết Mông làm không lệch đi đâu được.

Nên biết Tiết Mông lúc đầu muốn học làm cơ giáp với Sở Văn Ninh, kết quả học một ngày, Sở Văn Ninh giúp cậu sửa lại cách khắc, không biết lí do gì, tiểu tử này ở Hồng Liên Thủy Tạ làm một buổi chiều không xong, còn cầm giũa suýt phá hỏng cơ giáp luôn.

Dùng “tài năng siêu phàm” như thế làm tượng đất, cũng làm khổ cậu rồi.

Tiết Chính Ung cầm lên một tượng đất, xoay qua xoay lại, không hiểu, hỏi con trai: “Con làm cái gì đây?”

Tiết Mông quật cường nói: “Tuỳ, tuỳ tiện làm chơi, không có gì.”

“Tượng đất này nặn khó nhìn như thế, chỉ có cái cao nhất khá đẹp, còn tô sơn trắng.” Tiết Chính Ung nói thầm, ngón tay sờ lên đầu nhỏ.

Tiết Mông nói: “Đừng sờ!!”

Nhưng muộn rồi, hình người nhỏ mở miệng nói chuyện.

“Bá phụ, đừng sờ.”

Tiết Chính Ung: “...”

Sở Văn Ninh: “...”

Tiết Mông bốp một tiếng tát mình, tay che mắt, không muốn nhìn.

Tiết Chính Ung nửa ngày mới phản ứng lại, ông cười ha ha: “Ái ui chà, Mông Nhi, đây là con nặn Nhiên Nhi à? Cũng xấu quá rồi ha ha ha ha ha.”

Tượng trắng nhỏ bị đầu ngón tay ông chạm đầu, phát ra tiếng hừ lạnh, nói: “Đừng có làm càn.”

Sở Văn Ninh: “...”

“Ha ha ha ha ha ha!!” Tiết Chính Ung cười chảy cả nước mắt, “Cái này hay, cái này hay, con còn cho thêm chút linh âm vào trong? Vật nhỏ này khẩu khí học theo Ngọc Hành, đúng là rất giống, ha ha ha ha!”

Sở Văn Ninh phất tay áo nói: “Ồ nháo.”

Nhưng vẫn nhẹ nhàng cầm lấy bốn tượng đất nhỏ, cất vào hộp, đặt bên cạnh mình. Quá trình ấy trên mặt y không có biểu tình gì, có vẻ đạm mạc bình tĩnh, chỉ là khi y nâng mắt, đáy mắt lại có chút ôn nhu chưa phai.

“Cái này ta nhận, còn lại người lấy về đi, mấy thứ này người dùng, sư phụ không thiếu.”

“Nhưng mà...”

“Thiếu chủ, sư tôn bảo cậu lấy về, thì cậu lấy về đi.” Sư Muội cười, nhỏ giọng khuyên cậu, hạ giọng nói, “Dù sao thứ thiếu chủ muốn tặng nhất, không phải tượng đất ư?”

Đầu Tiết Mông sắp bốc khói rồi, từ nhỏ luôn ở trên cao, chưa bao giờ có gì không thể nói, chuyện gì không thể làm, nên cậu thường biểu đạt vui buồn rõ ràng, trắng hết ra.

Sở Văn Ninh cảm thấy cậu rất thành thật, chưa từng có với mình, là phẩm chất đáng quý nhất của Tiết Mông, y có hơi hâm mộ. Không giống mình, trước nay là người không thẳng thắn, trong lòng nghĩ muốn, ngoài miệng lại nói không quan tâm.

Trọng sinh trở về, tuy tốt hơn một chút, nhưng vẫn như vậy, không thay đổi nhiều. Băng dày ba thước, không chỉ vì một ngày lạnh, y cảm thấy mình có dùng cả nửa đời sau để sửa, cũng không thay đổi được nhiều. Thay đổi nhiều, thì y cũng không còn là y nữa.

Tiệc tối rất nhanh đã sắp tàn, Mặc Nhiên vẫn chưa về.

Sở Văn Ninh kỳ thật rất rầu lòng, lại không nói nhiều một câu, tuy y thật sự rất muốn hỏi Tiết Chính Ung, muốn hỏi Mặc Nhiên hôm nay viết gì trong thư, muốn hỏi Tiết Chính Ung rốt cuộc Mặc Nhiên tới nơi nào.

Nhưng y siết chén rượu, uống một ly lại một ly, đốt ngón tay siết trắng bệch, rượu thiêu đốt yết hầu phế phủ, cũng không đốt tâm y nóng lên, nóng tới đủ dừng khi, quay đầu hỏi một câu, bao giờ hản về.

Tác giả có lời muốn nói: Lý do để trễ của mọi người:

Mặc Nhiên 0.5: Trên đường gặp bà già đi đường chậm quá, lo chuyện của bốn toạ, giết bà ta, bốn toạ liền tới, thế mà đã muộn. Đưa khăn tay sạch cho bốn toạ, lau máu bắn lên mặt.

Mặc Nhiên 1.0: Ha ha ha~ Có một bà cố nội qua đường, chống gậy rất buồn cười, ta cướp gậy của bà ta, muốn xem chút trò cười. Có điều sau vẫn trả lại cho bà to, đừng lo lắng đừng lo lắng~

Mặc Nhiên 2.0: Trên đường gặp lão nhân gia chân không khoẻ, đỡ bà ấy đi, làm chậm thời gian, xin lỗi.

Sư Muội: Hôm nay gặp người làm loạn, thật sự thoát không nổi... Ngại quá...

Tiết Mông: Liên quan cái rắm gì người.

Nam Cung Tứ: Lầu trên thật thô bỉ, ta lễ phép hơn, không liên quan tới người.

Diệp Vong Tích: Ta sẽ không tới trễ, nếu người thấy thế, đồng hồ người hỏng rồi.

Mai Hàm Tuyết: Mỗi bước đều có nữ tu tới đây đưa, ta đã ra cửa trước hai canh giờ rồi, kết quả vẫn tới trễ, không cãi được.

[Husky] Chương 127: Sư tôn, cẩn thận đất trơn

Sở Văn Ninh không hỏi, Tiết Chính Ung cũng không nói.

Tôn chủ Tử Sinh Đỉnh uống hơi nhiều, nhức đầu chóng mặt, nói chuyện cũng không còn linh hoạt.

Ông bỗng kề sát đầu tới, nhìn Sở Văn Ninh nói: “Ngọc Hành, người không vui.”

“Không có.”

“Người giận.”

“Không có.”

“Là ai làm người không vui rồi?”

Sở Văn Ninh: “...”

Hỏi không?

Hỏi một câu, trong lòng mình sẽ thoải mái hơn nhiều, có lẽ Mặc Nhiên căn bản không nói đêm nay nhất định sẽ trở về, có lẽ hẳn nói đêm nay cố gắng về thôi, chỉ là Tiết Chính Ung kể lại sai rồi, hoặc là Tiết Chính Ung nhớ nhầm...

Sở Văn Ninh nhìn ra ngoài cửa xa xa, bóng đêm tối đen.

Náo nhiệt hoà tan, vui vẻ đã lạnh.

Ngày đầu tiên y xuất quan, Mặc Nhiên không vội vàng quay về.

Toàn bộ đệ tử Tử Sinh Đỉnh đều tới đủ, kể cả những người y khôn biết danh tự, thậm chí có người chưa từng gặp cũng tới, chỉ không có hẳn.

Thiếu hẳn, buổi tiệc cũng thiếu hụt.

Thật sự nhiều thịt viên gạch cua, hoa quế đường ngó sen, rượu lê hoa bạch hương tuyết như vậy, vẫn cảm thấy bất mãn.

Sở Văn Ninh nhắm mắt, bỗng nghe thấy ở nơi xa, dựa bên ngoài cửa chính Mạnh Bà Đường, có đệ tử bắt đầu ồn ào.

“Ái chà—! Nhìn đi! Bên ngoài là cái gì thế?”

“Trên trời có gì kìa!”

Càng lúc càng nhiều người tụ tới, người trong phòng đều nghe thấy, tiếng ùng ùng vang lên náo nhiệt ồn ào làm loạn, hết đợt này tới đợt khác như sấm mùa xuân mà vang lớn.

Mọi người ra khỏi phòng, đứng trên bãi cỏ trước Mạnh Bà Đường ngửa đầu nhìn, xem pháo hoa rực rỡ giữa đêm, ngân hà tan thành ngàn đốm sáng nhỏ, nổ rộ giữa không trung mênh mang, lệch hướng rơi xuống.

“Bắn pháo hoa rồi!” Những đệ tử trẻ tuổi vui ra mặt, khuôn mặt thanh xuân non nớt được ánh lửa chiếu sáng, ánh mắt chứa ngàn sao trời.

Sở Văn Ninh cũng chậm rì rì mà đi từ nhà ăn ra, tâm tình y cũng không quá tốt, mặc dù Tiết Chính Ung phóng nhiều pháo hoa chúc mừng như thế, y tuy cảm kích, lại vẫn không thoát khỏi cảm giác nặng nề trong lòng.

“Viu—“

Một tiếng xé gió xuyên mây thấu trăng thanh duệ.

Y nhàn nhạt ngẩng đầu, một chùm sáng màu kim hồng như mũi tên rời cung, bay vút lên trời cao.

Thật đẹp.

Nếu người kia cũng ở...

“Đoàng!”

Ánh sáng loá mắt sánh vai với Ngô Câu, ầm ầm nổ vang, ngàn vạn ánh sáng trong suốt vàng rực tụ thành hàng, làm cho ngân hà nhạt màu, Nguyệt Cung không sáng.

Pháo hoa như gốc cây lạc hải đường, tựa vạn vùng sông nước dậy sóng. Sở Văn Ninh giữa lưu quang lộng lẫy náo nhiệt, chậm rãi nhắm mắt.

“Đệ tử Mặc Nhiên, cung chúc sư tôn xuất quan.”

Đột nhiên có người nói vậy sau lưng y, từng chữ rõ ràng, từng chữ như thiêu đốt.

Sở Văn Ninh bỗng hơi run, lưng như bị kim đâm, cổ như có than nóng. Tim y đập nhanh, máu dồn lên, hô hấp y hơi ngừng, bỗng quay đầu lại—

Phía sau có mấy đệ tử đi ra từ Mạnh Bà Đường, đều kinh ngạc nhìn bầu trời, có người thì thào như vậy.

Dần dần, đọc không chỉ có một người.

Tất cả mọi người đều thấy mới mẻ, những tiểu đệ tử đó, nam nữ, một người đứng, tốp năm tốp ba, đều nhìn màn đêm huy hoàng, đọc lên câu này.

Đệ tử Mặc Nhiên.

Cung chúc sư tôn xuất quan.

Từng tiếng ôn nhu như sóng gợn, giống như nói mơ, từng câu kiên quyết như bàn đá, như ngàn quân trên núi cao. Sở Văn Ninh đột nhiên ngẩng đầu, trong trời đêm hoa hoả có linh lực mà chảy xuôi, lập loè, lấy ánh sáng rực rỡ, tạo thành câu này.

Hoa hoả kia ngưng tụ thành chữ có khi cách mấy trăm dặm cũng thấy long trọng giang triều, ánh sáng như sao ngũ quang thập sắc kia như cách vạn dặm trời đất, cách chuyện cũ năm xưa, chưa bao giờ chạy tới bên y trong đêm dài, người kia vui sướng bi thương, nhớ nhung áy náy, cũng tại đây chạy tới ngay bên cạnh y.

Y cảm thấy mình thành khúc gỗ nổi trên biển, nước biển là khi y ở âm tào địa phủ, ở trước điện Quý Vương, Mặc Nhiên bỗng dùng đôi mắt kia ôm lấy y, ôn nhu, nóng bỏng, quyết tuyệt.

Y không có chỗ trốn.

Chung quanh đều là những người thâm độc, người kia vui cười, người kia thâm tình.

Sở Văn Ninh không muốn quan tâm đó là dạng thâm tình gì, sư đồ, hay là gì khác.

Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Mặc Nhiên vẫn không về kịp, tiếc tối đã tàn.

Chẳng sợ một nắng hai sương, chẳng sợ mã bất đình đề, hay là quan ải đường xa.

May mà trong túi còn có pháo hoa đưa tin Toàn Cơ trưởng lão làm, sợ hấn ở ngoài có bệnh nhẹ, gấp gấp thì dùng, xảo đoạt thiên công, ngưng tụ linh lực viết thành chữ trên giấy, để vào giữa pháo rồi châm, sau đó có thể đem câu chữ ấy phóng lên thành pháo hoa lớn, cho dù cách xa nhau thật xa, ở Tử Sinh Đỉnh cũng có thể thấy được.

Pháo hoa này có giá ngàn kim, cực kỳ khó chế, Mặc Nhiên vẫn không thèm để ý, chỉ mong sư tôn của hắn đừng giận.

Chẳng lo cách thiên sơn vạn thủy, chẳng lo năm tháng chia xa.

Hắn cũng muốn Sở Văn Ninh nghe được một câu như thế.

“Đệ tử Mặc Nhiên, cung chúc sư tôn xuất quan.”

Hai canh giờ sau, tiệc rượu cũng tan. Quay về Hồng Liên Tạ Thủy, đêm đã khuya.

Trên người Sở Văn Ninh có mùi rượu, cảm thấy không thoải mái, muốn tắm rửa sạch sẽ, nhưng trời đã chuyển lạnh, hồ sen trong Hồng Liên Tạ Thủy quá lạnh rồi, hôm qua tắm một lần, suýt nữa tự làm mình lạnh tới ốm. Y nghĩ nghĩ, về lấy mấy thứ để tắm rửa cùng y phục, một chậu gỗ, đến Diệu Âm Trì.

Diệu Âm Trì là chỗ tắm rửa của cả phái, lúc y mới đến Tử Sinh Đỉnh có vài tháng, mới tắm ở đây.

Lúc này đã khuya, không có mấy người tắm rửa ở trong. Sở Văn Ninh nâng tay lên, xốc mảnh tắm tế cát đi vào. Tử Sinh Đỉnh tu sửa lại rất nhiều nơi, Diệu Âm Trì lại không thay đổi gì, ngôi lớn tường cao, bước vào đại môn, phải qua một đoạn hành lang gấp khúc che màn lụa, đến cuối, mới thấy bậc gỗ nhỏ sơn dầu trầu.

Những người tắm ở đây đều sẽ tới bậc gỗ cởi giày với tất, nên chỉ cần nhìn ở đây, sẽ biết có bao nhiêu người ngâm mình trong hồ.

Sở Văn Ninh lúc cởi giày và tất cũng để ý chút, nhận ra ở đó chỉ có một đôi giày lẻ loi, giày rất lớn, hơi bẩn, nhưng rất chỉnh tề đặt một góc, không bị ném tùy tiện.

Sở Văn Ninh thầm nghĩ, là ai? Muộn vậy rồi còn đi tắm...

Nhưng y cũng không nghĩ nhiều, ôm chậu gỗ nhỏ của y đi xuống bậc thang, vén lên tấm nằm nặng che tầm nhìn cuối cùng, đến trong viện.

Trong đình viện hơi nước mờ ảo, trời quang mây tạnh, nơi này có một suối nước nóng và hồ lớn, địa thế gồ ghề, tạo thành một thác nước lớn, phát ra tiếng rào rào trầm đục. Trong hơi nóng mờ mờ lung, vòng eo mềm mại giãn ra trong khói trắng mờ mịt ở, nhanh nhẹn đi tới giữa, tới một góc, không chút đề phòng.

Vì hơi nước quá dày, kỳ thật hết thấy đều không nhìn rõ, người với người phải tiến tới rất gần, mới có thể nhìn rõ gương mặt đối phương.

Sở Văn Ninh dẫm lên đường mòn đá vũ hoa láng mịn, đi qua yêu đào trùng điệp, mới vào hồ tắm gần nhất. Nơi đó để những giá đá xanh thấp, chuyên dùng để đặt mấy thứ trong phòng tắm. Y đặt chậu gỗ nhỏ cùng y phục mới ở trên, sau đó cởi y phục, chậm rãi tiến vào hồ.

Thật ấm.

Y không nhịn được khê thở dài thoải mái.

Nếu không phải không muốn tắm cùng nhiều người, lại không thích ngày nào cũng phải nửa đêm mới có thể tắm, y thật hơi ngại Hồng Liên Tạ Thuỷ lạnh lại đơn sơ.

Tiết Chính Ung với chuyện này rất toàn diện, suy nghĩ chu toàn. Diệu Âm Trì là ông trông coi, cạnh hồ có hoa, quanh năm nở rộ, cuối thác nước, dùng để kỳ cọ. Nếu ngâm mệt, có thể nằm ở đình gỗ nhỏ, dùng nhiệt độ của đá để kinh lạc huyết vị.

So với hôm qua tắm vội vội vàng vàng ở Hồng Liên Tạ Thuỷ, nơi này thật sự quá thoải mái.

Sở Văn Ninh nhất thời quên mất, có hơi thoải mái, thấy bốn phía vắng lặng, đã thả lỏng dáng người cao lại thon, lập tức lặn xuống bên thác nước.

“Rào rạt!”

Y vừa lên mặt nước, lau mặt, tươi cười nhàn nhạt bên môi chưa tan, đột nhiên thấy nam nhân gần trong gang tấc quay lưng về phía y, ở dưới thác nước âm âm chảy xuống tắm rửa, tiếng vang ở thác nước quá lớn, nên Sở Văn Ninh cách gần như vậy, cũng không nghe thấy động tĩnh của người khác.

Chỉ sợ nếu y phát hiện muộn hơn, tiếp tục lên phía trước, đầu ngón tay có thể chạm tới chân nam nhân kia.

May mà dừng cương trước vực, không chạm tới người ta, nhưng khoảng cách này vẫn quá mức vô lễ đường đột. Y cơ hồ đứng ngay sau nam nhân kia, nam nhân rất cao, cao hơn hẳn so với Sở Văn Ninh, làn da màu mật, có vẻ rất sơn dã. Bả vai thật rộng, theo động tác của cánh tay, như núi cao nhuộm ánh kim, ẩn chứa lực có thể nghiền nát bẻ gãy.

Cơ bắp hần không khoa trương, nhưng cân xứng rắn chắc, dòng nước ào ào chảy lên người hần, dòng nước ở nơi dương cương rộng lớn tụ lại chảy thành dòng, có khi bắn ra tứ phía, có như quần quýt si mê thân thể này, cam nguyện hoá thành làn hơi nước mỏng quanh quần bên người hần, cũng hần khó xá khó phân.

Sở Văn Ninh là người thanh lãnh, làm sao có thể từng gặp thân thể nóng bỏng như vậy, nhất thời bên tai đỏ lên, vội xoay người đi.

Nhưng đáy hồ quá trơn, vẫn là bước chân y có hơi không ổn, lão đảo một cái, đột nhiên ngã vào trong nước hồ, bọt nước bắn tung toé!

“Khụ khụ!!”

Lúc này Sở Văn Ninh đã xấu hổ đỏ hết mặt, vì hoảng hốt, sắc mấy ngụm nước, nghĩ là nước sau lưng tên kia tắm, càng bức mình lại ghê tởm, y bất chấp cái gì gọi là thông dong, vùng vẫy vội vã muốn đứng dậy từ trong nước.

Y đường đường là Ngọc Hành trưởng lão, làm sao có thể—

Bỗng có một đường cong lưu suồng, rắn chắc hữu lực đỡ lấy y, đỡ Sở Văn Ninh tay vội chân loạn mất hết mặt mũi lên, từ trong dòng nước siết đưa ra, nam nhân kia hiển nhiên bị động tĩnh của y làm ngạc nhiên rồi.

“Người không sao chứ?”

Nam nhân đỡ lấy tay y, giọng trầm thấp, chiều cao họ chênh lệch, đúng lúc nam nhân kia cúi đầu nói chuyện, hơi thở quanh quần bên tai Sở Văn Ninh, “Đá ở đây rất trơn, phải cẩn thận chút.”

Tại Sở Văn Ninh càng đỏ hơn, y cơ hồ cảm thấy ngực người nọ dán sát lên lưng y, cực kỳ gần, phập phồng, phập phồng, lúc nhân từ nương tay, tha cho tính mạng y, lại quay về giường cung bật kiếm, dán sát lên lưng y như vậy. Sở Văn Ninh nhất thời xấu hổ đan xen giận dữ, y bao lâu không tiếp xúc với người khác như vậy rồi?

Đột nhiên hất tay nam nhân đi, mặt Sở Văn Ninh âm trầm, mắt lại né tránh: “Ta không sao.”

Tiếng nước chảy rất lớn, làm giọng Sở Văn Ninh bị nhấn chìm không quá rõ ràng.

Nhưng không biết vì sao, nghe thấy y nói chuyện, nam nhân kia bỗng hơi chần động, lập tức ngăn cả người, hần hơi nâng tay lên, như muốn nói gì đó, nhưng lại không có dũng khí nói ra...

Trong lúc do dự, Sở Văn Ninh đã muốn chạy tới chỗ khác hơi xa chút, rào bước tiến lên, hoặc là nói trốn tới phía sau màn nước chảy loạn âm âm.

Tác giả có lời muốn nói:

Mặc Nhiên: Hừm... Tiêu đề đã nhắc sư tôn cẩn thận đất trơn, sao sư tôn vẫn trượt chân chứ? (cười)

Sở Văn Ninh: ... Cái này chẳng lẽ không nói cẩn thận đá trơn?

[Husky] Chương 128: Sư tôn, y phục không thể mặc bừa

Tim Sở Văn Ninh đập rất nhanh, mặt giận đến hơi hồng hồng.

Ánh mắt quét qua nam nhân kia, vẫn như núi ca đứng yên một chỗ, thân hình tựa hồ cứng như gỗ, Sở Văn Ninh không nhìn hẳn, lại có thể cảm thấy hẳn để lộ, ánh mắt không thềm che giấu, cứ thẳng thừng nhìn mình chăm chăm, như binh khí mới lấy ra từ Chú Kiếm Trì, vẫn còn toả ra nhiệt độ kinh người, rơi vào trong nước, nước xung quanh đều bị thân kiếm làm hoá thành hơi nước, rơi vào trên người mình.

Sở Văn Ninh không nói gì mà cảm thấy mình bị mạo phạm nặng nề, sắc mặt y càng thêm khó nhìn, cắn môi, đi đến nơi sâu hơn trong thác trốn đi.

Thế mà tên nam nhân kia lại ngu si thế, Sở Văn Ninh Ninh trốn vào trong, hẳn cũng như rối gỗ bị giật dây, đi theo từng bước một.

“...”

Sở Văn Ninh giận dữ, chuyện này làm cho y nghĩ Tử Sinh Đình luôn có mấy yêu nhân biến thái như thế, trước kia thậm chí còn là nữ, thế mà nửa đêm không ngủ, trèo lên mái nhà Hồng Liên Tạ Thuỷ, trộm chờ xem mình tắm rửa. Hồi ức này làm y tê cả da đầu, cánh tay bị nam nhân kia chạm qua, tựa hồ cũng không nhịn được mà nổi da gà.

Có điều cũng may là y trốn nửa ngày ở nơi sâu nhất trong thác bọt nước văng tung toé, nam nhân kia cuối cùng cũng buông tha cho y, từng bước lưu luyến mà quay về dưới thác nước, tiếp tục tắm rửa.

Sở Văn Ninh nhin xuống ngọn lửa trong lòng, cũng không muốn ngâm lâu, muốn nhanh chóng tắm cho xong rồi rời khỏi đây.

Y duỗi tay lấy khăn tắm trên vai, bỗng lại phát hiện, khăn tắm, còn có bánh bồ kết để tắm trong đó, đều vì lần ngã long trời lở đất lúc nãy, rơi trong

nước.

Giờ phút này có khi nằm dưới đáy...

Quay về lấy?

Quanh người, dưới mí mắt nam nhân kia mà đi lấy ư?

Sắc mặt Sở Văn Ninh hiện tại không phải là đỏ, mà sắc mặt y là xanh. Môi mỏng mím chặt, rất khuất nhục.

Y không đi.

Vì thế như tên ngốc đứng khoanh tay, dựa lưng vào núi đá, tiếp tục ở nơi sâu nhất trong thác nước.

Sở Văn Ninh: "... .."

Nam nhân: "... .."

Bỗng xa xa, người kia cao giọng, do dự hỏi: "Người có muốn bồ kết không?"

"..."

"Còn có bánh tằm."

"..."

"Chắc cũng không tới mức vẫn muốn ở đó chứ."

Sở Văn Ninh nhắm mắt, vẫn không ra ngoài, lạnh lùng nói: "Người ném qua đây."

Người nọ không ném qua, tựa hồ cảm thấy đối với một người xa lạ như vậy, quá mức thất lễ, quá không tôn trọng. Sở Văn Ninh ở dưới thác nước một lúc, nhìn thấy lá đào, dùng linh lực, đưa một quả bồ kết, hai bánh huân hương, từ từ bay tới chỗ y.

Sở Văn Ninh nhặt đồ lên, cẩn thận nhìn qua lại sửng sốt một chút.

Bồ kết thì không có gì, người ta đều dùng không khác nhau, nhưng huân hương người nọ lấy lại là hai mùi hoa mai, mùi hải đường, đúng là mùi y thích nhất.

Y không khỏi nhìn qua làn nước chảy siết, nhìn nhiều hơn chút về phía thân ảnh cao lớn.

Nam nhân hỏi y: "Là muốn hai loại này phải không?"

Sở Văn Ninh nói: "Tạm được."

Nam nhân không nói nữa, hai người cách rất xa, đều mang tâm sự, trầm mặc mà tắm rửa. Sở Văn Ninh cọ cọ, hơi dễ chịu hơn chút, liền cẩn thận từ chỗ sâu trong thác nước, đứng dậy. Nước ở nơi này vốn quá nóng, làm y thật sự không thoải mái.

Nhưng y vừa ra, nam nhân kia lại nhìn về phía kia, như muốn đến gần, Sở Văn Ninh cảm thấy ánh mắt gia hỏa này cứ quái quái, như muốn nói lại thôi, có chuyện muốn nói với y, lại do dự không biết có nên tiến tới không, cứ nhìn chằm chằm như vậy là Sở Văn Ninh dựng hết lông tơ.

Kỳ cọ một lát, chịu không nổi, Sở Văn Ninh định tự rời đi trước.

Đánh tiếc y phục để ở chỗ vào hồ, y cần phải qua đường cũ, mới có thể mặc được. Không cnf cách khác, Sở Văn Ninh đành căng da đầu, trầm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, đi tới chỗ nam nhân kia.

Có điều đi tới phía trước nam nhân, hai người họ cách nhau một đoạn không xa, bảo gần không gần, người nọ bỗng động, hắt túm cao mái tóc dài, ướm dẫm cột lên, đi theo sau Sở Văn Ninh, cũng chuẩn bị ra khỏi hồ tắm.

Thái dương Sở Văn Ninh nổi gân xanh, đi nhanh hơn, ai ngờ nam nhân kia lại mặt dày vô sỉ như thế, cũng đi nhanh hơn.

Sở Văn Ninh: "... .."

Ngón tay y đã có kim quang của Thiên Vấn chảy xuôi, sở dĩ nhịn không triệu hồi vũ khí, cũng không phải vì sợ làm người khác bị thương, mà là cảm thấy kệ thế nào, cũng muốn mặc y phục vào trước.

Vì thế lại đi nhanh hơn chút nữa.

Lúc này nam nhân kia không đi theo y nữa, nam nhân dừng lại.

Sở Văn Ninh nhẹ nhàng thở ra, nhưng thở ra mới được một nửa, còn chưa thở phào xong. Đã nghe nam nhân kia ở phía sau y nói một câu: "Trên tóc người... Vẫn còn dính bọt."

"..."

"Không đi rửa sạch sao."

Đang lúc Sở Văn Ninh trong cơn giận, nam nhân lại chậm rãi đi tới, lần này rất gần, giọng nói cũng rất rõ ràng, ở ngay phía sau y.

Nếu Sở Văn Ninh không giận như vậy, hẳn là sẽ nghe ra giọng nói này tuy thay đổi, nhưng vẫn mơ hồ quen tai. Đáng tiếc trong lòng y là lửa giận ngút trời, cuồng lưu nổi lên bốn phía.

“Người...” Nam nhân kia còn muốn nói gì đó.

Sở Văn Ninh rốt cuộc nhịn không được, y bỗng xoay người, ánh kim trong tay loé lên, đánh tới phía đối phương, trong mắt như sấm rền, sáng như tuyết như đao. Sở Văn Ninh giận không thể át nổi, hận không thể giết người: “Người có bệnh à?”

Ánh sáng của Thiên Vấn chém tan hơi nước mỏng lung, đánh tới ngực người nọ.

Trong phút chốc, kim quang lấp lánh chiếu sáng gương mặt nam nhân.

Sở Văn Ninh thấy một đôi mắt, sáng ngời, ôn nhu, ngại ngùng, bên trong như chứa cả ngân hà lấp lánh, nổi gió phun mây, lại tĩnh như dòng nước sâu, cất giấu chuyện cũ ăm ắp.

... Mặc Nhiên?!

Tay không ngừng được, đã không còn kịp rồi. Dây liễu rung lên, đánh ngay lồng ngực rần rần chắc bóng loáng của Mặc Nhiên. Mặc Nhiên rên một tiếng, lại không động, chỉ cúi thấp đầu một lát, lúc nâng mặt lên, đôi mắt vẫn như cũ không chút oán giận, chỉ hơi ửng, như mới đi qua một trận mưa Lâm An triền miên lâm li.

Sở Văn Ninh bỗng thu hồi Thiên Vấn, đứng cứng đờ tại chỗ.

Sau một lúc, ghen giọng nói: “... Sao người không né?”

Mặc Nhiên nói: “Sư, sư tôn...”

Sở Văn Ninh cơ hồ là ngạc nhiên, y nhớ tới cảnh hai người gặp nhau rất nhiều lần, lại không nghĩ tới sẽ gặp ở Diệu Âm Trì, trong suối nước nóng gặp được hẳn: “Người ở đây làm gì? Về từ bao giờ?!”

“Vừa về.” Mặc Nhiên nhẹ giọng nói, “Lên đường vội vàng, trên người bẩn quá, nhìn không nổi, cho nên muốn đi tắm trước, mới bái kiến sư tôn, không nghĩ tới...”

“...” Sở Văn Ninh nhất thời nói không ra lời.

Bọn họ đều không nghĩ tới.

Đều muốn đoan đoan chính chính, trang trang trọng trọng mà gặp lại nhau.

Mặc Nhiên có lẽ còn muốn áo mũ chinh tề, sạch sẽ xuất hiện trước mặt Sở Văn Ninh.

Kết quả thì sao?

Không những không đoan chính, mà còn thật nực cười.

Không những không trang trọng, mà còn thực hoang đường.

Chẳng những không có áo mũ chinh tề, mà còn tệ hơn là khoả thân.

Sạch sẽ thì có thể miễn cưỡng phù hợp rồi.

Nếu không phải sạch sẽ đến y phục che thân cũng không có, kẻ không manh áo che thân nói.

“Sư tôn, thật sự... Thật sự là người...” Mặc Nhiên lại không quá để ý chuyện này, năm năm qua, Sở Văn Ninh ngủ, hẩn tỉnh, với Sở Văn Ninh chỉ như một giấc mộng, với hẩn, lại là ngàn ngày đâm tim đục cốt.

Tâm tình hẩn phức tạp hơn Sở Văn Ninh nhiều, hốc mắt hẩn đỏ bừng, cường ngạnh nhìn xuống tình ý mãnh liệt: “Đã lâu như vậy, ta lúc này... Cũng không dám nhận. Cảm thấy mình nhận nhầm người rồi, ta còn tưởng rằng...”

“...” Sở Văn Ninh thấy đầu mình ong ong, nhất thời không biết nói gì cho phải, lâu sau mới nói: “... Người nếu không xác định được, hỏi ta là được rồi, đi theo sau không lên tiếng để làm gì?”

“Ta cũng muốn hỏi.” Mặc Nhiên nhẹ giọng nói, “Nhưng mà năm năm... Đột nhiên... Thấy sư tôn ở trước mặt ta, ta kỳ thật... Cảm thấy mình đang mơ...”

Gần hương tình càng sợ, không dám tới hỏi người.

Đại để, khi nhìn bóng dáng y, tâm tình như vậy đi.

Năm năm đã mơ thấy quá nhiều, sợ là tự mình điên cuồng, tình dậy chỉ có nước mắt trên gối, cái gọi là tương phùng, chỉ là vui mừng một hồi lại thôi.

Sở Văn Ninh nghĩ tới trong lòng hoảng loạn, cố gắng thanh lãnh trấn định, cũng thật là làm khó hẩn rồi, đáy lòng đều ấm áp, trong miệng vẫn khô cằn:

“... Giấc mơ vớ vẩn nào có thể thành như vậy chứ.”

Nghe thấy Sở Văn Ninh trả lời, Mặc Nhiên đầu tiên hơi giật mình, tựa hồ nghĩ tới cái gì, hẩn mím môi, đáy mắt có ánh sáng chảy xuôi. Kỳ thật hẩn vốn không muốn vừa gặp nhau đã nhắc lại chuyện kia, nhưng do dự, có lẽ

cảm thấy mình cần nói tiếp, nếu không thừa dịp Sở Văn Ninh lúc này còn chưa dựng lại tường thành cao ngất, về sau khó có cơ hội.

Vì thế hắn dừng một chút, mở miệng: "... Sư tôn không nhớ nữa sao?"

"Không nhớ cái gì?"

Đôi mắt Mặc Nhiên đen trầm, sâu không thấy đáy: "Người trước kia nói với ta, mộng quá đẹp, thường không phải sự thật."

"Đó là bởi vì..." Nói một nửa bỗng dừng lại, Sở Văn Ninh đột nhiên ý thức được những lời này mình nói với Mặc Nhiên khi cứu hắn ở Kim Thành Trì, vì lúc ấy trong lòng khó chịu, nên mới nói mấy câu sa sút tinh thần ấy, lâu như vậy, vẫn nhớ tới dễ dàng.

Nhưng không lẽ Mặc Nhiên đã biết người ở Kim Thành Trì, thật ra là mình rồi ư? Chẳng lẽ Sư Muội nói với hắn?

Sở Văn Ninh nâng mắt nhìn hắn, lại thấy Mặc Nhiên cũng đang nhìn mình. Lúc này mới bừng tỉnh hiểu rõ Mặc Nhiên căn bản không biết sự thật, sở dĩ nói vậy, chẳng qua là để xem phản ứng của mình thôi.

Mặc Nhiên nhẹ giọng nói: "Quả nhiên là sư tôn sao."

Sở Văn Ninh: "..."

Mặc Nhiên nâng tay lên, ngực bị cắt rách, có máu rỉ ra, hắn cười khổ nói: "Mấy năm nay, luôn nhớ lại chuyện cũ, muốn biết rốt cuộc sư tôn đã vì ta làm gì. Suy nghĩ rất lâu, lại nhớ tới ở ảo cảnh Kim Thành Trì— Sư Muội chưa bao giờ gọi thẳng tên ta."

Hắn dừng một chút, nói tiếp: "Những ký ức đó, càng nghĩ càng thấy dày vò, nên ta nghĩ chờ sư tôn tỉnh, gặp người rồi, rất nhiều chuyện, sẽ chính miệng mình hỏi người."

"..."

"Nhất là chuyện kia, chính là... Sư tôn, năm đó người cứu ta ở đáy hồ, thật ra là người."

Mặc Nhiên nói, đi tới phía y, Sở Văn Ninh muốn lùi.

Bởi vì y bỗng nhận ra Mặc Nhiên cao như vậy, không giống ở Lạc Trì, thân thể mỗi tắc đều chứa khí lực muốn lấy mạng người ta. Y bỗng nhận ra đôi mắt Mặc Nhiên vẫn sáng ngời như vậy, như mặt trời mới mọc toả ra hai tia nắng, ba ánh sáng rực rỡ, đều ráng màu.

Sở Văn Ninh không biết vì sao hoảng hốt, y nói: “Không phải ta.”

Mặc Nhiên đương nhiên không tin.

Sở Văn Ninh hoảng loạn tóm được chuyện khác, tựa như bắt được ngọn rơm cứu mạng, có điều y vì úa kinh ngạc, quá khẩn trương, quá xấu hổ, thậm chí quên mất chuyện y vừa hỏi một lần, mà Mặc Nhiên cũng đã trả lời y.

Y nhìn vết thương trên ngực nam nhân do mình gây ra, lại nói: “Lúc này làm người bị thương, sao người không né?”

Mặc Nhiên sững sốt một lúc, bỗng buông mi đen dày, cười.

“Người nói mộng quá đẹp, không phải là thật.” Hãn cũng lại đáp thêm một lần, dừng một chút, làm như thì thào, “Ta muôn cảm thấy đau. Đau, sẽ không phải là giả.”

Hãn đã đi tới, đứng trước mặt Sở Văn Ninh.

Có lẽ vì bất chợt gặp lại, trong lòng vui mừng vẫn ôn nhu, thương tiếc cùng chua xót vượt qua hết thảy, Mặc Nhiên cũng không làm gì nhiều, không có suy nghĩ bậy bạ. Hãn thậm chí quên mất hãn nên giữ đúng khoảng cách gần đúng chỗ ngựa của Sở Văn Ninh, khoảng cách sư đồ nên có.

Nhưng hãn không làm.

Tình cảm quá sâu đậm, chỉ nhớ người trước mắt là Văn Ninh, chứ không phải sư tôn.

Hốc mắt Mặc Nhiên càng ướm đỏ, hãn cười nâng tay lên: “Lúc này bị nước bắn vào mắt rồi.” Nói xong xoa mắt, cũng dụi mắt.

Sở Văn Ninh ngơ ngẩn ngửa đầu nhìn hãn, vì y ngóng trông Mặc Nhiên về từ lâu, thật ra y tỉnh táo hơn Mặc Nhiên một chút, nhưng vì tia thanh tỉnh này, làm y có tâm tư để ý tới trạng thái của hai người họ bây giờ— Là cái gì cũng không mặc, đứng đối diện nói chuyện với nhau. Mặc Nhiên còn cách y gần như thế, cơ hồ lên thêm chút nữa, có thể ôm lấy y như lúc ở Quỷ Giới.

Y không muốn nhìn gương mặt anh tuấn của Mặc Nhiên nữa, nhưng ánh mắt rời xuống mấy tấc, nhìn thấy vai lớn, ngực rộng, máu Thiên Vĩn đánh chậm rãi chảy ra, giọt nước chưa khô run nhẹ theo hô hấp của Mặc Nhiên,

Sở Văn Ninh không biết lồng ngực rắn chắc này nóng hơn, hay là nước nóng hơn.

Chỉ cảm thấy quanh người đều là hơi thở của Mặc Nhiên, làm y muốn mất hồn rồi.

“Sư tôn, ta...”

Ta cái gì?

Mặc Nhiên còn chưa kịp nói gì, đã thấy Sở Văn Ninh bỗng xoay người, cất bước muốn chạy.

“...”

Hắn sợ ngây người.

Chạy thật.

Hắn lần đầu tiên thấy Sở Văn Ninh vội vàng sốt ruột như vậy chạy đi, như sau lưng có gì đó có thể cắn nuốt linh hồn và tính mạng y.

“Ta thật sự rất nhớ người.”

Mặc Nhiên đứng đơ ở chỗ cũ, theo bản năng, ngốc nghếch đứng như trời trồng nói xong câu hoàn chỉnh, sau đó nhấp môi.

Sao lại muốn trốn chứ...

Mặc Nhiên có hơi ảm ức.

Thượng ngàn, Sở Văn Ninh sắc mặt lúc đỏ lúc xanh, đang vội vàng mặc y phục, không khỏi càng ảm ức.

“Sư tôn.” Hắn lầu bầu.

Sở Văn Ninh vẫn không để ý tới hắn.

“Sư tôn...”

Sở Văn Ninh vẫn không thèm để ý tới hắn, quần đai lưng.

“Sư tôn à...”

“Cái gì!” Sở Văn Ninh thật vất vả mới mặc xong y phục, cuối cùng nhẹ nhàng thở hắt ra, cảm thấy mặt mũi và lý trí của mình, đều bị y phục che đi, không chuốc thêm nhục.

Mày kiếm của y giận dựng lên, mắt phượng sắc bén, hung tợn lườm nghịch đồ cả gan dám cao hơn mình kia.

“Có gì thì không thể ra ngoài nói à? Người khoả thân nói chuyện nói ta, ra thể thống gì!”

Mặc Nhiên hơi xấu hổ, tay siết thành quyền, ghé vào gần môi ho khan: “... Ta cũng không muốn khoả thân đâu.”

“Vậy người còn không biết mặc vào rồi nói?”

“...” Mặc Nhiên ngừng một lát, ánh mắt chuyển đi, nhìn gốc cây anh đào, nói, “... Là thế này ...”

Hắn hít sâu một hơi, rớt cuộc hạ quyết tâm nói ra:

“Sư tôn, người mặc, là y phục của ta.”

Nói xong những lời này, Mặc Nhiên nhìn chăm chăm gốc đào đang lay động, mặt cũng hơi đỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

BBS Tử Sinh Đình hôm nay có vài người dùng nặc danh nhả lại.

Người dùng nặc danh: Không cẩn thận mặc nhầm y phục của đồ đệ, phải làm sao đây, có nên cởi ra không, rất gấp, online chờ.

Người dùng nặc danh giáp: Tặng một đồng lễ vật, nam thần đều từ chối nhận, có điều nam thần nhận đồ ta tự làm, ta muốn biết y rốt cuộc là coi ta như người ngoài, hay tiếc tiền của ta. Ta kỳ thật không nghèo đâu, tuy trên bảng xếp hạng không có ta, như thuốc Hàn Lâm Thánh Thủ bán ta còn mua được... Vì sao? Y sao lại không nhận chứ? Ta thật phiền lòng.

Người dùng nặc danh át: Ài, tâm tình hơi phức tạp, y về rồi.

Chu: Ủa rồi chứ khoả thân nói chuyện có thấy vui hông hả hai vị...

[Husky] Chương 129: Sư tôn, người xem có hài lòng không

Trong nháy mắt ngăn ngủi, trong đầu Sở Văn Ninh như có sông cuộn biển gầm, mưa sa gió giạt, sấm giạt ùng ùng, mây đen như mực.

Cười ra, hay là không cười.

Đây là chuyện muốn mạng đó.

Không cười, hình như sẽ không đúng lắm, hắn cũng biết mình mặc nhầm xiêm y rồi, cũng không thể giả vờ lúc này không nghe thấy Mặc Nhiên nói gì đâu nhỉ?

Cười...

Mặt mũi ở đâu? Y thật vất vả mới mặc xong y phục, cũng sẽ không làm trò cười trước mặt Mặc Nhiên, cười từng lớp từng lớp ra được.

Yên lặng chứa mấy phần quỷ quyết.

Mặc Nhiên nói: “Có điều, bộ xiêm y này ta giặt rất sạch rồi, nếu sư tôn không chê, thì... Cứ mặc vậy đi.”

Sở Văn Ninh: “Ừ.”

Mặc Nhiên nhẹ nhàng thở ra, hắn là người ngu ngốc xưa nay, mới vừa nói ra, cũng không ý thức được Sở Văn Ninh đã mặc y phục lên hơn phân nửa, mình lúc này nhắc y, chẳng lẽ đang ép sư tôn tháo đai lưng cười từng lớp ra trước mặt mình à?

Hình ảnh kia chỉ nhẹ nhàng lướt qua đã châm lửa trong lòng hắn, làm Mặc Nhiên nóng lên.

Mặt hắn càng đỏ, may là ở ngoài bên ba mấy năm, không còn là dạng da thịt trắng mịn như khi niên thiếu, làn da mạch sắc cũng không dễ nhìn ra, chỉ là hắn cảm thấy tim mình đập hơi vang, hắn có tật giật mình, sợ Sở Văn

Ninh nghe thấy. Vì thế vội cúi đầu lấy y phục của Sở Văn Ninh, cúi đầu rầu rĩ mặc vào.

Đến khi sửa sang lại y quan ổn rồi, hai người liếc mắt nhìn nhau, lại rơi vào một cảnh khác xấu hổ hơn.

Không vừa người.

Mặc Nhiên mặc y phục Sở Văn Ninh, rõ ràng hơi chật, vạt áo không cài lại nổi, mở rộng, lộ ra cơ ngực màu mạch nha sẫm chắc, chân còn lộ ra một đoạn, nhìn như trứng chọi đá, khổ sở nói không nên lời.

Tình huống của Sở Văn Ninh cũng chẳng khác hơn là bao, y mặc ngoại bào của Mặc Nhiên, áo báo rủ xuống, che khuất toàn bộ chân, còn rơi trên đất, một đoạn bạch y như mây khói phủ ở phía sau, nhìn qua khá đẹp, khá đoan chính, nhưng ý nghĩa, giờ y thấp hơn Mặc Nhiên nhiều.

Sở Văn Ninh có hơi bị đả kích.

Y trầm mặt, nói: “Đi đây.”

Ý là “Ta đi đây.”

Mặc Nhiên không lý giải được, cho là y mời mình cùng đi, vì thế gật đầu, chủ động cầm lấy bồn gỗ và đồ tắm xiêm y, quần quít đi theo sau y.

Sở Văn Ninh: “...”

Hai người đi đến cửa phòng tắm, vén màn lên, bên ngoài không thể so với ở gần suối nước nóng, không khí trời thu mát mẻ. Sở Văn Ninh không khỏi run lên, Mặc Nhiên thấy, hỏi y: “Lạnh sao?”

“Không lạnh.”

Mặc Nhiên giờ biết y lúc nào thì mạnh miệng rồi, nên cười nói: “Ta hơi lạnh.” Nói xong vung tay, trong lòng bàn tay toả ra tia sáng đỏ, một lớp kết giới xua lạnh nháy mắt phủ lên hai người. Kết giới kia thật đẹp, ánh sáng chảy xuôi, trên đỉnh có hoa văn nhỏ.

Sở Văn Ninh ngẩng đầu nhìn, biểu tình kín như bưng: “Không tồi, có tiến bộ.”

“Không bằng sư tôn.”

“Không khác lắm, kết giới xua lạnh của ta, cũng chưa chắc tốt hơn đâu.” Sở Văn Ninh chăm chú nhìn một lát, nhìn đoá hoa nhàn nhạt trên kết giới, mở miệng nói, “Hoa đào thật đẹp.”

“Là hải đường.”

Lòng Sở Văn Ninh hơi run lên, quay về đáy mắt, thành một gợn sóng.

Mặc Nhiên nói: “Hoa chỉ có năm cánh.”

“...” Sở Văn Ninh xuyề cười, theo thói quen muốn át dao động trong đáy mắt mình, vì thế ra vẻ thông dong, thậm chí hơi trào phúng, “Học theo ta?”

Vậy mà ánh mắt nam nhân lại trong trẻo thuần khiết, cứ bằng phẳng như vậy nhìn y, lại gật đầu: “Học không tốt, để sư tôn chê cười rồi.”

Sở Văn Ninh có chút không biết nói gì.

Hai người sóng vai trầm mặc mà đi, đi trong chốc lát, Sở Văn Ninh không muốn đứng bên cạnh hăn, nên bước đi hơi nhanh hơn, Mặc Nhiên đuổi theo sau, đột nhiên hỏi: “Sư tôn, tiếc tối ta không về kịp, người... Có phải giận rồi không?”

“Không có.”

“Thật sao?”

“Lừa người làm cái gì.”

“Vậy sao người đi nhanh như thế?”

Sở Văn Ninh đương nhiên không thể nói “Vì người quá cao rồi”, y trầm mặc một lát, nhìn sắc trời, nói: “Vì trời hình như sắp mưa.”

Kết quả y miệng quạ đen, nói xong chưa bao lâu, bầu trời vốn âm u, thật sự rơi lộp bộp xuống mấy giọt nước, nhỏ lên chảy xuôi theo kết giới.

Mặc Nhiên cười.

Hăn cười vẫn đẹp như năm năm trước, thậm chí vì có mấy phần ý tứ thẳng thắn, lại thấy có vẻ phá lệ chói mắt.

Sở Văn Ninh lờm hăn: “Cười ngốc cái gì?”

“Không có gì.” Má lúm đồng tiền của Mặc Nhiên rất sâu, thực ngọt.

Thanh niên rất cao lớn, nhưng lông mi rủ xuống, lại thấy hăn thực ngoan, cũng không có khí chất dọa người chút nào.

Hăn thậm chí còn hơi ngượng ngùng, nói: “Chỉ là lâu rồi không được gặp sư tôn. Giờ nhìn thấy, đã rất vui vẻ.”

“...”

Sở Văn Ninh nhìn hăn, nhìn má lúm đồng tiền bên má hăn, vốn tưởng hai hồ ngọt ngào này vĩnh viễn chỉ thuộc về Sư Minh Tịnh, sau lại nhận ra

không phải, hoá ra mình chỉ cần trả giá một mạng, cũng sẽ may mắn nhận được một vò.

Sở Văn Ninh mỉm hân: “Đứa nhỏ ngốc.”

Mặc Nhiên rũ mi, nhu trường đẹp đẽ, thật sự cười thành đồ ngốc.

Như hình với bóng, Mặc Nhiên vô ý dẫm phải liên luôn cẩn thận tránh vạt áo của Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh cúi đầu nhìn, sau đó nhìn hân, biểu tình uy nghiêm, lại không nói lời nào.

Mặc Nhiên rất ngay thẳng: “Xiêm y này sư tôn mặc có hơi rộng.”

“...” Đúng là cái hay không nói, toàn nói cái dở.

Mặc Nhiên đưa Sở Văn Ninh về Hồng Liên Tạ Thuỷ, Sở Văn Ninh kỳ thật hơi không quen, y quen đi một mình, rất ít khi có cơ duyên bung dù đi với người khác, cho dù là dù giấy, hay là dù kết giới.

Cho nên lúc đi được một nửa, y dừng bước, nói: “Ta tự mình đi, mở thêm một kết giới mà thôi.”

Mặc Nhiên sững sốt một chút: “Đi vậy ổn mà, sao lại...”

“Nào có đạo lý đệ tử bung dù cho sư phụ.”

“Nhưng sư tôn làm vì ta rất nhiều rồi.” Mặc Nhiên trầm mặc một lát, tiếng nói trầm thấp, “Năm năm qua, ta hy vọng mình có thể tốt hơn một chút, vì sư tôn cái gì cũng biết, cái gì cũng có thể tự làm. Ta muốn biết nhiều sư tôn vậy thì tốt rồi, như vậy sư tôn có thể nhờ ta, ta có thể báo đáp cho sư tôn. Mà giữa lâu như vậy, vẫn thấy ngưỡng mộ như núi cao, khả năng ân tình của sư tôn, cả đời còn không biết được hết. Cho nên...”

Hân cúi đầu, tay bắt giắc siết chặt thành quyền.

Nước mưa trên đất chảy thành dòng, từng giọt nước bắn tung toé.

“Cho nên sau này, chuyện nhỏ như bung dù, cứ giao cho ta đi.”

Sở Văn Ninh không nói gì, an tĩnh nhìn hân.

“Ta muốn cả đời bung dù vì sư tôn.”

“...” Sở Văn Ninh thấy ngực thật nóng, rõ ràng câu nói ấm lòng như vậy, y nghe xong, lại bỗng dưng cảm thấy rất muốn rơi nước mắt.

Rõ ràng trải qua nhiều khổ sở như vậy, không dễ mềm yếu tới như vậy.

Y giống như một lữ nhân đi rất lâu rồi, rốt cuộc tìm được một nơi dung thân, một nơi có thể tạm thời nằm xuống nghỉ ngơi.

Y ngã xuống, xương cốt đều muốn tan rồi.

Đời này.

Mặc Nhiên năm nay hai mươi hai tuổi, có người từng nói, người qua tuổi hai mươi, thấy thời gian không giống với hai mươi năm trước nữa, hai mươi năm tiếp theo, ba năm, năm năm, đều như có thể dài tới mức gọi là cả đời.

Nhưng sau hai mươi tuổi, sẽ bắt đầu cảm thấy thời gian trôi thật vội vàng, người chết không còn, tất cả đều vội vàng.

Hắn nói hắn muốn dừng lại giữa sự vội vàng như vậy, vì y mà bung dù.

Sở Văn Ninh nhận được chút ôn nhu ít ỏi, trong ngực đột nhiên lại cháy lên hảo ý, chỉ cảm thấy đau vô cùng. Y nhìn Mặc Nhiên, nhìn nam nhân kia cúi đầu. Y bỗng nhiên nói: “Mặc Nhiên, người nhìn ta này.”

Nam nhân liền ngẩng mặt.

Sở Văn Ninh nói: “Người lặp lại một lần nữa.”

Mặc Nhiên nhìn y, gương mặt này đối với Sở Văn Ninh vẫn hơi lạ, so với trong ký ức, cũng như kẻ say trong giấc mộng vớ vẩn từng có, đều không giống nhau.

Hắn ôn nhu, trầm ổn, cương nghị, có nhiệt huyết, cứng như sắt, hai ánh mắt thẳng thừng nhìn Sở Văn Ninh, không chần chừ, không có dao động.

Rõ ràng Sở Văn Ninh nhìn đôi mắt hắn năm năm trước, vẫn còn trẻ con chưa thoát khỏi tuổi thiếu niên.

Chỉ một chớp mắt, đã trở thành nam nhân kiên nghị anh dũng tới như vậy.

Nam nhân này quỳ một gối trước mặt y, ngửa đầu, nói: “Sư tôn, ta muốn vì người mà bung dù cả đời.”

Sở Văn Ninh giật mình nhìn hắn, lông mày hắn đen nhánh, gương mặt tuấn lãng, ánh mắt hắn sáng ngời, mũi cao thẳng.

Hắn như cây tùng bách trưởng thành đẹp đẽ, ngang với y, sau đó vượt qua y. Có một ngày, Sở Văn Ninh đứng dưới cây tròng đã lâu nhìn mưa gió, bỗng tỉnh mộng khỏi kiếp phù du, chớp mắt nhìn thấy hết mưa rồi, mây tan sương tạnh, ánh sáng tươi mới, có một gốc cây cao hơn y, cây cứng rắn, thẳng tắp sát bên y, gió thổi qua, lá kim xào xạc, vụn tiếng thông reo.

Cây này nói muốn bồi y cả đời.

Đến tận khi họ ngã xuống, biến thành gỗ khô, không thể dậy nữa. Về sau mỗi mùa xuân hạ thu đông, y không chỉ còn một mình.

Sở Văn Ninh nhìn hẳn, bỗng nhiên hiểu được, Mặc Nhiên không bao giờ là năm năm trước, y mang vết máu loang lổ ở Thái Điệp Trấn, đồ đệ trẻ người non dạ.

Y đứng trong mưa, tung bay dưới kết giới hoa hải đường. Y lần đầu tiên cẩn thận, nhìn Mặc Nhiên từng chút rõ ràng, xem nam nhân đồng ý làm vì y cả đời.

Sau đó, tìm Sở Văn Ninh đập thực nhanh.

Y bỗng nhận ra đáng vẻ Mặc Nhiên bây giờ, câu hồn đoạt phát tới thế, từ cánh mũi hình cung phồng lên, đến môi, từ đường cong sắc bén ở cằm, đến hầu kết.

Nếu nói trước kia yêu Mặc Nhiên sâu đậm, vẫn miễn cưỡng che giấu được, hôm nay gặp lại, lại cảm thấy nam nhân này thành một ngọn lửa, dễ như trở bàn tay có thể ôm ý cháy sạch, ánh lửa che trời không thể dập.

Y cảm thấy dung nham nóng bỏng trong lòng mình trỗi dậy, ở trong vực sâu gặm cắn gân cốt, lúc nào cũng có thể mạnh mẽ phun trào.

Dung nham kia, muốn đem tự hào rứt rề, cao ngạo, cấm dục của y...

Đốt thành tro tàn.

Đốt thành bụi.

Tác giả có lời muốn nói: Thông tin nhân vật:

Mặc Nhiên 2.0

Tự: Uy ngử (gạch bỏ) Vi Vũ

Thuy hào: ... Không có chết đâu nha!!!

Nghề nghiệp: Hoàng đế (trọng sinh)... Ờm không đúng, sai rồi, kiếp này không phải hoàng đế, là dân thất nghiệp lang thang (Chuyên làm việc tốt đó)

Diện mạo xã hội: Lôi Phong (gạch bỏ) Mặc tông sư

Thích nhất hiện tại: nhìn thấy mọi người đều sống an ổn

Đồ ăn thích nhất hiện tại: Hoành thánh

Ghét: người bên cạnh bỏ đi

Chiều cao: 189

Mặc Nhiên 0.5: Dựa vào cái gì hần cao hơn ta 3cm chứ?

Bánh Bao Thịt: À, vì hần phát dục không bất thường như người, người cả ngày ở trong bóng tối nghiên cứu Trân Lung Kỳ Lục, hần ngày nào cũng ở dưới ánh nắng chạy tới chạy lui (~~nhảy tung tăng~~), nên hai người tuy là một người, nhưng vì điều kiện sinh sống khác nhau, kém 3cm, thật ngại quá bệ hạ, giờ, người mới không phải người cao nhất truyện đâu, mỉm cười.

[Husky] Chương 130: Sư tôn, chạy qua năm năm tới gặp người

Hô hấp của Sở Văn Ninh hơi nặng nề, yết hầu hơi khô.

Y không cam lòng nhận thua như thế, vì thế tâm y sinh khó dễ, ngọn lửa y đè nặng trong lòng kia, vẫn nhàn nhạt hỏi: “Cả đời?”

“Cả đời.”

“... Ta có thể sẽ đi rất nhanh, cũng không quan tâm tới người.”

“Không liên quan, ta đuổi theo.”

“Ta cũng có thể sẽ đứng yên, không muốn đi.”

“Ta bồi sư tôn đứng.”

Sở Văn Ninh vì hấn không cần nghĩ đã đáp làm cho thực nôn nóng, phất tay áo nói: “Ta đây dứt khoát không đi nữa thì sao?”

“Ta bế người đi.”

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên hơi sững sốt, như cảm thấy có hơi bất kính rồi, có chút đường đột, nên mở to hai mắt, xua tay nói vội: “Ta cũng bế người đi.”

Tim Sở Văn Ninh đập ngày càng nhanh, y không thể không cố ết sức, kiềm chế khát vọng muốn đỡ nam nhân này dậy, xao động muốn chạm vào hấn. Xao động này làm y nhần mảy, nhìn qua y rất sốt ruột, có hơi tức giận: “Ai muốn bế người cũng chứ.”

Mặc Nhiên há miệng muốn nói, lại không biết nói gì.

Sư tôn hấn chính là khó chiều như thế, cũng không được, bế cũng chẳng xong, tổng không thể nâng, cũng không thể kéo, hấn thật khó xử, không biết đỡ thế nào Sở Văn Ninh mới vui vẻ.

Vì thế hơi mất mát mà cúi đầu, như chó bị bỏ rơi.

Hấn nhỏ giọng nói: “Ta cũng không đi nữa.”

“...”

“Nếu người muốn ngắm mưa, ta bồi bên cạnh người.”

Sở Văn Ninh bị dây dưa chặt chẽ như vậy bức cho chân tay luống cuống, y là người cô đơn một mình như vậy, cơ hồ là không cần nghĩ ngợi mà nói:

“Ta không cần người bồi.”

Mặc Nhiên rốt cuộc không nói nữa, từ góc độ của Sở Văn Ninh, chỉ có thể nhìn thấy trán hằn rộng, lông mày đen nhánh, còn hai hàng lông mi nhỏ dài, như lớp màn mỏng buông xuống, run lên nhẹ nhẹ, như khi gió thổi qua, màn tung bay.

“Sư tôn...” Sở Văn Ninh dưới nôn nóng mà cự tuyệt, làm Mặc Nhiên hiểu lầm ý y, Mặc Nhiên nói, “Người còn giận ta có đúng không...”

Sở Văn Ninh còn chìm trong rung động của nội tâm mình, không cách nào thoát khỏi, nên cũng chẳng nghe rõ, chỉ nói: “Cái gì?”

“Lúc ở Quỷ giới, ta nói với sư tôn, nói rất nhiều câu thật xin lỗi, nhưng ta biết không thể đủ. Năm năm nay, ta không lúc nào thoát khỏi áy náy, ta biết ta nợ người.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

“Ta cũng muốn làm tốt hơn một chút, muốn ít nhất khi đứng trước mặt người, sẽ không cảm thấy bản thân quá dơ bẩn, sẽ không cảm thấy không dám ngẩng đầu. Nhưng mà... Ta đuổi không kịp người... Ta cơ hồ mỗi ngày tỉnh lại, đều lo lắng đây không phải mơ, lo lắng khi tỉnh mộng, người đã không còn nữa. Bên tai ta luôn vang lên câu nói khi người cứu ta ở Kim Thành Trì, nói với ta, người bảo mộng quá đẹp không phải thật, ta liền... Ta liền rất khổ sở...”

Giọng Mặc Nhiên hơi ghen ngào.

Hắn còn muốn nói tiếp, nhưng là hắn không nói được, hắn cảm thấy không có mặt mũi mà nói trước mặt Sở Văn Ninh, hắn làm sao có thể nhẫn tâm biết mọi chuyện trong năm năm qua đây?

Hắn... Có đôi khi một mình ở trong tuyết cốc, không phân rõ được thời gian, cũng không biết rõ mình đang ở nơi nào. Lúc ấy lấy kim đâm cho mình một nhát, đâm từng cái từng cái vào đầu ngón tay, rất đau, đau đủ rồi

sẽ biết thần thức mình vẫn còn thanh tỉnh, biết mình còn hấp hối tại nhân gian.

Biết tất cả chuyện này không phải giấc mộng dài kiếp trước của hắc, tỉnh lại rồi không nhìn thấy cảnh người còn người mất ở Tử Sinh Đình, mắt đầy cườu hận của Tiết Mông, san bằng bình địa của Nho Phong Môn, không thấy ở Hồng Liên Tạ Thuỷ, Sở Văn Ninh nằm im, như khi sinh thời.

Như khi sinh thời, như khi sinh thời.

Còn có bốn chữ nào, có thể so sánh cảnh khuyết thiếu này.

Nói đến kỳ quái, khi biết Sở Văn Ninh vì cứu hắc mà chết, lúc dưới Quỷ Giới cứu người, trong lòng hắc tuy đau, lại không có thời gian mà quan tâm tới tuyệt vọng này.

Nhưng theo kiếp phù du vội vàng, theo thời gian dần trôi.

Theo mỗi ngày mỗi ngày trôi qua tới ngày Sở Văn Ninh tỉnh dậy, Mặc Nhiên lại càng đau, lòng như bị đao cắt.

Tựa hồ một người một chỗ trong năm tháng, làm hắc nhàn rồi hơn nhiều để tự hỏi, lại tựa hồ vì hắc không ở trong cuộc sống của Sở Văn Ninh nữa, từng cuồng loạn như vậy, bắt chước người kia hết sức mình, hận không thể huỷ hoại bản thân, thay thế hình bóng của Sở Văn Ninh.

Tóm lại, rất nhiều chuyện hắc từng không để ý, không có nhớ rõ, chuyện dần dần quên mất, đều quay lại với hắc từng chút một. Những chuyện cũ đó, như thuỷ triều lui xuống, loã lồ trên bùn cát ướt át, hắc lẻ loi đứng ở bờ biển, sóng biển đã ngừng.

Hết thủy đều nhìn rõ ràng như vậy.

Hắc nhớ tới kiếp trước, khói lửa nổi lên tứ phía, cùng con đường cụt.

Tiết Mông tìm tới Tử Sinh Đình, trước Vu Sơn Điện hoàn toàn thay đổi, Tiết Mông từng mang nước mắt, từng câu từng chữ mà chất vấn hắc.

Vì sao muốn đối xử với sư tôn của mình như vậy.

Tiết Mông đã từng bức bách hắc, bức bách hắc quay đầu nhìn lại trước khi chết—

Cậu nói, Mặc Nhiên.

Người suy nghĩ kỹ lại một chút, người buông cườu hận dữ tợn đó xuống. Người quay đầu nhìn lại một cái đi.

Người từng đưa người đi tu hành luyện võ, bảo vệ người chu toàn.
Người từng dạy người tập viết đọc sách, làm thơ vẽ tranh.
Người từng vì người mà nấu ăn, tay chân vụng về, làm một tay vị thương.
Người đã từng... Người đã từng ngày đêm chờ người, một người từ khi trời tối... Đến tận hừng đông...
Khi đó Mặc Nhiên không chịu nghe, không chịu nhìn.
Giờ hẳn đi tới ven biển vận mệnh, thủy triều rút xuống. Hẳn cúi đầu nhìn xuống dưới chân, thấy một viên di lạc tâm, trái tim kia từng đối xử với hẳn rất tốt như vậy, từng khẩn thiết tới tận khi sắp chết, sẵn biến tim thành vũng máu.
Là hẳn bảo thủ, không chịu nhìn, dậm đạp dưới chân.
Hẳn cứ đem tâm ý của Sở Văn Ninh dậm đạp dưới chân như vậy!
Mặc Nhiên mỗi khi nghĩ tới đây, đều cảm thấy cả người phát lạnh, huyết nhục mơ hồ, hẳn rốt cuộc làm cái gì... Đã làm cái gì thế? Hai đời, mười sáu năm, hẳn từng có ngày nào báo đáp cho Sở Văn Ninh hay chưa? Hẳn từng có ngày nào— đặt Sở Văn Ninh ở vị trí đầu tiên hay chưa?!

SÚC SINH!!!

Chẳng lẽ mình từ trước tâm làm từ gỗ đá, tại sao lại không thấy đau?!

Năm năm ấy, bao nhiêu lần mơ thấy Sở Văn Ninh bạch y quay về, dung nhan vẫn thế.

Hẳn tỉnh lại, gối đều đã ướt, hẳn mỗi ngày đều nói, Sở Văn Ninh, sư tôn, thực xin lỗi, là ta không tốt, là ta không tốt.

Mỗi ngày đều nói, lại không thể giảm được chút mây may ấy nấy nào.

Về sau, hẳn thấy hương thơm mùa xuân, sẽ nhớ tới y, thấy tuyết rơi giữa đông, cũng sẽ nhớ tới y.

Sau nữa, mỗi ngày dưới ánh nắng vàng của sáng sớm, tựa như hồn phách Sở Văn Ninh. Mỗi đêm đều là một màu đen, như đôi mắt Sở Văn Ninh. Sau đó mỗi một ánh trăng trong trẻo đều như vân áo phất tuyết của y, mỗi một ánh mặt trời mới mọc đều ôn nhu như y, sau hẳn nhìn rặng mây đỏ ở phía chân trời, dưới tia nắng ban mai thanh sắc, giữa biển rộng trời mây đều thấy thân ảnh của Sở Văn Ninh.

Nơi nơi đều là y.

Bởi vì đau đớn cùng nhớ nhưng như vậy, hắn thậm chí giảm cừu hận với xuất thân thấp hèn của hắn, nhạt đi lưu luyến si mê cuồng nhiệt với Sư Muội.

Có một ngày, hắn nhìn ngoài tuyết cốc, bên tường, mọc lên một cành hoa xuân còn đọng tuyết.

Hắn bình tĩnh nhìn một lát, chỉ thấy không như ngày thường, hắn nghĩ, a, hoa này thật đẹp, nếu sư tôn nhìn thấy,ắt hẳn sẽ thích.

Chỉ nhìn nhạt nghĩ như vậy, nghĩ đơn giản như vậy, nhất thời tùy ý chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng khi Sở Văn Ninh chết, không hề bức diên hắn, làm hắn bi thương dâng trào sụp đổ trong nháy mắt, con đê ngàn dặm lại sụp vì một tổ kiến, hắn bỗng nhiên muốn hồng rồi.

Hắn thất thanh gào khóc, thâm cốc miếu nhiên, nhận trận kinh hàn, giọng hắn nghẹn ngào khó nghe như vậy, khóc lóc với một nhành hoa ngạo tuyết mang kim sắc.

Năm năm.

Hắn chưa từng tha thứ cho bản thân mình.

“Sư tôn... Thực xin lỗi... Ta hôm nay liều mạng gấp gáp quay về, ta cũng muốn mang lễ vật cho người, muốn gặp người, không buông tay...” Những trấn định cường ngạnh dựng lên nháy mắt tan thành tro bụi, những lúc ra về thong dong ấy rốt cuộc sụp đổ.

Mặc Nhiên quỳ trước mặt Sở Văn Ninh, hắn rốt cuộc tự loạn đầu trận tuyến, giờ, cũng chỉ có trước mặt Sở Văn Ninh, hắn mới có thể tự loạn đầu trận tuyến.

“Ta... Thực sự vẫn rất ngu ngốc, sau khi người tỉnh lại, ta đồng ý với người chuyện đầu tiên kia, cũng không thể làm nổi. Là ta không tốt.”

Sở Văn Ninh thấy hắn như vậy, trong lòng vạn phần không đành lòng, y xưa nay yêu Mặc Nhiên, giờ cừu biệt trùng phùng, làm sao nhẫn tâm khiến hắn khóc như vậy.

Nhưng nghe hắn nói tới đây, lại do dự một lát, hỏi: “Sao hôm nay người lại tới muộn?”

“Vốn... Cũng sẽ tới kịp. Nhưng trấn Thái Điệp bị chút yêu tà quấy phá, ta...”

“Trừ yêu nên tới trễ?”

“Xin lỗi.” Mặc Nhiên cúi đầu, “Không những tới muộn, còn là hồng lễ vật tặng sư tôn, đều bị phá cả rồi... Còn làm cả người dính máu đen, nên ta vội vã tắm rửa, kết quả...”

Đáy lòng Sở Văn Ninh trở nên mềm mại.

Mặc tông sư.

Mặc Nhiên này, quả nhiên đã khác năm năm trước rồi.

Năm năm trước còn ích kỷ, giờ cũng biết cái nào nặng cái nào nhẹ. Sở Văn Ninh không phải người một lòng nghĩ tới phong hoa tuyết nguyệt, nếu Mặc Nhiên thấy trấn Thái Điệp bị quấy phá mà không màng, y ngược lại sẽ nổi giận, nhưng giờ nam nhân thành thành thật thật quỳ trước mặt mình, vụng về cầu xin tha thứ, y lại cảm thấy, thật sự ngốc nghếch lại có chút đáng yêu. Sở Văn Ninh chậm rãi tiến lên, trong lòng ôn nhu chảy xuôi, y vươn tay, đang muốn đỡ Mặc Nhiên dậy, lại chợt nghe Mặc Nhiên sầm sập nói: “Sư tôn, xin người đừng trục xuất ta khỏi sư môn.”

Giờ đến lượt Sở Văn Ninh ngơ ngẩn, y không biết Mặc Nhiên áy náy bất an sâu như vậy, nên không đoán được Mặc Nhiên sẽ nói thế, chần chờ: “Sao lại...”

“Chẳng lo lúc trời mưa, ta bồi người, đuổi theo người, bế người, công người, người đều không cần, đều không hài lòng, cũng xin người, đừng đuổi ta đi.”

Mặc Nhiên rớt cuộc ngẩng đầu lên, lòng Sở Văn Ninh chấn động.

Y nhìn đôi mắt nam nhân này phiếm hồng, bên trong vẫn còn nước mắt mông lung.

Sở Văn Ninh luôn luôn quyết đoán, giờ chợt không có chủ ý, tay chân luống cuống: “Người... Người năm nay cũng hai mươi rồi, sao người còn...”

Dùng một chút, thở dài một hơi, nói: “Người đứng dậy trước đi.”

Mặc Nhiên đột nhiên nâng tay, hung hăng dụi mắt, quật cường nói: “Sư tôn không cần ta, ta không đứng dậy đâu.”

... Quả nhiên vẫn là lưu manh thôi!

Sở Văn Ninh hơi đau đầu, mím môi, túm tay hăn, kéo hăn dậy.

Đầu ngón tay chạm vào, chỉ cảm thấy cơ bắp hữu lực, huyết nhục nóng như lửa, thân thể trẻ tuổi rắn chắc, không giống thân thể thiếu niên chút nào, Sở Văn Ninh vừa chạm vào ngực đã run rẩy, y sững sốt, đột nhiên buông tay ra.

May mà Mặc Nhiên đang khố sở, không nhận ra khác thường của Sở Văn Ninh. Nhưng Sở Văn Ninh lại khó tin mà nhìn tay mình, trong lòng nổi sóng to gió lớn.

Mình đây là... Làm sao thế?

Chẳng lẽ ngủ năm năm, những thanh tâm quả dục, kiêu ngạo rụt rè, đều rút ra sau đầu rồi?

Lại giương mắt, ngạc nhiên nhìn Mặc Nhiên.

Hay là người trước mặt biến hoá quá nhiều, làm y rối cuộc không thể tự kiểm chế nữa?

Mặc Nhiên cắn môi, cắn một lát, tựa hồ hoành tâm lại ngoan cường, đuổi cũng đuổi không đi rồi: “Xin sư tôn đừng đuổi ta đi.”

Nói xong lại muốn quỳ.

Sở Văn Ninh làm sao còn dám đỡ hăn thêm lần nữa? Vội lạnh giọng ngừng lại: “Người còn quỳ! Ta sẽ thật sự không cần người!”

“...” Mặc Nhiên sững sốt một chút, chớp chớp mắt, bỗng hiểu ra, mắt phát sáng, “Sư tôn, người không trách ra... Không vì ta hôm nay nuốt lời mà giận ta ư? Người... ...”

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Ta độ lượng thế có từng nhỏ nhen vậy chưa?”

Mặc Nhiên kích động trong lòng, nhìn không được muốn ôm y, nhưng Sở Văn Ninh bị dọa rồi, y lui về sau một bước, mày kiếm giận dữ dựng lên: “Người làm gì thế? Còn ra thể thống gì nữa?”

“A.” Mặc Nhiên giờ mới chậm chạp nhận ra, vội nói, “Thực xin lỗi, là ta thất lễ.”

Thính tai Sở Văn Ninh đỏ bừng, cố gắng lãnh đạm nói: “Người hơn hai mươi rồi, vẫn không có quy củ như vậy.”

Thính tai Mặc Nhiên cũng đỏ, lầu bầu: “Là ta không tốt.”

Là ta không tốt ra khỏi miệng hăn, Sở Văn Ninh nghe, hơi giận, hơi buồn cười, hơi thương tiếc, còn có chút ấm lòng.

Y nâng mi, ánh mắt dừng ở đuôi mắt phượng, như có như không liếc Mặc Nhiên một cái.

Liếc mắt nhìn nhìn hán tử ánh tuần đỉnh bạt, gương mặt màu mạch nha không biết vì nhiệt độ ở suối nước nóng chưa tan, hay vì lý do khác, hơi hồng hồng, toả nhiệt, hơi nước ướt át như bị dương quang của hăn hoá tan, chiếu lên cặp mắt đen nhánh sáng ngời kia, rục rờ lấp lánh.

Thịch.

Sở Văn Ninh cảm thấy trái tim mình run lên mãnh liệt, đầu ngón tay chạm tới Mặc Nhiên, lại nóng lên. Y bỗng nuốt khan, không dám nhìn Mặc Nhiên nữa, mắng một câu: “Ngu xuẩn.” Bỗng xoay người rời đi.

Trên kết giới còn chưa lệch chút nào, Mặc Nhiên thật sự theo lời hứa, đuổi theo sau y.

Sở Văn Ninh rũ mi, không dám quay đầu nhìn, y biết trong mắt mình giờ chứa ái và dục không giấu nổi, như đầu ngón tay nóng bừng lên, không ngừng được.

Y rốt cuộc thay đổi hăn.

Năm năm trước Mặc Nhiên không làm được, năm năm sau, nam nhân này đều làm được. Được lòng của y, rơi vào bẫy dục của y.

Từ đây, Sở Văn Ninh chỉ là phạm nhân, huyết nhục chi thân, ôm lấy linh hồn, sống trong lưới, không thể thoát nổi.

Tác giả có lời muốn nói: Sư tôn làm khai giảng thí nghiệm

Sở Văn Ninh: Đến, chúng ta chơi trò vương giả suy nghĩ, yên tâm, đều là đưa phân đề thôi.

Cầu tử: Vâng vâng vâng!

Sở Văn Ninh: Hoa hải đường có mấy cánh?

Cầu tử: Năm!

Sở Văn Ninh: Hải đường ở Hồng Liên Tà Thuỷ là loại nào?

Cầu tử: Tây phủ!

Sở Văn Ninh: Chiều cao của Sư Muội?

Cầu tử: 183!

Sở Văn Ninh: Chiều cao của Tiết Mông?

Cầu tử: Ha ha ha, 178

Tiết Mông: ... Mẹ người, có gì buồn cười đâu

Sở Văn Ninh: Chiều cao của người?

Cầu tử: Ha ha ha ha ha ha ha 189!

Tiết Mông: Á.

Sở Văn Ninh: Chiều cao của ta?

Mặc Nhiên: 1... Khụ, 181.

Sở Văn Ninh: Được, qua khảo thí, không trực xuất người khỏi sử tôn.

Chu: Hôm nay gõ xong chương 131 mới nhận ra mình còn chưa edit chương 130, thế nào cứ thấy sai sai, khổ quá mà OTL =))))

[Husky] Chương 131: Sư tôn đọc sách

Vi Vũ, nhắm mắt lại đều là khuôn mặt nam nhân anh khí bức người kia, ánh mắt đen trầm, cương nghị cùng ôn nhu triền miên bên trong.

Sở Văn Ninh thầm mắng một tiếng, đá chẵn thật mạnh, chẵn trượt xuống mép giường, y nằm hình chữ đại (大), ngửa đầu nhìn trần nhà, ánh mắt bối rối.

Y đem toàn lực vớt mình ra khỏi bế ái dục, cắt đứt tình ái, tới tận khi sức cùng lực kiệt.

“Mặc Vi Vũ người đồ súc sinh.” Y lẩm bẩm nói vậy.

Quay đầu, lại không thoát khỏi suy nghĩ khi nãy, trong Diệu Âm Trì nhìn thấy thân thể nóng bỏng như còn hiện ở trước mắt, thấy bả vai hằn rộng, đường cong sắc nét, xoay người, nước trong hồ chảy xuôi theo cơ thể...

Y đột nhiên bất dậy, sắc mặt xanh mét, cũng không dám tiếp tục nghĩ nữa.

Tuỳ tay nhặt một quyển sách, tựa như vớ được cọng rơm cứu mạng.

Sở Văn Ninh anh minh một đời đáng thương, giờ lại lưu lạc tới mức phải dựa vào sách vở mới có thể thoát khỏi tâm ma. Mở quyển sách không biết là Tiết Mông mua loại gì ra, nhìn hồi lâu mới thấy hàng loạt chữ nhỏ dày đặc, Sở Văn Ninh lúc đầu còn xem chưa hiểu, qua hồi lâu, mới nhận ra mình đang đọc cái gì.

Chỉ thấy trên trang giấy hơi mỏng, vô cùng đoan chính mà viết một hàng chữ:

“Năm anh kiệt có kích cỡ hàng đầu Tu Chân giới”

Mỗi chữ đều hiểu được, nhưng đứng bên nhau, lại làm Sở Văn Ninh không rõ lắm.

Năm anh kiệt... Kích cỡ... Hàng đầu?

Kích cỡ gì cơ?

Vóc người ư?

Nhìn xuống chút nữa, thấy ít chữ viết ở bên cạnh: Người xếp bảng anh hào, dựa vào lúc tắm rửa, phải nhìn trộm, nên danh sách không đầy đủ, anh kiệt Nho Phong Môn thiếu kích cỡ của Nam Cung Tứ, Từ Sương Lâm, Cô Nguyệt Dạ thiếu kích cỡ của Khương Hi, Tư Sinh Đĩnh thiếu kích cỡ của Tiết Mông, Tạ Phong Nha, Sở Văn Ninh...

“...?”

Sở Văn Ninh sửng sốt một chút.

Có ý gì?

Vóc người bọn họ còn cần phải nhìn lúc tắm, xem trộm qua khe mới có thể nhận ra?

Thế mà còn thấy tên mình...

Y nhú nhú mày, đầu ngón tay chỉ trên danh sách, tiếp tục đọc xuống dưới. Đáng tiếc cái tên đầu tiên làm cho y hơi nghẹn lại.

Mặc Vi Vũ.

Thân phận: Công tử Tử Sinh Đĩnh, Mặc Tông sư.

Sở Văn Ninh nhớ lại thân hình của Mặc Nhiên một chút, tiểu tử này giờ quả thật cao lớn uy phong, nhưng cũng không tới mức đứng hạng nhất chứ? Xuống chút nữa, viết “Nhìn thấy khi tắm ở Đức Dụ Đường, tuyệt tục phi vật, làm người thán phục.”

“...”

Tắm ở Đức Dụ Đường...

Tuyệt tục phi vật...?

Sở Văn Ninh mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng rồi, nhưng suy nghĩ y trong sáng, nên nghĩ nửa ngày, cũng không biết rốt cuộc nhắc tới chỗ nào, đành phải tiếp tục đọc tiếp.

Xếp thứ hai chính là cái tên y chưa từng nghe nói tới, bên cạnh cũng viết “Thấy khi tắm trong núi, cực lớn.

“Cái vớ vẫn gì thế.” Sở Văn Ninh thấy hơi phản cảm, “Giày cũng phát quan có thể làm tăng giảm dáng người, nhưng không chênh lệch nhiều, hà tất phải một hai phải đi nhìn trộm lúc tắm, sao dân gian còn lưu hành loại sách vớ vẫn này...”

Nhìn đến cái tên thứ ba–

Mai Hàm Tuyết

Thân phận: Chương giáo sư huynh Côn Luân Đạp Tuyết Cung

Chữ nhỏ lúc này khác đi, viết không phải là nhìn trộm lúc tắm các kiểu nữa, mà là “người ở Xuân Oánh Lôu kể, có các chư nữ tương tá ở Tu Chân giới khác, vật ấy của Mai công tử làm nữ tử thân như hoá thành nước, hoá xương thành bùn, đem ngự mười người, không nói chơi.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Sau mấy phần tỉnh mạch, đầu Ngọc Hành trường lão uỳnh một tiếng, nổ. Y như cầm phải khoai lang nóng mà ném quyển sách này sang một góc, bộp một tiếng ném sang một đầu khác, mặt nóng đỏ như lửa, ánh mắt lập loè, cả người đều trì độn.

Y vừa thấy cái gì?

Kích cỡ gì! Tuy là y trì độn, nhưng cũng hiểu ra rồi. Còn có thể là kích cỡ gì nữa chứ? Không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ! Xấu xa dơ bẩn! Không biết xấu hổ!!!

Ngồi cứng đờ trên giường nửa ngày, giờ mới hiểu ra được, Sở Văn Ninh cảm thấy chưa hết giận, lại xuống giường nhặt quyển sách kia lên, hơi phát lực, trang giấy tức khắc bị hoá tan thành tro bụi...

Nhưng tám chữ “Tuyệt tục phi vật, làm người thán phục”, lại như bàn ủi đỏ rực, xèo một tiếng nung nóng lòng y, làm y mặt đỏ tai hồng, trong lòng như có sét đánh.

Y là người cực đoan chính, khi này ở Diệu Âm Trì, ánh mắt còn cố tình rời đi, căn bản không nhìn tới nơi không nên nhìn, hơn nữa trong hồ hơi nước dày đặc, thân thể trong đó đều mờ ảo mơ hồ, y cũng không thấy rõ lắm, nhưng giờ, tám chữ trong quyển sách dơ bẩn kia lại như đem hình ảnh này đặt trước mắt y. Mà văn tự, thường là giọng văn sinh hoạt bình thường, dễ liên tưởng.

Tuyệt tục phi vật...

Sở Văn Ninh hung hăng xoa mặt, một lúc sau, tóm lấy chăn, che đầu mình lại.

Ngày đầu tiên xuất quan, y đã học được cái gì... Sở Văn Ninh u oán thầm nghĩ— thể đạo thay đổi, y chỉ hận không thể nằm xuống chết lần nữa!

Nhưng mà, Ngọc Hành trưởng lão luôn nghiêm khắc kiểm chế bản thân, cho dù một đêm ngủ không ngon, cho dù kinh hãi trong lòng, tâm nguyện khó yên thế nào, ngày thứ hai, y vẫn rời giường đúng giờ, rửa mặt chải đầu mặc đồ chỉnh tề, gương mặt vẫn uy nghiêm nghiêm khắc cấm dục, phiêu nhiên xuống khỏi Nam phong Tử Sinh Đỉnh.

Hôm ấy là ngày kiểm duyệt mỗi tháng một lần, ánh giáp sáng chói trên Thiên Ác Đài, mấy ngàn đệ tử tới nơi này diễn võ, các trưởng lão ngồi trên đài cao kiểm duyệt.

Năm năm không ở, vị trí của Sở Văn Ninh vẫn không có thay đổi gì, vẫn đặt bên trái Tiết Chính Ung.

Chỉ thấy y mặc bạch y quét đất, biểu tình uể oải, đi trên hàng đá xanh dài mà tới, sau đó tay áo rộng phất một cái, lập tức ngồi trên vị thượng cao, tự rót cho mình một chén trà, vừa uống vừa nhìn.

Tiết Chính Ung thấy sắc mặt y không tốt, còn tưởng hôm qua Mặc Nhiên không tới dự tiệc, làm Sở Văn Ninh giận rồi, vì thế nghiêng qua, ý tứ hơi lấy lòng, nói nhỏ: “Ngọc Hành, Nhiên Nhi quay về rồi.”

Ai ngờ ẩn đường Sở Văn Ninh giật giật, sắc mặt ngược lại càng kém: “Ừ, gặp rồi.”

“Hả? Gặp rồi?” Tiết Chính Ung ngẩn ra, sau đó gật đầu, “Vậy là tốt rồi, thế nào? Có phải thay đổi rất nhiều không?”

“Ừ...”

Sở Văn Ninh không muốn tiếp tục nói với Tiết Chính Ung về Mặc Nhiên nữa, rốt cuộc từ hôm qua, trong đầu y không ngừng lặp lại ác chú “tuyệt tục phi vật, làm người thán phục” kia. Y không định tìm thân ảnh Mặc Nhiên trong biển người, chỉ cúi đầu, nhìn cái bàn.

“Thật nhiều điểm tâm cùng hoa quả.”

Tiết Chính Ung cười: “Còn chưa ăn sáng đúng không? Thích thì ăn nhiều chút.”

Sở Văn Ninh cũng không khách khí, cầm một cái bánh hoa sen, uống trà nóng ăn cùng. Màu sắc bánh hoa sen thay đổi có thứ tự, từ đế hoa đến nhị,

nhân đậu đỏ ửng, vỏ rõ ràng, vào miệng giòn tan, bên trong bọc bánh đậu hoa quế ngọt thanh.

“Tay nghề của Lâm Am Thanh Phong Các...” Sở Văn Ninh lẩm bẩm nói, quay đầu hỏi Tiết Chính Ung, “Không phải đầu bếp Mạnh Bà Đường làm?” “Không phải, là Nhiên Nhi cố ý mang về hiếu kính với người.” Tiết Chính Ung cười nói, “Người nhìn xem bàn các trưởng lão khác đâu có.”

“...” Ông vừa nói vậy, Sở Văn Ninh mới nhận ra, hoá ra chỉ có trên bàn gỗ mình là bày đủ loại điểm tâm, bánh ngọt mút quả đầy đủ, thậm chí còn có một chén sứ men xanh nhỏ màu ngọc bích, hộp nhỏ mở cạnh, trong đựng vừa đủ ba cái bánh trôi ngọt.

Bánh trôi này không phải bánh gạo nếp bình thường làm ra, mà là dùng ngó sen Lâm An, cùng với vỏ bánh, độ kết dính rất vừa, màu sắc như ngọc.

“Chà, Nhiên Nhi sáng sớm mượn nhà bếp của Mạnh Bà Đường làm chút tâm ý này, đỏ là bánh nhân đậu nguyệt quý, vàng là nhân đậu phộng mè đen, xanh là dùng bột trà Long Tĩnh, trộn vào làm vỏ bánh, đều rất mới mẻ, như hơi thiếu...” Tiết Chính Ung nói thầm một câu, “Sáng sớm bận làm, tinh xảo thực sự, chỉ làm có ba cái.”

Sở Văn Ninh: “...”

“Ngọc Hành, đủ người ăn không?”

“Ừ.” Sở Văn Ninh yên lặng một lát, mới gật đầu.

Y ăn bánh trôi nước, kỳ thật trước giờ chỉ ăn có ba cái, cái đầu tiên ngọt, cái thứ hai hơi thiếu, cái thứ ba thì thoả mãn, nếu ăn cái thứ tư, sẽ ngấy.

Mặc Nhiên chỉ làm ba cái, cũng thật trùng hợp, vừa đủ, hợp với ý của y.

Thìa sứ trắng múc lên bánh củ sen tròn xoe đáng yêu, đưa đến bên môi, cảm thấy độ lớn vừa phải, có thể ăn một miếng, không giống đầu bếp Mạnh Bà Đường làm lúc nguyên tiêu, viên lớn như thế, cố sức ăn còn dính miệng. Người làm bánh trôi như hiểu rất rõ, miệng y có thể ngậm thứ lớn bao nhiêu, thức ăn nhỏ thế nào mới có thể không làm khó chịu, vỏ bánh tựa hồ bọc nhân thân mật vô tận.

Suy nghĩ này không biết vì sao làm lòng Sở Văn Ninh trở dậy cảm giác không biết tên, sau đó lại thẹn muốn chết, cố trấn định giấu đi.

“Tay nghề hẳn không tồi.”

“Đáng tiếc chỉ làm cho mỗi người, người khác đều không được ăn, đến bá phụ là ta cũng chẳng có.” Tiết Chính Ung thở dài, rất tiếc hận.

Sở Văn Ninh nghe, nhàn nhạt nhấp môi, cũng không hé răng, chỉ dùng thìa khuấy canh ấm, bánh trôi ăn xong rồi, ngọt gãi đúng chỗ ngứa, trong lòng y chậm rãi lan toả.

Ăn điểm tâm, cũng mặc kệ bên dưới vô cùng náo nhiệt, Sở Văn Ninh lật một quyển hồ sơ, nhìn ít chỉnh đốn và cải cách, thay đổi của Tử Sinh Đình năm năm gần đây.

Mấy thứ này Tiết Chính Ung đều sửa lại, lời ít ý nhiều, Sở Văn Ninh rất nhanh xem xong. Giơ tay đóng sách, lại nhìn thấy một quyển dày cộp bên dưới.

“Đây là...” Y lấy nó ra, là một quyển thư được đóng rất dày. Tiết Chính Ung liếc mắt một cái, cười nói: “Cũng là lễ vật Nhiên Nhi tặng người, hôm qua vì gấp gáp về gấp tà áo trên đường, sách không cẩn thận bị máu bắn bẩn rồi, còn bị xé mất nhiều trang, ngại tự mình đưa cho người, nên sáng sớm nhờ ta để lên bàn.”

Sở Văn Ninh gật đầu, mở sách ra, ngón tay thon dài vuốt nhẹ trên đầu sách, bên trên có bốn chữ Khải đoạn chính, viết:

“Thư gửi sư tôn”

Đôi mắt y hơi mở lớn, có chút kinh ngạc.

Đây là thư viết cho y?

Trong lòng y như có than đốt lên, vừa nóng vừa đau, y nâng mắt, muốn tìm dưới biển người mệnh mang, thân ảnh của Mặc Nhiên, nhìn thấy lại toàn là giáp nhẹ, như cá trong chậu.

Y nhất thời không tìm thấy người, đành yên lặng cúi đầu đọc thư.

Hoá ra Sở Văn Ninh bế quan năm năm, mỗi ngày Mặc Nhiên đều nhớ sư tôn của mình, trong lòng hẳn có rất nhiều lời muốn nói, sợ thời gian quá lâu, sẽ quên hết. Vì thế hẳn nhờ người làm một quyển sách thật chắc, thật dày, bên trong có một ngàn tám trăm hai mươi lăm tờ giấy, hẳn tính vừa đủ, năm năm, mỗi ngày hẳn viết cho sư tôn một lá thư, từ chuyện lớn tới chuyện nhỏ, từ ăn một món rất khó ăn, đến hôm nay tu luyện tâm đắc cái gì, đều viết trên giấy.

Hắn ban đầu chỉ tính đủ một ngàn tám trăm hai mươi lăm lá thư, không nhiều không ít, viết xong, sư tôn xuất quan rồi.

Nhưng mà đôi khi không dừng lại được, tự ép một khối nho nhỏ, nóng bỏng mà dán trên mặt giấy, hận không thể cho Sở Văn Ninh cùng nhìn hoa ở Mạc Bắc, Yên Hà núi Trường Bạch, hận không thể đặt món điểm tâm ăn rất ngon hôm đó trên giấy, chờ Sở Văn Ninh tỉnh dậy cùng thưởng thức.

Từng hàng chữ nhỏ kia, từ đầu tới cuối không dừng, không một câu lừa dối, cũng không có gì bi thương, chuyện khổ sở, chỉ thành thành thật thật những chuyện sáng lạn trong năm năm, hắn chỉ mang đồ tốt, cùng chia sẻ với y.

Vì thế đã từng tính đủ mỗi ngày một tờ, cuối cùng thành không đủ, hắn liền kẹp thêm chồng thư thật dày, trong mặt sau của sách...

Sở Văn Ninh chậm rãi lướt qua, hốc mắt hơi ướt.

Y thấy chữ viết của Mạc Nhiên từ ấu trĩ tới đỉnh bạt, đỉnh bạt tới xinh đẹp. Trang mới nhất mực như còn chưa khô, bút tính cũ nhất đã bắt đầu chuyển sang ố vàng.

“Thư gửi sư tôn” bốn chữ, mỗi ngày đều có, mỗi bức đều khác nhau, từ từ... Thời gian như ngựa phi nhẹ nhàng, đi tới hạo tuyết trắng đầu.

Đến cuối cùng, lông chim quét qua, che sắt mòn kim, quả nhiên để lại phong lưu, thành từng câu an bình.

Sở Văn Ninh lướt tới tờ giấy cuối cùng, ngón tay vuốt che bốn chữ ở đầu.

Thư gửi sư tôn, thư gửi sư tôn.

Y nhìn nét mực đoạn chính, như thấy ngòi bút Mạc Nhiên vừa nhắc lên, bút lông sồi gác xuống, nam nhân kia ngẩng đầu, không bao giờ còn là thiếu niên.

Từ phong thư đầu tiên tới lá thư cuối cùng, y như nhìn thấy Mạc Nhiên từ mười sáu tuổi trở thành hai mươi hai tuổi, thân hình dần săn chắc cao lớn, mặt mày cũng dần sắc bén.

Chỉ là mỗi ngày mỗi ngày, sẽ ngồi vào trước bàn, viết một lá thư cho y.

“Sư tôn!!”

Không biết từ khi nào, diễn võ đã kết thúc, Sở Văn Ninh nghe thấy có người gọi y vì thế y bỗng ngẩng đầu, nhìn thấy trước Thiện Ác Đài, Tiết Mông hưng phấn vỗ tay gọi y.

Mà bên cạnh Tiết Mông, nam nhân vai rộng eo thon, chân thẳng rất dài, đang lẳng lặng đứng, khuôn mặt nam nhân sau diễn võ toả ra nhiệt khí, trán còn có mồ hôi, dưới ánh mặt trời hiện lên trong suốt, như đốm sáng trên da báo.

Mặc Nhiên thấy Sở Văn Ninh đang nhìn hẩn, sửng sốt một chút, bỗng nhiên cười. Năng sớm kim sắc, tươi cười của hẩn mê người sáng lạn như vậy, như cây tùng bách ướt nước đọng đưa trong năng sớm, đáy mắt hẩn hàm chứa nóng bỏng, lông mi điểm ôn nhu, gương mặt ngạnh lãnh đỉnh bật tựa hồ hơi ngưng, tươi mới mà mãnh liệt, làm người hoa mắt say mê.

Thật sự quá tuần tú.

Trong đám người, Mặc Nhiên cười cười, bỗng nâng tay lên, chỉ chỉ y phục của mình, lại chỉ chỉ Sở Văn Ninh.

“...” Sở Văn Ninh chưa phản ứng lại, mắt phượng hơi nheo lại, nghi hoặc nhìn hẩn.

Mặc Nhiên cười càng trong sáng, tay đặt bên môi, im lặng làm mấy khẩu hình.

Sở Văn Ninh: “?”

Lá cây xào xạc, gió thổi phát phơ, Mặc Nhiên như có hơi bất đắc dĩ, bên môi cười khê, lắc đầu, chỉ chỉ vạt áo mình.

Sở Văn Ninh cúi đầu, lát sau, bỗng dừng bên tai đỏ ửng lên.

“...”

Ngọc Hành trưởng lão uy phong nhất nhất dưới chỉ điểm của đồ đệ, rốt cuộc nhận ra, sáng nay dậy quá vội, y phục ở Hồng Liên Tạ Thuỷ lại lộn xộn, y chỉ tùy ý lấy, khoác lên vẫn là ngoại bào hôm qua lấy nhầm của Mặc Nhiên.

... Thế nào hôm nay đi thấy cứ như kéo cái gì trên đất! Hoá ra là vạt áo à!!! Mặc Vi Vũ, người được lắm. Sở Văn Ninh dưới cơn giận, phần nhiên quay mặt đi. Người cái đồ không có nhãn lực, cái hay thì không nói, toàn nói mấy thứ hỗn trưởng dở hơi!

Tác giả có lời muốn nói: Nội dung thư Cầu tử gửi

Kẹo hạnh nhân ở Lâm Nghi ăn rất ngon nhưng bán hơi đắt một cân tận bốn mươi đồng.

Thịt hầm khoai tây ăn ngon no cả tối không lo đói nữa.

Cá ở Tuyền Châu ngon cực kỳ, cực kỳ ngon luôn.

Sứ tôn tình rồi, cùng nhau đi ăn nhé!

[Husky] Chương 132: Sư tôn và Sư Muội

Lúc chạng vạng, chim mỏi về tổ. Đệ tử Tử Sinh Đình kết thúc công việc của một ngày, đều chạy tới Mạnh Bà Đường. Mặc Nhiên lại không đi, đứng bên cọc mộc nhân, có vẻ đang đợi ai đó.

Quan hệ giữa Tiết Mông và hắn mấy năm gần đây hoà hoãn không ít, nhất là sau khi Mặc Nhiên tìm được linh thạch cực phẩm để hắn nạm lên bội đao Long Thành, hiềm khích giữa hai huynh đệ tự nhiên tiêu tán như vậy. Vì thế Tiết Mông quay đầu hỏi hắn: “Không đi ăn à?”

“Ta đợi thêm lát nữa.”

Sư Muội đứng dưới ánh hoàng hôn chiều tà, càng tôn lên da như ngưng chi, tuyệt sắc vô song. Y vén tóc lên, hỏi: “A Nhiên đang đợi sư tôn sao?”

“Ừ.” Tuy là lúc thần tu Mặc Nhiên đã từng gặp y, cùng Tiết Mông hộ nhau tu bổ thiên liệt năm ấy, cũng đã thấy dáng người Sư Muội cao hơn cả Tiết Mông.

Nhưng giờ, mặt trời lặn đằng Tây, hắn và Tiết Mông đứng một trước một sau, vẫn là Mặc Nhiên thấy hơi không thoải mái. Hắn đương nhiên không phải cảm thấy Sư Muội như vậy khó nhìn, chỉ là...

Không thể không nói, Mặc Nhiên không biết đó là loại cảm giác gì, có lẽ đã quen thấy dáng vẻ nhu nhược của Sư Muội, luôn bị Tiết Mông che phía sau, hắn không nghĩ giờ sẽ là ngược lại.

Mặc Nhiên cuối cùng cười với Sư Muội: “Hôm qua lỡ tiệc tối, muốn bồi tội với sư tôn, mời người xuống núi ăn một bữa, nên hôm nay không đến Mạnh Bà Đường, các người nếu muốn, thì đi chung đi.”

Tiết Mông và Sư Muội không quen ăn chung với Sở Văn Ninh, nhìn nhau, liền bỏ đi. Mặc Nhiên rảnh rỗi không có việc gì làm, ngồi xõm xuống trên

tảng đá xanh, tùy tay hái cỏ đuôi chó cầm nghịch, vừa đợi Sở Văn Ninh xuống núi.

Chờ tới khi hoàng hôn nhuộm màu máu, trăng non đỏ tím từ đám mây nhô lên, phía rừng trúc Nam phong mới có người chậm rãi đi tới, người nọ đã thay một bộ bạch y mới thoải mái hơn, trong tay xách theo một cái lồng, thấy Mặc Nhiên, sững sốt một lát, biểu tình lập tức không được tự nhiên.

“Ta đang có chút chuyện muốn tìm người... Sao người lại ở đây?”

“Chờ sư tôn đi ăn.” Mặc Nhiên nói, nhảy từ trên đá xuống, trong tay vẫn giữ ngọn cỏ đuôi chó kia, cười sáng lạn, “Trần Vô Thường mới khai trương quán ăn mới, nghe nói trước kia nổi danh ở Thượng Tu giới, điểm tâm ngon nhất. Muốn mời sư tôn cùng đi ăn thử.”

Sở Văn Ninh không mặn không nhạt đánh giá hăn từ đầu tới chân một lượt: “Tiền, có tiền sao?”

Mặc Nhiên liền cười, cũng không nói gì.

Sở Văn Ninh hừ một tiếng, ném cái giỏ kia cho hăn, Mặc Nhiên nhận lấy, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Y phục của người.” Sở Văn Ninh nói, người đã đi lên trước. Mặc Nhiên vội đuổi theo, cùng sóng vai với y, cười nói: “Chất liệu làm y phục không tồi, mặc rất nhẹ, lại ấm, nếu sư tôn thích, ta cho người sửa bé đi một chút, cũng có thể...”

“Ta không mặc y phục người ta từng mặc qua.”

Mặc Nhiên hơi giật mình, sau đó hơi xấu hổ: “Ý ta không phải vậy, ta... Sáng hôm nay thấy sư tôn mặc, cho rằng sư tôn thích... Là ta suy nghĩ không chu toàn, ta nhờ người trong hiệu, may một bộ mới cho người.”

Sở Văn Ninh hỏi: “Người biết ta mặc y phục lớn thế nào sao?”

Mặc Nhiên trầm nghĩ, sao hăn có thể không biết số đo của Sở Văn Ninh được chứ?

Hăn dùng cánh tay vờn quanh, đã có thể biết được vòng eo của Sở Văn Ninh, hăn biết Sở Văn Ninh chỉ cần lột một miếng đệm chân, cầm có thể dựa ở vai hăn, hai người họ đã từng liều chết mà triền miên, Sở Văn Ninh có đôi khi nhịn không được sẽ cắn hăn, hai dấu răng nhòn nhọn ở vùng xương quai xanh, mấy ngày chưa tan.

Hắn đương nhiên cũng biết chân Sở Văn Ninh dài thế nào, rõ ràng là hai chân thon dài hữu lực như thế, vờn trên eo hắn lại bất lực như vậy, căng chân dài thẳng thon chắc sẽ run nhè nhẹ, ngón chân mượt mà co lại...

Hắn làm sao có thể không biết vai Sở Văn Ninh rộng bao nhiêu, hông cong căng tròn như thế nào.

Mà tâm Sở Văn Ninh lại cứ như xử nữ, hồn nhiên không biết mình hỏi gì, còn tưởng chuyện này rất cao minh, hắn sẽ làm khó đồ đệ Mặc Vi Vũ.

Sở Văn Ninh phát tay áo nói: “Không biết người còn muốn may y phục cái gì.”

“...”

Mặc Nhiên khó mà bày tỏ nỗi lòng.

Hắn không thể nói là mình biết, thậm chí khi hắn nặn bánh trôi, còn lơ đãng nghĩ tới thân ảnh của Sở Văn Ninh ngày hôm qua, dáng người cân xứng hữu lực trong lớp sương mờ ở Diệu Âm Trì, sẵn chân đẹp đẽ y như trong trí nhớ.

Vì thế tâm như đi vào cõi thần tiên, lại nhớ đến màu môi nhàn nhạt của Sở Văn Ninh, rất mỏng, đã từng bị ép ngậm lấy mình, luôn rất thống khổ, ngậm không nổi, cổ họng co rút, muốn nôn khan.

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, hầu kết nhấp nhô, lại thầm mắng mình là súc sinh.

Kính y, yêu y, không thể lại có suy nghĩ xằng bậy.

Kính y... Kính y...

Hít sâu hai hơi, ái dục nóng bỏng bị miễn cưỡng ép xuống, nhưng nặn bánh trôi xong đều thấy hơi lớn, sư tôn ăn hắn sẽ dính miệng, nên làm lại, ba cái lần này đều nho nhỏ vừa đủ, Mặc Nhiên trong lúc nặn, cân nhắc một lúc, nghĩ Sở Văn Ninh môi mỏng khê mở, khoang miệng ấm áp ngậm lấy bánh trôi giòn ngọt...

Đầu lưỡi cuộn lên, như ngọn lửa nhỏ ấm áp, làm Mặc Nhiên thất tình lục dục, thật muốn mạng Mặc Nhiên.

Hắn rõ miệng y có thể ngậm được vật lớn nhỏ thế nào rõ như lòng bàn tay, nhưng gia hoả Sở Văn Ninh kia, lại còn hỏi hắn— Có biết số đo y phục của y hay không.

Vấn đề này như đầu lưỡi mềm mại của mèo nhỏ, liếm qua ngực hần.

Mặc Nhiên không dám nghĩ nhiều nữa, cúi đầu nói: “Khi may y phục, đương nhiên cần hỏi sư tôn.”

Sở Văn Ninh hơi kỳ quái, nhìn hần một cái: “Người bị cảm sao?”

“Không có nha.”

“Sao yết hầu nghẹn như thế.”

“... Hơi nóng.”

Sở Văn Ninh ngẩn ra một chút, không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên xoay mặt đi, mím chặt môi, ấn đường hiện khói mờ, thính tai lại hơi phiếm hồng. Màu hồng nhạt này tới tận khi hai người họ vào trấn Vô Thường, ngồi vào bàn sát bên cửa sổ Trung Thu Lô, cuối cùng mới nhạt đi.

Mặc Nhiên lần đầu tiên trịnh trọng mà mời Sở Văn Ninh đi ăn, trước kia tuy đã từng mời, nhưng không phải để ứng phó, thì chính là bất đắc dĩ, tâm cảnh thật sự không giống nhau.

Tiểu nhị ở Trung Thu Lô mang lên một bình Vân Lư Sơn, đưa lên một đĩa hạt dưa, lại mang hai cuốn thẻ tre ghi tên món ăn cung cung kính kính đưa cho nhị vị Tiên Quân Tử Sinh Đỉnh. Mặc Nhiên nhận thẻ tre, cười với tiểu nhị, nói: “Đa tạ.”

Sở Văn Ninh hơi nâng mắt, nhìn Mặc Nhiên một cái.

Trước kia người này không có thói quen nói lời cảm tạ đâu.

“Sư tôn muốn ăn gì, cứ gọi, có điều quán ăn được đề cử này không có cá quế nấu hạt thông, nghe nói chua ngọt cũng ngon, lại rất đẹp mắt.”

Sở Văn Ninh gật đầu: “Vậy lấy một phần, còn lại người tự gọi đi.”

Mặc Nhiên cười: “Ta gọi theo khẩu vị của sư tôn nhé.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt: “Người biết ta thích ăn gì?”

“... Vâng, có biết.”

Trước kia tuy cũng biết, nhưng quên mất.

Về sau sẽ không vậy.

Nhìn thẻ tre, chợt nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang, rèm châu kêu lên, leng keng vang động. Giọng tiểu nhị truyền tới: “A, Tiên Quân mời vào, ngài muốn tìm hai vị ngồi ở nhã gian sao... Đúng đúng đúng, rượu vẫn chưa gọi.”

Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vén màn lụa xanh, chuỗi hạt mã não lên. Một mỹ nam tử ôn nhu, môi hồng răng trắng mang theo một bầu rượu, đáy mắt chứa ý cười trắng thanh gió lạnh, xuất hiện bên cửa. Mặc Nhiên quay đầu lại, đương nhiên sửng sốt: “Sư Muội? Sao huynh tới đây?”

“Gặp tôn chủ trong Mạnh Bà Đường, ông ấy nghe nói hai người xuống núi ăn ở quán này, nghĩ là cửa hàng mới mở, sắc thái không tồi, nhưng không có rượu ủ lâu năm, nên bảo ta tới đưa một vò Lê Hoa Bạch.” Sư Muội nói, quơ quơ bầu rượu màu hồng bùn, bầu rượu kia dùng dây trúc quấn quanh, chắc nịch đáng yêu, rượu bên trong sóng sánh, như cách giấy dán cũng có thể ngửi thấy mùi rượu.

Sư Muội cười cười: “May mà đuổi kịp, nếu không hai người đã gọi rượu uống, ta tới cũng thừa thãi rồi.”

Sở Văn Ninh hỏi: “Người thì sao? Ăn gì chưa?”

“Ta về sẽ ăn sau, Mạnh Bà Đường không đóng cửa sớm vậy đâu, sẽ về kịp.”

“Tới rồi, còn đi làm gì.” Sở Văn Ninh là người hiểu lễ, nói, “Ngồi xuống ăn chung đi.”

“Này... Chỉ sợ A Nhiên tốn kém.”

Mặc Nhiên cười nói: “Tốn kém cái gì, thêm ghế mà thôi.” Nói xong liền gọi tiểu nhị mang thêm bát đĩa, Trung Thu Lô cũng thật hào bút, đĩa trong nhả gian dùng đều mạ vàng bạc mỏng, ánh nển chiếu lên, rực rỡ lung linh.

Sư Muội ngồi xuống, dưới ánh nến ba người rót đầy tràn rượu. Mùi thơm lê hoa bạch ngào ngạt vờn quanh không khí, hương rượu rất quen thuộc, kiếp trước khi Sư Muội chết, Mặc Nhiên từng uống, khi Sở Văn Ninh chết, Mặc Nhiên lại ngồi trên mái uống cả đêm.

Giờ tai kiếp qua đi, cả hai người họ đều còn sống.

Mặc Nhiên bỗng cảm thấy những chuyện đã qua là chiếm hữu cũng được, tình yêu cũng được, đều không quan trọng. Hai người kia khi sống là người đối xử với hắn tốt nhất, hắn kiếm được tiền, còn có thể mời họ ăn, uống rượu, như vậy đủ rồi.

Tam ly nhị ngon, để kiếp trước như núi sông vạn dặm.

“Tiểu nhị, phiên người, ta muốn một phần cá quế nấu hạt thông, sau đó thêm ít thịt viên gạch cua, pha lê hào đề, chân giò hun khói anh đào, canh tam tiên thượng, bánh chưng lá bún thịt, đều không cay. Sau đó thêm một phần cá hầm ớt, đậu hủ Ma Bà, phu thê phế phiến, gà Cung Bảo, đều cực cay. Điểm tâm lấy sủi cảo tôm oánh ngọc, sườn hầm khoai sọ, canh gà hầm. Điểm tâm ngọt lấy...” Mặc Nhiên nhìn Sở Văn Ninh một cái, khép thẻ tre lại: “Nhìn không rõ, mỗi loại lấy một phần đi.”

Sở Văn Ninh không hề nâng mắt: “Ăn không hết.”

Mặc Nhiên nói: “VẬY MANG VỀ.”

“Mang về nguội.”

“... Để Mạnh Bà Đường hâm nóng lại.”

Sở Văn Ninh cảm thấy Mặc Nhiên như thương nhân đào mỏ chột giàu sau một đêm, phô trương lãng phí kỳ cục, thật sự lười nhiều lời với hắn, nhìn thẻ tre trước mặt mình, nhìn nhìn, nói: “Muốn lấy một phần đậu tây cuốn, một phần điệp bá nhĩ, ba chén bánh trôi đồ ngọt, đa tạ.”

Đồ ăn rất nhanh liên tục được mang lên, Sư Muội thích ăn cay, Sở Văn Ninh không dính ớt, vì thế Mặc Nhiên liền tách ra, nửa bàn tươi mới thanh thoát, nửa bàn đồ tươi ấm áp, màu sắc phối hợp như thế, đẹp mắt ngoài ý muốn.

“Đến đây, món cuối cùng, món ăn nổi tiếng của bốn tiệm, cá quế nấu hạt thông—”

Tiểu nhị hô to một tiếng, đặt bát canh vào giữa mâm xinh đẹp, cá quế được tiểu nhị bưng lên toả mùi thơm tứ phía. Cá kia nhìn có vẻ nặng năm cân, da ngoài vàng xốp, đặt giữa bàn xứ màu xanh trời, thân cá cắt thành lát dày mỏng, nước chua ngọt đỏ tươi rưới lên trên, cùng hạt đậu Hà Lan xanh biếc, nho nhỏ ở quanh, tôm đã bóc vỏ trong veo nằm trên, nhìn thấy làm người ta sáng mắt, muốn ném thử để mở rộng tầm mắt.

Sở Văn Ninh thích ngọt, thích nhất chua ngọt thấy món cá này, tuy trên mặt hỉ nộ bất biến, nhưng ánh mắt không khỏi sáng lên.

Sáng ngời ấy, đã bị Mặc Nhiên nhìn thấy.

Tiểu nhị nhìn bàn của họ, thấy trước mặt Sư Muội còn trống, muốn đặt qua đó, cách thật xa.

Nhưng một đôi tay lại nhanh hơn gã chút, đã bắt đầu chỉnh bàn. Mặc nhiên đứng dậy, chỉnh vài đĩa Sở Văn Ninh không thể chạm tới, đều để bên mình, sau đó đặt mấy món cay, đưa tới trước mặt Sư Muội. Như vậy trước mặt Sở Văn Ninh sẽ còn trống, Mặc Nhiên cười nói nói với tiểu nhị: “Đặt cá ở đây đi.”

“À, được được.”

Gặp khách nhân giúp mình như vậy, tiểu nhị đương nhiên vui vẻ, lập tức mặt mày hớn hở xếp đồ ăn lên bàn, đặt tới chỗ kia, cúi đầu khom lưng lui xuống.

Mặc Nhiên điều chỉnh thật sự tự nhiên, người khác chỉ cảm thấy hăn tiện tay giúp tiểu nhị, nhưng Sư Muội cảm thấy đó là thiên sủng ở trong. Y đối với hành động của Mặc Nhiên có chút kinh ngạc, ánh sáng trong mắt nhỏ vun chảy xuôi, cúi thấp mặt thật lâu, làm như hơi buồn.

Sư Muội cảm thấy, sau năm năm Mặc Nhiên quay về, không chỉ dáng người thay đổi, ngay cả đối xử tốt với y cũng nhạt đi rất nhiều.

Y cũng thích ăn cá quế nấu hạt thông, tại sao để xa y như vậy? Là không biết? Hay là...

Hay là lòng quân đã thay đổi, không như trước kia.

Sư Muội không phải người sẽ tự coi nhẹ mình, dung mạo cũng tính nết của y đều trên Sở Văn Ninh, thậm chí nhìn khắp Tu Chân giới, không có mấy người đẹp như y được.

Nhưng giờ y lại sinh ra mấy phần do dự.

Y biết khi Mặc Nhiên còn thiếu niên phong lưu hoa tâm, thích vẻ ngoài xinh đẹp đến tận xương tuỷ, nhưng trước kia biểu hiện giả dối, đối với Mặc Nhiên mà nói, trân quý nhất chính là tình nghĩa.

Người khác cho hăn một hai, hăn liền phải trả người ta cả thiên kim.

Giờ sư tôn vì hăn mà không ngại chết một lần, Sở Văn Ninh đối tốt với Mặc Nhiên, mình cũng không có khả năng bằng nổi. Tự nghĩ như thế, Sư Muội chợt thấy trong lòng lạnh lẽo, y đột nhiên ngẩng mặt, dưới ánh nền nhìn mặt hai người kia.

Một người cúi đầu, mắt phượng như nước, lông mi như mưa, biểu tình và sắc mặt đều nhạt nhẽo.

Mà một người chống cằm uống rượu mỉm cười, trong ánh mắt lộng lẫy như ánh đèn, ngọn nến có xuân tuyết ngoài ban công, hoa lê dưới trăng, lông mi khẽ động, tựa hồ tạo thành gợn sóng, đẩy ra vạn ánh sao trời, đó là tình ý, chỉ sợ ánh mắt này chủ nhân của nó cũng không hề nhận ra được.

Sư Muội nhất thời thất thần, khuỷu tay chạm vào đĩa, chỉ nghe “lạch cạch” một tiếng, đĩa rơi xuống, y phục hồi tỉnh thần, vội xin lỗi, cúi người nhặt lên.

Cúi xuống, lại ngẩng ra một chút.

Chiếc đĩa kia không sai không lệch, dừng ngay bên giày Mặc Nhiên. Màu sắc u ám, an tĩnh nằm đó, chờ y nhặt lên.

Tác giả có lời muốn nói: Khi ta có tiền

Mặc Nhiên: Đọc chính văn.

Sở Văn Ninh: Không có khả năng, mua nguyên liệu cơ giáp rất tốn, ta không thể có nhiều tiền.

Diệp Vong Tích: Vật ngoài thân, đủ dùng là được, quyên góp đi.

Mai Hàm Tuyết: Mua trang sức đồ dùng, dỗ các em gái.

Nam Cung Tứ: Các người cho rằng nhiều tiền rất vui sướng à? Các người căn bản không biết kẻ nhiều tiền như ta rất thống khổ.

Tiết Mông: Chờ ta có tiền, đầu tiên muốn thay nhân đạo trừng phạt tên ngốc lâu trên, ta rất vui khi người thống khổ đấy, đưa tiền của người cho ta này.

Chu: Nay mất điện cả ngày, không save chương mới cho quản lý nhóm xem để up lên được : '<

[Husky] Chương 133: Sư tôn thanh tâm quả dục nhất

Mặc Nhiên khi đó đang uống lê hoa bạch, bỗng cảm thấy có gì chạm vào chân mình, hắn theo bản năng định tránh đi, nhưng còn chưa kịp động, lại cảm giác loại đụng chạm này càng rõ ràng, cơ hồ sát bên hắn.

Hắn hơi cứng người, nhất thời không rõ chuyện gì xảy ra. Đến tận khi Sư Muội ngồi thẳng lên lần nữa, hắn mới nhìn thấy gương mặt phong hoa tuyết đại nhiễm màu hồng nhạt, mím môi rữ mi đáng vẻ như có tâm sự, Mặc Nhiên mới đột nhiên phản ứng lại—

Vừa lúc này là...?

“Khụ khụ khụ!!” Mặc Nhiên nhát mặt bị sặc.

Trong lòng hắn, Sư Muội vẫn luôn là dương xuân bạch tuyết, liễu sao trắng non, chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể dâm loạn. Tuy rằng mình cực kỳ yêu y, hận không thể chết vì y, nhưng lại chưa từng làm gì liên quan tới tình yêu với Sư Muội, càng đừng nói là có suy nghĩ vớ vẩn.

Nhưng người thuần tịnh như vậy, chẳng lẽ vừa này... Chạm vào hắn?

Suy nghĩ này dọa Mặc Nhiên sợ rồi, vì dọa quá mức, đầu hắn như nổi trống, Sở Văn Ninh thấy, nhíu mày: “Người sao thế?”

“Không có gì!”

Làm trò chạm vào hắn trước mặt sư tôn! ... Sao có thể?!

Này, này không giống chuyện Sư Muội sẽ làm...

Sắc mặt Mặc Nhiên càng phức tạp, nếu nói kinh hỉ, thì bảo là kinh hách thì đúng hơn.

Hắn đơ nửa ngày, nghe thấy Sư Muội ôn thanh nói: “Đũa bắn rồi, tiểu nhị, phiền người mang thêm đôi mới lên.”

Tiểu nhị nghe lời, đi lấy. Mặc Nhiên hơi khó chịu trong lòng quay đầu, nhìn dung nhan Sư Muội nhàn nhạt, ánh mắt người nọ vẫn bình thản như trước, biểu tình ôn nhu, tựa hồ đồ ỉn Mặc Nhiên vừa thấy, ngượng ngùng kia, đều là ảo giác. Cảm thấy có người nhìn mình, mắt đào hoa của Sư Muội lại nâng lên, mang theo tia cười như có như không, dừng trên người Mặc Nhiên.

“Sao thế?”

“Không có gì, không có gì.”

Sư Muội nói: “Đũa rơi ở chỗ không nên, bên chân đệ.”

“À...” Mặc Nhiên đột nhiên thở phào, trong lòng ngừng lại. Quả nhiên là mình nghĩ nhiều. Hắn đang muốn nói mấy câu hoà hoãn không khí, lại thấy Sư Muội đã quay mặt đi, đứng dậy lấy muôi múc canh.

Mặc Nhiên vì suy nghĩ khi nãy mà ngại, liền nói: “Ta giúp huynh lấy.”

“Không cần, ta làm được.”

Nói liền vén tay áo, ung dung thông thả mà múc cho mình ba muôi canh.

Canh kia Mặc Nhiên để, tới gần vị trí của Sở Văn Ninh, cách xa Sư Muội, vốn ngồi thì không nhận thấy, nhưng giờ y đứng dậy múc canh, xa gần rất rõ, y cơ hồ phải duỗi dài tay mới có thể múc canh từ đầu này sang đầu khác.

Một muỗng, hai muỗng, thông thả ung dung.

Mặc Nhiên: “...”

Sư Muội với ánh mắt bất an của hắn, không nói gì, chỉ hơi mỉm cười, rũ mắt tiếp tục lo múc canh phần mình.

Mặc Nhiên thấy hơi xấu hổ, chờ Sư Muội múc xong, hắn liền hỏi Sở Văn Ninh có cần không, Sở Văn Ninh nói không cần, hắn liền chuyển canh tới giữa, cách ai cũng không gần quá, không xa quá, vị trí rất vừa.

Ân sư của hắn cùng người hắn thích nhất.

Vốn không có gì khó xử.

Trong bữa ăn, Sư Muội bỗng nhiên nói: “A Nhiên, giờ đệ thật sự rất hiểu chuyện, không giống đồ đệ hay chọc sư tôn giận trước kia nữa. Nên có chuyện này, hôm nay ba chúng ta đều ở đây, ta muốn nói với đệ một câu, cũng xin lỗi sư tôn một câu.”

Mặc Nhiên thấy y nói trịnh trọng, không khỏi ngừng thần: “Chuyện gì?”

“Đệ có nhớ bát hoành thánh đầu tiên ta mang cho đệ không?” Sư Muội nói, “Bát hoành thánh đó không phải ta làm, trước kia ta luôn giấu không nói, đó là...”

Mặc Nhiên liền cười: “Ta còn tưởng chuyện gì. Hoá ra là nó, ta biết lâu rồi.”

“A, đệ biết lâu rồi...?” Sư Muội hơi ngạc nhiên, mở to đôi mắt xinh đẹp, lại quay đầu nhìn Sở Văn Ninh lo uống rượu ngon phần mình, “Là sư tôn nói cho đệ sao?”

“Không phải, lúc đi Quỷ giới nhìn thấy.” Mặc Nhiên đang muốn nói rõ, bỗng Sở Văn Ninh buông chén rượu, ho nhẹ một tiếng, biểu tình lạnh lùng nghiêm nghị.

Mặc Nhiên biết da mặt y mỏng, đương nhiên không muốn để người khác biết nơi mềm yếu của y, vì thế nói với Sư Muội: “Tóm lại ta biết từ năm năm trước rồi, nói thì dài lắm, không nói thì hơn.”

Sư Muội gật đầu: “Như thế cũng được.” Lại nói với Sở Văn Ninh, “Sư tôn, trước người không chịu tự mang hoành thánh cho A Nhiên, bảo ta mang cho đệ ấy, vốn dĩ ta cảm thấy không đáng ngại. Nhưng sau thấy hiểu lầm giữa hai người ngày càng sâu, trong lòng vẫn băn khoăn, vốn dĩ muốn tìm cơ hội giải thích với A Nhiên, nhưng lời đến miệng lại không nói được... Kỳ thật khi đó ta cũng có chút tâm tư, ta ở Tử Sinh Đình trừ thiếu chủ, A Nhiên cũng là bạn thân, sợ đệ ấy biết lòng không vui, nên...”

“Không sao, vốn chuyện này là ta không cho người nói. Người không sai.”

“Nhưng ta áy náy, cảm thấy mình cướp tâm ý của sư tôn. Sư tôn, ta xin lỗi người.” Nói xong Sư Muội hạ thấp mi, sau hồi lâu lại hỏi, “A Nhiên, ta cũng có lỗi với đệ.”

Mặc Nhiên xưa nay không trách Sư Muội vì chuyện này, tuy hảo ý ban đầu của hắn với Sư Muội, trời xui đất khiến nhờ hoành thánh của Sở Văn Ninh mà có, nhưng về sau ôn nhu của Sư Muội đều là thật, riêng chuyện Sư Muội làm theo ý của Sở Văn Ninh, vốn không có ý muốn ôm công về mình.

Mặc Nhiên vội nói: “Không không không, huynh đừng để ý chuyện này. Đều qua lâu rồi...”

Hắn nhìn Sư Muội dưới ánh nến, gương mặt hắn chưa từng thấy ở kiếp trước, vì kiếp trước, Sư Muội giờ đã chết lâu rồi, xương cốt mục rữa, chưa kịp trưởng thành đã điêu tàn trong gió, thành nỗi đau cả đời hắn.

Hắn thậm chí không có cơ hội được biết, a, hoá ra Sư Muội năm hai mươi tư tuổi, sẽ có tướng mạo như này.

Thân người cao gầy, tâm thả lỏng, hắn âm thầm thở dài, bỗng cảm thấy rất vui, ấm áp trong lòng, thực kiên định.

Truy cảm thấy so với Sư Muội mười chín tuổi, hai mươi tư tuổi, có hơi xa lạ, không giống thân mật quen thuộc từng có, có lẽ vì loại xa lạ này, mình thậm chí còn sinh ra ý nghĩ “Sư Muội chủ động chạm vào hắn”, quả thật quá vớ vẩn, nhưng Mặc Nhiên cảm thấy theo thời gian, mình chắc chắn sẽ quen... Đến nỗi chuyện tình cảm, giờ cũng không muốn cưỡng cầu, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Hắn phiêu bạt khắp nơi suốt năm năm, tung tích khó tìm, trong đó có mấy lần nguy nan, cũng không phải vì Câu Trần giả hay không, nhưng nói ngắn lại, độc thủ phía sau màn còn chưa chạm tới, cũng không bị ai bắt được, Mặc Nhiên cảm thấy cuộc sống không thể thái bình, hắn không thể thiếu cảnh giác.

Hắn ở cạnh hai người kia, chẳng lo mình bỏ mạng, hắn cũng muốn bảo vệ họ cả đời chu toàn.

Mặc Nhiên bên này tạm yên tâm, nhưng hắn lại không biết, tâm ma cũng chẳng rảnh rồi, buông tha hắn, ngược lại sẽ leo lên người khác.

Có lẽ vì ăn quá nhiều, lúc Sở Văn Ninh quay về đã thấy mệt ra rồi, y vốn muốn thức cả đêm vẽ cơ giáp, nhưng mới vẽ một nửa đã ngáp liên tục. Y cố gắng một lát, không chịu được, rốt cuộc buồn ngủ mà nặng cả mắt, y phục cũng không thay, đã leo lên giường ngủ.

Ngủ tới ngốc, mơ thấy toàn thứ lung tung.

Đầu tiên là “Bảng xếp hạng năm anh kiệt có kích cỡ hàng đầu Tu Chân giới” kia, lại đến thân thể cường tráng ở Diệu Âm Trì.

Ánh đèn mờ lung, ánh đường Sở Văn Ninh hơi nhú lại, tựa hồ muốn thoát khỏi cảnh mơ vô liêm sỉ như vậy, nhưng thân bất do kỷ, dần dần hãm càng sâu...

Sau đó, y lại mơ thấy giấc mộng trước kia.

Tử Sinh Đình thay đổi, Đan Tâm Điện cảnh còn người mất.

Mặc Vi Vũ đã hoàn toàn trưởng thành siết cầm y, ánh mắt ác độc, chế nhạo, nói với y những từ ngữ dơ bẩn không chịu nổi.

Hắn nói: “Người để ta làm một lần, ta liền đồng ý điều kiện của người.”

Mặc Vi Vũ này không giống Mặc Nhiên y gặp, vẻ mặt điên cuồng, gương mặt anh tuấn tái nhợt, làn da không phải màu mạch nha y thất.

“Tự người quỳ xuống... Liếm cho ta thoải mái...”

Câu nói hỗn độn đứt quãng từ ác mộng truyền tới, đầu như muốn vỡ, sắp thoát khỏi xiềng xích, làm Sở Văn Ninh hoảng sợ.

Y thấy không rét mà run, hưng phấn dầy vò khó nói.

Y ở trong mộng, nhìn Mặc Nhiên tới gần y, xé rách y phục của y, tiếng lụa bị xé chưa từng rõ ràng như thế, ngay sau đó, cảnh trong mơ tối sầm, như chìm vào vũng lầy.

Giống với vô số lần trước đây, giấc mơ dừng ở chỗ này.

Nếu là trước đây, mộng ngừng rồi, y sẽ yên ổn mà ngủ, một đêm vô lo. Nhưng không biết vì sao mà hôm nay, mộng này đã ngừng, trước mắt lại sáng lên nhàn nhạt.

Sở Văn Ninh muốn nhìn rõ sự vật trước mặt, nhưng cảnh mới trong mơ rất mơ hồ như một tầng hơi nước. Y không nhìn rõ xung quanh, chỉ cảm thấy một mảnh đỏ tươi mơ mơ hồ hồ.

Y nhìn không rõ, nhưng khứu giác trong mơ lại càng lúc càng rõ ràng, thậm chí mẫn cảm. Y bỗng thấy cảm giác nóng rực của ái dục khó nói nên lời, y thấy trước mắt có một cơ thể đông đưa, đè trên người y, Sở Văn Ninh lắp bắp kinh hãi, theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng thân thể như không phải của y, mà thuộc về mình trong mơ.

Y cảm thấy mình run rẩy, y nghe thấy nam nhân nặng nề thở dốc, hơi thở nóng rực phả bên tai y, môi thỉnh thoảng chạm vào dái tai, lại không hôn y, chỉ chạm vào như vậy.

Y nghiêng đầu, dưới thân là giường lớn mềm mại, theo động tác của hai người mà kéo kẹt vang lên, y thậm chí ngửi thấy mùi tanh tươi của da thú, trên giường tựa hồ trái lông thú. Y trong chìm nổi vươn tay giữ chặt lót giường, lại như không có sức.

Nam nhân kia hung ác như vậy, ra sức như vậy, tựa hồ muốn xé rách thân thể y, y nghe thấy mình phát ra tiếng rên rỉ trong cổ, khàn khàn lại vẫn đục. Y tuyệt vọng lắc đầu muốn trốn thoát, nhưng sức lực của người kia lớn như vậy, như có thể hoá y thành xương tan thịt nát trong tay. Sở Văn Ninh cảm thấy da đầu tê dại, cả người run rẩy kịch liệt không thể ngăn lại...

Có lẽ cảnh trong mơ quá chân thật, cũng quá mệt mỏi, ngày hôm sau, Sở Văn Ninh ngủ tới tận trưa mới tỉnh, sau khi y tỉnh dậy xuống giường, nửa ngày chưa hồi thần. Y nghiêng đầu, tựa hồ vẫn ngửi thấy mùi da thú, mang theo dã tính tanh ngọt.

Nhưng chớp mắt, mình vẫn êm đẹp nằm ở giường gỗ đen nhánh lạnh lẽo trong Hồng Liên Tạ Thủy, vạn sự an toàn, không có dị trạng.

Chỉ có...

Sở Văn Ninh cứng đờ, chậm rãi buông mắt, nhìn dưới thân mình.

“...”

Vì tâm pháp, nhiều năm thanh tâm quả dục, Ngọc Hành trưởng lão thân thể hiếm khi có phản ứng, nhận ra mình đáng xấu hổ như vậy mà lại có... Phản ứng...

Mấy năm thanh tu này, chẳng lẽ tu vào bụng chó luôn rồi à?!

Còn có giấc mơ hôm qua kia—Mấy thứ đó là cái gì? Y sao lại mơ thấy mấy thứ bát nháo như thế! Sao lại... Sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ thật sự chỉ vì nhìn thấy thân thể Mặc Nhiên ở Diệu Âm Trì, lại không cẩn thận đọc sách bản thủ “Làm người thán phục” kia thôi?

Sở Văn Ninh đen cả mặt, vùi mặt vào tay, hung hăng xoa mạnh, lại ngẩng lên, vẫn đen sì.

...

Mình rốt cuộc làm sao vậy?

Mím môi, muốn tới hồ sen lạnh ngâm mình, hạ ngọn lửa trong lòng xuống. Nhưng chân vừa chạm đất, lại cảm thấy kết giới ở Hồng Liên Tạ Thủy hơi

dao động.

Có người vào.

Sở Văn Ninh lập tức biến sắc, đột nhiên lấy chân che hạ thân, người đi cũng thật nhanh, có lẽ dùng khinh công mà tới, y nghe thấy cửa vang lên hai tiếng “cốc cốc”.

“Sư tôn, người dậy chưa?”

Giọng so với nam nhân trong mơ không khác lắm. Chỉ là trong mơ âm thanh này ướt át, chứa ái dục và nóng bỏng vô hạn.

Mà thanh âm ngoài cửa lại bình thản cung kính, thậm chí mang mấy phần sầu lo, có lẽ thấy giờ này Sở Văn Ninh vẫn chưa tỉnh, có hơi sốt ruột.

Sở Văn Ninh dựa vào giường, ôm chân, nghe nói vậy, cảnh trong mơ mà hiện thực như bị đánh tan, trong mơ lâm li triền miên, va chạm kịch liệt, so với giọng của người bên ngoài từng chút sáng lên, vì thế tình triều nổi lên, càng khó đè yên.

Y đang chuẩn bị nằm xuống giả vờ ngủ, chợt nghe Mặc Nhiên ở ngoài nói: “Sư tôn, người có ở trong phòng không? Nếu có thể nói chuyện, thì ta vào đây.”

Ta vào đây...

Rõ ràng câu tầm thường như thế, đơn giản như thế, lại làm Sở Văn Ninh nhớ tới nam nhân trong mơ đè trên người y, môi khê mở, dương cương nhiệt khí của giống đực tựa như muốn làm y bị bỏng.

Người kia thở dốc nói: “Thả lỏng một chút, ta vào đây.”

Mặt Sở Văn Ninh đỏ bừng lên, cả người ngấn ra ngồi trên giường, y phục hỗn độn, trong lòng tức giận, ánh mắt hung dữ không cam lòng, nhưng hung dữ không cam lòng kia như cát sỏi trên bờ, trời đồng lộ ra đá sỏi lởm chởm lạnh lẽo, làm người không dám nhìn thẳng, nhưng nếu nước mùa xuân dâng lên, dòng nước chảy siết, những tảng nanh đó đều bị ánh sáng liếm diễm mềm mại bao phủ, không còn nửa phần hung ác.

Y rất hiếm khi vô thức khó kiềm như vậy, cơ hồ chưa bao giờ có dục vọng mãnh liệt như vậy.

Y ngốc tại chỗ, đến tận khi Mặc Nhiên đẩy cửa vào, y mới đột nhiên phản ứng lại, nên giả vờ ngủ, cũng không kịp nữa rồi.

Vì thế Mặc Nhiên vừa vào cửa, nhìn thấy Sở Văn Ninh ngồi trên giường, giường gỗ đen nhánh, tôn lên gương mặt như băng hồ rục rờ dưới ánh nắng, ánh mắt người kia thực sắc bén, nhìn mình chăm chăm như sương sớm ban mai, hàn quanh từ thân kiếm rời vỏ mây tấc.

Nhưng mà, đuôi mắt ửng hồng, vì thế hàn quang nhiễm kiêu diễm, hung ác quẩn lấy khuất nhục, như vừa có người tra tấn y, làm chuyện gì đó khó có thể nói rõ với y, trong mắt còn hàm chứa khí chất quật cường cùng thuỷ sắc ướt át.

Mặc Nhiên trầm mặc nhìn y, nam nhân này như bụi gai từng sinh ra một nụ hoa, làm hô hấp hẫng đột nhiên chậm lại, cảm thấy trong lòng như có tảng đá lớn rơi xuống, dấy lên sóng lớn che trời lấp đất...

[Husky] Chương 134: Sư tôn có thể ăn

Mặc Nhiên không nói gì, sau một lúc lâu, hầu kết hơi nhấp nhô.

Hắn cơ hồ ở trong đục vọng chảy xiết, kiệt lực bám lấy thân gỗ mục không để mình sa vào, lấp bấp mà nghĩ:

Kính, kính y yêu y.

Kính là kính yêu, yêu là kính yêu, không thể khinh nhờn, không thể làm tổn thương, không thể có thêm tình cảm dư thừa, càng không thể giống kiếp trước làm những chuyện vớ vẩn hồ đồ, khinh nhục sư tôn.

Dung nham sôi sục trong lòng nhắc đi nhắc lại câu này bốn năm lần, Mặc Nhiên mới miên cưỡng bình tĩnh, làm như tự nhiên mà vào phòng, cười với Sở Văn Ninh một tiếng.

“Sư tôn, hoá ra người ở trong... Sao lại không lên tiếng?”

“Vừa tỉnh.” Sở Văn Ninh khô khan nói.

Làm thật sự sẽ làm, yết hầu cũng thế, đục niệm cũng vậy, nếu vô ý rơi ra chút vụn lửa, chỉ sợ có thể cháy lan ra cả đồng cỏ.

Mặc Nhiên ôm hộp trúc đựng đồ ăn năm tầng, nhìn đã thấy nặng, hắn muốn đặt hộp đồ ăn lên bàn, liếc một cái, bàn đầy giữa cửa đình sắt, còn có bản vẽ lộn xộn. Không còn cách khác, hắn đành ôm hộp thức ăn, đến bên giường Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh lúc rời giường tựa hồ khó chịu hơn khi xưa, rõ ràng lúc nhìn hắn hơi nôn nóng, nhú mày nói: “Người làm gì?”

“Sư tôn dậy muộn, bên Mạnh Bà Đường đã không còn thức ăn, ta cũng rảnh rồi không có gì làm, nên muốn tới bồi sư tôn chút.”

Nói rồi mở hộp đồ ăn ra, bày ra từng tầng, tầng đầu tiên có một đĩa nấm xào thanh dã, sau đó có nộm măng trộn rau diếp, tầng cuối cùng có một bát

bánh trôi và ngó sen mật, còn có thêm hai bát cơm tẻ, một bát canh chân giò hun khói hầm măng.

Hai bát cơm tẻ...

Sở Văn Ninh hơi cạ lời, hoá ra mình trong lòng Mặc Nhiên ăn khoẻ vậy à? “Trên bàn hơi loạn, sư tôn ăn trên giường, hay muốn ta dọn bàn, lại xếp đồ ăn qua đó?”

Sở Văn Ninh đương nhiên không thích ăn cơm trên giường, nhưng dục vọng ở hạ thân giờ còn chưa tiêu, toàn phải dùng chăn che giấu, y có vẻ hơi băn khoăn, cuối cùng dứt khoát chọn về sau.

“Trên bàn nhiều đồ, dọn cũng lâu, ăn ở đây đi.”

Mặc Nhiên cười gật đầu: “Được.”

Không thể không nói tay nghề Mặc Nhiên không tồi, năm năm trước nấu ăn đã rất ngon, năm năm sau tay nghề của đầu bếp tầm thường khó có thể sánh. Hơn nữa người này biết rõ khẩu vị của y, biết sáng y không thích ăn cháo, năm dùng nấu chính là năm rơm, bánh trôi không có nhân đỗ, dùng khoai lang tím, măng đông đều non, chân giò hun khói thịt mỡ vừa phải, màu sắc như rạng mây đỏ...

Mặc Nhiên chưa từng hỏi khẩu vị của y thế nào, nhưng tất cả đều gài đúng chỗ ngứa, tựa hồ đã sinh hoạt chung rất nhiều năm.

Sở Văn Ninh ăn từ tốn, tuy chậm rãi bình tĩnh, nhưng đưa lại không dừng một chút, chờ y uống xong ngụm canh cuối cùng, ngẩng đầu nhìn Mặc Nhiên ngồi bên giường, một chân đạp lên giá ghế gỗ dựa bên cạnh, một tay chống má, cười như không cười mà nhìn y.

“Sao thế?” Sở Văn Ninh theo bản năng lấy khăn tay lau, “Có phải bên miệng dính gì không...”

“Không có.” Mặc Nhiên nói, “Nhìn sư tôn ăn, cảm thấy rất vui.”

“...” Sở Văn Ninh có hơi không tự nhiên, liền nhàn nhạt nói, “Người nấu ngon, nhưng lần sau mang một bát cơm tới là đủ rồi.”

Mặc Nhiên tựa hồ muốn nói gì, nhưng lại nhin xuống không nói nữa, miệng hơi hé, cười lộ ra răng nanh nho nhỏ như cú con.

“Vâng.”

Thật đúng là đồ ngốc, gặp chuyện lớn đều cần cần thận thận, sinh hoạt lại lười tới kỳ cục, đồ ăn trong hộp rõ ràng đều đã hết không còn gì.

Một người ăn phần của hai người, thế mà còn bảo với hân cơm hơi nhiều, hơi no quá...

Mặc Nhiên càng nghĩ càng buồn cười, nhin không được nhẹ nhàng chống lên thái dương, lông mi rũ xuống, run lên liên tục.

“Người lại cười cái gì?”

“Không có gì không có gì.” Mặc Nhiên sợ làm y mất mặt, da mặt sư tôn mình phải cẩn thận hơn bất cứ thứ gì, đương nhiên không thể làm y chịu không nổi, vì thế nói tránh đi, “Sư tôn, ta bỗng nhớ tới một chuyện, hôm qua quên nói với người.”

“Chuyện gì?”

“Trên đường ta về, nghe nói Hoài Tội đại sư xuất quan trước người một ngày, đã đi trước.”

“Ừ, không tồi.”

“Nên người tỉnh lại không gặp ông ấy nhỉ?”

“Không có.”

Mặc Nhiên thở dài nói: “Chuyện này cũng không thể nói sư tôn vô lễ, ta trước ở ngoài nghe người ta nghị luận về sư tôn không có lễ hiếu, Hoài Tội đại sư bỏ ra năm năm tâm huyết giúp sư tôn hồi hồn, tỉnh lại không nhận được cả câu cảm ơn. Nhưng đại sư tự bỏ đi trước, cũng không thể để sư tôn mới tỉnh, đã phải chạy tới Vô Bi Tự mà quỳ ở ngoài rơi nước mắt. Mấy người khua môi múa mép đó thật đáng ghét, nếu hỏi rõ ràng, ta sẽ bảo bá phụ ngày mai nói tới—“

Sở Văn Ninh bỗng bảo: “Không cần.”

“Vì sao chứ?”

“... Ta với đại sư, đã trở mặt từ lâu.” Sở Văn Ninh nói, “Mặc dù lúc ta tỉnh ông ấy vẫn ở, ta cũng sẽ không cảm ơn ông ấy.”

Mặc Nhiên sửng sốt một chút: “Vì sao? Ta biết năm đó sư tôn bị trục xuất khỏi chùa, không còn ràng buộc sư đồ với Hoài Tội đại sư, nhưng ông ấy giúp sư tôn lúc nguy nan, cũng không phải...”

Lời còn chưa dứt, Sở Văn Ninh đã cắt ngang: “Ta với ông ấy, nói không rõ, cũng không muốn nhớ lại. Người khác nói ta vô lương tâm, máu lạnh bạc tình, thì kệ họ nói. Đó là sự thật.”

Mặc Nhiên nóng nảy: “Sao có thể là thật? Người rõ ràng— Người rõ ràng không phải kẻ như vậy!”

Sở Văn Ninh bỗng dừng ngẩng đầu, trên mặt chợt lạnh đi, tựa hồ bị chạm phải vảy ngược, huyết lưu như chú.

“Mặc Nhiên.” Y bỗng nhiên nói, “Chuyện của ta, người hiểu được bao nhiêu?”

“Ta—”

Hắn nhìn đôi mắt trong veo của Sở Văn Ninh, ở đó như tuyết lạnh đóng băng, không buông bỏ phòng bị, trấn vạn dặm thành nguyên.

Nháy mắt như vậy, bỗng không quan tâm mà nói ta biết, rất nhiều chuyện của người ta đều biết, ta đều rõ ràng, cho dù chút chuyện người trải qua, từng chút ta đều biết rõ, ta cũng nguyện ý nghe, nguyện ý chia sẻ cùng người. Người không cần giấu mọi chuyện trong lòng, khoá lại trùng trùng điệp điệp bí mật, dựng lên mới lớp rào chắn, người không mệt sao? Không khó chịu sao?

Nhưng hắn làm sao có đủ dũng cảm nói vậy.

Hắn là đồ đệ dưới toà của y, không thể lỗ mãng, không thể ngỗ nghịch.

Mặc Nhiên cuối cùng á khẩu không trả lời được.

Sau một lúc lâu im lặng, thân người luôn căng chặt như dây cung của Sở Văn Ninh thả lỏng một chút, y tựa hồ mệt mỏi, thở dài, nói: “Người không phải thánh hiền, đối với thiên mệnh trước mặt rất mỏng manh, có những chuyện không phải mình muốn là sẽ được. Được rồi, chuyện Hoài Tội đại sư, về sau không cần nói với ta. Người ra ngoài đi, ta muốn thay y phục.”

“... Vâng.” Mặc Nhiên cúi đầu, yên lặng dọn đồ, đi tới cửa, bỗng nhiên nói, “Sư tôn, người có giận ta không?”

Sở Văn Ninh lờm hẩn một cái: “Ta giận người làm gì?”

Mặc Nhiên giãn mặt cười: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ngày mai ta có thể tới nữa không?”

“Tuỳ người.”

Dừng một chút, bỗng nghĩ tới cái gì, bổ sung một câu, “Về sau không được nói “Ta vào đây” nữa.”

Mặc Nhiên sững sốt một lát: “Vì sao?”

“Người vào là được rồi! Nói câu vô nghĩa thế làm gì?!” Sở Văn Ninh có hơi giận, không biết là giận Mặc Nhiên thuần khiết không nghi ngờ, hay là giận mình không biết cố gắng mà đỏ mặt.

Đuổi Mặc Nhiên đi rồi, Sở Văn Ninh mới xuống giường, giày cũng lười đi, để chân trần tới bên giá sách, lấy một quyển thẻ tre. Y lách cách mở thẻ tre ra, nhìn chăm chăm chữ bên trên, ánh mắt tối nghĩa, sau hồi lâu không nói gì.

Thẻ tre này là Hoài Tội đại sư để bên gối y. Làm mấy mật chú đơn giản, chỉ có Sở Văn Ninh tự mở được. Chữ viết bên trên đoạn chính tinh tể, viết “Sở công tử thân mến”.

Thầy của y, gọi y là Sở công tử.

Thật sự vớ vẩn.

Nội dung thư không dài không ngắn, nói chút chuyện Sở Văn Ninh sau khi tỉnh cần chú ý, lại hơn nửa độ dài, “thỉnh cầu” y một chuyện.

Hoài Tội đại sư mong y sau khi tinh lực khôi phục, cần đến Long Huyết Sơn bên Vô Bi Tự gặp nhau, lời văn khẩn thiết, nói mình tuổi đã cao, thời gian không còn nhiều, muốn ôn lại chuyện cũ, trong lòng dầy vò áy náy.

“Lão tăng trước khi viên tịch, mong cùng quân một tự. Quân vẫn còn bệnh cũ, nghe nói do chuyện cũ mà liên lụy, mỗi bảy năm phải bế quan một lần, lão tăng thấy thật hổ thẹn. Nếu quân nguyện tới Long Huyết Sơn, đương nhiên bày trận kỹ càng. Pháp chú nguy hiểm, quân cần đưa một người đệ tử song hệ mộc hoả, cùng đến trấn linh.”

Bệnh cũ... Long Huyết Sơn...

Sở Văn Ninh nhú chặt mày kiếm, móng tay tựa hồ đâm vào da thịt.

Sao có thể? Đồ bị huỷ, thứ mất đi, ở Long Huyết Sơn một trăm bốn mươi tư ngày, có thể nguyên vẹn ư?

Hoài Tội đại sư bản lĩnh thông thiên, có thể làm lành vết sẹo khắc sâu sao?! Y bỗng mở mắt ra, trong tay kim quang toả sáng tứ phía, thư trúc Tương Phi chắc chắn, nháy mắt bị y làm tan thành một mịn, hơi phi yên diệt.

Y đời này sẽ không bước vào Vô Bi Tự nữa bước nữa.

Cũng không gọi Hoài Tội một tiếng sư tôn nữa.

Đảo mắt đã qua bốn ngày từ khi Sở Văn Ninh xuất quan, hôm nay Tiết Chính Ung gọi y tới Đan Tâm Điện, đưa y phần uỷ thác cũ. Giũ ra thấy, bên trong chỉ có mấy câu đơn giản.

Sở Văn Ninh nâng mắt, nói: “Đưa nhầm rồi.”

“Cái gì?” Tiết Chính Ung nhìn thư đọc một lần, nói, “Có nhầm đâu.”

“...” Sở Văn Ninh nheo mắt lại, “Trên giấy viết, giúp thôn dân Ngọc Lương Thôn làm nông.”

“Người không đi sao?”

“...”

Tiết Chính Ung mở to hai mắt: “Người thật sự sẽ không đi à?!”

Sở Văn Ninh bị ông hỏi tới hơi xấu hổ, tức sùi bọt mép: “Sao không làm gì bình thường chút, trừ tà vớ vẩn?”

Tiết Chính Ung nói: “Gần đây khá thái bình, không nơi nào bị ám hay tà làm loạn. Ai chà dù sao Nhiên Nhi cũng đi với người, cùng lắm người ngồi nghỉ, để hăn chạy vặt là được rồi, người trẻ tuổi, gặt lúa phơi thóc là chuyện nhỏ thôi.”

Đôi mày đen nhánh của Sở Văn Ninh nhíu chặt lại: “Tử Sinh Đỉnh nhận mấy việc vặt này từ khi nào?”

“... Vẫn nhận suốt đó, con mèo của Vương bà bà ở trấn Vô Thường trèo lên cây không xuống được đều là Sư Muội đưa xuống. Chẳng qua chuyện trước kia khó giải quyết nhiều quá, đơn giản không dám làm phiền người thôi.” Tiết Chính Ung nói, “Người gần đây mới tỉnh, vốn dĩ ta định để người khác làm, nhưng ta cảm thấy hăn người không chịu ngồi yên.”

“Ta đây cũng không... Muốn đi gặt lúa.” Sở Văn Ninh đổi khẩu khí, mới không nói thành “Sẽ không gặt lúa.”

Tiết Chính Ung nói: “Đều là Nhiên Nhi làm thay người, người coi như ra ngoài giải sầu, đi đường xúi thôi mà.”

“Ta không nhận nhiệm vụ sẽ không thể giải sầu, đi đường chút?”

“Nói cũng đúng.” Tiết Chính Ung gãi gãi đầu, “Có điều Ngọc Lương Thôn gần trấn Thái Diệp, ở đó có thiên liệt Nhiên Nhi tu bổ, nó không bằng

người, người nếu thuận tiện thì đi xem để gia cố chỗ đó.”

Ông nói như vậy, Sở Văn Ninh rất cuộc cảm thấy cần thiết, nên không nói gì thêm, nhận thư uỷ thác, xoay người rời khỏi Đan Tâm Điện.

[Husky] Chương 135: Sư tôn tìm thầy

Ngọc Lương Thôn là một thôn rất nhỏ, sống trong thôn phần lớn là những người tuổi đã cao, người trẻ tuổi không nhiều, nên mỗi năm đến mùa thu hoạch, đều có Tiên Quân tới từ Tử Sinh Đình hỗ trợ.

Chuyện uỷ thác này không liên quan tới việc tu đạo, đặt trên tiên môn khác tuyệt đối không có người nhận, nhưng Tiết Chính Ung cũng với anh trai của ông dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, từ nhỏ đã suốt ngày vất vả, nghe nói ăn cơm mọi nhà để lớn, nên lão tá điền đối với thỉnh cầu này, ông không những chẳng cự tuyệt nổi, còn mỗi lần nhận được uỷ thác, đều phải đệ tử đi làm.

Thôn kia cách Tử Sinh Đình không xa, không gần, chỉ là đi bộ thì phiền, ngồi xe ngựa thì làm cao quá.

Nên Tiết Chính Ung chuẩn bị cho họ hai con ngựa, Sở Văn Ninh xuống sơn môn trước, thấy Mặc Nhiên đứng dưới một gốc phong cao to, giờ đã là cuối thu, tầng tầng lớp lớp nhuộm màu, lá phong đỏ rực, gió thổi qua, lá cây nhỏ bé xào xạc rực rỡ như gấm, như cá chép đỏ dũng được.

Trong tay Mặc Nhiên giữ cương một con hắc mã, mà con bạch mã khác lại thân mật cọ cọ lên mặt hắc, hắc đang cầm một ngọn cỏ hoa linh lăng đưa tụi nó, nghe thấy tiếng bước chân, hắc quay đầu, đúng lúc vài lá phong đỏ bay xuống, Mặc Nhiên giữa hoa lá ngựa đầu cười.

“Sư tôn.”

Bước chân Sở Văn Ninh hơi ngừng lại, cuối cùng dừng trên mấy bậc thang. Ánh mặt trời chiếu qua khe hở của lá, thấm vào rêu xanh trên thềm đá, y đứng đó nhìn nam nhân cách không xa kia, có lẽ vì làm việc nhà nông, Mặc Nhiên hôm nay không mặc đồng phục của đệ tử Tử Sinh Đình, cũng không mặc bộ y phục trắng đem theo lúc về kia.

Hắn mặc bố y màu đen, vạt tay áo được bao cổ tay buộc chặt, vừa đơn giản vừa gọn gàng, nhưng hắn eo thon chân dài, vai rộng, nhìn dáng người rất đẹp, rất dễ nhìn, vì cổ bố y mở xuống thấp, có thể nhìn thấy cơ ngực rắn chắc căng chặt, làn da màu mật theo hô hấp mà lên xuống.

Nếu nói Tiết Mông cả người đều lấp lánh ánh giáp là mình tào, là khổng tước xoè đuôi, Mặc Nhiên sẽ là, phong tào hơi buồn, phong tào vô tội, phong tào thanh thuần lại hơi lỗ mãng— Tóm lại một câu, ta là người thành thật, không trêu đùa bừa, trừ cúi đầu chăm chỉ làm việc, cái gì ta cũng không làm.

“...” Sở Văn Ninh nhìn hắn mấy lần, mở miệng, “Mặc Nhiên.”

“Ừ? Sư tôn sao vậy?” Nam nhân thân thể rắn chắc cười hỏi.

Sở Văn Ninh mặt vô biểu tình: “Cổ áo mở rộng như thế, người không lạnh à?”

Mặc Nhiên hơi giật mình, chợt cảm thấy sư tôn là đang quan tâm tới mình, thực vui vẻ, hắn thả lại cỏ hoa linh lăng vào sọt đựng cỏ cho ngựa, vỗ tay, chạy lên bậc đá xanh, anh tuấn đỉnh bạt đứng trước mặt Sở Văn Ninh, không đợi Sở Văn Ninh phản ứng, đã cầm lấy tay Sở Văn Ninh.

“Không lạnh, sáng sớm đi vội, thật ra ta rất nóng.” Hắn lòng không suy nghĩ mà cười, ấn tay Sở Văn Ninh lên trên ngực mình, “Sư tôn xem, có đúng không?”

Thật nóng.

Ngực nam nhân trẻ tuổi thực ấm áp, tiếng tim đập thành thịch, còn có đôi mắt như sao trời, Sở Văn Ninh cảm thấy lưng tê rần, cuống quýt đẩy tay hắn ra, sắc mặt hơi trầm xuống.

“Ra thể thống gì.”

“A... Có gì không ổn sao?” Mặc Nhiên hiểu sai ý, hắn cho là Sở Văn Ninh không thích nam nhân, chút gút mắc triền miên ở kiếp trước đều là do mình ngang ngược vô lý cưỡng bách, hắn cũng không cảm thấy Sở Văn Ninh có ý với mình, vì thế chỉ coi là sư tôn không vui, coi như không chịu nổi nhiệt độ hơi nóng trên người mình.

Nhớ tới Sở Văn Ninh thích sạch sẽ như thế, không muốn tiếp xúc với người khác, Mặc Nhiên không khỏi ngại ngùng, gãi đầu nói: “Là ta nhất thời lỗ

mãng...”

Hắn nếu nhìn cẩn thận, sẽ phát hiện cần cổ xinh đẹp của Sở Văn Ninh ửng đỏ, lông mi cao lãnh buông xuống che đi tình ý nhàn nhạt.

Nhưng hắn không phát hiện, Sở Văn Ninh cũng sẽ không cho hắn có cơ hội để phát hiện. Giày y trắng tinh bước trên đá xanh trơn ướt, lập tức đến bên hắc mã, xoay người, lên ngựa, động tác nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát.

Dương quang che trời, núi phong trùng điệp, y một thân bạch y, cười trên hắc mã, nghiêng mặt nhìn đồ đệ bên dưới, khuôn mặt như băng như ngọc có vẻ thực cao ngạo, vẫn là Ngọc Hành trưởng lão sắc bén, đẹp tới không thể đẹp hơn.

“Ta đi trước, người mau đuổi kịp đi.”

Dứt lời, hai chân thon dài kẹp vào bụng ngựa, giữa hông trần, giục ngựa nghênh ngang bỏ đi.

Mặc Nhiên đứng yên một chỗ, sừng sốt một lát, cầm lấy sợi cỏ cho ngựa, đặt lên con ngựa trắng, cũng xoay người lên ngựa, dờ khóc dờ cười nói: “Ngựa đen mới là ngựa của ta nha, sư tôn sao cứ cười bừa... Sư tôn! Đợi ta với!”

Hai người phi ngựa rất nhanh, không tới nửa canh giờ, đã tới Ngọc Lương Thôn.

Ngoài thôn có mấy chục mẫu ruộng, vàng rở cuộn cuộn, ngoài ruộng có khoảng ba mươi nông dân bận rộn, vì nhân số không nhiều, nên kệ là trẻ tuổi, hay đã già, đều làm việc, họ xắn quần lên, kéo lưỡi hái, gương mặt chảy đầy mồ hôi, nhìn lên thập phần cố sức.

Mặc Nhiên lập tức đi tìm trưởng thôn, đưa hàm thư cho ông, sau đó không nhiều lời, thay giày liền xuống giúp. Sức hắn lớn, tinh lực vượng, hơn nữa là người tu đạo, gặt lúa không phải nói chơi. Vội gần nửa ngày, gặt được hai ruộng lúa lớn.

Bông lúa càng chói bên bờ ruộng, phơi một ngày, toàn là ngũ cốc thanh hương. Giữa núi có tiếng nông dân lia lưỡi hái soàn soạt, còn có khuê nữ đang luống cuống, vừa dọn rạ, vừa thản nhiên hát nông ca.

“Mặt trời xuống núi hoa hồng rực rỡ, bốn núi hồng nha hoa hồng với mẫu đơn, hát lên khúc tình ca như cây quạt đỏ, hỏi tình lang hoa tú cầu có đẹp không. Ta kéo đai lưng chàng, cho tới bao giờ. Ta hôm nay không rảnh, ngày mai cần phách sài, ngày kia ta là thiên tài tới em gái trong nhà.”

Tiếng cười mềm mại ngọt ngào, e then hát lên, từ miệng nữ nông gia vô tình quanh quẩn, giữ thiên địa, dừng lại ở tâm người nghe.

“Ta hôm nay— không rảnh, ngày mai cần phách sài, ngày kia ta là thiên — tài tới em gái trong nhà.”

Sở Văn Ninh không xuống ruộng, ôm một bình nước ấm dựa vào cây uống, nghe bài ca này, ánh mắt nhìn tới thân ảnh đen cần mẫn xa xa kia, tâm ý nổi lên, nước chảy xuôi xuống cổ, như không xuống bụng, mà ngược lại ào ạt chảy vào ngực, thật nóng.

“Tà âm.” Uống nước xong rồi, y lạnh lùng nói bốn chữ. Trả lại bình sứ cho trưởng thôn.

Thôn trưởng hơi do dự mà nhìn y.

Sở Văn Ninh đang có chút táo bạo, hỏi: “Sao vậy?”

“... Tiên Quân ... Không xuống ruộng sao?” Lão thôn trưởng là người ngay thẳng, nếu y hỏi, liền run rẩy đáp, râu bạc run lên, mi trắng nheo lại, “Tiên Quân... Là tới canh chừng thôi ư?”

“...”

Sở Văn Ninh lần đầu cảm thấy xấu hổ như vậy.

Xuống ruộng...

Tiết Chính Ung không phải nói với y, chỉ cần ở bên cạnh nhìn Mặc Nhiên làm là được sao? Thật sự vẫn cần y xuống?

... Y sẽ không đi đâu!!

Lão thôn trưởng bất đắc dĩ nhìn y muốn nói lại thôi, mấy đứa trẻ bên cạnh bà lão cũng ngẩng đầu, nhìn nam nhân áo mũ chỉnh tề này.

Trẻ con nói không cố kỵ gì, có tiểu hài tử tóc hai chùm giòn tan mà hỏi: “A bà a bà, đạo trưởng ca ca này mặc trắng như thế, sao xuống ruộng được đây?”

“Tay áo huynh ấy thật dài...” Một đứa trẻ khác nói.

“Giày cũng thật sạch sẽ...”

Sở Văn Ninh như bị kim châm vào lưng, sinh ra biệt nữu. Đứng im một lát, tahạt sự không có thể diện mà nhàn nhã đi xuống, chọn một lưỡi ái, giày cũng không cởi mà xuống ruộng, bùn ướt dính lên chân y, nước lạnh không qua mắt cá chân, Sở Văn Ninh đi thử hai bước, cảm giác trơn trượt làm người ta nhúu chặt mày, lại thử lưỡi hái, đáng tiếc dùng lực không chuẩn, gặt rất vụng về.

“... Phì, đạo trưởng ca ca này thật ngốc nha.” Có hai đứa bé nâng má, dưới cây dâu thấy hành động của y, cười hì hì nói y như thế.

Sở Văn Ninh: “...”

Mặt đen hơn phân nửa, không tình nguyện thân cận với người ta, Sở Văn Ninh cố sức tỏ vẻ thông dong đi trong bùn, ngũ quan tuần tiếu, đi tới thân ảnh gặt lúa ở xa xa.

Y muốn nhìn trộm xem Mặc Nhiên làm thế nào.

Trong ba người đi chung đường ắt có người là thầy mình, y muốn tìm thầy. Đối việc việc nông, Mặc Nhiên hiển nhiên thành thạo hơn Sở Văn Ninh nhiều, chỉ thấy dưới mặt trời chói trắng, hắt cúi người, giơ tay cắt qua, bông lúa vàng chói được gặt xuống, mềm mại nằm trong vùng ngực rộng của hắt. Hắt thu bông lúa ôm trên một tay, ôm thành bó, sau đó đặt vào giỏ tre phía sau.

Hắt làm việc thực nghiêm túc, cũng không thấy Sở Văn Ninh tới, mà chỉ thành thành thật thật thân rữ mi mềm mại chăm chỉ làm việc, cánh mũi cao thẳng có bóng mơ hồ, mồ hôi chảy theo sườn mặt hắt, trên người hắt có loại hơi thở gần như dã tính, nóng rực cuồng dã, nặng nề nhưng mãnh liệt tình cảm. Dưới ánh nắng, làn da hắt như bị hun đỏ như sắt, tinh hoả kinh người, như còn ở Chú Kiếm Trì nguy hiểm mờ khói, nhiều như vậy, sáng lạn như vậy.

Sở Văn Ninh không xa không gần nhìn một lát, bỗng nhiên nhận ra mình đang làm gì, lập tức cau mày lắc đầu, lầu bầu một câu gì đó, lại xụ mặt nhìn phía trước.

Y muốn học thầy đó!

Y muốn xem rốt cuộc Mặc Nhiên hạ lưỡi hái xuống thế nào, độ cung độ nghiêng hạ thế nào, vì sao lúa ở trong tay mình cứng như dây thép, tới tay

Mặc Nhiên lại nhu nhược như cô nương không xương, cam tâm tình nguyện hết lần này tới lần khác dựa vào ngực hẳn.

Có lẽ nhìn quá chăm chú, Sở Văn Ninh không chú ý tới có một ếch xanh “Ộp” một tiếng nhảy lên, nhảy quanh ruộng lúa.

Sở Văn Ninh lấp bắp kinh hãi, vội rút chân né, nhưng ruộng quá trơn, y không cẩn thận một chút, đường đường là Ngọc Hành trưởng lão lại bị một con ếch xanh hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, đột nhiên nhảy tới phía y!

“Xoạt!”

Mắt thấy sắp phải chôn mặt xuống bùn, Sở Văn Ninh cũng mặc kệ thi pháp, lại theo bản năng kéo thân ảnh bện rộn phía trước kia.

Hoàng hoa khuê nữ vẫn ngân nga câu hát: “Ta kéo đau lưng chàng— Cho tới bao giờ—“

Vừa khéo, Sở Văn Ninh đột nhiên tóm chặt lấy đai lưng Mặc Nhiên, thất tha thất thiếu ngừng mấy bước, sau đó liền ngã vào lồng ngực rộng lớn nóng rực, tản ra hơi thở nam tính, một đôi tay rắn chắc ôm lấy y.

Tác giả có lời muốn nói:

Nữ trợ công: Chương này ta đã online rồi, thật đó.

Mặc Nhiên: ... Ách ... Là con ếch xanh kia đó hả?

Nữ trợ công: Gặp lại sau.

[Husky] Chương 136: Sư tôn thả lỏng chút

Mặc Nhiên đang yên bình cắt lúa, bỗng sau lưng có một bàn tay kéo đai lưng mình xuống, cảm giác này đủ để sợ hết hồn.

Quay đầu nhìn lại thấy đó là Sở Văn Ninh, hơn nữa còn là Sở Văn Ninh thiếu chút nữa sẽ ngã, liền càng hoảng hồn.

Mặc Nhiên vội ném lưỡi hái đi, quay người đỡ y, nhưng Sở Văn Ninh trượt quá thảm, cơ hồ nửa người đều muốn ngã xuống đất rồi, đỡ cũng không đỡ nổi, chỉ có thể ôm lấy. Hương hải đường nhàn nhạt, bay tới cùng bạch y, ngã vào lồng ngực vững vàng của hắn, Mặc Nhiên không cần nghĩ đã ôm lấy y, lúa vốn ôm trong tay rơi đầy đất.

“Sư tôn, sao người lại ở đây?” Hắn còn chưa hết hoảng hồn, “Làm ta giật cả mình.”

Sở Văn Ninh: “...”

“Ruộng rất trơn, phải cẩn thận chút đó.”

Người trong lòng cúi đầu, cũng không hé răng, đã xấu hổ tới mức nói không nổi nữa chữ. Nhưng xuyên nữ vẫn còn ngồi ngâm nga không tha: “Ta kéo— đai lưng chàng— A— Rốt cuộc tới khi nào—”

Sở Văn Ninh như bị điên giật, đột nhiên thu tay kéo đai lưng Mặc Nhiên lại, đứng vững. Y thở mấy hơi, đột nhiên đẩy người ra, vẻ mặt tuy vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng mắt phượng lại sáng kinh người, liễm ba quang, rõ ràng tay chân luống cuống, lại còn cố tình gắng sức tỏ vẻ trấn định.

“...” Mặc Nhiên bỗng thấy thính tai y đỏ lên.

Màu rất đẹp, trên làn da nhàn nhạt, như đầu quả đào, hắn bỗng nhớ tới cảm giác ngậm lấy thính tai ấy trong kiếp trước thế nào, cho dù cực không cam lòng, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi lòng hắn, xương cốt tan thành bùn xuân.

Cổ họng hơi nghẹn, ánh mắt Mặc Nhiên không nhìn được dần trở nên thâm sâu...

Sở Văn Ninh vẫn còn tức sùi bọt mép, cũng không biết đang giận ai, nghiêng răng nói: “Nhìn cái gì! Có gì mà nhìn!”

Đột nhiên hoàn hồn, lạnh cả lòng.

Súc sinh!

Mình đã từng vì tư dục của bản thân, làm chuyện có lỗi với sư tôn thế nào? Sư tôn ngạo cốt như thế, làm sao có thể cam tâm tình nguyện nằm dưới thân hầu hạ mình? Đừng có nói nằm dưới, y là người thanh lãnh như vậy, ái dục vốn không nên có, mình lại còn có ý nghĩ tới chuyện đại nghịch bất đạo như thế!

Mặc Nhiên lắc đầu liên tục, trong đầu như nổi trống.

Sở Văn Ninh lại cả giận nói: “Người rung đùi đắc ý cái gì! Chơi vui lắm à!”

“...” Mặc Nhiên lập tức ngừng lắc đầu, nhưng liếc mắt ngẫm y một chút.

Người này rõ ràng cảm thấy xấu hổ, lại theo thói quen đeo mặt nạ tức giận kia lên, nhìn kỹ, cũng dễ dàng phân biệt chút màu sắc trong mắt y.

Có khi cảm thấy trượt ngã thành trò cười trước mặt đồ đệ, vì con ếch xanh kêu ộp ộp mà ngã, rất đáng mất mặt đi.

Thật đáng yêu.

Mặc Nhiên nhìn không được khẽ cười.

Đáng tiếc nụ cười này của hắn, làm Sở Văn Ninh càng giận, lông mi đen dựng lên, mũi cũng sắp khì ra khí rồi: “Người lại cười cái gì? Ta sẽ không làm ruộng, sẽ không cày ruộng, có gì đáng cười!”

“Đúng đúng đúng, không đáng cười, không đáng cười.” Mặc Nhiên dỗ y, quả nhiên không cười nữa, trở nên nghiêm túc trang nghiêm, nhưng khoé môi ẩn một ý cười, đáy mắt lại không che được, vẫn sáng ngời quang hoa như trước, sáng lạn nói không nên lời.

Nhìn một lát, chuyện cũ lại muốn quay về, nhưng lúc này, ếch xanh kia phồng má nhảy tới nhảy lui, kêu căng ngạo mạn “ộp ộp” hai tiếng, như đang thị uy.

Mặc Nhiên nén cười, không nhin nổi, nghiêng mặt đi, tay đặt bên chóp mũi như muốn dùng ho khan che dấu.

Nhưng che dấu không được, vẫn “phụt” một tiếng phì cười.

“... ..” Sở Văn Ninh quả thật sắp bị chọc tức điên, bản thủ ước át chuẩn bị trèo lên bờ, lại bị Mặc Nhiên giữ lại.

Hai người cách rất gần, nếu ngày thường, Mặc Nhiên sẽ không trực tiếp giữ lấy y. Nhưng hôm nay hắn không thể, trong lòng hắn còn hơi ấm của Sở Văn Ninh, chóp mũi vẫn còn quanh quẩn hương hoa hải đường trên y phục Sở Văn Ninh.

Hắn cảm thấy mềm lòng, sắp tan ra.

Nhưng hắn không dám để nó tan, người trước mắt tốt như vậy, hắn muốn cung kính với người này, kính trọng như thần tiên, không muốn mình thô bỉ, làm tổn thương y nửa phần.

Vì thế hắn chỉ gọi: “Sư tôn.”

“Làm sao, cười chưa đủ?” Sở Văn Ninh lờm hắn.

Má lúm đồng tiền của Mặc Nhiên rất đẹp, bên trong không phải cười nhạo, mà là ôn nhu: “Người có muốn học chơi không? Ta dạy người, thật ra không khó chút nào. Sư tôn thông minh như vậy, khẳng định học một lần liền biết thôi.”

Lúc Mặc Nhiên cầm tay dạy y gạt lúa, Sở Văn Ninh nhin không được nghĩ, mình rõ ràng chỉ tìm thầy, sao thành báỉ sư luôn rồi?

Thật đúng là rối hết cả lên.

Nhưng Mặc Nhiên dạy hật nghiêm túc, cũng rất cẩn thận, nhìn y làm vụng về, cũng không hề cười y.

Lông mày hắn đen nhánh, ngũ quan sắc bén, so với ngũ quan khi trẻ, có nhuệ khí đao phủ, tướng mạo vốn anh tuấn mang theo chút ngang ngược, nhưng ánh mắt hắn nhu hoà ẩn nhẫn, tựa hồ giấu rất nhiều tâm sự, lại tựa hồ không có gì giấu diếm, chỉ vì ôn nhu quá sâu, năm tháng quá trầm.

“Chỉ như vậy, phải dùng chút khéo léo, hiểu chưa?”

“... Ừ.”

Sở Văn Ninh đẩy hắn nói đi gạt, đáng tiếc vẫn không làm được nhanh, trước đây toàn chơi với mấy khúc gỗ, còn như bông lúa cứng đầu lại làm y

bó tay không còn cách khác.

Mặc Nhiên ở cạnh nhìn một lát, vươn cánh tay cân xứng, cơ bắp san chắc, giúp y chỉnh lưỡi hái trong tay.

Da thịt nháy mắt chạm nhau, Mặc Nhiên không dám chạm vào y nhiều, Sở Văn Ninh cũng không dám để hấn chạm vào nhiều.

Rõ ràng dòng nước chảy xiết không có chỗ chảy về, gần một con trạch khô cạn, hấn tiến tới bên y, cũng có thể kín kẽ lâm li triền miên, hấn mãnh liệt không tìm thấy đường ra, mà hấn vẫn có thể tưới ướt liếm lát da thịt khô nẻ.

Nhưng cứ trốn tránh nhau như thế, lại trốn.

Hấn vẫn ở sau dạy y: “Ngón tay dịch xuống chút, cẩn thận cắt phải người mình.”

Một người vô cùng kiên cường nói: “Biết rồi.”

“Thả lỏng một chút, người đứng cứng đờ như thế.”

“...”

“Thả lỏng.”

Nhưng Mặc Nhiên càng nói vậy, lưng Sở Văn Ninh càng căng cứng, tay siết chặt.

Thả lỏng thả lỏng, sao y lại không muốn thả lỏng chứ? Nhưng nói thì dễ! Mặc Nhiên ở cạnh y gần trong gang tấc nói lời này, hô hấp phảng phất ngay cạnh tai y, hơi thở thực nóng, trầm nặng, có hương dã tính độc hữu của nam tử, hấn bảo y thả lỏng như thế nào?!

Trong đầu không hiểu sao, lại nghĩ tới giấc mộng đáng thẹn kia.

Trong mộng tư thế cũng không khác lắm, Mặc Nhiên cũng ở bên tai y, môi dán như không dán lên, cọ ở vành tai y.

Hấn thở dốc nói: “Thả lỏng một chút... Đừng siết ta chặt như vậy...”

Mặt Sở Văn Ninh phút chốc đỏ lên.

Y cố gắng thoát khỏi hồi tưởng quái dị, nhưng chuyện còn chưa xong, đã tới chuyện khác, y thả cái này xuống rồi, lại nghĩ tới “Năm anh kiệt có kích cỡ hàng đầu Tu Chân giới” kia...

“...”

Sở Văn Ninh cảm thấy đầu mình bốc khí mất rồi.

Mặc Nhiên thật ra cũng thấy kỳ quái: “Sao người cứ căng cứng lên như thế? Người thả–“

“Ta thả lỏng rồi!” Sở Văn Ninh bỗng dừng quay đầu lại, trong mắt có xuân thủ cũng lửa giận, y trừng mắt nhìn hấn, khoảng cách gần như vậy, cơ hồ biến thành một thanh kiếm, đâm vào tim Mặc Nhiên.

Rõ ràng tim hai người đều đang nổi trống, đập loạn cả lên, sát nhau cũng không nghe ra, trừ phi hấn tới gần hơn chút nữa, trừ phi lưng y dán sát vào ngực hấn, trừ phi hấn nắm tay y, cắn vào tai y, ngậm lấy vành tai y, thở hỗn hển thì thảo với y: “Thả lỏng chút, đừng vội.” Trừ phi như vậy, bọn họ mới có thể hiểu được nhau.

Nhưng đương nhiên Mặc Nhiên sẽ không làm, Sở Văn Ninh cũng thế.

Vì thế Mặc Nhiên có hơi xấu hổ mà rút tay về, ngại ngùng đứng dậy, nói: “... Sư tôn, tự thử làm xem?”

“Ừ.”

Mặc Nhiên lại cười cười với y, cầm lưỡi hái của mình, cách y không xa mà gạt lúa, gạt hai cái, bỗng nhớ ra cái gì, lại quay đầu: “Sư tôn.”

“Gì?” Sở Văn Ninh đen mặt.

Mặc Nhiên chỉ chỉ giày y, nói: “Người cởi giày đi.”

“Không cởi.”

“Không cởi dễ ngã lắm.” Mặc Nhiên rất khẩn thiết, “Để giày người trơn, không phải lần nà ngã, ta đều kịp giữ chặt lấy người.”

“...” Sở Văn Ninh âm trầm nghĩ, cuối cùng đến bờ ruộng, cởi giày cởi tất, ném bên đồng cỏ khô, để chân trần xuống ruộng, vùi đầu gạt lúa sà sạt.

Đến trưa, Sở Văn Ninh cuối cùng cũng coi như thuần thục dùng lưỡi hái, động tác lưu loát, y với Mặc Nhiên gạt được một khối lớn, cao cao như núi vàng nhỏ.

Lại một hơi cắt một mảng hai đầu ruộng, Sở Văn Ninh hơi mệt, đứng dậy thở mấy hơi, dùng tay áo lau mồ hôi. Gió nhẹ thổi qua đồng lúa chín, mang theo hơi lạnh cuối thu, y hắt hơi một cái, Mặc Nhiên lập tức quay đầu lại, rất quan tâm.

“Có phải hơi lạnh không?”

“Không.” Sở Văn Ninh lắc đầu, “Phân tro bay vào mũi.”

Mặc Nhiên cười, đang định nói gì đó, chợt nghe ở xa dưới gốc dâu, có giọng nữ nông gia lang lang, hô lớn: “Ăn cơm thôi— ăn cơm thôi— Ăn cơm trưa nào!”

“Là cô nương ngồi hát khi nãy.” Sở Văn Ninh không quay đầu lại đã nói.

Mặc Nhiên nghiêng qua nhìn, tay che trên mắt, nhìn xa xa một cái, nói: “Đúng là nàng ấy. Sư tôn nghe ra giọng sao?”

“Ừ, giọng gọi ăn cơm tuy thay đổi đôi nhiều, vẫn không thể là người khác.” Sở Văn Ninh nói, đem sọt rơm rạ cuối cùng lên bờ, cũng lười đi giày, dù sao cũng đã bẩn như vậy, liền đi tới gốc dâu. Mặc Nhiên cười lắc đầu, lập tức cầm lấy giày của y, đuổi theo.

Nông gia nấu cơm bằng nồi to, bốn năm người họ nhau khiêng, mở ra, nồi cơm nóng hôi hổi, một nồi cải trắng nấu thịt, còn thêm một nồi đậu hủ nấu rau.

Kỳ thật dân ở Hạ Tu giới sống không ổn, thịt với bá tánh hơi xa xỉ rồi, nhưng có Tiên Quân từ Tử Sinh Đỉnh đến, thôn trưởng nói sao cũng không thể chỉ dùng rau chiều dài, nên cải trắng nấu thịt vẫn chỉ làm cho có, đa số vẫn là nhiều rau hơn thịt.

Nắp nồi để nghiêng, những thôn dân thô kệch bị mùi thịt kích thích mà nuốt nước miếng.

“Vị không ngon lắm, hai vị Tiên Quân ăn tạm vậy.” Lão bà thôn trưởng là nữ nhân cao lớn, khoảng năm mươi tuổi, giọng nói rất vang, cười lộ lên thực sự rất lớn, không khí trong lành, “Thịt đều là bọn ta đã ướp rồi, đồ ăn này, đừng chê.”

Mặc Nhiên vội xua tay: “Không chê, không chê.” Nói xong xới hai bát cơm đầy, có đỉnh đưa sư tôn, mình lại xới thêm một bát.

Sở Văn Ninh vừa thấy nồi đồ ăn kia, chỉ thấy cải trắng hầm thịt đầy một lớp ớt, hơi e ngại, còn có đại nương rất nhiệt tình mời y, cho y một chén nước thịt cay, gấp thêm mấy miếng thịt đỏ tươi.

“...” Với người Thục mà nói về ăn cay, đương nhiên là ngon muốn chết. Nhưng đối với Sở Văn Ninh mà nói, một bát này mà ăn xong chỉ sợ y chết luôn rồi.

Nhưng người ta nhiệt tình không thể từ chối, Sở Văn Ninh cứng đờ, bồng một đôi tay duỗi ra, cầm bát khác, đưa cho y.

Trong bát đều là đậu hủ và rau xanh, tuy thanh đạm, nhưng Sở Văn Ninh thích.

“Đổi phần với ta đi.” Mặc Nhiên nói.

“... Không đáng lo, người ăn của người đi.” Sở Văn Ninh không nhận.

Đại nương thấy thế, hơi sững sờ, mới nhận ra, vỗ đầu kêu lên: “Ôi, chẳng lẽ vị Tiên Quân này không ăn cay được?”

Sở Văn Ninh thấy nàng áy náy, nói: “Không phải, có thể ăn một chút.” Nói xong gắp cơm rưới nước canh vào miệng.

“...”

Mấy phần trăm mặc, chỉ thấy mặt Sở Văn Ninh trước mặt bao nhiêu người càng lúc càng đỏ, dừng cong cứng đờ hơi run nhẹ, cuối cùng—

“... Khụ khụ khụ khụ!!”

Ho tới kinh thiên động địa.

Ai nói trên đời không thể chịu nổi chỉ có tình yêu nghèo hèn và hắt hơi chứ. Rõ ràng còn có món cay.

Sở Văn Ninh vẫn là đánh giá mình quá cao, xem nhẹ ớt chỉ thiên quá mức, lập tức sặc tới mặt đỏ tai hồng khó nói, dân xung quanh đều sợ ngây người, trẻ con không hiểu chuyện, trốn sau lưng người lớn mà cười ha ha, bị người lớn đánh nhẹ lên đầu.

Mặc Nhiên vội vàng buông đũa, đưa bát canh cho y lần nữa, Sở Văn Ninh uống canh, cuối cùng mới đỡ hơn chút, nhưng nóng gắp cay, chỉ làm lưỡi càng khó chịu, y ngẩng mặt, mặt đã nhuộm hồng, khoé mắt chứa nước, nước mắt lưng trong mà nhìn Mặc Nhiên như vậy, khàn khàn nói: “Còn muốn.”

Còn muốn.

Sở Văn Ninh rõ ràng nói muốn thêm một bát canh, nhưng hai mắt Mặc Nhiên, bị khuôn mặt như hải đường ngủ xuân nhìn tới nóng cả người, không tự chủ được mà nghĩ lung tung.

Chỉ nháy mắt như vậy hắn như quay về kiếp trước nhìn nam nhân kia nằm dưới thân mình, dưới thúc giục của tình được cùng dục niệm, thở hỗn hển,

mở đôi mắt rã rời mất tiêu điểm, cơ thể nhẹ nhàng run lên, môi ướm át thủy sắc hơi mở, thanh âm như sắp tắt tiếng, không nhin được mà rên rỉ: “Xin người... Còn muốn...”

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện làm mọi người không chịu nổi

Sở Văn Ninh: Ăn cay.

Mặc Nhiên: Nhìn Sở Văn Ninh ăn cay.

Sư Muội: Lộ cơ bắp chơi với người sắt hạng ba.

Tiết Mông: Bị ép làm gay.

Mai Hàm Tuyết: Thanh lâu bị niêm phong.

Diệp Vong Tích: Thành thân với Tổng Thu Đồng.

Nam Cung Tứ: Chó mình nuôi chết.

Bánh Bao Thịt: Tăng ca!

[Husky] Chương 137: Sư tôn và ta ngủ ở ngoài

Ngón tay Mặc Nhiên hơi run rẩy, tim đập nhanh tới kỳ cực.

Nơi nam tính là nơi đáng buồn nhất, luôn bị tính sắc chi dục chi phối chứ không nghe theo lí trí, tuy bản thân hãn cả ngàn vạn lần đều không muốn, nhưng hạ thân vẫn nóng bỏng cương cứng lên, phồng lớn kỳ cực.

Hãn thấp giọng tự mắng mình một câu, điều chỉnh lại dáng ngồi để người khác không nhận ra, sau đó cúi người múc cho Sở Văn Ninh một bát canh nữa.

Canh vừa đưa qua, ngón tay hãn sượt qua Sở Văn Ninh, hãn cả kinh, chỉ cảm thấy tê dại như có điện xẹt qua sống lưng, tay run lên, hơi nghiêng một chút.

Sở Văn Ninh nhú mày, cũng không để ý nhiều thế, bưng canh uống xong, đỡ cảm giác cay rất giữa răng môi. Mặc Nhiên ở bên cạnh không rên một tiếng nhìn bờ môi của y, vì cay mà đỏ bừng, như hoa quả tươi non, hoa đào cành.

Hôn lên mềm mại, ấp áp, lại ướm át...

“Bộp!”

Mặc Nhiên phúi tay tự tát mình một cái.

Mọi người kinh ngạc ngẩn cả người, lặng ngắt như tờ mà nhìn hãn.

Mặc Nhiên lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, xấu hổ mà nghẹn giọng, khàn khàn nói: “Có muỗi đậu trên mặt ta.”

“Ai chà.” Bỗng một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, phá tan kinh ngạc, “Mùa thu nhiều muỗi lắm, uống no máu rồi đi ngủ đông, Tiên Quân có mang theo thuốc mỡ thảo dược không?”

“Hả?” Mặc Nhiên sững sốt một lát, nhìn theo tiếng nói. Người nói là đại cô nương ngồi ở đầu bàn, bím tóc đen nhánh tết lại, mặc áo khoác bích sắc,

mặt mày như hoạ, làn da trắng nõn, ánh mắt lại rất lớn gan, vừa chạm mắt với Mặc Nhiên, lập tức càng nhiệt tình hơn.

Mặc Nhiên nhất thời không phản ứng lại, trong lòng chỉ nghĩ, à, là cô nương hát đoạn lúc nãy kia.

Hắn phát giác, nhưng đại nương ngồi cạnh cô nương kia lại rất linh quang, nàng là nữ nhân sinh bảy đứa con, đối với tâm tư của cô nương, nhìn đều là lướt hơn người khác, nàng biết nghe lời nói: “Tiên Quân không ở lâu trong thôn, chờ qua ngày mùa sẽ về, sao có thể mang thuốc mỡ thảo dược? Lăng Nhi, con về lấy cho Tiên Quân một hộp đi.”

Cô nương tên Lăng Nhi kia lập tức cười sáng lạn: “Đương nhiên là được rồi, chờ đến tối ta lấy cho Tiên Quân.”

“...” Mặc Nhiên không kịp nói gì, hai nữ nhân một nói một đáp thế mà hoà thuận, Mặc Nhiên không khỏi không biết nói gì cho phải. Hắn quay đầu nhìn Sở Văn Ninh, thấy Sở Văn Ninh lấy ra một chiếc khăn tay, ung dung thong thả lau canh trên mặt, biểu tình hơi ghét bỏ.

Mặc Nhiên không giỏi ứng phó với nữ nhân, nhỏ giọng nói với Sở Văn Ninh: “Trên tay ta dính canh, người lau xong cho ta mượn khăn tay lau với.”

Sở Văn Ninh liền đưa khăn tay của mình cho hắn, vẫn là chiếc khăn thêu hoa hải đường kia.

Mặc Nhiên nhớ rõ khi ở chốn đào nguyên, hắn dùng chiếc khăn này, Sở Văn Ninh thoát nhìn đậm bạc cao lãnh, kỳ thật là người rất nặng tình, Mặc Nhiên từ đời trước đã chú ý, kiểu y phục của người này, cách bài trí trong phòng, thường mười năm hai mươi năm cũng không thay đổi nhiều. Chỉ là không nghĩ tới cả khăn tay cũng như vậy.

Đều lâu vậy rồi, hoa thêu trên khăn cũng đã nhạt màu, người này lưu luyến chuyện cũ, không vứt nó đi.

Mặc Nhiên lau tay, lại cẩn thận nhìn khăn, bỗng nhận ra đoá hoa thêu bên trên tuy tinh tế, nhưng đường may lại khó nhìn, như người mới học làm thành, liền sửng sốt một chút.

Thầm nghĩ, có lẽ sư tôn nhàn rồi trong lúc nhàm chán làm, nghĩ tới sư tôn xụ mặt trang nghiêm mà học cách thêu hoa hải đường, Mặc Nhiên lại có

chút nhịn không được muốn cười...

Chưa kịp nhìn kỹ, khăn tay đã bị Sở Văn Ninh lấy lại rồi.

Mặc Nhiên nói: “Cất đi làm gì, để ta giặt hộ người.”

“Ta tự giặt được.” Sở Văn Ninh nói, một lần nữa cầm bát đưa lên. Mặc Nhiên sao còn dám để y tự tìm đường chết, vội vàng đổi bát với y, nói, “Ăn bát của ta này, ta chưa đụng vào đâu.”

Lão bà thôn trưởng cũng vội nói: “Tiên Quân không ăn cay được thì đừng ăn nữa, không sao đâu, không có gì mà.”

Sở Văn Ninh mím môi, sau hồi lâu rũ mắt nói: “Ngại quá.” Nói xong đổi bát với Mặc Nhiên, Mặc Nhiên nhận bát của y, đang chuẩn bị ăn, lại nghĩ tới Sở Văn Ninh đã ăn một miếng, không hiểu sao trong lòng lại ấm áp mềm mại rung động.

Hắn gắp một miếng thịt ba chỉ, đưa vào miệng, răng cắn lấy chiếc đũa như có như không, sượt qua môi...

Kiếp trước hoang dã, chuyện gì chưa từng làm với Sở Văn Ninh? Nhưng kiếp này chỉ liêm lấy chiếc đũa y dùng qua, môi dán lên bát của y.

Chỉ có như vậy, hạ thân đã cứng nóng khó nhịn.

Cho dù hà khắc mà cảnh cáo mình, tự ra lệnh cùng giảng giải cho mình, không thể mang tâm tư dâm tà đối với sư tôn thuần khiết thanh chính của hắn, nhưng trái tim như không phải của mình, hắn có thể làm mình không chạm vào y, lại không thể khiến mình ngừng nghĩ tới y.

Hắn đối với Sở Văn Ninh đã rũ bỏ cừu hận từ lâu, vốn tưởng rằng sau khi vượt vỏ cừu hận, tình cảm hắn đối với sư tôn sẽ chỉ còn lại là tôn kính cùng yêu quý.

Nhưng hình như hắn nghĩ sai rồi, tầng hận ý này đen như mực sa liêu mà rơi xuống, lộ ra tình ý ứ đọng, ái dục nóng bỏng... Hắn chìm nổi trong bể dục, muốn bám vào lý trí như gỗ mục mà lên bờ, nhưng Sở Văn Ninh chỉ chớp mắt một cái, nói một câu băng quơ nhẹ nhàng, lại có thể kéo hắn quay về vực sâu đầy dục vọng.

Hắn cảm thấy mình điên rồi.

Sở Văn Ninh không thích nam nhân, vì thế dù Mặc Nhiên có chết, cũng sẽ không chạm y, khi dễ y.

Nên đục vọng trong lòng như biển lửa thiêu đốt, biến thành đại dương mênh mông, hắt trong nước sôi lửa bỏng, thậm chí bất luận chuyện phai nhạt nào, chỉ có trước mắt người thanh tịnh kia, ngủ trong lòng không tỉnh tâm được của hắt.

Gió thu xào xạc thổi qua, mùi lúa và tiếng ếch, hắt ngồi bên cạnh y, giờ khắc này, Mặc Nhiên bỗng nghĩ tới một điều thật vớ vẩn, nếu cả đời họ cứ như vậy, hình như cũng khá tốt. Hắt trước kia cảm thấy mình cái gì cũng thiếu, nên giống như phát điên mà cố gắng cướp lấy, nhưng hiện tại hắt cảm thấy mình có tất cả, không dám đòi hỏi nhiều hơn.

Ngày mùa kéo dài khoảng nửa tháng, thời gian này, Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên cùng ở lại Ngọc Lương Thôn.

Thôn nhỏ này tuy không giàu có, nhưng tìm hai phòng trống cũng không khó, nhưng cảnh có hơi khổ. Lão bà thôn trưởng căn rằng, cũng tìm được hai tấm đệm, nói cần phải cho hai người Mặc Nhiên đệm, đều bị hai người trăm miệng một lời uyển chuyển mà từ chối.

Sở Văn Ninh nói: “Trải rơm rạ cũng đủ ấm rồi, các người cứ giữ lại mà dùng đi.”

Mặc Nhiên cũng cười nói: “Dù sao cũng là người tu tiên, không thể cướp chăn đệm của các người dùng được.”

Thôn trưởng áy náy trong lòng, liên tục nói: “Thật xin lỗi, trước kia cũng có rất nhiều đệm, nhưng mấy năm trước khi yêu tà làm loạn, thôn bị huỷ hoại, rất nhiều thứ đều...”

Sở Văn Ninh nói: “Không sao đâu.”

Lại cẩn thận nói mấy câu trấn an, thôn trưởng và lão bà của ông mới run rẩy mà đi. Mặc Nhiên giúp Sở Văn Ninh chỉnh lại giường, lót rơm rạ bên dưới, muốn làm giường êm hơn chút, thành ra có hơi giống chó kéo chăn gối trong nhà để nằm.

Sở Văn Ninh dựa vào cạnh bàn, nhàn nhạt nhìn, nói: “Được rồi, người lót thêm nữa, ta không phải ngủ giường, mà thành ngủ lên núi cỏ.”

Mặc Nhiên bị y nói vậy hơi ngượng, vò đầu nói: “Hôm nay tạm như vậy, mai ta tới phụ cận mua đệm cho sư tôn.”

“Người đi mua đệm, việc nông đều tới tay ta cả sao?” Sở Văn Ninh trừng mắt nhìn hẳn, “Như vậy đi, khá ổn.” Y nói, đi tới ngửi mùi, “Có mùi lúa.”

Mặc Nhiên nói: “Không được, sư tôn người sợ lạnh nhất, không thể...”

“Còn chưa tới mùa đông đâu.” Sở Văn Ninh cau mày, “Dong dong dài dài, sao còn muốn nói nhiều nữa, người mau về phòng mình đi, mệt cả ngày rồi, chân cũng tê, ta muốn ngủ.”

Mặc Nhiên nghe lời mà đi.

Sở Văn Ninh vừa cởi giày, múc ít nước trong lu, rửa chân, chuẩn bị trèo lên giường lót rơm của y. Lập tức nghe thấy tiếng gõ cửa gỗ, Mặc Nhiên đi lại về, ở ngoài gọi: “Sư tôn, ta vào đây!”

“...” Sở Văn Ninh giận dữ, “Không phải ta bảo người đừng nói mấy lời như “ta vào đây” nữa à!”

Mặc Nhiên thấy y nổi giận, cười hì hì mà dùng đầu cọ lên cánh cửa khép hờ, hẳn thật sự không có tay mà đẩy cửa, tay áo hẳn xắn tới khuỷu tay, lộ ra màu mật, đường cong săn chắc gợi cảm, mang theo một chậu nước đầy, nước vẫn còn bốc hơi nóng hôi hổi.

Đôi mắt nam nhân trẻ tuổi phá lệ sáng ngời, phá lệ chước người.

Sở Văn Ninh bị y nhìn tới tim đập thành thịch, không biết nên nói gì cho tốt.

Mặc Nhiên đặt chậu nước nặng trĩu xuống bên giường y, trên mặt có ánh sáng, má lúm đồng tiền hoà thuận vui vẻ, hẳn nói: “Sư tôn ngâm chân đi, mệt cả ngày rồi, ngâm xong ta xoa bóp cho chút, sư tôn hãy ngủ tiếp.”

“Không...”

“Ta biết, sư tôn lại muốn bảo không cần.” Mặc Nhiên cười nói, “Cần. Lần đầu làm việc nông sẽ đau lưng đau eo, sư tôn nếu nghỉ không tốt, ngày mai không tới được đâu, những đứa trẻ trong thôn, lại cười người đó.”

Nước trong chậu gỗ rất ấm, thậm chí có hơi nóng, nhưng cũng không khiến người ta chịu không nổi.

Hai chân trần của Sở Văn Ninh ngâm trong đó, ngón chân mượt mà, xinh đẹp, mắt cá chân lưu loát rõ ràng, da trên chân y đều rất trắng, bởi vì ít thấy mặt trời, thậm chí có thể nói là tái nhợt.

Mặc Nhiên nhìn thấy, bỗng cảm thấy làn da Sở Văn Ninh thật đẹp, so với làn da trắng nõn thanh tịnh gần như trong suốt của các em gái còn đẹp hơn. Cần thận ngấm lại, mặc dù trước cười nữ nhân Tống Thu Đồng kia về, chạm vào có cảm giác cũng không dễ chịu như của Sở Văn Ninh... Phi, nghĩ gì thế.

Vì thế Sở Văn Ninh ngâm châm, Mặc Nhiên ngồi cạnh bàn đọc sách.

Sách là y mang đi, có có chút sách về tiên thuật buồn tẻ, trong phòng rất an tĩnh, an tĩnh tới mức hai người theo bản năng mà thả chậm hô hấp của mình, không muốn để đối phương nghe thấy. Ánh đèn sáng lên trong phòng, chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng chân đạp nước của Sở Văn Ninh.

“Ta ngâm xong rồi, không nhức, người về đi.”

Mặc Nhiên lại rất kiên trì, hắn không bao giờ tin Sở Văn Ninh sẽ “không đau” “không khó chịu” gì đó, hắn đặt sách xuống, cúi người trước giường Sở Văn Ninh, nửa quỳ, nâng một chân Sở Văn Ninh lên, ánh mới có chút ý tứ không thả:

“Xoa bóp cho sư tôn xong, ta sẽ về.”

“... ..” Sở Văn Ninh muốn đá hắn một cái, để hắn lăn về cho nhanh, đừng mẹ nó ở trước mặt mình tự quyết định nữa.

Nhưng tay giữ chân y hữu lực như vậy, hơi thô ráp, như miệng hồ cũng vuốt của nó dán lên da thịt y, vì chân y ngâm nước ấm phá lệ mẫn cảm, y nhất thời hơi nhột, muốn cười, vì thế cố sức nén cười ở trên, cứ thế lỡ mất cơ hội lấy lại uy nghiêm, đuổi Mặc Nhiên đi.

Mặc Nhiên nửa quỳ, đã nâng chân y lên đầu gối mình, cúi đầu rửa mắt, kiên nhẫn cần thận xoa bóp.

“Sư tôn, ở ruộng rất lạnh nhỉ?” Hắn vừa bóp vừa hỏi.

“Vẫn ổn.”

“Cành khô cũng nhiều, người xem đi, đều bị thương rồi.”

“...” Sở Văn Ninh nhìn chân phải mình, quả nhiên có một vết thương nho nhỏ, “Chút vết thương nhỏ mà thôi, ta cũng không có cảm giác gì.”

Mặc Nhiên nói: “Ta mang theo chút thuốc đắp, sư tôn chờ chút, ta lấy cho người, bá mẫu điều chế dùng rất tốt, một đêm vết thương đã khép miệng

rồi.” Hãn nói liền ra cửa, phòng hãn đối diện với Sở Văn Ninh, cách mười bước là tới, hãn rất nhanh quay lại, cầm một lọ hương cao.

“Làm ra vẻ như vậy?”

“Ra vẻ chỗ nào, không thể để nhiễm trùng, đến, sư tôn, đưa chân cho ta.”

Sở Văn Ninh có hơi không chịu nổi, y sống nhiều năm như thế, chân là nơi cực kỳ tư mật, ngày thường y đều áo mũ chỉnh tề, đương nhiên không để chân trần lộ ra ngoài, da thịt nơi đây không mấy người thấy, càng không có ai từng chạm vào.

Nguyên nhân vì người không biết không sợ, vừa rồi y không biết cảm giác bị người ta bóp chân, nên từ khi Mặc Nhiên xoa nhẹ mấy cái, ai ngờ lại bủn rủn tê dại như thế, đáy lòng như có kiến cắn, nên khi y muốn đuổi ra, liền hơi do dự.

Mặc Nhiên nhìn hai chân thanh thanh bạch bạch khấp hờ dưới nước, nước ấm khiến chúng có chút huyết sắc, ngón chân Sở Văn Ninh cân xứng, móng chân cái như miếng băng mỏng phủ trên mặt hồ mùa đông, trong veo, nhưng ngâm quá lâu đầu ngón chân hơi đỏ ửng.

Như lớp băng, trong mùa đông có một bông hải đường rơi xuống.

Mặc Nhiên lại quỳ xuống, biểu tình ôn nhu lại cung kính, đem bông hải đường ấm áp kia đặt trên tay.

Hãn cảm thấy hải đường kia run nhẹ trong tay mình, cánh hoa run rẩy, hãn bỗng rất muốn cúi đầu, hạ người hôn lên nó, làm nó đừng bàng hoàng, đừng sợ, để nó toả ra mùi thơm, thả cánh hoa.

“Sư tôn...”

“Sao vậy?”

Hãn tựa hồ nghe thấy giọng Sở Văn Ninh hơi khàn khàn, như đế nén ái dục phồn hoa mãi chi, đoá hoa sắp không chịu nổi, sương sớm đều chảy tới nhụy hoa.

Mặc Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, ánh nến “phùng” một tiếng le lói, toả ra một chuỗi tinh hoả, giọt nến chảy xuôi. Hãn vừa vặn nhận được ánh mắt của Sở Văn Ninh, ánh nến trong mắt họ sáng ngời, có dục hoả, có xuân triều.

“Người...”

Sở Văn Ninh buông hàng mi của mình, nhàn nhạt nói: “Chân ta sợ nhột, người làm nhanh một chút.”

Mặt Mặc Nhiên nháy mắt đỏ lên, may mà phôi đen, không dễ nhìn ra, hắn thì thầm “Vâng” một tiếng, cúi đầu mặt đỏ tai hồng thoa thuốc mỡ cho người ta.

Trong tai lại không nhin được mà vọng lại câu “Người làm nhanh một chút.”

Hầu kết hắn nhấp nhô, nhìn làn da mịn màng trước mắt.

Hắn nhớ tới đủ chuyện kiếp trước, ngày càng rõ ràng, hắn nhớ tới trên giường đệm hỗn độn ở Vu Sơn Điện, gối đỏ rực, làm Sở Văn Ninh càng trắng nõn. Bọn họ như dã thú mà dây dưa kịch kiệt, thở dốc cùng rên rỉ, tanh tưởi và dính nhớp.

Hắn nhớ tới Sở Văn Ninh dưới thân hắn muộn thanh mà hừ giọng, như băng rơi vào tình dục nóng bỏng mà tan chảy, trở thành dòng nước mềm mại.

“Người nhanh một chút... A...” Sở Văn Ninh như rên rỉ bên tai hắn, hắn đều có thể nghe rõ ràng.

Mặc Nhiên đột nhiên nhắm mắt, mi ninh thành kết.

Giờ hắn rốt cuộc rõ một chuyện: Hắn muốn đối tốt với Sở Văn Ninh, thực sự quá khó.

Khoảng cách xa, sợ che thể che ấm người này, sợ chăm sóc y không tốt.

Khoảng cách gần, hắn sợ không khắc chế được tà hỏa trong lòng mình, hơi không lưu ý liền đốt thành tro, hắn sợ mình sẽ làm ra chuyện gì đó vượt rào.

Hắn muốn thượng y, muốn y, thậm chí là thời khắc này, hắn bỗng cảm thấy mình căn bản không phải quỳ gối giúp Sở Văn Ninh xoa bóp chân. Người an vị trước mặt mình, ngồi trên giường, thực lực của hắn và y giờ không chênh lệch nhiều, Sở Văn Ninh sẽ không trốn thoát khỏi hắn được.

Hắn khát khao y, khát vọng muốn đẩy ngã người này lên giường, khát vọng của hắn tràn lên làm cổ khát khô, khát vọng đến dục vọng căng cứng phát đau rồi, hắn muốn chặt chẽ đè trên người Sở Văn Ninh mà luật động, hắn...

“Sư tôn, thoa xong rồi!” Hãn cơ hồ lớn tiếng mà hô lên. Nhưng lại dọa Sở Văn Ninh nhảy dựng.

Chỉ có Mặc Nhiên biết lưng mình đã chảy đầu mồ hôi lạnh.

Hãn bỗng cảm thấy cực kỳ bi thương— Hãn vì sao không thể trong sạch mà đối xử với sư tôn, vì sao không thể yên tĩnh mà đối tốt với sư tôn, hãn vì sao không thể thoát khỏi những tà hoả dục niệm kia.

Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh...

Sư tôn hãn là người cao ngạo nhất trên đời, nếu biết đồ đệ mình có mang tâm tư như vậy đối với mình, sẽ phỉ nhổ bao nhiêu, khinh thường bao nhiêu?

Hai đời.

Hãn không muốn y lại khinh thường mình nữa.

Sở Văn Ninh đi tất đi giày xong rồi, trong lúc đó Mặc Nhiên vẫn cúi đầu bên cạnh không nói lời nào, nhìn như con cún nhỏ ngoan ngoãn, nhưng chỉ có hãn biết trong lòng đang trói chặt một con sói không biết tha mãi.

Sau hồi lâu, Mặc Nhiên mới áp xuống được khô nóng trong lòng, nói: “Sư tôn nghỉ ngơi cẩn thận, nếu mai không thoải mái ở đâu, người cũng đừng xuống ruộng nữa, ta làm phần hai người là được rồi.”

Sở Văn Ninh không kịp nói gì, đã nghe bên ngoài có giọng nói kiêu nộ ướat át gọi: “Mặc Tiên Quân, Mặc Tiên Quân, người ở đâu?”

Tác giả có lời muốn nói: Nếu hai vị nam chính xuyên tới hiện đại, với khả năng của mình sẽ làm nghề gì?

Sư tôn: Trước là sinh viên ưu tú nhất tốt nghiệp kỹ thuật ở Lam Trường, sau đó thành người làm công, lái máy xúc, xe chuyển hàng. À đúng rồi, nói tới, ta thề nếu về sau viết văn hiện đại, ta phải viết tổng tài, đã thấy quá nhiều tổng tài rồi, không viết được văn tổng tài sao, tức giận, ta muốn viết văn tổng tài! Ta phải mở máy kéo! Sở Văn Ninh, người chính là nam chính văn tổng tài! Mở máy kéo của người! Ăn vạ với người ta! Đi thôi!

Cầu tử: Đầu bếp, đầu bếp Phương Đồng kiểu mới tốt nghiệp loại ưu tú. Đầu bếp, cùng với tổng tài chính là một đôi, không sai không sai.

Tiết Mông: Cái gì cũng không làm được, sẽ chết đó.

Sư Muội: Bán thuốc giả, khá dễ kiếm tiền, nhưng lương tâm của y, hẳn không đành lòng, cuối cùng phá sản thôi.

Diệp Vong Tích: Cảnh sát nha

Mai Hàm Tuyết: ... Vua vịt.

Nam Cung Tứ: Bán thú cưng, thật sự không thể không nói, chủ trại heo cũng ổn đó chứ.

[Husky] Chương 138: Sư tôn muốn đùa chết ta sao

Edit: Thiên Di số khổ ngồi gặm cầu lương

Beta:

Sở Văn Ninh nâng mắt, không mẫn không nhạt nhìn Mặc Nhiên một cái, nói: “Tìm người.”

“... Hả? Ai lại muốn tìm ta giờ này chứ?” Trong mắt Mặc Nhiên giờ chỉ có Sở Văn Ninh, ban ngày nói gì với người trong thôn, sớm đã đập xuống dưới chân quên sạch mất rồi.

“Người hát sáng nay.” Sở Văn Ninh nhẹ nhàng băng quơ nói, “Là cô nương dễ nhìn nhất trong thôn.”

“Đúng không... Ta thấy mấy cô nương trong thôn không khác nhau lắm...”

Sở Văn Ninh nghe hẳn nói vậy, đầu tiên không nói gì, sau đó mới nói: “Năm năm không gặp, người mù từ khi nào thế?”

“...”

Ngữ khí Sở Văn Ninh bình đạm, nhưng Mặc Nhiên giương mắt, lại thấy đáy mắt y hình như có một tia ý cười nhàn nhạt, tựa hồ cũng có tâm tình thoải mái, nói đùa với hắn một câu. Mặc Nhiên không khỏi thụ sủng nhược kinh*, tâm tình giãn ra không ít.

(*Thụ sủng nhược kinh: được sủng nhược kinh.)

Cô nương tên là Lăng Nhi ôm thuốc cao bạch hoa, dùng sức gọi Mặc Nhiên vốn không ở trong phòng kia: “Mặc Tiên Quân, Mặc——”

“Ta ở đây.” Chợt phía sau có tiếng nam nhân trầm thấp vang lên, Lăng Nhi quay đầu lại, thấy Mặc Nhiên vén nửa màn lên, dựa vào bên cửa mà cười cười, “Muộn như này cô nương, còn có chuyện gì?”

Lăng Nhi đầu tiên bị dọa, lại lập tức vui vẻ, lập tức đi tới: “May mà Tiên Quân còn chưa ngủ, cái này cho người, ta hỏi xin của Tam Thảm, giữa trưa đã nói với người rồi. Người... Người cầm lấy dùng đi.” Nàng nói, liền ném túi thuốc vào trong lòng hăn.

Mặc Nhiên mở ra, bên trong có ba hộp thuốc nhỏ.

“Đây là?”

“Thuốc cao thảo dược.” Lăng Nhi nhiệt tình mà nói, cười cười chỉ lên mặt mình, “Hồi trưa ở ngoài đồng, người nói người bị muỗi đốt...”

“À.” Mặc Nhiên lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, ngay sau đó hơi xấu hổ, hăn thuận miệng nói bừa một lý do, cô nương này lại ngốc nghếch tưởng thật, thật sự tặng hăn cao thảo dược, làm hăn có hơi xấu hổ.

Thôn dân Ngọc Lương Thôn cũng quá thuần phác rồi...

“Có điều bị đốt không nhiều.” Lăng Nhi đột nhiên nhón chân, nghiêm túc quan sát mặt Mặc Nhiên, cười sáng lạn, “Nhìn không thấy muỗi đốt chỗ nào.”

Mặc Nhiên ho khan một tiếng: “Dù sao cũng là người tu tiên...”

Lăng Nhi vỗ tay cười nói: “Các người thật sự thú vị, rất là thú vị. Ta nếu cũng có thiên phú, ta cũng muốn tu tiên, tiếc là duyên phận mỏng.”

Hai người nói mấy câu, Mặc Nhiên liền cảm ơn nàng, cầm cao thảo dược về phòng. Sở Văn Ninh đã đổi chỗ, ngồi cạnh bàn, nhàn nhàn đọc sách của Mặc Nhiên, nghe thấy tiếng động ngược mắt nhìn hăn.

“Cao thảo dược.” Mặc Nhiên ngượng ngùng bảo.

Sở Văn Ninh nói: “Người thật sự bị muỗi đốt sao? Lại đây ta xem.”

Dưới ánh đèn khuôn mặt Mặc Nhiên như màu mật, hơi râm nắng, nhưng khiến mặt mày càng thêm anh tuấn, Sở Văn Ninh nhìn chăm chú một lát, hỏi: “... Đốt chỗ nào? Ở đâu?”

Mặc Nhiên liền ngại ngùng mà gãi đầu: “Da dày, tan từ lâu rồi.” Hăn nói, để ba hộp cao thảo dược lạnh lạnh trên bàn Sở Văn Ninh, “Ta cũng không cần, sư tôn giữ lấy đi, người dễ bị muỗi đốt lắm.”

Sở Văn Ninh không tỏ ý kiến gì, chỉ nói: “Lại kim sang dược với cao thảo dược, lấy nữa là ta mở hiệu thuốc dược rồi.”

Mặc Nhiên xoa xoa sống mũi cao, cười hàm súc, thực thuần thẳng. Sở Văn Ninh nhìn, duỗi tay ấn lên trán hắn, nói: “Không còn sớm, về phòng ngủ của người đi.”

“Vâng, sư tôn ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Nhưng mà tối đó, hai căn phòng cách mười bước, hai người nằm trong, lại đều không như lời chúc ngủ ngon, bọn họ ai cũng không ngủ được, đều trằn trọc, khó đi vào giấc ngủ.

Sở Văn Ninh đương nhiên không cần nhiều lời, y cảm thấy gan bàn chân mình giờ đều tê dại, có thể cảm thấy vết chai mỏng trên tay Mặc Nhiên, sát qua mình.

Mà Mặc Nhiên càng phức tạp hơn, hắn lăn qua lộn lại, gối đầu lên tay, không ngừng nói với ván giường, lặp đi lặp lại trong phòng: Sư tôn là thần là tiên nhân, thanh cao không dính khói lửa phàm tục, mặc kệ những chuyện xảy trong kiếp trước, đời này mình tuyệt đối không tái phạm hồ đồ như thế nữa, tuyệt không thể bắt nạt người ta, tuyệt không thể làm loạn...

Huống chi còn có Sư Muội.

Đúng vậy, mình nên nghĩ tới Sư Muội nhiều hơn— Sư Muội...

Bỗng nhiên càng thấy khó chịu.

Kỳ thật từ khi quay về Tử Sinh Đình, một lần nữa gặp lại Sư Muội, hắn vẫn luôn cảm thấy mình không quá nhiệt tình với Sư Muội nữa.

Thích Sư Muội, bảo hộ Sư Muội, như một thói quen không cần hỏi. Hắn cũng không nghĩ làm thế nào, nhưng sau đó thì sao?

Đối với Sư Muội năm năm trước, cảm giác thân thiết, nhưng năm năm sau nam nhân mỹ điểm kia, Mặc Nhiên trong lòng cảm thấy rất xa lạ.

Xa lạ đó làm hắn không biết là ai, bỗng nhiên không biết mình bị làm sao, lại không biết làm thế nào mới tốt.

Hôm sau, Sở Văn Ninh dậy rất sớm.

Vừa ra ngoài, đúng lúc gặp Mặc Nhiên cũng vén màn lên, hai người chạm mặt nhau.

Mặc Nhiên nói: “Chào buổi sáng sư tôn.”

“Chào buổi sáng.” Sở Văn Ninh nhìn hắn một cái, “... Không ngủ được?”

Mặc Nhiên miễn cưỡng cười cười: “Không quen giường, không đáng ngại, trưa nghỉ một lát là được rồi.”

Bọn họ cùng ra đồng, sáng sớm cây cỏ toả ra mùi ngọt thanh, khắp nơi trống trải, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy ba tiếng chim ếch và ve kêu mùa thu.

Sở Văn Ninh lười biếng ngáp một cái, đuôi mắt bỗng quét qua gì đó, nhin không được nở nụ cười.

“Mặc Nhiên.”

“Vâng?”

Một bàn tay duỗi qua, lướt qua tóc mai Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh lấy một ngọn rơm trên tóc hất xuống, cười nhàn nhạt nói: “Người không phải không ngừng lăn lộn trên giường đấy chứ? Làm trên đầu cũng dính rồi.”

Mặc Nhiên vừa định biện giải, bỗng nhiên nhìn tới bên sườn mặt Sở Văn Ninh cũng có một đoạn ngắn, không khỏi cười rộ lên: “Sư tôn cũng lăn lộn sao.”

Nói xong giúp Sở Văn Ninh hất ngọn rơm vàng xuống.

Mặt trời lên từ phía Đông, thầy trò hai người nhìn nhau che trời lấp đất mà đến kim bích huy hoàng, vẫn là một người hơi cúi đầu, một người hơi ngẩng mặt.

Chẳng qua năm năm trước, người cúi đầu là Sở Văn Ninh, ngẩng mặt lên nhìn là Mặc Nhiên, giờ thời gian qua đi đảo lại, Mặc Vi Vũ không còn là thiếu niên nữa. Năm tháng qua tựa hồ lắng đọng lại giờ phút này, trong tia nắng ban mai ôn nhu, Mặc Nhiên bỗng nhin không được nhảy xuống ruộng, dang hai tay, cười với người đứng trên bờ ruộng nói: “Sư tôn, người xuống đi, ta đỡ người.”

“...” Sở Văn Ninh trừng mắt nhìn người chỉ cao tới nửa bờ ruộng, nói: “Người có bệnh à?”

“Ha ha ha.”

Y cười giầy, tự mình nhẹ nhàng nhảy xuống ruộng, nước té lên, chạm đến lòng bàn chân hơi lạnh, Sở Văn Ninh vung tay áo lên, khí thế uy nghiêm mà gạt phần ruộng của mình: “Phần này đều là của ta, hôm qua gạt không nhiều bằng người, hôm nay nhất định khiến người phải nhận thua.”

Mặc Nhiên vươn hai tay vừa nâng lên, gãi gãi đầu, khoé miệng cong lên, cười đặc biệt đẹp làm cả gương mặt hần như bừng sáng.

“Được, nếu ta thua, ta sẽ cho sư tôn thật nhiều bánh liên hoa tô, thật nhiều thịt viên gạch cua.”

Sở Văn Ninh nói: “Còn phải thêm thật nhiều bánh quế đường ngó sen.”

“Được! Nhưng nếu sư tôn thua thì sao?” Thuỷ quang lấp lánh trong đáy mắt Mặc Nhiên, sáng như sao trời, “Phải làm thế nào?”

Sở Văn Ninh lạnh lùng liếc xéo hần: “Người muốn thế nào?”

Mặc Nhiên mím môi suy nghĩ thật lâu, sau đó nói: “Nếu sư tôn thua, phải ăn thật nhiều liên hoa tô, thật nhiều thịt viên gạch cua ta làm.”

Dừng một chút, giọng càng ôn nhu phiêu tán trong gió mát.

“Lại thêm rất nhiều rất nhiều bánh hoa quế đường ngó sen.”

Cho dù thắng hay thua, ta đều muốn đổi thành đổi xử với người thật tốt.

Sở Văn Ninh trước lạ sau quen với việc gặt lúa, y là người sẽ không nhận thua, hôm qua khiên người ta chê cười còn chưa tính, hôm nay nhất định không thể khiến người khác xem thường. Y trong lòng ghen lại, vui đầu sần sật làm việc, tới giờ ngọ, lúa gặt đã được nhiều hơn Mặc Nhiên rồi.

Lúc ngồi dưới gốc dâu ăn cơm y có hơi đặc ý, tuy miệng không nói, mặt cũng không lộ ra, nhưng con người vẫn sẽ nhìn tới trên đồng lúa, nhìn mình gặt được, cao cao xếp thành một ngọn núi.

“Lăng Nhi, lấy thêm cho Tiên Quân một bát cơm.”

Mọi người vây lại xung quanh, đại nương thoáng nhìn qua Mặc Nhiên ăn khá nhanh, chốc lát đã thấy đầy, vội nói.

Mặc Nhiên buông chén đĩa, dường như rất sốt ruột, cười cười nói: “Không cần đâu, ta no rồi, ta có chút việc, muốn ra ngoài thôn, về muộn, các người cứ ăn trước đi.”

Lăng Nhi rất kinh ngạc, chợt có hơi bất an: “Tiên Quân chỉ ăn như vậy thôi? Hay đồ ăn không hợp khẩu vị người? Nếu người không thích... Hay là ta... Đi nấu riêng cho người...”

“Không có không có, rất hợp khẩu vị.” Mặc Nheien đương nhiên không nhìn ra cô nương kia có tâm sự, cười sáng lạn xua xua tay, đi nhanh tới bên chuồng ngựa.

Sở Văn Ninh hỏi hân: “Người đi đâu?”

Mặc Nhiên nghiêng nửa mặt cười: “Đi mua mấy thứ, về nhanh thôi.”

“Tiên Quân—”

“Được rồi, kệ hân đi.” Sở Văn Ninh gấp một miếng đậu rán, nhàn nhạt nói. Tuy hai vị Tiên Quân này cùng đến, nhưng địa vị ai cao, địa vị ai thấp, lời ai nói nặng hơn, người sáng suốt đều nhìn ra, huống chi Sở Văn Ninh sinh ra đã lãnh túc, nếu y mở miệng, thôn dân cũng không tiện nói nhiều, kệ Mặc Nhiên đi.

Dùng cơm xong, mọi người tốp năm tốp ba, hoặc là trên bờ hút thuốc, hoặc là nhắm mắt phơi nắng ngủ gật, nông phụ dệt y phục phòng lạnh, trẻ con cười ngựa trúc cười đùa ríu rít, có con mèo không béo không gầy ngử ngử trên đất, chớp mũi hồng run lên, tai vẫy vẫy, nó muốn tìm chút thức ăn cho no bụng.

Sở Văn Ninh cầm trà nóng, dựa vào gốc cây nghỉ tạm, thấy con mèo nhỏ gầy tới đáng thương, liền vẫy vẫy nó, muốn cho nó ăn mấy thứ, đáng tiếc nó cảnh giác với người, thấy Sở Văn Ninh nâng tay tưởng muốn đánh nó, xoẹt một tiếng chạy đi.

Sở Văn Ninh: “...”

Y lớn lên hung dữ vậy sao? Đến mèo cũng không thích?

Âm trầm chống cằm suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng leng keng. Lăng Nghi cũng cao hứng phấn chấn cầm một ly trà, ngồi xuống cạnh Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh nghiêng đầu nhìn nàng, không có nhiều biểu tình.

Cô nương này thập phần tiểu lệ, nàng cũng không gầy yếu, mà là cô nương đầy đặn nữ tính thâm sơn khó có. Nàng cũng rất biết cách trang điểm cho mình, không có dư tiền để mua trang sức, nàng liền nhặt mấy vụn sắt nhỏ rửa sạch, mài thành ống tròn nhỏ, treo bên vạt áo, đi đường kêu leng keng, dưới nắng toả sáng lấp lánh.

“Tiên Quân.” Nàng gọi y giòn tan, giọng như quả mọng chín ngấu.

Sở Văn Ninh nói: “Có chuyện gì?” Giọng thanh lãnh như sương khói.

Lăng Nghi vì y không gần gũi với người khác mà hơi sững sốt, nhưng ngay sau đó giả vờ yên bình, cười nói: “Không có gì, thấy Tiên Quân ngồi một mình không vui, muốn tới nói chuyện với Tiên Quân.”

“...”

Sở Văn Ninh không cho rằng mình có gương mặt hoà ái dễ gần, con mèo kia là bằng chứng tốt nhất. Nhưng người không giống mèo, mèo không tính kế, người thì sẽ có khả năng bày mưu.

Quả nhiên, Lăng Nhi nói một đồng chuyện không đau không ngứa với y một lúc, làm như tùy ý mà hỏi một câu: “Tiên Quân, Tử Sinh Đỉnh các người... Muốn nhận đệ tử như thế nào? Người thấy ta như vậy... Có được không?”

Sở Văn Ninh nói: “Đưa tay ra.”

“A...” Nàng mở to hai mắt, sau đó hưng phấn làm theo. Sở Văn Ninh đặt đầu ngón tay trên mạch nàng, sau một lúc, nói: “Không nhận.”

Mặt Lăng Nhi lập tức đỏ lên: “Là, là không có tuệ căn sao?”

“Ta bảo người đưa tay ra, là muốn xem linh hạch của người, vậy hẳn là người đã từng hỏi người khác rồi.” Sở Văn Ninh nói, “Cô nương không có duyên với tu tiên, chỉ sợ tu mấy năm cũng chỉ dừng ở Trúc Cơ, chỉ uống phí thời gian, vẫn nên từ bỏ ý niệm này thôi.”

Lăng Nhi không nói nữa, cúi đầu, dáng vẻ rất mất mát. Sau lúc lâu mới mím môi, nhỏ giọng nói: “Đa tạ Tiên Quân dạy bảo.”

“Không cần cảm ơn.”

Nàng yên lặng bỏ đi, Sở Văn Ninh nhìn bóng dáng nàng, tâm tình hơi phức tạp. Đối với người ở Hạ Tu giới mà nói, bá tánh họ sẽ càng mong muốn được vào Tiên môn hơn Thượng Tu giới, bởi vì người ở Thượng Tu giới đối với việc tu tiên chỉ để rạng danh tổ tiên, nhận được chút thanh danh thôi.

Nhưng đối với người ở Hạ Tu giới, đôi khi lại là để giữ mạng.

Sở Văn Ninh dựa vào gốc cây, lại muốn một ngụm trà, giờ trời đã chuyển lạnh, mới không uống một lát như vậy, nước trà đã nguội. Y uống ba ngụm cho cạn, nhắm mắt muốn nghỉ ngơi một lát, nhưng mà đêm qua ngủ muộn quá, hôm nay lại dậy sớm, thành ra ngủ quá sâu, đảo mắt đã hơn nửa ngày trôi qua.

Đợi y tỉnh dậy, trời đã đổi sang màu máu, quạ trên cây kêu vang, bên ruộng chỉ còn vài bó lúa và sọt thóc chính tề.

Sở Văn Ninh cả kinh, bỗng mở to mắt.

Y thế mà dựa vào cây ngủ tới tận hoàng hôn, có lẽ vì thân phận y cho phép, những nông dân đó cũng không phải không biết xấu hổ mà tới đánh thức y dậy, không những thế mà còn để y ngủ, còn có người sợ y cảm lạnh, cởi áo ngoài của hăn đắp cho y.

“...”

Áo ngoài...

Sở Văn Ninh muốn ngồi dậy, bên mũi lại phảng phất mùi hương quen thuộc, y phục hồi tinh thần, hạ mắt nhìn chiếc áo ngoài kia, chất liệu thật thô, nhưng đã giặt sạch, giữa sợi vải quanh quần hương bồ kết.

Là y phục của Mặc Nhiên.

Không biết vì sao, hiểu được chuyện này, Sở Văn Ninh vốn đang muốn ngồi dậy lại ngừng động tác, y thả lỏng nằm lại, nửa khuôn mặt vùi vào dưới áo, chỉ lộ ra đôi mắt trong trẻo, hơi híp lại, che giấu cảm xúc không rõ. Đúng là điên rồi.

Y híp mắt xuyên qua lông mi, ngồi trên bờ tìm thân ảnh người kia. Y rất nhanh nhìn thấy, giờ Mặc Nhiên trưởng thành anh tuấn cao lớn như vậy, đứng ở đâu cũng thật đáng chú ý.

Nam nhân trẻ tuổi kia đang giúp thôn trưởng đem lúa gặt xong lên xe bò, hăn quay lưng về phía Sở Văn Ninh, có lẽ lao động cả ngày hơi nóng, hăn cùng các nông dân khác, đều cởi áo ngoài ra, lộ phần lưng tinh trắng, màu mật.

Dưới ánh hoàng hôn, lưng hăn rộng lớn đầy hơi nóng, mồ hôi chậm rãi chảy xuống theo cơ bắp, chảy đến quanh hông, uống lượn bên eo săn chắc...

Hăn như sắt nóng, như than trong lò, đem tình ý ôn nhu đều bốc hơi như đục vọng nam nhân, Sở Văn Ninh xa xa nhìn, đáy mắt dần hiện lên cảnh tượng nhàn nhạt, chỉ còn lại một mình người nọ, cơ bắp lưu loát như liệt báo, còn có nửa khuôn mặt đang cười đùa cùng thôn trưởng, lúm đồng tiền thật sâu, ánh mắt lương thiện, nhìn anh tuấn mê người.

Tựa hồ cảm thấy có ánh mắt nhìn mình sau lưng, Mặc Nhiên quay đầu, Sở Văn Ninh vội nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Tim đập như gió lớn, bên tai ù ù tiếng gió.

Qua một thời gian khá lâu, y từ từ mở ra một kẽ hở, qua lông mi như màn mưa nhìn xung quanh. Mặc Nhiên đã xoay người, Lăng Nhi đi tới bên hắn, ánh mắt ngại ngùng, đưa khăn tay cho hắn.

“Tiên Quân, lau mồ hôi đi.”

Mặc Nhiên còn ôm một chồng rơm rạ lên xe chuyển, nghe vậy cười nói: “Bạn quá, chờ lát nữa.”

Lăng Nhi có vẻ rất cao hứng, đứng bên hắn mà nhìn, thỉnh thoảng sẽ vươn tay tới lau mồ hôi họ. Mặc Nhiên cảm thấy cô nương này nhiệt tình ngoài ý muốn, nói: “Cảm ơn người.”

Nàng càng vui vẻ, nam nhân cao lớn khoẻ mạnh bên cạnh, giờ tay có thể chạm tới dương cương mị lực, nàng nghe tiếng hô hấp của hắn, nhìn hắn vươn vai, không tự chủ được mà đỏ mặt, nhất thời quên mất nam nữ thụ thụ bất thân, nắm chặt khăn ôn nhu nói: “Tiên Quân, người nếu không ngừng lại lau đi, sẽ chảy vào mắt đó.”

Mặc Nhiên vội vàng nói: “Không có tay, không có tay.”

“Ta lau hộ người...” Nàng còn chưa nói xong, đã thấy sau lưng có hàn ý tản ra.

Không biết Sở Văn Ninh đến sau lưng họ từ lúc nào, vai y còn khoác áo ngoài màu đen của Mặc Nhiên, vẻ mặt uể oải, mang theo chút lệ khí lúc mới tỉnh ngủ, y nói: “Mặc Nhiên.”

“A?” Người mới lúc này còn không rảnh, lập tức buông thóc xuống, xoa mũi quay đầu, nhìn thấy Sở Văn Ninh nháy mắt đã giãn mặt ra cười, “Sư tôn cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Sở Văn Ninh nhìn hắn từ đầu tới chân: “Lạnh không?”

Mặc Nhiên cười nói: “Nóng.”

Hắn vừa dứt lời, mồ hôi ở lông mày đen nhánh đã chảy xuống, vừa lơ đãng, đã chảy vào mắt hắn, hắn ui da một tiếng nheo mắt lại, dững mắt khác sáng ngời chớp nhất nhìn Sở Văn Ninh. Hắn đương nhiên hỏi mượn khăn tay con gái nhà người ta, liền bảo Sở Văn Ninh: “Sư tôn, mắt ta...”

“Khăn tay ta giặt rồi.”

“...”

Lăng Nhi thấy thế vội nói: “Vây dùng của ta—“

Sở Văn Ninh lại không để ý tới nàng, lập tức tiến lên. Vẻ mặt y nhạt nhẽo, lại ngửa đầu lên, nâng tay áo bạch tố, giữ cổ tay áo, cẩn thận, lau mặt cho Mặc Nhiên.

Tác giả có lời muốn nói: “Yêu là gì”

Sư tôn: ... Không biết.

Tiết Mông: Khen ta, khen ta tới chết, chính là yêu.

Sư Muội: Ài, cảm thấy ta không phải là hắc tâm liên, chính là yêu.

Mai Hàm Tuyết: Giúp ta thành nam chính, là yêu đó.

Nam Cung Tứ: Nhận lễ vật chỉ nhận Nãi Bạch Kim, yêu chó của ta chính ta yêu ta rồi.

Diệp Vong Tích: ... Có thể thích ta, hơn là thích chó?

Cầu tử 1.0: (cẩn bút) ... Ài, ai có đáp án tiêu chuẩn, cho bốn toạ mượn chép nào.

Cầu tử 2.0: Ta cảm thấy ta phải tham khảo đáp án của câu này nhanh thôi.

Cầu tử 0.5: ... (không kiên nhẫn) Đây là đề mục quý gì? — “Chịu là gì?”

Xem không hiểu, cái quý gì thế, mang đi, cút cút cút.

Lưu công công: (nhỏ giọng) Bệ hạ, cái này đọc là “yêu”, không phải “chịu”.

[Husky] Chương 139: Sư tôn mơ đẹp

Mặc Nhiên chỉ một thoáng đã cứng lại rồi.

Quanh quần bên mình là khí tức hương hải đường quen thuộc, Sở Văn Ninh tuy không có biểu cảm gì nhiều, nhưng ánh mắt trên tay áo y thật mềm mại, lau cũng rất cẩn thận. Mấu chốt là nam nhân bạch y như tuyết này, giờ cách mình rất gần, hẳn thậm chí có thể nhìn thấy từng nét trên môi Sở Văn Ninh, hẳn thậm chí chỉ cần cúi đầu xuống, đã có thể dễ như trở bàn tay mà hôn lên cánh môi kia, đem mềm mại đặt giữa răng môi.

“Người thẳng, nhưng người không đánh thức ta dậy, thẳng không vinh quang.”

Sở Văn Ninh lau mồ hôi giữa lông mày cho hẳn xong, bỗng nhiên nói như vậy.

Mặc Nhiên sững sốt, ngay sau đó nở nụ cười: “Ta không thẳng, người thẳng là sư tôn.”

“Chiều nay người không gặt lúa sao?”

“Không, còn không nhiều, ta tranh thủ đi chợ, mua chút đồ cho mùa đông, tặng từng nhà, nên hơi chậm.” Mặc Nhiên nói, “Nên sư tôn vẫn gặt được nhiều hơn ta.”

Sở Văn Ninh không nặng không nhẹ mà hừ một tiếng, tựa hồ vừa lòng.

Một lát sau, y hỏi: “Người đi chợ mua cái gì? Đệm sao?”

Mặc Nhiên còn không kịp nói, Lăng Nhi bên cạnh đã không chịu cô đơn nữa, cười chen vào nói: “Tiên Quân mua rất nhiều, đúng là muốn làm con ngựa kia mệt chết mà.”

“Cũng không phải gì nhiều, chỉ là than, ít thịt, thêm ít kẹo thôi.”

“Chưa hết nha.” Lăng Nhi nói, “Tiên Quân còn mua cho mỗi nhà một đệm, lão thái thái kia còn đẩy xe chở đến cùng hẳn tới trong thôn luôn, đầy một

xe.”

Sở Văn Ninh hơi kinh ngạc: “Người lấy đâu ra nhiều tiền như thế?”

“Ngày thường tích cóp được.” Mặc Nhiên cười nói, “Thật ra đem cũng không đắt, rẻ hơn ở Thượng Tu giới nhiều.”

“Thịt thì sao?”

“Tiện tay mua thôi, để mai thôn trưởng nấu cho mọi người.”

Sắc mặt Sở Văn Ninh bất biến, lại hỏi: “Thế kẹo đâu?”

Lăng Nhi vỗ tay, cười nói: “Đương nhiên là cho bọn trẻ trong thôn rồi, Mặc Tiên Quân vừa về liền chia kẹo cho bọn nó, kẹo mạch nha và hoa quế đường đều có, trong thôn chúng ta rất nhiều trẻ con chưa từng được ăn bánh kẹo, vui miễn bàn.”

Nàng dừng một chút, làm như có chút ngọt ngào mà nói: “Ta cũng được một phần.”

Cô nương này thuộc dạng biết làm việc, rất tự nhiên, nàng lúc trước nói chen vào vài lần, Sở Văn Ninh đều không để ý, nhưng nói xong câu này, y chuyển tròn mắt, lãnh lãnh đạm đạm mà liếc nàng một cái.

“Ngon không?”

Lăng Nhi hồn nhiên nói: “Ngon nha, rất ngọt.”

Sở Văn Ninh dường như cười lạnh: “Vậy người ăn nhiều chút.” Dứt lời phất tay áo bỏ đi. Mặc Nhiên không biết lại làm y khó chịu ở đâu rồi, đành muốn đuổi theo, bỗng trước mắt chợt đen sì che trời lấp đất, là Sở Văn Ninh ném áo khoán lên mặt hắn, Mặc Nhiên đón được, kéo áo xuống nhìn y nôn nóng.

“Sư tôn?”

“Cởi trần kỳ cục ra cái gì! Người không lạnh, ta nhìn thấy lạnh!” Sở Văn Ninh lạnh lùng nói, “Mặc vào!”

“...”

Mặc Nhiên tuy nóng, nhưng nếu Sở Văn Ninh nói vậy, vẫn không rên một tiếng, lập tức mặc thêm áo, mồ hôi dính vào vải, ướt át khó chịu, hắn nâng lông mi dày lên, mờ mịt nhìn đối phương.

Sở Văn Ninh nhú mày kiểm lại: “Kép vạt áo lên! Hở ra cho ai nhìn! Không có quy củ!”

“...” Mặc Nhiên lập tức điệp vạt áo lại, cổ áo điệp rất cao, thực sự kín mít, giờ không lộ nửa tấc da thịt ra ngoài, nhưng lại có nhiều cảm giác cấm dục. Sở Văn Ninh nhìn, càng thấy phần uất khó nói, thầm mắng một tiếng phất áo bỏ đi, để lại Mặc Nhiên một người ngốc ra như chó đứng sững sờ một chỗ.

Vợ chồng thôn trưởng cũng Lăng Nhi đứng cạnh nhìn, đều chẳng hiểu gì, lòng Lăng Nhi xúc động mà nói: “Vị Tiên Quân này... Thật hung dữ... Ta trước này chưa từng thấy ai tính tình cổ quái như thế...” Nàng có hơi thương xót, thậm chí là lấy lòng mà nhỏ giọng nói.

“Sư phụ người đối xử với người thật không tốt, cho dù tính tình không được ôn hoà, có thể chịu nổi—“

Nàng vừa nói vừa quay đầu, bỗng nhiên đối diện với ánh mắt Mặc Nhiên, nửa lời nói dừng lại giữa răng môi rồi cuộc nói không ra được. Mặc Tiên Quân vẫn luôn nói cười ngâm ngâm mà nàng thấy bỗng sắc mặt đen trầm, trong mắt như có răng sói lạnh lạnh loé lên.

Nàng đột nhiên ngừng nói, Mặc Nhiên lập tức quay mặt đi, ánh sáng biến ảo, đáy mắt hẩn thay đổi không dễ để nhìn rõ, tim Lăng Nhi đập thành thịch, không biết này là ảo giác của mình, hai nam nhân ôn trọng như núi rộng này, trong giây lát lộ ra khuôn mặt như sói như hổ khác.

Mặc Nhiên âu sầu nói: “Xin lỗi, các người tự làm trước, ta không yên tâm về người, đi xem.” Nói xong liền đi xa.

Sở Văn Ninh đứng bên bờ sông, hoa lau đầy trời, hoàng hôn nhuộm đỏ nửa con nước, giữa sông như có lửa đang rực cháy.

Mặc Nhiên nôn nóng chạy tới, ở sau y thở gấp dừng lại: “Sư tôn.”

“...”

“Ta là gì sai sao?”

Sở Văn Ninh nói: “Không có.”

“Vậy sao người không vui?”

“Ta đang vui.”

Mặc Nhiên sững sốt: “Cái gì?”

Sở Văn Ninh quay đầu, âm trầm nói: “Ta có đang vui hay không.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Hắn không định nói nhiều với Sở Văn Ninh về chuyện này, hắn cẩn thận nhìn sắc mặt Sở Văn Ninh, bỗng nhớ tới gì, nhin không được mà cười: “Ta biết vì sao sư tôn không vui rồi.”

Sở Văn Ninh phất tay á rộng, bả vai hơi động khó cảm thấy, trên mặt vẫn có vẻ trấn định: “Ta đã nói không—“

Mặc Nhiên lại đi tới, đứng dưới tàng cây, cười tủm tỉm chấp tay sau lưng, rễ cây đa già thô to nổi lên mặt đất, như mạch máu mạnh mẽ, chậm rãi đâm tới nơi sâu nhất.

Hắn đứng lên một cái rễ, có vẻ càng cao hơn.

Lòng Sở Văn Ninh sinh ra cảnh giác, lại khó chịu, nói: “Người xuống đây cho ta.”

“Ài.”

Mặc Nhiên khinh khinh xảo xảo mà nhảy xuống, mũi chân rời khỏi rễ cây sần sùi kia, xuống trước mặt Sở Văn Ninh. Cây này bàn cù ngoạ long, nơi không thô cứng chỉ có một ít, Sở Văn Ninh đứng ở đó, Mặc Nhiên cũng chỉ có thể đứng gần với y, mới có thể tránh cho cao hơn.

Hắn cúi đầu, hô hấp cơ hồ lượn qua mũi Sở Văn Ninh, nên Sở Văn Ninh hơi khó nhin, trầm mặt nói: “Người đi lên cho ta.”

“...” Mặc Nhiên không nhin được mà cười, “Lên lên xuống xuống, sư tôn đang đùa ta sao?”

Sở Văn Ninh cũng biết mình dưới cơn giận là làm loạn, bị vạch trần liền ngậm miệng không nói, âm trầm không nói gì.

Mặc Nhiên vươn tay từ sau lưng tới, không biết lấy một viên kẹo ở đâu, lấy giấy gạo bọc, màu sắc rực rỡ cầm trong tay, xếp thành ngọn núi nhỏ.

“Đừng giận nữa, để lại cho người nè.”

“... ..” Sở Văn Ninh càng dậy, giận tới muốn học máu, mặt tái lại, y hạ thấp mày kiếm quát lên, “Mặc Vi Vũ!!”

“Đây!” Mặc Nhiên vội đứng thẳng.

“Ai muốn ăn kẹo? Người cho ta là trẻ con ba tuổi mà đồ ả? Hay cho ta là cô nương dễ dãi? Ta cần bản— Ừm!”

Một viên kẹo đặt lên môi, đưa vào miệng.

Sở Văn Ninh sợ ngây người.

Chỉ một thoáng thính tai đã đủ không nói nên lời, mặt cũng đỏ, không biết thấy xấu hổ hay giận dữ, đôi mắt phượng mở tròn xoe, vừa giận vừa kinh ngạc nhìn nam nhân cười hì hì trước mắt.

“Vị sữa bò.” Mặc Nhiên nói, “Người thích nhất.”

Sở Văn Ninh bỗng hơi á khẩu không nói được, có chút vô lực, như mèo nhỏ bị cắt móng vuốt, gương nanh múa vuốt tạo uy hiếp hoàn toàn không có đất dụng võ.

Y ngậm viên kẹo vị sữa bò, thái dương có ít tóc vì vội, gió thổi loạn lên, hoa cỏ rung động. Mặc Nhiên nhìn, trong lòng ngứa ngáy, muốn đưa tay vén sợi tóc kia.

Hắn là người thích thì làm.

Trong lòng nghĩ vậy, sau đó, thật sự đưa tay tới.

Sở Văn Ninh: “... ..”

Mặc Nhiên cười nói: “Mua cho mọi người trong thôn chút kẹo và điểm tâm, nhưng mua cho sư là món ngon nhất, kéo ta đều giấu trong tay áo cả. Điểm tâm đặt ở phòng người, tối về ăn trong lặng lẽ thôi, đừng để đám trẻ con nhìn thấy, là liên hoa tô, rất đẹp, nếu cho chúng thấy, nhất định quần lấy người muốn xin.”

Sở Văn Ninh không nói, qua hồi lâu, mới dùng lưỡi cuộn tan kẹo sữa, giương mắt, trong hoa lau, dưới cây đa nhìn nam nhân kia.

Sau một lúc lâu, lời mở đầu không phải đáp lại mà ném ra mấy chữ: “Hoa quế đường ngó sen.”

Mặc Nhiên nói: “Mua rồi.”

“Thịt viên gạch cua.”

“Cũng mua.”

“...”

Sở Văn Ninh không nghĩ ra gì, cảm thấy uy nghiêm của mình rơi quá nhiều, y muốn nhật uy nghiêm lại, vì thế có tâm tư để tìm chỗ che, cảm hơi nâng lên, “Tiếc là không có lê hoa bạch.”

Y cho rằng đáng về mình nâng cằm lên rất nghiêm túc, rất có lực áp bách.

Nhưng mà đó là trước đây, giới hạn là khi Mặc Nhiên còn thiếu niên, đầu còn chưa cao bằng y.

Sở Văn Ninh cũng không biết giờ mình làm vậy, chỉ làm Mặc Nhiên nhìn thấy đường cong nhu hoà dưới hàm, nâng cằm lên sẽ lộ hầu kết, cùng cần cổ thon dài trắng nõn như sứ.

Y như con mèo nhỏ tự cho mình rất cao, để lộ nơi yếu ớt dưới răng nhanh của sói, cổ tình cao ngạo không tự nhận ra, y cho rằng con sói hãn kinh sợ, lại không biết sói chỉ muốn liếm lên yết hầu y, hôn hôn liếm liếm, ăn hết sạch.

Đồ ngốc.

Mặc Nhiên dùng nghị lực rất lớn, mới có thể dời tầm mắt từ phía dưới cằm Sở Văn Ninh đi, lại nhìn người trước mắt, ánh mắt đã hơi sâu thẳm, tiếng nói cũng trầm thấp hơn.

Hắn miễn cưỡng cười, tỏ vẻ hãn quân tử như Liễu Hạ Huệ, hắn nói: “Có.”

Sở Văn Ninh không phản ứng, nhú mi nói: “Cái gì?”

“Lê Hoa Bạch.”

Mặc Nhiên bất động thanh sắc mà thở ra, áp dụng niệm trong lòng xuống, khàn khàn nói.

“Lê hoa bạch, cũng có.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

“Trên đường cảm thấy có lẽ sư tôn sẽ muốn uống.” Mặc Nhiên nói, “May mà ta mua.”

Sở Văn Ninh trừng mắt nhìn đồ đệ ra sức lấy lòng mình kia, bỗng không biết nói gì, y bỗng cảm thấy mình làm khó dễ thật không thú vị, làm ra vẻ cứng rắn lạnh lùng, cũng chẳng có gì thú vị.

Y rút cuộc chậm rãi thả lỏng cơ thể căng chặt, dựa lưng vào cây đa già, đánh giá Mặc Nhiên, sau đó nói: “Mặc Nhiên.”

“Vâng.”

“Người thay đổi thật nhiều.”

Y nói xong câu đó, không biết vì sao đáy mắt Mặc Nhiên hiện một tia bất an, sau đó Mặc Nhiên chớp chớp hàng di dài, nói: “Sư tôn có thích vậy không?”

“...” Sở Văn Ninh nói, “Không ghét.”

Sau đó y bỗng nhớ tới gì, đứng thẳng người, ngón tay nâng lên, do dự một chút giữa không trung, chạm lên eo Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên đột nhiên hơi run, không rõ lí do lại lo sợ không yên mà bất an rủ mắt nhìn Sở Văn Ninh.

“Trong sách nói người có trận ác đấu với chi bạt ở Hoàng Hà.” Sở Văn Ninh nói, “Bị thương ở chỗ này nhì.”

“... Vâng.”

Sở Văn Ninh thở dài nhỏ tới không phát hiện được, vỗ vai Mặc Nhiên:

“Giờ người rất tốt, có thể nhận một tiếng Mặc tông sư rồi.”

“Đồ đệ không dám.”

Sở Văn Ninh khẽ cười, ngón tay ấn lên trán Mặc Nhiên, sau đó rũ xuống:

“Cũng phải, cả ngày y quan không chinh tề còn chạy tới chạy lui, quả thật không có dáng vẻ của tông sư. Đi thôi, mặt trời xuống núi rồi, về nghỉ ngơi cho sớm, mai phải làm gì?”

Mặc Nhiên nghĩ nghĩ, nói: “Hình như là làm bánh chưng, giã bánh mật.”

Sở Văn Ninh gật đầu, bỗng nhiên nói: “Đừng có cởi đồ lung tung.”

Mặc Nhiên đỏ mặt: “Vâng.”

“Nóng thì nghỉ.”

“Được.”

Sở Văn Ninh nghĩ một lát, nói: “Nhớ mang khăn tay cho mình, không có gì đừng có quậy với cô nương chưa xuất giá nhà người ta, người có khăn tay không?”

“... Không có.” Mặc Nhiên cảm thấy xấu hổ.

“... Vậy người ngày thường lau mặt bằng cái gì ...”

“... Tay áo.” Mặc Nhiên vì mình như thế, càng thêm xấu hổ.

Sở Văn Ninh có hơi cạn lời rồi, sau một lúc lâu nói: “Ta giúp người làm một cái.”

Mắt Mặc Nhiên lập tức sáng lên: “Cho ta ư?”

“Ừ.”

Mặc Nhiên vui mừng quá đối: “Tốt quá! Bao giờ sư tôn làm?”

Sở Văn Ninh nhú mày: “... Dù sao cũng phải chờ xong chuyện này đã.”

“Ta... Cũng muốn là hoa hải đường, có được không?”

“... Ta sẽ cố.”

Mặc Nhiên được đồng ý mà vui vẻ cả đêm, chìm vào niềm vui sướng một đồng kẹo đổi lấy một cái khăn tay, đổi được cái chăn mới, vui vẻ lăn qua lộn lại mà không nổi.

Năm năm, hắn luôn mơ mơ màng màng thống khổ mà sống.

Đây là lần đầu hắn vì vui sướng, mà khó ngủ như thế.

Tim đập thật nhanh, rất lâu không bình ổn nổi, sau đó hắn lại nhìn không được, ngồi dậy, cửa phòng hắn đối diện với cửa sổ phòng Sở Văn Ninh. Hắn ghé vào bên rìa, xuyên qua khe hở nhỏ, bên mũi là mùi đồng lúa ngọt thanh, trước mắt là sân nho nhỏ, đối diện có một ánh nến.

Sở Văn Ninh còn chưa ngủ.

Y đang làm gì?

Đang nghĩ xem nên làm khăn tay thế nào, hay ăn liên hoa tô mình mang cho y?

Mặc Nhiên nhìn ánh nến vàng ấm áp ở cửa sổ đối diện, nhìn thật lâu, tới tận khi ánh sáng tắt đi, Sở Văn Ninh ngủ, hắn mới lưu luyến không rời mà nhỏ giọng nói một câu:

“Sư tôn, mơ đẹp.”

Còn có một câu đề lại trong lòng, dù không ai nghe được, hắn cũng sẽ không dám nói ra.

Văn Ninh.

Mơ đẹp.

Tác giả có lời muốn nói: Thầy trò bốn người dùng gì lau mồ hôi?

Sở Văn Ninh người làm công tác văn hoá: Khăn tay hải đường.

Người nguyên thuỷ Mặc Vi Vũ: Tay áo

Sư Muội mỹ nhân: Vớ vắn, mỹ nhân sao có thể ra mồ hôi, có ra mồ hôi cũng không thể để người ta phát hiện

Người chim (...) Tiết Mông: Khăn tay thêu hai chữ “Tiết Mông” đáng xấu hổ, Vương phu nhân thêu cho cậu, vì cậu luôn làm mất khăn tay, thêu tên tiện cho người ta có nhật được còn trả lại...

[Husky] Chương 140: Sư tôn, lật lại

Edit: Bóng đèn Thiên Di 1000W sáng rực rỡ

Beta:

Nhờ đêm Mặc Nhiên mưa, tối đó, Sở Văn Ninh lại có một giấc mơ, đáng tiếc không phải là mộng đẹp.

Trong mộng, y thấy thiên liệt một năm trước ở trấn Thái Diệp, chỉ là người tu bổ thiệt liệt cùng y, là Sư Muội.

Giữa bầu trời xám xịt và trận tuyết lớn, Sư Muội chịu không nổi, bị đâm xuyên tim, rơi từ trên bàn long trụ xuống, ngã trên nền tuyết mênh mông vô tận. Mặc Nhiên chạy tới, bế Sư Muội không ngừng chảy máu lên, quỳ bên chân y, cầu y giúp đỡ, cứu lấy mạng đồ đệ của mình.

Y cũng muốn cứu, nhưng kết giới là song sinh, y và Sư Muội đều bị trọng thương, mặt y tái nhợt, y sợ mình vừa mở miệng, sẽ sặc máu, những quý mị đó sẽ vây quanh, lập tức xé xác họ thành từng mảnh nhỏ.

“Sư tôn... Cầu xin người... Cầu xin người...”

Mặc Nhiên khóc, đập đầu với y.

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, cuối cùng bỏ đi...

Sư Muội chết.

Mặc Nhiên không tha thứ cho y.

Y mơ thấy cầu Nại Hà ở Tử Sinh Đỉnh, đúng mùa rét tháng ba, dưới trời mưa, chồi non mùa xuân yếu ớt nhú lên, dưới chân là đá xanh dài không thấy điểm cuối, y cầm ô, một mình một người mà đi.

Bỗng, đối diện y có một người khác xa xa đi tới, một bộ hắc y, không có ô, trong tay ôm bột chõng sách, đi tới phía y. Sở Văn Ninh không khỏi đi chậm lại.

Người kia hiển nhiên cũng thấy y, nhưng bước chân người kia không ngừng lại, hắn chỉ nâng lông mi lên trong trận mưa xối xả, không chút độ ấm mà liếc nhìn y.

Sở Văn Ninh muốn gọi hắn lại, muốn nói: Mặc...

Mặc Nhiên không cho y cơ hội để nói chuyện, hắn ôm sách phần hắn, đi qua bên trái cầu Nại Hà, tới gần bên nước sông— chỉ vì để cách sư tôn ở bên phải xa một chút, lại xa hơn một chút.

Bọn họ đi tới giữa cầu.

Một người từ xưa có thói quen bung dù, đi trong mưa, một người từ xưa không hề có thói quen bung dù, cũng đi trong mưa.

Bọn họ lướt qua nhau mà đi.

Người đội mưa không quay lại mà đi xa, mà người bung dù lại dừng bước, đứng yên ở chỗ cũ.

Hạt mưa lộp bộp lộp bộp rơi trên mặt dù, Sở Văn Ninh đứng yên thật lâu, lâu đến mức chân hơi cứng lại, như khí lạnh ở Trung Thục đã thấm vào xương cốt.

Y bỗng cảm thấy rất mệt, đi không nổi nữa.

Cảnh trong mơ bị màu đen nhấn chìm.

Trầm lại lạnh lẽo.

Lạnh như mưa, trầm đến mức khiến hai chân nhấc không nổi.

Trong lúc ngủ Sở Văn Ninh trở mình, cơ người lại rất nhỏ, có thứ gì đó từ khoé mắt chảy ra, ướt ướt bên gối. Y hoảng hốt nhận ra đây chỉ là một giấc mộng mà thôi, nhưng vì sao lại chân thật như thế, chân thật đến mức có thể cảm nhận được rõ ràng hận ý của Mặc Nhiên, thất vọng của Mặc Nhiên, quyết tuyệt của Mặc Nhiên.

Nhưng mà... Chỉ như vậy thôi sao?

Đến đây là kết thúc rồi sao?

Y không cam lòng, tựa hồ vì y không cam lòng mà chung quanh lại loé sáng.

Vẫn là trong mộng, từ khi Sư Muội rời khỏi thế gian, đã qua nhiều tháng.

Tính tình Mặc Nhiên ngày càng âm trầm, cũng ngày càng ít nói, có điều những khoá tu hành, hắn vẫn đến, vẫn nghe giảng, nhưng không nói gì với

Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh cũng không giải thích vì sao trước kia mình không ra tay cứu Sư Minh Tịnh, y thấy thái độ trong mắt Mặc Nhiên, y biết chuyện đến nước này, nói gì cũng đã vô dụng rồi.

Khoá tu hành hôm đó kết thúc, Mặc Nhiên làm theo phân phó, đứng trên cây tùng cao nhất, rèn luyện tụ linh lực.

Nhưng không biết hẳn vì lí do gì, đột nhiên thể lực không chịu nổi, vậy mà ngã xuống dưới, Sở Văn Ninh không kịp suy nghĩ, đã vọt qua đỡ lấy hắn, nhưng trong lúc vội vàng y không kịp thi triển pháp thuật nào, hai người nặng nề ngã xuống từ trên cây, ngã xuống đất.

May mà đất mềm, còn có một tầng lá thông dày, họ đều không ngã tới bị thương, chỉ có tay Sở Văn Ninh bị một cành cây sắc nhọn cắt qua, vết thương dữ tợn, máu rỉ ra.

Mặc Nhiên nhìn miệng vết thương của y, sau đó nâng mắt lên, không chút che giấu, đánh giá gương mặt Sở Văn Ninh.

Cuối cùng hắn nói: “Sư tôn, người chảy máu rồi.”

Ngữ khí có phần chết lặng, nhưng khi nói, cuối cùng vẫn là một câu hoà hoãn.

“Túi càn khôn của ta có thuốc mỡ và băng vải, băng bó chút đi.”

Bọn họ ngồi ở giữa bãi phi lao, không khí ngập mùi tùng bách thơm nhạt, Sở Văn Ninh không hé răng, y nhìn Mặc Nhiên cúi đầu, trầm mặc băng bó cho mình, một vòng lại một vòng.

Lông mi thiếu niên run lên, Sở Văn Ninh không nhìn rõ được biểu tình của hắn, chỉ một chớp mắt như vậy, y bỗng rất muốn gom hết dừng khí, hỏi một câu:

Mặc Nhiên, người thật sự hận ra như vậy sao?

Nhưng khi ấy gió quá lạnh, nắng quá ấm, giữa cành lá còn có tiếng chim hót côn trùng kêu, tay bị thương của y được Mặc Nhiên yên lặng giữ lấy, băng bó lại, hết thấy đều an bình, đều yên tĩnh.

Cuối cùng y cũng không hỏi, không muốn đánh vỡ bức tranh trầm tĩnh này. Y bỗng cảm thấy đáp án không hề quan trọng như vậy, quan trọng là đây chỉ là cảnh trong mơ, sau khi Sư Muội qua đời, máu của y, vết thương của

y, thế mà vẫn có thể đổi lấy chút chi giác của Mặc Nhiên, nửa tắc hoà hoãn. Ngày hôm sau, Sở Văn Ninh tỉnh dậy, vẫn còn hoảng hốt như vậy trong chớp mắt.

Y nằm trên giường, thậm chí cảm thấy tay mình ần ần đau, lại tựa hồ vẫn còn chút ôn hoà đọng lại. Qua hồi lâu, y mới mệt mỏi xoa mặt, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Mình mơ thấy cái gì vớ vẩn thế?

Người ta đều nói ban ngày nghĩ gì đêm sẽ mơ cái đó, nên không phải nhìn thấy dáng vẻ tuần tiếu của Sư Muội hiện tại, lòng mình sinh buồn bực, phát tiết trong mơ, thế mà có thể mơ thấy Sư Muội chết đi...

Thật là giấc mơ hoang đường.

Y mặc y phục rời giường, rửa mặt đánh răng, làm rất nhanh, cũng quên mất giấc mơ linh tinh vớ vẩn kia sau đầu.

Hôm nay thôn trưởng muốn họ giã bánh.

Bánh mật ở Hạ Tu giới là món ăn Thất Tịch, vì nó là điềm lành phát tài. Gạo nếp và gạo tẻ đã sát lúc tối, sau đó nữ nhân cùng người lớn tuổi nhóm lửa, đặt nồi hấp lên, quá trình này làm rất cẩn thận, lại không dùng tới sức của nam nhân, nên Sở Văn Ninh dậy muộn chút, lại chậm rì rì mà đi tới, cũng chẳng liên quan.

Y tới nơi, nhìn thấy nồi bánh to giữa sân, thùng hấp cao chừng nửa người, không ngừng toả ra hơi nóng, vợ thôn trưởng đứng trên ghế, thỉnh thoảng sẽ khuấy nó. Mấy đứa nhỏ chạy quanh bếp lò đùa giỡn, thỉnh thoảng gạt than trong lò ra, lấy ra một cái ngô.

Làm Sở Văn Ninh không ngờ tới chính là, Mặc Nhiên vẫn dậy rất sớm, đang giúp vợ thôn trưởng canh lửa, có đứa nhỏ hi hi ha ha chạy quá nhanh, ngã xuống đất, sột xịt mấy tiếng, oà lên khóc.

“Sao lại ngã rồi?” Mặc Nhiên đỡ nó dậy, phúi bụi đất trên người cho nó, nói, “Có bị thương ở đâu không?”

“Tay—” Bé gái kia vừa khóc, vừa nâng tay nhỏ đen thui cho Mặc Nhiên xem.

Mặc Nhiên bế nó lên, đưa tới bên giếng, múc một gáo nước cho nó rửa tay. Cách đó không xa, Sở Văn Ninh không nghe thấy hẳn nói gì với đứa nhỏ,

nhưng tiểu gia hoả còn dính nước mắt, thút tha thút thít, lát sau, không khóc nữa, lại lát sau, nó nín khóc mà cười, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhìn Mặc Nhiên, bắt đầu lạnh lạnh nói chuyện với Mặc Nhiên.

“...”

Sở Văn Ninh an tĩnh đứng ở khúc rẽ nhìn hắn, nhìn hắn dỗ trẻ, nhìn hắn bế đứa bé tới gần bếp lò, nhìn hắn gọt một củ khoai lang ra, cẩn thận bóc vỏ, đưa vào tay tiểu cô nương.

Y cứ nhìn như vậy.

Như thấy được Mặc Vi Vũ trải qua năm năm kia.

“A, sư tôn đến rồi?”

“Ừ.” Thật lâu, Sở Văn Ninh mới đến cạnh Mặc Nhiên, ngồi xuống. Y nhìn ánh lửa nhảy nhót hừng hực, nhìn một lát, nói, “Trong đang nướng cái gì?”

“Đậu phộng, khoai lang, ngô.” Mặc Nhiên nói, “Người đã tới rồi, nướng cho người một viên kẹo nhé.”

“... Kẹo cũng nướng được sao?”

“Sư tôn không nướng được, nướng sẽ tan mất.” Mặc Nhiên cười nói, “Ta làm sẽ ổn hơn.”

Hắn nói xong liền lấy một viên kẹo sữa mạch nha trong túi ra, bóc giấy bọc bên ngoài, dùng cặp gắp than kẹp lấy, sau đó lập tức rút tay về, lấy kẹo, “Đau, có hơi bỏng.” Hắn thổi thổi, sau đó mới đưa tới bên môi Sở Văn Ninh.

“Nếm thử xem.”

“...” Sở Văn Ninh không quen để người ta đút đồ ăn cho mình, nên duỗi tay lấy kẹo, viên kẹo màu trắng bị nướng có hơi mềm, nhai ra mùi vị toả bốn phía, Sở Văn Ninh nói, “Cũng được. Người nướng thêm một viên đi.”

Mặc Nhiên lại nướng thêm một viên nữa, Sở Văn Ninh cầm lấy, ngồi ăn.

“Thêm một viên nữa.”

“...”

Mặc Nhiên nướng liên tục tám viên, đến viên thứ chín, có đứa bé chạy tới hỏi Mặc Nhiên lấy khoai lang, Mặc Nhiên không có tay, chỉ có thể để Sở Văn Ninh lấy.

Sở Văn Ninh cầm cặp, chọn củ lớn nhất. Mặc Nhiên nhìn thoáng qua, nói: “Củ này vùi lại đi, lấy củ nhỏ hơn bên cạnh kia.”

“To ngon hơn.”

“To chưa chín.” Mặc Nhiên cười nói.

Sở Văn Ninh có hơi không phục: “Sao người biết là chưa chín chứ?”

“Người tin ta đi, ở ngoài ta hay nướng đồ ăn. Lấy củ nhỏ cho nó, củ nhỏ ngọt hơn.”

Sở Văn Ninh đành lấy củ nhỏ ra, đứa bé kia không biết Sở Văn Ninh là nhân tài kiệt xuất nào của Tu Chân giới, nhưng thấy y chịu vì mình lấy khoai lang, liền vươn tới, nhỏ giọng nói với Sở Văn Ninh: “Đại ca ca, ta muốn ăn củ to.”

“Nói với đại ca ca khác đi.” Sở Văn Ninh nói, “Là hửn không cho người ăn, nói là chưa chín.”

Đứa bé thật sự chạy đi tìm Mặc Nhiên: “Mặc Nhiên ca ca, đệ muốn ăn củ to kia.”

Mặc Nhiên nói: “Muốn ăn củ to thì chờ thêm một lát nữa nhé.”

“Một lát là bao lâu cơ?”

“Đếm từ một tới một trăm.”

“Nhưng đệ chỉ biết đếm tới mười thôi...” Đứa bé rất ấm ức.

Mặc Nhiên liền cười: “Thế phạt đệ chỉ được ăn củ nhỏ thôi.”

Tiểu gia hoả kia không có cách khác, than ngán thở dài, cũng đành chịu vận mệnh đối xử với nó bất công, ủ rũ ủ tàn nói: “Được rồi, nhỏ thì nhỏ chứ gì.”

Sở Văn Ninh liền bóc khoai lang cho nó, lột vỏ rất nhanh, kẹo Mặc Nhiên cũng nướng tới mềm rồi, nếu không ăn, sợ sẽ tan mất. Vì thế vội đem ra, đưa cho Sở Văn Ninh: “Sư tôn, tới, há miệng nào——“

Trên tay còn cầm khoai lang, Sở Văn Ninh cũng không nghĩ nhiều, tự nhiên mà hé môi, đến tận khi mặc Nhiên đưa kẹo sữa mềm ấm vào miệng y, đôi tay hơi thô chạm nhẹ bên khoé miệng y, Sở Văn Ninh mới đột nhiên phản ứng, mình ăn kẹo đồ đệ tự tay dứt cho, dái tai lập tức đỏ lên.

“Còn muốn nữa không?”

Sở Văn Ninh ho nhẹ một tiếng, may ánh lửa ấm áp, chiếu lên mặt y, cũng sẽ không nhìn ra sắc mặt khác thường, y nói: “Thôi.”

Mặc Nhiên cười bảo: “Vừa dứt no người, chỉ còn lại một viên kẹo sữa cuối cùng, ăn nữa sẽ không có nữa đâu.”

Hắn vì thả lỏng, mà lười dùng từ, không thêm suy nghĩ.

Nên cứ tự nhiên như vậy, nói hai chữ “Dứt no”. Nhưng đồ đệ đương nhiên trăm triệu lần cũng không dám nói với sư tôn như vậy, hai chữ này mang ý tứ sùng nịch quá nồng, tỷ như chủ nhân dứt no thú cưng, để vương dứt no thê thiếp, thậm chí có thể dùng trên cả giường, trên mặt chinh phục, dùng thân thể nóng bỏng, dứt no người nằm dưới thân hầu hạ rên rỉ.

Sở Văn Ninh giữa hai chữ như vậy, nửa ngày chưa phục hồi tinh thần.

Hấp bột bánh xong, cần dùng tới sức, hán tử tinh tráng trong thôn đều cầm chày gỗ giã bánh, thôn trưởng đưa cho Mặc Nhiên một cái chày gỗ có quăn băng, lại muốn đưa cho Sở Văn Ninh một cái, bị Mặc Nhiên ngăn lại.

Mặc Nhiên cười nói: “Thôn trưởng, sư tôn ta chưa từng làm việc này, y già không tốt đâu.”

“...” Sở Văn Ninh yên lặng ở cạnh không nói gì.

Y rất không cam lòng, thậm chí hơi phẫn nộ, vì người này, từ khi rời núi tới giờ, chưa từng có ai liên hệ y với ba chữ “làm không tốt” được.

Trong miệng người ngoài, y có thể vĩnh viễn nghe thấy lời thỉnh cầu, là làm ơn, là “Tiên Quân, người giúp một chút được không”.

Đây vẫn là lần đầu tiên có người che y sau lưng, nói “Y sẽ không làm, y làm không tốt.”

Sở Văn Ninh rất bực, y muốn xắn tay áo quát lên, người mới làm không tốt!

Nhưng y vẫn nhẫn nhịn, nhẫn xuống.

Vì Mặc Nhiên nói là sự thật, y quả thực làm không tốt.

Cuối cùng họ được thôn trưởng giao cho một cối đá, cối đá đã để bột sẵn, toả ra hơi nóng hôi hổi.

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn, chờ lát nữa ra giã bánh, người nhớ kỹ cứ giã ba lượt, lại lật bánh lại giúp ta. Cần thận kéo nóng, cũng đừng vội quá, bị ta giã phải tay.”

“... Nếu người mà giã chày trúng tay ta, người đừng tu tiên nữa, về nhà mà trồng trọt đi.”

Mặc Nhiên liền cười: “Ta cũng chỉ nói một tiếng, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

Sở Văn Ninh lười nói nhiều với hắn, nhóm bên cạnh hai người đã bắt đầu làm, y không muốn quá chậm chạp, vì thế tới cạnh cối đá, nói: “Đến đây đi.”

Mặc Nhiên liền giã chày gỗ xuống, hạ xuống lần đầu thực trầm, giã lên bột bánh còn nóng hôi hổi, bột lún xuống, bao lấy chày, hắn lặp lại ba lần, nâng đôi mắt sáng ngời lên, nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn, lật lại đi.”

Sở Văn Ninh liền lật bánh lại, Mặc Nhiên lại giã chày xuống.

Phối hợp mấy lần, tiết tấu của họ giữ rất ổn, cơ bản là Mặc Nhiên nâng lên lần thứ ba, Sở Văn Ninh liền lưu loát lật bánh lại, tay y vừa rời đi, Mặc Nhiên lại giã xuống. Giã bánh thoát nhìn thì đơn giản, nhưng phải giữ lực thật ổn, người giã cần có lực, tinh lực dư thừa, lăn qua lộn lại như thế vô số lần, bột mới kết dính, dẻo dai, mới tính giã xong.

Bận rộn như vậy một lát, Mặc Nhiên mặt không đỏ tim không đập, nhưng nhóm nông dân bên cạnh đã hơi mệt, thôi giọng bắt đầu hô: “Một hai ba— Một hai ba—” bọn họ hô là tiết tấu của chày, Mặc Nhiên cảm thấy khá thú vị, liền làm theo tiết tấu của bọn họ, giã tới cũng kết dính một nửa rồi, người bên cạnh đã thở hồng hộc, Mặc Nhiên lại không cảm thấy gì cười nói với Sở Văn Ninh: “Lại tới đi.”

Sở Văn Ninh nhìn hắn một cái, nam nhân trẻ tuổi kia trán dính đầy mồ hôi, dưới ánh nắng lấp lánh, như màu mật. Bờ môi hắn cũng hơi giương lên, không như người bình thường mệt mỏi, nhưng hô hấp đã hơi nặng, ngực phập phồng.

Thấy Sở Văn Ninh đang nhìn hắn, hắn sững sốt một chút, nâng tay áo lau mặt, đôi mắt sáng như sao, hắn cười: “Sao vậy? Có phải mặt dính bột rồi không?”

“Không có.”

“Vậy là...”

Sở Văn Ninh nhìn hần đầu toàn mồ hôi, lại thành thật quỵ củ điệp ván áo lên tận hầu kết, bỗng có hơi không đành lòng. Y hỏi: “Người có nóng không?”

Hôm qua y hỏi Mặc Nhiên “Có lạnh không”, hôm nay lại hỏi Mặc Nhiên “có nóng không”, chuyện này thật sự là Mặc Nhiên hoang mang, rõ ràng độ ẩm hai ngày không lệch nhau bao nhiêu, sừng sốt một lát mới nói: “Ta vẫn ổn.”

“Nóng thì cứ cởi đi.”

“Sư tôn không thích, ta sẽ không cởi.”

“...” Sở Văn Ninh nói, “Cả người toàn mồ hôi, càng thấy ghét.”

Nếu y đã nói như vậy, Mặc Nhiên cũng bị y phục dán vào khó chịu, liền cởi áo thân trên ra, ném sang cạnh tảng đá, Sở Văn Ninh lạnh mắt nhìn, tâm lại dần nóng lên, y nhìn Mặc Nhiên lộ ra phần lưng rộng lớn, cánh tay vững chắc, cách một tầng trung y cơ hồ có thể cảm thấy nhiệt khí nóng bỏng trước mắt, cả người Mặc Nhiên toàn mồ hôi, dưới ánh nắng láu cá mà chảy xuống ướt át. Hần như nhân ngư, xoay người lại, cười với Sở Văn Ninh, anh tuần đến làm người hoa mắt.

“Hai vị Tiên Quân, có muốn uống nước không?” Vợ thôn trưởng bưng bình trà, hỏi từng người, giờ tới họ.

Mặc Nhiên về trước cối đá, lại cầm chày gỗ lên, cười nói: “Không cần, ta không khát.”

Một đôi tay duỗi qua, lấy chung trà trên khay.

Sở Văn Ninh trước vẻ mặt kinh ngạc của người người kia, uống hết một ly trà, lại đưa chung trà cho vợ trưởng thôn: “Phiền rót thêm một ly.”

“... Sư tôn, người rất khát sao?”

Lời này không biết đâm vào chỗ nào của y, Sở Văn Ninh bỗng ngẩng đầu, ánh mắt sáng rỡ, tràn đầy đề phòng: “Khát? ... Không, ta không khát.”

Lại uống cạn một ly nước nữa.

Mặc Nhiên nhìn y, không khỏi hơi buồn bực, từ khi nào bệnh của sư tôn nặng đến mức khát cũng sĩ diện không nói ra rồi?

Tác giả có lời muốn nói: “Trải qua lễ Lễ tình nhân”

Cầu Tử: Trải qua lễ tình nhân cái gì, đều cướp đồ ăn với ta, thức ăn cho chó là để người ăn à? Người có thể ăn thức ăn cho chó không? Thả ta ra! Ai ép ta ăn thì ta cắn!

Sở Văn Ninh: Ta không thích náo nhiệt này.

Sư Muội: (Idol Sư Muội cời diễn phục nhận cơm hộp ở phim trường không quan tâm hình tượng, mắt trợn trắng) Thôi đi, ta thật sự muốn tìm người cũng trải qua lễ tình nhân, các người đều muốn ta trải qua Tết Thanh Minh, ta hiểu rất rõ.

Tiết Mông: Ta thật ra cũng nghĩ, nhưng ta không cảm thấy ai cứng với ta, ta có thể làm gì bây giờ? Ta thấy thật phiền lòng.

Nam Cung Tứ: Quan yêu loài chó, ai cũng có trách nhiệm, chống lại lễ tình nhân, bảo vệ Nãi Bạch Kim, ta đi đầu.

Mai Hàm Tuyết: Bán bộ, bán bộ, không khí không ổn, hiểu một chút.

Diệp Vong Tích: Tiên sinh lâu trên, ngại quá, mong ngài phối hợp chút, tuần trước có người báo lên cục liên tục mười lăm cuộc điện thoại, bảo ngài lừa tình, mong ngài theo ta một chuyến.

[Husky] Chương 141: Sư tôn, đừng cời!!!

Uống nước xong, hai người lại bận rộn, nhưng Mặc Nhiên già chày xuống, Sở Văn Ninh liền biết không hay rồi.

Đường cong của nam nhân trẻ tuổi theo động tác càng sắc bén căng chặt, thái dương tươi sáng như thác nước dội xuống người hắn, theo cơ bắp gợi cảm chảy xuôi xuống, lúc hắn nâng tay lên, bả vai dần rộng, ngực săn chắc bóng nảy, như dung nham nóng bỏng, ẩn hơi nóng và lực đạo kinh người. Một chày mạnh mẽ nện lên cối đá, bột bánh mềm ướt chặt chẽ bao lấy, lại đưa ra, dính chút bột trắng mềm mềm...

Hắn từng lần từng lần mà dùng sức mạnh mẽ, lực lớn như thế, Sở Văn Ninh cảm thấy nếu thật sự bất hạnh bị hắn già trúng, nếu không cẩn thận già vào người mình, sợ là y sẽ thịt nát xương tan, hoá thành toái tra. Đáng vẻ Mặc Nhiên chuyên chú, thở hỗn hển, ngực phập phồng tim đập nhanh, lông mày đen nhánh của hắn dính mồ hôi, hầu kết chuyển động rất nhẹ, cánh tay hắn nâng lên hạ xuống, Sở Văn Ninh nhìn động tác của hắn, bỗng không thể ngăn lại mà nhớ tới cảnh trong mơ.

Trong mơ y ở trên giường Mặc Nhiên, như bột bánh cối đá này bị xâm phạm, bị vuốt xe, bị khinh nhục hoá cốt thành bùn... Y ngơ ngẩn mà thất thần, đến tận khi Mặc Nhiên lại gọi y một tiếng.

“Sư tôn.”

Hoặc có lẽ gọi mấy lần.

“Sư tôn, sư tôn?”

Y lúc này mới đột nhiên quay lại, nhưng tim đập nhanh không chịu nổi, đáy mắt có ánh sáng nhạt nhoè len lỏi, cổ họng y nhấp nhô, ánh mắt có hơi mất tiêu cự: “Hả?”

Đôi mắt Mặc Nhiên sáng ngời nhìn y, có lẽ vì nóng, nên có vẻ như có ánh lửa, hần nói: “Sư tôn, đến, lật lại đi.”

“... ..”

Sở Văn Ninh chỉ thấy trong mắt như vậy, trong câu nói này, cảnh trong mơ hiện lên chông chéo, y bỗng thấy đầu hơi choáng, trước mắt như có màu đỏ tươi, y thấy hai người dây dưa trên đệm đỏ thêu kim phượng đằng long, một thân thể nam nhân cao lớn đè lên một người khác, bế dục dậy sóng, hồng lẳng từng đợt, ngón chân nam nhân phía dưới cuộn lại, cẳng chân co giật từng hồi.

“Sư tôn, đến, lật người lại...”

Y tựa hồ nghe thấy nam nhân kia nóng bỏng thở dốc, phảng phất ở ngay bên tai mình.

“Để ta nhìn mặt người.”

Sở Văn Ninh hoảng sợ vì hư ảnh loé lên, y đột nhiên nhắm mắt lại, lắc đầu, sao thế này? Ảo giác ư? Hay là vẫn còn nhớ tới giấc mộng xuân kia?

Trong lòng run sợ, máu nóng dâng lên, mồ hôi lạnh chảy xuôi.

Mặc Nhiên thấy y không ổn, đặt chân gỗ xuống, đến bên cạnh y: “Sư tôn, người làm sao vậy? Có phải không thoải mái ở đâu không?”

“Không.” Giọng hần như kiến cắn làm đáy lòng Sở Văn Ninh tê dại, Sở Văn Ninh đột nhiên đẩy hần ra, nâng đôi mắt phượng then quá hoá giận lên, đuôi mắt phiem màu hồng nhạt, y thở gấp, cực kỳ hận mình tâm ý viên mãn, “Ban ngày khó chịu, hơi hoa mắt mà thôi. Người đừng dán lại gần ta, toàn mồ hôi kia.”

Mặc Nhiên cúi đầu nhìn, đúng thật, trong lòng bất an, hần biết Sở Văn Ninh thích sạch sẽ, lập tức đứng sang cạnh, chỉ là ánh mắt quan tâm, vẫn sát theo người nọ, một lát cũng không muốn dời đi.

Sở Văn Ninh sau đó vẫn luôn trầm mặc không nói gì, đợt bột bánh giã xong rồi, mọi người vây quanh, y đã không còn ở nữa.

“Hả, người hỏi Sở Tiên Quân à, y nói y hơi đau đầu, về phòng nghỉ ngơi rồi.” Thôn trưởng nói, “Ta thấy lúc y đi mặt hơi hồng, chắc không phải phát sốt rồi chứ.”

Mặc Nhiên vừa nghe, cực kỳ sốt ruột, cũng không giúp hấp bánh, vội vàng đến nơi hai người ở.

Mở cửa ra, trên giường không có ai, càng nóng lòng, chợt nghe trong bếp có tiếng nước, Mặc Nhiên lỗ mãng xốc màn hấp tấp đi vào.

Sau đó hắn thấy, Sở Văn Ninh cởi sạch y phục, đang giơ gáo nước, để chân trần đứng trên gạch đỏ mà tắm.

Đang tháng mười, mùa thu cũng đã qua.

Sở Văn Ninh... Con mẹ nó dùng nước lạnh để tắm?!

Mặc Nhiên sợ ngẩn người, trên mặt lúc trắng lúc đỏ, trừng mắt nhìn sư tôn khoả thân, chỉ cảm thấy bên tai toàn tiếng ù ù, như sóng triều Trường Giang, tiếng động khác đều không nghe thấy.

Hắn nhìn thấy gì...

Đây là sau khi hắn trọng sinh, lần đầu tiên được nhìn rõ ràng, rành mạch, hoàn toàn chinh chinh thân thể của Sở Văn Ninh. Không có hơi nước, không có gì che đi, cái gì cũng không có, chỉ có thân thể quen thuộc này, thân thể khiến hắn dựng lên bức tường phòng thủ, hắn vội che đậy ký ức xưa, hắn cảm thấy máu trong người đều đang sôi sục, như dung nham dâng lên, muốn tràn ra khỏi cơ thể.

Hết thấy đều giống hết những gì hắn quen thuộc, không thay đổi chút nào.

Hắn bỗng nhận ra mình không thể thở nổi.

Hắn nhìn đến bả vai của Sở Văn Ninh, đường cong và sức lực đều gài đúng chỗ ngựa, như kéo dây cung bảy phần, vận sức chờ phát động. Hắn thấy xương bả vai của Sở Văn Ninh, làn da trắng mỏng như băng bị kích thích.

Sau đó hắn theo dòng nước, đúng vậy, hắn theo dòng nước, dòng nước như rửa trôi ánh mắt hắn, đưa hắn xuống phía dưới, vì thế hắn nhìn thấy vòng eo nhỏ gọn thon chắc của Sở Văn Ninh, sau lưng có hai hõm eo nhọt nhọt, đầy nước, như khát vọng ôm sát lấy người kia của hắn.

Xuống chút nữa, hắn nhìn tới vùng mông săn chắc, như quả mùa thu căng mọng, hắn biết cảm giác khi chạm vào sẽ tiêu hồn thực cốt đến mức nào, lúc giao hợp sáng khoái tới run rẩy, linh hồn như nứt thành từng mảnh, quần lấy người dưới thân, vị ăn sâu vào tuỷ, làm nghiện khó cai...

“Mặc Tiên Quân!” Bỗng có người gọi hắn, “Mặc Tiên Quân, người ở đâu?”

Mặc Nhiên cả kinh, quay đầu lại, còn chưa kịp buông rèm cửa mới xốc lên, Lăng Nhi đã tiến vào, vừa đi vừa nói: “Khi này sao người chạy vội như thế? Mẹ ta bảo gọi người ăn bánh, người—“

Nàng thấy Sở Văn Ninh đang tắm, đột nhiên im bật.

Sở Văn Ninh: “...”

Lăng Nhi: “...”

“Á!!!” Cô nương kêu thảm một tiếng, cuống quýt che mắt lại, sắc mặt Sở Văn Ninh cũng cực kém, hiếm khi luống cuống tay chân tìm y phục che thân, làm sao mà y đoán được mình đang tắm nước lạnh, thế mà có tận hai vị khách không mời vào phòng y, đúng là sống lâu gặp quỷ!

Y luôn tùy tiện, y phục cởi ra đều ném ở ngoài cửa, chẳng lẽ giờ y khoá thân ra cửa bếp, trước mắt đại cô nương nhặt y phục lên à?

Đang sút đầu mẻ trán tìm cách xoay sở, Mặc Nhiên lập tức đi tới chỗ y, đưa tay chống lên tường, che cả người y trong lòng.

Mặc Nhiên quay đầu nói với Lăng Nhi: “Đi ra ngoài.”

“A! Đúng! Đúng!” Cô nương kia bị dọa choáng váng, thế mà sững sốt một lát, mới nghiêng ngả lao ra ngoài cửa, chịu đủ kinh hách mà chạy xa.

Sở Văn Ninh: “...”

Sắc mặt Mặc Nhiên đen sì, chờ nàng đi xa, mới nhẹ nhàng thở hắt ra, quay đầu.

Đối diện với gương mặt lạnh nhạt của Sở Văn Ninh.

Hắn lúc này mới chợt nhận ra hành động của mình như con chó dữ, nhe răng trợn mắt dọa kẻ dám xâm phạm chạy đi, sau đó gù gù quay người lại, liếm thức ăn khó kiếm.

Tay hắn còn chống trên tường, vì vậy che Sở Văn Ninh kín mít, hắn ghé sát vào y, gần đến mức có thể ngửi thấy mùi hương trên người Sở Văn Ninh dễ như trở bàn tay, hắn không khỏi lại cứng nữa rồi...

Đầu thực nóng, dưới bụng thực trầm.

Khí vị kia dễ dàng gợi lên hồi ức cùng dục vọng của người ta, tựa như ngửi thấy mùi thịt sẽ thấy đói, ngửi thấy mùi hoa mai sẽ nhớ tới đông tuyết, mọi chuyện đều thế.

Tình dục cũng vậy.

Mặc Nhiên chỉ sợ mình thần hồn kích động, tường thành thật vất vả mới dựng lên được từ ý chí tựa hồ sẽ bị sụp đổ như vậy. Trên người Sở Văn Ninh có chút ánh lửa, dừng trên lồng ngực khô ráo của hắn, châm lên ngọn lửa thú tính trong hắn, muốn đốt hắn thành tro.

Bình thường ai tới gần, chẳng ngại Sở Văn Ninh y quan chinh tề, hắn đều sẽ nhìn không đực mà động tâm, huống chi người trước mắt này, không mảnh vải che thân, không mặc bất cứ thứ gì...

Hắn hận không thể giữ cổ tay còn ướt lạnh như băng của Sở Văn Ninh, xoay người này lại, đè lên tường, lập tức cởi sạch y phục của mình, hung hăng dán sát lên người này, bế người này lên, để lưng y kề sát ngực mình, cứ thô bạo hung ác như vậy đi vào, giống như kiếp trước, sinh sát cướp đoạt, giữa mồ hôi và tiếng thở dốc, hoá thành hương diễm.

Thật sự không được... Thật muốn y.

Hô hấp của Mặc Nhiên đột nhiên nặng nề.

Hắn không nói, Sở Văn Ninh cũng chẳng hé răng.

Hai người cứ dán sát trên tường như vậy, đứng rất gần, bọn họ cơ hồ đều chạm vào nhau, cơ bắp trên tay Mặc Nhiên căng cứng, kinh mạch bạo đột, run lên nhẹ nhẹ, cường ngạnh chống đỡ.

Không thể chạm vào y, không thể chạm vào y.

Kính y, yêu y.

Không thể lại phạm sai lầm hồ đồ khi sư diệt tổ, không thể.

Hắn tự lập lập lại nhắc nhở mình, máy móc nặng nề trong lòng.

Hô hấp Mặc Nhiên nóng rực lại nặng nề, mang theo hơi thở độc hữu nam tính mãnh liệt, cơ hồ muốn làm y bị phồng. Còn đôi tay chống trên tường, rắn chắc cường tráng như thế, mạnh mẽ hữu lực như thế, sau khi y trùng sinh còn chưa từng giao thủ với Mặc Nhiên, nhưng y biết, nếu nói về sức lực, không so thuật pháp, như vậy y chỉ có thể tan xương nát thịt trước đôi tay này.

Trời thật lạnh, nhưng trán hắn dần rịn mồ hôi chảy ròng ròng.

Không thể... Không thể... Mặc Nhiên, người không thể... Đừng suy nghĩ bậy bạ...

Hầu kết nhấp nhô, run rẩy nhắm mắt lại, đem hơi thở nóng rực khoá chặt dưới mí mắt, trên mặt đã mang vẻ mê man...

Nếu là Sở Văn Ninh ngày thường, sao lại không nhìn ra Mặc Nhiên có điểm khác thường?

Nhưng giờ, tình trạng của y so với Mặc Nhiên chẳng khác hơn là bao, thậm chí còn đáng xấu hổ hơn.

Y nhìn qua có vẻ lãnh đạm, nhưng trời mới biết y tổn bao nhiêu nghị lực mới giữ được bộ dáng trước đầu trận tuyến, có thể ra vẻ trấn định.

Y không muốn nhìn vào đôi mắt Mặc Nhiên, ánh mắt hạ xuống, liền dừng trên ngực Mặc Nhiên.

Tuy bọn họ không dán sát vào nhau, nhưng Mặc Nhiên cách y gần như vậy, cơ hồ chỉ có một lớp áo mỏng, y có thể cảm nhận rõ ràng lồng ngực nóng rực kia tản ra hơi nóng nam tính, rộng lớn, mãnh liệt.

Như có thể làm tan băng đá cứng nhất trên đời, hoá thành xuân triều một tay có thể ôm hết.

“Sư tôn...”

Nam nhân trẻ tuổi đột nhiên gọi y một tiếng, không biết có phải ảo giác của mình hay không, lại cảm thấy giọng đối phương hơi khàn khàn, chứa đầy dục hoả ướt át và nhiệt khí.

Mặc Nhiên gọi y là sư tôn vô số lần, bình tĩnh, kính cẩn nghe theo, phần nộ, hài hước, nhiều không kể xiết.

Nhưng đây là lần đầu tiên nghe thấy một tiếng “Sư tôn” không giống như vậy, ngậm giữa răng môi, đầy mùi tình dục tanh tưởi, có vẻ dơ bẩn lại có vẻ mê hoặc, Sở Văn Ninh cảm thấy xương cốt tê rần.

Không có khả năng, Mặc Nhiên không có khả năng gọi y như vậy.

Là y nghe nhầm, là y nghĩ nhiều.

Dơ bẩn chính là tâm mình.

Y theo bản năng mà lùi ra sau, tấm lưng trần trụi chạm lên bức tường lạnh lẽo, y không tự chủ được rung mình, môi run lên, hơi hé ra, lại có dáng vẻ mờ mịt vô thức.

Ánh mắt Mặc Nhiên càng tối lại.

Hắn nhìn đôi môi ướm át, màu sắc nhàn nhạt. Hắn tuy không có hành động gì, nhưng trong đầu lại nghĩ hết cái này đến cái khác, nghĩ tới mình cúi đầu hôn lên, cạy mở hàm răng của Sở Văn Ninh, cuốn lấy đầu lưỡi nóng bỏng, thô bạo mà dây dưa xâm phạm cấm địa chưa từng có ai công chiếm, hắn tưởng tượng tay mình giữ chặt lấy eo Sở Văn Ninh, mạnh mẽ xoa nắn, trên làn da lưu lại vết đỏ bạo ngược đậm mùi nhục dục.

Làm sao có thể áp xuống, máu Mặc Nhiên vẫn dâng trào lang tính như trước.

Tính hắn phóng thích, luôn nóng nảy, thô bạo, thậm chí muốn đem người lên giường cùng hắn xé thành mảnh, muốn ăn sạch đối phương từ trong ra ngoài, liếm từng giọt máu cuối cùng, từng tắc thịt.

Hắn không thể ăn chay.

Nhắm mắt lại, trong ngực đè nén dung nham nóng bỏng, hắn tự biết không ổn, biết dục vọng nam nhân nổi lên sẽ giống dã thú thế nào, hắn muốn xua tan tình triều không thể chặn lại, đưa con thỏ hồn nhiên không biết bị cưỡng chế rời đi.

Hắn thu tay về, cơ hồ là khàn khàn mà mở miệng nói: “Sư tôn, ta đi lấy... lấy xiêm y cho người.”

Hơi thở nặng nề phảng phất qua lông mi Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên xoay người, đến bên cửa, lấy y phục Sở Văn Ninh ném ở đó.

Sở Văn Ninh vẫn dựa trên tường, cảm thấy như vừa qua trường bào trăm dặm, cả người thoát lực, lại không thở nổi. Y nheo đôi mắt phượng, nhìn Mặc Nhiên đưa lưng về phía mình, ở bên kia lật y phục qua lại, bỗng nhớ tới trạng thái nơi đó của mình, sừng sốt vài giây, đột nhiên tỉnh táo!

Lúc Mặc Nhiên vào cửa, mình tắm nên quay lưng về phía hắn, mà chờ đến khi mình xoay người, Mặc Nhiên đã dán lại gần, không có nhìn xuống, nên hắn mới không chú ý tới dục vọng đã thức tỉnh của y.

Nhưng nếu Mặc Nhiên cầm y phục, quay lại đây, thanh danh Ngọc Hành trường lão một đời cao ngạo, hình tượng cấm dục thanh cao Sở Văn Ninh vất vả dựng lên, chỉ sợ nháy mắt sẽ sụp đổ, phi hôi yên diệt.

Sở Văn Ninh nháy mắt liền nôn nóng.

Mắt thấy Mặc Nhiên đã tách y phục ra cẩn thận, ôm trong tay, mắt thấy hân sắp quay đầu lại...

Sở Văn Ninh thành linh chỉ còn hai lựa chọn.

Một, giả vờ bỗng dưng đau chân, ngồi xuống.

Hai, chọc mù mắt hân.

Y còn chưa quyết định xong, Mặc Nhiên đã nghiêng người qua, nói: “Sư tôn, người...”

Người cái gì?

Hân còn chưa nói xong.

Lời còn dư lại chưa ra khỏi miệng, cảnh tượng trong một khắc trước mắt hân kia, đều làm tất cả đứt đoạn giữa răng môi, hăm sâu vào bần lầy, không nói ra được nữa.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc tết thôi

Sở Văn Ninh: Tân niên vui vẻ, có khó khăn, tới tìm ta.

Mặc Nhiên 1.0: Chúc mọi người tân niên vui vẻ, ha ha, năm con chó đại cát~ Phải thông minh hơn ta đó nha~

Mặc Nhiên 2.0: Tân niên vui vẻ, có khó khăn cần giúp, cứ tìm ta, ha ha.

Mặc Nhiên 0.5: Bốn toạ cho các người một tấm bốn toạ tự viết [Năm chó đại dục]

Lưu công công: Bệ hạ, ngài lại viết sai chính tả rồi

Tiết Mông: Chúc tân niên ai cũng soái khí như ta

Sư Muội: Chúc các cô nương ai cũng đẹp hơn ta

Mai Hàm Tuyết: Chúc chư quân, đào hoa hơn ta nhiều

Tổng Thu Đồng: Chúc mọi người da đẹp hơn ta~

Lăng Nhi: Chúc mọi người ngực lớn hơn ta~

Vương phu nhân: Chúc mọi người tìm được một Tiết lang chia sẻ vui buồn giống ta

Tiết Chính Ung: Chúc tất cả mọi người có nhiều tiền! Phát tài phát tài! Ha ha ha ha!

Boss: Chúc mọi người năm mới thuận lợi, sang năm cố gắng nhiều hơn, đừng chửi ta tàn nhẫn quá, cảm ơn cảm ơn

Bánh Bao Thịt: Tặng các vị những câu chúc tết đáng yêu rồi! Cảm ơn mọi người! Moah moah!

[Husky] Chương 142: Sư tôn, đây là khổ hình

Edit: Chu – nguồn cung (thần) cấp (họng) cầu lương cho bóng đèn Thiên Di 1000W

Beta: Đại Lục

Chẳng là trong một khắc Mặc Nhiên quay đầu ngàn quân, trong đầu Sở Văn Ninh loé lên một ánh lửa, cơ hồ là cơ thể phản ứng lại trong giây lát, cánh tay chống lên mặt tường, để lại phần lưng trần đầy đặn hữu lực.

Như vậy Mặc Nhiên sẽ không nhìn thấy chính diện của y, Sở Văn Ninh cảm thấy đầu óc mình thật là nhạy bén.

Tên ngọc này, căn bản không biết mình lộ ra trước mắt Mặc Nhiên, là hõm eo gợi cảm, bắp đùi săn chắc đầy đặn, là một đôi chân thon dài hữu lực... Y tựa như con thỏ tự làm lông mình, đặt trên ngọn lửa bị nướng thành vàng rộm thơm ngon, quả thực chỉ còn thiếu mỗi câu “Mời ăn, đa tạ.”

Mặc Nhiên cảm thấy yết hầu khô khốc, mắt hình như có tia máu hiện lên, nhin một lúc, mới nói: “Sư tôn... Đang làm gì?”

Đang làm gì?

... Ừm ... Tư thế này quả thật có hơi quái dị, nên nói thế nào mới có thể bất động thanh sắc mà lừa người nhỉ...

Sở Văn Ninh nghiêng nửa mặt, biểu tình lãnh túc, giấu đầu hở đuôi.

Mặc Nhiên đã thả y phục xuống, đi tới chỗ y, có lẽ vì ngược hướng ánh sáng, y cảm thấy trên mặt Mặc Nhiên mang biểu tình làm người ta không rét mà run, như sói đói trong rừng lâu ngày, nhìn thấy một miếng thịt tươi, nhưng thịt kia kẹp trên bẫy bắt thú, sói đói kia do dự, cơn đói trong bụng và lý trí kịch liệt giao chiến, chiến hoà từ thân thể tràn tới ánh mắt, mắt Mặc Nhiên đen thẫm sáng ngời, tản ra chút u quang.

Sở Văn Ninh rốt cuộc cảm thấy có chút không đúng rồi, hai chữ ngừng trên dây cung, ngữ khí sắc bén, đâm thủng một màn yên tĩnh quỷ quyệt này.

“Kỳ lưng.”

“... Hả?” Tiếng nói Mặc Nhiên ướn át trong cổ họng, mang theo chút giọng mũi, có vẻ thực gọi cảm, “Cái gì?”

Đây là lý do Sở Văn Ninh trong lúc gấp gáp nghĩ ra được, nhưng nếu giọng đã lọt vào tai hắn, y hữu lực khó lui, chỉ còn cách ra vẻ trấn định, lạnh nhạt trầm giọng nói: “Nếu tới rồi, thì kỳ lưng hộ ta đi.”

Mặc Nhiên: “...”

“Mấy hôm nay vội đến vội đi, cả người toàn mồ hôi, cảm thấy không thoải mái.” Sở Văn Ninh cố hết sức để có vẻ tùy ý, thực vẫn đậm phong khinh, “Tắm sạch sẽ vẫn tốt hơn.”

Y không biết mình có lừa được Mặc Nhiên không, lời nói dối có phải không được tự nhiên hay không.

Nhưng tóm lại, cuối cùng Mặc Nhiên vẫn nghe lời y, ngoan ngoãn cầm khăn bông tới, kỳ lưng giúp Sở Văn Ninh.

Vân Dạ Ngọc Hành luôn anh minh, đây thực sự là chuyện ngu xuẩn nhất y từng làm.

Trên đời này giày vò nhất là chuyện gì?

Là người mình nhiệt tình yêu thương ở sau lưng, cách một lớp khăn thô ráp, một đôi tay lớn hơi thô vuốt ve khắp cả người y, mỗi chỗ bị chạm qua đều như hoá xuân thủy, lưu lại vệt nóng đỏ ửng. Tuy Mặc Nhiên đã dùng lực nhẹ, nhưng vẫn mạnh mẽ như cũ, hướng chi da thịt y chưa từng bị người ta vuốt ve chơi đùa, chỉ cảm thấy từng tắc cơ bắp đều run rẩy, y không thể không căng toàn thân, mới có thể miễn cưỡng ổn định, không bị người sau lưng nhìn ra điều khác thường.

Y dựa trán lên tường, ở nơi Mặc Nhiên không thể nhìn thấy, cắn chặt môi, đuôi mắt phượng nhiễm màu ửng hồng, dục vọng càng cứng như lửa nóng, thậm chí phần đầu, đã hơi ướn...

Y là người chưa trải qua chuyện kinh tình gì, vậy mà, ở trước mặt người mình yêu sâu đậm, chịu kích thích như thế, vẫn ra vẻ thanh cao.

Quá khó tiếp thu rồi...

Nhưng nếu hỏi Mặc Nhiên, chuyện gì giày vò nhất?

Đáp án của hần hần sẽ khác hoàn toàn, hần hần sẽ nói, là người kia khoả thân đứng trước mặt người, tay chống lên tường, vai lưng đều dãn ra, người kia hồn nhiên không hề nghi ngờ mình, cứ yên bình giao tất cả cho người, người chỉ cách một cái khăn vướng chân vướng tay, mang tâm tư dơ bẩn, bàn tay nóng rực vuốt ve khắp cả người y.

Hần đương nhiên biết mình là đang kỳ lưng giúp sư tôn, nhưng chỉ cần hơi dùng lực một chút, là da người nọ liền ửng hồng, như bị khinh nhục, đáng vẻ bị làm nhục gọi cảm.

Tay hần lướt qua xương bả vai của y, lướt qua eo y lưu luyến, không tự chủ được, lực dãn nảy sinh ác độc. Hần cảm thấy người dưới thân hơi chấn động, nhưng không biết có phải ảo giác của mình hay không, hần nhìn đường cong trắng nõn no đủ, khắc chế đến nỗi trong mắt đầy tơ máu, mới không tới mức vứt khăn đi, trực tiếp dùng tay giữ lấy, siết chặt ra năm vết đỏ câu hồn đoạt phách.

Hần sớm đã nếm hết mùi vị tiêu hồn của người trước mắt, lại làm sao, ở trước mặt người này, ần nhẫn im hơi lặng tiếng, cố gắng làm quân tử.

Quá khó chấp nhận rồi...

Hai người chịu khổ nửa ngày, cọ qua cọ lại cọ luôn ra lửa rồi.

Sở Văn Ninh rốt cuộc chịu không nổi nữa, ghen giọng, nói: “Được rồi, người ra ngoài đi, để ta tự kỳ, ta tự làm được.”

Mặc Nhiên cơ hồ là nhẹ nhàng thở ra, trán đã dính một tầng mồ hôi mỏng.

Hần trầm giọng nói: “Được... Sư tôn...”

Rèm cửa hạ xuống, Mặc Nhiên đi ra ngoài.

Sở Văn Ninh hồi lâu chưa phục hồi tinh thần, y vẫn dựa trên tường, trán tì lên đó, bên tai hồng hồng, cùng dấu vết sau lưng bị chạm qua, cũng không biết Mặc Nhiên tốt cùng có nhìn thấy gì hay không.

“...”

Y hơi hé mắt phượng, tựa hồ vì khuất nhục, y căn môi dưới, do dự thật lâu, vẫn đưa tay tới, tự cầm lấy dục vọng đã trưởng tới phát đau của mình.

Vốn y chạy về tắm, là để áp xuống cảm xúc dơ bẩn này.

Vậy mà người định không bằng trời định, dưới cơ duyên trùng hợp, Mặc Nhiên lại đẩy y vào bể đục dậy sóng càng sâu hơn. Sở Văn Ninh vẫn luôn dựa vào tâm pháp thanh tâm giữ lại nhân tính, thế mà lại phải tự thử giải ái đục muốn tràn ra của mình.

Môi y khê hé, mắt phượng nửa mị, biểu tình có chút đáng thương, lại có hơi ảm ức...

Y dựa trên bức tường lạnh lẽo, trán nóng như lửa, vai lưng đẹp đẽ của y hạ thấp, hầu kết nhấp nhô, đè nặng tiếng sùi cùng thở dốc thô trầm.

Xấu xa như vậy, lại vẫn đẹp như thế.

Như bướm trắng sa vào mạng nhện, trong tình triều kín kẽ, vô lực cố đập cánh, lại cuối cùng, cuối cùng, cuối cùng vẫn không thoát nổi.

Y cuối cùng bị vấy bẩn.

Dơ đến tận xương cốt, dơ đến thê thảm như vậy, làm người thương tiếc, mê người muốn xâm phạm, làm người ta nghiện.

Đến cuối cùng, Sở Văn Ninh cơ hồ phản hận, đánh một quyền lên tường, y tàn nhẫn như vậy, giận dữ như vậy, không cam lòng như thế, nên dùng lực lớn, khớp ngón tay bị trầy, rỉ máu.

“Hỗn trưởng.”

Không biết đang mắng mình, hay đang mắng Mặc Nhiên.

Hốc mắt Sở Văn Ninh ướt át, hữu tình hữu ý, có thù có hận, có cả mờ mịt.

Đảo mắt họ đã tới Ngọc Lương Thôn hơn nửa tháng, ngày mùa đã kết thúc.

Từ ngày tắm rửa kia, Sở Văn Ninh tránh Mặc Nhiên như rắn rết mãnh thú, y thật ra không cảm thấy Mặc Nhiên khác thường, nhưng y chịu không nổi việc bản thân thay đổi.

Một người, thanh đạm cao nhã lâu rồi, sẽ dễ tự bọc kín, bằng không Sở Văn Ninh trước kia ghét người song tu kết đạo lữ làm gì? Thật ra không phải ghét, Ngọc Hành trưởng lão thật ra là cảm thấy chịu không nổi, cảm thấy ghê tởm, ghét bỏ.

Y không xem xuân cung đồ, khi xưa là thật lòng không muốn xem, không phải giả vờ giả vịt. Đối với Sở Văn Ninh mà nói, “Thích”, “Hôn” còn có thể chấp nhận, nhưng nếu tới gần thêm một bước, như an ủi, như xâm phạm, y liền xanh hết cả mặt, không thể chấp nhận.

Như người chỉ ăn chay, trong bát của y trộm thêm chút mỡ, y sẽ không cảm thấy, nhưng nếu có người thêm một miếng thịt nướng vàng ươm, bên trong vẫn có mùi máu tanh, y sẽ ghê tởm muốn chết.

Ngày đó sau khi mê muội phát tiết xong, Sở Văn Ninh lập tức tỉnh táo, y thở hổn hển nhìn tay mình dính nhớp, chỉ cảm thấy đầu như vừa bị dội nước lạnh.

Mặt tái mét.

Mình đang làm gì? Thế mà bị một tiểu tử mới hai mươi làm cho không kìm được, còn tự an ủi mình để nội tâm lặng sóng.

Lưng Sở Văn Ninh nổi da gà, cho nên, sau y gặp Mặc Nhiên, đều lùi ba thước, sợ không cẩn thận sẽ lại thả hồng thủy mãnh thú ra, làm ra chuyện gì khác khiến mình hối hận.

Y lui, Mặc Nhiên cũng lui.

Mặc Nhiên cũng thật sợ, hẳn nhận ra khát vọng của bản thân với Sở Văn Ninh, như xa xa khó đoán hơn trước, hẳn xây lên bờ đê, lại sắp không ngăn được ngọn sóng mạnh mẽ, nhiệt liệt trong xương cốt hẳn, lúc nào cũng có thể tràn ra.

Hắn biết rõ nhân tính và thú tính chỉ lệch một chút sẽ hỏng bét, hẳn không muốn vì suy nghĩ sai lầm mà lại phá hỏng, lại làm tổn thương Sở Văn Ninh, nên hẳn theo bản năng cũng trốn tránh Sở Văn Ninh.

Hai người kéo xa khoảng cách, ngược lại thành ảo giác đồ đệ cung kính, sự phụ nhân hậu.

Ngày thường đều an tường không có gì mà trải qua.

Hôm nay thợ săn trong thôn bắt được con hươu béo, người trong thôn đề nghị tối tập trung ở cổng thôn, làm lửa trại.

Nên các nhà đều mang theo chút thức ăn, hoặc bánh ngọt, hoặc thịt khô, thôn trưởng mang theo hai bình rượu cao lương, ngồi vây quanh vô cùng náo nhiệt, ánh lửa trại, nghe tiếng nướng hươu nổ lép lép, ăn uống ồn ào, thật không dễ chịu. Sở Văn Ninh không ngồi cùng Mặc Nhiên, hai người cách ra xa, ở giữa có ngọn lửa, cách lửa nhìn đối phương, không để đối phương phát hiện.

Người liếc ta một cái, tưởng lặng yên không tiếng động, nhưng hai ánh mắt luôn nửa đường lại chạm nhau, vì thế chỉ vô tình lướt qua, nhàn nhạt rũ xuống, chốc lát nhân lúc người chưa chuẩn bị, trộm nhìn gương mặt đối phương.

Ánh lửa màu cam nhảy múa, còi lửa vang lên tí tách.

Xung quanh tiếng nói cười vui vẻ, ăn uống linh đình, nhưng bọn họ không ai nghe thấy, không ai nhìn thấy, trên trời có một vành trăng, chiếu sáng tâm hai người.

Rượu thôn trường mang tới rất nhanh thấy đầy, nhưng mọi người cảm thấy chưa mất hứng.

Mặc Nhiên nhớ tới trong phòng mình còn một vò lê hoa bạch, liền nói đi lấy, đứng dậy về lấy rượu.

Đi một nửa, lại nghe có tiếng động.

Hắn xoay người lại: “Ai?”

Tiếng bước chân sột sột soạt soạt hơi ngừng, sau đó đôi giày thêu hoa cúc màu xanh mạ chậm chạp đi tới.

Mặc Nhiên sững sốt một chút: “Lăng Nhi cô nương? Là người à.”

Lăng Nhi uống hơi nhiều rượu, má tuyết ngọc phấn hồng, môi càng căng mọng tươi đẹp, nàng đứng dưới ánh trăng, ẩn ý liếc nhìn, ngực căng tròn lên xuống theo hô hấp dồn dập, nàng nói: “Mặc tiên quân, người từ từ đã, ta có chuyện muốn nói với người.”

Tác giả có lời muốn nói: Cải biên vớ vẩn cuối chương

1. Nếu Lăng Nhi là người đọc

Lăng Nhi: “Mặc Tiên Quân, người từ từ đã, ta có chuyện muốn nói với người.”

Mặc Nhiên: “Nói.”

Lăng Nhi: “Mọi người bảo ta tới hỏi, các người bao giờ mới lái xe.”

Mặc Nhiên: “...”

2. Nếu Lăng Nhi là hắc đạo

Lăng Nhi: “Mặc Tiên Quân, người từ từ đã, ta có chuyện muốn nói với người.”

Mặc Nhiên: “Nói.”

Lăng Nhi: “Thịt hươu nướng và rượu tổng hết 889, Tiên Quân quẹt thẻ hay trả tiền?”

Mặc Nhiên: “... Không phải đoàn cơm bảo miễn phí à?”

Lăng Nhi: “Đúng thế, nhưng đây là trại lửa tối, hạng mục tự trả tiền nha.”

Mặc Nhiên: “...”

3. Nếu Lăng Nhi là tú bà

Lăng Nhi: “Mặc Tiên Quân, người từ từ đã, ta có chuyện muốn nói với người.”

Mặc Nhiên: “Nói.”

Lăng Nhi: (lén lút) mèo rừng gợi cảm, anh đoàn trí thức, mỹ đoản nóng bỏng, các loại không phải mèo, cầm một ánh trăng, hút hồn quân không thấy điểm dừng, Tiên Quân thấy sao?

Mặc Nhiên: ... Có mèo trắng không? Kiểu mà người chạm vào nó một cái, nó cào người mười cái.

Chu: Nay Nhiên Vãn đại hôn, nhóm đi hóng hớt mất rồi =)))) Nên cái gì cũng làm chậm lại OTL

[Husky] Chương 143: Sư tôn vốn là ánh trăng sáng, nốt chu sa, tâm đầu huyết, mệnh trung kiếp

Edit: Thiên Di đang ăn cầu lương bị bắt đi làm việc

Beta: Đại Lục.

Mặc Nhiên lại ngẩn ra, nhìn ánh mắt nàng mang theo ánh lửa, làm sao có thể không hiểu, lập tức nói: “Lăng Nhi cô nương, người uống hơi nhiều rồi, có gì mai nói tiếp...”

“Ta muốn nói ra hôm nay!”

Cô gái này uống rượu vào lại càng mạnh bạo, tóc nàng hơi rối, mắt lộ tia sáng.

“...” Mặc Nhiên sợ phiền, muốn dùng khinh công bỏ chạy, nhưng tay áo bị nàng kéo lại, Mặc Nhiên vừa bực vừa buồn cười, nói, “Người thả ta ra.”

“Không thả.” Rượu vào quên mình, huống chi Lăng Nhi từ nhỏ can đảm, tâm tư muốn trèo lên Tử Sinh Đỉnh không phải chỉ ngày một ngày hai, liền lớn tiếng nói, “Ta tâm duyệt người, người có thích ta không?”

Mặc Nhiên: “... ..”

Thấy nam nhân không có phản ứng, Lăng Nhi hơi nôn nóng.

Từ khi Mặc Nhiên tới Ngọc Lương Thôn, nàng đã cảm thấy hán tử này lớn lên anh khí uy vũ, sau lại biết hẳn là “Mặc tông sư” thanh danh xa gần mấy năm nay, phương tâm lại càng sâu, không thể vãn hồi.

Ngày mùa đã sắp hết, Mặc Nhiên không lâu nữa sẽ rời khỏi nơi này, nàng chỉ là một tiểu nha đầu ở Hạ Tu giới, trong tay duy nhất chỉ có, một gương mặt và thân thể xinh đẹp, nàng tuy không biết Mặc Nhiên cảm thấy mình thế nào, nhưng giờ phút này không nói ra tâm ý của mình, về sau khó có cơ hội, nên đêm nay dựa vào chút rượu, nàng lấy hết can đảm, đuổi theo Mặc Nhiên, nói cho hẳn biết.

Như nước lũ tràn về, nói thật, Mặc Nhiên cũng đã hơi sợ rồi.

Gương mặt xinh đẹp của Lăng Nhi ghen tới đỏ bừng.

Nàng nghĩ, nếu Mặc Nhiên chấp nhận mình, thì tốt rồi, được ca ca tuần tình như vậy chưa nói, leo lên hắc, chẳng khác nào leo lên Tử Sinh Đỉnh, về sau mình không cần ở thôn nhỏ này chịu không khí dơ bẩn, có thể sống cuộc sống thoải mái, liền...

“Ngại quá, Lăng Nhi cô nương, người vẫn là buông tay đi thôi.”

Nhưng một câu của hắc, làm suy nghĩ lằng lằng giữa không trung của nàng, dễ như trở bàn tay, bị đánh nát.

Ứng hồng trên mặt Lăng Nhi còn chưa tiêu, tái nhợt đã tràn lên, nhất thời sắc mặt cực kỳ khó coi, sau hồi lâu vội vã hỏi: “Ta, ta có chỗ nào khó nhìn sao?”

“Người chỗ nào cũng đẹp.” Mặc Nhiên rất khách khí, nhẹ nhàng đẩy tay nàng đi, “Nhưng ta không thích.”

Nếu câu lúc này hắc nói có vài phần bạc bẽo, thì câu “Ta không thích” như vậy, có thể nói là đập nát, xé tan chút mặt mũi cuối cùng của nàng.

Hốc mắt Lăng Nhi nháy mắt ứa nước, thật ra không hắc là thương tâm, nàng tuy ngưỡng mộ Mặc Nhiên, nhưng cũng không phải tình cảm sâu đậm gì, ngược lại chút tâm tư muốn một bước lên mây nặng hơn, nên nàng mất mát vì mộng đẹp vỡ nát nhiều hơn hắc.

“Vậy người...” Nàng cố nén nước mắt, hỏi, “Vậy người thích kiểu như thế nào.”

“Ta——”

Những lời này của nàng, làm Mặc Nhiên cũng tự hỏi.

Hắc thích kiểu như thế nào?

Nói theo thói quen, hắc cảm thấy mình thích kiểu như Sư Muội, nhưng lời đến bên môi, giống như không phải như thế, hắc nhất thời cảm thấy vô thức, không đáp lại nổi.

“Người nói đi, người thích kiểu như thế nào?” Lăng Nhi ép sát từng bước, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm Mặc Nhiên, không chút ý tứ muốn buông tha cho hắc.

Nàng cũng là người đáng thương, trên có tỷ tỷ, gả cho thương gia bình thường ở Thượng Tu giới, đã dời đến Lôi Châu từ lâu, sống những ngày lành.

Nàng và mẹ cùng đi thăm tỷ tỷ, mang theo một đồng cá khô hoa tiêu, nhưng tỷ phu (anh rể) lại ngại mùi cá khô tanh hôi, thấy hai mẹ con nàng khó nhìn, ở trong nhà mình rất mất mặt, không cho ở mấy ngày đã đuổi về. Chuyện này làm Lăng Nhi như bị rạch một đao vào lòng, không cam lòng với kiếp sống nghèo khó khổ cực, thề phải sống tốt hơn cả tỷ tỷ, sau năm chịu uất ức đó, tất cả vẫn như vậy.

Nên mấy năm nay nàng luôn tìm một anh kiệt, muốn gửi thân cho người ta, thay đổi vận mệnh.

Nàng thật sự không định buông tha cho Mặc Vi Vũ.

Vì thế nàng nôn nóng cuồng si, dưới sắc rượu, nàng hôn hôn trầm trầm mà dựa lên người hắn, nàng có thân thể mềm mại, mùa hè ở hai bên ruộng, các nam nhân trẻ đều nhìn trộm nàng, nàng áp chú, muốn dùng thân thể mềm mại ấm áp của mình, phá tan giáp sắt của Mặc tông sư.

“Ta rốt cuộc có điểm nào không tốt? Người không cần suy nghĩ, cũng không chịu suy xét, đã cự tuyệt ta như vậy?”

Thân thể nóng bỏng của nàng dán lên, Mặc Nhiên thấy cả người không thoải mái, lập tức kéo nàng đi, mặt đã đen hơn phân nửa.

“Lăng Nhi cô nương, ta với người quen nhau được bao lâu chứ? Ta làm sao có thể thích người, làm sao sẽ suy xét lại về người?”

“Người không thử thì làm sao biết được!”

Mặc Nhiên thấy nàng lại muốn tới, lập tức nói: “Người đừng tới đây nữa!”

“Người không thích vậy sao?” Lăng Nhi mở to mắt, khó tin nói, “Người một chút cũng... Một chút cũng...”

“Ta một chút cũng không thích.” Mặc Nhiên cảm thấy mình nói còn chưa đủ rõ ràng, loại chuyện này cắt đứt hoàn toàn vẫn tốt nhất, vì thế tuy tàn nhẫn, vẫn bồi thêm một câu, “Một chút cũng không hề động tâm.”

Lăng Nhi cứng họng.

Không thích, nàng có thể hiểu được.

Nhưng mà không động tâm...

Có mấy nam nhân chưa từng hôn phối, có thể đối với nữ nhân dáng đẹp mặt đẹp, đối với nữ nhân chủ động nhào vào lòng mình, nghĩa chính từ nghiêm, nói ra câu “Không động tâm”? Có thể đối với ôn hương nhuyễn ngọc, chút dục vọng cũng không có?

Nàng ngậy người tại chỗ hồi lâu, nói: “Người... Sao người có thể... Người sao có thể sẽ...”

Nàng có hơi khó mà mở miệng nói.

Thật ra nàng muốn nói, sao người có thể không có chút dục vọng? Chuyện này không bình thường.

Mặc Nhiên trong do dự của nàng cũng đã hiểu ý, nhưng hắn thật sự không muốn giải thích với nàng, hắn và nàng ta vốn chỉ là bèo nước gặp nhau, thiếp muốn có tình duyên như sương sớm, lang lại hồn nhiên không có chút ý niệm.

Nàng thích nghĩ như thế nào, kệ nàng ta.

Mặc Nhiên thấp thấp nói với nàng một câu: “Xin lỗi.” Nghiêng mình đi vào trong bóng đêm.

Gió đêm thổi lên mặt hắn, hắn không nhịn được nheo mắt lại.

Nói chuyện với Lăng Nhi một hồi, hắn bỗng nhiên ý thức được, mình cho tới nay, về tình yêu, có khả năng hiểu nhầm chỗ nào rồi.

Lăng Nhi hỏi hắn “Người thích kiểu nào?”

Vấn đề này, hắn giống như xưa nay chưa từng để tay lên ngực tự hỏi qua.

Người được chút ít ấm áp, luôn không có quá nhiều lựa chọn, chỉ cần ai phá lệ đối tốt với hắn, hắn liền dâng lên một trời nhiệt huyết.

“Thích kiểu nào?”

Trong tiềm thức của hắn, đây là một câu không dám hỏi.

Kỳ thật mỗi người sống trên đời này, vốn đều có một khẩu vị và đam mê đặc thù. Mặc Nhiên khi nhỏ thường ở ven đường nhìn những đứa trẻ khác kéo áo cha mẹ nó, nói: “Ta thích ăn cái này, cái này có hành rồi.” Hoặc là “Mẹ, lồng đèn màu đỏ đẹp hơn lồng đèn màu vàng, ta thích cái màu đỏ cơ.” Nhưng hắn không thể nói vậy, nói ra cũng vô dụng, hắn có thể ăn, cũng chỉ là bánh bột ngô rẻ nhất, còn phải bẻ ra, chia cho mẫu thân mình một nửa.

Sau đó hần lại lớn lên trong quán ăn, cũng sẽ lên nhìn một số kim chủ con nhà giàu, xem họ phe phẩy quạt lụa, thông thả ung dung nói: “Ta thích Thuý Nhi lần trước, giờ hát tuồng, vẫn là nàng ta đi, xinh đẹp, giọng ngọt.”
Mấy câu như vậy.

Kỳ thật trong mắt Mặc Nhiên, Thuý Nhi tỷ tỷ thua xa dung mạo của Bạch Dung tỷ tỷ, nhưng ai sẽ để ý tới suy nghĩ của hần chứ?

Vĩnh viễn cũng sẽ chẳng có ai hỏi hần “Người thích gì”, thậm chí cũng được, lựa chọn cũng thế, những câu đó chỉ liên quan tới người quý phái, đối với Mặc Nhiên mà nói, người khác cho hần cái gì thì chính là cái đó, có ăn là hần cảm kích rồi, có bộ y phục để che thân đã rơi nước mắt—
“Thích”?

Hần chỉ sợ người nói si mộng, hần dựa vào cái gì để thích, làm sao dám thích, có tư cách gì mà thích đây? Hần chỉ có thể kiệt lực giãy dụa, mới có thể tạm sống dưới tiện mệnh này.

Sống lâu rồi, loại chuyện có gì lấy đó, đã thành thói quen ăn sâu vào xương tủy, sau có nhiều vàng bạc châu báu quần thân, long tiên thụy nãi làm hần hắt hơi, cũng không thể che bớt khí vị nghèo kiệt xác trong xương cốt hần.

Nhìn chung cả đời này của Mặc Nhiên, lúc còn nhỏ thất vọng khốn cùng, vui buồn của hần đều như dưới đế giày người ta, không đáng một đồng, cho nên “Người thích cái gì?” Những lời này, chẳng một ai hỏi hần.

Về sau một bước lên mây, được đế tâm, hữu quân hữu hữ, người khác chỉ có thể phỏng đoán tâm tư của hần, nên câu “người thích cái gì?” Như vậy, cũng không ai dám hỏi hần.

Mà mới vừa rồi, Lăng Nhi đột nhiên hỏi hần câu này, mấy chữ vô cùng đơn giản, lại khiến hần mắc kẹt.

Hần từng cho rằng yêu một người, đương nhiên phải cung kính, nâng trong lòng bàn tay, không dám có bất cứ suy nghĩ xằng bậy nào.

Tựa như hần đối với Sư Muội.

Hần cảm thấy đó là yêu, nhưng hình như có chỗ sai rồi.

Giờ khắc này, hần lại mơ hồ hiểu được, chuyện vốn không phải như hần luôn nghĩ.

Hần thật sự thích ôn nhu, hơn cả thích quạt cường ư?

Hắn thật sự thích hoà thuận, hơn cả thích kiên cường sao?

Hắn thật sự thích đôi mắt đào hoa lưu luyến, hơn cả mắt phượng sắc bén, phủ tầng sương lạnh?

Hắn... Hắn thật sự thích Sư Minh Tịnh ư? Mà không phải... Mà không phải...

Hắn không dám nghĩ tới cái tên kia, nhưng tim hắn đập loạn không ngừng, máu nóng lên như lửa đốt.

Mặc Nhiên bị ái dục của bản thân làm hoảng rồi.

Ái dục, ái dục, ái và dục không thể chia cách, không thể tách rời, bị dung mạo của đối phương hấp dẫn, bị giọng của đối phương, khí vị của đối phương, thậm chí là bị ánh mắt của đối phương mê hoặc, muốn xâm chiếm, muốn có được, muốn thân thể vốn chẳng có quan hệ với mình, lưu lại hơi thở của mình, muốn ở trong cơ thể đối phương, đắm thứ nóng bỏng của mình vào.

Hắn trước nay đều cho rằng tình yêu là thần thánh, người yêu không thể khinh nhờn.

Nhưng làm sao có thể thật sự không khinh nhờn?

Yêu thương nhiệt liệt, khát vọng, cơ thể kia ngay trước mắt mình, sao có nhìn được không cho cả người khô nóng, không suy nghĩ bậy bạ?

Thế gian có nhiều loại tình yêu, cũng chỉ có tình yêu, không thể sạch sẽ.

Nói dính mồ hôi nóng bỏng, có dáng vẻ cơ thể, có chú định dây dưa bên tóc mai, có mùi tanh của hoa thạch nam, nó liên quan tới rên rỉ, liên quan tới tình cảm mãnh liệt, nó nhất định phải trong vùng lầy ướt át mới có thể sinh ra nhụy hoa kiều diễm.

Mặc Nhiên phi nước đại trong bóng đêm, bỗng dừng chân, ánh mắt sáng đến đáng sợ, biểu tình hoảng hốt.

Trong đầu tựa hồ có thứ gì vỡ vụn, bị hắn chùn chân bó gối tới tận giờ, bị hắn ngu xuẩn cố chấp áp chế cổ cuồng lưu kia, dùng thanh thế đời non lấp biển của hắn che khuất, ngầm chiếm lấy hắn.

Hắn sợ hãi đứng tại chỗ.

Dục vọng, dục niệm.

Tình yêu.

Sở Văn Ninh...

Hắn rút cuộc nhắc cái tên này ra.

Đào sâu trong bùn cát, lộ ra trân bảo.

Trước nay đều là Sở Văn Ninh... Tình cảm tư mật như vậy, ái dục nóng bỏng như vậy, trước nay chỉ thuộc về mình Sở Văn Ninh mà thôi!

Hắn cảm thấy trước mắt dần hoá đen, chấp niệm suốt hai đời tới tận giờ bị xé rách, ngôi tường vỡ vụn bị thủy triều mãnh liệt len qua, đập vào ngực hắn, làm hắn thở không nổi.

Hắn hoảng sợ.

Chẳng lẽ, hoá ra... Thế nhưng thế này là sao...

Người hắn thích, cái hắn gọi là yêu, hoá ra đều luôn sai ư?

Khi Mặc Nhiên ôm lê hoa bạch quay lại trại lửa, Lăng Nhi đã không còn ở đó nữa.

Mọi người đương nhiên không nhận ra một thiếu nữ đã rời đi, đương nhiên không ai biết đối thoại lúc này của nàng và Mặc Nhiên, vẫn uống rượu nói cười, thật náo nhiệt.

Rượu quá tam tuần, mọi người bắt đầu chơi trò chơi, bọn họ dùng càn cỏ thảo hoàn, mời một người lên đánh trống, lúc tiếng trống ngừng lại, thảo hoàn truyền tới ai, người đó phải trả lời một câu, không thể không đáp.

Đó là trò chơi của dân lao động ở Hạ Tu giới lúc rảnh, cách chơi đơn giản, dễ thượng thủ, chẳng lo Sở Văn Ninh là người cách biệt, cũng không có mà nhập cuộc.

“Được, đến lão Bạch! Tối tới, lão đến rút thăm đi!”

Lão Bạch vẽ mặt đau khô đứng dậy, rút một tờ giấy, mở giấy ra, lăm lăm:

“Nữ nhân ngực lớn đẹp hơn, hay hông to đẹp hơn?”

Vòng người xung quanh cười vang.

Mặt già của lão Bạch đỏ bừng, ném giấy đi mắng: “Là thằng nhóc nào viết câu này đây? Lão tử mà biết sẽ đánh chết người!”

“Đừng vậy.” Một thôn phu cười nói, kéo áo hắn, “Đừng vội đánh chết người ta, người trả lời trước đi.”

Vợ lão Bạch im lặng ngồi dưới, đang lờm lờ, làm lông tóc lão Bạch dựng đứng, ậm ừ nửa ngày, mới nhỏ giọng nói: “Lão tử cảm thấy chẳng khác gì

nhau.”

Lập tức có người cười to: “Người nói vớ vẩn rồi, nói dối là không được! Rõ ràng mấy hôm trước người nói với ta, cảm thấy nữ nhân mỏng to đẹp hơn, sinh nở tốt, sao người không nói thật đi! Uống rượu uống rượu! Phạt rượu!” Lão Bạch hết cách, vẻ mặt đau khổ nhe răng trợn mắt uống rượu, sau đó bị vợ mình nhéo tai quở trách.

Sở Văn Ninh ở trong đám người, thấy kiểu xấu hổ lại mới lạ, nhưng mấy câu hỏi quá thô bỉ, nếu có người hỏi y, y tất nhiên không trả lời nổi.

Lúc này thôn trưởng cầm miếng vải đen, cười tủm tỉm nói: “Dối người đánh trống đi, thay lão Trương đi, cho hăn chơi chút, ai muốn đổi với hăn?” Sở Văn Ninh lập tức nói: “Ta lên.”

Y đi đến bên cạnh trống da trâu, nhận dùi, ngồi trên đất.

Thôn trưởng giúp y buộc chắc vải đen, chỉnh một chút, hỏi: “Có chặt không?”

“Không chặt.”

“Có bị hờ không?”

“Không hờ.”

Thôn trưởng cười nói: “Vậy mời Tiên Quân đánh trống, khi nào muốn ngừng, người cứ ngừng lại thôi.”

Sở Văn Ninh nói: “Được.” Y cầm dùi gỗ, gõ lên bên cạnh mấy cái, sau đó nhanh nhẹn đánh thành nhịp trống, tiếng ồn ào lẫn lộn.

Mắt y bị bịt kín, không cảm thấy ánh mắt của Mặc Nhiên cách lửa trại, phức tạp rối loạn như vậy, ngơ ngẩn mê ly như thế.

Mặc Nhiên nhìn y, tinh hoa phi dương, như đom đóm màu cam nhập vào đêm tối, hăn nhìn nam nhân bạch y trong đêm, ánh mắt từng tắc từng tắc, như đao nhọn lướt qua trán, mũi Sở Văn Ninh, lướt qua bờ môi, cằm của y. Hăn ném được vị tình yêu ở bên trong rồi.

Hăn cảm thấy nội tâm chấn động hết lần này tới lần khác, hăn muốn xác nhận lần nữa... Không hề sai.

Hăn đối với Sở Văn Ninh, là yêu. Loại tình yêu này không liên quan tới quan hệ sư đồ, càng không liên quan tới ân tình quăng tám sào cũng không thấy bờ.

Hắn chỉ thuần túy ái mộ y, khao khát y, muốn y.

Hắn...

Rốt cuộc hậu tri hậu giác mà ý thức được, hắn yêu Sở Văn Ninh.

Là yêu.

Hắn hồ đồ như vậy, cố chấp như vậy, hắn ngốc như vậy, không nhìn rõ như vậy.

Cho tới tận hôm nay, hắn mới rốt cuộc nhận ra rõ ràng.

Hắn yêu Sở Văn Ninh.

Nghĩ mất bao lâu mới thông suốt, giờ chỉ còn đọng lại tầng đất đá vỡ toạc, rốt cuộc chuyện hắn không hiểu, rất nhiều chuyện hắn chưa từng có đáp án, đều chậm rãi với tình yêu muộn màng, ùn ùn kéo tới.

Nhưng hắn còn chưa kịp hỏi rõ, không kịp nghĩ sâu.

Liền nghe thấy “tùng” một tiếng, tiếng trống ngừng lại, dư âm gợn sóng khuếch tán.

Thảo hoàn kia không sớm không muộn, đúng lúc này, dừng bên đầu gối hắn, hắn ngơ ngẩn nhặt lên, vừa nâng mắt, nhìn thấy Sở Văn Ninh nhẹ nhàng thở hắt ra, đưa tay tháo dây che mắt đen, cặp mắt phượng lưu chiếu nguyệt hoa, thuần triệt nhìn quanh.

Y cũng tò mò, muốn biết khi mình ngừng trống, hoa sẽ dừng ở nhà ai.

Vì thế y đối diện với ánh mắt của Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên: “...”

Không có gì xấu hổ hơn so với lúc hắn đang nhìn lên người, người cũng nhìn lên hắn, hai ánh mắt chạm nhau, đều cùng né tránh.

Nhưng Sở Văn Ninh rất nhanh không né tránh nữa, vì y bỗng kính giác, trên gương mặt anh tuần đĩnh bạt của Mặc Nhiên, giờ bao phủ một tầng tình ý ngây thơ phức tạp, lướt qua sao Kim lượn lờ quanh lửa trại, lướt qua đám đông ồn ào, như vậy thẳng tắp, nóng bỏng lộ ra, không chút che dấu, cũng che dấu không nổi.

Sở Văn Ninh hơi mở to đôi mắt phượng.

“Vận may của Mặc Tiên Quân.” Thôn trưởng cười, kéo Mặc Nhiên lên.

Mặc Nhiên do dự một lát, làm theo quy củ, mang thảo hoàn để ở phát gian, đôi mắt đen của hắn rất sáng, nhưng có chút không biết làm sao, hắn mang phát quan cẩn thận, lại thật cẩn thận nhìn Sở Văn Ninh. Gương mặt ngăm đen tuần tú, giờ lại dần dần đỏ lên dưới ánh lửa.

Sở Văn Ninh bị hành động kỳ lạ của hắn dọa rồi, nên đôi mắt lại mở lớn hơn, lấp lánh trừng hắn.

Trong tầm mắt không hề che dấu của Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên rủ mi, mím môi không nói gì, nhìn có hơi nhu thuận, lại có hơi ngại ngùng.

Hình như loại thiếu niên ngu ngốc kiểu này, đến tuổi biết đến vẻ đẹp của tình yêu, tình đầu chớm nở, hết thấy đều có vẻ vụng về, ngốc đến có chút đáng thương, lại có chút đáng yêu.

Sở Văn Ninh: "..."

Nếu lúc này y là kinh, thì giờ có thể nói là hã.

... Y chắc mù rồi!

Nếu không sao lại cảm thấy, nam nhân cao lớn thô kệch hùng hoá, bỗng nhiên là ra vẻ như, uống lộn thuốc rồi?

Tác giả có lời muốn nói: Sao người không có phản ứng

Lăng Nhi: Mặc Tiên Quân, ta ôm người người không phản ứng, người có phải có bệnh khó nói (ghét bỏ đánh giá), cần tìm lang y tới khám cho người, dùng phương thuốc bí truyền, trị liệt dương không.

Mặc Nhiên: ... Cô nương, đoạn tụ, hiểu chút đi.

Lăng Nhi: Doạ, người cắt đứt tay áo*? Ta giúp người vá lại?

(Đoạn tụ là trong "Đoạn tụ chi phích" mỗi tình cắt đứt tay áo, chỉ đồng tính luyện ái ở Trung, Lăng Nhi hiểu nhầm.)

Chu: Nhóm mình quyết định edit chậm lại, sắp vào năm học mới rồi, nhóm đa số toàn là học sinh, sinh viên, nên bắt đầu từ mai chỉ còn update ngày 1 chương.

[Husky] Chương 144: Sư tôn, ta thích người

Edit: Chu

Beta: Đại Lục

Mặc Nhiên rút lấy một mảnh giấy từ tô bát lớn, cẩn thận mở ra.

Nhìn nội dung trên giấy, hắc đầu tiên khẽ thở phào, ngay sau đó lại hơi khẩn trương.

“Là gì thế?” Thôn trưởng hỏi.

Mặc Nhiên đưa mảnh giấy cho thôn trưởng xem, thôn trưởng nhìn, nói: “Ha ha, may mà đi chung với Mặc Tiên Quân, không có sư muội hay sư tỷ đồng môn, nếu không có khi phải đắc tội với người ta rồi.”

Sở Văn Ninh vốn rất tò mò Mặc Nhiên rút được câu hỏi gì, vừa nghe thôn trưởng nói vậy, càng thêm tò mò, nhìn chăm chăm tờ giấy kia, dường như có thể nhìn tới thủng cả giấy.

Mặc Nhiên cười nói, “Nhưng mà thôn trưởng, người nhìn câu hỏi trên giấy đi, hắc là phạm quy rồi chứ? Người khác chỉ nêu một chuyện, còn ta lại phải trả lời tận ba câu hỏi.”

“Ai bảo Tiên Quân bốc chuẩn, chọn đúng tờ này chứ.” Thôn trưởng nói, “Nếu Tiên Quân không hài lòng, vậy thả vào bốc lại lần nữa đi.”

Bốc lại lần nữa không khéo lại là loại nội dung như “Nữ nhân đùi to đẹp hay nữ nhân eo thon đẹp”, Mặc Nhiên cười nói: “Được rồi được rồi, vẫn là câu này đi.”

Hắc nói, đưa giấy cho thôn trưởng, bảo: “Ta bốc được, là câu hỏi về ba người ta thích nhất trên đời.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Lăng Nhi hốc mắt còn hồng hồng đã về, nàng không lên trước, sợ người khác nhận ra nàng khóc, an vị bên lò sưởi xa nhất, nên Mặc Nhiên không

thấy nàng.

Sau khi Mặc Nhiên nêu câu hỏi xong, chẳng nhìn ai, hắn cảm thấy câu hỏi này là vấn đề quá tư mật, nhìn ai cũng thấy biệt nữ, đều không thể nói ra, vì thế dứt khoát nhìn chăm chăm đống lửa.

Lửa trại lập lòe trong đôi mắt đen của hắn, ánh lên gương mặt ánh tuần khi mờ khi sáng, hắn cứ nhìn ngọn lửa kia, xuất thần hồi lâu, sau đó nói:

“Vậy đầu tiên nói về mẹ ta đi.”

“Mẹ ta mất từ lâu, kỳ thật ta đã không còn nhớ rõ diện mạo của bà ấy, chỉ nhớ rõ khi có nàng, ta có thể ăn bất cứ thứ gì, ngủ cũng ngon giấc.” Mặc Nhiên nói, “Cho nên nếu nói tới ba người ta yêu thích nhất, bà ấy sẽ là một trong số đó.”

Thôn trưởng gật đầu: “Nói tới tình thân, được, coi như là một người với Tiên Quân đi.”

“Người thứ hai, là sư ca của ta, y đối xử với ta ôn hoà, tuy không cùng huyết thống, nhưng còn thân thiết hơn huynh đệ thân sinh.”

Đối với đáp án này, Sở Văn Ninh sớm đã đoán được, bởi vậy cho dù là trên mặt hay là trong lòng, cũng không có gợn sóng gì lớn. Mặc Nhiên thích Sư Minh Tịnh, đây là chuyện đã quá rõ ràng, lúc trước y ở Kim Thành Trì, đã tự tai nghe qua từ lâu, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỉ là nhìn nam nhân dưới ánh lửa trong đêm, hắn có dáng vẻ như đao phủ khí phách, cực kỳ anh tuấn, trong xương cốt lại có chút cứng đầu cứng cổ. Một người có khí thân thượng cấp có thể biểu hiện qua ánh mắt, đôi mắt Mặc Nhiên vừa đen vừa sáng, rất có thần, như ánh đèn trừ khi cháy cạn, nếu không tuyệt đối sẽ không tắt.

Người có đôi mắt như vậy, vốn dĩ cực kỳ cố chấp.

Sở Văn Ninh thực sự si mê sự cố chấp như vậy, chỉ tiếc, nửa phen cố chấp này cũng không thể thuộc về y.

Mặc Nhiên nói tốt về Sư Minh Tịnh như vậy, Sở Văn Ninh đều không nghe vào tai, y cảm thấy gió đêm hơi lạnh, nên tự rót cho mình một chén trà nóng, giữ trong tay, chậm rãi uống.

Nước trà ấm chảy qua yết hầu, chảy xuống bụng, làm huyết nhục cả người y đều ấm áp, tâm cũng mềm xuống theo.

Y yên lặng xoay chén, đang muốn uống tiếp, chợt nghe thấy Mặc Nhiên đã kể về Sư Minh Tịnh xong, sau đó dừng một chút, nói một câu:

“Còn một người nữa, người thứ ba, là sư tôn của ta.”

“Khụ khụ khụ!!” Sở Văn Ninh tựa hồ bị bỏng, y sắc trà, liên tục ho khan, gương mặt đỏ bừng, y vội cúi đầu lau vệt nước, cũng không ngẩng mặt nhìn Mặc Nhiên một cái.

Nhưng Mặc Nhiên hiển nhiên không có ý cho y cơ hội chạy trốn.

Cảm tình hèn mọn trên người, người kéo hẳn từ đất lên, hẳn cũng sẽ chỉ kinh hoàng thất thố dính bụi đất đầy người, lại muốn trốn vào chỗ tối, cuộn mình lại, giấu đi.

Sở Văn Ninh người này quá u sầu, nếu là từ chỗ y, y sẽ luôn cho người một bóng hình, một cái gáy. Hẳn nhìn mãnh liệt như vậy, hung hãn như vậy, mặt mày tử diện thanh sương, ẩn ẩn đều là ý lời đình công phạt, nhưng Mặc Nhiên hiểu rõ, chẳng qua đó chỉ là một lớp mặt nạ được mài giũa tinh xảo mà thôi.

Hẳn từng thấy nhân hồn ôn nhu của Sở Văn Ninh, trong Mạnh Bà Đường phủ hơi nước, đáng thương như vậy, bất lực như vậy.

Hẳn không muốn để Sở Văn Ninh tự làm khổ mình nữa.

Sở Văn Ninh không thể tiếp tục mang mặt nạ đáng sợ như vậy, nếu gia hoả này không muốn buông bệnh tự tôn xuống, vậy thì hẳn sẽ đưa tay tới giúp y.

Nước trà chỉ đổ ra một chút, đã khô từ lâu, nhưng Sở Văn Ninh vẫn không ngừng lau chỗ vệt nước kia.

Y quen mua dây buộc mình, nên không hề ngẩng đầu.

Dần dần xung quan thật an tĩnh, yên lặng đến có hơi quỷ dị, sau đó có đứa bé phì cười, giọng được hạ rất thấp, nhưng ai cũng nghe thấy.

“Mẹ ơi, Sở Tiên Quân ngốc thật nhỉ.”

Mẹ nó vội che miệng đứa con không biết cố kỵ của mình: “Hừ——“

Nhưng Sở Văn Ninh đã nghe thấy rồi.

Ngốc...

Không, Văn Dạ Ngọc Hành đời này luôn cách biệt với chữ “ngốc”, y kiêu ngạo sắc bén, lãnh khốc hung hãn, là——

“Sư tôn, người còn lau nữa, có khi mặt bàn cũng bị người lau thùng mất.”
Đôi giày đen dừng lại trước mặt y, cách rất gần, gần đến cơ hồ có thể coi là mạo phạm, sau đó mới ngừng lại. Sở Văn Ninh nhìn bóng phủ trên mặt đất, như núi cao ngăn y lại, ép y thở không nổi, ép tới mức khiến y khuất nhục, cũng có hơi then quá hoá giận.

Y bỗng nhiên có chút phần uất, giận chính mình đột nhiên mềm yếu.

Vì thế y ném khăn đi, chột ngẩng đầu, đầy khiêu khích, mắt phượng mang chút lửa giận trừng Mặc Nhiên, quả nhiên lại giương cung bạt kiếm.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, Mặc Nhiên không phải không mang cung kính, không phải không mang ôn hoà nói một tiếng:

“Sư tôn, người để ý ta đi.”

Những lời này như ma chú, cùng cộng sinh với phản ứng của Sở Văn Ninh, chỉ có Sở Văn Ninh biết, mình không phải vì câu “Người để ý ta đi” của Mặc Nhiên mới ngẩng đầu, chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi.

Nhưng vậy có ích gì?

Ngoại trừ y, Mặc Nhiên cũng được, mọi người vây xem náo nhiệt xung quanh cũng thế, đều cảm thấy Sở Văn Ninh vì một câu năn nỉ, mới nhanh chóng đáp ứng đồ đệ của mình.

Nhanh chóng.

Không có gì làm cho người khác khuất nhục hơn hai chữ này, cảm thấy mặt mũi mất hết rồi.

Sắc mặt Sở Văn Ninh như băng, trong mắt lại có ánh lửa sáng lên.

Nhưng chạm phải, chỉ có ánh mắt ấm áp của Mặc Nhiên, như xuân thủy vô biên, dễ như trở bàn tay, đã bao vây cơn giận của y, hấn khéo mềm khéo miêng.

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn, đáp án thứ ba là người.”

Sở Văn Ninh không có chỗ để phát tiết cơn giận, nên mặt trở nên vô biểu tình: “... Ừ.”

Biểu tình của y thật bình tĩnh, thật hờ hững.

Khí độ thập phần thông dong, thật không hổ là Sở tông sư xem nhẹ phong nguyệt nhân gian, trong lòng lại âm thầm reo hò.

Nhưng Mặc Nhiên nhìn y mà buồn cười.

Mặc tông sư nghĩ thầm, vị Sở Tông sư này, nên là đứa nhỏ ngốc mới đúng. Sở Văn Ninh hồn nhiên không biết mình bị đồ đệ dán ba chữ “đứa nhỏ ngốc” trong lòng, y vì khấn trương, càng có vẻ kiêu căng lạnh nhạt.

Hắn nói: “Nên làm sao? Người lại muốn nói gì?”

Vấn đề này thật ra là chó ngáp phải ruồi, nụ cười trên mặt Mặc Nhiên cứng lại một chút.

Mặc Nhiên muốn làm mọi thứ.

Nhưng hắn lại chẳng thể làm gì.

Hắn thích Sở Văn Ninh thì đã làm sao? Nhận ra đã quá muộn, cách người ta quá xa, không thể đuổi theo. Huống chi hắn đã một lòng đuổi theo Sư Muội suốt hai đời, bỗng nhiên nói với hắn, hắn yêu sai người rồi, muốn hắn quay đầu lại, kỳ thật trong lòng hắn cũng không dễ dàng chấp nhận chuyện như vậy.

Nếu vừa mới trọng sinh, hắn đã có thể hiểu được tâm ý của mình, có lẽ hết thảy vẫn còn kịp.

Nhưng đến tận giờ mới ‘nhận ra’, kỳ thật chỉ tăng thêm dày vò mà thôi.

Kiếp trước tra tấn Sở Văn Ninh quá nhiều, hắn theo thói quen hoan ái trên giường, cho rằng đây là tra tấn khốc liệt nhất, với nam nhân cao ngạo đã ăn sâu vào xương tuỷ này.

Cho nên kỳ thật trong lòng Mặc Nhiên, hình tượng của Sở Văn Ninh vẫn là tiên nhân, không dính khói lửa phạm tục, càng không thể có tình yêu để sinh ra dục niệm.

Muốn huỷ hoại Sở Văn Ninh, hắn có ngàn vạn cách thân mật suông sã.

Nhưng mà, phải đối xử với Sở Văn Ninh như thế nào mới tốt.

Nhưng mà, phải đối tốt với Sở Văn Ninh.

Kỳ thật hắn không nghĩ được nhiều.

Bỗng nhiên trở nên thật ngốc, chỉ biết hắn là nên giữ khoảng cách với sư tôn, cung phụng sư tôn trên thần đàn, mình ở dưới quỳ nghênh.

Một tiếng “thích” này, kỳ thật bao hàm cả ái dục nóng bỏng mà bí ẩn.

Nhưng Mặc Nhiên không thể để cho Sở Văn Ninh cảm thấy, hắn chỉ có thể tự khắc chế mình, dùng “Tình thầy trò”, che lên một lớp nguy trang được chế tác tỉ mỉ, lại cung cung kính kính đưa tới trước mặt Sở Văn Ninh.

Vì thế Mặc Nhiên trả lời: “Chỉ là muốn cho sư tôn biết mà thôi.”

“...” Sở Văn Ninh lẳng lặng nhìn hăn.

Mặc Nhiên nói: “Chỉ là, nhịn không được, muốn cho tất cả mọi người đều biết...”

“Biết gì?”

Mặc Nhiên cười, mắt đen sáng ngời, quang điểm chước người, có thể che dấu mạch nước ngầm dục niệm mãnh liệt.

“Biết ta vận khí tốt nha.” Hăn cười ngâm ngâm mà nói, “Đã bái được sư tôn tốt nhất, tốt nhất, tốt nhất thiên hạ.”

Hăn dùng ba lần tốt nhất, thập phần vụng về, thập phần cố dùng sức biểu đạt.

Rất có phong cách hồn nhiên chất phác của Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh nhìn hăn cao thâm khó lường, chỉ có lông mi hơi giật.

Mặc Nhiên hít sâu một hơi, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, chỉ cảm thấy nếu bây giờ bỏ qua, chỉ sợ đời này, sẽ không còn cơ hội để biểu đạt mình không chút kiêng nể nữa.

Hăn bỗng nửa quỳ xuống, muốn hạ mình ngay ngắn ngang bằng với Sở Văn Ninh trên án tiền, đáng tiếc người hăn hơi cao quá, quỳ như vậy, vẫn phải rủ mắt nhìn sư tôn.

Không cố được nhiều như vậy, hăn cảm thấy tim đập thật nhanh, máu chảy cũng nhanh hơn hăn.

“Sư tôn.”

“...” Sở Văn Ninh bỗng cảm thấy có chút không ổn.

Ánh mắt nam nhân này quá nôn nóng, ép y không khỏi hơi ngửa ra sau.

Nhưng chung quy vẫn bị mũi tên nhọn xuyên tâm.

“Ta thích người.”

Y như hết đường trốn thoát, con nai trong rừng nhảy lên bị mũi tên của thợ săn đâm vào chân, vì thế ngã xuống. Sở Văn Ninh ngẩn ngơ nhìn hăn, trong đầu nổ ụỳnh một tiếng, không nghe được cái gì khác, cũng không nhìn thấy...

Thích— Từ này quá hàm súc, quá mơ hồ.

Nó không thẳng thừng như “yêu”, vừa ra khỏi miệng đã có thể đoán được tâm tình của người khác, nó có rất nhiều cách lý giải, có cơ hội cho si nam oán nữ, có thể ra vẻ thông dong mà biểu đạt tâm ý, tản ra chút tình yêu tràn đầy trong lòng.

Mặc Nhiên yên lặng mà nghĩ: Ta thích người, sẽ không làm phiền người, cưỡng ép người, người cho rằng lời ta nói thích, chỉ là tình nghĩa thầy trò, như vậy đối với ta tuy có đáng tiếc, nhưng đối với người, lại không thể tốt hơn.

Sở Văn Ninh cũng yên lặng mà nghĩ: Người nói thích ta, là vì thương hại ta, vì nhận ân tình, ân cứu mạng, không phải một phần thích ta muốn, nhưng có thể đổi lấy hảo cảm hiện giờ của người, nhờ chuyện ta làm ta đã được, ta không còn sức nữa, cũng không muốn đổi lấy nhiều tình ý của người hơn. Có thể được người tán thành một câu sư tôn với ta, một tiếng thích, đã đủ rồi. Ta không cưỡng cầu.

Bọn họ không nói gì nhiều hơn với nhau, người xem xung quanh náo nhiệt, cũng chỉ khen thầy trò tình thâm.

Lại chỉ có Lăng Nhi trong một góc, mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng, nàng nhìn gương mặt anh tuấn của Mặc Nhiên, khuôn mặt kia đè nén dục vọng quá sâu, làm nàng thấy chút nhiệt tình quái dị.

Nhưng nàng thuần lương chất phác, từ nhỏ lớn lên trong thôn, ngay cả Long Dương đồ cũng chưa từng nghe, nên nàng chỉ cảm thấy quái dị, nhưng tội cùng là quái dị ở đâu lại không thể nói ra.

Trên đời này, luôn có ít người, lúc không thích thì vô tâm vô phế, không kiêng nể gì, đi đường có thể nghênh ngang, lão tử Thiên Vương cũng chẳng sợ.

Nhưng một khi đã yêu, chính là thêm dầu vào lửa, nóng lòng đỏ cả mắt, bọn họ không lúc nào là không khao khát ái dục trong lòng được đối phương phát hiện, muốn đối phương cùng trầm luân trong bể dục, khó xá khó phân.

Nhưng nếu đối phương thật sự phát hiện ra thì sao? Bọn họ lại kinh sợ, lo lắng không yên, sợ đối phương không thích mình, sợ bị cự tuyệt, cái này cũng sợ cái kia cũng sợ, đừng nói lão tử là Thiên Vương, giờ cũng chỉ là

con ve sầu mùa đông kêu hai tiếng, quăng tám sào không thấy bờ, bọn họ đều thấp thỏm bất an, trời ời, ve trên cây kêu, đúng là muốn mạng mà, có phải hăn không thích ta không?

Mông lung nhất là tình yêu, người ta thường đoán mò, người ta trốn tránh, cách hai dặm vẫn thấy mùi tanh hôi.

Kiếp trước Mặc Vi Vũ là Đạp Tiên Quân, kiếp này là Mặc tông sư.

Danh xưng rõ ràng, anh minh một đời.

Hăn từng là ác quỷ, giờ thành người thiện chí, nhưng một thân dơ bẩn, hăn vẫn chẳng tránh được.

Sở Văn Ninh thì sao?

Người kia mãi mãi là cá trong lưới, gió thổi cỏ lay qua tình yêu đều có thể làm y đau đầu, làm y rối bời.

Nhưng đến chết vẫn còn sĩ diện, hừ một tiếng, cứng đầu như vậy, không chịu nói gì.

Đúng là kẻ thích tự tìm đường chết.

Tác giả có lời muốn nói: Yêu thầm thật rắc rối

Mặc Nhiên

Không động tâm: Người là ai? Người là vị nào thế? Ngại quá ta có chút chuyện, sao? Người đói? Vậy người lên phố mua đồ ăn đi.

Bắt đầu yêu thầm: Như văn trung sở kỳ— Trời ời, ve kêu trên cây, thật muốn mạng mà, có phải hăn không thích ta không?

Sở Văn Ninh

Không động tâm: Có việc tìm ta giúp, không có việc gì? Vậy người tới làm gì? Người rảnh lắm à?

Bắt đầu yêu thầm: ... Không có việc cũng có thể tới tìm ta giúp.

Tiết Mông

Không động tâm: Tránh ra, đồ xấu xí.

Bắt đầu yêu thầm: Khụ... Nhìn kỹ thì người cũng không xấu như thế, tuy vẫn kém ta một chút, nhưng vẫn miễn cưỡng nhìn được.

Sư Muội

Không động tâm: Thân thể người không khoẻ? Có nặng lắm không? Tới đây, ngồi đi, ta bắt mạch cho người.

Bắt đầu yêu thầm: Người ta không khoẻ, người có thể ở cạnh ta một lát không? Không cần gọi đại phu, người rót cho ta ly nước ấm, ngồi bên ta một lát là được rồi.

Diệp Vong Tích

Không động tâm: Tất cả lấy Nho Phong Môn làm chuẩn, chỉ có mệnh lệnh mới phạm vào đạo nghĩa.

Bắt đầu yêu thầm: Tất cả lấy người làm chuẩn. Phạm phải đạo nghĩa... Người sẽ không phạm phải đạo nghĩa, ta tin người.

Mai Hàm Tuyết

Không động tâm: Cô nương, túi thơm tặng nàng, vòng tay tặng nàng, khuyên tai tặng nàng, bộ diêu tặng nàng. Vậy có thể tặng nàng cho ta không?

Nam Cung Tứ:

Không động tâm: Tránh ra, người đang cản ta cho chó ăn đấy.

Bắt đầu yêu thầm: Đến đây, cho chó ăn với ta.

Não Bạch Kim: ??? Gâu gâu gâu!! (chủ nhân, ta nặng ít nhất 70kg rồi đó?)

[Husky] Chương 145: Sư tôn có người ăn cơm cùng

Edit: Thiên Di từ chối nhận cầu lương

Beta:

Rừng phong nhuộm đỏ tầng tầng lớp lớp, ngày mùa kết thúc.

Thôn dân Ngọc Lương Thôn chuẩn bị mấy tay nải nhỏ, trong có chút thịt khô, bánh mật, hương liệu, vải thô, liên tục dúai vào lòng Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên.

Tử Sinh Đình tuy không thiếu chi phí ăn với mặc, nhưng đây là tâm ý của hương dân, nếu không nhận, ngược lại không tốt. Nên hai người cũng không khách khí, giúp thôn trưởng cầm hầu bao đầy.

Lăng Nhi cũng tới, ôm trong ngực giỏ tre, trên rổ màu xanh nhạt phủ vải, lật vải lên, bên trong đựng bánh chưng và bánh bao, có mười quả trứng gà luộc.

Nàng tới trước ngựa của Mặc Nhiên, đôi mắt to tròn lấp lánh, muốn nhìn hẳn, lại nhớ tới ngày mình nửa say nửa tỉnh mà tỏ tình, lại cảm thấy ngại. Do dự nửa ngày, mới đi tới, nâng rổ qua đỉnh đầu, nói với nam nhân anh tuấn trên ngựa: “Mặc Tiên Quân, cái này... Cái này ta nấu sáng nay, người mang theo, trên đường ăn cùng Sở Tiên Quân nhé.”

Mặc Nhiên không biết hành động này của nàng có ý gì, nên do dự, không biết nên cự tuyệt hay từ chối.

Lăng Nhi cũng biết hẳn bối rối, bỗng ngẩng đầu, mặt hồng hồng, ánh mắt lại hơi quật cường, cũng có chút đáng thương.

Tuy nàng mong muốn lớn, muốn leo lên một Tiên Quân ghê gớm, nhưng nàng không phải người không có tôn nghiêm, cô nương bị cự tuyệt vẫn lì

lợm bám theo.

Nàng nói: “Tiên Quân yên tâm đi, Lăng Nhi không có ý khác, chỉ muốn cảm ơn hơn nửa tháng nay, Tiên Quân đã chiếu cố Ngọc Lương Thôn thôi.”

Mặc Nhiên lúc này mới nhận giỏ tre, hắt ngời trên lưng ngựa, rũ mi nhìn nàng, thành khẩn nói: “Đa tạ cô nương.”

“Tiên Quân khách khí rồi.”

“Ta cảm thấy cô nương hẳn không muốn ở lại thôn lâu.”

Lăng Nhi cười, trong ánh mắt lại có dấu khí: “Ta muốn đến Thượng Tu giới xem thử, nghe nói tông chủ Nho Phong Môn là người tốt, nguyện ý quảng tế hàn sĩ thiên hạ, chúng ta là người Hạ Tu giới, chỉ cần là người làm tại Lâm Nghi, ông ấy sẽ không đuổi chúng ta đi. Ta tuy là nữ, cũng chỉ có thể nấu cơm rửa bát, vẫn có thể dành chút thời gian làm việc.”

Đương nhiên điều quan trọng nhất nàng chưa nói— Đệ tử ở Nho Phong Môn nhiều nhất trong thập đại môn phái, diện tích lãnh thổ của phái lớn, sở hữu bảy mươi hai thành lớn nhỏ, Lâm Nghi phần lớn sẽ là tiên môn, trên đường gặp mười người, cũng đã có năm tu sĩ, nàng tới đó, càng dễ tìm một người chồng tốt.

Sở Văn Ninh không biết tâm tư của nàng, nghe nói nàng muốn tới Lâm Nghi, nhíu mày nói: “Sâu trong Nho Phong Môn, không như cô nương nghĩ đơn giản như vậy. Nếu cô nương muốn định cư lâu dài ở Thượng Tu giới, không bằng tới đảo Dương Châu Lâm Linh đi.”

“Dương Châu sống không dễ, chi phí ăn mặc quá đắt đỏ.” Lăng Nhi nói, “Đa tạ ý tốt của Tiên Quân, trong lòng Lăng Nhi tự có suy tính riêng.”

Nếu nàng nói ra mấy lời này rồi, Sở Văn Ninh biết mình có nói thêm cũng vô dụng, liền từ bỏ.

Hai người mang theo đồ trở về, thúc roi giục ngựa. Sở Văn Ninh qua phụ cận trấn Thái Diệp còn để ý tới chỗ kết giới bên kia, may mà linh lưu mạnh mẽ, tất cả đều ổn định. Vì thế cưỡi ngựa không nghỉ, tới trưa, bọn họ đã về tới Tử Sinh Đỉnh.

Sở Văn Ninh đi báo lại với Tiết Chính Ung, Mặc Nhiên không có gì để làm, đi dạo loanh quanh, đứng bên cầu Nại Hà thấy một người, đang lau cột sư tử đá.

Mặc Nhiên nghĩ thầm, không biết ai lại phạm lỗi, bị phạt làm chân chạy việc rồi.

Người bị phạt hình như không để ý có người tới, nên Mặc Nhiên cũng không định lên cầu, đang định xoay người, lại chợt nghe cách đó không xa, có người gọi hân một tiếng.

“A Nhiên!”

“...”

Nhìn rõ lại, hoá ra người ngồi lau sư tử đá không phải ai khác, chính là Sư Muội. Mặc Nhiên hơi sửng sốt, lại cảm thấy trong lòng quái dị nói không nên lời.

Quái dị đầu tiên là Sư Muội vẫn luôn là người theo khuôn phép, thế mà cũng có lúc bị phạt tới lau cây Nại Hà.

Thứ hai, quái dị chính là dáng vẻ bây giờ của Sư Muội.

Tính ra mình thấy thân hình phát triển hết của Sư Muội, cũng đã rất lâu rồi, nhưng vẫn không thể quen với tướng mạo bây giờ của y, ngược lại thời gian trôi qua, càng ngày càng lạ lẫm, thế nên một cái liếc mắt nhìn qua cầu, mới không nhận ra được.

“Huynh sao lại ở đây? Làm sai gì rồi?” Mặc Nhiên tới trước mặt y, hỏi.

Sư Muội có vẻ hơi xấu hổ: “Ừ... Bị phạt chung với thiếu chủ.”

“Manh Manh?” Mặc Nhiên dừng một chút, cười.

Chuyện này cũng không có gì lạ, Tiết Mông phạm lỗi, không phải chuyện mới.

“Hắn lôi kéo huynh làm gì à?”

“Nói là muốn ra cấm địa sau núi bắt quỷ quái về luyện tập.”

“... ..”

“Kết quả suýt nữa thì phá hỏng kết giới của sư tôn.”

Mặc Nhiên dở khóc dở cười: “Hắn cho rằng quỷ quái là chó mèo à? Nói bắt là bắt được, nói nuôi thì nuôi. Huynh cũng thật là, hắn làm loạn, huynh còn theo hắn quậy làm gì, sao không khuyên nhủ hắn?”

Sư Muội thở dài, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ: “Ta đương nhiên đã khuyên hắn rồi, nhưng mà vô dụng, ta sợ hắn xảy ra chuyện, chỉ có thể theo hắn thôi... Được rồi, không nói nữa, may mà sấm đánh vô dụng không có hoạ.

A Nhiên, nói đệ đi, mấy hôm trước đệ cùng sư tôn đến Ngọc Lương Thôn giúp ngày mưa?”

“Ừ.”

“Sao rồi, có ổn không?”

“Ừm, đều rất ổn.”

Hai người không mặn không nhạt hàn huyên chốc lát, đến khi chào Sư Muội, Mặc Nhiên một mình yên lặng đi trên đường nhỏ, quay đầu lại nhìn tâm ý, hẳn càng rõ ràng tình cảm của bản thân dành cho Sư Muội, càng có thêm một loại chấp niệm, là thói quen, cũng không phải là tình yêu.

Hắn từng cho rằng hắn thấy vẻ ngoài của Sư Muội, thấy xinh đẹp, thấy kinh vi thiên nhân, thấy thoải mái, đó là dục vọng, nhưng thật ra không phải.

Người đối với thứ đẹp dễ, đều sẽ có lòng thương thức, hắn thường thức dung mạo Sư Muội, nhưng cẩn thận phân biệt, loại thương thức này chưa từng có ý suồng sã nào cả.

Hắn thích nhìn y, giống như ngắm lá phong đỏ mùa thu, mùa hè ngắm hoa sen đầy hồ, những năm gần đây, chưa từng có ý nghĩ muốn vượt rào xằng bậy.

Hắn vẫn như xưa, quý trọng Sư Muội, trù mến Sư Muội.

Lại có điểm khác xưa, giờ Mặc Nhiên, rất cuộc hiểu rõ tình yêu, hắn không phải Liễu Hạ Huệ, tình yêu của hắn ướt át nóng rực, muốn xâm chiếm, muốn va chạm thân thể, muốn phun trào nhiệt huyết cùng dịch đục.

Hắn là chó sói, sẽ ngửi mùi hoa tường vi.

Nhưng răng nhọn sắc bén, muốn cắn, đương nhiên không phải hoa cỏ, mà là huyết nhục.

Đến giờ cơm tối, Tiết Mông cuối cùng cũng xếp lại xong đồng sách ở Tàng Thư Các, cậu mệt đến than ngán thở dài, nằm bẹp trên bàn ăn Mạnh Bà Đường oán giận, đến cả gà xào ớt ngày thường thích nhất, cũng không khiến cậu vui hơn được.

Đang nghịch đùa chán muốn chết, bỗng thấy Sở Văn Ninh vào nhà ăn, tinh thần mới phát lên, đứng dậy gọi: “Sư tôn!”

Sở Văn Ninh nhìn cậu, gật đầu.

Mặc Nhiên ngồi cạnh Tiết Mông, hân, Tiết Mông, Sư Muội, ba người luôn ăn chung, nhưng hôm nay lúc Sở Văn Ninh vào, Mặc Nhiên chỉnh lại chén đĩa, để ra một phần không lớn.

“Người làm gì thế?”

Mặc Nhiên cười nhưng không nói với Tiết Mông, đứng lên vẫy Sở Văn Ninh: “Sư tôn, tới đây ngồi đi.”

Tiết Mông: “... ..”

Sư Muội: “... ..”

Kính trọng là một chuyện, nhưng ăn chung, lại là chuyện khác.

Người thích gặm xương, quan hệ sẽ không quá cứng nhắc, nhưng khi ăn sẽ quen chếp miệng, đáng ăn làm đối phương không nhìn nổi, thỉnh thoảng sẽ thất thố.

Nhìn biểu tình của Sư Muội và Tiết Mông, dù Sở Văn Ninh xưa nay ăn từ tốn cao lãnh, nhưng bọn họ vẫn không quen, không thể ăn cùng y được.

Đối với họ mà nói, thỉnh thoảng ăn chung với sư tôn, thì như xã giao thôi, căng thẳng đôi bên, đến mức khách khí, một bữa cơm mà ăn luôn thẳng lưng, không nếm được vị.

Sở Văn Ninh cũng hiểu điều này, y ngoài ý muốn liếc Mặc Nhiên một cái, lắc đầu, vẫn cầm chút rau dưa thanh đạm, đến vị trí mình quen.

Năm năm không ăn ở Mạnh Bà Đường, ngồi xuống, Sở Văn Ninh nhìn tới góc bàn có gắn một miếng hoa đồng, mặt trên còn khắc sáu chữ nhỏ “Vị trí riêng của Ngọc Hành trưởng lão”.

“... ..”

Tiết Chính Ung có bệnh à!!

Thả mạnh khay gỗ xuống bàn, Sở Văn Ninh khó chịu ngồi xuống, còn chưa ăn được hai miếng, bỗng có người kéo ghế đối diện y ra, ngồi ở “Vị trí riêng của Ngọc Hành trưởng lão”, bưng khay đồ ăn xuống trước mặt Sở Văn Ninh, thật sự rất gần, cơ hồ sắp chạm vào nhau.

Sở Văn Ninh nâng mắt lên: “... Sao người lại tới đây?”

“Bên kia chật quá.” Mặc Nhiên nói, cười tủm tỉm đặt bát cơm xuống, “Qua đây ăn với sư tôn.”

Sở Văn Ninh nhìn nhóm Tiết Mông, có chút chẳng hiểu gì: Chật chỗ nào?

Đừng nói là y không hiểu nổi, hai người bị vứt bỏ bên kia cũng là biểu tình phức tạp, lặng lẽ nhìn qua bàn Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên.

Tiết Mông lẩm bẩm: “Tên chó chết kia bị điên rồi à?”

Sư Muội: “... ..”

Mặc Nhiên cũng chẳng để ý nhiều, hắn vừa thấy thức ăn của Sở Văn Ninh đã thấy không vui, Sở Văn Ninh người này, kén ăn, trên phương diện ẩm thực rất ra vẻ, thường không phải là ăn cái này khó chịu, thì thấy cái kia ghê tởm, Mặc Nhiên cảm thấy như vậy không ổn, sau này lớn tuổi sẽ có tật xấu cho mà xem.

Trước đây hắn lười quan tâm Sở Văn Ninh ăn gì, giờ không giống, không nói đến chuyện thích hay không, mà xuất phát từ tôn sư trọng đạo, hắn cũng nên để sư tôn mình ăn đủ chút.

Nhưng mà muốn để Sở Văn Ninh ăn rất khó, như cho mèo ăn, không thể cưỡng ép, người ta sẽ không muốn ăn, hắn cũng chẳng cưỡng ép nổi.

Nên Mặc Nhiên nhanh trí, gấp một miếng thịt kho tàu vừa béo vừa nạc vào bát Sở Văn Ninh.

“Sư tôn, người nếm thử món này đi.”

Quả nhiên, Sở Văn Ninh nhú mày: “Ta không thích thịt ba chỉ, người lấy đi đi.”

Mặc Nhiên đã chuẩn bị từ lâu, cười nói: “Nghe nói làm rất ngọt, là phong vị Giang Nam.”

Sở Văn Ninh nói: “Thịt Giang Nam nói, không giống thế này.”

“Người còn chưa ăn, sao lại biết không giống.”

“Nhìn là biết.”

“Nhưng đầu bếp bảo là phong vị Giang Nam nha.” Mặc Nhiên giăng lưới, chờ mèo nhỏ dính bẫy, cười nói, “Lão đầu bếp ở Mạnh Bà Đường, ông ấy có thể nói sai sao? Chắc sư tôn rời xa quê lâu rồi, không còn nhớ thịt kho tàu ở quê hương thế nào.”

Sở Văn Ninh nói: “... Ăn nói hàm hồ, sao ta có thể sai?”

Mặc Nhiên ăn miếng của mình, tựa hồ nếm rất nhiêm túc, khẩn thiết nói: “Ta cảm thấy sư tôn sai thật rồi, thịt rất ngọt luôn, không tin người ăn thử xem?”

Sở Văn Ninh hồn nhiên không biết dụng tâm của Mặc Nhiên làm y hơi khó chịu, nhắc đĩa kẹp miếng thịt kho tàu kia, đưa vào miệng.

“Thế nào?” Mặc Nhiên nén cười, nhìn con mèo trắng lớn vừa sụp bầy.

Sở Văn Ninh nghiêm túc nhíu mày lại, bảo: “Không phải, mùi hồi nặng quá, ta phải bảo đầu bếp, thịt kho tàu Giang Nam không phải thế này.”

“Ấy ấy—” Mặc Nhiên lập tức giữ chặt y lại, có hơi cạn lời, ai mà biết gia hỏa này sẽ tích cực thế chứ? Thật sự muốn chạy đi tranh luận với đầu bếp, như vậy không phải mình bại lộ sao? Vội nói, “Sư tôn đừng vội, giờ đầu bếp chính đang bận, nếu sư tôn qua đó, nhất định không được, lát nữa ta hỏi ông ấy sau, chúng ta ăn cơm quan trọng hơn ha.”

Sở Văn Ninh ngẫm lại, liền ngồi xuống, tiếp tục ăn.

Mặc Nhiên lại bắt đầu lừa y, gấp cho y một miếng cá.

Đưa Sở Văn Ninh dừng lại: “Cá trích?”

“Vâng.”

“Không ăn, lấy đi.”

“Vì sao không ăn?”

“Không thích.”

Mặc Nhiên liền cười: “Có phải do nhiều xương không?”

“... Không phải.”

“Nhưng mỗi lần sư tôn ăn cá, đều không chọn nó, hoặc là chọn loại dễ gỡ, không phải sư tôn không được được cá bé đó chứ, ha ha ha.”

Hắn biết rõ điểm yếu của Sở Văn Ninh, suy nghĩ cẩn thận, Sở Văn Ninh quả nhiên bị lừa, y có hơi giận tái mặt, nói: “Hoang đường.” Gấp miếng cá Mặc Nhiên cho y mà ăn, tự chứng minh mình cũng có thể ăn loại cá lắm xương.

Cứ như vậy, Sở Văn Ninh dưới sự lừa gạt của Mặc Nhiên, bất tri bất giác ăn nhiều hơn ngày thường, cơ hồ món nào cũng ăn qua. Vốn dĩ một người ăn rất nhanh, vậy mà bữa cơm này nửa canh giờ chưa ăn xong.

Đến khi họ dọn bát đĩa, nhóm Tiết Mông đã đi từ lâu, đệ tử ở Mạnh Bà Đường cũng chỉ còn tốp năm tốp ba, Mặc Nhiên ở bên Sở Văn Ninh trên đường mòn về Hồng Liên Tạ Thủy, tà dương đã vãn, chiều hôm buông xuống.

Gió đêm thổi qua, hắt gối tay sau đầu bước đi nhàn tản, bỗng nhiên cười.

“Sư tôn.”

“Làm sao?”

“Không có gì, thích gọi người thôi.”

“... Ta thấy người ăn tối quá no rồi.”

Mặc Nhiên cười càng ôn nhu: “Đúng vậy, rất no. Sư tôn, về sau ta có thể ăn cơm cùng người không?”

Biết rõ Mặc Nhiên không có ý khác, nhưng tim Sở Văn Ninh vẫn lạch mắt hai nhịp, may mà ánh mắt vẫn trầm tĩnh như cũ.

“Vì sao, người cãi nhau với Tiết Mông?”

“Không có không có.” Mặc Nhiên xua tay, cười nói, “Chỉ là lâu rồi không ăn cùng họ, sau năm năm, thấy hơi biệt nữa. Nếu sư tôn thấy ta phiền, ngày mai ta tìm chỗ khác, tự ăn cũng được.”

“...”

Hắn đương nhiên không thể nói “Người ăn một mình ta thấy thực đáng thương”, cũng không thể nói “Ta muốn cho người ăn nhiều chút,” những lời này không cần ra khỏi miệng, Mặc Nhiên đã biết không nói được. Hắn chỉ có thể kì kèo, nói mình đáng thương, nói mình cần người ở bên, Sở Văn Ninh vốn có lòng tốt, sẽ không từ chối hắn.

Mặc Nhiên quả thực thấy ánh mắt y dao động, chỉ thiếu chút lực cuối cùng.

Vì thế nói tiếp: “Có điều, ta cũng không muốn ăn cơm một mình đâu.”

“Vì sao?”

Mặc Nhiên rũ lông mi mềm mại, cười nói lên nửa phần cảm xúc thực, nửa còn lại để dụ dỗ Sở Văn Ninh mà thành: “Sư tôn không cảm thấy ư? Một người cứ tùy tiện ăn xong, bảo no bụng.”

Hắn dừng một chút, cánh cằm tú trong rặng mây đỏ, bị gió thổi tới tóc mái hắn, má lúm đồng tiền của hắn thực sâu, nhìn đối phương chăm chú.

“Nếu hai người ăn, tâm sự, trò chuyện, nếm được hương vị ngon hơn, vào bụng ấm hơn. Đó mới là ăn cơm chứ.”

“...”

“Sư tôn, ngày mai ta có thể ăn với người không?”

Chó săn nhỏ lòng ấm áp muốn nói tiếp, thật sự làm người không thể đỡ được.

Mặc Nhiên cố chấp làm động lòng người, hần nói:

“Sư tôn, ta ở ngoài năm năm, người tỉnh, ta toàn ăn chung với người.”

“Không có người, ta không quen.”

“Ta không ăn đầu thỏ, không ăn cổ vịt.” Nói xong lời cuối, hần phì cười rõ lên, kéo tay áo Sở Văn Ninh, như chơi xấu, “Ăn đậu hủ rải hành với người, hoa quế đường ngó sen, người đồng ý với ta đi, được không?”

Nếu hần không nói mấy lời này còn được, vừa nói, Sở Văn Ninh bỗng nhớ lại nợ cũ năm xưa, mặt đen lại, cười lạnh một tiếng, nói: “Có thể thì có thể chứ, nhưng sáng người phải ăn giống ta.”

Mặc Nhiên còn chưa kịp phản ứng, cứ đồng ý trước đã: “Được nha, ăn gì giống cơ?”

“Tào phớ mặn.” Sở Văn Ninh rất tàn nhẫn, “Thêm tí tồ.”

Mặc Nhiên: “...”

Hoá ra lúc y còn là Hạ Tư Nghịch, đã ghi thù từ lúc ăn lẩu chung rồi!

Sở Văn Ninh nghiêng răng, gằn từng chữ một: “Còn có tồ khô.”

Tác giả có lời muốn nói: Các vị nam chính chọn môn phái chơi Kiếm Tam JX3

Mặc Nhiên: Ta chơi khí thuần, nghe nói thuần dương từ xưa đã nhiều tra nam.

Sở Văn Ninh: Lầu trên không cần cướp nghề của ta.

Mặc Nhiên: Được rồi, ta chơi kiếm thuần.

Nam Cung Tứ: Ta theo đại thiên sách có chó.

Diệp Vong Tích: Vậy ta chơi Đại Đường quản thành

Tiết Mông: Đường Môn dạ điểm bảo, pháo ca khá hiểu biết

Mai Hàm Tuyết: Minh Giáo, vì sao ta không lên sân khấu? Vì ta đang ăn thân.

Sư Muội: Xem qua thì Vạn Hội Hoa Bì giáo ổn đó, chơi Hoa ca đi

Tiết Mông: Tiết Mông thật sự không nghĩ tới chơi Hoa tử à? 23333 Có thể định tình với ta, ta không ngại yêu nhân yêu đâu.

Sư Muội muội: (Cười mỉm) Thiếu chủ, chúng ta tới so chiều cao đi~

[Husky] Chương 146: Sư tôn, nàng muốn thành thân thật sự không liên quan đến ta đâu

Edit: Chu

Beta: Đại Lục

Từ ngày hôm đó, Mạnh Bà Đường xuất hiện một kỳ cảnh.

Chưa từng ai rảnh rỗi tới mức dám ngồi vào “Vị trí riêng của Ngọc Hành trưởng lão”, ngoại trừ Mặc Vi Vũ.

Các đệ tử tới lui đều có thể thấy Mặc Vi Vũ ngồi ăn chung với Sở Văn Ninh, hai người ngồi đối diện nhau, Mặc Nhiên sẽ gấp ít đồ ăn vào bát của sư tôn hân.

“Kìa, mau nhìn xem, Mặc sư huynh lại gấp cho Ngọc Hành trưởng lão một miếng thịt bò, miếng to như thế, ta cược Ngọc Hành trưởng lão sẽ không ăn.”

Cách đó không xa, một đám đệ tử khe khẽ thì thầm, nhỏ giọng đặt tiền cược.

“Ta cũng cược không ăn, Ngọc Hành trưởng lão hình như không thích ăn thịt bò.”

“Ta cược người sẽ ăn, dù sao trứng bồ câu người cũng chấp nhận ăn rồi.”

Nhóm người len lén liếc trộm bên kia, bọn họ nín thở ngưng thần, thấy Sở Văn Ninh cau mày, dùng đũa chọc miếng thịt bò, trầm mặt nói gì đó với Mặc Nhiên.

Cách đó hơi xa, họ nghe không rõ, nhưng Mặc Nhiên hình như cũng nói hai câu, sắc mặt Sở Văn Ninh càng kém.

Đệ tử giáp ất bính cược Sở Văn Ninh không ăn lập tức vui mừng, họ xem đến nhập thần quá mức, thìa canh xém chút nữa thì đút cả vào mũi.

“Nhìn đi, trưởng lão không ăn, người không ăn.”

“Người đừng lấy khuỷu tay gậy ta, nói nhỏ thôi, nếu bị Ngọc Hành trưởng lão nghe thấy các người đem người ra cá cược, kiểu gì cũng lộ da sống các người đó!”

“Ha ha ha, ta mặc kệ, hai mươi lá bạc này là của ta~”

Đệ tử kia nói, liền muốn lấy lá bạc thắng được trên bàn cờ, nhưng tay còn chưa kịp động, người bên cạnh đã nói nhỏ, khẩn trương mà hô nhỏ: “Từ từ, thắng bại chưa định, trưởng lão lại động đũa rồi!”

“Gì?”

Nhìn lại, quả nhiên Sở Văn Ninh gấp miếng thịt bò kia lên, dân cá cược trợn trắng mắt nhìn, cảm thấy tâm mình cũng lên xuống theo chiếc đũa bạch ngọc, nửa vời, bị nhéo tới đau.

“Sẽ ăn sẽ ăn sẽ ăn... Hai mươi lá bạc hai mươi lá bạc hai mươi lá bạc...”

Đệ tử cược Sở Văn Ninh ăn thịt bò không ngừng lắc nhai, khẩn trương mà rung đùi. Bỗng ánh mắt hẩn cứng lại, cả người như đông cứng, “A!!”

Ngọc Hành trưởng lão, lại gấp miếng thịt bò lên, không thêm nói một lời mà ném lại vào bát Mặc Nhiên!

“... ..”

“Ha ha ha, thắng hiểm, thắng hiểm!”

“Ta đã nói khẳng định không ăn mà, tới, lá bạc đều là của ta.”

Đệ tử thua cược than ngán thở dài, lập tức uể oải không phấn chấn nổi, thua mất bao nhiêu tiền mua linh hạch của mấy tháng này rồi đó!

Đang ngán ngẫm, bỗng, hẩn thấy khuỷu tay Mặc Nhiên động, thân người cao lớn hơi ngả về trước, lại nói với Sở Văn Ninh mấy câu, sau đó tên đệ tử thảm bại này tận mắt nhìn thấy Mặc sư huynh lại gấp miếng thịt bò lên, kẹp thêm rau dưa, lại đưa tới bên môi Sở Văn Ninh.

...

???

Đệ tử này sợ ngây người— Mặc sư huynh định dứt cho trưởng lão ăn đấy à!?

Hiển nhiên Sở Văn Ninh rất không quen, y không khách khí gạt đũa của Mặc Nhiên đi, vẻ mặt nghiêm túc mà nói hai chữ.

Khẩu hình kia quá dễ hiểu:

Bỏ xuống!

Mặc Nhiên liền cười đặt thịt bò và rau dưa xuống, có điều không phải đặt trong bát mình, mà là trong bát sư tôn, Sở Văn Ninh hết cách, thở dài, không cảm thấy hơn mười đôi mắt đang nhìn y chăm chăm, trầm mặc ăn miếng rau thịt kia.

“...”

Dân cờ bạc nhìn thấy liền choáng váng, lần trước cho rằng mình thắng các đệ tử đều phải ghen hòng nhìn trôn trối, lá bạc ôm trong tay cũng rơi xuống.

Nhưng vị huynh đệ không chút phẫn chấn còn đang nằm bò ra bàn lại lập tức bật dậy như hồi máu sống lại, mắt sáng rỡ, mừng rỡ nói: “Ha ha ha, chuyển bại thành thắng nha! Chuyển bại thành thắng rồi! Sư ca, sư đệ, xin lỗi ha, lá bạc vẫn là của ta cả rồi, ha ha ha ha, phát tài rồi phát tài rồi, mai lại cược ha, ha ha, mai lại cược ha!”

Sư đồ hai người bên kia lại vô tư không nhận ra, Mặc Nhiên giơ đĩa lên, vừa chậm rãi lấy cơm, vừa nhìn Sở Văn Ninh cúi đầu ăn thịt bò.

Mạnh Bà Đường hôm nay hơi nóng, tay trái Mặc Nhiên luôn xắn lên khuỷu tay, lộ ra một đoạn tay dài thon chắc, cơ bắp hơi động, khẽ nảy lên dưới làn da màu mật, hắt mức một chén canh, thừa dịp Sở Văn Ninh không chú ý, cho thêm mấy miếng sườn vào trong bát, thịt dưới đáy, không dễ nhìn thấy.

“Sư tôn, uống canh đi, xua lạnh.”

“Canh sông?”

Mặc Nhiên chớp chớp mắt nhìn: “Hình như thế, lúc lấy không để ý lắm, quên rồi.”

Sở Văn Ninh nhìn nước canh, một màu xanh lá cải phủ đầy, nhìn rất ngon, cũng không từ chối, uống thử một thìa.

“Có ngon không?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Vây đừng lãng phí.” Mặc Nhiên cười nói, “Uống nhiều chút.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt liếc hắt: “Người còn dám nói ta? Về sau ăn cơm đừng lấy nhiều đồ ăn như thế, mình ăn không hết, còn phải chia cho ta ăn hộ người.”

“Ha ha, được, lần sau ta lấy ít đi chút.”

Thấy Sở Văn Ninh gật đầu, Mặc Nhiên mới nâng chén canh của mình lên, canh hơi nóng, hắt thổi thổi canh, toả ra hơi nóng mờ mờ, tản lên hắt làm gương mặt cương nghị thật nhu hoà.

Canh nóng là một món ăn kỳ diệu, rõ ràng chỉ là một bát nước nấu thành, cho thêm chút thức ăn gia vị, nhưng lại làm người ta ấm từ bao tử tới tận tâm can, mà cùng người mình yêu uống canh, cảm giác cực kỳ thoả mãn, giống như dòng nước len qua hòn đá nhỏ, trên hồ gợn sóng lan toả, ánh sáng lập lánh.

Mặc Nhiên hiếm khi có thể bình yên mà ở trên đời, không tự chủ được khê thở dài.

Hoá ra năm tháng qua thân nhiên, từng được nếm thử, chỉ là hương vị của một chén canh.

Hắn vì chén canh này, đã từng nghiền xương chấm máu, giết người như ma, cũng vì chén canh này, giờ hối hận tới tận xương tuỷ, đau tới đứt từng khúc ruột.

Hắn cầm chén canh, uống rất nhanh.

Trong lòng bất an cũng được, tương lai mù mịt cũng thế, hối hận áy náy cũng vậy, giờ khắc này, hắn không muốn nghĩ nhiều, ngày lành của hắn quá ngắn, nên chỉ yêu cầu ngày đêm không bị cướp đi mà thôi. Hắn không phải không muốn từ từ nhấm nháp, thanh thanh thơi thơi, kỳ thật hắn rất hâm mộ người như Tiết Mông, vì trời sinh phú quý, nên vĩnh viễn có thể bình tĩnh.

Mặc Nhiên lại không có cách nào để thông dong, hắn thường sẽ thiếu thứ này thứ kia, nên hắn vĩnh viễn phải nhe răng trợn mắt cướp đoạt, cướp được rồi lại sợ nó bị lấy đi, nên chỉ có thể lập tức ăn sạch, ăn ngẫu nhiên, hắn trên phương diện này vẫn còn bản tính nguyên thủy, cảm thấy đồ ăn đã vào bụng, vào bao tử, hắn mới có thể an tâm, mới chân chính có được nó, rốt cuộc không ai lấy đi được nữa.

Khi còn nhỏ, hắn và những đứa trẻ khác tranh nhau cướp đồ ăn.

Đời trước, hắn cùng chúng tiên quân tranh đoạt thiên hạ.

Mà đời này, hắn chỉ nghĩ muốn cướp chén canh này.

Hắn tự biết mình làm nhiều chuyện ác, sợ vận mệnh có một ngày muốn hắn trả nợ, nên hắn chỉ có thể cướp đoạt chút hạnh phúc ít ỏi đáng thương, sau đó chạy như điên, đem vận mình bỏ xa lại đằng sau.

Có được những thứ đó như phạm phải trọng tội mà đột nhiên tỉnh ngộ đã ập lên đầu, Mặc Nhiên tuy luôn cười, nhưng trong lòng hắn vẫn bất an. Hắn biết “Ác giả ác báo” không phải hư ngôn, trong lúc cảm nhận được ấm áp, hắn đã cảm thấy trước mắt thật giả tạo, tựa như hải thị thân lâu, giống như hoa trong gương, trăng trong nước, cuối cùng mình vẫn sẽ tỉnh lại, trở lại Vu Sơn Điện không một bóng người, trở về địa ngục lạnh lẽo.

Nên, hắn muốn cướp bát canh ấm áp trước mặt, lại uống thêm mấy ngụm. Nói như vậy, nếu một ngày kia, hắn thật sự gặp quả báo, bị thế nhân phi nhổ, bị vận mệnh hỏi tội, lần nữa bị đẩy vào vực sâu, hắn cũng có thể bằng một chút ấm áp này, một mình tự bước đi.

“Nghĩ gì thế?” Sở Văn Ninh hỏi hắn.

“À.” Mặc Nhiên phục hồi tinh thần, lập tức phản ứng, sau đó cười nói, “Không có gì, ăn no rồi phát ngốc thôi.”

Sở Văn Ninh nhìn bát hắn đã cạn: “Uống hết rồi?”

“Vâng.”

“Người có vẻ rất thích canh sườn hôm nay.”

“Ha ha, đúng vậy.”

Sở Văn Ninh liền lấy bát của hắn qua, nói: “Ta đi lấy thêm cho người một chút.”

Y rất nhanh đã quay về, quả nhiên bưng về một bát canh thịt đầy ắp, có hơi nóng, lúc buông bát ra, Sở Văn Ninh dí đầu ngón tay mình lên thính tai, để độ ấm của thính tai cân bằng độ nóng của ngón tay.

Y lại ngồi xuống lần nữa, nói: “Uống đi.”

“Bát thật đầy.”

“Người uống chậm thôi.” Sở Văn Ninh nói, “Không đủ vẫn còn, không ai cướp với người đâu.”

Mặc nhiên bị một câu đơn giản như thế làm cho xúc động, hắn cầm bát canh, lông mi đen dày rủ xuống, mang theo chút giọng mũi, cười nói: “Được.”

Sở Văn Ninh không biết, kỳ thật trong nháy mắt kia, Mặc Nhiên đã dồn hết cố gắng lớn nhất cả một đời, mới không cầm chén canh kia, nghe một câu ”Không đủ vẫn còn, không ai cướp với người đâu”, mà rơi lệ.

Sở Văn Ninh rời đi năm năm, hắn tự dày vò suốt năm năm.

Năm năm sau, sư tôn nói với hắn, cứ chậm thôi.

Trong lòng Mặc Nhiên rất đau, hắn càng gần Sở Văn Ninh, liền càng cảm thấy khổ sở. Kỳ thật rất nhiều chuyện nếu không để ý, cũng không nhìn tình ý sau lưng, hắn bây giờ dụng tâm nhìn lại, thấy Sở Văn Ninh khoan dung với hắn như vậy, ôn thiện như vậy, tốt như vậy.

Đời trước hắn lại hành hạ giày xéo người này như vậy.

Đời này có tài đức gì, lại có quân ở bên bầu bạn?

Lòng hắn run rẩy, giấy dựa đau khổ, vừa cảm thấy mình không xứng, cảm thấy mình hằn cách rất xa Sở Văn Ninh, cảm thấy mình làm gì còn mặt mũi, để đối mặt với nụ cười của Sở Văn Ninh, đối tốt với Sở Văn Ninh? Mặt dày vô sỉ!

Nhưng mà, hắn khát vọng, hắn không lúc nào không khát vọng—— Có phải cứ như vậy, có thể cứ như vậy, đời này của họ còn rất dài, để hắn chuộc lại lỗi lầm, từng chút một, đúng không?

Hắn một thân tội nghiệt, từ núi thâm trở về.

Hắn dùng đôi tay kiếp trước dính đầy máu tươi, nâng lên bát canh ấm áp của kiếp này.

Ta nguyện dùng quãng đời còn lại để quỳ xuống, không thể dậy nổi, sau khi chết bị dày vào luyện ngục, chỉ hy vọng người... Có thể cầm một ánh nến, lướt qua.

“Sư tôn.”

Không biết từ khi nào, Tiết Mông đã tới.

Mặc Nhiên lấy lại tinh thần, kỳ thực sau khi Sở Văn Ninh chết, hắn cơ hồ cảm thấy ngày đêm đều luôn bất an và tự trách mình, ngâm trong cảm xúc đó lâu vậy, cả người đều nặng nề, người khác nói với hắn cũng chẳng phải chuyện gì tốt, nên hắn luôn nỗ lực điều chỉnh cảm xúc, gần một năm nay, mới ổn hơn một chút.

Nhưng trong cuộc sống hằng ngày, thỉnh thoảng sẽ có vài thứ vẫn chạm tới hần, hần sẽ vì một câu nói, vì một việc nào đó, lại rơi vào rối rắm rồi tự ghét bỏ mình.

Hần ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Tiết Mông, tầm tối trên mặt còn chưa tan, làm Tiết Mông bị dọa.

“Ấy, đồ chó chết người làm gì? Nhìn ta với ánh mắt như thế? Nợ tiền người à?”

Mặc Nhiên biết mình vừa vào cõi tiên, lập tức ổn định, miễn cưỡng cười, nói: “Ăn hơi no, người có chuyện tìm sư tôn? Vậy các người nói chuyện đi, ta đi hít thở.”

“Đừng chứ, đừng đi, người ngồi đó, chuyện này cũng liên quan tới người mà.”

“Liên quan gì ta? Chuyện gì?”

Biểu tình trên mặt Tiết Mông hơi vi diệu: “Nói ra người cũng đừng thấy mất mát...”

Sở Văn Ninh nói: “Được rồi Tiết Mông, cứ nói thẳng đi.”

“Chà chà.” Tiết Mông vốn đang thừa nước đục thả câu nghe sư tôn vừa nói, lập tức bảo, “Là thế này, lúc này nhận được thiệp mời, Tổng Thu Đồng sắp thành thân.”

Mặc Nhiên sợ đến biến sắc, huyết sắc trên mặt nháy mắt đều bị rút sạch.

Nhưng run rẩy này không phải vì Tổng Thu Đồng mà có, là vì Tiết Mông — Kiếp này Mặc Nhiên rất rõ Tổng Thu Đồng là dạng gì, nên hận không thể quanh nàng ta, trả hết nợ trước giờ với nàng ta, quăng tám sào không thấy bờ.

Nhưng Tiết Mông...

Sao Tiết Mông lại cho rằng, Tổng Thu Đồng thành thân, mình sẽ mất mát?

Mặc Nhiên bình ổn nhịp tim, hần cơ hồ nháy mắt thấy được Câu Trần giả kia, vẫn luôn không xuất hiện trên mặt nước, chìm sâu sau màn độc thủ.

Người kia, rất có thể cũng trọng sinh, nếu thế, người nợ biết rõ quá khứ của Mặc Nhiên, tội nghiệt kiếp trước của Mặc Nhiên, rõ như lòng bàn tay!

Mặt Mặc Nhiên càng trắng, cổ trấn định, bất động thanh sắc nhìn Tiết Mông: “Thế thì liên quan gì đến ta?”

“Chẳng lẽ người không rõ à?” Thần sắc Tiết Mông có hơi quái dị, nói, “Hôm nay Nho Phong Môn đưa tới thiệp mời, vị Tổng tiểu thư kia, còn nhờ gửi cho người một lá thư riêng. Người với nàng ta không có quan hệ gì, nàng ta sao lại viết thư cho người? Mặc Nhiên, không phải ta nói người, nhưng người chọc ghẹo nàng ta khi nào?”

“... ..” Mặc Nhiên khó yên lòng, lưng như bị kim đâm, sau hồi lâu mới nói, “Viết cho ta? Không nhầm chứ...”

“Không nhầm được.”

Tiết Mông nói, lấy thư từ vạt áo ra, đập lên bàn trước mặt Mặc Nhiên: “Giấy trắng mực đen, viết Mặc Tiên Quân thân mến, Thu Đồng bái thường, còn sai được à?”

Mặc Nhiên liếc phong thư kia, tâm như nổi trống, trong đầu có vô số suy nghĩ.

Là bút tích của Tổng Thu Đồng, nhưng mình và Tổng Thu Đồng trong kiếp này như bè trôi nước, trước đại hôn của nàng ta, gửi thư cho mình làm gì? Tiết Mông khoanh tay, rất không vui vẻ: “Người về tự đọc, hay đọc ở đây trước mặt bọn ta?”

“...”

Mặc Nhiên nghiêng đầu, thấy Sở Văn Ninh cũng đang nhìn mình, mày kiếm hơi nhíu lại.

“Tự đọc à?” Tiết Mông có hơi giận, chỉ là hắn không quen nhìn chuyện giữa nam nữ, có chút hùng hổ dọa người.

Nếu chuyện thật sự như thế, dù sao cũng không tránh khỏi được...

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy chột dạ, đầu ngón tay đều lạnh, hắn không lên tiếng, trầm mặc lấy giấy viết thư, xé phong thư mở ra.

Tác giả có lời muốn nói:

Mặc Nhiên: Sư tôn, uống canh đi.

Mặc Nhiên: Sư tôn, ăn thịt đi.

Mặc Nhiên: Sư tôn, ăn cá đi.

Mặc Nhiên: Sư tôn, ăn điểm tâm đi.

Mặc Nhiên: Sư tôn, uống rượu đi.

Tứ Quý Vương: Vai chính vai phụ khác nhau ở đâu? Ở chỗ ta ăn một lần đã béo, mà y ăn mãi không béo!

Mặc Nhiên: Không phải, người béo vì người đánh mèo, không liên quan tới vai chính vai phụ.

Tiết Mông: Hơn nữa Tứ béo, người không phải vai phụ, người chỉ là diễn viên quần chúng thôi O(∩_∩)O

[Husky] Chương 147: Sư tôn, chuyện gì cũng phải từ từ

Edit: Thiên Di

Beta:

Trong đó có một tờ giấy mỏng, viết ngắn gọn mấy câu.

Mặc Nhiên nhìn thoáng qua, tâm lại hạ xuống, cơ hồ là âm thầm thở hắt ra một hơi, giờ mới phát hiện trọng sam của mình đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tiết Mông cũng ngó đầu qua nhìn.

“Cái gì thế.” Vừa nhìn thấy, mày nhăn lại, “Chuyện gì thế này?”

“... Bằng không thì có thể nói cái gì được, ta với nàng ta không quen thân.”

Dưới sự nhẹ lòng, Mặc Nhiên thật sự cười lên, đặt giấy trên mặt bàn, “Người xem chuyện kỳ quặc như vậy, cũng doạ ta thật sự.”

Hoá ra, mấy năm nay Mặc Nhiên hồi hải ngược xuôi ở ngoài, chém yêu trừ tà có chút danh tiếng, trong đó có một con cá chép tinh, làm hại Vân Mộng Trạch nhiều năm, vì pháp lực nó cao thâm, lại ở nơi hoang vắng, không ít tu sĩ từng tới ứng chiến, cuối cùng đều bị nó biến thành xương trắng.

Tuy bảo Vân Mộng Trạch ngập tràn yêu khí, là nơi cực dễ tìm yêu quái để tu luyện, nhưng cá chép không phải loài có tính công kích cao, theo lý tu thành yêu, cũng không mạnh như vậy được. Mặc Nhiên đấu với nó hơn tám mươi hiệp, rốt cuộc cũng dùng Gặp Quỷ, mổ bụng nó ra, thế mới biết rõ nguyên do trong đó.

“Năm đó con cá chép tinh kia, chứa một vọng thư tinh thạch trong bụng.”

Mặc Nhiên cười nói, “Tinh thạch này ngưng tụ ngàn năm nguyệt hoa, là cực phẩm linh thạch, dùng để luyện vũ khí, hoặc tu luyện linh hạch, đều là vật tốt nhất.”

Sở Văn Ninh nói: “Nàng ta là Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, cần thứ đó làm gì?”

“Nói là muốn cho trượng phu của mình, chồng nàng ta là linh thạch thuộc tính hoả, nhưng mấy năm nay tu luyện quá gấp, từng tấu hoả nhập ma, nên không tiếc số tiền lớn, muốn hỏi ta mua vọng thư tinh thạch, làm của hồi môn, cho chồng của nàng ta áp chế tà khí.”

Tiết Mông nghe xong gật đầu: “Mất ngàn kim cũng muốn chồng mình an ổn, tâm ý nàng ta thật sự hiếm có.”

Mặc Nhiên nghe vậy mà cười: “Nàng ta lấy đâu ra tiền? Còn không phải ngửa tay xin tiền Nho Phong Môn, nàng ta đẹp như vậy, nhẹ giọng nói mấy câu, có sư huynh sư đệ nào có thể cự tuyệt nàng ta? Nếu là người có thể không?”

Tiết Mông lập tức tròn mắt: “Người đừng nói ta như kẻ bị sắc đẹp che mờ mắt như thế.”

“Người đừng giận, ta lấy ví dụ khác.” Mặc Nhiên nói, đưa lá thư cho Tiết Mông, thư ở Tử Sinh Đỉnh nếu không giữ lại, đều sẽ được để lại ở hộp thư trong Tàng Thư Các, Mặc Nhiên nói: “Lưu lại đi.”

Tiết Mông sửng sốt: “Lưu lại?”

“Không quay về được? Vậy người đốt đi cũng được.”

“... Không phải.” Tiết Mông hơi nôn nóng, “Đại hôn của người ta, xin linh thạch của người, lại không hỏi người về bạch thảo, nàng không tiếc giá cao, tâm ý cũng coi như thành khẩn, sao người không bán?”

“Không phải ta không muốn bán, linh thạch kia giữ lại cũng chẳng dùng, nhưng ta lỡ đưa nó cho người rồi.”

“Đưa, cho ta?”

“Đúng thế.” Mặc Nhiên cười nói, chỉ chỉ Long Thành đao bên hông Tiết Mông, nói, “Không phải cho người tinh thạch ấy từ lâu, để bá phụ giúp người rèn Long Thành rồi à? Long Thành giờ đã mạnh hơn, người dùng cũng tốt, không kém thần võ là bao. Người còn không cảm ơn con cá chép tinh kia đi?”

Tiết Mông mở miệng lớn, nửa ngày không nói ra lời.

“...”

Cậu biết Mặc Nhiên khi du lịch thiên hạ, nhận được linh thạch quý, nhưng chưa từng quan tâm linh thạch này rốt cuộc có giá trị thế nào. Đối với Mặc

Nhiên, lòng cậu ghen lại, mặc kệ người này là người tốt hay kẻ ác, cậu đều có một tia không phục, một tia bài xích.

Cho nên, lúc nghe cha nói, Mặc Nhiên tặng hân linh thạch để nâng cấp Long Thành, tuy lòng hân cảm kích, nhưng vẫn ghen lại khó chịu, cảm thấy mình vô duyên vô cớ bị địch thủ tranh cái tốt, nên nửa câu cũng chẳng hỏi, để cha cậu mang theo Long Thành đến Côn Luân Đạp Tuyết Cung rèn. Hoá ra Mặc Nhiên cho cậu, là “Vọng thư tinh thạch” giá trị liên thành, Tiết Mông lập tức cảm thấy tâm tình phức tạp, cảm giác nói không nên lời.

Nửa ngày mới khô khốc nói: “Cảm ơn.”

“Đừng khách khí đừng khách khí.” Mặc Nhiên cười xua tay, “Trùng hợp thôi.”

Mặt Tiết Mông càng khó chịu, mạnh miệng nói: “Ta không cảm ơn người, mà là mạng con cá chép tinh quy thiên rồi kia kìa. Ta cảm ơn nó đấy.”

“Ha ha ha ha ha, vậy sau này người đừng ăn cá chép nữa, tích đức cho ân công đi ha.”

“Hừ!”

Cười đùa một lát, Mặc Nhiên bỗng nhớ ra cái gì, lúm đồng tiền rất sâu, hỏi: “Đúng rồi, lúc này bị người dọa, quên hỏi, Tổng Thu Đồng thành thân với ai? Làm gì gõ trống khua chiêng như thế, nàng ta chỉ là tiểu sư muội, sao có thể kinh động Nho Phong Môn phát thiệp mời chứ, lợi hại, có phải liên hôn với Bích Đàm Sơn Trang không?”

“Không phải.”

“Không phải với Bích Đàm Sơn Trang? Ta cho rằng lão chủ nhân kia ham sắc, Nho Phong Môn quan hệ tốt với họ như thế, tặng Tổng Thu Đồng cho lão ta chứ.” Mặc Nhiên cười nói, “Nhà nào? Có thể kết thân với Nho Phong Môn, còn gõ trống khua chiêng tổ chức... Cũng không phải Đạp Tuyết Cung đâu nhỉ?”

“Người nghĩ cái gì thế!” Tiết Mông trừng hân, “Sao lại là liên hôn?”

Mặc Nhiên sững sốt, tươi cười cứng đờ lại: “Thế nàng ta có thể với ai nữa?”

“Nam Cung Tứ đó! Người quên rồi à, Nho Phong Môn có công tử như ngựa hoang tới tuổi đón dâu rồi, Tổng Thu Đồng xinh đẹp như thế, không

xứng với hân chắc...”

Hắn còn chưa nói xong, Mặc Nhiên bỗng bật dậy, kinh ngạc nói: “Nam Cung Tứ?!”

Tiết Mông hoảng sợ: “Làm gì?”

“Nàng ta... Nàng ta sao có thể gả cho Nam Cung Tứ? Sao có thể...” Quá chấn kinh rồi, trong lòng Mặc Nhiên nổi lên sóng to gió lớn, hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh, nhắc mãi, “Nam Cung Tứ...”

Chẳng trách hắn lại có phản ứng này.

Nên nhớ, kiếp trước, giờ Nam Cung Tứ đã bệnh nặng mà chết rồi!

Hắn mấy năm nay, một lòng với dân lưu lạc trong chiến loạn, cũng không quan tâm chuyện đại sự của các môn chính phái, Nho Phong Môn không có liên quan với hắn nhiều, hắn đương nhiên không quan tâm. Đến tận giờ, Tiết Mông bỗng tuyên bố Tổng Thu Đồng thành hôn với Nam Cung Tứ, hắn mới chợt nhận ra——

Không đúng.

Tất cả đều không đúng, vận mệnh thế giới thay đổi, không ngừng xảy ra chuyện trên người hắn, không nghĩ ngay cả Nho Phong Môn, cũng thay đổi.

Người đáng ra nên vào quan tài từ lâu lại không vào, ngược lại tang lễ thành hôn lễ, còn muốn cưới thê tử kiếp trước từng là hoàng hậu của mình...

Tin này có hơi đáng sợ, hắn nhất thời nuốt không nổi, thành nghẹn.

Có có, Nam Cung Tứ có phải điên rồi không! Coi trọng nữ nhân như thế?

Nhưng ăn mừng vẫn phải ăn mừng, tặng lễ vật vẫn phải tặng lễ vật, nếu Nam Cung Tứ đã đem thiệp mời tới tận cửa rồi, sao có đạo lý không đi cho được? Tiệc cưới định trăng rằm hôm mười lăm, Tiết Chính Ung xếp mọi chuyện ổn thoả, giao cả cho hai vị trưởng lão Tham Lang và Toàn Cơ, chuẩn bị đến Lâm Nghi.

Trừ ông, lễ tiết tới Tu Chân Giới, Vương phu nhân, Tiết Mông và Mặc Nhiên, đều nhất định phải tới. Mặt khác, Nam Cung Tứ đặc biệt mời Sở Văn Ninh, nói là khi còn nhỏ được Ngọc Hành trưởng lão chỉ dẫn, vinh hạnh mời trưởng lão đến, nên Sở Văn Ninh cũng đi.

“Nho Phong Môn là đệ nhất đại môn phái, thiếu chủ bọn họ đại hôn, các nhân vật uy danh khắp thiên hạ hẳn cũng đến ăn mừng.” Tiết Chính Ung nói, “Tử Sinh Đình bình thường không câu nệ tiểu tiết, nhưng gặp trường hợp như vậy, vẫn nên nói chút quy củ, đừng để người ta chê cười.”

Tiết Mông hỏi: “Quy củ gì? Con thấy con chính là quy củ rồi.”

Tiết Chính Ung kéo búi tóc của cậu, nói: “Phát quan con mang không được, con đeo phát quan vàng rồi.”

“Phát quan vàng thì làm sao?”

Vương phu nhân nhẹ cười nói: “Mông Nhi, đây là lần đầu con đến tiệc cưới, rất nhiều chuyện con không hiểu, mẹ nói cho con, con phải nghe kỹ, đón dâu ở Thượng Tu giới, chỉ có tân lang mới được đeo trang sức vàng, nếu con đeo phát quan vàng, đó là muốn cướp người, làm trò cười.”

Mặt Tiết Mông lập tức đỏ lên, nói lắp: “Cướp người? Không không không, con không đi cướp người đâu.”

Mặc Nhiên liền giễu cợt cậu: “Đến lúc đó người ta nhốt người với Tổng Thu Đồng vào nhà nhỏ, người có sợ không?”

“Người mới bị tổng vào nhà nhỏ ấy!” Tiết Mông vừa xấu hổ vừa giận, “Ta không đeo là được chứ gì!”

Tiết Chính Ung nói: “Ta thấy các người đều không rõ cách ăn mặc của khách ở Thượng Tu giới, ta sẽ may cho mỗi người một bộ, đến lúc đó lấy mặc là được.”

Ông dừng một chút, đặc biệt nhìn về phía Sở Văn Ninh, hỏi thử: “Ngọc Hành, có thể đi không?”

Những người khác Tiết Chính Ung không lo, cùng lắm là làm loạn bị chê cười, nhưng Sở Văn Ninh người này, toàn mặc bạch y, nếu không đề cập tới, y cũng không phải không thể mặc bạch y tham dự tiệc cưới, đến lúc đó khéo Nam Cung Liễu sẽ giận tới hộc máu, lúc đó Tử Sinh Đình cũng có thể chia núi mà sống với Nho Phong Môn rồi.

Sở Văn Ninh nói: “Có thể.”

Xuất phát trước một tối, Tiết Chính Ung cho mỗi người một bộ y phục hi yển. Y phục này đặc biệt may ở Lâm Nghi, chế thức nghiêm chỉnh, đường

may cần thận, dáng vẻ đẹp đẽ, tuy Tiết Mông là người thích bắt bẻ như vậy, nhận y phục cũng hài lòng gật đầu.

Mặc Nhiên ôm một chồng y phục sạch, đến Nam Phong Tử Sinh Đình, vào Hồng Liên Tạ Thủy, cất cao giọng nói: “Sư tôn, bá phụ bảo ta mang y phục tới cho người.”

Hắn đến bên hồ sen, nhìn thấy Sở Văn Ninh đang múa kiếm.

Hắn nhớ thanh thần võ thứ hai của Sở Văn Ninh là một thanh kiếm, nhưng sát khí quá đậm, thanh thế huỷ thiên diệt địa, Sở Văn Ninh dùng cũng không dễ. Nhưng kiếm chém lên không trung sắc bén, công không luyện không thành thạo, dù sắc bén tới đâu cũng không có cơ hội rời vỏ, Sở Văn Ninh vẫn thường thường lấy kiếm ra luyện.

Dưới ánh trăng lành lạnh, có lẽ do luyện kiếm nóng, y cởi áo người, chỉ mặc một lớp trung y bằng lụa trắng, lụa bay theo gió, nhìn nhanh nhẹn phiêu dật.

Y không buộc đuôi ngựa, mà búi cao tóc lên, búi tóc nghiêm chỉnh cần thận cao cao, khuôn mặt có vẻ phá lệ có tinh thần, cũng càng thêm thon gọn. Trường kiếm đưa thanh, mũi nhọn như tuyết, y múa kiếm có cương có nhu, vừa đủ vững chắc, sương hoa văn khởi khi nhạt như hoa sen trên nước, chém tới phía sau như giao long phá không, vừa thu vừa phóng, đều là điểm tốt nhất, Mặc Nhiên đứng nhìn cách đó không xa, lại nhìn đường kiếm không chút tì vết.

Đột nhiên Sở Văn Ninh run lên, trường kiếm đánh tới hồ hoa sen, nhưng chưa thấy chiêu thức sắc bén, nước trong ao đã bị kiếm chia thành hai nửa, lại vì kiếm phong bức bách, rất lâu không thể hợp lại— Rút đao đoạn thủy! Mũi chân y điểm nhẹ, trường thân lướt lên, uyển chuyển nhẹ nhàng phiêu dật lướt qua gợn sóng, hai tay mờa, tay áo trắng phất mạnh, phiêu nhiên như thần tiên đến bên đình hồ hóng gió.

“Sư tôn!”

Mặc Nhiên sợ y đi mất, vội đuổi tới gọi y. Trăng sáng treo cao, trong đêm hơi lạnh, cây hải đường bên đình bay xuống cánh hoa trắng, Sở Văn Ninh dẫm lên tiem gác đình, vạt áo hơi mở, dưới ánh trăng như ngọc, y nghe

thấy tiếng động, cúi đầu nhìn, đôi mắt vừa đen vừa sâu, y thở dốc, môi vì múa kiếm mà tụ huyết sắc, nên có vẻ thực diễm lệ.

“Sao người lại tới đây?”

Gió đêm thổi qua trán y làm loạn tóc mái, y nheo mắt lại.

“Tới đưa y phục cho người, người thử đi, có vừa người không?”

Sở Văn Ninh khẽ hừ nhẹ một tiếng, bỗng nhớ ra Mặc Nhiên giờ cũng được người đời gọi là tông sư, sau khi mình tỉnh, còn chưa so chiêu với hắn, không khỏi hơi động lòng, nghĩ lại, người đã phiêu nhiên hạ xuống cùng kiếm, khẽ quát: “Người tiếp kiếm của ta trước đi!”

[Husky] Chương 148: Sư tôn, tự nhiên đùa giỡn

Edit: Thiên Di vừa phạm lỗi QAQ

Beta:

Mặc Nhiên cả kinh, không nghĩ tới y sẽ xuất chiêu, vội vàng né đi, kiếm phong xoay trước ngực đã lại đâm tới.

“Sư tôn muốn so chiêu với ta, ít nhất phải thử y phục trước đi, bá phụ còn đang chờ ta.”

“Trước luận bàn, thử y phục trước sau đó so chiêu sau.”

“Bá phụ chờ vội rồi, thợ may vẫn còn ở trong điện đợi, nếu có chỗ không ổn còn phải mang đi sửa.”

“Vậy tới so chiêu nhanh chút là được.”

“...”

Điểm này Sở Văn Ninh và Tiết Mông giống nhau, đều chỉ thích luận võ, khó mà nhận được. Hai người một nói một đáp, trường kiếm đâm tới điểm yếu của Mặc Nhiên, may mà Mặc Nhiên có nhiều kinh nghiệm, tránh kịp, bằng không người thì không sao, y phục của Sở Văn Ninh có khi bị đâm rách.

Đột nhiên thân kiếm chạm lên vai Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh kịp thu thế, chỉ dùng kiếm đánh lên sườn, khiêu khích nói: “Mặc tông sư, chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Mặc Nhiên bị người này ép cho hết cách, y phục trong tay còn không có chỗ để, cười khổ nói: “Sư tôn giờ không nhường ta thì thôi, ngược lại còn muốn bắt nạt ta sao?”

Sở Văn Ninh mi mục như lưỡi lê, mày kiếm nhíu lại: “Người chẳng lẽ muốn ta nhường người cả đời?”

“Ha ha, nói cũng không sai.”

“... Rốt cuộc người có đánh không?”

“Được được được, ta đánh, ta đánh là được chứ gì.” Mặc Nhiên cười, lắc đầu, trên tay toả ra ánh sáng, “Gặp Quỷ, triệu tới!”

Gặp Quỷ theo tiếng gọi mà ra, nhưng trong tay Sở Văn Ninh chỉ là vũ khí tầm thường, nên Mặc Nhiên không truyền linh lực vào Gặp Quỷ, hắn chỉ mới cầm dây liễu, phía trước đã lập tức chém tới, Mặc Nhiên lùi mấy bước, bỗng quất dây liễu ra, cuốn lấy chuôi kiếm Sở Văn Ninh. Sở Văn Ninh lại không để ý, kéo tay lại, tránh trói buộc, thân hình như quỷ mị nhanh chóng vụt ra sau Mặc Nhiên, đường kiếm vụt qua, đè lên cổ Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh dán sát sau lưng hắn, hơi khó chịu: “Người không dụng tâm, bất cần.”

Hơi thở mềm mại của y phảng phất bên tai Mặc Nhiên, Mặc Nhiên chỉ cảm thấy khô nóng, hầu kết dưới lưỡi kiếm nhấp nhô, trầm thấp cười nói: “Sư tôn đừng vội tự mãn, xem kỹ, ta có dụng tâm không?”

Tiếng vừa dứt, Sở Văn Ninh kinh ngạc nhận ra không biết dây liễu của Mặc Nhiên đã quấn lên tay mình lúc nào, vậy mà trói chặt y lại, không động được nửa tấc.

Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm mình hồi lâu, bỗng đáy mắt sáng lên tinh quang duệ lượng.

“Hừm? Cũng được, thu lại đi.”

Mặc Nhiên cười nói: “Làm sao có thể muốn thu là thu?”

“Người muốn thế nào?”

“Ta muốn sư tôn đi thay y phục đó.”

Sở Văn Ninh hừ lạnh một tiếng: “... Quyết được thắng bại rồi nói.”

Y nói, dùng linh lực cường hãn truyền tới cánh tay, ép Gặp Quỷ lui đi, rồi đột nhiên lùi lại, kéo dẫn khoảng cách với Mặc Nhiên, đồng thời một đường kiếm loé sáng lướt qua không trung, chém tới phía Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên hết cách, chỉ phải vung dây liễu lên, nhất thời dây liễu và trường kiếm va chạm nhau vang lên, hai thanh vũ khí đều không có uy linh, đánh vào cũng không có linh lưu cường đại điểm lệ phô trương thanh thế, nhưng mỗi chiêu thức đều cực đỉnh, nước chảy mây trôi, Mặc Nhiên tay vẫn cầm lẽ bào của Sở Văn Ninh, nên Sở Văn Ninh cũng chỉ dùng một tay

đấu với hãn, nháy mắt hai người đã so hơn trăm chiêu, thắng bại khó phân, trên dưới khó quyết.

Hơi thở Sở Văn Ninh nặng nề, mồ hôi chảy xuống mày kiếm đen nhánh, rơi vào lông mi, nhưng y đang phân cao thấp với Mặc Nhiên, nửa điểm không phân tâm, mồ hôi chảy qua mi, rơi vào trong mắt, vậy mà y nhìn lại không chớp mắt, đôi mắt như ánh lửa trong đêm, sáng kinh người.

Bắc Đẩu Tiên Tôn hồn nhiên không biết đồ đệ mình đã vào trạng thái chiến đấu. Y vốn vui mừng quá đôi khi có đối thủ, ngày thường đạm mạc thanh lãnh, là vì chưa có đối thủ mà thôi. Mà Mặc Nhiên như một ngọn lửa, uỳnh một tiếng, thắp sáng hồ rượu của y, ánh sáng phút chốc ngợp trời.

Họ đánh hồi lâu, trường kiếm không chịu nổi những đòn đánh cao cường như thế, cuối cùng kêu rắc một tiếng, giữa chiêu hai người xuất ra trên không, gió thổi vù vù, gây thành từng mảnh giữa hai đại tông sư!

“Kiếm cũng gãy rồi.” Mặc Nhiên bất đắc dĩ nói, “Vẫn đánh sao?”

Trong mắt Sở Văn Ninh có ánh lửa lượn lờ, kiếm bị y ném qua một bên, vạt áo bạch y hơi lỏng, càng làm thân hình y trở nên đỉnh bạt, y nói rất có lực: “Đánh.”

“...”

Mặc Nhiên không kịp thu Gặp Quỷ lại, thân người Sở Văn Ninh nhảy bén, như kéo mẫn huyền, mũi tên xuất nỏ, lại như báo gấm trong rừng, ứng trong tuyết, lập tức đánh úp Mặc Nhiên. Mặc Nhiên cuống quýt triệu Gặp Quỷ, giơ tay đỡ, hai người lại đổi sang một loại tranh cao thấp khác, đánh tới khó xá khó phân.

Hai người cận chiến sẽ không giống lúc có vũ khí, người có thân cao hơn hẳn chắc hơn thường dễ dàng có ưu thế, hướng chỉ thân thủ Sở Văn Ninh kém hơn Mặc Nhiên nhiều, nên lần này, rõ ràng Sở Văn Ninh chịu thiệt.

Mặc Nhiên cười nói: “Sư tôn, đừng đánh nữa, không nói tới linh lực, nói thật lòng, người không đánh lại ta.”

Sở Văn Ninh rất giận: “Nghịch đồ kiêu ngạo!”

“Không phải kiêu ngạo không phải kiêu ngạo, nếu sư tôn giận, ta nhường sư tôn mười chiêu.”

“Mặc Vi Vũ!” Sở Văn Ninh then quá hoá giận, công phu quyền cước càng nhần tâm.

Hoa hải đường bay xuống, nhu hoà như gió thổi qua tuyết, hai sư đồ dưới tán cây đập tuyết, dùng bất cứ thủ đoạn gì. Lại sao hơn tám mươi chiêu, Sở Văn Ninh dần cảm thấy hao quá nhiều thể lực rồi— Trước khi Mặc Nhiên tới y đã luyện kiếm hơn nửa canh giờ, sau đó lại đấu bằng vũ khí với Mặc Nhiên hơn trăm chiêu qua lại, thật sự đã rất mệt.

Nhưng mắt y rất sáng, tim đập cũng nhanh, gương mặt tuần tú tràn đầy tinh thần mà toả sáng.

Bọn họ càng đánh càng lâu, tranh giành cao thấp, Sở Văn Ninh bỗng nghiêng người, khuỷu đánh vào ngực Mặc Nhiên, bị Mặc Nhiên bắt được.

Hai người trấn áp nhau, tay đều tun lên...

Tay Sở Văn Ninh bị Mặc Nhiên siết chặt như vậy, ngón tay thon dài như muốn bóp nát y, làm xương cốt y vỡ nát.

Thú tính và ham muốn chinh phục của Mặc Nhiên, cũng đốt cháy cùng da thịt kề cận, hăn đột nhiên hơi dùng lực, chế trụ Sở Văn Ninh, sau đó bỗng lật tay lại—

Sở Văn Ninh cả kinh, đến khi phục hồi tinh thần, đã bị Mặc Nhiên giữ chặt trong ngực mướt mồ hôi.

“Còn đánh không?” Mặc Nhiên nói với giọng cười, lưng y dán sát lên phần ngực rộng của Mặc Nhiên, tim đập nhanh, ngực nam nhân trẻ tuổi tựa hồ nóng như lửa, rắn như sắt, tựa như hun trên nham thạch, muốn cả người y rơi vào, hoá tan. Môi Mặc Nhiên dán bên tai y, thở ra hơi thở nóng rực, tất cả đều phun lên cổ y, mà tóc Sở Văn Ninh búi cao, không có tóc cản, càng cảm nhận rõ hơi thở như sói như hổ của đối phương, hơi thở nam tính cơ hồ muốn xỏ xuyên xé rách y.

Bởi vì mồ hôi, thô bạo theo triền miên, ướt át như xuân thủy...

“Sư tôn, vẫn đánh tiếp sao?”

“...” Sở Văn Ninh cắn chặt môi dưới, mắt phượng đỏ đậm.

Mẹ nó, y không cam lòng!

Đang muốn đánh tiếp, môi Mặc Nhiên lại dán tới, hình như là vì trùng hợp, cọ qua trên vành tay mình, cảm giác thô ráp lại nóng ẩm, làm y đột nhiên

nổi một tầng da gà, Sở Văn Ninh dựng tóc gáy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người buông ta ra!”

Tuy lời nói y hung ác, nhưng thân hình không nhin nổi mà run lên trong lòng Mặc Nhiên, may mà vì cả người thoát lực, Mặc Nhiên không cách nào nhận ra y rốt cuộc run lên vì cái gì, thật ra Mặc Nhiên không thể tự bảo vệ mình nữa, làm sao có thể phân tâm nhận ra Sở Văn Ninh có điểm lạ.

Sở Văn Ninh nghe thấy tiếng hần trầm thấp, giọng hơi khàn, như tiếng nói khi chìm trong ái dục, mang theo chút hài hước mà cười khê: “Buông ra rồi, sư tôn sẽ đi thay y phục sao?”

Mắt phượng của Sở Văn Ninh bị kích tới ửng đỏ, cả giận nói: “... Buông ra!”

Y càng ra sức lảng tránh đối phương, càng bị kiềm chế thô lỗ, cánh tay Sở Văn Ninh bị siết tới muốn lệch rồi, cả người y mềm nhũn, nhin không được. khàn khàn, thấp giọng hừ một tiếng.

Một tiếng này rất giống tiếng rên rỉ trên giường, Mặc Nhiên bỗng cứng đờ, hạ thân lập tức phản ứng. Người hần và Sở Văn Ninh giờ đang kề sát, hần sợ sư tôn sẽ cảm thấy mình vật cương cứng phồng lên của mình, Mặc Nhiên sao dám cho Sở Văn Ninh biết? Hần cơ hồ đẩy Sở Văn Ninh ra theo bản năng, không dám áp chế đối phương từ sau nữa.

Cũng trong nháy mắt buông tay này, Sở Văn Ninh được buông, quả nhiên đầy sát khí, ôm tay bị siết tới đau của mình, quay đầu nhắc chân đá đối phương tàn nhẫn, dùng lực rất mạnh, làm Mặc Nhiên chưa kịp đề phòng ngã ra đất. Mặc Nhiên sao biết gia hoả này sẽ đột nhiên nâng chân đá, cả người ngã xuống, nằm im trên đất, cảm thấy sưng sờn khéo gãy rồi, đau đến nhú máu.

“Sư tôn, người cũng thật là...”

Thằng không vinh quang.

Nửa câu sau không dám nói, Mặc Nhiên miễn cưỡng nheo đôi mắt đau tới ứa nước, cố gắng ngẩng đầu nhìn Sở Văn Ninh.

Hần thấy sư tôn hần trung y tán loạn, lụa trắng và vạt áo vì so chiêu đã lộn xộn, lộ ra nửa phần ngực trơn mịn, theo hô hấp dồn dập lên xuống. Sở Văn

Ninh thở dốc, y đột nhiên kéo vạt áo tán loạn của mình, tóc tán lạn, dính lên trán, vì so chiêu kịch liệt, đuôi mắt y còn phiem màu hồng nhạt.

Sở Văn Ninh chậm rãi đứng thẳng, nhìn từ trên xuống, cảm hơi nâng lên, ánh mắt đen trầm, uy nghiêm lại kiêu căng.

Y bình ổn hơi thở, nói: “Người thua rồi. Dáng cao cũng vô dụng thôi.”

Mặc Nhiên dờ khóc dờ người, lúc định nói chuyện còn cảm thấy vị máu: “Không phải thua chắc? Xương cũng bị sư tôn đá gãy luôn rồi.”

“...”

Hắn nói câu này, Sở Văn Ninh chợt dạ, vừa rồi đánh nhẹ nhàng vui vẻ, y cũng không nhớ rõ mình có kiềm lực chân hay không, y cúi người đặt tay lên ngực Mặc Nhiên: “Đá trúng chỗ nào?”

“Bên này...”

“Có đau không?”

“...” Đường nhiên đau chứ, nhưng mình giờ không phải thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, giờ than đau với sư tôn thì còn ra thể thống gì.

Sở Văn Ninh thấy sắc mặt hắn không tốt, duỗi tay lấy chông y phục kia, một tay khác dùng lực, muốn kéo Mặc Nhiên lên, có điều mình hao thể lực quá mức, Mặc Nhiên vừa cao vừa nặng, y kéo còn kéo không dịch nổi, ngược lại cả người ngã lên Mặc Nhiên. Y nghe thấy người dưới thân kêu đau một tiếng, vội ngồi dậy, cũng chẳng nghĩ nhiều, xem thương thế của Mặc Nhiên.

“Có nặng lắm không?” Sắc mặt Sở Văn Ninh trắng bệch rồi.

Mặc Nhiên cau mày, đè thêm tay lên: “Người xuống khỏi người ta trước đã.”

Vẫn ổn, còn có thể nói chuyện, xem ra chưa bị đè chết.

Sở Văn Ninh vội muốn đứng lên, nhưng cả người thoát lực, thường đã ngã xuống rồi đứng lên không dễ, chân mềm nhũn, không ổn chút nào, đứng dậy không nổi, có hơi chật vật mà ngã về.

Một ngã này, ngã tới chỗ không nên, ở trên hông Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh lúc đầu còn không để ý, nhưng y mặc rất mỏng, chỉ là một lớp vải lụa, mà vị trí này xấu hổ như vậy, y vừa động, lập tức cảm thấy có gì đó cứng rắn rất lớn gồ lên, gương cung bật kiếm, ở dưới thân mình.

Tác giả có lời muốn nói: Cách Mặc Nhiên làm nũng

Sở Văn Ninh: Đến đây, ta đánh với người một trận.

Mặc Nhiên 1.0: Không muốn đâu không muốn đâu, đánh không lại sư tôn, sư tôn có nhường ta mười chiêu vẫn đánh không lại sư tôn đâu QAQ

Sở Văn Ninh: Đến đây, ta đánh với người một trận.

Mặc Nhiên 2.0: Thua thì phải làm sao đây? Thua sẽ làm sư tôn tốt nhất của ta buồn đi ^_^

Sở Văn Ninh: Đến đây, ta đánh với người một trận.

Mặc Nhiên 0.5: (Ánh mắt nghiền ngẫm) Còn có sức đánh nhau? Có phải hôm qua ta... Bắt nạt người chưa đủ?

[Husky] Chương 149: Sư tôn, ta không dậy nổi

Edit: Chu

Beta: Đại Lục

Sở Văn Ninh: "... ..."

Mặc Nhiên: "... ..."

Cơ hồ là hoảng hốt, Sở Văn Ninh không biết lấy sức ở đâu ra, đột nhiên đứng dậy, môi run nhẹ lên, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lúc trắng lúc hồng, như rất kinh ngạc, cũng như bị dọa rồi.

Ngọc Hành trưởng lão uy phong hiên hách, thế mà, có lúc, thật sự trông như bị dọa sợ.

Lòng Mặc Nhiên tức khắc loạn cả lên, cực kỳ bất an, y đỡ phần ngực bị đá phát đau, ngồi dậy, thật cẩn thận nói: "Sư tôn..."

Sở Văn Ninh như bị đâm trúng đuôi, vội lui lại.

Đúng là khó cho y, đôi mắt phượng, thế mà có thể mở tròn xoe.

Xem ra là sợ tới lợi hại rồi...

Mặc Nhiên cười khổ nói: "Xin lỗi, ta không phải... Ta..."

Rồi lại không biết nên nói gì.

Nhưng trong lòng Sở Văn Ninh đã nổi sóng to gió lớn chư niệm hiện lên lan tràn, ta cái gì? Ta cái gì? Mặc Nhiên sao lại có phản ứng? Hay là mình cảm nhận nhầm? Nhưng nếu không có phản ứng, bình thường cũng cứng rắn và lớn tới vậy? Nhưng vậy cũng quá...

Bỗng nhớ tới bảng xếp hạng đáng chết kia, trên đó viết bốn chữ.

Tuyệt tục phi vật...

Mặt Sở Văn Ninh đã đỏ bừng, y thấy Mặc Nhiên còn định nói gì nữa, đột nhiên nâng tay lên: "Người đừng nói gì nữa, người về đi."

Mặc Nhiên chỉ lo mình làm y không vui, làm sao còn dám ở lại, hăn nhin đau bò dậy, lúc dậy vẫn giữ tư thế nửa quỳ, thấp thấp nói một câu: “Sư tôn, thật xin lỗi, ta không cố ý.”

“...” Sở Văn Ninh thần sắc phức tạp nhìn hăn, như đang nghĩ gì đó, kỳ thật cũng không nghĩ gì, trong đầu y chỉ có bốn chữ “Tuyệt tục phi vật”, cũng chưa đổi.

Mặc Nhiên đi rồi, Sở Văn Ninh đứng im ở chỗ cũ thật lâu.

Tay y dựng hết cả lông tơ, cả người đều hơi ngẩn ra, có hơi phát ngốc.

Đột nhiên nhớ tới lúc bọn họ ở Kim Thành Trì cầu kiếm cách đã lâu, Mặc Nhiên ngâm trong suối nước nóng không cẩn thận trượt ngã, nhưng khi ấy thời gian tiếp xúc quá ngắn, Sở Văn Ninh cũng không biết mình đúng hay sai, nhưng lúc này, Mặc Nhiên tự miệng nói xin lỗi, không phải cố ý, cũng cho thấy, lúc này là hăn thật sự... Sinh ra dục vọng... Không phải ảo giác của mình.

Tuy biết nam nhân có thể vì cảnh tượng trước mắt, sẽ sinh ra dục hoá, chuyện này hết sức bình thường, nhưng Sở Văn Ninh đặt tay lên ngực tự hỏi, cũng không cảm thấy mình hấp dẫn đối phương ở điểm nào, thiên hạ nhiều người tuấn mỹ hơn y, chẳng lẽ Mặc Nhiên thật sự đáng vẻ mình búi cao tóc dính mồ hôi không?

... Có gì đẹp chứ.

Mê mang đi mê mang về, cảm giác giữa hai chân làm người ta nổi da gà còn chưa tán, dù cách y phục, vẫn cảm thấy sống động như thế, dữ tợn như vậy.

Y rơi vào trong những suy nghĩ hỗn loạn, trong lúc không thoải mái bỗng nghĩ ra một ý niệm.

Y không nhin được nghĩ, hồng thuỷ mãnh thú như thế, nếu lấy ra khỏi lồng giam, ai có thể chịu nổi...

Sở Văn Ninh âm u cắn răng, nhưng ửng hồng trên mặt khó tiêu, mắt phượng mê ly hoảng loạn.

Như bị thiêu đốt, lửa nóng quẩn quanh.

Đứng ngoài hồi lâu, Sở Văn Ninh thả búi tóc xuống, cắn dây buộc, lại nâng tay lên giữ lấy tóc đen dài, thúc cao, buộc thành đuôi ngựa.

Y nhẹ nhàng thở ra, nâng mắt nhìn mình trong gương.

Mắt phượng dài nhỏ, lúc không cười luôn có ý tứ uy nghiêm hung dữ, không khiến người ta thích.

Mũi cũng không quá cao, độ cung nhu hoà, dáng vẻ không quá đẹp, không khiến người ta thích.

Miệng...

Được rồi, há miệng ra nói cùng lắm cũng sẽ chỉ nói như vậy, đều rất mỏng, màu sắc nhàn nhạt, không có độ ấm, đương nhiên không thể làm người ta thích.

Ai biết Mặc Nhiên phát điên cái gì, lại có nhiệt hoả như vậy.

Sở Văn Ninh đối với chuyện phong tình không hiểu gì, xưa nay cực kỳ bảo thủ, biết rất ít, các loại sách dâm dục chạm vào đã thấy bẩn tay, nên y nhìn gương nửa ngày, vẫn nghĩ không ra.

Thôi.

Vậy thì đừng nghĩ nữa, Ngọc Hành trưởng lão chưa từng trải qua chuyện yêu thầm, thân thể nam nhân cũng không phải chỉ phản ứng với thân thể, có lẽ là trùng hợp mà thôi.

Hôm sau, Tiết Chính Ung đứng trước sơn môn cùng Vương phu nhân, chờ ba người còn lại tới. Người tới đầu tiên là Tiết Mông, cậu xưa nay luôn mặc giáp lam nhẹ của Tử Sinh Đình, như là người sắc bén.

Nhưng hôm nay cậu mặc lễ bào phiêu dật, tóc buộc lên đơn giản, chỉ cài một trâm ngọc bích, làm thay đổi khí chất cả người, ung dung hoa quý, guốc lí phong lưu.

Nhìn thấy cha mẹ, cậu lại hơi ngượng, kéo tay áo mình, mới gọi: “Cha, mẹ.”

Tiết Chính Ung không khỏi tán thưởng: “Mông Nhi thật đẹp trai, đúng là khắc từ một khuôn ra với mẹ con.”

Vương phu nhân rũ đôi mắt đẹp, có lẽ là được phu quân khen như vậy, mặt có hơi đỏ lên.

Bà vẫy tay với Tiết Mông, nói: “Đến đây, Mông Nhi, con lại đây.”

Tiếng Mông đứng trước mặt bà, bà ngửa đầu lên nhìn cậu một lát, ánh mắt như có năm tháng thắm thoát trôi qua, sau hồi lâu, bà khẽ thở dài: “Y phục

này con mặc, nhìn da thực trắng, đúng là thật giống.”

Tiết Mông cười: “Còn không phải mẹ con sinh thật giỏi sao.”

“Con đừng nói nhiều nữa, chẳng khác gì cha con.” Vương phu nhân nói, có chút cảm khái, “Nháy mắt đã hơn hai mươi năm trôi qua rồi...”

Tiết Mông tựa hồ đoán được tiếp theo bà sẽ nói gì, bỗng nụ cười cứng đờ, theo bản năng lui lại nửa bước.

Nhưng chẳng có ích gì, vẫn không thoát khỏi việc mẫu thân nhắc mãi.

Quả nhiên, Vương phu nhân kéo cậu lại ngay, lời nói thâm thía: “Mông Nhi, hôm nay chúng ta đến Nho Phong Môn, chúc mừng Nam Cung công tử, con xem đi, tuổi của con và cậu ấy ngang nhau, có phải cũng nên bàn chuyện cưới hỏi rồi không?”

“Mẹ, con còn chưa muốn thành gia... Con có thích ai đâu...” Tiết Mông lầu bầu nói.

“Mẹ biết con không thích ai, nên lần này, con phải để ý đến các cô nương nhà người ta chút. Không nhất định cần phải đại phú đại quý, quốc sắc thiên hương, chỉ cần con thích, con vừa ý, mẫu thân nhất định giúp con thu xếp, tìm người làm mai cho.”

Tiết Mông đỏ mặt lên: “Bất tự còn không xem, mẹ đã nghĩ tới chuyện làm mai rồi?”

“Mẹ cũng chỉ nhắc con thôi...”

“Nhưng con thấy ai cũng chướng mắt, mẹ nói con gặp nữ nhân ở Thượng Tu giới, một đám chả ai đẹp bằng con, nếu con cưới họ, không phải con thiệt sao? Không cưới, không cưới được không.” Tiết Mông lắc đầu chối bỏ, bỗng nhanh trí nói, “Hơn nữa, sao hai người cứ thúc giục ta? Mặc Nhiên còn lớn hơn ta một tuổi đó? Sao hai người không quan tâm hẳn đi? Còn sư tôn con——“

“Ngọc Hành trưởng lão là người thế nào? Sao con có thể so với y đây?”

Vương phu nhân hơi buồn cười, “Được rồi, không ép con, mẹ chỉ muốn nói vậy thôi, muốn con để ý, nhưng con không thích, thì bỏ đi. Mẹ có thể trói con lại ép bái đường được không?”

Tiết Chính Ung nghĩ một lát, nói: “Có điều ta thấy Mông Nhi nói không sai, lần trước ta đã nhắc tới chuyện đạo lữ với Ngọc Hành.”

“Á?” Tiết Mông vừa nghe, giật mình, “Cha nói với sư tôn chuyện này? Người không trở mặt với cha sao?”

“Trở mặt chứ.” Tiết Mông cười khỗ, “Đuổi cha ra ngoài.”

Vương phu nhân: “...”

Tiết Mông cười ha ha: “Con biết ngay, sư tôn con tiên phong đạo cốt, không phải thần cũng là tiên, người như y, sớm đã cắt đứt thất tình lục dục, cần đạo lữ làm gì?”

Tiết Chính Ung thở dài, đương nhiên không cam lòng, đang muốn nói với con, bỗng Vương phu nhân dùng tay áo che miệng, nói nhỏ một câu: “Phu quân, đừng nói nữa, Ngọc Hành trưởng lão tới rồi.”

Trong sương sớm chưa tan, Sở Văn Ninh bước trên đá xanh ẩm ướt đi tới, áo bào rũ xuống, tay áo tung bay.

Y mặc một bộ y phục thêu rồng phượng, thân bào là màu xanh nhạt đoạn chính, đường may bằng tơ vàng, chuyển động theo bước chân, sáng lên dưới ánh mặt trời toả sáng, vấn tóc là một cây trâm bạch ngọc, đuôi trâm được khắc thành hoa mai, cả người thuần tịnh đoan trang, thanh lãnh lại cao ngạo.

Trong khắc kia, Tiết Chính Ung bỗng thấy bất lực, miệng mở lớn, rồi lại ngậm miệng.

Ông nghĩ, Tiết Mông nói đúng.

Người như vậy, muốn đưa theo nữ tử thế nào, mới không bị hào quang của y che lấp, cùng y mang vẻ không nhiễm bụi trần?

Thiên thần tới thế gian, đứng yên trước sơn môn, nhú mào, liếc Tiết Chính Ung một cái.

“Tôn chủ.”

“Ha ha, Ngọc Hành, y phục rất vừa với người ha.”

Sở Văn Ninh nâng tay lên, một chiếc túi thơm cầu kỳ, đang đưa giữa không trung, y nói: “Lễ bào có kèm cả túi thơm này, cũng không tầm thường.”

“À, đó là nghệ nhân Lâm Nghi làm, sao thế?”

Thiên thần đạo trưởng cao cao tại thượng không thể với tới, nhú mào kiểm lại, y nói: “Quá khó, không biết cài, mong tôn chủ chỉ cho.”

Tiết Chính Ung: “... ..”

Ông chỉ cho Sở Văn Ninh ba lần, Sở Văn Ninh vẫn vòng vo không hiểu, cuối cùng dứt khoát từ bỏ, Tiết Mông không nhìn nổi, chủ động đứng ra giúp sư tôn đeo túi thơm, loạt xoạt bên hông ba cái, Sở Văn Ninh nhìn, ngoài ý muốn khen ngợi: “Cũng được lắm.”

Tiết Chính Ung lại nhịn không được xoay đi, ông nghĩ, ôi trời ơi, người như vậy nếu không có đạo lý, thật sự cuối cùng làm sao có thể tự sinh hoạt hằng ngày nổi đây?

Một lát sau, Mặc Nhiên cũng tới, sắc mặt hắc không tốt lắm, hôm qua bị Sở Văn Ninh cho một đá tàn nhẫn, lại ngại tìm người chữa thương, nhất định người khác sẽ hỏi ai đá, hắc cũng không thể bảo là đùa giỡn Ngọc Hành trưởng lão nên bị đá đi?

Chỉ có thể tự mình tĩnh tọa mà chữa, giờ mới đỡ một chút, không đến mức ngực đau tới thở không nổi.

Nhưng hắc thấy Sở Văn Ninh đứng bên Tiết Chính Ung, an tĩnh chờ hắc. Nam nhân này mặc chính phục xanh nhạt thêu tơ vàng, cổ áo kéo cao, lại có vẻ cấm dục trang trọng— Thật là một nam tử anh tuấn đứng đắn.

Mặc Nhiên cảm thấy lòng khê động, vất vả lắm mới thở được bình thường, lại như tan mất, hít thở không thông, rối loạn.

“Khụ!”

Đúng là muốn mạng, hắc lại thích một nam nhân hắc tuyệt đối không nên thích, hắc đã thề không bao giờ chạm tới.

Lão quỷ trùng sinh sống hai đời lại như tiểu tử mới hai mươi, xúc động tuổi trẻ, nhiệt huyết mê mông, sẽ vì một ánh mắt người mình yêu, thay một bộ y phục, cảm thấy thiên hạ đại loạn, hô mưa gọi gió, từ đó vui mừng không liên quan tới hắc, bị thương cũng chẳng là gì, tim hắc có đập nhanh cũng không sao, hít thở không làm hắc lo, ngay cả ánh trăng ngoài cửa sổ, ánh trăng lẻ loi chiếu lên một con kiến, thu hút con kiến tới nhụy hoa, cũng chẳng liên quan tới người kia.

Hắc bị dày vò trong tình yêu, ứ nghẹn khó chịu.

Bởi vì một đoá hoa một cái lá đều là y, nhưng hắc lại không chiếm được, không hái được.

Mẹ nó, nhân gian đúng là nơi làm hắc khó xử.

Giao hết mọi chuyện cho Tham Lang trưởng lão xử lý, Tiết Chính Ung lấy thiệp mời ra, đưa vợ con lên đường.

Sở Văn Ninh đi ngoài hàng ngũ, chỉ cần không phải đường dài thì đều sẽ ngồi xe ngựa, lần này cũng không ngoại lệ. Nhóm người thanh thanh thoi thoi, dọc theo đường mòn tới Lâm Nghi, dọc đường du sơn ngoạn thủy, gặp không ít tiểu yêu, đều tiện tay diệt trừ.

Như thế suốt mười ngày, họ tới đại thành.

Đại thành nổi danh về phần trang điểm, vừa vào trong thành, Tiết Chính Ung đã đưa Vương phu nhân đi mua phấn, Tiết Mông ghét bỏ lão phu lão thê họ ngọt ngào, xoa xoa da gà nổi lên, không chịu theo, đi với Sở Văn Ninh tìm quán trà, chờ cha mẹ về.

Quay lại chốn cũ, ba thầy trò đều cảm khái.

Tiết Mông nói: “Tiếc là Sư Muội không tới, nếu không chẳng khác gì sáu năm trước, chúng ta có thể tới Húc Ảnh Phong chơi.”

Mặc Nhiên cười nói: “Người không sợ Câu Trần giả chờ ở đó, gặp người tới, kéo người xuống đáy hồ ôn chuyện à.”

Nhắc tới Câu Trần giả, Sở Văn Ninh nhú mày lại: “Năm năm nay hắc hình như không có hành động gì?”

Mặc Nhiên nói: “Cũng không ổn, mấy lần đại loạn, đều là án binh bất động, không liên quan tới thần võ, ta nghi ngờ hắc, cũng không có chứng cứ gì.”

Tiết Mông nghịch ly trà trong tay, nhìn Mặc Nhiên: “Ta cảm thấy mấy chuyện án binh bất động đó chẳng liên quan tới hắc đâu. Người nghĩ xem, mấy năm trước hao hết tâm tư muốn có linh thể tinh hoa, người là mộc linh tinh hoa, hắc đuổi theo làm hại người, nên hắc hắc là cần người, chứ không phải vũ khí.”

Sở Văn Ninh trầm ngâm nói: “Nhưng trong năm năm này không có chuyện gì phát sinh nữa.”

Mặc Nhiên chống cằm nâng tay lên nói: “Ta cũng không gặp chuyện gì, không sục bầy. Có điều suốt năm năm nay hành tung ta bất định, hắc không biết ta ở đâu thôi.”

Ba người đều trầm mặc suy tư, tới tận khi bà chủ mang đĩa mút cuối cùng lên, Tiết Mông mới gãi đầu: “Các người nói xem, hắc làm nhiều chuyện

xấu thế, không phải tự mình đùa với lửa chết rồi chứ?”

“...”

“Đừng nhìn ta thế, mấy pháp thuật tà thuật dễ phản phệ mà.” Tiết Mông lâu bầu, “Nếu không vì sao năm năm, hắc không có động tĩnh gì?”

Mặc Nhiên bỗng nhiên nói: “Còn một khả năng.”

“Cái gì?”

“Người xem, sư tôn năm năm nay cũng không làm gì.”

Mặc Nhiên mới nói một nửa, Tiết Mông đã lấy đũa gõ lên đầu hắc: “Người có ý gì? Người nghi ngờ sư tôn là Câu Trần giả à?”

“... Người có thể nghe ta nói hết được không.” Mặc Nhiên bất đắc dĩ nói, “Ta nói chuyện khác, ta nghĩ, nếu những thần võ kia không liên quan tới Câu Trần giả, như vậy năm năm nay hắc cũng không làm ra chuyện gì lớn. Như vậy, hắc có thể cũng giống sư tôn, vì nguyên nhân nào đó, như là bị thương hoặc lý do khác, cần ở yên không thể lộ diện.”

Hắc nói đến đây, bỗng nghĩ tới gì, lại ngẩn ra.

“Sư tôn...”

“Làm sao?”

Mặc Nhiên đầu tiên lắc đầu, tựa hồ cũng không tin vào suy nghĩ của mình, nhưng do dự một lát, vẫn ngập ngừng nói ra bốn chữ: “Hoài Tội đại sư...”

Năm năm này, cao thủ khác thì không biết, nhưng đương nhiên có một người, cũng bị nhốt trong Hồng Liên Tạ Thủy với Sở Văn Ninh, nửa bước cũng không rời.

Hoài Tội đại sư.

Nhưng ý nghĩ đại nghịch bất đạo này, Hoài Tội đại sư dù sao cũng là ân sư thụ nghiệp của Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên kỳ thật cũng không rõ sư tôn nghĩ gì về Hoài Tội, nên cũng không dám lỗ mãng.

Sở Văn Ninh nói: “Không cần nghĩ nữa, không phải ông ấy.”

Hắc nói câu này băng quơ nhẹ nhàng, cũng không có gì do dự.

Mặc Nhiên gật đầu, nếu Sở Văn Ninh không muốn kể chuyện khi còn thiếu niên cùng với Hoài Tội đại sư, như vậy hắc cũng không gặng hỏi nhiều.

Hắc cũng không nghĩ nhiều nói: “Chuyện đó, còn có cao thủ nào khác, năm năm không hiện thân không?”

“Chương môn Cô Nguyệt Dạ Khương Hi.” Tiết Mông nói, “Linh sơn đại hội, các chương môn đều đến đủ, vắng mỗi hắc, ít hiện thân.”

Mặc Nhiên bật cười: “Đó là sư huynh của mẹ ngươi đó? Người nghi ngờ hắc?”

Sở Văn Ninh nói: “Khương Hi luôn tự cao, chưa bao giờ cam tâm chịu Cô Nguyệt Dạ dưới Nho Phong Môn, nên từ khi Nam Cung Liễu lên đứng đầu thập đại môn phái, hắc không đi tham dự bất cứ cái gì, cũng không phải chỉ ngừng trong năm năm này.”

“Vậy thì không có.” Tiết Mông nói, “Ài, kệ đi kệ đi, không nghĩ mấy chuyện nghĩ không nổi này nữa, quá ít manh mối, ta thấy thật sự rất đau đầu.”

Đúng lúc này Vương phu nhân trở về cùng Tiết Chính Ung, sắc trời đã tối, năm người chuẩn bị tìm nơi nghỉ chân trong đại thành.

Tiết Mông nói: “Con biết một khách điểm rất tốt, còn có suối nước nóng nữa.”

Mặc Nhiên: “...”

Hắc quả thực dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được Tiết Mông đang nói chỗ nào, còn không phải là khách điểm hồi thiếu niên bọn họ ở trọ sao?

Năm đó lúc ngâm trong suối nước nóng, hắc còn bị ngã vào lòng Sở Văn Ninh...

Nhớ lại chuyện này, hắc không khỏi ho nhẹ một tiếng, yên lặng quay mặt đi, không muốn người ta nhận ra mình có hơi ngại ngùng mong chờ, nhưng tim lại không tự chủ được mà đập nhanh hơn hắc.

Tiết Mông người này, khi nói luôn có hơi khoa trương, đồ hắc thích thì liều mạng ôm lấy, vết bẩn cũng không thấy, đồ hắc không thích sẽ liều mạng mà đạp, một gậy đánh chết cũng không để người ta thoát, nhưng con cái giống cha, Tiết Chính Ung cảm thấy mình có thể tin lời con trai một nửa, liền hỏi Mặc Nhiên: “Khách điểm kia Nhiên Nhi cũng từng ở, thấy thế nào?”

Mặc Nhiên lại ho khan hai tiếng, không dám nhìn thẳng vào bá phụ: “... Cũng không tệ lắm.”

“Vậy ở đó đi.” Tiết Chính Ung bước đi. Mặc Nhiên vì tâm đã hơi động mà trộm rịn mồ hôi trong lòng bàn tay, siết lại thành quyền.

Hắn cúi đầu, như nghe theo mà “Vâng” một tiếng. Nhưng trong lòng lại nghĩ: Liệu mình... Có thể giống như năm đó, tắm chung với sư tôn không...

Hắn không khỏi nhớ lại trong hơi nước mờ ảo, thân thể xinh đẹp cao ráo của Sở Văn Ninh, đường cong săn chắc sắc bén, dẻo dai mê hồn, mời người phi lễ.

Nhưng nếu thật sự lại tắm chung với Sở Văn Ninh, trong hơi nước mờ ảo, hắn thật sự có thể nhịn xuống sao?

Bàn xong nơi ở, những người khác đã đứng dậy, Tiết Mông ăn hết đậu phộng trên tay, phì phì đứng dậy, quay đầu nhìn đường huynh vẫn ngồi lì tại chỗ, biểu tình có chút khó lường.

“Sao đấy, đi thôi?”

Biểu tình của Mặc Nhiên có hơi vi diệu, không biết có phải do hoàng hôn chiếu lên hay không, mặt hắn tựa hồ hơi đỏ.

Hắn duỗi tay rót cho mình một tách trà, kiên trì không chịu đứng lên, vẫn tiếp tục xấu hổ ngồi đấy, ho nhẹ vài tiếng: “... Gọi nhiều như vậy còn ăn chưa hết, lãng phí, mấy người cứ đi trước đi, ta biết đường, uống trà xong ta sẽ tới ngay.”

Tác giả có lời muốn nói: Nghe nói Tiết Mạnh Mạnh kén vợ kén chồng, rất hay bắt bẻ, tựa hồ trong nhà có ngôi vua cần kế thừa, như vậy không biết các nam chính chuyển giới, cậu có vừa lòng hay không

Mặc Vi Vũ tiểu tử tử

Kết quả: Pass

Tiết Mông đưa ra lý do: Ta không thể kết hôn với đường tử được.

Sư Minh Tịnh tiểu tử tử

Kết quả: Pass

Tiết Mạnh Mạnh cho lý do: Xinh thật ra rất xinh, cũng nhân hậu, tính tình hiền dịu, còn làm trợ lý chuyên nghiệp, dù sao cũng phải nói, ngược không đủ lớn, mộng không đủ to, đáng người còn có chỗ khiếm khuyết, thôi bỏ đi, ta sẽ xem có người tốt hơn không, có điều ta vẫn giữ số điện thoại tiểu tử tử này, không ai tốt hơn sẽ liên hệ với nàng sau.

Nam Cung Tứ tiểu tử

Kết quả: pass

Tiết Manh Mang cho lý do: Nữ nhân này là người kỳ quặc nhất ta gặp, tính còn kiêu ngạo hơn ta, còn nói mình là gia tộc đệ nhất Sơn Đông, baba nàng là trưởng tỉnh Nam Cung, không để ai vào mắt, ta nói chuyện với nàng, nàng chỉ lo chó ngoài cửa, khinh người như vậy? Ta cũng là con thôn trưởng Thục Sơn Tử Sinh Đình, ta nghĩ ta nên giận, loại người này không chấp nhận nổi, đúng rồi, nàng còn suốt ngày khoe giàu với bạn bè, nói mình ba năm bảy cười ngựa, hai tư sáu đi ô tô, chủ nhật ngồi phi cơ riêng, thật đúng là quá khoa trương, ta khinh, vẫn nhẹ nhàng nói với nàng ta: Tiết kiệm là chuyện của mọi người, con gái nên tiết kiệm nhất. Nàng còn dám đáp: Nghèo thật phiền, giỏi thì tới đua đi. Đậu xanh, đua thì đua, xem ai nhanh hơn! Đáng ghét!

Diệp Vong Tích tiểu tử

Kết quả: pass

Lý do: Tỷ tỷ gì cũng tốt, thân đủ cao, tính cách hoà nhã, tam quan đoan chính, gia thế trong sạch, tuy không quá đẹp, nhưng cách sống rất ổn, ta sẽ cho nàng là bạn tốt, vốn dĩ muốn mời nàng đi ăn món cay, mười sáu đồng đủ no, các người không cần thấy ta keo kiệt, ta chỉ muốn xem nàng có ngại giàu nghèo, ta sợ nàng vì ta giàu mới thích ta, nên ta muốn giả nghèo. Thật ra nàng cũng đồng ý với ta, kết quả ngày hẹn, ta nhận được thư của Diệp Nhi tỷ tỷ, nhắc: Đối phương không còn là bạn tốt của ngài... Hừmmmm, ta làm gì sao? Ta nhớ rõ trước đó có nói, nữ nhân tên Nam Cung hám giàu, ta có nhắc nhở nàng ta mà nàng ta còn mắng ta nữa... Nhưng liên quan gì tới Diệp Nhi tỷ tỷ? Chẳng lẽ Diệp Nhi tỷ tỷ là nữ Nam Cung hám giàu kia? Càng nghĩ càng thấy ớn QAQ

Sở Uyển Ngưng tiểu tử

Kết quả: pass

Lý do: Mẹ ta nói nữ nhân có ánh mắt hung dữ sẽ khắc chồng...

Mai Hàm Tuyết tiểu tử

Kết quả: pass

Tiết Mông cho lý do: Nàng rất xinh đẹp, còn giống con lai, nhưng ta thấy ảnh nàng ta chụp với đồng học, có hơn trăm nam nhân, bỗng có hơn tám mươi người, đều ngủ với nàng ta... Ta nháy mắt vỡ mộng, mấu chốt nàng ta là con gái bạn bố ta, ta giờ không biết có nên nói chuyện này cho người bạn kia của ba ba ta, để bà ấy dạy lại con gái, sao giờ, rất gấp, online chờ.

Nam Cung Tứ tiểu tử tử: TMD thật tốt quá, nam nhân này thật kỳ quặc! Ngày mai! Để lão nương chửi chết tên thằng nam vớ vẩn như hăn! Đúng là làm người ta bực mình!

[Husky] Chương 150: Sư tôn và ta đối phòng

Lại nói, trấn này năm đó là vì có Húc Ánh Phong mới nổi tiếng, nhưng sau đó chuyện Câu Trần giả làm loạn rất nhiều thứ, tất cả vũ khí ở Kim Thành Trì đều bị phá huỷ, đảo mắt đã qua nhiều năm, thị trấn dần lẻ loi, rất nhiều người tới cầu kiếm mới dừng chân vì không còn mà kinh tế dần đình trệ, đóng cửa, đổi sang làm nghề khác.

Nhưng mà, khách điểm năm đó các sư đồ ở và suối nước nóng vẫn ngoan cường tồn tại, hơn nữa nhờ đại hôn của Nam Cung công tử, khách khứa đến Nho Phong Môn chúc mừng rất nhiều đều sẽ dừng chân, khách điểm này không ngờ lại có thể khôi phục làm ăn như xưa.

Tiết Chính Ung vén màn trúc, bước vào trong đại đường: “Ông chủ, ở trọ!”
“Bốn người?”

Tiết Chính Ung còn chưa trả lời, đã nghe phía sau có tiếng nói trầm thấp: “Không, năm người.”

Hoá ra Mặc Nhiên đi nhanh, đúng lúc tới kịp.

Tiết Mông thấy hần, có hơi ngạc nhiên: “Nhanh vậy?”

Mặc Nhiên đầu tiên sững sốt, ngay sau đó sắc mặt tối sầm lại, âm thầm tức giận nói, người tiêu xuống chẳng lẽ chậm lắm à?

Nhưng hần cũng biết Tiết Mông không nghĩ giống mình, không tiện nổi giận, chỉ phải gật đầu rất hàm súc.

“Người nuốt luôn hạt dưa, vỏ cũng không vứt à?”

Mặc Nhiên: “...”

“Năm vị khách quan, muốn mấy phòng?”

Tiết Chính Ung nói: “Ta cần một phòng đôi, những người khác lấy ba phòng tốt nhất, tổng cộng bốn phòng.”

Mặc Nhiên nghe bá phụ sắp xếp như vậy, trên mặt trầm tĩnh không nói, trong lòng lại mơ hồ xao động, hẳn kỳ thật vẫn âm thầm hy vọng cuộc đối thoại lúc trước có thể tái diễn, ông chủ nói phòng trọ đã đầy, cần phải ở chung, như thế hẳn sẽ...

Thôi, kỳ thật hẳn vẫn chẳng thể làm gì, chỉ là nếu nói có thể ở chung phòng với Sở Văn Ninh, hẳn đã thấy thật nóng lòng, có hơi bất an, cũng có chút hưng phấn, mạch máu hẳn đập rần rần, chung quy vẫn là máu sói hổ.

Nhưng mà, chuyện trùng hợp sẽ không có nhiều như thế, chương quỳ vui vẻ nói: “Được thôi, bốn phòng!” Ông xoay người lấy chìa khoá trong ngăn tủ, kéo dài giọng hô to nói, “Khách quan, lâu hai, xin mời các vị——”

Mặc Nhiên trầm mặc mà lườm ông ta, đáy mắt hơi tăm tối.

Hắn nghĩ, đồ ngu xuẩn, gọi bốn phòng mà cũng có thể vui vẻ như thế? Có cái gì để vui! Vui cái gì! Kiếm được bao nhiêu tiền lắm mà vui thế!

“Nhiên Nhi, con siết bàn quỳ của người ta làm gì thế?”

“...” Mặc Nhiên bất động thanh sắc thu tay về, cười nhạt. Chỗ bàn bị hắn siết kia đã có vài vết nứt, khéo còn dùng lực nữa sẽ nát luôn, “Không có gì.”

Chờ đến khi lấy chìa khoá trong tay Tiết Chính Ung, lên lầu, Mặc Nhiên đứng trước phòng mình, bỗng ngẩn ra.

Quay đầu, thấy Sở Văn Ninh cũng đang nhìn hắn.

“Người ở phòng này?”

“Vâng... Đúng thế.” Mặc Nhiên do dự một lát, đầu tiên rũ mi, sau đó không nhìn được ngẩng được nâng mắt lên, con ngươi đen láy nhìn mặt Sở Văn Ninh, “Sư tôn còn nhớ không?”

“... Nhớ cái gì?”

Mặc Nhiên chỉ cửa phòng mình, nói: “Lúc chúng ta tới cầu kiếm, sư tôn ở căn phòng này.”

“...”

Mặc Nhiên cẩn thận nhìn y, thanh âm ần ần, nhưng không giấu nổi chút chờ mong ít ỏi kia: “Sư tôn, người còn nhớ không?”

Sở Văn Ninh trầm nghĩ, sao có thể không nhớ.

Lúc lên tầng, chuyện cũ cùng tràn về, cùng tiếng bậc thang lâu năm không tu sửa kéo kẹt vang lên, mang theo mùi gỗ ẩm, từ từ quay lại.

Y cơ hồ có thể nhìn thấy thiếu niên Mặc Nhiên mở cửa ra, trên mặt mang vẻ bất cần đời, nhếch mép cười với mình, má lúm đồng tiền mờ mờ, năm tháng thực sâu.

Thấy y không nói gì, Mặc Nhiên làm như có hơi thất vọng, rủ mắt, nói: “Cũng có thể là ta nhớ nhầm, bị lẫn lộn...”

“Không sai.”

Mặc Nhiên bỗng ngẩng đầu lên.

Sở Văn Ninh nhìn hắn, cười nhàn nhạt: “Người nhớ không sai, là gian này.”

Những lời kia như một đốm lửa, nháy mắt đốt cháy đôi mắt đen láy của Mặc Nhiên, khoé miệng Mặc Nhiên dần dần ra thành một nụ cười ngọt ngào, như ăn được viên kẹo ngon, lại chỉ vào phòng Sở Văn Ninh giờ ở, nói: “Còn có, hôm nay sư tôn ở, trước là phòng của ta.”

Hắn rất vui vẻ, thẳng thắn nói.

Sở Văn Ninh nghe xong lại hơi ngượng, không cười nữa, phần nộ nói: “Chuyện này không nhớ.”

Nói xong đẩy cửa vào phòng, kệ Mặc Nhiên ở ngoài.

“... ..”

Ách... Mình làm gì, khiến y không vui rồi?

Đêm đến, Mặc Nhiên không dám tới sưởi nước nóng, có một số chuyện không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hắn cảm thấy dự vọng của mình bây giờ gần như tới giới hạn rồi, nếu giờ hắn lại nhìn thấy chút da thịt của Sở Văn Ninh, hắn không biết mình có thể nhịn làm quân tử nữa hay không, không đi hái đoá hoa cao lãnh ấy.

Hắn nằm trên giường, gối đầu lên tay, thật sự là chán muốn chết, bắt đầu nghĩ về mình sẽ ở chung với Sở Văn Ninh thế nào.

Hắn không phải người thông minh, hắn cảm thấy Sở Văn Ninh như con mèo trắng lớn, hắn muốn đối tốt với Sở Văn Ninh, muốn chăm sóc con mèo trắng này, nhưng hắn mới vuốt lông hai cái, mèo trắng đã dùng móng vuốt, như bị hắn sờ tới không thoải mái, cũng như không như ý.

Hắn cảm thấy thực tội lỗi, thật sự không biết nên chạm vào đâu trên người mèo trắng, nơi nào không thể chạm vào, hắn như kẻ mới nuôi mèo, cái gì cũng không biết, chỉ biết vuốt lông mèo mà thôi.

Sau đó lấy được tiếng kêu giận dữ, một cái cào.

Mặc Nhiên trở mình, chớp mắt, trầm mặc suy tư.

Bỗng nhớ tới, bố cục của khách điểm này, cách vách phòng là giường đệm như mình, hắn là chỉ cách một tấm gỗ.

Ý niệm này xuất hiện, Mặc Nhiên không thể ngủ được, hắn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Sở Văn Ninh tắm về chưa? Hay giờ mới chuẩn bị đi?

Nhưng mà sao không nghe thấy động tĩnh trong phòng y... Nếu Sở Văn Ninh không định đi tắm, như vậy bây giờ, có phải đã ngủ rồi không? Vậy bọn họ, thật sự cách rất gần, nếu không có tường gỗ hơi mỏng ngăn giữa, cách họ thành hai gian, kỳ thật bọn họ đang nằm bên nhau...

Nằm bên nhau. Ý niệm này làm máu nam nhân trẻ tuổi nóng lên, như chảy xuôi theo núi lửa ngủ yên nguy hiểm, chỉ là chưa dâng lên thôi.

Hắn nhin không được dựa lại càng sát hơn, kề bên bức tường, tường làm từ đất cát và gỗ không giống nhau, gỗ thường mỏng, dày lắm cũng chỉ ba phân.

Mặc Nhiên nghĩ, Sở Văn Ninh nằm gần mình ở nơi chỉ cách ba phân, cởi y phục, hoặc chỉ mặc một lớp áo lót mỏng... Hắn nhắm mắt, nuốt khan, hắn thấy lòng như lửa đốt, đốt tới toàn thân, đốt tới khoé mắt, hắn không mở ra, nhưng nếu mở, bên trong nhất định có tơ máu, ửng hồng.

À, sau đó hắn nhớ tới một chuyện khác— Chuyện này quá kích thích, cả người hắn cứng đờ, máu chảy xuống dưới thân.

Hắn đã từng, thủ dâm trên chiếc giường Sở Văn Ninh đang ngủ.

Ký ức lâu năm ướn át, như tội ác lại ngọt ngào, Mặc Nhiên nhớ tới chuyện này, da đầu tê rần. Hắn nhớ tới năm đó mình ngâm trong suối nước nóng, không cẩn thận ngã vào lòng Sở Văn Ninh, cảm giác khô nóng khó nhin, chỉ có thể đắm chìm trong truy lạc tự vuốt ve mình, trán dựa lên tường, cứ như vậy mà phát tiết ái dục...

Mặc Nhiên mở nửa mắt, ánh mắt u ám, nơi sâu trong như nham thạch, có dung nham đỏ đậm sôi sục. Hắn lại dựa trán lên tường.

Tim đập nhanh muốn vỡ, năm đó mình sao lại ngốc như vậy, rõ ràng tình yêu và dục vọng hiện rõ như vậy, sao lại... Không phát hiện ra...

Hắn đặt tay lên tường, kiểm chế, thật sự nhẫn nhịn không nổi.

Khi không yêu cho rằng, có thể không kiêng nể gì mà nghĩ tới Sở Văn Ninh để phát tiết, nhưng yêu rồi, đời này hắn đã định cách người kia một bức tường, cầu mà không được, năm mơ thấy một lần, hắn đều cảm thấy thật bẩn, là khinh nhờn Sở Văn Ninh.

Dục vọng sinh ra phải nhẫn nhịn, đối với thân thể trẻ tuổi phương cương mà nói thật sự dày vò quá mức, chớp mũi hắn sát lên tường, thân thể nóng rực cố hết sức dán lên bức tường mỏng kia, suy nghĩ hắn hỗn loạn, ánh mắt mê ly, hắn thậm chí trong tình triều ngày càng mạnh, ẩn ẩn sinh ra ảo giác.

Giống như, hơi thở của Sở Văn Ninh, mùi hương nhàn nhạt trên người Sở Văn Ninh, đã xuyên qua khe gỗ hở, thấm lên giường hắn, chặt chẽ vây hắn lại.

Mùi hương của Sở Văn Ninh đang câu dẫn hắn, thương hại hắn.

Câu dẫn thú tính của hắn, thương hại hắn nhẫn nhịn.

Câu dẫn dục hoả đốt người của hắn, thương hại hắn cầu mà không được.

Mặc Nhiên trong câu dẫn đáng thương như vậy, thống khổ nhú chặt lông mày, tay chống lên tường, khớp xương trắng bệch rõ ràng, gân xanh nảy lên.

Trái ngược hoàn toàn với thô bạo của hắn, lại là tiếng hắn gần như nghẹn ngào năn nỉ, hắn nhỏ giọng nỉ non: “Sở Văn Ninh... Văn Ninh...”

Hắn không biết, bên kia tường, Sở Văn Ninh kỳ thật không dám đến suối nước nóng tắm rửa, y quả thực giống suy đoán của Mặc Nhiên, đã nằm xuống từ lâu, giờ y cũng nhớ tới hắn, khao khát hắn, ngón tay thon dài của Sở Văn Ninh vuốt ve tấm gỗ lạnh lẽo, trán cũng dựa lên bức tường vô tình.

Hai người bọn họ, kiếp trước hiểu lầm sâu như thế, nên hai người thành thù địch, cách nhau một vực sâu. Nên đời này, họ dùng máu tươi, biến vực sâu thành biển máu, bơi đến bên nhau, lại vì một lớp ngăn cách, không thấy tình triều của đối phương, chỉ thấy ái dục của mình lan tràn.

Nhưng bọn họ rõ ràng đã tới gần bên nhau như vậy.

Gần đến mức Mặc Nhiên tựa hồ nghe thấy tiếng tim Sở Văn Ninh đập, mà Sở Văn Ninh, tựa hồ nghe thấy tiếng thở của Mặc Nhiên.

“Cốc cốc cốc!”

Mặc Nhiên cả kinh, nổi giận vô cớ: “Ai thế?”

Một tiếng thưa này của hắn, làm Sở Văn Ninh cách vách giật mình, ngay sau đó nhận ra Mặc Nhiên thực sự dán lên tường ngủ, gần mình tới như thế, nên giọng trầm thấp ghen ngào này, như ngay sát bên gối mình.

“...” Sở Văn Ninh không khỏi siết chặt mười ngón, mắt phượng đen nhánh mở ra.

“Ta, Tiết Mông.” Người bên ngoài đáp, “Mẹ ta nói để hành lý của ta và người chung rồi, người mau mở cửa đi, thật là, ta còn muốn đi tắm.”

Nghe lén đương nhiên chẳng có gì tốt, nhưng Sở Văn Ninh thầm nhủ, mình không phải nghe lén, là ván gỗ quá mỏng, cách âm không tốt, là Tiết Mông nói quá to.

Tón lại lúc này y vô tình nghe thấy.

Sở Văn Ninh nghĩ thế, trèm chần lên, nhích tới gần tường hơn.

Cách vách truyền tới tiếng giường kéo kẹt, một lát sau cửa mở ra, giọng Tiết Mông lại vang lên lần nữa: “Ày, người sao lại đi ngủ rồi? Sớm thế?”

“Ta mệt.” Mặc Nhiên hơi ghen, “Nhanh đi, đang ngủ dở thì bị người đánh thức, lấy y phục của người rồi mau đi đi.”

“Người vội thế làm gì?” Tiết Mông ngừng một chút, giọng mang theo một tia nghi ngờ, “Còn sớm thế đã buông rèm đóng cửa, ngồi bên trong mãi không ra, nói với người hai câu đã sốt ruột nóng lòng, không phải người đang...”

Đang làm gì?

Sở Văn Ninh bỗng mở to mắt, không tự giác mà nhớ tới lúc tứ chi sát bên Mặc Nhiên cạnh hồ sen, thanh niên kia nóng bỏng quá phận, lúc vận sức chờ phát động như thế muốn mạng người ta.

Một thanh niên vừa hai mươi, lại không tu đạo cấm dục như y, trong thân thể hắn cũng ẩn giấu chút dung nham? Phát tiết bao nhiêu lần mới bình

thường? Sở Văn Ninh không biết gì, y thanh tâm quả dục lâu rồi, y không hiểu.

Giờ, y có hơi muốn biết, lại ngại mặt mũi, không buông kiêu căng của mình xuống được.

Y cao ngạo như vậy, loại chuyện như thế, y có thể hỏi ai đây? Cũng không thể tùy tiện kéo một đệ tử nói, “Ngại quá, làm phiền chút, ta muốn hỏi nam tử tránh niên bình thường, mấy ngày phải tự giải toả một lần?”

... Nghĩ lại cảm thấy chẳng khác gì biến thái.

Đương nhiên, Tử Sinh Đình cũng có sách về chuyện song tu yêu đương, nhưng mượn đọc một quyển nào, đều phải làm giấy đăng ký mượn sách, Sở Văn Ninh không cách nào nghĩ tới dưới một bộ sách được mượn có ghi:

“Truyện kiêu hùng trên giường”, “Chìm vào bể dục ký”

Người mượn đọc, Ngọc Hành trưởng lão Sở Văn Ninh.

... Giết y luôn đi.

Tác giả có lời muốn nói: Các người hiểu, phản hồi đối với chư quân tiếp xúc với nam tử Tiết Mạnh Mạnh

Mặc Vi Vũ tiểu tử tỷ: Dở hơi, ta cảm thấy đầu óc bà mỗi hỏng rồi, làm quen cũng không hỏi quan hệ với người ta, ta ngồi đợi trong quán cà phê, kết quả thấy người vào là đường đệ ta, còn là phú soái trong miệng bà mỗi? Phụt ha ha ha ha ha, ngại quá, ta phun cà phê vào mặt hắc.

Sư Minh Tịnh tiểu tử tỷ: ... Bắt đầu từ lúc trao đổi WeChat, nhưng ta không nghĩ ta sẽ chủ động nói chuyện với hắc, kỳ thực ta không chú ý thân cao của con trai, nhưng hắc đi giày độn như thế mà còn chính trực nói với ta hắc cao 1m8, ta cảm thấy hơi khó tin... Kỳ thật ta hắc ăn ngay nói thật, ta cũng không chê cười hắc, ài, lùn không phải vấn đề, nhưng ít nhất phải chân thành chứ.

Nam Cung Ti tiểu tử tỷ: Lão nương đậu má!!! Nghẹn cả ngày cuối cùng cũng chửi được rồi! Ta mắc gì phải làm quen? Ta chỉ giới thiệu hoàn cảnh gia đình ta chút, nói baba ta là trưởng tinh Nam Cung, hắc đã nói ta kiêu ngạo, ta nói nhà ta mở xưởng, hắc đã dạy ta cách quán... Cuối cùng ta không biết nói gì với hắc, ta sợ nhàm chán, nên nói chuyện với chó của ta,

hắn lại dám chỉ vào con Samoyed của ta nói: “Người thấy con chó nhỏ này có gì đẹp, hâm à?” Con chó nhỏ cái đầu người! Người không hiểu động vật thì câm mồm đi! Vất vả lắm mới kết thúc buổi gặp mặt, thêm WeChat, ta liền vút ra sau đầu. Kết quả! Các người đoán xem? Ta lái xe đi chơi với bạn, hắn dạy ta phải tiết kiệm, nói con gái cần bảo vệ môi trường, dạy cái chó má nhà người! Ta còn chưa xây nhà thành pháo đầu nhá! Đã thế hắn còn phất tay đánh giá ta: “Con gái ham giàu nhất?” Mẹ nó, oái oăm, không thèm nói nữa.

Diệp Vong Hi tiểu tử tử:

Thoạt nhìn thì hơi nghèo, nhưng là người tốt, ta không ngại đi ăn món cay mười sáu đồng với hắn đâu, dù sao ăn không no thì ta cũng có thể mời hắn tới ăn buffet ở công ty ta, ghi tên ta là được rồi, hai người ăn chung, kỳ thật không quan trọng ai nhiều tiền hết.

... Nhưng ta không nhịn nổi hắn diss đại tiểu thư nhà ta.

Gây ác cảm.

Sở Uyển Ngưng tiểu tử tử:

Nếu không phải vì đồ ngọt gọi lên còn ăn chưa hết, lúc hắn nói “Mẹ ta không thích nữ nhân có ánh mắt hung dữ”, ta đã phui tay chạy lấy người. Sau đó nghĩ lại, giận trẻ con làm gì, ta vẫn ăn xong bánh kem dâu mới đi...

Mai Hàm Tuyết tiểu tử tử:

Hừmmmmmm, tiểu ca ca này khá quen mắt, có phải ta ngủ với hắn rồi không?

Được rồi, ngủ với nhiều người quá, không ai cho ta ấn tượng cả, nhân sinh khổ đoản, không thể bước đến bằng đường dạ dày tự bồi bổ. Có gì? Nói ta dễ dãi? Các người không biết bạn WeChat ta đều phân thành các nhóm: 10cm không đủ ta chơi, 15cm tạm chơi được, 20cm chơi hết mình, à đúng rồi, còn một nhóm “tuyệt tục phi vật, làm người thán phục”, gặp được người này ta muốn kết hôn với hắn luôn, có điều tới giờ chưa gặp được ai, ày, để trống, để trống.

Tiết Mông: “Những người khác ta đều nhịn, nhưng vị Mai nữ sĩ kia, khoa chân múa tay như thế, 20cm dài thế nào, 15cm đã rất ưu tú rồi, 20cm người nằm mơ à?”

Đường ca Mặc Nhiên: “... Khụ, kỳ thật vẫn có, ví dụ như ta ...”

Tiết Mông: “???”

[Husky] Chương 151: Sư tôn, ta chỉ muốn người

Edit: Đáng ra là Chu nhưng chả hiểu sao biến thành Di

Beta:

Đang suy nghĩ miên man, cách vách lại nghe thấy tiếng Mặc Nhiên trầm thấp: “Người nói gì thế, không thể nào, cảm y phục của người rồi cút mau đi.”

Tiết Mông sửng sốt một chút: “Người nghĩ ta nói gì?”

Mặc Nhiên: “...”

Tiết Mông nhìn sắc mặt đường ca mình nghĩ nửa ngày, bỗng nhận ra ý vị trong đó, không khỏi nổi giận, mắng lên: “Nghĩ vớ vẩn cái gì thế! Ta lúc này muốn nói, là người đóng cửa lại, ngại tắm chung với nhiều người, nên tự tắm trong mình, đầu óc người toàn thứ đen tối! Còn đồ oan lên đầu ta!”

Sở Văn Ninh phòng cách vách đen mặt.

Đầu óc toàn thứ đen tối...

“... Không phải người cần tắm à? Nói nhiều thế!”

“Không phải, ta đột nhiên cảm thấy người rất đáng nghi.” Thấy ngữ khí đối phương không tốt, mắt toé lửa, Tiết Mông càng thấy không đúng, “Người mới nhược quán để chạy tới thanh lâu chơi, mấy năm nay lại hành tẩu tứ phương, nửa điểm phong lưu đều không vướng vào, sao người lại bỗng nhiên đổi tính rồi?”

“...” Mặc Nhiên hơi trầm mặc, Sở Văn Ninh cũng trầm mặc chờ đợi, kỳ thực y cũng muốn biết Mặc Nhiên sẽ trả lời như thế nào.

Thời gian trầm mặc càng lúc càng lâu, y càng nôn nóng. Sao không hé răng? Xấu hổ? Hối hận? Hay là...

“Người thật sự muốn biết à?”

Mặc Nhiên mở miệng, giọng rõ ràng là phẫn nộ.

Thế mà còn có mặt mũi để phẫn nộ.

Sở Văn Ninh cảm thấy lạ trong lòng, y thấy Tiết Mông hỏi rất có lý, không có đào gốc gác của người lên làm người không vui, nên che che giấu giấu

—

Cuối cùng còn một chút chưa nghĩ xong, đã nghe thấy Mặc Nhiên nói: “Chơi nhiều quá, chơi chán rồi, cảm thấy không sướng nữa. Được rồi, người có thể rút.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Tiết Mông: “... ..”

Thật lâu sau tĩnh mịch, Tiết Mông bạo phát gào lên làm cả khách điểm hoảng sợ: “Mặc Vi Vũ, người đồ chó chết không biết xấu hổ! Đồ lưu manh!!”

“Sao chả được, người nói gì là cái đó, ra ngoài ra ngoài, đừng mẹ nó làm phiền ta ngủ nữa.”

“Người đừng có mà chạm vào ta! Thấy ghê lắm!”

“Ta ghê ở chỗ nào?”

“Người, người—” Tiết Mông lắp bắp, khuôn mặt anh tuần đỏ lên, cậu vốn cho rằng Mặc Nhiên tự chuốc phiền phức, kết quả Mặc Nhiên mặt dày vô sỉ phản công, mình mới hai mươi mấy tuổi lại nhớ, ở tuổi này, Nam Cung Tứ cùng đệ nhất mỹ nhân Tu Chân giới thành thân, tứ công tử của Giang Đông Đường đã là cha ba đứa con, Mai Hàm Tuyết ở Côn Luân Đạp Tuyết Cung kia...

Mai Hàm Tuyết còn chưa bị bệnh hoa liễu chết.

Hình như chỉ còn mình là non nớt không biết, Tiết Mông cảm thấy ghen hòng.

Cậu không phải vì háo sắc mà ghen, cậu kỳ thực không háo sắc chút nào, nhưng cảm thấy mình trong mặt này không bằng Mặc Nhiên, quảng tám con phố không thấy bờ, cho nên hẳn có thể tránh đi dễ dàng. Mặc Nhiên nếu tránh không đề cập tới, nếu suy nghĩ sâu sa, Tiết Mông cho rằng trong đó chắc chắn phải có lý do, nhưng Mặc Nhiên thế mà có thể dùng vẻ mặt khinh thường không kiên nhẫn mà nói với cậu một câu—

“Chơi nhiều, chơi chán rồi.”

Tiểu Tiết thiếu chủ cảm thấy mình có hơi không thể chấp nhận, tự tôn bị đá kích.

Cậu “Người người người”, người nửa ngày, cuối cùng giận dữ gào lên với Mặc Nhiên: “Dù sao cũng thấy ghê, người không phải là người!”

Nói xong đóng sầm cửa lại bỏ đi.

Sở Văn Ninh cũng có hơi ghen, tuy y bình tĩnh hơn Tiết Mông, nghe ra Mặc Nhiên nói những lời đó mang ý khi dễ Tiết Mông, nhưng trong lòng vẫn dậy sóng, mãi không bình phục.

Tên sát vách dùng từ quá thô lỗ, mắng khê một tiếng như mang theo khí tức hùng sư bùng nổ, một câu mắng thấp giọng kia hợp lại, như thanh gắp than nóng bỏng, mạnh mẽ đâm vào tim y.

Sở Văn Ninh ghen hòng, ánh mắt âm trầm, lại loé sáng.

Bởi vì Mặc Nhiên trước kia từng đạo thanh lâu mà phá giới, y đương nhiên biết rõ Mặc Nhiên không thuần khiết như Tiết Mông, chỉ là Mặc Nhiên trước kia, không đủ câu hồn đoạt phách để y không nhìn được mà nghĩ tới, tưởng tượng ra cảnh như vậy trong đầu.

Nhưng giờ nhắc lại chuyện xưa, Sở Văn Ninh không thể không nghĩ tới, thân thể y từng thấy, nóng bỏng, lưu loát, thân thể rắn chắc trong khói lửa mờ mịt, từng cũng những tiểu bạch kiểm mịn hoặc, trắng nõn, các thiếu niên kiều diễm ướt át cùng triền miên, kích thích trên làn da mịn màng.

Y cảm thấy giận, trong lòng như bị cào.

Trong tức giận cũng khao khát như vậy, đuôi mắt Sở Văn Ninh nhiễm hồng, trong bóng đêm, nhuộm màu hải đường...

Tiết Mông đi lại về.

“Mở cửa!”

“... Lại làm sao?”

“Lo cãi nhau với người! Y phục ta đâu!”

“Tự lấy trên bàn đi.”

“Hừ!” Tiết Mông ôm y phục nổi giận dùng dùng bỏ đi.

Cuối cùng cũng an tĩnh, Sở Văn Ninh nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của Mặc Nhiên, sau đó tiếng giường kéo kẹt vang lên, y nghe rõ ràng chính

xác nam nhân sát vách đã nằm về giường, thậm chí y cảm thấy giường run lên, đỡ lấy thân hình cao lớn nóng như lửa.

Y cảm thấy thật khát, muốn uống nước.

Nhưng y nghe được tiếng Mặc Nhiên nằm xuống, y biết mình đứng dậy, người kia cũng sẽ nghe thấy động tĩnh bên này, nên y không cử động, như dáng vẻ băng lãnh bên ngoài, bên trong lại lộ ra nham thạch nóng bỏng.

Sát vách, Mặc Nhiên kỳ thực cũng hơi bất an.

Nam nhân đục cầu bất mãn có vẻ càng táo bạo, Tiết Mông còn chọn đúng lúc này tới làm phiền hắn, không khống chế nổi, lúc này không biết xấu hổ mới nói ra câu kia, không biết Sở Văn Ninh có nghe thấy không.

Nếu chưa ngủ, nhất định đã nghe thấy rồi...

Hắn nằm trên giường, càng nghĩ càng hối hận, lại xoay người qua, Sở Văn Ninh chỉ cách một bức tường mỏng nghe được động tĩnh của hắn, chia sẻ nôn nóng với hắn.

Một lát sau, Sở Văn Ninh nghe thấy Mặc Nhiên trầm thấp gọi: “Sư tôn...”
“!”

Mặc Nhiên trần trọc bất an, hắn không nhịn được tấm lòng của mình, nên thử gọi Sở Văn Ninh, xem Sở Văn Ninh có phản ứng gì hay không.

“Sư tôn, người ngủ rồi sao?”

“...”

“Người có nghe thấy không?”

Tâm Sở Văn Ninh như nổi trống, cảm thấy tim mình đập quá lớn, có chút khó nhịn, nên lặng lẽ kéo chăn qua đỉnh đầu, muốn dùng chăn bông, che lại tiếng tim vốn đối phương không hề nghe thấy.

“Sư tôn...”

Nhưng dù cách một tầng chăn, tiếng Mặc Nhiên vẫn gần trong gang tấc, giống như họ nằm trên một giường, chỉ cần Sở Văn Ninh xốc chăn lên, có thể thấy gương mặt anh tuấn của Mặc Nhiên cũng vùng ngực không che dậy, nghiêng người nhìn y, cặp mắt đen láy sáng ngời, như hổ như sói, như đói khát nhìn y chằm chằm, muốn đem ý nhập vào máu thịt mà ăn sạch.

“Người có thể nghe thấy ta nói không?”

Sở Văn Ninh hạ quyết tâm giả như không nghe thấy, y cũng hiểu rõ Mặc Nhiên hỏi vậy, là mong y không nghe thấy.

Bằng không ngày mai chạm mặt, hai người đều xấu hổ.

Đối phương lại trầm thấp gọi y mấy tiếng, thấy Sở Văn Ninh không có chút động tĩnh, khẽ thở dài. Mặc Nhiên thật sự cho rằng Sở Văn Ninh đã ngủ rồi, yên tâm, lại cảm thấy hơi tiếc nuối.

Hắn muốn Sở Văn Ninh để ý tới hắn.

Nhưng Sở Văn Ninh không để ý tới hắn, hắn cũng chỉ có thể vuốt ve mặt tường ngăn hai người lại, ngón tay thô ráp vuốt ve, nhắm mắt lại, như vuốt ve ngực Sở Văn Ninh, đôi môi nóng bỏng dán lên, nhẹ nỉ non, dán lên cánh môi Sở Văn Ninh đang rên rỉ.

Mặc Nhiên nói: “Bỏ tất cả đi... Ta chỉ muốn mỗi người...”

Nhưng tiếng này quá nhẹ, Sở Văn Ninh không nghe thấy, y nhốt mình trong chăn, mặt và lòng đều thấy nóng, một lát sau, y nghe thấy giường sát vách kêu kẹt rung mạnh, tựa hồ người nằm trên giường rất nôn nóng, phần nộ trở mình.

Hắn nói: “Con mẹ nó!”

Sở Văn Ninh bỗng như động vật mẫn cảm, biết mình sẽ nghe thấy gì, trong nháy mắt y thấy lông tơ dựng ngược, muốn che tai lại. Nhưng ngón tay giật giật, lại rũ xuống.

Y nằm trong chăn mờ mịt mở tròn mắt, một lát sau, y nghe thấy...

Y nghe thấy tiếng Mặc Nhiên thở dốc trầm thấp ngoài chăn, hơi thở nặng nề theo luật động, táo bạo lại mãnh liệt, tay Sở Văn Ninh nổi da gà, trong tiếng thở dốc như vậy làm xương sống tê dại, mềm nhũn.

Mặc Nhiên thở dốc gợi cảm như vậy, tội ác như vậy, ghen trong họng, áp lực lại nôn nóng, y nghe tiếng như thế, sao có thể không hiểu.

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, y cảm thấy hít thở không thông, môi hé mở, hơi run lên.

Y đã nghĩ tới rất nhiều thứ ướt át trong mộng, trong mơ Mặc Nhiên chiếm đoạt thân thể, chân thật. Cho nên y nhắm mắt lại, càng thấy rõ cảnh ngoài chăn. Y cảm thấy Mặc Nhiên đang ở bên cạnh y, thả lỏng cơ thể cường tráng mà ngửa ra, Mặc Nhiên hí mắt lại, bên trong có ánh sáng lấp loé...

(Xe chuẩn bị chạy, mời lên xe.)

Tay Mặc Nhiên rời xuống, cởi quần ra, hạ thân căng cứng không thể bần, Sở Văn Ninh không dám nhớ tới cự vật kia, chỉ có thể miêu tả qua loa, có màu đỏ tím cùng gân xanh. Hắn cầm lấy cự vật muốn đoạt mạng người kia vượt lên vượt xuống, hầu kết Mặc Nhiên nhấp nhô, hắn nuốt khan, không biết đang nghĩ tới ai, nóng bỏng lại thống khổ tự an mình.

“Ừm...”

Sở Văn Ninh nghe nam nhân sát trầm thấp hừ nhẹ, khàn khàn gợi cảm, da đầu y đã tê rần, mắt phượng trong đêm mang hơi nước ái dục.

Y cũng không chịu nổi...

Ngón tay thon dài trắng nõn của Ngọc Hành trường lão giật mấy lần, rốt cuộc cũng rời xuống, run rẩy, từ từ thăm dò, nắm lấy vật nóng bỏng của mình.

Cảm giác thô lại nóng bỏng làm y vừa thẹn vừa kích thích, y hơi ngửa cổ, ngăn tiếng thở dốc, dưới lớp chăn che khuất, rút về ngoài thanh lãnh, y chìm trong tiếng thở dốc của Mặc Nhiên, bị dục hoả mê mông như đại dương nhấn chìm, y vụng về đối xử thô bạo với mình, mấy lần tự làm mình đau, rốt cuộc không chịu nổi, xốc chăn lên, nằm trên chăn, cọ xát, xoa nắn, hai chân thon dài run rẩy, mắt phượng khép hờ, tóc mái mượt mồ hôi rơi xuống, môi hé ra, không tiếng động há miệng thở dốc.

Có thể là bại lộ trong không khí, có thể là do nghe rõ hơn, lại có lẽ vì ý loạn tình mê, làm người nghe càng mơ hồ. Y như nghe thấy tiếng nước ướt át, tưởng rằng đó là động tĩnh của Mặc Nhiên sát vách, nhưng khi cúi đầu, lại phát hiện là do chính mình tiết ra chút dịch trong, làm tay trơn trượt, phát ra tiếng nước dâm mĩ không chịu nổi.

Mặt Sở Văn Ninh càng nóng, y nghiêng đầu, không quay mặt vào tường, như vậy y sẽ cảm thấy Mặc Nhiên đang ở bên cạnh mình, khoả thân an ủi cùng mình, hoan ái cùng nhau.

Ái dục tràn lên, thanh cao cùng e ngại của y sụp đổ, y chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc sát vách, chỉ cảm nhận được khoái cảm cực lạc dưới thân, y từng nếm trải rất ít, nên càng không chịu nổi kích thích của ái dục. Y khao

khát một thân thể cao lớn khác đề lên, y như giếng nước khô cạn trăm năm, như đói khát.

Tiếng sát vách ngày càng dồn dập, Sở Văn Ninh cảm thấy mình bị đốt bỏng, eo ngày càng mềm, chân cũng mơ hồ không chịu nổi, dịch thể ướt át của y đã thấm ướt ga giường, y mơ hồ thấy tất cả thật hoang đường, không nên, nhưng nhìn không được, cảm thấy quá thoải mái, mình nhiều năm như vậy chưa từng nếm qua, cũng không biết còn có thứ thoải mái tới như vậy.

Nếu nói từng thư giải một lần ở Ngọc Lương Thôn kia, y chỉ cảm thấy dày vò vì lần đầu phá giới, cảm thấy tự căm ghét tự ghê tởm, giờ lại cùng người mình yêu cách một bức tường, nghe thấy tiếng thở dốc trầm thấp đè nén của đối phương, y vậy mà không cảm thấy tình dục thật ghê tởm, cũng sẽ chìm vào bế dục, còn thấy rất sáng khoái, chứ không phải bài xích.

Y hơi mở to đôi mắt mê mang, vài sợi tóc rủ xuống, che trước mắt y.

Y dần thất tiêu, không biết vì sao, trước mắt liên tục hiện lên ảo ảnh kỳ quái.

Lại có lẽ không phải là ảo ảnh?

Là trong những giấc mơ chân thật trong quá khứ, mà y đã từng mơ thấy.

Trong mơ giường gối đỏ rực chông chéo, giữa gối còn có mùi lông thú có thể ngửi thấy rõ ràng, y giờ như nằm trên chiếc giường đó, trán rịn mồ hôi mỏng, môi khẽ mở, tóc tán loạn, rủ trước mắt.

Ánh nến không bị dập tắt, nam nhân phía sau y dồn dập hung ác mà làm, chân hai người chông chéo dây dưa, y có thể cảm nhận rõ gân cốt nam nhân vì kích thích mà căng cứng.

Chấn gối trên giường hỗn độn, nam nhân đâm rút kích thích không chịu nổi, trong cổ phát ra tiếng thở dốc khàn khàn gợi cảm, y nghe thấy hắn nói chuyện phía sau mình: “Sao không chịu hé răng? Mau rên đi.”

Cảnh trong mơ chông chéo với hiện thực, Sở Văn Ninh cắn chặt răng, chẳng lo dục vọng tràn đầy hung mãnh, tình triều không thể ngăn cản, mất mặt tới không muốn mở miệng.

Y nhắm mắt lại, động tác trong tay càng thô bạo.

Y nhắm mắt, lại không gạt đi được cảnh mộng xuân chi tiết như vậy.

Nam nhân phía sau đâm rút nhanh chóng mắg khẽ một tiếng, sau đó rút ra, cánh tay rắn chắc hữu lực xoay người Sở Văn Ninh lại, ánh hoa đăng chiếu lên gương mặt anh tuấn của hắ, khuôn mặt nhuộm tình dục, là gương mặt của Mặc Nhiên.

Vì nhớ lại rõ ràng gương mặt của Mặc Nhiên trong mộng, Sở Văn Ninh càng thấy kích thích dày vò, y cơ hồ xấu hổ mà lắc đầu, muốn thoát khỏi ảo ảnh trước mắt.

Nhưng mà vô dụng.

Y nghe thấy sát vách, Mặc Nhiên thở dốc.

Cũng như trong giấc mộng xuân, nam nhân thô bạo triển miên, khàn khàn hôn trầm.

Y thậm chí còn nhớ lại giấc mộng xuân đáng xấu hổ kia, Mặc Nhiên lật người y lại, dương vật ướt đẫm đè lên hậu huyệt co rút của y, đầu đại hành cực lớn đè ép đi vào, đâm nhẹ mấy cái, lại không vào trong.

Trong khách điếm, Sở Văn Ninh chưa từng tự an ủi dục vọng của mình siết chặt ga giường.

Cảm thấy thẹn.

Y thấy cực kỳ sỉ nhục.

Sao y lại có thể mơ thấy như thế?

Y rõ ràng không có... Y trước nay chưa từng xem thứ này... Sao lại mơ thấy rõ ràng, như cơ thể thật sự đã trải qua nóng bỏng điên cuồng như vậy, tình dục dơ bẩn triển miên. Chẳng lẽ đó là thú tính khắc trong xương tủy người ta từ khi sinh ra?

“Người quật cường thật đó, người cho rằng căn môi không chịu hé răng, sẽ giữ được trong sạch của mình cả đời sao?” Mặc Nhiên trong mơ mắt ướt át, biểu tình âm u, lại tràn ngập màu sắc tình dục.

“Người đã bị ta thương bao nhiêu lần rồi, giãy giụa để làm gì? Là tự người cam tâm tình nguyện cho ta chơi, là tự người muốn nằm dưới thân ta hầu hạ...”

“Đừng nói nữa...”

Trong mộng, hiện thực.

Đều đang nỉ non.

“Người có thể thanh cao thế nào đây? Còn không phải bị ta vấy bẩn, ngấm lấy ta, liếm ta, mở hai chân cho ta chơi, giữa hai chân rỉ ra đều là thứ ta cho người, trong sạch? Vớ vẩn, vào ngày đầu tiên người lên giường với ta, người đã không còn liên quan tới hai chữ này.”

“Đừng nói nữa...”

Trong sạch.

Không hề trong sạch.

Cao ngạo.

Tựa như y phục bị xé rách.

“Người nên tự nhìn lại bên dưới mình đã thế nào rồi...” Ánh mắt Mặc Nhiên rời từng tắc từng tắc, như đao nhọn mổ người dưới thân ra, cuối cùng ánh mắt hẩn dừng lại trên huyết nhỏ co rút, miệng huyết còn dính dịch thể và vết máu do hai người giao hợp sinh ra.

Ánh mắt hẩn trở nên âm u sâu thẳm, hầu kết hẩn nhấp nhô, hẩn thấp giọng mắng một tiếng, cầm lấy dương vật cương cứng, một lần nữa tiến vào, lối vào co lại bị hung hăng tiến vào, từng tắc từng tắc mở ra.

Nói đến cũng kỳ quái, Sở Văn Ninh chìm trong hồi ức mộng xuân, tựa hồ sinh ra ảo giác, như có côn thịt căng cứng hung ác, xé mở thân thể y, lấp đầy...

Mặc Nhiên cắm vào toàn bộ, cắm tới tận cùng, ngay cả túi bìu cũng như hận không thể vào toàn bộ, dương vật cực lớn nháy mắt đâm tới nơi sâu nhất, y không có cách nào chịu nổi sự xâm chiếm này, hành thể kia trong cơ thể y bắt đầu động...

“A...”

Là mộng? Hay là thực?

Xung quanh ngập tiếng rên rỉ, một tiếng rên chợt thoát ra làm Sở Văn Ninh đột nhiên thanh tỉnh.

Ảo mộng nhanh chóng tiêu tan, yên tiêu vân diệt.

Y nhìn thấy Mặc Nhiên hung ác đâm vào trong mình, hai người trên giường gần như điên cuồng giao hoan, y nghe thấy Mặc Nhiên thở nặng nề, giọng khàn khàn nóng bỏng: “Nếu người là nữ tử, mỗi ngày ta đều chơi người

như vậy, có lẽ người đã mang thai con chúng ta từ lâu... A, nếu người và ta có con, có phải nên gọi là nghiệt chủng không?”

Sỉ nhục, kích thích, thú tính, nhân tính.

Sở Văn Ninh trở mình trong khách điểm, tựa hồ muốn thoát khỏi cảnh tượng dơ bẩn như vậy.

Y bỗng cảm thấy rất ấm ức.

Hốc mắt hồng hồng, sao lại như vậy?

Trước kia y chưa từng mơ thấy những thứ này, y rõ ràng chưa từng xem những thứ này, ngay cả xuân cung đồ cũng không xem, sao lại mơ thấy giấc mộng xuân hoang đường đáng xấu hổ như vậy... Nếu người ta biết, y nên làm gì đây?

Hồi ức giấc mộng còn chưa tan, giường sát vách lại vang lên kéo kẹt, Mặc Nhiên thủ dâm trước Sở Văn Ninh hồi lâu, khoái cảm dâng cao, tới lúc muốn phun trào, hân nhin không được nâng phần hông rắn chắc, nhin không được làm động tác đâm rút, hân thật sự nghẹn rất lâu rồi, gằm nhẹ phát tiết.

Sở Văn Ninh nghe tiếng hân gằm nhẹ khàn khàn, bị kích thích, hốc mắt ửng hồng ươn ướt, thô bạo vuốt ve mình, cũng không nhin được bắn lên đê mê.

Y chưa bao giờ trải qua cao trào kích thích như vậy, sau một khắc bản tình đã mềm nhũn.

Nhin không được hỗn hển thở dốc: “Ủm a... Ha a...”

Sau khi bắn, trước mắt mơ hồ, Sở Văn Ninh không biết mình sẽ rơi vào lưới tình nhớp nháp như vậy, thoát lực, mềm mại mê ly nằm trên giường, thấp giọng thở dốc.

Y bài xích dục vọng.

Nhưng lại cam nguyện rơi vào tình yêu.

Trong lúc dục vọng và tình yêu chồng chéo, tình dục cũng trở nên không quá khó để tiếp thu. Vì thế, trong lần tự sa vào lưới tình rồi phát tiết ở Ngọc Lương Thôn, cũng không giống nhau, y vẫn cảm thấy thẹn, nhưng cảm giác xấu hổ bị ướt át nơi đáy lòng che khuất, bị thoải mái cùng kích thích nuốt sạch.

Bỗng trở nên khát khao như vậy, khao khát tường gỗ này biến mất, cùng thân hình mướt mồ hôi của Mặc Nhiên sát bên, lồng ngực nóng bỏng phập phồng, dán bên lưng y, thở dốc, hôn lên vai, cổ y.

Sở Văn Ninh mờ mịt thoát lực nằm im, y nghĩ, nếu như vậy, tất cả chuyện này, đều viên mãn rồi.

Như vậy với y là đủ rồi.

Hôm sau, Mặc Nhiên vẫn dậy sớm.

Nơi này là Lâm Nghi, đồ ăn không hợp với khẩu vị Sở Văn Ninh, khách điểm cũng không có món ăn thanh đạm, vì thế hắn đến chợ phía Tây mua chút nguyên liệu, mượn bếp của khách điểm tự tay nấu ít món cho sư tôn.

Nam tử lúc theo đuổi người ta, trăm phương ngàn kế cách gì cũng có thể dùng, nhưng một bữa sáng cũng không làm, chỉ cần cảm thấy phải làm vậy để theo đuổi, lập tức thu tay xoay người, mỹ nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, làm sao bọn họ có thể hao hết tâm tư lên đối tượng kia.

Nhưng Mặc Nhiên không như vậy.

Hắn theo đuổi Sư Muội, theo hai đời.

Giờ mới hiểu rõ tâm ý của mình, cũng hiểu rõ đời này mình và Sở Văn Ninh không thể vượt qua tình nghĩa sư đồ, nhưng hắn vẫn cam tâm tình nguyện, ngày ngày đối tốt với Sở Văn Ninh.

Biết rõ không thể nhưng vẫn làm, điểm này, từ khi sinh ra cho tới khi chết, hắn cũng chưa từng thay đổi.

“Công tử, sớm như vậy đã mua thức ăn, nhìn củ cải này, mua một chút đi? Đều căng tròn sạch sẽ cả.”

“Công tử, xem trang sức ở đây đi, vòng tay vòng cổ, trâm hoa cài tóc, cái gì cũng có, làm cũng rất đẹp.”

“Tới đây, nhìn xem, các loại linh thạch đều có đủ cả, tới tới tới——”

Mặc Nhiên vốn chỉ định mua đồ ăn, hắn xách giỏ đầy rau củ, hắn qua một tiệm tạp hoá, nhìn lên sạp, bày một đồng hồ nhỏ xinh đẹp. Ánh mắt hắn bị một vật trong số đó hấp dẫn, bất tri bất giác đi qua, dừng trước sạp.

Bên kia còn có một nam tử đứng đó, đội mũ, đang ngắm nghía mấy thứ rực rỡ xinh đẹp.

Nam tử kia nâng tay lên, dưới tay áo màu đen lộ ra, lộ ra ngón tay tái nhợt, cực kỳ tinh tế xinh đẹp, vì năm ngón tay mượt như nước, Mặc Nhiên chú ý tới người này.

Hắn xem dáng vẻ, vốn cho rằng đây là nam nhân, nhưng nhìn đôi tay kia, lại cảm thấy đó là nữ nhân.

Vì thế hắn nghiêng đầu, có hơi tò mò đánh giá dung mạo người này, chỉ thấy dưới lớp lụa đen, lộ ra đôi mắt lạnh lùng, mà đôi mắt kia cũng bị vành nón rộng che khuất, nhìn không rõ.

Hai người đối diện, Mặc Nhiên theo thói quen cười với hắn.

Người kia rút lại tay đang chạm lên khối linh thạch, dư quang Mặc Nhiên quét qua chiếc nhẫn hắn đeo trên tay.

Màu bạc hình rắn, khắc lớp vảy.

Hắn đột nhiên thấy chiếc nhẫn hình rắn nhìn rất quen, muốn nhìn kỹ, người nọ đã thu tay về tay áo rộng, hắn không mẫn không nhạt liếc Mặc Nhiên một cái, sau đó không nói một câu, xoay người rời đi.

“Đúng là quái nhân...” Mặc Nhiên lầm bầm nói. Có điều công tử Nho Phong Môn có đại hỉ, thiệp cưới phát khắp nơi, quái nhân nào cũng đều tới Lâm Nghi, loại người che kín áo choàng, thật ra cũng chẳng là gì.

Lúc này, Mặc Nhiên nghe tiếng chuông gió kêu leng keng, rèm buông xuống, bà chủ từ trong bước ra.

Mặc Nhiên vứt luôn chuyện hắc y nhân ra sau đầu, cười chỉ vào một linh khí, nói: “Bà chủ, cái này, bán thế nào?”

[Husky] Chương 152: Sư tôn, nhìn kìa! Mai Hàm Tuyệt!

Edit: Shizu

Beta: Thiên Di

Bà chủ vừa mới buông rèm cửa xuống, vừa ngáp vừa lười biếng duỗi eo, chuẩn bị buôn bán. Nàng còn buồn ngủ, đột nhiên nhìn đến nắng sớm sáng lạn, một người nam nhân cao lớn anh tuấn đứng ở cửa tiệm nàng, rõ ràng là khí vũ hiên dương, tư thái đỉnh bạt như tùng, đáng ra nên xứng một thanh kiếm, một thanh đao, trầm mặc đi qua phố xá quanh quẽ, ai đều không đáp. Nhưng nam nhân anh tuấn này, cố tình giãn mặt ra cười, bên má có lúm đồng tiền, lông mi nồng đậm lại ôn nhu.

Trong lòng hắn còn ôm một cái giỏ tre, trong giỏ không phải linh thạch linh tài, không phải sách về pháp thuật, mà là một sọt rau quả tươi mới, quả táo đỏ tươi, củ cải trắng múp, rau diếp xanh tươi, phía trên còn đọng sương sớm trong suốt.

Khuôn mặt của hắn đặc biệt tuấn lãng.

Bà chủ đang ngáp giữa chừng cứ như vậy cứng lại rồi, ngơ ngác mà nhìn cảnh tượng thiết huyết cùng nhu tình trước mắt, chớp chớp đôi mắt, nửa ngày không phục hồi lại tinh thần.

” Bà chủ?

” A, Tiên Quân muốn cái gì vậy?”

” Lấy cái này.” Mặc Nhiên cầm lấy một đôi vòng cổ tinh thạch màu đỏ nhạt. “Bán thế nào?”

” Công tử thật tinh mắt, đôi vòng cổ này chính là dùng long huyết tinh tốt nhất, do thợ thủ công Côn Luân cung tạo hình, vật liệu tạo nên tuy không

quý, nhưng bản thân vòng cổ lại rất kì lạ, công tử khẳng định biết đến long huyết tinh, sẽ tùy nhiệt độ thân thể tăng cao mà chuyển hồng....”

Bà chủ nói tới đây, cười cười “Tiên Quân nếu nhìn trúng là một đôi, vậy hãn là muốn cùng đạo lữ mỗi người một chiếc đi? Ai da, cũng không biết là cô nương nhà nào có phúc khí như vậy, có thể ở bên người. Người mua vòng cổ, đảm bảo không phí công, đến lúc song tu, nhìn cũng rất tình thú.”

Mặc Nhiên mua vòng cổ, vốn chỉ nghĩ đến long huyết tinh là ôn dưỡng thân thể hàn tính thượng giai lương phẩm, Sở Văn Ninh vào đông sợ lạnh, mang dùng đuổi hàn là không thể tốt hơn.

Nhưng nghe bà chủ nói như vậy, trong lòng không khỏi rung động, nghĩ đến bộ dáng Sở Văn Ninh ý loạn tình mê, vòng rơi trên cần cổ, chiếc vòng kia bởi vì nhiệt độ cơ thể chủ nhân quá cao mà đỏ tươi ửng ửng, như là hạt châu đỏ rung động trên mũi đao.

Hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Lấy cái này đi, gói lại cho ta”

Vì không muốn Sở Văn Ninh cảm thấy kì lạ, Mặc Nhiên cũng mua cho Tiết Mông, Tiết Chính Ung và Vương phu nhân mỗi người một món lễ vật, sau khi trở lại khách điểm, hắn buông các thứ đồ vật xuống, từ vạt áo lấy ra một gói giấy nhỏ bọc đôi vòng cổ long huyết tinh, giọt nước ở đầu mặt trang sức đã bởi vì nhiệt độ cơ thể hắn trở nên ửng đỏ, hắn chọn một cái giữ lại, một cái tự mình đeo lên....

Làm xong việc này, hắn sửa sang lại vạt áo để đảm bảo vòng cổ không lộ ra, sau đó mới mới cầm chiếc vòng còn lại, một lần nữa gói lại.

Hắn sờ sờ vạt áo của mình, cảm thấy bản thân tim đập đến có chút mau, như thế nào kiếp trước mọi việc hoang đường đều từng trải qua, thế nhưng hiện giờ sẽ vì giấu ở bên dưới quần áo một chút tư mật mà mã loạn binh hoảng, hắn cũng tự cảm thấy ngoài ý muốn.

“Cho ta?”

Lúc ăn cơm, Tiết Mông cầm kiếm tước Mặc Nhiên cho hắn, lộ ra biểu tình quỷ dị.

“Người cho ta cái này làm gì? Người không phải là vì sự việc ngày hôm qua, muốn nhận lỗi với ta đi?”

Nhắc tới sự việc tối hôm qua, Mặc Nhiên bởi vì không biết Sở Văn Ninh lúc ấy tỉnh, còn rất trấn định, nửa điểm thanh sắc cũng không nhúc nhích. Nhưng thật ra Sở Văn Ninh có điểm chịu không nổi, cầm lấy chén trà trước mặt, cổ họng khô nóng, che dấu tâm tình mà uống vài ngụm trà lạnh, lúc này mới ổn định thần sắc hòa nhã.

Mặc Nhiên cùng Tiết Mông cười nói: " Ai nhận lỗi với người, rõ ràng là người chọc ta trước, cái này là ta cảm thấy đẹp nên mới thuận tay mua cho người dùng chơi thôi."

Hắn dừng một chút, lại nói: "Hiếm lắm mới cùng nhau đến đây, nên muốn mua vài thứ. Ta cũng có mua cho sư tôn và bá phụ bá mẫu, chỉ là vài món đồ chơi nhỏ mà thôi, cũng không đáng giá bao nhiêu tiền"

"Chúng ta cũng có sao?" Vương phu nhân có vẻ rất kinh ngạc

"Của bá mẫu là hộp son phấn gỗ trầm hương, của bá mẫu là quạt xếp mặt trang sức" Mặc Nhiên nói, lấy lễ vật ra, cuối cùng đưa long huyết tinh thạch cho Sở Văn Ninh, "Còn có cái này, là cho sư tôn"

".....Thứ gì?"

"Một món đồ trang sức." Mặc Nhiên lòng bàn tay hơi nóng, có chút thấm mồ hôi. "Long huyết tinh thạch có thể đuổi hàn, Lâm Nghi có rất nhiều loại đá này, mua cho sư tôn để giữ ấm cơ thể."

Sở Văn Ninh tiếp nhận, loại đá này cũng không quý, nhưng dùng rất tốt. Y nói: "Đa tạ"

"Không có gì, sư tôn mang lên xem thử?"

Sở Văn Ninh liếc mắt nhìn Mặc Nhiên một cái, nhưng cũng không có nhìn ra Mặc Nhiên thân mật lại tâm tư suông sã, thật tự nhiên liền đeo vòng cổ lên. Tinh thạch màu đỏ nhạt phát ra ánh sáng rạng rỡ. Tiết Mông nhìn, không cầm lòng được mà nói: " Đẹp, cái này còn đẹp hơn cả kiếm tuệ của ta. Người mua ở đâu? Ta cũng muốn đi mua một cái mang."

Mặc Nhiên nói: "Không có, toàn bộ cửa hàng chỉ có một cái này thôi, chính ta muốn còn mua không được."

Tiết Mông liền hoàn toàn thất vọng, cầm kiếm tuệ của mình lên xem, lại quay đầu nhìn long huyết tinh thạch trên cổ Sở Văn Ninh, lẩm bẫm nói: "....Ta cũng không tin, dù sao thứ này Lâm Nghi có rất nhiều, chờ tới

Nho Phong Môn rồi, ta đi hỏi Nam Cung Tứ một chút, hẳn lại nói có rất nhiều, xếp thành núi cao....”

Mặc Nhiên không để ý tới hắn, mà là nhìn Sở Văn Ninh, thấy Sở Văn Ninh mang trang sức vào, không có để ở bên trong, mà là treo ở vạt áo bên ngoài, không khỏi có chút nôn nóng, nhin không được nói:”Sư tôn, cái này không phải treo ở bên ngoài.”

“Ừm?”

“Nên đặt ở bên trong người.”Hắn nói, suy nghĩ muốn giúp Sở Văn Ninh cất vòng cổ vào, hắn lập tức đến quá gần, khi nói chuyện hơi thở phả vào vành tai của Sở Văn Ninh, liền bị Sở Văn Ninh đẩy ra.

Sở Văn Ninh rũ mắt, biểu tình nhìn thật cao lãnh, nhưng lúc này Mặc Nhiên nhìn kỹ, hắn nhìn thấy vành tai Sở Văn Ninh hơi ửng đỏ như sắc hoa hải đường, vừa đáng thương vừa đáng yêu , làm người nhìn không được muốn đi đến đem cánh hoa run rẩy kia đặt vào miệng.

Mặc Nhiên có chút kinh ngạc, hắn suy nghĩ, Sở Văn Ninh sẽ vì cái gì mà đỏ mặt?

Chính mình cũng không có làm ra việc gì quá phận, nếu nói là trêu đùa đeo vòng cổ giúp y, cũng không phải việc gì to tát mà

Cẩn thận nghĩ nghĩ, nghĩ đến câu nói vừa rồi kia.

“Nên đặt ở bên trong người.”

Mặc Nhiên sửng sốt giây lát, mặt cũng đỏ lên. Nếu không phải làn da của hắn so với Sở Văn Ninh rám nắng hơn nhiều, chỉ sợ so với Sở Văn Ninh càng đỏ hơn.

Hắn thề vừa rồi hắn nói những lời này, thật sự không muốn một câu nói mang hai ý nghĩa....

Hắn lại chợt cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ chính mình còn không có hiểu sai, Sở Văn Ninh người một thân chính khí như vậy, như thế nào lại hiểu sai?

Mặc Nhiên cân nhắc, nghĩ trăm lần cũng không ra. Nhìn đến khuôn mặt của trầm ổn, lỗ tai trần trụi của Sở Văn Ninh, không nói một lời mà đem mặt trang sức cất vào vạt áo, nhưng cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

Đêm qua chỉ cách một bức tường gỗ, làm Đạp Tiên Quân bỏ qua nhiều xuất sắc, hẳn đã bỏ lỡ cảnh xuân cùng ngậy ngô, còn bỏ lỡ một Sở Văn Ninh rơi vào vũng bùn tình dục. Hẳn chỉ cách một bức tường ở trên giường phát sinh sự việc, lại hoàn toàn không biết gì cả, cho nên đương nhiên hẳn cũng không hiểu, giờ phút này Sở Văn Ninh vẫn còn ở trong vũng lầy hôm qua, vì ái dục mà rung động, vì ái dục mà cảm thấy xấu hổ, vì trong lòng có ái dục mà mẫn cảm.

Bởi vì giấc mộng kia, bởi vì trong mộng giường chiếu ướt nóng, bởi vì ở điểm này không muốn bị người khác phát hiện tâm tư, y mới có thái độ khác thường, đem một câu đơn giản này hiểu sai

Sở Văn Ninh ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, cảm thấy trong lòng hơi nóng, tà hỏa ngày hôm qua vẫn chưa hoàn toàn biến mất, y vươn tay—

Quai ấm trà lại bị Mặc Nhiên cầm.

“Uống ít một chút, trà này lạnh, tổn thương dạ dày.”

“.....”Sở Văn Ninh vẫn im lặng không lên tiếng, nhìn hẳn, vẫn vươn tay ra, cho thấy chính y muốn uống trà lạnh.

“Ta đi tìm cho người một tách trà nóng”

“Không cần.....”

Nhưng Mặc Nhiên đã đi tìm chường quây, một lát sau, mang một ấm trà nóng lên, rót một ly cho Sở Văn Ninh:”Sư tôn uống cái này.”

“Đúng vậy, Ngọc Hành người uống trà nóng đi, trà lạnh không tốt”

Sở Văn Ninh không có biện pháp, chỉ đành tiếp nhận ly trà nóng hằm hập kia, thối thối, lại không có uống, cầm ở trong tay.

Y trong lòng đã thật nóng.

Lại hạ nhiệt trong lòng xuống, y sợ một tầng băng mỏng trong lòng cũng biến mất, đến lúc đó xuân thủy vô biên tràn ra, rốt cuộc không nhịn được nói những tâm tư xấu hổ trong lòng ra.

Vậy mặt mũi Bắc Đẩu Tiên Tôn y biết giấu vào đâu?

Đoàn người ăn cơm xong, chuẩn bị rời khỏi cửa hàng, bên ngoài tiến vào một đám người.

Người cầm đầu đám người này khoác áo choàng màu lam nhạt che đi khuôn mặt, nhìn có vẻ không nổi bật, ở trong đám người cũng sẽ không bị

chú ý tới, nhưng hần nhìn thấy Tiết Chính Ung, lại chủ động đi tới, quy quy củ củ hành lễ.

“Chào Tiết bá phụ”

“Người là.....”

Người nọ liền bỏ mũ áo choàng xuống, Tiết Mông thấy, “A” một tiếng, lùi về phía sau một bước, Tiết Chính Ung lại cười:”Ai nha, đây không phải là Mai Hàm Tuyết sao?”

Mai Hàm Tuyết ngẩng mặt, hần sinh ra mũi cao, mi cốt rõ ràng, con người thâm thúy, có một loại anh đĩnh tuấn mỹ rõ ràng khác biệt với mọi người. Hơn nữa người này có làn da rất đẹp, cho dù trong phòng tối tăm, vẫn tỏa ra hoa quang nhàn nhạt, có lẽ là vì từ nhỏ đã ở Côn Luân tuyết địa vô cùng lạnh lẽo mà lớn lên, nên có vẻ vừa trong sáng, vừa cao ngạo.

Nói tóm lại, nhìn khí chất của hần, không ai tin tưởng hần chính là người phong lưu hoa danh khắp thiên hạ Mai Hàm Tuyết.

“Trong cung có việc, tại hạ hôm nay mới đến Lâm Nghi, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp gỡ Tiết bá phụ.” Mai Hàm Tuyết lớn lên quá lạnh, tuy rằng hần khách khí mà cười cười, ánh mắt lại thanh thanh đậm đậm, khiêm nhường lại mang theo khí lạnh:”Tiểu chất liền hướng bá phụ bá mẫu vấn an.”

“Rất tốt, rất tốt, nếu Mông nhi cũng lễ phép như người thì tốt rồi.”

Vậy mà Tiết Mông nghe xong những lời này, lại không cao hứng, hần ở phía sau dùng ánh mắt hướng Mai Hàm Tuyết phóng ra tiểu độc tiễn, một cây lại một cây mà càng hung dữ.

Hần nghĩ thầm, tên Mai Hàm Tuyết này! Người trước một mặt, sau lưng một mặt! Rõ ràng là đồ lưu manh nam nữ đều ăn, lúc trước ở chốn đào nguyên còn sờ eo hần, hiện giờ đứng ở trước mặt tiền bối, lại nghiêm trang đoạn tình tuyệt dục dường như là cao tăng đắc đạo, tên này diễn cũng thật tốt!

Mai Hàm Tuyết lại không nhìn đến người bạn chơi cùng thuở nhỏ, chỉ cụp mi rũ mắt, liền khép mở môi không lớn, cực kỳ quy củ:”Bá phụ nói đùa, Tiết công tử thiên chi kiêu tử, là người đứng đầu linh sơn đại hội, tự nhiên hần có chỗ hơn người.”

“Đúng vậy, cha, tên này chính là người bại dưới tay ta——“

“Mông nhi.....” Vương phu nhân rất xấu hổ, duỗi tay kéo Tiết Mông, tên phượng hoàng con này cuối cùng mới rầm rì không hé răng, nhưng trong lỗ mũi vẫn phát hỏa.

Mai Hàm Tuyết nói:”Bá phụ là muốn khởi hành đi Nho Phong Môn sao?

“Thời điểm cũng không sai biệt lắm, đi qua sớm một chút cũng không sao, dù sao Nam Cung Liễu không lầm nhất chính là phòng, hửn không phải nói trước sau hôn lễ một tháng, Nho Phong Môn chính là cả một tòa tiên thành để khách khứa đặt chân sao?”Tiết Chính Ung cười nói:”Chúng ta hãy đi trước nhìn xem, cũng làm cho nhóm văn bối tiếp xúc nhiều chút.”

Nói nhìn Tiết Mông liếc mắt một cái, ngụ ý là để cho Tiết Mông tìm kiếm bạn đời.

Tiết Mông:”.....”

“Hàm Tuyết không trực tiếp đi Nho Phong Môn sao?”

“Cung chủ có ít việc, muốn mua không ít linh thạch trở về, cho nên ta trước tiên ở lại đại thành phụ cận một vài ngày, chờ trước đại hôn một ngày mới đi, vẫn tới kịp.”

Tiết Mông nhỏ giọng thầm nói:”Người rõ ràng là sợ đi qua sớm, những cô nương danh môn chính phái bị người phụ bạc đuổi đánh người, đem người đánh thành chó.”

Mặc Nhiên thính tai, cười nói:”Manh manh người nói cái gì? Cái gì chó?”

“.....”

Tiết Mông hừ một tiếng, ôm cánh tay nói:”Không có gì, ta chỉ niệm tâm pháp mà thôi.”

“Haha, người niệm sợ là chiết mai tâm pháp.”

“Người lại nói bậy.”

Mai Hàm Tuyết nghe bọn hửn người một câu ta một câu, nhìn bọn họ liếc mắt một cái, Tiết Mông liền trừng mắt nhìn hửn, bỗng nhiên hơi giật mình

—
Hửn cảm thấy có điểm không thích hợp, tên Mai Hàm Tuyết này hơi kì lạ, rõ ràng lần trước nhìn thấy hửn ở chốn đào nguyên, tên này sóng mắt là phiếm đào hoa, cặp mắt kia, phảng phất mọi lúc đều là đang cười.

Nhưng người trước mắt này, đừng nói là sóng mắt đào hoa, một tí gợn sóng cũng không có, toàn bộ đều là lạnh lẽo, tinh tế, cấm dục, đôi mắt này, phảng phất như không bao giờ cười.

Tiết Mông chớp chớp mắt, dần ra một lúc, nghĩ đến khi thiên nứt chi chiến Mai Hàm Tuyết dẫn đệ tử Đạp Tuyết cung đến hỗ trợ, trước mặt mọi người, cũng là giả bộ nghiêm trang, không khỏi tức giận giận dữ. Tên này như có thể diễn như vậy sao? Như thế nào liền như một người khác? Thật là mặt người dạ thú! Văn nhĩ bại hoại!

“Này, Mông nhi, người đi đâu vậy?”

“Trong phòng quá chán! Ta đi ra ngoài chờ các người, đợi các người nói chuyện xong ra ngoài!” Tiết Mông nói, bước đi tới cửa, vén rèm cửa lên, tức giận tận trời mà đi ra ngoài, thiên chi kiêu tử này thật sự là ủy khuất lớn.

Hắn liền buồn bực, mọi người nói chuyện, như thế nào trừ bỏ hắn, hắn không nhìn ra hay sao?

Tức giận!

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua nhớ rõ không có lên xe , nửa giờ sau xóa bài Weibo ~

Vây cổ Eddie: Thệt mum múp đại ma vương

Hôm nay vây cổ có: “Cầm đao mười bốn” sư tôn thái thái nghiêm người, rũ mắt chăm chú nhìn góc độ chọc người nhất này~~ vui vẻ xoay vòng vòng ~ hahaha, đánh ôn nhu mỹ lệ, như là sắp viết đến một ít chuyện xưa khi sư tôn còn là thiếu niên ~~ cảm ơn thái thái!

“94 không 7” Tống Thu Đồng tử tử thái thái, xinh đẹp yêu diễm ngao ngao ngao ~ Tống tử tử ở trợ công tiểu tử tử thượng tuyến lúc sau chịu khổ vút bỏ vô tình, rốt cuộc có tiểu khả ái vẽ lại nàng, Tống tử tử vui mừng chảy nước mắt , cảm ơn thái thái ~

“Lạc nguyệt phong đỏ”câu tử thái thái x sư tôn, là nghênh một đoạn cốt truyện xuân hoa, thái thái còn chính mình viết thơ, mới sáng sớm mà bố ta một đao,ngao ~ hằng ngày bị bố đao lòng ta đau quá, ha ha ha ~ cảm ơn thái thái ~

“Tiều mộc” thái thái cầu tử x sư tôn bản tô màu, tô xong so với không tô màu càng ngược hơn, ngược đến ta đau đầu, hết thấy đều không nói trúng, bưng kín chính trái tim mình QQQ cảm ơn thái thái ~

“Lăng biết tịch L” thái thái miêu hóa bản sư tôn, tưởng tượng sờ lông sư tôn, cho dù miêu hóa sư tôn vẫn uy vũ anh tuấn như vậy, thật là rất muốn làm người sờ sờ ôm một cái nâng lên cao, nhưng lại sợ bị cào ~ họa thật tốt ~ cảm ơn thái thái ~

“Hai mươi bốn quý” thái thái tổ bốn người sư đồ, Sư Muội đánh đẹp, sư tôn cũng đánh đẹp, cầu tử ngoài miệng bị che một cái tình yêu hảo manh ha ha ha ~~ có điểm tò mò vì sao mặt khác ba người là sắc điệu màu cam , cầu tử là màu xanh lục, thái thái, người có phải hay không tưởng lục cầu tử! Ha ha ha ~ Giải Giải thái thái ~

Tiết manh manh: Mai Hàm Tuyết, người vì cái gì tình phân?

Mai Hàm Tuyết: Người đoán, đoán trúng có thưởng.

Tiết manh manh: Khen thưởng cái gì?

Mai Hàm Tuyết: thẻ hội viên vip hoàng kim Tần Hoài thanh lâu, bên trong tiểu tỷ tỷ mười tám ban võ nghệ mọi thứ tinh thông, bảo đảm làm người ra tới lúc sau kiêu căng ngạo mạn, tin tưởng tăng gấp bội, từ đây đường ca người ngẩng đầu làm người.

Tiết manh manh:..... Người tm là lão / bảo đi = =

Hôm nay thay đổi người tới nói cảm ơn đi ~

Tiết manh manh: Cảm ơn “Sương mù xem đao” “Thiếp xuyên” ném mạnh hoả tiễn, “Cha người tại đây” “Phi sương” “Diệp Thập Tam” “Tội phạt tới hạn” “Yên bất tử cá” “Miêu triết triết” “Lê hoa bạch 簫 khó” “Nhiệm nhiệm nha” “Milana” “Chuỗi ngọc hoa” địa lôi x3 “Hoa từ khanh” “???” Địa lôi x2 “Đánh số 7483” “Zz lạnh sinh” “Thỏ thu tử” “Hàn sơn” “Nguyên 1998” “Bùi phỉ” “27240656” “Trang Chu tiểu thiên sứ” ném mạnh địa lôi ~

Mai Hàm Tuyết: Cảm ơn “” (23:24:16 tưới một lọ dinh dưỡng dịch tiểu đáng thương bị trêu rớt id, Giải Giải người ~ moah moah ~) “Trang Chu tiểu thiên sứ”, “27240656”, “Thiên sát cô tình”, “An chi quân”, “chenlin”, “Thanh từ”, “Nhiệt du tôm”, “Biết hay không nhớ không”, “Dawn”, “Koala

xã hội không tưởng”, “Ta là ai nha”, “Shadight đẹp ảnh tứ”, “Xà phòng quái”, “Là huyền lam a”, “Hoa từ khanh”, “Sở Văn Ninh sủi cỏ”, “Tội lam say lam tội”, “Đình các dưới ánh trăng”, “Nhẹ nhàng”, “ quần áo Mặc Nhiên ”, “Milana”, “Haney-Z”, “Cầu cầu”, “Lê hoa bạch 簾 khó”, “Yêm bất tử cá”, “Ba ngàn mộng”, “Tiết thành mỹ môn hạ tiểu tẩu thi”, “Sóc gian linh”, “Đem Mặc Nhiên ba điều chân tiếp trở về”, “Ư’ bảy”, “Tả tả gia đại ca cao”, “Sương mù xem đao”, “Kính trập đáng yêu nhất”, “Khuynh loạn”, “Thái cư thành người như vậy đáng yêu người lão công ta biết không”, “Dawn”, tưới dinh dưỡng dịch ~

Hằng ngày cảm tạ truy văn tiểu đồng bọn ~

[Husky] Chương 153: Sư tôn ghét trưởng môn nhất

Edit: Chu

Beta: Đại Lục

Giận thì giận, đường vẫn phải đi.

Sau khi cáo biệt Mai Hàm Tuyết, bọn họ đi tới đại thành, đi hơn nửa canh giờ, rốt cuộc tới đại phái đệ nhất thiên hạ—— Lâm Nghi Nho Phong Môn.

Nhìn tên sẽ rõ, Nho Phong Môn ở Lâm Nghi, trong thành này, có bảy mươi hai toà tiên phủ lớn lớn bé bé chạy dài, vì phủ đệ quá lớn, từ cửa chính đến cửa sau, cưỡi ngựa cũng mất một buổi mới tới, nên phủ đệ này gọi là “Thành” luôn, bảy mươi hai thành của Nho Phong Môn, luật rõ ràng, so với luật ở Tử Sinh Đỉnh như trời với đất, căn bản không thể nói giống nhau. Tuy Tiết Mông từ khi sinh ra đã ghét người Thượng Tu giới tận xương tuỷ, nhưng đứng trước cửa thành, vẫn không khỏi kinh ngạc.

Nho Phong Môn là hậu duệ quý tộc.

Lời này quả nhiên không sai.

Bọn họ tới thành chính, cũng là thành lớn nhất ở Nho Phong Môn, tường trắng ngói cao, chạm tới bầu trời, tứ cung giác lâu, nguy nga chót vót, phía đông nam tây bắc có sao thạch khuyết, cửa chủ thành sơn đỏ mạ vàng, xe ngựa phải chạy năm thước, thật sự nhìn không thấy điểm dừng, bày ra đều là đá luyện khí thượng đẳng, tuy không nhiều lắm, nhưng đạo lý tích cát thành tháp mọi người ai cũng hiểu, nên mấy cục đá này có thể bán từ ngàn kim đổ lên.

Tiết Chính Ung cảm thán nói: “Có tiền thích thật nhĩ...”

Vương phu nhân cười: “Ông có tiền cũng muốn Tử Sinh Đỉnh bày đá luyện khí ra sao?”

“À không, ta để cho mỗi thôn ở Hạ Tu giới bày ra trên quảng trường chứ, mấy cục đá linh khí bày ra, tiểu quý tiểu quái cũng không dám tới gần, nếu mỗi thôn để một hòn, gặp yêu mà quấy phá, lúc chúng đệ tử tới không kịp, cũng có chỗ mà trốn.” Tiết Chính Ung lắc nhai, gập tay tính, lắc đầu nói, “Tiếc là làm không nổi.”

Tiết Mông nghe xong cũng thở dài: “Tử Sinh Đình...ây, có hơi nghèo rồi.”

“Đúng vậy.” Tiết Chính Ung gật đầu như xào tỏi, “Đều tu đạo, cũng chẳng biết vì sao Nho Phong Môn nhiều tiền thế.”

Sở Văn Ninh luôn không hé răng chột nói: “Tôn chủ có biết, bình thường đệ tử Nho Phong Môn trừ ma, nhận bao nhiêu tiền của bách tính không?”

“Ta chưa từng hỏi, muốn bao nhiêu?”

Sở Văn Ninh giơ bốn ngón tay.

“Bốn trăm bạc?” Tiết Chính Ung mở to hai mắt nhìn, “Đắt vậy sao?”

Sở Văn Ninh nói: “Bốn ngàn kim.”

“... ..”

“Thượng tu giới nhiều phú thương cự giả, Nho Phong Môn dễ kiếm tiền, còn tôn chủ nhận uỷ thác chỉ tám mươi bạc, làm sao đuổi kịp họ? Huống chi có lúc tôn chủ còn không lấy một xu.” Sở Văn Ninh nói, ánh mắt lại rất nhu hoà, “Đi thôi, vào thành.”

Đại môn phái, bình thường đối nhân xử thế đều rất có quy củ, Tư Lễ Bộ Nho Phong Môn mấy ngày nay đều đứng ở cửa thành tiếp khách, tuy với ai họ cũng cười, nhưng khách khứa thế nào, số lượng ra sao, trong lòng đều rõ như tuyết trắng.

Là tán khách tiểu tu thì dẫn họ đi khắp nơi tham quan, sau đó đưa tới chỗ ở là được, mà môn phái nhỏ có chút địa vị, đưa tới gặp các trưởng lão, để trưởng lão tiếp khách.

Còn Tử Sinh Đình thân là một trong thập đại môn phái, Nho Phong Môn không nghĩ nhiều, mời thẳng họ tới chỗ nghỉ, chờ chương môn Nho Phong Môn Nam Cung Liễu xử lý xong việc, sẽ tới điện gặp khách quý.

Trong điện đốt huân hương đậm mùi, thảm trải mềm mại cơ hồ lún nửa bàn chân, hoa sơn trà kiều diễm, tám đoá dị sắc trên cây, gọi là bát tiên quá hải, cánh hoa trắng điểm chút cánh đỏ, là hồng trang tố khoả, trên cánh hoa có

màu hồng nhạt ở cuối, là ý lan kiều, Tiết Chính Ung xem mấy cái này chả hiểu gì, nhưng Vương phu nhân thì hiểu, nơi này để đều là thượng phẩm tuyệt hảo.

Tiết Mông cũng không hiểu, thấy một đoá hoa trà Bạch Sơn nở rộ, cánh hoa mềm mại có một đốm đen nhỏ, cảm thấy nghịch được, duỗi tay muốn chạm vào.

Sở Văn Ninh nói: “Đừng có sờ vào.”

“Vì sao?”

Sở Văn Ninh không nói, chỉ lắc đầu, Vương phu nhân thở dài, nói: “Trên phẩm nhãn nhi mị, một bông như vậy, có thể bán giá vạn lượng hoàng kim.”

“...” Mặt Tiết Mông xanh mét rút tay về, sau đó ngồi sụp xuống ghế bành lót đệm mềm mại.

Cậu nhớ tới bảng xếp hạng bán ở sạp sách, lúc ấy còn giận vì trăm tên phú hào thanh niên tuần kiệt không có tên mình, giờ cậu lại thấy, quyển sách kia không khinh thường cậu.

Trên trán mình thật sự khắc một chữ màu đen to đùng:

Nghèo.

Có điều nói đi nói lại, quyển sách kia chẳng biết đi đâu mất, cậu còn chưa kịp xem xong đã bị lấy đi...

Một lát sau, ngọc san hô đỏ xen kẽ trên châu lao xao rung động, hai vị nữ tu tú khí đoan trang, mặc tuyết sa tiên y của Nho Phong Môn phiêu dật đi tới, vén màn châu, rũ mắt nhún người, giọng như oanh chuyển hoàng đế.

“Chương môn Tiên Quân đến.”

Tiếng vừa dứt, một nam tử tuổi khoảng bốn mươi cười mà đi vào cửa, tướng mạo gã không mấy đặc biệt, có chút đáng vẻ thư sinh, nếu vút vào giữa đám người bình thường, ngoài việc rất trắng ra, tựa hồ chẳng có gì đáng để xem.

Nhưng gã vừa mở miệng, Mặc Nhiên đang ngồi uống trà thiếu chút nữa phun hết trà ra—

“Ái chà, Tiết chương môn, Tiết chương môn, kẻ hèn chờ sao, chờ trăng, ngày nào cũng chờ ngài tới Nho Phong Môn thật sớm, ngài xem xem, ngài

vừa đến, oai hùng phấn chấn, khí vũ hiên ngang, anh hùng thiên hạ, ai có thể với tới chứ! Thật quá tốt thật quá tốt, rục rờ xua tan cái lạnh! Quá tốt! Quá tốt! Quá tốt!”

Tiết Mông: “... ..”

Mặc Nhiên: “... ..”

Đường đường là chương phái đệ nhất thiên hạ, gặp chương môn môn phái đệ nhất Tử Sinh Đỉnh đếm ngược từ dưới lên, lại cố hết sức khen từ phía, liên tục ba lần “Quá tốt!”, tiếng đầu khẳng khái, tiếng sau càng nhiệt tình.

Gã ra sức khen ngợi Tiết Chính Ung, Tiết Chính Ung đương nhiên thập phần hưởng thụ, cười tủm tỉm nói: “Nào có nào có, Nam Cung chương môn quá khách khí rồi.”

“Không khách khí, kẻ hèn thật lòng hâm mộ Tiết chương môn, Tiết chương môn là một thể hệ anh kiệt, uy phong lẫm liệt, làm người ta bái phục, lại nhìn kẻ hèn này, đã trung niên rồi vẫn chẳng có chút khí chất, chỉ là cái xác, ngồi không rùng mỡ, thật sự hổ thẹn.”

Nam Cung Liễu nói chuyện gần gũi, Tiết Chính Ung vốn định không nói gì, nhưng đuôi khổng tước đã chịu không được, hơi xòe ra: “Không dám nhận, không dám nhận, ha ha, ha ha ha ha, Nam Cung chương môn khiêm tốn rồi.”

Kiếp trước Mặc Nhiên chưa từng nói chuyện với Nam Cung Liễu, lúc đồ sát Nho Phong Môn, người này đã chạy trốn từ lâu, Mặc Nhiên căn bản lười để ý một con cá lọt lưới, cũng chẳng quan tâm gã chết dưới mũi đao nào, hay chạy ra ngoài mai danh ẩn tích cho qua tuổi già.

Đời này vẫn là lần đầu tiên hân hạnh chạm mặt Nam Cung Liễu, nhưng thấy giọng điệu của gã, Mặc Nhiên đã không thích, hạ giọng nói: “Hoá ra chương môn phái thiên hạ đệ nhất, chỉ là dẻo mồm dẻo miệng mà thôi.”

Tiết Mông nghe thấy, hiếm khi tán đồng với hân, nhỏ giọng bảo: “Không sai, người xem gã vừa mở miệng, nhìn lưỡi nhanh nhẩu dẻo miệng chưa kia, trong nhà toàn hương hoa ta chưa nói, xì, còn có cả Nam Cung Liễu ngọt miệng.”

Nam Cung Liễu khen già xong rồi, khen tới người nhỏ.

“Ấy chà, đây không phải thiên chi kiêu tử, tiểu Tiết công tử sao?”

Thiếu gia Tiết Mông nghèo rớt, trên người còn đầy khí vị túng bần.

Cậu không mẫn không nhạt chấp tay: “Nam Cung chương môn.”

“Đúng là anh hùng xuất thiếu niên, tuần tiểu! Lợi hại! Người nhìn mũi, mắt, chặc chặc, hùng dũng! Quả nhiên hổ phụ vô khuyển tử!”

Tiết Mông: “... ..”

Nam Cung Liễu lại quay qua nói với Tiết Chính Ung: “Tiết huynh, kẻ hèn thật ngưỡng mộ huynh, huynh xem, nhìn khắp thiên hạ, nhà ai có công tử bằng nửa tắc khí khái của lệnh lang chứ! Để ta nói, Tu Chân giới to tới như vậy, nhiều thanh niên nhân tài kiệt xuất, lệnh lang mà xưng đệ nhị, chẳng ai dám xưng đệ nhất đâu!”

Tiết Mông vốn còn khó chịu, chán ghét gã, nhưng Nam Cung Liễu như không thấy xa cách trên mặt Tiết Mông, đổ luôn cái sọt khen thưởng nhiệt tình lên đầu cậu, làm tiểu Tiết công tử choáng váng, cuối cùng vẫn vui vẻ mà cười.

Đến khi cậu nhỏ giọng nói chuyện với Mặc Nhiên, đã thành nói: “Khụ, Nam Cung chương môn này, tuy hơi phù hoa, nhưng nói phần lớn là thật.”

“Có lời nào phần lớn là thật?” Mặc Nhiên buồn cười, liếc nhìn cậu, “Nói thiên hạ người đệ nhị, không ai dám xưng đệ nhất?”

“Thì sao, ta chính là linh sơn đại hội...”

“Đó là thi đấu, rất nhiều tán tu không tham dự, người cho rằng anh kiệt thiên hạ, thật sự đều từ trên cái sân bé dấy thi ra à?”

“... ..” Mặt Tiết Mông đỏ lên, một lát sau, khó chịu lắm lắm, “Kệ đi, biết người hâm mộ ta rồi.”

Nếu là hồi còn niên thiếu, Mặc Nhiên đương nhiên lại muốn cười nhạo cậu, nhưng giờ lời đến bên miệng, cảm thấy không nên so đo làm gì chút tính nết tranh cường háo thắng lại tự luyện của Tiết Mông, nên gật đầu, cười nói: “Được được được, là ta hâm mộ người, người lợi hại nhất.”

Có điều lúc nâng mắt nhìn Nam Cung Liễu, ý cười trong đáy mắt Mặc Nhiên lạnh đi.

Ác nhân trên đời chia thành nhiều loại, có người đại nghịch bất đạo, tội ác ngút trời, khắp thiên hạ đều hận không thể tru di, giết cho thống khoái.

Nhưng có người, tuy không mấy lợi hại, họ lại dựa vào miệng lưỡi dẻo quẹo, khả năng nịnh nọt êm tai để trèo lên, rõ ràng dơ bẩn tận xương cốt, lại không bị ai khinh thường.

Kiếp trước Mặc Nhiên là loại thứ nhất, nhưng hắn hận nhất không phải những người thiện lương đối nghịch với hắn, hắn không hận Mai Hàm Tuyết, không hận Tiết Mông, thậm chí hắn kính nể Diệp Vong Tích, thương hại Diệp Vong Tích.

Hắn ghét nhất loại người như Nam Cung Liễu, chỉ cần lợi dụng đúng chỗ, đã quỳ trên đất liếm cả trĩ vua nịnh nọt.

Mẹ nó, liếm mủ liếm trĩ đồ đệ.

Từ lúc Nam Cung Liễu vào, Sở Văn Ninh vẫn đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài phòng ốc chỉnh tề ở Nho Phong Môn, cảnh tượng rộng lớn tráng lệ.

Chỗ cao gió thổi qua, thổi đúng rèm mỏng rủ xuống bên cửa sổ, Sở Văn Ninh đứng bên rèm, dáng vẻ thân thiết tràn ngập trên mặt Nam Cung Liễu ngưng lại giây lát, rất nhanh lại bình thường, đi tới bên cửa sổ.

“Sở tông sư...”

Sở Văn Ninh không nhìn gã, biểu tình nhạt nhẽo, nói: “Nam Cung chương môn, giữa ta và ngươi, đã hiểu tận gốc rễ từ lâu rồi.”

Rèm lụa mềm mại bị gió đông phong thổi qua, chạm qua mặt y, làm Sở Văn Ninh không kiên nhẫn, bỗng giơ tay giữ lại thứ phiền phức kia, nhàn nhạt nói: “Không cần hàn huyên.”

Nam Cung Liễu liền cười, nói: “Kẻ hèn không có ý khác, nghĩ rằng nhiều năm không gặp tông sư rồi, tới hỏi thăm một tiếng, không hơn. Tông sư, người đâu thể vượt ngàn dặm tới vì người ngoài chứ?”

“Ta là tới vì Nam Cung Tứ.” Sở Văn Ninh vẫn không quay đầu lại, “Không phải vì ngươi.”

“Tứ nhi thấy ngươi sẽ rất vui vẻ, tuy ngươi không nhận nó làm đồ đệ, nhưng lại có ơn vờ lòng với nó, sau khi ngươi đi, nó vẫn luôn nói với ta muốn gặp ngươi.”

“...”

Thấy Sở Văn Ninh không mở miệng mắng lại, Nam Cung Liễu lại nói: “Tông sư, lúc thiên liệt ở trấn Thái Diệp xảy ra, ngươi bỏ mình, làm thế

nhân thân phục, sau được Hoài Tội đại sư cứu về, trở lại dương gian, nhưng thân thể chưa khôi phục tốt nhỉ? Nho Phong Môn cố ý vì người để ra hai mươi cực phẩm Dưỡng Hồn Đan, thay tiên sĩ thiên hạ, biểu đạt tâm ý với tông sư, mong tông sư nhận——“

“Nam Cung Liễu.”

Sở Văn Ninh rốt cuộc quay đầu lại nhìn gã, nhưng xưng hô đã thay đổi. Y thu cánh tay giữ rèm lại, đoạn xoay người, thân ảnh che phần lớn ánh mặt trời.

Mắt y như toé điện, mi ngưng sương giá, ánh mắt cực kỳ âm trầm.

“Đừng đặt ta tới chỗ cao không thể với, một kẻ hèn ở Nho Phong Môn, thay chúng sĩ thiên hạ cảm tạ kiểu gì? Ai cho người thể diện đó.”

“...” Khoé miệng Nam Cung Liễu giật giật, nụ cười trên mặt vẫn không biến mất, lúc lâu sau mới cười nói, “Người xem người sao phải...”

Tiết Chính Ung biết quan hệ giữa Sở Văn Ninh và Nam Cung Liễu không tốt, toàn bộ Tu Chân giới đều rõ, khi Sở Văn Ninh mười lăm tuổi, Nam Cung Liễu mời vị khách khanh này đến, ăn ngon ở tốt, coi như thần mà cung phụng, nhưng không được mấy năm, Sở Văn Ninh bỗng trở mặt với Nam Cung Liễu giữa đại điện Nho Phong Môn, trước mặt mọi người, hai người người một câu ta một câu, nói gì “Kim Thành Trì” “Thần Võ” “Quái dưới hồ muốn” “Đạo nghĩa” “Bệnh lâu”, “Phu nhân” dù sao người nghe cũng không hiểu.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, Sở Văn Ninh cuối cùng không át được cơn giận, đập bàn đứng dậy.

“Lúc ấy y nhận lộc vạn kim, mỗi tháng có ngàn món linh thạch linh phù, nhưng y không thèm lấy một xu, một ít cũng không thèm. Y đứng giữa điện, cởi túi càn khôn bên hông xuống trước mặt mọi người, trả lại tất cả tiền mình có, sau đó đen mặt không nói gì, tháo phát quan khách khanh năm đó Nam Cung Liễu tặng y, là ngọc quan thượng sư cực phẩm, tóc dài xoắn xuống, hoàn trả ngọc quan cho tư lễ quan Nho Phong Môn.”

—— Đây là câu chuyện rất nhiều thư sinh ở Hạ Tu giới kể say sưa.

“Sắc mặt Nam Cung Liễu rất khó coi, lại vẫn có ý muốn giảng hoà, nên nói với Sở Tông sư: ‘tiên trưởng làm cùng bốn môn lâu như vậy, tuy muốn đi,

nhưng tiền vẫn phải trả đủ, Nho Phong Môn không muốn vào miệng người ta nói lợi dụng người.’

Sở tông sư lại nói: ‘ngày xưa ta cống hiến trước điện, chỉ vì báo ân của Dung phu nhân. Mà nay phu nhân đã qua đời, quý phái và ta đã hết nợ, ta không ở lại nữa. Tiền bạc không cần, ta không muốn lương bổng của các người.’ Nói xong xoay người, rời khỏi Nho Phong Môn.”

Tiết Chính Ung vốn tưởng các thư sinh chỉ nói quá lên, bởi vậy cũng đã từng hỏi Sở Văn Ninh rốt cuộc Nho Phong Môn đắc tội với y như thế nào, nhưng Sở Văn Ninh không thích nói xấu sau lưng người khác, chỉ lắc đầu, chưa bao giờ kể tới.

Nhưng xem ra trước mắt, thư sinh kể chuyện chưa chắc đã nói sai.

Vương phu nhân thấy không khí nặng nề, không nhịn được phải hoà giải, nói: “Ngọc Hành trưởng lão, người đừng tức giận, đừng giận hại thân được không?” Lại xoay người thi lễ với Nam Cung Liễu, “Nam Cung tiên quân, ý tốt của ngài chúng ta xin nhận, nhưng linh thạch trân dược ở Tử Sinh Đỉnh không thiếu, Dưỡng Hồn Đan của ngài chúng ta không thể nhận...”

“... Ha ha, phu nhân nói không sai, là kẻ hèn này suy xét không chu toàn.”

Nam Cung Liễu lại cố cười, rất biết nghe lời đúng nói, “Ngọc Hành trưởng lão, đắc tội rồi, mong trưởng lão không để trong lòng.”

Mặc Nhiên ở cạnh, thầm nghĩ, người này bị sư tôn dùng vẻ mặt như hắt nước lạnh, vậy mà còn cười được thong dong tự nhiên đến thế, cũng thật giỏi.

Nghĩ như vậy, cúi đầu uống một ngụm trà trung dương quang tuyết thanh.

Ai ngờ hần đang uống trà, Nam Cung Liễu đã cười tủm tỉm, đến trước mặt hần.

[Husky] Chương 154: Sư tôn, ta đi tìm Diệp Vong Tích

Edit: Chu

Beta: Đại Lục

Thực sự không ổn, người trong phòng từ lúc Nam Cung Liễu vào, Vương phu nhân, Tiết Mông, Tiết Chính Ung, đều lập tức đứng lên thi lễ.

Nhưng Sở Văn Ninh không quan tâm, nên vẫn luôn đứng bên cửa sổ.

Mà Mặc Nhiên thì sao, Nho Phong Môn trong kiếp trước đối với hắn mà nói, chính là môn phái rách nát bị hấn san bằng, chẳng lo nề nếp quy củ, hắn đều biết, phía dưới có năm bè bảy đảng, không có gì đáng kính sợ. Có điều hắn đúng là không cố ý khiến Nam Cung Liễu chật vật, chỉ là thói quen, nên căn bản chẳng có ý muốn đứng lên.

Tình huống này bỗng trở nên quái dị.

Thân là chủ, cũng là trưởng bối, Nam Cung Liễu ôn hoà mỉm cười, không có giận, trên mặt vẫn mang vẻ nhiệt tình nóng hôi hổi.

Mà khách cũng là văn bối, Mặc Nhiên còn lười biếng ngồi, lại vừa đúng lúc hắn vất chân dựa lên thành ghế, trong tay còn cầm một chén trà nóng.

Tiết Chính Ung lúc này còn không để ý tới hành động của Mặc Nhiên, vừa quay đầu lại liền không khỏi quẫn bách.

Mặc Nhiên cũng quá không quy củ rồi!

“Vị này là... Mấy năm gần đây, Mặc tông sư thanh danh xa gần nhỉ.”

Mặc Nhiên không thèm uống trà nữa, đặt nắp lại, giương mắt nói: “Đúng vậy.”

“Đúng là anh hùng xuất—”

Mặc Nhiên lại cắt ngang gã, cười nói: “Nam Cung tiên quân, những lời như anh hùng xuất thiếu niên đã dùng lên người đường đệ ta rồi, cũng đừng

dùng với ta nữa chứ?”

Ngữ khí hần hoà hoãn, ôn hoà cười, dáng vẻ lễ phép. Nhưng lời hần nói lại không chút khách khí, thậm chí hần còn không đứng lên, nói xong những lời này, hần lại nâng tách trà, ghé vào chén sứ men xanh, thối nhẹ làm hơi nước bốc lên mờ mịt.

Hần rử làn mi dài mảnh, hạ tầm mắt, không nhanh không chậm uống một ngụm trà.

Hần trẻ tuổi, anh tuấn, cao lớn lại thông dong, tư thế kia trông tựa hồ hần mới là chính chủ của Nho Phong Môn này, là người đứng trên đỉnh cả Tu Chân giới, mà Nam Cung Liễu, chẳng qua chỉ là con chó dưới toà của hần mà thôi.

“Ha ha, Mặc tông sư nói không sai, là kẻ hèn ít tài kẻ hèn ít học, nhất thời không tìm được từ nào tốt hơn, cho nên——“

“Nói gì vậy.” Mặc nhiên đặt tách trà xuống, nâng mắt mỉm cười, “Nam Cung tiên quân từ khi vào điện, lời hay cả một sọt, nếu tiên quân không nói, còn ai dám nói nữa cơ chứ?”

“Ấy chà, Mặc tông sư quá khen, kẻ hèn không dám nhận.”

“Ai nói ta khen người.” Đôi mắt đen láy của Mặc Nhiên nhìn gã, cười ngâm ngâm, “Nói được mấy câu chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Tiết Chính Ung chịu không nổi, ông hạ giọng: “Nhiên Nhi——!”

Xem ra với ông, Sở Văn Ninh và Nam Cung Liễu trở mặt còn có thể tha thứ, ít nhất có nguyên nhân, Sở Văn Ninh cũng có thân phận này, nhưng mà Mặc Nhiên...

Mặc Nhiên lại không để ý tới Tiết Chính Ung, mà nói với Nam Cung Liễu: “Lời khen đó, Nam Cung tiên quân vẫn giữ lại mà nói với văn bối khác đi, ta là người thô thiển, nghe không hiểu, cũng chẳng buồn nghe.”

Tiết Chính Ung: “... ...”

Mặc Nhiên đương nhiên biết mình làm vậy, bá phụ sẽ không thoải mái, nhưng hần không hối hận.

Nhiều chuyện trong thiên hạ làm người ghê tởm, tính tình Sở Văn Ninh nóng nảy, chịu làm chim đầu đàn. Từ rất lâu lúc trừ ma trong phủ có La Tiêm Tiêm, Sở Văn Ninh đã vì chuyện người Trần gia khinh nhục một nữ

tử yếu đuối, không màng thanh danh của mình, đánh người uỷ thác là Trần viên ngoại da tróc thịt bong.

Sở Văn Ninh rõ ràng không làm gì sai, lại bị người khác ác khẩu đánh giá, nói y “máu lạnh”, nói y “cổ tình làm bậy”, nói y “bất cận nhân tình”.

Mặc Nhiên không muốn để người ta nói sư tôn hãn “không nói lễ nghĩa”.

Cho nên hãn nguyện làm khác người hơn cả Sở Văn Ninh, làm quá mức, hãn chỉ còn cách ngu ngốc như vậy mới có thể bảo vệ Sở Văn Ninh sau lưng. Nên trong phòng này, ba người đều xuất phát từ lễ tiết, nhận ý tốt của Nam Cung Liễu, chỉ có Mặc Nhiên là không.

Đây không phải nhất thời nổi hứng, từ lúc hãn biết, Sở Văn Ninh công hãn, từ núi tây biến máu bò ra. Từ khi hãn thấy, một sợi nhân hồn trong Mạnh Bà Đường kia, một bát hoành thánh. Từ khi hãn đến, sâu trong địa ngục, cứu Sở Văn Ninh trở về, hãn đã thề—

Chỉ cần Sở Văn Ninh muốn, từ đây hãn sẽ luôn đứng bên cạnh Sở Văn Ninh.

Nam Cung Liễu liên tục chạm phải hai lần khinh thường, nếu là chương môn khác, đã sớm lật bàn nổi giận, đuổi khách về.

Nhưng Nam Cung Liễu không làm vậy, gã chỉ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, vui tươi hơn hờ mà nói mấy câu với Tiết Chính Ung, làm Tiết Chính Ung thật xấu hổ, ông kéo Nam Cung Liễu sang một bên, nhỏ giọng xin lỗi, nói mình không có cách dạy dỗ cháu trai.

Nam Cung Liễu cười nói: “Ấy chà, người trẻ tuổi mà, ai chả có chút cá tính? Ta cảm thấy Mặc tông sư là người rất có cá tính, thật sự tốt.”

Gặp mặt Nam Cung Liễu xong, đệ tử Nho Phong Môn đưa bọn họ tới biệt viện.

Mặc Nhiên dọc đường hắt hơi liên tục, Tiết Mông quay lại nhìn hãn: “Người không phải lúc này khẩu nghiệp, bị Nam Cung chương môn nguyên rửa chứ...”

“Đi đi đi, người mới bị nguyên rửa ấy.” Mặc Nhiên lệ nóng doanh tròn, “Ta... Hắt xì, ta ngửi thấy mùi huân hương nặng quá, lúc này trong điện kia — hắt xì! Mùi thật sự quá... Hắt xì! Quá...”

“Quá khó ngửi.”

“A, sư— hắt xì— tôn.”

Sở Văn Ninh đưa khăn tay cho hắc, nhú mày ghét bỏ nói: “Lau đi, chẳng ra thể thống gì.”

Mặc Nhiên ngậm nước mắt, cười nhận lấy khăn tay hoa hải đường: “Vẫn chỉ có mỗi sư tôn thương ta thôi, cảm ơn sư tôn.”

Sở Văn Ninh bị hắc nói vậy có hơi xấu hổ: “Ai thương người.”

“Đúng vậy!” Tiết Mông không phục nói, “Ai thêm thương người, rõ ràng sư tôn thương ta nhất!”

Mặc Nhiên khinh thường: “Người lớn bao nhiêu rồi còn so đo chuyện này.”

Ngược lại cầm khăn tay, nghiêm mặt nói, “Người xem, sư tôn đồng ý thêu cho ta khăn tay y như thể này, người có không?”

“...” Sở Văn Ninh giật lại khăn tay, lạnh lùng nói, “Mặc Vi Vũ!”

Tiết Mông nghe xong lúc đầu sửng sốt, sau đó nổi giận đùng đùng: “Có quý mới tin sư tôn sẽ thêu khăn tay cho người, còn không phải người mơ mộng hão huyền, mặt dày xin xỏ, không biết xấu hổ!”

Nhóm người vừa đi vừa nói, tới biệt viện được Nam Cung Liễu sắp xếp cho bọn họ, biệt viện kia có bốn phòng, Tiết Chính Ung và Vương phu nhân ở chung, còn lại ba người ở riêng, trong đình viện khúc kính thông u, bóng hoa che phủ, tiếng nước chảy róc rách bên tai, quả nhiên là độc đáo phong nhã.

Nhưng Mặc Nhiên lúc này còn vui vẻ, kết quả vừa nhìn cái sân sẽ ở này, gần cả người, trong lúc do dự, ánh mắt không tự giác phủ một tầng u ám, đến khi mọi người đều vào biệt viện, nhìn gạch ngói, cỏ cây núi đá, tâm tình càng nặng nề.

Nho Phong Môn kiếp trước, đây là nơi cho hắc ẩn tượng sâu đậm nhất.

Giờ quay lại chốn cũ, hắc không khỏi nghĩ, nếu không phải Sở Văn Ninh dùng mạng mình đổi mạng hắc, có lẽ hắc vẫn sẽ đi lên con đường xưa, trở thành Đạp Tiên Đế Quân, như vậy lúc này, hắc cũng có thể xuất trăm vạn quân cờ Trân Lung, biến thế hệ danh môn thành vùng đất khô cằn. Nghĩ tới đó, hắc không khỏi mồ hôi lạnh ròng ròng, nhất thời, ngàn vạn chữ nhảy lên trong lòng.

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, hân bình ổn cảm xúc, đã không còn là thiếu niên hỉ nộ đều sắc bén từ lâu, nên cũng không ai nhìn ra mây mù trong lòng hân. Bọn họ từng người về phòng nghỉ ngơi, Mặc Nhiên đứng ở gian biệt viện của mình, khoanh tay một lát, cũng không đẩy cửa vào.

Thị nữ tiếp đãi trong viện hơi bất an, lo lắng hỏi: “Tiên quân không hài lòng với căn phòng này sao?”

“À, không phải.” Mặc Nhiên hoàn hồn, cười cười, “Cảm thấy viện này rất giống một nơi ta từng ở, tức cảnh sinh tình mà thôi.”

“Thật trùng hợp nha, nô tỳ còn tưởng Tiên Quân không vui khi ở đây. Nếu Tiên Quân muốn đổi chỗ khác, chỉ cần nói với nô tỳ, nô tỳ sẽ tận lực làm giúp Tiên Quân.”

Mặc Nhiên mỉm cười nói: “Ta không sao, các người cứ làm việc của mình đi.”

Hân nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn bóng cây trăm năm, bóng cây như quỷ mị kiếp trước lướt qua mi hân.

Lông mi hân run nhẹ, trong lòng do dự.

Chợt, xoay người gọi thị nữ chuẩn bị đi: “Chờ chút!”

“Tiên quân còn gì phân phó?”

“... Ta muốn gặp một người.” Mặc Nhiên dừng một chút, nâng mi lên, mắt sáng như đuốc, “Người có biết, có một vị...”

“Cái gì?”

“Kệ đi, không hỏi chuyện này, đổi câu khác.” Mặc Nhiên nói, “Người có biết Diệp Vong Tích ở đâu không?”

Thị nữ nói: “Diệp công tử là đệ tử thân truyền của Từ trưởng lão, cậu ấy ở cùng viện với trưởng lão, nếu tiên quân muốn gặp cậu ấy, tới đó là được rồi.”

Mặc Nhiên nghe xong nhẹ nhàng thở ra, lần cuối hân gặp Diệp Vong Tích là ở từ lâu, Diệp Vong Tích cầu Nam Cung Tứ trở về, nhưng Nam Cung Tứ khi ấy không chịu, Diệp Vong Tích liền nói “Nếu là vì ta mà người không muốn về Nho Phong Môn, vậy ta đi.”

Hân kỳ thật có hơi chờ mong Diệp Vong Tích, hân cảm thấy Diệp Vong Tích kiếp trước đã chịu khổ rất nhiều rồi, Diệp Vong Tích kỳ thật giống Sở

Vân Ninh, đều là quân tử chết không hối hận, chẳng qua một người ôn nhu, một người cường ngạnh, nhưng bọn họ đều không có kết cục tốt.

Mặc Nhiên vẫn hối hận về việc trước kia mình từng làm, nên hẳn hy vọng kiếp này Diệp Vong Tích có thể sống tốt hơn một chút. Hẳn không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn vì Nam Cung Tứ không tuyệt tình như vậy, thật sự đuổi Diệp Vong Tích đi.

Từ trưởng lão đặt tên biệt viện là “Tam Sinh Biệt Viện”, nghe nói lấy từ “Uống một chén canh Mạnh Bà, quên hết mọi chuyện tam sinh”, Từ trưởng lão đã thấy nhân sinh bao lâu, chuyện nên quên cũng đã quên từ lâu rồi, không cần giữ lại cho thêm phiền não, dù sao sau khi chết, đến cầu Nại Hà, cũng chẳng nhớ rõ nữa.

Nghe như một người rất bi quan, khó trách Diệp Vong Tích lớn lên lại kiệm lời như cái hũ nút.

“Thú vị, anh vũ này thật nhanh trí, đến, lại hát thêm một đoạn, một ống cơm, uống một gáo, trong ngõ hẹp...”

Nhờ thủ vệ báo lại xong, được phép cho vào, còn chưa qua tường, hẳn đã nghe thấy sân trong truyền ra tiếng cười nói lười biếng của một nam nhân.

Mặc Nhiên đi lên mấy bước, nhìn thấy dưới ánh mặt trời có một nam tử tầm hơn ba mươi. Người nọ mặc một bộ y phục mộc mạc, trên bào giác thể mà còn có mấy chỗ vá, trời đã lạnh, hẳn cũng chẳng thèm đi giày, để chân trần lạnh lẽo đứng trên gạch đá, trong tay cầm hạt dưa, đang trêu ghẹo một con chim anh vũ lông đuôi dài trắng tuyết mắt lam.

Anh vũ kia vỗ cánh, đông đưa tới lui trên giá, tựa hồ rất đắc ý, dài cổ hát vang: “A~ Một ống cơm~ Uống một gáo~ Trong ngõ hẹp~”

“Ừ, được, không sai. Người thông minh hơn tiểu Diệp Tử, tiểu Diệp Tử lúc nhỏ không lợi hại bằng người, đoạn này nó sống chết cũng không hát được.” Nam nhân dứt cho anh vũ nhân hạt, “Đến đây, lão tử thưởng người.”
“... ..”

Người này xưng là lão tử với một con chim...

Ý hẳn, hẳn là người chim đó hả?

Mà nam nhân quay đầu, thấy Mặc Nhiên đứng cạnh tường, đầu tiên cắn hạt dưa, sau đó nhổ vỏ ra, bỗng dừng cười, hẳn cười xán lạn, lại mang chút ý

gian tà, dưới ánh nắng chói lọi, có vẻ thập phần tiêu sái.

“Mặc tông sư hả?” Hãn cười rộ lên, “Hạnh ngộ.”

Mặc Nhiên vì thế cũng cười, nói: “Hạnh ngộ.”

Hãn cười xong, nghiêm túc đánh giá gương mặt nam nhân này, hãn tựa hồ cảm thấy khá quen, kiếp trước lúc tàn sát Nho Phong Môn, hình như từng gặp qua người này, hãn là...

“Nghĩa phụ, sao người lại không đi giày đã chạy loạn ra đây rồi.”

Chợt một giọng nói quen thuộc vang lên, câu nói nhẹ nhàng rõ ràng, lọt vào tai lại như sấm xuân vang rền.

Mặc Nhiên bỗng quay đầu lại, thấy Diệp Vong Tích từ vòm bán nguyệt đi ra, dáng người y cao gầy đỉnh bật, mặt mày ôn nhuận, trong tay cầm một đôi giày lụa hoàng sắc, tới trước mặt người trung niên, cúi người thả xuống. Nghĩa phụ?

Nghĩa phụ của Diệp Vong Tích...

Máu trong lòng hãn chạy rần rần, hãn cơ hồ nghe thấy tiếng khóc cách một đời, nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm, trống trận rền vang.

“Nghĩa phụ!!!”

Một mảng máu bắn đột nhiên trào ra trong tâm trí.

Là Diệp Vong Tích, Diệp Vong Tích gào khóc tê tái, thanh liệt cừu tiêu... Năm đó lúc hãn tàn sát Nho Phong Môn, Nam Cung Liễu bỏ trốn, bảy mươi hai thành như rắn mất đầu, thoáng chốc đại loạn, về sau, trưởng lão đệ nhất hộ pháp của Nho Phong Môn tự đứng ra, nghiêm chỉnh tán sa, khiến Mặc Nhiên nháy mắt là có thể giết sạch toàn bộ loạn binh vây lại bên nhau, chống cự cùng Diệp Vong Tích.

Hãn rõ ràng không mang họ Nam Cung, lại làm chuyện đáng ra nên là Nam Cung chưởng môn làm, lấy thân phận trưởng lão, tồn vong cùng bảy mươi hai thành Nho Phong Môn.

Hãn rõ ràng không phải phụ thân thân sinh của Diệp Vong Tích, lại ở trước đao nhọn rót đầy linh lưu sau lưng Diệp Vong Tích, chắn cho Diệp Vong Tích, dùng thân thể máu thịt, bảo vệ đứa con mình nuôi lớn chu toàn trong nháy mắt.

Mặc Nhiên lúc ấy đứng trên tường thành quan sát, hắn thấy một màn này, khoé miệng hiện lên một tia cười vắn vẹo— Trời mới biết khi đó hắn có bao nhiêu ghen ghét.

Trên đời này có kẻ, rõ ràng không cùng huyết thống, lại nguyện ý chết vì người khác!

Nội tâm hẹp hòi của hắn bị chấn động, đau đớn, hắn ghen ghét gần như điên cuồng, mắt hắn nhuộm đỏ máu.

Hắn nghĩ, tốt, thật tốt, Diệp Vong Tích thật may mắn, Mặc Vi Vũ hắn... Thiên địa mệnh mông này, trừ mẹ hắn, nếu có thể có một người cam tâm tình nguyện chết vì Mặc Vi Vũ hắn, thì hắn sao có thể đi tới tận bước này?! Trời xanh đối xử tốt với tất cả, chỉ bủn xỉn với mỗi hắn, ngoan độc như vậy!

Hắn muốn đem những người hắn ghen ghét đều giết sạch, làm những người mang ngọn lửa ấm áp đều cút xuống địa ngục, dựa vào cái gì chỉ có hắn là không có một ngày lạnh, không có nổi một chút ấm áp, người duy nhất ôn nhu với hắn, đã chết từ lâu.

Hắn muốn có một chút ôn nhu, dựa vào cái gì còn phải đi cướp đoạt như vậy?!!

Hối hận!

“... ..”

Quay đầu nhớ lại, Mặc Nhiên chỉ cảm thấy mình năm đó thật ngu ngốc. Hồng trần này rõ ràng cũng có một người, nguyện chết vì hắn, nhưng hắn tự bỏ lỡ, chính hắn tự cô phụ, là hắn không biết.

Mặc Nhiên nhắm hai mắt lại, an ổn nội tâm kích động, lúc này mới nâng mắt.

Hắn biết nam nhân này là ai, hắn là sư tôn của Diệp Vong Tích, cũng là nghĩa phụ của Diệp Vong Tích— Từ Sương Lâm.

Sau hôm đó thành Nho Phong Môn, hắn vì cứu Diệp Vong Tích, chết trong chiến hoả.

Mặc Nhiên quay đầu đi, trong lòng xót xa, không đành lòng nhìn người tươi cười tiêu sái dưới ánh mặt trời kia.

Hắn chào hỏi với Diệp Vong Tích.

“Diệp công tử.”

Diệp Vong Tích giờ mới phát hiện Mặc Nhiên đứng ở chỗ xa, không khỏi sửng sốt, ngay sau đó cười nói: “A, Mặc huynh cũng tới sao, đã lâu không gặp.”

“Đã lâu không gặp.”

Kỳ thật Diệp Vong Tích gặp Mặc Nhiên trong kiếp này rất ít, không quá quen, vì thế tiếp tục mỉm cười: “Tới tìm nghĩa phụ ta sao?”

“...” Mặc Nhiên nhìn Từ Sương Lâm một cái, hơi xấu hổ, lắc đầu nói, “Không, ta tới tìm huynh.”

“Tiểu Diệp Tử, viện này bao lâu rồi mới có người tới thăm? Thật không dễ.” Từ Sương Lâm lười biếng cười, lại cắn một hạt dưa nữa, “Con kết bạn với Mặc tông sư ở đâu thế?”

“Quen ở chốn Đào Nguyên.”

“Vậy quá tốt, vậy quá tốt.” Từ Sương Lâm cười, ném hạt dưa vào bát ăn của chim, nói, “Mấy người trẻ tuổi các người tâm sự đi, ta đi chỗ khác.”

Diệp Vong Tích giữ chặt hăn lại: “Nghĩa phụ, sao người không đi giày.”

“Ài, quên mất.” Từ Sương Lâm cười tùm tùm đi giày vào, nói, “Vậy là được rồi chứ.”

Mặc Nhiên lại liếc thấy, nam nhân này đi chậm rì rì tới chỗ rẽ, sau đó cúi người cởi giày ra, thế mà cật vào trong ngực, vui vẻ thoải mái đi xa.

“... ..”

Tính nết và tướng mạo của đôi phụ tử này, thực sự không ổn, vì nguyên nhân tâm pháp, Từ Sương Lâm trông rất trẻ, gương mặt chỉ dừng ở vẻ ba mươi chứ không già đi, nhìn qua như huynh đệ của Diệp Vong Tích.

Xét về tính tình, người này có hơi tùy hứng, còn không giống ca ca, cứ như đệ đệ của Diệp Vong Tích vậy.

Cho nên tấm biển nặng nề nghiêm trang “Tam Sinh Biệt Viện”, là để trưng chơi cho vui thôi đấy à?

Diệp Vong Tích sóng vai với Mặc Nhiên, dọc theo hàng cây.

Trong viện trồng rất nhiều cây ăn quả, nhưng giờ rét đậm, vạn cây điêu tàn, chỉ có ít lá khô trên ngọn cây, gió thổi qua, run run lay động.

“Ngại quá, lần ở tửu lâu trước, ta khiến huynh chê cười rồi.”

“Không đâu.” Mặc Nhiên nói, “Huynh mấy nay có khoẻ không?”

Lời nói ra liền hối hận, vì người như Diệp Vong Tích, cho dù có không ổn, cũng chẳng hé răng. Quả nhiên, Diệp Vong Tích cười, nói: “Vẫn ổn, huynh thì sao?”

“Ta khá khoẻ.”

Quan hệ hai người không thân, Mặc Nhiên đến tìm y cũng vì nhớ tới oan nghiệt kiếp trước, thấy lòng khó chịu, đi xem Diệp Vong Tích sống sao, đến khi thật sự đơn độc ở với Diệp Vong Tích lại chẳng biết nên nói cái gì.

Mặc Nhiên biết rõ rất nhiều bí mật của Diệp Vong Tích, nhưng những bí mật đó đều không thể nói, hẳn thật sự hết đề tài, hai người nặng nề tản bộ, Diệp Vong Tích nói: “Hạ Tư Nghịch sao rồi?”

Mặc Nhiên sững sốt một chút, cười: “Huynh còn nhớ rõ cái tên này? Cũng thật giỏi.”

“Tên của đệ ấy, đặc biệt dễ nhớ.”

“Ha ha, cũng phải, Hạ Tư Nghịch cũng tới đó, huynh có thể gặp đệ ấy.”

Diệp Vong Tích hơi ngoài ý muốn: “Đệ ấy cũng tới? ... Nhưng chương môn hẳn sẽ không mời ...”

“Huynh còn chưa biết Hạ Tư Nghịch là ai nhỉ?” Mặc Nhiên cười nói, “Ta nói cho huynh, chuyện này, kể cũng dài.”

Nên hẳn nói chuyện Sở Văn Ninh là Hạ Tư Nghịch một lần, Diệp Vong Tích tư lự hồi lâu, thở dài nói: “Mặc công tử thật sự quá may mắn, có được người sư phụ này.”

Mặc Nhiên tặc lưỡi nói: “Nho Phong Môn cũng rất may mắn, có thể có môn đồ như Diệp công tử.”

Diệp Vong Tích hơi ngại, khẽ cười nói: “Mặc công tử quá lời.”

Bọn họ tới một toà sơn đồ, đường đi tới, toàn là cảnh khô héo úa, chỉ có nơi này tươi tốt xán lạn, trồng trúc ngạo tuyết đón gió, cao tiết không thay đổi. Nước ở Nho Phong Môn đều có linh lực, sẽ không đóng băng, nên đầu cầu, suối dưới chân chảy róc rách, hai bên xanh rờn.

Mặc Nhiên quay đầu, nhìn Diệp Vong Tích rũ mắt nhìn dòng suối kia, ánh mắt đen láy có phù quang chảy ngược, người vẫn là người kia, nhưng mặt tiêu tụy, kỳ thật ai cũng nhìn ra.

Nam Cung Tứ thành thân, đối với y mà nói, thật sự quá mức tàn nhẫn. Bỗng không đành lòng, như thấy Sở Văn Ninh trả giá rất nhiều, lại không có được một cái quay đầu chớp mắt của người khác, Mặc Nhiên hỏi y: “Diệp công tử, không bằng huynh tới Tử Sinh Đình đi.”

“Gì cơ?”

“...” Mở miệng lỗ mãng, cũng biết rõ Diệp Vong Tích trả lời thế nào, Mặc Nhiên thở dài, “Ta thuận miệng hỏi thôi, công tử đừng để trong lòng.”

Diệp Vong Tích cười, lúc y cười lộ lên phong thần tuấn lãng, bảy phần anh khí, ba phần tú mỹ. Nhưng giờ vẫn cùng một người, cùng một nụ cười, xương gò má lại hơi hõm vào, bảy phần anh khí vẫn còn, ba phần tú mỹ đã khô cạn, chỉ còn hai hồ bi thương.

Y muốn che giấu, nhưng bi thương kia quá sâu, y dùng hết sức, vẫn không thể giấu tốt.

Y cười nói: “Hoá ra Mặc huynh, là người của Tử Sinh Đình?”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy, có điều, Diệp công tử hẳn sẽ không tới đâu, nói đùa một câu thôi.”

“Ừm, nghĩa phụ ta còn ở đây, ta sẽ không đi.”

“Công tử sau này định thế nào?”

“...” Về mặt Diệp Vong Tích hình như có đau xót, không thể đáp ngay, sau này định làm sao bây giờ? Y cũng không biết, cảm thấy mình là phi ngã, Nam Cung Tứ là ngọn đèn, y chỉ muốn đi theo ánh đèn kia, chẳng lo hậu quả tàn nhẫn.

Nhưng Nam Cung Tứ không cần y.

“À, làm việc ở Nho Phong Môn phần mình thôi.” Diệp Vong Tích mỉm cười, “Phụ tá chương môn, phụ tá nghĩa phụ, sau này, phụ tá thiếu chủ.”

Y dừng một chút, tay siết thành quyền, đốt ngón tay tái nhợt như ngọc.

Mặc Nhiên kinh hãi khi Diệp Vong Tích có thể tâm bình khí hoà mà nói ra khỏi miệng nửa câu sau...

“Phụ tá thiếu phu nhân.”

Y nói xong, tựa hồ không thể chịu nổi nữa, y rú mắt xuống. Nhưng chỉ như vậy một lát, y đã lại ngẩng mặt ôn nhã nhìn Mặc Nhiên, trên mặt vẫn mang nét cười, cả người lạnh lẽo như rừng trúc mùa đông.

Chợt gió Tây thổi qua rừng trúc động tuyết, như vĩ hoa bay khắp nơi.
Trong nháy mắt đó, Mặc Nhiên nghĩ, không thể, Nam Cung Tứ không thể
thành thân cùng Tống Thu Đồng.

Chương 155: Sư tôn, chấn không khiếp sợ.

Edit: Wiz

Beta: Chu

Ngày đại hôn thiếu chủ Nho Phong Môn ngày càng gần, nhưng bỗng nhiên lại có lời đồn đãi xôn xao, bắt đầu ở các gian khách khứa các đại môn phái dần truyền ra ngoài.

“Trương công tử, mấy hôm nay tại hạ biết được một chuyện, chỉ mới vừa nghe cảm thấy thái quá, nhưng cẩn thận ngẫm lại, mười phần thì có tám chín phần là sự thật, người muốn nghe thử hay không?”

“Trùng hợp thế, chỗ ta cũng biết được một chuyện mới, là về Nho Phong Môn, nghe mà rợn cả người, nên chắc là nói cùng một chuyện với người nhĩ.”

Đối phương rất có thâm ý mà nâng mi lên, ý vị nói: “Trương công tử nói biết tới chuyện mới đó, có phải chỉ quan hệ của hai người kia hay không?”

“Đúng là như thế.”

Hai người đồng thời trao đổi ánh mắt, trong đó một người hạ giọng, nói: “Ta nói trước đi, ta nghe nói Diệp Vong Tích của Nho Phong Môn, cùng...”

Một người khác nghe đến đó mặt liền banh không được, phong độ công tử cũng không cần, phụt cười ra tiếng, vỗ tay lên đùi, trong mắt lóe lên bát quái quang huy, kích động nói: “Đúng đúng đúng! Ha ha ha cười chết ta, chính là chuyện này! Diệp Vong Tích của Nho Phong Môn dan díu với Tổng Thu Đồng!”

“Thật đúng là chuyện tốt chưa ra khỏi cửa chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, không nghĩ tới Liên công tử người không thích nghe toái ngữ nhàn ngôn như vậy cũng đã biết. Có điều chuyện xấu hổ như này, nói nhỏ đi một chút,

nơi này chính là Lâm Nghi, đi đâu cũng thế gặp phải người Nho Phong Môn, sợ là tai vách mạch rừng.”

Tường ngăn có nghe hay không thật ra lại khó nói, nhưng ba người thành hồ lại là sự thật, chuyện này giống như sợi bông tằm trong nước, dần dần bành trướng, sợ chẳng ai tận mắt nhìn thấy, nhưng nội dung càng truyền lại ngày càng nhiều, càng truyền càng hương diễm...

Đến cuối cùng, ở những thôn nhỏ ngoài thành Lâm Nghi, bá tánh bình dân không tu tiên cũng đã biết tới, ngoài đồng hai đầu bờ ruộng đều lưu truyền.

“Cầu Đản ca, ta nói cho người một bí mật, nhưng người ngàn vạn đừng nói cho người ta nha.”

“Bí mật gì cơ? Thận trọng như vậy, đến, nói nghe một chút, miệng ta kín người không phải không biết, tuyệt đối sẽ không để lộ ra ngoài.”

“Vậy người đến nghe rõ, Nho Phong Môn có lời gièm pha lớn tới kinh thiên, Tổng Thu Đồng kia, hẳn là người biết đi, chính là nữ nhân sắp phải gả cho Nam Cung Tứ, thật đúng là tiểu dân phụ. Cầu Đản ca có điều không biết, nàng nha, đã sớm phụ vị hôn phu của mình, cặp với Diệp Vong Tích!”

“Sao có thể?!”

“Sao lại không thể? Người chẳng lẽ không biết, năm đó Tổng Thu Đồng ở Hiên Viên Các bị đem ra bán đấu giá, chính là Diệp Vong Tích thấy nàng xinh đẹp, động tâm tư xấu xa, mua nàng về để song tu sao?”

Lý Cầu Đản cực kỳ khiếp sợ, miệng mở lớn, nửa ngày mới lắp bắp nói: “Trời, trời ơi... Sao còn có loại chuyện này...”

Tri giác hương dân Lý Cầu Đản điên đảo, lúc buổi tối đi ngủ, liền ôm vợ nhà mình nói chuyện phiếm, cảm khái: “Xuân Hoa này, vẫn là nàng tốt thôi.”

Hương dân Triệu Xuân Hoa chớp mắt: “Sao vậy, bỗng nhiên lại nói như thế?”

“Nàng xem, nàng tuy rằng có hơi xấu, hơi béo, hơi lùn, nhưng cần mẫn lại có thể sinh con, không có giống nữ nhân kia, phụ trượng phu theo hán tử, không giữ đạo làm vợ.”

Triệu Xuân Hoa có chút bực: “Ta xấu chỗ nào? Ta không phải chỉ có sắc mặt hơi vàng thôi sao?”. Ngay sau đó lại tò mò: “Là cô vợ giày rách nhà ai thế? Sao ta không biết?”

“Không phải người trong thôn, là đạo cô đạo gia cả ngày dầm lên kiếm bay tới bay lui kia.”

Triệu Xuân Hoa liền chấn động: “Là ai vậy?”

Lý Cầu Đản nói: “Ai sắp tới đại hôn, chính là người đó.”

Triệu Xuân Hoa theo bản năng liền không nhớ đến hướng Nam Cung Tứ kia, sững sốt một hồi lâu mới bừng tỉnh minh bạch, đột nhiên từ trên giường ngồi phắt dậy: “Trời ạ, khó lường! Lại có loại chuyện này?! Chàng đừng có nói bậy đấy.”

“Ta sao có thể nói bậy?” Lý Cầu Đản vỗ ngực bộ ngực, để cho lão bà tin tưởng, buông lời thề son sắt: “Một bằng hữu của ta chính mắt nhìn thấy, Nho Phong Môn Diệp Vong Tích cùng Tống Thu Đồng thông dâm đấy! Hai người kia phụ Nam Cung Tứ, đã ngủ chung từ lâu!”

Nam nữ diễm tình, thường là thứ bay nhanh nhất trên đời này, giàu nghèo, tu chân không tu chân, đều lấy làm đề tài câu chuyện vui. Trong nháy mắt, các tân khách tụ tập ở Nho Phong Môn đều đã biết hoặc nhiều hoặc ít cái gièm pha này, chờ truyền tới tai Sở Văn Ninh, nội dung này đã sớm như cánh chim bay xa, Diệp Vong Tích ngày nọ tháng nọ năm nọ cùng Tống Thu Đồng hẹn hò đều miêu tả rành mạch, còn nói thời điểm này Tống Thu Đồng cùng Nam Cung Tứ thành thân là bởi vì đã có hài tử của Diệp Vong Tích, nhưng Diệp Vong Tích lại bạc tình bạc nghĩa, vì tiền đồ không muốn nhận hai mẹ con.

“Không tin các người chờ coi, xem tiểu hài nhi kia sinh ra lớn lên giống Nam Cung Tứ hay giống Diệp Vong Tích!”

Sở Văn Ninh biết Nam Cung Tứ, lại không hiểu biết Diệp Vong Tích và Tống Thu Đồng, bởi vậy cũng không xác định được rốt cuộc là thật hay giả, chỉ cảm thấy thực tức giận, nhưng kiểu người như y, tuy rằng am hiểu ứng đối loại hình dáng rõ ràng ác, nhưng đối với loại mơ hồ không chừng này, lại liên quan đến việc nam nữ, y liền bó tay không biện pháp, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Hôm nay, Nam Cung Tứ tới biệt viện bái yết hân, Sở Văn Ninh như có như không gõ hân một hồi, nhưng Nam Cung Tứ ý gì ngoài lời cũng chưa nghe ra được, vẫn thật cao hứng mà cùng Sở tông sư giải thích tin đồn hân nuôi yêu lang Nãi Bạch Kim thú vị như thế nào.

“Trước đó vài ngày cho nó giao phối, đều còn rất thuận lợi, yêu lang mẹ kia tháng sau sẽ lâm bồn, không biết nó sẽ sinh được bao nhiêu lang con.” Nam Cung Tứ cười nói, “Nếu sinh ra có phẩm tướng tốt, ta sẽ bảo phụ thân tặng một con đến Tử Sinh Đình.”

Sở Văn Ninh vừa nghe, cảm thấy đây là cơ hội tốt, liền nói: “Ừ, nhưng ta sợ sói con kia huyết thống không thuần.”

“Sao lại không thuần chứ? Nãi Bạch Kim và yêu lang mẹ kia đều là tuyết lang nhất tộc tu luyện tới, rất thuần.”

“Người xác định yêu lang mẹ kia trước đó không cùng con yêu lang khác giao phối sao?”

Nam Cung Tứ sững sốt một chút: “Không thể đâu, yêu lang mẹ kia là do Bích Đàm Trang nuôi, toàn bộ trang viên chỉ có một con, nó muốn phối còn không có để phối cơ, toàn đến nhờ vào Nãi Bạch Kim nhà chúng ta.”

Sở Văn Ninh cảm thấy chính mình nhắc nhở đến đã thập phần lộ liễu, thập phần rõ ràng, y đem người so với lang, ám chỉ Nam Cung Tứ để ý một chút những lời đồn đãi vớ vẩn đó, Nam Cung Tứ sao lại lý giải không được chứ? Sở Văn Ninh nghĩ nghĩ, cảm thấy khả năng mình nói có chỗ không đúng, cân nhắc một chút, lại nói: “Bích Đàm sơn trang tuy rằng chỉ có một con yêu lang, nhưng đến thời điểm cho Nãi Bạch Kim tiếp nhận lai giống, đều đã ở Nho Phong Môn ở lại một thời gian đi? Người nuôi nhiều yêu lang như vậy, người nói có thể hay không.....”

“Sẽ không sẽ không!” Nam Cung Tứ sang sảng mà cười rộ lên, “Tông sư hoá ra là lo lắng chuyện này? Yêu lang mẹ và nãi bạch kim là hợp lung, nhốt chung một lồng sắt, yêu lang khác nào có cơ hội chứ.”

“.....”

Người ngốc chết đi!!!

Nam Cung Tứ lại hồn nhiên không nhìn ra Sở Văn Ninh âm trầm, hân đứng dậy mời Sở Văn Ninh nói: “Tông sư, thời điểm người đi, Khiếu Nguyệt

giáo trường còn chưa xây dựng xong, hiện giờ đã khoá tu hai lần, ta đưa người qua bên kia nhìn xem, cười nào bạch kim đi?”

Sở Văn Ninh nói: “Không đi.”

Nam Cung Tứ có chút thất vọng: “Vì sao?”

“Trừ ngựa, ta sẽ không cười cái khác.” Sở Văn Ninh nói, “Người sắp phải làm chồng người ta rồi, đừng chỉ lo chơi, cả ngày không phải nuôi sói con thì lại ở giáo trường lẩn lộn, có rảnh cũng nên trở về bồi bồi Tống cô nương. Người cùng động vật đều giống nhau, người không bồi nàng, quan hệ liên xa cách.”

“Sẽ không, Thu Đồng đối ta hảo thật sự, cũng thực nghe lời.”

“.....”

“Kia tông sư nếu là cảm thấy ta chậm trễ nàng, ta cũng kêu nàng tới là được rồi. Ta thường xuyên cùng nàng nhắc tới người a, nàng hẳn là cũng thực muốn gặp gặp người.”

Nghe hẳn nói như vậy, Sở Văn Ninh nghĩ thầm, chính mình đối Tống Thu Đồng cũng không hiểu biết, lời đồn ắt có vài phần thật, vài phần giả, chính mình cũng không rõ ràng lắm, có thể trước khi Nam Cung Tứ thành thân, đối với vợ chồng vẫn bồi nhiều chút hiểu biết cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.

Vì thế hẳn gật gật đầu, đứng lên: “Có thể, vậy người đi tìm nàng đi, ta ở Khiếu Nguyệt giáo trường chờ các người.”

Nam Cung Tứ đi rồi, lúc vừa ra khỏi cửa viện, vừa lúc cùng Mặc Nhiên đang lo vòng ngoài lần đầu tới gặp phải, hai người ở trước bức tường hành lễ lẫn nhau, Mặc Nhiên vào đình viện, nhìn đến Sở Văn Ninh đứng ở dưới tàng cây hoa quế, trước mặt là bếp than hồng nhỏ chính bốc lên hơi nước nhè nhẹ, trên bàn đá có hai bát trà ngon uống đến non nửa bát.

“Sư tôn, Nam Cung Tứ tới tìm người?”

“Ân, mời ta đi Khiếu Nguyệt giáo trường nhìn yêu lang hẳn dưỡng.” Sở Văn Ninh nói, xoay người về phòng trong, “Thân quần áo này không tiện cười ngựa, ta đi đổi kiện xiêm y.”

Yêu lang hung hãn, Mặc Nhiên tuy rằng biết năng lực của Sở Văn Ninh, cũng không yên tâm để hẳn một mình, vì thế nói: “Ta cùng sư tôn đi.”

Sở Văn Ninh nghe vậy dừng bước chân, nghiêng mắt liếc mắt nhìn hẳn: “Người sẽ cười sỏi sao?”

Mặc Nhiên cười, mắt đen sáng ngời: “Như thế nào sẽ không? Thuật cười ngựa của ta tốt, suy ra, đừng nói cười sỏi, cười cái gì cũng đều am hiểu.”

Sở Văn Ninh đang muốn mở miệng cười nhạo hẳn hai câu, bỗng nhiên cảm thấy “Cười cái gì cũng đều am hiểu” những lời này có điểm ướm át ái muội không rõ, trước mắt không khỏi hiện lên những cảnh tượng từng xuất hiện qua trong mơ, nghĩ đến tư thế hai người trong mộng, nghĩ đến Mặc Nhiên cơ bụng rắn chắc tụ đầy mồ hôi, còn có chính mình nằm ở trên giường nhậm quân ra roi vô lực, giống như thật sự thành ngoạn vật dưới thân Mặc Nhiên, bị hẳn rong ruổi.

Mặt Sở Văn Ninh bỗng dưng đỏ.

Hắn thấp giọng mắng một câu: “Không biết xấu hổ!”

Không biết là mắng Mặc Nhiên hay là mắng chính mình, xoay người quăng ngã cửa vào nhà, chỉ còn lại cửa phòng ngoại nửa cuốn mảnh long lắc lắc lúc lắc, giống như người trốn vào trong phòng kia, run rẩy tâm khang.

Khiếu Nguyệt giáo trường là một mảnh diện tích rộng đồng cỏ lớn vô ngần, hiện giờ trời giá rét, cỏ cây hiu quạnh, thanh hoàng giao tiếp vùng quê thượng kết một tầng mỏng sương, vào đông không mặn không nhạt mà huyền với vòm trời, ngay lúc mây đùn che đây, có vẻ có chút mỏng lạnh, tưới xuống tới ánh mặt trời càng là qua loa cho xong, không hề sinh khí, nhưng thật ra cuối Nho Phong Môn rậm rạp tư gia sẵn thú rừng cây, từng bách sum suê, châm điệp xoã tung, xa xa nhìn lại phiếm một tầng kim hoàng sắc, giống như chim non xoã tung mềm mại thai vũ.

Nam Cung Tứ đứng ở trước rào chắn, đang cùng Tổng Thu Đồng nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy hai người trong đám sương đi tới, đúng là Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên, đầu tiên không khỏi thấy hơi giật mình, rồi sau đó cười nói: “Mặc tông sư, người là không yên tâm đem sư tôn nhà người giao cho ta, cho nên cũng theo tới?”

“Không phải.” Mặc Nhiên cũng cười, “Ta theo tới, là sợ sư tôn vạn nhất gặp được cái gì không hài lòng, không bắt được người khác đến sinh khí,

liền cùng Nam Cung công tử phát hỏa, kia vậy liền ủy khuất Nam Cung công tử. Cho nên ta là chuyên môn tới làm túi trút giận.”

“.....” Sở Văn Ninh miết hắt liếc mắt một cái, lãnh đạm nói, “Ta thấy người là dùng dao đánh lửa.”

“Phì.” Tổng Thu Đồng đứng phía sau Nam Cung Tứ nghe xong, thấp thấp cười ra tiếng, nàng nâng lên hai mảnh non vũ tế nhuyễn lông mi, từ phía sau vị hôn phu thướt tha đi ra, quả nhiên là nhu nhược động lòng người, tóc mây hoa nhan.

Nàng nhìn Mặc Nhiên cùng Sở Văn Ninh, ôn nhu cười nói: “Lâu nay nghe nói Sở tông sư cùng Mặc tông sư thầy trò tình thâm, hôm nay xem ra, quả nhiên như thế.”

[Husky] Chương 156: Sư tôn cười ngựa thật giỏi

Edit: Chu

Beta:

Sở Văn Ninh đánh giá nàng ta từ đầu tới chân một lượt, trước ở Hiên Viên Các đã thấy người này khuynh quốc chi tư, giờ nhìn gần, càng là kiêu như liên hoa xuất thủy, diễm như minh hà ánh thiên, mái tóc màu gỗ mun tựa hồ toả ra ánh sáng rực rỡ lấp lánh, quả thật là tuyệt sắc giai nhân, khó trách Nam Cung Tứ lại thích.

Nghĩ vậy, không khỏi liếc mắt nhìn Mặc Nhiên một cái, muốn biết Mặc Nhiên sẽ có phản ứng thế nào.

Có điều một liếc mắt này, tầm mắt lại đúng lúc chạm với Mặc Nhiên, Mặc Nhiên căn bản không thèm nhìn Tống Thu Đồng, tựa như Nam Cung Tứ đứng cạnh cũng chỉ như không khí, trái lại vẫn luôn chăm chú nhìn mình, ánh mắt hai người chạm nhau, Mặc Nhiên ôn hoà khẽ cười.

Sở Văn Ninh bị hấn nhìn tới tê rần, cố ra vẻ thong dong, y đối diện với Mặc Nhiên một lát, mới nhàn nhạt xoay mặt đi.

“Giáo trường Khiếu Nguyệt nuôi rất nhiều yêu lang, dũng mãnh nhất là Nãi Bạch Kim, ta cũng thích nó nhất.”

Nam Cung Tứ dẫn họ tới đồng cỏ rộng mênh mang, lấy sáo ngọc bên hông, dựa môi tới gần thổi lên ba tiếng. Sau một hồi yên lặng, trong rừng sâu phía xa yêu lang vọt lên tứ phía, thân ảnh trắng tuyết nhanh như điện, từ rừng sâu u ám vọt ra, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, yêu lang lông trên người trắng muốt, chân màu lưu kim nhảy lên không trung, thân mình kéo thành một đường cong lưu loát, nó “Grào o——” mà gầm lên, ánh sáng sau lưng nhạt dần, xoay người rơi xuống, vững vàng đáp xuống trước mặt Nam Cung Tứ.

“Gừ gừ!”

Nam Cung Tứ bước lên xoa lông cổ nó, quay lại cười nói: “Tông sư, người xem, nó đã lớn như này rồi, năm đó người đi, nó còn là con cún bé xiu.”

“Năm ta đi, nó cũng đã trưởng thành vậy rồi.” Sở Văn Ninh mặt vô biểu tình nói.

“Ha ha ha ha, vậy sao? Ta luôn cảm thấy nó bé, vẫn là nhãi con thôi.”

“...”

“Tông sư, người tới cười thử xem.”

Nam Cung Tứ nói, lại thôi sáo lên, từ trong rừng vọt ra hai con yêu lang lông trắng muốt khác: “Mặc tông sư, người cũng tới chơi đi?”

Ba người xoay người cười lên lưng yêu lang, Nam Cung Tứ nói: “Giữ chặt dây cương hoặc lông cổ nó, chân cũng kẹp chặt, không khác cười ngựa là bao đâu.” Nói xong hần cúi đầu nói với Tống Thu Đồng, “Thu Đồng, nàng cười cùng ta, ta đưa nàng đi.”

Sở Văn Ninh vốn cho mình mình cười không được, nhưng lúc lên lưng yêu lang, thử đi mấy bước, cảm thấy cũng không có gì khó, thậm chí linh tính của yêu lang cao, có thể dễ hiểu ý người cười, nên không chê còn dễ dàng hơn cười ngựa nhiều.

Nam Cung Tứ cười nói: “Thế nào? Chạy một vòng nhé?”

“Ở đây đi đâu cũng được sao?”

“Đâu cũng được, sau núi Lâm Uyển và giáo trường Khiếu Nguyệt, tùy ý đi.”

Mặc Nhiên cười nói: “Muốn đua sao?”

“Tới một ván đi.” Sở Văn Ninh nhìn thoáng qua Nam Cung Tứ cười yêu lang cùng Tống Thu Đồng, thầm nghĩ đây là cơ hội giúp tình cảm vợ chồng tăng tiến, vui vẻ đồng ý.

Nam Cung Tứ cười bỏ lắc tay linh thạch trên cổ tay xuống, nói: “Nếu vậy, chúng ta chạy tới hồ cam tuyến phía Bắc Lâm Uyển, bắt năm con cá mú, người chạy về tới đầu tiên sẽ thắng, vòng này coi như là tiền cược, thế nào?”

“Thất tinh linh thạch liên, Nam Cung công tử ra tay thật hào phóng.”

“Ngàn kim khó mua được chút vui vẻ của ta.” Nam Cung Tứ kéo dây cương, lại cúi đầu nói với Tống Thu Đồng, “Nàng ngồi vững, cẩn thận kéo

ngã, nếu chạy nhanh quá, nói với ta.”

Mặc Nhiên liếc Tống Thu Đồng một cái, cười nói: “Có lẽ vòng của Nam Cung công tử, có thể lấy được rồi.”

“Ha, đừng coi thường ta, ta lớn lên trên lưng yêu lang, đưa thêm một người, thì đưa thêm một người thôi mà, cũng chẳng là cái gì, đi thôi, ta đếm từ ba tới một, liền bắt đầu.”

“Ba, hai— một!”

Tiếng vừa dứt, ba thân ảnh tuyết trắng vèo vèo phá không như tiễn xuyên lâm vũ, chạy trên đồng cỏ, nháy mắt đã tới cuối giáo trường, biến mất trong rừng rậm.

Sở Văn Ninh lúc đầu còn đi chậm, theo sau Nam Cung Tứ và Tống Thu Đồng, nhưng bị tiếng thét chói tai của Tống Thu Đồng liên tục đập vào mặt, nghe lâu tai nhức cả lên, hơn nữa cô nương kia dỗi hờn làm y không chịu nổi, nhịn không được chạy nhanh hơn, vụt qua.

Phía sau vẫn còn tiếng kinh hô “Công tử chàng chạy chậm chút”, Sở Văn Ninh dần cảm thấy cười yêu lang thật khoái ý, loại linh thú này thông minh tuyệt đỉnh, y thậm chí chỉ hơi động đầu ngón tay, Nãi Bạch Kim đã hiểu tâm ý y, lập tức phản ứng lại, khó trách Nam Cung Tứ lại thích loài này.

Gió đông phả lên mặt, giá lạnh, Sở Văn Ninh ngẩng đầu nhìn dương quang, kéo dài không dứt, tự mãn đi qua, tiện đà như nước lũ tràn về, cuộn cuộn chảy xiết, không khỏi mỉm cười, cảm thấy cuộc đua này cực kỳ thống khoái, nên y thúc Nãi Bạch Kim chạy rất nhanh, lang thảo đạp lên bãi phi lao dày, cuốn theo bụi đất đầy trời.

Mà phía sau y, Mặc Nhiên cười một con yêu lang móng hắc thảo, từ đầu tới cuối luôn đi sát theo sau, trong giây lát đó, Sở Văn Ninh dấy lên trong lòng chút cảm giác khuây khoả an tâm.

Y bỗng nhiên mơ hồ cảm thấy, mình có thể tùy hứng chạy nhanh, như thế mình có đi tới đâu, phía sau cũng có tiếng bước chân như vậy, một người như thế, tiếng vọng không ngừng, cũng không chia lìa.

Sở Văn Ninh cơ hồ đến hồ cam tuyến cũng Mặc Nhiên, nơi đó nước chảy tí tách, tiếng nước chảy trong trẻo, linh khí hệ thủy rất nhiều, hai bên bờ được linh lưu nuôi dưỡng, cây ăn quả đơm hoa kết trái bốn mùa không ngừng,

mùa đông vẫn có quýt ăn không thiếu, lá cây xanh biếc, giấu đi vô số trái cam căng mọng, trong gió cũng mang theo mùi quýt.

Vững vàng đáp xuống đất, Sở Văn Ninh nhìn quanh bốn phía, nói: “Nơi này đúng là vùng đất thiêng tốt cho điều dưỡng.”

Mặc Nhiên giữ yêu lang hắc trảo, đi tới, cười hỏi: “Nếu sư tôn thích, về Tử Sinh Đỉnh cũng trồng thật nhiều cây ăn quả, một năm bốn mùa dùng linh khí nuôi, muốn ăn thì hái.”

Sở Văn Ninh hừ một tiếng, không bày tỏ ý kiến, đi đến bên hồ, giơ tay triệu hoán Thiên Vấn.

Mặc Nhiên thấy không đúng lắm, ngăn y lại: “Làm gì thế?”

“Bắt cá.”

“... Sư tôn không phải là muốn, bắt hết cá trong hồ lên đó chứ.”

“Nghĩ cái gì thế.” Sở Văn Ninh lườm hắc, gạt tay thả dây liễu kim sắc xuống hồ, sau đó chỉ nhìn mặt hồ nhàn nhạt nói, “Các người có ai chán sống? Nguyên mắc câu người.”

Lập lại như vậy ba lần, Sở Văn Ninh thu Thiên Vấn về, ánh vàng rực rỡ trên lá, thế mà thật sự có mấy con cá mè không còn gì luyến tiếc nữa đang phun bong bóng.

Sở Văn Ninh nhìn nhìn, quay lại hỏi Mặc Nhiên: “Hắn muốn cá mú phải không?”

“Vâng.”

“... ... Người có biết cá mú trông thế nào không?” Sở Văn Ninh nói, cảm thấy hỏi vậy quá vòng vo, dứt khoát nâng Thiên Vấn lên, để mấy con cá câu được cho Mặc Nhiên xem, “Trong đám này, có không?”

“... Vẫn để ta bắt giúp sư tôn đi.”

Mặc Nhiên bắt mười con cá, chia ra để vào túi càn khôn bên cổ hai yêu lang, Sở Văn Ninh đem mấy con cá “không muốn sống nữa” này câu được, thả xuống nước, vừa thả vừa nhàn nhạt nói: “Nhân sinh khổ đoản, làm phiền chư quân rồi, chịu thêm một thời gian nữa ha.”

Nghe thấy câu như thế, Mặc Nhiên chỉ cảm thấy nam nhân này thực buồn cười, lại thực đáng yêu, hắn thả xong con cá mú cuối cùng, xoay người,

nhìn Sở Văn Ninh đi tới từ bên bờ hồ, hồ nước phía sau y lấp lánh, thân ảnh trắng phản chiếu trên nước thật ôn nhu, mơ hồ.

Lòng hắc bống sinh ra một loại dự niệm mãnh liệt, muốn bước tới đó, ôm lấy Sở Văn Ninh vào lòng, muốn hôn y, muốn hết sức ôn nhu vuốt ve y, lại muốn xoay người y lại, kéo y tới rừng quýt, đè y lên cây, nâng chân y lên thô bạo vô hạn mà xâm chiếm y.

Hắn nhìn Sở Văn Ninh càng đi càng gần, kinh ngạc nhận ra khát vọng của mình lại mẫu thuẫn mãnh liệt như vậy, mềm mại nhất thô cứng nhất đều vì quân mà thành.

Tình yêu à, tình yêu.

Còn không phải có dáng vẻ như vậy sao?

Cứng nóng, là hung khí nóng bỏng muốn xé mở người ra.

Mềm ấm, là xuân thủy nhu tình bao bọc lấy người.

“Nam Cung Tứ cũng thật là.” Sở Văn Ninh không thấy ánh mắt mờ ám chứa tình của Mặc Nhiên, y tới trước mặt Mặc Nhiên, sửa lại túi càn khôn trên cổ Nãi Bạch Kim nửa ngày.

“Đưa theo một cô nương, chạy chậm tới như thế.”

“Có khi đang làm chuyện khác.”

Đầu Mặc Nhiên hơi nóng lên, ánh mắt hắc như sói nhìn chăm chăm căn cổ trắng nõn Sở Văn Ninh lộ ra khi cúi đầu, bụng dưới khô nóng, vậy mà có thể không nghĩ ngợi đã trầm giọng nói nhỏ.

Sở Văn Ninh sững sốt một lát: “Làm gì cơ?”

“...” Mặc Nhiên giờ mới phản ứng lại, cảm thấy lờ miện, ho khan một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, “Không có gì.”

Sở Văn Ninh ngẫm lại ý tứ, bống mở to mắt, sau đó nguy hiểm nheo mắt lại, có vẻ giận tái đi rồi: “Nghĩ cái gì thế, lên ngựa, về!”

Mặc Nhiên giật giật môi, định nói “Không phải lên ngựa, là lên lang”, nhưng nhìn vẻ mặt âm trầm cùng thính tai đỏ lên, lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

Hắn có chút tiếc nuối mà nhìn động tác Sở Văn Ninh cười lên Nãi Bạch Kim, quả nhiên phong lưu vô trù, tuấn mỹ vô song. Hắn hẹp hòi mà khát vọng, nếu Sở Văn Ninh là người của hắn thì tốt rồi, như vậy hắn sẽ làm

người kia tới mềm nhũn, không lên được lưng ngựa, lưng lang cũng lên không nổi, chỉ có thể leo lên lòng hăn bị ôm trong ngực.

Ngay sau đó hăn bị chính ý niệm này của mình doạ sợ cùng áy náy, hăn theo bản năng lắc đầu.

Hành động này đúng lúc bị Sở Văn Ninh nhìn thấy, Sở Văn Ninh hỏi hăn: “Sao thế? Vì sao lắc đầu? Ta có nói gì oan cho người sao?”

“Không có không có, sư tôn dạy rất đúng, là ta nghĩ nhiều.”

Nhưng không phải nghĩ tới chuyện của Nam Cung Tứ và Tống Thu Đồng kia.

Ta muốn người, là người đó...

Sau đó Mặc Nhiên lại nghĩ, ày, nếu có thể đánh gãy chân Nãi Bạch Kim thì tốt rồi, như vậy Sở Văn Ninh không còn lang đế cười, không khéo có thể bỏ tự tôn xuống, nguyện ý cười chung hắc trào với hăn.

Hăn lại mơ mộng rất đẹp việc ôm lấy y, tựa hồ người khát muốn chết, nhớ tới hồ nước từng bị mình giày xéo... Mặc Nhiên không thể thoát khỏi những suy nghĩ miên man, một đường đuổi theo Sở Văn Ninh, trở về giáo trường Khiếu Nguyệt, thấy Tống Thu Đồng và Nam Cung Tứ đang chờ ở đó.

Tống Thu Đồng ngồi dưới đất, cổ chân trắng nõn nhỏ nhắn lộ ra, có vết máu.

Hoá ra nàng ta đi nửa đường, quên mất Nam Cung Tứ dặn phải kẹp chặt chân, nên bị gai cắt vào da thịt, tuy là vết thương nhỏ, nhưng Nam Cung Tứ cũng sẽ không mặc kệ như vậy, đưa nàng ta về băng bó trước.

Mặc Nhiên liếc qua chân nàng ta một cái, cặp chân kia cũng có thể coi như xinh đẹp, nhưng so sánh với Sở Văn Ninh, thì còn kém xa, thế mà mình kiếp trước còn mê mết với đôi chân của Tống Thu Đồng.

Đúng là mù.

Giờ hăn cảm thấy Sở Văn Ninh chỗ nào cũng tốt, ngồi cũng đẹp, đứng cũng đẹp, đến cả ánh mắt luôn toả hàn quang, bất cận nhân tình mang ý xem thường, hăn cũng cảm thấy đó là cao ngạo, là khí chất, Sở Văn Ninh nên như vậy, thật là cực kỳ đẹp, đẹp muốn chết luôn.

Đẹp đến mức bị y trừng, bị y mắng, bị y trợn mắt nhìn, đều cảm thấy tâm hoá nộ phóng, oanh phi thảo trường.

“Đã cược thì phải chịu thua.” Nam Cung Tứ thực tốt tính, vòng ngàn kim, tuy ý cũng đưa cho Sở Văn Ninh, “Cái này cho tông sư.”

Sở Văn Ninh nhìn cái vòng, nói: “Thất tinh linh thạch tốt cho dưỡng linh hạch, ta quả thực cần tới, đa tạ.”

Mặc Nhiên nghe xong huyệt hắng, không hiểu được mà quay đầu lăm bằm bên cạnh: “Lần tới ta mua cho người thứ còn tốt hơn.”

“Gì cơ?” Sở Văn Ninh không nghe rõ, quay đầu qua nhìn hẩn.

Mặc Nhiên nhìn đôi mắt phượng gần tới như vậy, khuôn mặt mình chiếu lên rõ ràng trong đôi mắt trong veo, cảm giác khoảng cách giữa ta và người này, làm vị chua trong lòng hẩn nhạt đi một chút.

Mặc Nhiên cười nói: “Ta bảo, lần sau ta thấy thứ gì hợp với sư tôn hơn, lập tức mua về cho sư tôn.”

“Được.”

Sở Văn Ninh dứt khoát đồng ý nhanh chóng, làm Mặc Nhiên càng cao hứng.

Thậm chí hẩn còn lòng dạ hẹp hòi mà nhìn Nam Cung Tứ, những Nam Cung Tứ người ta căn bản chả buồn để ý, hẩn còn muốn phân cao thấp với người ta, đặc ý dào dạt muốn cho Nam Cung Tứ biết, sư tôn nhận đồ của người, còn khách khách khí khí nói một câu đa tạ, nhận của ta thì không, người xem, y không hề coi ta là người ngoài.

Sở Văn Ninh nói: “Người nhớ bảo chủ quán làm đơn giá rõ ràng, đến lúc đó ta trả tiền lại cho người.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Mười con cá mú được mang ra từ túi càn khôn, Nam Cung Tứ dẫn bọn họ tới nhà gỗ nhỏ bên giáo trường Khiếu Nguyệt, bên ngoài có một lò đầy tro tàn, nồi chén gáo bồn đủ cả, nhìn qua nhà gỗ đã phai màu cũ kĩ, so với đồng cỏ trắng lẹ, có lẽ là có từ lâu rồi.

Đầu ngón tay Sở Văn Ninh lướt qua hàng rào, dừng lại trên cọc gỗ cạnh hàng rào, cọc gỗ kia trải qua vô số gió táp mưa sa, sớm đã không còn dáng vẻ rực rỡ.

Nam Cung Tứ cầm gia vị từ nhà gỗ đi ra, thấy Sở Văn Ninh đang nhìn cộc gỗ, cười nói: “Năm ấy tông sư đi, ta vẫn đặt ở đây suốt, đã sắp mục hết rồi.”

Sở Văn Ninh không nói gì, chỉ khẽ thở dài, ngồi xuống cộc gỗ làm thành ghế.

Lúc y còn làm ở Nho Phong Môn, Nam Cung Tứ vẫn là trẻ con, mình thường dẫn hần tới giáo trường Khiếu Nguyệt, phòng săn thú khi ấy vẫn giữ lại.

Rất nhanh sau đó, cá mú bị xiên trên que gỗ mà nướng, da cá vàng rộm giòn tan lộ thịt vàng óng, tản ra mùi thơm ngào ngạt.

Nam Cung Tứ chia sáu con cho yêu lang ngồi bên hàng rào, còn lại bốn con rắc muối lên, chia cho mọi người.

Tống Thu Đồng chỉ ăn một lát, đưa cá nướng mới ăn một chút cho Nam Cung Tứ: “Ta không ăn hết được, công tử ăn giúp ta đi.”

Sở Văn Ninh nhìn thoáng qua bọn họ, thấy Nam Cung Tứ nhận cá nướng, rất vui vẻ ăn xong con thứ hai, thầm nghĩ Tống Thu Đồng ôn hoà như vậy, chăm sóc người ta, nữ tử hồng hạnh trèo tường trong lời đồn kia, đồn đại vớ vẩn, quả nhiên không phải sự thật.

Đang suy tư, một lá sen được đưa qua, phía trên có thịt cá đã gỡ cẩn thận, xương đều đã gỡ đi, thịt trắng nõn tản ra hơi nóng và mùi thơm.

Sở Văn Ninh hơi kinh ngạc, quay đầu, Mặc Nhiên đã cắt đoản đao màu bạc cẩn thận, cười nói: “Sư tôn, ăn cái này đi.”

“Người lấy lá sen ở đâu?”

“Lúc này bắt cá bên hồ, tiện tay hái.” Mặc Nhiên đưa thịt cá cho y, “Ăn nóng đi, lạnh không ngon nữa.”

Sở Văn Ninh nhận lá sen, trong lòng hơi gợn sóng, nói: “Cảm ơn.”

Y thật sự không thích xương cá, thịt cá mú gỡ kỹ vào miệng là tan, Sở Văn Ninh ăn từng miếng, cũng không thấy có xương, ăn hết rồi, trà đun trên bếp cũng réo, Tống Thu Đồng đứng dậy đỡ bình sắt xuống, rót cho mỗi người một ly, dâng bằng hai tay.

“Sở tông sư, mời dùng trà.”

Đôi tay nhỏ dài như ngọc cầm chén sứ, cánh tay như hạc nguyệt, trên cổ tay điểm một nốt chu sa.

Sở Văn Ninh bỗng nhớ tới năm đó lúc bán đấu giá ở Hiên Viên Các, các chủ có nói trên cổ tay nàng được Hàn Lâm Thánh Thủ điểm một dấu thủ cung sa, nghĩ hẳn là vết này, nếu thủ cung sa còn, chuyện Tổng Thu Đồng và Diệp Vong Tích là vô căn cứ.

Nghĩ vậy, Sở Văn Ninh cảm thấy nhẹ lòng hẳn, Nam Cung Tứ là người vô tâm vô phế, giống như ngựa hoang trên thảo nguyên, tựa như vẫn luôn phiêu bạt một mình, có nét chất phác tuần liệt khí phách đao phủ, người như vậy, Sở Văn Ninh không ghét, nên y không hề mong Nam Cung Tứ sẽ gặp người không tốt.

Tổng Thu Đồng dâng trà tới trước mặt Mặc Nhiên, Mặc Nhiên nhận lấy, nhưng không uống, đặt sang một bên, mỉm cười nói: “Tổng cô nương, ta có thứ cần đưa cho người.”

Tác giả có lời muốn nói: Nhân vật chính muốn tặng gì cho người

Mặc Nhiên: Tổng cô nương, ta có một chảo dầu muốn tặng cho người.

Mặc Nhiên: Tiết Manh Manh, ta có một đám gay muốn tặng cho người.

Mặc Nhiên: Sư Muội muội, ta... Ài, kệ đi, không có gì.

Mặc Nhiên: Diệp công tử, ta có một hôn sự muốn tặng cho huynh.

Mặc Nhiên: Nam Cung Tứ, ta có bộ kính mắt muốn tặng cho huynh.

Mặc Nhiên: Ờmmmmmm... Hình như quên ai đó... Kệ đi... Nghĩ không ra, kệ kệ.

Mai Hàm Tuyết: ...

[Husky] Chương 157: Sư tôn, đêm tân hôn năm ấy, kì thực ta...

Hắn nói, lấy ra một lắc tay tinh tế, dây xích kia quang hoa lộng lẫy, từ Đông Hải trôn châu mẫu cùng Chúc Dung sơn hi cùng tinh xuyên thành, vừa thấy chính là đồ vật giá trị xa xỉ.

“Người lúc trước gửi thư, là muốn tinh thạch cá chép, nhưng thật sự không khéo, tinh thạch kia đã bị đường đệ ta cầm đi luyện kiếm. Ta cũng không có chuẩn bị hạ lễ khác, mua nước lửa liên này, người mang lên hẳn là thích hợp.”

“Vật này....quá quý trọng, Thu Đồng sợ là không thể nhận...”

“Nào có đạo lý không nhận hạ lễ?” Mặc Nhiên cười nói: “Huống chi nước lửa liên cũng có thể áp chế linh lực hỏa hệ, nhưng chỉ nữ tử thích hợp đeo, người mang ở trên người, sau này thường hầu hạ Nam Cung công tử, ít nhiều cũng có thể bằng phẳng linh lưu hẳn một chút, xem như là đồ vật hữu dụng.”

Tống Thu Đồng quay đầu lại nhìn nhìn Nam Cung Tứ, được cho phép, lúc này mới nhận dây xích, kính cẩn mà hành lễ, ôn thanh nói: “Đa tạ Mặc tông sư.”

Bốn người cùng uống trà, lại cùng hàn huyên một lát.

Sở Văn Ninh quan tâm đại sự chung thân của Nam Cung Tứ, nên mấy ngày nay y liền đi lưu tâm các chi tiết trong hôn điển đã an bài thỏa đáng hay chưa, để không xảy ra nhiễu loạn.

Nam Cung Tứ chỉ uống ba ngụm đã hết ly trà, đem cái ly không trong tay đặt xuống bàn, sau đó cười nói: “Tông sư không cần lo lắng, ta mỗi đêm đều đi xem mà, ta cùng với khi nhỏ không giống nhau, đều biết nên để

bụng một số chuyện. Thế nên, ngày hôm qua phát hiện trên lễ phục Thu Đồng nam thiếu một viên trân châu, lập tức tìm người đi làm lại.”

Hắn nói đến hôn điển, luôn luôn không kiềm chế được vui vẻ, nhưng cũng có một chút thẹn thùng.

Hắn liếc mắt nhìn Tổng Thu Đồng một cái:”Đến lúc đó Thu Đồng nhất định rất đẹp.”

Những lời này rơi vào trong tai trượng phu kiếp trước của Tổng Thu Đồng, Mặc Nhiên thất thần mà rót cho mình một chén trà nhỏ, hắn đương nhiên biết Tổng Thu Đồng quốc sắc thiên hương, tuyệt đại phong tình, nhưng thế thì làm sao?

Năm đó tế thiên ở Húc Ánh Phong, Đạp Tiên Quân cưới vị Hoàng Hậu đầu tiên, đêm đại hôn phượng đuốc chiếu sáng trên cao, hắn lại chưa từng ngủ lại tân phòng.

Buổi tối hôm đó, hắn uống nhiều quá, nển đỏ mờ mịt, hôn mê đến cực kỳ vui vẻ, hắn làm tân nương xấu hổ đỏ mặt, nhìn nàng chăm chăm trong chốc lát. Người ở trước nghi thức trọng đại trong đời, dễ dàng nghĩ đến năm tháng êm đềm ấm no, cảm giác thương hải tang điền (chỉ về sự thay đổi lớn lao), cho dù hắn có là Đạp Tiên Quân, cũng sẽ không ngoại lệ.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy như vậy không chân thật, hắn phảng phất như nhìn thấu người đỏ bừng kiều diễm trước mặt, nghĩ đến những năm thay đổi trời đất trước kia.

Lúc hắn mang quần áo rách trong gió lạnh..... Lúc hắn sắp đói chết khát chết, không ai thương hại, cầu xin người khác ngậm nước chén cơm.... Lúc hắn mới tới Tử Sinh Đình, lo sợ bất an.... Lúc hắn nhón chân hái hái đường dưới ánh trăng.... Lúc hắn quỳ gối trước mặt Sở Văn Ninh, lúc hắn bị dây liều đánh....

Hắn có từng nghĩ tới, chính mình cũng sẽ có một ngày, sẽ đứng đầu chúng tiên, làm vua thiên hạ.

” Phu quân nghĩ gì vậy?” Nàng khẽ mở môi đỏ, sóng mắt dịu dàng, trong hơi thở đều là thơm ngọt xa hoa, giống như hắn ở địa vị cao cao tại thượng. Hắn giống như cái gì cũng có, mỹ nhân, địa vị, quyền thế...

Hiện giờ hắn còn gì không thỏa mãn nữa?

Hắn không thể nghĩ được mình không thỏa mãn cái gì, lại cảm thấy thực hư không, cả người như là đứng ở đỉnh núi lạnh lẽo, chỉ có một đám người cúi đầu thần phục hắn, mơ hồ không rõ.

Hắn ở nơi này được mọi người a dua nịnh nọt, bọn họ tung hô hắn, ca ngợi hắn, bọn họ quỳ dưới chân hắn, nịnh bợ hắn, khuôn mặt của mỗi người đều giống nhau như đúc.

Hắn nghe thấy có người kiều mị gọi hắn, giọng nói non mềm như cánh hoa mẫu đơn:” Phu quân....Phu quân....”

Hắn cảm thấy ghê tởm, cảm thấy ghét bỏ, từ này làm cho hắn cảm thấy hỗn độn khó thở, muốn đi ra ngoài, nhưng âm thanh ngọt như nước đường này lại lôi cuốn hắn.

Hắn đột nhiên đẩy Tống Thu Đồng ra, tân nương kiều mị không thắng được sự thô bạo kia, ngã vào long phượng hồng trên giường trong tân phòng đỏ tươi. vàng bạc điểm thúy đầy đầu đều đang run rẩy, che đi khuôn mặt xinh đẹp, có ánh sáng ảo ảnh quý giá vòng quanh, Mặc Nhiên cảm thấy tất cả mọi chuyện đều thật vụn vụn, như thế không chân thật, ánh vàng rực rỡ kia như là ánh sáng của ma trời, ánh lửa đỏ tươi kia như là huyết lệ.

Hắn cảm thấy thật ghê tởm....Lại không biết ghê tởm ai, Tống Thu Đồng? Hay là chính bản thân hắn.

Hắn mở cửa đi ra ngoài.

Đời trước, trên đời ít có người biết, Đạp Tiên Quân ngày đại hôn, Hoàng Hậu Tống Thu Đồng hoành tảo vắng vẻ, Mặc Nhiên một thân xiêm y đỏ rực ánh kim đẹp đẽ, đẩy cửa Hồng Liên Thủy Tạ ra.

Hắn đi vào, một lát sau, ánh nến nơi thủy tạ dập tắt, phu quân của Tống Thu Đồng ở bên trong suốt một đêm.

Thẳng đến hoàng hôn ngày thứ hai, Tiết Mông đến Tử Sinh Đình gây sự, Mặc Nhiên mới lười biếng đẩy cửa ra, sửa lại y phục tán loạn, mang theo vẻ mặt dâm mỹ thỏa mãn, tản bộ đi trước điện.

Đêm đó ở Hồng Liên Thủy Tạ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người ngoài hoàn toàn không hay biết.

Cáo biệt hai người Nam Cung Tứ, Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên đi về biệt viện.

Sở Văn Ninh bỗng nhiên không mặng không nhạt hỏi một câu:” Vừa rồi Nam Cung nói Tống Thu Đồng đẹp, người nhìn người ta phát ngốc làm cái gì?”

Mặc Nhiên nói:” Ta nghĩ đến bộ dáng mặc hôn phục của nàng.”

Sở Văn Ninh đột nhiên ghen tuông, y phất tay áo một cái, sắc mặt lạnh lẽo:” Suy nghĩ vớ vẩn, hôn thê của người khác, người nhớ thương cái gì.”

Mặc Nhiên cười:” Ai nói ta nhớ thương nàng, ta là nghĩ đến cho dù nàng có mặc hôn phục, cũng không bằng nửa phần nhan sắc của sư tôn.”

“.....”

Vốn là một bụng tức giận muốn phát tiết, lại đột nhiên bị tên chó săn nhỏ này liếm lòng bàn tay.

Sở Văn Ninh khuôn mặt biến trắng rồi biến đỏ một lát, nửa ngày không thể phản bác câu nói kia, cuối cùng vung tay áo lên nói:” Việc vớ vẩn ở ảo cảnh Quỷ Tư Nghi, sau này không được nhắc lại.”

Mặc Nhiên trong lòng thở dài, không phải là ta cố ý trêu chọc người, là người muốn hỏi ta mà, ta lại không muốn nói dối người, khen người đẹp, còn bị người mắng.

Nhưng là bị người mắng, cũng cảm thấy thật ngọt ngào.

Nghĩ đến đã từng mất đi người, chỉ cảm thấy bị người tinh thần sáng láng mà quở trách ta cả đời, đều giống như mỗi ngày được ngâm trong hồ đường, Sở Văn Ninh.....

Làm sao bây giờ, ta không thể không khát vọng người.

Thời gian trôi qua rất nhanh, còn có một ngày, đại hôn của Nam Cung Tứ liên tới rồi.

Nho Phong Môn đã đầy khách khứa đến từ ngũ hồ tứ hải, vô luận là chưởng môn đại môn phái, hay là giang hồ tán tu, thậm chí thương gia giàu có một ít linh lực cũng không có, không đến cùng một lúc, hôm nay lại ở đây họp lại một chỗ, Hoa Cái trong lúc nhất thời như mây, xe ngựa như dật, trai gái đều mặc trang phục lộng lẫy, tơ lụa cùng châu ngọc trên người phản chiếu làm cho Nho Phong thiên phố trở nên lấp lánh như một dải ngân hà.

Tiết Mông bị phụ thân hắt kéo đi, muốn hắt cùng chào hỏi với các nữ tu cùng lứa tuổi.

“Vương Tiên Quân, đã lâu không gặp, hôm nay may mắn gặp được, ồ, đây không phải là Tiểu Mạn Đà sao? Đã lớn như vậy rồi, đến đây, Tiết Mông, mau đến chào hỏi Vương bá bá.”

Tiết Mông không tình nguyện mà đi qua, mở miệng nói:” Chào Vương đại bá.”

Tiết Chính Ung đánh vào gáy hắc một cái, trên mặt mỉm cười, lại nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Là Vương bá bá, không phải Vương đại bá.”

“Hahaha, đều giống nhau, quả nhiên là thiên chi kiêu tử, rất tuần tú, sinh ra rất giống người đó lão Tiết, người thật may mắn đó.”

Thường xuyên qua lại, Tiết Mông bị xô đẩy cùng “Tiểu Mạn Đà” đi dạo trong hoa viên, đúng là nhị tám phương hoa, cả người lại có chút thanh lãnh, sóng vai đi cùng Tiết Mông một lúc, liền nói:” Trưởng bối muốn chúng ta cùng đi ra ngoài, có ý tứ gì, Tiết công tử cũng hiểu rõ.”

“Ừ.”

“Nhưng ta nói trước, có thể cùng tản bộ, như tính cách Tiết công tử như vậy, ta thật sự không thích. Cho nên người cũng đừng có suy nghĩ gì.”

“Hả... Gì cơ?”

Tiết Mông chấn kinh rồi, hắc bống dừng chân, sắc mặt đen lại, chờ Tiểu Mạn Đà.

Hoa đại nhỏ kia nâng cằm, bộ dáng ngạo mạn, rất thị uy mà nhìn Tiết Mông, lãnh đạm nói:” Trong lòng ta đã có người khác, cho dù người rung động với ta....”

“Người có bệnh à?” Tiết Mông hỏi:”Ta?” Hắc chỉ vào bản thân mình, khuôn mặt giật giật kinh ngạc:” Rung động với người?”

“Nếu không vì sao người lại kéo ta tới đường mòn hoang vắng? Không phải là trong lòng người có quỷ sao?”

“Tại sao người không nói là trong đầu người suy nghĩ linh tinh?”

Tiết Mông nóng tính liền nổi giận đùng đùng, trong mắt ánh lên tia lửa, không nhịn được lặp lại:”Ta thích người? Ta thích người? Ta——“

“Người nói thích ta nhiều như vậy làm gì? Người là cái đồ bệnh hoạn!”

Tiểu Mạn Đà rất cương liệt dậm chân, vừa ngẩng đầu lên liền tát Tiết Mông một cái.

Tiết Mông nguyên bản đã vô cùng tức giận, lại nhận thêm một cái tát này, càng tức đến hộc máu. Nếu không phải Vương phu nhân hằng ngày dạy hăn phải nhường nhịn nữ tử, chỉ sợ hăn đã đem Tiểu Mạn Đà ấn ở trên mặt đất đánh thành hoa khiên người.

Đúng lúc này, từ nơi xa có một nam tử mũi cao, ánh mắt lạnh lẽo đi tới. Tiểu Mạn Đà nhìn thấy, đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó trong phút chốc hốc mắt đầy nước, thanh kiều mà nói:”Mai công tử!” Lập tức chạy tới phía nam tử kia.

Nam nhân đi tới đúng là Mai Hàm Tuyết, hăn không nghĩ tới bản thân mình đã đi tới một đường nhỏ hẻo lánh như vậy, còn có thể gặp gỡ người khác, ngại ngại ra một lúc, nhưng thấy Tiểu Mạn Đà đang chạy như bay về phía hăn, giơ tay, trên không rơi xuống một đạo kết giới, nhanh chóng đem cô nương kia ngăn ở bên ngoài. Cô nương kia không kịp phòng bị, chắc chắn đụng phải lôi điện chi lực kết giới, hét lên một tiếng, ngã trên mặt đất.

Mai Hàm Tuyết cũng không có ý định đỡ nàng, cúi đầu nhìn nàng một cái, nhú mày nói:”Cô nương nhận sai người rồi.”

“Sao có thể sai được....Sao có thể sai được..... Một năm trước người gửi ta một túi thơm vàng, nói thấy mặt ta một lần liền khó lòng quên được, chờ ta mười tám tuổi, người liền tới cưới ta, người.....người đã quên rồi sao?”

Mai Hàm Tuyết:”.....”

“Mai công tử.....”

“Người nhận sai người rồi.” Mai Hàm Tuyết không có nói thêm nữa, chỉ là lắc lắc đầu, ném xuống một câu như vậy, liền đi qua cô nương rưng rưng trước mặt.

Tiết Mông thấy một màn này, đáng lẽ nên tức giận, lại vô cùng hả giận.

Tên Mai Hàm Tuyết phong lưu này, thật sự vừa gặp liền không nhận người, như thế quá bạc tình, khó trách tại đây chỉ dám chọn đường nhỏ để đi.

Hăn hả giận là bởi vì hăn không nghĩ tới, người Tiểu Mạn Đà thích thế mà lại là tên Mai Hàm Tuyết này, Mai Hàm Tuyết người này cùng với tên của hăn giống nhau, vừa phong lưu vừa vô tình, nghe nói trước và sau khi thông đồng nữ nhân hoàn toàn là hai khuôn mặt khác nhau, Tiểu Mạn Đà lại chung tình với hăn, thật đúng là xui xẻo tám đời.

Mai Hàm Tuyết đi đến trước mặt hắn, híp con ngươi lưu ly sắc bén, liếc mắt nhìn hắn một cái.

Tiết Mông nghĩ thầm, nhìn cái gì mà nhìn? Tên nhà ngươi còn dám nhìn ta? Người hoa danh khắp thiên hạ, ta uy danh chấn Cửu Châu, khí thế đương nhiên không thể thua.

Vì thế ngẩng đầu lên, cùng tên Mai Hàm Tuyết 250(đồ ngọc) liếc mắt một cái, rất là uy nghiêm cùng xem thường mà hừ lạnh một tiếng.

“Mặt ngươi như thế nào lại sưng?”

Thế nhưng Mai Hàm Tuyết đi một nửa, lại ngừng lại, đứng ở trước mặt hắn, cách hắn trong gang tấc, nhàn nhạt nhìn hắn.

“Còn sưng rất độc đáo.”

Tiết Mông câm nín, vẫn không thể nói được gì, kêu ngạo mà “Hừ” một tiếng.

Mai Hàm Tuyết:”.....”

“.....” Mặt Tiết Mông nhanh chóng đỏ lên, đột nhiên quay đầu, đằng đằng sát khí:”Người quân ta? Ta đi đường không cần thận ngã!”

“Vậy người đi đường cần thận.” Mai Hàm Tuyết thực bình tĩnh mà nói:”Có thể ngã thành như vậy, cũng không dễ dàng gì.”

Dứt lời liền rời đi, để Tiết Mông đứng ngốc tại chỗ một lúc lâu, mới tức giận đậm chân nói:”Mai Hàm Tuyết! Người tên chó này! Người, người chờ đó cho ta! Ta và người không đội trời chung!”

Bị một bụng ủy khuất, Tiết Mông hốc mắt đỏ rực liền chạy từ hoa viên ra, chạy trốn quá nhanh, thành linh đụng vào trước ngực một người.

Tiết Mông giận dữ mắng:” Ai? Đi đường không có mắt sao?”

Vừa ngẩng đầu, là nam nhân cao lớn thanh y tiêu sái, trên xiêm y còn thêu hoa văn bằng sợi tơ ánh kim, trên đỉnh đầu đội mũ thanh ngọc của Cô Nguyệt Dạ, hai hàng lông mi mảnh dài che phủ trước mắt, hắn nâng mắt lên, tựa như trong mắt có mưa bụi Giang Nam, một khuôn mặt câu hồn nhiếp phách.

Nam tử đẩy Tiết Mông ra, sửa lại y phục của mình, tâm tình của hắn tựa hồ cũng không tốt, ngón tay thon dài vuốt thẳng nếp áo, Tiết Mông nhìn đến

trên ngón trỏ của hân mang chiếc nhẫn bạc ròng Huyền Vũ bồi giáp, sừng sốt một lát, bỗng nhiên cả kinh:” Khương Hi?”

Chưởng môn Cô Nguyệt Dạ, thiên hạ đệ nhất phú hào Khương Hi!

Người này cùng tuổi Tiết Chính Ung, nhưng tâm pháp bất đồng, diện mạo Khương Hi cũng chỉ dừng lại ở hơn hai mươi tuổi, người này đại phú đại quý, dung mạo còn cực kỳ đẹp, thật sự là được trời cao chiếu cố.

Lúc linh sơn đại hội, trong mười đại chưởng môn thiếu Khương Hi không có tới, khi đó Tiết Mông còn nghĩ, không biết người vắng họp này có bộ dáng gì, hôm nay nhìn thấy, lại là bộ dáng anh tuấn phong lưu, không khỏi bất ngờ, ngây ngốc mà nhìn chăm chăm người kia.

Khương HI trầm mặt xuống, tâm tình khờn tốt mà nói:” Tên của nhất phái chi chủ người có thể gọi sao? Buồn cười.”

Tiết Mông vừa nghe thấy lời này, chỉ cảm thấy nhục nhã so với lúc này chịu thua Mai Hàm Tuyết càng lớn hơn gấp trăm lần, lập tức cả giận nói:”Làm sao vậy, tuổi lớn còn không cho phép người khác gọi tên người? Chẳng lẽ phải gọi người là Chưởng môn Tiên Quân sao? Nam Cung Liễu còn chưa có như vậy!”

“Thật không có quy củ!” Khương Hi điềm nhiên nói:” Người là đệ tử của ai?”

“Dựa vào cái gì ta phải trả lời người? Người là cái gì? Đám đệ tử Cô Nguyệt Dạ kia nghe lệnh người, ta không có dưới trướng người. Càng không nói cho người biết! Ta xem người làm gì——“

“Mông nhi!”

Chợt một tiếng nói nhu uyển vang lên, Tiết Mông đột nhiên im miệng, quay ra đằng sau nhìn.

Vương phu nhân không biết tới đây lúc nào, nàng đại khái nghe được Tiết Mông vừa rồi không quy củ chống đối, bởi vậy sắc mặt có chút tái nhợt, cũng có chút nôn nóng, vội vàng ngăn cản:”Mông nhi, đừng nói nữa, đến bên mẹ.”

Tiết Mông lại hung tợn trừng mắt liếc Khương Hi một cái, phúi tay đi đến phía Vương phu nhân, kính cẩn nghe theo mà cúi đầu:”Mẹ.”

Khương Hi đứng tại chỗ trong chốc lát, cũng thong thả xoay người, neho mắt lại, cặp mắt kia rõ ràng trời sinh đẹp đẽ, trong mắt lại chứa ác ý bao trùm.

Hắn nhìn hai mẹ con, cười cười nói:” À, đây là thiên chi kiều tử, nhi tử của Tiết Chính Ung, Tiết Mông?”

Vương phu nhân:”.....”

Lông mi Khương Hi run lên một lát, rồi nhắm mắt lại, khi mở ra trong mắt toàn bộ đều là trào phúng:”Không hổ là loại người như Tiết Chính Ung, nuôi dưỡng thật tốt.”

”Người không được vũ nhục cha ta!”

”Mông nhi!” Vương phu nhân lập tức túm chặt hắn, kéo hắn ra phía sau mình, sau đó sắc mặt trắng bệch, chỉnh đốn lại y phục, hướng Khương Hi thi lễ:”Nhi tử Tiết Mông, còn tùy hứng, mong Khương chương môn đừng trách.”

”Khương chương môn.....” Khương Hi như là một con rắn độc, đem ba chữ này ngậm ở trong miệng tẩm độc một lát, chậm rãi nuốt xuống, sau đó nói:”Không sao. Hắn tốt xấu trên người có một nửa dòng máu sư tỷ người, xét bối phận, hắn có thể coi như cháu ngoại của ta....”

”Ai là cháu ngoại của người? Cũng không nhìn xem mình xấu xí cỡ nào, người cút đi!”

”Mông nhi.....”

Khương Hi lạnh lùng cười, nhìn chằm chằm Tiết Mông một lát, ánh mắt chậm rãi di chuyển, rơi xuống trên mặt Vương phu nhân, Vương phu nhân rũ mắt, nói:”Thỉnh Khương chương môn đừng đùa, thiếp thân đã không còn là đệ tử Cô Nguyệt Dạ, sao có thể cùng chương môn luận bối phận.”

”.....Tốt” Khương Hi gật gật đầu, lạnh lùng nói:”Tốt, thật tốt. Hôm nay nhìn thấy cố nhân cùng cố nhân chi tử, thực sự làm ta mở rộng tầm mắt. Cũng không biết Tử Sinh Đình dơ bẩn này dưỡng người như thế nào, có thể biến bạch ngọc lan nhiễm một thân bùn hôi!”

”Khương Hi! Người con mẹ nó còn nói! Ta xé nát miệng người!”

Tiết Mông nghe người này ở ngay trước mặt nhục mạ mẫu thân hắn, nhất thời hùng dũng, không màng tất cả đi về phía trước, Vương phu nhân có cố

gắng cũng không kéo được hẳn, mắt thấy tình huống mất khống chế, chợt nghe thấy trên trời một trận vang lớn, một đóa pháo hoa lộng lẫy âm âm nổ tung, chuông trống ù ù, Nho Phong Môn khuếch đại âm thanh đem một câu truyền khắp 72 thành.

“Bách gia tiếp hoa yến, đã tới giờ Dậu khai tịch với thơ nhạc, cung thỉnh chư vị khách quý ổn định——“

Khương Hi lạnh lùng liếc mắt Tiết Mông một cái, phất tay áo xoay người, tức giận mà đi.

Tiểu kịch trường 《 Tử Sinh Đình bbs nào đó thiếp 》

Lâu chủ 【 nặc danh 】 : Tưởng cầu 《 Hồng Liên Thủy Tạ ·□□i 》 , cao thanh vô · mã vô xóa giảm cái loại này, quỳ tạ

Lầu 1 【 quân tử ôn nhu như nước 】 : Thương mà không giúp gì được, đoạt cái sô pha

Lầu 2 【 phu nhân cực mỹ 】 : Đó là cái gì? Phim văn nghệ sao?

Lầu 3 【 xốc Ngọc Hành trưởng lão lên nóc nhà 】 : Hồi trên lầu, đánh võ động tác phiến, một người nam nhân đánh một người nam nhân khác, ẩn ở trên mặt đất đánh, cưỡi ở trên người đánh, đẩy ở trên tường đánh, bẻ ra chân tới hung hăng đánh, các loại đánh nhau tư thế đều có, cường cường, trường hợp cực kỳ kích thích, ta xem qua, phi thường thụ giáo.

Lầu 4 【 không ai so với ta lợi hại hơn 】 : Cái gì cái gì? Kia cùng Hồng Liên Thủy Tạ có cái gì quan hệ? Là sư..... Khụ, là Ngọc Hành trưởng lão võ đấu tinh phẩm tập hợp sao? Ta đây cũng muốn một phần! Nhắc tay!

Lầu 5 【 bốn tọa đập bẹp các người 】 : Trên lầu thôi bỏ đi, người xem xong sẽ muốn chết.

Lầu 6 【 quản lý viên · Ngọc Hành trưởng lão 】 : Đây thiệp vi phạm quy định, làm trầm lâu xử lý, nếu lại có hồi phục, xóa.

Edit: Shizu

[Husky] Chương 158: Sư tôn, uống rượu mừng.

Edit: wiz.

Đại môn phái đón dâu, thịnh yến đãi ba ngày, ngày đầu tiên là đón gió diên, tổ chức vào buổi tối ngày trước hôn lễ, ý nghĩa như tên chính là làm lễ tẩy trần đón gió cho chư vị khách nhân. Nhưng hôm nay buổi tối náo nhiệt nhất không tổ chức ở trên bàn tiệc, mà lại ở giáo trường sân. Dựa theo quy củ, chạng vạng cùng ngày, ngay trước lúc mặt trời lặn, sẽ có một vị trưởng giả đức cao vọng trọng đem tam thất trát hồng lụa linh giác lộc phóng tới lâm uyển, sau đó từ phụ thân của tân lang tuyển chọn hai mươi hai nam nữ chưa đại hôn, làm đại gia đến uyển nội tranh giành.

Tam thất linh giác lộc, nếu khách khứa sẵn được một con, liền có thể đạt được ngàn vạn kim điền có tiền, nói đến cùng, cũng là vì Nho Phong Môn, Cô Nguyệt Dạ này giàu nhưng chơi mảnh lối lưu du môn phái.

Từ trên Thi Nhạc điện nhìn xuống, từng mảnh ngói xanh, từ trong điện nhìn xuống, vườn sân thú cách đó không xa bao phủ bởi ánh mặt trời lặn buổi chiều tà.

Các tân khách lần lượt đến đông đủ, cùng Nam Cung Liễu thi lễ chúc mừng, Nam Cung Liễu bất luận người tới dặt rẻ sang hèn, đều nhất nhất khách khí mà đáp lễ, cung thỉnh ngồi vào vị trí, bận bận rộn rộn nửa canh giờ, khách khứa đều đã ngồi vào vị trí, các tiếng nhạc lần lượt cất lên, dạ yến chính thức bắt đầu.

“Cũng không biết Nam Cung chương môn sẽ làm này đó khách khứa hạ đến lâm uyển tranh giành.”

“Không phải nói rút thăm sao, ta nói a, bị trù trung đều là vận khí đặc biệt tốt, các người ngẫm lại, sẵn trung linh giác lộc, tiền thưởng ngàn vạn, mặt khác không có sẵn trung lộc, cũng có thể được đến trong cánh rừng bắt

được linh thú khác, hoặc là tiên quả. Trên đời này chỗ nào lại có chỗ tốt như thế?”

Tiếng thảo luận đang náo nhiệt, cửa điện chợt mở, Nam Cung Tứ cùng Tống Thu Đồng cùng bước ra ban công, lang tuần nữ tiểu, kim hồng đan chéo, hai người cầm tay đi đến trước mặt chường môn .

Nam Cung Liễu đứng dậy, cười gật gật đầu, cao giọng nói: “Chư vị khách quý đến từ ngũ hồ tứ hải, các đại tiên môn phủ đệ, trăm bận mà vẫn đến được Nho Phong Môn, tham gia hôn lễ con trai ta, quả thật là đại hạnh của kẻ hèn này.”

Phía dưới khách khứa liền toàn bộ mà phủng nói: “Chường môn thật là khách khí a.”

“Thiếu công tử cùng Thiếu phu nhân trai tài gái sắc, thật là một đôi bích nhân hiếm có.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Những lời a dua này nọ, cùng những lời nhóm ủng độn nói vào đại hôn của mình kiếp trước cơ hồ giống nhau như đúc, Mặc Nhiên nghe liền cảm thấy một trận phiền chán, ánh mắt theo bản năng tìm ở trong đám người, nhanh chóng tìm được Diệp Vong Tích đang ngồi ở Sương Lâm trường lão.

Diệp Vong Tích rũ mắt, vẫn ăn vận đơn giản như cũ, chỉ nhìn vào trong chén đồ ăn của mình, trước sau cũng không liếc mắt nhìn Nam Cung Tứ một lần.

Hắn biểu hiện tốt, cử chỉ cũng thế, hết thảy đều giống với bình thường, thậm chí so bình thường càng thêm bình tĩnh, có lẽ bởi vì trước giờ quá vất vả, cho nên hắn dường như cũng chấp nhận bản thân vô lực tranh chấp với mệnh trời. Mặc Nhiên nhìn hắn, bỗng nhiên nhớ tới bản thân khi nhỏ vô cùng thích một cái đèn lồng xinh đẹp ở chợ đêm.

Cái đèn lồng kia làm thực tinh xảo, mỗi một mái ngói đều được phác họa ra, nhưng lão nghệ sĩ để giá không thấp, cho nên đèn lồng tuy tốt, nhưng vẫn không bán được ra ngoài. Mặc Nhiên đương nhiên cũng mua không nổi, nhưng mỗi đêm hắn cơ hồ đều sẽ chờ lúc chợ đêm bắt đầu mở chạy đến bên sạp xem trong chốc lát, ánh đèn Phù Đồ chảy xuôi, hoa quang trang nghiêm, chiếu sáng đôi mắt trẻ con đen nhánh.

Thằng đến một ngày, một đôi nam nữ trẻ tuổi đến, cả người mặc lăng la tơ lụa, thiếu nữ kia chỉ liếc mắt liền nhìn trúng đèn lồng kia, chỉ làm nũng nói thích, nam nhân bên cạnh liền đem tiền mua cho nàng.

Đèn lồng bị cầm đi, Mặc Nhiên ngửa đầu, nhìn lão nghệ sĩ đem nó xuống từ giá gỗ treo từ lâu, tận tay đưa cho thiếu nữ kia, ngọc đèn dầu cuối cùng lay lắt chiếu sáng khuôn mặt tràn đầy khát vọng của Mặc Nhiên, sau đó nó theo đôi bích nhân, biến mất ở cuối phố chợ đêm.

Mặc Nhiên lúc ấy cảm thấy rất khó chịu, nhưng cũng chậm rãi bình tĩnh.

Hắn cùng Diệp Vong Tích hiện tại là giống nhau, kỳ thật, ánh mắt đầu tiên bọn họ nhìn thấy đèn lồng tinh xảo kia, liền biết vật đẹp dễ quý giá như thế, đã định sẵn là sẽ không thuộc về mình. Kỳ thật, mỗi một đêm vào thời điểm nhìn thấy ánh sáng của đèn lồng, trong lòng bọn họ đều đã tưởng tượng qua ngày mất đi ánh sáng này ngàn vạn lần.

Không phải phóng đến hạ, có thể thoải mái.

Mà là từ lúc bắt đầu, liền rất nhanh mà biết kết cục sẽ như thế nào, cho nên trước nay liền không có gan nhận lấy.

“Tới tới tới, rút thăm, rút thăm ——” “Chủ sự Nho Phong Môn cầm một chậu đồng khắc hoa văn đại hoà, vẻ mặt tươi cười đi tới trước tôn chủ, dâng qua đỉnh đầu, trình trước mắt Nam Cung Liễu, “Chương môn, giờ lành đã đến, thỉnh ngài rút thăm!”

“Hảo! Tới! Nam Cung chương môn tới bắt một cái!”

Nam Cung Liễu cười nói: “VẬY KẼ HÈN LIỀN CUNG KÍNH KHÔNG BẰNG TUÂN MỆNH, TRỪ HAI MƯƠI HAI CĂN THIÊM, BỊ TRỪ ĐẾN THANH NIÊN ANH KIỆT NHÓM, CÒN LÀM ƠN TẮT HÃNH DIỆN, THAM GIA THI ĐẤU ĐÊM SẴN. NẾU AI KHÔNG MUỐN ĐI, VẬY LÀM PHIÊN NÓI TRƯỚC MỘT TIẾNG, ĐA TẠ, ĐA TẠ!”

Đội chốc lát, có mấy khuê nữ môn phái nhỏ tu vi thấp, lá gan lại nhỏ, liền nhờ cha mẹ nói giúp, nhờ Nam Cung chương môn lấy tên của mình ra.

Từ Sương Lâm liếc mắt nhìn Diệp Vong Tích, lười biếng cười hỏi: “Tiểu Diệp Tử muốn đi chơi sao? Người nếu muốn đi, ta liền làm tay chân cho người, mở ám môn.”

“Ta không đi.” Diệp Vong Tích nói, “Nghĩa phụ, phiên ngài nói chương môn một tiếng, đem tên của ta bỏ đi.”

“Như vậy sao được, vạn nhất trúng, liền một ngàn vạn kim a.”

Diệp Vong Tích: “.....”

Từ Sương Lâm tính tình xa so con nuôi nếu không phục tùng, hẳn suy nghĩ trong chốc lát, khóe miệng cười gian tà, nói: “Vậy người không muốn đi, theo ta đi.”

“Nghĩa phụ..... Ngài năm nay đã bốn mươi mấy rồi a.....”

“Thế nào, ta nhìn tuổi trẻ. Nếu ta săn được ba con lộc, ba ngàn vạn kim liền đến tay. Tiền của phi nghĩa không lấy, trời tru đất diệt a.”

Từ Sương Lâm ý đã quyết, hoàn toàn không có nhìn đến nghĩa tử đang uể oải, lê giày, ngậm ngậm mà cười đi tìm Nam Cung Liễu. Hắn nói nói mấy câu bên tai Nam Cung Liễu, người khác chỉ cho rằng hắn muốn lấy thẻ tên Diệp Vong Tích ra, ai biết hắn yêu tiền như mạng, cũng muốn tự mình vào chơi một phen.

Nam Cung Liễu nhanh chóng đem tới cho hắn danh sách những vị khách được chọn.

“Thẩm Phong, Lâm Sanh, Khúc xinh đẹp.....”

Sương Lâm trưởng lão đứng ở bên cạnh, tiếp nhận mấy cái thẻ tên từ tay chưởng môn, xem qua từng cái một, bộ dáng thông thả ung dung: “Nga? Đây có điểm lợi hại, thiên chi kiêu tử, Tiết Mông.”

Nhanh chóng liền duyệt qua cả 21 người, còn lại một cái cuối cùng, Sương Lâm trưởng lão da mặt thật dày, cười tủm tỉm nhắc tay nói: “Còn có ta nữa a, giần xương cốt một phen, thỉnh chỉ giáo thêm a.” Nam Cung Liễu biết tính tình vị trưởng lão nhà mình, cũng không ngăn cản, chỉ bất đắc dĩ cười cười, cho mỗi người một cái pháo hiệu.

“Các vị, lấy pháo hiệu báo tin, ba tiếng vang đại biểu ba con linh giác lộc đã bắt được, săn thú kết thúc.” Nam Cung Liễu nói, “Đến lúc đó ta sẽ ở Khiếu Nguyệt giáo trường thân nghênh chư vị trở về, người thắng, thưởng ngàn vạn kim.”

Mọi người náo nhiệt vỗ tay, ai nấy cũng đều vỗ tay khích lệ người quen của mình.

Nam Cung Liễu lại cười nói: “Ngoài ra, nhi tử ta giao phó thêm một việc khác, ai đạt giải nhất, thưởng mười con yêu lang. Kết hạ huyết khế, mang

về nhà!”

Yêu lang!

Trân quý linh thú như thế, ở chợ đêm một con đã rất khó tìm, ở đây lại có mười con!

Đại diện sôi trào, có người nhin không được đứng lên hướng đồng môn được lựa chọn hô: “Sư huynh, trông cậy vào người a! Nếu người đạt giải nhất, ta giặt giày cho người một năm a!”

Cười vang.

Có nữ tu không phục, cao giọng hô: “Sư ca, đem bọn họ đánh bại đi, nếu người thắng, ta liền đáp ứng song tu cùng người!”

“Oa —— cái này hảo, cái này lợi hại, ha ha ha tiên cô nhà ai gắt vậy a?”

Nhất thời trong Thi Nhạc điện hoan thanh tiểu ngữ loạn xị bát nháo, những người ban đầu không thấy hứng thú đều toát ra một ít chờ mong, bưng chén rượu nhìn cảnh long trọng náo nhiệt này.

Mặc Nhiên trong lúc mọi người nói cười nâng ly, nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn, ta cùng Tiết Mông đến khu vực săn bắn, người cứ ngồi đây ăn uống đi, chờ ta trở lại.”

Sở Văn Ninh nói: “Đi đi, nhắc nhở Tiết Mông một chút, hẩn quá lỗ mãng.”

“Vâng.”

Mặc Nhiên cùng hai mươi người kia đi xuống đại điện hoa mỹ đèn đuốc sáng rực, Sở Văn Ninh nhìn thanh niên đáng người nổi bật trong nhóm nam thanh nữ tú biến mất trong bóng đêm mênh mang, đem Nữ Nhi Hồng trong ly uống một hơi cạn sạch.

Hắn cảm thấy Tử Sinh Đỉnh quay đầu lại liền có tiền tại hạ Tu Giới tạo một cái linh khí thạch lộ, đồ đệ hẩn, hẩn tin tưởng.

Ba ngàn vạn kim, dễ như trở bàn tay.

Hậu sinh nhập lâm, bất quá giây lát, Mặc Nhiên tặng Tiết Mông đều còn không có tới kịp phản hồi, trên bầu trời lại xuất hiện một pháo hoa màu đỏ nhanh nhất, Nam Cung Liễu tấm tắc bảo lạ, gõ nhịp thở dài: “Thật là lợi hại, một chén trà nhỏ này ta còn chưa uống xong, thế mà đã có người săn được con lộc đầu tiên, không biết là đệ tử nhà ai? Dũng mãnh phi thường như thế, khiến người ta kính phục!”

Lý Vô Tâm của Bích Đàm Trang ngồi ở bên cạnh Nam Cung Liễu, nghe vậy vuốt râu cười nói: “Chư vị ngồi đây nếu có nhã hứng, không bằng chúng ta đến đánh bạc một ván a? Hai mươi hai vị thanh niên tài俊, đến cuối cùng hươu chết về tay ai, năm vạn, Lý mỗ đưa, làm trợ hứng cho Nam Cung chương môn?”

Mọi người tán thành, vì thế hai mươi hai thẻ mộc bài viết tên được bày lên trên bàn dài, phía dưới thả lụa đỏ, trên đó viết những lợi thế và lạc khoản của người được đề tên.

Tiết Chính Ung quay đầu nói thầm với Sở Văn Ninh: “Bích Đàm Trang như thế nào chỉ đưa năm vạn tiền, ít như vậy, lão nhân họ Lý chẳng lẽ nghèo rồi a?”

Sở Văn Ninh nói: “Đánh cược nhỏ thì vui sướng, đánh cược lớn thì hại thân.”

Tiết Chính Ung cười hắc hắc hỏi Sở Văn Ninh: “Kia chúng ta cũng di tình một chút?”

Sở Văn Ninh ánh mắt mê duệ nhìn hẩn, cũng không hé răng. Tiết Chính Ung bị hẩn vọng phát mao, rụt rụt cổ, nói: “Hảo hảo hảo, biết người không thích, vậy ——”

“Di tình làm gì.” Ngọc Hành trưởng lão cười xuống túi tiền, đặt ở trên bàn, mặt không biểu tình nói, “Muốn đặt liền đặt tới thương thân.”

“.....”

Tiết Chính Ung trừng mắt nhìn hẩn một hồi lâu, cảm thấy dường như gặp quỷ, sau đó mới hỏi: “Đánh cuộc nhiều ít?”

“Ba mươi vạn.”

“..... Nhiều như vậy? Thua làm sao bây giờ?”

“Không thua được.” Sở Văn Ninh nói, “Người không phải muốn tu linh thạch lộ sao? Nhiều thẫu chút tiền, có thể ở kia mấy cái chương lệ đặc biệt trọng thôn nhiều tu mấy cái.”

Tiết Chính Ung: “Thật a? Lỡ Tiết Mông thua thì sao a?”

“Sẽ không thua, con của người, người hẩn là so với ta rõ ràng hơn.”

“.....”

Thấy Tiết Chính Ung vẫn lo sợ bất an, Sở Văn Ninh nói cực kì dứt khoát:

“Thua ta trả, thắng về người, đi thôi.”

Trên kiêu lạng lần lượt đã tràn ngập tên, mấy môn phái nhỏ ban đầu không định đặt cược nhìn thấy tâm cũng ngứa, nhịn không được cầm một ít tiền đi thử vận khí.

Nam Cung Tứ cũng muốn chơi, đứng dậy muốn đi đánh cuộc một phen, Tống Thu Đồng gọi hắn: “Phu quân, người như thế nào cũng đi?”

“Thắng chút tiền cho người mua trang sức.”

Tống Thu Đồng không nói, nột nột rũ oánh nhuận khuôn mặt, trên trán lác ti lủ tóc đen, nhìn như đoá sen phá lệ thẹn thùng. Sở Văn Ninh vô tâm liếc mắt nhìn cảnh vợ chồng tân hôn ngọt ngào, lại cảm thấy biệt nữ, nhanh chóng quay đầu đi, thế nên hắn không thấy trên mặt Tống Thu Đồng lơ mơ không yên ổn.

Nam Cung Tứ cười cầm bút, đi đến trước trường án, đang chuẩn bị chọn người đặt cược, viết cái lợi thế, chợt nghe một tiếng bén nhọn từ phía sau, chỉ trong chớp nhoáng, Nam Cung Tứ phản ứng tấn mãnh như lang, bỗng đứng nghiêng người, sau lược tương tránh, một đạo tuyết trắng sượt qua gương mặt hắn, “Phanh!” Phập một tiếng, tàn nhẫn cắm vào cột gỗ nạm vàng trên chủ điện.

Phấn tiết văng khắp nơi, sâu tận ba phân!

“Người nào!”

“Có thích khách!!”

“Đề phòng! Mở giới nghiêm trạm canh gác!”

Tiếng còi bén nhọn trong khoảnh khắc vang vọng 72 tòa Hoa phủ, Thi Nhạc điện mới vừa rồi còn ca đài ấm vũ rộn ràng vui vẻ thoáng cái loạn thành một đoàn, tiếng rút kiếm nổi lên bốn phía.

Ánh mắt Nam Cung Tứ tối lại, ần ần tia tàn nhẫn, đột nhiên lau tơ máu trên má, bước đến trước cây cột, ngẩng đầu nhìn.

Kia chỉ là một cây vũ tiễn bình thường, cư nhiên cứ như vậy đâm vào sâu trong cột gỗ cứng rắn, trên thân mang theo một cái ống trúc nhỏ, Nam Cung Tứ sầm mặt đem ống trúc gỡ xuống, răng nanh hung ác, cắn mở sáp Khai Phong, bên trong rớt ra một phong thư.

Nam Cung Tứ mở phong thư, vừa nhìn đoạn thứ nhất, sắc mặt đại biến, siết

chặt ngón tay, không dám tin đọc lại lần nữa, đọc một lần từ trên xuống dưới, cả người hần đều phát run, đầu ngón tay thậm chí chọc thủng tờ giấy.

“Tứ nhi, làm sao vậy?”

Nam Cung Tứ ngẩng đầu, nhăn mũi, mặt dữ tợn, gần như báo biển.

“Quả thực bịa đặt!”

Nói xong liền muốn phá huỷ phong thư.

Nam Cung Liễu lại nhanh hơn hần một bước, giơ tay, lấy linh lực vây khốn nhi tử, trầm thấp nói: “Sao lại thế này? Đưa thư ta xem.”

“Phụ thân không cần xem, bất quá một tờ giấy hoang đường hồ ngôn loạn ngữ mà thôi!”

Nam Cung Liễu lại không nghe, phất tay khiến Nam Cung Tứ trái phải chẳng động được. Hần lấy thư, cúi đầu đọc lướt một lần, tốc độ cực nhanh liếc nhìn Tống Thu Đồng, biểu tình trên mặt cũng nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, không đợi mọi người phản ứng, hần đem phong thư kia đặt trên lửa, nháy mắt đốt thành tro đen, rồi sau đó cười gượng nói: “Ngô nhi nói không sai, thật đúng là tờ giấy hoang đường, không biết là người phương nào làm, lại làm ra trò đùa thấp kém như thế, thật sự là.....”

“Thật sự là cái gì nha?”

Trên góc mái, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói khàn khàn.

Mọi người đều biến sắc, Diệp Vong Tích rút kiếm, hoành với Nam Cung Tứ phía trước, Sở Văn Ninh cũng đứng lên, nhìn chăm chăm địa phương truyền đến âm thanh.

Phải biết rằng Nho Phong Môn gánh vác thịnh hội như thế, phụ trách giới nghiêm đều là cao giai đệ tử của bốn phái, người này cư nhiên thần không biết quỷ không hay tới trên nóc Thi Nhạc điện, lúc hần phát ra tiếng mọi người vẫn còn chưa phát hiện, hiển nhiên không phải hạng người hời hợt, không thể khinh địch.

“Nam Cung chương môn, ta hảo tâm nhắc nhở người, đừng để nhi tử người vô cớ cưới phải nữ tử ong bướm lá lơi, người không những không nghe, ngược lại nói thư ta gửi là hoang đường, thật là làm ta mở mắt.”

Giọng nói chưa dứt, một bóng đen hiện lên, lúc người khác nhìn về hướng âm thanh, hần thế nhưng khoanh tay đứng ở giữa đại điện, đứng ở giữa đám

người mênh mông.

“A ——!”

“Trốn, chạy mau a!”

Ly đến gần mọi người tức thì đại kinh thất sắc, thủy triều giống nhau đột nhiên rơi xuống, khoảnh khắc ở hân chung quanh tràn ra cái không người vòng luẩn quẩn tới, sư huynh che chở sư đệ sư muội, chương môn che chở đệ tử, tráng niên che chở tuổi nhỏ.

Hắc y nhân kia mang một mặt nạ đồng dữ tợn, áo choàng đen như mực, nhàn nhạt nói: “Trốn cái gì? Nếu ta muốn đả thương người, trong điện này đã sớm đổ máu phiêu giã. Đều hảo hảo lập bãi.”

Tiểu kịch trường 《trời sinh thích phản đối》

Mặc Nhiên: Nghe nói cao lãnh không am hiểu uống rượu.

Sở Văn Ninh: Hoang đường, bản nhân ngàn ly không say.

Mặc Nhiên: Nghe nói cao lãnh không am hiểu đánh bạc.

Sở Văn Ninh: Hoang đường, bản nhân cực đầu thắng đó.

Mặc Nhiên: Nghe nói cao lãnh khinh thường nói ‘ta yêu người’ với người yêu vào tết Nguyên Tiêu.

Sở Văn Ninh: Hoang đường, bản nhân.....

Mặc Nhiên: Ha ha, ta biết sư tôn không giống với những kẻ yêu diễm bên ngoài, tới, người nói hết câu đi, ta nghe.

[Husky] Chương 159: Sư tôn, ta sợ nhất Thiên Vãn

Edit: Chu

Beta:

Nam Cung Liễu thoát nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng trán đã rịn mồ hôi lạnh, gã thầm đánh giá thực lực người này trong lòng, cảm thấy lời nói không phải giả, không khỏi càng thêm hoảng hốt, chẳng qua ngại mặt mũi đại môn phái khắp thiên hạ, vẫn căng da đầu nói: “Các hạ đến tột cùng là ai? Đêm hôm xông vào Nho Phong Môn, là có ý gì?”

“Ta đã nói, ta chỉ đến nhắc nhở người, đừng để con trai người cưới người ta mà thôi.”

Hắn nói ra những lời này, khách khứa đều không khỏi trộm nhìn nhau mà đánh giá.

Chuyện Diệp Vong Tích Nho Phong Môn gian díu cùng Tổng Thu Đồng, đã truyền đi khắp mọi góc ngách từ lâu, loạn tới mức mọi người ai cũng biết, có khi người không biết chỉ có mình Nam Cung Tứ, và Nam Cung Liễu.

Nhưng mà hôn thiệp đã phát rồi, hôn thư đã hạ, giờ đổi ý, Nho Phong Môn còn mặt mũi gì nữa? Mối Nam Cung Liễu run lên, phát ra tiếng hừ lạnh, nói: “Con ta cưới ai, chỉ cần nó thích là được, không phiền người nhọc lòng quan tâm.”

Hắn y nhân cười nói: “Chưởng môn thật có lòng dạ quá, có điều Tổng Thu Đồng không có cái gọi là một lòng, đến tột cùng là vào Nam Cung gia của người, hay là vào Diệp gia của y.”

Tổng Thu Đồng nổi giận, sắc mặt trắng bệch, trợn to đôi mắt đẹp đẽ, mắng: “Người ngậm máu phun người!”

“Sao ta lại ngậm máu phun người, người và Diệp Vong Tích, chuyện tốt hai người các người đã làm, chẳng lẽ không tự rõ được sao?”

Diệp Vong Tích không nghĩ mình sẽ bị nhắc tới, lập tức ngăn người, sững sốt nửa ngày, mới hiểu hắc y nhân kia đang nói cái gì, nhưng phản ứng đầu tiên của y không phải là nổi giận, mà là bật cười.

“Người nói bậy cái gì đó?”

“Ta chưa từng nói bậy, toàn là lời thật mà thôi, tận mắt nhìn thấy.” Hắc y nhân nói đạo lý rõ ràng, “Lúc ở Hiên Viên Các người không tiếc số tiền lớn cứu Tống Thu Đồng về, chuyện này tu sĩ khắp thiên hạ đều biết, dùng số tiền lớn mua mỹ nhân về, Diệp công tử, người có rắc tâm gì đây?”

“Thấy đáng thương, không đành lòng ngồi yên mà thôi.”

“Hay cho không đành lòng ngồi yên, người cứu nàng ta, thả tự do cho nàng ta là được rồi, làm sao còn phải ra ra vào vào mang nàng ta theo, còn đưa nàng ta về Nho Phong Môn với người, nhận làm tùy hầu?”

“Tống cô nương là Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, cả thế nhân đều biết, ta thả tự do cho nàng ta rồi, nàng ta sẽ lập tức bị đồ đệ gây rối theo dõi, đưa về Nho Phong Môn, cho nàng một nơi đặt chân.”

“Hay cho nơi đặt chân, Diệp công tử đúng là Liễu Hạ Huệ, suốt ngày làm bạn với tuyết sắc giai nhân, nhưng không có chút ý muốn vượt rào.”

Lời lẽ của hắc y nhân trào phúng, nhưng Diệp Vong Tích nghe lại không hề xấu hổ, nói: “Diệp mỗ không then với lương tâm.”

Tuy y nói thế, nhưng mọi người chẳng ai tin, người bình thường luôn so sánh kiến thức của mình với trí tuệ của người ta, người tham gia đa số đến từ Thượng Tu giới, nếu bọn họ có được Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, cho dù đầu rơi máu chảy cũng muốn ôm trong lòng cùng song tu, hoặc nấu thẳng lên ăn, ai sẽ tin Diệp Vong Tích trong sạch?

Nên đám người dúng ánh mắt trao đổi với nhau, biểu tình đều không khỏi xem thường, vốn không khí bất an lo sợ, cũng sinh ra mấy phần khoái ý riêng tư của mọi người.

Nam Cung Tứ âm trầm nói: “Ta thấy các hạ không có việc làm, nhân dịp này, bồi nhọ Nho Phong Môn. Ta cười ai liên quan gì tới người? Không cần phải nói nữa, người từ đâu tới, cút đi về đó đi.”

“Nam Cung công tử, người thật sự không biết lòng người tốt.” Hắc y nhân dạo bước trong đại điện, hần đi một vòng, bỗng dừng lại cách Tống Thu Đồng không xa, cười với nàng ta hai tiếng, mở miệng nói, “Tổng cô nương, phu quân của người tin tưởng người mù quáng như thế, khó trách người có thể mặt không đỏ tim không đập, đứng ở đây, tự cho mình thân phận là thiếu chủ phu nhân Nho Phong Môn.”

Tống Thu Đồng lại không còn bình tĩnh như hai người kia nữa, gấp gáp nói: “Người đừng có làm nhục sự trong sạch của ta!”

“Người và Diệp công tử thì có cái gì trong sạch đáng để nói chứ?” Hắc y nhân đỉnh đạc nói, “Người được y cứu về không lâu, đã tự nguyện phụng dưỡng y, hai người các người lén lút hẹn hò khi xung quanh không ai thấy, nhưng không biết ta vẫn luôn ở trong góc tối nhìn thấy, nếu người muốn mọi người không biết, trừ phi mình đừng làm...”

Tống Thu Đồng bỗng gào lên, cắt ngang hắc: “Người nói bậy!”

“Nếu ta nói vậy, người run như vậy làm gì chứ.”

“Ta, ta là đang bị khinh bỉ... Ta...” Nàng hoảng sợ nhìn Nam Cung Tứ, “Công tử...”

Nam Cung Tứ đứng về cạnh nàng, bảo vệ nàng ta sau lưng, đôi mắt sáng lên như sói âm trầm lạnh lẽo nhìn chằm chằm hắc y nhân: “Người đừng có mà ngậm máu phun người.”

“Có phải ngậm máu phun người hay không, ta nói một chuyện, người sẽ biết.” Hắc y nhân cười nói, “Nam Cung công tử, trên đùi trái của vị Tống mỹ nhân nhà người có một nốt ruồi son, có phải thế không?”

Nam Cung Tứ nghe vậy ngẩn ra: “Người...”

“To tầm hạt gạo, màu rất tươi, không phải đỏ sậm, mà là huyết hồng. Nếu ta không phải tận mắt nhìn thấy nàng ta và Diệp công tử hoan ái mua vui, làm sao có thể biết rõ chi tiết trên người nàng ta như vậy đây?”

“Chuyện này...”

“Công tử!” Tống Thu Đồng kinh hoảng thất thố, kéo tay áo Nam Cung Tứ, rưng rưng nói, “Không phải, không phải, hần đổ oan cho ta... Nhất định hần xem lúc ta tắm rửa...”

“Người tắm rửa có gì đẹp?” Hắc y nhân có chút không vui, cắt ngang nàng ta, “Còn không bằng ngắm Ngọc Hành trưởng lão của Tử Sinh Đình tắm rửa thay y phục đâu.”

Ngọc Hành trưởng lão từng bị nữ đệ tử nhìn trộm lúc tắm, cũng là chuyện ít người biết đến ở Tu Chân giới, giờ chợt nhắc tới, mọi người đều thấy có chút buồn cười, còn lớn gan nhìn thoáng qua Sở Văn Ninh, bị sát khí trên mặt Sở Văn Ninh dọa sợ, vội cúi đầu.

Hắc y nhân vòng qua Nam Cung Tứ và Tống Thu Đồng một vòng, bỗng nhớ ra cái gì, vỗ tay cười nói: “Đúng rồi, ta nhớ ra một chuyện, năm đó Diệp công tử cứu được Tống cô nương, trên cổ tay Tống cô nương được Hàn Lâm Thánh Thủ điểm một vết thủ cung sa, nếu Tống cô nương thật sự bằng thanh ngọc khiết, miệng ta toàn ô ngôn uế ngữ bôi nhọ nàng ta, vậy nhất định trên cổ tay nàng ta vẫn còn một dấu chu sa.”

Hắn dừng một chút, đối với Tống Thu Đồng cả người không huyết sắc, run run rẩy rẩy mỉm cười nói: “Tống cô nương, nếu người thật sự trong sạch, không bằng đem thủ cung sa ra để mọi người xem, thế nào?”

Nam Cung Tứ chợt nhân ra, quay đầu an ủi Tống Thu Đồng: “Không sao đâu, nàng cho mọi người xem chút, nàng...”

Nhưng hắn thấy môi Tống Thu Đồng đã mất hết huyết sắc, cả khuôn mặt trắng bệch như giấy, run lên, không khỏi đứng đờ ra, một lát sau, có chút nghi hoặc hỏi: “Nàng sao... Sao thế?”

Tống Thu Đồng buông tay đang giữ chặt Nam Cung Tứ, sau đó lui một bước, che ống tay áo lại, rưng rưng lắc đầu.

“Không... Không được...”

Nam Cung Tứ bỗng mở to đôi mắt, tựa hồ đã hiểu cái gì xảy ra, nói không nên lời.

Hắc y nhân cười lạnh nói: “Sao thế? Không dám?”

“Không phải, không phải như vậy... Ta cũng không biết...” Tống Thu Đồng suy sụp ngã trên đất, nước mắt tuôn ra như mưa, khổ sở nói, “Ta không biết, ta không biết... Cầu xin người... Tha cho ta đi...”

Nàng gắt gao che ống tay áo lại, không cho ai nhìn thấy, nhưng như vậy là giấu đầu hờ đuôi không khác gì nói cho mọi người, thủ cung sa trên cổ tay

nàng, quả thật như lời hắc y nhân đã nói, biến mất rồi.

Nàng dùng tấm thân xử nữ hứa với người ta, nhưng còn chưa tân hôn, dấu tích hồng trên tay đã không còn.

Có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Hắc y nhân lại muốn nói gì đó, chợt nghe cách đó không xa giọng nói thanh lãnh tức sát vang lên, dưới ánh đèn, thân hình Sở Văn Ninh đĩnh bạt, nói: “Chu sa trên cổ tay Tống cô nương, mấy hôm trước còn có, theo thời gian người nói hai người Tống Diệp tư thông không đúng, nhất định là người có ý mưu hại.”

“... ..”

Sau hồi lâu, hắc y nhân mới thở dài.

Ít người đang ngồi cảm thấy mình nghe nhầm, lời nói bức người tới đường cùng phun ra từ răng môi của hắc y nhân, tựa hồ trong giọng bỗng có chút dung túng.

“Sở tông sư nói không sai, nhưng lúc này ta chưa nói hai người Tống Diệp tư thông, mà chỉ mới nói là gian dú, thật sự muốn nói thời gian tư thông thì, chỉ khoảng mấy ngày trước mà thôi.”

Diệp Vong Tích lẩm bẩm nói: “...Quả thực vớ vẩn...”

Vẻ mặt Sở Văn Ninh trầm lãnh, khí thế uy nghiêm: “Vu khống, lời các hạ nói là thật hay giả, để ta thẩm là biết.”

“Người...”

Trong lúc nói, ngón tay Sở Văn Ninh đã loé kim quang, đồng tử hắc y nhân đột nhiên thu nhỏ, nghiêng người tránh đi, nguy hiểm mà né thân võ Thiên Văn sắc vén vút qua.

“Sở tông sư làm gì vậy?” Hắc y nhân bất đắc dĩ lại buồn cười, thân pháp hăn rất tốt, mấy roi Sở Văn Ninh đánh ra đều không trúng hăn, hăn cũng chẳng đánh lại, cứ một màn để dây liễu của Sở Văn Ninh đuổi theo, không khí vốn căng thẳng quý quyết, bỗng có mấy phần buồn cười, ần ần lộ ra chút sủng nịch, “Đừng đánh ta nha, ta còn chưa nói hết mà.”

“Nếu các hạ muốn cáo trạng, sao không lột mặt nạ ra mà nói!” Sở Văn Ninh hạ thấp mày kiếm, lạnh lùng nói.

“Nếu người muốn ta bỏ, ta sẽ bỏ xuống cho người xem sau, nhưng không phải bây giờ.”

Hắc y nhân trốn Thiên Vấn nửa ngày, mắt thấy thuật pháp Sở Văn Ninh sắc bén, càng đánh càng hung, không khỏi cảm thấy không ổn, nghiêng người vọt tới sau cột gỗ, tránh kim quang của Thiên Vấn văng khắp nơi, quát: “Diệp Vong Tích, người không phải quân tử sao? Hôm nay ta để cho thiên hạ biết gương mặt thật của người! Người mua nữ nhân về song tu, cưỡng bách Tống Thu Đồng phụng dưỡng người, người làm hại nhân luân, khi dễ thê tử của chủ thượng! Người— Người mặt người dạ thú, mặt người dạ thú!”

Diệp Vong Tích nổi giận: “Vớ vẩn, nói gì thế?!”

“Ta nói sai sao? Thủ cung sa của Tống Thu Đồng sao lại biến mất, chẳng lẽ người không rõ sao?” Hắc y nhân trốn sau cột cao giọng nói, “Nàng ta mấy hôm trước quỳ xuống trước mặt người, nói nàng đã là thê tử của Nam Cung Tứ, mong người nể mặt người ta, đừng dây dưa với nàng nữa, người lại khẳng khẳng không nghe, người còn nói—“

Diệp Vong Tích xanh hết cả mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nói gì? Người bịa đặt!”

“Lời người nói mà người cũng quên sao, còn cần ta nhắc cho người, người lúc ấy nói,” Hắc y nhân hắng giọng, thay đổi cách nói, bắt chước ngữ khí của Diệp Vong Tích, “Tống cô nương, ta vung tiền như rác, lại để người làm xiêm y cho kẻ khác, giờ người được Nam Cung công tử coi trọng, liền rời khỏi ta, nhất đao lưỡng đoạn với ta, người mơ quá đẹp rồi.”

Cuối cùng, còn cười vang ba tiếng “ha ha ha”, giọng điệu kia, mười phần vô lại lưu manh.

Diệp Vong Tích: “... ..”

[Husky] Chương 160: Sư tôn, người còn nhớ rõ đổi âm thuật ở khách điểm năm đó không?

Edit: Shizu

Beta: Thiên Di

Khách khứa chung quanh nghe xong, không ít người đều đã lộ ra sắc mặt khinh thường, ánh mắt dừng ở trên ba người Diệp Vong Tích, Nam Cung Tứ cùng Tống Thu Đồng.

Có người nhẹ giọng nói:” Thật là bại hoại...”

“Vậy mà Nam Cung công tử còn không tức giận?”

“Hoá ra là Tống cô nương là bị buộc bắt đắc dĩ, mới..... Ấy, chuyện này cũng không trách nàng được..... Nàng là một nữ nhân, ở trước mặt hai vị công tử nổi bật, có thể làm sao đây?”

Hắc y nhân học vong tình, bất ngờ bị Thiên Vấn đánh đến, may mà hăn tránh kịp, không bị thương nặng, cũng không có bị cuốn lấy, nhưng áo choàng vẫn bị rách, máu bắn ra, hăn kêu lên một tiếng, lại không dám chậm trễ, nhanh chóng trốn khỏi dây liễu của Sở Văn Ninh, nhưng miệng vẫn không buông tha Diệp Vong Tích.

“Diệp công tử, việc ngày hôm trước, Tống cô nương không dám thừa nhận, sợ là làm ảnh hưởng đến hòa khí của người cùng Nam Cung công tử. Nhưng ông trời có mắt, gương sáng treo cao, không lẽ người không hổ thẹn chút nào, không nghĩ đến việc ở trước mặt mọi người cúi đầu tạ tội sao?”

Diệp Vong Tích rất tức giận, lại cũng cảm thấy buồn cười mà nói:” Diệp mỗ có tội gì?”

“Người không có tội, chẳng lẽ là Tống cô nương có tội? Nàng tuy là chưa từng phản kháng, nhưng ta cảm thấy nàng là bị người cưỡng bức, chẳng lẽ

người muốn nói là nàng chủ động quyến rũ người sao? Mà không phải là người cưỡng bách nàng?”

Lúc này, Nam Cung Tứ vẫn luôn không nói gì bỗng nhiên quay người lại, cúi đầu nhìn hai mắt Tống Thu Đồng, đưa tay muốn đỡ nàng dậy.

Tống Thu Đồng lại cho rằng hắn đuổi tay, là muốn xác nhận thủ cung sa trên cổ tay nàng. Sáng hôm nay nàng tỉnh dậy, phát hiện không thấy thủ cung sa trên cổ tay, trong lòng vô cùng hoảng sợ, nhưng loại chuyện này càng bôi càng đen, nhất thời giải thích cũng không được rõ ràng, nàng nghĩ phải nhanh cùng Nam Cung Tứ động phòng hoa chúc, đến lúc đó chu sa của mình cũng sẽ biến mất, cho nên không bằng hai ngày nay không nói cái gì, tránh bị người khác hiểu lầm.

Vậy mà lại có người hắt nước bẩn nàng....

Nghĩ đến mình cũng là do Diệp Vong Tích cứu, cũng đã từng làm tùy hầu của Diệp Vong Tích, lại nghĩ đến chu sa của mình không còn, nốt ruồi đỏ trên đùi bị người chỉ ra rõ ràng, hết đường chối cãi, trong lúc nhất thời đầu óc rối loạn, không biết nên làm thế nào mới phải.

Ở trong tình cảnh hỗn loạn, nàng nâng đôi mắt ướt át lên nhìn mọi người, chỉ thấy những người đó xem thường lại thương hại mà nhìn nàng, nói nhỏ nói thầm, nghị luận sôi nổi, lại nhìn đến Diệp Vong Tích đứng một mình, khuôn mặt trầm lại, bị nghìn người chỉ trỏ, khách khứa phỉ nhổ.

Hắc y nhân kia còn đang bị dây liễu của Sở tông sư truy đuổi chạy loạn, vẫn tiếp tục nói:”Diệp Vong Tích! Người ta oán hận chất chứa đã lâu, hôm nay ta liền muốn vạch trần người, người chính là một tên ngụy quân tử! Người tư thông với thiếu chủ phu nhân, cưỡng bách thiếu nữ trong sạch, vô cùng ác độc!”

Tống Thu Đồng vô cùng sửng sốt, tựa như hiểu được bây giờ nên làm thế nào, rửa sạch tội danh đã là không có khả năng, nghe ngữ khí của hắc y nhân kia, người nọ giống như là cùng Diệp Vong Tích thù oán sâu đậm, trăm phương nghìn kế mà muốn hủy diệt cao khiết thanh danh, quân tử như gió của Diệp Vong Tích.

Tội danh tư thông nàng không thể nào gánh nổi, nhưng nếu như theo lời nói của hắc y nhân, nói chính mình bị Diệp Vong Tích cưỡng bức, thì ít

nhất.....

Nàng giống như là cuồng loạn mà hét lên một tiếng:”Là hấn hại ta!”

Nam Cung Tứ đột nhiên cứng tay lại rồi, đứng tại chỗ, giật mình kinh ngạc mà nhìn nàng, giống như là không tin vị hôn thê của mình bị trợ tá đắc lực của phụ thân làm bẩn, sợ ngây người.

Tống Thu Đồng che mặt lại mà khóc, nghẹn ngào nói:”Là Diệp công tử khinh nhục ta, hấn.....Hấn cưỡng bách ta..... Ta trước nay đều không đồng ý với hấn....”

Nam Cung Tứ trừng mắt nhìn nàng, ánh nến chột sáng chột tắt, ánh mắt hấn chột sáng chột tối, một lúc lâu sau, hấn buông bàn tay muốn đỡ Tống Thu Đồng xuống, tiếng nói nghẹn lại, tinh hỏa vắng khắp nơi:”Người có biết mình đang nói cái gì không?”

Thấy hấn tức giận, Tống Thu Đồng càng lo sợ, khóc lóc nói:”Công tử, xin lỗi... Ta sợ công tử sẽ bỏ rơi ta, cho nên...Vẫn luôn....vẫn luôn không dám nói... Ta càng sợ, sau khi nói ra, sẽ làm Diệp công tử cùng công tử trở mặt, hấn lại được chưởng môn trọng dụng, nếu như hai người nổi lên hiềm khích, Nho Phong Môn làm sao có thể yên ổn?” Nàng nói, cúi người xuống, vuốt tay áo, vai lưng mảnh khảnh không kiềm chế được run bần bật, nhìn đi nhìn lại đều rất đáng thương.

“Thu Đồng thật sự không biết nên làm sao bây giờ.... Càng không dám mời chưởng môn làm chủ, sợ chịu khuất nhục, chỉ có thể tự mình che dấu.... Công tử, Thu Đồng hổ thẹn với người... nhưng.... Nhưng..... đối với người hoàn toàn là thật lòng...”

Sắc mặt Nam Cung Tứ lại tái nhợt, lui về phía sau, lắc lắc đầu, lặp lại trong miệng:” Người... Người có biết mình đang nói cái gì không?”

Tống Thu Đồng một đầu tóc đen che phủ vai ngọc, ánh đèn nhàn nhạt chiếu lên áo nàng, càng làm cho cả người nàng thêm đậm đáng yêu, nàng khóc thầm nói:” Là Thu Đồng không tốt, không muốn lừa gạt công tử, nhưng ta lẻ loi hiu quạnh.... ta.....”

Nam Cung Tứ đột nhiên hét to, đánh gãy lời nói của nàng:”Người có biết người đang nói cái gì không!!”

“Ta...” Tống Thu Đồng bị hấn dọa đến cả người run lên kịch liệt, ngẩng đầu lên, tóc mây thấm ướt hoa nhạn, khuôn mặt kiều mỹ toàn là nước mắt, môi không khống chế được run rẩy:”Ta...”

“Người thế mà lại làm ra chuyện như thế này? Người, vậy mà dám.... Người vậy mà có thể làm ra chuyện như thế này!”

Mọi người nghe Nam Cung Tứ nói như vậy, không khỏi cau mày trao đổi ánh mắt với nhau, nhìn không được nhẹ giọng nói:” Đã sớm nghe nói Nho Phong Môn lấy nam tử vi môn, nữ tử ti tiện, nhưng không nghĩ là tới mức này, Nam Cung Tứ thế nhưng trách tội không phải là Diệp Vong Tích, mà là Tống cô nương vô cớ chịu nhục, thật sự là vô cùng lạnh lùng.”

“Đúng vậy, hấn thật không phân biệt tốt xấu.”

Sở Văn Ninh đã sớm buông Thiên Vấn xuống lúc chính Tống Thu Đồng thừa nhận, lúc này thấy Nam Cung Tứ phản ứng như thế, y có chút mờ mịt. Ở trong trí nhớ y, Nam Cung Tứ tuy ngẫu nhiên kiêu căng tùy hứng, nhưng là người phẩm hạnh đoan chính, tuyệt đối không phải người không rõ lý lẽ như vậy, việc này nếu như là thật, nói như thế nào cũng nên truy cứu Diệp Vong Tích, chứ không phải là Tống Thu Đồng.

Nhưng trước mắt xem ra, cơn giận của Nam Cung Tứ, thế nhưng toàn bộ đặt trên người Tống Thu Đồng.... Tại sao lại như vậy?

Trong các khách nhân, chỉ có một mình Mai Hàm Tuyết, bình tĩnh ngồi trong bữa tiệc, một bên uống rượu, một bên xem náo nhiệt. Nếu như Tiết Mông có ở chỗ này, liền sẽ phát hiện Mai Hàm Tuyết cùng với người mình vừa thấy, có bộ dáng hoàn toàn khác nhau, lúc này hấn cùng hạt giống phong lưu ở chốn đào nguyên kia có tư thái giống nhau, khóe mắt hàm chứa xuân, giơ tay nhắc chân đều thực lỗi lạc.

Tống Thu Đồng vẫn còn vừa khóc lóc vừa kể lể, đem tất cả gièm pha đều đẩy đến trên người Diệp Vong Tích, có lẽ Diệp Vong Tích là bị nàng vạch trần và chỉ ra cũng sợ hãi rồi, một câu cũng không nói nên lời, chỉ mở to hai mắt, nhìn nữ tử chính mình đem tới từ Hiên Viên Các.

“Là Thu Đồng mềm yếu, không có dũng khí ở trước Diệp công tử khinh bạc, tự sát chứng minh bản thân trong sạch. Thu Đồng một thân lực bình,

nhận được hết thấy, toàn là công tử ban tặng, hiện giờ.... hiện giờ tự biết sai lầm... ta... đương nhiên nghe công tử xử lý....”

Nam Cung Tứ nghe nàng than khóc xong, bỗng dừng ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại.

Ngọn đèn dầu ấm áp kia, hiện giờ chiếu lên mặt hắn, lại hiện lên bóng ma đen tối cuộn cuộn, lông mi hắn run rẩy, giống như là cực lực kiềm chế cái gì.

Song chường thành quyền, tấn không huyết nhục, hầu kết hắn chen chúc quay cuồng, giống như trong lòng hải lăng kinh đào. Hắn nhẫn nại, xương gò má góc cạnh lạnh lẽo, gân mạch thái dương bạo đột, cốt cách run rẩy, trong lòng như là có lửa.

Hắn nhẫn nại, cuối cùng là nhịn không được, tức giận mắng một tiếng, đột nhiên đem án kỉ trước mặt Tống Thu Đồng chém thành hai đoạn! Ly bàn hỗn độn!

“Tống Thu Đồng, ngươi có biết hay không.... Cuộc đời ta, hận nhất, hận nhất, hận không thể chịu đựng được là nói dối!” Nói xong bỗng dừng quát:”Diệp Vong Tích!”

“.....Thiếu chủ.”

“Diệp Vong Tích ngươi lại đây cho ta!”

“.....”

Đột nhiên quay đầu lại, hai mắt đỏ đậm thẫm ướt:”Lại đây!”

Diệp Vong Tích đi qua, mọi người xem diễn cảm thấy ngay sau đó kiếm Nam Cung Tứ chỉ sợ là muốn thẳng tắp đâm qua ngực Diệp Vong Tích, trực tiếp mổ bụng cầm thú, cầm trái tim ném trên mặt đất, bọn họ ngưng thần nín thở, đều khẩn trương mà nhìn hết thấy sự việc trước mắt.

Nam Cung Tứ thở hỗn hển, nhìn chằm chằm Diệp Vong Tích trong chốc lát, ghen ngào nói:”Ngươi....giải đối âm thuật đi.”

“Đối âm thuật?” Mọi người ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau:”Chuyện này liên quan gì tới đối âm thuật?”

“Đúng vậy, thật sự quá kì quái, tên Diệp Vong Tích này phải dùng đối âm thuật làm cái gì? Thanh âm nguyên bản của hắn chẳng lẽ quá đáng sợ, dọa

đến người khác? Hay là thanh âm nguyên bản của hắc có chỗ nhận không ra người?”

Diệp Vong Tích lại rũ mắt nói:” Thiếu chủ, không giải được.”

Nam Cung Tứ sững sốt, nhìn chăm chăm hắc:”Người nói cái gì?”

“Diệp mỗi từ lúc mười ba tuổi, suốt ngày dùng đổi âm thuật thêm thân, dùng thanh âm này, đã được mười năm rồi, đổi âm thuật đã thâm nhập linh hạch.” Diệp Vong Tích dùng một chút, bình tĩnh nói:”Rốt cuộc không khôi phục được tiếng nói nguyên bản.”

“.....” Nam Cung Tứ lui về sau một bước, hoảng hốt, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn nam nhân biểu tình u tối trên tòa thượng kia, lẩm bẩm nói:”Phụ thân?”

Nam Cung Liễu rốt cuộc lên tiếng: “Tứ nhi, việc này thật đáng tiếc, nhưng..... Chuyện đổi âm, thật là Diệp Vong Tích tự nguyện mà làm, hiện giờ tới tình trạng này, cũng là bất ngờ. Người cũng không cần nghĩ nhiều.”

“Nhưng mà....”

Nam Cung Liễu đi xuống đài cao, đứng ở sau trùng trùng điệp điệp hộ vệ , khoanh tay mà đứng nói: “Vi phụ biết người và Diệp Vong Tích là trúc mã chi nghị, đổi hắc mấy năm nay tận trung cương vị, càng là lòng mang cảm kích. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, hắc..... Tư thông Tống Thu Đồng, tổn hại nhân luân, khinh thường phạm chủ, chính là tử tội.”

Như thế nào cũng không nghĩ tới Nam Cung Liễu thế nhưng lại nói như vậy, Nam Cung Tứ ngạc nhiên nói: “Phụ thân!!”

Nam Cung Liễu phất phất tay, một đạo lam quang hiện lên, Nam Cung Tứ lập tức bị một đạo kết giới bao phủ trời buộc, hắc đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó phản nộ mà ở bên trong gào thét đâm vào, nhưng kết giới kia là Nho Phong Môn tương truyền qua nhiều thế hệ “Khuyên nhủ kết giới”, bởi vì Nho Phong Môn đã từng phát sinh chuyện giết cha đoạt vị, cho nên chương môn chi tử ở khi còn nhỏ liền cùng phụ thân ký kết huyết khế, kết giới này, là phụ thân chuyên môn dùng để giam giữ nhi tử, nhưng liên tục non nửa canh giờ, cho dù Nam Cung Tứ vũ lực cao cường, cũng không thể nào thoát được.

Hắn ở trong kết giới kê gào, càng là bị phong ấn tất cả, căn bản không thể truyền ra bên ngoài....

Chuyện tới hiện giờ, thừa nhận Diệp Vong Tích cùng Tổng Thu Đồng tư thông, tổng lại tính ra Nho Phong Môn có thật nhiều bí mật. Nam Cung Liễu đi đến trước mặt hắc y nhân, chấp tay hành lễ, nói: “Kẻ hèn tuy không biết tiên sinh cùng Diệp Vong Tích có ân oán gì, nhưng ít nhiều tiên sinh hôm nay chỉ điểm, bằng không kẻ hèn, thật sự là gia môn bất hạnh.”

Hắc y nhân nhàn nhạt nói: “Nam Cung chương môn khách khí rồi.”

“Người đâu, lập tức bắt Diệp Vong Tích lại! Áp đến——”

“Chờ đã.”

Hắc y nhân bỗng nhiên ngăn cản, làm Nam Cung Liễu lòng sinh bất an, nhưng trên mặt vẫn là bất phong bất động mà cười: “Tiên sinh còn có gì chỉ giáo?”

“Ta nghĩ, công tử bất quá chỉ là nói hai câu chuyện đối âm thuật mà thôi, chương môn Tiên Quân, vì sao phải vội vã đem Diệp công tử giam giữ bỏ tù vậy?”

“Khụ, đây là chuyện riêng của Nho Phong Môn ta, không tiện ở đây nói cẩn thận...”

Hắc y nhân cười nói: “Chương môn Tiên Quân vì thể diện Nho Phong Môn, thật đúng là rất rõ ràng, cái gì nên bỏ liền bỏ. Đáng thương cho Diệp cô nương vì môn phái người vào sinh ra tử hơn mười năm, hiện giờ người thế nhưng vì bảo toàn tôn nghiêm nhà mình, khiến nàng vô tội bị liên lụy.”

Lời vừa nói ra, những người khác chưa kịp phản ứng lại, nhưng sắc mặt Nam Cung Liễu lại đột nhiên thay đổi.

Bên dưới, Mai Hàm Tuyết cười cười, lại rót một bầu rượu, uống một ngụm, lại buông.

Nam Cung Liễu sắc mặt ở dưới ánh nến có vẻ có chút vàng như nến, sau một lúc lâu, hắn ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Cái gì Diệp cô nương..... Tiên sinh người.....”

Hắc y nhân ánh mắt quynh nhiên, thanh âm rõ ràng vang dội bên trong đại điện, gần từng chữ một, câu chữ kinh tâm.

“Diệp Vong Tích, căn bản không phải nam tử.”

[Husky] Chương 161: Sư tôn, đưa người bay

Edit: Thiên Di

Beta:

“Diệp Vong Tích căn bản không phải nam tử.”

“... ..”

Mấy phần trầm mặc, bỗng nhiên ồn ào.

Khách khứa trong đại điện thất sắc, mắt đều tập trung lên người Diệp Vong Tích, Diệp Vong Tích cúi mặt, không rên một tiếng.

Không phải nam tử?!

Thanh niên tuấn mỹ đỉnh bạt này, thế mà... Thế mà thân phận là một cô nương ư?

Những lời này như tích thủy nhập hoạch, nhát mắt dâng lên làn sóng nóng hôi hổi, có người hít sâu một hơi, ngay sau đó lời nói ồn ào bùng nổ.

“Diệp Vong Tích vốn là nữ nhi?”

“Trời ơi... Sao có thể...”

“Chẳng trách lúc này Nam Cung Tứ không mắng nàng, hẳn rõ ràng biết chuyện này! Vậy Tổng Thu Đồng lúc này...”

“Hoàn toàn vì bảo vệ mình, vu oan cho người ta!”

“Cũng quá hiểm ác! Không làm thì không làm, vì sao phải rửa sạch tội danh, chỉ trích người khác?”

“Đến ta còn không tin, Diệp Vong Tích sao có thể là nữ tử? Một chút cũng không nhận ra...”

Hàn quang trong mắt Nam Cung Liễu chớp động, nhìn chăm chăm hắc y nhân để lộ con người đen nhánh, nói: “Tiên sinh đừng ăn nói hàm hồ, người có chứng cứ gì—“

“Nếu người không chột dạ, thả Nam Cung Tứ ra đi.” Hắc y nhân nói, “May mà lệnh lang tuy có dã tính, nhưng vẫn là chính nhân quân tử, không lãnh khốc vô tình như người.”

“...”

Thấy mặt Nam Cung Liễu rịn một tầng mồ hôi dầu, siết quyền không nói, hắc y nhân lạnh lùng nói: “Sao thế, người thả đi.”

Nam Cung Liễu phát tay áo nói: “Kẻ hèn này dạy con, không cần phiền đến tiên sinh là kẻ ngoài còn khoa tay múa chân, ngang ngược xen vào!”

Gã tuy nói vậy, tuy chưa từng thừa nhận lời hắc y nhân là thật, nhưng mọi người đã hiểu rõ như gương sáng trong lòng rồi, vốn còn không tin lời của hắc y nhân, cũng nhin không được mà xao động, một làn nữa nhìn lên gương mặt anh tuấn của Diệp Vong Tích, tìm một điểm giống nữ tử mà nàng để lại.

Lúc này, trong đám người bỗng có kẻ cất cao giọng: “Nam Cung chương môn, ngài không đúng rồi.”

Mọi người ào ào quay đầu lại, Mai Hàm Tuyết khoác áo lông chồn, ung dung hoa quý, cười ngâm ngâm đứng dưới ánh đèn, nói: “Diệp cô nương tuy anh khí bức người, nhưng chỉ là một nữ nhi không hơn không kém mà thôi, chương môn tiên quân thân là nam tử, nên thương hương tiếc ngọc, thân là trưởng bối, càng nên ứng xử nhân thiện. Sao có thể vứt bỏ thể diện của Nho Phong Môn, khi dễ cô nương nhà người ta như thế chứ?”

Hắn nói, chậm rãi đến trước điện, mỉm cười bảo: “Cháu trai bất tài, từng gặp Diệp cô nương một lần ở chốn đào nguyên, lúc ấy cảm thấy tư thế nàng oai hùng, không giống liễu yếu đào tơ, trong lòng rất thích, tiếc là cháu trai ăn nói vụng về, lời lẽ mạo phạm Diệp cô nương, làm nàng ghét bỏ, có tranh chấp với cháu trai này. Sau khi lĩnh giáo cách hay của Diệp cô nương, không khỏi cảm thấy Nho Phong Môn quả nhiên có lớp lớp hào kiệt xuất hiện, nữ tu thân thủ cũng bất phàm, còn vì sư môn của Diệp cô nương mà thâm thán phục, nhưng hôm nay thấy cách làm của chương môn tiên quân... À, lại cảm thấy Nho Phong Môn huy hoàng, không xứng với hồng nhan ngọc cốt như thế.”

“... Mai Tiên Quân, người và Diệp Vong Tích chỉ gặp một lần, nhận nhầm là chuyện thường tình.” Sắc mặt Nam Cung Liễu đen sì, môi vẫn mang ý cười cắn chặt tới chết, nói, “Nể tình Côn Luân Đạp Tuyết Cung, ta không so đo với người, người đừng có bắt bẻ nữa.”

Trong lời nói của gã, đã không còn vẻ thông dong trấn định.

Hắc y nhân khẽ cười nói: “Mai công tử nổi danh phong lưu bốn biển đều biết, nếu hắc nhìn không ra là nam hay nữ, chỉ sợ trên đời chẳng có người thứ hai nhìn ra đâu.”

Nam Cung Liễu nghe hắc nói vậy, không khỏi nổi giận, cắn răng nói: “Tiên sinh lúc này còn chỉ trích Diệp Vong Tích khinh nhục Tổng Thu Đồng, giờ lại nói Diệp Vong Tích là nữ tử, lật mặt như thế, căn bản là muốn làm loạn Nho Phong Môn thanh chính của ta, phá hỏng thanh danh phái ta!”

Hắc y nhân nói: “Nếu ta không ra hạ sách này, làm sao để Nam Cung công tử nhìn rõ được Tổng cô nương thật ra thế nào? Hắc nếu cười nhầm người, cũng đủ ghê tởm nửa đời còn lại rồi.”

“Nhưng người lúc này nói rất có lý! Huống chi, nếu Diệp Vong Tích là nữ tử, chu sa trên tay Tổng Thu Đồng sao lại biến mất?”

“Người tự hỏi ả đi, hỏi ta làm gì.” Hắc y nhân cười lạnh nói, “Huống chi trên dưới Nho Phong Môn người, có mấy ngàn nam đệ tử, chương môn tiên quân rảnh rồi, cứ hỏi từng người bọn họ, khẳng định tìm được đáp án vừa lòng thôi.”

Việc này, liên quan đến thể diện của Nho Phong Môn, nên mọi người im lặng không lên tiếng, ai cũng không nói gì, nhưng ánh mắt tò mò xen lẫn xem thường không giấu được, Nam Cung Liễu giữa những ánh mắt chỉ trích như vậy, gã đứng đờ tại chỗ một lát, đột nhiên quát lên với Diệp Vong Tích: “Người qua đây!”

“...”

“Tự người nói, Tổng cô nương tốt cùng có đồ oan cho người không?” Nam Cung Liễu nhìn chăm chăm mặt Diệp Vong Tích, gã đánh cược, trên tay gã vẫn còn một lợi thế quan trọng nhất. Gã biết Diệp Vong Tích có tình cảm sâu nặng với con trai mình, nhất định không mong thanh danh Nho Phong Môn sụp đổ, “Người nói cho mọi người, thân phận người rốt cuộc là gì!”

Diệp Vong Tích trước nay đều rất nghe lời, từ nhỏ đến lớn, đều là quân cờ
gã dễ điều khiển nhất trong các quân cờ.

Gã thậm chí nhớ rõ năm Diệp Vong Tích mười ba tuổi, phụng mệnh đến đại
điện kim bích huy hoàng của Nho Phong Môn.

Cửa điện đóng chặt, chỉ có hai người họ.

Gã ngồi trên hoa toà lạnh như băng, nhìn xuống dưới, nữ hài mười ba tuổi
còn chưa dậy thì, mặc áo thanh bích, tết tóc thành bím, trên tay đeo một
vòng bạc nhỏ.

Gã mỉm cười nói với nàng: “Vong Tích, hôm nay gọi ngươi tới, ý gì ngươi
cũng biết rồi.”

Diệp Vong Tích quỳ xuống, dập đầu: “Vâng, tôn chủ.”

“Nghĩa phụ ngươi trước đây nhiều lần trọng thương, gân cốt bị tổn hại, đã
không còn thích hợp làm thống lĩnh ám vệ. Ngươi là con gái nuôi của hắn,
lại là thanh mai trúc mã của Tứ Nhi, những người khác ta không tin được,
ta chỉ tin được mình ngươi.”

Diệp Vong Tích không đứng dậy, vẫn an tĩnh cúi đầu trên đất, búi tóc để lộ
phần cổ mảnh khảnh, như sơn dương ngẩng đầu chờ chém.

Nam Cung Liễu nói: “Ngươi thiên phú trác tuyệt, tiền đồ không thể lường
được. Ta giao cho ngươi làm thủ lĩnh ám vệ Nho Phong Môn, sau này
thống lĩnh một trong bảy mươi hai thành. Cứ vậy, ngươi có thể cùng với
nghĩa phụ của ngươi, trở thành phụ tá đắc lực cho Tứ Nhi. Từ giờ, hắn
ngoài sáng, ngươi trong tối, đỡ dần Nho Phong Môn trăm năm huy hoàng.”

Gã dừng một chút.

“Có điều, nếu ngươi không muốn, cũng không sao. Nghĩa phụ ngươi còn có
thể duy trì một khoảng thời gian nữa, ta sẽ tìm xem còn người thích hợp
hơn ngươi không. Chuyện này ngươi phải hy sinh quá lớn, lòng ta hiểu rõ,
ngươi không cần miễn cưỡng.”

Nam Cung Liễu nói xong, đối tư thế trên toà cao, dù bận vẫn ung dung đợi.
Nữ hài không cha không mẹ, không nơi nương tựa, gã nắm chắc mười phần
trong lòng, gã chỉ đợi nàng gật đầu.

Cuối cùng Diệp Vong Tích dựng thẳng eo, nàng an tĩnh nhìn gã.

Nháy mắt đó, Nam Cung Liễu cảm thấy không rét mà run, tựa như chuyện mình mưu tính bị đưa nhỏ này nhìn thấy, nhưng ngay sau đó, Diệp Vong Tích nói: “Tánh mạng của ta là nghĩa phụ cho, vì báo phụ ân, ta không có gì để không muốn cả.”

Nam Cung Liễu an tĩnh giây lát, thở dài: “Uất ức cho người rồi.”

Diệp Vong Tích trầm tĩnh đạm mạc nói: “Là ta nên đa tạ tôn chủ, đã coi trọng nhiều vậy.”

Nam Cung Liễu đổi chuyện khác: “Nhưng mà, Nho Phong Môn xưa nay trọng nam khinh nữ, nữ nhân à, trước nay luôn yếu đuối vô lực, lòng dạ đàn bà. Trên đời chỉ có nam tử, mới có thể phục chúng, mới xứng là thống soái một thành được. Vong Tích, người thông minh như vậy, hẳn là hiểu rõ phải làm gì.”

Diệp Vong Tích trầm mặc một lát, làm trò trước mặt Nam Cung Liễu, biểu tình lạnh nhạt tảo vòng tay bạc xuống, kéo dải lụa, sau đó nàng cởi áo ngoài ra, chỉ để lại một lớp trung y trắng tinh. Làm xong hết thảy, nàng lại túm tóc gọn lại, sửa thành đuôi ngựa, cao cao buộc lên. Ánh mặt trời chiếu vào, chiếu lên người nàng, eo lưng nàng đỉnh bạt, biểu tình cương nghị, tuy vẫn là thân thể thiếu niên, khí chất lại như từng bách.

“Không sai.” Nam Cung Liễu tích thủy bất lậu, nhắc nhở nàng, “Về sau cứ như vậy, nhưng người đừng quên, còn giọng nói.”

Diệp Vong Tích rủ mi, lúc nàng vào đã nhận ra, nên tự chuẩn bị, đã mang theo một cây kéo màu vàng sắc bén từ lâu.

Nàng cầm cây kéo kia, tàn nhẫn, đâm vào cổ họng.

Máu tươi nhỏ xuống tí tách.

“Giọng cũ biến mất, cả đời không đổi.”

Nàng chậm rãi lẩm nhẩm tám chữ chú quyết, sau đó nhắm mắt lại, ném cây kéo đi.

Trên kéo loang lỗ vết máu, Nam Cung Liễu nhìn chăm chăm một lát, nói: “Tốt, tốt. Từ giờ ngươi là thủ lĩnh ám thành kế nhiệm, là Diệp công tử của Nho Phong Môn, cho dù là Tứ Nhi, ta cũng bảo nó đối với người ba phần ——“

Diệp Vong Tích mở miệng, đã là giọng khác của một thiếu niên.

“Mong tôn chủ, không cần gây khó khăn đơn độc cho nghĩa phụ nữa, ta nguyện làm chuyện này.”

Cho nên, Nam Cung Liễu quá rõ ràng Diệp Vong Tích này.

Mười năm, học hết dáng vẻ nam tử, tích thủy bất lậu, khi dậy thì ngày nào cũng dùng bí dược, nhân nhin đau đớn của dược tính, trưởng thành mới mới có được dáng vẻ và dung mạo nam tính.

Trong mắt gã, nàng là con chó Nho Phong Môn nuôi lớn, vì báo ân nuôi dưỡng, nàng tuyệt đối sẽ không phản bội.

Mười năm trước nàng tự cắt yết hầu đâm máu, vĩnh viễn đổi giọng.

Hôm nay, nàng cũng sẽ không làm gã thất vọng.

Gã đánh cược Diệp Vong Tích sẽ giúp gã.

Chỉ cần Diệp Vong Tích mở miệng nói “Ta không phải nữ tử”, như vậy dù mọi người không tin, thì có thể làm gì đây?

Hắc y nhân hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, hắc bước lên hai bước, đứng trước Diệp Vong Tích, giơ tay chặn đường nàng đi, nói: “Nam Cung Liễu, Diệp cô nương đã vì Nho Phong Môn của người hao hết tâm huyết, hiến tân niên hoa, giờ người không thể giáo biện nữa, còn muốn dùng quãng đời còn lại của nàng để tế nữa hay sao?”

Nam Cung Liễu đang muốn mở miệng phản biện, bỗng nhiên, xa trong bóng đêm, một đoá ánh cam đỏ bay vút lên cao, bỗng nổ tung— Lại có người tới bắt hươu rồi.

Nhưng mà, đây là Nho Phong Môn, hươu chết về tay ai cũng chẳng quan trọng nữa, cũng không ai quan tâm kẻ nào bắt được con thứ hai, ánh mắt mọi người vẫn dán chặt trên đại điện, nơi đó bàn ghế bị đập đổ, án kỉ tách đôi, cao thủ hắc y chặn giữa Diệp Vong Tích và Nam Cung Liễu, đêm nay tân lang bị nhốt trong kết giới của phụ thân, mà tân nương quỳ trên đất, mặt đầy nước mắt, khóc không thành tiếng.

Thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, từ chỉ trích tư thông, thành phu thê phản bội, lại đến thân phận nữ nhi, giờ là chương môn Nho Phong Môn chết không nhận sai. Náo nhiệt vừa ra, chỉ sợ ba bốn năm sau trong lâu quán vẫn kể say sưa câu chuyện này không ngừng.

Ai còn quan tâm tới con hươu đáng thương thứ ba?

Cho nên ai cũng không nhận ra ánh sáng đỏ sậm, đến tận khi nổ vang mới chợt nhận ra đột động đất hết đợt này tới đợt khác, chim quạ trong rừng bay loạn, chạy trốn trong đêm, đến tận khi hai mươi bông pháo đưa tin nổ ầm ầm, chiếu sáng màn đêm thành mảnh Tu La đầm máu.

Mọi người trong điện, mới đột nhiên nhận ra không đúng, ào ào vọt ra vòng bảo hộ xem xét—

“Sao lại thế này?”

“Sao mọi người lại cùng đốt pháo?”

“Các người nhìn xem! Trên bầu trời! Đó là cái gì?”

“... Thiên liệt!!!”

“Là thiên liệt!”

Chỉ một thoáng trong đại điện trở nên tĩnh mịch, ngay sau đó có tiếng kinh hô cũng tiếng thét chói tai ồn ào: “Thiên liệt quỷ giới! Thượng Tu giới sao lại có thiên liệt quỷ giới!”

“Ở trên khu săn bắt Lâm Uyên!”

“Sư huynh! Sư huynh ta còn ở đó!”

“Tỷ tỷ—!!”

Đám người như cá trong ao, hoảng hốt đứng đờ một chỗ, kinh hoảng khiếp sợ dồn tới đầu ao, làm dậy lên sóng dữ dội. Giờ bất chấp gièm pha của môn phát nào, chuyện mới giang hồ, Nam Cung Liễu vì cứu vẫn lại mặt mũi, khuếch đại âm thanh quát lên: “Chư quân đừng hoảng, chỉ là một vết thiên liệt quỷ giới mà thôi, các vị ở Nho Phong Môn, Nam Cung Liễu tuyệt không để ai có một vết thương!”

Nói xong phất tay triệu bội kiếm của mình tới, đập lên chuôi kiếm lam quang lộng lẫy, ngự kiếm phần phật trong gió đêm.

“Năm hệ cận vệ Nho Phong Môn, lập tức tới rừng rậm điều tra cùng ta, còn đệ tử và trưởng lão, trấn thủ Thi Ca Điện, bảo vệ khách khứa cẩn thận!”

Gã dứt lời, như vì trốn tránh thâm vấn của hắc y nhân, cùng năm nhóm cận vệ, vội vã ngự kiếm bay đến giáo trường Khiếu Nguyệt, mà tiệc cưới quá loạn này, thu xếp cũng chẳng thu xếp.

“Đang yên bình, sao bỗng dừng lại như vậy?”

“Đúng vậy, Thượng Tu giới xưa nay chưa từng có thiên liệt quỷ giới, này, này rốt cuộc là sao?”

Trên ban công nạm châu khảm ngọc, lòng người hốt hoảng, các tu sĩ Thượng Tu giới thường sống trong nhung lụa, đối mặt với thiên liệt của quỷ giới, là sợ hãi nhiều hơn trách nhiệm. Muốn họ chém yêu tà bình thường còn được, nhưng thiên liệt không như vậy, nếu chỉ là tầng đầu tiên của Địa Ngục, chỉ có quỷ quái bình thường ra, còn không sao, nhưng nếu giống như trấn Thái Diệp năm năm trước, mở ra là Địa Ngục Vô Gian—Bọn họ đều rùng mình, nhớ tới tông sư như Sở Văn Ninh còn chết trong trận ác đấu kia, không khỏi đều thấy bất an, nhìn nơi đỏ rực chẳng chịu, vết nứt xa xa đỏ tươi trên không trung.

Sở Văn Ninh đứng dậy, nói với Tiết Chính Ung: “Tôn chủ, màu sắc thiên liệt lần này không bình thường, nứt ra, có thể tới mấy tầng địa ngục rồi. Ta không yên tâm về nhóm Tiết Mông, ta đi xem.”

Dứt lời nguyệt bạch hoa phục chấm đất phất lên, lập tức bỏ đi, trong lúc mọi người đang kinh hoàng một mình dùng khinh công nhảy lên mái ngói đen, nhanh chóng đi xa.

“Ngọc Hành—!” Tiết Chính Ung gọi y lại, Sở Văn Ninh đã biến mất trong bóng đêm trầm trầm.

Ông thầm mắng một tiếng, cũng định tự mình đi theo, vai đã bị người ta giữ lại. Vừa quay đầu, đối diện với lớp mặt nạ đồng nhe răng trợn mắt, hắc y nhân kia vỗ vỗ lên lưng ông, hạ giọng nói: “Bá phụ, người cứ ở đây bảo vệ bá mẫu đi, sư tôn có con theo rồi, người yên tâm.”

Tiết Chính Ung kinh hãi: “Nhiên—“

Hắc y nhân nâng tay lên, nhẹ nhàng dán lên bên môi, lắc đầu.

“...” Tiết Chính Ung sao cũng không ngờ tới hắc y nhân này lại là Mặc Nhiên, mà Mặc Nhiên không để ông nói thêm một câu, đã chống tay nhảy đi, như chim ưng thả người vào bóng đêm, áo choàng hắt bay phần phật, như mực, một lát sau đã biến mất cùng Sở Văn Ninh sau mái vòm.

“Sư tôn!”

Mặc Nhiên dùng khinh công chạy dọc mái hiên một đoạn, sợ chậm, triệu tới một thanh bội kiếm đã định khế ước với mình, ngự kiếm đuổi theo Sở

Văn Ninh rất nhanh.

Hắn nhấc tay lên, xốc mặt nạ giả lên, mặt nạ đồng dử tợn nhe răng trợn mắt bị hắn đẩy sang bên cạnh, lộ ra gương mặt anh tuấn tuyệt luân: “Đội ta đã.”

Sở Văn Ninh lập tức mở to mắt: “Sao lại là người?”

“Lên đi, ta đưa sư tôn ngự kiếm tới, trên đường sẽ giải thích tỉ mỉ cho sư tôn.”

Sở Văn Ninh nắm lấy bàn tay hắn đuổi tới, nhẹ nhàng nhảy lên, vững vàng hạ xuống thân kiếm, sau đó muốn buông Mặc Nhiên ra, nhưng bàn tay lớn thô ráp lại giữ càng chặt, Mặc Nhiên đứng sau lưng y, vừa nói, hơi thở nóng rực thuộc về nam nhân trẻ tuổi phảng phất bên tai y, gió đêm lạnh như băng thổi qua, có vẻ càng nóng bỏng.

Mặc Nhiên nói: “Thanh kiếm này quá cường hãn, bay rất nhanh, sư tôn giữ chặt.”

Hai người ngự kiếm thuận gió, Sở Văn Ninh hỏi: “Lúc này trong đại điện, đều là người tính kỹ rồi?”

“Vâng. Mấy năm nay ta hành tẩu giang hồ, nghe chuyện về Tống Thu Đồng không ít.” Mặc Nhiên nói, “Ả tuy không có gan giết người hay tàn sát hàng loạt dân trong thành, nhưng vẫn là hạng người nên ném xuống giếng bỏ đá, nếu ả thật sự giả cho Nam Cung Tứ, về sau thành thiếu chủ phụ nhân của Nho Phong Môn, chỉ sợ phái này so với bây giờ còn ác liệt hơn nhiều.”

Sở Văn Ninh lại nói: “Nho Phong Môn sẽ chẳng thể tệ hơn bây giờ.”

Y nói xong những lời này, nhíu mày lại, nhìn Mặc Nhiên mặc áo choàng đen, trong lòng sinh một tia nghi ngờ: “... Lại nói, sao người lại biết Diệp Vong Tích là một cô nương?”

[Husky] Chương 162: Sư tôn, cùng người chiến.

Edit: wiz.

Beta: Chu

“Lời nàng nói, không dối gạt sư tôn, tại chốn đào nguyên ta sớm đã biết.”

Kỳ thật là đời trước biết, nhưng chuyện này cũng không thể nói thật cho Sở Văn Ninh. Mặc Nhiên cười nói: “Lúc đi trên đường ta nghe được Mai Hàm Tuyết cùng Đạp Tuyết cùng nhắc đến nàng, khi đó liền tin tưởng ánh mắt Mai Hàm Tuyết không sai được, sau lại để ý quan sát, càng thêm xác định Diệp cô nương không phải là nam tử.”

“Vì sao?”

“Sư tôn chưa từng để ý nàng mặc y phục luôn kéo cổ áo lên thật cao sao? Đều là loại che khuất cổ, chế thức rất là kỳ quái, người bình thường có một hai hai còn được, nàng thì bộ nào cũng như thế.”

“..... Không chú ý.”

Mặc Nhiên lấy tay chỉ, khoa tay múa chân với Sở Văn Ninh: “Ở vị trí này, không sai biệt lắm.”

Hắn nói, ngón tay trong lúc vô ý đụng phải hầu kết Sở Văn Ninh, nơi hơi nhô lên kia thực yếu ớt, hắn nhìn không được cọ xát giây lát, hắn nghĩ, sư tôn hắn hung ác như vậy, dã tính khó thuần như vậy, lại để nơi yết hầu bạc nhược bại lộ dưới ngón tay hắn, mặc hắn dẫn đo, loại cảm giác này quá kích thích.

Nhất thời hoảng hốt, lại quên nhìn đường, kiểm hắn lại mạnh mẽ, đến khi nghe Sở Văn Ninh hô “Cẩn thận!”, muốn thu thế đã không kịp, chuôi kiếm cứ như vậy đâm mạnh vào một thân cây đại thụ che trời.

Một tiếng “rầm!” vang lên.

Mặc Nhiên hoàn toàn ngốc, chỉ nghĩ tới nhanh chóng kéo tay Sở Văn Ninh,

nôn nóng thấp giọng gọi “Vân Ninh”, nhưng gọi quá nhỏ, âm thanh cây rừng đứt gãy lại ồn ào như vậy, Sở Văn Ninh cũng không có nghe rõ.

Sở Văn Ninh quả thực nổi giận rồi, ngự kiếm ngự kiếm, ngự cái gì mà ngự! Làm đến nơi đến chốn dẫm lên mái hiên chạy không được sao? Một hai phải khoe khoang!

Hai người cứ thế ngã trên mặt đất, Mặc Nhiên chạm đất trước, lưng đụng phải đá vụn đá lởm chởm đất rừng, tuy không đến mức té bị thương, nhưng khẳng định là đau. Nhưng hăn nằm ngửa, nhìn ánh sao lấp lánh nhấp nháy đầy trời xuyên thấu qua cành cây, bỗng nhiên cảm thấy thực vui vẻ ——

Ha ha, may mà người ngã xuống trước là hăn, không phải Sở Văn Ninh.

Hăn nhin không được nở nụ cười, tuy rằng Sở Văn Ninh đánh vào ngực hăn, làm xương sườn hăn cũng đau, nhưng đau cũng nhin không được muốn cười, hăn cong mắt, cong môi, má lúm đồng tiền thật sâu, tràn đầy ý tứ si mê.

Sở Văn Ninh vừa ngẩng đầu liền thấy hăn đang cười, không khỏi giận dữ: “Người cười cái gì?! Ngã tới choáng à?”

Mặc Nhiên mượn cơ hội ôm y, đem y ấn ở trong lòng ngực mình, tuy rằng không hợp lễ nghi, nhưng lúc này, hăn thực muốn giơ tay xoa đầu Sở Văn Ninh.

Hăn nghĩ như vậy, cũng thật sự làm như vậy.

Sở Văn Ninh nói rất đúng, hăn đúng thật là ngã tới choáng rồi.

“Sư tôn…….”

Hăn xoa tóc Sở Văn Ninh, đêm tối như cho hăn chìa khóa, chiếc hộp giam cầm ái dục tư mật của hăn bị mở ra, ngôn ngữ thân mật hăn rốt cuộc không chế không được, lan tràn.

Này một tiếng gọi đến quá thân mật, thân mật đến mức làm Sở Văn Ninh đầu tiên là cứng đờ, tùy cập tâm sinh hoảng loạn, y hốt hoảng gom lại hung tợn uy nghiêm của mình: “Gọi cái gì? Ngự cái kiếm cũng có thể ngã, bản lĩnh thực tốt nhỉ.”

Mặc Nhiên khe khẽ thở dài, cuối cùng xoa xoa tóc của y, thanh thanh yết hầu cười khổ nói: “Sư tôn trách cứ đúng ạ, nhưng thỉnh sư tôn mau từ trên người ta đứng lên đi thôi.”

Tuy rằng hẩn trong lòng nghĩ, thỉnh sử tôn cứ nằm trong lòng ta nghĩ nhiều xiu đi.

Nhưng lời nói như vậy hiển nhiên không thể nói ra.

Sở Văn Ninh đen mặt, lưu loát đứng dậy, nhân tiện đem Mặc Nhiên kéo lên.

“Thế nào?” Y cứng rắn hỏi, “Có bị thương chỗ nào không?”

“Không có việc gì.” Mặc Nhiên cười, “Ta da dày thịt béo, có ngã cũng chẳng sao đâu.”

Sở Văn Ninh vừa muốn nói gì, bỗng nhiên phát hiện trên đầu Mặc Nhiên có một cánh hoa héo, có lẽ lúc ngã xuống dính lên, vừa lúc dừng ở đỉnh đầu hẩn, không khỏi mà híp lại mắt phượng: “Đầu của người.....”

“Bị thương rồi sao?”

Mặc Nhiên giơ tay sờ sờ, vẫn còn ổn mà.

“Không, nở hoa rồi.”

Sở Văn Ninh tiện tay đem hoa lấy xuống, mặt không biểu tình đưa cho hẩn. Mặc Nhiên có hơi ngượng ngùng, rất hàm súc rất thẹn thùng mà xoa gáy, tươi cười càng sáng lạn.

“.....” Sở Văn Ninh quay đầu, ho nhẹ, “Nếu không có việc gì, vậy đi tiếp thôi.”

Mặc Nhiên nói: “Ngự ——”

“Không ngự.” Sở Văn Ninh phản nộ quay đầu, trợn mắt nhìn, “Khinh công!”

“..... Khinh công thì khinh công.” Mặc Nhiên xua tay, không tình nguyện đem trọng kiếm thu hồi vào túi càn khôn.

Có điều càng đi sâu vào trong rừng rậm, cây cối càng rậm rạp, tốc độ ngự kiếm kỳ thật ngược lại không nhanh bằng khinh công, Sở Văn Ninh trên công phu lại tốt, chiếm đất điểm nước, hành đến bay nhanh.

Gió lạnh ập vào mặt, làm tâm Mặc Nhiên vừa rồi kích động không chịu nổi mà bằng phẳng.

Thanh âm Sở Văn Ninh đột nhiên từ phía trước truyền đến, khẩu khí phi thường bình đạm, thập phần không thềm để ý hỏi: “Tổng Thu Đồng trên đài có nốt ruồi, người làm sao biết?”

Mặc Nhiên sững sốt, đột nhiên không kịp phòng ngừa, “rầm” một tiếng, Mặc tông sư uy phong hiên hách lại một lần đâm vào đầu đánh vào thân cây tùng.

Sở Văn Ninh: “..... Người bị bệnh quá ghê?”

“Ai, không phải.” Mặc Nhiên nói, “Xin lỗi, ta hôm nay có chút thất thần.”

Sở Văn Ninh hơi hơi nhíu mày, ngay sau đó phảng phất nghĩ thông suốt cái gì, giận dữ: “Tổng Thu Đồng trên đài có nốt ruồi thực khiến tinh thần người không tập trung à? Người tu đạo thanh tâm quả dục quan trọng nhất, người nhìn thấy sắc đẹp tâm niệm liền dao động, còn tu cái gì?”

Mặc Nhiên nhất thời không nói gì, thế nhưng cảm thấy Sở Văn Ninh nói rất có đạo lý, chẳng qua Sở Văn Ninh nhằm đối tượng, hẳn không phải tham luyến sắc đẹp Tổng Thu Đồng, mà là nam nhân tính tình tuấn liệt đang mắng hắn như báo tuyết gầm nhẹ trước mắt.

Hắn thở dài, mặt mày thực nhu hoà nhìn Sở Văn Ninh: “Sư tôn, ta không thích dấn dáp Tổng cô nương đến vậy. Người suy nghĩ nhiều rồi. Á trên đài có nốt ruồi, kia cũng là ta phía trước nghe người ở Hiên Viên Các nói, cũng không phải là tận mắt nhìn thấy, sư tôn không cần nổi giận.”

“Ta có cái gì tức giận?..... Thôi, ta hỏi người, nếu Diệp Vong Tích là nữ tử, vậy chu sa trên tay Tổng Thu Đồng sao lại không có? Đây hẳn là không phải trùng hợp.”

“Xác thật không phải trùng hợp, sư tôn có nhớ không, trước đây ta từng đưa cho Tổng Thu Đồng một chuỗi lắc tay?”

“Ừ.”

“Trên dây xích kia có thuật pháp, là ta sáng chế.” Mặc Nhiên dừng một chút, “Trong vòng bốn ngày, đeo không thể nào đẹp hơn, có điều trong vòng, chỉ cần Tổng Thu Đồng mang dây xích kia, là có thể che đậy chu sa Hàn Lâm Thánh Thủ điểm xuống trên tay ả.”

“.....” Sở Văn Ninh không nói, thần sắc lại có chút khó coi.

Hắn cảm thấy Mặc Nhiên có chuyện gặt y.

Mặc Nhiên mấy năm nay thay đổi rất nhiều, tự mình học thành tính tình thích lo chuyện bao đồng, nhưng cái gọi là nhân sự, cũng chính là gặp chuyện bất bình, khuynh lực tương trợ mà thôi. Như vậy hao hết trắc trở,

thậm chí dùng đến tiểu pháp thuật đi vạch trần gương mặt thật của người nào đó, ngăn cản nàng gả vào Nho Phong Môn, cũng thật sự có chút quá mức.

Trừ phi Tổng Thu Đồng cùng Mặc Nhiên có chi tiết gì lớn, hoặc là Diệp Vong Tích cùng Mặc Nhiên có đại liên quan, bằng không gia hỏa này hẳn là sẽ không làm như vậy.

Mặc Nhiên trong lúc trầm mặc, cũng thấy được nỗi lòng Sở Văn Ninh.

Hắn bay vút ở sau Sở Văn Ninh vài tấc, nói: “Sư tôn.”

“Làm sao.” Sở Văn Ninh nhàn nhạt.

Sự tình kiếp trước tất nhiên là không thể nói, nhưng Mặc Nhiên cũng không muốn khiến trong lòng Sở Văn Ninh không thoải mái, hắn nghĩ nghĩ, quyết định đem một nửa chân tình thực lòng trong nội tâm mình nói cho Sở Văn Ninh: “Sư tôn, Diệp Vong Tích là một người đặc biệt tốt, nàng ở Hiên Viên Các vùng tiền như rác, cứu một người nữ tử xa lạ, chuyện này người cũng biết rồi.”

“Ừ.”

“Nhưng Diệp Vong Tích thích Nam Cung Tứ, sư tôn nhìn không nhìn ra ư?”

“..... Vẫn ổn đi, đêm nay xem như đã nhìn ra.”

“Sư tôn đã nhìn ra thì tốt rồi. Ta bởi vì đã sớm biết thân phận thật sự của nàng, cho nên vẫn luôn hiểu rõ tâm ý nàng. Lại nói Tổng Thu Đồng này, trước đây ả không biết Diệp Vong Tích thân là nữ tử, cho nên đối với nàng cũng chỉ là kính sợ mà thôi, cũng không có cái gì ý xấu. Nhưng mà nếu là ả gả cho Nam Cung Tứ, như vậy Nho Phong Môn cũng không nhất định sẽ lại bí mật này với ả, lấy tâm tính Tổng Thu Đồng, ả tất nhiên coi nữ tử cùng yêu Nam Cung Tứ là cái đinh trong mắt.”

Mặc Nhiên dừng một chút, hắn nhớ tới kiếp trước, Tổng Thu Đồng nhận ra tình yêu tư mật của mình đối với Sở Văn Ninh, trong lòng ghen ghét, thế nhưng thừa dịp mình không ở trong cung, đem mười móng tay Sở Văn Ninh sống sờ sờ rút sạch.

Nữ nhân như vậy, Diệp Vong Tích rơi vào tay ả sẽ như thế nào? Đáp án tất nhiên là không cần nói cũng biết.

Tổng Thu Đồng làm chuyện ác, cũng giống rút móng tay thôi, sẽ không ác đến mức làm người nghe kinh sợ, cũng đủ làm ả trốn sau tội ác người khác, cũng đủ giúp ả kéo dài hơi tàn sau lưng người khác.

Thế đạo này, làm việc thiện cùng làm ác giống nhau, đều là thiên lôi đánh xuống, trước tiên hại chết người thiện lương nhất, tỷ như Sở Tuân, bị từng đôi kẻ tay yếu đẩy ra đi. Đè chết kẻ ác độc nhất, tỷ như Đạp Tiên Quân, thiên hạ cộng phạt, vạn người tru sát.

Nhưng mà, nếu không phải từng chuyện từng chuyện ác chồng chất lên, năm tháng trong nước lũ, nếu không phải một kẻ lại một kẻ ác nhân tính cùng hung cực ác, vết sẹo trên người Mặc Nhiên chặt bỏ một đao lại một đao.

Như vậy, trên đời này, thật sự sẽ sinh ra Đạp Tiên Quân Mặc Vi Vũ sao?

Sở Văn Ninh nói: “Lo chuyện này, người không sợ dẫn lửa tới thiêu thân?”

Mặc Nhiên cũng biết lúc này đây chính mình lộ mũi nhọn quá nhiều.

Chính hắn là người đã kéo Diệp Vong Tích ở kiếp trước, đời này, cho dù Nho Phong Môn vinh nhục hưng suy cùng hắn không quan hệ, hắn cũng nợ Diệp Vong Tích một mạng người, cho nên mặc dù khác người, mặc dù sẽ khiến người hoài nghi, hắn cũng nghĩa vô phản cố mà đi làm chuyện này.

Không ngừng ở Sở Văn Ninh, hắn muốn người kiếp trước hắn bạc đãi, đều tốt hơn một chút, hắn vẫn hy vọng xa vời mình có thể chuộc tội.

“Sợ thì có sợ.” Mặc Nhiên nói, “Nhưng ta nếu đã biết chân tướng, cũng chỉ muốn cầu tâm an.”

Sở Văn Ninh tuy vẫn cảm thấy Mặc Nhiên làm việc này quá mức liều lĩnh, nhưng nghe hắn nói như vậy, cũng không có nghĩ nhiều, đúng lúc này, trong gió bỗng nhiên truyền đến một cổ vị ngọt tanh nồng đậm, cùng chi cùng sinh còn có cường hãn linh lưu nào đó phía trước.

Sở Văn Ninh còn chưa kịp phản ứng, Mặc Nhiên đã biến sắc, hắn thấp giọng nói: “Không ổn. Là Trân Lung Kỳ Lục!”

“Ở bên kia.”

Trong đêm tối dày đặc phong tanh, trên bầu trời kia đạo liệt ngân đã có quỷ mị hoành hành bò ra, mặt đất dâng lên năm cột sáng cao tận trời, phân biệt là kim mộc thủy hỏa thổ năm đạo, cùng khi Thái Điệp Trấn kinh biến

không khác nhau.

Sở Văn Ninh ánh mắt trầm hàn, nói: “Là hẩn.”

Mặc Nhiên tự nhiên biết y nói chính là ai, Kim Thành Trì, chốn đào nguyên, Thái Điệp Trấn..... Năm năm ngừng nghỉ, mà nay quay lại, là người luôn trốn ở phía sau màn, Câu Trần giả kia!

Nhưng trong lòng Mặc Nhiên mơ hồ có một loại cảm giác, Trần Lung Kỳ Lục này cùng lần trước hoàn toàn bất đồng, không có bất luận cái gì che dấu, không có bất luận cái gì ngụy trang..... Người kia, tựa hồ cảm thấy nắm chắc thắng lợi, chí tại tất đắc.

Trong rừng chim tước bị kinh sợ, lông cánh phành phạch bay tứ tán khắp nơi. Mặc Nhiên dừng bước chạy gấp, cùng Sở Văn Ninh một trước một sau chạy đến nơi bầu trời nứt ra.

Cách đến gần, nhìn trong vết rách yêu ma quỷ quái tràn ra cuồn cuộn, Mặc Nhiên lẩm bẩm nói: “Địa ngục Vô Gian.....”

Lần này, thế nhưng cùng Thái Điệp Trấn 5 năm trước giống nhau, vẫn là Địa Ngục Vô Gian!

Mặc Nhiên cơ hồ là hốt hoảng mà quay đầu, bắt lấy cổ tay Sở Văn Ninh: “Sư tôn, người không cần qua đó đâu!”

“..... Đừng nói lời ngu ngốc.”

Mặc Nhiên cũng biết đây là lời ngu ngốc, nhưng hẩn là kẻ trải qua hai kiếp, gặp qua hai lần thiên liệt, hai lần thiên liệt kia hậu quả đều giống ác mộng ném đi không được, hiện giờ nhìn thấy lần thứ ba, hẩn sao có thể không lo lắng?

Nhưng lời nói “Người không cần đi” loại này, lại có ích gì chứ.

Tâm tính một người rất khó đổi, người như Sở Văn Ninh, chỉ sợ cho y có ngàn lần vạn lần cơ hội lựa chọn, y cũng sẽ không ở trước tai kiếp quay đầu trốn tránh, bởi vậy Mặc Nhiên nhìn Sở Văn Ninh, lại là không biết nên nói cái gì mới tốt.

Sở Văn Ninh nhìn hẩn một cái, nói: “Yên tâm, ta sẽ hành sự cẩn thận.”

Nói xong, giơ tay triệu ra Thiên Vãn, kim sắc hoa quang ở tay thon dài của hẩn gian rộng rãi chảy xuôi, hoa lửa văng khắp nơi.

Mặc Nhiên gắt gao nhìn chăm chăm ánh mắt Sở Văn Ninh, cuối cùng là thờ

dài, trong tay cũng triệu một đạo chói mắt quang hoa, Gặp Quỷ phá không mà ra, quăng lấy đầu ngón tay Mặc Nhiên, hỏa hồng sắc quang huy cùng Thiên Văn kim quang hoà lẫn, hai thanh vũ khí cách một thế hệ gặp nhau, đều đã trầm ổn cường hãn, thế không thể đương.

“..... Được, ta đã biết, ta không khuyên người nữa. Sư tôn muốn làm gì, ta đều bồi người.”

Lộng lẫy linh quang chiếu vào trong mắt họ, liệt hồng bóng cháy lưu kim, lưu kim vừng nhiễm liệt hồng.

“Ta cùng với sư tôn nha.”

Sở Văn Ninh ngậy ngốc nhìn bộ dáng muốn cùng mình chiến của Mặc Nhiên, cảm thấy lại là ấm áp, lại là vô thổ, trong mắt Mặc Nhiên chứa tình cảm quá nhiều, sớm đã phảng phất không phải tình thầy trò, nhưng y lại không dám xác định tình cảm kia là gì.

Vì thế y giơ tay, điểm lên trán Mặc Nhiên, nói: “Không có khen đâu.”

Mặc Nhiên sừng sốt một lát, kéo tay Sở Văn Ninh xuống, lúc nằm ở trong tay, kiệt lực khắc chế mới không tiến đến hôn xuống môi y, hắc cười nói: “Vâng, không có thì không có, đi thôi.”

Thần võ linh quang giống như đêm trung tiên ảnh, kim hồng tương tiệp, khoảnh khắc chiếu sáng giữa rừng săn thú.

Bờ hồ.

Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên thu lại khí tức, giấu kín trong rừng cây, nhìn sang hướng bên kia. Hồ nước bị cắt đứt linh lưu cung cấp, đêm lạnh tàn khốc, mặt hồ kết một tầng băng, bốn phía phân biệt vẽ có bốn cái trận pháp, mỗi chỗ cắm một thanh vũ khí sáng rọi lưu kéo.

Sở Văn Ninh thấp giọng nói: “Bốn thần võ thuộc tính bất đồng?”

Mặc Nhiên đầu tiên là sừng sốt, rồi sau đó nói: “Án gian thần võ bị trộm năm năm nay, quả nhiên có liên quan đến hắc.....”

“Lúc ở Trấn Thái Điệp hắc vẫn còn dùng tim người sống, sao bỗng nhiên thay đổi trận pháp?”

Mặc Nhiên đang muốn nói cái gì, miệng lại bị Sở Văn Ninh bịt lại: “Im lặng, xem bên kia.”

Nhìn theo ánh mắt hắc, Mặc Nhiên thấy được một đám Nho Phong Môn

cận vệ đang ở nơi xa mặt hồ chậm rãi hành tẩu, mà các thanh niên tu sĩ lúc trước đến rừng rậm săn thú cũng đều ở trong đó, linh lưu cuộn cuộn không ngừng trào ra từ ngực bọn họ, hướng tới thần võ thuộc tính bất đồng hội tụ mà đi, linh lực thuần túy cường hãn làm ánh sáng thần võ không ngừng tăng cường, quang mang nổi thẳng trời cao, rồi sau đó trong trời đêm kéo ra một đạo khe thật lớn, đem cửa Vô Gian địa ngục tử diên cuồng mà cắn xé mở ra.

Mặc Nhiên mở to hai mắt: “Bọn họ đang làm gì?”

“Nhìn dáng vẻ này đó cận vệ đều đã mất thần trí, tựa hồ là bị Trân Lung Kỳ Lục thao túng rồi.” Sở Văn Ninh nhíu chặt ấn đường, biểu tình ấp úc, ánh mắt quét trong đám người, bỗng nhiên dừng lại. Sắc mặt y bỗng trở nên tái nhợt, thái độ khác thường, gắt gao nắm lấy bả vai Mặc Nhiên, ngón tay run rẩy.

“.....”

“Làm sao vậy?” Mặc Nhiên quay đầu, một lát sau, hắn nhìn thấy một thân hình quen thuộc hành tẩu trong đám, sợ hãi nói: “Tiết Mông?!!”

[Husky] Chương 163: Sư tôn và Bất Quy

Edit: Chu

Beta:

Hơn hai mươi thanh niên tranh giành trong rừng, cơ thể Tiết Mông cũng bị giấu một quân cờ Trân Lung, cậu không ngừng đi quanh mặt hồ, ánh mắt trống rỗng không có ánh sáng, quý mị từ không trung xuống càng nhiều, cậu và những người khác bị vây lại, kiên dũng không sợ, như con rối không sợ đau cũng không sợ chết, chém những yêu quỷ đó, không để chúng phá hỏng trận pháp, nhưng những quỷ quái lén chạy ra ngoài, lén vào bóng đêm, bọn họ lại ngồi yên mặc kệ.

Những quân cờ này có mục đích thật rõ ràng, bọn họ bảo vệ Ngũ Hành Trận.

Sở Văn Ninh thấy đồ đệ bị khống chế, nhin một lát, lại không nhin nổi, lúc sắp đứng dậy xông ra, Mặc Nhiên đột nhiên giữ y lại.

Sở Văn Ninh cắn răng, thấp giọng nói: “Buông tay ra.”

“Người đừng ra ngoài, chờ thêm một lát.”

“Chờ thế nào? Đó là Tiết Mông!”

Sức Sở Văn Ninh quá lớn, một tay Mặc Nhiên giữ không được, đành phải hung hăng ôm chặt y lại, ôm cả người vào lòng, một tay che miệng Sở Văn Ninh, kệ y giãy giụa trong lòng mình cũng chết không buông tay, Mặc Nhiên ở bên tai y hạ thấp giọng, hơi thở nóng cháy tản bên tai y.

“Giờ ra ngoài quá liều lĩnh, người đừng hành động theo cảm tính, nghe ta một lúc. Nhé?”

Đáp lại hần là một khuỷu tay đánh tới, Mặc Nhiên ăn đau, Sở Văn Ninh bẻ tay hần che miệng mình, thở hỗn hển, trong mắt phượng ngập phần nộ,

tiếng trầm thấp: “Dưới điều khiển của quân cờ Trân Lung, linh lực nhanh chóng hao tổn, ở đây toàn là lệ quỷ, nếu sơ suất, hắn sẽ không toàn mạng!”

“Sẽ không.”

“...”

Mặc Nhiên nắm lấy tay y, ánh mắt đen sâu thẳm mà kiên định: “Ta hiểu Trân Lung Kỳ Lục, người tin ta đi.”

Sở Văn Ninh thấy thần sắc hắn nghiêm nghị, không khỏi hơi giật mình, hô hấp dần chậm lại. Lúc này ở xa truyền tới tiếng kêu quái dị, bọn họ bỗng quay đầu lại, thấy một ác quỷ phá không mà tới, lao về phía Tiết Mông—

“Xoát!”

Loan đao Long Thành ánh nguyệt sương hàn, thân Tiết Mông nhẹ như yến, lưỡi đao nháy mắt xuyên qua quỷ quái!

“Người sống trúng quân cờ Trân Lung, linh lực dần dần hao tổn, cuối cùng không còn như trước. Nhưng hắn mới chịu khống chế trong thời gian ngắn, tạm thời không sao.”

Sở Văn Ninh quay đầu nhìn hắn, ấn đường nhíu lại thành nếp nhăn: “Sao ngươi biết rõ như vậy?”

“... Du lịch nhìn thấy.”

Ác quỷ ngã xuống, rất nhanh hoá tro tàn, Tiết Mông xách loan đao Long Thành, lưỡi đao có vết máu đen không ngừng nhỏ xuống, trên tuyết địa vẽ thành vô số dấu vết vằn vẹo quái dị.

Ánh trăng chiếu lên mặt cậu, biểu tình lạnh như băng, con ngươi không chút ánh sáng.

Lòng Mặc Nhiên siết chặt lại.

Tiết Mông đời trước chưa từng bị quân cờ thao túng, đến tột cùng là ai...?!

Bỗng từ nơi xa phát ra động tĩnh.

Mặc Nhiên hoàn hồn, thấp giọng nói: “Hình như có người tới.”

Trong rừng cây quả nhiên có hai người đi tới, dọc theo mặt hồ đóng băng, đi tới pháp trận. Pháp trận kia quang huy xanh biếc, trong đó có một người cầm thần võ, nhưng vì góc nhìn, Mặc Nhiên không rõ thần võ kia là gì.

Người nọ dùng một chương đánh tan lớp băng, đem thần võ vào pháp trận, phú chốc tâm trận sáng chói, mây đen tán đi, ánh trăng sau mây chiếu

xuống, quang huy lạnh lẽo chiếu lên mặt băng mờ hồ, cũng chiếu sáng hai người thủ pháp trận.

Một người mặc hoa phục thêu chỉ vàng, ung dung lộng lẫy, nhưng hắn còn khoác một lớp áo choàng uy nghiêm, mang đầu lạp (*dạng như nón, nhưng hở phía trên, có màn che*), không thấy rõ mặt. Một người khác đi chân trần, không kêu trời đông quá lạnh.

Người này ngẩng đầu lên, nhìn thiên liệt chẳng chịt.

Mặc Nhiên bỗng mở to hai mắt.

“Sao có thể!”

— Từ Sương Lâm?!

Kinh ngạc đến cực điểm, khiếp sợ đến cực điểm. Từ Sương Lâm... Sương Lâm trưởng lão?!

Hắn chính là nghĩa phụ của Diệp Vong Tích đó, là người dùng thân thể đỡ cho Diệp Vong Tích, người lương thiện chết dưới loạn đao, sao lại là hắn?!

Sở Văn Ninh không biết Mặc Nhiên, y vỗ nhẹ bả vai Mặc Nhiên, thấp giọng nói: “Lên.”

“Vì sao hắn còn chưa xuất hiện?” Người đội đầu lạp bên Từ Sương Lâm nói, Mặc Nhiên vừa nghe, ra là giọng Nam Cung Liễu.

Nam Cung Liễu có nôn nóng trong giọng, gã nhin không được mắng: “Thật đáng chết, có phải người tính sai rồi không?”

Từ Sương Lâm nói: “Chờ lát nữa xem.”

“Nhanh lên! Thiên liệt hôm nay mà mở lớn hơn, ta không biết khách khứa có phải ai tới không, muộn sẽ không kịp!”

“Ta biết người nóng vội, nhưng thiên liệt này không thể mở lớn hơn đâu, chẳng lẽ ngươi không rõ? Lần trước chính vì nóng vội khi ở trấn Thái Diệp, làm tình thế không thể vãn hồi, dẫn tới thập đại môn phái vội vàng kéo tới. Nếu ngươi thiếu kiên nhẫn, vẫn sẽ thất bại trong gang tấc.”

“... Ấy!”

Từ Sương Lâm nhắm mắt lại, nói: “Chưởng môn, người vất vả lắm mới có được năm thần võ thuộc tình bất đồng, có thể hấp thu linh khí các tu sĩ tích lũy, như vậy mấy năm nay ngươi nhin lại, sao còn ngại một đêm ngủ ngủ này.”

“Người nói không sai.” Nam Cung Liễu hít sâu một hơi, gật đầu nói, “Năm nay ta đều chờ được... Không, đâu chỉ là năm năm, từ lúc ta lên làm chương môn Nho Phong Môn, ta vẫn luôn đợi...” Hắn vuốt ve nhẵn ban chỉ trong ống tay áo, trong ánh mắt chớp động ám hỏa trong đêm.

Nam Cung Liễu lẩm bẩm: “Ta vẫn luôn đợi...”

“Đừng đợi.”

Chợt thanh âm nam nhân nghiêm nghị sắc bén vang lên trên mặt hồ trống trải, như sấm sét phá mây, hai người trên hồ đều ngẩng đầu.

Trăng sáng lên cao, vạn tiếng thông reo, một nam tử cao ráo đứng trên ngọn cây, y híp mắt phượng, lễ phục xanh nhạt phần phật, y quan chiếu lên mặt y càng làm như ngọc trong băng, tuấn mỹ khắc sâu vào xương cốt.

“Nam Cung Liễu, dừng lại đi.”

Nam Cung Liễu cả kinh, ngay sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sở Văn Ninh...!”

Thiên Vấn toé kim quang, chiếu lên con người đen sâu thẳm của Sở Văn Ninh, cả người càng có vẻ nguy hiểm.

“Hay cho một Văn Dạ Ngọc Hành, Bắc Đầu Tiên Tôn, một kiếp ở trấn Thái Diệp sao không thể giết chết người, giờ còn phá hỏng đại sự của ta, nghiệt súc!”

Sở Văn Ninh ngẩn ra, hạ thấy mây, lạnh lùng nói: “Hoá ra tai kiếp năm năm trước, là việc ngươi làm?”

Nam Cung Liễu thấy chuyện đã bại lộ, chẳng buồn giấu nữa, cười lạnh nói: “Thì có làm sao?”

Sở Văn Ninh nâng Thiên Vấn lên, ngón tay lướt qua dây liễu, roi mây từng chút sáng lên theo ngón tay y, ánh sáng gần như hoá trắng. Mắt y như ứng: “... Khi trước, người cầu kiếm ở Kim Thành Trì, quái hồ muốn người dùng linh hạch của thê tử mình trao đổi, người liền sai người mỗ lấy tim bà ấy ra, người còn nói với ta, tuổi Nam Cung Tứ còn nhỏ, không thể không có phụ thân... Người nói người chỉ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, hối hận không thôi... Người còn nói, từ nay về sau làm chủ Nho Phong Môn, không làm điều ác, người...”

Dây liễu sáng rực như sao, kim quang bạo khởi.

Sở Văn Ninh cắn răng: “Nam Cung Liễu, người làm chuyện ác không chịu hối cải, cực kỳ ngoan độc!”

“Trách ta ư?” Nam Cung Liễu bỗng thấp giọng cười, “Sở tông sư sao không trách mình khi xưa gây thơ ngu ngốc, khi đó vẫn là thiếu niên mười sáu tuổi? Đúng là quá ngây thơ, bị ta nói dăm ba câu, dùng vài giọt nước mắt, lấy Tứ nhi ra nguy trang, đã hạ thủ lưu tình tha cho ta chứ. A, tông sư người sao không nghĩ, ta có hôm nay, là nhờ người đã tha mạng cho?”

Giọng chưa dứt, gió đã vụt đến.

Thiên Vấn xé mở bóng đêm, đánh về phía Nam Cung Liễu, nháy mắt long quang mạn vũ, sáng chói cả trời, tách hồ nước đóng băng thành hai nửa, hàn băng tấn tới!

Nam Cung Liễu vội hô lớn: “Lên hết đi!”

Mấy con rối luôn vòng quanh hồ luôn chờ lệnh, lập tức quay đầu lại, vọt về phía Sở Văn Ninh, sức chiến đấu của Tiết Mông mạnh nhất, là đầu tàu gương mẫu.

Đoang!

Long Thành đột nhiên chặn Thiên Vấn, Sở Văn Ninh sợ làm Tiết Mông bị thương, kịp thời thu thế, lùi vài bước, vẻ mặt hung ác: “Nam Cung Liễu, người lấy người khác làm lá chắn, là bản lĩnh gì?!”

“Ha, khiến người không xuống tay được, chính là bản lĩnh của ta.” Nam Cung Liễu cười lớn, “Người đánh đi, bọn họ đều là người sống sờ sờ, chi trùng quân cờ đen Trân Lung mà thôi, Sở Văn Ninh, vị tiểu Tiết công tử này là đồ đệ người nhỉ? Người xuống tay được không? Người bó tay hết cách, người ngồi chờ chết, người vẫn giống mấy năm trước bên hồ Kim Thành Trì, người bất lực, người chỉ có thể thả ta đi, người——”

Gã bỗng không người nổi nữa, tươi cười trên mặt tái đi như bị hắt nước lạnh, tro và than đen đã tàn lụi.

— Ánh mắt Sở Văn Ninh quá bình tĩnh.

Gã nhìn chăm chăm Sở Văn Ninh, người nọ đột nhiên trấn định làm gã bất an, không rét mà run, Nam Cung Liễu máy môi, dường như chột dạ: “Người muốn làm gì...”

Sở Văn Ninh không nói lời vô nghĩa với Nam Cung Liễu nữa, trong mắt y lạnh lẽo, đưa tay cầm Thiên Vãn, lạnh giọng quát lên: “Thiên Vãn, Vạn Nhân Quan!”

Mấy chục dây liễu ánh kim từ dưới đất vươn lên, nhốt chặt những con rối bị quân cờ Trân Lung điều khiển, sợi liễu thô to như rồng phá băng mà ra, vụn băng bắn khắp nơi, Sở Văn Ninh phi thân lên cổ thụ, gió thổi phần phật, vạt áo tung bay, y nâng đôi tay thon dài hữu lực, gần từng chữ.

“Cửu Ca, triệu tới.”

Kim quang không ngừng phát ra từ tay y, bên đầu gối tụ thành cổ cầm, đuôi cổ cầm kia, tựa như một gốc cây còn sống, cành lá tươi tốt, hải đường nở rộ, dây huyền cầm trong suốt toả sáng, không ngừng tản ra hàn khí.

Thần võ Cửu Ca.

Tuyệt chiêu quen nhất của Thiên Vãn là “Phong”, là sát chiêu, mà tuyệt chiêu của Cửu Ca là “Tụng”, là chiêu thanh tâm. Sở Văn Ninh nhẹ nhàng gảy huyền cầm, tấu lên đoạn “Tụng” ngắn, những người dính quân cờ trên lưng đều mơ màng, bọn họ vốn còn giãy dụa trong dây liễu, nhưng giờ nhìn quanh, tựa hồ đã hồ đồ rồi.

Nam Cung Liễu nổi giận, niệm chú quyết, trán nổi gân xanh, đấu với Sở Văn Ninh, mắt thấy khôn đấu lại, giận dữ quay đầu: “Sương Lâm, cắt ngang tiếng đàn của y!”

“... Ta? Ài, được rồi được rồi.”

Từ Sương Lâm thở dài, cực kỳ bất đắc dĩ định tới cây cao Sở Văn Ninh đứng, nào ngờ một thân ảnh đen vụt tới, Mặc Nhiên chặn lại, giờ roi tiên, không cho hấn đi.

“Sương Lâm trưởng lão, xin chỉ giáo.”

Từ Sương Lâm chớp mắt, bỗng cười nhạt thành tiếng: “Cản ta? Sư đồ các người đúng là một lòng, làm người cảm động quá.”

Sở Văn Ninh liếc Mặc Nhiên một cái nói: “Kết giới.”

“Đều lập xong rồi.”

Hoá ra Mặc Nhiên không xuất hiện, là vì phụng mệnh tạo kết giới quanh linh hồ. Thiên liệt lần này không khoa trương như ở trấn Thái Diệp, nhưng Địa Ngục Vô Gian giam lại đều là ma quỷ tâm tính vạn vạn, không còn

thần trí, chạy ra năm ba con còn được, nếu thoát ra nhiều, lúc đó hồng trần sẽ lại là gió tanh mưa máu, nửa ngày không dừng.

Mặc Nhiên giao thủ cùng Sương Lâm, hai người nháy mắt đánh hơn mười chiêu. Mặc Nhiên nói: “Sương Lâm trưởng lão đừng lo chạy về phía sư tôn ta nữa, người người cần đối phó, là ta này.”

“Gì cơ?” Sương Lâm bỗng nhiên cười, “Đầu năm nay đánh nhau còn là kẻ mạnh hơn? Không phải ta nói, người trẻ tuổi, người cũng hung hăng ghê, thúc thúc lớn tuổi rồi, sao chịu nổi người thô bạo như thế đây.”

Mặc Nhiên: “...”

“Chơi với người, không phải thiệt sao.” Hắc cười hì hì nói, “Tiết ca ca tha mạng, thả ta đi, để ta chơi với sư tôn của người ha?”

Mặc nhiên kỳ thật cũng không biết nên đối mặt với Từ Sương Lâm thế nào, kiếp trước Từ Sương Lâm chết trước mắt hắn, biết hắn hẳn không phải người xấu, có điều người sau màn, trừ Nam Cung Liễu, cũng có một phần là hắn, nhất thời vô thổ, nên im lặng không nói, chỉ chăm chú đối chiêu với hắn.

Gặp Quỷ cũng có thể thăm vấn như Thiên Vấn, chỉ cần thuận lợi trói Từ Sương Lâm lại, hỏi hắn sự thật thì khỏi cần nghĩ nhiều, nhưng thân pháp Từ Sương Lâm uyển chuyển nhẹ nhàng, tiến lùi thích hợp, giỏi hơn Nam Cung Liễu nhiều, một người phiêu phiêu dang dang, trên mặt băng bị phá nhỏ như điều bay múa, hồng quang chỉ đánh trúng hắn, lại không thể trói hắn lại.

Huống chi vì hắn là nghĩa phụ của Diệp Vong Tích, sự tình không hiểu rõ, Mặc Nhiên vẫn không nhịn được giữ ba phần tình cảm khi ra tay...

Từ Sương Lâm bỗng nhiên cười mang tà khí: “Không đúng lắm, Mặc tông sư, ta vẫn phải nói xin lỗi người trước.”

Mặc Nhiên không hiểu sao hắn nói vậy, ngẩn ra: “Gì cơ?”

“Vì ta muốn khi dễ sư phụ người rồi.”

Từ Sương Lâm nâng tay, ngón tay chợt loé sáng, xé gió mà vụt tới phía Sở Văn Ninh đang đánh đàn.

Mặc Nhiên quan tâm nhất là Sở Văn Ninh, lập tức phân tâm, ánh mắt Từ Sương Lâm tối lại, tay khác rút chiết phiến bên hông, thân thủ sắc bén đánh

tới cổ họng Mặc Nhiên.

“Xoẹt—“

Chỉ nháy mắt máu bắn tung toé, Mặc Nhiên tuy tránh nhanh, nhưng cổ vẫn bị cắt qua, Từ Sương Lâm thu chiết phiến dính máu Mặc Nhiên lại, trở tay rủ xuống, chỉ thấy máu rơi xuống mặt hồ, đáy hồ bỗng sáng rực lên.

Cúi đầu nhìn, hoá ra Nam Cung Liễu và Từ Sương Lâm lúc nãy bảo vệ là một trận, thần võ kia cắm trên băng hồ, hấp thụ một tinh hoa quanh mình.

Giờ, máu tươi chứa linh khí cực thịnh của Mặc Nhiên, làm thần võ phát ra ánh sáng bích sắc bắt mắt, đất rung chuyển mạnh, sau mấy phần tĩnh mịch, một phen cổ sơ sắc bén, hắc đao hung hãn phá thuỷ mà ra, quang mang sáng chói!

Từ Sương Lâm hô lên với Nam Cung Liễu: “Cấm chú mở rồi! Hắc sẽ ra ngay— Mau đến dưới thiên liệt, nghênh chiến! Nghênh chiến!”

Nghênh chiến?

Bọn họ gọi một người nào đó ra từ Địa Ngục Vô Gian, chẳng lẽ chỉ để đánh một trận sao?

Những suy nghĩ này chợt loé qua đầu Mặc Nhiên, lúc hắc thấy rõ thứ giữa không trung, lại làm hắc không nghĩ nổi, cả người như bị roi quất lên, đứng như trời trồng, nửa chữ cũng không nói nổi.

Bởi vì vũ khí thuộc tính một kia, lại là...

Vũ khí qua bách chiến của Đạp Tiên Quân— Thần võ Bất Quy!!

Mặc Nhiên chợt thấy đau đớn, trước mắt hoá đen, bên tai tựa hồ có tiếng mắng chửi lặp lại. Hắc không thở nổi, chỉ cảm thấy máu tươi tràn tới từ bóng đêm, ướt cả người hắc, hắc ghê tởm, choáng váng, tim đập nhanh sắp hỏng...

Thấy Từ Sương Lâm cầm Bất Quy định làm gì đó, Mặc Nhiên không kịp nghĩ nhiều, nâng tay, muốn triệu hồi thần võ. Nhưng chưa kịp xuất linh lực, đã nghe thấy tiếng đàn của Sở Văn Ninh ngừng lại, hắc bỗng thấy không đúng, nhìn lại cảm giác khó chịu, quay đầu.

Đồng tử đột nhiên thu nhỏ.

“Sư tôn!!”

Hắn sao lại quên mất?! Linh hạch Sở Văn Ninh yếu ớt, đã biết từ khi ở Hiên Viên Các, lang trung từng nói, Bất Quy tựa hồ có gì đó bài xích Sở Văn Ninh, nó sẽ phản phệ Sở Văn Ninh, làm linh hạch Sở Văn Ninh càng yếu ớt không chịu nổi.

Sao hắn có thể quên mất!

Mặc Nhiên lập tức dừng liên hệ giữa mình và Bất Quy, vút lên cao, trước khi liễu đăng mở ra nhảy lên, ôm chặt lấy Sở Văn Ninh đau tới mặt tái nhợt, rơi xuống bên rừng quất.

Đồng thời, Vạn Nhân Quan Sở Văn Ninh tạo cũng tan rã, nhưng may mà những người đó đã ngu ngốc không rõ, tuy chưa tỉnh lại, nhưng không nghe lệnh Nam Cung Liễu nữa, mờ mịt ngốc nghếch, vẽ mặt mơ màng.

“Sư tôn!” Mặc Nhiên gấp gáp, hắn quỳ trên nền tuyết, ôm Sở Văn Ninh nhíu chặt mày, vuốt ve gương mặt Sở Văn Ninh, “Người sao rồi?”

Hắn thấy khoé miệng Sở Văn Ninh vương máu, lòng càng đau, luông cuống tay chân vụng về lau cho y, lau lau một hồi bỗng nhớ tới kiếp trước Sở Văn Ninh cũng nằm trong ngực hắn như vậy, ở đỉnh núi Côn Luân, thất khiếu chảy máu mà chết. Mà hắn cũng như bây giờ, hốt hoảng lau vết máu, nhưng lau mãi không sạch.

Lòng như bị cắt vào.

Hốc mắt hắn đều đỏ lên: “Đau lắm phải không?”

Sở Văn Ninh bị Bất Quy ảnh hưởng quá lớn, y cảm thấy sát khí len lỏi trong ngực mình, như muốn mở ngực y ra.

Càng muốn chết là, trước mắt y đều là ảo giác vỡ vụn.

Y lắc đầu, muốn xua tan ảo giác mơ hồ, giãy giụa nhìn Nam Cung Liễu bên kia, nhưng chỉ liếc mắt một cái, huyết sắc trên mặt y đều rút sạch.

Y không biết lấy sức từ đâu ra, lập tức túm cánh tay Mặc Nhiên, khàn khàn nói: “Bên kia, để ý!”

Mặc Nhiên thấy mặt y vàng như giấy, trong đôi mắt mở to kinh ngạc, có ánh lửa...

Ánh lửa?

Hắn quay đầu, không có quỷ quái chạy ra từ thiên liệt, mà là dung nham địa ngục cuộn cuộn, từ trời chảy xuống. Những quỷ quái nháy mắt bị hoá thành

tro, thậm chí thể lương không kịp kêu gào, đã thành khói mỏng.

Đây là tình hình quý gì?

Trời treo dung nham địa ngục, như thác nước đỏ rực hùng vĩ, thông thả chảy xuôi, hiểm ác lại mỹ lệ chảy xuống, dung nham chạm linh hồ, băng hoá nước sôi lên sùng sục như bậc lửa, hùng hực thiêu đốt. Nam Cung Liễu và Từ Sương Lâm đứng trước mở ra thuỷ chú quyết mạnh nhất, mới không bị lửa nuốt chửng.

Dòng lửa tuy dừng, nhưng cũng nhanh chóng đốt cháy những kẻ dính Trần Lung Kỳ Lục, đứng thẳng bất động.

Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, giơ tay kết ấn, nhưng trận pháp hệ thuỷ hãn không quen, kết một nửa, Sở Văn Ninh trong lòng bỗng ấn tay hãn xuống, mặt tái nhợt nói: “Kết ấn sai rồi. Để ta làm.”

Mặc Nhiên ôm lấy y, để y dựa vào mình ngồi dậy, nhưng ngăn tay y lại: “Đừng động nữa, người dạy ta đi.”

Sở Văn Ninh tuy hơi do dự, cũng biết linh lực mình nhất thời hao tổn, chưa chắc có thể thi pháp, mạng người quan trọng, không thể làm bừa. Vì thế y nắm lấy tay Mặc Nhiên, chỉnh mười ngón tay của hãn, chỉnh xong, khàn khàn nói: “Thi chú.”

Linh lưu từ đầu ngón tay tản ra, trong không trung hạ kết giới, thành nước màu lam, bọc lấy những con rối mất tâm trí.

Sở Văn Ninh thở ra một hơi, định khen Mặc Nhiên một câu, nào ngờ vừa nâng mi lên, thấy dưới ánh sáng địa ngục chiếu rọi, trên khuôn mặt anh tuấn, lại có nước mắt ướt át sáng lên.

Hãn... Sao lại khóc?

Là vì ai?

Sở Văn Ninh hơi mờ mịt.

Sư Muội không có ở đây, Tiết Mông cũng chẳng bị thương, những người khác Mặc Nhiên không quen, y có thể cả gan mà tham lam một lần cho rằng, Mặc Nhiên rơi nước mắt lần này, là vì mình không?

“... Đừng khóc.”

Mặc Nhiên lấy lại tinh thần, gần như hốt hoảng mà lau mặt lung tung.

“Lớn như vậy rồi, ra thế thống gì nữa.”

Ánh mắt Mặc Nhiên ướm át nhìn y, hỏi y: “Đau không?”

Nghe hẳn hỏi vậy, Sở Văn Ninh sửng sốt, sau đó đau đớn chưa ngừng nơi ngực, sinh ra dòng nước ấm mềm mại. Đau đớn chong chéo ôn nhu, mềm lại đau, ngọt lại đắng, cuộc đời y trong đại kiếp có được tư tình cùng quan tâm. Ngốc như vậy, nhưng ngăn không được.

“Vết thương nhỏ thôi, do lúc này triệu hồi hai thần võ cùng lúc, linh lực hao tổn nhiều, bệnh cũ tái phát.” Sở Văn Ninh nâng tay, do dự một lúc, xoa đầu Mặc Nhiên, “Đừng lo, ta không đau.”

Sau đó y quay đầu, nhìn lửa địa ngục mênh mông, lửa đỏ rực.

Ánh mắt đen lại, đáy mắt ẩn ẩn nhẩn nhẹn, ánh mắt gần như tàn nhẫn lên.

“Người xem Nam Cung Liễu muốn làm gì, tìm thời cơ tốt.” Y dừng một chút, lúc mở miệng lại không do dự, “Giết gã.”

Ánh mắt Sở Văn Ninh cực hận, hối hận càng sâu.

Nam Cung Liễu nói không sai, lúc bên hồ Kim Thành Trì, mình chỉ mười bốn mười lăm, không hiểu hồng trần, chưa biết sâu đời, buông tha cho Nam Cung Liễu đã lộ mặt ác ma, thậm chí còn lo lắng vì an ổn của Thượng Tu giới, vì không muốn A Tứ còn nhỏ biết, y đã không để chuyện Nam Cung Liễu vì có thần võ, dâng thê tử mình cho thiên hạ biết.

Là y khi trẻ ngây thơ ngu muội, quá thiện lương, gây ra cục diện bây giờ, là y thả hổ về rừng, giờ rước lấy nghiệp hoả ngập trời...

Nam Cung Liễu đến tột cùng muốn làm gì!

[Husky] Chương 164: Sư tôn đồ sát

Edit: Shizu

Như là đáp lại hấn, trong dung nham cuộn cuộn, một bàn chân xương khô bước ra, bàn chân này chỉ đứng ở trong hồ, nửa cái hồ đã bị lấp đầy, ngay sau đó lại xuất hiện một bàn chân khác, đâm đứt vô số gốc cây.

Một bộ xương khô to lớn không gì sánh được rít gào từ thiên nứt bước ra, đầu nó chuyển động cứng đờ, nó ngẩng mặt lên trời mà gào thét, âm thanh rung chuyển trời đất, sau đó là một phen rìu sắc cùng với gông xiềng leng keng, “Aaa——” đột nhiên rìu bổ vào trên bờ.

Rìu lớn bổ xuống, tạo ra tầng tầng sóng nhiệt, đất đá quay cuồng, cỏ cây nháy mắt gãy gọn.

Nhìn thấy nơi Tiết Mông đứng sụp xuống, bỗng nhiên xuất hiện một đạo lam quang, lại là Nam Cung Liễu cầm trong tay song kiếm, chém ra cả người linh khí. Chỉ nghe được phanh một tiếng thật lớn, hai cổ lực lượng chạm vào nhau, bùn đất cùng gỗ vụn đều nổ tan. Từ Sương Lâm ở bên cạnh duy trì thủy hệ kết giới, quát: “Đánh vào giữa xương sườn hấn! Người có nhìn thấy không!”

“Nhìn thấy.” Nam Cung Liễu nghiêng rằng nghiêng lợi nói, lại trái ngược với bộ dáng vâng vâng dạ dạ ngày thường, hướng tới tấn công vào giữa xương sườn của bộ xương lớn kia. Mặc Nhiên tập trung nhìn vào, chỉ thấy ngực bộ xương khô kia châm một ngọn lửa, ngọn lửa lơ mơ là hình người bị trói ngược. Hấn nghĩ mình thấy khá rõ ràng, là bởi vì khi bộ xương khô lớn cùng Nam Cung Liễu đánh nhau ánh lửa nhảy động mà nhìn không rõ ràng. Theo lý thuyết Nam Cung Liễu từ trong địa ngục mất công triệu hồi ra một thứ lấy một đầu trăm sát thần, nói như thế nào cũng nên là làm nó vâng mệnh với mình, làm hại nhân gian, như vậy còn có thể lý giải. Nhưng xem

Nam Cung Liễu hiện giờ như thế này, lại giống như đánh bạc tu vi suốt đời muốn liều mạng cùng thứ này.

Chuyện này thật quá kì quái.....

Nhưng Mặc Nhiên không có thời gian nghĩ lại, Tiết Mông bọn họ còn đứng ở chỗ cũ, còn đánh tới thêm một lần khủng khiếp như vậy, Mặc Nhiên nhớ đến lúc Sở Văn Ninh thủ thế kết ấn, quát khê một tiếng: “Gặp Quỷ, Vạn Nhân Quan!” Mấy chục Liễu Đăng màu đỏ giống như đăng xà từ tứ phía vọt tới, đem những quân cờ trên bờ sỏi nổi bao bọc lấy, rồi sau đó ra bên ngoài vây lại.

“Không sai, người dùng tốt.”

Một câu khẳng định của Sở Văn Ninh làm lồng ngực Mặc Nhiên ấm áp, giờ này khắc này, thích người liền ở bên người, phải bảo vệ người cũng đều là thần võ Gặp Quỷ che chở, Mặc Nhiên lúc này xem bọn họ giao chiến, tâm tư liền yên ổn nhiều.

Hắn phát hiện Nam Cung Liễu người này công kích thuật pháp tuy rằng không được tốt, nhưng tránh né cùng phòng ngự đều rất tốt, cũng không biết người này có phải không từ nhỏ liền thiên vị tu một loại pháp thuật này, khó trách đời trước mình tàn sát Nho Phong Môn, vị chưởng môn uy danh hiển hách này trốn so với thỏ còn nhanh hơn.

Bộ xương khô lớn thế công tuy tàn nhẫn, nhưng do thân hình to lớn, hành động chậm chạp, thế nhưng nhất thời không thương tổn được Nam Cung Liễu nửa phần, Nam Cung Liễu càng đi lên cao dọc theo khung xương dày đặc của nó, hắn hoa bào pháp phối, tua đầu lập đỏ tươi tung bay —— hắn đứng trên xương sườn bộ xương khô, cách xương trắng, thấy rõ vị trí trái tim bộ xương khô treo người.....

Nam Cung Liễu đầu tiên là hét lớn một tiếng, như là sau khi cứu người cực độ dày vò, tiếng nói vạn vẹo dữ tợn, ngay sau đó ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Ha ha ha..... Ha ha ha ha ha! Ta tìm được rồi! Rốt cuộc..... Ta rốt cuộc tìm được người!!”

Đôi mắt hắn lóe tinh quang hiện tơ máu dưới đầu lập, hắn gầm lên, mừng như điên, gào rống nói: “Ta tìm được rồi!”

Ngọn lửa kia bao vây lấy chính là đôi mắt nhắm lại của nam tử kia, nhìn người này đơn bạc lại yếu ớt, tướng mạo không quá xuất sắc, là một khuôn mặt khiến người ta dễ dàng quên đi.

Nam Cung Liễu không ngừng lăm bắm, gần như điên cuồng: “Ta tìm được rồi, ta tìm được rồi..... Ha ha, ha ha ha ha ha..... Ta tìm được người..... Ta tìm được người.....”

Hắn đột nhiên nâng kiếm lam quang lưu động trong tay lên, hướng tới nội hạch bộ xương khô, hướng nam tử ngủ say hung hăng đâm tới!

Vậy mà chỉ trong chớp mắt, nam nhân trầm tịch giống như chết đột nhiên ngẩng đầu, bỗng nhiên mở mắt ra. Từ Sương Lâm cực kì tức giận mà hét: “Đừng nhìn vào đôi mắt hắn! Ta mẹ nó đã nói với người đừng nhìn đôi mắt hắn!” Nhưng là Nam Cung Liễu cùng nam nhân kia khoảng cách quá gần, hắn tựa như là đột nhiên không kịp phòng ngừa mà cùng người nọ bốn mắt nhìn nhau, Nam Cung Liễu chỉ kịp nhìn đến cặp mắt khuyển thú mướt mà đồng tử màu đỏ tươi kia, chảy ra huyết lệ cuồn cuộn, ngay sau đó cả người liền có cảm giác xé rách đau nhức.

Hắn “A” mà hô to một tiếng, thế nhưng từ trên cao thẳng tắp rơi xuống, té ngã trên mặt đất, nếu không phải Từ Sương Lâm khởi động một đạo kết giới che chở hắn, chỉ sợ có thể rơi đến gân cốt vỡ nát hoàn toàn.

Từ Sương Lâm bước nhanh tới, một đôi chân xích lỏa dậm xuống mặt đất: “Người nhìn hắn làm cái gì? Không phải chính người đã nói vừa thấy hắn, liền sẽ cảm thấy đau khổ sao? Người.....”

Nói được một nửa thì im miệng, Nam Cung Liễu từ trên mặt đất lung lay mà đứng lên, hắn quăng đầu lạng xuống đất, lộ ra búi tóc tán loạn, sau mái tóc rồi là đôi mắt kinh hoàng thất thố.

“A!!”

Ánh trắng không hề che lấp mà chiếu vào trên mặt hắn, ngón tay hắn co rút, cực kì thống khổ mà che lại khuôn mặt mình, nhưng là vô dụng, phần da bị ánh trắng chiếu vào của hắn đều nhanh chóng bắt đầu bị nẻ, nổ tung, trở thành thịt non đỏ tươi, máu chảy không ngừng.

“A!!”

Nam Cung Liễu điên cuồng gào thét, muốn dùng ống tay áo che đi khuôn mặt, nhưng lại khiến cho đôi tay cùng cánh tay hăn cũng lộ ra dưới ánh trăng, nơi đó da thịt cũng nhanh chóng bắt đầu xé rách, huyết nhục loang lổ.

Mặc Nhiên cùng Sở Văn Ninh nhìn từ xa, đều không thể tin được —— Nam Cung Liễu đây là làm sao vậy?

Hăn vậy mà.....Không thể bị ánh trăng trực tiếp chiếu vào sao?

Áo lụa phấp phới, Từ Sương Lâm đem chính áo ngoài mình cởi, ném trên mặt Nam Cung Liễu, đem hăn che đến kín mít, chính mình chỉ mang một kiện áo lót trắng tinh đứng ở đêm đông, thế nhưng cũng hoàn toàn không cảm thấy lạnh. Vạt áo hăn hơi mở ra, phía dưới là bờ ngực rắn chắc hơi hơi phập phồng, thấy Nam Cung Liễu run rẩy mà nằm liệt ngòì dưới đất, hăn nhất thời buồn bực, thế nhưng không cung kính chút nào mà đá đầu chường môn một cái: “Ngòì làm gì, còn không đứng dậy! Nếu như tụ tập linh lực xong ngươi còn không giết nó, đời này ngươi đừng mong có chuyện gì tốt!”

Ai ngờ tên Nam Cung Liễu kia ngoài mạnh trong yếu thực chất là phế vật, thế nhưng một phen nước mũi nước mắt mà ngòì dưới đất khóc: “Ta đau đến chết đi được..... Sống không bằng chết, thật sự sống không bằng chết..... Trên mặt ta đều là máu..... Trên tay cũng là..... Ta chịu không nổi..... Sương Lâm, ta chịu không nổi..... Người thay ta.....”

” Ta thay ngươi ta thay ngươi, cái gì đều là ta thay ngươi!” Từ Sương Lâm giận tím mặt, một chân lại đá trên mặt hăn, “Người như thế nào không dứt khoát đem vị trí chường môn nhường cho ta, để ta thay ngươi làm hết!”

“Người cho rằng ta không nghĩ tới sao!” Nam Cung Liễu bị đá đến té ngã trên đất, gào lên, “Người cho rằng ta không nghĩ tới sao! Ta sớm đã nghĩ tới! La Phong Hoa lưu lại nguyên rủa hại ta cả đời! Hăn làm ta ở cái này tôn vị thượng vĩnh thế không được thoát! Người tới đi! Ta ước gì có thể có người thay ta! Ta chỉ hận trách hăn hạ chiêu nhần tâm này!”

“La Phong Hoa?” Mặc Nhiên thấp giọng nói, “Tên này con cảm thấy rất quen thuộc, giống như đã nghe qua ở đâu rồi.”

“..... Đó là chương môn Nho Phong Môn trước Nam Cung Liễu.” Sở Văn Ninh nghe thấy hai người đối thoại, cau mày lại, “Chỉ trong hai năm, liền mắc bệnh hiểm nghèo qua đời.”

Mặc Nhiên sững sốt một chút: “Nho Phong Môn nhiều thế hệ từ con nối dõi Nam Cung gia tộc cạnh tranh kế thừa, sao lại có chương môn họ La? Không phải nên là họ Nam Cung sao?”

Vừa nghe Sở Văn Ninh nói như vậy, Mặc Nhiên chợt nhớ tới, mình trước đây đọc qua một quyển sách ghi lại Nho Phong Môn sử từng nhắc tới người này, nhưng miêu tả không nhiều lắm, mà bởi vì gia sử Nho Phong Môn khổng lồ hỗn loạn, bên trong đề cập ân ân oán oán quá nhiều, Mặc Nhiên cũng không thật sự hứng thú xem một quyển sách này, bởi vậy khi đọc sách khi chỉ tùy ý đọc qua, cũng không có đọc kỹ.

Hắn hơi hơi mở to hai mắt: “Nho Phong Môn từng bị soán quyền?”

“Ừ. Bởi vì việc này không rõ ràng, sợ liên lụy chương môn đương nhiệm, cho nên hiện giờ rất ít người nhắc tới.” Sở Văn Ninh nói, “Nam Cung Liễu leo lên vị trí tôn chủ này không dễ, khi hắn còn trẻ, phụ thân tẩu hỏa nhập ma mà chết, mất trước tuy đã chỉ định hắn là người thừa kế, nhưng Nam Cung Liễu còn có một vị đệ đệ, kia đệ đệ tâm cao khí ngạo, pháp thuật tuyệt luân, không phục quyết định này, liền vào đêm phụ thân chết đi đoạt chiếc nhẫn chương giáo của Nho Phong Môn, thay thế Nam Cung Liễu, trở thành nhất phái chi chủ.”

“Người soán vị kia cũng là đệ đệ hắn, cũng nên là họ Nam Cung, chứ sao lại là họ La?”

“Người nghe ta nói xong đã.” Sở Văn Ninh nhìn nơi xa Nam Cung Liễu run run rẩy rẩy mà từ trên mặt đất bò dậy, khẩn cầu Sương Lâm trưởng lão cho hắn quần áo, lại một lần chạy tới chỗ ngọn lửa trong ngực bộ xương khô ngực ngọn lửa, tiếp tục nói, “Đệ đệ kia của Nam Cung Liễu huyết tính tàn bạo, sau khi đoạt vị ngăn ngừa ba tháng, liền giết hại hai tôn chủ Thượng Tu Giới, nói là bởi vì tỷ thí linh sơn đại hội năm đó, hai người này bởi vì hắn là con vợ lẽ Nho Phong Môn, liền cột hai bàn chân người kia lại với nhau, không có công chính mà phân thắng bại..... Sau lại càng làm xằng làm bậy, bắt hắn lại lên án trước mặt tất cả mọi người, ở trên quảng trường

Nho Phong Môn, móc mắt người kia ra. Ta không tận mắt nhìn thấy kiếp nạn kia, nhưng có sách ghi lại, hẳn đào xuống dưới đôi mắt trang tam chiếc xe ngựa, mới toàn bộ chở đi.”

Lúc này hắc hắc là nên tức giận mắng vài câu mới là bình thường, nhưng sao hắc lại không mắng được chữ nào?

Đời này Sở Văn Ninh căn bản không biết kiếp trước Mặc Nhiên đã từng đã làm cái gì, Mặc Nhiên từng vì tư oan của bản thân, giết gần như tất cả mọi người trong 72 thành Nho Phong Môn, còn đem một thành chủ trong đó lăng trì, tra tấn hắc suốt một năm, mới để người kia chết đi.

Kỳ thật lần này tới Nho Phong Môn, Mặc Nhiên cũng vẫn luôn tận lực tránh cùng thành chủ kia đối mặt, hắc cùng người nọ cừu hận quá sâu.

Hắc sợ nhìn thấy người kia, chính mình lại sẽ làm ra việc điên rồ gì.

Cho đến bây giờ, hắc vẫn có hung tính.

Hắc có tư cách gì mà mắng người khác huyết tinh tàn bạo?

Bên kia Nam Cung Liễu từng bước tới gần trung tâm bộ xương khô, một lần hướng tới ngọn lửa thiêu đốt kia rút kiếm mà đi. Hắc đi tới càng gần, bộ kiếm ở trong tay càng lóe hàn quang rạng rỡ.

Sở Văn Ninh nói: “La Phong Hoa thân là sư tôn người nọ, lại đối hắc bạo hành không thể chịu đựng, liền cùng Nam Cung Liễu bất ngờ làm phản. Hai người khởi binh vào buổi tối một ngày, thuận lợi đem người nọ đuổi ra Nho Phong Môn chưởng môn chi tịch. Nhưng dưới quyền lực sử dụng, La Phong Hoa tay cầm chưởng môn nhần ban chỉ, lại không có giao cho Nam Cung Liễu.....”

Mặc Nhiên cả kinh: “Tự hắc đeo?”

“Không sai.” Sở Văn Ninh nói, “Mỗi tín vật chưởng môn môn phái đều bám vào cường đại linh lực mà thành, tín vật nhận chủ, nhần Nho Phong Môn cũng như vậy, ai đeo chính là chủ, trừ phi môn phái đổi chủ, nếu không chỉ chết mới đổi chủ.”

“.....La Phong Hoa kia mới đương quyền hai năm liền đã chết, chẳng lẽ là Nam Cung Liễu vì đoạt lại chức môn chi vị nên giết chết?”

Sở Văn Ninh lắc đầu: “Nho Phong Môn chính sử đã nói La Phong Hoa là bệnh chết, sau khi bệnh chết, Nam Cung Liễu một lần nữa đoạt lại chức môn ban chỉ, nhưng chân tướng như thế nào, ai cũng không nói rõ. Người xem Nam Cung Liễu hao hết tâm tư dẫn quái vật này ra đánh nhau, trong miệng la hét nguyên rủa gì đó..... Năm đó sự tình chỉ sợ sẽ không đơn giản như vậy.”

Mặc Nhiên cũng cảm thấy sự tình sẽ không đơn giản như vậy, nhưng hắn trong lòng còn có một nghi vấn: “Đệ đệ kia đâu? Đệ đệ kia của Nam Cung Liễu, sau khi bị đuổi xuống đài thế nào?”

“Đã chết.” Sở Văn Ninh nói, “Đêm đó bất ngờ làm phản, La Phong Hoa thanh lý môn hộ, tự tay đoạt tính mạng đồ đệ mình, nghe nói là thiên đao vạn quả, băm thành thịt nát.”

Mặc Nhiên: “.....”

Hắn không khỏi mà chột dạ một trận, thầm nghĩ nếu là việc mình làm kiếp trước, Sở Văn Ninh đời này đã biết, sư tôn hắn có thể hay không cũng muốn thanh lý môn hộ, cũng muốn đem hắn băm thành thịt nát, băm thây vạn đoạn?

Đang miên man suy nghĩ, chợt nghe “Phanh” một tiếng vang lớn, bội kiếm Nam Cung Liễu đâm trúng bên trong bộ xương khô bao vây lấy nam nhân kia, bộ xương khô tức thì nhe răng, phát ra tiếng rống giận cực kỳ thống khổ, dẫm chân xuống đất tạo thành hố sâu, nó tức giận mà phất tay, một cái tát liền làm một tảng rừng cây biến mất, trái cây lăn ánh vàng rơi xuống đầy đất, lại bị dẫm nát.

Tại đây huyết tinh cùng hơi thở hương giao điệp quý quyết, bộ xương khô bỗng nhiên bất động, rồi sau đó đột nhiên quỳ xuống mặt đất, dung nham bắn ra, xương cốt nó trong phút chốc hóa thành bột mịn, hơi phi yên diệt.....

Nam Cung Liễu rút ra một phen trường kiếm, đỡ lấy nam nhân ngã xuống bên trong bộ xương khô, mừng như điên nói: “Ta làm được rồi! Ta giải thoát rồi! Nguyên rửa bài trừ —— nguyên rửa bài trừ ha ha ha ha!”

Hắn ngự phong mà xuống, đáp xuống mặt đất, mà lúc này, một đám người thấy tình huống không đúng, từ thơ nhạc điện rồi tới các tu sĩ cũng sôi nổi đi tới bên hồ.

Chưởng môn Cô Nguyệt Dạ Khương Hi vừa thấy dung nham cuộn cuộn chảy xuôi kia, khuôn mặt thanh tuấn cao ngạo lộ ra sắc mặt kinh hãi: “Khăng khít địa hỏa?” Hắn lập tức giơ tay phất tay áo, ở sau người mọi người trên người giáng xuống một tầng thủy hệ linh phần, mỗi kỹ năng phòng ngự pháp thuật của các môn phái không giống nhau, giống nhau đều là dùng kết giới, nhưng Cô Nguyệt Dạ dùng linh phần, cũng giống nhau có thể chống đỡ viêm dương sí diễm.

Khương Hi sau khi làm xong hết chuyện, giận dữ quay đầu, lạnh giọng chất vấn: “Nam Cung Liễu, đây là có chuyện gì?!”

Nam Cung Liễu lại không đáp, hắn nắm chặt nam nhân lấy ra từ bên trong bộ xương khô, ngọn lửa bao vây bên ngoài thân thể nam nhân đã biến mất, còn có mất đi còn có lực lượng cùng ý thức, hắn cũng không có trợn mắt, mà là cùng tử thi bình thường không có gì khác nhau, vô lực mà nằm trong ngực Nam Cung Liễu.

Tiết Chính Ung nhìn thấy Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh, lập tức tiến lên, nôn nóng hỏi: “Nhiên nhi, Ngọc Hành, các người có sao không? Mông.....

Mông nhi đâu?!”

Mặc Nhiên vội trấn an ông nói: “Tiết Mông không có việc gì, hẩn ở nơi đó _____”

Tiết Chính Ung nhìn tới nơi hẩn chỉ, thấy cả người Tiết Mông bị bao vây bên trong một cây thật lớn, chỉ có một khuôn mặt tái nhợt mặt lộ ra, không khỏi mà biến sắc, nghiêng ngả lão đảo liên đi về hướng Tiết Mông. Mặc Nhiên giữ chặt ông nói: “Bá phụ, hẩn chỉ là tạm thời mất thần trí, một lát nữa sẽ tốt thôi, hẩn ở trong đặng mộc sẽ tương đối an toàn, người đừng qua đó, người đợi ở đây cùng chúng ta đi.”

Tiết Chính Ung vội la lên: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Ở thật xa liền thấy có lệ quỷ giáng thế, Nam Cung chường môn.....”

Ông nói rồi quay đầu lại, nhìn đến Nam Cung Liễu đứng trong dung nham, rồi nhìn tử thi không có sinh khí trong lòng ngực hẩn, giọng nói tức khắc ngừng. Ông bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng, tử thi kia, sao lại có chút quen mắt?

Giống như thật lâu về trước, thật sự rất lâu về trước..... Ông giống như đã gặp qua mặt người nam nhân này.....

Người này ngũ quan bình phàm, thực dễ dàng bị quên lãng theo năm tháng, Tiết Chính Ung nhất thời cũng nghĩ không ra. Nhưng hẩn cảm thấy không đúng, hết thảy đều không đúng. Lúc này ông nhìn đến Nam Cung Liễu đột nhiên ngẩng mặt, trên mặt dính đầy máu, khóe miệng lại như bị liệt rồi.

Nam Cung Liễu cười ha ha, trong mắt lóe sáng khác thường, cùng bộ dáng nịnh nọt xu nịnh hoàn toàn không giống nhau.

Trong đám người đi tới có Diệp Vong Tích, cũng có Nam Cung Tứ.

Nam Cung Tứ lẩm bẩm nói: “Phụ thân.....”

Diệp Vong Tích nhìn thấy Từ Sương Lâm bên cạnh, ngạc nhiên nói: “Nghĩa phụ?!”

Từ Sương Lâm nhìn Diệp Vong Tích liếc mắt một cái, lắc lắc đầu, ý bảo nàng không cần lại đây. Liệt hỏa dung nham, vạt áo hăn hơi mở, trung y màu trắng rời rạc theo gió phất động, trên mặt thể nhưng treo một tia ý cười lười nhác, hơi hơi nâng cằm, nhìn một mảnh náo nhiệt ồn ào náo động trước mắt, hồng liên địa ngục.

Chân trần đạp lên trên mặt đất, đầu ngón chân mượt mà giật giật, mỗi bước chân tạo ra hoa lửa tinh tinh điểm điểm, sau đó hăn cúi đầu, giống như đang chờ đợi cái gì, ánh lửa phản chiếu trong đáy mắt hăn, như là cá chép kim hồng bơi lội trong ao.

“A——!”

Đột nhiên, trong đám người một nữ tu tuôn ra một tiếng thét kinh hãi.

Từ Sương Lâm không ngẩng đầu, chỉ là mỉm cười. Hăn đương nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, hăn đã nghe được âm thanh nhai thực huyết nhục.

Ở phía sau hăn, Nam Cung Liễu ở bả vai nam nhân kia, dưới ánh trăng, hăn cắn xé cổ nam tử kia, tham lam mà hút máu.

Sau một tiếng kêu sợ hãi kia, không ai phát ra âm thanh gì khác, không ai chỉ trích, mọi người trong lúc nhất thời đều không hiểu được một màn trước mắt này đến tột cùng là chuyện như thế nào, tất cả mọi người đều kinh hãi rồi.....

Thiên hạ đệ nhất Nho Phong Môn, chương môn Nam Cung Liễu, thế nhưng lại dữ tợn mà gặm một khối thi thể?

Chuyện này..... Như thế nào..... Không có khả năng.....

“Phụ thân!!!”

Nam Cung Tứ là người rối loạn nhất, hăn giống như điên rồi chạy tới hướng Nam Cung Liễu, Diệp Vong Tích không kéo được hăn, liền cùng hăn chạy tới trước mặt Nam Cung Liễu.

“Phụ thân, người đang làm gì vậy? Người đây là đang làm cái gì!”

“Chưởng môn ——”

Nam Cung Liễu mắt đẫm tai ngơ, vẫn vừa nhai vừa gặm, quần áo hăn dùng để che mặt đã sớm rách, da thịt hồng nhuận ở dưới ánh trăng không ngừng rỉ máu, làm cho hăn càng thêm thống khổ, hăn càng thống khổ càng phát rồ mà đi nhấm nuốt huyết nhục cổ thi thể kia, phảng phất như tuyệt vọng, là van nài, là giải thoát hăn cầu mà không được.

Có tu sĩ chịu không nổi, trong đám người truyền đến thanh âm nôn mửa, có người vô lực mà rên: “Tại sao lại như vậy.....”

“Điên rồi.....Điên rồi.....”

“Thật ghê tởm.....”

Ánh trăng chậm rãi chiếu xuống, chiếu tới trên người Nam Cung Liễu, Nam Cung Liễu đầu tiên là cúi đầu co gập, khóe miệng có nước dãi cùng mủ huyết không ngừng chảy ra, rồi sau đó đột nhiên ngẩng đầu, mở ra dính nhớp khoang miệng đầy máu, chấn động hét to: “A!!!! A a a!!!”

Vết thương trên mặt hăn cũng không bởi vì ăn thi thể nam nhân kia mà khép lại, vẫn như cũ ở dưới ánh trăng bùng thành tua máu.

Trên mặt hắn đều là máu, chỉ có trong ánh mắt còn lại màu trắng, hắn một tay đem kia thi thể ném xuống đất, đập lên dưới chân, quay đầu lại đột nhiên túm chặt vạt áo Từ Sương Lâm, giống như thú gào rống rít gào nói: “Sao lại thế này? Vì sao lại vô dụng..... Vô dụng!”

Hắn bạo đột kinh mạch, đôi tay không ngừng run rẩy, trong mắt tơ máu che kín, còn có từng giọt nước mắt bởi vì đau mà lăn xuống.

“Đau..... Đau chết ta..... Hận không thể chết..... Hận không thể chết!!” Hắn quát khê, gần như tuyệt vọng, chợt hắn nghĩ tới cái gì, lại buông Từ Sương Lâm ra, cúi đầu đi đào trái tim nam nhân kia, “Linh hạch! Nhất định là lực lượng chưa đủ..... Ta muốn ăn linh hạch hắn! Linh hạch..... Linh hạch linh hạch.....”

Hắn từ nam tử đeo kiếm mà đi, không thể đến gần, lại trở thành tay dính đầy máu bắn, gần như điên cuồng.

Há liêu lúc này, một bàn tay sắc nhọn đột nhiên đâm vào sau lưng hắn, hung hăng đâm xuyên hắn ngược hắn!

Máu tươi bão táp!

Nam Cung Liễu nhất thời sợ đến ngơ người, tựa hồ còn không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, cũng không cảm thấy đau, liền ngơ ngác như vậy mà quay đầu.

Hắn mở to hai mắt tràn ngập tơ máu, ngược mắt nhìn Từ Sương Lâm, khuôn mặt mang theo nụ cười thoải mái.

“Ăn cái gì? Loại người như ngươi, ăn gì cũng phí phạm.”

[Husky] Chương 165: Sư tôn, là hắc!

Edit: wiz.

Câu hỏi chú linh đột nhiên biến mất, kéo theo một mảng lớn đỏ tươi.

Nam Cung Liễu môi mở lại đóng, đóng lại mở, nửa ngày cũng nói không nên một lời, hắc tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới Từ Sương Lâm sẽ đâm sau lưng hắc, sau một lúc lâu lúc sau, hắc mới học ra một vũng máu, thẳng tắp quỳ rạp xuống đất.

“Cha ——!!!!” Nam Cung Tứ kêu thảm thiết xé rách trời.

“Chương môn!!”

“.....!” Mọi người đều kinh ngạc.

Từ Sương Lâm tâm bình khí hòa mà ngồi xổm xuống, không chút để ý mà từ càn khôn túi lấy ra một loại trái cây, nhét vào trong miệng Nam Cung Liễu, cưỡng bách hắc cắn nuốt xuống.

Mặc Nhiên tái mặt, tức khắc biến sắc: “Lăng trì quả?!”

Từ Sương Lâm dứt cho Nam Cung Liễu, đúng là lúc ấy ở chốn đào nguyên treo một lượt Vũ Dân, làm người muốn sống không được muốn chết không xong – lăng trì quả! Nam Cung Liễu tức khắc đau đớn muốn chết, cả người giống như con tôm cuộn tròn quỳ xuống đất, kịch liệt run rẩy. Từ Sương Lâm nhìn hắc, trong mắt ánh cháy sáng, chiếu lên đôi mắt thập phần ảm áp.

“Chương môn, ta đáng thương người sống hơn phân nửa đời, nhưng chung quy, vẫn là cái phế vật mặc người bài bố.”

Diệp Vong Tích sợ hãi nói: “Nghĩa phụ?!”

“Phụ thân..... Người buông phụ thân ta ra! Người buông hắc ra!” Chung quy là máu mủ tình thâm, cho dù Nam Cung Liễu bất kham, thấy thảm trạng hắc như thế, Nam Cung Tứ vẫn là không đành lòng, tức sùi bọt mép, hướng Từ Sương Lâm đánh tới, lại bị Từ Sương Lâm một tay dùng kết giới

phòng ngự chế ngự bên ngoài.

Từ Sương Lâm chuyển động tròn mắt, băng lãnh mà liếc mắt nhìn hắn.

“Trưởng bối nói chuyện, vãn bối chen miệng cái, quỳ xuống cho ta!”

Dứt lời tay lẳng không một lỏng tay, Nam Cung Tứ chỉ cảm thấy trên lưng như có ngàn cân rơi xuống, không thể đứng thẳng, căn răng quan nhện giây lát, hai đầu gối vẫn quỳ xuống đất thật mạnh.

“A Tứ,” Diệp Vong Tích lập tức bảo hộ trước người Nam Cung Tứ, nàng không thể giơ kiếm đối với Từ Sương Lâm, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, trong lúc nhất thời biểu tình đau đớn lại mờ mịt, “Nghĩa phụ, người không nên đả thương hắn.....”

“Ai muốn đả thương hắn, hắn tính cái gì.” Từ Sương Lâm đem ánh mắt dời đi, dừng trên người Nam Cung Liễu, sau đó hắn nâng chân, đá đá gương mặt Nam Cung Liễu huyết nhục mơ hồ, “Nhiều năm trôi qua, hiện giờ làm trò trước mặt thiên hạ cường hào, ta nhưng nhện không được, muốn cùng người này ôn chuyện a.”

Nam Cung Liễu sắc khụ ra một miệng máu tươi: “Ôn chuyện? Tự cái gì cũ! Người không phải nói với ta, chỉ cần chưa từng gian địa ngục đem hồn La Phong Hoa triệu hồi ra, nguyên rửa hăn gây với ta là có thể bài trừ? Ta là có thể khỏi hăn khang phục, không bao giờ sợ..... Không sợ ban đêm. Người gạt ta..... Người thế nhưng..... Người thế nhưng gạt ta.....”

Nghe những câu đó, những tu sĩ trẻ tuổi còn chưa có phản ứng, nhưng Tiết Chính Ung là người đồng lứa, đều biến sắc, Tiết Chính Ung đột nhiên nhìn lại cổ thi thể của thanh niên kia.

“La Phong Hoa?”

“Là La Phong Hoa!”

Nằm trên mặt đất, đúng là sư phụ nhiều năm trước của Nam Cung huynh đệ, cũng là người đã từng soán vị đoạt quyền vị chương môn đoàn mệnh kia, vị tôn chủ Nho Phong Môn duy nhất khác họ, thi thể La Phong Hoa!

“Người nghĩ không khỏi quá tốt.” Từ Sương Lâm cười nói, “Bài trừ nguyên rửa? Năm đó người đắc thủ giết hăn, hiện tại người lại uống máu hăn, ăn thịt hăn, người tàn bạo như vậy, cư nhiên còn muốn bài trừ nguyên rửa? Người thật là hảo thiên chân nột.”

“Ta chẳng lẽ không nên uống máu hăn, ăn thịt hăn sao?! Ta tuy là đoạt vị, khiến hăn chết sớm, nhưng hăn trước khi chết lưu lại nguyên rửa trên nhần chưởng môn, làm ta lúc sau mang lên —— này mười năm hơn! Không có một ngày..... Khụ khụ, không có..... Không có một ngày..... Buổi tối có thể quá bình thường nhật tử! Ta..... Chẳng lẽ..... Không nên.....”

“Nên a.” Từ Sương Lâm mặt vô biểu tình mà tỏ vẻ tán đồng, “Hăn là thế.” Bỗng nhiên lại cười vắn vẹo, hăn dứt khoát ngồi xổm xuống, nâng mặt Nam Cung Liễu lên, nói: “Người làm cực tốt, không ai có thể làm tốt hơn người, càng xuất sắc, càng nghe lời..... Chưởng môn, không ai có thể ngu hơn người.”

Hăn tà nanh mà cười, tổng kết nói: “Phế vật.”

Từ Sương Lâm nói xong, chậm rãi đứng dậy, trên mặt trang trọng mang ý cười bình thản ấm áp, triển khai hai tay, thân thiết nói với mọi người: “Chư vị khách quý, tiệc tối ăn xong rồi, Từ mỗi người nơi này còn có một đạo điểm tâm sau khi ăn xong, muốn thỉnh chư vị cùng đánh giá.”

Có người phản nộ quát: “Từ Sương Lâm! Người rốt cuộc muốn làm cái gì?!”

“Kỳ thật cũng không có gì, bất quá tưởng thỉnh đại gia chia sẻ một ít thú sự mà thôi. Nho Phong Môn bề nghề Tu Chân giới trăm năm, tanh hôi gièm pha nhiều không kể xiết, mà trong đó, có một việc, Từ mỗi đời mười năm hơn, hôm nay liền phải làm trò trước mặt thiên hạ, thông báo thiên hạ.”

Hăn nói đến đây, thanh âm từ cao vút trở nên hòa hoãn.

Rồi sau đó hăn khinh khinh xảo xảo địa đạo một câu: “Đây chỉ sợ là Nho Phong Môn, một đoạn bí sử cuối cùng.”

Nam Cung Liễu nghe hăn nói như vậy, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một trận sợ hãi mãnh liệt, hăn kịch liệt học tức, môi run lên, cơ hồ nói không ra lời, chỉ có một đôi mắt thẳng lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm đứng nóng cháy lưu trên người kia: “Người..... Người đến tột cùng là..... Ai?!”

Từ Sương Lâm nghiêng mặt, hơi hơi mỉm cười, cũng không đáp lại.

Hăn trong tay bỗng nhiên sáng lên một đạo ánh sáng, một chủy thủ xuất hiện trong lòng bàn tay hăn, hăn dùng sức nắm chặt, cắt qua da thịt, máu tươi từ lòng bàn tay hăn trào ra, hăn chấm máu, trên cánh tay vẽ trận pháp,

rồi sau đó nhẹ nhàng thối, nói: “Tây cửa sổ thuyền con tử, tái quân tới đi vào giấc mộng.”

Rồi sau đó quay đầu lại cười nói: “Chưởng môn, người nếu muốn biết ta là ai, xem xong mấy thứ này, liền rõ ràng.”

Mặc Nhiên muốn trở hắt, bị Sở Văn Ninh nhẹ nhàng ngăn lại.

“Sư tôn?”

“Không phải ác chú, là hồi mộng kết giới. Cùng chốn đào nguyên Vũ Dân cái loại này pháp thuật cực kỳ tương tự, là một loại pháp thuật có thể làm mọi người nhìn thấy hồi ức của hắt.” Sở Văn Ninh nói, “Chờ một chút, xem hắt tốt cùng muốn nói gì.”

Từ Sương Lâm thối gió trận pháp quang hoa chảy xuôi, càng bay càng cao, không được mở rộng, khoảnh khắc đem toàn bộ linh hồ nước đều bao phủ trong trận. Hồi ức nhỏ vụn tàn phiến giống như sa phấn, từ vòm trời chậm rãi bay xuống, mặt hồ thực mau bị ký ức Từ Sương Lâm bao trùm.....

Giống như đại tuyết đem mặt đất thay tân trang, theo pháp trận lực lượng không ngừng dật tán, cảnh tượng thay đổi.

Mọi người tuy rằng vẫn đứng bất động ở xung quanh linh hồ, nhưng cỏ cây trước mắt cỏ cây lại đậm đi, cuối cùng thành bộ dáng phi dao đài của Nho Phong Môn.

Ảo giác phi dao đài trống rỗng, chỉ có hai người, một lập ngồi xuống.

Lập người để chân trần, ăn mặc tùy tính, tóc cũng không buộc kĩ, phát quan thậm chí mang chút oai, là Từ Sương Lâm. Mà người ngồi kia mặc hoa bào phủ phất màu đỏ sậm phủ, khuôn mặt hơi trắng, là Nam Cung Liễu.

Nam Cung Liễu vuốt ve chiếc nhẫn chưởng môn khảm u bích phi thủy trên ngón tay cái, trên mặt lập loè kích động lại nôn nóng.

“Năm thần võ đều chuẩn bị tốt?”

Từ Sương Lâm lười biếng nói: “Người đã hỏi lần thứ chín, hôm nay nếu lại hỏi lần thứ mười, ta liền buông tay không làm.”

Nam Cung Liễu bởi vì nổi lòng khó nhịn, không ngăn được run chân: “Hảo, hảo, vậy chờ khách khứa đến đông đủ, chờ ngày đó Tứ nhi đại hôn xong đi..... Người đem danh sách tế phẩm cho ta nhìn một cái, ta muốn nhìn đến bây giờ mới thôi, người trên danh sách này còn có mấy kẻ không

tối.”

Từ Sương Lâm ném cho hần một cuốn sách, Nam Cung Liễu gấp không đợi nổi lập tức cầm lên, ánh mắt cuồng nhiệt, như kẻ khát đến điên được uống nước, đem sách lật đến xôn xao. Hần đếm một lần, không yên tâm, lại đếm lần thứ hai, ngón tay chọc ở trên trang sách, tựa hồ muốn chọc quyển sách thành cái động.

“Đều tối đủ.” Từ Sương Lâm thấy hần lăm bắm điên cuồng kính nhi, nói, “Hơn hai mươi người ngũ hành thuần triết, mặt khác tính thượng mấy năm nay người biên chinh ngũ hành linh lực vệ đội, những người này linh hạch chi lực gộp vào cùng nhau, lại mượn dùng thần võ, uy lực tuy rằng không lợi hại bằng trực tiếp sử dụng tinh hoa linh thể, nhưng như vậy là đủ rồi. Bảo đảm đánh đến mở đại môn Vô Gian địa ngục.”

Nam Cung Liễu nắm chặt sách, hơi gật đầu: “Hảo.”

“Bất quá đây là một cơ hội tốt cuối cùng, nếu lại làm hư, nếu người muốn bài trừ nguyên rủa, chỉ sợ là khó càng thêm khó.”

“Tuyệt không thể hư!”

Từ Sương Lâm lười biếng nói: “Người hần nên nói, tuyệt sẽ không hư.”

“Hảo hảo hảo, tuyệt sẽ không hư, tuyệt sẽ không hư.” Nam Cung Liễu dừng một chút, lại nói, “Sương Lâm, ta vẫn là không yên tâm, chúng ta xem lại kế hoạch lần nữa?”

“..... Đại ca, người đã xem lại hơn hai mươi lần.”

Nam Cung Liễu mặc kệ: “Nhiều mấy lần, cẩn thận một chút luôn tốt.”

Từ Sương Lâm có vẻ có chút bất đắc dĩ: “Hành a, tùy người.”

Nam Cung Liễu tính toán nói: “Chờ đêm trước đại hôn Tứ nhi, các khách nhân đều sẽ đến Thi Nhạc đài, ta liền an bài rút thăm, rút ra hai mươi một thẻ tên ta đã làm dấu hiệu trước.” Hần ngẩng đầu nhìn Từ Sương Lâm, “Kế tiếp sẽ đến lượt người.”

“..... Ân, ta sẽ tự biết phối hợp.” Từ Sương Lâm không có biện pháp, chỉ phải ứng hòa hần, “Vào rừng rậm, ta liền dẫn nhóm tế phẩm đi đến bên hồ cam tuyến, cho bọn hần làm quân cờ Trân Lung, làm bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, đem linh lực hiến cho thần võ. Chờ chuyện này thuận lợi hoàn thành, ta nhân cơ hội thao túng mọi người, hướng không trung phóng ra

ngòi nổ pháo hoa, đồng thời xé mở vết rách địa ngục.”

“Hào, hào!” Bất đồng với Từ Sương Lâm lười nhác, Nam Cung Liễu có vẻ thực kích động, hăng lý luận suông, “Nhìn đến pháo hoa lúc sau, ta liền suất lĩnh năm chi vệ đội, lấy danh bình ổn thiên nứt chi loạn, dẫn đầu chạy tới rừng săn thú cùng người hội hợp, rồi sau đó chúng ta đem năm chi vệ đội cũng làm thành cờ Trân Lung, hiến tế đi ra ngoài!”

Từ Sương Lâm gật gật đầu, tổng kết nói: “Hắn là sẽ không xuất hiện sai lầm nào.”

“Tuyệt không thể xuất hiện bất luận sai lầm gì.” Nam Cung Liễu nắm chặt nhẫn ban chỉ, xanh mặt, “Ta đã chịu đủ rồi, ta chịu đủ rồi.....” Hắn lẩm bẩm trong chốc lát, đột nhiên ngẩng đầu hỏi Từ Sương Lâm, “Sương Lâm, không cần tinh hoa linh thể thật sự không có vấn đề sao? Vạn nhất thần võ lực lượng không đủ thuần tịnh.....”

“Người yên tâm, này năm đem thần võ đều là cực phẩm trong cực phẩm, đỉnh của đỉnh, có khả năng dời non lấp biển, lại hấp thụ tế phẩm linh lưu, tất sẽ thành công.”

“Vạn nhất a? Ta nói vạn nhất, vạn nhất đại môn Vô Gian địa ngục không thể mở ra, vạn nhất lại giống với Trấn Thái Điệp, có người đem tới trở ngại..... Người xem tên Sở Văn Ninh kia!” Nam Cung Liễu mắng, “Cái gì Văn Dạ Ngọc Hành Bắc Đẩu Tiên Tôn, xen vào việc người khác! Lần trước ở trấn Thái Điệp, chó ngáp phải ruồi giết chết hắn, vốn là một chuyện tốt to lớn, ai biết cái lão lừa trọc Hoài Tội đại sư kia cư nhiên có năng lực làm hắn khởi tử hồi sinh —— đáng giận!”

Mặc Nhiên xen đến đoạn này, trong lòng phần nộ vô cùng: Năm đó kinh biến Trấn Thái Điệp, Nho Phong Môn còn phái rất nhiều tu sĩ tới bình loạn, hơn trăm đệ tử Nho Phong Môn cũng chết giữa tràng hỗn chiến, trong lòng hai người kia cũng đều biết rõ ràng.....

Như vậy Câu Trần giả là ai?

Là Nam Cung Liễu, hay là Từ Sương Lâm?!

“Mệnh Sở Văn Ninh không nên tuyệt.” Từ Sương Lâm trong ảo giác nói, “Hắn là người có năng lực, dễ dàng chết, là đáng tiếc.”

“Có năng lực thì như thế nào? Ta liền không quen nhìn gương mặt hất lên

trời kia của hần!”

“Nga, nói như vậy, ta lại nghĩ đến một chuyện, chương môn Tiên Quân, người mấy ngày trước đây gặp qua Sở Văn Ninh, thế nào, chết đi sống lại, linh lực hần có hao tổn không?”

“Linh lực như thế nào thì ta lại không biết, nhưng tính tình không giảm chút nào.” Nam Cung Liễu oán hận, “Thanh cao tại thượng, không coi ai ra gì. Ta ở trước mặt hần con mẹ nó tựa như con chó vừa lăn qua vũng lầy!”

Từ Sương Lâm nở nụ cười: “Chương môn so sánh thật thú vị.”

“Người không đề cập tới ngược lại còn khen, nhắc tới hần ta liền một bụng khí! Ta đường đường thiên hạ đệ nhất đại tông môn tôn chủ, đối với Sở Văn Ninh cúi đầu khom lưng còn chưa tính, còn phải xem sắc mặt đồ đệ hần. Đồ đệ kia của hần, lợi hại, Mặc tông sư, không quy không củ, tính tình so với sư phụ hần còn kém hơn.”

Hần ngừng khẩu khí, trong ánh mắt lóe ác ý.

“Một mộc chi tinh hoa linh thể, ta chỉ hận không thể bỏ quên không cần thần võ, vẫn là giống lúc ban đầu mưu hoa, cầm thân thể huyết nhục mơ hồ của hần trụ chi lực đi tế thiên! Xé mở đại môn địa ngục Vô Gian!”

“Kim Thành trì, chốn đào nguyên, thất bại hai lần.” Từ Sương Lâm nói, “Sau lại hần độc hành 5 năm, trong 5 năm, chúng ta khó có thể tìm được hành tung của hần, duy nhất một lần dụ hần mắc mưu, thành công làm hần bị Hoàng Hà thủy bát trọng thương, nhưng kia tiểu tử lại phúc lớn mạng lớn, được Khương Hi đi ngang qua cứu. Hiện giờ Mặc Nhiên cánh chim đã phong, lại không phải thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi lúc trước lúc trước, chúng ta ai cũng không động được đến hần. Tinh hoa linh thể con đường này, không thể thực hiện được.”

“Chờ xem!” Nam Cung Liễu cả giận nói, “Chờ ta bài trừ nguyên rủa, công lực tất tăng nhiều, đến lúc đó bất luận là Sở tông sư hay là Mặc tông sư, đều quỳ gối trước mặt ta nghe hiệu lệnh của ta!”

Từ Sương Lâm nghe hần nói như vậy, chỉ là cười cười, cũng không có trả lời.

Nam Cung Liễu tự mình giận dữ trong chốc lát, dần dần bình tĩnh trở lại, hần hoãn khẩu khí, nhìn chăm chăm chiếc nhẫn khắc trên tay mình, bỗng

nhiên nói: “Sương Lâm, 5 năm trước người từ bỏ tìm kiếm tinh hoa linh thể, không chỉ bởi vì Mặc Nhiên xuống núi du lịch, hành tung yếu nhiên đi?”

“.....”

Ánh mắt thông thả mà từ nhãn thượng di khởi, Nam Cung Liễu nói: “Còn bởi vì, người tra đi xuống, phát hiện thổ hệ linh thể là Diệp Vong Tích, đúng hay không? Người luyện tiếu dâng ra dưỡng nữ của người, nàng là thân nhân duy nhất của người trên đời này.....”

“Ta trên đời không có thân nhân.” Từ Sương Lâm mặt vô biểu tình mà đánh gãy hẳn, “Huống chi chương môn người cũng rõ ràng, hỏa thuộc tinh linh thể là lệnh lang, nếu ta bỏ được Diệp Vong Tích, chương môn người lại có thể bỏ được Tứ nhi sao?”

“Thôi.” Nam Cung Liễu phát phát tay, biểu tình uể oải, “Nếu thần võ có thể thay thế, còn cái gì hảo thuyết, không nói, cứ như vậy đi.”

“Còn nếu thần võ không thể thay thế a?”

Nam Cung Liễu cả kinh: “Có ý tứ gì?! Người không phải nói tuyệt không sơ xuất sao?”

“Chương môn hà tất khẩn trương, ta chỉ là đột nhiên tò mò mà thôi, nếu là trên đời này chỉ có dùng năm linh thể người sống kia, lấy Tứ nhi làm tế, mới có thể thuận lợi mà khiến cho đại môn kháng khí mở rộng, tôn chủ sẽ lựa chọn ra sao? Là tiếp tục chịu đựng nguyên rửa chi khổ, hay là.....”
khóe miệng hằn mang theo một tia trào phúng, không nói thêm gì nữa.

Nam Cung Liễu cũng không trả lời, qua thật lâu, lâu đến mọi người đều cho rằng một đoạn này hồi ức sẽ kết thúc như thế, Nam Cung Liễu lại nhẹ giọng hoãn ngữ địa đạo một câu: “Người không vì mình, trời tru đất diệt.”

“!”

Nghe hẳn nói như vậy, trên mặt mọi người đều nổi lên gợn sóng, đặc biệt là loại người yêu con như mạng Tiết Chính Ung, càng hoàn toàn vô pháp lý giải lựa chọn của Nam Cung Liễu, tức giận nói, “Hoang đường..... Hồ đồ không ăn thịt con, vì mạng sống không tiếc hy sinh con trai của mình? Quả thực hoang đường!”

Mà Nam Cung Tứ cứng đờ đứng tại chỗ, trên mặt treo một chút mờ mịt, trừ

đó ra biểu tình gì đều không hề có, trong mắt trống rỗng một mảnh.....

Cảnh tượng tối sầm, những mảnh vụn ký ức trong suốt lại một lần phát động cuộn cuộn, phát ra âm thanh nhỏ vụn khi gió mát va chạm chuông gió.

Khi ảo giác lần nữa sáng lên, trước mắt trời cao mây rộng, tuyết sơn phản chiếu bạch quang chói mắt, có người kinh hô: “Là Kim Thành Trì?!”

[Husky] Chương 166: Sư tôn kính trọng Dung phu nhân

Edit: Chu

Beta:

Kim Thành Trì, bên hồ khắc chữ mạnh mẽ hữu lực “Nghĩ đi đường khó”, chữ viết đỏ tươi.

Hình ảnh vẫn chỉ có Nam Cung Liễu và Từ Sương Lâm là hai người người sống, sở dĩ nói hai người sống, là vì trên mặt băng nằm vô số người chết.

Hoặc có thể nói, là giao nhân chết.

“Nhanh chút, cản đường đừng để tu sĩ khác lên núi, nếu không sẽ nghi ngờ.”

“Nhanh ổn thôi.” Từ Sương Lâm nhét vào miệng một giao nhân một quả hắc tử, sau đó nghiêm chú quyết, giao nhân kia lung lay đứng dậy, hành lễ với hai người, bùm một tiếng nhảy lại về Kim Thành Trì trôi đầy vụn băng. Từ Sương Lâm nói: “Cấm thuật này ta dùng chưa quen, chờ quen rồi, sẽ không cần cho chúng ăn từng quân cờ như vậy nữa, chỉ cần ném tới, là có thể nghe lời nhận mệnh, chịu sai khiến của ta.”

“Lợi hại như thế?”

“Nếu không sao gọi là cấm thuật. Tu luyện đến trình độ này, mới chỉ là da lông mà thôi, ta đã thấy có người...” Từ Sương Lâm đột nhiên không nói, cười cười, “Ta nói, ta từng thấy trên thượng thư ghi lại có thể giữ lại toàn bộ ý thức, đồng thời làm họ cam tâm tình nguyện nghe sai khiến, đó mới là lợi hại. Trình độ của ta mới chỉ có thể thao túng thân thể, không khống chế được tinh thần, còn kém xa lắm.”

Nam Cung Liễu gật đầu: “Người cũng không cần tu luyện quá sâu, làm người ta chú ý không phải chuyện tốt.”

“Tôn chủ nói đúng.”

“Có điều người nghĩ ra cách này— Phá bỏ lời nguyên của ta, cần mở ra cửa vào Địa Ngục Vô Gian, mà mở Địa Ngục Vô Gian ra, lại cần đủ kim mộc thủy hỏa thổ năm loại linh lực này. Trên đời tinh hoa kiếm không dễ, chúng ta không thể tìm trong từng môn phái được, nhưng nếu người thay trời đổi đất Kim Thành Trì, những tu sĩ đó có linh hạch gì, tất cả đều báo cho người, đúng là ngồi mát ăn bát vàng.”

Gã vừa nói, vừa lấy quýt từ túi bên cạnh ngựa, bóc vỏ, vừa ăn vừa tán thưởng: “Sương Lâm, những yêu quái ở Kim Thành Trì đều không đánh lại người, người cũng thật giỏi.”

Từ Sương Lâm mỉm cười nói: “Kim Thành Trì tuy là di tích thượng cổ, nhưng đã qua hàng tỉ năm, thần lực của Câu Trần Thượng Cung đã yếu ớt từ lâu, không bằng năng lực của ta được, nhờ cơ hội đó mà thôi. Tôn chủ quá khen.”

Nam Cung Liễu cười ha ha: “Thôi, muốn ta thưởng người thế nào?”

“Ta không có mong muốn gì.”

“Ài, không được, cần nói một điều.”

“Vậy tôn chủ thưởng ta nửa quả quýt đi.”

Nam Cung Liễu sững sốt, ngay sau đó cười nói: “Vậy đã là cái gì?” Nhưng vẫn bóc vỏ, đưa cho Từ Sương Lâm, “Cho người hết.”

“Một nửa là được.” Từ Sương Lâm cười nhàn nhạt, “Ta không muốn ăn nhiều.”

“Người thật kỳ quái. Xin mỗi một nửa làm gì.”

Nam Cung Liễu nói, đưa quýt qua, ngón tay Từ Sương Lâm còn dính máu, không tiện lấy, ăn luôn trên tay Nam Cung Liễu, vui vẻ nói: “Quýt mọng nước, hương vị vẫn thế.”

Một chớp mắt kia, tươi cười của Từ Sương Lâm dưới ánh nắng có hơi dọa người, nước quýt chảy ra bên khoé miệng, hần vờn lưỡi liếm, như rắn độc phun nọc.

Nam Cung Liễu đột nhiên sợ hãi, lập tức rút tay về, nhưng ngay sau đó vẻ mặt lại ảo não, như không hiểu mình sợ gì.

Từ Sương Lâm bỗng nói: “Người nhìn kìa.”

“Gì?” Nam Cung Liễu nghe lời nhìn lại, bỗng mở to mắt, mặt hơi béo, lộ biểu tình phức tạp, “Là... Nó...”

“Đúng là xương.” Từ Sương Lâm xách xương cá chết qua, ném lên cát đá lờm chờm cúi người xem xét, đầu cá thân quái vật nhe răng nhếch miệng, lộ răng nanh loang lỗ vết máu, đôi mắt to đen trợn lớn, không ánh sáng sâu thẳm.

Từ Sương Lâm chậm thử chút máu, ngửi qua, không khỏi hàm ý cợt chân trần, nhúu mày nói: “Buồn nôn, tởm quá.”

Hắn đứng lên, một chân đá xương cá kia: “Này hắn là ác thú trong Kim Thành Trì, tuy Câu Trần năm đó để lại thuy thú trần hồ, nhưng lâu rồi thay đổi nhiều thứ, lệ quý có thể siêu thoát, thần minh có thể sa đoạ, huống chi chỉ là một con thần thú hèn mọn.”

Nam Cung Liễu nói: “Năm đó là nó... Muốn ta dâng trái tim Dung Yên lên...”

Mọi người vây xem ảo ảnh sợ hãi, trừ Sở Văn Ninh đã biết rõ chân tướng, còn lại ai nấy cũng giật mình: “Cái gì?!”

“Dung Yên... Đó là... Đó là...”

Có người nhắc mãi, có người quay đầu nhìn Nam Cung Tứ, vừa kinh ngạc vừa thương hại: “Đó là của hắn...”

Nam Cung Tứ đầu tiên ngẩn ra, cả người run lên, hắn lão đảo lui về sau, cả người ngã ngối trên đất, mặt trắng thảm hơn cả người chết, đáng sợ hơn quỷ mị.

“Mẹ? Không có khả năng... Không có khả năng!”

Diệp Vong Tích nhăn lại nước mắt nói: “A Tứ...”

“Không có khả năng!!” Nam Cung Tứ điên cuồng, gương mặt anh tuấn của hắn vì sợ hãi và phẫn nộ, thống khổ bị thương mà vặn vẹo, ngũ quan như lệch vị trí, hắn không nghe thấy tiếng ồn ào, tiếng gì cũng không nghe thấy, “Không có khả năng! Mẹ ta chết là lúc giết yêu thú! Phụ thân nói với ta bà ấy trong lúc giết yêu thú bị đâm xuyên tim mà chết!”

Ngay sau đó hắn bỗng chấn động, tự mình lẩm bẩm: “Không còn tim... Xuyên tim mà chết...”

Hắn không khóc, mở mắt lớn, khoé mắt muốn nứt ra, khàn khàn lặp lại, từ lẩm bẩm thành quát khê, từ quát khê thành gào lên, từ gào lên thành điên cuồng hét lớn: “Xuyên tim!!! Xuyên tim!!!”

Ký ức khi nhỏ vụt lên.

Năm ấy hắn còn rất nhỏ, cha mẹ cùng nhóm người đều xuất phát, đến Kim Thành Trì cầu kiếm. Hắn nhớ rất rõ, một tối mình vì ham chơi, với Nào Bạch Kim sau núi Lâm Uyển mà về khuya, giữa đêm mới trộm về thư phòng giả vờ đọc sách, lại không biết lúc cơm chiều mẫu thân từng tới tìm hắn, cho hắn một túi thêu đựng tên, kết quả tìm một vòng, không thấy người trong phủ công tử, biết hắn lén ra ngoài chơi.

Dung Yên là nữ nhân tính tình phi thường trầm lãnh, cũng không phải đối xử như mẫu thân bình thường mà cưng chiều Nam Cung Tứ. Nàng vào lần nữa khi Nam Cung Tứ đang nằm, Nam Cung Tứ giả vờ cầm một quyển “Tiêu giao du”, rung đùi đắc ý mà đọc. Dung Yên bảo hắn dừng lại, hỏi hắn: “Con ăn cơm chiều xong, đi làm gì?”

Nam Cung Tứ cũng không biết Dung Yên đã nhận ra mình ham chơi, thả sách xuống, gãi đầu cười nói: “Mẫu thân, con, con đọc sách đó.”

“Vẫn đọc sách mãi?”

Tiểu hài tử sợ bị trách phạt, ậm ừ hồi lâu, vẫn gật đầu: “Vâng... Vâng vâng!”

Dung Yên hơi nâng cổ thanh thoát, nâng cằm, rũ mắt bề nghệ, ánh mắt lãnh duệ: “Nói dối.”

Nam Cung Tứ cả kinh, mặt đỏ lên: “Con không có.”

Dung Yên cũng không nhiều lời, lấy thẻ tre của hắn, đóng lại hỏi: “Cử thế nhi phi chi nhi bất gia tự, câu trước là gì?”

“Thả... Thả cử thế nhi... Nhi...”

“Thả cử thế nhi dự chi nhi bất gia!” Mày đẹp của Dung Yên nhú chặt, ném thẻ tre lên án thưởng, lạnh lùng nói, “Nam Cung Tứ, mẹ ngày thường dạy con thế nào? Chơi chán ở ngoài đến giờ thì thôi đi, con còn định giả vờ học gạt người?!”

“Mẹ...”

“Con đừng gọi mẹ!”

Nam Cung Tứ thấy nàng giận, không khỏi hoảng sợ, so với phụ thân hoà ái dễ gần, kỳ thật hẳn kính sợ mẫu thân xưa nay ra vào nhung trang, anh khí bức người.

“Mẹ thật kỳ cục.”

Đứa trẻ nho nhỏ đỏ cả mắt, sợ bà lại quở trách mình, tìm một tia may mắn, cố cãi: “Con, con không về trễ, chỉ là ăn cơm xong ra ngoài chơi một lát.”

Dung Yên lườm hẳn, vốn mẫu thân không có ánh lửa như vậy, lao lực vì nhi tử cố sức giảo biện mà ngày càng thất vọng, càng phẫn nộ.

“Trời vừa tối con đã về—”

“Bốp”

Một tiếng tát vang lên cắt ngang lời Nam Cung Tứ.

Ngực Dung Yên phập phồng, vẫn giữ tư thế dương tay, giận dữ mắng lên: “Nam Cung Tứ! Tham lam ghi thù nói dối giết dân loạn trộm cướp, là bảy thứ quân tử Nho Phong Môn không thể phạm, những lời này con học ở đâu? Con vẫn muốn lừa mẹ mình sao?!”

Nam Cung Tứ bị bà đánh đến sững sờ, qua lúc lâu mới hoàn hồn, nước mắt đầy hốc mắt, hẳn càng ảm ức, lớn giọng gào lên: “Nếu không phải mẹ hung dữ như vậy, con, sao con phải lừa mẹ? Mẹ hờ chút là đánh con... Mẹ, mẹ không tốt với con! Con không thích mẹ! Con thích cha!” Nói xong muốn chạy đi tìm Nam Cung Liễu.

“Con đứng lại đó cho mẹ!”

Dung Yên một tay tóm hẳn lại, sắc mặt cực kỳ khó nhìn, bà chỉ tay lên chóp mũi đỏ ửng của con trai, trong mắt loé lửa giận.

“Tìm cha con? Cha con cả ngày chỉ biết vâng vâng dạ dạ, nịnh nọt, gã là phế vật. Con còn muốn học theo gã?! Ngồi xuống cho mẹ!”

“Con không muốn! Con không muốn!”

Dung Yên cắn răng, kéo Nam Cung Tứ không ngừng giãy dụa về chỗ ngồi, nhưng bà vừa buông tay, Nam Cung Tứ lại muốn chạy, cuối cùng Dung Yên không thể không giơ tay, ầm ầm tạo một cấm chế, nhốt hẳn lại. Nam Cung Tứ quỳ trên đất, vừa ảm ức vừa buồn bực, như con thú bị nhốt trong lồng, thở hổn hển.

“Mẹ thả con ra! Con không cần mẫu thân như mẹ! Mẹ... Mẹ trước nay không bao giờ nói chuyện cẩn thận với con, mẹ luôn không quan tâm con, chỉ biết mắng con... Mẹ chỉ biết mắng con!”

Sắc mặt Dung Yên lúc đỏ lúc trắng, môi run nhẹ lên, hồi lâu mới nói: “Con thành thật ở lại đây cho mẹ, đọc thuộc tiêu giao du, mai mẹ tới kiểm tra. Nếu không tốt, mẹ sẽ...”

Bà nói xong lời cuối, lại hơi mờ mịt, làm thế nào? Bà kỳ thật không biết, xưa nay bà luôn thiết huyết thủ đoạn, tính tình tuần liệt, không lo đối mặt với trượng phu yếu đuối của mình, bà vẫn có thể không chút khách khí răn dạy kẻ khác, cho gã chút mặt mũi.

Nhưng mà Nam Cung Tứ... Bà nên làm sao bây giờ?

Bà đứng im tại chỗ một lát, vừa chua xót vừa phẫn hận, vừa thương tâm vừa bất đắc dĩ, càng giận thêm, bà ho khan kịch liệt, bà có bệnh cũ, ho một lúc đã ho lên máu, nhưng bà không thèm để ý, nhân lúc Nam Cung Tứ chưa kịp nhìn thấy, đã cầm khăn tay lau đi, sau đó khàn giọng mở miệng.

“Tứ nhi, con còn nhỏ, thị phi đúng sai trên đời chưa hiểu rõ, có chuyện không phải chỉ dựa vào mắt là có thể rõ ràng. Có đôi khi người đối xử khoan dung với con, chưa chắc mong con tốt hơn, người đối với con hà khắc, cũng chưa chắc thấy con hư. Cha con yếu đuối vô dụng, hưởng chi...” Bà dừng một chút, không nói tiếp, nghĩ một lát, không nói những lời này, ngược lại nói, “Mẫu thân không hy vọng sau này con sẽ là tu sĩ giống gã, làm chường môn như gã.”

Nam Cung Tứ cắn môi không nói.

“Con không đúng, việc học không quan tâm, đó đều là đại sự, nhưng con nên học cách nói dối người ta sao? Cơ nghiệp Nho Phong Môn ta huy hoàng trăm năm, vẫn luôn giữ khí khái quân tử, mới có mặt mũi đứng đầu chúng tiên. Đạo lý này cha con dạy con không nghiêm túc, nhưng mẹ là mẹ con, gã không nói cho con, thì để ta dạy con cẩn thận, nhắc đi nhắc lại với con. Cho dù con không nghe, cho dù con thấy mẹ hà nghiêm, cho dù con hận mẹ.”

“... Cha không nói với con, là vì ông ấy coi con là Tứ nhi, ông ấy muốn ta vui vẻ, ông ấy cũng vui theo, mẹ thì sao?!” Nam Cung Tứ cả giận nói,

“Mẫu thân cái gì, mẹ chỉ coi con là thiếu chủ Nho Phong Môn, sau này làm chương môn thôi! Con ở với mẹ, nửa ngày lành cũng không có! Ta không nghe mẹ nói!”

Dung Yên giận đến lợi hại, gò má trắng tuyết ửng lên sắc đỏ không bình thường, bà dùng khăn che mặt, lại ho, nửa ngày sau mới thở hỗn hển, nghiêm khắc nói:

“Được. Con không nghe, ta sẽ dạy con mãi, dạy cho tới khi con hiểu mới thôi.”

“...” Đứa bé lại quật cường lợi hại, bịt kín tai mình.

Dung Yên ngồi trên ghế, từ từ bình tĩnh lại, nhưng ngực vẫn co thắt từng cơn đau đớn, bà nhớ lại khi trẻ mình trừ yêu bị thương, tuy ngày nào cũng uống thuốc, nhưng vẫn không ổn hơn, bệnh ngày càng nặng, lại giương mắt nhìn đứa trẻ ngỗ nghịch này, nhắm mắt lại.

Sau hồi lâu, giọng bà mới hoà hoãn, nói: “Tứ nhi, mẫu thân không thể ở bên con cả đời. Một ngày nào đó sẽ không còn cách nào nhìn thấy con nữa, không cách nào nhắc con, chỉ hy vọng tự con sau này hiểu được...”

Bà bỗng không nói thêm gì nữa.

Bởi vì, bà thấy Nam Cung Tứ ngồi xồm trên đất, thân hình nho nhỏ cuộn tròn lại, khóc trong cấm chú bà thiết đặt, con trai bà, Tứ nhi luôn vui vẻ, ngây thơ thanh thoát, trong lúc nàng đáng mừng, lại ghen ngào khóc lên.

Dung Yên chờ người hồi lâu, chậm rãi đứng lên, đến trước cấm chú, bà nâng tay lên, muốn gỡ đi, muốn cúi người bế hân, vượt gương mặt sừng đỏ, hôn lên trán hân.

Nhưng bà nhịn lại, bà vẫn ngoan tuyệt để yên.

Bà chậm rãi nói nốt nửa câu cuối cho hết lời: “Nên con phải hiểu được... Tham lam oán hận nói dối giết dân loạn trộm cắp, là bảy điều quân tử Nho Phong Môn ta không thể phạm.”

“Con không hiểu, con không muốn hiểu, con... Con...” Nam Cung Tứ nâng đôi mắt dăm lẽ, gào lớn với mẫu thân ngoài cấm chú, “Con ghét mẹ! Con không cần người mẹ như vậy!”

“... ..”

Trong nháy mắt kia, ngoài cấm chú, khuôn mặt Dung Yên tái nhợt, khuôn mặt xưa nay lãnh nghị, trong mắt hình như có thương tâm đến chết.

Gương mặt kia, hai mươi năm sau vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của Nam Cung Tứ, tỉnh lại gối ướt đầm, mình như con bọ cạp kịch độc, múa may, đem nọc độc châm vào lòng mẫu thân mình.

Đau, thật sự đau.

Cả đời này sẽ không ngừng lại, vĩnh viễn không có cách nào hoà giải với mình.

Ngày thứ ba, Dung Yên không tới phủ đệ gặp hắc, chỉ sai thị nữ đưa cho hắc túi đựng tên thêu hoa trà, còn có một phong thư.

Chữ mẫu thân đoan chính xinh đẹp, không quá dài, chỉ nói biết gần đây Tứ nhi thích tập võ, yêu bắn cung, nên thêu một túi da, để hắc dùng. Lại nói mình cần đến Kim Thành Trì với phụ thân hắc, chờ khi về, sẽ kiểm tra “tiêu giao du” hắc học cẩn thận, nên hắc đừng ham chơi.

Hắc thì sao?

Hắc làm gì?

Cơn giận của hắc còn chưa tiêu, lòng mang oán hận, hắc cầm đao đâm rách túi mẫu thân mình thêu thành từng miếng nhỏ, hắc vứt thư mẫu thân viết vào lò sưởi đốt thành tro tàn, hắc xé tiêu giao du chia năm xẻ bảy làm đĩa nhỏ thấy thật thống khoái.

Hắc trả thù bà.

Hắc ghét bà.

Hắc muốn bà biết, hắc vĩnh viễn không nghe một lời mẫu thân dạy, hắc tuyệt đối không tha hiệp, hắc...

Hắc nhe răng trợn mắt hết sức độc ác, hắc hao hết tâm cơ xây thành trúc cao.

Hắc chờ mẫu thân cúi đầu với hắc, nhận sai với hắc, lại có lẽ... Hắc khi đó, chỉ là làm chuyện khiến người ta thương hại, muốn đổi lấy một câu ôn nhu của mẫu thân, một cái ôm.

Nhưng hắc không chờ được.

Nhận sai cũng được, ôm cũng thế, hối hận cũng vậy, ôn nhu cũng chẳng sao.

Hắn bày trận dào dạt đặc ý chờ quân địch, chờ nữ nhân kia tuyên chiến lần nữa, sau đó—

Hắn chờ được thi thể của bà.

“Chương môn Nho Phong Môn trong đêm bị tập kích, thê tử lấy thân che chở, xuyên tim mà chết.”

Quan tài khiêng về, Nam Cung Tứ ngơ ngác đứng giữa toà điện nguy nga trống trải của Nho Phong Môn, lụa trắng và tiền giấy bay đầy đất, hắn là con duy nhất của vợ cả, đứng trước, theo tập tục, trưởng lão ở xung quanh, quan tài phụ nhân khiêng về, quay lại môn phái. Con vợ cả giờ phải quỳ xuống khóc to, dập đầu, nghênh đón linh cữu mẫu thân quay về.

Nhưng Nam Cung Tứ không khóc được.

Hắn cảm thấy thật hoang đường, hết thấy đều giả dối, như không phải sự thật. Ánh sáng chiếu lên đất chói mắt, hắn hoa mắt, ghê tởm buồn nôn.

Không phải thật.

... Không phải là thật!!!

Nếu là sự thật, hắn phải làm gì? Hắn sao có thể chấp nhận... Đời này, âm dương cách biệt, câu cuối bà dặn hắn, là “Tham lam oán hận nói dối giết dân loạn trộm cắp, là bảy điều quân tử Nho Phong Môn ta không thể phạm.”

Mà hắn trả lời bà, như thế nào?

Hắn không muốn nhớ lại, nhưng ngày đó hận sâu như vậy, khắc cốt như vậy, gương mặt mẫu thân ngoài cấm chú đau đớn bị thương như vậy.

Đau...

Thật sự đau quá.

Hắn nói, cả đời này hắn, nói với mẫu thân một câu cuối cùng... Hắn nói chính là...

Con ghét mẹ.

Con không có mẫu thân như mẹ.

Linh cữu khiêng đến, trưởng lão ở bên cạnh, ngàn người quỳ xuống khóc lóc, phụ thân ở bên quan tài đã khóc không thành tiếng, mà Nam Cung Tứ chỉ đứng đó, trong tay gắt gao siết chặt, là túi đựng tên hoa trà bị hắn cắt nát.

Cánh hoa đỏ tươi, nhụy vàng nhạt, tiêu tốn phúc tuyết, ngạo tuyết mà sinh, như đầu ngón tay ấm áp của bà vừa lướt qua mặt lụa, mở ra hàng ngàn màu đỏ rực. Không biết có phải linh cảm trước khi chết của bà không, hoặc là trùng hợp, bà thêu rất cẩn thận, đoá hoa trông như thật, như tình yêu của bà dùng để làm ra nó, đem những gì nàng chưa thể dặn dò gửi gắm vào đường kim mũi chỉ, khoá lại trên túi đựng tên nhỏ.

Nam Cung Tứ siết chặt nó.

Đó là mẫu thân hắn, mẹ hắn, đời này để lại cho hắn, một thứ cuối cùng.

[Husky] Chương 167: Sư tôn, ta không muốn người lại bị kẻ khác mắng

Edit: Chu

Beta:

Hình ảnh cũng không biến mất dù Nam Cung Tứ đau khổ, nó vẫn tàn nhẫn mà tiếp tục, làm những chân tướng huyết nhục mơ hồ năm đó rõ ràng, đều sáng tỏ trước mắt mọi người.

Bên Kim Thành Trì, Nam Cung Liễu dùng chân nghiền nát xương giao nhân, đánh giá qua một lượt, mắng: “Súc sinh.”

“Súc sinh muốn linh hạch phụ nhân, tôn chủ có thể không cho.” Từ Sương Lâm nói, “Nhưng tôn chủ vì thần võ, vẫn bán đứng phụ nhân của mình.”

“Bán hay không cái gì, đừng nói khó nghe thế. Dung sư tỷ vốn đã yếu, mời đại phu tốt nhất Lâm Linh đảo tới khám, đều nói thời gian của nàng ta không còn nhiều. Nếu thân thể nàng ta khoẻ mạnh, sao ta lại đồng ý hiến nàng ta cho ác thú này.”

Từ Sương Lâm hơi nhượng mày, cũng chẳng nói gì.

Nam Cung Liễu nhìn chăm chăm xương giao nhân một lát, bỗng đứng nổi giận, phản nộ oán hận nói: “Vận mệnh bất công.”

Tựa hồ không nghĩ tới loại người như gã sẽ nói vận mệnh bất công, Từ Sương Lâm hơi kinh ngạc, thế mà bật cười: “Gì cơ?”

“Ta nói, vận mệnh bất công.”

“...”

“Vì sao người khác cầu thần võ, đều nhận việc thần thú uỷ thác, là hái hành hoa hái một bài gì đó, còn ta, cố tình là ác thú, cố tình muốn mạng phụ nhân ta—— Ta có thể làm sao? Ta còn có thể chọn thế nào?”

Nam Cung Liễu có vẻ rất phẫn uất.

“Năm đó cầu thần võ ở Kim Thành Trì, người cũng thấy rồi, tuy hầu ngậm miệng không nói, tông sư chỉ trích. Sở Văn Ninh kia... Mẹ nó, một tiểu tử mười lăm mười sáu tuổi, thế mà dám xúc phạm ta như vậy, miệng toàn nhân nghĩa với đạo đức... Đúng là đừng nói chuyện không đầu eo! Ta cũng không tin nếu để y chọn, y sẽ chọn một thể tử sắp chết thay cho thần võ uy lực cường hãn!”

Từ Sương Lâm lại cười: “Vậy cũng thật không đúng. Người đừng nhìn ta thế, ta nói thật, bọn họ là chính nhân quân tử, người vĩnh viễn đoán không nổi đâu.”

“Còn đoán cái gì? Đơn giản là vang danh thanh sử được ca ngợi thôi. Ta có thể không biết họ sao?”

Nam Cung Liễu càng nghĩ càng ghen, liên tục đá giao nhân dưới chân.

“Từ lúc ta làm chưởng môn, ta phải nhận mọi ấm ức, không nói tới lời nguyên, còn phải cả ngày tươi cười chào đón kẻ khác... Cũng may ta có thể nén giận, có thể chịu được lăng nhục, bằng không năm cầu kiếm ấy, ta sẽ phải chết trong tay Sở Văn Ninh.”

“Người nói không sai.” Từ Sương Lâm thế mà vẫn cười tủm tỉm, “Ta cũng cảm thấy Sở Văn Ninh năm ấy thực sự muốn giết người. Nhưng không nghĩ tới thể mà người có thể van xin y lay chuyển, không những thoát chết dưới Thiên Vấn của y, còn bịt miệng y lại, làm y không thể nói chuyện ở Kim Thành Trì cho thiên hạ nghe. Muốn nói năng lực giữ mạng, ta còn rất bội phục chưởng môn Tiên Quân đó.”

“Y cũng biết Nho Phong Môn không thể đại loạn, giận thì đã sao.” Nam Cung Liễu nói, “Huống chi ta còn có Tứ nhi, để nó cho rằng mẫu thân nó lúc trừ ma bị thương nặng mà chết, cũng không kích thích nó nhiều bằng chân tướng được.”

Từ Sương Lâm thở dài, thế mà rất công chính mà gật đầu: “Khó trách y phải đi, nếu ta là y, cũng sẽ ghê tởm người.”

“Người tưởng ta muốn chắc? Ta còn có lựa chọn khác sao? Ta đã nói——”

Nam Cung Liễu nói, “Vận mệnh bất công.”

Xem đến đây, có người yên lặng nhìn qua phía Sở Văn Ninh, nói thầm: “Hoá ra chuyện Dung phu nhân kia, Sở Tông sư đã biết lâu rồi?”

“Y còn giúp Nam Cung Liễu lừa gạt, thế mà không nói cho cả thiên hạ biết.”

“Có lẽ y sợ phiền phức đi, khi đó y mới mười lăm tuổi, nếu thực sự đắc tội với Nho Phong Môn, ăn không hết gói đem đi.”

Có người nhẹ giọng nói giúp Sở Văn Ninh: “Ta thấy không phải, y chỉ là nhân tiểu thất đại thôi, người Nam Cung Liễu nói, Sở Tông sư không nói sự thật, là lo cho Nam Cung Tứ về sau thương tâm.”

“Nhưng y đúng là không biết phân nặng nhẹ, một đứa bé quan trọng, hay thanh chính của đại phái quan trọng hơn? Ày, nếu y nói ra sớm, Nho Phong Môn cũng không đi tới hoàn cảnh bây giờ.”

“Lời đâu dễ nói như vậy, nếu năm đó y thật sự nói ra, Thượng Tu Giới đã loạn lâu rồi... Tóm lại người ta tự có lựa chọn của mình, nếu là các người, người cũng sẽ không muốn đứng ra.”

“À, vậy chưa chắc, nếu là ta, ta tuyệt đối sẽ vạch trần bộ mặt thật của Nam Cung Liễu ngay lập tức. Loại chuyện này, người muốn khoanh tay đứng nhìn, tức là đồng lõa.”

Tiếng họ tuy nhỏ, nhưng nhĩ lực của Mặc Nhiên tốt, có mấy câu bay vào tai hắn, hắn lập tức nổi giận, đang muốn đi cãi lại, tay áo bị người khác giữ chặt.

“Sư tôn!”

Biểu tình Sở Văn Ninh nhàn nhạt, lắc đầu: “Không cần nhiều lời.”

“Nhưng căn bản không phải vậy! Bọn họ nghe không hiểu à? Tình huống này bảo người làm sao có thể nói cho cả thiên hạ? Là ai không phân rõ nặng nhẹ nhanh chậm chứ? Rõ ràng——”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt hỏi: “Giận rồi?”

Mặc Nhiên gật đầu.

Sở Văn Ninh nói: “Một vừa hai phải muốn làm gì đó?”

Mặc Nhiên lại gật đầu.

Sở Văn Ninh nói: “Được rồi, vậy người che tai lại giúp ta.”

“...”

“Ta không muốn cãi cò, lại cũng không muốn nghe. Người che lại giúp ta, chờ họ không nói nữa, người hãy buông ra.”

Mặc Nhiên thật sự tới sau lưng Sở Văn Ninh, nâng tay lên, mỗi bên một tay, che kín tai y. Hắn rũ mắt nhìn người trước mặt, chỉ cảm thấy rất phần uất, lại rất đau lòng, hẳn thật sự là nghĩ không thông, vì sao Sở Văn Ninh làm mọi chuyện tốt như vậy, còn có người không hài lòng? Người này hai đời tựa hồ đều sống vì người khác, chưa bao giờ ích kỷ nổi một ngày, vì sao chỉ có một việc phải tranh luận, chỉ cần một việc làm chưa phân rõ trắng đen, lại có nhiều người đâm tới sau lưng như thế?

Mọi chuyện hình như vẫn luôn như vậy, mọi người thường có thói quen cảm động rơi nước mắt đối với ác nhân làm chuyện tốt một lần, mà đối với người tốt phạm chút sai lầm lại cắn chặt chết không buông.

Kiếp trước Đạp Tiên Quân giết vô số người, ngày nọ uống lộn thuốc, tặng nhóm đại sư ở Vô Bi Tự mỗi người một vạn lượng hoàng kim, vì thế được người ca ngợi, nói Đạp Tiên Quân rửa tay gác kiếm lập địa thành Phật, quãng thời gian kia, Đạp Tiên Quân trong miệng mọi người, bởi vì một việc thiện nhỏ này, quả thực toàn thân đều tỏa ra huy quang loá mắt.

Mà Sở Văn Ninh thì sao? Sở Văn Ninh là tông sư không thể tranh luận, là Tiên Tôn thiên hạ chí thiện, cho nên y chỉ cần làm sai một chút, đều sẽ bị người ta phỏng đoán vô hạn ác ý.

Bao nhiêu lần đều như vậy.

Sở Văn Ninh làm việc tàn nhẫn, liền có người tức giận mắng y máu lạnh.

Sở Văn Ninh làm việc buông lỏng, liền có người nghi ngờ y sẽ phiền phức.

Thậm chí trong năm năm Mặc Nhiên ngao du có lúc cũng nghe thấy có người nhắc tới chuyện Trần viên ngoại ở Thái Diệp Trấn, lại có tiếng nói Sở Văn Ninh chỉ loè thiên hạ, nên mới đánh người uỷ thác, làm người phạm bị thương——

“Y là người gỗ không có lương tâm à, bằng không các người nhìn xem, người bình thường nào không có bạn tốt ba năm? Lại xem Sở Văn Ninh này đi, mười lăm tuổi phản bội môn hạ Hoài Tội đại sư, sau đó vẫn luôn lẻ loi cô đơn, thiên hạ này rộng như thế, có ai muốn làm bạn với y?”

“Đúng vậy, Trần viên ngoại ở Thái Diệp Trấn năm đó, thì sai cái gì, dù gì cũng là người uỷ thác, Sở Văn Ninh xuống tay nặng thế, cũng không quan

tâm thể diện của môn phái, không quan tâm quy củ tiên môn, ta thấy y lẻ loi hiu quạnh lâu rồi, tâm lý hơi vẩn vơ.”

Tâm lý vẩn vơ?

Rốt cuộc ai mới vẩn vơ?

Người này phải trả giá, chẳng lẽ còn chưa đủ nhiều ư?

Có phải thực sự muốn ép khô máu y, nhai nát thịt, xương cốt cũng phải hiến tế, mới là đúng, mới là tốt, mới không hổ danh Sở tông sư?

Mặc Nhiên che tai y lại, thân hình Sở Văn Ninh cao gầy, nhưng đứng trước Mặc Nhiên, đỉnh đầu vẫn chỉ tới cằm hăn. Sở Văn Ninh càng không phải người nhu nhược vô lực, nhưng Mặc Nhiên rũ mi nhìn y, lại bỗng cảm thấy y thực đáng thương, nhịn không được sinh ra yêu thương mềm mại vô hạn.

Hăn so với bất luận khi nào, càng muốn ôm lấy người này.

Không mang theo ái dục, chỉ đơn thuần muốn ôm y, muốn giữa thiên địa cứng rắn, dùng thân thể máu thịt, cho y ấm áp, không hơn.

Đối với mấy kẻ không nghĩ mà nói lời nghi ngờ, cùng với “Nếu là ta, ta nhất định như thế này, như thế kia”, Sở Văn Ninh nghe quen hơn Mặc Nhiên nhiều, có vẻ rất bình đạm.

Lúc này hồi ức Kim Thành Trì kết thúc, hồi ức tan thành từng mảnh nhỏ, Sở Văn Ninh liền dời mắt, hạ xuống người Nam Cung Tứ.

Nam Cung Tứ đưa lưng về phía y, vẫn luôn quỳ, không hề đứng lên.

Sở Văn Ninh khẽ thở dài.

Y và Nam Cung Tứ, tuy không phải danh nghĩa sư đồ, lại có tình sư đồ, nếu có thể, y cũng hy vọng Nam Cung Tứ cả đời này đều cho rằng Dung Yên bất hạnh chết khi diệt yêu thú, nhưng vẫn không thể như mong muốn, cách nhiều năm như vậy, giấy vẫn bị lửa đốt, tan thành tro.

Trước mắt Sở Văn Ninh, Nam Cung Tứ quỳ xuống, giống đưa bé quỳ trước linh đường trong ký ức, cứ như vậy chồng chéo lên nhau.

Đứa bé đó vụng về đọc “Tiêu dao” du nát vụn, nhưng nó thực cố gắng, cũng vẫn đọc được, nó liền vừa lau nước mắt, vừa chậm rãi đọc cho mẫu thân nghe.

“Bắc Minh có cá, tên là Côn. Côn to lớn, không biết dài mấy ngàn dặm; hoá thân thành chim, tên là Bằng...” Nó khó khăn mỗi lần dừng lại, gương

mặt non nớt của nó, đều có chút khổ sở không nên có, “Sống trên đời... Mà không... Mà không thêm khuyển, trên đời... Mà không thêm... Mà không thêm... Tự, định chẳng... Định chẳng không phân trong ngoài, biện chẳng...”

Tiếng nghẹn ngào của đứa nhỏ đột nhiên im bật, lưng nó không cúi xuống, người run lên nhẹ nhẹ, như bồ công anh trong gió, cuối cùng nó che mặt lại, không chịu nổi nữa, khóc lớn lên.

“Mẹ... Con sai rồi, Tứ nhi sai rồi... Người tỉnh lại được không, mẹ... Ta không ham chơi nữa, người tỉnh lại đi, người dạy ta tiếp, được không?”

Sau đó, “Tiêu dao du” thành cuốn sách mỗi lần lên lớp Nam Cung Tứ cũng chép, làm bạn hẩn, từ đứa bé tóc trái đào, đến khi thành công tử Nho Phong Môn khí phách hăng hái.

Dung phu nhân đi rồi, không còn ai có thể dạy hẩn nữa.

Sau đó không bao lâu, Sở Văn Ninh cũng rời đi, không còn quay đầu lại.

Nam Cung Tứ vẫn luôn không hề bá sự, hẩn dựa vào một túi tên cũ khâu khâu vá vá, dựa vào một câu “Tham lam ghi thù giết chóc dâm loạn trộm cướp, là bảy điều quân tử Nho Phong Môn ta không thể phạm” sống trong tông môn mang danh thiên hạ đệ nhất, lớn lên với vị phụ thân hoàn toàn không giống vẻ đoan chính anh kiệt của hẩn.

Mà lúc này, cách thời gian Dung phu nhân qua đời, đã gần mười lăm năm.

Ảo giác lại tự lên lần nữa, xuất hiện trước mắt mọi người là tấm điện của Nam Cung Liễu, là đêm trăng tròn, Nam Cung Liễu cuộn mình trên giường, trên giường lạnh lẽo, là giường trúc, hẩn là ngày hè, như Nam Cung Liễu cuộn chăn dày, không ngừng run lên, môi tím tái.

Sở Văn Ninh vỗ vỗ tay Mặc Nhiên: “Buông lỏng ra, ta muốn xem tiếp.”

Mặc Nhiên nói: “Người có thể không xem, ta nói cho người nghe.” Hẩn vẫn không muốn buông tay che tai Sở Văn Ninh, nhưng bị Sở Văn Ninh giữ lấy, trong lòng biết không lay chuyển được, đành buông tay, vừa thực âm trầm quét mắt nhìn quanh, nghĩ thầm nếu có ai còn nói lời không phải với Sở Văn Ninh, mình liền tự ghi thù, sau đó đơn độc tìm từng người mà tính sổ.

Ảo giác, Từ Sương Lâm đi vào, oai bảy vận tám hành lễ, rất không quy củ. Có điều Nam Cung Liễu như đã quen, cũng chẳng để ý, trong mắt gã toàn tơ máu, run rẩy hỏi: “Sương Lâm, thuốc đâu? Thuốc đâu?”

“Chế, thật bại.”

Nam Cung Liễu “A a” gào lên, sợ tới mức nước mắt nước mũi hoà vào nhau thành dòng: “Sao lại... Sao có thể sẽ... Người rõ ràng nói có thể... Ta chịu không nổi, xương cốt cả người ta đều như gai nhọn đâm ra! Người, người mau giúp ta đóng kín cửa sổ, chút ánh sáng cũng không vào được, một chút đều không có...”

“Đóng kín rồi. Hôm nay là rằm, người không ra khỏi cửa, cũng thấy đau.”

Từ Sương Lâm nói, “Vô dụng, người trốn không thoát đâu.”

“Không—— Không! Thuốc đâu?” Nam Cung Liễu như phát điên, “Thuốc đâu thuốc đâu thuốc đâu!! Người có thể chế! Ta tin người! Thuốc đâu!!!”

“Ta xem lại sách tông môn. Chế không ra, ác chú trên người người quá ngoan độc, thế nào cũng không phá nổi.”

“Cái gì?! Người muốn gì ta cũng có thể cho!! Chỉ cần cho ta thuốc! Cho ta thuốc!!”

Từ Sương Lâm nói: “Ta muốn linh hạch người thi chú.”

“!”

Mặt Nam Cung Liễu nháy mắt trắng bệch.

“Linh hạch... Người muốn... Người muốn linh hạch của y?”

“Có không?”

“Sao còn có được!!” Nam Cung Liễu rít gào nói, tóc tán loạn, khoé miệng chảy nước miếng, “Người cũng biết ai nguyên rửa ta! Sư tôn tốt của ta, phế vật kia... Chảy mù... Quân tử! La Phong Hoa! Y soán vị ta, ta đuổi y khỏi bảo toạ đã băm thây vạn đoạn! Ta còn đem tro cốt y đẩy vào huyết trì, đưa hồn y vào địa ngục Vô Gian, vĩnh viễn không siêu sinh! Giờ thi cốt y đều mục nát không còn! Người còn muốn ta tìm linh hạch y? Ta tìm thế nào? TA TÌM THẾ NÀO!?!”

Từ Sương Lâm yên lặng một lát, chờ Nam Cung Liễu gào lên xong, dần dần tuyệt vọng, trong cổ phát ra tiếng khóc, hân mới chậm rãi nói: “Ta còn một cách, chỉ là rất khó mà làm. Người có muốn nghe không?”

“Nói... Nói nói, người mau nói đi!”

“Tuy La Phong Hoa chết rồi, nhưng người hẳn là biết, “Vong Nhân Lục” ghi lại, quỷ hồn rơi vào Địa Ngục Vô Gian, tuy vĩnh viễn không được siêu sinh, lại có thể tụ ba hồn bảy phách lại, sinh ra thân thể như khi còn sống, hình thành quỷ thai, quỷ thai chết càng thảm, thì càng cường đại, có quỷ thai thậm chí bên ngoài còn xuất hiện thêm một bộ xương khô bảo vệ, hồn phách được bảo vệ sẽ không tiêu tan.”

“Thì đã sao? Ta cũng không thể tới Địa Ngục Vô Gian đem xác y nhảy ra ngoài...”

“Người không thể đi, nhưng mà, y có thể đi đó.” Từ Sương Lâm khẽ cười thành tiếng, trong ánh nến biểu tình thật an bình, tựa hồ cuộc nói chuyện đêm nay chỉ như bằng hữu uống rượu trò chuyện. “Quỷ Giới chỉ cách dương gian một kết giới, chỉ cần tụ đủ năm đại linh khí thuần khiết, đã có thể mở ra thiên liệt Địa Ngục Vô Gian.”

“Mở ra... Thiên liệt Địa Ngục Vô Gian?”

Từ Sương Lâm cười nói: “Không sai, mở thiên liệt, dẫn quỷ thai La Phong Hoa ra ngoài, quỷ thai kia sẽ giống thân thể sinh thời như đúc, cũng có linh hạch, người ăn huyết nhục y, lại móc linh hạch y ra, không lo nguyên rủa không phá được nữa.”

Hắn dừng một chút, lại nói: “Có điều năm đại linh khí khó tìm, tốt nhất là cần tinh hoa linh thể thượng giai... Người đừng nóng vội, để ta nghĩ cách giải quyết.”

Nam Cung Liễu há miệng thở hồn hển muốn nói thêm gì đó, có thể kêu ra lại là một tiếng rên đáng sợ, nước mắt nước mũi gã giàn giụa, nằm trên giường run kịch liệt.

“Thật sự đau như vậy à?” Từ Sương Lâm thở dài, “Sư tôn kia của người, nói cũng hẳn là hận người muốn chết, thế mà dùng lời nguyên ngoan tuyệt như thế, đúng là trời cũng thấy đáng thương.”

“Ừ...”

“Được rồi, nhịn một lát, trời sáng sẽ không đau nữa.” Từ Sương Lâm nói, ngồi xuống bên giường, vắt chân, một tay đỡ má, một tay nghịch chân

mình, “Ta bồi người đi, bồi người trò chuyện, phân tán chú ý, người sẽ không đau vậy nữa.”

Nam Cung Liễu rúc cả người vào sâu trong chăn, ở trong đó không chịu nổi mà thở hổn hển.

Từ Sương Lâm nói: “Ày, nên nói gì? ... Nói về Tứ nhi một chút? Hắn cũng là đứa nhỏ sống không dễ, trời sinh linh hạch bạo ngược, dễ tẩu hỏa nhập ma, hình như đây là bệnh trầm kha trong tộc Nam Cung, nghe nói tổ phụ hắn cũng có bệnh này?”

Nam Cung Liễu co trong chăn, nuốt nước miếng: “Ừ.”

“Về sau người tính thế nào?”

“Tính cái gì.” Giọng Nam Cung Liễu như đánh chiến, “Bệnh của hắn, so với ta ổn hơn, dễ ứng phó hơn nhiều lắm. Về sau cưới vợ... Cũng, cũng có thể dùng cách song tu, áp chế linh lực. Người, vẫn nên... Vẫn nên quan tâm lời nguyện của ta đi...”

“Không phải ta vẫn quan tâm lời nguyện của người à? Nhưng người càng muốn, đau càng ghê gớm hơn.” Bởi vậy Từ Sương Lâm lại chuyển đề tài, nghịch ngón chân mà cười nói, “Có điều song tu như vậy, có tốt cho thân thể đạo lữ không? Nghe nói tổ mẫu của Tứ nhi chết trẻ mà.”

“Phế vật, vô nghĩa.”

“Ấy chà, ta cũng chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ tới bà ta đúng thật chết sớm vì song tu.” Từ Sương Lâm cảm thán nói, “Nho Phong Môn quả là nước sâu, chương môn thế mà muốn dùng tính mạng phụ nhân mình để vượt qua kiếp nạn.”

“Tính mạng nữ nhân... Vốn là... Vô dụng.”

Từ Sương Lâm cười nói: “Đừng khinh thường nữ nhân như vậy chứ.”

“Quá chương môn đã dạy, người không phải không hiểu.”

“Ta không hiểu, quá chương môn nói gì thế?”

“Nho Phong Môn, giờ lấy quân tử làm trọng.”

“Không sai nha.”

“Quân tử là gì? Là nam tử, có hiểu không?”

“... Phụt, nói một câu vô lễ. Chương môn, người lại xuyên tạc những lời này, có khi muốn làm quá chương môn giận tới bật dậy ở núi anh hùng

mất.”

Nam Cung Liễu run run nói: “Người không lấy vợ, người không rõ. Nữ nhân ấy à... Không có gì để dùng, chỉ có nỗi dỗi tông đường, là... Là nhiệm vụ của họ. Tổ mẫu có thể hiến thân vì tổ phụ, cũng là cam tâm tình nguyện...”

“Cam tâm tình nguyện?” Từ Sương Lâm cười, “Vậy người có phải cũng sẽ tìm một người cam tâm tình nguyện song tu với Tứ nhi, vì hắn toi mạng không?”

“... Tìm xong rồi ...”

Từ Sương Lâm sững sốt: “Cái gì? Ai nha? Ai ai ai?” Hắn có vẻ rất bất quá, càng lùi sâu vào trong giường, cơ hồ muốn lôi Nam Cung Liễu ra khỏi chăn, “Được nha, người thế mà có thể chọn sẵn thiếu chủ phu nhân Nho Phong Môn ngấm trong lòng rồi, vậy người mau nói với ta đi.”

Nam Cung Liễu càng co vào sâu trong chăn hơn nữa, nhịn đau một lát, mới khàn khàn nói: “Con gái nuôi của người, Diệp Vong Tích.”

“!”

[Husky] Chương 168: Sư tôn, có xác chết vùng đây

Edit: Thiên Di

Beta:

Từ Sương Lâm trong ảo ảnh bỗng mở to mắt, đồng thời mọi người xem ảo ảnh cũng sửng sốt.

Mặc Nhiên xem đến đây, cảm thấy có chỗ không đúng lắm.

Hắn là người từng sống hai đời, xây chuỗi cuộc đối thoại này với sự việc kiếp trước lại với nhau, làm hắn nhận ra chút chi tiết mang ý sâu xa.

Hắn biết tình nghĩa Diệp Vong Tích đối với Từ Sương Lâm, kỳ thật cũng lúc Diệp Vong Tích gần chết, mong muốn được mai táng bên cạnh Nam Cung Tứ, mà là ở kiếp trước, thân phận nữ nhi của Diệp Vong Tích đã được công chiếu với thiên hạ từ lâu, Nam Cung Liễu khâm điểm nàng, để nàng thành thân với Nam Cung Tứ.

Giờ ngẫm lại chi tiết này, đều là phụ thân giúp con trai tìm đối tượng song tu, nhưng hôn ước của hai người định chưa bao lâu, Nam Cung Tứ đã chết bất đắc kỳ tử, Diệp Vong Tích lại vẫn sống... Mặc Nhiên nhìn không được mà nghĩ, năm đó Nam Cung Tứ chết, thật sự chỉ là trùng hợp thôi sao?

Hắn cảm thấy không giống vậy.

Trong ảo ảnh, Từ Sương Lâm siết chặt quyền, tuy trên mặt vẫn tươi cười, nhưng ngữ khí lại lạnh lẽo.

“Người muốn gả Diệp Nhi cho A Tứ?”

“Ừ, nàng phù hợp nhất.”

“Phù hợp chỗ nào?” Từ Sương Lâm bật cười, “Ban đầu người muốn nuôi nàng thành thống lĩnh ám vệ quân, biến nàng thành dáng vẻ bất nam bất nữ,

giờ lại muốn ủy thân nàng cho Tứ nhi, người không nghĩ tới Tứ nhi sẽ ghét nàng à.”

“Nó thật sự không vui, ta vốn thường thấy nó cười cười nói nói, đối xử với nàng cũng tốt, còn tưởng nó ít nhất có thể chấp nhận. Nhưng lúc ta nói chuyện thành hôn với nó, nó nói nó không thích Diệp Vong Tích, vốn dĩ quan tâm tới nàng, chỉ vì nàng là một cô nương, trong thành tối loạn ở không dễ. Nó không chịu chấp nhận hôn sự này.”

Từ Sương Lâm: “...”

“Sao ta có thể thoả hiệp? Nó với ta cãi một trận lớn, nói ta không tôn trọng ý của nó, tự tiện định chuyện chung thân đại sự, càng tránh né Diệp Vong Tích, lạnh nhạt xa cách. Ta càng nói, thái độ của nó càng ác liệt, còn bảo ta thiên vị Diệp Vong Tích, đúng là thứ không biết tốt xấu.” Nam Cung Liễu mắng, “Không phải nó ghét nàng lớn lên khó nhìn à?”

Từ Sương Lâm lại rất công chính: “... Nếu trường môn trước đột nhiên muốn người cưới một nữ nhân người không thích, người có thể đồng ý à? Ta thấy đây không phải chuyện hay, người thật sự không tôn trọng hẳn.”

“Nó nông cạn! Cưới vợ phải cưới cô nương hữu dụng, hiền đức, nếu hẳn thích cô nương xinh đẹp, chẳng lẽ về sau thân thể đã điều ổn rồi, còn không thể nạp thiếp à?” Nam Cung Liễu thở dài, “Ày, vẫn phải trách ta lúc trước không... Kịp thời nhìn ra tâm ý Diệp Vong Tích dành cho Tứ nhi, nếu là đáng về khi xưa của nàng, Tứ nhi đương nhiên sẽ thích nàng rồi.”

“Người quá hoang đường.” Từ Sương Lâm nói, “Tứ Nhi sẽ không chấp nhận.”

“Trừ phi nó không muốn sống. Linh hạch hãm hại ngược cả người song tu cùng, cực kỳ thống khổ, nếu cưới nữ nhân tầm thường... Sợ, sợ là không chịu nổi...” Nam Cung Liễu thở hắt nói, “Diệp Vong Tích yêu nó, nàng nguyện ý, sẽ chịu được.”

“Sao nàng có thể nguyện ý?!”

“Ta hỏi nàng ấy rồi.”

“... Cái gì?!”

“Ta hỏi nàng ấy, chuyện này, ta nói với nàng ta rồi.” Nam Cung Liễu nói, “Nàng sợ Tứ nhi có bệnh, để vậy sẽ tự hại chết mình.”

Xem đến đây, Mặc Nhiên cơ hồ có thể hiểu— Kiếp trước Nam Cung Tứ sao có thể mắc bệnh hiểm nghèo mà chết bất đắc kỳ tử? Tám chín phần mười là Từ Sương Lâm hại chết.

Nam Cung Tứ chết, Diệp Vong Tích mới có thể sống.

Kiếp này Nam Cung Tứ vẫn sống, khả năng là vì chuyện với Tổng Thu Đồng, chó ngáp phải ruồi. Tổng Thu Đồng là Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, vốn thể chất cực kỳ thích hợp với việc song tu, có ả gả cho Nam Cung Tứ, đương nhiên phụ thân không thể nói gì hơn, thậm chí cảm thấy bánh có nhân từ trên trời rơi xuống, sẽ không ép buộc Nam Cung Tứ thành hôn với Diệp Vong Tích.

Nếu hôn ước giữa Diệp, Tứ hai người thành rác, Từ Sương Lâm sẽ không hại Nam Cung Tứ trong kiếp này, vậy hoàn toàn sẽ qua. Nhưng Mặc Nhiên trăm nghìn lần không nghĩ ra— Từ Sương Lâm bây giờ, căn bản thành ma đầu phát rồ, nhưng một ma đầu như vậy, sao lại coi trọng Diệp Vong Tích tới thế? Rõ ràng chỉ là con gái nuôi mà thôi... Người quý quyết đáng sợ, ý đồ khó đối phó, rốt cuộc hẳn có chấp niệm gì?

Mong muốn, đến tột cùng là gì?

Đoạn hồi ức này không dài, rất nhanh đã kết thúc, đến khi ảo cảnh lại sáng lên, thời gian đã lùi về xa hơn.

Nhìn Nam Cung Liễu có vẻ trẻ hơn hiện tại rất nhiều, còn chưa mập. Gã cầm vật nhỏ lấp loé bích sắc, mọi người nhìn kỹ, nhận ra là là nhẫn chương môn Nho Phong Môn.

Nhẫn này một khi đeo lên sẽ không tháo được, cho tới ngày từ nhiệm, mà hình ảnh Nam Cung Liễu còn chưa đeo nó lên, nên chứng minh gã lúc này, chưa thành chủ nhân Nho Phong Môn.

Có tuy hầu tiến vào, quỳ xuống đất hành lễ, áo bào tuy hầu kia còn dính máu, xem ra vừa trải qua ác chiến. Đoạn hồi ức này, hẳn là lúc Nam Cung Liễu giết thầy, đêm cướp lấy nhẫn chương môn.

“Chương môn, thi thể La Phong Hoa, nên xử lý thế nào?”

Nam Cung Liễu xoay chiếc nhẫn kia, ngẫm nghĩ: “Mai táng ở núi anh hùng đi, dù sao y cũng từng là thầy trò với ta, để thể diện cho y.”

“Vâng!”

Tuỳ hầu lui xuống.

Mặc Nhiên hơi nhăn mày, hần thấy kỳ quái, theo hồi ức vừa xem, sư tôn La Phong Hoa của huynh đệ Nam Cung, rõ ràng là bị Nam Cung Liễu băm thây trăm mảnh, ném vào hồ máu, hoá thành lệ quý, đầy xuống Địa Ngục Vô Gian, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Nhưng sao Nam Cung Liễu lại bảo coi như sư phụ gã mà an táng ở núi anh hùng?

Ảo cảnh Nam Cung Liễu vuốt ve chiếc nhẫn chương môn sáng loáng, nháy mắt có ánh sáng kỳ dị trong mắt, như sợ hãi, lại tràn ngập khát vọng.

Hầu kết gã nhấp nhô, cuối cùng nâng tay lên, dưới ánh nhẫn, đem chiếc nhẫn kia, trịnh trọng lạ thường mà đeo lên ngón tay cái của mình.

Gã nhìn chăm chăm tay mình, đánh giá qua lại, khoé miệng chậm rãi giương lên, tựa như muốn cười thống khoái, nhưng nụ cười kia còn chưa được một nửa, bỗng ngừng lại.

Nam Cung Liễu hô to một tiếng, bỗng từ ghế chương môn ngã xuống, cả người co lại run rẩy.

“A—! A!!!”

“Chương môn!”

“Chương môn ngài làm sao vậy?”

Người hầu vội đã hần lên, có điều Nam Cung Liễu vừa ngẩng đầu, mặt đầy máu, gương mặt này còn bình thường bỗng rách ra vô số vết thương, những vết thương đó mở lại khép, khép lại mở, máu quý rỉ chảy ra không ngừng.

“Sao lại thế này!” Nam Cung Liễu kinh hoảng thất thố, “Đau... Đau quá... Sao lại... Sao lại như vậy? Sao lại thế này?!!”

Ngoài cửa có tiếng bước chân.

Một nam tử đứng ngược ánh trăng, bàn chân cân đối để trần, dẫm lên gạch lạnh như băng, đi tới trước mặt Nam Cung Liễu, mặc trường bào, nửa quỳ xuống.

Người này đúng là Từ Sương Lâm khi trẻ, hần cúi người nâng mặt Nam Cung Liễu đánh giá cẩn thận, Nam Cung Liễu thờ dốc giãy giụa, nước mắt hoà với máu. Từ Sương Lâm tựa hồ có hơi ghê tởm, nhíu mày, sau đó hỏi: “Sao bỗng lại như vậy?”

“Ta không biết... Nói... Ta không biết... Sương Lâm tiên sinh... Tiên sinh cứu ta với...”

Khi ấy Từ Sương Lâm chỉ là mưu sĩ phụ tá Nam Cung Liễu, nên Nam Cung Liễu gọi hắn là Sương Lâm tiên sinh, mà không phải trưởng lão.

Xem xét một hồi, Từ Sương Lâm cầm tay phải Nam Cung Liễu, nhìn chiếc nhẫn lấp lánh rực rỡ, bỗng biến sắc: “Trên nhẫn sao lại có vạn kiếp chú?”

Người xung quanh nghe thấy tên này, đều hít ngược một hơi khí lạnh, chỉ có Nam Cung Liễu, ngu ngốc, không biết sinh tử chi chú là gì, chỉ mờ mịt đầy nước mắt ngẩng đầu, mũi chảy ra nước, cùng máu, nhỏ lên trên gạch.

“A, đó là gì?”

“Sát chú.”

Sắc mặt Từ Sương Lâm thật không đẹp.

“Trên nhẫn bị La Phong Hoa hạ sát chú, y nguyên rửa ai mang nhẫn này, chỉ cần có ánh trăng chiếu vào, da thịt sẽ nứt ra, sống không bằng chết... Đêm nào cũng vậy.”

“Cái gì?!”

“Còn chưa hết.” Từ Sương Lâm vuốt ve nhẫn phỉ thúy, nhắm mắt cảm thụ linh lưu mảnh liệt trên đó, “Ngày mười lăm trăng tròn, chẳng cần người ra khỏi cửa, bốn tường đều kín mít, bóng đêm không chiếu tới, vẫn cảm nhận được nỗi đau thiên đao vạn quả, không trốn được...”

Hắn mở to mắt, nhìn Nam Cung Liễu cuộn tròn không ra người trên đất, nhẹ giọng nói.

“Đến chết mới thôi.”

Máu tanh hôi đặc sệt, đồng tử Nam Cung Liễu bỗng co lại, đương nhiên là kinh hoảng thất thố, lại như nọc độc rần len lỏi trong mạch máu.

Gã run rẩy nức cười, lẩm bẩm: “Đến chết mới thôi?”

“Ừ.”

“Phá, phá không được?”

“Phá không được.” Từ Sương Lâm nói, “Dù sao thì giờ ta chưa nghĩ ra bất cứ cách gì để phá... Chỉ có thể để sau này...”

Lời hắn nói còn chưa hết, Nam Cung Liễu đã tránh khỏi tay hắn, điên cuồng kêu thảm bò xuống bậc thang, trên bậc thang lạnh lẽo dính đầy vết

máu dài vắn vẹo, gã vừa kêu thảm, vừa cười to, tiếng vắn vẹo đến cực hạn, sắc nhọn chói tai, nhiều người trong ảo cảnh không chịu được, bịt tai lại.

“Ha ha ha— Chú ta? Người chú ta?”

“La Phong Hoa! Người cướp chức chương môn Nho Phong Môn, ta đuổi người xuống đài, giữ người toàn thân, đã là... Đã là thiên kinh địa nghĩa! Thế mà người chú ta? Người sao có thể nhẫn tâm— Sao người có mặt mũi đó!!”

“Ta bái người... Nhận chi ân... Mai táng người ở... Mai táng ở núi anh hùng... Ha! Núi anh hùng! Người lại muốn ta ngày đêm đau khổ, da tróc thịt bong— Đến chết mới thôi!!!!” Gã rít gào, từng tắc từng tắc bò ra đại điện, bóng đêm dày đặc bao phủ ngoài cửa lớn đại điện, móng tay run rẩy dữ tợn, đột nhiên bắt lấy, siết lên mặt đất.

“Đến chết mới thôi! Người sao có thể nhẫn tâm như thế! Sao người có thể nhẫn tâm như thế— Súc sinh! Súc sinh! Người huỷ cả đời ta!”

“Chương môn...” Hầu cận không đành lòng, muốn kéo gã lại, nhưng Nam Cung Liễu rống giận, gào to, điên cuồng si cuồng.

Cơ thể huyết nhục mơ hồ trên đất, xưa nay yếu đuối vô năng hơn bất kỳ thứ gì, nhưng hôm nay không giống vậy, trên mặt gã có cừu hận thấu xương, lửa cháy hừng hực trong đồng tử, thiêu đốt tâm trí, không còn ngọn cỏ.

Nam Cung Liễu điên cuồng gào thét: “Truyền... Lệnh chương môn ta... Điều đầu tiên...”

Tuỳ hầu nghe vậy đều quỳ xuống.

“Tiền chương môn La Phong Hoa, tội lớn... Ác độc... Không thể tha thứ! Sai người đem di hài y... Thiên đao vạn quả... Băm thành trăm mảnh—!”

Từ Sương Lâm lặng lẽ đứng cạnh, rủa mắt nghe, nhìn không ra biểu tình gì: “... ..”

Giờ lại có thêm mấy vết rách nữa, Nam Cung Liễu không chịu nổi, bỗng muốn chết, lại khóc rống lên, nhưng gã vừa khóc, vừa ra lệnh thứ nhất khi lên bảo tọa Nho Phong Môn, từng câu từng chữ, đều bị nhai nát mới phun ra: “Trần thi... Huyết trì...”

Người nguyên rửa ta huyết nhục mơ hồ đến chết mới thôi.

Ta nhốt người vào Luyện Ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Đoạn ảo cảnh cuối cùng này, Nam Cung Liễu mở to hai mắt mờ mịt, tiếng như phá lựu đào huân, nghẹn giọng, gãi lẩm bẩm: “La Phong Hoa, súc sinh... Người tên súc sinh này...”

Mảnh ký ức như tuyết rơi sụp đổ, bí văn tanh tưởi của Nho Phong Môn từng tắc từng tắc, đều bị mọi người xem hết, có người, như Diệp Vong Tích hay Nam Cung Tứ, là vì chuyện liên quan tới mình, không thể không xem, mà càng nhiều người nhìn trộm mang theo khoái ý.

Ghen ghét là loại cảm xúc xấu xa mục rữa nhất trên trần đời, những người tới đại hôn của Nam Cung Tứ, có bao nhiêu người thực lòng bái phục Nho Phong Môn? Có bao nhiêu người trải qua tam xuất khuyết, trải qua linh thạch tắc đất tắc vàng, nhìn hậu duệ quý tộc bảy mươi hai thành, trong lòng chỉ bội phục, không chút ngứa mắt?

Càng ở trên tầng mây cao ngất, khi sụp đổ, càng đưa nhiều người tới vây xem, hạt dưa cắn đầy đất, nước miếng văng ba thước.

Người khác thống khổ, vĩnh viễn rơi vào ngõ cụt, từ lâu quán trà càng nhiều chuyện để kể.

Mặc Nhiên có chút không muốn xem, nhưng việc này có điểm đáng ngờ, chuyện lại trọng đại. Tuy rằng hồi ức của Từ Sương Lâm không nhìn ra vấn đề gì, có thể giải thích chuyện ở chốn đào nguyên và Kim Thành Trì, nhưng hẳn vẫn mơ hồ cảm thấy có chỗ không thoải mái.

Hắn cảm thấy đoạn hồ ức này, có chỗ phá lệ không thích hợp.

... Là cái gì?

Hắn nhăn mày, nặng nề ngâm nghĩ.

Nhưng dư quang đột nhiên thoáng qua, thấy hình như có dị quang chớp động ở nơi xa. Nhưng vì nơi này đang mở ảo cảnh, sẽ không có ai đến bên bìa rừng ngoài kia, nên không nhận ra—

Mặc Nhiên sững sốt một chút, sau đó sắc mặt đột biến, hô lớn: “Cháy rồi!”

Mọi người nghe vậy vội quay đầu: “Cháy? Cháy ở đâu?”

“Bên kia— Ở bên kia!”

Ai cũng mãi xem ký ức của Từ Sương Lâm, bốn phương tám hướng Nho Phong Môn, bảy mươi hai thành, đang bốc cháy hừng hực, ánh lửa chiếu xa, rừng bọn họ đứng rất rậm, nên không chút ý tới, căn bản không rõ.

Đám cháy kia rất lớn, trừ phi mưa to, dùng sông ngăn lại, nếu không xung quanh sẽ bị thiêu trụi không còn ngọn cỏ, sẽ không dùng lại.

Khói đặc cuồn cuộn, ánh lửa như nước trên lụa, rất nhanh lan ra tứ phía, xa xa có thể thấy bảy mươi hai thành lộng lẫy như sao băng, nhưng nhìn kỳ, sao băng chỗ nào? Rõ ràng là một nhóm chạy ra từ biển lửa, đệ tử Nho Phong Môn ngự kiếm bay ra.

Người trong rừng thấy, có không ít kẻ thất sắc, hét lớn: “Sao lại như thế?”

Có người chạy về Thi Ca Điện, miệng liên tục gọi tên bạn, Tiết Chính Ung sắc mặt báo biến, vì Vương phu nhân vẫn ở bên kia, bà không thể ngự kiếm được...

“A Nhiên! Ngọc Hành! Mông nhi giao cho các người, ta đi xem phu nhân —”

Mặc Nhiên cũng rất nóng lòng, gật đầu nói: “Bá phụ mau đi đi, đưa bá mẫu rời khỏi trước đã, nơi này có chúng ta, ta tuyệt đối không để Tiết Mông xảy ra chuyện gì.”

Tiết Chính Ung dùng sức vỗ vai hấn, chạy về Thi Ca Điện rực lửa lướt đi.

Nhìn một đám kinh sắc hoảng loạn, Từ Sương Lâm lẳng lặng đứng yên, đột nhiên gương mặt tươi cười sáng lạn, hấn cười nói: “Hay cho cảnh tượng đám khi chạy loạn.”

Mặc Nhiên quay đầu, thấy Từ Sương Lâm búng tay một cái, ký ức lung linh rực rỡ tan thành vạn bông tuyết, tụ về bàn tay hấn.

Xung quanh lại quay về biển lửa mênh mông, thiên liệt Địa Ngục Vô Gian trên trời còn chưa khép lại, vẫn không ngừng chảy dung nham nóng rực, thông dong nhanh chóng khuếch tán trong rừng.

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm Từ Sương Lâm, bỗng cảm thấy không rét mà run.

Người này, trong ánh mắt có điểm không đúng, loại ánh mắt này Mặc Nhiên biết rõ...

Kiếp trước hấn ở Tử Sinh Đỉnh, hấn ở Vu Sơn Điện trống rỗng, hấn sau khi Sở Văn Ninh chết, mỗi ngày đều tự ôm gương mà soi, thấy đôi mắt đáng sợ như vậy.

Trần ngập điên cuồng cùng máu tanh, tự sa ngã, đôi mắt muốn tất cả mọi người tới tuần táng mình.

“Người muốn phá huỷ Nho Phong Môn?”

Nghe Mặc Nhiên hỏi vậy, phản ứng của Từ Sương Lâm, chỉ là vất chéo hai chân cọ lên nhau.

Sau đó mỉm cười nói.

“Thì có sao? Ta phá nhà mình, tới lượt người quản à?”

“Nhà người...”

Từ Sương Lâm dẫm lên dung nham nóng bỏng cuộn cuộn, đến bên cạnh Nam Cung Liễu, túm cổ gã, nhấc gã từ mặt đất lên, nâng mắt nói: “Đúng vậy, nhà ta.”

Hắn ép buộc Nam Cung Liễu đối mặt với hắn, sau đó nâng tay, nhét một quả lăng trì, trước mặt Nam Cung Liễu sống không bằng chết, nâng một tay khác, từng tắc từng tắc, từ dưới cổ, chậm rãi xé rách, từng chút từng chút... Roẹt.

Cuối cùng một tiếng nhẹ vang lên, mặt nạ da người tinh xảo bị lột ra, lộ ra phía sau, là gương mặt phong hoa không hề cười.

Đầu tiên cả người Nam Cung Liễu chấn động, run rẩy co rúm kịch liệt, hơi thở gã yếu ớt, vẫn khó khăn phát ra tiếng nói từ cổ họng.

“Người... Là người...?! Người... Không... Chết? Người thế mà... Người thế mà...”

“Ta không chết, người còn sống, sao ta có thể chết trước người một bước chứ.” Từ Sương Lâm cười tủm tỉm nói, “Ta chính là mạnh hơn người quá nhiều, bao gồm cả tuổi thọ, người tan thành bùn, ta vẫn sống tốt. Làm sao? Người và ta cừu biệt gặp lại, vui tới mức không nói nên lời rồi sao?”

Hắn đốt một ngọn lửa, thiêu huỷ mặt nạ da người nọ, ngọn lửa lan ra, đốt tới ngón tay hắn, hắn lại không thèm để ý, cũng không thấy đau, lắc lắc tay, ấn tro tàn dính trên tay lên môi Nam Cung Liễu, nghiêng đầu cười nói.

“Chương môn Tiên Quân, đã lâu không gặp... Hay là nói, ta hắn nên gọi người một tiếng... Ca?”

[Husky] Chương 169: Sư tôn, đệ nhất cấm thuật

“Nam Cung Như!”

Đám người còn chưa đi, những người lớn tuổi, đột nhiên phản ứng lại, kinh hô: “Là hắc?”

Là Nam Cung Như.....”

“Hắc không phải sớm đã chết rồi sao?!”

“Chính tay La Phong Hoa năm đó giết chết hắc..... Hắc như thế nào..... Hắc như thế nào sẽ còn tồn tại?”

Diệp Vong Tích càng sợ ngây người, một khuôn mặt tuần tiếu trắng bệch, môi ngậm ngừng, sau một lúc lâu nước mắt lưng tròng, lắc đầu lui ra phía sau: “Nghĩa phụ.....”

Từ Sương Lâm liếc nhìn Diệp Vong Tích một cái, hướng nàng mỉm cười nói: “Tiểu Diệp Tử, mau tới bên người nghĩa phụ, nếu không nghĩa phụ không thương người đâu.”

“Người đừng mơ đụng vào nàng!!”

Bỗng dưng có người quát lên một tiếng lớn, Diệp Vong Tích bị thủ đoạn bắt lấy, nàng quay đầu lại, con người Nam Cung Tứ tràn ngập đau khổ vô tận, máu tươi đầm đìa, “Diệp Vong Tích, người đi ra phía sau ta đi.”

Từ Sương Lâm cười: “Đứa trẻ ngoan, như thế nào tính tình người cùng cha người nửa điểm cũng không giống, chỉ giống mẹ người?”

“Người câm miệng! Người không xứng nhắc tới mẹ ta!”

“Sao ta lại không xứng?” Từ Sương Lâm thông thả ung dung mà nói, “Người có biết không, người mẹ đã từng thích nhất, căn bản không phải cha người, mà là ta?”

“!”

Nhìn đến trên khuôn mặt thanh niên đều là vắn vẹo tức giận cùng ghê tởm, trong mắt bắn ra si cuồng cùng đau khổ, Từ Sương Lâm ngược lại cảm thấy hưởng thụ, hắn như là cừu hận thấu xương, nhin không được cười ha ha.

“Cha người hủy thanh danh ta, đoạt đi tất cả của ta, nhưng thế thì có làm sao. Nho Phong Môn..... Nho Phong Môn —— vẫn là ở trong tay hắn, đi đến kết cục thảm này. Hận ta à, Tứ nhi, hận ta —— đại ca! Ha ha ha ha —— các người cho rằng, năm đó Nam Cung Như vô cùng đáng thương kia đã chết rồi sao? Cho rằng ta sẽ ngoan ngoãn nằm bên trong mộ phần, xem các người tiêu dao thống khoái sao?”

Tươi cười đột nhiên biến mất, hắn mắng.

“Mơ đi!”

Hắn nói, nói đến hấp hối, lại không đoạn tuyệt được Nam Cung Liễu trước mắt, một phen đập vạt áo đại ca mình, tựa như đập một bãi bùn lầy.

“Nho Phong Môn huy hoàng, rơi vào trong tay phế vật này, có thể có ích lợi gì? Chương môn..... Haha, buồn cười! Thân là chương môn, lại bị ta chơi xoay quanh nhiều năm như vậy. Ta nói muốn cái gì, liền giống như chó dẫu mộng ngoan ngoãn tìm cho ta cái đó?” Hắn cười hì hì vỗ gương mặt Nam Cung Liễu đầm đìa máu tươi, cười đến thân mật, trong ánh mắt lại lóe âm trầm, “Đại ca, người thật đúng là loại nhát gan, phế vật.”

Một bên chương môn Cô Nguyệt Dạ Khương Hi nói: “Các hạ, thế nhưng lại chỉ vì như vậy hủy trăm năm cơ nghiệp Nho Phong Môn trong chớp mắt sao?”

Từ Sương Lâm quay đầu, chớp chớp mắt: “Trăm năm cơ nghiệp? Như vậy tính là gì, hủy hoại cơ nghiệp, có thể từng bước đi lên lại, 72 thành thiêu xong rồi, cũng có thể xây dựng lại. Chỉ có nhân tâm đã chết, liền biến thành tro bụi, gió thổi liền tan, vậy mới thống khoái.”

Hắn dừng một chút, lại là sáng sủa cười nói: “Ta muốn huỷ hoại tâm của các người .”

Câu này nói không mặt không nhạt, cùng với khuôn mặt đầy cảnh xuân kia, quả nhiên khiến người không rét mà run. Những người khác chưa có phản ứng, Nam Cung Tứ lại rất cuộc nhin không được.

Ánh mắt chứa đầy nghiệp hỏa vô tận, tràn ngập tuyệt vọng, cặp mắt kia chỉ có cừu hận cùng điên cuồng, không có nửa điểm vui vẻ, tiếng sáo ngọc vang, đầu ba người cao yêu lang trầm phong rã sóng từ trong rừng thét dài mà ra, nhảy đến trước mặt Nam Cung Tứ. Nam Cung Tứ xoay người lại, người chưa ngồi xuống, ảnh đã giơ đánh.

“Mạn Đà, triệu tới!” Theo tiếng gọi hân, một cung thần vô quang hoa lóe sáng xuất hiện ở trong tay hân, Nam Cung Tứ kẹp chặt yêu lang, cười ở trên lưng lang, nửa người thẳng tắp, cánh tay khai ngọc cung Mạn Đà, trên mặt hân lóe lên cừu hận điên cuồng, trong chớp mắt đã bắn ba mũi tên, đâm thẳng điểm yếu của Từ Sương Lâm.

Từ Sương Lâm cười nói: “Tứ nhi, người thật bướng bỉnh.”

Hân tránh được hai mũi tên, mắt thấy ba mũi tên né không nổi, lại cũng không vội, mà là nắm thân thể mềm như bông của huynh trưởng đang sợ chết khiếp, chặn lại một mũi tên này.

Dù sao cũng là phụ thân thân sinh của mình, lại sợ đối phương bạc tình, đối với Nam Cung Tứ mà nói, huyết mạch chi tình lại vẫn là khắc vào trong xương cốt, hân nhin không được cả người căng thẳng, huyết Thái Dương nhảy thành thạch, răng nanh sớm đã cắn nát môi, môi chảy đầy máu.....

“Còn muốn chơi cùng bá phụ không?” Từ Sương Lâm lại là thực tâm thiết, cười nói, “Bá phụ bồi người.”

“Nam Cung Nhứ!! Ta giết người!!”

“Con nít con nôi, kêu đánh kêu giết làm cái gì?” Ngôn ngữ nhẹ nhàng, động tác trên tay Từ Sương Lâm lại không hề dừng lại, cùng cháu mình so chiêu.

Mới qua mấy chiêu, các tu sĩ thân thủ sắc bén chung quanh hân đều xem đến há mồm trợn mắt, thậm chí còn có người nhin không được nói —— khó trách năm đó Nam Cung Liễu tiếp nhận chức vụ chương môn, tâm thái đệ đệ lại vận vẹo —— pháp thuật linh lực của hai huynh đệ này, căn bản là cách biệt một trời, vân bần chi dị, ca ca chỉ xứng xách giày đệ đệ mà thôi.

“Thật là lợi hại.”

“Năm đó Nam Cung Nhứ không phải là học trộm pháp thuật ca hân sao? Hân vậy mà lại có bản lĩnh thế này.”

“Quả thực cùng đệ nhất tông sư không phân cao thấp.....”

Có mấy người nguyên bản muốn giúp đỡ Nam Cung Tứ vây công người kia, lúc này nhanh chóng thu liễm, càng có đồ đệ nhay bén, thầm nghĩ tai kiếp Nho Phong Môn lần này xem ra không thoát được, thế nhưng thừa dịp loạn, xoay người chạy ngay. Loại tâm tính này truyền đi cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, những tu sĩ không đi cũng đều chạy chạy, tán tán, thậm chí bỏ qua huynh đệ bị làm thành quân cờ, còn không khôi phục thần trí sư huynh đệ đồng môn.

Trong nháy mắt trong rừng săn thú đã không còn ai, Mặc Nhiên quay đầu lại thấy, chỉ có chính mình, Sở Văn Ninh, Diệp Vong Tích còn chưa rời đi

Không đúng, còn có Khương Hi.

Không thể ngờ được chuyện này.

Khương Hi là thiên hạ đệ nhất phú hào, chương môn Lâm Linh đảo, trên đời làm thương nhân buôn bán, trừ bỏ Nho Phong Môn, cũng là thủ lĩnh môn phái lớn nhất Tu Chân Giới.

Không nghĩ tới hẳn thế nhưng lại nguyện ý quản chuyện tổn công vô ích này.

“Khương chương môn.....”

Một tiếng mang theo chút run rẩy, làm Mặc Nhiên càng là lắp bắp kinh hãi, hẳn quay đầu lại nhìn lại, vừa rồi chính mình thế nhưng không có chú ý tới, sau gốc cây quýt còn có một người, tuy rằng sắc mặt sợ hãi, môi run rẩy, nhưng lại vẫn cường chống không có đi.

Lý Vô Tâm?!

Làm chương môn môn phái lót để Thượng Tu Giới, Lý Vô Tâm nuốt nước miếng, trên mặt phỉm mồ hôi mỏng, không xác định lắm mà nhìn vài người dư lại: “Cùng nhau lên sao?”

Khương Hi không lập tức trả lời, ánh mắt nhanh chóng xẹt trên người những người còn lại, rồi sau đó sát phạt quyết đoán nói: “Lý trang chủ,

người lại đây với ta, ta đi cứu những quân cờ ngủ say quân cờ kia, người phụ trách ngự kiếm đưa tất cả bọn họ mang tới nơi an toàn.”

“Được, được được được”

“VẬY CÒN SỞ TÔNG SƯ CÙNG MẶC TÔNG SƯ.....”

Sở Văn Ninh nói: “Mặc Nhiên, người đi giúp đỡ Nam Cung Tú, ta đi tu bổ thiên nứt, xong liền tới giúp người.”

Thiên nứt này so với Thái Diệp Trấn không giống nhau, không có hàng ngàn hàng trăm lệ quý mãnh liệt, chỉ còn lại dòng nước địa ngục nóng chảy màu kim hồng, bởi vậy cũng không nguy hiểm, chỉ là vết rách quá lớn, đương nhiên Sở Văn Ninh tới tu bổ sẽ tương đối thích hợp.

Mặc Nhiên hủy đi Vạn Nhân Quan, hơn hai mươi thanh niên tu sĩ bị biến thành quân cờ tất cả mềm mại mà ngã xuống trên mặt đất, Khương Hi phát ống tay áo màu xanh lá một cái, trong khoảnh khắc tưới xuống vạn điểm thuốc bột, vững vàng những người trạng thái suy yếu này, rồi sau đó nghiêng đầu nói với Lý Vô Tâm: “Làm phiên người.”

Lý Vô Tâm gật gật đầu, một thanh trọng kiếm lóe quang hoa xanh biếc theo lời gọi mà hiện ra, hẩn niệm chú quyết, trọng kiếm nguyên bản chỉ có thể chở hai ba người trọng kiếm bỗng nhiên to thành mấy chục thước, treo lơ lửng trong không trung. Khương Hi đem những người đó đặt lên chuôi kiếm, cuối cùng đến phiên Tiết Mông, vũ khí Lý Vô Tâm thế nhưng lại duy trì không được.

Lý Vô Tâm nói: “Không bay được, quá nhiều người, chờ ta đi lần này rồi trở về nói.”

Khương Hi nhìn thoáng qua cách đó không xa, cường giả giao phong hoa hỏa văng khắp nơi, linh lưu càng thêm bừa hãn đáng sợ, gốc cây xung quanh đều bị chém hết, bẻ gãy nghiền nát, hiển nhiên thực mau liền sẽ lan đến nơi này.

Hẩn không có biện pháp, cúi đầu rất là chán ghét mà nhìn Tiết Mông liếc mắt một cái, nói: “Thôi, người đi đi, dư lại phế vật này ta mang.”

Nói xong, trầm giọng gọi câu: “Tuyệt Hoàng, triệu tới.”

Dưới chân hấn tức khắc xuất hiện một thanh trường kiếm toàn thân phát sáng phiếm màu lam bằng bạc, bội kiếm “Tuyệt Hoàng” cực kỳ đẹp đẽ quý giá tinh xảo, chuôi kiếm tinh tế, hoa văn tinh mỹ tuyệt luân, nhưng không thể mang nặng được. Nhưng mà vẫn còn tốt, trọng lượng hai người vẫn chịu nổi, Khương Hi ôm nganh người Tiết Mông hôn mê bất tỉnh, nhớ tới người này đã từng mở miệng chống đối mình, lại là nhi tử Vương phu nhân cùng Tiết Chính Ung, hấn tranh luận không giấu chán ghét, ý ghét bỏ tất cả viết ở trên mặt.

Lý Vô Tâm: “.....”

Khương chương môn như thế này, sẽ không ngự kiếm nửa chừng, chọn chỗ cao nhất đem thiêu chủ Tử Sinh Đình ném xuống quảng thành thịt nát đi?

“Nhìn cái gì, còn không mau đi. Đi nhanh một chút, còn cản trở về hỗ trợ.”

Khương Hi mặt âm trầm nói, “Chung quy không thể để Nho Phong Môn thật sự hôi phi yên diệt như vậy.”

Hai thanh thần vũ theo gió bay lên, chở những nhóm thanh niên linh lưu mờ, hướng tới nơi xa bay đi.

Đồng thời tại đây, Sở Văn Ninh đã sửa thiên nứt địa ngục thiên đến đoạn cuối cùng, mà Mặc Nhiên bọn họ cùng Tử Sương Lâm giao chiến cũng sắp lật ngược tình thế, Mặc Nhiên thực lực cường hãn, mà Nam Cung Tứ càng là sát tâm quyết tuyệt, Tử Sương Lâm tuy rằng thông thiên đạo pháp, bị hai người vây kín cũng trở nên có chút không thể chống đỡ.

Trứng không chọi được đá, Tử Sương Lâm hướng Diệp Vong Tích quát: “Diệp Tử, người đứng đó làm cái gì? Người muốn xem nghĩa phụ người chết dưới tay người khác sao? Còn không mau tới giúp ta!”

Diệp Vong Tích chỉ tạo thành quyền, biểu tình thống khổ, cả người đều ở tinh tế mà run rẩy, lại chưa từng tiến lên, mà lui từng bước một về sau.

“Người thật sự muốn khoanh tay đứng nhìn? Người quên khi còn nhỏ là ai đem người từ gốc cây trong rừng ôm về, nuôi lớn người, cho người tên sao?”

“..... Không phải.”

Nàng gần như rối loạn, lại kiên cường từ nhỏ, chương môn cũng khen, trưởng lão cũng thế, đều đem nàng nuôi như nam nhi, hiện giờ gặp phải

biến cố như vậy, nàng vẫn kiên trì theo thói quen, lưng vẫn đứng thẳng, mặt tuy căng đến đỏ hồng, lại không giống cô nương tầm thường thất thanh khóc rống.

Nhưng xương cốt nàng lại giống như đã vỡ vụn, lúc này giống như ai tùy tiện nhẹ nhàng chạm vào nàng, gân mạch da thịt cả người đều sẽ bị xé rách, bị nghiền thành bùn.

Từ Sương Lâm thấy nàng như vậy, thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không có bức bách nàng nữa, mà là quay đầu càn hung ác mà cùng hai người kia đánh nhau.

“Tranh!”

Bội đao trong tay hần bỗng nhiên phát ra âm thanh kim loại chói tai, vũ khí cực phẩm từ Côn Luân Đạp Tuyết cung thế nhưng rốt cuộc vô pháp chống đỡ, đối với dây liễu của Mặc Nhiên muốn đánh xuống chia năm xẻ bảy, đoạn dừng lại.

Mặc Nhiên lạnh lùng: “Người còn có thể đánh tiếp à?”

Từ Sương Lâm thầm nghĩ không ổn, lúc này chợt nghe thấy trên đỉnh đầu phát ra một tiếng nổ vang sâu thẳm giống như tuyên cổ di âm, hần đột nhiên ngẩng đầu, thấy Sở Văn Ninh đã tu bổ xong thiên nứt, bầu trời đêm phía trên rừng săn thú lại khôi phục nguyên dạng, mất đi âm phủ linh lưu dung nham địa ngục trong phút chốc tán làm điểm điểm kim hồng, giống như đom đóm phiêu tán trên trời.

Sao phủ đầy trời, Sở Văn Ninh phiêu nhiên mà rơi trong trời đêm, thâm sắc lẽ bào của y ở trong trận gió phần phật phát động, càng làm khuôn mặt y trắng như sứ, mặt mày anh tuấn tuyệt luân.

Nhưng cho dù tuần mỹ đến cỡ nào, cũng không che lấp được sát khí cường thịnh trên người y.

“Mẹ nó.” Từ Sương Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Một Mặc tông sư hần chịu được, thêm một Sở tông sư, hai người này hợp lực, thử hỏi toàn bộ Tu Chân giới, có ai có thể cùng bọn họ đơn đả độc đấu?

Từ Sương Lâm lui về sau một bước, đột nhiên cầm đao rạch chính tay

mình, bàn tay chảy đầy máu tươi, lau đi chú ấn trên trán, quát khê nói: “Còn chưa tới cứu ta? Khi nào mới tới đây!”

Rồi sau đó, giơ móng tay lên, móng tay hắc đột nhiên dài ra vài tấc, hắc “Phốc” một tiếng lập tức xé rách thân thể La Phong Hoa nằm trên mặt hồ, đem linh hạch máu chảy đầm đìa của hắc, giấu vào trong lòng ngực, tiếp theo nhanh chóng nhảy về sau, năm huynh trưởng nửa sống nửa chết kia, chạy đến dưới chân kết giới, nhảy vào trong hồ, vừa xuống nước liền lặn xuống đáy hồ.....

Mặc Nhiên lập tức hoàn hồn —— dưới đáy hồ kia cảm thần võ “Bất Quy” mở ra thiên nứt địa ngục lúc này!

Từ Sương Lâm bơi cực tốt, thả lỏng chân, bơi lội đến vô cùng nhanh, ngay lập tức bắt được Mạch đao đen nhánh trong hồ, mà ở nơi hắc đứng, trên bầu trời bỗng nhiên lại xuất hiện một vết nứt.

Sở Văn Ninh ánh mắt trầm thấp: “Thiên nứt?”

Y nói cũng không khẳng định, vết nứt kia rất nhỏ, chỉ có một người cao, so với Quỷ giới thiên nứt bình thường cũng không giống nhau, bên trong không có âm khí lộ ra.

Từ Sương Lâm ném bọt nước, một tay ôm chính ca ca mình, một tay nắm Bất Quy, dùng thần võ đột nhiên chém ra một đạo kiếm khí, đuổi ba người đang đuổi theo hắc khiến họ bước đi hơi chậm lại. Hắc thừa cơ hội này, thuận theo gió lốc, mà trong cái khe nhỏ hẹp kia đột nhiên một bàn tay xinh đẹp vươn ra, gắt gao mà nắm lấy cánh tay Từ Sương Lâm.

“..... Thời không sinh tử môn!”

Trong đầu điện quang hỏa thạch, đôi mắt Sở Văn Ninh bỗng dưng mở to, y xưa nay trấn định tự nhiên, mặc dù nhìn đến ván cờ Trân Lung, cũng sẽ không khiếp sợ như thế, nhưng lúc này huyết sắc trên mặt y nháy mắt biến mất sạch sẽ, dưới áo tay y tạo thành quyền.

Mặc Nhiên giống như bị tạt một chậu nước lạnh, hắc xoay đầu: “Cái gì?!”

Sao có thể?!

Đây là pháp thuật mạnh nhất trong tam đại cấm thuật, theo lời đồn có thể xé rách thời gian không gian, nghịch thiên nghịch mệnh—— đây đã sớm là

pháp thuật bị cấm lưu truyền trong tu chân đại lục——

Thời không sinh tử môn!

Edit: Shizu

[Husky] Chương 170: Sư tôn, dơ lắm đừng nhìn

Edit: Chu

Beta:

Chỉ trong nháy mắt, Từ Sương Lâm bị cánh tay từ sinh tử môn vươn tới, kéo vào không gian khác, Nam Cung Tứ muốn đuổi theo, nhưng căn bản không có khả năng, vết nứt không gian sau khi cả người Từ Sương Lâm đi vào lập tức khép lại, âm âm đóng chặt.

Trong trời đêm không còn dư lại cái gì, chỉ còn góc áo nhỏ của Từ Sương Lâm, chưa kịp rút vào khi sinh tử môn khép lại, đang lay động, trong tĩnh mịch, rơi vào hồ, vải may trắng bị nước thấm ướt, thông thả chìm xuống đáy hồ...

“Sao có thể.” Mặc Nhiên lẩm bẩm, “Trên đời này sao lại có người chân chính nắm giữ thời không sinh tử môn?”

Kiếp trước làm Đạp Tiên Quân, hẳn biết rõ, trên đời có ba loại cấm thuật: Trân Lung Kỳ Lục, bí thuật trọng sinh, thời không sinh tử môn.

Hai loại cấm thuật trước tuy khó tập, nhưng ở đất Tu Chân giới không phải chưa từng nghe thấy, ví dụ như mình kiếp trước, như Hoài Tội đại sư, hoặc một số người có thể thi triển hai loại thuật pháp này.

Duy chỉ có ghi chép về thời không sinh tử môn, trong sử sách ghi lại ít ỏi không có mấy, lần phát sinh gần nhất cũng cách mấy ngàn năm trước, vì một vị tông sư quá đau buồn khi mất đi ái nữ, đau lòng khó nhịn, vì thế mở ra mấy quyển cấm thuật này, muốn đưa con gái từ một thời không khác về thế giới của mình.

Nhưng mà, hành động của ông bị chính mình ở một thời không khác nhận ra, đều là phụ thân, “ông ta” ở thế giới khác làm sao cho phép con gái mình bị cướp mất, lúc hai người liều chết quyết đấu, khe thời không mở ra vạn

vẹo biến hình, cuối cùng kéo con gái họ vào trong khe hở, nghiền thành bột mịn...

Tông sư kia sau khi về muốn phát điên, từ đấy phong quyền trục cấm thuật trong thần mộc Viêm Đế, mà ông ta từ đó quy về ở ẩn, là người cuối cùng nắm giữ thời không sinh tử môn.

Vì cấm thuật này đã lâu không rời vỏ, những năm gần đây, càng nhiều tu sĩ hết lòng tin vào việc cấm thuật thời không sinh tử môn không hề tồn tại, nhưng thật ra kiếp trước Mặc Nhiên, nhân đạo hấn vô biên, lại nắm giữ được tàn quyền trong tay, dùng khả năng của bản thân, mở ra một khe hở

—
Nhưng mà, khe hở kia chỉ gần hoàn thành không gian dịch chuyển, hơn nữa cực kỳ bất ổn, Mặc Nhiên từng thử ném một con thỏ vào, muốn dịch chuyển nó đến nơi cách mấy ngàn dặm, con thỏ xuyên qua, chẳng qua vì khe hở không ổn định, lúc ra mọi thứ bên trong, nội tạng đều ở ngoài, còn da lông lộn vào trong, biến thành một mớ huyết nhục mơ hồ, tim vẫn còn đập thình thịch.

Sau đó Mặc Nhiên lại thử nhiều lần, trăm lần đều sẽ xảy ra biến cố, biến cố xảy ra cực kỳ ghê tởm, phanh thây, xé thành mảnh nhỏ, thậm chí đã xảy ra từ lâu, nhưng cơ thể hơn nửa canh giờ sau mới bị vớt ra khỏi khe.

Nhưng dù vậy, cũng đủ đẩy lên sóng to gió lớn ở Tu Chân giới, cơ hồ tất cả mọi người đều cảm thấy Mặc Nhiên đã khôi phục thời không sinh tử môn lại còn tinh thông, nhưng hấn lại không xác định được: Hấn không từng thấy cấm thuật đệ nhất ở mấy ngàn năm trước, nhưng trong sử sách ghi lại, hấn cảm thấy thuật pháp mình khôi phục, kém xa thời không sinh tử môn chân chính.

Sở Văn Ninh đến gần mặt hồ, giơ tay nhặt miếng vải Từ Sương Lâm để lại lên, nhắm mắt cảm nhận chút hơi thở trên nó, nhưng lại càng thêm mơ hồ.

Y lắc đầu nói: “Không hoàn toàn là thời không sinh tử môn, người kia chỉ giữ nửa tàn quyền, xem linh lực này, hấn chỉ có thể xem là không gian môn, không thể gọi là thời không môn được.”

“Có ý gì?”

“Chính là nói, pháp thuật này còn kém xa cấm thuật chân chính.” Sở Văn Ninh nói, “Ta có thể cảm nhận được linh lực còn sót lại từ không gian kia, nói cách khác, Nam Cung Như bị người đó kéo vào vết nứt không gian, ngay lập tức sẽ tới một nơi khác.”

Mặc Nhiên thầm nghĩ, vậy không phải không khác thời không sinh tử môn của mình kiếp trước là bao à? Nếu chỉ vậy, cũng không phải không có khả năng làm ra.

Nhưng trong lòng hắn vẫn còn bóng ma, hắn nói: “Nếu là đệ nhất cấm thuật chân chính thì sao? Thi triển sẽ thế nào?”

Biểu tình Sở Văn Ninh có chút vi diệu, dừng một chút, mới nói: “Nếu là thời không sinh tử môn chân chính, có thể làm được căn bản không chỉ ngừng ở xé rách không gian, nó thậm chí có thể đưa Nam Cung Như đến hồng trần khác.”

Nhưng mà nghe câu nói như thế, thần sắc Mặc Nhiên khẽ biến, mím mím môi theo, không lên tiếng nữa.

Kiếp trước hắn không có nhiều học thức, vợ vệt văn hiến cũng không biết tin được mấy phần, với đại tông sư trong lời đồn, đưa con gái từ thế giới khác quay về, kỳ thật hắn cảm thấy không đáng tin.

Giờ lời ra khỏi miệng Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên mới tin tưởng hoàn toàn, nhưng loại tin tưởng này là cho hắn từng đột hàn ý.

—— Sở Văn Ninh không ở năm năm, Mặc Nhiên đọc nhiều kinh điển, kỳ thật trong lòng luôn cảm thấy chuyện mình trọng sinh cũng thật kỳ quái.

Kiếp trước hắn chưa từng thấy thuật trọng sinh chân chính, vốn cho rằng cái gọi là “trọng sinh”, hắn là dừng lại giống như mình thôi, trở lại lúc trước khi chết, bắt đầu lại tất cả.

Nhưng đời này thấy Hoài Tội đại sư thi triển một đại cấm thuật, Mặc Nhiên có nơi nghĩ trăm lần cũng không ra: Thuật trọng sinh của Đại sư, là đưa hồn phách Sở Văn Ninh quay về từ địa phủ, trở lại không hề hư thối, thân thể cũng không bị hao tổn nghiêm trọng, sau đó vẫn sống tiếp trên đời này.

Loại trọng sinh này, so với chuyện mình trải qua, không giống nhau.

Nếu nói kiếp trước, mình sau khi chết, có người dùng cách của Hoài Tội đại sư cứu mình, như vậy mình nên trọng sinh ở Vu Sơn Điện, vẫn là Đạp

Tiên Đế Quân làm người ta nghe thấy đã sợ vỡ mật, Sở Văn Ninh, Sư Muội, bá phụ bá mẫu... Những người này hẳn nên chết, chẳng còn ai bên cạnh mình nữa.

Vì thế hẳn lại suy đoán phương pháp trọng sinh trên đời này, có lẽ không chỉ có một loại, nên cách khiến hẳn trọng sinh không giống Sở Văn Ninh, nhưng giờ, nghe Sở Văn Ninh khẳng định cấm thuật “Thời không sinh tử môn” không có ai biết, hẳn lại có một ý nghĩ đáng sợ hiện lên——

Mình có phải không chỉ chịu thuật trọng sinh, đồng thời còn bị đưa qua thời không sinh tử môn, làm một kẻ đáng ra nên chịu đủ loại giày vò ở thời không khác, xé rách thời không, đến nơi tất cả chưa hề xảy ra, vẫn còn một năm kịp để quay đầu.

Nếu như thế, hành động của hẳn, chẳng phải sẽ bị kẻ sau màn nhìn trộm? Tất cả có được, bao gồm việc hẳn trọng sinh, chẳng phải là kế hoạch một tay người nọ, cũng ở sau lưng nhìn mà không lên tiếng?

Mặc Nhiên bất giác không rét mà run.

Nhưng mà hẳn chưa kịp nghĩ sâu xa, phía xa đã nghe thấy tiếng nổ lớn rung trời chuyển đất.

Sở Văn Ninh bảo: “Qua đó xem.”

Lời còn chưa dứt, bảy mươi hai thành Nho Phong Môn đang cháy lớn kia, như đồ vật Từ Sương Lâm bày ra từ trước bị thiêu cháy, thể lửa đại liệt, cao mấy chục thước, thẳng lên trời cao.

Giờ khắc này, cho dù Mặc Nhiên không chạy tới, cho dù cách Nho Phong Môn mấy trăm dặm, đều có thể thấy ánh lửa chiếu sáng bóng đêm rực rỡ này.

Tiết Chính Ung đã đưa Vương phu nhân ra khỏi biển lửa, lúc quay lại nhìn, chợt thấy xung quanh có hai bóng hình dây dưa thân thể, dáng vẻ một nam một nữ dần hiện lên, Tiết Chính Ung sợ ngây người: “Đây là... Sao thế này?”

Vương phu nhân xuất thân danh môn, thấy nhiều bảo khí, lập tức biến sắc, nói: “Là một loại cuộn ghi lại hồi ức. Loại tranh cuộn này không cần thuật pháp, chỉ cần người thi thuật bày ra trước, chỉ cần có đám cháy, phong ấn bên trong lập tức xuất hiện, lửa không tắt, cuộn ký ức vẫn còn mãi.”

“Vẫn còn mãi?” Tiết Chính Ung có chút không chịu nổi, nhìn biển lửa căn nuốt Nho Phong Môn, trong mắt thế mà có mấy phần thương hại.

Người khác lộ tẩy, đều tìm nhân chứng, nói với nhau mấy câu, lại mang vật chứng tới, chuyện này không khác lắm.

Từ Sương Lâm thì sao? Đó là kẻ điên, tự đêm hồi ức mình có làm thành quyền trục, để lửa lớn chiếu cao lên trời, muốn cho cả thiên hạ thấy gia môn mình dơ bẩn thế nào. Hẳn dùng biển lửa bao la hùng vĩ làm thành tranh, dùng thuật pháp làm những tiếng thì thầm to như tiếng sấm, hận không thể khiến kẻ điếc cũng nghe thấy.

“Từ Sương Lâm này, tốt cùng muốn làm gì?” Tiết Chính Ung ngồi trên thân kiếm phóng lớn, ngự kiếm cùng Vương phu nhân giữa không trung, khuôn mặt ông bị ánh lửa chiếu lên khi tối khi sáng, lăm lăm, “Chẳng lẽ hẳn còn chưa moi móc đủ gốc gác Nho Phong Môn, muốn vạch trần tiếp à?”

Vương phu nhân: “...”

“Đủ rồi đi, quá đủ rồi, Nho Phong Môn bị hẳn cắt nhiều vết như thế, trở thành trò cười Tu Chân giới, hẳn sao còn không buông tha...”

Nhưng tiếng nữ tử vang trong biển lửa, những tu sĩ chạy thoát ra từ hồng liên luyện ngục, đều ngẩn cả người giữa không trung xem kịch vui.

Tiết Chính Ung cũng ngây người.

“Liều ca, hai ta đều đã là người lớn tuổi rồi, huynh, huynh sao còn không đứng đắn như vậy... Ừm...”

Theo đó là tiếng rên rỉ mềm mại, bóng dáng hai người trong biển lửa dần rõ ràng, giữa biển lửa khắp Nho Phong Môn, hai thân ảnh kia phóng khoáng, chỉ là hoa văn năm cánh hàm hoa trên cánh tay trắng nõn của nữ nhân kia, bị phóng lớn như vậy, phía tên vẽ con dơi sợi lông đều nhìn rõ ràng.

Mọi người trợn mắt há mồm, đều quay sang nhìn Giang Đồng Đường trong Thập đại môn phái Tu Chân giới.

Vị nữ chương môn Giang Đồng Đường mặt vàng như đất, cứng như gỗ ngự kiếm, đứng trong gió đêm.

Trên cánh tay bà ta, rõ ràng, là hoa văn năm cánh hàm hoa kia...

Bà ta không hề nghĩ tới, chuyện mình tư thông cùng Nam Cung Liễu, lại bị tất cả nhìn thấy, cũng bị làm thành quyển trục, trần truồng, không che không giấu——

Cho cả thiên hạ biết.

Nháy mắt bà ta liền phát ngốc.

Cũng có Mặc Nhiên phát ngốc, cơ hồ trong nháy mắt hình ảnh Thích đại chương môn loa thể xuất hiện giữa không trung, Mặc Nhiên lập tức che kín mắt Sở Văn Ninh.

“Đừng nhìn.”

Sở Văn Ninh: “...”

Hành động này cơ hồ là bản năng, hắn có tràn ngập dục vọng chiếm hữu Sở Văn Ninh, đã từng muốn chiếm hữu cơ thể người này, chiếm hữu tiếng thở dốc, rên rỉ, tiếng ghen ngào vỡ vụn giữa răng môi. Giờ, hắn càng muốn chiếm hữu tâm hồn trong sạch thuần khiết của Sở Văn Ninh.

“Đừng xem, đặc biệt bản.”

Cũng không phải đặc biệt bản à? Sở Văn Ninh thầm nghĩ. Dù có che mắt thì sao? Bên tai vẫn vang lên tiếng hoan ái ái muội của nam nữ.

Sở Văn Ninh trầm mặc, dưới đôi tay Mặc Nhiên che trước mắt mình, muốn cố gắng trấn định, nhưng mặt không tự chủ được mà nóng lên.

“A... Nhanh, nhanh chút nữa... Còn, còn muốn... Ừm...”

Mặc Nhiên: “... ..”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Có lẽ vì bị che mắt, nên cảm quan càng rõ ràng, tiếng Thích chương môn mềm mại như móng động vật non, leo lên sống lưng, nơi đi qua đều ngứa ngứa. Không biết có phải cố tình hay không, tiếng bà ta ngập tràn ái dục nóng bỏng, với nam nhân xâm lược bà ta mà nói, như bộ rễ thô cứng của cự mộc, chôn sâu vào bùn đất, tràn ra ào ạt xuân thủy, trong không khí như nhiễm mùi tanh hôi.

Động tĩnh này làm Mặc Nhiên nôn nóng, cũng không biết nên làm sao nữa. Hắn muốn tiếp tục che mắt Sở Văn Ninh lại, nhưng cũng muốn che cả tai y. Càng muốn mạng chính là, trong không khí hương diễm kỳ lạ, Mặc Nhiên bỗng cảm thấy, khát vọng nhất trong lòng mình không phải che tai, cũng

không phải bịt mắt, trong ngực hẫng như có sói hổ táo bạo, găm lên, xúi giục hẫng, sai khiến hẫng.

Tuy rằng trong lúc không khoẻ này, nhưng hẫng bỗng hoảng sợ nhận ra mình muốn nhất, kỳ thật là muốn siết chặt Sở Văn Ninh từ phía sau, đem người không hề đề phòng này ôm chặt lấy, than mật cọ lên lưng y, nóng bỏng mà liếm mát vành tai, sau đó nghiêng mặt y qua, kịch liệt hôn lên môi y.

Ánh mắt hẫng u ám, nhìn chằm chằm Sở Văn Ninh gần trong gang tấc không thể nhìn thấy, hô hấp dần dần trở nên gấp gáp.

Sở Văn Ninh tuy cường hãn hung ác, nhưng thân thể vốn không còn là đối thủ của mình, nếu mình tồn tại ý niệm làm ra chuyện xấu gì đó, cũng sẽ như đời trước, Sở Văn Ninh không có cơ hội phản kháng, nam nhân sức lực quật cường này, cũng chỉ có thể cố nén tiếng rên rỉ giữa răng môi.

Nhịn đến cực hạn, lại trốn không thoát mà bị hẫng xoa nắm gặm cắn vận mệnh.

Người trước mặt lại không biết Mặc Nhiên giờ đang nghĩ gì, tựa hồ để dẹp không khí xấu hổ này sang một bên, Sở Văn Ninh thấp giọng mắng câu: “Thật kỳ cục.”

“Vâng.” Cổ họng Mặc Nhiên khô khốc, ánh mắt lại ướt át, trầm thấp phụ họa theo, “Là thực kỳ cục.”

“Thích Lương Cơ kia, rõ ràng là đã kết hôn, chồng bà ta mới chết, bà ta nhận ghế chương môn Giang Đồng Đường, ai ngờ bà ta đã có thể quay đầu làm chuyện bậy bạ với Nam Cung Liễu.” Sở Văn Ninh thập phần xem thường, lời ít ý nhiều mà nói, “Hoang đường.”

“Vâng.” Cứ việc đúng lúc như vậy, trong lòng liễu mạng khắc chế không nổi, Mặc Nhiên cũng không hề cảm thấy miệng mình đưa tới gần hơn chút, cơ hồ ngay trên cổ Sở Văn Ninh rồi. Hẫng thất thần nói, “Là rất hoang đường.”

Hẫng nhàn nhạt quét mắt qua vòm trời, Nam Cung Liễu còn đang kịch liệt điên đảo cùng Thích Lương Cơ.

Mơ hồ nhớ tới, tuổi tác của Thích Lương Cơ lớn hơn Nam Cung Liễu rất nhiều, chồng bà ta là nghĩa huynh của Nam Cung Liễu, theo bối phận mà nói, Nam Cung Liễu nên gọi bà ta một tiếng “Chị dâu”.

Cũng không biết hai người thanh thanh bạch bạch, đến cùng là thế nào. Nhưng nghĩ vậy, trong lửa lớn truyền tới tiếng khàn khàn của Nam Cung Liễu, ngược mắt nhìn, hai kẻ không biết xấu hổ này thay đổi tư thế hoan ái, Nam Cung Liễu cố ý dụ dỗ bà ta, liền nói: “Nếu nàng vẫn muốn, thì gọi một tiếng ca ca đi.”

“?” Mặc Nhiên thực sự hơi kinh sợ rồi.

Còn có thể... Như thế à?

Nhưng bà ta rõ ràng lớn hơn nhiều như vậy, sao, có thể gọi gã là ca ca?

Đạp Tiên Quân đại khái coi thường năng lực của Nam Cung Liễu, cũng xem trọng thể diện của Thích Lương Cơ, nữ nhân này có lẽ bị làm điên rồi, lại không hề chối từ, hỗn hển khê rên: “Ca ca... Ca... Người đừng làm ta như vậy... A...”

“...” Tuy da mặt Mặc Nhiên dày như tường thành, cũng không chịu nổi mà đỏ lên.

Vừa lúc này, lông mi Sở Văn Ninh mềm mại hơi run run cọ lên bàn tay hắn, như biết trong lòng hắn vô cùng ngứa ngáy nóng bỏng, muốn dùng chút rung động nhỏ này, cào lên xương cốt tê dại của hắn.

Nhưng hai phiến lông mi thực sự quá nhẹ quá mềm, giật mình, ngứa chưa tiêu, phản nhân lướt qua không ngừng, trở nên muốn ngừng mà không được. Mặc Nhiên sững sốt một lát, hắn nhìn cần cổ nam nhân trước mắt, làn da tái nhợt trong bóng đêm thế mà mang màu hồng nhạt.

Hắn chớp chớp mắt, tâm như nổi trống.

Không dám nhìn nữa, Mặc Nhiên rủ mi, che đi con ngươi đen nhánh, như thiêu tro tàn, còn độ ấm mãnh liệt.

Đen nhánh kia đề tăng tinh hoả mãnh liệt nặng nề, chỉ còn chờ Sở Văn Ninh ban cho hắn ái dục ngập tràn, tinh hoả sẽ cháy lên từ tro tàn, sáng lạn lan rộng ra bãi cỏ.

Mặc Nhiên bỗng hơi hồi hận——

Sao kiếp trước hắn không có ý xấu như Nam Cung Liễu?

Nếu sớm nhận ra cách chơi như vậy, năm đó lúc hắn làm Sở Văn Ninh, làm nam nhân cao cao tại thượng này nằm dưới thân mình, trầm thấp thờ hỗn hển, gọi hắn, ca ca.

Tiện đà hần lại nhớ tới, đời này, kỳ thật Sở Văn Ninh cũng từng gọi hần là ca ca, không những là ca ca, còn gọi là “Sư ca”.

Chẳng qua khi đó mình không biết thân phận thật của Hạ Tư Nghịch, còn cho tiểu sư đệ chỉ là tiểu sư đệ. Giờ nhìn lại, trong lòng nóng bỏng lợi hại.

Hần to gan lớn mật lòng muông dạ thú, biết rõ không có khả năng, nhưng cũng không nhịn được mà mơ tưởng tới.

Mơ tưởng Sở Văn Ninh nằm trên giường, trán ướt đẫm, dính vài sợi tóc mai ẩm ướt, mắt phượng hơi hé, trong mắt chỉ còn mỗi mình mình, ánh mắt kia có ẩm ứ có rứt rề, sau đó ái dục thiêu đốt, đốt sạch ẩm ứ rứt rề kia, khoé mắt ươn ướt hồng nhạt.

Sở Văn Ninh hé môi, nhả nài nghĩ ngợi khẽ cắn, cuối cùng vẫn hé ra, ướt át khàn khàn mà gọi hần: “Sư ca...”

Mặc Nhiên: “... ..”

Không biết tay buông lỏng đối phương từ khi nào, có lẽ hiểu rõ mình còn thân mật che mắt như vậy, sẽ thật sự không nhịn được mà tới gần làm ra chuyện gì đại nghịch bất đạo.

Tình yêu vốn khó kiềm chế tình cảm, huống chi Mặc Nhiên đã từng nếm thử, biết đó là mùi vị tiêu hồn thực cốt.

Sở Văn Ninh quay lại nhìn hần, mặt hơi hồng, lại theo bản năng khẽ nâng cằm, đôi mắt sáng ngời thanh triệt, lộ ra mấy phần kiêu căng.

“Người sao thế?”

Mặc Nhiên liếc qua môi y, ho nhẹ, quay đầu đi nói: “Không sao.”

“Sự kiện khẩu phong kia, người từng gặp chư vị trưởng lão rồi?”

Qua triền miên, Nam Cung Liễu vuốt ve mái tóc Thích Lương Cơ, lười biếng nói.

Thích Lương Cơ mở mắt nhu mì bảo: “Sự kiện nào cơ?”

“Nàng xem nàng kia, biết rõ trong lòng rồi, lại thích vòng vo với ta.” Nam Cung Liễu nói, “Còn có thể là sự kiện nào, trước nàng nói với ta, chờ nàng làm chương môn rồi, sẽ nhập Giang Đông Đường vào Nho Phong Môn đấy?”

“Chàng nói cái này à.” Thích Lương Cơ cười nói, “Đừng vội nói nha, ta mới kể vị không lâu, hẳn chương môn còn chưa ấm nữa.”

“Nàng nhanh chút, chờ chúng hai phái chúng ta thành một, ta khiến cho nàng làm hộ pháp đệ nhất Nho Phong Môn, đến lúc đó, dưới một người, trên vạn người...”

Nam Cung Liễu nói, lại không nhịn được sờ sờ eo nhỏ của bà ta.

Nhưng Thích Lương Cơ lại có vẻ không vui, kệ trên mặt còn hồng hồng kiêu mị, giơ tay xăm hành động của gã: “Vất vả mới bò lên chức chương môn, chàng cũng không để ta có nhiều thời gian, hộ pháp có gì vui? Chàng không cười hỏi ta đang hoảng rước về nhà, để ta làm phu nhân Nho Phong Môn.”

Nam Cung Liễu ngượng ngùng: “Nàng cũng biết tính Tứ nhi, ta muốn tục huyền (*tái hôn), nó nhất định không chịu. Huống chi địa vị của ta và nàng, đón dâu là chuyện riêng, trong miệng người khác, cũng sẽ khó nghe nổi.”

“Khó nghe?!” Thích Lương Cơ giận tái đi, ngắc đầu lườm gã, “Chàng sợ khó nghe, ta thì không sợ? Chàng quên chồng ta chết sao rồi à? Chàng cho rằng ta chỉ vì thay thế, đảm đương chương môn Giang Đông Đường? Nam Cung Liễu, từ nhỏ ta đối đãi với chàng ra sao chàng hiểu rõ!”

“Được được được, nàng đừng giận, đừng giận nữa.”

“Chàng bảo ta không giận thế nào được? Lúc trước nàng vì lão ma quỷ kia sai khiến, cưới tiểu tiện nhân Dung Yên kia! Ta... Ta không có hi vọng, phải gả cho sư huynh ta, giờ vất vả khiến cả hai người họ đều chết, chàng, chàng chẳng lẽ chỉ muốn hai phái xác nhập, để ta làm hộ pháp?”

“Lương Cơ...”

“Ta không theo! Hộ pháp ai muốn thì làm đi, chàng phải cưới ta! Đứa con Nam Cung Tứ này của chàng, đã tính khó thuần, giống hệt đáng vẻ tiện nhân Dung Yên kia, chàng thật sự định để nó kế vị chương môn à?” Thích Lương Cơ vô đoán nói, “Ta không sợ miệng lưỡi thế gian, chúng ta là một quả phụ một kẻ goá vợ, thành cái thân thì sao? E ngại ai? Ta không những muốn gả cho chàng, sau này còn phải sinh cho người mười tám công tử, Nam Cung Liễu, chàng muốn con của ta và chàng, hay muốn nhai con tiện nhân kia để lại cho chàng?”

[Husky] Chương 171: Sư tôn, Nho Phong Môn vong.

Edit: wiz.

Nam Cung Liễu hiển nhiên bị nàng bức thất bại liên tục, phải đỡ nói: “Được, ta đương nhiên thương nàng, nhưng việc này cần bàn bạc kỹ hơn, chúng ta vẫn nên làm như đã nói, trước tiên nàng lấy chưởng môn chi lệnh, khiến Giang Đông đường cầu Nho Phong Môn hỗ trợ, chờ hai phái xác nhập, chúng ta lại.....”

“Không được!” Thích Lương Cơ nói, hốc mắt có chút đỏ, “Năm đó ta..... Ta chính là tin chàng, kết quả thế nào? Chàng quay đầu liền cưới Dung Yên..... Lần này không được! Chàng phải cho ta một lời chắc chắn, chàng rốt cuộc có cưới ta hay không?”

“.....”

Thấy gã do dự, nàng càng buồn bực, khẽ quát: “Nam Cung Liễu, chàng muốn bà bà mù mù đến bao lâu? Ta có thể vì việc của ta và chàng, tự tay giết trượng phu ta —— còn chàng ư?! Gật đầu thôi cũng không dám à?!”

“A!”

Nhìn đến đây, mọi người hoàn toàn hoảng sợ.

Tiết Chính Ung cũng giật mình vô cùng, thấp giọng nói với Vương phu nhân: “Chưởng môn trước của Giang Đông đường thế nhưng lại bị bà ta giết?”

Giang Đông đường này cũng là lậu thiên, chưởng môn trước tuy chết, nhưng trong môn phái vẫn có không ít cấp dưới của hắn, càng miễn bàn đến hai vị thân huynh đệ, nhất thời xông muốn liều mạng cùng Thích Lương Cơ.

“Đại ca là nàng giết?”

“Nàng, nàng sao có thể nhẫn tâm! Huynh tuy hư lớn hơn nàng hơn mười tuổi, nhưng đối đãi với nàng cực kì tốt, nàng —— phụ nhân rắn rết này! Nàng trả mạng cho đại ca ta!”

Bên này khắc khẩu đánh nhau, bên kia liệt hỏa vẫn không ngừng, một bộ một bộ lệnh người hải hùng khiếp vía tàn quyền rách nát triển khai, vô hạn quang mang sán lạng, đem từng cọc từng cái tanh hôi bất kham kia, chuyện cũ không thể gặp người hết thấy trước mắt những người hậu thế. Những việc này không chỉ về Nho Phong Môn, mà cơ hồ các môn phái Thượng Tu Giới đều có liên hệ, càng cùng các danh sĩ đại tu lần này đến Nho Phong Môn vô số lần quan hệ.

Sau Giang Đông đường, là Vô Bi Tự, Hỏa Hoàng các, Bích Đàm Trang..... Thậm chí là Côn Luân Đạp Tuyết cung luôn phiêu nhiên xuất trần, đều có cao giai đệ tử, trưởng lão bị gièm pha nhất nhất thấp sáng. Trừ bỏ hồi ức của chính Nam Cung Như, còn có kí ức hằn vệt từ mọi nơi mấy năm nay, đều xích · lóa hiện ra trước mặt mọi người.

Trong đó, thậm chí còn ghi lại năm đó Nam Cung Liễu cùng chủ trì tiền nhiệm của Vô Bi Tự Thiên Thiên đại sư cầu kết ——

“Đại sư, ngày mai chính là linh sơn đại hội, thắng bại đối ta mà nói cực kỳ quan trọng, phụ thân là chê ta ngu dốt, nếu lại bại dưới kiếm đệ đệ trong hội thi, ta chỉ sợ thật sự..... Cùng chúc vị chưởng môn vô duyên.”

“Nam Cung thí chủ không cần hoảng loạn, quyền trục pháp lần trước lão tăng đưa cho ngài, ngài đã nhớ rõ chưa?”

“Nhớ rõ.”

Thiên thiên đại sư vuốt râu cười nói: “Ngày mai, ngài đừng lo thắng thua, chỉ cần toàn lực nhất nhất dùng pháp thuật trên quyền trục, lệnh đệ, tự nhiên không phải là đối thủ của ngươi.”

Nam Cung Liễu khó hiểu nói: “Vãn bối ngu dốt, còn thỉnh đại sư chỉ giáo.”

“Quyền trục pháp kia, chính là bí thuật độc đáo lệnh đệ Nam Cung Như sáng tạo ra, cần tu khổ luyện, quyết tâm ở linh sơn đại hội mở ra tài giỏi.”

“A.” Nam Cung Liễu cực kỳ giật mình, “Nếu là Như đệ sáng chế, ta đây..... Ta đây sao có thể dùng pháp thuật của hã, đánh bại hã?”

Thiên thiên đại sư hơi hơi mỉm cười: “Nam Cung Như là người cao ngạo,

sau khi nghiên cứu tập được một pháp thuật này, cũng không nguyện cùng người giao lưu, chính mình tránh ở trong sơn động ngày đêm tinh tiến. Hãn nói pháp thuật này là hãn tự nghĩ ra, ai tin?”

“.....”

“Người thì không giống, Nam Cung thí chủ. Có ta cùng với bốn cung chủ Đạp Tuyết cung bảo đảm, chỉ cần chúng ta đều nói từng thấy người thi triển pháp thuật này, người lại một ngục căn chết, thuật này nãi độc lòng nghiên cứu đoạt được, lệnh đệ muốn lười xán hoa sen, cũng trốn không thoát tội danh ‘ trộm độc môn tiên pháp của huynh trưởng ’ này.”

Thiên thiên đại sư bình thản ung dung nói.

“Thanh danh một khi ô uế, đó là nghìn người sở chỉ, vĩnh viễn không có ngày xoay người. Thằng được đại hội nhân tài kiệt xuất, lại có ích lợi gì đâu?”

“Thì ra là thế.....” Nam Cung Liễu bỗng dừng mở to hai mắt, giống như thể hồ quán đỉnh, ôm quyền nói, “Đa tạ đại sư chỉ điểm bến mê! Sau khi văn bối kế vị, nhất định không phụ minh ước cùng đại sư, sau khi thành sự, Nho Phong Môn cùng Vô Bi Tự —— trăm năm giao hảo!”

Kia chiếu khắp màn đêm cuồn cuộn trường cuốn, đem sở hữu Từ Sương Lâm thống hận người, sở hữu đặc tội quá người của hãn, xé rách vết sẹo trước mắt mọi người. Bất luận là tu sĩ, hay là bá tánh phụ cận Nho Phong Môn, đều bị hình ảnh lửa lớn chớp động này hấp dẫn, nhìn thấy dưới lớp hoa bào, con rắn tanh hôi xấu xí.

Tua nhỏ Quỷ giới chi môn khi, Từ Sương Lâm từng xán cười nói:

“Ta muốn huỷ hoại các người mọi người tâm.”

Thằng đến giờ phút này, rút rè mọi người mới hiểu được lại đây, hãn những lời này chân chính hàm nghĩa đến tột cùng là cái gì.

Nam Cung Như lấy danh Sương Lâm trưởng lão, ngủ đông trong Nho Phong Môn nhiều năm như vậy, ý đồ, căn bản không phải là huỷ diệt Nho Phong 72 thành, trăm năm cơ nghiệp.

Hãn muốn huỷ diệt, là những kẻ hãn không muốn nhìn.

Những kẻ từng phụ hãn, bôi nhọ hãn, vì lợi ích công tư, bức hãn lên tuyệt lộ.

Mà ca ca của hãn Nam Cung Liễu, chẳng qua là tại đây báo thù tể trong sân, người đầu tiên đầu chia xuống đất. Sau đó từng vị chương môn, một đám trưởng lão ——

Chỉ cần đã từng làm chuyện khiến tức giận Từ Sương Lâm, bất luận là ai, đều trốn không thoát lửa ở thông thiên hình đài.

Sở Văn Ninh nhìn ánh lửa chiếu khắp trong đêm dài vô tận, bỗng nhiên nhớ tới hồi ức La Tiêm Tiêm, thiếu niên nhi lang người đầy máu đen kia, từng cười hì hì nói qua một câu.

Lâm Nghi có nam nhi, hai mươi tâm đã chết.

Một pháp thuật trác đàn, thiếu niên thiên phú dị bẩm, vẫn luôn không có được đối đãi công chính, bị tính kế, bị mưu hại, bị chính gia tộc mình xa lánh. Lịch tận tâm huyết sáng tạo pháp thuật bị chiếm đoạt mà những kẻ chiếm đoạt pháp thuật của hãn, đến cuối cùng còn muốn trả đũa, chỉ hãn vì tặc.

Đây là kiểu vớ vẩn gì.....

Hai mươi tâm đã chết.

Ở Kim Thành trì, chốn đào nguyên gian, Từ Sương Lâm thao túng bạch tử từng vui cười nói, bản thân hãn là một con quỷ bò ra từ côi chết, phải lấy mạng nguoiif sống.

Sở Văn Ninh phóng nhãn nhìn lại, các phái ở Thượng Tu Giới, đều là nhân tâm hoảng sợ, một mảnh đại loạn, cái gọi là cây đổ bầy khỉ tan, lại há ngăn Nho Phong Môn một nhà.

Từ Sương Lâm dùng hãn tuổi già vì khô kiệt, đi bậc lửa này một phen báo thù chi hỏa.

Hãn làm được.

“Oanh!”

Bỗng nhiên một tiếng bạo vang, Nho Phong Môn thành thứ bảy —— Âm Thành phương hướng, sâu khởi một đạo ánh sáng tím thông thiên, đâm vào khiến mọi người không mở mắt ra được.

Diệp Vong Tích lập tức dựng ngược mày kiếm: “Không tốt!”

Nói xong liền hướng ám thành phương hướng, Nam Cung Tứ bắt lấy nàng, trương mặt kiệt ngạoi khó thuần kia chỉ trong một đèn đã có vẻ thập phần

tiêu tụy, gần như hồng mất. Nhưng hăn vẫn gắt gao nắm lấy bả vai Diệp Vong Tích, nghẹn ngào nói: “Đừng qua đó.”

“Chính là yêu tà bị trấn áp dưới Kim Cổ Tháp muốn ra tới, Nho Phong Môn trăm năm nay giam giữ mấy ngàn tà vật, nếu đều bài trừ phong ấn đi vào đời này.....” Diệp Vong Tích không có nói tiếp, chỉ cảm thấy không rét mà run.

Nam Cung Tứ nói: “Người đi, có ích lợi gì?”

“Ta.....”

“Diệp Vong Tích, người vì Nho Phong Môn, đã làm đủ nhiều.” Ánh mắt Nam Cung Tứ trống rỗng, hăn nâng tay, trong chớp mắt, tựa hồ muốn thay Diệp Vong Tích lau đi nước bùn hôi rơi xuống má, nhưng cuối cùng chỉ giật giật, cái gì cũng không làm.

“Đừng lại hao phí tâm lực.” Hăn nói, “Kim Cổ Tháp cần kết hợp lực của chưởng môn cùng mười đại trưởng lão mới có thể củng cố, người đi, là chịu chết.”

“Ta biết là chịu chết, nhưng mặc dù là chịu chết,” Diệp Vong Tích dừng một chút, biểu tình rất khổ sở, “Mặc dù là chịu chết, ta cũng..... Không muốn khoanh tay đứng nhìn. Nếu phá Kim Cổ Tháp, bày yêu giáng thế, Nho Phong Môn..... Nhất định bị nghìn người sở chỉ..... Người.....”

“Người cho rằng Kim Cổ Tháp không phá, Nho Phong Môn sẽ không bị nghìn người sở chỉ sao?” Nam Cung Tứ cười, khóe môi dính máu khô, cười càng thêm thê lương.

“Đừng ngốc, Nho Phong Môn đã muốn chạy tới đầu, người hảo hảo tồn tại, thành sao? Bởi vì ta thật sự.....” Nam Cung Tứ nhắm mắt lại, lông mi run rẩy, cổ họng nghẹn ngào, “Ta thật sự không nghĩ lại có người vì môn phái này mà phải chết..... Không đáng.....”

Trong ánh lửa mãnh liệt, Diệp Vong Tích chinh xung nhìn Nam Cung Tứ, còn chưa nói gì, chợt nghe đến ám thành phương hướng lại truyền đến tiếng động âm âm ầm ầm nứt toã Phù Đồ bảo tháp, nàng quay đầu, thấy mấy ngàn nói lượng bạch lưu quang từ đứng sừng sững Kim Cổ Tháp phi vang bốn phương tám hướng, biến mất trong bóng đêm mênh mang.

Diệp Vong Tích mất hết huyết sắc: “Kim Cổ Tháp..... Muốn đổ.....”

“Phanh ——”

Đại địa chấn động, đất đai dưới chân bắt đầu chia năm xẻ bảy, theo đại yêu trăm năm bị trấn áp ở Nho Phong Kim Cổ Tháp quay về hậu thế, hóa thành một đạo quang huy mạnh mẽ đỏ như máu, hồng quang kia trông như hình thể một con cá lớn kinh người, cái đuôi như hồng liên nở rộ, nó phát ra một tiếng gào rống khai thiên tích địa, sóng âm chấn động đến mức lá cây ngoài mấy ngàn dặm cũng phát run, nó đột nhiên chạy về hướng Đông Hải, nguy nga bảo tháp trong phút chốc nứt toạc thành vạn điểm tàn gạch toái ngói, có ngự kiếm nơi ly bảo tháp thân cận quá, bị đại yêu đột nhiên hóa thành khí lăng ném đi, chụp tới rồi thiêu đốt trong kiếp hỏa, liền kêu thảm thiết đều không kịp phát ra, đã bị đốt thành tiêu hôi.

“Đó là cái gì?”

“Cỗn!!”

Người bên cạnh nghe liền giận dữ, ôm chặt vội kiếm của mình không bị yêu ma bất ngờ thổi gió xốc đi, chửi ầm lên nói: “Lăn cái gì? Dựa vào cái gì muốn ta lăn?”

“Cái gì lăn? Ta nói đây là ‘ Cỗn ’——! Thượng cổ mãnh thú chi nhất! Truyền thuyết Nho Phong Môn đệ nhất chương môn Nam Cung Trường Anh từng đến Đông Hải hàng phục ác thú Cỗn, tạo ra tù Kim Cổ Tháp —— không thể tin được…… Không thể tin được cư nhiên là sự thật!”

Mãnh thú ra đời, tuy rằng nguyên khí chưa từng khôi phục, thả tại đây bảo tháp dưới trấn đến lâu rồi, đối đạo sĩ vẫn có thừa giật mình, cho nên chưa từng ở lâu liền hướng Đông Hải bỏ chạy đi, nhưng nó nhắc lên cuộn cuộn sóng triều lại là không thể khinh thường, đốt cháy Nho Phong Môn kiếp hỏa cơ hồ là bị này khí lăng một hiên vài thước cao, nguyên bản an toàn địa phương đều nháy mắt bị lửa lớn liệu.

Tiết Chính Ung kinh nghiệm sa trường, thấy thế lập tức hô to một tiếng: “Chạy mau ——! Đều chạy mau!”

Trong lúc nhất thời gạch sa đều lạc, hân rống xong này một tiếng, thiết phiến chở Vương phu nhân liền hướng tới nơi xa tránh đi, tu sĩ còn lại cũng sôi nổi chạy trốn, nhưng cũng có kẻ đánh đến hừng hực khí thế, người chết ta sống, tỷ như Thích Lương Cơ cùng vài vị trưởng lão trong chính môn

phải của mình, bọn họ căn bản không kịp thoát thân, thậm chí cũng không muốn thoát thân, một khắc bị kiếp hỏa căn nuốt, ánh mắt bọn họ gắt gao, vẫn còn hai bên lóng lánh thâm cừu đại hận.....

Như vậy, hồi phi yên diệt.

Nam Cung Tứ đột nhiên xoay người nhảy lên não bạch kim, đưa tay cho Diệp Vong Tích: “Mau lên đây!” Rồi sau đó quay đầu lại nhìn về phía bên cạnh Sở Văn Ninh: “Tông sư —— người cũng ——”

“Tái bất động, các người đi trước.”

“Chính là.....”

Mặc Nhiên nhanh chóng quyết định, nói với Nam Cung Tứ: “Đi mau! Ta ngự kiếm mang sư tôn ra ngoài!”

Mắt thấy tốc độ lửa lớn đáng sợ đang thiêu đốt gần, Nam Cung Tứ thầm mắng một tiếng, ôm lấy Diệp Vong Tích từ phía sau, cùng nàng cười yêu lang cùng biến mất trong bóng đêm mênh mang.

Cây cối sôi nổi đổ, quả quýt lâm thiêu đốt phát ra âm thanh chói tai, trong gió tràn ngập một cỗ cam quýt dị vang, cấp bách, Mặc Nhiên triệu tới định kế trường kiếm, cùng Sở Văn Ninh hướng tới địa phương chưa bị liệt hoá lan tới ở phía trước mà tránh đi.

Phía sau, hậu duệ quý tộc Nho Phong Môn, trăm năm sáng lạn, liền như kia vạn khoảnh ban công hành lang vũ, đồng cỏ lừng lẫy, đều cuộn cuộn như nước tại đây trong ngọn lửa, một tịch huỷ diệt.

[Husky] Chương 172: Sư tôn không ăn trẻ con

Edit: Tiêu Tiêu.

Bởi vì Cồn nhắc lên khí lãng cổ vũ gió lốc, kiếp hỏa này, đốt hết gần như hơn phân nửa Lâm Nghi. Ban đầu là đi tới gặp tu sĩ hốt hoảng ngự kiếm trốn tứ phương, nhưng ngọn lửa vẫn luôn ép chặt ở phía sau, theo đuổi không bỏ, vô số tu sĩ ết linh lực để chống đỡ cùng liệt hỏa tranh trọc trung bại hạ trận, bị nuốt đi tánh mạng.

Bọn họ ven đường phi tới thôn trấn gần Thượng Tu Giới Phong Nho Môn, những người đó căn bản không biết đã xảy ra cái gì, thấy lửa lớn ở Phong Nho Môn đốt tới gần, dùi già dắt trẻ nghiên ngả lão đảo muốn chạy đi, nhưng huyết nhục hai chân nào có thể thoát được quá trình nóng lưu kiếp hỏa ?

“Cha!”

“A cha..... a cha!”

Nơi đi qua, toàn là một mảnh khóc thê lương, đám người Tiết Chính Ung đã đem vũ khí khoách đến lớn nhất, phía trên tái đầy bá tánh Thượng Tu Giới.

Vương phu nhân nhin không được mà trấn an, nói: “Đừng khóc, đừng khóc, hướng phía trong ngồi vào một ít, cẩn thận, giữ nhau cho chặt, không lại ngã xuống.....”

Nhưng thiết phiến lại khoách, cũng chỉ có thể lớn như vậy, trải qua một thành trấn có nhiều người như vậy, bất qua căn bản cứu tới,, Tiết Chính Ung quỳ gối đằng trước, cúi người lại kéo theo một tiếng khóc của trẻ con, nhưng mới dùng chút lực, thiết phiến liền không chịu nổi, lắc lư kịch liệt, hăn chì có thể buông tay, trơ mắt nhìn những người kia che đi nước mắt, mặt tràn ngập hy vọng nháy mắt bị bỏ lại phương xa.

Tuy là con người thiết cốt tranh tranh răn rỏi, cũng nhịn không được gào khóc: “Vì cái gì ? Vì cái gì ? Một người bị ủy khuất liền phải nhiều người như vậy mà chết sao ?” Tiết Chính Ung không nhịn được mà ghen ngào, nước mắt cuồn cuộn mà rơi, “Dưới bầu trời này vẫn không đủ loạn sao ? Uống mạng người..... Chẳng lẽ còn không đủ nhiều sao.....”

Hốc mắt của Vương phu nhân cũng hồng hồng, nàng khẩn trương ôm hai đứa trẻ cứu được, cha mẹ của hai đứa nhỏ này bị bọn học để lại phía sau thiết phiến, chính mình không kịp đi lên, không nhịn được mà vuốt ve đầu tóc họ, tưởng an ủi, lại không biết nói cái gì mới tốt.

Nàng nhìn lại về phía sau, có rất nhiều tu sĩ đi theo đằng sau bọn họ, rất nhiều đều bị ngọn lửa đuổi theo, còn có từ lúc bắt đầu liền đến phương khác mà trốn, Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên đều không ở nơi này , trắng mắt nàng rưng rưng, ở trong lòng yên lặng mà cầu nguyện hai người này bình an.

Cách đó không xa, Tiết Mông vân bất tỉnh như cũ bị Khương Hi ôm, ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt ngũ quan đoan chính, Khương Hi chuôi này hoa lệ bội kiếm không tốt phụ trọng , ở dưới chân hẫng mà ầm ầm vang lên.

Khương Hi chán ghét mà liếc mắt Tiết Mông một cái, hẫng đã sinh nẩy rất nhiều ý nghĩ dứt khoát đem tiểu tử này ném xuống, nhưng nhìn đến ánh mắt cầu xin của Vương phu nhân, hẫng vẫn mặt âm trầm, mấp môi, không có buông tay.

Tiết Chính Ung khóc lóc, lại kéo một cái tuổi tác càng nhỏ, có lẽ tác động tên tiểu hài tử, nhưng hẫng tuy có tâm, thiết phiến lại là rốt cuộc bất lực.

Lại lần nữa đem một cái đã cầm trong tay buông ra, Tiết Chính Ung gần như hồng mắt, hẫng quỳ gối nơi, cuộn thân mình, bản thân chi lực non nớt mà đoạn gan ruột đau đớn..... Nhưng mà vào lúc này, nhũ đỏ bạc lưu quang hiện lên, Khương Hi phát tay, trong tay áo hiện lên quang huy, đem Tiết Chính Ung vô lực lại lưng đeo nữ hài nhi nhắc tới chính mình trên thân kiếm.

Âm thanh của kiếm Tuyết Hoàng vù vù vang lên.

Khương Hi không có tâm trạng tốt, nhất chân đá nó một cái, lạnh lùng nói: “Kêu cái gì ? người phải có loại, cho ta đừng yên đừng nhúc nhích, chờ hỏa

tối thiêu chết người!”

Quả nhiên Tuyết Hoàng không vang nữa, chở Khương Hi cùng hai người khác, yên lặng mà phi phía trước, nhưng chuôi kiếm thon dài thoát nhìn thực cố sức, giống như lúc nào cũng đều có thể đứt gãy.

Khương Hi phi đến bên cạnh Tiết Chính Ung, cực kỳ chán ghét mà liếc mắt nhìn hắn, mắng: “Nam tử hán đại trượng phu có cái gì để khóc ? có thể cứu liền cứu, cứu không được liền tính, hà tất làm bộ khang trang.”

Vương phu nhân: “Sư huynh....”

“Như thế nào, ta nói sai rồi ?” Khương Hi cười lạnh, tuy hắn cực kỳ anh tuấn, nhưng độ cung khoe miệng lại khắc nghiệt ác độc, có vẻ phá lệ bất cận nhân tình, “Nếu như năm đó người không đi cùng hắn, ở lại Cô Nguyệt Dạ, hiện giờ cũng không đến mức tay trái gà không chặt, liền chính mà cũng không biết ngự kiếm. Không ra vị trí của người, trượng phu của người —vị này trần đầy lòng thương sinh hảo hán, liền có thể một người cứu nhiều người như vậy đâu.”

Vương phu nhân tựa hồ bị đau đớn, đột nhiên cảm thấy thấp hèn, chặm rãi khép lông mi mảnh, không còn có nhiều lời một câu.

Ở chỗ khác xa bọn họ, chỗ xa xôi, trường kiếm Mặc Nhiên cũng khoách đến cực đại, trừ bỏ Sở Văn Ninh, phía trên cũng ngồi đầy bá tánh tầm thường cứu được ở Thượng Tu Giới.

Những người đó run run, nước mắt nước mũi giàn giụa, mờ mịt nhìn người thân bị biển lửa cắn nuốt, san bằng bình địa. Ngọn lửa chiếu rọi nước mắt trong suốt ở đáy mắt của bọn họ, nhắm mắt lại, ai oán khóc một mảnh.

Ở trong không khí lạ ngượng trọng như vậy, Mặc Nhiên trầm mặc, vẫn luôn không hé răng. Hắn không giống Tiết Chính Ung, không có đi làm chuyện dư thừa là giầy giụa, biết không có khả năng có thể chở được nhiều người, liền không thèm xem qua dưới chân chảy xiết mà qua, thôn trấn khóc rung trời đất.

“Phía trước là biển.” Ẩn đường hơi hơi nhăn lại, “Sư tôn, chúng ta đi nơi nào ?”

“Đi Phi Hoa Đảo, người chịu được sao ?”

Phi Hoa Đảo là một tiểu đảo gần Lâm Nghi nhất ở Thượng Tu Giới, Mặc Nhiên nghe xong gật gật đầu nói, “Chịu đựng được, nhưng ta đối với Đông Hải không thân, muốn lên tìm sẽ phí ít công phu, sư tôn, người xem bọn họ, làm bọn họ thanh tỉnh một chút, trên thân kiếm quá tể, chỉ sợ sẽ ngã xuống.”

Sở Văn Ninh nói: “Được.”

Mặc Nhiên ngự kiếm hơn một canh giờ, đương hải mặt bằng dân lên một ánh mặt trời mới mọc mỏng quang, khi sơ dương mọc lên ở phương đông, bọn họ phá vân mà ra, nhìn đến bích ba lân lân mặt biển phía trước xuất hiện một tòa không tính là quá lớn so với vòng tròn đảo nhỏ.

Phi Hoa Đảo, cuối cùng cũng tới rồi.

Cái đảo nhỏ này tuy thuộc lãnh địa của Nho Phong Môn, nhưng mà chỗ hoang vắng, dân cư ít, phần lớn là ngư dân rải rác ở ven biển, nhà giàu nhân gia chỉ một. Bọn họ cách phiên sóng giận hải đều nhìn thấy chân trời Nho Phong Môn tràng lửa lớn, trong lòng lo sợ, không biết đã xảy ra cái gì, rất nhiều cư dân nhìn ở xung quanh, e sợ thiên có dị tượng, không dám đi vào giấc ngủ.

chờ đến tảng sáng, dị tượng không có lan đến gần bọn họ, nhưng có thanh trường kiếm chở đám người tới, mệnh mệnh mà rơi xuống bãi đất ẩm ướt bãi bùn, cầm đầu là một thân hình to lớn, nam nhân anh tuấn tuyệt luân, trên má bắn một chút vết máu loang lổ, hiển nhiên là trải qua một phen ác chiến.

Phi Hoa Đảo không có nhiều tu sĩ, đa số đều là người thường, bởi vậy đều nhìn hẩn, đều có chút sợ hãi, không biết hẩn đến tột cùng là tốt hay xấu, vì sao lại tới đây.

“A nha, vì sao mặt bọn họ lại đen tuyền.....”

Có người nhỏ giọng thì thầm, đánh giá Mặc Nhiên và những người đằng sau lưng hẩn.

“Hình như là chạy từ lửa lớn ra..... Là từ Lâm Nghi sao ?”

Một ngư dân rắn chắc gan dạ đến gần, hỏi: “Các người..... Các người là người của Nho Phong Môn sao ?”

“Tử Sinh Đỉnh.” Mặc Nhiên đem đứa nhỏ ôm trong ngực đưa cho Sơ Văn Ninh, đứa trẻ này thật sự quá nhỏ, không chống đỡ được, vì không cho hẳn bị tể đi xuống, nên trên cả đường đi, Mặc Nhiên ôm hẳn mà ngự kiếm, “Lâm Nghi xảy ra chút huyện, những người này..... Đều là người của Lâm Nghi, kiếp lửa đốt quá lớn, kiếm phụ có hạn, thật sự cứu không được nhiều, ta.....”

Hắn lo chính mình nên nói có một nửa, ngẩng đầu thấy bộ dáng mờ mịt phát gốc của ngư dân, lúc này mới phản ứng được là mình nói quá nhanh. Đây là người của Phi Hoa Đảo, làm sao hiểu rõ được, cái nào là kiếp hỏa, cái nào là ngự kiếm thuật ?

Vì thế hắn nhấp môi, ôn thanh nói: “Xin lỗi để lúc khác ta cùng các người nói tỉ mỉ hơn.” Hắn quay đầu, nhìn thoáng về phía sau, một đám người ủ rũ héo úa, chật vật hết chỗ nói, “Có thể hay cho bọn họ một chút đồ ăn hay chút nước cũng được ?”

Một đứa nhỏ kinh hoảng khi mất đi cha mẹ, chậm rãi cọt rồi Mặc Nhiên chân biên, vươn cái tay nhỏ bức lực mà nắm bào giác của hắn.

Mặc Nhiên cúi đầu rũ mắt, sờ sờ tóc hắn, nói với ngư dân, “Thật ngại, làm phiền rồi.”

Cư dân Phi Hoa Đảo đa số đều à người lương thiện, thực mau liền có người bưng tới nước trà cùng với một số điểm tâm, đưa lại đây cho bọn hắn ăn. Mặc Nhiên đem tất cả sự tình kể giảng lược với đảo dân nhóm, những người đó nửa ngày cũng không khép được miệng, ngơ ngác mà nhìn Lâm Nghi cách một vùng biển, ánh lửa lớn không ngừng.

“Nho Phong Môn..... Đều bị thiêu hết ?” Có người không thể nào tin tưởng.

“Nam Cung chương môn đi về cõi tiên ?”

Mặc Nhiên nói: “Không phải đi về cõi tiên, mà là ăn vào lăng trì quả, bị đưa đến nơi khác.”

“Lăng trì quả là cái gì.....?”

“Chính là.....”

Sơ Văn Ninh đứng bên cạnh, Nhìn Mặc Nhiên cùng các ngư dân chậm rãi giải thích, chính mình lại không có đi lên.

Hắn lớn lên có chút bất cận nhân tình, mặt mày trời sinh đã nhiễm một tầng sương tuyết ý lạnh, muốn hắn cùng ngư dân giao thiệp, kết quả so với Mặc Nhiên còn tệ hơn.

Trong lòng ngực, tiểu hài tử này giờ vẫn ngủ say đã tỉnh, nhìn đến người ô mình lạnh như băng, một nam tử xa lạ, không khỏi sửng sốt, ngay sau đó oa oa khóc lên, không có nửa điểm ngoan ngoãn khi ở trong lòng Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh liếc mắt nhìn Mặc Nhiên một cái, thấy Mặc Nhiên vẫn đang được ngư dân quay quanh, không có cách thoát thân, liền có chút vô thô, thói quen tính sắn nhà đối mặt với tiểu hài tử, ư nói: “Đừng khóc.”

Tiểu hài tử gân cổ lên mà khóc to, trong miệng còn không ngừng kêu: “Cha..... Mẹ, ta muốn cha, muốn mẹ.....”

“Đừng khóc.” Sở Văn Ninh đông cứng mà hống, “Ngươi, đừng khóc.”

“Oa—— mẹ..... Mẹ.....”

Sở Văn Ninh không còn cách nào, một tay ôm hắn, một tay tưởng nâng hắn lên, sờ sờ tóc hắn, tiểu hài tử kia nay từ đầu căn bản không muốn hắn đụng vào, đem đầu ngưỡng ra đằng sau, trưng một khuôn mặt đỏ rực cùng nước mắt nước mũi tèm lem: “Ta muốn mẹ, ta muốn cha, ta tưởng về nhà.....”

Này thật là hết đường xoay sở, Sở Văn Ninh chưa bao giờ chăm sóc tiểu hài tử, không biết nên nói cái gì cho tốt, hắn nhìn không được suy tư chính mình nên nói cái gì một chút, mới có thể ăn ủi tiểu gia hỏa này, chính hắn đem mình vào trầm tư, mày liền không tự giác liền nhăn lại, sắn đến cả giống như trong hộp nước, huyền thiết băng hàn.

tiểu hài tử cũng khóc đến khó chịu, đặng đá giầy giữa bất thành linh nhìn sắc mặt Sở Văn Ninh, thế nhưng lập tức nghẹn họng, sợ tới mức nửa câu đều không dám nói, chỉ là cắn môi, nước mắt giống cắt đứt quan hệ hạt châu, phác rào phác rào lăn xuống.

Sở Văn Ninh liền nghĩ tới cái gì, một tay cởi bỏ túi càn khôn, từ bên trong lấy ra một viên gạo nếp đường, lột ra giấy gói kẹo, đưa cho hắn.

“.....” Tiểu hài tử hàm chứa nước mắt, buồn cười mà khụt khịt một tiếng, nhìn nhìn Sở Văn Ninh, lại nhìn nhìn đến viên kẹo trong tay hắn.

Từ nhỏ, mẫu thân hắn đã nói cho hắn một đồng hống tiểu hài tử nghe lời chuyện xưa, trong đó không thiếu tu sĩ hung ác đáng sợ, muốn đem tiểu hài

tử không nghe lời dùng được mê choáng, chớp tới luyện tiên đan
Tiểu hài tử không tiếng động ngậm nước mắt, trừng mắt hăn, bỗng nhiên
hoảng sợ đến cực điểm.

Sở Văn Ninh không biết ý tứ của đối phương là gì, có chút mờ mịt trừng
mắt nhìn hài tử, trong tay còn giơ viên kẹo nếp đường kia.

Mắt của hăn là mắt phượng, mắt nhân hơi hơi thiên thượng, đuôi mắt nhỏ
dài, loại con người này tuy đẹp, nhưng thời điểm không cười, lại đều có
một sự kiêu căng thẩm thoát thái độ, cho dù là mỉm cười, đôi mắt này sẽ
cho hăn thêm vài phần dã khí của hoa tường vi, hàm chứa khiêu khích, hàm
chứa ngạo khí.

Nhưng không phải ai cũng nuốt được cái ngạo khí này, chi nên Sở Văn
Ninh khuôn mặt tuy anh tuấn, nhưng trời sinh người đời lại không thích
Tiểu hài tử càng không thích.

“Ăn a.” Thời điểm ở trên thân kiếm, hăn đã thấy qua Mặc Nhiên dùng kẹo
trần an mấy đứa nhỏ. Hăn bào chế đúng cách, nhưng lại không hiệu quả
như của Mặc Nhiên.

Tiểu hài tử nhấp khẩn môi, do dự đến phát run, sau đó chậm rãi lắc đầu.

.....Hăn không muốn thành tiên đan.....

“Người....”

Hăn còn chưa nói xong, tiểu hài tử kia nhện đến cực hạn, sợ hãi mà oa oa
khóc lớn lên, khóc đến tê tê phế liệt đất núi rung chuyển, những người
xung quanh sôi nổi ghé mắt.

Sở Văn Ninh không phản ứng lại, vẫn mờ mịt mà giơ viên kẹo nếp đường
kia, thấp giọng nói: “.....rất ngọt.”

Thứ hăn nói chính là đường ngọt, chính là tiểu hài tử đem nửa đường trước
hăn nói chưa xong ghép với nhau, liền thành “Người rất ngọt”, đầu nhỏ cân
nhắc một vòng nhi, khẳng định đạo sĩ này muốn đem mình luyện thành tiên
đan, hơn nữa muốn đem mình luyện thanh viên tiên đan thật ngọt, thế
nhưng sợ tới mức gào lên khóc, tiếng khóc hung mãnh đến cực điểm.

Sở Văn Ninh cứng đờ người rồi: “.....”

[Husky] Chương 173: Sư tôn, có người muốn đuổi chúng ta đi

Edit: Chu

Beta:

Y như ôm phải khoai lang nóng, không biết nên làm sao cho đúng, thấy càng nhiều người nhìn về phía y, thính tai không tự giác mà đỏ lên. Đúng lúc này, một đôi tay vươn tới, nhận lấy đĩa nhỏ trong lòng y, Sở Văn Ninh nhẹ nhàng thở hắt ra, quay đầu lại: “Mặc Nhiên?”

“Vâng.” Mặc Nhiên đổi tay bế đĩa nhỏ, ôm lấy, một tay khác thừa ra, xoa xoa đầu Sở Văn Ninh, vẻ mặt hẩn trầm tĩnh, có lẽ thấy cảnh tượng đau khổ ở Lâm Nghi, giữa mày dề nặng một tia trầm buồn, chỉ là lúc nhìn Sở Văn Ninh, hẩn cũng sẽ cong khoé miệng, làm vẻ mặt mình không quá khó nhìn. Dáng vẻ hẩn muốn cười lại không cười nổi, cũng không làm hẩn bớt soái khí, nhưng lại làm người ta cảm thấy ấm áp không tên.

“Người nói chuyện với người trên đảo xong rồi?”

“Vâng, nói xong rồi.”

“Trận lửa lớn ở Lâm Nghi sợ là bốn năm ngày cũng không tắt, trước đó chúng ta ở tạm Phi Hoa Đảo, trên đảo không nhiều nhà lăm, chúng ta đưa theo nhiều người như vậy...”

“Hỏi thôn trưởng rồi, nói là nếu ở thành đôi, vẫn có thể ở được.”

Để Mặc Nhiên đi nói chuyện cũng không có gì sai, hẩn hiểu rõ nên nói chuyện thế nào, diện mạo gì đó... Nhớ lại lúc thu hoạch lúa, ánh mắt các cô nương trong thôn nhìn hẩn, cũng biết hẩn dễ gần hơn mình nhiều.

Sở Văn Ninh yên lặng suy tư một lát, trong lòng không biết là mùi vị gì, gật đầu, nói: “Người vất vả rồi.”

“Đừng nói ta vất vả rồi.” Mặc Nhiên nhìn thoáng qua kẹo trên tay y, trong lòng hiểu rõ, quay đầu cười dỗ đứa nhỏ đang sợ hãi trong lòng, “Đệ sao thế, sao đệ lại khóc?”

“Ta muốn mẹ... Muốn cha...”

Mặc Nhiên thấy nó còn nhỏ như vậy, đi còn chưa vững, cha mẹ lại chết trong biển lửa, không thể quay về, không khỏi xót xa, cọ trán lên mặt nó, thấp giọng trấn an: “Cha mẹ... Còn một số việc, cần chút thời gian, mới có thể tới đón đệ. Đệ phải ngoan, bọn họ mới vui lòng.”

Hắn bế dỗ một lát, đứa bé kia mới an ổn hơn, tuy vẫn thút tha thút thít, nhưng không đến mức khóc lớn tiếng.

Mặc Nhiên cúi đầu nhìn đứa bé lông mi còn treo nước mắt, Sở Văn Ninh cầm kẹo trong tay, lẳng lặng đứng bên cạnh mà nhìn hắn.

Nam nhân này nhìn nghiêng rất đẹp, đường cong rõ nét, nếu đặt tại thủy mặc triện trứ, đó là nhan gân liễu cốt, nét bút mạnh mẽ hùng hồn, nét khắc đỉnh bạt, dễ như trở bàn tay thành một gương mặt anh tuấn tuyệt luân.

Góc cạnh hắn thực lãng mạn, lông mi và ánh mắt đều mềm mại, tựa như lá mùa xuân.

Sở Văn Ninh có chút xuất thần.

Cho nên lúc Mặc Nhiên nghiêng đầu qua, lúc lấy viên kẹo đi, Sở Văn Ninh đột nhiên rút tay lại, mở to hai mắt ngạc nhiên, hỏi: “Làm gì?”

Kẹo dẻo nhỏ như vậy, nam nhân ghé sát lại nhanh chóng ngậm lấy, môi cứ tự nhiên như vậy chạm vào ngón tay y, thậm chí đầu lưỡi mềm ướt chạm vào tay y rồi, Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy cả người tê rần, chút tiếp xúc thân mật nhỏ bé kia, lại đủ để làm sống lưng y ngứa ngứa, như hạt giống phá mặt đất, biến đất nơi đó thành mềm xốp...

Mặc Nhiên ngậm kẹo, cười cười với y, quay đầu chớp chớp mắt với đứa trẻ kia.

Hắn hơi ngửa đầu, ngậm cả viên kẹo, hầu kết nhấp nhô, sau đó nói với đứa nhỏ kia: “Đệ xem, không phải thuốc gì đáng sợ đâu, là kẹo đó.”

Sở Văn Ninh: “...”

Y lúc này còn đi vào cõi tiên, không nghe đứa nhỏ nói gì với Mặc Nhiên.

Lúc này mới dời tầm mắt dừng trên người đứa nhỏ, đứa bé sợ hãi, lại nghiêm túc nhìn Mặc Nhiên chăm chú, nửa ngày mới nhỏ giọng ngạc nhiên bảo, “A, đúng là kẹo nha...”

“Đương nhiên.” Mặc Nhiên cười nói, “Tiên trưởng ca ca này tốt như vậy, sao lại bắt đệ đi luyện đan được cơ chứ?”

Sở Văn Ninh lại lần nữa: “...”

Bởi vì đêm trước phát sinh quá nhiều chuyện, cũng quá hoảng loạn, Mặc Nhiên không chút buồn ngủ, sắp xếp cho già trẻ gái trai xong, trời đã sáng, hắn một mình đi tới bãi biển bên Phi Hoa Đảo, sáng sớm thủy triều rút xuống thấp, lộ ra cát bên dưới khi thủy triều lên không thấy.

Đứng một lúc, tim lại đập mạnh, tràn lên đầy mắt hắc, thành một lớp sương mù mờ lung.

Hắn cởi giày, chậm rãi đi dọc theo bãi biển ướt át, dấu chân in lên cát ướt, lưu lại phía sau hắc những hàng vằn vẹo.

Kỳ thật về Từ Sương Lâm, còn có rất nhiều điều hắc không biết rõ, ví dụ như trời giá rét, tên kia lại không thích đi giày, thà để chân trần đi tới đi lui. Mặc Nhiên là kẻ giấu rất nhiều bí mật, cũng không phải người sẽ được đối xử tử tế.

Có lẽ vì lý do như thế, hắc có thể hiểu rõ Từ Sương Lâm không thương tiếc gì cả, như hủy diệt Nho Phong Môn, hủy diệt Giang Đông Đường, thậm chí đảo lộn yên bình ở Thượng Tu Giới.

Bị chèn ép, bị xa lánh, đó chưa phải điều đau đớn nhất.

Đau nhất chính là bị người thân của mình phản bội, đau nhất chính là rõ ràng chưa làm chuyện gì sai, rõ ràng đã từng ôm một lòng nhiệt huyết, muốn chăm lo cho gia tộc, trở thành một thể hệ tông sư, lại ở trên “Linh Sơn đại hội” Tu Chân giới coi trọng nhất, bị nghìn người chỉ trích, nói pháp thuật hắc hao hết tâm huyết để sáng tạo ra, là ăn cắp của huynh trưởng...

Nhận hết cười nhạo và xem thường, vĩnh viễn không thể quay đầu lại nữa.

Mặc Nhiên biết, qua trận hạo kiếp này, Tu Chân giới chắc chắn sẽ tẩy bài một lần nữa, đối với những môn phái tổn thương về thể diện hay về người đi chăng nữa, bọn họ đều sẽ nghĩ: Từ Sương Lâm quả là kẻ điên.

Có lẽ chỉ có người từng trải qua huyết vũ tinh phong giết người như quý giống Mặc Vi Vũ, mới có thể ở đây an tĩnh mà đi dọc theo ven biển, lúc lẳng lặng tản bộ một mình, không nhin được mà suy tư.

Từ Sương Lâm, rốt cuộc là người thế nào?

Kẻ điên này, khi còn thiếu niên, có phải cũng từng có khí phách hăng hái, khổ luyện kiếm thuật trong rừng quất, đợi đến khi màn đêm buông xuống mới mệt mỏi thoả mãn trở về, còn tiện tay hái mấy quả quýt thơm ngọt, mang về cho vị ca ca lười biếng của mình cùng ăn?

Khi đó hẳn, cũng không biết được ca ca mình tuy không có tài năng, nhưng lại nhờ vào miệng lưỡi xảo biện, có thể khiến mình không có đất dung thân ở Tu Chân giới.

Kẻ điên này, có phải cũng từng vùi đầu vào quyền trọc thuật pháp, trầm tư suy nghĩ, nghiêm túc đặt bút viết, viết một đoạn giải thích ngây ngơ đơn giản hơn, sau đó lại không hài lòng, cắn cán bút, tiếp tục rơi vào suy nghĩ sâu xa?

Khi đó hẳn, cũng không biết rõ, kỳ thật cho dù mình có nỗ lực thế nào, kết quả cuối cùng, đều là thân mang tiếng xấu, vĩnh viễn không có hy vọng.

Mặc Nhiên nhắm hai mắt lại, gió biển thổi lên mặt hẳn, ánh nắng dừng trên lông mi, nhuộm một màu vàng.

Hắn nhớ tới Tam Sinh Biệt Viện, uống một chén canh Mạnh Bà, quên hết chuyện Tam Sinh, Từ Sương Lâm đặt tên này cho nơi mình ở, chỉ tùy hứng mà làm thôi sao?

Còn có kiếp trước, kiếp trước Từ Sương Lâm trú ngụ tại Nho Phong Môn, hẳn mục đích của hắn vẫn vậy, nhưng một lần kia, hắn lại vì Diệp Vong Tích mà chết trong chiến hoả...

Diệp Vong Tích.

Cái tên này, cũng là Từ Sương Lâm đặt cho nàng ấy.

Đã quên cái gì?

Hắn đã từng có ý định quên hết những năm tháng bất công, quên đi cừu hận và huy hoàng, quên bộ mặt đáng ghê tởm kia ư?

Có có Từ Sương Lâm hao hết tâm cơ, đưa thi thể chưa bao giờ ra khỏi Địa Ngục Vô Gian ra, thi thể La Phong Hoa.

Hắn muốn thi thể kia để làm gì?

Ảo giác, Từ Sương Lâm nói chuyện với Nam Cung Liễu, nhắc đến linh hạch người thi chú, mới có thể phá giải lời nguyền trên nhẫn, nhưng kết quả cuối cùng xem ra, Từ Sương Lâm cũng không phải có ý muốn giúp Nam Cung Liễu xoá lời nguyền.

Không gian kia, Trân Lung Kỳ Lục, trọng sinh chi thuật...

Còn có đôi tay cuối cùng vươn ra từ khe nứt kia.

Mặc Nhiên ần ần cảm thấy có điểm phi thường không thích hợp, ần đường hắn nhúu chặt lại suy tư.

Bỗng nhiên, hắn trợn mắt.

Hắn bỗng nhớ tới một việc——

Năm đó ở Kim Thành Trì, khi lão long Vọng Nguyệt chết, đã từng nói: “Kẻ thần bí kia, dùng sức mạnh của Trích Tâm Liễu trong Kim Thành Trì, tu hai loại thuật, một là thuật trọng sinh, hai là Trân Lung Kỳ Lục.”

Khi đó nó còn chưa nhắc tới Thời Không Sinh Tử Môn.

Nói cách khác, đối với Từ Sương Lâm mà nói, hắn chỉ để ý thuật trọng sinh và Trân Lung Kỳ Lục, Trân Lung Kỳ Lục thì không cần nói, là vì để làm chuyện này, phải điều khiển các quân cờ.

Trọng sinh thì sao?

Hắn muốn ai trọng sinh?

Mặc Nhiên ngẫm nghĩ, cảm thấy chỉ có hai đáp án, một là Dung Yên, hai là La Phong Hoa.

Nghe cách nói của Từ Sương Lâm, Dung Yên đã từng thật lòng yêu hắn, sau đó vì biến cố nào đó, bà ấy đoạn tuyệt với Từ Sương Lâm, ngược lại gả cho ca ca hắn.

Nhưng ngẫm nghĩ cẩn thận, lại cảm thấy hắn là không phải bà ấy.

Nếu Từ Sương Lâm thật sự yêu Dung Yên, yêu đến mức muốn bà ấy sống lại, sao kiếp trước lại muốn giết con trai duy nhất của bà ấy?

Càng quan trọng nhất là, gia hoả này đã dùng thân phận “Sương Lâm trưởng lão” ẩn nấp bên Nam Cung Liễu từ lâu, nếu hắn muốn tu trọng sinh chi thuật vì muốn khiến Dung Yên sống lại, sao lúc ở Kim Thành Trì, không trực tiếp ngăn cản việc bà ấy bị mang ra hiến tế đi?

Không phải Dung Yên.

Mặc Nhiên quay đầu, nhìn bình minh nhuộm đỏ một vùng trời, sóng gió nhỏ vun liềm diễm không ngừng dâng lên, thủy triều dâng lên cùng ánh nắng, dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, trời đất nhuộm một màu kim sắc huy hoàng.

Là La Phong Hoa.

Mặc Nhiên cơ hồ có thể dốc hết lòng tin, người Nam Cung Nhữ muốn làm sống lại, là La Phong Hoa.

Chuyện ở Nho Phong Môn còn sâu xa hơn những chuyện thấy trên mặt nhiều, tựa như thủy triều dâng lên, những vỏ sò vỡ nát, sao biển diễm lệ nguy hiểm, đều dưới ánh bình minh, bị thủy triều cuốn cuộn bao trùm.

Nước biển dâng lên rất nhanh, cát đá nhỏ vun bị thủy triều tràn qua, chảy xuôi tới bên chân hắc.

Dưới chân hắc chợt lạnh, Mặc Nhiên cúi đầu, bọt biển đã tràn tới dưới chân, phủ lên chân hắc.

“Rào rào——”

Ngón chân hắc hơi giật giật, cảm thấy hơi lạnh, quay người muốn trở về bờ biển đi giày, lại thấy Sở Văn Ninh dưới bầu trời đầy mây đỏ đi tới phía hắc, biểu tình nhàn nhạt, một tay cầm theo giày và tất bị hắc vớt bừa, đưa cho hắc.

“Sao lại để chân trần, trời lạnh như thế.”

Mặc Nhiên tùy ý đi lên sườn núi cao, ngồi xuống trên bãi đá lờm chờm bên bờ biển, phui sạch cát trên chân, đi giày lại lần nữa. Hắc bỗng cảm thấy có chút trấn an, tuy hắc kiếp này trên người Sở Văn Ninh, đã chú định không thể có được tình yêu, nhưng Sở Văn Ninh vẫn sẽ là sư tôn tốt nhất, sẽ quan tâm hắc, chăm sóc hắc.

Nhìn thấy hắc để chân trần đi tới đi lui, sẽ lo hắc cảm lạnh.

“Chuyện của Nho Phong Môn người nghĩ thế nào?”

“Không đơn giản như vậy.”

“Ta cũng nghĩ thế.” Mày Sở Văn Ninh cơ hồ không hề dẫn ra từ tối qua, cho dù giờ phút này có bình thản và an bình ngăn ngủi, trong ánh mắt y vẫn

thăm đượm suy tư, y nhìn Mặc Nhiên đi tất đi giày lại, lại ngẩng đầu nâng tầm mắt nhìn về mặt biển mênh mông.

Bình minh kim sắc từ từ nhô lên từ mặt biển bằng phẳng, ở nơi rất xa, chông chéo lên ánh lửa còn chưa tắt ở Lâm Nghi, khó mà phân biệt.

“Từ Sương Lâm bị kéo vào không gian kia sẽ tới đâu, thật sự khó tìm.” Sở Văn Ninh nói, “Nếu hắc có ý định không để người ta nhận ra, mai danh ẩn tích, chỉ sợ là tám năm hay mười năm cũng không có ai bắt được hắc.”

Mặc Nhiên lắc đầu nói: “Hắc không thể chờ nổi tám năm hay mười năm, chờ đến khi tinh lực khôi phục rồi, hắc là sẽ lại có động tĩnh thôi.”

“Nói vậy là sao?”

Mặc Nhiên liền mang suy đoán của mình nói lại một lần cho Sở Văn Ninh nghe, lại nói: “Thi thể của La Phong Hoa, không phải thi thể thật, là ‘tay chân giả’ trùng tu ở Địa Ngục Vô Gian, rời khỏi Quỷ giới, thiếu âm khí cung cấp, sẽ thối rữa mục nát rất nhanh. Cho nên ta đoán nhiều nhất là một năm, cho dù hắc chuẩn bị chưa kỹ, cũng sẽ có động tĩnh sớm thôi.”

Sở Văn Ninh không lên tiếng.

Y xưa nay làm việc hay tự hỏi, đều sẽ cẩn thận tỉ mỉ từng chút. Đối với chuyện không thể chắc chắn như vậy, sẽ không đưa ra giả thiết lớn mật đến như vậy. Nhưng mà chỉ nghe giả thiết của Mặc Nhiên thôi, cũng không sao.

“Cái tay kia thì sao?” Sở Văn Ninh hỏi, “Đôi tay cuối cùng kéo Nam Cung Nhữ đi, người đoán là gì?”

“...” Mặc Nhiên lắc đầu, “Cấm thuật đệ nhất, ta biết quá ít, khó mà nói được, không biết.”

Những lời này không phải thật lòng, tuy Mặc Nhiên không muốn nói dối Sở Văn Ninh, nhưng có một số chuyện, hắc thật sự không có cách nào để nói rõ với Sở Văn Ninh.

Hắc không dám nói.

Thật sự, từ khi hắc bắt đầu, số ngày an ổn ít tới mức đáng thương, thêm hai đời ở bên nhau, số ngày cũng chỉ sợ không quá nổi một năm.

Một người đã lang bạt suốt vài thập niên, bỗng nhiên để hắc ngồi xuống, cho hắc một bình trà nóng, nhóm một đống lửa, hắc cũng không thể bỏ được thói quen muốn rời đi, sẽ tự tay đập vỡ giấc mộng đẹp này.

Nên hẳn cũng chỉ có thể nói, không biết.

Nhưng trong lòng lại lo lắng bất an, hẳn cơ hồ có thể khẳng định chủ nhân của đôi tay kia, sẽ không đơn giản như vậy. Nếu không vì sao kiếp trước Từ Sương Lâm không nhanh chóng gom năm đại linh thể, tùy ý tàn sát? Nếu không phải có kẻ trọng sinh quay lại bày mưu tính kế cho hắn, mê hoặc hắn, theo chuyện phát sinh bình thường, Từ Sương Lâm khi ấy hẳn chưa ảo tưởng tới chuyện tốt đẹp như La Phong Hoa sống lại...

Huống chi năm ấy ở Kim Thành Trì, Từ Sương Lâm điều khiển quân cờ trắng nói với Sở Văn Ninh: “Nếu người cho rằng người thông hiểu tam đại cấm thuật chỉ có một, e rằng người không thể sống được lâu đâu.”

Mặc Nhiên cảm thấy Từ Sương Lâm nhất định biết rõ, có ít người vốn không nên tồn tại, đến thế giới này. Nhưng đồng thời hắn cũng cảm thấy, Từ Sương Lâm tuy biết có người trọng sinh, lại không biết mình cũng trọng sinh.

Nếu không lúc giao thủ ở Nho Phong Môn, vì sao hắn không vạch trần gốc gác của mình? Quyển trục ký ức kia của hắn, chỉ cần lấy được chút ký ức của Mặc Nhiên, phong lên giữa lửa lớn, tuy Sở Văn Ninh đối xử tốt với mình, e là cũng không muốn có đồ đệ này. Như vậy Mặc Vi Vũ hẳn sẽ phải kết thúc tất cả vĩnh viễn không thể quay đầu lại nữa.

Vì sao Từ Sương Lâm không làm vậy?

Có hai khả năng:

Thứ nhất, hẳn vì nguyên nhân nào đó, mà không thể làm như vậy được.

Thứ hai, hẳn còn giấu át chủ bài mà mình không biết.

Nhưng cho dù là vì sao, giờ Mặc Nhiên cũng ở thế bị động, manh mối hắn nắm được thật sự quá ít, nếu đối phương chú ý cẩn thận không để lộ dấu vết, vậy chỉ sợ hắn chỉ có thể đứng ở chỗ sáng, chờ một con dao nhỏ toả hàn quang tiến lại gần, chĩa vào lưng hắn.

Mặc Nhiên mím môi, lông mi đen dài rủ xuống, nhẹ nhàng run lên.

Không lo được nhiều như vậy, kiếp trước hắn sống trong cừu hận, ích kỷ, toàn làm chuyện điên cuồng. Kiếp này, cho dù kết cục có như thế nào, hắn cũng muốn cố gắng hết sức sống tốt từng ngày một, cố hết sức, đền bù cho

những người từng chịu thiệt thòi, cố hết sức bảo vệ tốt cho sư tôn, Sư Muội, Tiết Mông sau lưng, bảo vệ tốt cho cả Tử Sinh Đình.

Cố hết chút, giữ lại chút ấm áp đã từng cầu mà không được này.

Nhưng mà còn đang xuất thần, đã có ngư dân vội vàng vàng chạy tới, hô lớn với Mặc Nhiên: “Không ổn rồi, hai vị tiên quân, có chuyện rồi!”

Mặc Nhiên cả kinh, tay chống xuống đất, lập tức bật dậy, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Phụ bà ở đảo này mấy hôm trước ra biển, vừa mới trở về, nàng, nàng nghe thôn trưởng kể lại chuyện đã xảy ra, rất không hài lòng với cách xử trí của thôn trưởng, nổi giận đùng đùng, nói gì cũng không cho người già và trẻ nhỏ ở lại phòng. Giờ nàng đuổi mọi người ra hết rồi, những người các ngài đưa tới, đều, đều đứng ngoài cả.”

Ngư dân có lòng tốt, nói xong hốc mắt đã ươn ướt.

“Thật đáng thương, trời lạnh như vậy, chút quần áo hay chăn cũng không cho... Phụ bà còn nói là...”

Sở Văn Ninh đứng dậy, sắc mặt tối sầm: “Nàng ta nói cái gì?”

“Nàng ấy còn nói, những người mới từ Lâm Nghi tới, ăn lương khô của Phi Hoa Đảo, uống nước ở Phi Hoa Đảo, cần... Cần phải trả tiền, nếu không có tiền, lập tức... Lập tức bắt lại, coi như nô lệ, chịu sai khiến trên đảo...”

Lời ông ta còn chưa nói xong, Sở Văn Ninh đã thịnh nộ, áo bào nguyệt bạch hoa tung bay, chạy tới thôn giữa đảo.

[Husky] Chương 174: Túi giấu của sư tôn

Edit: Chu

Beta:

Phi Hoa Đảo tuy nghèo, nhưng chủ nhà giàu đương nhiên vẫn biết cách làm giàu, cực kỳ giàu có và đông người.

Nàng mặc áo lụa vàng cánh dơi, ngoại y vừa nhìn là biết tơ lụa thượng hạng của Côn Luân Đạp Tuyết Cung, tóc nửa bạc nửa đen được búi lên, cài trâm điểm ngọc phi thủy, lông mày dùng chì kẻ thượng hạng, trát phấn, môi màu hồng nhạt. Trên cổ có đeo một chuỗi ngọc, tai đeo đôi khuyên vàng lộng lẫy, được cảm bảo thạch đỏ lớn, nặng mà kéo hai bên nhĩ tai nàng xuống.

Nàng là nữ nhân đã đi qua nửa đời người, phương hoa sớm đã không còn, dáng người hơi mập, khuôn mặt đầy nếp nhăn, nhưng vẫn còn muốn trang điểm đẹp, thì đương nhiên nàng càng phải mặc thêm nhiều đồ quý giá, làm ra vẻ mình phá lệ mỹ mạo, cho nên đeo một đồng trang sức châu ngọc, là lão ba ba khoác lụa đỏ.

Lão ba ba này chiếm nửa đảo, đây chỉ là quảng trường mà ba ba già có thể thông thả ung dung đi dạo, đã ngồi lên bảo tọa lớn từ lâu, xem xét những lưu dân đến từ Lâm Nghi.

“Sao có thể nhận được?” Nàng nâng mí mắt nặng nề, vô âm vô dương liếc trường thôn, “Ngân lượng còn chưa đưa, để bọn họ ở nhà làm gì? Cơm thì sao, ăn nhiều hay ít?”

“Không ăn bao nhiêu... Đều là đồ dư lại của người trong thôn, ăn không nhiều.” Thôn trưởng nói nhỏ.

Lão ba ba đồng đánh hừ một tiếng, bảo: “Tiền kia ấy à. Gạo, không phải đều trồng trên đất Tôn Tam Nương ta sao? Năm nay mất mùa, ta còn phải

mở kho cứu tế mỗi nhà trên đảo mười cân lúa, một lu nước. Cho các người ăn cũng không sao, đều là người một nhà cả, nhưng các người cho lưu dân từ Lâm Nghi ăn, chỉ sợ không tốt lắm thôi?”

“Tam nương tử nói đúng.” Thôn trưởng cười làm hoà nói, “Nhưng bà xem, đây đều là người già trẻ nhỏ, trời lạnh cũng đáng thương, bà tâm địa Bồ Tát, hay bỏ đi.”

Lão ba ba trừng đôi mắt nhỏ: “Sao có thể bỏ? Tiền đó, đều là tiền cả đó.”

Thôn trưởng: “...”

“Mỗi nhà lấy bao nhiêu thức ăn cho họ?” Lão ba ba hỏi, “Lúc này để các người liệt kê, còn nhớ không?”

Thôn trưởng hết cách, đành nói: “Nhớ, ở đây.” Nói rồi đưa một quyển sổ tay nhỏ cho Tôn Tam Nương lão ba ba, Tôn Tam Nương nâng tay, chỉ tay đeo chín vòng xuyên tử, màu bạc điểm đá quý đủ màu, che nửa cánh tay nàng ta.

“Ừm.” Nàng lười biếng xem qua, đặt sổ vào hộp, bấm tay tính, nói, “Các người là heo à, ăn nhiều vậy, mới một lát như thế, đã ăn hết hai mươi sáu cái màn thầu, màn thầu của chúng ta lại to, lấy chín mươi bạc của các người cũng không quá. Mặt khác uống hết nửa lu nước, ta đều phải chuyển từ Lâm Nghi về, Lâm Nghi bán cho ta ba kim một lu, ta cũng phải tính phí vận chuyển, bán cho các người bốn kim, nửa lu là hai kim, tổng cộng hai kim chín mươi bạc. Đúng rồi, Trương tỷ.”

Nữ nhân quen thuộc bị gọi tên run lên, vội ngẩng đầu: “A, Tam Nương tử.” Tôn Tam Nương cười nói: “Màn thầu nhà tỷ ngon nhất, cũng nhiều nhân nhất, trong đều là rau thịt, cũng tới tính tiền đi.”

“Cái này... Tầm mười cái màn thầu thịt đậu, tính sao giờ?”

“Sao không tính được, mười cái màn thầu thịt đậu, tương đương, ta thu một đồng, cũng không quá phận.”

“...”

“Vậy là hai kim chín mươi bạc một đồng.” Tôn Tam Nương nói, “Còn nữa, các người ngủ ở phòng người làm nhà ta, nhà tuy không phải của ta, nhưng đất của ta, các người ngủ nửa canh giờ, nửa canh lấy mỗi người bảy mươi đồng.”

Nàng nói, quay đầu hỏi người quản sự: “Bọn họ có bao nhiêu người?”

“Thưa Tam Nương, có bốn mươi chín người.”

“Không đúng nha, không phải lúc trước nói có năm mươi một sao? Hai người kia đâu?”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe giọng âm trầm truyền tới:

“Ở đây.”

Sở Văn Ninh tuy không mặc bạch sam, mà là y phục xanh nhạt, nhưng vẫn khí hoa thần lưu, có khí tức lạnh lẽo, đôi mắt hơi hướng lên trên, con ngươi trong treo, lạnh lùng kiêu căng, như lưỡi đao sắc bén ra khỏi vỏ.

Tôn Tam Nương là người bình thường, thấy tu sĩ, lại không sợ hãi.

Nàng hơn nửa đời làm việc, cho dù xoi mói tính toán chi li, cũng không đáng, để người ghê tởm.

Nên nàng không nhanh không chậm nói: “Hoá ra là vị Tiên Quân này, khó trách không cần ngủ. Những người này là người cứ đến? Tới đúng lúc lắm, nhanh chút, đưa tiền đây.”

Thôn trưởng thấp giọng nói: “Tam Nương, hai vị này không phải từ Nho Phong Môn, là Tiên Quân của Tử Sinh Đỉnh, bà không cần như vậy...”

“Ta quan tâm môn phái nào à, ta nhận tiền không nhận người.”

Sở Văn Ninh liếc những lưu dân co lại với nhau, vì lạnh run lấy bầy, giơ tay, hạ một kết giới kim hồng, giúp họ xua lạnh, rồi quay đầu nói: “Người muốn bao nhiêu?”

“Hai kim, chín mươi ba bạc, bốn trăm ba mươi đồng.”

Tôn Tam Nương tuy đáng ghét, nhưng giờ họ không thể đi đâu, Sở Văn Ninh biết mình nếu đắc tội với nàng, sẽ liên lụy những người mình đưa theo, nên tuy sắc mặt rất kém, vẫn lấy tiền từ túi càn khôn, ném cho nàng.

“Bên trong có khoảng tám mươi kim.” Y đưa hết tiền của Tiết Chính Ung cho, giờ tiền trên người không còn nhiều, “Chúng ta muốn ở bảy ngày, người đếm thử, có đủ không.”

“Không đủ.”

Tôn Tam Nương sao có thể tự làm, đưa tiền cho thủ hạ, để thủ hạ đếm thử.

“Tám mươi kim chỉ có thể ở nhiều nhất ba ngày, còn chưa tính tiền cơm đâu.”

“Người——!”

“Nếu Tiên Quân không phục, ta có thể tính rõ. Người làm ăn trong sạch, mỗi thứ ta có thể nói rõ với người.”

Giờ Mặc Nhiên cũng đến, tiền hẵn mang cũng không nhiều, góp chung với Sở Văn Ninh thì cùng lắm, miễn cưỡng để năm hai người ở bốn ngày.

Tôn Tam Nương nhận tiền, cười nói: “Giữ các người bốn ngày, sau bốn ngày, nếu không có tiền, ta không quan tâm lửa tắt hay không, các người lập tức rời khỏi đây.”

Vì để tiết kiệm chi phí, tối đó, Sở Văn Ninh không ăn, y dùng hải đường truyền âm vượt qua biển, thử liên lạc với Tiết Chính Ung, sau đó về phòng nhỏ mình ở.

Nhà này còn đơn sơ hơn hồi ngày mùa ở Ngọc Lương Thôn, vì phòng trống trên đảo không nhiều, mọi người phải ở thành cặp, Sở Văn Ninh không quen ở chung với người lạ, nên chỉ có thể ngủ cùng Mặc Nhiên.

Ngoài phòng đèn sáng rõ, Mặc Nhiên lại không ở, chẳng biết đã đi đâu rồi. Sở Văn Ninh cười ngoại bào, sam bào tuy làm tinh xảo đẹp đẽ, nhưng vải may không thể tốt hơn bạch y mà y mặc, trên đã dính tro tàn từ đám cháy, còn có vết máu. Y đổ một thùng nước ấm, chuẩn bị xuống tay giặt, cửa mở. Sở Văn Ninh nâng mắt nhìn hẵn: “Đi đâu thế? Về muộn vậy.”

Mặc Nhiên vào phòng, hẵn cầm một lồng tre, gió bên ngoài hơi lớn, trời lại quá lạnh, hẵn liền ôm lồng tre trong lòng, nâng mắt, chớp mũi vì lạnh mà hồng hồng, cười nói: “Vào phủ Tam Nương xin cơm đó.”

Sở Văn Ninh sửng sốt: “Người đi xin cơm?”

“Đùa thôi.” Mặc Nhiên nói, “Ta mang ít đồ ăn về.”

“Món gì?”

“Màn thầu.” Mặc Nhiên hơi ngại, “Còn có một bát canh cá, một bát thịt kho tàu, tiếc là không có điểm tâm ngọt. Tôn Tam Nương kia quản chặt quá, người trong thôn đều sợ bà ta, không dám cho ta đồ ăn nữa, ta liền đến phủ nàng ta, dùng chuỷ thủ bạc tuý thân đổi với bà ta.”

Sở Văn Ninh nhú mày nói: “Bà ta đúng là lòng dạ hiểm độc, chuỷ thủ bạc tuý thân kia của người ta biết, trên đó còn khảm linh thạch, sao có thể đổi chút đồ như vậy được?”

“Không phải vậy, ta mặc cả với bà ta, đổi lấy năm mươi hai phần, ai cũng có, từ phòng bếp làm.” Mặc Nhiên cười nói, “Nên sư tôn không cần lo cho người khác, ngoan ngoãn ăn mấy thứ này đi.”

Sở Văn Ninh thực sự cũng hơi đói, ngồi vào bàn, uống vài ngụm canh cá ầm, sau đó cầm màn thầu, ăn cùng thịt kho tàu. Tôn Tam Nương bủn xỉn, không cho nhiều thịt, phần lớn đều là mỡ, Sở Văn Ninh không thích ăn, nhưng chấm canh ăn với màn thầu, vị cũng được, y lại cắn một cái, lại ăn tới cái thứ hai.

Mặc Nhiên nhìn lướt qua thùng nước còn nóng, hỏi: “Sư tôn muốn giặt y phục?”

“Ừ.”

“Ngoại bào thôi mà, ta giúp sư tôn giặt.”

“Không cần, ta tự làm.”

Mặc Nhiên nói: “Không sao, ta cũng phải giặt nữa, tiện tay thôi.”

Hắn nói xong liền cầm mấy thứ mình vứt trên giường lúc thay y phục, sau đó xách thùng gỗ ra ngoài.

Ánh trăng trong viện sáng tỏ, Mặc Nhiên ngửa đầu nhìn thoáng qua, thầm nghĩ không biết Tiết Mông và bá phụ bọn họ ra sao rồi, Diệp Vong Tích và Nam Cung Tứ đi đâu. Lại nhìn lửa lớn bên bờ biển kia, vẫn cuộn cuộn như máu, ngày đêm không ngừng, đốt lên tận trời cao.

Tổng Thu Đồng, còn có... Kẻ kia.

Người Nho Phong Môn kiếp trước hắn hận thấu xương, vì vậy tàn sát toàn bộ.

Có lẽ đều đã chôn thân trong biển lửa.

Mặc Nhiên thở dài, không nghĩ tiếp. Hắn buông thùng gỗ, múc ít nước lạnh, xắn tay áo bắt đầu giặt y phục.

Sở Văn Ninh gia hoả này, làm cơ giáp cũng tốt, viết quyển trục cũng được, đều đầu vào đấy không chút câu thả, nhưng một khi để y làm ít việc như nấu cơm giặt đồ, liền hỏng bét.

Ví dụ như Mặc Nhiên trước khi giặt y phục, sẽ theo thói quen lục túi Càn Khôn trước, xem qua túi một lần, để tránh có vật quan trọng gì bị dính nước, nhưng Sở Văn Ninh lại thường xuyên không nhớ được bước này.

“... ..”

Đối mặt với việc lấy được một đồng đồ linh tinh từ y phục Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên lâm vào trầm mặc.

Mấy thứ gì thế này?

Khăn tay hải đường.

Vấn ố, còn bình thường.

Các loại đan dược.

Cũng không phải tậ xấu gì.

Một đồng kẹo...

Mặc Nhiên hơi cạn lời, nhìn kỹ lại, hình như là kẹo sữa bò mình mua cho y lúc ở Ngọc Lương Thôn.

Còn chưa ăn hết ư?

Xuống chút nữa, Mặc Nhiên hoảng sợ.

... Bùa nổ á?

Mặt Mặc Nhiên tái mét, lập tức nhắc lá bùa đã ướt một nửa từ nước lên, ướt nhẹp, cơ hồ là sợ hãi.

Sở Văn Ninh người này nghĩ cái gì trong lòng thế? Có thể trực tiếp mang theo bùa nổ bên người mà không có gì đựng vậy à? Tuy nói khả năng tự nổ rất bé, nhưng cũng quá nguy hiểm rồi, đùa đấy à?

Mặc Nhiên cau mày, vội đem y phục của y xem kỹ lại một lượt, đem hết mấy bùa nổ, bùa đóng băng, Trấn Hồn Phù đặt ra, nhận ra thế mà bùa vẽ tiểu long thẳng long cũng bị Sở Văn Ninh vô tâm nhét trong đó.

Nếu không xem lại, mấy lá bùa này ngâm trong nước, phần lớn đều dùng không nổi nữa, Sở Văn Ninh cũng thật là...

Mặc Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu, đen mặt, sau này xiêm y của sư tôn, tuyệt đối không thể để y tự giặt.

Đang nghĩ, bỗng có một thứ nho nhỏ, từ trong túi áo tuột ra. Mặc Nhiên không thèm để ý, cho rằng lại là pháp chú linh phù vớ vẩn gì đó, tiện tay nhắc lên, liếc một cái.

Một liếc này, hấn ngấn người.

Đó là một túi gấm cũ, thêu hoa hợp hoan, cánh hoa đã phai màu, không còn tươi đẹp như lúc đầu nữa.

Hơi nghi ngờ, lại hơi mờ mịt, hăn mơ hồ thấy thứ này rất quen, nhất định đã thấy ở đâu rồi, nhưng thời gian đã lâu, hăn nhất thời không nhớ ra nổi.

Mặc Nhiên xoa nhẹ túi gấm nhỏ, ánh mắt đen nhánh khoá chặt, trong ánh mắt lập loè ánh sáng. Chuyện cũ từng chút vụt qua, trong năm tháng chảy xiết hăn muốn nhớ ra nguồn gốc túi hợp hoan này.

Vải gấm nhẹ nhàng hơi lạnh, lâu năm mà bạc màu.

Hăn cầm trong tay nhìn kỹ, lật qua lật lại, nhưng không thể nhớ ra nổi. Hăn lo trong này lại chứa vật nguy hiểm như “Bùa nổ”, nên mở nó ra, nhìn lướt qua.

“...”

Là một lộn tóc.

Không đúng, nhìn kỹ lại, kỳ thật là hai lộn.

Bện vào nhau, quấn lấy nhau, thiên la địa võng, chặt chẽ. Trong thời gian của quá khứ vội vội vàng vàng, chúng vẫn luôn quấn lấy nhau, làm bạn của nhau, chợt nhìn thấy, còn tưởng là một lộn, kỳ thật lại là hai lộn tóc đen, sớm đã khó xá khó phân.

“Tóc?”

Mặc Nhiên ngẩn ra, trước mắt hiện lên mảnh vụn nhỏ.

Hăn lẩm bẩm nói: “Túi gấm... Túi gấm hợp hoan...”

Bỗng nhiên, hăn nhớ tới một chuyện cũ. Ngay sau đó chuyện ấy như ngọn lửa bùng nổ trong lòng, đốt nóng lồng ngực. Đôi mắt hăn vì kinh ngạc mà mở lớn.

Quý Tư Nghi.

Hăn nhớ tới.

Kim Đồng Ngọc Nữ ở Thái Diệp Trấn trong lễ giao bôi mà kết tóc chứng minh tình duyên——hăn nhớ tới...

Từ nay hai cô hồn làm bạn, cùng trời cuối đất không chia lìa.

Hăn... Nhớ ra.

Hăn nhớ ra!!

Quý Tư Nghi Trấn Thái Diệp lúc trước, khi hăn và Sở Văn Ninh thành thân trong minh hôn, Kim Đồng Ngọc Nữ cắt hai lộn tóc, cho vào túi gấm hợp hoan, giao cho Sở Văn Ninh giữ.

Chính là túi gấm này.

“Sao lại vậy.”

Trong đầu Mặc Nhiên âm âm nổ vang, máu chảy rần rật, nháy mắt phát ngốc.

“Sao có thể...”

Hắn siết chặt túi gấm này, tay hơi hơi phát run, trong mắt có ánh sáng dị động, loé ngạc nhiên, hoảng sợ, không tin nổi, mờ mịt vô thức, mừng như điên thậm chí là bi thương.

Sư tôn... Sở Văn Ninh...

Y, y vì sao... Vì sao muốn giữ thứ này?

[Husky] Chương 175: Sư tôn, có phải người thích ta không?

Edit: Thiên Di

Beta:Hyy

Lúc Sở Văn Ninh ăn chiếc màn thầu cuối cùng, cửa phía sau chợt mở ra, Mặc Nhiên ôm một đồng hồ đi vào, đặt mấy thứ lên giường.

“Sư tôn, ngoại bào của người có mấy lá bùa chưa lấy ra, ta đặt cả ở đây nhé.”

Hắn nói xong, liền cúi đầu đi ra ngoài.

Hắn thật sự rất ngại nếu cầm túi gấm hỏi thẳng Sở Văn Ninh, cảm thấy cho dù đối phương có trả lời thế nào, bầu không khí cũng vô xấu hổ dị thường. Huống chi da mặt Sở Văn Ninh mỏng như vậy, miệng mình lại ngu ngốc, nhờ đâu nói sai câu nào, làm y không cao hứng, thật sự là không biết làm sao cho phải.

Mặc Nhiên mím môi, mắt đen sáng lên quang mang, mang chút ý loạn, lại có hơi mờ mịt.

Hắn bỗng có một ý niệm làm chính mình cũng không thể tưởng tượng nổi

Chẳng lẽ Sở Văn Ninh...

Lại thích hắn ư?

Mặc Nhiên bị chính suy nghĩ lớn mật này của mình làm cho hoảng sợ, vội lắc đầu, thấp giọng lầm bầm: “Không có khả năng không có khả năng đâu...”

Cái gọi là ở chân núi không biết đỉnh, là nói lương duyên ở giữa núi, ý như vậy.

Nếu túi gấm này thuộc về một người Mặc Nhiên không thèm quan tâm, như một nữ tu nào đó, vậy Mặc Nhiên nhìn thấy, tất nhiên trong lòng sẽ biết rõ, trong nháy mắt sẽ hiểu được tâm ý của người kia.

—— nếu không thích, có ai sẽ giữ túi gấm kết tóc với người khác, còn giữ suốt nhiều năm như vậy?

Chuyện vốn chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng mà đó là Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên liền rối hết cả lên. Con người ai cũng như thế, càng để ý tới, càng dễ suy nghĩ miên man, trở nên thật ngốc nghếch, tay chân không biết nên để ở đâu nữa, một ánh mắt của đối phương, đều có thể làm ruột gan cồn cào mà rối rắm suốt một ngày, đối phương trầm mặc không nói, cũng có thể từ sự yên tĩnh kia, đào lên ba thước đất, thật cẩn thận đào hàm ngấm cất giấu phía sau lên.

Cứ như vậy, cho dù chỉ là chuyện đơn giản, hắn cũng sẽ cân nhắc hết lần này tới lần khác, cẩn thận nghiền ngẫm, tìm ra ý tứ thất quái bát cong.

Có phải mình nghĩ sai rồi không?

Có phải mình hiểu nhầm rồi không?

Loại vấn đề dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được lại có thể đưa ra cách phủ nhận như thế, mà hắn lại có thể lo lắng suốt ruột suốt nửa ngày. Hắn vừa xuất thần suy nghĩ, vừa vò y phục trong thùng. Nước càng lúc càng lạnh, mà tâm hắn lại càng lúc càng nóng.

Mặc Nhiên nhin không được ngẩng đầu lên, nhìn căn nhà bên kia, cửa sổ gỗ cũ dán giấy, hiện lên ánh nền vàng ươm, ánh nền leo lắt, lúc tối lúc sáng, làm mầm non non nớt trong lòng Mặc Nhiên cũng mềm mại run rẩy, lay động.

Nếu Sở Văn Ninh thật sự thích hắn...

Rõ ràng từng là Đạo Tiên Quân da dày thịt béo, lại vì suy nghĩ nửa chừng đó, đã đỏ mặt.

Mặc Nhiên cảm thấy có chút nóng, có hơi khát.

Ly nước đẹp cơn khát, có thể làm yên lặng cơn khô nóng trong lòng hắn, chỉ có người trong phòng kia. Chỉ có ngọt ngào trong khuôn miệng người kia, mới có thể cho hắn an ủi lớn lao, có được một lát an bình. Chỉ có người kia, nam nhân hắn đã thề sẽ quý trọng, phải bảo hộ, cần kính trọng.

Lúc nghĩ tới “cần kính trọng”, sự mãnh liệt trong lòng Mặc Nhiên như bị hắt một bát nước. Vốn dĩ hấn đang không khống chế được mình, sinh ra khát vọng mãnh liệt với Sở Văn Ninh, hấn đều sẽ tự cảnh giác mình, chỉ trích mình.

Nhưng đêm nay thì không như vậy.

Túi gấm đêm nay kia, như lửa nóng trong lòng hấn, sinh ra dòng nước tắm ướt đất khô, cổ vũ cho dã tâm của hấn.

Phải kính trọng.

Hấn không ngừng tự nói với mình, nhưng chỉ như muối bỏ biển, ý niệm ngày xưa có thể dập tắt, giờ lại cháy hừng hực hừng hốt dọa người, nước lạnh tưới qua biển thành hơi nước nhẹ nhẹ bay lên, che trước mắt một khoảng hoảng hốt.

Vì thế Mặc Nhiên sợ phát khiếp, thần chú “Phải kính trọng”, giờ với mình, đã hoàn toàn, hoàn toàn——

Không còn tác dụng.

Trong phòng, Sở Văn Ninh ăn chiếc màn thầu cuối cùng, muốn lau sạch tay, vì thế đến bên giường, tìm chiếc khăn tay hải đường.

Y thờ dài, thầm nghĩ trí nhớ của mình thật kém, giặt y phục cũng không lấy đồ ra, để Mặc Nhiên chê cười khi nhìn thấy, cũng không biết hấn có...

“Hửm?”

Còn chưa nghĩ xong, bỗng nhiên thấy dưới đồng bùa che khuất, một túi gấm đỏ tinh xảo.

Trong lòng Sở Văn Ninh lập bộp, đưa tay muốn cầm túi gấm hồng lên xem, nhưng ngón tay dừng giữa không trung, không dám lật ra, do dự một lát, y thu tay về, đưa vào vạt áo, sờ vị trí gần tim của mình.

Một sờ này, bỗng biến sắc.

Túi gấm hợp hoan của y, thật sự không còn trên người!

Sắc mặt Sở Văn Ninh cực kỳ khó coi, cứng đờ một lúc, nghĩ tới—— nhận được túi gấm của con Quý Ti Nghi kia, y vẫn luôn giữ ở túi áo trong, nhưng Tiết Chính Ung bảo túi của lễ bào làm hơi nghiêng, túi gấm lại trơn như vậy, y sợ không cẩn thận sẽ làm rơi mất, nên đã để vào túi ngoại bào.

Lại cẩn thận nhìn một đồng đoan trang kia, y lại càng như bị sét đánh, không thể cử động.

Mấy viên kẹo nhỏ được xếp ở trên cùng, mấy lá bùa được xếp bên dưới, chỉ có túi gấm hồng kia, giấu đầu hờ đuôi đặt dưới cùng, như người phát hiện nó mặt đỏ lên, liên tục xua tay mà nói: “Ta không phát hiện, ta chưa thấy gì hết luôn.”

Sau một hồi lâu, Sở Văn Ninh bình ổn hô hấp lại, ôm theo hy vọng xa vời, cẩn thận gạt những lá bùa kia, lấy túi gấm ra.

... Quả nhiên.

Cầm túi gấm đỏ lên, cách buộc hoàn toàn khác với y.

Tuy rằng y trấn định, nhưng gương mặt trắng nõn vẫn nhanh chóng đỏ lên, bên tai càng đỏ như sắp nhỏ máu. Y mở túi gấm đỏ ra, hai lọn tóc đen như mực năm xưa vẫn quấn lấy nhau, như tâm tư ẩn giấu nhiều năm của y, cứ không che không giấu như vậy, lộ ra dưới ánh nến ấm áp, mềm mại nằm im.

Mặc Nhiên xem túi gấm của y!

Sau khi xem xong còn lạ ông tôi ở bụi này mà giấu xuống dưới cùng nữa chứ!

Nhận ra điều này làm đầu Sở Văn Ninh nổ uỳnh một tiếng, máu chảy rần rật, lòng không thể bình tĩnh nổi, cả khuôn mặt nóng bừng như lửa.

Nên làm gì bây giờ đây?

Có phải Mặc Nhiên đã nhìn thấu tâm ý ẩn giấu lâu nay của mình rồi không?

... Tiêu rồi.

Người Mặc Nhiên thích là Sư Minh Tịnh, nếu hẩn biết tình ý của mình đối với hẩn, nhất định sẽ doạ hẩn, quan hệ ôn hoà thoải mái giữa hai người, có thể sẽ sụp đổ như vậy không—— trong đầu Sở Văn Ninh hơi hỗn loạn, gắt gao siết chặt túi gấm nửa ngày, mới bình tĩnh hơn một chút.

Y hy vọng Mặc Nhiên không biết.

Đánh cược bằng nhiều năm thanh tâm quả dục của y, y hy vọng Mặc Nhiên sẽ không biết—— đáng ra ngày tháng yêu thầm kéo dài lâu như vậy có thể được người mình yêu nhận ra, đó là chuyện không thể tốt hơn, là một giải thoát. Nhưng có lẽ đối với Sở Văn Ninh thì không phải như vậy.

Y đã ba mươi hai tuổi, đã quen ở một mình cô đơn từ lâu rồi.

Đối với phương hoa thổ lộ của Mặc Nhiên dành cho Sư Muội, khí phách hăng hái của tuổi trẻ, Sở Văn Ninh lại luôn cô đơn, y không muốn năm nay đã ba mươi hai tuổi, còn làm bạn với một tình cảm chân thành bình thường. Không thể nghi ngờ tình yêu mới bắt đầu trong lòng, nhưng cũng chưa chắc sẽ chấm dứt bằng thất bại, tổn thương quay về.

Sở Văn Ninh cất túi gấm cẩn thận lần nữa, đi qua đi lại trong phòng, cuối cùng dừng lại trước gương đồng phủ bụi.

Y nâng mắt lên, nhìn thoáng qua, gương đã để từ lâu rồi, mặt trên một lớp bụi mờ, chỉ có thể phản chiếu hình dáng mơ hồ. Vì thế y nâng tay lên, lau lên mặt gương, hình bóng phản chiếu cũng không được hoàn mỹ.

Trên gương đồng có một vết xước dài, không sai không lệch, ở ngay khoeo mắt y. Sở Văn Ninh chớp mắt, nhìn bóng mình.

“Thật xấu.”

Y đối với người trong gương, bỗng nhiên rất buồn bực, cũng rất mệt mỏi.

“Sao ta lại... Trưởng thành như vậy?”

Y biết Mặc Nhiên thích nam tử ôn nhu, trẻ trung xinh đẹp kiêu diễm.

Mà mình, ngay cái đầu tiên đã không thể làm được.

Tuy y không có nếp nhăn, nhưng năm tháng lưu lạc nặng nề trên người, lại không cách nào che giấu nổi, Sở Văn Ninh vốn là ông cụ non, giờ đã không còn cả chút nhiệt khí nhỏ bé, sao có thể nói chuyện yêu đương với người trẻ tuổi huống chi còn là đồ đệ của mình.

Nếu bị truyền ra ngoài, ngay cả Mặc Nhiên, hay Tử Sinh Đình, đều không còn chút mặt mũi.

Huống chi sau giấc ngủ dài năm năm của mình, Sư Minh Tịnh trưởng thành càng đẹp để hiểu chuyện, phong hoa tuyệt đại, lúc không cười mắt đào hoa vẫn lấp lánh ánh sao, lại nhìn người trong gương kia——

Mặt mày, chỉ có lệ khí không vui và ngạo khí.

Nếu so sánh hai người, cao thấp thấy ngay, chỉ có kẻ ngốc mới chọn mình.

Sở Văn Ninh đánh giá gương đồng mờ mờ, y thầm nghĩ, nếu quay lại mười năm trước đây, để gia hoá hơn hai mươi tuổi xấu xí trong gương này bắt

đầu yêu một người, có lẽ y còn có thể dựa vòng lòng nhiệt huyết, lỗ mãng hấp tấp mà thổ lộ, cho dù có đầu rơi máu chảy cũng chẳng liên quan gì.

Nhưng giờ y đã ba mươi hai rồi.

Y không còn ở độ tuổi thanh xuân, chỉ còn lại khó khăn, cảnh giác, khắc nghiệt, còn thêm gương mặt hung ác dọa trẻ con sợ phát khóc.

Mặc Nhiên phong hoa chính mậu, Sư Muội khuynh quốc khuynh thành.

Mà y chỉ là gia hoả lớn tuổi xấu xí, y không dám muốn thứ gì, chỉ muốn trốn chạy.

Y chỉ muốn an an ổn ổn như vậy, lưỡng tình tương duyệt nghĩ cũng không dám nghĩ, có thể cho phép y đơn phương tình nguyện, cho phép y yêu thầm một người, cho phép y có thể danh chính ngôn thuận dùng danh nghĩa sư tôn, đối xử tốt với người kia.

Y đã cảm thấy đủ rồi.

Rất thoả mãn.

Đúng lúc này, phía sau truyền tới một tiếng “kéo kẹt”, Sở Văn Ninh không quay đầu lại, nhìn Mặc Nhiên xách thùng gỗ trong gương, không quay đầu lại.

Hai người họ không ai nói gì, gương đồng vẫn mờ như vậy, Sở Văn Ninh chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh cao lớn mờ mờ ở cửa, lại không nhìn thấy thân ảnh kia rốt cuộc có biểu tình gì, trong mắt chảy xuôi ba ánh sáng như thế nào.

Cho dù tự nhắc mình phải trấn định cả trăm lần, tim Sở Văn Ninh vẫn đập rất nhanh, y không muốn Mặc Nhiên nhận ra mình đang xấu hổ, vì thế tháo đuôi ngựa buộc cao, cắn lấy dây buộc tóc, cúi đầu xuống, giả vờ đang buộc tóc trước gương.

Y cảm thấy mình thật thông minh, cắn dây buộc tóc, sẽ không cần mở miệng chào hỏi đối phương, vậy——

Bỗng nhiên có một bàn tay xoa lên tai y, cơ thể Sở Văn Ninh đột nhiên run lên, cố nhịn, lại không nhịn được, run nhè nhẹ.

Y vốn không thường tiếp xúc với người khác, thực sự không quen, huống chi người chạm tới vành tai y là Mặc Nhiên, bàn tay thô lớn cọ lên làn da mịn màng, chỉ trong nháy mắt, eo đã tê rần.

Sở Văn Ninh vẫn rũ mắt, y nghi ngờ mình mà ngẩng đầu, cho dù ánh đèn hơi tối, hay là gương đồng mờ mờ, người phía sau cũng nhìn thấy sắc mặt mình đỏ lên.

Y chỉ cắn dây buộc tóc, cố gắng trấn định, nói: “Người giặt xong rồi?”

“Vâng.”

Tiếng nam nhân trầm thấp, hơi khàn.

“...”

Sở Văn Ninh cảm thấy hãn đã tới gần, cách gần như vậy. Trên người còn mang hơi lạnh trời đêm, nhưng không thể che giấu được hơi thở nóng bỏng của nam nhân, hơi thở này làm y choáng váng, suy nghĩ mơ hồ từ từ, chảy xuôi qua.

Tay Mặc Nhiên bên tai y trượt xuống tóc mái, muốn nói lại thôi: “Sư tôn, lúc này ta...”

“...”

Hãn muốn nói gì?

Sở Văn Ninh cắn dây cột tóc, rũ mi, tim đập loạn nhịp.

Có lẽ chuyện muốn hỏi quá khó để mở miệng, Mặc Nhiên dừng một lát, cuối cùng vẫn đổi đề tài: “Kệ đi, không có gì. Đã trẻ thế này rồi, còn buộc tóc sao?”

Sở Văn Ninh không đáp, chỉ cảm thấy thân thể phía sau kia, thật sự dán lên quá thân mật rồi.

Nóng quá.

“Muốn ra ngoài chơi sao?”

Sở Văn Ninh nói: “Không, ra ngoài rửa bát.”

“Ta giúp người.”

Sở Văn Ninh đáp: “Ta có tay có chân.”

Mặc Nhiên sau lưng y hơi cười, tựa hồ không muốn để nói ra lời này mà xấu hổ: “Đúng là có tay có chân, nhưng tay chân sư tôn vụng về, sợ là sẽ làm vỡ mất.”

Sở Văn Ninh: “...”

Thấy y không trả lời, còn tưởng y không vui, Mặc Nhiên thu ý cười nghiêm túc nói: “Nước bên ngoài lạnh, người nhớ mặc ấm chút.”

Sở Văn Ninh lên tiếng, có chút giống “Ừm”, lại có chút giống “Ủm”, mang theo giọng mũi, nhưng rất êm tai, dùng bên tai Mặc Nhiên, thúc giục chồi non nhụy vàng trong lòng hắc càn gương nanh múa vuốt. Hầu kết hắc nhấp nhô, ánh mắt u ám, lúc cúi đầu nhìn Sở Văn Ninh, thấy phần cổ tái nhợt lộ ra trong áo mỏng.

Hắn cảm thấy càng khát hơn, theo bản năng nuốt xuống, lại cố gắng hạ nhỏ tiếng, không để Sở Văn Ninh nghe thấy.

Mặc Nhiên hít sâu một hơi, gương cười nói: “Gương mờ quá.”

“Hắn là sư tôn không nhìn rõ nhỉ, đưa dây buộc tóc cho ta, ta chải giúp người.”

Sở Văn Ninh cắn dây lụa xanh nhạt, còn chưa kịp từ chối, Mặc Nhiên đã đưa tay cầm lấy, nếu vậy, mình cũng không thể cầm lấy tiếp, chỉ hậm hực hừ một tiếng, để Mặc Nhiên buộc tóc giúp mình, vừa giả vờ khó tính mà hừ lạnh: “Người có biết buộc không đấy? Buộc không được chẳng phải vẫn cần ta làm à.”

“Sư tôn quên rồi sao? Ở chốn đào nguyên, đều là ta buộc tóc hộ người.”

Sở Văn Ninh bỗng không nói gì nữa, Hạ Tư Nghịch là khoảng thời gian mất mặt của y, y mới không muốn nhắc lại, đành nhắm mắt, để Mặc Nhiên buộc tóc lên giúp mình.

Có điều tay Mặc Nhiên luôn như có như không cọ qua vành tai y, làm y cảm thấy khó chịu, da đầu tê dại, thấy hơi khát, nên y nhú mày lại càng chặt.

“Sao còn chưa xong nữa?”

Mặc Nhiên trầm thấp mà cười: “Người đó, luôn gấp như vậy. Đừng vội, xong ngay đây.”

Giọng hắc hình như còn gần hơn lúc này, dán ngay bên tai, tay giấu trong vạt áo của Sở Văn Ninh không khỏi siết chặt lại.

Không biết có phải ảo giác của mình hay không, y cảm thấy hơi thở của Mặc Nhiên tựa hồ trầm hơn, là loại trầm nặng như dã thú chờ bắt mồi, làm y sinh ra cảm giác bị nhìn chăm chăm vào yết hầu hơi nóng, y thậm chí cảm thấy phía sau như có sói có hổ, ẩn y lên mặt gương đồng, tham lam đói khát mà cắn vào yết hầu y, hút sạch máu tươi.

Cảm nhận của con người, có khi sẽ chuẩn tới doạ người, nhưng Sở Văn Ninh cảm nhận được, lại tự ti, không dám tin tưởng mà thôi.

Y đâu biết được, nếu giờ mình ngẩng đầu, sẽ thấy ánh mắt u ám của Mặc Nhiên đang chải tóc trong gương, trong đó có dự vọng cùng lý trí giao phong, ánh lửa văng khắp nơi, mùi thuốc súng tràn ngập.

Mặc Nhiên cầm dây lụa buộc tóc trơn mềm, thanh minh rằng mình đang giữ thân, quy quy củ củ buộc tóc cho Sở Văn Ninh, mà suy nghĩ đen tối bên kia, ghen tới nôn nóng mà nghĩ——

Mình đang làm cái quỷ gì?

Thắt dây buộc tóc?

Nhưng dây này rõ ràng là buộc sai chỗ rồi!

Hắn cảm thấy mình đáng ra nên thô bạo đè Sở Văn Ninh lên bàn gỗ cũ, dùng dây buộc tóc che kín mắt y, một tay khác vươn ra phía trước giữa chặt cầm y, tựa như đói khát mà hôn y, chặt chặt chề chề đè nặng lên người y, chiếm lấy ngọt ngào trong miệng, cuốn lấy đầu lưỡi của y. Hắn rõ ràng nên kịch liệt mà vuốt ve thính tai y, liếm lên nốt ruồi đỏ trên thính tai, hắn là nên thở dốc, dán bên tai Sở Văn Ninh, hạ giọng hỏi y——

“Sở Văn Ninh, sư tôn tốt của ta. Vì sao người lại giấu túi gấm?”

“Văn Ninh... Văn Ninh... Có phải người... Thích ta không?”

Khát vọng trong lòng muốn xé rách hắn, máu chảy rần rật, mắt nóng lên, đỏ ửng.

[Husky] Chương 176: Sư tôn, người mua ta đi

Edit: Shizu

Sở Văn Ninh buộc đuôi ngựa xong, liền ra bên ngoài rửa chén, ba cái chén, rửa thật lâu cũng không thấy y vào nhà.

Mặc Nhiên ngồi ở trên giường, có chút nôn nóng bất an, ngón tay vô ý thức mà sờ vào kẽ hở mép giường, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Làm sao bây giờ.

Hắn suy nghĩ.

Buổi tối hôm nay, nên ngủ như thế nào đây?

Chuyện này nhìn đơn giản như vậy, kỳ thật là vấn đề nan giải.

Mặc Nhiên không hiểu rõ tâm ý Sở Văn Ninh, chính mình càng là thiên nhân giao chiến, dự vọng cùng lý trí đánh đến khí thế hùng hực.

Lúc này, rèm cửa được vén lên, Sở Văn Ninh bí mật mang theo hàn ý bên ngoài, mang chén đã rửa sạch vào trong phòng. Y nhìn Mặc Nhiên ngồi ở mép giường liếc mắt một cái, ánh nể lách tách, ánh mắt y tựa hồ có chút vi diệu, nhưng ngay sau đó mi mắt mang theo vui vẻ, Mặc Nhiên rốt cuộc chưa kịp nhìn rõ ràng, y đã đưa lưng về phía hắn, ngồi ở bên cạnh bàn.

“Sư tôn chưa ngủ sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, liền cảm thấy mình nói sai rồi. Như thế nào lại nghe như đều cảm thấy như là một nam nhân khát, vội vàng mà mời ái nhân lên giường nghỉ tạm.

Sở Văn Ninh không quay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Ta còn có chút việc phải làm. Người mệt thì ngủ trước đi.”

“Ta cũng không ngủ.” Mặc Nhiên nói, “Sư tôn muốn làm chuyện gì? Ta giúp người.”

“Người không giúp được, đêm nay ta muốn làm ngưng âm hải đường hoa.” Sở Văn Ninh nói, giơ tay, đầu ngón tay hợp lại, tạo ra một đóa hải đường kim quang xán lạn, đặt ở bên cạnh bàn.

Hải đường này là do linh lực Sở Văn Ninh ngưng tụ thành, có thể ghi lại lời nói ngăn ngủ, dùng để đưa tin, đây là độc môn bí thuật của y, những người khác không thể nào làm được.

Nhưng Mặc Nhiên có chút khó hiểu, hắn đi tới bên cạnh bàn, lôi ghế ra rồi ngồi xuống, cánh tay rắn chắc tựa lên ghế, cầm lại tựa lên cánh tay.

“Sư tôn làm cái này làm gì?”

“Làm để bán.”

“Hả?”

Nghe ra trong giọng nói Mặc Nhiên hơi hơi giật mình, Sở Văn Ninh nhắc mí mắt lên, nhàn nhạt nhìn hắn một cái: “Chúng ta không đủ tiền ngủ lại Phi Hoa Đảo bảy ngày, không phải là tôn tam nương kia giàu lắm sao? Ta làm ngưng âm hải đường này, quanh năm không tàn, kim quang lộng lẫy, người nhìn đồ trang sức trên người nàng không có thứ gì sáng lên, ta cảm thấy nàng chính là thích đồ vật sáng lấp lánh. Làm tốt, ngày mai ta đi trên đường bán, ta xem nàng muốn hay không.”

Mặc Nhiên nhin không được bật cười: “Sư tôn muốn..... Bán hoa?”

Sắc mặt Sở Văn Ninh hơi biến đổi, có lẽ không nghĩ tới việc mình cùng nhóm đại cô nương bán hoa lan trắng ở ngõ nhỏ giống nhau, thập phần đông cứng nói: “Hoa pháp thuật, không tính là hoa.”

“Vậy ngày mai ta và người cùng đi bán.”

Sở Văn Ninh không hé răng, cúi đầu lại thật nhanh mà tạo ra bốn năm đóa hoa, rồi sau đó rầu rĩ nói: “Tùy người, chỉ cần người không chê mất mặt.”

“Có gì mất mặt?” Mặc Nhiên cầm lấy một đóa, ngửi một chút, đóa hoa thực nhẹ, không có mùi hương, bộ dáng hoa quang lưu động thập phần ung dung độc đáo, kim quang chiếu rọi khuôn mặt anh tuấn của hắn, lông mi đen

nhánh, hần cười nói, “Tôn tam nương kia sợ là muốn khóc lóc cầu sư tôn bán cho nàng, sư tôn định bán một đóa bao nhiêu tiền?”

“Một trăm đóa hoa đều không có quá nhiều linh lực, bán ba đồng một đóa, thế nào?”

Mặc Nhiên: “.....”

Sở Văn Ninh lại nhìn hần một cái, hơi hơi nhăn lại mi, do dự nói: “Nhiều?”

Mặc Nhiên thở dài, không nói nhiều, cũng không nói thiếu, chỉ nói: “Ngày mai sư tôn đừng ra giá, để ta bán.”

“Vì sao? Hoa ta làm, do ta định giá.”

“Ba đồng.” Mặc Nhiên vươn ba ngón tay ở trước mặt Sở Văn Ninh dờ khóc dờ cười, “Sư tôn, người là Bắc Đẩu Tiên Tôn, đây là hải đường đêm của người, là đồ vật Tu Chân giới đều cầu không được, người bán ba đồng?”

“Cũng không có ai cần. Thứ này trừ đẹp ra, có thể truyền âm, cũng không có công dụng gì khác, ta cảm thấy giá như thế này không sai biệt lắm.”

Mặc Nhiên bị y chọc cười rồi: “Vậy, người bán hết cho ta, được không? Ta liền đưa tiền cho người.”

Sở Văn Ninh dừng tay, một đóa hoa hải đường ngưng đọng một nửa thì mất đi linh lưu chống đỡ, rơi xuống một cánh hoa ánh vàng rực rỡ, y thế nhưng thật sự vươn lòng bàn tay, nhàn nhạt nói: “Thành giao.”

“.....”

Mặc Nhiên im lặng một lúc lâu, mới sờ túi tiền, lúc này mới nhớ tới tiền dư trên người mình và Sở Văn Ninh đều đã bị lão bà nhiều chuyện kia ép hết, không khỏi hơi xấu hổ.

Ngẩng mắt lại thấy Sở Văn Ninh cười như không cười mà nhìn mình, không khỏi càng là không thể chịu được, thậm chí nói: “Sư tôn đã sớm biết ta không có tiền, còn.....”

Sở Văn Ninh cảm thấy hần buồn cười, liền nói: “Là chính người nói, nói muốn mua ta.”

“Ta.....”

Nói một nửa dừng lại.

Bởi vì bỗng nhiên cảm thấy lời nói này của Sở Văn Ninh còn có nghĩa khác.

Sở Văn Ninh vốn phải nói “Mua hoa của ta”, y chính là chây lười, lời nói không nói xong, liền nghe thành Mặc Nhiên phải tốn ngân lượng mua người nam nhân trước mắt này, tim Mặc Nhiên đập thật nhanh.

Hắn không dám nhìn vào mắt Sở Văn Ninh, sợ đối phương nhìn ra chút tâm tư đại nghịch bất đạo này. Nhưng vừa rũ mắt hắn liền nhìn thấy tay y, bỗng nhiên phát hiện Sở Văn Ninh vừa rồi ở bên ngoài rửa chén thật lâu, lâu đến nỗi nước ấm biến thành nước đá, đầu ngón tay đều đỏ lên vì lạnh.

Mặc Nhiên cũng chưa kịp nghĩ nhiều, tựa như là theo quán tính, liền cầm năm ngón tay trên bàn.

Sở Văn Ninh cả kinh, y vốn chính là ra vẻ trấn định, vươn tay đòi tiền, không có tiền, lại bỗng nhiên rơi vào trong lòng một đôi bàn tay dày rộng ấm áp dày rộng rồi, lòng bàn tay kia độ ấm vừa đủ, nhưng y lại giống bị bàn ủi nóng chạm vào, đột nhiên rút ra.

“Làm cái gì?!”

“.....”

Mặc Nhiên vốn dĩ không có tâm tư hạ lưu, hắn thật sự chỉ là muốn làm Sở Văn Ninh ấm áp, cảm thấy đau lòng.

Nhưng thấy y phản ứng lớn như vậy, lại là trăm triệu không dự đoán được, cũng nhất thời ngây dại.

Hai người ở dưới ánh nến mờ nhạt nhìn nhau, đột nhiên giọt nến rơi xuống, phát ra một tiếng nổ vang, đánh vỡ bầu không khí tịch mịch.

Sở Văn Ninh quay đầu, thành giấu đầu lòi đuôi, nhất thời không hề hé răng, nhấp môi, có chút xấu hổ.

Mặc Nhiên nhìn bộ dáng trầm mặc không nói của y, mầm non trong lòng càng thêm khỏe mạnh rắn chắc mà nảy mầm, nỗ lực giúp đỡ chính mình, cào cho lòng ngực hắn càng ngứa.

“Sư tôn.....”

Sở Văn Ninh: “.....”

“Người có phải hay không.....” Nói một nửa, liền nghẹn lại, hắn không biết chuyện gì sẽ xảy ra, lý trí rốt cuộc làm hắn dừng cương trước bờ vực, hắn không tiếp tục nói nữa.

Nhưng mặc dù hần không hỏi xong, Sở Văn Ninh cứng rắn như cũ nói: “Không phải.”

Mặc Nhiên sững sốt: “Cái gì không phải?”

“Mặc kệ người nói cái gì, đáp án đều là không phải.” Sở Văn Ninh nhú mày lại, lông mày bén nhọn dựng thẳng, giống như mèo nhe răng trợn mắt bảo vệ chính mình, không cho người sống tới gần, “Cầm lấy.”

Mặc Nhiên liền giơ tay ra bắt, tiếp tục gác trên lưng ghế, bộ dáng thực thành thật.

Sở Văn Ninh tiếp tục ngưng hoa, cánh hoa hải đường vừa ngưng xong rơi xuống, y có chút phần nộ, càng phần nộ càng vô thố, một lát sau, Mặc Nhiên nói: “Sư tôn, kỳ thật vừa rồi ta, chính là muốn hỏi một câu, người có lạnh không, ta muốn... Làm ấm tay người.”

“Ta không lạnh.”

Gạt người, mới vừa rồi sờ vào bàn tay kia, rõ ràng lạnh băng.

Có lẽ cảm thấy hai người ngồi như vậy thật là xấu hổ, Sở Văn Ninh nói: “Không có chuyện gì thì người đi ngủ đi, ngày mai mang người đi bán hoa.”

“.....”

Trước kia y thường nói “Mang người đi tu hành” “Mang người đi luyện võ” “Mang người đi đọc sách”.

Mang người đi bán hoa gì đó.....

Mặc Nhiên muốn nhin, nhưng lại không nhin xuống được, mắt đen hàm chứa ý cười, dưới ánh nến, giọng mũi nhột nhật mà “Ừ” một tiếng, nhưng lại không di chuyển.

“Đi ngủ đây.”

Mặc Nhiên liếc mắt nhìn bên giường một cái.

Hần quyết định, nói như thế nào cũng không thể ngủ trước Sở Văn Ninh được.

Nếu như mình không chắc chắn nên ngủ giường thì vẫn là nên ngủ dưới đất đi, vậy xem ý tứ Sở Văn Ninh, nếu đến lúc đó y ngủ dựa vào trong lòng hần, rõ ràng cấp chính mình đẳng địa phương, vậy ngủ giường.

Nếu Sở Văn Ninh nằm ở giữa, kia..... Ai, hẳn liền trung thực.

Mặc Nhiên có ý đồ xấu, mặt lại đỏ: “Ta không ngủ trước.”

“Người ngồi làm cái gì?” Sở Văn Ninh nhú mày.

Mặc Nhiên giơ tay, năm ngón tay thon dài hợp lại, thế nhưng lại dùng linh lực, tụ ra một con bướm hỏa hồng sắc.

Sở Văn Ninh: “.....”

“Bán lấy tiền.” Mặc Nhiên cười nói, đầu ngón tay phóng nhẹ, con bướm lửa đỏ kia nhanh nhẹn bay lên, rơi xuống bên đôi hoa hải đường hoa của Sở Văn Ninh, phe phẩy cánh bướm ánh huỳnh quang chảy xuôi, ở hoa tâm ra ra vào vào, “Ta thấy cái này tương đối quý, ta lòng dạ hiểm độc, mười kim một con.”

Sở Văn Ninh nhìn con bướm chường mắt kia bay tới bay lui, ngừng ở trên hải đường của y, liếm láp nhụy phấn non mịn.

Sở Văn Ninh đen mặt.

“Mặc Vi Vũ!!”

“..... Làm sao vậy?”

Y giận đến không biết nên nói cái gì, nên nói như thế nào.

Vậy mà cuối cùng, chỉ lúng ta lúng túng mà nói: “Ba đồng một con, không thể nhiều hơn.”

Mặc Nhiên cười ha ha.

Trong khi cười, hẳn lại vờ ra một con bướm lửa đỏ, đưa qua, con bướm kia ôn nhu mà dừng ở đầu ngón tay Sở Văn Ninh.

“Ta bán cho người khác mười kim, ta cảm thấy giá này thích hợp.”

“Vậy người bán cho ta!” Sở Văn Ninh hít một hơi, hung tợn nói, “Ta lại mang đi bán, tóm lại không thể so với hải đường của ta quý hơn.”

Nghĩ nghĩ, lại nói thêm một câu: “Nhưng bây giờ trên người ta không có tiền, chờ trở về Tử Sinh Đình, trả cho người.”

Mặc Nhiên cười, tụ ra ba con bướm, hẳn nhẹ nhàng thổi một hơi, ba con bướm kia nhẹ nhàng bay vòng quanh Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên gãi lên cánh tay của mình, ôn hòa nói: “Người nói cái gì.”

“..... Người chẳng lẽ còn không nhận ghi nợ sao.” Sở Văn Ninh hơi hơi nâng cằm lên, mặt mày còn mang theo tức giận, biểu tình lại rất kiêu căng, y nghĩ kỹ rồi, nếu là Mặc Nhiên thật sự dám nói không ghi nợ, mình chắc chắn lấy thân phận sư phụ, quản giáo thật tốt nam nhân không biết trời cao đất dày này một chút.

Nam nhân không biết trời cao đất dày lại cười càng trong sáng, má lúm đồng tiền của hắn thật sâu, giọng mũi nhột nhột, nói: “Không phải, ta là muốn nói.....”

Muốn nói cái gì?

Sở Văn Ninh giống như là sẵn sàng đón quân địch, uy phong ngời ngời.

“Người mua ta đi.” Nam nhân không biết là cố ý hay là vô tình, tỉnh táo mà nói ra ngôn ngữ mơ hồ ái muội như vậy, hắn gổi lên cánh tay mình, nghiêm túc mà nhìn chăm chú Sở Văn Ninh, ôn nhu cười nói, “Ta bán cho người, không lấy tiền.”

Như thế nào cũng không dự đoán được câu trả lời này

Sở Văn Ninh ngẩn ra, mặt bỗng dưng đỏ.

Đêm đã rất khuya, linh điệp cùng hải đường đẩy phòng, đã sớm đủ bán. Nhưng bọn hắn ai cũng chưa đứng dậy đi ngủ trước.

Tâm tư Mặc Nhiên tất nhiên là không cần phải nói, hắn tính toán xem Sở Văn Ninh ngủ như thế nào, lại hành sự tùy theo hoàn cảnh. Sở Văn Ninh tuy không biết hắn tính toán, nhưng cũng không ngốc, y trong lòng cũng có nghĩ tới, muốn biết đêm nay Mặc Nhiên sẽ làm sao như thế nào.

Hắn sẽ ngủ dưới đất..... hay là ngủ giường?

Tuy rằng người nam nhân này làm y cảm thấy càng ngày càng nguy hiểm, nhưng là nếu Mặc Nhiên thật sự muốn nằm trên giường đi, y cũng không định đuổi hắn đi.

Y thậm chí có thể cảm thấy được dưới đáy lòng mình có tia hy vọng, hy vọng Mặc Nhiên sẽ buồn ngủ mà đứng dậy, nói một câu “Mệt rồi”, sau đó đến nằm trên giường.

—— Hắn sao còn không ngủ!!

Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên, một bên tụ hoa tụ bướm, một bên nôn nóng mà nghĩ.

Còn chưa ngủ, người đến nằm trên giường trước, ta liền.....

“Sư tôn.”

“Ừ?”

“Người có mệt không? Muộn rồi, hay là người đi ngủ trước đi?”

“Không cần, ta quen rồi.”

Vì thế lại qua một canh giờ.

“Mặc Nhiên.”

“Ừ?”

“Người sao còn chưa ngủ?”

“Ta làm nhiều bướm chút, sư tôn nếu mệt, thì đi ngủ trước, ta ngủ sau.”

Sở Văn Ninh ngáp một cái, bởi vì liên tục hai buổi tối không được yên giấc, hốc mắt có chút hồng, còn nói: “Ta còn thức được.”

Mặc Nhiên: “.....”

Không biết lại qua bao lâu, bướm cùng hải đường trong phòng đều đã xếp thành từng núi, kim hồng đan chéo, sáng lạn bắt mắt, Mặc Nhiên có chút mơ màng mà ngẩng đầu, bỗng nhiên ngẩn ra.

Sở Văn Ninh thật sự quá mệt mỏi, đã nằm ngủ trên bàn rồi.

Hắn đầu ngón tay còn ngưng nửa đoá hoa hải đường còn chưa xong, cánh hoa theo hô hấp run nhè nhẹ, Mặc Nhiên đi qua, tay chân nhẹ nhàng mà đem nửa đoá tàn hoa kia tháo xuống, để ở trên bàn, rồi sau đó đem y bế lên

[Husky] Chương 177: Sư tôn giả vờ ngủ

Edit: Chu

Beta: Shira

Sở Văn Ninh đã không chớp mắt hai ngày, ngủ rất sâu, động tác Mặc Nhiên lại nhu thuận, nên lúc cả người y nằm trong lòng Mặc Nhiên bị bế tới giường, vẫn không bị làm phiền gì.

Mặc Nhiên đặt y lên giường, tay đỡ cổ y, đặt lên gối, sau đó đắp chăn cho y cẩn thận đàng hoàng.

Làm xong tất cả, hắc vẫn không rời đi, chỉ si mê chăm chú nhìn gương mặt, từ lông mày đen nhánh, từng tắc từng tắc rời xuống, tới đôi môi nhạt màu.

Đẹp.

Sư tôn của hắc, Văn Ninh của hắc, sao lại đẹp tới như vậy.

Đẹp muốn chết, đẹp tới nỗi nhìn nhiều hơn một chút, tâm hắc đã mềm nhũn, hạ thân cứng rắn.

Da đầu hắc tê rần, lý trí cảnh cáo hắc, nhưng mà nhìn gương mặt Sở Văn Ninh gần trong gang tấc, trên người có hương hải đường nhàn nhạt, rồi lại như có đôi tay mềm mại, xé rách y quan kín đáo của hắc, không che giấu mà câu dẫn hắc, cùng với ấm áp.

Có lẽ vì máu Mặc Nhiên chảy rần rật như sóng, lại có lẽ là vì tim như nổi trống không thể ngừng, hoặc có lẽ là vì ánh mắt hắc quá nóng bỏng, làm người ta tỉnh ngủ.

Tóm lại, Sở Văn Ninh mở mắt, bỗng nhiên tỉnh dậy.

“...”

Nhất thời không ai lên tiếng, Mặc Nhiên cứng đờ tại chỗ, Sở Văn Ninh vừa tỉnh ngủ lại càng kinh ngạc, đôi mắt phượng mở lớn, đối diện với ánh mắt nóng bỏng khó tan của Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh đột nhiên cảnh giác: “Người làm gì đấy?”

Biểu tình trên gương mặt anh tuần trẻ tuổi của nam nhân làm người khó phân rõ, hần chậm rãi nghiêng người xuống, làm Sở Văn Ninh sợ tới động cũng chẳng dám động.

“Người——“

Càng lúc càng gần.

Tim đập loạn thình thịch.

“Soạt——“

Đầu giường vang lên một tiếng nhỏ, ánh sáng quanh mình chợt tối lại, không khí rơi vào một khoảng ái muội mông lung.

Mặc Nhiên cúi người kéo rèm xuống, đứng dậy, ngồi lại bên giường.

Hắn cúi đầu chăm chú nhìn Sở Văn Ninh nằm trên giường, tiếng cực trầm thấp: “Ta thấy sư tôn ngủ say nên muốn buông rèm xuống giúp người, không nghĩ tới, lại đánh thức người.”

Sở Văn Ninh không lên tiếng, dựa vào gối, hơi nghiêng đầu, nhìn hắn.

Rèm giường mới buông xuống ánh vàng phát động sau lưng Mặc Nhiên, ánh nến bên ngoài mờ mịt mơ hồ, như hơi nước đọng lên cửa sổ. Quá mờ, gương mặt thanh niên anh tuần đỉnh bật cơ hồ không có cách nào để nhìn rõ, chỉ có đôi mắt sáng ngời trong đêm, như chứa ngàn sao trời.

Mặc Nhiên bỗng nhiên gọi y: “Sư tôn.”

“Hử?”

“Có chuyện này, ta muốn hỏi người.”

“...”

Dựa vào bóng tối, lá gan đồ đệ có lẽ cũng lớn hơn hắn.

Trong lòng Sở Văn Ninh siết chặt, thầm nghĩ: Có khi nào hắn muốn hỏi chuyện túi gấm kia không?

Trên mặt y không một gợn sóng, trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn.

—— Giờ giả vờ ngủ, còn kịp không?

Mặc Nhiên nói: “Ta ngủ ở đâu?”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Vì thế bận rộn hơn cả buổi tối, đêm ấy, Mặc Nhiên vẫn ngủ dưới đất——

“Giường nhỏ quá.” Kỳ thật hẳn sau khi hỏi xong đã rất hối hận, mình huyết khí phương cương lại rõ mùi vị thân thể ăn vào xương tủy, vẫn không nên gần Sở Văn Ninh quá. Dục vọng của nam nhân có thể đáng sợ tới mức nào, hẳn không phải không biết.

“Ta có thể ngủ đất.”

“... Còn bao nhiêu giường?”

“Còn một giường.”

“Có lạnh không?”

“Sẽ không, ta trải thêm rơm rạ là được rồi.”

Mặc Nhiên nói xong liền ra ngoài lấy rơm rạ, ôm về một đống, lưu loát trải trên đất. Sở Văn Ninh vừa bị hẳn xoay qua xoay lại, tạm thời không buồn ngủ, nên nghiêng người, một tay vén rèm lên, yên lặng nhìn hẳn bận rộn, tự bày ra tư thế sét đánh không kịp che tai một mình nằm trên giường.

“...”

“Ngủ thôi, sư tôn mơ đẹp.”

Mặc Nhiên nằm xuống, tự kéo chăn của mình lên, dùng đôi mắt đen như mực ôn nhu mà kiên định nhìn Sở Văn Ninh trên giường.

Sở Văn Ninh: “Ừm.”

Nhìn dáng vẻ “Ta rất thành thật” của Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh cũng nhẹ thở hắt ra, bày ra gương mặt “Ta rất cao lãnh”, làm như không chút để ý mà buông rèm, nằm cẩn thận.

Kết quả, Mặc Nhiên lại ngồi dậy.

“Làm gì thế?”

“Tắt đèn.”

Nam nhân đứng dậy, thối tắt ánh nến.

Trong phòng rơi vào yên lặng, hai sư đồ nằm trên giường dưới giường ôm tâm sự, nhìn hoa hải đường và bướm bướm sáng lên trong bóng đêm vô hạn.

“Sư tôn.”

“Lại sao nữa? Người có ngủ không đấy?”

“Ngủ.” Giọng Mặc Nhiên thực ôn hoà, trong bóng đêm, đặc biệt nhu thuận,

“Chỉ là có một chuyện muốn nói với người.”

Sở Văn Ninh mím môi, tuy không đoán mò nữa nhưng tim vẫn đập kịch liệt, lại không nhìn được mà cổ họng hơi khô.

“Ta muốn nói... Sư tôn ngủ, không cần câu nệ như thế, chỉ ngủ một góc.”

Giọng hần mang theo ý cười, trầm thấp, nhưng rất êm tai.

Sở Văn Ninh: “... Thói quen của ta rồi.”

“Vì sao?”

“Phòng quá lộn xộn, lúc trước xoay người ngã xuống, bị giữa trên đất cắt lên mặt.”

Mặc Nhiên nghe xong, nửa ngày không lên tiếng.

Sở Văn Ninh chờ, không có động tĩnh, liền hỏi: “Làm sao thế?”

“Không.” Mặc Nhiên nói, nhưng giọng hần nhỏ đi một chút, Sở Văn Ninh nghiêng đầu, cách một lớp màn che mềm mại mơ hồ, nương theo ánh sáng của hải đường và bướm bướm, nhìn thấy hần dịch lại gần phía mình thêm một chút.

Mặc Nhiên lại nằm xuống một lần nữa, cười nói: “Lúc có ta ở đây, sư tôn không cần lo, ngã xuống cũng không bị cắt vào đâu.”

Hần dừng một chút, làm như tùy ý mà nói một câu: “Có ta.”

“...”

Một lát sau, Mặc Nhiên nghe thấy người nọ trên giường khẽ hừ một tiếng, sâu kín nói: “Tay người cứng như thế, nếu ngã vào, cũng chẳng tốt hơn bị giữa cắt là bao đâu.”

Mặc Nhiên cười nói: “Còn có thứ cứng hơn cơ, sư tôn không biết thôi.”

Hần vốn định nói tới cơ ngực, nhưng lời còn chưa dứt, đã nhận ra ý tứ những lời này thật ái muội. Sừng sốt một lát, vội nói:

“Ta không có ý đó đâu.”

Sở Văn Ninh vốn dĩ nghe thấy câu đầu tiên đã rất trầm mặc xấu hổ rồi, nghe xong câu thứ hai, không khí giữa hai người càng hết thuốc chữa mà bị đẩy tới bên bờ vực.

Y đương nhiên biết Mặc Nhiên có hung khí còn cứng nóng hơn, so với cơ giáp mình chế tạo càng làm người khác không rét mà run, lướt qua bảng xếp hạng như gặp quỷ ở Tu Chân kia, mình còn vô tình chỉ cách một lớp y

phục tự cảm nhận được. Đó là một loại nhiệt tình làm người tê dại run rẩy đáng sợ.

Sở Văn Ninh nôn nóng mà nói: “Ngủ đi.”

“... Vâng.”

Nhưng mà sao có thể ngủ được chứ?

Dung nham của tình cùng ái dày vò họ, nóng bỏng chảy qua khiến da thịt nứt nẻ. Trong phòng quá yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng hít thở mỏng manh của đối phương, có thể nghe thấy động tĩnh trần trọc.

Mặc Nhiên gối tay sau đầu, mở mắt, nhìn bướm bướm đỏ như lửa bay đầy nhà, một con bướm bướm nhẹ nhàng đáp xuống, ngừng lại trên rèm, nhiễm lên rèm một vùng hồng nhạt ôn nhu.

Trong lúc vắng vẻ như vậy, Mặc Nhiên chợt nghĩ tới một chuyện——

Năm đó ở Kim Thành Trì, người cứu mình ra khỏi ác mộng của Trích Tâm Liễu, mơ hồ nói một câu bên tai mình.

Khắc ấy thần thức quá mơ hồ, hẳn cũng không rõ câu nói ấy có phải là ảo giác của mình hay không. Nhưng giờ nghĩ lại, bỗng nhiên cảm thấy có lẽ không phải mình nghe nhầm.

Có lẽ là sự thật.

Hắn nghe thấy Sở Văn Ninh trong lúc ấy, nói một câu: “Ta cũng thích người.”

Tim Mặc Nhiên đập càng lúc càng nhanh, việc nhỏ trước đây chưa từng chú ý giờ lại nảy mầm từng chút một trong khắc này, nở thành một bông hoa xinh đẹp, được lòng muông dạ thú của hắn nuôi dưỡng, thành một cây đại thụ.

Trong đầu hắn âm âm vang lên, trước mắt choáng váng càng cố càng thấy không ổn...

“Ta cũng thích người.”

Ta cũng thích người...

Nếu câu nói ấy là lúc trước mình nghe nhầm, nếu Sở Văn Ninh chưa từng nói vậy, vì sao sau khi mình tỉnh lại từ ác mộng ở Kim Thành Trì, Sở Văn Ninh lại không chịu thừa nhận y đã cứu mình?

Trừ phi là vì hắn không nghe nhầm!

Trừ phi khi ấy Sở Văn Ninh thật sự đã nói——

Mặc Nhiên đột nhiên bật dậy, kích động khó có thể tự ức chế nổi, khàn khàn gọi: “Sư tôn!”

“...”

Tuy người trong rèm không có động tĩnh, Mặc Nhiên vẫn hỏi ra câu ấy: “Hôm nay ta, lúc giặt y phục, có nhặt được một thứ, là...”

Trong rèm thực yên tĩnh.

“Người có biết, là thứ gì không?” Lời nói đến bên miệng, bỗng nhiên giặt mình, hân thể mà ngu ngốc hỏi Sở Văn Ninh như vậy.

Đối phương thật lâu không đáp lại.

Mặc Nhiên do dự, ánh mắt ướm át đen nhánh: “Sư tôn, người còn thức không?”

“Người có nghe thấy ta nói không...”

Rèm khẽ lay động, Sở Văn Ninh vẫn không có động tĩnh, tựa hồ đã ngủ thật rồi. Mặc Nhiên đợi hồi lâu, không cam lòng, mấy lần muốn đưa tay vén rèm lên, vẫn dừng lại.

“Sư tôn.”

Hắn ngập ngừng, lại nằm xuống.

Tiếng rất nhẹ, có chút mềm mại.

“Người để ý ta đi.”

Sở Văn Ninh đương nhiên sẽ không để ý tới hắn.

Cả người y hoảng loạn, đầu óc luôn thanh minh mà y tự hào bỗng phủ sương mờ mịt. Y nằm trên giường, mở to mắt nhìn bóng rèm, ngốc nghếch cứng đờ mà nghĩ: Mặc Nhiên rốt cuộc muốn làm gì?

Y nghĩ rất nhiều, đưa ra đủ mọi suy đoán không thể tưởng tượng, chỉ có đáp án rõ ràng nhất kia lại không dám nghĩ tới, không dám nghĩ rằng Mặc Nhiên cũng yêu y.

Chuyện này giống như một người đói muốn chết nhận được chiếc bánh nhân thịt thơm ngon, vì vậy phá lệ quý trọng nó, cho nên ăn hết vỏ bánh bên ngoài, đối với nhân thịt bên trong, luyến tiếc nửa ngày mới cắn vào.

Sở Văn Ninh nghe người ngoài rèm ôn nhu lại nôn nóng mà nỉ non.

Lặng lẽ kéo chăn lên, che lại cằm, miệng, mũi, chỉ lộ ra đôi mắt sáng ngời.

Sau đó, y cũng che cả đôi mắt lại, cả người rúc vào trong chăn.

Y đương nhiên nghe thấy, chỉ là không biết nên trả lời thế nào——

Tim đập thành thịch, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Y là người bị buộc tới đường cùng, chỉ hận không thể bật dậy dõn non lấp biển mà gào lên: “Đúng vậy đấy ta mẹ nó là giấu cái túi gấm kia ta thích người đã vừa lòng chưa cút đi đừng có hỏi nữa đi ngủ!”

Y dầy vò lại thấp thỏm, trong lòng đã ngứa ngáy lợi hại.

“Sư tôn?”

“...”

“Thật sự đã ngủ rồi ư...”

Một lát sau, Sở Văn Ninh nghe thấy Mặc Nhiên khẽ thở dài.

Y thấy đầu hơi vóng, trong bóng tối, y vừa buồn bực tim lại vừa đập nhanh, vừa khẩn trương vừa ngọt ngào, ngũ vị tạp trần, chua xót khổ ngọt đều có đủ, y tự nhắc mình phải thông dong, cuối cùng mặt vẫn nóng bừng, không nhìn được trộm đập chăn một cái.

[Husky] Chương 178: Sư tôn bán hoa

Edit: LuBachPhong36

Beta: Chu

Sáng sớm hôm sau, Sở Văn Ninh rời giường với đôi mắt thâm quầng, tối hôm qua y căn bản không ngủ ngon, bởi vậy cả người có vẻ phá lệ âm trầm, khuôn mặt vốn đã rất lãnh đạm giờ lại kết thêm một tầng băng mỏng, không có chút nhiệt khí.

Y đẩy cửa ra ngoài, nhìn thấy Mặc Nhiên đang ở bên ngoài giặt y phục.

..... Mới sáng sớm sao lại muốn giặt y phục?

Tối hôm qua không phải đã giặt sạch rồi à?

Nhìn thấy y từ trong phòng ra, Mặc Nhiên có vẻ có vài phần xấu hổ, trên má vẫn còn dính bột bồ kết, quay đầu sang chào Sở Văn Ninh: “Sư tôn.”

“Ừ.”

“Tôn Tam Nương cũng giữ chữ tín, đã nhận tiền rồi nên sáng sớm liền đem đồ ăn đưa tới từng nhà. Ta đặt ở trên bàn đá trong viện, sư tôn mau đi ăn đi.”

“Vậy còn người?”

“Ta đã ăn rồi.” Cánh tay Mặc Nhiên vẫn ngâm dưới dòng nước trong vắt, đường cong mạnh mẽ mà khoan khoái, “Chờ sư tôn dùng xong bữa sáng, chúng ta cùng đi bán bướm và hoa.”

Thức ăn Tôn Tam Nương đưa khá đơn giản, nhưng lượng lại không nhỏ, màn thầu có đến ba cái.

Y ngồi trong tiểu viện chậm rãi gặm bánh, vầng dương vừa ló ở phương đông, ánh sáng chiếu xuyên qua giàn nho trên đỉnh đầu, dây nho thân bé quăn quanh giàn rũ xuống, đổ bóng nắng loang lổ trên mặt bàn.

Y quay đầu lại, liếc mắt nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Mặc Nhiên, trong lòng sinh ra một loại nhiệt ý kích động mơ hồ.

Y lại dùng sức cắn một miếng màn thầu thật to.

Hải đường ánh kim và cánh bướm sắc đỏ vừa xuất hiện, lập tức khơi dậy sóng to gió lớn ở khu chợ quanh năm nhàm chán bất biến tại Đảo Phi Hoa. Ngư dân trên đảo đều vây lại xem, kể cả những người vốn dĩ không dự định dạo chợ cũng bị hấp dẫn mà đến xem.

“Hoa kìa!”

“Hoa thì có gì lạ, người chẳng lẽ chưa từng thấy hoa à?”

“Hải đường ánh kim! Dùng linh lực làm ra! Nở suốt cả năm đây! Còn có thể truyền âm!”

“Oa!! Ở đâu ở đâu?”

Cứ như thế từng đợt từng đợt sóng người đổ tới.

“Bướm bướm kìa!”

“Bướm bướm có cái gì đẹp, mùa xuân bắt cái được cả đồng.”

“Màu đỏ! Dùng linh lực làm, có thể đuổi tiểu tà tiểu túy nha! Hơn nữa đặc biệt đẹp, còn rất nghe lời, sẽ không bay loạn, chỉ bay ở xung quanh người thôi!”

“A! Thật sao? Ở đâu ở đâu?”

Sóng người lại đổ tới thêm một đợt.

Tôn Tam Nương đang ở trong phủ kê cao gối mà ngủ, trong gian viện vắng vẻ cũng nghe được tin này, liền nhịn không được dẫn theo vài tùy tùng ra phố. Còn chưa đi tới cửa, đã thấy xa xa giữa rừng người, phát ra từng tia từng tia sáng màu hồng và ánh kim, khiến người nhịn không được mà tấm tắc kinh ngạc.

Trong lòng nàng như kiến cắn, đuổi mắng người dân đang vây quanh, bước đến xem.

Chỉ thấy hai vị Tiên quân vừa đến ngày hôm qua, một người tươi cười sáng lạn, đang ở bên kia làm ảo thuật trên hoa ghẹo nguyệt, chào mời buôn bán. Người còn lại mặt không biểu tình, vẻ mặt lạnh nhạt mà ôm cánh tay đứng dưới tàng cây, trầm mặc không nói một lời.

“Bán bướm bướm, bán bướm bướm ——” Nam nhân khuôn mặt anh tuấn quay đầu về phía nam nhân khuôn mặt lạnh nhạt, cười nói: “Sư tôn, sao người không hô to?”

Hô to?

Sở Văn Ninh trong lòng hừ lạnh.

Y không biết hai chữ “hô to” này viết như thế nào. Chẳng lẽ muốn y không biết xấu hổ mà giống tên Mặc Vi Vũ thô bỉ này, ở trước mắt bao nhiêu người rao: “Bán hoa, bán hoa hải đường”?

Hừ, nghĩ cũng đừng nghĩ!

“Con bướm này bán thế nào?” Cảm thấy tiên vật như vậy nhất định rất quý, mọi người sau khi chần chừ thật lâu, cuối cùng có người gan lớn bước lên hỏi giá.

Mặc Nhiên nói: “Mười kim một con.”

Sở Văn Ninh ở phía sau hắc ho khan một tiếng.

Mặc Nhiên nói: “... Ba đồng một con.”

“Rẻ dữ vậy?” Đám người xung quanh đều kinh ngạc, ào ào tiến lên đòi mua, Mặc Nhiên liền tay trái một cánh bướm, tay phải một bông hoa, đang lúc bận rộn, lại nhìn thấy nơi xa xa có một bé gái y phục tả tơi đang ngậm đầu ngón tay, khao khát nhìn về phía cảnh tượng náo nhiệt bên này.

Mặc Nhiên cười cười, cũng không nhiều lời, bỗng nhiên năm ngón tay hợp lại, ngưng ra một cánh bướm đuôi phượng cực kỳ xinh đẹp, nhẹ nhàng thổi một cái, cánh bướm liền bay xuyên qua biển người, đến bên cạnh bé gái, đậu trên bím tóc cô bé.

Bé gái ngẩn người ra, đầy mặt ngạc nhiên, ngậm ngừng bước đến vài bước, sau đó lại dừng lại, lắc lắc đầu.

Cô bé không có tiền...

Đừng nói ba đồng, một đồng cũng không có.

Mặc Nhiên hướng phía cô bé vẫy vẫy tay, dùng khẩu hình nói với bé: “Cho em đó”, sau đó liền chớp chớp mắt, vừa cười vừa xoay đầu đi, tiếp tục bận rộn.

Tôn Tam Nương mắt thấy những linh vật kim quang chói mắt xinh đẹp đó bị mua đi, có cô nương ham đẹp liền lập tức cài đóa hải đường giữa búi tóc

đen nhánh, thoáng chốc mái tóc đen đã rụng rời lấp lánh, toàn thân sáng rực chói lọi, khí chất quý phái nói không nên lời. Nàng liền có chút nhịn không được.

“Mấy con bướm và hoa này, ta đều lấy hết.”

Mặc Nhiên nhướn mắt lên, tươi cười không tắt: “Ta đang nghĩ nhân vật lớn nào, hóa ra là Tam nương.”

“Còn lại bao nhiêu đóa? Đếm đi, toàn bộ ta đều lấy về phủ hết.”

“Cái này không thể được.” Mặc Nhiên cười nói, “Chuyện gì cũng phải có thứ tự trước sau, những người khác tới trước người, bọn họ còn chưa mua xong, ta không thể lấy những thứ này bán trước cho người được.”

Tôn Tam Nương nhìn một đám hương dân đang chen chúc, nhất thời có chút sốt ruột, sợ bán hết, nói: “VẬY ta tăng giá.”

“Ta không tự quyết được.” Mặc Nhiên nói, “Ta chỉ là người giúp thôi, chuyện giá cả, người đi hỏi sư tôn của ta đi.”

Tôn Nam Nương liền đến dưới tàng cây, tìm thấy đạo trưởng bán hoa về mặt cao lãnh – Sở Văn Ninh.

“Tiên quân, mấy đóa hoa và bướm bướm kia đều bán cho ta đi, chúng ta đều là người làm ăn, giá cả có thể thương lượng.”

Sở Văn Ninh lãnh đạm mở miệng: “Mười kim một con.”

Mặc Nhiên bên cạnh nghe xong, nhịn không được cười ra tiếng, quay đầu lại liền nhìn thấy cặp mắt phượng đen huyền như đêm dài vô tận của Sở Văn Ninh, nhất thời buồn cười, trong lòng lại sinh ra mằn non tươi tốt mềm mại, hắn không khỏi vò đầu nhếch miệng, má lúm đồng tiền thật sâu, bộ dáng thật đẹp mắt.

Tôn Tam Nương giàu đến chảy mỡ, số tiền này với nàng mà nói chỉ là con số nhỏ, rất nhanh đã ra lệnh gia đình đem hết văn dạ hải đường và cánh bướm đuôi phượng mang về.

Trở về phủ, nàng lập tức vui vẻ rạo rực mà chải cao búi tóc, sau đó cài hơn năm mươi đóa hải đường rụng rời lung linh kim sắc lên đầu, lại làm những cánh bướm nhẹ nhàng bay lượn xung quanh mình, bọn gia đình nhìn nàng kim quang đầy đầu, nhìn xa quả thực giống như một cây nến đang bùng cháy, không khỏi buồn cười, nhưng bất hạnh đó lại là chủ tử nhà mình, nên

phải nhin cười, nhin đến mức xương sườn đều sắp gãy cũng không dám cười ra tiếng.

Tôn Tam Nương cũng không vui được lâu, bên ngoài đã có người tới báo, nói hai Tiên quân kia lại bán vài thứ khác ở chợ. Nàng nghe vậy cả kinh, để nguyên cái đầu với búi tóc hoa hòe phát sáng tán loạn, cả đàn ong bướm bay loạn quanh thân, lại lần nữa hướng chợ chạy đi.

“Bán bướm bướm —— bán bướm bướm ——”

Tôn Tam Nương chen đi qua, tay chống eo giận không thể nén: “Khi này không phải tất cả đều bị ta mua hết rồi sao? Tại sao giờ lại có?”

Mặc Nhiên chớp chớp mắt: “Mới làm.”

“Nếu có thể làm cái mới, vậy sao khi này lại bán cho ta mười kim một con?!”

Mặc Nhiên cười: “Người nghĩ xem, người sáng sớm thức dậy, đi đến một nhà bán bánh bao chiên đang có rất nhiều người xếp hàng, người muốn mua bánh bao mới, người khác đều đang xếp hàng, người muốn chen ngang, chường quầy liền nói với người, muốn ăn trước cũng có thể, nhưng người phải trả nhiều tiền hơn, điều này có sai không?”

Tôn Tam Nương cả giận: “Người, người cái tên gian thương này, người.....”

Nàng đang suy nghĩ nên phản bác tên ngụy biện này như thế nào, chợt thấy vị Tiên quân vẫn luôn không hé răng kia đã đi đến bên cạnh mình. Đầu ngón tay Sở Văn Ninh chợt lóe quang hoa, đã ngưng ra được một cảnh tịnh để hải đường song sinh.

Tôn Tam Nương tuy rằng đang buồn bực, nhưng cũng bị hấp dẫn chú ý, hỏi: “Đây lại là cái gì? Tại sao không giống những cái trước?”

“Loại hải đường này khác ở chỗ đã thêm vào Hoán Nhan Thuật, trước khi ngủ đặt ở đầu giường, có thể bảo đảm sáng hôm sau nét mặt toả sáng, có công dụng đến mười lăm ngày.” Sở Văn Ninh không chút để ý mà đem hoa đưa cho Mặc Nhiên, nói: “Đi bán đi, một trăm kim một đoá.”

“Chậm đã.” Tôn tam nương e sợ nếu đợi thêm chút nữa hai người này sẽ nói nàng chen ngang, rồi lại muốn tăng thêm tiền, do đó tuy rằng trong lòng

tức giận, nhưng vẫn nói, “Đừng mang đi, ta lấy đóa hoa này. Người còn có thể làm được mấy đóa? Ta đều lấy hết!”

Sở Văn Ninh nói: “Pháp thuật giống nhau không muốn thực hiện quá nhiều lần, chỉ làm ba đóa.”

“VẬY BA TRĂM KIM, ĐƯA NGƯỜI.”

“MẶC NHIÊN LẤY TIỀN.” Sở Văn Ninh nói, cúi đầu ngừng ra hai đóa khác, giao cho Tôn Tam Nương, sau đó bắt đầu ngừng ra đóa thứ tư.

Tôn Tam Nương không vui: “Người không phải đã nói chỉ làm ba đóa?”

“Đóa này thêm vào chính là Diệu Âm Quyết.” Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói, “Cài lên người có thể khiến giọng nói nữ tử trở nên êm tai.”

“.....” Tôn Tam Nương tuy ham tài, nhưng lại càng ham năm tháng thanh xuân hơn, nàng hai mắt thèm muốn nhìn vị Tiên quân Tử Sinh Đỉnh này ngừng ra một đóa lại một đóa hải đường kỳ diệu, hận đến ngứa răng, lại cũng chỉ có thể nói: “ĐƯỢC ĐƯỢC ĐƯỢC, TA MUA, TA MUA.”

Buổi tối trở về đóng cửa, thầy trò hai người ngồi ở cạnh bàn đem tiền ra tính toán, phát hiện cũng đủ cho đoàn người ở đây ăn uống cho đến khi lửa ở bờ bên kia tắt hẳn, Sở Văn Ninh đem một nửa ngân lượng đẩy cho Mặc Nhiên, một nửa giữ, nói: “Chờ đến trước khi rời đi, đem ngân lượng còn dư đưa cho Tôn Tam Nương.”

Mặc Nhiên ngần ra: “VÌ SAO?”

“ĐẢO PHI HOA CÁCH LÂM NGHI ĐƯỜNG XÁ XA XÔI, VẬT TƯ THIẾU THỐN, CÁI ĂN CÁI MẶC CỰC KỲ BẤT TIỆN. NHƯNG NGƯỜI XEM NGƯ DÂN TRÊN ĐẢO, ĐẠI ĐỂ ĐỀU CÓ THỂ SINH SỐNG ẨM NO, CÓ PHẢI CÓ CHÚT KỲ QUÁI KHÔNG?”

“... DẠ.” Y nói như vậy, Mặc Nhiên cẩn thận ngẫm lại, quả thật cảm thấy đúng như thế.

Sở Văn Ninh nói: “Đi hỏi thăm một chút sẽ biết. Hôm nay lúc người thu dọn sạp, ta đã đi tìm thôn trưởng, hỏi hẩn một vài việc. Kỳ thực vị Tôn Tam Nương này, vốn là người của Lâm Nghi Nho Phong Môn, bởi vì nàng thiên tư không cao, sư phụ lại không quản nàng, bái nhập sư môn năm năm, vẫn chỉ biết kiếm thuật đơn giản.”

Mặc Nhiên hơi hơi giật mình: “Nàng là người Nho Phong Môn? Vậy sư tôn có phải đã gặp qua ——”

“Không có.” Sở Văn Ninh nói, “Thôn trưởng nói, năm ấy khi nàng mười bảy tuổi đã theo tu sĩ Nho Phong Môn tới Đảo Phi Hoa thu nạp đệ tử mới. Những danh môn tu sĩ đó ỷ vào khoảng cách đường xá xa xôi, trên đảo lại đều là phàm nhân, lúc bị ức hiếp cũng không có khả năng mà vượt ngàn dặm xa xôi để chạy đến Nho Phong Môn mách tội, cho nên ở khoảng thời gian đó đã làm xằng làm bậy đối với cư dân trên đảo, ăn không, giết tiền, thậm chí...”

“Thậm chí?”

“Thậm chí đâm lacer thiếu nam thiếu nữ.”

“.....”

Sở Văn Ninh nói: “Tôn tam nương không chịu được, liền cùng các sư huynh sư tỷ tranh chấp, nàng không đủ tiếng nói, tính tình lại kịch liệt, đặc tội đồng môn, cuối cùng bị ám hại, bị một trong số các sư huynh đâm một kiếm, sau đó lại bị đẩy xuống vực biển.”

Mặc Nhiên lẩm bẩm nói: “Lại có chuyện như vậy? Khó trách trước đó nghe thôn trưởng khuyên nàng nói cái gì, không phải người Nho Phong Môn, thật không ngờ..... Ai.....”

“Ừ. Nàng mạng lớn, một kiếm kia không đâm trúng chỗ hiểm, nàng trôi dạt trên biển, sau đó được một ngư dân tìm thấy. Vốn trong nhà ngư dân kia cũng có hai người con gái, nhưng vô phước mất sớm, do đó sau khi cứu được nàng đã nhận nàng làm nghĩa nữ, dạy nàng săn bắt và đánh cá, dạy nàng làm ăn buôn bán. Sau đó nghĩa phụ nàng qua đời, nàng liền thừa kế di sản, dần dần trở thành nhà giàu nhất trên Đảo Phi Hoa.”

Sở Văn Ninh dừng một chút, nói: “Người cũng nghe thấy nàng nói Đảo Phi Hoa năm nay thu hoạch không tốt, từng hộ từng nhà đều nhờ nàng mở kho cứu tế. Tôn Tam Nương việc làm ăn tuy giỏi, nhưng chỉ lột tiền trên người những tu sĩ, cũng không lấy tiền của cư dân trên đảo, thậm chí sẽ trợ cấp họ khi khốn cùng.”

Mặc Nhiên không lên tiếng, lại nhớ tới ban ngày ở chợ nhìn thấy cô bé nghèo khát khao cánh bướm. Cô bé ăn mặc đạm bạc như vậy, diện mạo lấm lem, vừa nhìn thấy liền biết đã mất cha mất mẹ. Nhưng em cũng không gầy, gương mặt phúng phính, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng thanh trong. Nếu

không phải có người đang tiếp tế cho em, thì một cô bé sống nhờ vào khát thực như thế chẳng phải sẽ trở nên xanh xao vàng vọt sao?

“Tôn Tam Nương một năm ra biển hơn hai mươi lần, mỗi một lần đi đi về về cũng phải mất bảy tám ngày, tính ra hơn phân nửa cuộc sống của nàng đều trôi qua trên biển. Người xem, nàng có dinh thự xa hoa, giàu có và đông đúc đến cực điểm, tội gì đã qua tuổi nửa trăm, còn muốn đi đi về về nơi sóng gió? Mỗi năm không ngại cực khổ mà vận chuyển đồ vật trên đảo đến Lâm Nghi bán lấy tiền, rồi lại đi Lâm Nghi tìm kiếm vật tư, mang về Đảo Phi Hoa?” Sở Văn Ninh nói, “Rõ ràng nàng không phải thiếu tiền.”

“... Ta biết rồi.” Mặc Nhiên nghe xong, trong lòng khó chịu, lập tức đứng dậy cầm lấy một nửa số tiền kia định đi. Sở Văn Ninh gọi hắn lại.

“Đi đâu?”

“Ta đem số tiền lời kiếm được từ nàng, đều đưa cho nàng.”

“Ngồi xuống.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói.

“Người sao lại ngốc như vậy.”

“Hả?”

“Người xem loại người như Tôn Tam Nương, tính tình cương liệt, cực kỳ hiếu thắng. Nàng hận nhất chính là tu sĩ... Người nói người cứ như vậy đem tiền dư đưa qua cho nàng, có thể nàng sẽ loạn côn đánh người từ trong phủ đánh ra ngoài.”

“.....”

Mặc Nhiên nghĩ nghĩ, đột nhiên có cảm giác lưng có chút đau, không khỏi thở dài, hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Ta đã nói với thôn trưởng, chờ sau khi chúng ta đi, sẽ đem số tiền dư đó đưa cho hắn, bảo hắn tìm một cơ hội tốt giao lại cho Tôn Tam Nương.” Sở Văn Ninh nói, “Khi đó chúng ta đều đã đi hết rồi, tiền tài chung quy cũng có thể giúp Đảo Phi Hoa mua được những vật tư tốt hơn, nàng sẽ không từ chối.”

Mặc Nhiên rũ mắt suy nghĩ một lát, rồi sau đó gật gật đầu.

“Sư tôn nói đúng, vậy cứ làm theo lời sư tôn đi.”

Sở Văn Ninh thở dài, nói: “Trên đời này luôn có rất nhiều sự việc, không thể chỉ nhìn bề ngoài là có thể phán xét, thậm chí đôi khi, dưới một tầng biểu hiện, cũng không hẳn đã là chân tướng cuối cùng. Ta thường nhắc nhở chính mình, cần tĩnh tâm lại, đánh giá một sự vật hay sự việc cũng thế, cần phải thật thận trọng, nhưng cũng có đôi khi vẫn cứ nhìn không được.”

Y nói những lời này, khiến Mặc Nhiên cực kỳ khó chịu.

Chỉ nhìn bề ngoài đơn thuần liền đưa ra phán xét, phán người tốt xấu lẫn lộn, phán việc thiện ác bất phân, đây không phải là việc hẳn từng làm đối với Sở Văn Ninh sao?

Ngoại trừ y, đại đa số người lai vãng chốn hồng trần, với cảm tình kịch liệt trước mặt, đều rất khó giữ một đôi mắt thanh minh, một trái tim thanh tĩnh, để suy nghĩ, để nhìn nhận chân tướng chôn vùi dưới lớp bụi hồng trần.

Hẳn đối với Sở Văn Ninh, Nam Cung Tứ đối với mẫu thân mình —— bọn họ đều bị cảm xúc mê hoặc thần trí, bị chấp niệm che mờ hai mắt, cuối cùng tạo nên sai lầm đau khổ không thể quay đầu lại.

Có lẽ chỉ có loại người như Sở Văn Ninh, nhìn như lạnh nhạt bất cận nhân tình, nhưng trong lòng lại luôn cố chấp dành một chỗ quay đầu cho mỗi một người, tận lực không dùng ác ý để phán đoán mỗi một sự việc. Do đó, Mặc Nhiên càng tìm hiểu y, sẽ càng phát hiện hóa ra vị Bắc Đẩu Tiên Tôn đối với bất cứ ai cũng đều có vẻ gần gũi này, lại có một trái tim thanh sạch chưa từng nhuộm tầng lệ khí.

Bên dưới khuôn mặt lãnh đạm kiên cố của người này, kỳ thật cất giấu một tấm lòng khoan dung nhân từ.

Hẳn bởi vì tấm lòng y thanh sạch như thế mà càng thêm thương tiếc Sở Văn Ninh, trong lòng bộc phát mạnh mẽ ý muốn bảo vệ y. Có lẽ nguyên nhân chính bởi vì hẳn đã từng bước qua thây sơn biển máu, hai tay dính đầy máu tươi, cho nên hẳn càng hiểu rõ trên đời này không có gì trân quý hơn so với một trái tim son sắt.

Đó là tiếng sáo* thanh trong giữa khói lửa, là đóa hoa rực rỡ giữa chiến hào.

Vì thế, Đạp Tiên Đế Quân đã từng làm hại thiên hạ, ở gần bên linh hồn như thế, yên lặng mà nghĩ ——

Nếu có một ngày, sư tôn yêu cầu, hắc sẽ chẳng sợ mình đầy thương tích, huyết lệ chảy khô, chẳng sợ chết không toàn thân, hô phi yên diệt, cũng muốn dâng lên thủ cấp và linh hồn khiếm khuyết không chịu nổi của mình. Hắc nhất định phải bảo hộ vị Bắc Đẩu Tiên Tôn thanh thanh tịnh tịnh này.

“Đang suy nghĩ chuyện gì?”

“A, không có gì.” Mặc Nhiên cười, “Chỉ là suy nghĩ một ít việc vặt thôi.”

“Việc vặt?”

Mặc Nhiên nhấp môi, bỗng nhiên nhớ lại lúc sáng đi chợ, Sở Văn Ninh nói với mình muốn học thuật ngự kiếm, liền nói: “Sư tôn, người đi theo ta.”

(*羌笛: Khương địch: sáo của người Khương tạo ra, loại sáo thổi ngang.)

Tiểu kịch trường : “Mặc Nhiên vì sao lại giặt quần áo buổi sáng?”

Mặc Nhiên: Bởi vì thích sạch sẽ.

Sở Văn Ninh: Ủ, thói quen này tốt (ngây thơ gật đầu).

Tiết Mông: Ta vẫn cảm thấy không đúng lắm.

Sư Muội: Chậc.

Diệp Vong Tích: ??? Không thể hiểu thế giới nam nhân của các người.

Nam Cung Tứ: Không hiểu, bị chó liếm sao?

Mai Hàm Tuyết: (ôm chân cười điên, tư thái mất nết) ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ta biết. Câu hỏi này để ta trả lời!

[Husky] Chương 179: Văn Ninh

Edit: Tiêu Tiêu + Chu

Beta:

Hai người đi vào Phi Hoa Đảo, một chỗ gần biển bên vực, nơi đó lởm chởm quái thạch đá, phía dưới chính là biển rộng sóng lớn mãnh liệt, khoảnh khắc sóng biển va chạm ở trên tảng đá liền vỡ thành vụn điểm tuyết nhỏ, bốn phía cái gì cũng đều không có, biển trời rộng mênh mông, một vòng trăng non.

Mặc Nhiên triệu hồi bội kiếm mình đã kí khế ước, rồi sau đó quay đầu hỏi Sở Văn Ninh: “Sư tôn sao không ngự kiếm?”

“Không phải sẽ không.” Sở Văn Ninh nói, “Là không am hiểu.”

“Như thế nào là không am hiểu kiếm pháp?”

Sở Văn Ninh vung ông tay áo lên, biểu tình vài phần cao ngạo, nhưng lỗ tai lại căn đo: “Ta chỉ có thể ở chỗ cách mặt đất không xa mà phi kiếm.”

Mặc Nhiên lại có chút kinh ngạc, loại đồ vật ngự kiếm này, cách mặt đất một tấc hòa li trăm mét, sở dĩ là không tiêu hao linh lực giống nhau, nếu Sở Văn Ninh có thể ở cách mặt đất không xa mà phi, không có đạo lí là không thể phi lên trời cao đi, liền nói: ” Sư tôn, người thử một lần, ta nhìn xem.”

“.....” Sở Văn Ninh thật ra không có ngự kiếm, khuôn mặt nhợt nhạt nói, “Ta ngày thường không muốn ngự kiếm, là bởi vì cảm thấy vũ khí vẫn nên được kính trọng, đặt ở dưới chân, không khỏi cảm thấy không ổn.”

“?”

Không biết vì sao hăn tự nhiên lại giải thích, nhưng Mặc Nhiên vẫn gật gật đầu.

“Sư tôn nói không sai..... Nhưng..... chúng ta cũng không thể nằm trên thân kiếm, hoặc là ở trên thân kiếm phi đi.”

Sở Văn Ninh nhất thời ghen lời, ngẩng đầu lại thấy dưới ánh trăng, nam nhân kia cười ngâm ngâm mà nhìn mình, không khỏi cáu giận, nói: “Ngày thường, nếu có việc gấp, ta đều dùng thẳng long kết giới để thi hành.”

Mặc Nhiên hơi giật mình: “Con tiểu long kia ?”

“Nó có thể biến lớn.” Sở Văn Ninh nói, tựa hồ hơi vớt vát lại mặt mũi, nhưng rất nhanh lại có chút xấu hổ, “Bất quá gặp được Nho Phong Môn cháy lớn, liền hoàn toàn vô dụng. Nó sợ lửa”

Mặc Nhiên bưng tỉnh: “Cho nên sư tôn muốn học ngự kiếm, là muốn,.....”

“Để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

Mặc Nhiên không hé răng, Lâm Nghi cuộn cuộn khói đặc, giận lửa khói hải, cắn nuốt ít nhiều tánh mạng. Lúc ấy, Sở Văn Ninh đứng ở trên thân kiếm, nhìn phía dưới phàm nhân bị kiếp hỏa cắn nuốt, từng tắc từng tắc biến thành tro tàn, không còn gì dư lại, mà đương đương là Tiên Tôn lại không thể làm gì được, không thể ngự kiếm cứu lấy một người, Sở Văn Ninh ngay lúc đó, có tâm tình gì?

Khó trách người thà ngồi xe ngựa, lười ngự kiếm này, lại đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy đối với đồ đệ của mình.

“Ta biết rồi, sư tôn đừng lo, ta nhất định dạy người cẩn thận.”

Nghe hẳn nói vậy, Sở Văn Ninh cũng không lên tiếng, buông mi, không biết đang nghĩ gì, nhưng cuối cùng y vẫn thở dài, đưa tay ra nói: “Hoài Sa, triệu tới.”

Một đạo kim quang bỗng ngưng tụ lại, Mặc Nhiên yên tĩnh đứng dưới ánh trăng, lần nữa nhìn thấy thanh thần võ xuất hiện khi quyết đấu sinh tử với hắn trong kiếp trước.

Vũ khí sát phạt của Sở Văn Ninh——

Hoài Sa.

Đó là thanh trường kiếm rất thích hợp với Sở Văn Ninh, chỉ sợ trên đời này không có người thứ hai, có thể xứng làm chủ nó hơn Sở Văn Ninh được. Hoa văn trên nó mờ nhạt, toàn thân chảy kim quang, vì kim quang trên nó quá chói mắt, thậm chí còn tái nhợt. Kim quang cuộn cuộn không ngừng,

thập phần thông dong chảy xuôi theo thân kiếm, giữa bóng đêm, như pháo hoa rực rỡ, lại như màn lụa trắng mềm mại.

“Đây là Hoài Sa.” Sở Văn Ninh nhìn nó, nói, “Người chưa từng thấy, lệ khí của nó quá nặng, ta không hay dùng.”

Mặc Nhiên tâm tình phức tạp, hồi lâu mới gật đầu, trầm thấp nói: “Là một thanh kiếm tốt.”

Gió đêm thổi qua, Mặc Nhiên bước lên thân kiếm của mình, mũi chân khẽ động, bội kiếm nghe lệnh từ từ bay lên, cách mặt đất mấy tấc.

Sở Văn Ninh cũng đứng trên Hoài Sa, Hoài Sa mười bình tám ổn mà bay lên vài tấc, chở Sở Văn Ninh vòng một vòng.

“Không phải cũng khá ổn sao?” Mặc Nhiên nói, “Thử lại lần nữa xem.”

Hắn nói, nâng kiếm lên cao tầm năm thước, cúi đầu cười cười với Sở Văn Ninh, “Lên đây thử xem.”

“...”

Sở Văn Ninh mím môi, không hé răng mà nâng Hoài Sa lên ngang bằng với hắn.

Mặc Nhiên nói: “Không có vấn đề gì, sư tôn, không phải người làm được sao? Chúng ta lại——”

Hắn bỗng dừng ngậm miệng, vì hắn bỗng chú ý tới mặt Sở Văn Ninh tái nhợt, đường cong gương mặt căng chặt, rú mi trong gió run lên, tựa hồ đang cố chịu đựng gì đó.

Mặc Nhiên cúi đầu nhìn khoảng cách từ đất lên chưa tới năm thước.

Lại ngẩng đầu, khó tin mà mở to mắt nhìn Sở Văn Ninh.

Trong lòng hắn bỗng có một ý nghĩ phi thường vớ vẩn——

Sư tôn không ngự kiếm, không phải là vì... Sợ độ cao đó chứ??

Mặc Nhiên: “...”

Chuyện này phi thường xấu hổ, hắn có thể cảm thấy không tưởng tượng nổi. Sở Văn Ninh người này khinh công rất tốt, mái nhà cao ngất nói lên là lên, nói xuống là xuống, mũi chân trên kiếm cách đất mấy thước, sao người như vậy lại sợ được? Nhưng mà đứng trên thân kiếm nhìn người này, sắc mặt thật sự khó nhìn, ánh mắt tự do, cho dù cố kiềm chế, giữa mày vẫn hiện một tầng lo sợ không yên.

Mặc Nhiên thử gọi: “Sư tôn?”

Sở Văn Ninh phản ứng có hơi quá, y bỗng ngẩng đầu lên, gió đêm thổi qua làm rối tóc y, nhưng y cũng không đưa tay vén đi, đôi mắt phượng loé lửa giận, tia lửa cảnh giác bắn tung toé: “Hả?”

“Khụ... Phụt.”

“Người cười cái gì!!!”

“Giọng ta khàn, ho khan.”

Mặc Nhiên liếc mạng nhện cười, hãnh nhĩ, không chạy, hoá ra là sợ độ cao thật, chẳng trách lúc này mới giải thích nhiều như thế, chỉ là muốn cho mình chút mặt mũi.

Nếu sư tôn muốn giữ mặt mũi, làm đồ đệ đương nhiên cũng phải phối hợp cho sư tôn trèo lên cao.

Mặc Nhiên nói: “Ngự kiếm quả thật càng lên cao càng khó, ta lúc đầu, cũng chỉ có thể bay cao năm thước, cần luyện nhiều.”

“Trước kia người cũng không bay lên được?”

“Vâng.”

Mặc Vi Vũ lần đầu ngự kiếm liền bay lên trời cao trăm trượng, ôn nhu gật đầu.

“Nói năm thước cũng không phải, ta không dám nhìn xuống đất, nên chắc là... Tầm ba thước? Tóm lại Tiết Mông hãnh có thể dễ như trở bàn tay một chân đạp ta xuống.”

Sở Văn Ninh hơi yên tâm một chút.

Ngự kiếm với người sợ độ cao, y cũng xấu hổ không dám nói cho ai, nhưng giờ xem ra, có lẽ cũng không mất mặt.

“Sư tôn, người cố gắng đừng nhìn xuống dưới.”

“Hả?”

“Người nhìn ta đi.” Mặc Nhiên bay trên cao, nghĩ nghĩ, lại hạ xuống một chút, “Không cần lên cao nhiều, chỉ cần nghĩ muốn bay ngang ta là được rồi.”

Sở Văn Ninh liền cắn răng, lại lên thêm một chút nữa. Thân kiếm sáng chói đạp dưới chân, gió đêm vốn ấm áp trước mắt y mà nói, cũng trở nên trơn trượt như răn, chui vào y phục y, nhẹ nhẹ phun nọc độc.

“Đừng nhìn xuống, đừng nhìn xuống.” Mặc Nhiên không thể kiên nhẫn với y mà lặp lại, đưa tay ra cho y, “Người tới đây, nắm lấy tay ta này.”

Sở Văn Ninh nghiêm túc chuyên chú học, nói: “Không cần, ta tự làm được.”

Mặc Nhiên không miễn cưỡng y, tính Sở Văn Ninh hẳn biết rõ, người này muốn tự làm, nếu không phải chuyện gì lớn, tốt nhất đừng xen vào y.

Một cự mộc quen che trời, không quen dựa vào người khác.

Bồi bên cạnh y, sánh vai cùng y, mới có thể khiến y thoải mái tự tại.

Tuy rằng hẳn thật sự muốn biến Sở Văn Ninh thành cây liễu mềm mại như nước xuân, hung hăng tiến nhập thân thể biến y thành máu của mình. Hẳn như đại đa số nam nhân trên đời, đối với người mình yêu sâu đậm sẽ sinh ra chút không thực tế, dục vọng chiếm hữu đáng sợ.

Đây là bản tính, cũng là bản năng.

Bản năng độc chiếm của giống đực làm hẳn khát vọng muốn khoá Sở Văn Ninh lại, không ngừng nghỉ ngày đêm triền miên cùng mình, nuốt sạch toàn bộ nhiệt tình của mình.

Khát vọng y suốt ngày kê cao gối ngủ, thụy não kim thú, hương thơm mỹ diệu, ngoại trừ mình không ai có thể nhìn thấy.

Khát vọng y cả đời đều nằm dưới thân mình, thân hình ấm áp vĩnh viễn bao bọc lấy y.

Khát vọng trên người y mang đầy dấu hôn xanh tím không cần thiết, biến y thành đầy dục vọng, mỗi đêm đều dùng tình yêu nóng bỏng nhất, mới có thể khiến y no, đến mức thoả mãn mềm nhũn.

Nhưng mà, tình yêu lại khiến Mặc Nhiên không đành lòng.

Tình yêu làm hẳn muốn tôn trọng Sở Văn Ninh, muốn thấy y khí phách hăng hái, nhẹ nhàng thoải mái, muốn nhìn y xuất kiếm hồng trần, tay áo trắng tuyết bay múa.

Muốn dung túng y giữa rừng cây lớn ngạo mạn che trời, nhân từ mà che khuất, dung túng cho y cảnh lá tươi tốt, cũng cho phép y trong gió bão vút cành khô.

Vì thế, tình yêu cho hẳn bản năng mang gông xiềng, vì y đeo lên vòng sắt và dây cương thú dục, làm hẳn hạ mi kiểm chế hô hấp nóng rực, trở nên

vào khuôn phép cũ.

Làm hẵn cả đời này, đều tình nguyện khoá bản tính lại, rút đi răng nanh sắc nhọn.

Hẳn nhân ái mà sinh chiếm hữu, trở nên ích kỷ, giờ lại nhân ái mà sinh khoan dung, trở nên vô tư.

Vì thế hẳn sẽ không giống đời trước, muốn giam cầm Sở Văn Ninh, muốn thay đổi Sở Văn Ninh.

Tình yêu muộn màng quá mức thuần túy, làm Đạp Tiên Đế Quân ngày xưa cam nguyện thuần phục, cam nguyện dùng cả đời, đều chỉ làm bạn với Sở Văn Ninh.

Bội kiếm bay cao hơn chút, tới độ cao nào đó, cho dù Sở Văn Ninh không nhìn xuống đất, tay cũng không nhịn được khẽ run.

Da đầu y tê dại.

Mặc Nhiên nhìn ra y khẩn trương, liền nói: “Đừng sợ, cái này cũng chỉ giống khinh công thôi.”

“Không giống.” Sở Văn Ninh nói, “Khinh công dựa vào mình, ngự kiếm thì...”

“Ngự kiếm cũng dựa vào mình mà thôi.”

“Ngự kiếm thì dựa dựa vào kiếm!” Sở Văn Ninh cả giận nói.

Mặc Nhiên: “...”

Hẳn hiểu được vì sao sư tôn mình rất giỏi, nhưng ngự kiếm lại sự độ cao một chút rồi—— Sở Văn Ninh không thích dựa vào bất cứ thứ gì, y vẫn luôn tự dựa vào mình, nên giờ cũng chỉ có thể tự dựa vào mình, y mới cảm thấy an tâm nhất.

Điều này làm ngực Mặc Nhiên hơi xót, thất thực đau lòng.

Hắn nói: “Không sao, sư tôn, người phải tin tưởng Hoài Sa.”

Nhưng thần thái Sở Văn Ninh tuy trấn định, trong mắt lại nôn nóng hoảng loạn không giấu được, Mặc Nhiên thấy trán y rịn mồ hôi, dưới chân cũng không ổn, thầm nghĩ hỏng rồi, không thể xuống dưới như vậy nữa. Nếu Sở Văn Ninh ngã từ trên thân kiếm xuống, chỉ sợ sẽ càng ám ảnh hơn.

Liền nói ngay: “Chúng ta xuống dưới đã.”

Sở Văn Ninh cầu còn không được, hai người đáp xuống đất, y dừng một chút, hỏi: “Bay cao bao nhiêu?”

Mặc Nhiên định báo nhiều chút, liền nói: “Năm mươi thước hơn.”

Sở Văn Ninh quả nhiên lắp bắp kinh hãi, mở to mắt: “Cao vậy sao?”

“Đúng vậy.” Mặc Nhiên cười, “Sư tôn lợi hại vậy, lần sau bay, năm trăm thước cũng không phải nói chơi đâu.”

“...”

Nghe tới năm trăm thước, sắc mặt Sở Văn Ninh vốn trắng bệch lại khó nhìn hơn một chút, không hé răng, nhìn chăm chăm Hoài Sa tới phát ngốc.

Mặc Nhiên nghĩ nghĩ, nói: “Nhữ vậy, sư tôn, ta đưa người bay một vòng, để quen đã.”

“Người không cần đưa ta, không phải chưa từng đưa.”

“Nhưng lúc trước, sư tôn ngự kiếm không chịu nhìn xuống đất.”

Nói cũng đúng, mỗi lần đi nhờ kiếm người khác, y luôn cố nhìn phía sau lưng người kia, hoặc nhìn chỗ khác, cố nghĩ mình vẫn đứng vững trên đất.

Mặc Nhiên lại triệu bội kiếm của mình tới, cố ý biến nó to hơn, tự lên trước, sau đó quay lại ôn hoà nói với Sở Văn Ninh: “Đến, lên đi.”

Sở Văn Ninh âm thầm cắn răng, vẫn đi lên, khinh phiêu phiêu mà đứng bên chuôi kiếm.

Mặc Nhiên nói: “Đứng cho vững.” Nói xong mũi chân khẽ động, bội kiếm được lệnh, ngay lập tức xé gió bay lên, thẳng tới trời cao. Sở Văn Ninh lúc đầu còn theo thói quen nhắm chặt mắt, nhưng nghe thấy tiếng Mặc Nhiên cười bên tai y, đột nhiên bừng tỉnh, xốc lại tinh thần nhìn xuống dưới.

Không nhìn còn được, vừa thấy, lông tơ của người Sở Văn Ninh đều dựng ngược.

Tôn tử Mặc Nhiên này, dùng tốc độ cực nhanh đưa y lên tít trên cao, Phi Hoa Đảo bị ném xa xa phía dưới, trở nên ngày càng nhỏ, bên tai tiếng gió gào thét, y phục đều bị hàn khí ban đêm hoá lạnh, dưới chân trừ bội kiếm chẳng còn gì, bọn họ bay tới trên biển rộng, mặt biển ban đêm đem như thượng cổ cự thú mở lớn miệng, cắn nuốt sinh linh đi tới.

Lông mi lạnh lẽo run lên, Sở Văn Ninh lại theo bản năng muốn nhắm mắt, nghe thấy Mặc Nhiên nói phía sau: “Đừng sợ, không sao đâu.”

“Ta... Không sợ.” Mặt Sở Văn Ninh trắng như giấy.

Mặc Nhiên cười: “Được, không sợ thì không sợ. Vậy nếu người lạnh, hoặc không thích, người nói với ta, ta lập tức đưa người về đảo.”

Sở Văn Ninh không hé răng, y biết Mặc Nhiên đang giữ mặt mũi cho mình. Rốt cuộc Tiên Tôn trên thân kiếm lạnh lẽo run lên, Tiên Tôn sợ tới phát run trên thân kiếm vẫn muốn giữ lại uy phong.

Mặc Nhiên thấy y có chút chịu không nổi, lại quật cường chết cũng không chịu mở miệng, không đành lòng, liền nói: “Ta lại biến kiếm lớn hơn chút nhé.”

Hắn giơ tay biến kiếm lớn hơn năm sáu lần, đủ để hắn đứng sừng vai cùng Sở Văn Ninh.

“Sư tôn, mấy ngày nữa, đám cháy ở Lâm Nghi sẽ tắt, chúng ta về Tử Sinh Đỉnh đi, nhưng những người đưa tới, nên làm sao đây?” Hắn nói chuyện, có ý muốn Sở Văn Ninh buông lỏng dây cung kéo căng.

Sở Văn Ninh cũng thật lợi hại, thế mà còn có thể tự hỏi, y nói: “Đưa về Thục Trung.”

“Dạ?”

“Đưa về Thục Trung trước, đám cháy ở Lâm Nghi tắt, chỉ còn mảnh đất khô cằn, không cho người ở được.”

Mặc nhiên nói: “Được.”

Hắn nhìn sắc mặt Sở Văn Ninh tái nhợt, một lúc sau, thật sự đau lòng, liền hỏi: “Có về không?”

“Đợi một lát nữa.”

Mặc Nhiên lại biến lớn thanh kiếm mấy lần, hắn để Sở Văn Ninh ngồi xuống, ngồi nhìn sẽ dễ chịu hơn đứng rất nhiều. Hắn mở kết giới, Sở Văn Ninh quay qua hỏi hắn: “Người làm gì vậy?”

“Kết giới xua lạnh thôi.” Ánh mắt Mặc Nhiên thực ôn hoà, “Quá cao, sẽ lạnh.”

Sở Văn Ninh cũng kệ hắn.

Kết giới kia cũng giống kết giới của mình, cực kỳ giống, thậm chí ánh sáng chảy xuôi trên kết giới mỏng cũng tụ thành hoa hải đường, chẳng qua của mình ánh kim, của Mặc Nhiên màu đỏ.

Có một tầng kết giới nửa trong suốt mỏng, cho dù chỉ là xua lạnh không có thêm tác dụng gì, nhưng bỗng cảm thấy bốn phía đều được bảo vệ, cũng có lẽ do ánh sáng chiếu qua kết giới không còn làm mặt biển tối đen khiến người ta sợ hãi nữa, tóm lại Sở Văn Ninh dần thả lỏng, hô hấp cũng không ngừng lại như khi nãy.

Mặc Nhiên ngồi bên cạnh y, cười nói: “Sư tôn, người nhìn bên kia đi.”

“Cái gì?”

“Có thấy không?”

“...” Sở Văn Ninh nhìn theo hướng hắc chỉ nửa ngày, nhú mày nói:

“Ngoài ánh trăng, chẳng còn gì cả.”

“Chính là ánh trăng đó.”

Sở Văn Ninh nao nao, nói: “Có gì đẹp? Trên mặt đất cũng thấy thế.”

Mặc Nhiên cười nói: “Đây là lần đầu tiên ngắm trăng cùng sư tôn.”

Sở Văn Ninh không đáp, một lúc sau, Mặc Nhiên còn cho rằng y sẽ không nói gì nữa, y bỗng nhẹ giọng bảo: “Không phải lần đầu ngắm cùng nhau.”

“... Gì?”

Mặc Nhiên có hơi ngoài ý muốn, quay đầu nhìn y.

Bóng hoa chiếu lên gương mặt thanh tuấn của Sở Văn Ninh, làn da y như cánh hoa trắng trong đêm, hai hàng mi rủ xuống, trong mắt có hơi ức sâu hơn cả biển.

“Lâu lắm rồi, chắc người đã quên mất.” Sở Văn Ninh nói, “Không có gì đâu.”

Mặc Nhiên nhất thời không biết nên nói gì, năm tháng hắc sống còn lâu hơn Sở Văn Ninh, rất nhiều chuyện cũ không nhớ nổi, nhưng Sở Văn Ninh nhớ rõ chuyện xưa, lại tự mình giấu kín trong lòng.

Hắn nhìn sườn mặt Sở Văn Ninh, thấy áy náy, nhưng trong áy náy lại không nhìn được sinh một tia ngọt ngào. Hắn thậm chí không nhìn được nghĩ tới túi gấm kia, nhớ tới câu hỏi hôm qua suýt ra khỏi miệng—— Sở Văn Ninh giữ túi gấm kết tóc của họ, giữ rất nhiều hồi ức, là vì sao...

Thải Điệp Trấn, Kim Thành Trì...

Khi thiên liệt, dùng mạng cứu mình.

Vì sao.

Hắn lúc trước không dám phỏng đoán nhiều, cảm thấy mình to gan lớn mật mặt dày vô sỉ.

Nhưng hai ngày này, từng chuyện phát hiện ra, đều như châm ngòi thổi gió cho lòng muông dạ thú của hắn.

—— Vì sao.

“Sư tôn.”

“Ừ?”

Máu trong ngực chảy rần rật, dâng trào mênh mang. Cổ hắn thực khát, lúc chăm chú nhìn Sở Văn Ninh, cặp mắt kia rất sáng. Hắn bỗng muốn tới gần, hôn lên mặt y, lấy hết can đảm hỏi y, có phải người... Có phải người thích ta không.

Ngự kiếm, giữa trời đất, cho Mặc Nhiên một loại ảo giác mơ hồ.

Giống như hai người họ đã không còn gì ràng buộc trên đời này, yêu hận tình thù đã qua đều không còn, hết thảy như tầng mây trôi dưới ánh trăng diêm tĩnh thuần triệt.

Hắn cảm thấy mầm non trong lòng đã thành đại thụ, rễ cây to lớn phá tan tử khí âm trầm, đào ra mùi tanh nồng đậm ở nơi sâu nhất.

Sở Văn Ninh thấy hắn hồi lâu không lên tiếng, liền quay qua, hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

Mặc Nhiên không trả lời, đầu hắn mơ màng, hắn khát vọng được chiếm hữu y, ôm lấy y, hôn lên môi y.

Hắn không tự chủ được mà dịch lại gần hơn.

Sau đó, hắn bỗng nhận ra, sau khi mở kết giới, Sở Văn Ninh tuy bình tĩnh hơn, nhưng y vẫn mím môi trắng bệch, sắc mặt rất kém. Y ôm tay, ngón tay thon dài theo bản năng siết chặt cánh tay, gắt gao siết lấy vải y phục.

Lúc Sở Văn Ninh sợ hãi, không lộ ra trước người khác, chỉ có mình.

Mặc Nhiên ngẩn ra một lúc.

Rồi sau đó, đáy mắt có tinh quang vụt lên, hoá thành vụn nhỏ, sáng lên từng điểm, như ánh đèn của thuyền chài.

Thực ôn nhu.

Vốn muốn tự tiện hôn lên môi y, hơi mím lại, mang theo ý cười mềm mại lại chua xót.

Vốn muốn đường đột nắm tay y, dừng lại, sau một lát, chạm lên mu bàn tay lạnh lẽo của y.

“Người...” Sở Văn Ninh lắp bắp kinh hãi, khuôn mặt tái nhợt dâng lên một tầng hồng nhạt, lại khàn khàn cảnh giác, “Người làm gì.”

Y muốn rút tay đi, nhưng Mặc Nhiên nắm lấy, lại không chịu buông ra. Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy đôi tay lạnh lẽo của mình được bàn tay rộng cực kỳ ấm áp giữ lấy, từ lòng bàn tay tới đầu ngón tay, đều chặt chẽ phủ lên, dán sát.

“Đừng chỉ dựa vào mình.” Mặc Nhiên nói, “Ta ở đây, người có thể dựa vào ta.”

Nếu lúc này Sở Văn Ninh còn trấn định tự nhiên, nghe câu nói như vậy, cho dù y ngốc nghếch, lại do dự, cũng không thể không nhận ra tình ý trong đó. Huống chi còn có đôi mắt đen nháy như đòi mạng người khác tới vậy, trang nghiêm trịnh trọng, ôn nhu lưu luyến nhìn y. Tim Sở Văn Ninh phút chốc đập loạn nhịp thấp thỏm như trận mưa lớn, tí tách nhỏ vào linh hồn y.

Y không dám nhìn đôi mắt Mặc Nhiên nữa, đột nhiên quay mặt đi, cúi đầu. Quá nóng.

Trăm thước trời cao, sao lại nóng thành bộ dạng thế này.

Y xưa nay kiêu ngạo thông dong, giờ như bỗng vô tư bước vào một lãnh địa không biết, áo giáp trên người bị lột sạch, móng vuốt sắc bén bị cắt mất. Thành linh Mặc Nhiên xuất hiện trước mắt, chiêu Sở Văn Ninh quen dùng tựa như không còn tác dụng.

Nam nhân nóng bỏng mở vỏ trai của y, dùng đôi mắt thẳng thắn, nhìn con trai trắng nõn run rẩy bên trong. Ngọc trai sáng mịn cũng được, thịt trai giòn ngọt cũng thế, đều lộ rõ dưới mắt nam nhân.

Người kiêu căng lại thông dong này, bị đánh tới bời, bỗng cảm thấy hoảng loạn vô thố.

Làm sao bây giờ...

Y nên nói gì đây?

Y...

Y nhận ra tay mình vẫn còn bị Mặc Nhiên nắm lấy, dán sát.

Y không biết nên làm gì, vừa vội vừa gấp, hốc mắt hơi đỏ lên, theo bản năng muốn rút tay ra.

Nhưng lại giật mình, đã bị Mặc Nhiên nắm chặt.

Lòng bàn tay nam nhân rịn mồ hôi, ướt át.

“Đừng rút ra.”

“...”

Lực đạo hần lớn như vậy, cố chấp lại quật cường, không biết vì sao, Sở Văn Ninh bỗng cảm thấy, trong ngôn ngữ của hắn, tựa hồ có chút bi thương.

Ánh mắt Mặc Nhiên đen trầm, nhìn y chăm chú thật lâu, trầm thấp khàn khàn gọi: “Sở Văn Ninh...”

“... Người gọi ta là gì?”

“... Là ta gọi sai.”

Sở Văn Ninh giờ vẫn còn căng cứng người, tim còn đập nhanh hơn lúc nãy, y không quen, cực kỳ không quen.

Y cố gắng dọn dẹp đầu trận tuyến của mình, lại rơi vào bờ vực sâu thẳm, giây giụa hấp hối lần cuối.

Y rũ mi, nói: “Ừ, biết mình gọi sai, cũng không phải là hết thuốc...”

Mặc Nhiên thực nóng lòng, rốt cuộc không cần nghĩ ngợi, buột miệng thốt ra: “Văn Ninh.”

Cứu.

Chữ cuối cùng, Sở Văn Ninh còn chưa kịp nói ra khỏi miệng.

Đã nghe một tiếng mang theo thở dài ôn nhu, đầu y vang lên, tức khắc trống rỗng.

Chữ cuối cùng này, cũng không nói nên lời.

Không còn thuốc nào cứu nổi nữa.

Không còn thuốc nào cứu nổi——

Bởi vì họ đứng ngoài vũng bùn ái dục lâu như vậy, rốt cuộc không nhận được bước vào, rơi vào đó, từ đây thiên la địa võng, đau khổ tận xương tủy.

Giọng Mặc Nhiên khàn khàn, hắn nhìn y chăm chú: “Văn Ninh, kỳ thật mấy hôm nay, ta có câu này, luôn muốn hỏi người.”

“...”

Nóng lòng tới lợi hại, Mặc Nhiên siết chặt tay Sở Văn Ninh, ngón tay run lên: “Không, ta không hỏi người.”

Sở Văn Ninh vừa mới hơi lúng túng, nghe thấy câu tiếp theo của Mặc Nhiên.

“Ta không muốn hỏi người gì cả, ta chỉ muốn nói với người.”

Mặc Nhiên chém đinh chặt sắt, vĩnh viễn không quay đầu lại.

Một hơi, lấy toàn bộ dũng khí.

“Ta thích người.”

Tim đập nhanh chấn động.

“Ta thích người, không phải đồ đệ thích sư tôn, là... Là ta to gan lớn mật, ta... Ta thích người.”

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, trong độ ấm và ướt át của người nọ, từ run rẩy, dần dần, dần dần ổn định.

Sao có thể.

Sao lại có thể...

Khẳng định là y nghe nhầm rồi, y khó coi như vậy, hung ác như vậy, sẽ không nói như vậy, không có tình thú như vậy, y đúng là kẻ ngốc không đúng tí nào không ổn tốt đỉnh. Ai sẽ thích nổi y?

“Ta thích người.”

Sở Văn Ninh sống sót thật lâu thật lâu, y thật sự không biết nên nói gì, trong lòng y hỗn loạn, vô kết cấu, thế mà y cảm thấy chua xót, cảm thấy sợ hãi, trong đầu y cơ hồ trống rỗng, y muốn giống xưa, phất tay á quát “Hồ nháo”, muốn nói “Nực cười”, muốn rất nhiều, lại không có cách nào nói thành lời.

Cứng đờ hồi lâu, Sở Văn Ninh mới khàn khàn nói, không đầu không đuôi:

“... Ta tính rất kém.”

“Người đối với ta rất tốt.”

“Ta, ta lớn tuổi.”

“Người nhìn qua còn trẻ hơn cả ta.”

Sở Văn Ninh cơ hồ hơi nóng nảy, y mờ mịt bất lực nói: “Ta xấu như vậy...”

Giờ đến lượt Mặc Nhiên ngơ ngẩn, hắn mở to hai mắt, nhìn chăm chú gương mặt nam nhân tuấn mỹ tới cực điểm, hắn không hiểu, vì sao người

đẹp như vậy, lại cảm thấy tự ti?

Sở Văn Ninh thấy hần không hé răng, trong lòng càng loạn hơn, cúi đầu nói: “Ta khó nhìn.”

“...”

“Không đẹp như người.”

Yên lặng như vậy mãi, bỗng gương mặt được đôi tay ấm áp vuốt ve, y nghe thấy Mặc Nhiên thở dài, còn ôn nhu hơn ánh trăng đêm nay : “Người có nguyện ý nhìn vào mắt ta không?”

Sở Văn Ninh: “Mắt người...?”

Ánh mắt Mặc Nhiên ôn nhuận, chiếu lên thân ảnh nam nhân bạch y, hần nói: “Có thấy không? Đó là người đẹp nhất trên đời.”

Sở Văn Ninh mở to mắt nhìn hần, tuy trong lòng dậy sóng to gió lớn, nhưng lớp băng dày ba thước kia, không phải chỉ có một ngày lạnh lẽo mà trên mặt cũng không có quá nhiều biểu tình.

Mặc Nhiên nắm chặt tay y, đầy mồ hôi.

Hần lại nhẹ giọng nói: “Ta thích người.”

Sở Văn Ninh như bị đâm một cái, ngón tay run lên, lát sau, y bỗng cúi đầu, “Ta thích người” như thanh đao nhọn, đâm vào lòng y, vì thế máu nóng hồi trào ra, không thể vãn hồi. Hốc mắt Sở Văn Ninh đỏ lên, có lẽ vì đã đợi lâu lắm rồi, y cũng không biết mình nghe câu như thế, sẽ phản ứng như vậy. Y rất sốt ruột, cơ hồ sắp khóc, y nói: “Ta không tốt. Ta không có... Ta không có ai thích cả.”

Ta không có ai thích.

Chưa từng có ai, sẽ vì có được ta, mà cảm thấy vui vẻ, cảm thấy kiêu ngạo, cảm thấy trân quý.

Ba mươi hai năm.

Không có một ai thích.

Mặc Nhiên nghe câu như thế, nhìn nam nhân cúi đầu trước mắt, mặt cũng không muốn ngẩng lên, bỗng cảm thấy đau như vậy, đau tới tim nứt ra, gân cốt mục nát.

Đó là trân bảo của hần, lại phủ bụi gần nửa cuộc đời.

Hần đau tới không biết nói gì cho phải, không biết nói gì mới tốt.

Hắn cuối cùng, chỉ vụng về, gắt gao lấy tay Sở Văn Ninh, hắn không chịu nổi mà nói: “Có, có đó.”

Có người thích người. Ta thích người.

Có kẻ muốn người, người cũng có kẻ mong, đừng tự ti như vậy, đừng ngốc như vậy, biến mình là tốt nhất tốt nhất, thành không đáng một đồng như vậy. Đồ ngốc.

Sở Văn Ninh ngốc.

Ta thích người đó.

Qua thật lâu, Mặc Nhiên hỏi y: “VẬY còn người?”

“... Cái gì?”

Mặc Nhiên rủ mi, lông mi rào rào: “Ta... Ta ngốc như vậy, không hiểu chuyện như vậy, không đáng tin như vậy, ta... Ta còn làm rất nhiều điều sai không thể tha thứ nổi.”

Hắn dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Người sẽ thích ta chứ?”

Sở Văn Ninh vốn đã ngẩng mặt lên, vừa nghe hắn nói vậy, đối diện với đôi mắt ôn như đen như mực, không ngờ lại tâm hoảng ý loạn, cũng không biết lấy sức từ đâu, đột nhiên rút tay đi, quay mặt sang chỗ khác.

Y không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Không khẳng định, cũng chẳng phủ định.

Nhưng Mặc Nhiên thấy rõ bên tai Sở Văn Ninh ửng đỏ, ửng đỏ tới cần cổ hoa chi tú lệ.

“Túi gấm kia...”

“Đừng nói.” Sở Văn Ninh bỗng rầu rĩ lên tiếng, cả mặt đỏ bừng, “Không cho nói.”

Mặc Nhiên nhìn Sở Văn Ninh đỏ mặt không cam lòng, đáng vẻ phần nộ lại mờ mịt, ánh mắt có nước chảy qua, ánh trăng chiếu rọi.

Hắn ngồi tới bên, một lần nữa vươn tay, nắm lấy tay Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh đang run, tay Mặc Nhiên cũng run lên, hắn cẩn thận nắm tay Sở Văn Ninh, sau đó nhất nhất chùng lên, dùng cách không thể từ chối——

Mười ngón đan xen, lòng bàn tay dán sát.

Mặt Sở Văn Ninh đỏ lên, càng né mặt đi.

Giờ, lại không còn tránh né hắn.

Vì thế Mặc Nhiên nắm tay Sở Văn Ninh, rốt cuộc hậu tri hậu giác mà hiểu rõ, thấp thỏm bất an mà xác nhận.
Sở Văn Ninh... Cũng thích hẳn.
Hẳn rốt cuộc, biết được.

[Husky] Chương 180: Sư tôn, cô phụ điều gì

Edit: Chu

Beta: Shira

Đối với Sở Văn Ninh mà nói, đây là lần đầu tiên nắm tay Mặc Nhiên, mười ngón đan xen.

Y cảm thấy đã đủ rồi, quá nhiều, may mà Mặc Nhiên không có nhiều hành động, bằng không y có thể thật sự nhảy từ nơi cao trăm thước xuống, bỏ trốn mất dạng.

Thật là may mắn.

Mà đối với Mặc Nhiên mà nói, đây là không biết lần thứ bao nhiêu hăn nắm tay Sở Văn Ninh, mười ngón đan xen.

Hăn cảm thấy không đủ, quá ít, nhưng may mà mình không làm ra nhiều hành động, bằng không có thể đưa tay lên môi hôn sau đó đòi lấy nhiều hơn, biết vị ăn vào xương tủy.

Thật là không tốt.

Nhưng cho dù là vậy, Mặc Nhiên vẫn cảm thấy được, Sở Văn Ninh tựa hồ đang lẩn trốn.

Lúc họ cùng nhau đáp xuống từ thân kiếm, Sở Văn Ninh lại không nói hai lời đã xoay người bỏ chạy, chạy hai bước, cảm thấy chạy trốn quá vội, lại lập tức chậm lại.

Chậm lại không được hai bước, nghe thấy Mặc Nhiên đuổi theo sau y, dưới xấu hổ buồn bực lại hoảng loạn, liền bắt đầu đi nhanh hơn.

“...”

Mặc Nhiên nhìn y sai bước, trong lòng vừa ngứa vừa đau, vừa ấm vừa mềm.

Mắt thấy Sở Văn Ninh cúi gằm mặt tới đại thụ, Mặc Nhiên lập tức nói:
“Cẩn thận——!”

“Rầm!”

Vẫn là đụng trúng.

Hắn vội đi tới, hỏi: “Đau không? Để ta xem nào.”

Sở Văn Ninh che trán không hé răng, một lát sau, lại bỏ lên phía trước.

Mặc Nhiên muốn đi cùng, kết quả nghe y nói một câu: “Người đừng đi theo ta.”

“Ta... Cũng muốn về nghỉ ngơi mà.”

“Người đứng hóng gió thêm một lát đi, hóng lạnh thì vào.”

Hóng lạnh?

Mặc Nhiên cười, hóng lạnh thế nào được?

Nắm tay người, một đêm này, lòng đã nóng rực.

Nhưng hắn vẫn nghe lời, không đi theo nữa. Hắn đứng dưới ánh trăng sáng thanh lãnh, nhìn Sở Văn Ninh đi xa, cho đến khi biến mất sau tường không thấy nữa, rồi sau đó đến cây đại thụ Sở Văn Ninh va vào, yên lặng chốc lát, dựa trán lên thân cây.

Vỏ cây thô ráp, hắn nhắm mắt lại.

Sở Văn Ninh...

Thích hắn.

Phi hoa lưu thủy, cô đảo như xuân.

Hạo nguyệt đương không, thanh vân tế nhật.

Triều tịch ám dũng, thủy thiên nhất sắc.

Nhân gian dù tốt, cũng không sánh bằng một câu, Sở Văn Ninh thích hắn.

Tuy là lời hắn không biết nói sao, tư chất ngu muội, giờ khắc này cảm xúc mênh mông, tuôn trào như suối. Tình yêu của Mặc Vi Vũ đơn giản thẳng thắn như đầu gỗ thành thi nhân, Sở Văn Ninh thích hắn, Sở Văn Ninh... Sở Văn Ninh thích hắn!

Hắn dựa trán lên vỏ cây, muốn trấn định, muốn ấn nhẫn, muốn “Nguội xuống”, muốn...

Không được, làm không nổi.

Hắn rốt cuộc không trấn định được, không ấn nhẫn được, không nguội xuống được, hắn nhắm hai mắt run nhẹ, giữa lông mi thấm nhu tình cùng mừng rỡ như điên, khoé miệng hắn muốn giương lên, lúm đồng tiền càng lúc càng sâu, chứa đầy mật ngọt.

Sở Văn Ninh thích hắn.

Thích hắn.

Là... Là người hắn lưu luyến si mê kia, là người tốt nhất trên đời, là người hắn muốn ôm trong lòng suốt quãng đời còn lại, là Sở Văn Ninh... Là Sở Văn Ninh...

Đường đường từng là Đạp Tiên Quân, giờ là Mặc Tông sư ở Tu Chân giới, thế mà lại một mình ở bãi cát trắng không người, chống lên cảnh đại thụ, nhắm hai mắt cúi đầu, bả vai khẽ run, cười thành tiếng.

Bởi vì Sở Văn Ninh thích hắn, nên hắn thấy gió cũng ngọt, nghe thấy tiếng sóng cũng ngọt ngào.

Sở Văn Ninh, thích hắn.

Hắn rỏ mắt cười, nhưng cười cười, lại khóc.

Hắn như người điên mà cười, chảy nước mắt, thật ngọt, nhưng quá đau lòng.

Sở Văn Ninh...

Thích hắn.

Từ lúc ở Thái Diệp Trấn, đã trộm giấu đi túi gấm kết tóc.

Thích hắn...

Hắn bỗng nhiên muốn biết, là bắt đầu từ khi nào, Sở Văn Ninh đã đứng sau mình, yên lặng bồi, yên lặng chờ, chờ hắn quay đầu lại, chờ hắn duỗi tay, chờ hắn xoay người lại nhìn.

Sở Văn Ninh, đợi bao lâu?

Kiếp này, kiếp trước.

Chồng lên nhau, hai mươi năm?

Còn lâu hơn hai mươi năm.

Hắn là Mặc Vi Vũ nhìn thấu đất cát, biết vô giá nhất trên đời, là năm tháng. Dưới quyền thế, làm mưa làm gió, cho dù có giữ được đồ chơi quý giá, giai nhân mật ngữ, đều sẽ cuồn cuộn không ngừng chảy tới, chỉ có năm tháng,

người chết như xuyên, không thể đuổi theo.

Một người, nguyện dùng vạn lượng hoàng kim đổi lấy người, đó là dục.

Một người, nguyện dùng tiền đồ như gấm đổi lấy người, đó là yêu.

Mà một người, nguyện dùng hai mươi năm thanh xuân, năm tháng tốt nhất đổi lấy người, chờ đợi người.

Không chịu hé răng, không cần hỏi báo, cũng không cần kết quả.

Đó là ngốc.

Thật sự, thật sự quá ngốc.

Cổ họng Mặc Nhiên nghẹn lại, khổ ý ngập đầu lưỡi, mãnh liệt thành sóng, hấn nghĩ——

Sở Văn Ninh, người thật sự... Quá ngốc.

Vì sao lại thế? Có thể như thế?

Mặc Vi Vũ ta có tài đức gì... Có thể khiến người như thế.

Người là người tốt nhất trên đời, mà ta thì sao?

Tay đầy máu tanh, chết không đủ thứ, vạn người thoá mạ, vĩnh viễn không siêu sinh.

Ta khi dễ người, căm hận người, cô phụ người, ta hại chết người.

Người căn bản không biết ta đã từng làm gì...

Người căn bản không biết!!

Mặc Nhiên dựa lên cây kia, tiếng khóc nghẹn ngào hoà vào gió biển thét gào. Hấn đã làm gì...

Trong ánh mắt Sở Văn Ninh, đi đuổi theo bóng hình người khác.

Trong ánh mắt Sở Văn Ninh, si ngốc chờ một người khác quay đầu lại.

Ở ảo cảnh Kim Thành Trì, chính miệng hấn nói với Sở Văn Ninh, Sư Muội, ta thích huynh.

Hấn cầm đao cắt vào lòng Sở Văn Ninh!

Nhưng Sở Văn Ninh thì sao?

Trầm mặc tựa như bàn thạch, sóng biển cũng không đổi, dao đâm vào lòng, y cũng như thế không có chuyện gì, quan tâm hấn, khoan dung với hấn, làm bạn cùng hấn.

Tới tận lúc chết.

... Tới tận lúc chết.

Hắn cười to, hắn khóc rống, dưới ánh trăng chỉ có mình hắn, không ai tới nhìn, hắn ngu ngốc cùng điên cuồng.

Sở Văn Ninh, hai đời, hai đời đến chết đều không cho Mặc Nhiên biết tâm ý của mình, người ngạo cốt tranh phong này đã làm một chuyện hèn mọn nhất, chính là thích một người.

Vì người kia, y làm tất cả mọi chuyện có thể, lại đã chờ đợi từ lâu, rõ ràng ánh mắt đối phương sẽ vĩnh viễn không có mình, y biết rõ đối phương sẽ không yêu mình, lựa chọn không làm phiền, không để cho người khác bối rối.

Lựa chọn, giữ lại tôn nghiêm cuối cùng.

Kiếp trước, đến chết, y cũng chỉ nói một câu cuối cùng, là ta bạc người, tử sinh không oán.

Kiếp này, mình thổ lộ với y, Sở Văn Ninh là người tốt như vậy, người kiêu ngạo như vậy, lại nói: “Ta không tốt. Ta xưa nay chưa từng có ai thích.”

Đạp Tiên Quân... Mặc Vi Vũ... Đã... Làm cái gì...

Đã làm cái gì!!!

Bị mù, hay bị ngu?

Dùng gì làm tổn thương, dùng gì cô phụ người ta.

Sở Văn Ninh nằm trên giường, màn đã hạ xuống, y cách một tầng rèm mờ ảo, nhìn ánh đèn bên ngoài.

Mặt y thật nóng, tim đập thật nhanh, suy nghĩ ngừng lại, chảy rất chậm.

So với người ngoài kia vì tội ác, mà không cảm nhận được ngọt ngào thuần túy, Sở Văn Ninh có vẻ đơn giản như vậy, trong sạch.

Y duỗi năm ngón tay ra, giơ trước mặt, chờ đến khi hoàn hồn, nhận ra mình đã dùng một bàn tay khác phủ lên, hai tay giao điệp, như lúc này Mặc Nhiên nắm tay y.

“...”

Nhận ra mình làm gì, Sở Văn Ninh ngẩn cả người, ngay sau đó then quá hoá giận, hận mình vì tâm viên ý mã, vậy mà si mê lực đạo cường hãn khi này mà không thoát ra được.

Không có tiền đồ!

Y hung dữ buông tay mình ra, cũng dùng tay trái đánh lên tay phải một cái.

“Lạch cạch.”

Cửa bỗng mở, kéo theo gió đêm thổi trên cát.

Sở Văn Ninh đột nhiên trở mình, nhắm mắt vờ ngủ. Y nghe tiếng nam nhân đi vào phòng, tới trước giường, thân ảnh cao lớn che khuất ánh nến mờ nhạt, dù cách rèm, cũng có thể cảm nhận được ánh tối nhạt đi, bóng Mặc Nhiên ở bên giường, áp bách y, làm y có chút không thở nổi.

“Sư tôn, người ngủ rồi sao?”

Tiếng Mặc Nhiên thực ôn nhu, không biết vì sao, mang theo chút khăn khăn, như tắm trong nước biển.

Sở Văn Ninh không đáp lại.

Mặc Nhiên đứng yên ở chỗ cũ chốc lát, sau đó sột sột soạt soạt, tựa hồ sợ đánh thức Sở Văn Ninh, lại ngủ ở chỗ hôm qua, quy quy củ củ, thành thành thật thật mà trải rơm cho mình, lại thôi tắt nến.

Phòng thoáng chốc rơi vào bóng đêm, thậm chí vì không có linh điệp cùng hải đường, bóng đêm càng sâu, làm cảm quan của người ta bị kích thích, bị áp bách, làm người ta sợ trong bóng đêm sẽ xảy ra chuyện gì, lại chờ mong trong bóng đêm có thể xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng Mặc Nhiên lại chẳng làm gì, người từng vào nhà thổ thanh lâu nhiều lần này, bỗng trở nên chất phác, cẩn thận, thương tiếc, thủ lễ.

Hắn nằm xuống.

Sở Văn Ninh nhẹ nhàng thở hắt ra, mơ hồ sinh ra chút phiền muộn, nhưng y còn chưa kịp then vì mình phiền muộn, đã nghe tiếng Mặc Nhiên lại bật dậy. Sau đó, rèm khẽ lay động, hắn vén rèm giường y lên.

Tim Sở Văn Ninh vọt lên họng, y vẫn không nhúc nhích, vẫn cuộn tròn giả bộ ngủ say, còn cố gắng điều hoà hô hấp của mình, hy vọng đối phương không nhận ra điểm khác thường.

Y không biết Mặc Nhiên bỗng dậy, là muốn là chuyện gì.

Y chưa từng kết đạo lữ, chưa từng phá giới, y chỉ có một hiểu biết duy nhất về mối quan hệ, đều là đến từ những giấc mộng không tên hoang đường kia.

Y như người chưa từng xuống nước, nỗi sợ sóng lớn mãnh liệt lớn hơn khát vọng, thà tìm phao trước mới đi tới nơi nước dâng lên eo. Nếu lập tức bắt y

đối mặt với sóng gió, y sợ mình sẽ bị xoáy nước nhấn chìm.

Cho nên, kỳ thật y rất sợ Mặc Nhiên làm ra nhiều chuyện.

Nhưng mà, không biết có phải vì Mặc Nhiên cảm nhận được run rẩy rất nhỏ của y hay không, hay nghe thấy tiếng tim đập mạnh của y, Mặc Nhiên an tĩnh đứng đó một lát, sau đó hẩn cúi người——

Lúc cúi xuống thấp, Sở Văn Ninh cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở hùng hồn nóng cháy của hẩn, nóng bỏng trong lòng phải áp xuống.

Lại chỉ, thấp thấp như vậy nhìn y một lát, vén một sợi tóc phiền phức của y ra sau tai, sau đó đắp chặn cẩn thận, giúp y giữ ấm.

Trong lòng Sở Văn Ninh trấn định hơn, lại cảm thấy không hài lòng. Nhưng xem như vậy, Mặc Nhiên vẫn thành thật...

Chữ “Người” vụt qua trong đầu, người thành thật Mặc Nhiên lại cúi xuống, Sở Văn Ninh chỉ kịp cảm nhận được cảm giác ấm áp mềm mại bên má, đầu ục ục một tiếng hoảng sợ, như đá lớn rơi xuống biển, bắn lên ngàn một nước cao.

Hơi thở của Mặc Nhiên quanh quần bên y, hun nóng y, dày vò y.

Hẩn hôn lên má y.

Có mấy người có thể đối mặt âu yếm người ngủ cùng, chỉ ngồi yên nhìn, chỉ đắp chặn lên, chỉ nói một câu ngủ ngon chứ.

Mặc Vi Vũ cố gắng hết sức khắc chế và nhẫn nại, khoá lại dục vọng ăn vào da thịt, siết chặt lại, chỉ buông xuống một nụ hôn mềm mại ấm áp này.

Máu chảy rần rật, Văn Dạ Ngọc Hành anh minh thần võ đáng thương, một đời thông dong trấn định, tư thế oai hùng, lại trong hô hấp trầm thấp nóng cháy của Mặc Vi Vũ, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Y nhất thời không thể hỏi gì, không thể nhận ra gì, hô hấp cũng ngừng lại, tim đập nhanh như không thuộc về mình, trong trời đất rộng lớn, giống như không còn lại gì, lại giống như bùng cháy lên một ngọn lửa trong lòng, trước mắt hiện lên ánh sáng chòng chéo sắc sỡ. Trong lúc đầu vầng mắt hoa, y miễn cưỡng nhận ra được một điều:

Mặc Nhiên hôn y.

Cho dù chỉ là bên má.

Nói tới cái khác, như Mặc Nhiên hôn bao lâu, y căn bản không còn sức mà nghĩ, ngón tay y siết chặt lấy chần, mồ hôi ướt đẫm, mí mắt y không nhin được mà run lên, run rẩy...

May mà đêm thật tối, lông mi không kiềm được mà run lên của y không bị Mặc Nhiên nhìn thấy.

Cũng may mà mặt Sở Văn Ninh quá nóng, cả người cũng hôn hôn trầm trầm, nên y không cảm nhận được, trong nụ hôn, có một giọt nước mắt ẩm áp từ gương mặt Mặc Nhiên nhỏ xuống, thấm vào cổ mình.

[Husky] Chương 181: Hồi ức của sư tôn.

Edit: wiz.

Thông báo sáng sớm ngày thứ hai, Sở Văn Ninh rất sớm liền tỉnh.

Nhưng y không rời giường, bởi vì y lặng lẽ nhìn từ trong màn ra, phát hiện Mặc Nhiên còn ngủ, đơn giản mà trái, dựa gần mép giường.

Cách màn xem không được rõ ràng, Sở Văn Ninh kiềm chế một lát, vẫn không thể nhịn, y vươn tay, định vén kẻ rèm lên một chút, nhưng tay chưa chạm đến la rèm thì đổi thành một ngón tay, dùng đầu ngón tay, chỉ xốc lên một chút ít.

Giống như chỉ cần một ít như thế, sẽ không tính là mình nhìn lén.

Thanh hi từ giấy cửa sổ sái lạc tiến vào, đỏ rực mang điểm kim sắc quang mang, bị tài thành hẹp dài cắt hình, chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh thật lâu không có xem qua diện mạo hãn lúc ngủ, y an tĩnh nhìn, nhìn thực cẩn thận, chăm chú nhìn thật lâu.

Lâu đến mức y không tự chủ được mà nhớ tới một năm kia khi Mặc Nhiên mới vừa được Tiết Chính Ung mang về Tử Sinh Đỉnh. Một thiếu niên có chút then thùng, khi vui vẻ lại có thể phát ra ánh sáng nhiệt liệt như lửa, không có việc gì liền thích đánh mình, nói cái gì, cũng muốn bái mình làm vi sư.

Đuổi cũng không đi.

Lúc thấy ở Thông Thiên Tháp trước đó, Sở Văn Ninh khẳng khẳng không thu đồ, bởi vì cảm thấy lời nói “Y nhìn ôn nhu nhất, ta thích nhất” này quá thực vớ vẩn, không thể tin.

Vì thế, y đoán Mặc Vi Vũ mười bốn tuổi.

Nghe người ta nói, Mặc Vi Vũ vì nghĩ cách bái nhập môn hạ của y, dò hỏi

Tiết Chính Ung, Vương phu nhân, Sư Minh Tịnh, kể cả Tiết Tử Minh.

Cuối cùng cũng không biết ai cho hấn sừ chủ ý, làm hấn mặc kệ tuyết rơi đầy cửa, đứng bên ngoài Hồng Liên Thủy Tạ. Buổi sáng Sở Văn Ninh ra cửa, liền vấn an, cầu bái sừ, buổi tối Sở Văn Ninh đi trở về, tiếp tục vấn an, cầu bái sừ, như thế gió mặc gió, mưa mặc mưa, nước chảy đá cũng mòn.

Nhưng phản ứng của Sở Văn Ninh đối với hành vi này chỉ là: A. Thấy như không thấy, rồi đi mất.

Y không thích người khác truy đuổi kịch liệt như vậy, người như y, tình cảm bản thân nhạt nhẽo, cũng chỉ nguyện ý ứng đối những cảm xúc bình thản nhạt nhẽo đồng dạng.

Không biết có phải hay không vị trí hoàn cảnh từ nhỏ gây ra, thiếu niên rất giỏi xem mặt đoán ý, có lẽ là cảm nhận được Sở Văn Ninh lạnh lẽo, hấn chỉ lì lợm la liếm hai ngày, không có tiếp tục đuổi theo Sở Văn Ninh năn nỉ chuyện bái sừ.

Nhưng hấn mỗi ngày theo thường lệ đều vẫn tới Hồng Liên Thủy Tạ, giúp Sở Văn Ninh dọn dẹp sách sẽ cành khô lá rụng trước cửa môn, thấy Sở Văn Ninh bước ra, liền quăng chổi, gãi đầu, cười nói: “Ngọc Hành trưởng lão.”

Tia nắng ban mai không nói dậy sớm, sắp tối cũng không hỏi mạnh khỏe.

Chỉ một câu vô cùng đơn giản như vậy, Ngọc Hành trưởng lão, sau đó cười. Sở Văn Ninh không nhìn hấn, chỉ lo rời khỏi, hấn cũng không giận, ở phía sau y, sà sạt mà quét lá rụng.

An tường không có việc gì mà qua mười ngày, có một buổi sáng sớm, có lẽ vì hoa sen trong Hồng Liên Thủy Tạ trong một đêm nở hơn mười đoá, hương khí mùi thơm ngào ngạt, làm tâm tình Sở Văn Ninh cực tốt.

Y đẩy mà ra ngoài, nhìn thấy trên khúc chiết thanh u sơn kính chạy dài, thiếu niên Mặc Nhiên cúi đầu, hết sức chuyên chú mà nhặt cấp mà thượng, quét phiến lá, có một mảnh Diệp Tử cos lẽ là mắc vào khe đá, phá lệ khó rửa sạch, hấn cúi người nhặt, chuẩn bị ném trong cỏ cây tùng.

Trong nháy mắt ngẩng đầu phát hiện Sở Văn Ninh đứng ở trước cửa, hấn sửng sốt một chút, ngay sau đó nhếch miệng cười, cuốn nửa tay áo cánh tay lộ ở bên ngoài, còn chưa kịp ném lá khô xuống, hướng Sở Văn Ninh vẫy tay ——

“Ngọc Hành trưởng lão.”

Thanh âm thực thanh triệt, mang theo hoa quả tươi ngọt thanh, rõ ràng không vang, lại giống như ở núi non chi gian di lâu quanh quần, một mảnh trắng muốt mây bay chảy xuôi mà đi, ánh mặt trời tự đám mây trút xuống mà xuống, xuyên lâm thấu diệp, rừng trúc gian khởi phong, lạnh run rền vang.

Sở Văn Ninh đứng ở chỗ cũ trong chốc lát, con người bỗng nhiên bị nắng sớm loá mắt tẩm thành màu hổ phách, y hơi hơi nheo lại mắt, trong nháy mắt thể nhưng cảm thấy thiếu niên trong tay cầm lá khô tựa hồ cũng không hề tử khí trầm trầm như vậy, trở thành người cười quang mang xán lạn bắt mắt, dật màu lưu quang.

Y bất động thanh sắc đi xuống thềm đá.

Mặc Nhiên sớm quen sự lãnh đạm của y, cũng không để bụng, chỉ như thường lui tới, tự giác mà đi qua một bên, chờ Sở Văn Ninh đi qua.

Ngày đó, Sở Văn Ninh thông dong mà xuống từng bậc từng bậc, cũng như thường lui tới giống nhau, đi qua bên người hẳn.

Sau đó, bỗng nhiên hơi hơi nghiêng mặt, ngoái đầu nhìn lại liếc nhìn thiếu niên một cái, thanh âm mát lạnh như tuyết, trầm tĩnh như hồ.

Y nói: “Đa tạ.”

Mặc Nhiên sửng sốt một chút, ngay sau đó đôi mắt liền sáng, vội xua tay nói: “Không cần, không cần, đều là đệ tử hẳn sẽ phải làm.”

Sở Văn Ninh nói: “..... Ta không định nhận người làm đồ đệ.”

Nhưng ngữ khí thần thái, cũng không hề kiên quyết như lúc đầu.

Y nói xong liền xoay người, tiếp tục đi phía trước, cuối cùng rồi lại không biết vì sao, có lẽ là cảm thấy không đành lòng, lại quay đầu lại liếc nhìn Mặc Nhiên một cái.

Kết quả nhìn thấy thiếu niên kia thế mà hoàn toàn không cảm thấy náy lòng, lại chống chối hưng phấn nhảy tại chỗ vài bước, trên gương mặt trẻ tuổi bỗng tràn đầy tinh thần phấn chấn, tản ra vô tận quang cùng nhiệt.

..... Hoá ra gia hỏa này căn bản không để ý nửa câu sau, chỉ nghe được một câu đa tạ, liền vui vẻ đến như vậy sao?

Ngày lại như vậy trôi qua mấy hôm, có một ngày, trời mưa.

Mưa không tính quá lớn, Sở Văn Ninh trước nay luôn là người lười đến mức dù chẳng lấy mà mở kết giới cũng không mở, y cảm thấy đi đến Thiện Ác đài cũng mất thời gian chỉ một nén nhang, ướm cũng không sao, đến lúc đó dùng pháp thuật làm khô liền hảo.

Y đẩy cửa đi ra ngoài.

Mặc Nhiên còn ở.

Có điều hăn hôm nay lại thật ra không quét rác, cái chổi bị hăn gác ở một bên, hăn chống dù giấy, ngồi xồm trên mặt đất, đưa lưng về phía Sở Văn Ninh, hết sức chăm chú mà mân mê gì đó, đơn sườn bả vai hơi hơi căng lên, hăn thân mình thấp bé, ngồi xồm liền càng nhỏ, dù lại lớn, lại là màu nâu thẫm, nhìn rất buồn cười, tựa như một cơn mưa xuân mọc lên nấm.

Sở Văn Ninh cố nhin ý cười nhàn nhạt, đi đến phía sau hăn, ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Đang làm cái gì?”

“A.” Thiếu niên cả kinh, quay đầu, ngửa đầu nhìn y.

Câu đầu tiên là “Ngọc Hành trưởng lão”.

Không đợi Sở Văn Ninh nói tiếp, hăn mở to hai mắt, liền nói câu thứ hai nói: “Người sao lại không bung dù?”

Không đợi Sở Văn Ninh trả lời, hăn liền đứng lên, nhón chân, nỗ lực cầm trong tay dù giấy nâng cao, nói câu thứ ba: “Cái này cho người.”

Nhưng hăn chung quy vẫn là quá lùn, đứng ở bậc thang lại so với Sở Văn Ninh thấp hơn một bậc, thực nỗ lực, dù mới miễn cưỡng che khuất đỉnh đầu Sở Văn Ninh, nhưng lực đạo lại không ổn, gió thổi qua, tay không lấy trụ, dù nháy mắt nghiêng, thành chuỗi bọt nước tử hết thả lọt vào Sở Văn Ninh cổ lãnh duyên khấu, theo cổ chảy vào đi.

Vì thế, không đợi Sở Văn Ninh lên tiếng, Mặc Nhiên lại vô cùng lo lắng mà vội vàng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Sở Văn Ninh: “.....”

Lúc Mặc Nhiên nói câu đầu tiên, y có thể đáp “Ừ.”

Lúc Mặc Nhiên nói câu thứ hai, y có thể đáp “Không cần.”

Lúc Mặc Nhiên nói câu thứ ba, y có thể đáp “Người tự giữ lại đi.”

Nhưng Mặc Nhiên nói câu thứ tư, liền thanh thực xin lỗi, Sở Văn Ninh đều có chút không lời gì để nói, rũ mắt, nhìn không ra biểu tình đến tột cùng là

nhặt nhẻo vẫn là tối tăm, cuối cùng chỉ là thở dài, nhận dù trong tay Mặc Nhiên, đoan đoan chính chính, che đỉnh đầu hai người lại.

Y nâng lên mí mắt nhìn nhìn Mặc Nhiên, suy nghĩ một lát, lại vòng trở về lúc ban đầu câu nói kia.

“Người đang làm cái gì?”

“Cứu con giun.”

Sở Văn Ninh cho rằng chính mình nghe lầm, nhú nhú mày, hỏi: “Cái gì?”

Mặc Nhiên cười, má lúm đồng tiền thật sâu, rất là đáng yêu, hẳn có chút thẹn thùng mà gãi gãi đầu, lắp bắp: “Cứu, cứu con giun.”

Sở Văn Ninh rũ xuống mi mắt, ánh mắt dừng ở Mặc Nhiên rũ cái tay kia thượng, cái tay kia trong lòng bàn tay nắm một cây nhánh cây, tích táp đi xuống lạch thủy, hẳn là từ trên mặt đất nhặt lên tới. Lại đi phía trước xem, thêm đá thượng quả nhiên có một con vụng về con giun ở hồ nước tử nằm, chậm rãi mấp máy.

“Đợi mưa tạnh, đưa con giun từ đất chui ra này về lại lần nữa.” Mặc Nhiên có chút ngượng ngùng, “Cho nên muốn đem chúng nó vào trong bụi cỏ.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt hỏi: “Dùng nhánh cây?”

“..... Dạ.”

Nhìn thấy đối phương sắc mặt thanh lãnh, Mặc Nhiên có lẽ là lo lắng bị Ngọc Hành trưởng lão khinh thường, liền vội nói: “Ta, ta cũng không phải sợ dùng tay, nhưng mà khi còn nhỏ mẹ cùng ta nói rồi, con giun không thể dùng tay bắt, sẽ bóp da thịt nát.....”

Sở Văn Ninh lắc lắc đầu: “Ta không phải đang nói cái này.”

Y nói xong, hơi hơi giơ tay, đầu ngón tay lẳng không một chút, chỉ thấy một cành liễu đạo tể nhuyễn kim sắc thể nhưng từ khe hở đá xanh trường giai chui ra, cành liễu bao lấy con giun nằm ở hồ nước kia, đem nó nâng thả lại phụ cận thảo đôi trung. Mặc Nhiên mở to hai mắt, rất là giật mình: “Đây là cái gì?”

“Thiên Vấn.”

“Thiên Vấn là cái gì?”

Sở Văn Ninh liếc mắt miết hẳn một cái, nói: “Là vũ khí của ta.”

Mặc Nhiên có vẻ càng kinh ngạc: “Vũ khí của trưởng lão..... Như

vậy..... Như vậy.....”

“Nhỏ như vậy?” Sở Văn Ninh thay hắc đem nói ra.

Mặc Nhiên: “Hắc hắc.”

Sở Văn Ninh phất một cái ống tay áo, biểu tình hờ hững: “Nó tự nhiên có thời điểm hung ác.”

“Kia, ta có thể nhìn xem sao?”

“Tốt nhất vĩnh viễn đừng nhìn thấy.”

Ngay lúc đó Mặc Nhiên còn không có hiểu được ý tứ của Sở Văn Ninh khi nói những lời này, hắc quay đầu lại đi thăm dò Liễu Đằng từ cái khe thềm đá, đem những cái đó mơ hồ ngâm ở nước mưa con giun tất cả đều cuốn, đưa về đến ướt át bùn đất trung, dần dần lộ ra thần sắc hăm dọa. Sở Văn Ninh đột nhiên hỏi: “Muốn học sao?”

Mặc Nhiên ngẩn ra, ngay sau đó bỗng dừng mở to hai mắt, kinh hãi đến không biết nên nói cái gì mới hảo, cuối cùng chỉ biết liên tục gật đầu, một khuôn mặt trương tuần tiểu nhỏ đỏ lên.

Sở Văn Ninh nói: “Ngày mai sau thần tu, đi đến thiện ác đài ở sau rừng trúc, ta ở nơi đó chờ ngươi.”

Y nói xong, bước lên trên thềm đá trắng tinh ti li ẩm ướt , mặc kệ dù giấy, thẳng hướng dưới chân núi đi đến, Mặc Nhiên ngờ ngác nhìn bóng dáng y đương phong phiêu nhiên, sau một lúc lâu lúc sau, đột nhiên phản ứng lại ngụ ý của Sở Văn Ninh, trong phút chốc mặt trưởng đến càng đỏ, đôi mắt sáng cực kỳ.

Hắn rốt cuộc bất chấp mặt đất ướt đầm, lập tức quỳ xuống dập đầu, còn tiếng nói toàn là nóng bỏng cùng vui sướng.

“Vâng, sư tôn!”

“.....” Lần này Sở Văn Ninh không có tán đồng, cũng không có ngăn cản, chỉ đứng tại chỗ một lúc lâu, rồi sau đó tiếp tục đi xa, hạt mưa đập vào dù mặt, điểm điểm tích tích, giống như đàn Không một khuỷt.

Mãi đến khi bóng dáng hắc biến mất không thấy, Mặc Nhiên mới từ trên mặt đất đứng lên, cũng mãi đến lúc này, hắn mới phát giác, chính mình đỉnh đầu không biết khi nào đã tạo ra một đạo kim sắc nửa trong suốt cái chắn, chảy xuôi năm cánh hoa ảnh, giúp hắn che đi tinh mịn mưa gió.

Sở Văn Ninh nhớ rõ năm đó khi Tiết Chính Ung biết được quyết định của hắn, lại là trấn an lại là ngoài ý muốn, hỏi hắn một câu: “Ngọc Hành, người sao lại nguyện ý nhận hắn?”

Khi đó, mình ngồi ở trên thiện ác đài, trong tay nhéo chuôi này dù giấy Mặc Nhiên đưa cho y, đốt ngón tay thon dài như có như không, cọ qua chỗ cầm dù, cuối cùng nhàn nhạt nói câu: “Giúp hắn cứu giun.”

Tiết Chính Ung a một tiếng, báo mục mở viên lưu, có chút giống miêu.

“Cứu cái gì?”

Sở Văn Ninh không có trả lời lại, chỉ là rũ mắt nhìn thanh trúc dù cốt đôi mắt, dần dần có một chút ý cười.

Đảo mắt, đều lâu như vậy đi qua.

Y năm đó nhận thiếu niên làm đệ tử, lúc đầu thuần chất, làm sau lối rẽ, nhưng cuối cùng là may mắn, kết quả là, thiếu niên vẫn là trưởng thành một cái Tiên Quân đoan đoan chính chính, không có khiến y thất vọng.

Một chút ngó sen màu trắng đầu ngón tay dò ra la rèm, Sở Văn Ninh từ mờ mờ khe hở, ngưng thần nhìn dáng vẻ khi Mặc Nhiên ngủ.

Thiếu niên kia hiện giờ đã là nam tử anh tuấn lại đỉnh bạt, ngũ quan so từ trước càng thêm khắc sâu rõ ràng, mặt mày chi gian toàn là hơi thở ổn trọng thành thực.

Chỉ là cùng lúc trước giống nhau, Mặc Nhiên thời điểm ngủ, ấn đường vẫn hơi hơi nhú lại, hắn đánh tiểu chính là như vậy, hai hàng lông mi vũ rũ thật sự thấp, phảng phất sắp bị tâm sự nặng trĩu ép tới không bao giờ có thể nâng lên.

Sở Văn Ninh cảm thấy có chút buồn cười, thầm nghĩ người này tuổi còn trẻ, nơi nào tới như vậy nhiều u sầu ưu tư?

Chính nghĩ như vậy, chợt thấy đến hàng mi dài cong vút của Mặc Nhiên hơi hơi vừa động, đôi mắt chậm rãi mở.

“.....”

Ngón tay Sở Văn Ninh lập tức cứng đờ, muốn đem tay rút về, giả bộ ngủ.

Nhưng mà Mặc Nhiên người này rất kỳ quái, hắn không có gắt ngủ như người trẻ tuổi, ngược lại có chút nhân tài lớn tuổi có diễn xuất, nói cách khác, hắn thanh tỉnh thật sự nhanh.

Hơn nữa không thể hiểu được, hăn tựa hồ có trực giác cực kỳ nhạy bén đối với biến hóa rất nhỏ hoàn cảnh giặc ngủ quanh mình, —— giống như hàng năm đều gặp phải ám sát nguy hiểm, một bước một di, như đi trên băng mỏng.

Sở Văn Ninh còn không có tới kịp đem ngón tay tiêm từ màn khe hở rút về đi, tầm mắt Mặc Nhiên cũng đã chuẩn xác mà dừng trên ở đầu ngón tay kia. Sở Văn Ninh: “.....”

Sự tình liên quan da mặt cùng danh dự của Ngọc Hành trưởng lão, hết sức nghìn cân treo sợi tóc , Sở Văn Ninh linh cơ vừa động, dứt khoát trở mình, toàn bộ tay đều vươn trưởng mãnh, biểng nhác mà rũ ở mép giường.

Như vậy thoát nhìn, vừa mới liền hoàn toàn không phải ở trộm vén rèm, mà là ngủ say trở mình, cánh tay đuổi thân, trong lúc vô tình dò ra xong nợ mãnh.

Mặc Nhiên nơi nào có thể tưởng được đến Sở Văn Ninh nghiêm túc cứng nhắc có thể nghĩ ra loại chủ ý như vậy, dễ dàng bị lừa, hăn sợ đánh thức Sở Văn Ninh, vì thế tay chân nhẹ nhàng mà đứng dậy.

Nhưng không có lập tức đi, mà là cầm phần tay Sở Văn Ninh lộ ra ngoài, thật cẩn thận đưa trở về trong chăn. Làm xong, một lát sau, Sở Văn Ninh mới nghe được tiếng đẩy cánh cửa kéo kẹt.

Mặc Nhiên đi ra ngoài.

Sở Văn Ninh hơi hơi giãn ra đôi mắt, nhìn ánh mặt trời mờ lung ngoài cửa thấu tiến vào, hầy còn ra thật lâu thần.

Có lẽ là bởi vì y chưa từng có hy vọng quá xa vời mình cùng Mặc Nhiên có thể ở bên nhau, thậm chí đến tưởng tượng cũng đều chưa từng tưởng tượng quá cụ thể, cho nên chẳng sợ qua một đêm, đến lúc này, y vẫn cảm thấy này hết thảy liền cùng nằm mơ giống nhau.

Trong ấn tượng, Mặc Nhiên rõ ràng là ái mộ Sư Minh Tịnh, mấy năm nay y một mình đứng ở phía sau bọn họ, đem hết thảy xem đến rõ ràng.

Xem Mặc Nhiên đối Sư Minh Tịnh xán lạn cười, xem Mặc Nhiên vì Sư Minh Tịnh nấu mì, xem Mặc Nhiên trộm mà giúp Sư Minh Tịnh hoàn thành nhiệm vụ, đánh vẻ vui rạo rực, cho rằng không ai biết.

Kỳ thật chuyện này, Sở Văn Ninh đều rõ ràng.

Vì thế y từng có hâm mộ, từng có lòng đổ kị, từng có khó chịu, từng có không cam lòng.

Cũng cho rằng mình từng có thoải mái.

Kỳ thật nào có dễ dàng thoải mái như vậy, chẳng sợ biết rõ tuyệt đối không khả năng, cũng ngại cổ không chịu quay đầu, căng da đầu không muốn rời đi. Mấy năm nay, Sở Văn Ninh chính mình cũng từng để tay lên ngực tự hỏi, chú định không có kết quả chờ đợi như vậy đáng giá hay không, chấp mê bất ngộ chờ đợi như vậy hạ tiện hay không. Nhưng tự hỏi vô số biến, mỗi lần đáp án đều không giải quyết được gì. Sở Văn Ninh y cũng từng là người thờ ơ lạnh nhạt với những kẻ si nam oán nữ vô tình nhất là không thể hiểu được vì cái gì đau như vậy, còn mạnh hơn hành đem một phần cảm tình sủy ở trong ngực, bị trát mình đầy thương tích, cũng không chịu vứt bỏ. Y không hiểu, chỉ có đương cầu mà không được nghiệp hỏa đốt tới trong lòng hắc, hắc mới rốt cuộc có thể biết ——Trên đời tình nghĩa thăm thiết thâm tình, thiết tình chân ý, đại để đều là như thế. Có thể buông, lại vĩnh khó vứt bỏ. Nguyên nhân chính là như thế, Sở Văn Ninh cũng không minh bạch ý tưởng chân chính của Mặc Nhiên đối với Sư Muội, ít nhiều đều có chút mê mang cùng do dự. Y không rõ là cái gì làm Mặc Nhiên nguyện ý đem ánh mắt từ trên người Sư Minh Tịnh dời đi, ngược lại dừng ở chính mình lược hiện chặt vật khuôn mặt. Bởi vì cảm kích? Bởi vì áy náy? Muốn noi theo nữ quý báo ân hoa yêu thương tình, cho nên lấy thân báo đáp? Mẹ nó, không phải là cùng Sư Muội thổ lộ, bị Sư Muội cự tuyệt đi.....Sở Văn Ninh phát ngốc, trong đầu thiên mã hành không, trong lúc nhất thời nhớ tới mấy chuyện lộn xộn như thiếu nữ u hồn ốc đồng cô nương Trần Thế Mỹ di tình biệt luyện, cuối cùng thế mà càng nghĩ càng giận, đứng dậy, thừa dịp không có người thấy, tàn nhẫn đạp chỗ Mặc Nhiên tối hôm qua ngủ.

[Husky] Chương 182: Tiểu chúc long của sư tôn

Edit: Thiên Di

Beta:

Suy đoán đi suy đoán về, không phải suy luận ban đầu, Sở Văn Ninh không muốn nghĩ nhiều, tự làm mình ngột ngạt.

Chỉ đối với chút tình cảm bất chợt này, y ít nhất còn giữ lại. Bởi vậy đám cháy cuối cùng cũng tắt, đoàn người chuẩn bị ngự kiếm rời đi, Sở Văn Ninh lại không có ý định ngồi lên bội kiếm của Mặc Nhiên.

Đương nhiên Ngọc Hành trưởng lão có thể miễn cưỡng bay lên hai mươi thước cũng không định bước lên Hoài Sa, cho nên mọi người đứng trước bãi đá lởm chởm, nhất nhất bước lên bội kiếm phóng đại của Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh lấy thăng long phù của mình ra.

Đầu ngón tay trích máu, điểm lên trên vảy rồng, rồng giấy nhỏ đột nhiên sống dậy, bay lên cao, lượn mấy vòng, rồi bay vòng vòng quanh chủ nhân hô lớn.

“Ái chà Sở Văn Ninh, nhiều năm không gặp, nhớ ghê ha, lần này người muốn xin bốn toạ giúp chuyện gì đây?”

“Đưa ta sang bờ bên kia.”

“Ông nội ơ! Bốn toạ chính là đệ nhất chân quân hàm chúc chi long từ khi khai thiên lập địa Hồng Mông, sao có thể làm chuyện của con lừa con ngựa được, không đưa, không chở.”

Trước mắt bao nhiêu người, con rồng giấy này rung đùi đắc ý, thân tuy nhỏ, giọng lại vang. Có đứa nhỏ nghe nó nói, không nhịn được phì cười.

Sắc mặt Sở Văn Ninh u ám hẳn đi, đưa tay lên, bỗng cháy một ngọn lửa kim sắc, thấp nói: “Không chở thì đốt.”

“...” Tiểu long lập tức trợn mắt, đáp xuống đất, giương nanh múa vuốt, thổi râu trừng mắt, “Làm gì có ai như thế, hung dữ không thèm nói lý, bạc tình lại vô sỉ, chẳng trách mỗi lần gặp người, đều thấy người cô đơn một mình!” Mặc Nhiên nghe vậy quay đầu lại, định nói gì đó, nhưng ngẫm lại, xung quanh nhiều người như vậy, Sở Văn Ninh lại sĩ diện, nên vẫn không nói ra, chỉ lắc đầu cười.

Sở Văn Ninh cả giận nói: “Người lắm mồm thế!”

Nói xong vung tay lên, ánh lửa trên tay lập tức bay về phía tiểu long trên đất, nhưng Sở Văn Ninh cũng không định đốt nó thật mà chỉ uy thanh thế, vụt qua râu rồng trên đất, tiểu long sợ tới mức gào lớn, vội bay lên, móng vuốt lớn vuốt râu mình.

“Đuôi của bốn toạ đầu! Râu của bốn toạ đầu! Bốn toạ... Đầu của bốn toạ đầu! Vẫn còn à! Vẫn còn hả!”

“Nhiều lời nữa là mất thật đấy.” Sở Văn Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong tay lại tụ kim quang, “Biến lớn.”

“... Oa hu hu hu hu!” Tiểu long nửa thật nửa giả mà khóc nửa ngày, dùng móng vuốt thê thê lương lương lau nước mắt vốn chẳng tồn tại, mắt bằng hạt đậu liếc tới ánh mắt sáng như lưỡi đao của Sở Văn Ninh, không khỏi rùng mình, tiếng hu hu hu dừng lại, chợt vang một tiếng “Hức!” buồn cười kết thúc.

Nó mềm như bông mà từ đất bay lên, giờ giống như con rồng giấy thật cả người không có xương, râu mềm oặt rủ xuống, nó lại hức thêm một tiếng nữa, ầm ỨC hỀ hỀ mà nói: “Chỉ một lần này thôi, không có lần sau.”

“Tùy người.”

Dù sao lần trước triệu nó ra, nó cũng nói vậy.

Rồng giấy liền vươn bốn chân ra, như đang giãn xương cốt, sau đó phát ra tiếng kêu bén nhọn, ánh sáng kim quang yếu ớt bỗng bao phủ thân nó, tản ra xung quanh, kim quang càng lúc càng sáng, cuối cùng nuốt chửng rồng giấy.

“Gừ——!”

Đột nhiên bên trong, tiếng rít gào bén nhọn nhỏ bé biến thành tiếng hùng hồn đáng sợ, trong phút chốc kim quang chuyển thành màu tím, gió xung

quanh thổi vù vù, sóng đập mạnh lên bờ biển, mọi người đều bị thổi đến không mở mắt ra được, vội cúi đầu, hoặc lấy tay áo che mặt lại.

Sở Văn Ninh hí mắt, đuôi ngựa cùng y phục rộng đều bị gió thổi bay phần phật. Chờ kim quang dừng lại, mọi người nhìn quanh, lại không thấy tiểu long kia đâu, bờ biển im ắng, chẳng có gì.

“Hả? Có thấy gì đâu?”

Có đứa nhỏ kinh ngạc, lời còn chưa dứt, đã nghe tiếng cười mây âm âm trên đầu, tiếng gầm to thanh chấn cửu tiêu, biển giận âm âm, gió thổi lồng lộng.

Mọi người kinh ngạc sợ hãi ngẩng đầu lên, mấy phần yên tĩnh, bỗng nhiên, sau tầng mây dày đặc lộ ra một con rồng lớn, mắt giận dữ trợn lên, móng vuốt hùng dũng, râu to cứng rắn như cổ thụ trăm năm, nó bay giữa tầng mây, uy vũ sinh phong, đột nhiên hướng về phía trước, sau đó bỗng phi xuống đất——!

Gió nổi lên tứ phía.

“Úi!”

“Oa!”

Đứa trẻ mất cha mẹ bị dọa sợ, vẫn quen khóc lóc gọi cha, Mặc Nhiên vội bế nó lên, nhỏ giọng an ủi.

Sở Văn Ninh cũng không nghĩ tới mình lại dọa trẻ con, ngần ra một lúc, thấy cự long hạ xuống, lập tức bảo: “Người từ từ chút.”

“Gừ?”

Cự long to lớn không gì sánh được, thế mà phát ra tiếng hừ hừ ngờ nghệch, sau đó phịch một tiếng đáp xuống bãi đá, từ từ rủ thân mình xuống.

Cự long này thấp phần to lớn, ngồi trên nó không khác gì ngồi trên đất là bao, cũng khó trách Sở Văn Ninh không thích ngự kiếm, nhưng lại chịu cười rồ.

Mặc Nhiên cố ý muốn để Sở Văn Ninh thoải mái một chút, vỗ vỗ đứa nhỏ trong lòng: “Đệ có muốn cùng vị ca ca kia, cười Hàm Chúc Chi Long không?”

Đứa nhỏ lại không muốn, chôn mặt bên vai Mặc Nhiên, nhỏ giọng nói: “Nói nhỏ cho huynh, ta không thích huynh ấy.”

Mặc Nhiên cũng nói với nó: “Nói nhỏ cho đệ, ta thích huynh ấy.”

“A?” Đứa nhỏ sừng sốt một lát, lại ngậy thơ thuần khiết, hỏi nhỏ lại: “Thật ư?”

“Suyt, đừng nói cho ai biết nhé.”

Đứa bé lập tức cười rộ lên, che miệng lại, liên tục gật đầu.

“Các người còn nói gì nữa? Có đi không đấy?” Sở Văn Ninh cũng không định ngồi chung với người khác, nhàn nhạt liếc bọn họ một cái, sau đó cười rồing bay lên, nháy mắt bay cao trăm thước, biến mất sau mây.

Bởi vì ngự kiếm chở người khác, không thể bay quá nhanh, chạng vạng tối, họ mới tới trấn Vô Thường ở Thục Trung, Sở Văn Ninh đến trước bọn họ, chào hỏi mấy người giàu trong trấn. Trấn Vô Thường được Tử Sinh Đình bảo hộ, chỉ cần Tiên Quân mở miệng, họ sẽ tận lực làm theo.

Mấy dân tị nạn đưa về từ Lâm Nghi, được mấy chủ nhà giàu đưa về nhà, đứa bé được Mặc Nhiên bế lúc đi còn lưu luyến không rời mà quay đầu lại vẫy tay với hân.

“Ân công ca ca, gặp lại sau.”

“Ừ, gặp lại sau.” Mặc Nhiên nói, đứng dưới ánh chiều tà của hoàng hôn, nhìn họ đi xa.

Sở Văn Ninh không thích cảnh biệt ly, đứng im một lát, xoay người rời đi. Mặc Nhiên vội đi theo, cùng y trở về môn phái.

Hai người trầm mặc bước trên thềm đá sơn môn, từng bước từng bước, bóng cây lay động, chiều hôm huy hoàng. Mặc Nhiên nhớ lại Sở Văn Ninh từng hao hết linh lực, công mình bị trong thương đang hôn mê bò lên đỉnh núi, giờ y còn mạnh khoẻ đứng bên cạnh mình, cùng mình trở về, không khỏi trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Giữa vị đắng ngọt, hân đưa tay, nắm lấy tay Sở Văn Ninh.

“...”

Cho dù lúc trước đã nắm tay một lần, Sở Văn Ninh vẫn cứng đờ như vậy, vụng về như này, không tự nhiên như thế. Y cố gắng tỏ vẻ trầm tĩnh, làm như mình rất đạm nhiên, đáng vẻ thực tự nhiên.

Đáng tiếc người đối diện là Mặc Nhiên.

Là Mặc Vi Vũ người hiểu rõ y, hiểu rõ tính cách y, thậm chí nốt ruồi bên tai hẳn cảm hay đôi chân sợ lạnh.

Bọn họ không ai nói gì, nhưng Mặc Nhiên thấy ngón tay y cứng đờ hơi run lên, liền nắm lấy cả bàn tay Sở Văn Ninh.

Chậm rãi trên con đường dài, Mặc Nhiên mong con đường này dài hơn một chút, để hẳn có thể nắm tay y, lâu thêm một chút, lại lâu thêm chút nữa.

Xa xa trên con đường dài, hẳn lại mong con đường này ngắn đi một chút, nếu có thể ngắn đi chút nữa, năm đó Sở Văn Ninh chịu khổ công mình về nhà, có thể đỡ hơn một chút, lại đỡ hơn chút nữa.

Cứ như vậy đi tới đỉnh núi, sơn môn nguy nga có thể thấy rõ ràng.

Bỗng nhiên một người cao gầy khoác áo lông cáo trắng xuất hiện sau lùm cây, hai người chưa kịp nhìn rõ, đã nghe người nọ gọi một tiếng.

“Sư tôn?!”

Sở Văn Ninh hơi kinh ngạc, cơ hồ ngay lập tức rút tay ra khỏi tay Mặc Nhiên, che trong tay áo, sau đó ngừng bước chân, ngẩng đầu lên.

Sư Muội ôm giỏ trà xuống bậc thang, ánh hoàng hôn chiếu lên gương mặt thanh như hoa sen, minh diễm tiên lệ, sáng ngời giữa bầu trời hoàng hôn đỏ rực.

Y thực sự cực kỳ tuấn mỹ.

Sư Muội hẳn cũng không thấy lúc này hai người nắm tay, có vẻ rất vui mừng, cười nói: “Thật tốt quá! Hai người cuối cùng cũng về rồi!”

Mặc Nhiên không đoán được bỗng nhiên sẽ gặp y, hơi xấu hổ, nên hỏi: “Sư Muội muốn ra ngoài sao?”

“Ừ, ta đang định xuống núi giúp tôn chủ mua mấy thứ, không ngờ lại gặp sư tôn và A Nhiên. Mấy hôm trước tôn chủ nhận được hải đường đưa tin của sư tôn, nhưng không gặp người, vẫn không yên lòng...”

Sở Văn Ninh nói: “Ta và Mặc Nhiên đều không bị thương. Những người khác trong phái thì sao?”

“Cũng không sao.” Sư Muội nói, “Thiếu chủ tuy bị hắc tử điều khiển, nhưng may là thời gian điều khiển không dài, không tổn hại tới tâm mạch. Nhiều ngày Tham Lang trưởng lão dốc lòng chữa trị, sáng nay đã có thể xuống giường đi lại được rồi.”

Sở Văn Ninh thở phào: “VẬY thì tốt rồi.”

Sư Muội cười, liếc nhìn Mặc Nhiên một cái, sau đó ôn nhu hạ tầm mắt, chấp tay thi lễ: “Tuy còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng lát nữa Cô Nguyệt Dạ đưa được liệu tới, nếu không đi lấy, sẽ khiến người ta chờ lâu. Ta đi trước đây, sư tôn, A Nhiên, tối gặp lại sau.”

“Ừ, người đi đi.” Sở Văn Ninh nói, “Về rồi lại nói chuyện.”

Đến khi y phục Sư Muội lay động, bóng dáng mờ dần, Sở Văn Ninh liền quay đầu lại, tuy khi này y cảm thấy Mặc Nhiên không buông tay, là mình rút tay đi trước, nhưng không biết tại sao lại giận dữ trong lòng, ánh mắt lạnh như lưỡi đao sáng liếc qua Mặc Nhiên, phất tay áo bỏ đi.

Mặc Nhiên: “... ..”

Hai người một trước một sau đến Đan Tâm Điện, lại bị tình hình trước mắt làm cho ngạc nhiên không biết nên nói gì.

Chỉ thấy trong chủ điện Tử Sinh Đình, bày đầy vàng bạc tơ lụa, ngọc quý san hô, pháp khí linh thạch, trải một đường từ toà cao tới cửa chính, còn một nửa tinh thạch luyện bảo khí chặn ngoài cửa, hoàn toàn không thể vào. Trừ mấy thứ này ra thì không nói, không biết gì nguyên nhân cổ quái gì, trong điện còn có hơn ba mươi tuyệt sắc mỹ nữ đang đứng lo sợ bất an.

Mà Tiết Chính Ung thì sao, ông đang dở khóc dở cười mà nói rõ lí lẽ với các đệ tử mặc y phục Hoả Hoàng đỏ nhạt.

“Không được, chuyện này tuyệt đối không được, những cái khác có thể nhận được, nhưng những ca cơ này thì vẫn mong các người, trả về cho chủ thôi. Nơi này của chúng ta thật sự không nghe hát, cũng chẳng thích xem múa, cảm tạ, cảm tạ.”

Mặc Nhiên vào cùng Sở Văn Ninh, ba mươi cô nương ca cơ đứng bên cạnh cửa, mùi hương son phấn nồng nặc xộc vào mũi, hần vốn miễn cảm với mùi hương, không nhịn được, ngay lập tức hắt hơi bốn năm lần.

Tiết Chính Ung quay đầu lại, thấy hai người, lập tức vui mừng.

“A Nhiên, Ngọc Hành! Hai người đã về rồi! Mau, mau giúp ta khuyên vị này... Ặc... Vị đặc phái viên này.”

Sở Văn Ninh hơi nhướn mày: “Đặc phái viên gì?”

Không đợi Tiết Chính Ung trả lời, vị đệ tử kia đã nở nụ cười, quay lại, nhiệt tình nói: “Tại hạ là đại đệ tử Hoả Hoàng Các, phụng mệnh chủ, đặc biệt tới Tử Sinh Đỉnh kết minh.”

Sở Văn Ninh: “...”

Loại chuyện kết minh này đương nhiên không thể khinh suất, ba người hợp lực khuyên người nọ nửa ngày, mới tiễn người nọ đi được, Tiết Chính Ung nhìn bóng dáng người nọ đi xa, nặng nề thở dài, lau trán đầy mồ hôi: “Các người biết không, mấy ngày nay người của môn phái lớn nhỏ ở Thượng Tu giới đến rất nhiều, đều nói muốn kết thân với Tử Sinh Đỉnh. Mấy năm nay ta không giao thiệp với họ nhiều, họ vốn không muốn để ý tới chúng ta, nhưng vì Côn Luân Đạp Tuyết Cung, lần này tốp ba tốp năm tới chen nhau tặng lễ vật, đột nhiên nhiệt tình như thế, ta không biết nên ứng phó thế nào nữa.”

Sở Văn Ninh nghe thế nhú mày: “Quãng thời gian này, Thượng Tu Giới có chuyện gì xảy ra?”

Tiết Chính Ung than thở: “Hà Đông ba mươi năm, Hà Tây ba mươi năm.”

“Nói vậy là sao?”

“Lộn xộn lắm.” Tiết Chính Ung nói, “Kẻ điên Từ Sương Lâm kia, tung ra nhiều quyển trục ký ức chứa ân oán oán như vậy, mặc dù biết hẳn chỉ muốn quấy phá báo thù, nhưng có thể thay đổi được cái gì rồi? Nho Phong Môn không cần nhiều lời nữa, Giang Đông Đường thì chia năm xẻ bảy, Cô Nguyệt Dạ với Đạp Tuyết Cung trở mặt hoàn toàn, giờ là kẻ thù gặp nhau là đổ mắt, còn Vô Bi Tự...”

Ông nói tới đây, chợt nhớ Hoài Tội đại sư là sư tôn của Sở Văn Ninh, không khỏi ngừng lại.

Sở Văn Ninh nhàn nhạt bảo: “Vô Bi Tự là môn tịnh, chủ trì trước bị kéo vào ân oán ở Nho Phong Môn, dụng tâm hiểm ác, thanh danh đương nhiên cũng thành rác rưởi.”

“Ừ...”

Nghe y nói về sư môn của mình như vậy, Tiết Chính Ung và Mặc Nhiên đều hơi hoang mang mà nhìn Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh mím môi không nói, một lát sau, mới hỏi lại: “Nam Cung Tứ thì sao?”

“Không biết, sau trận hoả hoạn thì không nghe thấy tin tức của hãn và Diệp công... Diệp cô nương.”

Mặc Nhiên nghe vậy, không khỏi “A” một tiếng, mặt lộ ra vẻ ưu tư.

Chẳng lẽ cả hai đời, hai quân tử thuần thiện, vẫn không thể chết già sao?

Thấy biểu tình hãn khác lạ, ánh mắt tối nghĩa, Tiết Chính Ung quay đầu nhìn hãn: “Nhiên Nhi làm sao thế?”

Mặc Nhiên đương nhiên không thể nói thật, chỉ đành bảo: “Ta đang nghĩ, hai người họ liên quan sâu sắc tới Từ Sương Lâm hành tung chưa rõ kia, sợ rằng sẽ bị liên lụy.”

“Con cũng đừng lo quá, các môn phái ở Tu Chân giới đều đã phái người điều tra gốc gác các pháp thuật kỳ lạ rồi.” Tiết Chính Ung nói, “Trừ phi tiếp theo Nam Cung Nhữ không có động tĩnh gì lớn, nói cách khác, tất nhiên sẽ biết được hành tung. Nam Cung công tử và Diệp cô nương có lẽ đang ở trên núi, không tiện liên lạc với người khác mà thôi.”

Mặc Nhiên nói: “Vâng, cũng mong là vậy.”

Bọn họ lại tiếp tục hỏi chuyện kỳ lạ phát sinh mấy ngày nay, Tiết Chính Ung tuy đã nhận được hải đường đưa tin, biết hai người Sở Văn Ninh ở lại Phi Hoa Đảo mấy hôm, nhưng cũng không biết rõ chuyện tiếp theo, nên hỏi lại tình hình của họ gần đây. Sở Văn Ninh có một đáp một, có hai đáp hai, duy chỉ có chuyện liên quan đến Mặc Nhiên, sẽ ngừng một lát, cổ tình gạt sang một bên.

Mà Tiết Chính Ung thì sao, ông có chết cũng không nghĩ tới, giữa Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên sẽ có chuyện phát sinh.

Bởi vì cả hai người ngoại trừ tướng mạo, đều quá không xứng đôi.

Tuổi, thân phận, tính cách.

Thậm chí là màu da, khẩu vị, tư thế ngủ, mấy thứ này, đều không chút giống nhau.

Nhiều năm như vậy, Văn Dạ Ngọc Hành đều đại diện cho cao khiết, Bắc Đẩu Tiên Tôn vẫn luôn đại diện cho thanh lãnh, Sở tông sư bạc tình ít ham

muốn, coi trọng da mặt mình nhất, y làm sao có thể kết đạo lữ với đồ đệ của mình?

Câu chuyện vớ vẩn nhất cũng không dám viết như vậy, nếu có người kể chuyện nào kể một đoạn như vậy, không khéo sẽ bị người ta ném vỏ dưa, phun nước trà, đánh cho chui xuống gầm bàn mất.

Nhưng mà, tình yêu lại cố tình nảy sinh như vậy.

Ở một góc tối, không ai quan tâm, nở rộ một đoá hoa bí ẩn xinh đẹp. Dù chưa nở rộ, hương đã kiều diễm.

Nếu đã về Tử Sinh Đỉnh, tối đó Sở Văn Ninh liền tới Mạnh Bà Đường ăn cơm.

Đẩy cửa Hồng Liên Tạ Thủy ra, chợt thấy cầu son bên rừng trúc, trên bậc đá xanh dài, có một người an tĩnh đứng chờ.

Nghe thấy tiếng động, người nọ quay đầu lại, ánh sáng rắng chiều thấm một màu đen, mang tia sáng vàng viền theo khuôn mặt anh tuấn của hần.

Mặc Nhiên cười nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn.”

Sở Văn Ninh nháy mắt ngừng lại, ký ức chồng lên nhau, như năm đầu tiên gặp Mặc Nhiên đến Tử Sinh Đỉnh, mỗi ngày đều đứng trước cửa phòng mình, nhìn mình ra ngoài, chờ mình quay về.

Chẳng qua, thiếu niên không còn nữa, Ngọc Hành trưởng lão năm đó, đã thành tiếng sư tôn ngàn vạn lần trong miệng hần.

Cung kính, còn mang theo thập phần khắc chế nóng bỏng, còn có ôn nhu không thể khắc chế.

“Người ở đây làm gì?”

“Chờ người cùng đi ăn.”

Ánh mắt Sở Văn Ninh dừng trên hộp đồ ăn trên tay hần, nói: “Hôm nay ta muốn tới Mạnh Bà Đường, đã lâu không tới rồi, không muốn ăn ở nhà Thụy Tạ.”

Mặc Nhiên hơi giật mình, sau đó hiểu ra, hần cười: “Sư tôn hiểu nhầm rồi, hộp đồ ăn này trống rỗng, lúc này ta mang đồ ăn cho Tiết Mông, hần ăn không tốt, nên nấu cho hần một bát mì.”

Không nghĩ tới Mặc Nhiên thế mà sẽ mang đồ ăn cho Tiết Mông, trong trí nhớ Sở Văn Ninh, hai người này xưa nay không ưa nhau, tuy là đường

huynh đệ, nhưng gặp nhau trong một nén nhang đã có thể đánh tới người chết ta sống rồi.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ năm năm ngủ kia bỏ lỡ quá nhiều, hoặc có lẽ tuổi Mặc Nhiên và Tiết Mông đã trưởng thành, nói ngắn lại, trong lúc người làm sư phụ chưa nhận ra, quan hệ của hai người đã như băng tan thành nước, hoà hoãn lại.

Giờ tuy vẫn cách huynh hữu đệ cung khá xa, nhưng ít ra lúc Tiết Mông nặn tượng đất, cũng sẽ nhớ mà nặn một Mặc Nhiên xấu hoắc, mà lúc Tiết Mông bị bệnh thì Mặc Nhiên cũng sẽ, tự tay nấu một bát mì, đưa tới bên giường cậu.

Sở Văn Ninh thở dài: “Hắn thế nào rồi? Lúc ta tới gặp hắn, hắn vẫn còn đang ngủ.”

“Giờ tỉnh rồi, ăn một chút, lại muốn ra ngoài đi dạo một lát, vất vả lắm ta mới khuyên hắn về giường nghỉ ngơi được.” Mặc Nhiên nói, “Trân Lung Kỳ Lục không thể so với cái khác, người trúng hắc tử, cho dù không bị không chế nữa, cũng phải nghỉ ngơi cẩn thận một thời gian.”

“Ừ.”

Sở Văn Ninh tuy đáp lời, nhưng trong lòng lại hơi nghi ngờ.

... Một câu nhẹ nhàng băng quơ này, người nói vô tình, người nghe lại hữu ý, y bỗng cảm thấy có điểm không thích hợp, tựa hồ Mặc Nhiên hiểu rất rõ hại và lợi của Trân Lung Kỳ Lục, có hơi quá mức rõ ràng, quá mức bình thản.

“Sư tôn?”

Sở Văn Ninh phục hồi tinh thần lại, Mặc Nhiên cười hỏi: “Nghĩ gì thế?”

“... Không có gì.” Y cho rằng mình nghĩ nhiều rồi, dù sao giờ Mặc Nhiên cũng là tông sư, hiểu cấm thuật, cũng không có gì kỳ quái.

Y chuyển đề tài nói: “Ăn ở đâu? Ta không muốn ăn ngoài.”

“Ta cũng không định ăn ở ngoài đâu.” Mặc Nhiên xoa xoa mũi, cười nhẹ nói, giọng ôn nhã, “Chỉ muốn đi ăn cùng người thôi, ăn ở đâu cũng được.”

Sở Văn Ninh sẽ không thừa nhận mình hơi động tâm, nhưng y không khỏi nhìn đôi mắt ôn nhu đen nháy kia nhiều hơn một lát nữa.

Cặp mắt kia chân thành, sáng ngời, ánh chiều tà, còn có hình bóng của mình.

Rất đơn giản cũng rất trong sạch.

Y không nghĩ ra bất cứ lý do gì để từ chối một đôi mắt chân thành như thế, vì vậy đi cùng Mặc Nhiên, đến nhà ăn náo nhiệt.

Có lẽ lớp giấy mỏng trên cửa sổ bị xé rách, trước đây Mặc Nhiên sẽ không cố kỵ điều gì mà gấp thức ăn cho y, thậm chí lúc đang nhìn Sở Văn Ninh ăn mà bên khoé miệng có dính chút nước canh, sẽ cười nâng tay lên lau hộ y. Nhưng giờ hai người lại trịnh trọng lạ thường, trước mắt bao nhiêu người, trong mắt cũng có tia ngại ngùng.

Một bữa cơm khách khách khí khí kết thúc, Sở Văn Ninh đứng dậy dọn khay đi, Mặc Nhiên bỗng gọi y lại: “Sư tôn, chờ chút.”

“Sao thế?”

Mặc Nhiên vươn tay, tay sắp chạm đến khuôn mặt Sở Văn Ninh trong nháy mắt, dừng lại.

“Người chỗ này, dính một hạt cơm.”

“... ..”

Sở Văn Ninh cứng đờ một lát, rồi chậm rãi đặt khay xuống, có vẻ thập phần trấn định mà rút khăn tay lau hạt cơm đi, sau đó mím môi, thấp giọng hỏi: “Còn không?”

Mặc Nhiên cười đáp: “Hết rồi, rất sạch.”

Sở Văn Ninh lúc này mới lại cầm khay lên. Trong lòng y vừa xấu hổ lại vừa buồn bực, cũng nhận ra mình mơ hồ có hơi mất mát không muốn thừa nhận——

Trước đây Mặc Nhiên đều trực tiếp đưa tay lên lau, nam nhân này bất chợt quay về khuôn phép cũ, làm y không kịp thích ứng.

Liên tiếp mấy ngày sau, đều luôn như thế.

Rõ ràng từng là người không chút cố kỵ, giờ lại như đứa trẻ mới yêu lần đầu, chỉ tận tâm tận lực đối xử tốt với Sở Văn Ninh, cũng chẳng làm gì quá phận. Mặc Nhiên như thế lo sẽ khiến y sợ, mỗi bước đi đều cẩn thận từ lời nói đến hành động, có đôi khi Sở Văn Ninh nhìn thấy rõ đáy mắt hẩn cháy

ngọn lửa đục vọng nóng bỏng, nhưng nam nhân chỉ yên lặng dùng lông mi dài phủi đi, sau đó, đôi tay to rộng nắm lấy mười ngón của Sở Văn Ninh.

Lại nâng mi lên, đục vọng trong ánh mắt, đã bị ôn nhu che lấp.

Nhưng ôn nhu kia quá nhiều, làm Sở Văn Ninh đôi khi sẽ tưởng là ảo giác của mình.

Thật giống như, Mặc Nhiên đối xử với người bị phá thành ảnh nhỏ, từng chút từng chút, dính lại với nhau, sợ dùng lực mạnh, sẽ phá vỡ y, nghiền thành bột mịn.

Sở Văn Ninh cảm thấy như vậy cũng tốt, bình tĩnh, không nhanh không chậm, trong mơ kích thích như thêm dầu vào lửa, có điều, loại chuyện này mơ thì được, nếu thành sự thật, y sợ mình sẽ không chịu nổi.

Nhưng dù kiềm chế thế nào, cũng không thể ép tình yêu theo khuôn phép cũ, cuối cùng vẫn sẽ có.

Hôm nay y theo thường lệ ăn xong cơm chiều, cầm một quả mật đào chuẩn bị rời đi, đào còn chưa ăn được hai miếng, tay đã bị giữ lại, Sở Văn Ninh cả kinh, ngẩng đầu lên thấy là Mặc Nhiên, liền thấp giọng quát:

“Người muốn làm gì——“

[Husky] Chương 183: Sư tôn, ta không ăn cay

Edit: Shizu

Chung quanh không có ai, Mặc Nhiên lôi kéo y, đem y đưa tới ngõ nhỏ phía sau Mạnh Bà đường, ngõ nhỏ kia phá lệ nhỏ hẹp, y đi vào, lại có Mặc Nhiên đứng ở đây, liền khiến cho không gian càng chật hẹp.

Sở Văn Ninh giấu quả đào, trừng mắt hăn.

Cố gắng liên tục ẫn nhẫn khắc chế, rốt cuộc làm huyết khí nam nhân phương cương có chút xao động, ngực hăn hơi dồn dập phập phồng, mắt đen sáng ngời mà nhìn chăm chú Sở Văn Ninh, bỗng nhiên duỗi tay, đem y ôm vào trong ngực.

“Quả đào ——!”

Vẫn là nói quá muộn, trái đào kia bị chạm vào rơi xuống, nhanh như chớp mà lăn đến trong một góc, không hề nhúc nhích.

“Sư tôn.” Hơi thở nam nhân nóng cháy hơi thở quanh quần ở bên tai y, dày vò như vậy, nóng bỏng như vậy, ngữ khí hăn vẫn thanh minh như cũ, ý tứ nóng bỏng ẫn nhẫn, tiếng nói hăn bị dục hỏa lấn át, nhưng hăn vẫn như cũ không có thêm hành động gì.

Hăn chỉ là ôm y, đem y ôm vào trong ngực, trầm thấp nói.

“Ta thật khó chịu.”

Sở Văn Ninh bỗng dừng mở to mắt: “Làm sao vậy, không thoải mái chỗ nào?”

Mặc Nhiên đầu tiên là ngẩn ra, rồi sau đó bật cười, hăn bắt lấy bàn tay muốn kiểm tra độ ẩm trán hăn của Sở Văn Ninh, kéo đến bên môi, hôn lên.

Sở Văn Ninh nhú mày nôn nóng nói: “Bệnh rồi thì đi tìm Tham Lang trưởng lão xem.”

“Tìm rau đông ngâm kia cũng vô dụng.” Mặc Nhiên bất đắc dĩ nói: “Tìm cải thìa mới được.”

Sở Văn Ninh lúc này mới phản ứng lại, khuôn mặt nháy mắt liên căng lại, y then quá thành giận: “Người nói ai là cải thìa?”

Mặc Nhiên liền cười: “Ta sai rồi.”

Dừng một chút, lại dùng cặp mắt đen nhánh ướm át chăm chú nhìn Sở Văn Ninh.

“Nhưng sư tôn, ta nhớ người.”

Sở Văn Ninh bị hấn ôm, lại bị một đôi mắt như vậy nhìn, bị gọi “Cải thìa” lửa giận liền không chỗ phát tiết, ngược lại thành tàn lửa hồng nhạt. Sau một lúc lâu mới nói: “..... Chúng ta vừa ăn cơm cùng một bàn.”

“Chuyện đó không tính.”

“.....”

“Sư tôn, ta liền muốn đuổi theo người, người mỗi lần cơm nước xong, đều tự rời khỏi, đi ở trong đám người, ta không thể chạm tới người.....”

Trong giọng nói có chút bạc nhược ủy khuất.

“Cùng ta ở bên nhau lâu một chút, không cần trở về.”

Sở Văn Ninh bị hấn nói đến gương mặt càng thêm nóng, tâm hoảng ý loạn, huyệt chi hơi thở trên người hấn mãnh liệt như vậy, hùng hồn như vậy, nóng bỏng như vậy, y bị hấn gắt gao ôm, đến cuối cùng, một câu cũng không nói nên lời.

Mặc Nhiên lẩm bẩm nói: “Sư tôn, ta muốn ôm người nhiều hơn một chút.....”

Đối với hai người bọn họ mà nói, muốn ở cùng một nơi như vậy ở Tử Sinh Đình, kỳ thật cũng không dễ dàng. Đặc biệt mấy ngày này số lần các đại môn phái đến bái phỏng rõ ràng gia tăng, Sở Văn Ninh thường bị Tiết Chính Ung kéo đi bày mưu tính kế, bởi vậy thời gian có thể ở cùng nhau càng ít.

Lúc ăn cơm có thể ngồi gần nhau, lại lo lắng đám người rộn ràng nhốn nháo xung quanh, sợ vô ý một chút, liền sẽ làm đệ tử mắt sắc nhìn ra điều khác thường, cho nên từ lúc thổ lộ tới nay, bọn họ đến cơ hội nắm tay cũng khó có được.

Khắc chế lâu như vậy, cũng không phải là Mặc Nhiên sẽ không chịu đựng được.

Trời dần tối, người đi tới Mạnh Bà đường ngày càng nhiều, một đám nữ tu hi hi ha ha đùa giỡn từ bên cạnh ngõ nhỏ đi qua, vô ý đụng phải Toàn Cơ trưởng lão luyện ánh lửa chuột, cái đuôi châm lửa của con chuột kia kéo kẹt tán loạn, làm mọi người cười ha ha, Sở Văn Ninh thấy náo nhiệt liền bất an, y đẩy đẩy Mặc Nhiên.

“Đi ra ngoài đi.”

“Một lát nữa.....”

“Một lát nữa sẽ có người tới, đi ra ngoài.”

Sở Văn Ninh rốt cuộc là người thanh tu, y là người chân chính, y chẳng sợ ý loạn, y sẽ không thần mê. Mặc Nhiên thở dài, như y mong muốn, buông lỏng cánh tay ôm chặt y, Sở Văn Ninh lập tức đi ra ngõ nhỏ âm u nhỏ hẹp, sau đó quay đầu lại nhìn hẩn liếc mắt một cái.

“Còn đứng đó làm gì?”

Mặc Nhiên ho nhẹ một tiếng, giống như có chút xấu hổ, hẩn nói: “Sư tôn đi trước đi, ta đứng đây thêm chút nữa.”

Sở Văn Ninh hoang mang khó hiểu, vừa muốn nói, lại thoáng nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Mặc Nhiên anh tuấn khuôn mặt tựa hồ có hơi đỏ, ánh mắt đen bóng cũng có chút lập loè, ánh mắt thấp thỏm như là bầu trời đêm chứa muôn vạn ánh sao.

Y đột nhiên hiểu ra chuyện gì, ánh mắt không tự giác mà dời xuống, lúc này đang nhìn bộ vị nào đó, trong tai ong đến rung động, ngay lập tức giống như bị con bò cắn, mặt đỏ tai hồng nói: “Người..... Người quả thực.....” Y chưa nói xong, liền bỗng dừng vung ống tay áo, giận dữ rời đi, đỉnh đầu phảng phất còn khói nhẹ.

Như vậy né tránh hẩn liên tiếp mười ngày qua, chẳng sợ Mặc Nhiên này chỉ bị thuần phục thành dụ ngoan, trong xương cốt huyết khí cũng là càng tích càng lớn, bên trong rất có ý tứ sơn vũ dục lai phong mãi lâu. Mỗi ngày thần tu, mộ tĩnh, hẩn nhìn chăm chăm Ngọc Hành trưởng lão trên đài cao, trong ánh mắt đều là dục niệm kìm nén không được, mỗi ngày càng rõ ràng hơn.

Thời điểm lưu luyến si mê một người, chỉ sợ dùng tất cả thủ đoạn để che dấu tình yêu, cũng là dấu không được.

Có đôi khi Tiết Mông vô tình nhìn thấy ánh mắt Mặc Nhiên, đều sẽ bị dọa nhảy dựng, hắn nhìn Mặc Nhiên, nhìn lại Sở Văn Ninh, phượng hoàng nhi không thể nghĩ ra được là có chuyện gì, cho nên càng xem càng mờ mịt, cũng không biết trong ánh mắt chớp động Mặc Nhiên có cảm xúc gì.

Tiết Mông chỉ theo bản năng cảm thấy không thoải mái, chỗ nào không thoải mái, hắn lại không thể nói được.

Có một ngày thần tu, Tiết Mông thừa dịp chung quanh không có ai, liền hạ giọng gọi Mặc Nhiên: “Này, ta muốn hỏi người một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Sư tôn sinh bệnh rồi sao?”

Mặc Nhiên cả kinh: “Sao người lại nói như vậy? Sư tôn có bệnh gì? Sao ta lại không biết?”

“Người không biết?” Tiết Mông sờ sờ cằm, “Kỳ quái, vậy sao người luôn để ý tới y, còn là bộ dáng quan tâm săn sóc.”

“.....” Nghe Tiết Mông vừa nói như vậy, Mặc Nhiên xem như hiểu được, hắn ho nhẹ một tiếng, rũ mắt nói, “Người nghĩ gì vậy, đừng nguyên rủa sư tôn.”

“Ta không có nguyên rủa y.” Dừng một chút, lại lẩm bẩm nói, “Vậy người nhìn chăm chăm y làm gì?”

“Người nhìn lầm rồi.”

“Ta không mù.”

“Người mù.”

“Ta mù? Vậy người là chó!”

Hai đại nam nhân hơn hai mươi tuổi tranh chấp ấu trĩ, trên đài cao Sở Văn Ninh nghe được bên này có dị động, thanh thanh lãnh lãnh nhìn xuống dưới, hai người liền bỗng dừng câm miệng, từng người cúi đầu sao chép hồ sơ hạ thảo được, chỉ là khuỷu tay còn để ở một chỗ âm thầm phân cao thấp. Mặc Nhiên cùng hắn độ trong chốc lát, bỗng nhiên thả lỏng lực đạo, không hề có dấu hiệu rút tay ra.

Tiết Mông dùng sức quá mạnh, đột nhiên mất đi trở ngại bên Mặc Nhiên, trực tiếp liền loảng xoảng một tiếng ngã quy ở trên người Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên cười to: “Ha ha ha ha.”

Tiết Mông rất giận, cũng không để ý bầu không khí an tĩnh xung quanh, lớn giọng nói: “Người không biết xấu hổ! Người chơi ta!”

“Mặc Vi Vũ, Tiết Tử Minh.” Mắt thấy đồ đệ mình lại muốn mất mặt xấu hổ, Sở Văn Ninh có chút giận tái đi, nâng mắt phượng lên, nhú mày kiểm lại, trầm thấp nói, “Muốn cãi nhau thì ra bên ngoài, đừng ở đây ảnh hưởng mọi người thanh tu.”

“Vâng, sư tôn.” Mặc Nhiên lập tức ổn trọng.

Tiết Mông cũng không tình nguyện mà im lặng. Nhưng cậu vẫn là thờ phỉ, cảm thấy vừa rồi mình ngã rơi luôn cả mặt mũi rồi, nghĩ nghĩ, xé một mảnh giấy nhỏ, ở mặt trên viết mấy cái chữ to, vò lại, ném tới trên bàn Mặc Nhiên.

“Lạch cạch.”

Không nghĩ tới viên giấy ném qua đầu, một bàn tay tinh tế trắng nõn đem nó từ trên trang sách nhặt lên, Sư Muội nghi hoặc khó hiểu mà đem trang giấy nhãn dán này mở ra, nhìn thoáng qua chữ viết phía trên.

“Người chính là nhìn chăm chăm! Người có phải hay không có ý đồ gì! Có phải hay không muốn sư tôn truyền cho người độc môn tâm pháp!”

Phía dưới vẽ một con chó, còn có một dấu chéo.

Sư Muội: “.....”

Sau khi đãi thần tu tán, Tiết Chính Ung tìm được Sở Văn Ninh, nói là bên phía Lâm Nghi nhiều lần điều tra, xác định chuyện kiếp hỏa kia, trong vòng 5 năm đều không thể ở, cho nên lưu dân từ Thượng Tu Giới mang đến, hiện giờ đều yêu cầu an trí ở trong thôn bên sườn núi Tử Sinh Đỉnh.

“Người ta mang về, đã làm người hỗ trợ dàn xếp ở Vô Thường trấn, Phong Hòa trấn, Bạch Thủy thôn. Còn có những người người cùng A Nhiên mang về.” Tiết Chính Ung nói, “Dưới Vô Thường trấn nhiều người thường trú

như vậy, vẫn là mang một nửa đi Ngọc Lương Thôn đi, nơi đó cũng thiếu người trẻ tuổi.”

Sở Văn Ninh nói: “Xác thật là đặt ở Ngọc Lương Thôn tương đối thích hợp.”

Tiết Chính Ung gật gật đầu: “Ngọc Lương thôn không xa, các người đi sớm chút, người cần an trí người có hơi nhiều, chuyện củi gạo mắm muối, Mông nhi không làm tốt, ta để Sư Muội cùng các người đi trước, hẳn có thể giúp một chút.”

Sở Văn Ninh nói: “..... Được.”

Đối với thôn dân Ngọc Lương Thôn mà nói, Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên đã xem như người quen, thôn trưởng hai ngày trước được Tiết Chính Ung thông báo, bởi vậy sáng sớm liền chờ ở cửa thôn, chờ nhóm Tử Sinh Đình Tiên Quân đến. Vị Lăng Nhi cô nương kia cũng tới, hồi lâu không gặp, nàng trở mã càng thêm xinh đẹp, nhìn thấy Mặc Nhiên, liền vội tới cùng hẳn chào hỏi.

Mặc Nhiên có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn là cười cười: “Cô nương không đi Thượng Tu Giới?”

“Không đi, may là không đi, nếu là chạy đến Lâm Nghi, sợ đến mạng cũng không còn.” Lăng Nhi lòng còn sợ hãi mà vỗ vỗ bộ ngực tròn đầy của mình, “Ta vẫn là trước tiên ở Hạ Tu Giới đợi, trong thôn thời gian này cũng càng ngày càng tốt..... Từ trước là chúng ta mong chờ hướng lên Thượng Tu Giới đi, này vẫn là đầu một hồi, nhìn thấy Thượng Tu Giới người đến nơi này của chúng ta. Không cần đi rồi, không cần đi rồi.”

“Đúng vậy.” Có người nghe được lời nàng nói, cũng phụ họa nói, “Mọi việc đều là núi không dời nước di chuyển, có Tiết tôn chủ, nói không chừng qua mười năm hai mươi năm, Thượng Tu Giới người đều hướng bên chúng ta mà chạy tới đó.”

Sư Muội ôn nhu nói: “Hạ Tu Giới kham khổ trăm năm, nhưng cái gọi là giang có bờ, hải có đầu, chung quy sẽ không chỉ có chúng ta bên này vẫn luôn chịu khổ, hiện giờ cũng công bằng rồi.”

Y vừa nói, vừa đem cao thảo dược Vương phu nhân phân phó y mang đến phân cho mọi người, Mặc Nhiên cũng cầm một lọ nhìn kỹ, phát hiện phía

trên lại có văn chương hình rắn của Cô Nguyệt Dạ, không khỏi kinh ngạc: “Đây là..... dược phẩm Hàn Lâm Thánh Thủ chế ra?”

“Ừ, trước đó vài ngày, Khương chương môn phái người đưa tới.”

Sở Văn Ninh nghe xong, nói: “Khương Hi tặng đồ, Thục Trung nhiều quý mị tà ám, thiếu nhất chính là linh đan diệu dược, đưa tới dược này, tôn chủ đều vui lòng nhận.”

“Còn không phải sao.” Mặc Nhiên lẩm bẩm nói, “Còn đều là đan dược Hàn Lâm Thánh Thủ luyện chế, nói khoa trương chút, sống dậy người chết đều không nói chơi, ai.....”

“Ai” còn có nửa câu sau chưa nói ra —— ai, Khương Hi thật sự rất giàu.

Năm đó ở Hiên Viên các, Sở Văn Ninh mua chỉ mới mua mấy bình hương lộ, giá đã là hai trăm năm mươi vạn, kết quả Khương chương môn vậy vậy tay, một đưa một xe.

Mặc Nhiên yên lặng mà đem ấm sắc thuốc thả lại vào túi, âm thầm thở dài, thầm nghĩ, Nho Phong Môn xác thật là xong rồi, nhưng là tiếp theo ngôi đầu hiển nhiên là Cô Nguyệt Dạ, không tới phiên Tử Sinh Đình, Hạ Tu Giới muốn quật khởi, chỉ sợ còn cần trăm năm nữa.

Ban ngày bận rộn, tới khi chạng vạng, những chi phí sinh hoạt của người dân Lâm Nghi đều được an bài tốt, phòng ốc cũng đều thu thập sạch sẽ, ba người thầy trò chuẩn bị nhích người rời đi, nhưng thôn trưởng lại khăng khăng muốn giữ bọn họ lại ăn cơm, từ chối thì bất kính, vì thế bọn họ liền đi theo thôn trưởng, tới từ đường Ngọc Lương Thôn.

Trong thôn luôn có làm một ít đại sự quan trọng, trừ tịch ăn cơm tất niên, nguyên tiêu xem tuồng, cũng đều là ở bên trong từ đường, hoặc là ở ngoài đại viện từ đường. Ngày này, bởi vì có rất nhiều dân Thượng Tu Giới tới, từ nay về sau muốn thường trú ở Ngọc Lương Thôn, cho nên trong thôn chuẩn bị ba mươi bàn tiệc rượu, nấu dương tể ngư, chưng mễ nấu mì, để chiêu đãi mọi người.

Thôn trưởng vậy mà nhớ rõ Sở Văn Ninh không ăn cay, cố ý an bài một bàn thức ăn thanh đạm, thỉnh Ngọc Hành trưởng lão cùng một ít người Lâm Nghi ăn không quen ớt ngồi xuống.

Những người đó đều là Mặc Nhiên cùng Sở Văn Ninh cứu ra, ở Phi Hoa Đảo cũng đã biết được vị Tiên Quân lạnh như băng này, nhưng biết là biết, cùng ngồi ăn cơm với y, một bàn người đều thập phần khẩn trương. Xuất phát từ lễ tiết, bọn họ không thể đứng dậy đổi vị trí, vì thế một bữa cơm ăn thập phần xấu hổ, mặt khác bàn đều đang nói cười uống rượu, một bàn này chính là từng người yên lặng động chiếc đũa, ai đều không hé răng.

Mặc Nhiên tay nghề tốt, ở nhà bếp hỗ trợ, chờ một bàn đồ ăn cuối cùng lên đây, hắn mới từ sau bếp đi tới, sắc mặt tinh tế, ánh mắt rất sáng, mũi rất cao, trong đám người nổi bật bộ dáng anh tuấn.

“Bánh bao nhân nước tử tới rồi ——!”

Đại nương cầm một mâm lớn, bên trên chất đầy lồng hấp nhỏ, giọng rống to lớn vang dội, “Bàn nào cũng có, bàn nào cũng có, mỗi bàn mười hai chỉ, sáu chỉ cây tế thái thịt tươi, sáu chỉ nấm hương thịt tươi.”

Mặc Nhiên liền cười, giúp đại nương đưa bánh bao.

“Cảm ơn Mặc Tiên Quân!”

“Cảm ơn Tiên Quân!”

Còn có giọng nói tiêu hài tử Mặc Nhiên quen thuộc reo lên: “Cảm ơn Vi Vũ ca ca!”

Lăng Nhi ánh mắt dừng trên người hắn, cũng không dời, biết người này cũng không thích mình, cũng sẽ không thích chính mình, lại vẫn không khắc chế được mà muốn nhìn hắn ——

Hừ, dù sao nhìn xem cũng không sao.

“Cảm ơn Mặc Tiên Quân.” Đưa đến bàn nàng, nàng môi đỏ như điểm giáng, ôn nhu cảm tạ.

Mặc Nhiên hướng nàng cười cười, đó là một nụ cười không né tránh, cũng không mang theo tươi cười mơ hồ ái muội sáng lạn, ngược lại làm Lăng Nhi mới vừa rồi nhân cơ hội nhìn trộm có chút ngượng ngùng, thẹn thùng mà cúi đầu.

Còn thừa hai bàn cuối cùng không đưa đến, một bàn có Sở Văn Ninh, một bàn có Sư Muội, hai người họ khẩu vị bất đồng, bởi vậy cũng không ngồi cùng nhau, Mặc Nhiên đưa tới bàn Sở Văn Ninh trước, Sở Văn Ninh nhíu mày nói: “Đi nhanh đi, cơm nguội mất.”

Khi đưa đến bàn Sư Muội, Sư Muội cười nói: “A Nhiên thật khéo tay, đa tạ.”

“Ha ha, không có gì, giúp đại thẩm một chút mà thôi.”

Mặc Nhiên nói, xoay người đi, Sư Muội cho rằng hắn muốn đi lấy chén, liền đẩy ra một chiếc ghế trống, nói: “Ngồi ở đây đi, bàn ta dư một cái chén, người không cần đi lấy.”

Mặc Nhiên sửng sốt một chút, ngay sau đó vò đầu cười nói: “Ta ngồi bên bàn sư tôn.”

“..... Người khi nào không ăn cay? Bên kia đều là không ăn cay.”

“Kiêng.” Mặc Nhiên nói.

Sư Muội trầm mặc một lúc lâu, đáy mắt sâu và đen, lại bỗng nhiên cười: “Nghe nói qua kiêng rượu thủy, kiêng lá cây thuốc lá tử, chưa từng nghe nói qua có người muốn kiêng ớt cay.”

“Kỳ thật cũng coi như không kiêng, lâu rồi không ăn, liền không muốn ăn nữa.” Mặc Nhiên hướng Sư Muội phất phất tay, cười chạy đến phòng bếp chạy, “Cầm chén đi, người ngoan ngoãn ngồi ăn, canh bao nguội mất rồi.”

[Husky] Chương 184: Sư tôn, ta để người đợi lâu rồi

Edit: Chu

Beta:

Hắn đi rồi quay lại rất nhanh, ngoài bát cơm đầy của mình, còn cầm theo một hộp thức ăn, ngồi xuống cạnh Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh có hơi ngoài ý muốn, do dự hỏi thử: “Người... Không ngồi ăn chung với Sư Muội sao?”

Mặc Nhiên ngẩn ra: “Sao ta phải ngồi bàn đó?”

Nghe hắn nói vậy, Sở Văn Ninh bỗng mừng trong lòng, y rũ mắt ho nhẹ: “Ta cho rằng mấy món bên kia hợp khẩu vị của người.”

Mặc Nhiên nhìn thính tai y đỏ ửng, bỗng nhận ra không phải Sở Văn Ninh đang ghen đó chứ? Trong lòng hắn rung động, giãn mặt cười, thì thầm bên tai y: “Người ở đâu, ở đó liền hợp khẩu vị ta.”

Tai Sở Văn Ninh đỏ ửng hết cả lên.

Đầu gối y vốn dựa vào bên Mặc Nhiên, giờ lại nhạy cảm, muốn dịch đi chỗ khác. Mặc Nhiên lại không muốn, dựa vào có bàn che khuất, sờ lên đùi Sở Văn Ninh.

“Người——!”

Câu tiếng này làm người khác chú ý tới: “Tiên Quân làm sao vậy?”

Sở Văn Ninh tự biết lỡ lời, cố trấn định nói: “Không có gì.”

Mặc Nhiên nén cười, hắn cảm thấy Sở Văn Ninh thật sự rất có ý tứ.

Hắn thật sự cũng không có ý định làm mấy chuyện háo sắc hoang đường, đó là chuyện giết địch năm trăm tổn hại một ngàn, hắn chỉ không muốn Sở Văn Ninh cách xa hắn như vậy.

Nên hẩn giữ chân Sở Văn Ninh lại, ấu trĩ không chịu nổi mà ép chân y về, muốn y dựa vào mình.

Sở Văn Ninh lại rời đi, hẩn lại ép về.

Cuối cùng Sở Văn Ninh không chịu nổi, đá hẩn một cái dưới bàn, nhưng không dịch đi nữa.

Mặc Nhiên liền cười.

Sở Văn Ninh nói: “Người đứng là có bệnh.”

Hai người ăn cơm.

Mặc Nhiên nhìn lướt qua bát Sở Văn Ninh, quả nhiên chỉ thấy mấy món rau xanh thanh đạm, một miếng đậu hũ, bánh bao cua trên bàn đã bị mấy đứa nhỏ không hiểu chuyện tranh hết.

Mặc Nhiên liền đưa cho y một hộp tre nhỏ.

“Gì thế?”

Mặc Nhiên nhỏ giọng nói: “Bánh bao, sáu miếng gạch cua, sáu con tôm đã bóc vỏ rồi, ta tự làm riêng cho người... Suyt, đừng nói, mau ăn đi, ta biết người trên bàn ăn, xưa nay không tranh với người khác.”

“...”

Trong bàn, có một người đặc biệt quan tâm chăm sóc mình, quá rõ ràng, Sở Văn Ninh thấy hơi mất mặt, không muốn động vào. Nhưng nhìn đôi mắt đen láy nghiêm túc lại chân thành của Mặc Nhiên, trên má còn dính chút bột, lời cự tuyệt thế mà không nói ra được.

Huống chi câu kia, tự làm riêng cho người, nghe thật sự động lòng người.

Sở Văn Ninh không nói gì, một lát sau yên lặng mở hộp đồ ăn ra, sau đó dựng nắp hộp, lạy ông tôi ở bụi này mà ăn mấy miếng thịt cua nhỏ, nhân bên trong mềm mại ấm áp tràn ra, thấm nhuần làm lòng ấm áp.

“Có ngon không?” Nam nhân nhìn y không rời, ánh mắt dường như hy vọng được khen ngợi.

Sở Văn Ninh cắn cắn đũa, nói: “Cũng không tệ lắm, người nếm thử một miếng xem.”

“Ta không ăn, đều cho người thôi.” Mặc Nhiên cười, đôi mắt đen láy sáng ngời lại nóng bỏng, “Người thích là được rồi, nếm thử mấy con tôm xem?”

Nam nhân chuyên chú, bột mì bên má tôn lên đôi mắt đen nhánh, càng khiến người ta cảm thấy vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Sở Văn Ninh tuy vẫn hơi mơ hồ với lựa chọn của Mặc Nhiên, không rõ vì sao hần lại bỏ Sư Muội mà theo mình, nhưng giờ khắc này, ánh mắt hần quá thuần khiết, cũng quá kiên quyết, không chứa thêm gương mặt ai khác, cũng đủ làm người khác an tâm dù có là ai.

Ăn xong cơm chiều, thôn trưởng mời mọi người đi xem kịch, sân khấu dựng bên bờ sông, tiếng vọng vang dội, trống chiêng hồ cầm, câu đài thượng sinh, đào, vai nam, mè, vai hề lần lượt lên sân khấu, buổi diễn náo nhiệt, thủy tú lưu vũ, vẻ mặt kinh biến, uống một ngụm rượu, ngậm trong miệng, ngẩng đầu mạnh mẽ phun ra, nháy mắt biến thành ngọn lửa, chiếu sáng trang sức lấp lánh, nhận được tiếng reo hò cổ vũ của mọi người.

Loại ảo thuật này Sở Văn Ninh vốn không muốn xem, thứ nhất bởi vì gánh xiếc quá vụng về, y liếc mắt đã nhìn thấu huyền cơ, không khỏi mất đi vui vẻ và hưng phấn, thứ hai là vì người xem diễn rất đông, có lúc náo nhiệt phi phàm, làm y không thể chịu nổi.

Y không hứng thú, Sư Muội cũng chẳng có hứng thú gì, hai người đều định rời đi, Mặc Nhiên không nói gì, đi cạnh bọn họ, cuối cùng quay đầu lại nhìn qua sân khấu.

Sư Muội ôn hoà nói: “Đi thôi, về trễ quá, tôn chủ sẽ lo lắng.”

“Ừ.”

Mặc Nhiên không nói nhiều lắm, cúi đầu đuổi theo. Nhưng đi mấy bước, lại nghe Sở Văn Ninh nhàn nhạt hỏi một câu: “Người muốn xem à?”

“Đang diễn là trận đấu của Vương Khải và Thạch Sùng, cũng khá thú vị.”

Hần chưa nói muốn xem, cũng không nói định xem, nhưng Sở Văn Ninh an tĩnh nghe hần nói xong câu này, liền bảo: “Vậy xem xong rồi đi.”

Sư Muội hơi giật mình: “Sư tôn, ở lại ăn cơm chiều đã làm muộn giờ ủy thác rồi, nếu còn ở lại xem diễn...”

Sở Văn Ninh nói: “Xem đoạn này thôi, xem xong thì đi.”

Sư Muội rất ôn nhu, cười nói: “Vâng, nghe sư tôn.”

Ba người lại về trước sân khấu kịch, chen vào giữa đám người ồn ào náo nhiệt. Nhưng ly dân ở Lâm Nghi chưa từng đến Xuyên Thục, chưa từng

xem diễn, kinh ngạc khen ngợi tấm tắc đoạn diễn bay múa kia, có đứa nhỏ không thấy, được người lớn công trên cổ, có đứa lách qua chân người khác nhìn quanh.

“Vương ban cho ta san hô ngọc thụ, bảo khí hoa quang——”

Trên đài “Vương Khải” và “Thạch Sùng” đội mào vinh hoa phú quý, mặt đỏ tía tai muốn ấn đầu đối phương xuống.

“Lựa tím trái năm mươi dặm trên đường về, người làm sao có?”

“Hay! Ha ha ha, diễn thêm đoạn nữa!”

Mắt người xem diễn đều sáng rỡ, trẻ con ngậm điểm tâm trong miệng, thừa tay ra, liều mạng vỗ tay theo người lớn.

Đây không phải muôn ngàn dáng vẻ ở Thượng Tu Giới, không ai ngây ngốc xem diễn, thanh thanh lãnh lãnh nhấp một ngụm trà hoa lái, người hầu châm trà, tỳ nữ phẩy quạt, không khí lạnh nhạt dưới đài làm ca cơ mất hứng thú, vị nhạt toẹt, khúc Bá Vương biệt cơ nghe như khúc Vương Bát ngừng ca.

Những người này ngây ngô chất phác, khí thế ngất trời, đều đứng cả lên vỗ tay, hô gào ầm ĩ, thô bỉ không chịu nổi, ồn ào không chịu nổi. Sở Văn Ninh đứng trong sóng triều, không biết nên làm thế nào, người nhạt nhẽo như y, thà ngồi nghe khúc Vương Bát ngừng ca ở Thượng Tu Giới, cũng không muốn xem Vương Khải đấu Thạch Sùng với mọi người.

Người không thấy hứng thú với y còn có một người khác.

Sư Muội đứng một lát, tựa hồ bị tiếng kèn ồn ào làm đau đầu, nhưng vẫn tốt tính đứng yên, đến tận khi mọi người sôi trào vì đoạn đại hán “Đánh nát san hô”, vỗ tay ầm ầm, không cẩn thận đụng trúng một người đang uống trà, trà nóng bắn đầy lên người Sư Muội.

“Ấy! Xin lỗi! Xin lỗi!”

“Tiên Quân, thật ngại quá, người xem ta chân to tay thô thế này.”

Sư Muội vội nói: “Không sao, đừng lo.”

Nhưng y phục lại bị ướt, y thở dài, bất đắc dĩ nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn, hay là ta về trước, về thay y phục, rồi nói kết quả ủy thác với tôn chủ luôn.”

Sở Văn Ninh nói: “Được, người đi đường cẩn thận.”

Sư Muội cười cười, chào hỏi với Mặc Nhiên, liền rời đi. Sở Văn Ninh cảm thấy cách thoát thân này của y cũng được, hay mình cũng tìm một người đâm vào? Như vậy không cần vì mọi người náo nhiệt ồn ào mà thoát thân không nổi nữa. Nhưng vừa nghĩ như vậy, lại nghe thấy xung quanh reo hò, y giương mắt lên nhìn trên đài, hoá ra người diễn Vương Khải đến cảnh giận dữ, râu dựng ngược lên, ngậm lửa, đột nhiên phun một ngọn lửa về phía sông.

Con sông rực rỡ, gợn sóng nhuộm một màu đỏ lửa.

“Oa! Hay!”

“Phun nữa đi! Thêm lần nữa!”

“...” Sở Văn Ninh liền không thể hiểu, thế thì có gì đẹp... Nếu Tiết Mông ở đây, không cần lửa cũng có thể đốt trăm ngàn hồi.

Hứng thú ít ỏi, chợt nhìn thoáng qua Mặc Nhiên đang cười bên cạnh, nam nhân cao lớn kia căn bản không cần nhón chân, bình tĩnh đứng đó, ai cũng không thể che khuất tầm nhìn của hắn. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, lúm đồng tiền rất sâu, ánh mắt nhu hoà lại thâm thúy, bên trong tựa hồ chứa tâm sự không ai có thể nhìn ra được.

Cảm thấy ánh mắt của Sở Văn Ninh, hắn quay đầu lại, cười càng thuần khiết, đôi mắt đen tựa hồ hơi ướt át, lại như chẳng có gì, chỉ là ảo giác của Sở Văn Ninh mà thôi.

“Khi nhỏ đều đi qua rạp hát nghe, nhưng chưa kịp nghe hết, đã bị quản sự người ta đuổi ra ngoài mất.” Ngữ khí Mặc Nhiên bình thản lại tùy tiện, “Đây vẫn là lần đầu được nghe hoàn chỉnh... Sư tôn có thích không?”

“...”

Sở Văn Ninh nhìn đôi mắt hắn, cuối cùng nói.

“Ừm, cũng không tệ lắm.”

Mặc Nhiên cười rộ lên, màn đêm tựa như được chiếu sáng, trên sân khấu chợt ngân xướng, vừa hạ màn, đã lại bắt đầu, mây đẹp như yên, điện vũ lạnh lẽo, Đại vương tấn khí phách, tiện thiếp sống thế nào——

“Ồ, Bá Vương biệt Cơ.” Mặc Nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, cười nói, “Đi thôi, đấu phú xem xong rồi, thấy rất mỹ mãn, chúng ta về thôi.”

“Xem thêm chút nữa đi.”

“Hả?”

“Không nhàm chán, xem thêm lát nữa cũng không sao đâu.”

Mặc Nhiên hơi nhướn mi, tựa như kinh hỉ, sau đó sáng sủa cười nói: “Vâng.”

Bất cơ, Kim Sơn Tự, phán song đình, tĩnh toạ tất sát.

Mà tiếp vừa ra, không ai bỏ đi, đến giờ tiệm đóng cửa, mọi người càng hứng khởi, tinh thần sáng lạn.

Có cụ ông lên đài nói: “Lời hay làm người ấm cả đông, ác ngữ làm người lạnh sáu tháng——“

Diễn đến đoạn cao trào, Tống Giang bạo khởi giết người, nhận được tiếng vỗ tay reo hò, tiếng vỗ tay thậm chí át cả tiếng hát ca cơ, Sở Văn Ninh bị người xô đẩy, không có đường lui, cũng chẳng thể nổi giận, đúng lúc khó xử, một đôi tay to lớn ấm áp giữ lấy vai y.

Y quay lại, đối diện với ánh mắt của Mặc Nhiên, không biết nam nhân này đã vòng ra sau y từ bao giờ, cười cười, giữ y lại, để y dựa vào mình, không bị người xung quanh làm phiền.

Nhất thời những tiếng cười đùa cũng được, tiếng trống chiêng cũng thế, đều trở nên thực xa, bên tai Sở Văn Ninh nóng lên, đối diện với Mặc Nhiên một lát, cuối cùng xoay mặt đi, không muốn nhìn hân.

Chỉ là sau lưng ấm lại nóng như vậy, hơi thở như thiêu đốt nơi lồng ngực rắn chắc, khớp tay rõ ràng giữ lấy bả vai y. Phần cổ càng sậm màu, khi ánh lửa lại được phun ra, ánh mắt mọi người đều bị thu hút, hô gào cổ vũ, vỗ tay ầm ầm.

Sở Văn Ninh cũng cố vỗ tay theo, ra vẻ bình tĩnh.

Nhưng tay còn chưa nâng lên, cả người đã bị Mặc Nhiên ôm lấy từ sau. Có lẽ vì cảm thấy sẽ không ai chú ý tới, hoặc bị mọi người xô đẩy mà dán sát hơn, hoặc có lẽ vì náo nhiệt long trọng như vậy, sẽ phá lệ muốn thân mật gần gũi với người kia hơn, lại gần hơn một chút, hận không thể hợp lại thành một, cốt nhục tương dung.

Tóm lại, Mặc Nhiên rũ mi xuống, ôm y từ phía sau, để y dựa vào lồng ngực vững chắc, sau đó nghiêng mặt qua, trong nháy mắt ánh lửa trên sân khấu tối đi, hôn lên tai Sở Văn Ninh.

Nháy mắt ánh lửa bùng lên, chiếu sáng gương mặt ca cơ, đốt cháy trái tim quần chúng.

“Cảm ơn người đã bồi ta.” Mặc Nhiên nói bên tai y, tiếng nói trầm thấp hơi khàn, rất ôn nhu, “Ta biết, kỳ thực người không thích.”

“... Nghĩ nhiều rồi, ta thích.”

Mặc Nhiên cười khẽ, không nói nữa, ôm lấy y càng chặt hơn, dựa cằm bên cần cổ y.

Ánh lửa bùng bùng, Sở Văn Ninh bỗng nhiên rất muốn hỏi một câu, vì thế y mở miệng: “Mặc Nhiên, vì sao người...”

“Ha ha ha, hay!”

Giọng y rất nhỏ, nháy mắt đã bị tiếng ồn ào của mọi người nuốt chửng gần như không còn.

Mặc Nhiên hỏi: “Sao cơ?”

“... Không có gì.” Mặt Sở Văn Ninh, lại bao trùm một tầng giận dữ, những lời này y sẽ không hỏi lần thứ hai, chỉ một lần đã hao hết sức lực của y, giờ y chỉ cảm thấy xấu hổ buồn bực, không muốn mở miệng nữa.

Mặc Nhiên yên lặng một lát, kỳ thật hẳn cũng không nghe rõ Sở Văn Ninh hỏi gì, lại bỗng nhiên nói một câu: “Người ta thích vẫn luôn là người.”

“...”

Tim bỗng đập loạn nhịp.

“Vẫn luôn là người, là ta quá ngu ngốc, xưa nay không thể phân rõ tâm ý của mình.”

Thịch thịch thịch, tim như nổi trống, tiếng ồn ào trên đài đều bị tiếng vang trong ngực mình lấp mất.

“Thực xin lỗi.”

“...”

“Để người đợi lâu rồi.”

Trước mắt như nổ pháo, tai ong ong vang lên, không nghe thấy gì, trời đất quay cuồng, không biết đang đứng trên đất hay đứng trên mây, chỉ còn người kia tồn tại là chân thật, gió đã từng không có mùi vị cũng không thấy tăm hơi, giờ lại thành hơi thở quanh quẩn bên chóp mũi Mặc Nhiên.

Sở Văn Ninh kỳ thực cũng không muốn giải thích nhiều, y muốn, chỉ là một câu khẳng định của người mình âu yếm mà thôi. Giờ chợt nhận được câu khẳng định này, liền cảm thấy xung quanh nhìn không rõ, giữa đầu vầng mắt hoa, cảm thấy cái gì cũng là ngũ quang thập sắc, y không cách nào tự hỏi, cũng không cách nào nhúc nhích, giữa vệt sáng mênh mông, mất đi ngũ giác như vậy.

[Husky] Chương 185: Sư tôn lén hẹn hò bị bắt gặp

Edit: LuBachPhong36

Khi ý thức trở về, lúc có thể miễn cưỡng cảm thấy chính mình đến tột cùng đang làm cái gì, Sở Văn Ninh mơ hồ mà cảm thấy bọn họ không biết khi nào đã từ trong đám người chen chúc náo nhiệt đi ra ngoài, họ tìm được rừng cây gần nhất, họ đang kịch liệt mà hôn môi, hơi thở vừa nóng bỏng vừa dồn dập.

Thật khát.

Bọn họ đều là người đã khát vọng đối phương từ rất lâu rất lâu rồi, cách họ hôn đối phương vừa nhanh vừa nôn nóng, thậm chí có chút điên cuồng, hầu hết nhấp nhô, môi răng kề sát mà va chạm, thậm chí còn lưu chút máu, nhưng ai cũng không cảm thấy đủ, ai cũng không thể dừng lại được.

Mặc Nhiên đem y ấn dựa vào thân cây, thân gỗ xù xì cọ xát nhẹ nhàng phía sau lưng khiến y run rẩy, trông xa như một khúc nhạc truyền đến, nhưng giờ không còn quan trọng nữa, tất cả âm thanh bất luận xa gần cao thấp thế nào, giờ đây đều là vờ vụn rời rạc, duy nhất âm thanh hoàn chỉnh lúc này chính là tiếng thở dốc của nhau.

Môi lưỡi ướt át, thô ráp mà cọ xát, quần quýt quay cuồng không biết xấu hổ.

Không biết xấu hổ.....

Sở Văn Ninh không muốn chịu thua, thế nhưng y trước giờ cấm dục, mà đối phương bỗng nhiên bộc phát dục vọng tươi sống đáng sợ như vậy, giống như mãnh thú, muốn cắn xé yết hầu y, ăn sạch huyết nhục y.

Y không biết mình tại sao lại biến thành như vậy, đi đến một bước này, y không biết mình đến tột cùng là đúng hay sai, kế tiếp sẽ đi như thế nào.

Dạng người thủ lễ, cấm dục, khắc chế, cô tịch, mỗi một bước đi đều là vì trăm bước sau như y, giờ phút này giống như đã bị xé nát, bị phá hủy.

Duy chỉ có tính quật cường đã khắc sâu trong cốt tủy y, giờ trở thành nhánh cây chống đỡ y giữa biển dục, y không chịu làm thế yếu thân mềm, nên chẳng sợ lưng đã sớm tê dại, hồn đã sớm bị hút cạn, y vẫn là tình nguyện chủ động, không muốn làm vật yếu ớt có thể tùy ý người bề gãy.

Đáng tiếc đã tâm tuy đủ, kỹ xảo lại là cực kém.

Kém đến Mặc Nhiên không chỉ một lần bị răng môi y đập trúng, lực đạo lại không thu liễm, cắn trúng đầu lưỡi, toàn là vị máu tanh ngọt, kém đến hơi thở chính mình càng gấp gấp, khuôn mặt càng đỏ hồng, hô hấp cũng càng hỗn loạn khó khăn.

Đến cuối cùng Mặc Nhiên bật cười, chỉ cảm thấy Sở Văn Ninh vừa nỗ lực nhưng lại không đúng cách này, thật sự là khiến người cực kỳ yêu mến.

Trái tim đã từng lạnh lùng sắt đá của hần, giờ đây đã biến đổi, thành ao xuân trong vắt, thành vạn dặm hồ thu, thành sóng biển lấp lánh kim quang, mềm mại quần tay.

Lúc môi lưỡi hai người tách ra kéo theo sợi chỉ bạc, dâm mĩ phóng đảng, môi bọn họ đều ướt hồng, trong đáy mắt đọng đầy nhu tình cùng dục vọng, giọng nói Mặc Nhiên khàn khàn, ánh mắt động nước, hần cúi đầu nhìn chăm chú con người Sở Văn Ninh, lòng bàn tay thô ráp thấp thấp cọ qua gương mặt Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh cũng biết trình độ của mình nát đến khiến người phẫn nộ, nhưng chính là không muốn thừa nhận mình đang lo sợ, y nheo đôi mắt, lên giọng điệu uy hiếp mà hỏi: “Người cười cái gì?”

Thấy Mặc Nhiên không đáp, ngược lại trong đáy mắt ý cười càng sâu, y càng bức.

“Chẳng lẽ ta làm không..... Không đúng sao?”

Ý cười trong mắt Mặc Nhiên rốt cuộc tràn đến khóe môi, hần lại lần nữa ôm lấy y, lần này là mặt đối mặt mà ôm nhau, hai thân hình nam tử cao lớn thẳng tắp ôm lấy nhau, cũng không được kề sát khăng khít như giữa nam và nữ, nhưng lại tỏa ra tia lửa càng dữ dội, nóng bỏng hơn.

“Nào có không đúng, rất rất đúng.” Mặc Nhiên thân mật mà vuốt vuốt tóc y, rồi sau đó tóc mai cọ xát, “Sư tôn là tốt nhất.....”

“Vậy sao người còn cười!”

Mặc Nhiên lại trầm thấp mà cười, lồng ngực cứng rắn tràn ngập lửa nóng, nhưng trái tim lại càng lúc càng mềm, càng lúc càng nhu.

“Phản ứng của ta cũng chỉ có thể cười thôi.”

Sở Văn Ninh chưa hiểu kịp thâm ý trong lời nói này, liền bị tư thế của Mặc Nhiên ôm càng lúc càng sâu, ban đầu chỉ là thân trên dán đến gần, sau đó là toàn thân dính sát, y bỗng nhiên cảm thấy nhiệt tình đang giương cung bạt kiếm cực kỳ hung hãn hùng hồn của hãn đang dán sát vào người mình, theo hô hấp gấp gáp mà động động, cảm giác kích thích như vậy, kịch liệt như vậy, sống động như vậy, khiến người da đầu tê dại, tim đập gia tốc, không rét mà run, cũng khiến yết hầu y khô khan.

Điều này làm Sở Văn Ninh đột nhiên ý thức được nam nhân nhìn như ôn nhu trước mặt này, kỳ thật có bao nhiêu âm lược, có bao nhiêu cường hãn, có bao nhiêu hung bạo, thế nên mỗi một tắc da mỗi một giọt máu đều có thể lấy mạng người khác, xé nát tim gan.

Lông tóc y dựng đứng, nhất thời liền muốn đẩy hãn ra, nhưng là tay còn chưa kịp nâng lên, Mặc Nhiên thân hình cao lớn, đôi môi với nhiệt độ kinh người lại lần nữa hôn xuống, cực kỳ ướt át nóng bỏng mà ngậm lấy cánh môi y, vừa liếm vừa mút. Nam nhân này hô hấp nồng nhiệt, trong lúc lên xuống, hung khí nóng cháy nơi hạ thân của hãn cũng cách lớp quần áo mà không ngừng cọ xát Sở Văn Ninh. Sở Văn Ninh bị nhiệt độ đáng sợ của người này làm thất thần, đầu lưỡi thô nóng của Mặc Nhiên đã xâm nhập khoang miệng y, giống như đói khát, say sưa si mê mà hôn mút, đến cuối cùng đầu óc Sở Văn Ninh trống rỗng, chân vừa mềm nhũn vừa tê dại...

Y hơi hơi phát run, bởi sự kích thích này, cảm giác vô lực xa lạ này, cảm giác cứng rắn nóng bỏng này, nhiệt tình như lửa cháy này...

Hôm đó, Sở Văn Ninh cũng không biết chính mình như thế nào mà về được Tử Sinh Đình, sau đó y làm việc gì cũng như người gỗ, không có ý thức, điều duy nhất y nhớ rõ là trước khi chia tay nhau ở Hồng Liên Thủy Tạ, bọn họ lại ở trong màn đêm thở dốc ôm sát nhau, tựa như đói khát mà hôn

môi đối phương thật lâu, hận không thể đem máu thịt của đối phương mà nuốt vào bụng, như thế nào cũng đều không đủ..... không đủ.....

Trong lúc mơ hồ, y nhớ rõ Mặc Nhiên thấp giọng mà xin y, muốn y cho phép hẳn nghỉ lại Hồng Liên Thủy Tạ, Sở Văn Ninh đại khái là đã dùng hết thanh tỉnh cuối cùng của mình, mới thở hỗn hển, miễn cưỡng gọi về một chút lý trí còn sót lại để từ chối hẳn.

Y cũng không biết vì sao mình lại không đồng ý, có thể là do sự tự tôn, cũng có thể là do độc thân đã lâu nên không cách nào thích ứng được, cũng có thể là do cứng nhắc cổ hủ, cảm thấy những chuyện hoang đường này y chưa từng trải qua, đúng là mê người vô hạn, nhưng đến đột ngột lại khiến y không kịp phòng bị, cũng quá nhanh rồi.

Thật vất vả mới tránh thoát dục vọng, tránh thoát Mặc Nhiên, Sở Văn Ninh đẩy cửa bước vào, khi vào bên trong thủy tạ, lần đầu tiên trong cuộc đời y hiểu cái gọi là “không dám quay đầu”.

Y biết sợi dây trong mình cũng đã căng đến cực hạn, nếu như giờ phút này quay đầu lại, chỉ sợ thất bại trong gang tấc, dục vọng vỡ òa, cũng không thể đẩy lùi người trước mắt mình.

Bọn họ sẽ bị đốt thành tro bụi, đến bã cũng chẳng còn thừa lại.

Khi trở về tắm gội thay quần áo, Sở Văn Ninh phát hiện tiết khố của mình đều đã ươn ướt, hương vị tanh ngọt đậm vào khứu giác khiến y mặt đỏ tai hồng, không biết phải làm sao, khiến cặp mắt phượng lãnh lệ kia đều đỏ cả lên, mí mắt thanh mảnh nhuốm sắc đỏ như cánh hải đường.

Y đứng một chỗ ngây người thật lâu, y nhận không được mà nghĩ, tại sao lại như vậy? Sự tình sao lại thành như vậy.

Y cả đời này, chưa từng thất thố như vậy, bị động như vậy, chưa từng có.

Mẹ nó, y nên làm cái gì bây giờ!

Trước đây Sở Văn Ninh gặp phải vấn đề khó giải quyết, y phản ứng theo bản năng chính là tìm cách giải quyết thông qua sách vở, bởi vậy từ nhỏ y đã đọc rất nhiều loại sách, trong đầu toàn là sách và sách.

Đây là lần đầu tiên, đồng sách vở chồng chất như núi kia không thể cho y một đáp án.

Cho nên y luống cuống, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào cho phải, đọc sách nào mới đúng.

May mắn Mặc Nhiên tựa hồ rất hiểu y, sau khi bị cự tuyệt một lần, liền hiểu rõ trong lòng Sở Văn Ninh đang mờ mịt cùng nôn nóng, nên không hề tiếp tục liều lĩnh.

Nhưng cử chỉ thân mật giữa họ không hề dừng lại ở những cái nắm tay, bọn họ sẽ ở ngõ nhỏ đằng sau Mạnh Bà đường kịch liệt ôm hôn, khi màn đêm buông xuống, bọn họ sẽ ở khoảnh rừng hoang vắng không người mà tóc mai cọ xát. Mặc Nhiên là người ít khi nói lời âu yếm, có khi thậm chí là Sở Văn Ninh hỏi cái gì, hắn mới đáp cái đó, nhưng hắn lại có một đôi mắt biết nói, bên trong đôi mắt ấy có ngôn từ đường mật, có muôn vàn nhu tình, chỉ là hắn rất ngốc nghếch, sẽ không biểu đạt, cũng biểu đạt không tốt.

Rất nhiều thời điểm, so với chỉ nói ngoài miệng, Mặc Nhiên càng nguyện ý trực tiếp đi làm.

Hơn nữa không biết tại sao, Sở Văn Ninh cảm thấy Mặc Nhiên thực sự có thể hiểu được y đang muốn gì, đang nghĩ gì, rõ ràng bọn họ chỉ là vừa mới ở cùng nhau, nhưng đôi khi Sở Văn Ninh sẽ cảm thấy, Mặc Nhiên giống như đã dùng thân phận này mà bồi ở bên cạnh y rất nhiều năm rồi.

Ngày tháng dần trôi, thời gian bọn họ ở bên nhau, ôm hôn nhau càng lúc càng dài, nhưng dục hỏa trong người họ đã càng ngày càng không dập tắt nổi, dường như mỗi lần tách ra, cả hai đều cảm thấy không đủ, đều cảm thấy máu nóng trướng đầy lồng ngực.

Sở Văn Ninh còn đỡ, rốt cuộc y thanh tu nhiều năm, định lực hơn người nên còn có khả năng kiềm chế, nhưng Mặc Nhiên không giống vậy, hắn tu không phải cùng loại tâm pháp với Sở Văn Ninh, hướng chi hắn trẻ tuổi, huyết khí phương cương, thật là mỗi lần hẹn hò xong, hắn đều không có cách nào lập tức đứng dậy đi về.

Quá rõ ràng, đến quần áo cũng đều không thể che đậy được, sẽ bị người khác nhìn ra manh mối.

Hắn thật sự đã nhẫn đến quá thống khổ rồi!

Hôm nay, sau khi bọn họ dùng cơm chiều liền ở vùng phụ cận sau núi ít người qua lại dây dưa với nhau hơn nửa canh giờ, nhưng buổi tối nay còn

có một cuộc họp các trưởng lão, do đó Sở Văn Ninh tính toán cảm thấy thời gian còn lại không nhiều, liền nói với Mặc Nhiên mình phải đi rồi. Nhưng Mặc Nhiên lại tính thời gian, cảm thấy còn kịp, liền không muốn thả y rời đi ——

Phương thức cự tuyệt của hãn tương đối thô bạo, không phải dùng lời nói, mà là trực tiếp hôn y.

Mặc Nhiên ngồi trên một phiến đá trong rừng cây, ôm Sở Văn Ninh làm mặt y hướng về phía hãn, để y ngồi trên đùi mình, tư thế này sẽ khiến người ngồi dưới thấp hơn người ngồi trên, tuy nhiên Mặc Nhiên vốn dĩ cao lớn, ngồi thế này lại vừa ngang bằng Sở Văn Ninh, tư thế này thực sự thuận lợi.

Lại ướm át đau khổ mà hôn thật lâu sau, hôn từ môi đến cổ, hãn ngậm cắn hầu kết Sở Văn Ninh, nghe được tiếng thở dốc đè nén trầm thấp của đôi phương, Mặc Nhiên càng khó chịu, quả thực tâm như lửa đốt.

Sở Văn Ninh cũng chịu không nổi, y muốn thoát thân, muốn chạy trốn, nhưng eo lại mềm, chân tay lại không nghe lời. Tư thế ôm này gần đây Mặc Nhiên rất thích, có thể thân mật khăng khít như vậy mà ôm y, khiến người toàn thân ngứa ngáy, Sở Văn Ninh thậm chí có thể tưởng tượng ra, nếu không có y phục che đậy, sẽ là cảnh tượng khiến người giật mình cỡ nào.

Có lẽ là đã thật sự kề cận giới hạn, cho nên dù kịch liệt hôn môi cũng không thể giải thoát hết dục vọng, ngược lại như lửa cháy đổ thêm dầu, càng cháy càng lớn.

Khi Mặc Nhiên buông đôi môi đỏ bừng ướm át kia ra, ánh mắt hãn ẩm ướt, hãn trầm thấp mà thở phì phò, hầu kết gợn cảm mà lăn lộn, hãn hết sức chuyên chú nhìn Sở Văn Ninh, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ là lại hung hăng mà cắn y.

Hãn là cắn thật sự, khiến Sở Văn Ninh cảm thấy đau, nhưng cũng thực kích thích, như kim đâm huyết vị nhức mỏi mà run rẩy.

Nam nhân vì tình yêu mà thống khổ, trong cổ họng còn phát ra tiếng nước nở vụn vạt mơ hồ, tay hãn vuốt ve mái tóc đen như mực kia, hãn chỉ cảm thấy sự tôn của mình có bao nhiêu là tốt, khiến người hận không thể đào

tim đào phổi ra mà yêu thương, lại cảm thấy sự tôn của mình có bao nhiêu là mê hoặc, khiến người muốn hung hăng dùng sức mà ức hiếp y...

Trong không khí yên tĩnh, hơi thở càng lúc càng dồn dập, Sở Văn Ninh ngẩng đầu lên, mi mắt run rẩy hơi hơi khép lại, rất khó chịu, cứ ôm hôn như vậy đã là gãi không đúng chỗ ngứa, y cũng cảm thấy khó chịu như vậy, huống chi nam nhân trẻ tuổi này lại đang ôm chặt lấy y.

Đôi mắt Mặc Nhiên đều đã phấp hồng, ướm át.

Hắn trầm thấp mà mở miệng, giọng nói khàn khàn, có chút ần ần, cũng có chút ủy khuất: “Sự tôn.....”

“.....”

“Cầu người, ta chịu không nổi.....”

Chịu không nổi là muốn làm cái gì???

Sở Văn Ninh nghĩ tới những giấc mộng xuân chớp vá lúc trước, một trận run rẩy rất nhỏ truyền thẳng đến xương cột, y không lên tiếng, hai bên tai đã đỏ hồng. Chịu không nổi..... Là muốn thế nào.....?

Đôi môi đã bị Mặc Nhiên ngậm mút đến ướm át sưng đỏ trước đó, Sở Văn Ninh mấp máy thấp giọng, gần như là không thể nghe thấy mà nói một câu: “Vậy..... Đừng ở chỗ này.”

Đừng ở chỗ này, chính là, có thể tiếp tục... ở chỗ khác!

Mặc Nhiên đột nhiên ngẩng đầu lên, gần như là kinh hãi đan xen, rồi sau đó lại hung hăng mà hôn môi y, còn muốn cứ như vậy mà bế y đứng lên.

Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy ngại ngùng đến cực hạn, giận không thể nén, nói: “Người thả ta xuống đã!”

Mặc Nhiên thả y xuống, lại không quên hôn y: “Sự tôn muốn đến nơi nào?”

Sở Văn Ninh còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe được chỗ gần đồng cỏ khô có tiếng động rào rạt vang lên, y bỗng dừng cả kinh, thần trí đột nhiên thanh tỉnh, lập tức đem Mặc Nhiên đẩy ra ——

Hai người vừa mới tách ra, đã thấy một người từ chỗ tối nơi rừng trúc đi đến, trên tay cầm theo lồng đèn đang lay động, vạt áo trong gió phất phơ.

Người nọ lặng im thật lâu, sau đó âm thanh vang lên, cho dù đã cố đè nén, cũng chứa đầy kinh ngạc cùng mờ mịt.

“Các người..... Sao lại ở chỗ này?”

[Husky] Chương 186: Sư tôn, Tiết Mông thật dễ lừa, ha ha ha.

Edit: Tiêu Tiêu

Beta: Yan

Người tới dung mạo tuấn mỹ kiêu ngạo, đôi mắt đen láy mở tròn xoe, phong đăng chiếu sáng mặt hắc.

Tiết Mông.

Sở Văn Ninh nhất thời không nói nên lời, hắc không biết Tiết Mông nghe thấy nhiều hay ít, sau đó mấy phần trầm mặc, là Mặc Nhiên đánh vỡ yên tĩnh trước.

“Ta có chút việc, muốn nói với sư tôn.”

Tiết Mông hơi hơi nheo đôi mắt lại, hắc vừa rồi mới đi tới, mơ hồ nghe được trong rừng cây có tiếng thở dốc nhỏ, còn tưởng rằng là một đôi nào không biết tốt xấu có phương tích phong hóa đệ tử, ở sau núi gặp lén.

Loại chuyện này theo lý thuyết thì Tiết Mông không có tư cách quản, thập đại môn phái trừ bỏ Vô Bi Tự cùng thượng thanh các, không có một nhà nào dám nói mình không song tu. Tử Sinh Đỉnh tuy có cái gọi là “Dâm/giới”, nhưng cũng chỉ là “không được đạo nhà thổ” cùng với “Quan hệ không có được bội nhân luân”.

Nhưng Tiết Mông là ai ?

Hắc là đệ tử của Sở Văn Ninh, là đệ tử thân truyền.

Nhiều năm như vậy, Tiết Mông không có lúc nào là không đem lời nói của Sở Văn Ninh, liền biến mình thành một cái cọc tiêu chuẩn, nếu Sở Văn Ninh không vui khi người khác lén lút trao nhận, lôi lôi kéo kéo, như vậy Tiết Mông liền mặc kệ tam thất hai mươi, cũng đem theo loại khinh bỉ này đối với đạo lữ dặt tay, chán ghét đối tình song tu.

Sau núi là Quỷ giới kết giới dễ dàng tổn hại trọng địa, ở nơi này khanh khanh ta ta, còn ra thể thống gì ? Tiết Mông liền không cao hứng, dẫn theo lồng đèn tới tra cứu.

Hắn vịn lần không ngờ tới, dưới ánh hoa đèn lập lòe, lại là hai người này. Tiết Mông đều phát ngốc, sợ ngây người. Cho nên hắn thậm chí không chào hỏi Sở Văn Ninh theo quy củ, mà là thốt ra một câu—— các người tại sao lại ở đây.

Kết giới nơi này chưa bị phá, không cần tu bổ.

Không có hương thờ kỳ hoa, không hề có cảnh trí gì đáng nói.

Vị trí xa xôi, đi dạo cũng không thể đi tới nơi này.

Nếu ngày thường hỏi Tiết Mông: “Có hai người, tối lửa tắt đèn, mọi âm thanh đều không có, phóng bằng phẳng dương lộ mà đi, cũng không hoa thơm chim hót xanh nước biếc hậu hoa viên tiểu họa, nhất định phải đến một chỗ yên tĩnh nói chuyện, thiếu chủ, người thấy thế nào ?”

Tiết Mông nhất định sẽ cười lạnh một tiếng: “Ở nơi này, còn có thể nói cái gì ? Lờn ầu ỹm ?”

Nếu là hỏi lại hắn: “Hai người này là nam tử, quen biết đã lâu, đều không có hôn ước, tướng mạo địa vị đều tương đương, thiếu chủ nghĩ bọn họ là quan hệ gì ?”

Tiết Mông nhất định sẽ trợn mắt nói: “Còn có thể quan hệ gì ? Long Dương chỉ phích, đoạn tụ, làm người ta buồn nôn.”

Lúc này lại nói với hắn: “Ha ha, thiếu chủ lời nói này không đúng, kỳ thật hai người này là một đôi thầy trò, còn thỉnh thiếu chủ chờ có vọng.....”

Tiết Mông tám phần sẽ không nghe hết, liền vỗ bàn giận dữ: “Hoang đường ! Còn có thể thống gì ?! Đây là một đôi nào đòi phong bại tục cầm thú ? Ta tức khắc liền trục xuất bọn họ ra khỏi sơn môn, đuổi ra khỏi Tử Sinh Đình.”

Nhưng lúc này chỉ cần nói cho hắn, đôi thầy trò này, một người là Mặc Vi Vũ, người còn lại, là Sở Văn Ninh, như vậy Tiết Mông nhất định, nhất định, nhất định sẽ ngơ ngẩn, trên mặt đều biểu lộ cảm xúc kì dị, cuối cùng đỡ trán ngồi xuống, nói: “Ý đó là ý gì, phía trước nói đều không tính,

người, người người người, người đem lời nói vừa nãy nói lại một lần nữa, bắt đầu từ đầu. Ta cảm thấy sẽ còn khả năng thứ hai.”

——Chính là như thế.

Tiết Mông sẽ không, cũng nhất định sẽ không đem Sở Văn Ninh cùng bất cứ hỗn loạn gì, hạnh kiểm xấu, tổn hại đạo lý con người mà ở bên nhau, cho nên hăn lập tức cho rằng là mình nghe nhầm.

Nhưng đầu hăn vẫn như cũ loạn thành một đò, lăm băm: “Có cái gì muốn nói ở đây ?”

Sở Văn Ninh đang muốn mở miệng giải thích, nhưng tay áo Mặc Nhiên rộng che đi, nhẹ nhàng nhéo nhéo tay hăn, ý bảo không cần hăn mở miệng. Người này nói dối, bất quá cũng chỉ lừa được đứa trẻ ba tuổi, vẫn là chính mình nói tốt hơn.

Vì thế Mặc Nhiên nói: “Chạng vạng trước, ta ở chỗ này phát hiện một con hoa quế đường bánh mật.”

Sở Văn Ninh: “.....”

Tiết Mông ngốc ngốc mà hỏi: “Thứ gì ?”

“Một con hoa quế đường bánh mật tu luyện thành tinh.” Mặc Nhiên nghiêm trang mà nói: “Ước chừng cao chỉ mười tấc, trên đỉnh đầu đầy lá sen, còn có cái đuôi, cái đuôi tiêm châm một tràn lam đèn.”

“Đó là quái vật gì ? Tranh sách thượng chưa bao giờ nói đến nó.”

Mặc Nhiên cười nói: “Ta cũng chưa thấy qua, cho nên nghĩ, có thể hay không là vài ngày trước đó Nho Phong Môn trận trấn áp yêu bị hủy hoại, có thể thả ra một ít thú đã tuyệt chủng, liền mang sư tôn đến xem.”

Nghe hăn nói như vậy, Tiết Mông lập tức thở phào, hăn không biết tại sao liền cảm thấy trấn an, khuôn mặt đang căng cứng đến gắt gao của hăn rốt cuộc cũng thả lỏng, trở về một đường cong sinh động. Hăn dẫn phong đăng đi qua, nhìn chung quanh, hỏi: “Vậy các người tìm được bánh mật quái không ?”

“Không có.”

Tiết Mông trừng mắt hăn: “Ta lại không hỏi người, ta là hỏi sư tôn.”

Sở Văn Ninh nói: “.....Không tìm được.”

Mặc Nhiên nở nụ cười: “Chắc con đường bánh mật kia sợ sư tôn nhìn thấy, sợ bị sư tôn sau khi ăn xong điểm tâm ăn luôn nó, liền lập tức trốn đi.”

Sở Văn Ninh ngẩn ra, sau đó tức giận mắng: “Mặc Vi Vũ ! Người là lại muốn đi Tàng Thư Các chép sách sao ?”

Náo loạn như thế một phen, cảm giác bất an lúc đầu của Tiết Mông dần biến mất, hẩn thẩn than trong lòng, chính mình thực là, vừa rồi trong nháy mắt, mơ hồ có cảm giác sư tôn cùng Mặc Nhiên thật sự có một chút liên quan không minh bạch..... Thật hoang đường, sao có thể ?

Sư tôn hẩn, là một hồ nước thánh thanh lãnh nhất trên đời, ai chạm đều không được, càng không thể có người đi vấy bẩn hẩn.

Lúc này Mặc Nhiên hỏi hẩn: “Nói nhiều như vậy, cũng nói người đi, người tới nơi này làm cái gì ?”

Tiết Mông lẩm bẩm: “Ta thay mẹ ta đi Trảo Thái Bao.”

Mặc Nhiên giơ giơ ánh mắt lên: “Chính là con mèo mới nhặt về ?”

“Ừm”

“Màu cam, trên đầu có vương tự hoa văn, chỉ ăn cá không ăn thịt kia ?”

“Đúng vậy, người có nhìn thấy nó không ?” Tiết Mông thở dài, có vẻ rất bất đắc dĩ, “Béo như vậy, lại có thể chạy trốn, đều đã tìm trước núi hay sau núi, nơi mà con người có thể đi ta đều đã đi hết, chính là lại không thấy bóng dáng nó đâu.....” Bỗng nhiên hẩn nghĩ đến cái gì, tự dưng mở to hai mắt nhìn, cả kinh nói: “A ! Người nói có thể nó bị bánh mật quái ăn luôn rồi không ?”

“.....”

Mặc Nhiên kì thật rất muốn cười, nhưng vẫn nhịn xuống, hóa thành một tiếng ho nhẹ: “Cái này, ta thấy con đường bánh mật nhỏ như vậy, tuy rằng là yêu quái, nhưng cũng không có tác dụng gì, nếu là Trảo Thái Bao gặp được nó, nên không cần lo lắng là con mèo đó bị ăn, mà nên lo lắng cho con đường bánh mật kia hơn.”

Tiết Mông sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút về hình thể của Trảo Thái Bao, tán đồng nói: “Không sai..... Người nói rất đúng.....”

Sở Văn Ninh nói: “Sau núi nguy hiểm, người đừng đi về phía trước, ta giúp người đi tìm.”

Tiết Mông vội xua tay: “Không dám làm phiền sư tôn”

Sở Văn Ninh nói: “Ta cũng không có việc gì làm, thay người tìm trong chốc lát, sau đó ta liền muốn đi Đan Tâm điện tìm hội phó trưởng lão, ta với Mặc Nhiên cùng nhau đi, lên tìm cho mau một chút.”

Mặc Nhiên: “.....”

Hắn thật sự chịu phục Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh ước chừng cảm thấy thân hình hắn tựa như hỏa, muốn thiêu liền thiêu, muốn tắt liền tắt, cứ nhiên lúc này cùng hắn đứng lên tìm mèo?.....Hắn đều không có nhịn xuống được.

Tiết Mông thấy hắn bất động, sắc mặt quái dị, liền hỏi: “Người làm sao vậy?”

Mặc Nhiên nói: “Không có gì, vừa rồi có chút không thoải mái, các người đi tìm trước, ta rất mau liền đi tới.”

Sở Văn Ninh liếc mắt nhìn hắn, lúc này mới ý thức được quần áo của mình và Mặc Nhiên không giống nhau, Mặc Nhiên có thói quen xuyên tu đều mặc quần áo hắc kim sắc, ngày thường có vẻ thực kính lệ dứt khoát, cũng cực thích hợp cho đấu võ, nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng, nếu bên ngoài không có một cái áo choàng, một khi hạ thân phản ứng kịch liệt. liền sẽ thật rõ ràng.

“.....” Sở Văn Ninh không nói nữa, trong bóng đêm, một gương mặt thanh lãnh bỗng dừng ửng đỏ, như là ánh nắng chiều chiếu vào khuôn mặt trong sáng băng thượng. cực lạnh cùng cực ấm hợp lại, vừng nhiễm tinh oánh dịch thấu hoa quang.

Bắt đầu từ ngày đó, Sở Văn Ninh không muốn ở trên Tử Sinh Đỉnh gặp lên Mặc Nhiên.

Trùng hợp trận kia cũng vội lên, các môn phái cảm thấy Từ Ương Lâm sống một ngày, liền không thể an ổn ngủ một giấc. Bọn họ xin giúp đỡ với “Thiên Âm các” ——đó là độc lập với thập đại môn phái ở ngoài cái công thẩm tổ chức, am hiểu điều tra nghi án tạp án, nhưng Từ Ương Lâm làm việc quá ngoan tuyệt, không có lưu lại manh mối. Thiên Âm các chủ tỏ vẻ thương mà không giúp gì được.

Rồi tới cuối tháng, Lý Vô Tâm có chút không chịu nổi, liền phát thiệp anh hùng, mời tất cả chưong môn của các môn phái lớn nhỏ. chủ sự trưởng lão

tiến đến linh sơn đi gặp thương thảo.

Sở Văn Ninh cùng Tiết Chính Ung tự nhiên cũng đi.

Thượng một hồi quần hùng tề tụ linh sơn, vẫn là thời điểm Tiết Mông và Nam Cung Tứ luận kiếm, đảo mắt Tu Chân giới cách cục đã xảy ra biến đổi lớn, nguyên bản thuộc về Nho Phong Môn tịch rỗng tuếch, Hỏa Hoàng các cũng chưa gượng dậy nổi, chương môn mới được đẩy lên nói chuyện đều là nói lấp, trong đám người không hề hé răng, Vô Bi Tự thiên môn đại sư thậm trọng từ lời nói đến việc làm, im bất không nhắc tới chủ trì bị dèm pha.....

Tiết Chính Ung hồi tưởng lại ngày đó, quần hùng cũng đến, cảnh tượng hòa khí vui vẻ, thế nhưng dường như đã qua mấy đời, không khỏi sinh ra cảm giác ai oán.

Ngồi trên, Khương Hi bị đẩy vì là đệ nhất tôn chủ, tra rõ Nam Cung Như là một chuyện, thanh kiếm thống soái của hắn là một chuyện. Người này cùng đệ nhất tôn chủ Nam Cung Liễu, hoàn toàn bất đồng, Nam Cung Liễu thì cả ngày cười hì hì, không bàn về địa vị tôn ti, đều là một bộ dạng khách khách khí khí, không thích đắc tội với người khác.

Khương Hi đâu ?

Chúng chương môn mới đem xương đầu kết quả lượng ra tới, mời hắn chủ trì, hắn liền lãnh lãnh đạm đạm, không một chút khách khí ngồi xuống tôn vị thượng lúc trước của Nam Cung Liễu.

Phía trước vị trí này là của Nam Cung Liễu, dốc hết sức từ chối, tam phiên lại làm, ít nhiều đem khiêm tốn kính cẩn diễn đủ, ngồi trên đi một lúc lời nói càng khẩn thiết, mũ miện chi từ nói nửa canh giờ, được để mắt tới a, chư quân điều dắt a, có sai nhiều đều đảm đương, nước miếng bay tứ tung.

Khương Hi liền chỉ nói ba chữ

“Đúng vậy”

Hắn thế nhưng nói vị trí này hắn là hắn ngồi.

Khương chương môn, phú thật là phú, cường thật là cường, tính tình thực sự là kém, da mặt cũng thật sự là hậu.

Tiết Chính Ung bỗng nhớ đến một sự kiện, thấp giọng lầm bầm với Sở Văn Ninh: “Linh Sơn đại hội hắn không có tới, chưa ngừng một lần.”

Sở Văn Ninh đối với quyên mưu tranh chấp không hiểu biết, mi đen nhú lại: “Nói như thế nào ?”

“Ta là nói, từ lúc Nam Cung Liễu là đệ nhất tông chủ, Nho Phong Môn được công nhận vì đệ nhất đại phái, Khương Hi liền không tới tham gia qua, bất luận là cái gì.....”

Sở Văn Ninh đánh giá Khương Hi trong chốc lát, nói: “Người này tâm khí cao ngạo, nhìn ra được không muốn khuất phục dưới phê vật.”

Tiết Chính Ung có chút oan uổng: “Ta cũng không muốn khuất phục dưới kẻ phế vật.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt cười: “Tôn chủ là ẩn nhẫn, không tính là khuất cự.” Đang nói chuyện, chợt có một tiểu tùy hầu Cô Nguyệt Dạ đi tới, dừng lại ở bên hán tịch kế bên họ, thi lễ, sau đó phụng thượng một con hộp gấm.

Tiết Chính Ung quay đầu lại hỏi: “Như thế nào lại là lạp?”

Tùy hầu kia lắc lắc đầu, chỉ chỉ lỗ tai, lạ chỉ chỉ miệng, lại là cái không thể nghe không thể nói.

Sở Văn Ninh lưu tâm nhìn hắn qua lại, phát người này với Cô Nguyệt Dạ đệ tử không giống nhau, vòng quanh phần cổ là một cái vòng cổ là một con bạc xà.

“Hàn Lâm Thánh Thủ.....?”

Ách phó phát giác Sở Văn Ninh đang xem vòng cổ của hắn, liên tục gật đầu, lại khom lưng, đem hộp cử quá mức, trình cho hắn.

Hộp kia phía trên cũng có hoa văn bạc xà tinh xảo, Tiết Chính Ung nhìn, đối với Sở Văn Ninh nói: “Hắn hắn là môn hạ trực thuộc của Hàn Lâm Thánh Thủ.”

Hắn nói, liền hướng Cô Nguyệt Dạ tịch ngồi bên kia nhìn, quả nhiên nhìn thấy thiên hạ đệ nhất được môn đại tông sư—— Hàn Lâm Thánh Thủ, Hoa Bích Nam, mang khăn che đội nón, chỉ lộ một đôi mắt, lẳng lẳng mà chăm chú nhìn bọn họ bên này.

[Husky] Chương 187: Sư tôn, người là ngọn đèn của ta

Edit: Chu

Beta: Shira

Thấy Sở Văn Ninh quay đầu lại, trong mắt Hoa Bích Nam có một ý cười nhạt, từ ống tay áo lụa xanh nhạt của hắn vươn ra một con rắn trắng, nhu hoà gật gật chỉ phía trước, ý bảo Sở Văn Ninh nhận hộp gấm.

Sở Văn Ninh gật đầu, nói với ách phó một câu: “Đa tạ.”

Ách phó thấy y nhận hộp, lúc này mới cúi đầu hành lễ, trở về bên cạnh chủ nhân.

Tiết Chính Ung kinh ngạc hỏi: “Ngọc Hành, người quen Hàn Lâm Thánh Thủ sao?”

“Không quen.” Sở Văn Ninh nhìn hộp gấm trước mặt, “Nếu quen ta đã không cần tốn hai trăm năm mươi vạn kim ở Hiên Viên Các, mua Mạc Hương Lộ của hắn.”

“Hắn cho người gì thế?”

“Ta cũng không biết.” Sở Văn Ninh nói, “Mở ra xem thử.”

Mở hộp gấm ra, thế mà bên trong lại chĩnh chĩnh tề tề, là năm lọ Mạc Hương Lộ màu sắc ôn nhã, còn kèm theo một phong thư.

Sở Văn Ninh mở ra đọc, nội dung trong thư cũng đơn giản, nói là biết Sở tông sư ở Hiên Viên Các dùng giá cao mua thuốc, tự biết Mạc Hương Lộ không đáng giá tới vậy, vẫn luôn muốn đưa thêm năm bình nữa, nhưng không có cơ duyên gặp được tông sư, giờ ở linh sơn, cơ duyên đã tới, mong quân nhận cho.

Tiết Chính Ung liền nói ngay: “Ta thấy hắn muốn kết giao với người đó.”

“...”

Loại lễ vật này, nếu không nhận sẽ làm mất mặt đối phương, Sở Văn Ninh xa xa cảm tạ Hoa Bích Nam, lại đưa hộp gấm cho Tiết Chính Ung.

Tiết Chính Ung vui vẻ nói: “Cho ta à?”

“... Đưa cho Tham Lang trưởng lão.” Sở Văn Ninh nói, “Ta cảm thấy Hoa Bích Nam này hơi kỳ quái, được phẩm của hần mọi năm bán ở đều với giá cao, khó mà với tới, chẳng lẽ hần cũng bồi thường lại từng chút à?”

Tiết Chính Ung nói: “Ta cảm thấy không lạ, cho dù giá cao, thì cao như người cũng thái quá rồi, nghe thấy lần đầu luôn.”

Về mặt Sở Văn Ninh như giận tái đi, nói: “Chỉ là cần tới thôi, thái quá cái gì. Tóm lại người đưa năm bình này cho Tham Lang đi, ta nghĩ là độc, thì hần là không có đâu, nhưng để Tham Lang học cách phối chế Mạc Hương Lộ, cũng không phí.”

“Người không cần à?”

“Ta...”

Nói cũng kỳ quái, những giấc mộng hoang đường lại vô cùng chân thực kia, ngày càng ít đi, trừ lúc mới rời khỏi Nho Phong Môn, tối sẽ mơ thấy những thứ vụn vặt, còn lại đều là mộng đẹp.

Tiếp tục uống Mạc Hương Lộ, đúng là phí phạm của trời, Sở Văn Ninh cảm thấy mình không cần giữ thuốc quý tới như vậy nữa.

Ở lại linh sơn hai ba ngày, đến khi về Tử Sinh Đỉnh, Mạc Nhiên đã đi mất.

Tiết Mông nói: “Đi trừ yêu rồi.”

Ấn đường Sở Văn Ninh hơi nhú lại: “Lại có yêu? Đã là lần thứ mười chín trong tháng rồi.”

“Đều thoát ra từ Kim Cổ Tháp Nho Phong Môn cả.” Tiết Mông thở dài, “Bắt nhiều, đưa cả tới Thông Thiên Tháp của chúng ta, nhưng Thông Thiên Tháp không thể so sánh với Kim Cổ Tháp được, tháp nhỏ, lại không khảm phù chú linh hạch lợi hại như của Nho Phong Môn, còn bắt thêm nữa chỉ e chịu không nổi.”

Tiết Chính Ung nói: “Lần tới để Lý Vô Tâm tới, bắt một phần ở Bích Đàm Sơn Trang, trấn ở Thánh Linh Tháp của hần.”

Tiết Mông cười: “Đây cũng là ý hay.”

“Cô Nguyệt Dạ cũng có thể chia sang một chút, nghe nói Trích Tinh Tháp của họ còn lớn hơn Kim Cổ Tháp của Nho Phong Môn...”

Lần này Tiết Mông lại không muốn, dựng thẳng mày, cả giận nói: “Không cần!”

“Sao thế?”

“Ta không thích Khương cầu kia, hẳn rất đáng ghét, Thông Thiên Tháp dù có nỗ lực ta cũng không muốn để yêu quái phái mình bắt được đưa vào tay hắn!”

Sở Văn Ninh lắc đầu, không muốn nghe hai cha con họ ồn ào, liền bỏ đi trước.

Y yên tĩnh ngủ một giấc, quả nhiên lại là một giấc ngủ ngon, không bị mộng làm phiền, đến khi tỉnh, tà dương đỏ như máu, bóng đêm bao phủ bầu trời, chỉ còn một ánh nắng nhạt yếu ớt nơi chân trời.

Giờ Mạnh Bà Đường đã hết cơm, y có hơi đói, chỉnh sửa y quan, đẩy cửa ra ngoài, dạo quanh Trấn Vô Thường một vòng, ăn ít điểm tâm.

Kết quả đúng lúc thấy Mặc Nhiên trừ yêu trở về, đang đi trên bậc đá xanh dẫn tới Hồng Liên Tà Thủy.

Nhìn thấy y, Mặc Nhiên cười nói: “Sư tôn, nghe bá phụ nói người đang ngủ, định tới đánh thức người.”

“Có chuyện gì?”

“Không có gì.” Hắn nói, “Chỉ là muốn đến tìm người, ở chung một lát.”

Cũng thật trùng hợp, Sở Văn Ninh có hơi vui vì sự trùng hợp giữa hai người, trong tình ý, một chút hợp ý cũng có thể làm lòng người vui vẻ.

“Đi đâu?”

Lại đồng thời hỏi.

Sở Văn Ninh ngẩn ra một lúc, Mặc Nhiên cũng ngẩn ra một chút.

Ngay sau đó nói: “Nghe theo người.”

Lại đồng thời nói ra.

Mười ngón tay trong tay áo Sở Văn Ninh có hơi ngại ngừng mà siết lại, tay rịn mồ hôi, mắt vừa đen vừa nóng, vẫn bình tĩnh an tường nhìn Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên nhin không được nhếch miệng cười.

“Đi đâu cũng được.”

Sở Văn Ninh kỳ thật rất vui nhưng y đã quen nhàn nhạt, cho dù y rất vui vẻ, cực kỳ vui, cũng chỉ nhàn nhạt như màu đỏ của hoa hải đường Tây Phủ.

Y nói: “VẬY ĐI THÔI, LÊN TRẦN XEM, ĂN MỘT CHÚT.”

Y thậm chí không hỏi Mặc Nhiên trừ yêu sao rồi, có thuận lợi không, giữ bọn họ hữu duyên cố ý, cực ăn ý, nhìn hắc y của Mặc Nhiên bay phần phật, hoa văn như sáng lên nhàn nhạt trong bóng đêm, y liền hiểu rõ mọi thứ đều trôi chảy, không cần nhiều lời.

Bọn họ cùng vào trấn Vô Thường.

Mấy năm nay trấn Vô Thường làm ăn phát đạt, từ một con phố nhỏ, giờ mở ra năm sáu con phố nữa, lớn hơn hẳn.

“Lúc Tử Sinh Đỉnh chưa đến, nhà nhà ở đây chưa tới tối đã đóng chặt cổng, ngoài cửa đốt hương, trên cửa treo gương bát quái, dưới hiên vẽ linh trấn hồn.” Sở Văn Ninh nhìn người đi trước mắt, ánh đèn rực rỡ, nói như vậy, “Trừ tên của trấn nhỏ không đổi, còn lại, đều sắp không nhận ra nữa rồi.”

Mặc Nhiên cười nói: “CÓ TỬ SINH ĐỈNH Ở ĐÂY, SAU NÀY CHỈ CÓ TỐT HƠN.”

Hai người đi dọc theo thềm đá xanh đến trung tâm phố, dọc đường đi có người thổi kẹo đường, múa rối bóng, bán đồ nướng, nồi bốc khói nghi ngút, rực rỡ muôn màu, ồn ào, trên phố treo từng dây đèn lồng, chiếu sáng chợ đêm náo nhiệt, phồn hoa nhân gian.

Mặc Nhiên thấy sạp kia, chợt nhớ tới lúc trước mình, Tiết Mông cùng Hạ Tư Nghịch đã ăn ở đây, liền cười giữ Sở Văn Ninh lại: “Sư tôn, ăn ở đây đi, nhà này có sữa đậu nành người thích nhất đó.”

Bọn họ ngồi xuống ghế tre kê kê, trời lạnh, nhưng đại sư phụ rau xào lại nóng lợi hại, gãi để vai trần, xoa tay, tới hỏi: “Hai vị Tiên Quân, gọi gì?”

Sở Văn Ninh: “Nồi uyên ương.”

Mặc Nhiên: “Canh nấm.”

“... Không phải người thích ăn cay à?”

Mặc Nhiên rũ mắt cười, giọng ôn hoà trầm thấp: “Giới cấm.”

Sở Văn Ninh ngẩn ra một lúc, mơ hồ hiểu ra vì sao Mặc Nhiên bỗng dưng không muốn ăn cay nữa, lòng như dòng nước có đàn cá bơi qua, ùng ục rung động, mặt nước gợn sóng.

“Người không cần phải làm giới...”

Mặc Nhiên nói: “Không phải, là ta thích vậy thôi.”

“...”

“Thích giới, muốn giới.” Hắc nhìn Sở Văn Ninh, lông mi đen dài rào rạt rung động, dừng bên nhĩ tai đỏ ửng của đối phương, cười.

Còn nửa câu sau không nói tiếp——

Muốn giống như người, trong lúc cùng ăn lẩu, hai đôi đũa có thể cùng với vào một nồi, không phải bên trắng bên đỏ, ranh giới rõ ràng.

Mặc Nhiên lại gọi ít rau xào, tiếc là trong sạp không có điểm tâm ngọt tinh xảo, hắc đành gọi ba bình sữa đậu nành, sau đó ngồi đợi đồ ăn đưa lên.

Xung quanh đều là người ăn cơm, nam nữ già trẻ, tóc đen tóc trắng, hơi nước bốc lên nghi ngút, ánh lửa loé lên cùng tiếng thét và xào nấu, nói đùa với tư dục, trong không khí ồn ào náo nhiệt như vậy, đồ ăn cùng rượu ấm đều trở nên ôn nhu.

Nhân gian thật bình thường, hồng trần thật náo nhiệt.

Năm Mặc Nhiên chưa mười lăm tuổi, bị đói khát làm khổ, không thể nếm rượu và đồ ăn ngon.

Đến khi làm Đạo Tiên Đế Quân, trên vạn người, lại vẫn không thể nếm được đồ ngon như vậy.

Giờ thì có rồi.

Đột nhiên ánh lửa bùng lên, hoá ra chủ quán xào nấu để lửa quá lớn, lửa cuộn bốc lên mặt nồi, chiếu sáng cả người hán tử đầy mồ hôi, lấm tấm từng giọt, cơ bắp cánh tay cử động, món xào đã ra nồi.

Lúc còn nóng, lập tức bê tới bàn.

“Du bạo song giòn!” Tiểu nhị ca giúp việc hô lên.

Đạo Tiên Quân kiếp trước, không món ngon nào lấy lòng được, thế mà không biết vì sao, lại bị câu “Du bạo song giòn” chọc cười ra tiếng, mười ngón tay thon dài của hắc đan nhau, đặt dưới cằm, lông mi đen dài khẽ run lên, ánh sáng ngũ hồ tứ hải giờ phút này đều thu vào đôi mắt kia, biến bóng đêm, trở nên rực sáng.

Sở Văn Ninh hỏi: “Người cười cái gì?”

“Không biết, chỉ cảm thấy vui mà thôi.”

Sở Văn Ninh không nói nữa, nhưng đối diện với nam nhân anh tuấn tươi cười mê người như vậy, bỗng nhiên, lòng y cũng thấy nhẹ nhàng.

Ăn xong, ngẩng đầu nhìn sắc trời, cảm thấy trời như sắp mưa, nhưng mọi người không ai thèm để ý, vẫn đi dưới màn đêm rục rờ.

Bọn họ qua một nhà bán hoa đăng, Mặc Nhiên bỗng ngừng bước, đứng nhìn sang bên đó.

Sở Văn Ninh nhìn theo ánh mắt hẩn, hoá ra là một nghệ nhân lâu đời đang làm đèn hoa đăng, có một đèn khác cũng như vậy, đã làm xong, bên dưới là đài hoa, là hà đăng.

“Lão bá, làm phiền rồi, cho ta mua một ngọn bảo tháp đăng.”

Không hỏi giá, Mặc Nhiên cũng không hỏi có thích không.

Sở Văn Ninh đi qua, đưa lá vàng cho ông cụ mạo diệt chi ngũ, cẩn thận làm đèn, sau đó đưa ngọn đèn kia cho đồ đệ đứng phía sau mình.

“Cầm.”

Mặc Nhiên vui mừng, thậm chí có hơi mờ mịt: “Cho ta ư?”

Sở Văn Ninh không nói gì, cầm bầu rượu mới uống một nửa, nhìn trái phải, tầm mắt dừng bên con sông nhỏ, y đi tới bên đó.

Ngọn đèn lúc sáng lúc tối, tối lại sáng lên, hoa đăng lộng lẫy, thẳng cả Phù Đồ trang nghiêm.

Mặc Nhiên ôm hà đăng, lẩm bẩm nói: “Từ nhỏ luôn muốn được thả một lần, nhưng năm nào cũng chẳng có tiền.”

“Đúng rồi.” Sở Văn Ninh nhàn nhạt nhìn hẩn một cái, “Người nghèo nhất mà.”

Mặc Nhiên cười.

Nước sông phẳng lặng chảy xuôi, Sở Văn Ninh không muốn xuống nên lên thềm đá đứng, y lười, vì thế thân nhiên khoanh tay dựa vào lan can, đạo trưởng bạch y dựa vào cột gỗ đen, cầm bầu rượu có tua đỏ tươi, ngửa đầu uống một ngụm, sau đó hơi nghiêng mặt đi, ánh đèn lồng trên mái hiên chiếu lên gương mặt như ngọc của y, biểu tình y nhàn nhạt, ánh mắt lại ảm áp, cứ như vậy nhìn nam nhân vui vẻ bên sông, cầm hà đăng, tay chân vụng về.

Tên ngọc, có gì đáng để xem.

Nhưng đôi mắt vẫn không chớp, nhìn Mặc Nhiên tới bên sông, lại nhai với bảo tháp đăng gì đó rất nhiều, cuối cùng cúi người thả nó trên mặt sông, một tia kim quang phản chiếu trên gợn nước, Mặc Nhiên đưa hai tay xuống, đẩy Phù Đồ đi xa.

Hôm đó, Mặc Nhiên đứng bên bờ sông rất lâu.

Không phải ngày hội, trừ hăn ra, bên sông không còn ai thả đèn.

Chỉ có một bảo tháp đăng nho nhỏ, phát ra ánh sáng yếu ớt mà cố chấp, trong bóng đêm dài không thấy bờ trôi đi xa trên mặt nước lạnh, xa mãi, đến khi biến thành đốm lửa nhỏ rung động, cuối cùng bị bóng đêm nuốt chửng, biến mất hoàn toàn.

Mặc Nhiên yên lặng đứng đó, chẳng ai biết được hăn nghĩ gì.

Hăn thấy cuối cùng.

Đến tận mặt sông mênh mông, không còn ánh sáng.

Trời mưa, đông tố.

Hạt mưa rơi trên mái, rơi lên bức tường trắng ngói lớn.

Mọi người kinh ngạc hô lên chạy nhanh, hiếm khi có trận mưa to tầm tã giữa đông, người bán hàng rong tranh nhau dùng vải nâu che bát gạo, đồ đựng, đẩy nhanh xe chạy mất, trốn trận mưa này.

Sở Văn Ninh nhất thời ngây ngốc, tuy đã biết sẽ mưa, nhưng giờ còn chưa hết đông, mưa đã nồm nóng rơi xuống.

Y đứng dưới cầu, gió thổi qua, chỉ ướt chút góc áo y, nhưng Mặc Nhiên lại vội vàng chạy lên, y phục ướt sũng, mặt cũng ướt đầm dề, đôi mắt đắm nước, thực đen.

Nhìn hăn, có chút ôn nhu, lại có chút ngượng ngùng mà cười.

“Dùng thuật pháp, tự hong khô mình đi.”

“Vâng.”

Mưa to thế này cũng không ảnh hưởng nhóm Tiên Quân đi bên ngoài, đặc biệt tông sư như Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh, một kết giới nhỏ đã có thể sạch sẽ trở lại Tử Sinh Đỉnh.

Nhưng họ đều không mở kết giới, mà song song đứng ở hành lang, đang đợi mưa tạnh.

Đợi thật lâu, mưa cũng không định dừng, trời đất đều là hơi nước mênh mang, chợ đêm vừa rồi còn náo nhiệt đã tan, tựa như bị màn đêm lạnh này hoà tan trong nước, ướt đầm nhị hoa.

Mặc Nhiên nói: “Mưa hình như không định dừng.”

Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói: “Trời mưa này, như có bệnh.”

Mặc Nhiên ha ha cười thành tiếng, cười một lát, quay đầu nói với Sở Văn Ninh: “Sao giờ, về không được.”

“...”

Sở Văn Ninh biết mình hần nên đáp lại hần “Người không tu đạo à?”

“Người không mở kết giới được chắc?” “Sao lại về không được.”

Nhưng y trầm mặc một lát, không biết vì sao lại không nói, nhưng cũng không hòa theo, chỉ ngẩng đầu, nhìn mưa đêm mênh mang.

Lòng bàn tay y hơi nóng, cuộn mười ngón lại, có tầng mồ hôi mỏng.

Nhưng đang suy tư nên trả lời thế nào, tay lại bị Mặc Nhiên giữ lại, y hơi run rẩy cũng được, hơi nóng cũng được, có chút mồ hôi cũng được, đều không che không giấu, tất cả nằm trong tay Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên nhìn y, một lúc sau, hầu kết nhấp nhô: “Sư tôn, ta, ta muốn cùng người...”

Lời đến bên miệng, lại không nói nên lời, nhưng lòng rung động tê dại, cũng không nuốt xuống nổi.

Cuối cùng, mắt đen hần vừa nóng vừa ướt, một câu, nói nóng bỏng lại hàm súc, mịt mờ suông sã, hần thấp giọng nói: “Ta nói... Mưa lớn quá, đêm nay đừng về môn phái nữa, đường xa như vậy, sẽ cảm lạnh.”

Sở Văn Ninh không phản ứng lại, sững sốt một chút nói: “Ta không lạnh.”

“Vậy người nóng không?”

“Ta cũng không nóng...”

Mặc Nhiên hô hấp nóng rực, ngực phập phồng, không chờ Sở Văn Ninh trả lời, đã nắm tay y, dán lên ngực đập thành thịch, nhỏ giọng nói: “Ta nóng.”

Mưa rơi tầm tã.

Nhưng nháy mắt Sở Văn Ninh thấy ngọn lửa từ hần, thấy được dòng sông nóng bỏng chảy giữa mùa hạ.

Nam nhân trẻ tuổi này nôn nóng tới cơ hồ hơi đáng thương, lại thực đáng yêu.

Tiếng nói hăn hơi khàn khàn: “Chúng ta đến khách điểm gần nhất, được không? Giờ lập tức đi.”

[Husky] Chương 188: Sư tôn, ta thật sự rất yêu người

Edit: Thiên Di

Beta:Hyy

Tâm Sở Văn Ninh siết chặt.

Mưa quá lớn, nhưng thứ gì cũng quá nóng—— rõ ràng đều có thể về, lại cố tình dùng lý do sốt sọ mà hai người đều rõ, muốn dẫn y vào khách điểm.

Ý tứ trong đó, cho dù Sở Văn Ninh có ngốc, cũng có thể hiểu rõ.

Mặc Nhiên là mời mọc y, hiểu rõ tâm ý y.

Nếu mình lắc đầu, Mặc Nhiên nhất định sẽ không miễn cưỡng, nhưng nếu mình đồng ý, đó là cam chịu nguyện ý cùng hã...
Cùng hã làm gì?

Sở Văn Ninh không biết, cho dù biết, cũng không muốn nghĩ tới.

Y chỉ cảm thấy mặt mình nóng lợi hại, mưa to dội lên cũng không hết nóng. Y cực kỳ khẩn trương, không biết nên đáp gì, vì thế đành cầm bầu rượu cổ nhỏ, lại muốn uống thêm, bên trong đã gần như cạn hết, một dòng lê hoa bạch hơi lạnh chảy xuống, y cúi đầu, tua đỏ tươi rỏ bên tay càng làm cánh tay thon dài trắng nõn.

Y không hé răng, không khí liền hơi xấu hổ.

Mặc Nhiên không phải là người thích uống rượu, giờ ngẩng đầu nhìn y uống, lại đột nhiên hỏi y một câu: “Còn không?”

“Không còn.”

“... Tính người thật vội, uống rượu cũng nhanh như vậy.” Mặc Nhiên nói, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi y, “Ta đây liền, chỉ có thể ném thử hương vị.”

Vị lê hoa bạch cam thuần, có mùi quế thanh hương nhàn nhạt.

Nhưng năm ba mươi tuổi kia, Sở Văn Ninh ly thể, Mặc Nhiên ngồi trên mái uống rượu cả một đêm, uống đến chẳng cảm thấy vị gì, chỉ thấy khổ.

Sau đó, đến khi trọng sinh rồi, Mặc Nhiên đều không muốn chạm vào rượu. Quá khổ.

Hắn hôn cánh môi hơi lạnh của Sở Văn Ninh, lúc đầu là chạm nhẹ, thật cẩn thận chạm vào liền tách ra, lại thật cẩn thận hôn lên.

Tiếng mưa rơi rào rào, trời đất mịt mờ.

Trên cầu không có một ai, màn mưa thành tấm rèm, không biết từ lúc nào bắt đầu, bọn họ ôm lấy nhau, dây dưa hôn nhau, môi lưỡi giao triền ướt át nóng bỏng, hôn kịch liệt làm mặt đỏ tim đập nhanh đều bị tiếng mưa rơi bao trùm, Sở Văn Ninh không nghe thấy nhiều, tiếng mưa tựa tiếng tim đập như nổi trống.

Nước mưa lạnh lẽo bắn lên cao, hô hấp Mặc Nhiên nóng rực, hắn hôn từ môi dọc lên sống mũi, đôi mắt, ấn đường, tiện đà hôn lên má, đầu lưỡi ướt át liếm lên vành tai y, Sở Văn Ninh không chịu nổi kích thích như vậy, người căng cứng, tay siết quyền, lại không muốn lên tiếng.

Hắn và y cọ xát, Mặc Nhiên ngậm lấy vành tai y, cọ qua nốt nuôi nho nhỏ trên nhĩ tai kia...

Sở Văn Ninh run nhè nhẹ trong lòng hắn.

Mặc Nhiên ôm lấy y, ôm càng chặt, muốn đem cả người y nghiền nát, nghiền nát trong thân thể mình, tiến nhập cốt nhục.

Giọng hắn trầm thấp khàn khàn, bên tai Sở Văn Ninh nỉ non: “Sư tôn...”

Gọi thì cung kính, tay lại đại nghịch bất đạo mà vuốt ve người trong lòng, nam nhân trẻ tuổi này như nồi nóng rực áp lực chặt chẽ đóng kín, rốt cuộc cũng tràn ra, nước sôi nóng bỏng sôi sục, nước muốn cạn, đun tiếp, củi càng cháy càng vượng, dày vò hắn.

Dày vò bọn họ.

“Theo ta đi đi...”

Chắc là bị quỷ mê hồn, y thế mà nắm chặt tay Mặc Nhiên, vội vàng đội mưa chạy đi, hoang đường như vậy.

Nước mưa lạnh vô cùng, rơi lên người họ lại nóng, họ không hề mở kết giới, cũng không che ô, như không có pháp lực, như người bình thường,

tuỳ ý để gió táp mưa sa, mưa to vội vàng lay động theo đèn lồng đỏ, chạy vào một khách điểm.

Tiểu nhị khách điểm đang ngáp ngủ, có lẽ cảm thấy mưa to thế, muện vậy, chẳng có ai ở trọ đâu, nên thấy hai người ướt đầm dề xông vào, hoảng sợ.

Mặc Nhiên nắm chặt tay Sở Văn Ninh, lòng bàn tay nóng như vậy, tựa như có thể làm nước bốc hơi.

Hắn lau nước chảy xuống gương mặt anh tuấn, có chút nôn nóng mà nói: “Ở trọ.”

“A, được, được, đây là chìa khoá hai phòng, tổng cộng...”

“Cái gì?” Nghe thấy hai phòng Mặc Nhiên càng nôn nóng, hầu kết hắn nhấp nhô, ngón tay thon dài cuộn lại, gõ lên mặt bàn, “Không, chúng ta chỉ cần một phòng thôi.” Tiểu nhị ca sừng sốt một lát, nhìn Mặc Nhiên, lại nhìn Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh đột nhiên quay mặt qua, nóng đến lợi hại, y bất động thanh sắc mà rút tay ra khỏi tay Mặc Nhiên, sau đó nói: “Lấy hai phòng.”

Tiểu nhị ca hơi do dự, có hiểu ý người mà nói: “Nếu không đủ tiền, một phòng cũng được mà.”

“Lấy hai phòng.” Sở Văn Ninh chém đinh chặt sắt, ánh mắt như lưỡi dao, quả nhiên làm tiểu nhị ca lùi một bước, cũng không biết chọc giận vị bạch y Tiên Quân phía sau này cái gì, vội vàng hoảng sợ đưa hai chìa, nhận tiền. Sở Văn Ninh thả chậm hô hấp, cố làm mình có vẻ thông dong, chỉ tiếc trên người ướt sũng, còn có giọt mưa thấm xuống mi mắt, rơi vào mắt, y chớp chớp, lông mi ướt át.

“Ta đi ngủ trước, người mua chút trà gừng với khăn, lát nữa lên đây.”

Sở Văn Ninh nói đứng đứng đắn đắn, trang trang trọng trọng, thậm chí cố ý trước mặt tiểu nhị ca, lấy một chìa khoá từ trong tay Mặc Nhiên, sau đó tự lên tầng.

Y thoát nhìn thật trong sạch.

Mặc Nhiên ở phía sau không nói gì, chỉ thấy thật buồn cười, hẳn biết, da mặt Sở Văn Ninh mỏng, thì sao, ra vẻ cũng chỉ để người ta xem thôi.

Sở Văn Ninh vào phòng, phòng đơn, giường cũng nhỏ.

Y liếc qua giường kia một cái, chỉ cảm thấy cổ thực khát, mặt càng nóng lợi hại, lại không dám nhìn, chỉ đứng giữa phòng, đèn cũng không thắp, chẳng biết mình làm gì.

Đầu y thậm chí mơ màng, cảm thấy tất cả thật vớ vẩn, đường đột, đột nhiên không kịp đề phòng.

Tại sao lại như vậy...

Sao mình lại ở đây, sao lại làm loạn chạy dưới mưa, sao lại...

Y còn chưa nghĩ xong, cửa phòng phía sau đã mở, Mặc Nhiên vào.

Người Sở Văn Ninh lập tức cứng đờ, mười ngón dưới ống tay áo rộng siết chặt thành quyền, y tận lực cố gắng gạt chút run rẩy nhỏ bé từ xương cốt, nhưng không làm được.

Đây là lần đầu trong đời y mờ mịt, vô thức, giao kíp nổ vào tay người khác.

Trong tay y không biết là nước mưa, hay mồ hôi, thật ướt át.

“Lạch cạch” một tiếng, cửa đóng lại, rõ ràng có thể nghe, làm người lông tóc dựng đứng, như đao phủ kề đao vào cổ, sắt có mùi tanh. Như răng nanh sắc nhọn của sói hổ cắn vào cổ con mồi, mùi máu tươi.

Sở Văn Ninh bỗng, đột nhiên, thế mà, sinh ra cảm giác sợ hãi muốn lâm trận bỏ chạy.

May mà trên mặt y sẽ không biểu hiện ra.

Mặc Nhiên mở miệng nói chuyện, giọng vẫn ôn nhu, không quá mức giương cung bạt kiếm, khắc chế, nhưng dù sao vẫn hơi khàn khàn: “Sao không thắp nến?”

“... Quên mất.”

Mặc Nhiên đặt khay gỗ lên bàn, đưa một chén trà nóng cho Sở Văn Ninh: “Trà gừng, người muốn, uống lúc nóng đi.”

Nói xong ra bên cửa sổ, đến bên giá cắm nến.

Gió bên ngoài thổi vù vù, phòng thực tối, nhưng cửa sổ khắc hoa văn mở ra, bên ngoài mờ hồ sáng lên ngọn đèn dầu, chiếu ánh sáng mờ nhạt.

Mặc Nhiên đứng trước cửa sổ mở lớn, giá nến đồng hình hạc nhỏ, màn mưa trắng xoá chiếu lên thân ảnh hắt, bóng có vẻ đĩnh bạt, tuấn tú, hình dáng rõ ràng, cọ đá đánh lửa, lông mi cong vút phá lệ rõ ràng, giống như hai con bướm đen.

Hắn là người tu đạo, châm lửa, vốn không cần phiền toái như vậy, nhưng hắn cố tình muốn giống như người bình thường, dùng cách bình thường nhất, kiên định mà an tĩnh đánh ra ánh lửa, thấp sáng bóng đêm, khiến nền đỏ nhỏ nước mắt.

Đá đánh lửa cọ vào nhau, đang muốn thắp đèn, Sở Văn Ninh bỗng nhiên nói.

“Đừng thắp đèn.”

Mặc Nhiên không kịp ngừng tay, quay lại nhìn y: “Sao vậy?”

Sở Văn Ninh không biết nói gì, cứng đờ lặp lại: “Không cần thắp đèn.”

Mặc Nhiên nhất thời hơi khốn đốn, sau đó cứng đờ đứng trong bóng tối, trong lòng chậm rãi sáng tỏ.

Cho dù là Văn Dạ Ngọc Hành, cũng sẽ có lúc sợ, sẽ có thứ mình sợ, sẽ có thứ không biết.

Kiếp trước những người cùng hắn chăm tịch chi hoan, nam cũng được, nữ cũng thế, đều nguyện làm Đạp Tiên Đế Quân có thể nhìn thấy gương mặt họ, chưa bao giờ có người yêu cầu tắt đèn, đều nguyện được chiếu sáng dưới ánh nến, đem hết muôn vàn kỹ xảo, hết thảy lấy lòng, vô hạn kiều mị, để quân quyến luyện dù nửa tắc.

Mặc Nhiên không quyến luyện.

Cho dù là Dung Cửu ban đầu, về sau là Tổng Thu Đồng, nói cũng kỳ quái, năm đó sủng bọn họ, là cố chấp vì cảm thấy họ giống Sư Muội, nên giữ hai người họ lại bên cạnh, gần như diễn trò si mê. Nhưng trên giường lại không thích nhìn mặt họ.

Xưa nay đều để họ đưa lưng về phía mình, không hôn, cũng không thích vuốt ve, động tác buồn tẻ lặp lại, đầu óc thậm chí vẫn tỉnh táo.

Thậm chí sẽ bỗng nhiên cảm thấy, thực không thú vị.

Thực sự rất không thú vị.

Hắn không nhớ nổi gương mặt cười quyến rũ dưới ánh nến, xu nịnh, cao trào, mặt đà hồng.

Giờ nghĩ lại, những hoan ái ấy, không liên quan tới “hoan”, cũng chẳng dính tới “ái”, ngược lại làm hắn như rơi vào vũng bùn hỗn loạn, rơi vào,

làm mình có vẻ càng bản hơn, càng sâu, tự sa ngã, hận không thể biến cả xương cốt mình thành màu đen.

Hắn đến điểm cuối, liền sẽ không khát vọng ánh sáng, hy vọng cứu rỗi xa vời, liền sẽ không cả gan muốn ôm chặt người nọ như ánh lửa cuối cùng trên thế gian nữa.

Cực tốt.

Nhưng sao còn chưa từ bỏ ý định.

Cho dù nói mình không lưu luyến như thế nào, không quyến luyến, nói mình, sinh mệnh đã mất hy vọng, thế gian toàn bóng tối, vẫn sẽ phong vũ phiêu diêu trong Vu Sơn Điện, trong rối rắm và dày vò, vươn ra móng vuốt run rẩy, đột nhiên siết chặt cổ Sở Văn Ninh, đè trên kim thạch lạnh như băng, đè trên đá xanh lạnh lẽo trên đài, trên giường đệm hỗn loạn, trên nền tuyết, trong suối nước nóng, thậm chí là trên cao toà trong triều, từ đường ở miếu thờ, ở nơi trang nghiêm túc mục nhất vốn phải dâng lòng tôn kính.

Vậy bản y.

Nhìn mặt y, hôn lên cổ y, gương mặt, môi, gọi tên của y.

Xé rách y.

Kỳ thật khi đó, Sở Văn Ninh cũng muốn màn đêm, muốn tắt đèn đi.

Một chút ánh sáng đều không muốn có.

Nhưng khi ấy Sở Văn Ninh không nói, cái gì cũng không chịu nói, yêu cầu nào cũng không muốn đưa ra.

Nghĩ tới, có lẽ tám năm giam lỏng y, Sở Văn Ninh từ lúc bắt đầu tới cuối cùng, chỉ thỉnh cầu hắn đúng hai chuyện.

Điều kiện đầu tiên, là khi bước vào Vu Sơn Điện, thỉnh cầu hắn, tha cho Tiết Mông.

Thứ hai, là trước khi vĩnh ly nhân thế, thỉnh cầu hắn, tự tha cho mình.

Nếu không phải ý lạnh tâm tro, sao lại như vậy...

Mặc Nhiên buông đá đánh lửa xuống, hồi lâu không nói gì.

Lâu đến mức Sở Văn Ninh hơi thả lỏng cơ thể thì khẩn trương mà cứng đờ, lâu đến mức Sở Văn Ninh nhẹ giọng hỏi hắn: “Sao vậy?”

Mặc Nhiên nói: “... Không có gì.”

Tiếng nói ôn nhã, ấm ướt, dập dính.

Hắn đi qua, ôm lấy người còn đứng trong bóng tối kia, cả hai đều còn dính nước mưa, Mặc Nhiên ôm y, sau đó nói: “Vân Ninh.”

“...”

Trong nhát mắt hắn bỗng muốn đem hết chuyện quá khứ kể cho y, nhưng cổ hắn nghẹn lại, cứng đờ, hắn nói không nên lời.

Thật sự, thật sự nói không nên lời.

Giờ không dễ gì có được chút ấm áp, cho dù với hắn, hay là với Sở Văn Ninh, đều quá khó khăn. Cho dù muôn vàn có tội, hết thủy hồ thẹn, cũng không thể nói, không muốn nói.

Không muốn tỉnh lại.

Chỉ muốn yên ổn, nằm mơ một giấc.

Đến tận khi sáng sớm đêm thung yết hầu.

Không có đèn, không có lửa, trong bóng đêm, Mặc Nhiên ôm lấy y mà hôn, hôn thật sự cẩn thận, dần dần triển miên.

Phòng thực yên tĩnh, tiếng mưa rơi cũng không ồn, họ có thể nghe thấy hô hấp của nhau, tim đập, môi chạm, tiếng ướt át rất nhỏ khi thay đổi góc độ.

Sở Văn Ninh cố gắng đè thấp hô hấp, nhưng vô dụng, dưới sự vuốt ve và cái hôn của Mặc Nhiên, ngực dần phập phồng dồn dập. Y vốn là người cao gầy nam tính, nhưng Mặc Nhiên vẫn dễ như trở bàn tay mà che phủ y, bao y lại, cao lớn như núi cao hùng hồn, nam nhân này ôm y vào trong lòng nóng bỏng, lúc đầu hôn phớt, tiện đà càng hôn càng sâu.

Hắn cạy mở răng môi Sở Văn Ninh, đầu lưỡi ướt át nóng rực thăm dò vào trong, dây dưa cọ xát, như người cực kỳ khát, được uống nước, lại như người bị lửa thiêu đốt tìm nước để dập lửa, nhưng hơi thở của Sở Văn Ninh không phải nước mát lạnh, mà là dầu, đổ vào lửa, cháy không cách nào ngăn lại, gió lửa khói mờ báo động.

Không biết là ai cởi y phục đối phương trước, trong bóng đêm tràn ngập tiếng thở dốc hỗn loạn, cổ họng nghẹn lại, tiếng nuốt khan thấp thấp, có lẽ vì hấp tấp cởi đai lưng, động tác kịch liệt gây đau, lại có lẽ được giải cơn khát lâu ngày, trong phòng thì thoảng sẽ có tiếng rên khẽ khó nhận, nhưng càng làm hơi thở giống đực nặng nề đầy dục vọng.

Áo lót bị kéo ra, Sở Văn Ninh vẫn chưa thích ứng với không khí lạnh, đã cảm thấy Mặc Nhiên rời xuống, hôn cổ y, rồi hôn lên xương quai xanh, ngậm lấy ngực y, ướt át nóng bỏng...

Sở Văn Ninh thấp thỏp thở dốc, ngửa cổ ra sau, cảm thấy vừa then vừa kích thích.

Y đỏ mặt, may mà quanh mình rất tối, y không muốn Mặc Nhiên thấy mặt y đỏ, nên y nhẹ giọng nói: “Cửa sổ...”

“Gì cơ?”

Mặc Nhiên mơ hồ ngẩng đầu, rũ mắt nhìn Sở Văn Ninh, ánh mắt ướt át.

Hắn vốn muốn nghe Sở Văn Ninh nói rõ, lại liếc mắt một cái, da đầu đã tê rần, máu điên cuồng chảy, hắn không ngăn được ái dục hung mãnh, hôn y, vuốt ve y, lại ôm hôn thật lâu, mới thở hổn hển buông môi Sở Văn Ninh ra, vẫn không tha, lại hôn phớt lên, khàn khàn nói: “Gì cơ?”

“... Cửa sổ ...” Tim Sở Văn Ninh loạn nhịp, y không biết nên làm gì để thở bình thường sau nụ hôn dài, nên đầu vẫn choáng váng, “Người còn chưa đóng cửa sổ.”

Mặc Nhiên đóng cửa sổ lại.

Chút ánh sáng cuối cùng bị ngăn lại bên ngoài, trong phòng tối đen, dục hoả càng đốt người, Mặc Nhiên cảm thấy máu toàn thân mình đều sôi sục.

Bọn họ vụng về vuốt ve nhau, ngã lên giường, giường đã lâu năm chưa sửa, phát ra tiếng kêu kệt nặng nề. Mặc Nhiên không cho Sở Văn Ninh kịp phản ứng, đã đè lên người Sở Văn Ninh, cởi y phục hỗn loạn, áo lót trắng tinh.

Hắn cảm thấy Sở Văn Ninh dưới thân hắn run lên nhẹ nhẹ, giống như lần đầu tiên làm tình của họ ở kiếp trước, cho dù cố khắc chế, Sở Văn Ninh vẫn run rẩy, run rất nhẹ, y không khống chế được.

Mặc Nhiên trù mẩn lại đau lòng, hắn nâng mặt Sở Văn Ninh lên, hôn y, mi mắt, môi, cằm.

Hắn thì thầm bằng giọng khàn khàn bên tai y: “Đừng sợ...”

“Ta không sợ... Không hề sợ...”

Mặc Nhiên cầm bàn tay nhỏ bé run rẩy của y, mười ngón giao triền cùng hắn, hơi thở nóng rực quanh quần bên tai Sở Văn Ninh, hắn trấn an y:

“Giao cho ta... Ngoan... Không sao đâu...”

Sở Văn Ninh muốn hé răng, muốn hung hăng nói mấy câu, nhưng y không nói nên lời, đầu óc hỗn loạn.

Y chỉ cảm thấy thân hình cao lớn của Mặc Nhiên đè trên người mình, tay có vết chai mỏng vuốt ve eo y, lưng, y không chịu nổi kích thích, hơi cong người lên, lại vô tình dán sát lên ngực Mặc Nhiên—— Áo lót của Mặc Nhiên đã cởi từ lâu, lộ ra thân thể cường kiện, nhiệt độ nóng kinh người, đốt cháy cả người y, mềm nhũn.

Hai thân thể đầy mồ hôi giao triền, mỗi tắc da tắc thịt đều như có lửa, dính nước, trong phòng ngập tiếng thở dốc càng ngày càng trầm, càng ngày càng nặng, đều là đục, thật khát.

Lại thân thể nào, kịch liệt hôn lên thể nào, vẫn quá khát, ăn không no khát tới bất mãn không ngăn nổi.

Không biết vì sao, trong đầu Sở Văn Ninh mơ hồ hôn hôn trầm trầm lại hiện lên cảnh trong mơ vỡ vụn, thân thể kích thích, hai chân vô lực, rèm cùng giường đệm đỏ rực.

Là giấc mơ của y, bỗng nhiên rõ ràng hiện lên trong đầu.

Trong mơ Mặc Nhiên kịch liệt đâm vào rút ra trong thân thể y, giữ eo y, hông hung mãnh đâm vào, đâm vào sâu nhất cực tàn nhẫn, không biết vì sướng hay vì lý do khác, ngũ quan Mặc Nhiên trong mộng tuy tuân, lại có hơi dữ tợn, hai mắt như thú dữ.

Sở Văn Ninh không nghi ngờ, y vốn không biết chuyện, nhưng nghĩ hai người có thể như vậy, dục vọng nổi lên, cảnh trong mơ thành sự thật, hẳn cũng đúng.

Nhưng Mặc Nhiên lại không biết, hẳn chỉ cảm thấy Sở Văn Ninh chẳng biết gì, không biết nam nữ, càng không biết nam tử cùng nam tử giao hoan như thế nào, nên hẳn âu yếm Sở Văn Ninh, làm đủ mọi bước dạo đầu, đời này hẳn không muốn làm Sở Văn Ninh khó chịu, thống khổ như vậy.

Vuốt ve, cọ xát giao triền, dục vọng ngày càng nặng, Sở Văn Ninh chưa từng chịu kích thích như vậy, dần có chút không chịu nổi, một tay y siết chặt tay Mặc Nhiên, một tay ấn nhẫn siết ga giường, mặt ghen tới đỏ bừng, cũng không muốn làm ra vẻ không chịu nổi trước mặt ái nhân.

Nhưng hạ thân cương cứng như vậy, nóng cháy, cách quần lót có thể thấy được vật cứng kia.

Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi, lại thống khổ khó nhin.

Y muốn, rất muốn, muốn phát tiết, muốn an ủi, nhưng y lại không muốn làm, quật, tàn nhẫn, híp đôi mắt phượng mơ màng, đầy hơi nước...

Y không biết, dần dần chẳng còn biết gì nữa.

Trong xương cốt lại biết rõ nên làm gì, biết rõ nam nhân giao hợp với nam nhân như thế nào, trong lòng y có dục vọng, có tình yêu, y rất yêu nam nhân trên người kia, muốn cùng hắn rơi vào bể dục, trầm luân trong vực sâu cùng hắn.

Cảnh tượng trước mắt lại hiện lên, đong đưa, ánh sáng rực rỡ lạ lùng.

Thật kỳ lạ... Sao lại ở Tử Sinh Đình... Trong Đan Tâm Điện...

Trong đầu y có một tia tỉnh táo vụt qua, nháy mắt bị nuốt chửng.

Y thấy Mặc Nhiên ngồi trên hoa toà ở Đan Tâm Điện, đó vốn là nơi tiếp đón khách cao quý, Mặc Nhiên ngồi có đó, mà chính y lại cười trên người Mặc Nhiên, mặt đối mặt bị Mặc Nhiên ôm lấy, y trần như nhộng, trần trụi tới hoá thẹn, nhưng y phục Mặc Nhiên lại vẫn còn chỉnh tề, chỉ có quần lót cởi xuống một chút, nhưng đã bị hai chân rủ xuống của mình che khuất.

Mặc Nhiên hôn y, đâm sâu vào cơ thể y, mắt chớp cũng không chớp nhìn gương mặt y chăm chăm.

Hắn hỏi y: “Sướng không?”

Hình như y nhìn thấy mình đau đớn ớn lạnh mà lắc đầu.

Ngón tay Mặc Nhiên cạy vào miệng y, cạy mở, như muốn cạy ra tiếng rên rỉ của y.

“Rên cho tốt, rên ra đi.”

Y không chịu, trong cổ họng chỉ có tiếng nước nở vỡ vụn.

Mặc Nhiên liền không đâm vào rút ra nữa, hắn chôn trong thân thể y, giữ eo y, đưa y, bàn tay to rộng chậm rãi trượt xuống, giữ hông y, nảy sinh ý xấu mà xoa bóp lộ cửa huyết hồng hồng, khàn khàn hung ác nói: “Rên đi.”

“Không...”

Hắn giữ lấy hông y, để y ngồi trên hông mình chậm rãi đi vào sâu bên trong. Đôi mắt ướt át nhìn Sở Văn Ninh, thấy y ớn lạnh, run rẩy, lại vẫn

không hé răng, liền bắt đầu giữ lấy vòng eo thon gọn, từ dưới nhẹ đâm lên, vì lực nhỏ, nên đâm vào dồn dập, chặt chẽ chễ chễ. Sở Văn Ninh cảm thấy mình bị người kia đâm làm người sờn tóc gáy muốn điên rồi, cả người như bị đâm thủng, chọc phá: “Không được... Đừng...”

“Sao còn cần người muốn hay không.” Người trên toà cười lạnh, hẳn không động nữa, dương vật cương cứng vận sức chờ phát động ở sâu bên trong, đập đều theo tiếng tim trong thân thể y, “Huống chi, không phải người cũng rất sướng sao? Người xem, cương như vậy rồi.”

Những lời này mơ hồ không rõ, rách nát vẫn đục, như là vì mình quá kích thích mà sinh ra ảo giác.

Sở Văn Ninh mơ màng nằm trên giường khách điểm, mờ mịt, run rẩy, hạ thân cương tới phát đau.

Làm sao vậy... Làm sao bây giờ...

Hình ảnh kia ngày càng mơ hồ, nhưng mơ hồ cũng có thể thấy Mặc Nhiên trên toàn bóng ác độc đâm từ dưới lên, cơ hồ rút ra toàn bộ liền đâm vào ngay.

Quá kích thích...

Y rốt cuộc không nhịn nổi nữa, hồng mắt, nằm trên người nam nhân thờ dốc rên rỉ: “A... A...”

Nam nhân cũng thờ dốc nặng nề, tàn nhẫn xâm nhập trong y, làm y.

“Rên lớn như vậy, cũng không sợ bị người khác nghe thấy.”

“Mẹ nó... Có phải người muốn ta chơi chết người không?”

Càng ngày càng mơ hồ...

Tận khi không còn thấy gì...

Là ảo giác, là ảo giác, như là giả, chính là giả.

Là cảnh trong mơ chồng lên, không thể tan đi.

Nhưng chuyện nghịch thiên mà làm này, cảm giác xâm nhập chiếm đoạt lại rõ ràng như vậy. Hẳn là... Làm như vậy sao?

Sở Văn Ninh mờ lung, mắt phượng gần như tan rã mà khép hờ, thấp giọng nói: “Tiến vào...”

Mặc Nhiên cả kinh!

Sở Văn Ninh sao lại biết?

Sao y lại biết được?

Người còn chưa từng xem xuân cung đồ, một trang giấy trắng sạch sẽ, sao y lại biết?

“Là... Hãn là... Như vậy sao?”

Mặt y đỏ như muốn nhỏ máu, lấm bầm, hỏi nam nhân đè nặng trên người.

“Người từ đâu... Từ đâu mà biết?”

“...”

Sở Văn Ninh đương nhiên ngại nếu nói mơ thấy, như vậy có vẻ mình thực phóng dãng, rất không biết xấu hổ, y mơ hồ nói: “Thấy ở Tàng Thư Các...”

Lại vội vàng bổ sung một câu: “Có người xếp nhầm sách.”

Mặc Nhiên đương nhiên sẽ không nghi ngờ y, trong lòng khẽ động, cũng khẽ nhúc nhích.

Hãn hôn lên khoé môi Sở Văn Ninh, chớp mũi, sau đó nói: “Quá nóng nảy.”

“...!”

Nóng nảy.

Nói ai nóng nảy?!

Lập tức khí huyết dâng lên, vừa bực vừa nhục. Nhưng Mặc Nhiên cúi người ôm y, ngực dán sát.

Hãn vuốt tóc Sở Văn Ninh, ôn nhu nói: “Sẽ đau.”

“... Vậy bỏ đi.” Sở Văn Ninh vì lấy lại mặt mũi, chém đinh chặt sắt nói.

Mặc Nhiên cười nhẹ, tiếng trầm thấp hơi khàn, rất thuần hậu êm tai.

Hãn nói: “Người không cần xen vào ta, đêm nay...” Giọng hãn nhỏ dần.

Sở Văn Ninh chớp chớp mắt.

Đêm nay làm sao?

Nhưng cánh tay rắn chắc cường kiện của Mặc Nhiên dần động, hãn từ trên chăm chú nhìn y, sau đó chậm rãi ngồi dậy, rời xuống.

Trong mộng chưa từng có như vậy, hãn muốn làm gì?

“Đêm nay, chỉ muốn làm người thoải mái.”

Hắn nói, cúi người, trong lúc Sở Văn Ninh chưa kịp phản ứng, cởi quần, nhìn dục vọng cương cứng của Sở Văn Ninh, ánh mắt thâm tình lại nóng bỏng, sau đó ngậm lấy.

“A——!”

Cốt sống tê dại, Sở Văn Ninh kinh hô thành tiếng, thở dốc hỗn hển, đây là cảm giác gì?

Sao lại... Sao lại có thể làm vậy... Bắn như thế...

Nhưng mà quá sướng, được khoang miệng ấm áp của ái nhân bao bọc, ngậm lấy, răng thật cẩn thận, không chạm vào hành thể cương cứng, Mặc Nhiên ngậm mút, nghe tiếng y thở dốc hỗn hển, nâng mắt, ôn nhu, thậm chí là dung túng ngóng nhìn y.

Đạp Tiên Quân.

Chưa từng làm chuyện như vậy, đã từng, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ làm chuyện như vậy.

Nhưng giờ hắn nguyện ý, si mê, thậm chí vui sướng.

“Người đừng... Sao người lại làm vậy... Mau, mau nhả ra.” Mặt Sở Văn Ninh đỏ đến cực điểm, y cắn môi, lắc đầu, mắt phượng như lưỡi đao khi xưa, giờ chỉ còn đầy xuân tình cùng lo sợ không yên.

Thật đáng yêu.

Mặc Nhiên lại ngậm lấy càng sâu, đến tận cổ họng, làm Sở Văn Ninh hết chịu nổi, ưỡn người thở dốc, mắt tan ra, mất tiêu điểm.

Hắn vừa ngậm vừa liếm, mấy lần như vậy, rời khỏi, khoé môi còn vương một tia dâm mỹ, ánh mắt ướt át, hỏi: “Bảo bối, sướng không?”

Sở Văn Ninh cảm thấy trong đầu có pháo hoa nổ tung sáng rực, cả người hôn hôn trầm trầm, vẫn ý thức được xưng hô của Mặc Nhiên, cảm thấy vừa xấu hổ vừa ngọt ngào, ngọt nào đến cực điểm cũng thẹn đến cực điểm, xương cốt tê rần. Sao hắn có thể...

Y là sư tôn của hắn, hơn hắn nhiều tuổi như vậy, y là Bắc Đẩu Tiên Tôn, y...

“A...”

Một tiếng lạc giọng trầm thấp vang lên giữa phòng yên tĩnh tằm tối.

Mặc Nhiên liếm lên quy đầu y, đầu lưỡi linh hoạt, lướt qua nơi Sở Văn Ninh rất ít khi chạm tới, Sở Văn Ninh bị kích thích tới ứa nước mắt, đề phòng đời trước, bài xích, nhẫn nhịn chịu đựng, cho dù y cản mình lại, vẫn nguyện cùng Mặc Nhiên triền miên, y không kháng cự, nên hầu kết khẽ động, tiếng thở dốc khàn khàn phát ra.

Y vô thức khép mờ đôi mắt mông lung, trong lúc Mặc Nhiên lại ngậm lấy y, bắt chước động tác đâm vào rút ra để lấy lòng y, Sở Văn Ninh khó nhịn vươn tay ra, năm ngón tay thon dài luồn vào mái tóc đen của Mặc Nhiên, vô lực đẩy đi.

“Đừng... Đừng như vậy... Bẩn... A...”

Nhưng Mặc Nhiên chỉ nâng đôi mắt ướm át, dùng mắt đen chứa đầy ái dục nhìn y, nói: “Ta thích người, nguyện ý làm vậy với người, muốn người thoải mái... Sao lại bẩn được?” Hắn nhẹ nhàng hôn lên hành thể cương cứng đến thấy rõ đường gân, ôn nhu nói: “Mọi thứ của người, đều tốt nhất.” Hắn dứt lời, vùi đầu tiếp tục liếm láp, ngậm mút, Sở Văn Ninh trong sạch như thế, là người tập luyện, ở dưới tấn công của kích thích không chịu nổi, y là lần đầu tiên làm, không lâu sau đã phát tiết, trong tình dục không khống chế nổi mà kích động đâm rút, trong miệng Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên... Hắn là không thật sự thoải mái đi?

Trong trời đất mênh mông, mọi thứ đều tan rã, chỉ có lúc xuất tinh sáng khoái, y chưa từng nghĩ tới, cũng chưa bao giờ có khoái cảm mãnh liệt như vậy.

Mặc dù khoái cảm ngập đầu, y vẫn mơ hồ ý thức được chuyện mình cần làm, muốn đứng dậy giúp Mặc Nhiên lau khoé môi, muốn âu yếm hắn, hôn hắn, cảm ơn hắn.

Nhưng eo mềm nhũn, chân tê dại.

Y không cách nào đứng dậy.

Mà lông mi run rẩy lướt qua, Mặc Nhiên đã nuốt dịch dục y tiết ra, biết chuyện này làm đầu óc Sở Văn Ninh càng trống rỗng, gân nơi cổ hơi run lên, trều động.

Cuối cùng Mặc Nhiên lại đè về, thân thể nóng cháy đè lên thân hình y vẫn đang thở hổn hển vì dư vị, hạ thân vẫn cương cứng, đâm vào bụng nhỏ của

Sở Văn Ninh, có lẽ vì vậy đôi mắt nam nhân phấp hờng, mang theo chút hơi thở dã thú, nhưng vẫn trầm sí, nhu hoà nhìn y.

“Ta yêu người.”

Thật sự, thật sự, thật sự rất yêu người.

Là lòng muông dạ thú, cũng là lãng tử quay đầu, lưng mang áy náy và tội ác, lại không chịu từ bỏ, ích kỷ, tuyệt vọng, nóng bỏng, khát vọng.

Yêu người.

[Husky] Chương 189: Sư tôn, người thật tốt

Edit: Thiên Di

Beta: Hyy

Trong phòng thực an tĩnh, tiếng tim đập cùng tiếng thở dốc đều thập phần rõ ràng, trong không khí tràn ngập mùi tanh nhạt, lại ngọt ngào.

Nằm trên giường, Mặc Nhiên đối tư thế, sau đó ôm y vào lòng, nghe hôn lên mi mắt y, cổ y.

Bọn họ đều ướt mồ hôi, thân thể nóng kinh người, ướt át dán sát bên nhau, cọ xát, dây dưa, đầu óc Sở Văn Ninh vẫn choáng váng, thậm chí không dám nhớ lại khi này bọn họ đã làm gì, hết thấy đều vớ vẩn như vậy.

Nhưng tim lại ấm áp, nóng như lửa.

Dòng nước ấm áp cuộn cuộn trong lồng ngực, muốn phá đất mà ra.

Chợt nghe thấy người trong lòng nhẹ giọng nói một câu: “Vậy còn người?”

Mặc Nhiên sửng sốt: “Cái gì?”

Sở Văn Ninh ho nhẹ: “Người...”

Y không nói thêm gì nữa, trở mình trong đêm, đôi mắt sáng ngời chậm rãi nhìn vào mắt Mặc Nhiên, cho dù xung quanh mình mờ ảo, Mặc Nhiên cũng cảm thấy hình như mình nhìn thấy Sở Văn Ninh đỏ mặt. “Người còn...” Sở Văn Ninh sau hồi lâu do dự, vẫn nói không nên lời, cuối cùng chỉ rử mi, nói, “Ta giúp người.”

Mặc Nhiên bỗng hiểu ra, chỉ cảm thấy vừa xót vừa ngọt, hắn ôm lấy y nói: “Sao người lại ngốc như vậy? Không sao, sau này nói.”

“... Không phải ta ngốc.” Sở Văn Ninh cứng đờ nói, nói y ngốc, y không muốn, “Người ngốc không phải người à? Người như vậy... Không khó chịu?”

“Khụ, ta chờ người ngủ rồi, đi tắm xong là liền...”

Sở Văn Ninh lại khẳng khái nói: “Ta giúp người!”

“Không cần!” Mặc Nhiên vội ngăn y lại.

“...” Sở Văn Ninh không nói nữa, tựa hồ cảm thấy đáng vẻ vụng về trên giường của mình rất là kém cỏi làm mất mặt, thật sự không làm Mặc Nhiên sáng khoái được, nói gì mà tắm xong, kỳ thực chỉ là giữ lại chút mặt mũi cho mình thôi, ngụ ý hằn là dùng tay cũng tốt hơn kỹ thuật của mình.

Y nghĩ như vậy, sắc mặt lạnh đi từng chút, cuối cùng nói: “Người không muốn, thì kệ đi.”

Mặc Nhiên hơi giật mình, bởi vì vẫn còn dư vị, tiếng Sở Văn Ninh không giống bình thường không thể chê vào đâu được, cũng không giống ngày thường không nghe ra vui buồn tức giận, câu nói còn mang theo ý tứ không cam lòng và khó chịu quá nặng, nặng đến rõ ràng không thể chối nổi.

Người này sao lại ngốc như vậy chứ.

Hắn không muốn chỗ nào? Hắn muốn cực kỳ, hận không thể khiến đêm dài bất tận, mưa lớn vĩnh viễn không ngừng, hận không thể cùng Sở Văn Ninh mơ mơ màng màng ở trong khách điểm, hận không thể ăn sạch người trong lòng, dung hợp thân thể, tương giao linh hồn.

Hắn thậm chí vẫn muốn nhìn thấy Sở Văn Ninh bị khi dễ đến nước nở, muốn trong thân thể Sở Văn Ninh lưu lại ấn ký hơi thở của hắn.

Nhưng sẽ khó chịu.

Hắn kiếp trước đã làm cùng Sở Văn Ninh, hắn biết sau lần đó Sở Văn Ninh đã sốt cao bao lâu, gương mặt tái nhợt da môi nứt nẻ, đến bây giờ hắn vẫn không thể quên nổi.

Hắn chỉ muốn từng bước một từ từ tiến tới, mình nhịn vất vả thế nào cũng chẳng sao, hắn muốn lần đầu tiên của Sở Văn Ninh là thoải mái, sau đó mỗi lần, đều cảm thấy hưởng thụ và kích thích, có thể biết vị thực tuỷ, trầm luân với hắn.

Nhưng Sở Văn Ninh lại hiểu nhầm gì rồi.

Mặc Nhiên hôn lên trán y, khàn khàn nói: “Sao ta lại không muốn chứ? Người nghĩ linh tinh cái gì rồi.”

“...”

“Người cũng không xem bộ dạng ta thế nào rồi.” Hô hấp trầm nóng của nam nhân dán ngay bên tai, giọng ướn át, “Đều thành bộ dạng thế nà, người thế mà còn cảm thấy ta không muốn người... Ngốc.”

Sở Văn Ninh nổi giận: “Người còn nói thêm một câu ngốc nữa, có tin ta chặt đầu người không! Người—— Ừm...”

Tay bị Mặc Nhiên giữ lại, đưa tới nơi nào đó, Sở Văn Ninh cả kinh rồi cuộc không thể nói ra câu ngoài miệng trong yếu nào nữa, chỉ cảm thấy đầu nóng hầm hập.

“Đều như vậy rồi, là do người chọc ghẹo cả.”

Trong bóng đêm, hắt lại hôn lên mi mắt y, tiện đà rời xuống, hôn lên môi y, si mê lưu luyến ngậm lấy, liếm láp, cọ sát.

Hôn một lát, hai người đều có chút không khắc chế nổi, ái dục trong phòng càng dày đặc, môi lưỡi họ tương giao, không cách nào tự kiểm chế mà giao triền, dán sát vào nhau dây dưa, ái dục gần như mất thường thấy được, ý loạn tình mê, Mặc Nhiên nghe Sở Văn Ninh thấp giọng nói một câu, có chút không cam lòng, lại có chút ngượng, âm sắc vẫn quật cường: “Ta cũng muốn... Làm người thoải mái...”

Âm cuối cơ hồ run rẩy, cảm thấy xấu hổ bao phủ y.

Lòng Mặc Nhiên đều tan chảy, dục vọng càng sôi sục như thú dữ hung ác, tay Sở Văn Ninh vẫn bị hắt ép chạm vào dương vật hắt, tàn nhẫn giương cung bạt kiếm như vậy truyền từ lòng bàn tay lên thẳng sống lưng, Sở Văn Ninh có thể cảm nhận rõ ràng chuôi đao đứng đầu Bảng xếp hạng Tu Chân giới trong trạng thái phấn chấn bừng bừng nóng bỏng, thô như vậy, cứng như vậy, nóng bỏng, cách y phục đâm vào nơi đó, kính hân đến cực điểm, y cảm thấy mình tuyệt đối không thể ngậm vào miệng nổi...

Làm tình cùng nam nhân này, có thể muốn mạng người ta.

Sở Văn Ninh giờ mới hiểu ra, Mặc Nhiên nói “sẽ đau” không phải lo lắng vô duyên vô cớ, sẽ đau chỗ nào, rõ ràng là sẽ bị xé rách, mở ra, huyết nhục chi thân, bị rách.

Nhưng nghĩ tới Mặc Nhiên đã làm với mình thế nào, cũng không biết Sở Văn Ninh lấy dũng khí từ đâu, hoặc có lẽ y vốn là người có thể tàn nhẫn làm việc, thế mà nguyện ý cúi đầu, thấp xuống muốn thử.

Mặc Nhiên hoảng sợ, giờ duy trì lý trí đã không dễ, nếu Sở Văn Ninh thật sự ngậm lấy hân, ăn sợ mình sẽ không còn ôn nhu mà bị dục hoả đốt thành tro tàn.

Nam nhân hoàn toàn bị tình dục khống chế chính là mãnh thú, không còn lý tính, không có chừng mực, chỉ muốn sướng, muốn điên cuồng chiếm hữu, hân biết.

Hân đè Sở Văn Ninh lại, nghẹn giọng nói: “Đừng như vậy, Văn Ninh, người... Người...”

“Không sao, chỉ là học theo người thôi.”

“Không thể.” Giọng Mặc Nhiên như nôi nước sôi sắp trào, cổ hân nghẹn lại, nghiêm nghị nói, “Sẽ không nhịn nổi.”

Sở Văn Ninh không hiểu ý hân, ngăn ra một lúc: “Nhịn cái gì không nổi?”

Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, rốt cuộc không chịu nổi, hơi thở của Sở Văn Ninh, giọng nói, thân thể, làm hân mất đi từng tắc gông xiềng trong lòng, thiêu cháy hân.

Hân thấp thấp thở dốc một lát, đột nhiên đứng dậy, một tay giữ Sở Văn Ninh, ấn xuống giường, Sở Văn Ninh còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy mình không tránh nổi lực đạo cường hân, Mặc Nhiên nóng bóng hùng hồn áp người xuống, bao lấy y từ phía sau.

Chỉ trong chớp mắt, y cảm thấy vật có kích cỡ đáng sợ ấy của Mặc Nhiên chỉ cách một lớp vải, hung hăng đâm vào giữa đùi y.

Đột nhiên không kịp đề phòng, Sở Văn Ninh trầm thấp “A” một tiếng, tiếng kia âm mĩ mềm mại, y chưa từng nghĩ tới, mặt Sở Văn Ninh nháy mắt đỏ bừng, tay gắt gao siết chặt ga, môi cắn chặt, không muốn kinh tuyến rên thành tiếng nữa.

Nhịn không được cái gì?

Y mơ hồ hiểu ra câu nói của Mặc Nhiên, ngay sau đó nghe thấy Mặc Nhiên cách y phục cọ sát phía sau y, vừa nghẹn giọng nói nốt câu sau: “Sẽ không nhịn được muốn đâm vào, muốn làm người, sao người còn không hiểu...”

Hô hấp nóng rực quanh quần bên tai y, cánh tay rắn chắc cường kiện chống bên giường, một tay khác giữ chặt eo y, hạ thân đâm về phía trước, phát ra

tiếng thở dốc trầm nặng. Gãi đúng chỗ ngứa mà cọ một lát, Mặc Nhiên bỗng vỗ hông y, trầm thấp nói: “Khép chân lại một chút.”

Sở Văn Ninh mơ màng làm theo hắc bảo, lại không thấy hắc có động tĩnh, định quay đầu lại, giữa chân chợt có một thứ cực nóng cực cứng, hung khí thô lại lớn, kích thích đến mức không khỏi làm y thở dốc, ánh mắt tan ra, da đầu tê dại.

Mặc Nhiên lột quần lót mình xuống, hành thể cương cứng không còn gì che đậy bật ra, thân sung huyết phát tím, quy đầu tiết ra chất dịch trong suốt đáng xấu hổ, chen vào giữa hai chân Sở Văn Ninh, dương vật được đùi non ấm áp bọc lấy, hắc sáng khoái thở dài một hơi, giữ eo Sở Văn Ninh, bắt chức động tác giao hợp chân chính, đâm vào rút ra.

“A...”

Sở Văn Ninh không nghĩ tới có thể làm vậy, hành thể thô to cọ vào y, cọ tới ra nước, nóng cháy chân thực kích thích, giữa hai chân y cọ sát, eo y mềm nhũn, cột sống tê dại, trong mắt dâng một tầng hơi nước, không cảm nhận được gì, chỉ có bị nam nhân âu yếm cọ sát kích thích mãnh liệt, y thấp giọng thở dốc, không tiếng động, mặt hơi nghiêng, dựa bên gối, tóc tán loạn...

Dương vật Mặc Nhiên nhiều lần cọ qua huyết khẩu, chỉ cần đỡ lại, đâm vào, liền hoàn toàn xâm chiếm tư tôn của mình, xâm chiếm nam nhân nằm dưới thân hầu hạ này, Sở Văn Ninh bị chiếm hữu tùy thời, đâm rút đáng sợ cùng kích thích thôi thúc, dục vọng đã phát tiết lại ngẩng đầu lần nữa.

Hồng nam nhân chạm lên hông y, hung ác nóng nảy, điên cuồng đói khát. Trong phòng dồn dập tiếp va chạm, phần lông dưới hạ thân cọ vào chân y, làn da y, ngày càng cuồng loạn.

“Sư tôn, kẹp chặt chút... A...”

Nam nhân khẩn cầu trầm thấp lại đẩy dục vọng, làm người không tự chủ được làm như hắc nói.

“Đúng... Cứ như vậy... Chặt hơn chút nữa... Thao...”

Dục vọng lên cao, thần trí mơ hồ, thú tình cùng dã tính cắn nuốt nam nhân, Mặc Nhiên hơi ngẩng cổ, nuốt, hầu kết gọi cảm nhấp nhô.

“Sư tôn... Bảo bối... Bên trong người nóng quá... A... Ừm...”

Có lẽ là trong đùi thôi, nhưng lại nghe ra ý tình sắc, những tiếng trầm thấp đó, ngôn ngữ dơ bẩn, lại không cảm thấy dơ, Sở Văn Ninh thấy mình có lẽ điên rồi, nghe hân thờ dốc, vậy mà cũng không nhin được mà lòng càng lúc càng nóng, càng ngày càng khó khống chế, nhẹ giọng hỏi: “Sướng không?” “Sướng...” Mặc Nhiên khép hờ mắt, bên trong ướt át, sáng ngời, hỗn loạn. Hân cúi người, bả vai rộng lớn bao phủ y, ôm y vào lòng, đè trên giường, thân trên dán sát, liều chết triển miên, hạ thân động kịch liệt, càng thêm nóng ướt si cuồng.

Hân tìm môi Sở Văn Ninh, một tay kéo cằm Sở Văn Ninh qua, hân như chết đuối mà hôn y, miệng lưỡi tương giao, dính nhớp ướt át.

Dương vật ra sức đâm và giữa hai chân, thẳng tiến, làm loạn giữa chân, cột giường rung lên, ra sức muốn tới chỗ sâu hơn, ngón chân trên đệm vì dùng sức mà tái nhợt, Sở Văn Ninh bị làm như vậy, thậm chí sinh ra một tia ảo giác thực sự bị xâm phạm.

Y ngửa đầu hôn Mặc Nhiên, trong đêm, không xấu hổ không ngại ngùng, trở về thú tính, tình yêu mãn doanh, tư sắc tình thái mê người, không còn lý tính.

Có lẽ vì hôn kịch liệt, tim lại đập nhanh, hô hấp như không thở nổi, Sở Văn Ninh trong lúc mơ hồ, tựa như thấy cảnh tượng vỡ nát——

Không biết là ở đâu, cũng là trên giường, giường rộng, trải đệm đỏ.

Chân giao nhau, thờ dốc, mồ hôi chảy ròng ròng, đều là dục.

Cũng tư thế như vậy, từ sau lưng xâm phạm, lại nghiêng mặt y qua, hôn y. Nhưng thân thể cứng đờ, dương vật to lớn hung ác ra ra vào vào, không biết đâm bao lâu, như dùng thuốc cao, không đau như vậy, thực nóng, thực ướt, bên trong còn có côn thịt kích thích, dùng sức kích thích.

“A... A...”

Y nghe có người rên rỉ, thờ dốc, rên rỉ, thanh âm cuối rồi tỉnh rồi mù, là ai? Chẳng lẽ là mình?

Mặc Nhiên vẫn luôn cầm trong y, không ngừng nghỉ, hung bạo, thân thể hân khó chịu muốn chết, như phải đâm xuyên, như không biết vì sao cảm thấy sướng cực kỳ, thành nghiện, như bị dạy hư, bị Mặc Nhiên đâm tới

chân mềm nhũn, mơ hồ, dưới chuyện này, cọ xát, muốn vào sâu hơn, sâu hơn nữa.

Thật khó chịu, trong thân thể như có nhụy hoa vĩnh viễn không biết đủ, chỉ có tình ái giải được.

Tựa hồ tình được mạnh nhất, người cương nghị tồi nhất.

Y sa đoạ, đón ý nói hòa, sướng tới khê rên.

Là ai...

Cảnh tượng thật kỳ quái... Giấc mơ thật kỳ quái... Ảo ảnh... Chân thật...

Rốt cuộc là gì?

“Sở Văn Ninh, ta chơi người, thoải mái không?”

“Người xem người sướng tới thành bộ dạng tiện gì rồi.”

“Thả lỏng chút, người cần chặt như vậy làm gì...”

“Bắt trong người, đều cho người... A...”

Hồn động, nghe không rõ, không rõ nổi, nhưng hình như là vậy.

Sao lại thế này...

Giọng Mặc Nhiên, giống, lại không giống.

Mặc Nhiên chưa từng dùng thanh âm vắn vẹo như vậy nói chuyện, chưa từng...

Nghe không rõ... hẳn là giả...

Thật loạn.

Ý loạn tình mê.

Phía sau bị Mặc Nhiên cuồng dã thô bạo làm, ngón chân chống trên đệm, chân gối đều sai vị trí. Nam nhân thở dốc, kích thích, kịch liệt mà triền miên, đâm vào rút ra hồi lâu, cuối cùng gắt gao ôm y, họ như thú tính giao dâm, vừa khát vọng kịch liệt hôn nhau, phía dưới cũng khát vọng ướt át dồn dập tình ái.

“Văn Ninh... Sư tôn...”

Hắn trầm thấp khàn khàn thở dốc, ái dục si cuồng.

“Bảo bối...”

Mặc Nhiên giữ chặt eo Sở Văn Ninh, vuốt ve, hông hung ác mà kích thích, hầu kết nhấp nhô. Hắn đã tới cực hạn, ánh mắt gần như hung ác, trong lúc

điên cuồng nhất cơ hồ muốn đâm vào trong Sở Văn Ninh, ôm chặt nam nhân trong lòng, cắn lên tai, cổ y.

Ngực phập phồng dồn dập dán lên lưng ướt đầm, lý trí Mặc Nhiên gần như mất hết, một tai hần đỡ dương vật thô cứng dữ tợn, không chịu nổi kích thích mà rên rỉ, để trước cửa huyết của Sở Văn Ninh.

Hiếu biết trong quá khứ tràn cả về, Sở Văn Ninh thật sự hơi luống cuống, cột sống tê dại, y giãy giụa: “Người không phải bảo không vào sao, người —— Người chờ chút——”

Mặc Nhiên thở hỗn hển hôn lên cổ y, nuốt nước miếng, sau đó nghiêng người hôn lên mặt Sở Văn Ninh.

“Đừng sợ, không vào, nhưng mà... Ta muốn bắn ở đây.”

Mặc Nhiên cơ hồ không có cách nào khắc chế mình, quy đầu để ở cửa huyết hơi co rút, hần thăm mắng một tiếng, không hé răng, chỉ thô bạo đối khát cọ xát liên tục giữa đùi Sở Văn Ninh, đủ khoái cảm, cuối cùng—— Hần tự loát động, đặt quy đầu trước lối vào của Sở Văn Ninh, hừ nhẹ dâng lên, tinh dịch bắn ra, bắn lên cửa huyết, chảy xuống đùi trong, rơi lên đệm giường, hỗn độn không chịu nổi, tanh tươi đậm mĩ.

Sở Văn Ninh run rẩy cả người, co giật rất nhẹ.

Mặc Nhiên không tự chủ được đưa tay tìm phía trước, cầm dương vật Sở Văn Ninh, nóng cháy triền miên an ủi.

Sở Văn Ninh cơ hồ then không thể áp, mặt đỏ bừng thấp giọng nói: “Bỏ đi... Đừng chạm nữa... Ta vừa...”

Ánh mắt Mặc Nhiên loé sáng, si mê thì thào: “Ừ, ta biết người đã bắn.”

Sở Văn Ninh khuất nhục đến lợi hại, đuôi mắt ướt át, hung dữ bảo: “Người... Đừng nói từ đó.”

“Từ nào?”

“...”

“À”, Mặc Nhiên giờ mới nhận ra, sau đó trầm nặng mà cười: “Được.”

Hần hôn y, động tác trên tay vẫn không chút khách khí: “Nhưng mà sư tôn, ta vẫn muốn thấy dáng vẻ người đạt cao trào.”

“Ừm a....”

Nam nhân trẻ tuổi làm quá tốt, Sở Văn Ninh căn bản bó tay hết cách, rất nhanh đã bị kích thích tới xuất tinh lần hai, y không chịu nổi áp bức như vậy, túng dục như vậy, hưởng chi đầu óc đã hồ, thanh âm bên tai mông lung, y cảm thấy mệt, rất mệt...

“Văn Ninh.”

Y nghe thấy Mặc Nhiên gọi y từ phía sau, ôn nhu như vậy, triền miên như vậy, lưu luyến như vậy.

Sau khi hai người phát tiết dục vọng, hô hấp bình ổn lại, thở dốc, Mặc Nhiên vuốt ve y, hôn y, cảm ơn y, đem y ôm trong lòng, như bảo vệ trân bảo.

Sở Văn Ninh hôn trầm, lưng thấm ướt tầng mồ hôi mỏng, y dựa vào lồng ngực rộng lớn nóng rực của Mặc Nhiên, hoảng hốt lại mơ hồ, rốt cuộc chậm rãi nhắm mắt, ngủ mất.

Sáng sớm hôm sau, Sở Văn Ninh tỉnh lại, ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào phòng, y nghe thấy tiếng mưa rơi trên mái, mưa rất lớn, không ngừng lại.

Y cảm thấy hơi đau đầu, ký ức đêm qua như mảnh vụn vỡ nát trong xoáy nước quay cuồng vụt qua, loang lổ dập dính, phù phù trầm trầm.

Y muốn quên, có thể những thứ đó càng cố càng trầm càng sâu, cuối cùng hoàn toàn bị bóng tối nuốt chửng.

Ngay sau đó y lại nhớ tới chuyện đêm qua mình làm cùng Mặc Nhiên, toàn thân bỗng cứng đờ, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng. Y nhớ tới nụ hôn, những cánh tay rắn chắc của Mặc Nhiên vẫn ôm lấy y từ sau, ngực vẫn dán lên lưng y, đều đều phập phồng.

Mặc Nhiên còn chưa dậy.

Y cứ chờ như vậy, không biết đợi bao lâu, không phải từ lúc căn phòng còn tối mờ đã sáng rõ, nhưng hẳn rất lâu.

Lâu tới cánh tay tê rần.

Lâu đến mức tim đập loạn cũng chậm lại.

Lâu tới mức không còn xấu hổ như vậy.

Rốt cuộc Sở Văn Ninh trở mình, mặt đối mặt, ngấm gương mặt ngủ say của Mặc Nhiên.

Rất anh tuấn, tướng mạo tuấn lãng hiem có trên đời, cho dù là mặt mày, mũi, môi, đều đẹp nhất.

Chỉ có ấn đường hơi nhú lại, dường như có tâm tư nặng nề, không xoá tan được, nặng trĩu.

Sở Văn Ninh lại đối với gương mặt này, trầm mặc không lên tiếng mà ngẫm thật lâu.

Lâu đến mức rốt cuộc y không nhìn được, nhẹ nhàng, lần đầu tiên, chủ động hôn lên má Mặc Nhiên.

Sau đó y nhẹ nhàng dịch cánh tay Mặc Nhiên đi, ngồi bên giường, mặc quần lót, lại mặc áo lót trắng tinh. Y phục kia có vô số nếp nhăn làm người mơ hồ, Sở Văn Ninh thử vuốt phẳng, nhưng không làm được.

Y chỉ đành chấp nhận mặc tạm như vậy, cũng âm thầm hy vọng không bị ai trên Tử Sinh Đình nhận ra điểm khác thường, vừa nghĩ như vậy, vừa điệp lại vạt áo.

Bỗng nhiên có người ôm lấy y từ sau lưng.

Sở Văn Ninh hoảng sợ, tuy rằng không biểu hiện ra ngoài nhưng động tác trên tay hơi ngừng lại.

Mặc Nhiên không biết tình từ bao giờ, đứng lên, ôm lấy y, hôn lên tai y.

“Sư tôn...”

Không biết nên nói gì, đời này lần đầu thẳng thắn thành khẩn gặp nhau, Sở Văn Ninh còn chưa nói, Mặc Nhiên cũng sinh ra chút cảm giác ngượng ngùng xấu hổ như mới tân hôn, sau một lúc lâu mới ôn như nói.

“Sớm...”

“Sớm cái gì, muộn cực kỳ.” Sở Văn Ninh không quay đầu lại, lo mặc y phục của mình.

Mặc Nhiên bỗng cười, mang theo giọng mũi nhàn nhạt, sau đó vươn tay, giúp Sở Văn Ninh sửa lại vòng cổ vào trong.

“Thứ này xua lạnh, phải để trong người, nếu không không có tác dụng đâu.”

Sở Văn Ninh bỗng nhớ ra cái gì, quay lại nhìn hắn.

Tối qua lúc hoan ái đã cảm thấy cổ Mặc Nhiên đeo gì đó, nhưng khi đó ý loạn tình mê, không nhìn kỹ, giờ xem lại, quả nhiên là vòng cổ long huyết

tình giống mình.

“Người...” Sở Văn Ninh ngẩn ra, “Lúc ở Nho Phong Môn, không phải người nói, vòng cổ này chỉ có một cái thôi sao? Sao lại——”

Y bỗng ngậm miệng.

Bởi vì nhìn thấy Mặc Nhiên cười ngâm ngâm nhìn mình, má lúm đồng tiền hoà thuận vui vẻ, ánh mắt ôn nhu.

Y đột nhiên hiểu rõ tâm tư khi ấy của Mặc Nhiên, bỗng thấy có hơi khô nóng, quay mặt đi, rầu rĩ không nói chuyện nữa, chỉ vùi đầu sửa lại xiêm y của mình.

“Về sớm chút.” Cuối cùng, nhìn cũng không dám nhìn Mặc Nhiên, chỉ nói, “Về trễ sợ rằng sẽ có người nhận ra.”

Mặc Nhiên nghe lời nói: “Đều nghe sư tôn.”

Nhưng yên lặng một lát, lại bỗng chưa ngừng đã tâm, nhiệt huyết chưa lạnh. Kéo Sở Văn Ninh mặc xong y phục đi xong giày chuẩn bị đứng lên lại, dán tới gần, môi mềm mại nhẹ nhàng hôn lên môi y.

“Đừng giận, về phải nhin, ta muốn lưu lại ký ức.” Mặc Nhiên cười, ngón tay chặn lên môi Sở Văn Ninh đang muốn nói chuyện, “Sư tôn, người thật tốt.”

Bởi vì câu người thật tốt này, tới tận khi về tới tới trước sơn môn, Sở Văn Ninh vẫn còn hoảng hốt.

Y cảm thấy không phải mình tốt, mà là Mặc Nhiên. Nam nhân trẻ tuổi anh tuấn này, ôn nhu, chuyên chú mà yêu mình, có đôi khi sẽ làm Sở Văn Ninh cảm thấy không chân thực, người này quá hoàn mỹ, sao có thể đơn thuần thuộc về mình như vậy được.

Những câu âu yếm nói ra đều không chỉ thuộc về mỗi mình.

Nhưng lúc Mặc Nhiên chăm chú nhìn y, biểu tình nghiêm túc như vậy, không có nửa phần giả dối, lúc Mặc Nhiên hôn y, động tình như vậy, hô hấp đều như bị Sở Văn Ninh khống chế, giao cả cho y.

Cho dù tới qua cử chỉ của mình vụng về, lời lẽ nhạt nhẽo, có lúc còn thất thần...

Nhưng Mặc Nhiên không cảm thấy mất hứng, sáng tỉnh lại, còn nguyện ý hôn môi y, nói, người thật tốt.

“...”

“Sư tôn.”

“Hử?”

Bỗng phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy dưới kết giới hoa hải đường màu đỏ, Mặc Nhiên cười vẫy tay với y: “Đi đâu vậy? Bên này cơ mà, bên đó là Hồng Liên Thuỷ Tạ, chúng ta tới Mạnh Bà Đường ăn cơm chút đã, người về sau đi.”

Mạnh Bà Đường, Mặc Nhiên vẫn ngồi trước mặt y, nhưng xung quanh người đến người đi, ồn ào ầm ĩ, bọn họ lại không tự nhiên như xưa, cúi đầu ăn đồ ăn trong bát. Đám đệ tử thích lấy Sở Văn Ninh ra cá cược không khỏi khe khẽ nói nhỏ.

“Hôm nay sao Ngọc Hành trưởng lão lại không nói chuyện với Mặc sư huynh nữa thế?”

“Thật kỳ lạ, Mặc sư huynh cũng không gấp thức ăn cho Ngọc Hành trưởng lão, bình thường không phải rất hay nịnh nọt sao... Bọn họ làm sao thế, cãi nhau à?”

“... Người cãi nhau với sư tôn xong vẫn tiếp tục ngồi ăn chung bàn với nhau à?”

“Ha ha, nói cũng đúng.”

Đang châu đầu ghé tai, chợt thấy Sở Văn Ninh đứng lên, lại cầm bát đi lấy thêm cháo cho mình, trên đường bạch y bay qua chỗ họ, đám người lăm mồm kia liền không nói nữa, ngoan ngoãn vùi đầu gặm mồm.

Chờ Sở Văn Ninh ngồi lại chỗ cũ, bọn họ liền xì xào xì xào thảo luận——

“Các người có cảm thấy Ngọc Hành trưởng lão hôm nay có điểm lạ không?”

Lập tức có người gật đầu: “Có! Nhưng không biết lạ ở đâu, hình như là y phục?”

Năm sáu đôi mắt nhìn trộm nửa ngày, bỗng có tiểu đệ tử oà một tiếng, nói: “Hình như bị nhấn, bình thường không cầu thả như thế đâu.”

Hắn nói như vậy, mọi người đồng ý quả là thế, nhưng ai cũng không nghĩ tới phương diện kia, nói nhỏ nửa ngày, đều cảm thấy hắn là Ngọc Hành trưởng lão tới qua lại đến cấm địa sau núi trừ tà, bổ chút khe hở.

Đệ tử bội phục y, nhìn y, nhiều nhất chỉ cảm thấy y thật thú vị, nhưng chưa bao giờ có ai coi y là người có máu có thịt, đối xử như người có dục vọng, nên cho dù Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh không cố ý xoá dấu vết, cho dù đầy manh mối lộ ra, họ cũng không thêm để ý, chẳng buồn chú ý.

Một người được mọi người đưa lên thần đàn, như vậy y chỉ có thể không mở miệng, không làm gì, đoạn tình tuyệt dục, thanh thanh lãnh lãnh, nếu không đi sai một nước cờ, sẽ sai toàn bộ.

Nên sau đó, tình cảm của Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên nói cho cả thiên hạ biết, rất nhiều người cảm thấy vị thần của mình vỡ nát, cảm thấy phần nộ cảm thấy ghê tởm cảm thấy không tưởng tượng nổi cảm thấy không thể chấp nhận.

Nhưng cho dù bọn họ đều quên đi, đặt một người trên cao để bái lạy, ép y mỗi bước đều làm theo mong chờ của mình, ép y sống vì người khác từ đầu đến chân, không cho phép y sinh ra nửa điểm tư dục, đó chính là bản thân quá tàn nhẫn, là chuyện làm khó người khác.

[Husky] Chương 190: Sư tôn lại bế quan

Edit: Shizu

Sau hôm nay, Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên tạm thời không có cơ hội lên gặp mặt.

Thục Trung mưa to không ngừng, dường như yêu dị chi tướng, sông nước cuộn cuộn ngoài thành đột nhiên xuất hiện một lượng lớn tôm cá chết, dân gian có rất nhiều thủy hệ ác thú lui tới, các trưởng lão cùng đệ tử Tử Sinh Đình dường như đều lao tới các thôn trấn trấn yên trừ ma, Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên mỗi người pháp lực đều cực kỳ cường hãn, lúc này sẽ không bị an bài ở một chỗ lãng phí thực lực, một người đi bến cảng Tam Hiệp, một người đi Ích Châu.

Nho Phong Môn trăm năm cơ nghiệp, Kim Cổ Tháp giam giữ vô số yêu thú, một sớm huỷ diệt dốc sức làm lại, loạn tượng xuất hiện.

Trừ bên ngoài Thục Trung, Dương Châu, Lô Châu, Từ Châu nguyên bản thuộc về khu vực thái bình của Thượng Tu Giới, cũng liên tiếp sinh ra yêu thú ăn thịt người, thảm án tàn sát bình dân, chuyện này điều động nhiều tinh lực của các môn phái, chuyện tra xét Từ Sương Lâm lại càng thêm thông thả.

Mặc Nhiên linh lực kinh người, bây giờ hành sự càng ổn trọng, chỉ tốn bốn ngày, liền nhanh chóng an ổn Ích Châu, khi Tử Sinh Đình phản hồi, nghe nói Sở Văn Ninh đã trở lại, không khỏi trong lòng vui vẻ, bất chấp nghỉ ngơi, liền muốn đi Hồng Liên Thủy Tạ tìm y.

Kết quả đại môn thủy tạ đóng chặt, khi hỏi, Tiết Chính Ung kỳ quái nói: “Bế quan đó, Ngọc Hành không nói với người sao?”

“Lại bế quan?” Mặc Nhiên lấp bắp kinh hãi: “Sư tôn bị thương sao?”

“Bị thương gì chứ, không phải nói là do tâm pháp sao? Y mỗi bảy năm đều phải bế quan một lần, lần trước bế quan, người còn đi chăm sóc y, sao lại quên rồi.”

Tiết Chính Ung vừa nói như vậy, Mặc Nhiên mới bỗng nhiên nhớ lại, xác thật có một sự kiện như vậy —— lúc ấy hắc tử vừa mới bái Sở Văn Ninh làm sư, qua hơn nửa năm, Sở Văn Ninh liền nói mình lúc trẻ khi tu luyện tâm pháp tảo tiến, thân có tật cũ, tuy không quá đáng ngại, nhưng cách bảy năm đều phải bế quan tĩnh tu một tuần.

Một tuần mười ngày, trong vòng 10 ngày tu vi Sở tông sư suy yếu, gần như là phạm nhân, yêu cầu đả tọa tĩnh tu, thân thể mới có thể khôi phục. Trong lúc này y mỗi ngày chỉ có một canh giờ có thể khôi phục thần thức, uống chút nước, ăn một chút đồ ăn, thời gian còn lại tuyệt không thể bị người quấy rầy, càng không thể bị thương, cho nên Sở Văn Ninh đều sẽ bày ra chung quanh Hồng Liên Thủy Tạ kết giới cường hãn nhất trước đó, chỉ cho bốn người Tiết Chính Ung, Tiết Mông, Sư Muội, Mặc Nhiên đi vào, lấy an độ kiếp nạn.

Lần bế quan trước đây không lâu, hắc tử vừa cùng Sở Văn Ninh bởi vì một chuyện “Trích hoa”, xảy ra mâu thuẫn, hắc tử sau khi bị Sở Văn Ninh trách phạt có chút chán nản, cho nên sư tôn mười ngày tĩnh tu, hắc tử không có một ngày đi bồi, mà là chạy tới Tàng Thư Các giúp bá phụ sửa sang lại.

Nhớ đến năm đó, Mặc Nhiên trong lòng bất an, liền nói ngay: “Ta đi gặp y.”

“Người không cần đi, y nhập quan đã nói qua, cũng giống như lần trước, Tiết Mông trông ba ngày đầu, Sư Muội trông ba ngày giữa, người đến bốn ngày cuối cùng hãy đến chăm sóc y.”

“Ta chỉ là muốn đi liếc mắt nhìn y một cái.....”

“Chuyện này có gì mà nhìn.” Tiết Chính Ung cười nói, “Lần trước bế quan, không phải cũng là Mông nhi Sư Muội chăm sóc, người còn không yên tâm cái gì? Huống chi người đi qua, Mông nhi nhìn thấy người, phải cùng người nói chuyện, quấy rầy đến Ngọc Hành sẽ không tốt.”

Mặc Nhiên ngấm lại cũng đúng, liền đáp ứng không đi, ban đêm lại không ngủ, nghĩ đến Hồng Liên Thủy Tạ Tiết Mông ngốc kia đang ở một mình cùng Sở Văn Ninh, liền cảm thấy trong lòng chua lòn, đặc biệt hựt hắng.

Hắn đương nhiên biết Tiết Mông thuần triệt, đối với nam tử không có bất luận hứng thú gì, nhưng hắn chính là khó chịu, chính là bức dọc, trăn trọc hơn nửa đêm, tới khi mặt trời sắp mọc mới miễn cưỡng ngủ một hai canh giờ.

Sau khi tỉnh lại, Mặc Nhiên cảm thấy không được.

Hắn vẫn là nhịn không được, hắn muốn đi gặp Sở Văn Ninh, xa xa liếc mắt nhìn một cái cũng tốt rồi.

Hồng Liên Thủy Tạ đại môn tuy đóng, kết giới trải rộng, nhưng Mặc Nhiên là đồ đệ Sở Văn Ninh, kết giới kia cũng sẽ không ngăn cản hắn, đến nỗi cửa trúc thanh bách lạc thành cũng chỉ như trang trí, Mặc Nhiên khinh công một lần, liền vững vàng mà đứng ở trong viện. Mỗi lần Sở Văn Ninh đả tọa tu hành, đều theo thói quen ở hồ sen sâu trong đình thanh trúc, lúc này hắn là cũng như vậy.

Quả nhiên, xa xa liền nhìn thấy khói sóng bay lên, từ giữa lá sen, đình trúc lịch sự tao nhã kia tứ phía lùa mỏng phất động, Sở Văn Ninh ngồi xuống đất tĩnh tọa, bạch y rơi trên đất.

Tiết Mông đứng bên cạnh y, ước chừng cảm thấy bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, vì thế nhanh chóng chặn lại tuyết, làm sư tôn cũng có thể nhận được ánh dương ấm áp. Vào đông tia nắng ban mai chảy vào trong đình, chiếu rọi khuôn mặt tái nhợt của Sở Văn Ninh, ước chừng là đang đả tọa cũng cảm thấy ấm áp, trên mặt y dần dần có chút huyết sắc.

Lại một lát sau, Sở Văn Ninh do tuần hoàn của cơ thể gây ra, trán dần dần thấm ra mồ hôi mỏng, Tiết Mông liền lấy khăn tuyết trắng bên cạnh xoa xoa, sát xong lúc sau nhịn không được ngẩng đầu, nhìn nhìn, thậm nói: “Kỳ quái, sao lại cảm thấy có người đang trừng mắt ta.....”

Mặc Nhiên không phải trừng, là nhìn chăm chăm.

Biểu tình nhìn như bình tĩnh, kỳ thật trong lòng sóng to nổi lên bốn phía.

Hắn cảm thấy Tiết Mông nắm khăn tay lau thái dương Sở Văn Ninh trong thời gian dài, khoảng cách gần, ánh mắt ái muội—— tóm lại tất cả các loại

tội danh đều ném lên người Tiết Mông, hẳn chính là khó chịu, tức giận. Tức giận tức giận, Mặc Nhiên có chút chịu không nổi, không muốn lại đứng đây làm mình khổ thân, đang định rời đi.

Nhưng hẳn không khống chế được, dưới chân thanh âm lớn một chút, Tiết Mông lập tức vụt ra một hoa mai tiêu hàn quang rạng rỡ rớt đầy linh lực, lạnh giọng quát: “Ai?!”

Hoa mai tiêu nhưng thật ra không có gì, tay không liền bắt được, nhưng hẳn nghe một tiếng kêu như vậy, Mặc Nhiên tâm đều mau nhắc cổ họng, vội từ trong rừng trúc đi ra, xẹt qua mặt hồ hoa sen, nhẹ nhàng nhảy vào trong đình trúc.

Tiết Mông mở to hai mắt nhìn, ngạc nhiên nói: “Người như thế nào ——”

“Nói nhỏ thôi.” Mặc Nhiên lập tức che miệng cậu lại, hạ giọng nói, “Người sao lại kêu to như vậy?”

“A a a —— a!” Tiết Mông giãy giữa nửa ngày, đột nhiên từ trong tay Mặc Nhiên tránh ra, mặt đều đỏ lên, thở phì phì mà vuốt lại đầu tóc rối, cả giận nói, “Người còn nói ta? Người trốn sau cây nhìn trộm cái gì?”

“..... Ta là sợ cùng người ồn ào như bây giờ.”

“Ta ồn ào sư tôn không nghe thấy!” Tiết Mông buồn bực nói, “Mẫn âm chú đó, người không nhìn thấy sư tôn đã dùng mẫn âm chú lên người mình sao? Trừ phi người đem chú trên người y giải, bằng không y đều không nghe thấy người nói gì.....”

Cậu lải nhải mà la hét, nhưng Mặc Nhiên lại sững sốt một chút: “Mẫn âm chú? Vậy sao bá phụ lại nói ta sẽ làm phiền hai người?”

“Cha ta hẳn khẳng định là cảm thấy người mới từ Ích Châu trở về mệt mỏi, muốn để người nghỉ ngơi.” Tiết Mông nói, “Cha ta nói vậy người cũng tin, cũng không nghĩ ra, sư tôn lúc nào bế quan trước tiên cũng dùng chú quyết này lên người mình, để chúng ta ở bên cạnh y thoải mái tự tại chút, người không chịu động não gì cả, thật là dần chết đi được.”

Mặc Nhiên: “.....”

Thấy Mặc Nhiên chuẩn bị ngồi xuống trong đình, Tiết Mông vội kéo hẳn đi: “Này, người định làm gì?”

Mặc Nhiên nói: “Nếu như vậy, ta cũng ở lại đây.”

Tiết Mông nói: “Ai cần người ở lại đây, đã nói ba ngày đầu là ta chăm sóc, người lại muốn khoe mẽ với sư tôn, đi đi đi, đừng tranh việc của ta.”

“Một mình người chăm sóc y có tốt không?”

“Sao ta có thể không chăm sóc y tốt được, ta cũng không phải là lần đầu chăm sóc sư tôn bề quan.”

Thấy Tiết Mông tức giận, Mặc Nhiên cũng không dám nói gì, do dự trong chốc lát, đang chuẩn bị đi, bỗng nhiên nhìn thấy bình trà, phiến lá to rộng, màu đậm, chỉ có mùi hương nhàn nhạt, liền hỏi: “Tuyệt địa lãnh trà Côn Luân?” “A? Sao người biết?”

“.....” Sao hẳn có thể không biết được, đây chính là loại trà Tiết Mông yêu thích nhất, Tiết Mông nguyện ý đem đồ mình thích nhất cho sư tôn, nhưng không cần thận nghĩ tới mấy thứ này Sở Văn Ninh có hợp hay không, có thích hay không.

“Tuyệt địa lãnh hương tính chất lạnh lẽo, sư tôn chính là hàn tính thể chất, người lại cho y uống loại trà này, y có thể thoải mái sao?”

Tiết Mông sừng sốt một chút, mặt có chút đỏ, quần bách giải thích: “Ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ biết tuyệt địa lãnh hương là trà ngon, ta.....”

“Đi đổi chút trà nguyệt quý, thêm hai muống mật ong, chờ y tỉnh lại rót cho y uống. Ta đi làm chút điểm tâm, lát nữa cho người đưa tới.”

Tiết Mông muốn giữ lại chút mặt mũi của mình, vội nói: “Điểm tâm không thể ăn, y tích cốc mười ngày.”

“Ta biết, nhưng bá phụ nói, ăn một chút vẫn được.” Mặc Nhiên nói, vẫy vẫy tay, ra khỏi đình trúc, đi đến hướng thủy tạ, “Hẹn gặp lại.”

Tiết Mông nhìn bóng dáng hắt, thất thần một lúc. Chờ Mặc Nhiên đi xa, cậu cúi đầu, nhìn không được nhìn bên gáy sư tôn —— hôm qua cậu vô tình nhìn thấy dấu vết xanh tím trên gáy y. Dưới ánh mặt trời, càng thêm rõ ràng, không giống vết muỗi đốt, cũng không phải là miệng vết thương. Tiết Mông hiện giờ không như lúc mười bốn năm tuổi, có một số việc tuy rằng

không có trải qua, nhưng không phải là hoàn toàn không biết gì cả, dấu vết này trên cổ Sở Văn Ninh, làm hấn thực bất an.

Cậu nghĩ đến đủ loại việc không đáng kể, đặc biệt là động tĩnh mình nghe được sau núi hôm đó. Cậu vẫn luôn tự nói với chính mình đó là tiếng gió, là tiếng gió.

Chính là đột nhiên nghĩ tới chuyện mù mịt sương khói trong lòng này, dưới sương khói thiên ti vạn lý, tựa hồ như có đồ vật kì quái nào đó đang dần hiện nguyên hình.

Ngày ấm áp như thế này, Tiết Mông không biết vì sao, bỗng nhiên cảm thấy thực không thoải mái, không tự chủ được rung mình, nhúu mày.

Bởi vì nỗi bất an này, tới ngày thứ sáu Sở Văn Ninh bế quan, Tiết Mông quyết định ——

Hắn âm thầm đi theo Mặc Nhiên.

Đây là ngày cuối cùng Sư Muội phụng dưỡng Sở Văn Ninh, thay ca hấn là vào ban đêm, nhưng Mặc Nhiên hôm nay đã sớm ăn cơm chiều ở Mạnh Bà Đường, mang theo một hộp điểm tâm, liền lập tức đi đến Hồng Liên Thủy Tạ. Tiết Mông không nghĩ tới hấn vậy mà canh giờ này đã muốn thay thế Sư Muội, cơm dư lại cũng không ăn, khom lưng liền đuổi theo, vẫn luôn đi theo hấn đi đến ngoài Hồng Liên Thủy Tạ, Mặc Nhiên đi từ cửa chính, cậu dừng lại một lát, noi theo Mặc Nhiên đã làm, trèo tường vào cửa.

Lúc này hoàng hôn chưa buông, trăng rằm đã mọc, vòm trời mất đi màu xanh, chỉ còn lại một ít màu hồng nhạt chưa tan, ánh nắng chiều trắng lẹ kia như là trút hết duyên hoa, son phấn đẹp đẽ, bị bóng đêm đen kịt nuốt hết, sao trời như nước. Mặc Nhiên dẫn theo hộp đồ ăn, xa xa nhìn đến Sư Muội đưa lưng về phía mình, đi vào đình trúc, y tựa hồ cũng không nghe thấy động tĩnh Mặc Nhiên đi tới, đứng trước mặt Sở Văn Ninh. Mặc Nhiên cười cười, đang định lên tiếng chào hỏi cùng y, lại chợt thấy trong tay Sư Muội ần ần hiện lên một đạo hàn quang, chỉ hướng đang Sở Văn Ninh đang đã tọa, Mặc Nhiên sửng sốt một chút, trong đầu điện quang hỏa thạch, bỗng dừng hô:

“Sư Muội!”

Sống lưng sinh lạnh, lông tơ dựng ngược.

Hai đời này của hần, trải qua sinh ly tử biệt thật sự quá nhiều, thế cho nên tới hôm nay, một chút gió thổi cỏ lay, hần đều có thể trông gà hoá cuốc. Cái gọi là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, Hồng Liên Thủy Tạ này đã từng chứa xác chết Sở Văn Ninh xác, chứa trong hai năm, đến tận ngày hần chết đi.

Hần kỳ thật cũng không quá thích nơi này, bước vào thủy tạ, hần có thể nghĩ đến đoạn nhân sinh cuối cùng đời trước, Sở Văn Ninh nằm trong hoa sen, hai tròng mắt nhắm lại, không có sinh khí. Cho nên hần theo bản năng, cảm thấy Hồng Liên Thủy Tạ là tai địa, có yết hầu sâu thẳm, sẽ cắn nuốt thế gian đến khói bụi mù mịt.

Sư Muội quay đầu lại, y rũ tay xuống, ngân quang liền ẩn nấp trong tay áo: “A Nhiên?..... Sao người lại tới đây?”

“Ta ——”

Mặc Nhiên tim đập cuồn cuộn, một hơi thở không ra, không màng tất cả, nói: “Người trong tay.....”

“Trong tay?”

Sư Muội ngẩn ra một chút, giơ tay lên, chỉ thấy trong tay y cầm một chiếc lược, làm bằng bạc, được chạm khắc tinh xảo.

Mặc Nhiên có chút ghen lời, sau một lúc lâu mới nói: “Người..... Chải đầu giúp sư tôn?”

“..... Ừ, làm sao vậy?” Sư Muội nhìn hần từ trên xuống dưới, sau đó hơi hơi nhăn tú lệ mi lại, “Sắc mặt khó coi như vậy, bên ngoài xảy ra chuyện gì sao?”

“Không, ta chỉ là.....” Nói một nửa, không nói tiếp được, mặt lại từ tái nhợt tới ửng đỏ, may mà bóng đêm tối tăm, làm cho người khác nhìn không rõ. Dừng lại một lát, ho nhẹ một tiếng: “Không có gì.”

Sư Muội yên lặng như cũ, sau đó giống như hiểu ra chuyện gì, biểu tình có hơi sợ hãi, do dự mà mở miệng nói: “Người chẳng lẽ cho rằng.....”

Mặc Nhiên vội nói: “Ta không có.” Rốt cuộc Sư Muội cũng là người đối xử với hần rất tốt, là người hần coi như người thân, Mặc Nhiên cũng vì mình hiểu lầm trong nháy mắt mà cảm thấy kinh hãi, chỉ cảm thấy rất xin lỗi Sư Muội, cho nên “Ta không có” ba chữ buột miệng thốt ra.

Sư Muội không nói gì, thật lâu sau, mới nói: “A Nhiên.”

“Ừ?”

“Ta đều còn chưa nói nửa câu sau.” Sư Muội khe khẽ thở dài, “Người cần gì phải vội vã phủ nhận như vậy.”

Lời vừa nói ra, liền hiểu Sư Muội đã hiểu ra trong nháy mắt vừa rồi, Mặc Nhiên vậy mà đem chiếc lược bạc trong tay y lăm thành hung khí.

Tuy rằng đây là vì Sở Văn Ninh đã chết hai lần sinh ra sợ hãi, người vừa rồi đưa lưng về phía Mặc Nhiên có là ai, Tiết Mông, Tiết Chính Ung, hẳn đại khái đều sẽ run rẩy chốc lát. Nhưng là đối với Sư Muội, Mặc Nhiên bình tĩnh lại, trong lòng vẫn rất khó chịu.

Hắn rũ mắt nói: “..... Thực xin lỗi.”

Trong trí nhớ, Sư Muội là người gặp chuyện gì cũng ôn nhu khoan dung, rất ít khi trách cứ người khác. Nhưng buổi tối hôm này, bên hồ sen, Sư Muội nhìn Mặc Nhiên, thật lâu cũng chưa lên tiếng.

Gió nổi, lá sen xoay vòng, hồng liên đọng đưa trong gió.

Sư Muội nói: “Người khác không nói, nhưng A Nhiên, quen biết gần mười năm, trong lòng người ta là người như vậy sao?”

Thanh âm y mềm nhẹ, bình tĩnh, không có quá nhiều lửa giận giương cung bạt kiếm, cũng không có nửa điểm khốc lóc ủy khuất. Mặc Nhiên nhìn đôi mắt y, ánh mắt sâu thẳm trong suốt tựa suối, giống như chuyện gì cũng đều nhìn thấu, nhưng đều không nghĩ so đo, không nghĩ nhiều lời.

Sư Muội đem chuôi này ngân quang tràn đầy lược đưa tới Mặc Nhiên trong tay, nhàn nhạt nói: “Ta định tết tóc giúp sư tôn, nếu người đã đến rồi, vậy giao cho người đi.”

“Sư Muội.....”

Nhưng mỹ nam cao dài đã bước qua vai hắn, bước chân bằng phẳng, lại chưa từng quay đầu, một mình rời khỏi Hồng Liên Thủy Tạ hiu quạnh.

[Husky] Chương 191: Sư tôn, ta và Tiết Mông...

Edit: Chu

Beta: Shira

Trên đời này người quan trọng nhất với Mặc Nhiên, ngoài Sở Văn Ninh, đó là Sư Muội.

Mặc Nhiên đã từng cho rằng mình đối với Sư Muội là tình, về sau nhận ra không phải thế, nhưng đối tốt với y, quý trọng y lại vẫn không thay đổi.

Cho dù dần dần cảm thấy xa cách Sư Muội, cảm thấy người này cao gầy, mặt mày là phong vận nam tử như một người khác. Cho dù ban đầu bát hoành thánh kia chỉ là Sư Muội đi đưa, thay Sở Văn Ninh mang tới, nhưng cho dù thế nào, Sư Minh Tịnh vẫn là Sư Minh Tịnh khi xưa thôi.

Trong bóng đêm và thất vọng, mỉm cười với hắn, đưa tay làm bạn cùng hắn.

Trong lúc cô đơn và không cam lòng, làm bạn hắn, là sư huynh nguyện ý an ủi hắn.

Nhớ tới Sư Muội cũng là cô nhi, một người thân trên đời cũng chẳng có, Tiết Mông lại cao ngạo, tuy quan hệ với Sư Muội tốt, nhưng nhiều năm qua, Sư Muội cũng không gọi tên Tiết Mông, chỉ gọi thiếu chủ.

Chân chính có thể xưng một chữ “bạn” với Sư Muội, có lẽ chỉ còn lại mình. Kết quả mình cũng làm y thương tâm.

Tiết Mông đang ở trong rừng trúc, khoan tay nhìn nửa ngày, vẫn không cử động canh giữ bên cạnh Mặc Nhiên, thường thức cảnh đơn sơ, hình như có tâm sự.

Đợi gần nửa canh giờ, không có động tĩnh gì, Tiết Mông cảm thấy mình như kẻ ngốc——

Mình nghĩ gì thế, sao lại cảm thấy sư tôn với Mặc Nhiên có quan hệ gì đó? Có phải đầu óc hỏng rồi... Cậu càng xấu hổ, càng cảm thấy không hiểu nổi mình, cuối cùng, Tiết Mông xoay người muốn đi, nhưng quả nhiên là huynh đệ đồng môn, cậu và Mặc Nhiên cơ hồ phạm sai lầm giống nhau.

Nhất thời thả lỏng, không khống chế được bước chân.

Mặc Nhiên đứng dậy, cách tầng lá trầm giọng nói: “Ai?”

“...” Dưới ánh trăng, Tiết Mông không tình nguyện, lúng ta lúng túng đi ra, ánh mắt tránh né, ho nhẹ một tiếng.

Mặc Nhiên sững sốt: “Người tới làm gì?”

“Chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thả đèn à?” Tiết Mông không dám nhìn vào mắt Mặc Nhiên, ánh mắt mơ hồ, vẫn hùng hồn nói đầy lý lẽ, mặt lại đỏ lên, “Ta cũng chỉ muốn tới nhìn sư tôn.”

Mặc Nhiên chợt hiểu, hẳn là Tiết Mông bám theo đuôi mình rồi, không khỏi sắc mặt cứng đờ, nhưng hẳn rất nhanh điều chỉnh lại biểu tình, trước khi Tiết Mông cảm thấy, đã trấn định lại.

“Nếu đến rồi, ngồi chơi một lát đi.”

Tiết Mông cũng không từ chối, vào trong đình trúc.

Mặc Nhiên hỏi cậu: “Muốn uống trà, hay uống rượu?”

“Trà.” Tiết Mông đáp, “Uống rượu sẽ say.”

Trên bàn có đủ cả trà cùng rượu, Mặc Nhiên lấy ấm nước, nhóm lửa, chiếu rõ ngũ quan anh tuấn của hắn, hắn để ấm nước lên bếp, huynh đệ hai người ngồi trên ghế băng dài trong đình, dựa vào trụ đình, chờ nước trà sôi.

Tiết Mông hỏi hắn: “Sao người đến sớm thế? Vốn Sư Muội nên ở tới nửa đêm mà.”

“Không có gì làm, nên tới luôn.” Mặc Nhiên cười cười, “Không phải người cũng đến à?”

Tiết Mông nghĩ, quả là thế.

Mặc Nhiên hẳn cũng giống mình, chỉ quan tâm sư tôn thôi, rốt cuộc sau lần thiên liệt đó, Mặc Nhiên đã dần thay đổi, giờ qua nhiều năm, hắn đã khác với thiếu niên khi xưa một trời một vực, Sở Văn Ninh dùng tính mạng cứu đồ đệ, giờ trưởng thành thành nam nhân đoan chính lỗi lạc rồi.

Rũ mi, Tiết Mông trầm ngâm một lát bỗng cười.

Mặc Nhiên hỏi: “Sao thế?”

“Không, nhớ tới chuyện hồi bé quan.” Tiết Mông nói, “Khi đó người còn không phục sư tôn, có lẽ mười ngày, người tới nhìn người một cái, rồi nói mình không đủ năng lực, sợ không hầu hạ nổi người, chạy tới chỗ cha xếp Tàng Thư Các. Ta khi đó còn hồn dỗi, không nghĩ rằng sau bảy năm, người sẽ thành như này.” Mặc Nhiên yên lặng một lát, sau đó nói: “Ai rồi cũng thay đổi mà.”

Tiết Mông hỏi: “Nếu cho người thêm một cơ hội, để người quay về bảy năm trước, người còn chạy không?”

“Người nói xem?”

Tiết Mông thật sự nghiêm túc nghĩ, sau đó nói: “Có khi ở lại mười ngày mười đêm, đều bồi bên cạnh sư tôn.”

Mặc Nhiên rũ mắt cười.

“Hừ, người cười cái gì.” Tiết Mông đổi tư thế, một chân gác lên băng ghế dài, khuỷu tay thoải mái đặt lên, cổ hơi ngửa ra sau, liếc mắt, nhìn đường huynh của mình, “Giờ tâm ý của người với sư tôn giống ta thôi, ta nghĩ gì, người hẳn cũng chẳng khác là bao.”

Mặc nhiên rũ mi: “Ừ.”

Tiết Mông liếc, lại nhìn chuông gió trên mái đình, nói: “Khá tốt, lúc trước sư tôn thân vẫn, ta oán ghét người dùng mạng đổi mạng cho người, nhưng xem ra hôm nay, người vẫn không phải vô lương tâm hoàn toàn.”

Mặc Nhiên không biết nói gì, lại “Ừ” một tiếng.

Gió thổi qua, chuông leng keng leng keng rung động.

Mấy phần trầm mặc, Tiết Mông không nhịn được quay đầu, ánh mắt sáng quắc, ấn đường nhíu lại, đột nhiên hỏi hẳn: “Khụ, cái này, kỳ thật có chuyện, ta muốn hỏi người.”

“Người nói đi.”

“Người nói thật với ta, hôm đó ở sau núi, các người...”

Mặc Nhiên thật ra biết Tiết Mông vẫn luôn muốn hỏi chuyện này.

Bảy cong tám vòng lâu như vậy, vẫn không tránh được. Hẳn chờ cậu nói tiếp.

Nhưng Tiết Mông ngập ngừng nửa ngày, sắc mặt trắng lại hồng, hồng lại trắng, cuối cùng vẫn không nói nên lời, chỉ yên lặng nhìn Mặc Nhiên, nói: “Các người thật sự... Là tìm hoa quế đường bánh mật à?”

Nước sôi, nhẹ phun hơi, trong đêm lạnh lẽo bay lên, tụ lại tan đi.

Ánh mắt hai người chạm nhau, mắt Tiết Mông đầy nôn nóng, nhiệt liễm chớp động, mắt Mặc Nhiên như giếng cổ không sợ sóng, sâu không thấy đáy.

“Có thể uống trà rồi.”

Tiết Mông bỗng giữ tay hắt lại, nhìn hắt chăm chăm: “Các người thật sự tìm hoa quế đường bánh mật à?!”

“...”

Mặc Nhiên ngừng một lát, gạt tay cậu đi, đến trước bàn cầm ly lên, mỗi người một ly, rót đầy.

Sau đó nâng mắt, nói: “Nếu bọn ta không phải đang tìm hoa quế đường bánh mật, thì có thể làm gì nữa?”

“Người——”

“Sự tôn sẽ không dễ lừa người, người không tin ta, thì cũng phải tin y chứ.”

Tiết Mông như con rắn nhỏ bị tóm, tay gác trên gối hơi giật, sau đó bỗng cúi đầu: “Ta không phải không tin người.”

“Vậy uống trà đi.” Mặc Nhiên thở dài, “Cả ngày nghĩ gì đâu, toàn thứ vớ vẩn.” Hắt cúi đầu, thổi hơi nóng bốc lên, hơi nước mịt mờ, khuôn mặt hắt có vẻ anh tuấn, lại mơ hồ không rõ, như kính hoa thủy nguyệt, làm người không rõ.

Trà thật ấm áp, vị thanh thuần, Tiết Mông chậm rãi uống mấy hớp, cảm giác hơi ấm làm tim vốn đập loạn bình tĩnh lại, cậu uống trà xong, ly vẫn còn hơi ấm, hơi nóng quanh quẩn.

Tiết Mông cúi đầu, bỗng ngơ ngẩn, như nói với Mặc Nhiên, lại như tự lẩm bẩm: “Ta thật sự quá để ý tới người, mới nghĩ nhiều như vậy, chút gió thổi cỏ lay, ta cũng...”

“Ta biết.” Mặc Nhiên nói, “Ta cũng thế.”

Tiết Mông nghiêng mặt qua, nhìn hắt.

Mặc Nhiên dựa vào trụ đình, ly trà chưa hết, hắt lại uống một ngụm, sau đó nói: “Lúc này còn vì nó, hiểu lầm Sư Muội, người ít nhất tốt hơn ta, không xúc động như vậy.”

Tiết Mông khó hiểu nói: “Chẳng trách huynh ấy nói với người hai câu đã đi, người hiểu lầm cái gì?”

“... Không nói cũng thế.” Mặc Nhiên cười khổ, “Ta còn nghĩ vợ vẫn hơn người cơ.”

Tiết Mông nhăn mặt nhăn mũi: “Huynh ấy là người đáng thương, trong nạn đói bị bán để kiếm ăn, nếu không phải cha cứu về, huynh ấy đã thành nồi thịt của dân chết đói... Sư Muội vẫn luôn đối xử khá tốt với người, người đừng bắt nạt huynh ấy.”

Mặc Nhiên nói: “Ừ, ta biết, trước kích động nhất thời, sau này sẽ không.”

Hai người trong đình trông nom Sở Văn Ninh, nhất ngôn nhất ngữ, không mặn không nhạt trò chuyện.

Loại cảm giác này thực kỳ diệu, Mặc Nhiên nhìn dưới ánh trăng, gương mặt tuần tú của Tiết Mông, có chút ngạo mạn trời sinh, người này kiếp trước đâm xuyên ngực mình, sau đó mỗi lần gặp nhau đều là máu và nước mắt.

Không nghĩ tới giờ họ có thể tâm bình khí hoà mà nói chuyện, dưới ánh trăng ở hồ sen, pha trà nấu rượu.

Đúng vậy, nấu rượu.

Trà uống xong, Tiết Mông cũng không định đi.

Mặc Nhiên liền đun một bầu rượu, uống xoàng mấy chén, tạm thời bầu bạn trò chuyện, chỉ cần không say, sẽ không ảnh hưởng điều gì.

Nhưng hắt tựa hồ đã đề cao tử lượng của Tiết Mông.

Bốn người bọn họ, ngàn ly không ngã là Sở Văn Ninh, mình coi như tạm ổn, Sư Muội tử lượng rất kém, nhưng hết thuốc chữa nhất chính là Tiết Mông. Hai chén lê hoa bạch nhỏ, người này đã đầu đầu choáng váng, nói chuyện lú lờ.

Mặc Nhiên sợ gây họa, vội cất rượu đi, không để cậu uống nữa.

Tuy ý thức Tiết Mông mơ hồ, nhưng cũng chưa mất hết, vẫn rõ ràng, mặt đỏ bừng, cười cười, nói: “Thu hết đi, ta... Ta không thể uống nữa.”

“Ừ.” Mặc Nhiên nói, “Người mau về nghỉ tạm đi, còn đi nổi không? Nếu không ta truyền âm gọi bá phụ tới.”

“Hừ ừm, không cần cha tới, không cần cha tới đâu.” Tiết Mông cười tùm tùm xua tay, “Ta vẫn tự đi được, vẫn biết đường.”

Mặc Nhiên không yên tâm, vươn tay giơ một ngón trước mặt cậu: “Đây là mấy?”

“Một.”

Lại chỉ Sở Văn Ninh: “Đây là ai?”

Tiết Mông cười: “Thần tiên ca ca.”

“... Nói chuyện đằng hoàng.”

“Ha ha, là sư tôn, ta nhận ra mà.” Tiết Mông ôm cột cười nói.

Mặc Nhiên nhú mày, thầm mắng sao tửu lượng gia hoả này mỗi năm lại kém đi một chút thế, vẫn không yên tâm, lại chỉ mình hỏi cậu: “Ta thì sao, người thấy rõ không, đừng có đùa, ta là ai?”

Tiết Mông ngẩn người một lát.

Thời gian trong khắc này tựa hồ chồng chéo lên nhau, ngày trừ tịch năm đó ở Mạnh Bà Đường, Tiết Mông cũng uống say, nhận ra được mặt Sư Muội, gọi Sở Văn Ninh là thần tiên ca ca, rồi nhìn Mặc Nhiên, ha ha cười gọi Mặc Nhiên là chó.

Mặc Nhiên bất động thanh sắc mà nhìn cậu, chuẩn bị nếu cậu mà gọi một câu chó nữa, liền âm thầm cho Tiết Mông một trận, rồi gọi bá phụ tới đưa con ma men nhỏ này về.

Nhưng Tiết Mông nhìn hẳn, ngơ ngác hồi lâu, trên mặt không có biểu tình cổ quái gì, cuối cùng hé môi, khẽ động, tựa hồ muốn phát âm từ “Chó” kia. Mặc Nhiên định vươn tay bịt miệng cậu lại.

“Ca...”

Tay chưa nâng lên đã cứng đờ, ánh mắt Tiết Mông mơ màng nhìn hẳn, chậm rãi, nhỏ giọng, gọi một tiếng: “Ca.”

Mặc Nhiên sửng sốt một lát, đầu ong ong vang lên, đau đớn khó chịu, cơn đau như chất kịch độc cắn nuốt. Cổ họng hẳn nghẹn lại, nói không nên lời, chỉ đứng như trời trồng nhìn mặt Tiết Mông, trẻ tuổi, ngạo khí, ngũ quan mang khí phách hăng hái.

Trên gương mặt này, Mặc Nhiên đã quen nhìn cừu hận, phẫn nộ, xem thường.

Giờ lại chưa từng thấy biểu tình như vậy.

Tiết Mông vuốt ve bội đao Long Thành bên hông, đó là Mặc Nhiên không ngại gian nguy đánh đại yêu, lấy được linh thạch cực phẩm, mang về giúp cậu dung khảm.

Không có thanh đao này, có lẽ cả đời cậu cũng không lấy được danh hiệu đệ nhất Linh Sơn, không có thanh đao này, có lẽ cả đời cậu chỉ là một tu sĩ vô danh, lưng đeo trọng thương vĩnh viễn.

Lúc cậu thanh tỉnh, có nguyên nhân, vì tự tôn và mặt mũi, cậu chưa bao giờ nói một câu cảm ơn với Mặc Nhiên, nhưng kỳ thật vẫn khó chịu—— mỗi ngày khi lau Long Thành, trong lòng đều muôn vàn, trăm mối ngổn ngang. Đặc biệt là sau khi trở về từ Nho Phong Môn, biết là Mặc Nhiên cứu mình từ tay Từ Sương Lâm, Tiết Mông càng dày vò, sau khi tỉnh dậy, biết Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh vẫn không rõ tung tích, cậu thất thanh khóc lớn, mọi người đều cho rằng cậu chỉ khóc vì sư tôn mình mà thôi, chỉ có cậu biết rõ, tối đó, cậu ôm bội đao Long Thành nằm trên giường bệnh, nhìn bóng đêm, nghẹn ngào nói một câu.

“Ca, thực xin lỗi.”

Huynh ở đâu... Huynh và sư tôn... Có khoẻ không...

Mặc Nhiên nói không nên lời, chân cũng không rời bước, cả người cứng đờ, đứng như trời trồng tại chỗ.

Đủ chuyện khi xưa như dòng nước, chảy xiết trước mắt.

Hắn nhớ tới kiếp trước tại Tử Sinh Đình, Tiết Mông một mình lên núi, đứng trong Vu Sơn Điện lạnh lẽo, hốc mắt hồng hồng hỏi hắn tung tích của Sở Văn Ninh.

Tiết Mông nói: “Mặc Vi Vũ, người quay đầu lại nhìn đi...”

Hắn nhớ lại sau khi mình làm Đạp Tiên Quân, Tiết Mông và Mai Hàm Tuyết phục kích ám sát, ban ngày ban mặt Mai Hàm Tuyết cản đường hắn, Tiết Mông gào lên, mặt vặn vẹo, đâm đao vào ngực hắn, máu tươi chảy không ngừng.

Tiết Mông nói: “Mặc Vi Vũ, không ai cứu được người, đời này không có chỗ dung thân người!”

Hắn nhớ tới từng cừu hận một, phần nộ, nóng cháy, long xà vũ động.

Hắn nhớ tới ngày Sở Văn Ninh chết, Tiết Mông gào lên đè hắn trên tường, gân cổ nảy lên rần rật như thú dữ gào thét: “Sao người có thể nói người không cứu người... Sao người có thể nói người không cứu người!!”

Đột nhiên, tâm niệm loé lên, trước mắt như có ánh sáng.

Có lẽ Mặc Nhiên cũng chờ như vậy, thực sự rất lâu, lâu đến mức hắn nhớ tới đoạn ký ức sớm nhất, sớm nhất, mơ hồ nhất kia.

Hình như hắn thấy hai thiếu niên, một người rất gầy, co rúm lại hoảng sợ, như chó bị đánh đập lâu ngày, bất an mà ngồi xổm bên góc bàn, ngồi xổm trên ghế dài, tay bất an siết chặt, giữ đầu gối, cũng chẳng động đậy, đó là chính là hắn.

Còn một thiếu niên nữa, mặt như tuyết ngọc, kiêu ngạo đáng yêu, như cánh chim diều nhỏ tươi sáng kiêu ngạo loá mắt, cậu đứng, bên hông đeo một loan đao nhỏ xinh đẹp, một chân đạp lên ghế, dùng đôi mắt đen tròn xoe nhìn hắn không chớp mắt.

“Mẹ ta bảo ta tới gặp người.” Thiếu niên Tiết Mông rầm rì nói, “Người chính là đường ca của ta à? ... Lớn lên khó nhìn ghê.”

Mặc Nhiên vẫn không hé răng, cúi đầu vì không quen bị người ta đánh giá dung mạo.

Tiết Mông hỏi: “Ừa, người tên gì? Mặc... Mặc... Gì? Nói với ta đi, ta không nhớ nổi.”

“...”

“Hỏi người đấy, sao không lên tiếng?”

“...”

“Người bị câm à?!”

Ba lần không lên tiếng, thiếu niên Tiết Mông giận mà cười: “Nói người là đường ca của ta, xem người chỉ vâng vâng dạ dạ, nhỏ gầy không chịu nổi, gió thổi qua đã chạy, ta sao có thể có ca ca đáng mất mặt như vậy, thật đúng là đáng chê cười.”

Mặc Nhiên cúi đầu, càng không chịu để ý tới cậu.

Cứ trầm mặc như vậy, bỗng trước mắt có màu đỏ tươi hiện ra, người đưa cho hân thứ đồ tươi này quá thô bạo, cơ hồ đập thẳng vào mũi hân, Mặc Nhiên ngậy người một lát, mới nhận ra đó là một chuỗi kẹo hồ lô.

“Cho người đẩy.”

Tiết Mông nói.

“Dù sao ta ăn cũng không hết.”

Cậu mang theo hộp điểm tâm, tùy tiện đặt lên bàn, thái độ bố thí, nhưng Mặc Nhiên ngơ ngẩn nhìn, chỉ cảm thấy cậu thực xa hoa, thực khăng khải hào phóng, trước kia chưa ai muốn cho hân nhiều thứ như vậy, còn không cần quỳ gối cầu xin.

“Ta... Này...”

“Cái gì?” Tiết Mông nhăn mày lại, “Cái gì ta này cơ, người muốn nói gì?”

“Chuỗi kẹo này, ta có thể ăn cả sao?”

“Hả?”

“Thật ra một viên là đủ rồi... Người ăn không hết, ta lại...”

“Người có bệnh à? Người là chó đấy hả? Ăn đồ thừa của người khác á?”

Tiết Mông mở to mắt nhìn, không tưởng tượng nổi, “Đương nhiên đều là của người rồi! Xiên này, hộp này, đều là của người hết đó!”

Hộp gỗ đựng điểm tâm làm tinh xảo, phía trên có hoa văn vẽ tiên hạc tường vân màu vàng phấn, là thứ Mặc Nhiên chưa từng thấy được.

Hân không dám duỗi tay, mắt đen nhìn chăm chăm hộp gỗ, nhìn đến Tiết Mông dựng lông tơ, dứt khoát thay hân mở hộp ra, hương bánh kẹo thơm ngọt bay ra, ba viên một xiên, tổng cộng chín viên, có màu vàng giòn xốp, có phần nộn mềm mềm, có viên màu trắng tinh no đủ, vô cùng mịn màng, mờ mờ ảo ảo có thể thấy nhân đậu đỏ bên trong.

Thiếu niên Tiết Mông không thèm nhìn một cái, đẩy hộp điểm tâm tới trước mắt hân, không kiên nhẫn buồn bực nói: “Nhanh ăn đi, nếu không đủ, chỗ ta vẫn còn, căn bản ăn không hết, đủ chia cho cả người nữa.”

Thái độ tiểu công tử này ác liệt, ngữ khí cũng không tốt, con người hắc bạch phân minh hướng lên trên một chút, lỗ mũi hừ một tiếng khinh thường người khác.

Nhưng lại cho hân điểm tâm và trái cây thơm ngọt, mềm mềm.

Cách hai đời chua xót, máu tanh, vị ngọt kia thực xa vời, tựa hồ quay lại với đầu lưỡi, Mặc Nhiên nhìn gương mặt Tiết Mông say rượu dưới ánh trăng, Tiết Mông hí mắt, nhìn hẩn, một lát sau, Tiết Mông cười, men say cho phép, cũng không biết đang cười cái gì.

Cậu buông cột ra, tựa hồ muốn đi tới vỗ vai Mặc Nhiên, nhưng bước không nổi, tập tễnh, thế mà lão đảo ngã vào lòng Mặc Nhiên.

“Ừm... Ca...”

Mặc Nhiên giật mình, sau đó chậm rãi rũ mắt, nhẹ nhàng vỗ lên lưng Tiết Mông, gió đêm thổi qua, tóc mái hẩn che khuất nửa gương mặt tuần tú, không có ai nhìn thấy tốt cùng Mặc Nhiên có biểu tình gì, qua hồi lâu, Tiết Mông tửu lượng kém dựa vào lòng hẩn ngủ mất, lúc ấy, Mặc Nhiên mới khàn khàn nói một câu——

“Tiết Mông, thực xin lỗi, ta không xứng là ca ca của ngươi...”

[Husky] Chương 192: Sư tôn, cho ta mạng

Edit: LuBachPhong36

Ngày Sở Văn Ninh kết thúc bế quan, Tử Sinh Đình liền có khách không mời mà đến.

“Cốc cốc cốc.”

Vừa sáng sớm, cửa Hồng Liên Thủy Tạ đã bị người gấp gáp gõ vang.

Mặc Nhiên đang hầu hạ Sở Văn Ninh thay quần áo, y vừa mới kết thúc tu hành, mười ngày đầu óc trống rỗng, cả người đều có chút mơ hồ, nghe được tiếng gõ cửa, rất lạnh đạm mà nói câu: “Mời vào.”

Mặc Nhiên: “Phì.”

“..... Người cười cái gì?”

“Sư tôn bày kết giới ở cửa, trừ ta cùng bọn Tiết Mông ra, ai có thể đi vào?”

Sở Văn Ninh lúc này mới nhớ tới, liền giơ tay đem kết giới hạ xuống. Bên ngoài là đệ tử vô cùng lo lắng tới đưa tin, người đầy mùi rượu, chân đi không vững: “Ngọc Hành trưởng lão, không xong rồi, ở cửa Đan Tâm Điện có một con đại yêu!”.

Hai người quay đầu nhìn nhau, lập tức hướng Đan Tâm điện chạy đi.

Ở xa xa, Mặc Nhiên đã nhìn thấy một con hồ lô khổng lồ đang đi qua đi lại ở quảng trường, một đám trưởng lão cùng đệ tử ở bên cạnh dờ khóc dờ cười mà nhìn.

Mặc Nhiên: “..... Đại yêu?”

Hồ lô béo: “Lộc cốc lộc cốc lộc cốc ba.”

Nhìn thấy Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên tới, Tiết Chính Ung trước mắt sáng ngời, vỗ đùi: “A! Ngọc Hành! Tình thật đúng lúc! Được cứu rồi, được cứu rồi, mau lại đây!”

Sở Văn Ninh còn có chút mơ màng, nhưng y trời sinh lớn lên thanh lãnh, cho dù mơ màng, mặt nhìn vẫn rất cao thâm khó đoán như trước: “Hừm?”

“Lại là một con yêu vật thoát ra từ Kim Cổ Tháp.” Về mặt Tiết Chính Ung đau khổ, vừa tức giận lại vừa buồn cười, “Ăn vạ nơi này không đi kia kìa —— tửu sắc hồ lô!”.

Sở Văn Ninh giương mắt nhìn cái hồ lô lớn đang điên cuồng chạy loạn, nó cao bằng hai người, toàn thân tản ra ánh sáng trăn châu, ở miệng hồ lô đang phát tán một đám khói mù màu hồng đào, rồi lại từng dòng từng dòng rượu ào ạt phun ra, quả nhiên là yêu quái tửu sắc hồ lô trong truyền thuyết.

Sở Văn Ninh nói: “Yêu quái này không đả thương người.”

“Nhưng nó chuốc rượu người a!”

Lời này không giả, tửu sắc hồ lô đuổi theo một đám tiểu đệ tử chạy dài, chỉ cần đuổi kịp, liền lập tức nứt ra một lỗ hồng, bắt đầu hướng vào miệng người ta mà phun rượu, vừa phun vừa phát ra những âm thanh vô nghĩa: “Lộc cốc lộc cốc ba!”

Sở Văn Ninh: “.....”

“Nghe nói nó chỉ chịu thua người có tửu lượng tốt hơn nó.” Tiết Chính Ung hai mắt đầy trông mong mà nói: “Ngọc Hành, người xem.....”

Sở Văn Ninh có chút đau đầu mà đỡ đỡ trán, tiện tay triệu ra Thiên Vãn, chắn ngang trước tửu hồ lô.

“Đừng chạy.” Y nói, “Ta bồi người uống.”

Hồ lô béo vui mừng quá đổi, lắc qua lắc lại, lập tức miệng hồ lô nứt ra, phốc một cái từng dòng từng dòng rượu như mũi tên mà phun tới gương mặt thanh tuấn của Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh nhẹ tránh một chút, bình tĩnh tránh được khẩu rượu này, sau đó mọi người chỉ thấy kim quang sáng ngời, hồ lô béo đã bị Thiên Vãn gắt gao trói chặt.

“Đổi cách uống, người không có ly sao?”

“Lộc cốc ba!” Từ vết nứt trên hồ lô béo bắn ra một con hồ lô nhỏ như hình cái gáo, sạch sẽ chứa đầy rượu, “Ba!”

Sở Văn Ninh dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, ngồi trên mặt đất, bắt đầu cùng tửu sắc hồ lô đối ẩm.

“Không tồi, lại một ly nữa.”

“Ba!”

“Có Lê hoa bạch hay không?”

“Ba ba ba!”

Tiết Chính Ung kinh ngạc nói: “Ngọc Hành, người giống như nghe hiểu được nó nói chuyện?”

“Ừ.” Sở Văn Ninh nói, “Tiếng nói của loại yêu vật này, tổng có thể hiểu một chút.”

Tửu sắc hồ lô: “Ba ba ba!”

Mặc Nhiên liền cười nói: “Sư tôn, lần này nó nói cái gì?”

Sở Văn Ninh: “Đang cùng ta nói chuyện phiếm, nói nó đã thật lâu không được phớt nể.”

Tửu sắc hồ lô dường như thật vui vẻ, nó không biết vì sao, tự nhiên cũng nghe hiểu những lời Sở Văn Ninh nói, liền thân mật mà tiến đến gần, ân cần mà rót cho y một gáo rượu lớn.

“Lần này là Lê hoa bạch?” “Ba!” “Ta không thích Nữ nhi hồng.”

“Ba.....” Tửu sắc hồ lô rào rào đem rượu đổ đi, lại rót một ly khác.

Mọi người kinh ngạc đến ngây người, đều nói không ra lời.

Mắt thấy một người một yêu từ buổi sáng uống đến giữa trưa, người thì không say, yêu lại vui vẻ, mọi người ghen hòng nhìn trần trối, trước cửa Đan Tâm đại điện chúng đệ tử đã tụ tập càng ngày càng nhiều.

Tiết Mông cùng Sư Muội cũng tới.

Mặc Nhiên nhìn thấy Sư Muội, nhớ tới hiểu lầm lần trước, trong lòng áy náy, liền định chủ động cùng hắn nói lời xin lỗi, nhưng khéo mắt Sư Muội thoáng nhìn thấy hắn, đã xoay người đi.

Tiết Mông nhìn ra, liền dùng khuỷu tay đẩy đẩy Mặc Nhiên: “Hắn giống như còn đang giận người lần trước hiểu lầm hắn.”

Mặc Nhiên liền có chút ưu sầu: “Thật là làm sao bây giờ?”

“Cùng hắn tâm sự đi, các người như vậy, ta kẹt ở giữa cũng khó xử.” Tiết Mông nói, “Mau đi đi, dù sao nơi này cũng không có việc của người.”

Mặc Nhiên nhìn thoáng qua Sở Văn Ninh đang đấu rượu cùng tửu hồ lô, cảm thấy xác thật đi một lát cũng sẽ không có vấn đề gì, liền nói với Tiết

Mông: “Ta đi trước tìm hăn, người ở chỗ này đừng đi đâu, trông chừng sư tôn, nếu có tình huống gì khác, lập tức nói cho ta.”

Đuổi theo Sư Muội cũng không tốn quá nhiều công phu, Mặc Nhiên ở trước bãi luyện kiếm gọi hăn lại: “Sư Muội!”

“.....”

“Sư Muội!”

Sư Muội dừng lại bước chân, xoay người, an tĩnh mà nhìn hăn: “A Nhiên tìm ta có việc?”

“Không.....” Mặc Nhiên xua xua tay, nhú lại mi, “Ta tới là muốn nói với người, sự việc lần trước, thật là ta không tốt.”

“Người nói sự việc nào?”

Mặc Nhiên sững sốt một chút, hơi hơi trợn to đôi mắt: “Cái gì?”

Biểu tình Sư Muội vẫn lạnh nhạt ôn hòa, gió thổi qua, hăn hất lên tóc mái của mình: “Là ở Hồng Liên Thủy Tạ người hiểu lầm ta định làm gì với sư tôn. Hay là lúc cùng nhau ăn cơm ở thôn Ngọc Lương, các người đều không cùng ta ngồi một bàn. Hay là trước đó nữa, lúc sư tôn tỉnh lại ta đi đưa rượu cho các người, người từ đâu tới cuối đều không nói với ta câu nào. Người nói sự việc nào?”

Hoàn toàn không nghĩ tới hăn cư nhiên sẽ nhắc tới những chuyện cũ như vậy, Mặc Nhiên nhất thời mờ mịt, sau hồi lâu mới nói: “Người..... Như vậy người đã sớm giận ta?”

Sư Muội lắc lắc đầu: “Không tính là giận, nhưng cũng sẽ để ý.”

“.....”

“A Nhiên, từ sau khi sư tôn trọng sinh, người vẫn luôn cố tình xa cách ta.”

Mặc Nhiên liền không nói gì. Hăn đúng là cố tình xa cách Sư Muội. Hai người bọn họ đã từng đi gần như vậy, gần đến tất cả đều lọt vào mắt Sở Văn Ninh, rành mạch. Chỉ là, bởi vì vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu chút gì, lúc họ niên thiếu, giữa bọn họ có một tầng cửa giấy không thể đâm thủng, sau đó khi Mặc Nhiên hiểu rõ tâm ý chính mình, liền không biết nên xử lý quan hệ với Sư Muội như thế nào ——

Hăn từng nghĩ tới muốn cùng Sư Muội nói rõ, nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Hăn chưa từng thổ lộ cùng Sư Muội, cũng không rõ ràng tình

cảm trong lòng Sư Muội đến tốt cùng đối với mình ra sao, nếu tùy tiện chạy tới tở về muốn phải sạch quan hệ, thế cũng quá đột ngột, tự cho là đúng.

Cho nên, cuối cùng hẳn muốn chính là, chậm rãi phai nhạt.

Sư Muội an tĩnh mà nhìn chăm chú hẳn, một lát sau, nói: “Lúc người vừa tới Tử Sinh Đỉnh, ta đã nói với người, ta cũng không cha không mẹ, bằng hữu cũng không nhiều, từ đây về sau chúng ta chính là người một nhà.”

“..... Ừ.”

“Vậy người vì cái gì thay đổi?”

Mặc Nhiên rất khổ sở, trong lòng hẳn bỗng nhiên cũng có chút mờ mịt, không biết chính mình vì sao phải xa cách Sư Muội như vậy.

Từ khi từ Quỷ giới trở về, hẳn cùng Sư Muội nói chuyện với nhau, có từng vượt qua trăm câu? Hai người đã từng như hình với bóng như vậy, hiện giờ lại càng lúc càng xa cách, Mặc Nhiên không khỏi mà do dự, chính mình có phải hay không đã làm quá đáng?

Hắn nói: “Thực xin lỗi.”

“..... Cũng không có gì phải xin lỗi.” Sư Muội đem ánh mắt dời đi, “Thôi bỏ đi, cứ như vậy đi.”

“Người đừng nóng giận. Người giận, ta..... cũng không chịu nổi, người vẫn luôn đối với ta rất tốt.”

Sư Muội rút cuộc nhàn nhạt cười một chút: “Ta đối với người rất tốt, vậy so với sư tôn thì sao?”

Mặc Nhiên nói: “Chuyện này không giống nhau.”

Sư Muội nhìn phía dãy núi cao xa, nói: “Ta nhớ rõ trước kia người đã nói với ta, ta đối đãi người tốt, cho người rất nhiều ấm áp. Vậy sư tôn thì sao?”

Mặc Nhiên nói: “Người cho ta mạng.”

Sư Muội thật lâu sau không đáp, cuối cùng thở dài: “Đúng là không so được.”

Mặc Nhiên nhìn thấy hẳn như vậy, trong lòng càng thêm khó chịu, nói: “Vốn là cũng khó mà so sánh được, người với người đều là không giống nhau, người ——”

Sư Muội không chờ hẳn nói hết lời, nghiêng gương mặt, ngược gió, giơ tay vỗ vỗ ngực Mặc Nhiên một chút: “Được rồi, người không cần phải nói. Ta

biết ý người, kỳ thật ta cũng không phải người so đo như vậy, nhưng người trước đó hiểu lầm ta như vậy, ta thật sự rất khổ sở.”

“Ừ.....”

“Bỏ qua đi, ai cũng đừng suy nghĩ nữa.”

Mặc Nhiên mắt đen ôn nhuận, sau một lúc lâu gật gật đầu, cơ hồ là cảm kích mà nói: “Được.”

Sư Muội thân hình thon dài, đứng dựa vào cây ngọc lan bên cạnh bãi luyện kiếm, hần nhìn lá cây lạnh lẽo phía dưới chân, yên lặng thật lâu ——

“Trở về thôi.”

“Năm ấy người muốn nói cái gì với ta?”

Cơ hồ là đồng thời mở miệng, Mặc Nhiên ngẩn ra một chút: “Nào năm?”

Sư Muội nói: “Thiên nứt năm ấy.”

Mặc Nhiên lúc này mới nhớ tới vụ thiên nứt ở Thái Diệp Trấn lúc trước, cùng câu thổ lộ chưa từng nói ra của mình, nhất thời ngưng trọng.

Sư Muội nói: “Lúc trước người có một câu chưa cùng ta nói xong, ta không biết người muốn nói cái gì, hiện tại có thể hỏi người không?”

Mặc Nhiên vừa định trả lời, bỗng nhiên nghe được phía sau Đan Tâm điện truyền đến một tiếng vang lớn.

Hần cùng Sư Muội sắc mặt đều biến đổi, Mặc Nhiên nói: “Là sư tôn bên kia!”

Sư Muội cũng không định nói tiếp chuyện đó, nói: “Mau trở về xem xem.”

Hai người cùng quay người gấp gáp chạy về chủ điện, tới trước cửa Đan Tâm điện, phát hiện trên quảng trường to như vậy cư nhiên lại có một con hồ lô béo thứ hai.

Mặc Nhiên cả kinh nói: “Này lại là cái gì?!”

Tiết Chính Ung che mặt nói: “Tửu sắc hồ lô.”

“Rốt cuộc có mấy con?!”

“Hai con, một con tửu, một con sắc. Chúng nó là tịnh đế song sinh.” Tiết Chính Ung quả thực đau đầu đến nứt, “Con cùng Ngọc Hành đấu rượu kia chỉ là đệ đệ, con lúc này tới là ca ca.”

Mặc Nhiên ấn đường run rẩy, một lát sau mới phản ứng lại: “Tửu hồ lô thích cùng người đấu rượu, vậy sắc hồ lô.....” Hần xanh cả mặt mà xoay

người qua, nhìn con hồ lô béo trên đầu có đám khói màu hồng đào đảo quanh.

Tiết Chính Ung không phải không lúng túng, nói: “Sắc hồ lô có thể làm ra việc dụ hoặc nhất thiên hạ, nó chỉ nghe theo mệnh lệnh của người thuần triệt nhất.”

Mặc Nhiên quay đầu nói: “Tiết Mông!!”

Sư Muội “Di” một tiếng, nói: “Tiết Mông sao lại không ở đây? Đi nơi nào rồi?”

Tiết Chính Ung chỉ chỉ vào con sắc hồ lô kia: “..... Đã ở trong hồ lô tiếp thu thí luyện, nó nói phải vì Ngọc Hành phân ưu.”

Mặc Nhiên nhẹ nhàng thở ra: “Vậy thì không sao rồi, trên đời này nếu đến Tiết Mông cũng không thuần triệt, vậy không có người thuần triệt.”

Vừa dứt lời, liền nghe được một tiếng “phanh” nổ vang.

Cả người Tiết Mông bị phun ra từ miệng sắc hồ lô, ngã thật mạnh ở giữa đám người, tiếng động to lớn làm mọi người ghé mắt sang, đến Sở Văn Ninh đang so tửu lượng cùng tửu hồ lo cũng quay đầu nhìn sang.

Sư Muội ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy?”

Có người khác kinh ngạc nói: “Không phải là đến thiếu chủ cũng...”

“Khụ khụ khụ.” Tiết Mông đỏ mặt lên, lão đảo từ trên mặt đất đứng lên, một đôi con người vừa giận lại vừa thẹn, hướng tới sắc hồ lô quát, “Người —— người con yêu nghiệt này..... người người người.... người thú vị không biết xấu hổ!!”

Mặc Nhiên đi qua đi lại đánh giá, Tiết Mông không biết khi nào đã đổi một bộ cát bào màu hồng kim, hắn vừa cảm thấy buồn cười vừa tò mò: : “Đây là có chuyện gì?”

Tiết Chính Ung đỡ trán, quả thực nói không ra lời.

Sư Muội nói: “Cái này ta đã nghe nói qua, sắc hồ lô kỳ thật cũng không phải háo sắc, mà là si tình, nó muốn tìm bạn lữ sạch sẽ nhất, si tâm nhất, trong lòng không có bất luận kẻ nào để thành thân. Nghe nói người bị hút vào hồ lô đều sẽ ở trong một phòng tân hôn.”

“..... Sau đó sao?”

“Sau đó nguyên thần sắc hồ lô sẽ biến thành bộ dáng như tân nương hoặc tân lang, nhưng bất kể là tân nương hay tân lang, đều che lại gương mặt, phải đợi đối phương tự mình đi vén khăn che.”

Mặc Nhiên nói: “Vén khăn lên sẽ nhìn thấy bản tôn của chính sắc hồ lô sao?”

“Dĩ nhiên không phải, vén khăn lên nhìn thấy cái gì thì khác nhau tùy mỗi người, nếu đã có người trong lòng, nhìn thấy chính là bộ dáng của người trong lòng, nếu không có người trong lòng, nhưng là háo sắc, nghe nói nhìn thấy sẽ là.....”. Sư Muội ho nhẹ một tiếng, có chút xấu hổ, “Tuyệt sắc nam tử hoặc nữ tử không manh áo che thân. Chỉ có người thuần khiết nhất, mới có thể nhìn thấy bộ dáng bản thể của sắc hồ lô.”

Mặc Nhiên có chút không thể tin tưởng mà quay đầu nhìn về phía Tiết Mông đang tức giận đến đầu bốc khói: “Vậy Tiết Mông nhìn thấy gì?”

Hắn thật sự không thể tin Tiết Mông có thể có người trong lòng, nhưng cũng tuyệt không tin Tiết Mông có thể nhìn thấy mỹ nữ hoặc mỹ nam trần truồng gì đó.

Nhưng Tiết Mông thật sự bị sắc hồ lô ném ra, hơn nữa xem bộ dáng nhảy nhót tại chỗ, lăn qua lăn lại hết sức vui mừng của sắc hồ lô, cho nên Tiết Mông liền bị một hồi chê cười.

Sư Muội không đành lòng, thay Tiết Mông hoà giải, nói: “Có thể là sắc hồ lô nhất thời phán sai.....”

Lời còn chưa nói xong, liền nghe Tiết Mông rút ra Long Thành, chỉ vào sắc hồ lô giận dữ hét: “Người mẹ nó vậy mà lại biến ra ảo giác của chính ta để mê hoặc ta! Người còn làm ảo giác của ta mặc trang phục nữ tử!!! Người, người... chó hồ lô!! Người dám cả gan nhục nhã ta!!!”

“.....” Rất nhiều đệ tử Tử Sinh Đình, bao gồm cả Mặc Nhiên, yên lặng trong giây lát, định nhin, nhưng không thể nhin xuống được, tất cả đều ha ha ha mà bật cười lên.

Đệ nhất tự luyện Tiết Tử Minh, khổng tước xòe đuôi, thủy tiên chiếu ảnh, sắc hồ lô biến thành cô dâu mới, Tiết Mông một tay vén khăn voan, nhìn thấy vậy mà lại là gương mặt trang điểm lòe loẹt của chính mình —————

“Cũng có lý.” Mặc Nhiên tận lực chịu đựng, không để mình cười đến quá khoa trương, gật gật đầu tán thành, “Tiết Mông thành cô nương, hẳn là rất xinh đẹp.”

Hắn còn chưa vui xong, liền nghe được Tiết Chính Ung đau đầu không thôi mà hô một tiếng: “Ngọc Hành, chờ đánh bại tửu hồ lô, con sắc hồ lô này, người cũng giúp đỡ trị nó đi?”

[Husky] Chương 193: Sư tôn, người cưới ta sao ?

Edit: Tiêu

Beta: Chu

Tử Sinh Đình có ba vị cao ngạo nhất, trong sạch nhất.

Tiết Mông.

Tham Lang trưởng lão.

Sở Văn Ninh.

Tiết Mông đã bị Sắc Hồ Lô ném ra, Tham Lang trưởng lão không phải chưa từng lấy thê tử, nhưng nàng thân thể suy nhược, không lâu sau đã bị bệnh chết, nghe nói Tham Lang trưởng lão học y, cũng là không muốn lại nhìn người khác nhìn người thân của mình chết đi.

Cho nên chỉ còn lại Sở Văn Ninh.

“Ngọc Hành trưởng lão nhất định có thể thu phục.”

“Đúng vậy, thiếu chủ còn không được, chỉ có thể dựa vào sư tôn của thiếu chủ thôi.”

Mặc Nhiên ở cạnh nghe thấy, không có chút cách nào, chỉ có thể trơ trơ đứng đó.

Hắn hết đường xoay sở, bệnh cấp tính của Mặc Nhiên đi chạy chữa, thế mà nói với Tiết Chính Ung: “Nếu không, ta thử đi xem?”

Tiết Chính Ung đi tới đánh giá hắn, rất uyển chuyển mà nói: “Nhiên nhi, muốn hàng phúc Sắc Hồ Lô, điều thứ nhất yêu cầu chính là chưa từng yêu.”

Mặc Nhiên: “.....”

Bên kia, Tử Hồ Lô đã bị Sở Văn Ninh rút đến choáng váng, cuối cùng “bùm” một tiếng thua trên đất, khói nhẹ tản qua, thành một con Bích Ngọc Hồ Lô nho nhỏ, an tĩnh nằm trên mặt đất. Tiết Chính Ung tiến lên thu tử

hồ lô vào túi Càn Khôn, vui vẻ nói: “Không hổ là Ngọc Hành trưởng lão, tới, Sắc Hồ Lô, Sắc Hồ Lô.”

Sở Văn Ninh thần sắc như thường, chỉ là rủ lông mi, không muốn nhìn thẳng Tiết Chính Ung: “Không đi.”

Tiết Chính Ung sừng sốt, đừng nói mình hăn sừng sốt, đệ tử xung quanh liên quan đến trưởng lão đều sừng sốt.

“Vì, vì sao?”

“..... Uống nhiều quá, mệt.”

Tiết Chính Ung lại không ngốc, Sở Văn Ninh ngàn ly không say, lời này không phải khoác lác.

Ông nhìn chăm chăm nam nhân bạch y thanh lãnh, cho đến khi Sở Văn Ninh bị soi đến không còn kiên nhẫn, phất tay áo rời đi. Tiết Chính Ung bỗng bừng tỉnh, nhất thời kinh ngạc, thế mà lại buột miệng thốt ra: “Ngọc Hành, người sẽ không ——“

Bên tai Sở Văn Ninh bỗng ửng đỏ, y tức giận mà quay đầu, mắt phượng như điện liếc tới: “Nói bậy gì đó?”

Bốn chữ “không phải thất thân” còn chưa kịp nói ra của Tiết Chính Ung, liền tự dọa mình, thầm nghĩ sao có thể, Sở Văn Ninh là người nào ?

Vân Dạ Ngọc Hành, Bắc Đẩu Tiên Tôn, nếu y đã có tình duyên sương sớm, ai tin ?

Tiết Chính Ung chân tình nói: “Vậy người, vậy người thử xem, bằng không thì Hồ Lô này cứ ở đây suốt, tuy rằng không đả thương người, nhưng cũng phiền toái đến chết. Hơn nữa Tử Hồ Lô này ương ngạnh, chỉ sợ dăm ba năm cũng không thể tước xong một tầng da của nó.”

“.....” Ánh mắt Sở Văn Ninh xẹt qua đám người, chúng đệ tử đều tha thiết mà nhìn y, chỉ có Mặc Nhiên thẹn trong lòng, có chút thẹn thùng lại khó nén sự nóng cháy mà chăm chú nhìn mình.

Sở Văn Ninh thầm mắng trong lòng. Nhưng giờ phút này lại tiến thoái lưỡng nan , nếu cứ như vậy phất tay áo đi, chỉ sợ về sau sẽ sinh nhiều thị phi, nghĩ nghĩ, liền nói: “Ta đây thử xem.”

Sắc Hồ Lô đảo mắt đã nuốt Sở Văn Ninh vào, sau đó rung đùi đắc ý mà đánh lên chuyển tới. Chúng đệ tử Tử Sinh Đỉnh hồn nhiên không sinh nghi,

đều hết lòng tin vào Sở Văn Ninh, Sắc Hồ Lô tất nhiên cũng sẽ bị y thu phục, chỉ có Mặc Nhiên trong lòng biết rõ ——

Tiên trưởng trong sạch nhất đời này, đã không lâu trước kia, vào đêm trời mưa, ở trấn Vô Thường, tiểu điểm âm u hắc ám, đã trên giường môi răng tương liên, da thịt thân cận.

Bị mình vấy bẩn.

Sở Văn Ninh mở mắt ra.

Trong bụng Hồ Lô là một khoảng trời riêng, tự tạo thành một u cảnh.

Giống truyền thuyết, trong Sắc Hồ Lô quả nhiên là nền đỏ cao chiếu, hỉ trưởng buông xuống. Đi về phía trước, nhưng chỉ thấy một cái giường lớn đơn giản toàn là màu đỏ, lác rang đậu phộng táo đỏ, chăn đệm, rèm màn, khâm đào, đầy đủ mọi thứ.

Vừa vào trong Sắc Hồ Lô đã thấy một bà già đứng ở cửa phòng, cười tủm tỉm, mai tóc dày đầy màu ngọc xanh, bà nhếch môi, liền thấy hàm răng màu ngọc của bà.

Sở Văn Ninh trong lòng biết mình tuyệt đối không có khả năng hàng phục Sắc Hồ Lô, cũng lười nói nhảm nhiều, liền tiến lên cùng lão phụ nhân nói: “Nãi nãi, người đưa ta đi được rồi, không cần xốc khăn voan của ta.”

Lão phụ nhân vẻ mặt ôn hòa mà mở miệng: “Ừ ừm ừm ừm.”

“.....”

Không nghĩ tới bà già này không biết nói, cũng không có Tửu Hồ Lô nào nhay bén như vậy, không thể hiểu ý của Sở Văn Ninh. Sở Văn Ninh hết cách, chỉ đành thở dài, căng da đầu đi tới trước giường.

Trên giường có một người ngồi ngay ngắn, trên áo thêu huyền sắc ám long, thêu phượng vũ hạ thường xuân sắc, đủ thứ, che khăn voan, nhìn không rõ mặt.

Bà già kia tập tễnh mà thông dong đi tới, trong tay hiện một thanh sương khói, thành một cây thanh ngọc như ý, đưa cho Sở Văn Ninh, rồi sau đó làm động tác mời.

Tuy rằng Sở Văn Ninh cũng không thể tiếp nhận bộ dáng Mặc Nhiên mặc đồ tân nương, ngấm lại đều có chút ghê tởm, nhưng nghĩ chính mình năm

đó ở Trấn Thái Diệp giả làm tân nương minh hôn, liền cảm thấy xấu hổ thay Mặc Nhiên, không nên xem, không nên xem.

“.....”

Đúng, không sai, ghê tởm, không xem được không xem nổi.

Sở Văn Ninh xanh mặt đứng đó hồi lâu, hít một hơi thật sâu, sau đó đi lên trước.

Bà lão thúc giục nói: “Ừm ừm ừm ừm.”

“Biết rồi, đừng vội.”

Như ý khởi, vén lụa đỏ.

Sở Văn Ninh hơi hơi mở to hai mắt: “Người là....”

Dưới ánh đèn phượng, một nam tử đeo cưỡi lưu châu miện nâng mắt, ánh sáng chiếu lên gương mặt tái nhợt của hắn, một đôi mắt đen chế giễu chê cười, hắn khẽ nâng cằm, khẽ cười với Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh không khỏi mà ngơ ngẩn ——

Người này đúng là Mặc Nhiên, nhưng mà khuôn mặt thật sự có chút trắng bệch, ánh mắt cũng uể oải, cả người biểu tình đều tương đối kì quái.

“Hừm, xem ra trong lòng Văn Ninh, rốt cuộc vẫn là không quên được bốn tọa.” Thấy hắn thất thần, nam tử kia liền vươn tay, bỗng dưng tóm lấy cổ tay Sở Văn Ninh. Đầu ngón tay hắn lạnh lẽo, nhìn chằm chằm đôi mắt của Sở Văn Ninh, lại phá lệ tàn nhẫn, giống như chim ưng.

Mặc Nhiên nhếch môi, cười rộ lên, nụ cười lại không có chút ấm áp nào, mà là răng trắng dày đặc.

“Bốn tọa thật là vui mừng.”

..... Cái gì vớ vẩn thế.

Sở Văn Ninh vừa tức giận vừa buồn cười, thầm nghĩ chắc Sắc Hồ Lô ở trong Kim Cổ Tháp choáng váng rồi, biến ra những người đều không hiểu được.

“Buông ra.”

Mặc Nhiên không có buông tay.

Sở Văn Ninh liền quay đầu nói với bà lão: “Bảo hắn buông tay.”

Lời còn chưa dứt, “Tân nương” Mặc Nhiên bỗng đứng lên, Sở Văn Ninh chỉ kịp nhìn châu miện trên đầu dung đưa, sau đó trên eo nặng nề, trời đất

quay cuồng, y hoàn hồn, đã bị đè trên đệm giường đỏ, Mặc Nhiên cúi người, chặt chặt chẽ chẽ mà đè nặng lên y, muốn bẻ mặt y qua.

“Xem ra tư vị mà bốn toạ đã cho người, người rất hưởng thụ?” Hồ hấp nam nhân nóng cháy phun ở bên gáy hần, “Thế nên người không thể quên được ta.....”

Sở Văn Ninh nhú mày tránh né, trong lòng mắng Hồ Lô sắp xếp ngôn ngữ quả thực quá hoang đường.

Mặc Nhiên trước đây đều ôn hòa có lẽ đối với y, thực giữ quy củ, hần sao có thể nói chuyện với mình như thế? Y vừa xấu hổ vừa buồn cười, lại là buồn bực cùng vô thố, như thế né tránh một thời gian, làm loạn đến một chiều không gian hỗn độn khác.

Đột nhiên, trong chớp nhoáng, Sở Văn Ninh nghiêng mắt híp, nhìn chần găm đỏ vàng đan xen nhau, đột nhiên nhớ ra cái gì —————

Mộng.

Y có chút sửng sốt.

Rồi sau đó khuôn mặt ửng đỏ.

Này, đây là giấc mơ y thấy.

Trong mộng Mặc Nhiên chính là cái dạng này, trong miệng nói lời khắc nghiệt mà kích thích, động tác cử chỉ đều thực lỗ mãng, không chút thương tiếc.

Cho nên đây không phải là mộng Hồ Lô tùy ý tạo nên, mà là dựa vào những thứ sâu trong lòng y mà đưa ra phán đoán sao? Y niệm, cảm thấy thật là then, Sở Văn Ninh có chút xấu hổ, then thùng đến cực điểm, thính tai liền nóng lên.

“Bảo bối.”

Đột nhiên có một đợt nóng bỏng ướt át, Sở Văn Ninh thất thần, Mặc Nhiên thế mà lại liếm vành tai y, tham lam mà tà nanh, đem đầu lưỡi thâm nhập.

“A....”

Sở Văn Ninh không kịp phòng ngừa, lại bất thành linh cảm nhận được cảm giác mãnh liệt, một tiếng “A” này khàn khàn ướt át, chứa đầy hơi nước. Tiếng này đã ra khỏi miệng, càng cảm thấy si nhục. Cũng không biết vì sao, cảnh tượng trước mắt quá chân thật, giống như đã từ lâu cùng Mặc

Nhiên hôn môi như vậy, từng dây dưa, Sở Văn Ninh bị hấn đè trên giường, Mặc Nhiên không nhịn được mà hôn cổ y, gương mặt, thính tai, động tác thô bạo dồn dập.

Y lại càng giận, đuôi mắt đều là màu hồng, muốn giãy giụa, lại thế nào cũng không thoát được, cho đến khi môi “Mặc Nhiên” này sắp dừng ở bên môi y.

“Xoát!”

Đột nhiên, “Mặc Nhiên” tựa hồ nhận ra điều gì. Hấn đột nhiên sững sốt một lát, không thể tin nổi mà trừng mắt nhìn Sở Văn Ninh.

Nhân cơ hội này, Sở Văn Ninh một tay đem hấn đẩy ra, trong tay kim quang sáng quắc, Thiên Văn bỗng nhiên sáng lên, hướng tới ảo giác “Mặc Nhiên” mà quất xuống.

Nhìn thấy ánh sáng đó, “Mặc Nhiên” càng kinh ngạc đến cực điểm, buột miệng thốt ra: “Người thế mà..... Người thế mà lại là.....”

Dây liễu vụt xuống, tia lửa văng khắp nơi.

“Mặc Nhiên” ăn đau, lại không phản kháng, mà kinh ngạc đến cực điểm, mở to hai mắt, qua một lúc, một hồi yên lặng ngẩn bắt đầu.

Bà lão tóc xanh ngọc kia biến mất, “Mặc Nhiên” cũng đã biến mất.

Phòng hoa chúc, một nam tử trẻ tuổi tóc màu xanh lá đang quỳ, thính tai đỏ lên, dung mạo kỳ đẹp

Cơ giận của Sở Văn Ninh còn sót lại chưa tiêu, từ trên giường đứng dậy, giữ vạt áo mở rộng của mình, đôi mắt phượng ẩn tình đang nén giận hung hăng trừng mắt nhìn người này, tiếng nói trầm thấp nguy hiểm, giống như là hổ báo bị chọc giận.

Y nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nghịch súc !”

Nam tử trẻ tuổi này đúng là đáng vẻ vốn có “Sắc Hồ Lô”, Sắc Hồ Lô nhìn chăm chăm Sở Văn Ninh, trên mặt biến sắc, kinh sợ nói: “Là ngài.....”

Sở Văn Ninh bực bội, đột nhiên quay đầu trừng hấn: “Cái gì mà là ta là người ?”

Sắc Hồ Lô sợ đến run bần bật, bộp một tiếng quỳ lạy trên mặt đất, liên tục dập đầu: “Văn bối không biết là.....” Giống như hấn sợ hãi khi nói tên

Sở Văn Ninh ra, run càng lợi hại, lại tiếp tục dùng sức đập đầu, “Xin tiên quân thứ tội, xin tiên quân thứ tội.”

“.....”

Những năm trước Sở Văn Ninh trừ yêu diệt ma, hàng phục không ít yêu quái, “Thiên Vãn” đối với những tên đầu trâu mặt ngựa có uy danh hiển hách, từng có tiểu yêu vừa thấy y đã sợ tới mức động cũng không dám động.

Nhưng không ngờ được Sắc Hồ Lô này cũng giống như thế.

Sở Văn Ninh thu Thiên Vãn, mặt âm trầm, từ trên giường dậy, nhìn chăm chăm nam tử trẻ tuổi không ngừng đập đầu, cạn lời một lúc lâu, nói: “Đưa ta ra ngoài.”

“Dạ, dạ!” Sắc Hồ Lô kia nào dám chậm trễ, lập tức niệm chú quyết, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, trong sương khói mờ ảo, Sở Văn Ninh đã bị lớp sương mù này làm cho không mở mắt nổi, chờ sương mù tan, có thể thấy rõ mọi thứ trước mặt, y đã quay về trước quảng trường Đan Tâm Điện.

Chung quanh lập tức có vài người tới.

“Sư tôn, không sao chứ?”

“Ngọc Hành, người tới dọn dẹp thật quá tốt!”

“Sư tôn sư tôn, có bị thương không?”

Sương khói kia vẫn còn mùi hôi thối của hồ lô, Sở Văn Ninh ngửi có hơi choáng, ngừng một lát mới để ý Sắc Hồ Lô cũng đã biến mất, trên phiến đá xanh trước mặt mình, lẳng lặng nằm một hồ lô nhỏ màu hồng đào.

Sở Văn Ninh nghĩ tới ảo ảnh lúc nãy một lát, vẫn có chút bị sỉ nhục, không muốn nhiều lời, chỉ cao thâm khó đoán mà nói với Tiết Chính Ung: “Mang hai hồ lô này, trấn dưới tháp đi.”

Tiết Chính Ung nói: “Được... Ờm...”

Nhưng ánh mắt lại dừng trên người Sở Văn Ninh, tới tới lui lui, có hơi do dự.

Sở Văn Ninh bị ông nhìn chăm chăm đến e ngại: “Sao thế?”

“... Không có gì.”

Có điều biểu tình của Tiết Chính Ung tuyệt đối không phải đang nói “không có gì”, hơn nữa Sở Văn Ninh bỗng nhận ra, ngoại trừ ông, mọi

người xung quanh đều mang loại ánh mắt tò mò cười trộm thầm đánh giá y. Sở Văn Ninh quay đầu, ngay cả Mặc Nhiên cũng có hơi xấu hổ mà nhìn y, gương mặt màu lúa mạch có chút đỏ.

“Làm sao...”

“Thế” còn chưa ra khỏi miệng, Sở Văn Ninh đã biết nguyên nhân.

Y cúi đầu, nhìn y phục của mình.

Hoá ra không biết từ lúc nào, có lẽ từ lúc đi vào trong hồ lô, y phục bình thường trên người y đã biến thành kim quan cát phục không khác Tiết Mông lắm, khoác áo choàng, đúng là xiêm y người ta mặc lúc bái đường thành thân. Sở Văn Ninh: “...”

Chuyện Ngọc Hành trưởng lão mặc cát phục hàng yêu, nhanh chóng thành đề tài nói chuyện say sưa ở Tử Sinh Đình.

Mà chúng đệ tử thích bàn nhất đó là—— “Không biết trong hồ lô Ngọc Hành trưởng lão, rốt cuộc đã cưới ai.”

Có người không chê mạng mình ngắn, cao hứng phấn chấn nói: “Nhất định là một thiên tiên mỹ nữ.”

Có người lo mạng mình dài, làm mặt quỷ nói: “Nhờ đâu là mỹ nam thiên thần thì sao?”

Có người lại rất yêu mạng sống, nghiêm trang nói: “Trưởng lão xốc khăn voan lên, hẳn là thấy ngay hồ lô đi, nếu thấy những thứ khác, sắc hồ lô sẽ không vui, y cũng không có cách nào hàng phục yêu quái này.”

Mọi người ghét bỏ kẻ yêu mạng sống kia, đều thấy hẳn không thú vị, lắc đầu bỏ đi.

Có điều, Tử Sinh Đình còn có một lực sĩ anh dũng không sợ chết nhất—— Hôm ấy, thời tiết âm u, tiết thần tu tạm huỷ. Mặc Nhiên sáng sớm đã lén lút mang điểm tâm, nhân lúc không ai chú ý, đến Hồng Liên Thuỷ Tạ nhìn Sở Văn Ninh.

Hai người ăn cơm xong, vị “Thiên tiên mỹ nữ” “Mỹ nam thiên thần” trong miệng mọi người này cười ngâm ngâm mà kéo tay Sở Văn Ninh, hỏi: “Sư tôn, người ở trong Sắc Hồ Lô, cưới ta sao?”

[Husky] Chương 194: Sư tôn, ta không phải Nhiên muội của người sao?

Edit: Chu

Beta: Shira

Sở Văn Ninh ăn có hơi no nên nổi giận đùng đùng: “Cười cái gì mà cười, người là một đại nam nhân, nói lời này cũng không biết ngại...”

Mặc Nhiên liền cười càng trong sáng: “VẬY, không phải người cười ta, thì là ta cười người sao?”

Sở Văn Ninh càng giận hơn, không những ngược, còn thấy thẹn.

Có đánh chết y cũng không thể nói, Sắc Hồ Lô biến thành là đáng vẽ Mặc Nhiên mình đã từng mơ thấy, làn da tái nhợt. Càng không thể nói cho Mặc Nhiên, trong giấc mộng kia, họ đã dây dưa cọ xát như thế nào, mồ hôi chảy ròng ròng mà kịch liệt làm tình.

Cái gọi là người cần mặt mũi, trên đời này quan trọng nhất, chính là da mặt của Ngọc Hành trưởng lão.

Nên Sở Văn Ninh phát tay áo: “Nếu người còn hồ ngôn loạn ngữ nữa, thì đi ngay lập tức, người không được ở lại đây lâu.”

Mặc Nhiên quả nhiên thành thật, nhấp môi, tựa hồ hơi ủy khuất, nhưng xem như vẫn ngoan ngoãn với bốn phận, đôi mắt đen nhuần nhìn y, dùng chóp mũi cọ cọ lên má y, có ý tứ làm nũng mềm mại: “Ày, ta không hỏi gì nữa, sư tôn tốt, người đừng đuổi ta đi.”

“Sư tôn thì sư tôn, không cần thêm tốt.” Sở Văn Ninh bị hắt gọi tới mềm lòng, có chút không chịu nổi, đẩy cái đầu đang cọ cọ làm nũng của hắt đi, xụ mặt nói: “Đừng có gọi bậy.”

“Nhưng nếu chỉ gọi sư tôn, thì chẳng thân mật chút nào cả.”

“Có à?”

Mặc Nhiên liền dẫn dắt từng bước một: “Người xem, trước kia bọn ta luôn gọi người là sư tôn, không lúc nào không gọi sư tôn hết, như vậy rất nhàm chán, đúng không?”

Sở Văn Ninh không mắc lừa: “Không đúng.”

“...” Mặc Nhiên không dùng được chiêu thứ nhất liền đổi chiêu khác, không ngừng lôi kéo Sở Văn Ninh gọi, “Sư tôn, sư tôn, sư tôn.” Mỗi tiếng đều ngọt ngào mềm mại, làm lưng Sở Văn Ninh dựng một tầng lông tơ. Cuối cùng Sở Văn Ninh không nhịn được nữa, dùng quyển sách bên cạnh đánh lên mặt Mặc Nhiên.

“Im miệng.”

Quyển sách rất dày, đánh lại rất nhẹ, không đau.

Mặc Nhiên cười cầm lấy quyển sách, để lộ gương mặt anh tuấn tuyệt luân phía sau: “Ta sợ ta gọi quen như vậy, không cẩn thận sẽ gọi sư tôn bậy bạ mất. Nên, vẫn là tìm một cách gọi riêng đi.”

Sở Văn Ninh nhú mày: “Người xưng hô với người khác, chẳng lẽ cũng thành thói quen, đi tới đâu cũng gọi người ta à?”

Mặc Nhiên thở dài: “Sao người mãi không chịu căn câu vậy.”

“...” Bị cách hình dung “căn câu” đâm một nhát, Sở Văn Ninh càng không vui, liền cúi đầu đọc sách, không thèm để ý tới đồ đệ nằm ra bàn trước mắt. Yên tĩnh như vậy trong chốc lát, Mặc Nhiên rất mất mát nói: “Ta muốn có cách gọi đặc biệt hơn với sư tôn.”

“Hả?”

“Sư Muội và Tiết Mông đều gọi người là sư tôn. Ta cũng gọi người là sư tôn, chẳng có gì khác nhau, ta không muốn gì nhiều, chỉ muốn có chút khác biệt mà thôi... Chỉ có ta mới có thể gọi.”

Tay Sở Văn Ninh dừng lại, đứng dậy, nhìn hằm.

“Ta sẽ không gọi thường xuyên đâu.” Mặc Nhiên rũ mi xuống, bên mũi có bóng nho nhỏ, “Chỉ thỉnh thoảng thôi... Cũng không được sao?”

“...”

“Thật sự không thể thì thôi vậy.” Mặc Nhiên càng có vẻ mất mát hơn, “Không gọi thì không gọi.”

Cuối cùng vẫn là Sở Văn Ninh nhượng bộ.

Có lẽ vì lớn hơn mười tuổi, không chịu nổi người trẻ tuổi năn nỉ ỉ ôi, năn nỉ làm nũng.

Y thấy sau khi mình gật đầu, nam nhân liền cười sáng lạn loá mắt, bỗng cảm thấy như cắn câu mắc lừa——

Y vẫn luôn hung dữ, giương nanh múa vuốt. Nhưng đến cuối cùng, thường thường vẫn là y thoả hiệp, đáp ứng mọi thứ Mặc Nhiên muốn.

Y con cá này, bơi qua bơi lại, rốt cuộc vẫn cắn lấy một đầu, gọi là móc câu Mặc Nhiên.

“Ta nên gọi người là gì mới tốt đây?” Móc hỏi.

Sở Văn Ninh uể oải nói: “Tùy người.”

“Sao có thể tùy tiện được, đây là chuyện rất quan trọng đó.”

Mặc Nhiên trầm mặc suy nghĩ hồi lâu, nhưng đầu óc hạn hẹp, thậm chí còn có hơi thô bỉ, nên chỉ đành nói: “Bảo bối?”

Sở Văn Ninh lập tức nhớ tới giấc mơ kia, có chút chịu không nổi: “Đừng.”

“Sở lang?”

Sở Văn Ninh thật sự thấy ghê rợn, đen mặt hỏi: “... Thế ta gọi người là Nhiên muội à?”

“Ha ha ha, quả thật không ổn.” Mặc Nhiên gãi đầu cười một lát, lại nhú mày suy tư, có điều mấy thứ hăn nghĩ ra có hơi thô bỉ, vẫn thực sự không ổn,” Sở lang bảo bối cứng?”

Nói xong đến cả mình cũng chịu không nổi, đỡ trán, hơi tuyệt vọng rồi.

Sở Văn Ninh thấy hăn như vậy, không nhịn được mà cười: “Hay đừng nghĩ nữa, trầm tư suy nghĩ ra, có ý gì chứ? Ngược lại còn biेत nữa.”

Mặc Nhiên cảm thấy y nói rất có đạo lý, nhưng vẫn không cam lòng, cuối cùng cười nói: “Chờ sau này, ta sẽ nghĩ thật kỹ, nghĩ một biेत danh hợp với người nhất.”

Dừng một chút, hăn kéo Sở Văn Ninh bên đồng sách vở lại, ghé lên cổ Sở Văn Ninh, để y ngồi lên đùi mình, chăm chú ngắm Sở Văn Ninh một lát.

Sở Văn Ninh có hơi bất an: “Làm gì...”

Mặc Nhiên thở dài, thì thào nói: “Cho dù có ngắm bao nhiêu lần, vẫn không thể nhịn nổi.”

“Loạn xì ngầu cái... Ừm...”

Lời còn chưa dứt, môi đã bị chặn lại, môi Mặc Nhiên mềm mại ấm áp dán lên, có vị ngọt thanh, hân ôm chặt người trên đùi, hai thân thể dán sát trên ghế. Tiếng mưa tí tách rơi bên ngoài, che đi tiếng môi lưỡi giao triền ướt át xấu hổ.

Lúc rời ra, Sở Văn Ninh chậm rãi mở đôi mắt ươn ướt, muốn nhìn Mặc Nhiên, lại không dám nhìn.

Mặc Nhiên cười, biết da mặt y mỏng, không nhìn được mà ôm y vào lòng, vuốt ve y, tiếng tim đập đan xen.

“Kỳ thật gọi người là gì cũng ổn cả.”

“Hả?”

“Không có gì.” Mặc Nhiên cười, cuối cùng chỉ nói, “Sư tôn tốt nhất.”

Sở Văn Ninh dựa vào vai hân, loại cảm giác này quá ngọt ngào, làm y không biết phải làm sao.

Y ngồi trên đùi Mặc Nhiên, có thể cảm nhận rõ ràng thứ cứng nóng kia, y thấy đầu mình cũng bốc khói rồi.

Sau một lúc lâu y nhẹ giọng hỏi: “Sao người lại...”

“Khụ, không có gì đâu.”

“... Ta giúp người ...” Nói xong, mặt Sở Văn Ninh đã đỏ như phát sốt.

Mặc Nhiên vội nói: “Không cần đâu, lát nữa sư tôn còn phải đi hội trường lão mà.”

Sở Văn Ninh liếc qua đồng hồ nước: “Vẫn còn khoảng một chén trà nữa nên hân là...”

Mặc Nhiên lúng túng nói: “Không đủ đâu.”

“Hử?”

“... Bần không nổi.”

Sở Văn Ninh sừng sốt một lát, sau đó mới phản ứng lại, nháy mắt mặt càng đỏ hơn.

Y vội đứng dậy khỏi người Mặc Nhiên, lùi lại một bước.

Lùi xong lại ảo não, cảm thấy biểu hiện của mình là khiếp nhược, lại tiến lên một bước.

Mặc Nhiên buồn cười, hân ngồi trên ghế, không che không giấu dù đã có y phục che lại, nơi dục vọng vẫn có vẻ dữ tợn đáng sợ, như muốn mạng

người ta.

“Không trêu người nữa.” Mặc Nhiên cuối cùng kéo tay y lại, vốn muốn kéo y qua, lại hôn môi y lần nữa, nhưng Sở Văn Ninh mê người như vậy, hấn sợ nếu mình còn dính vào sẽ không nhận được mà phóng túng, nên cũng chỉ nắm tay Sở Văn Ninh.

Hắn đưa tay Sở Văn Ninh đến bên môi mình, nhìn Sở Văn Ninh, sau đó rủa mi, hạ xuống một nụ hôn. Thực thành kính.

Cuối cùng, liếm nhẹ lên mu bàn tay Sở Văn Ninh.

“Sư tôn, người thật ngọt.”

Thực Trung mưa rào suốt nửa tháng, cuối cùng cũng có một ngày trong trẻo, thấy ánh nắng.

Mặc Nhiên bước trên vũng nước đọng lại, đi giữa rừng. Hôm nay có lớp thần tu, nhưng Sở Văn Ninh lại không tới, nghe mọi người bảo y đến sau núi, giúp mấy đệ tử gốc của Toàn Cơ học ném phi tiêu.

Còn chưa đến trường luyện bắn, đã nghe tiếng nói trầm thấp thanh lãnh của Sở Văn Ninh: “Thả lỏng tay, kẹp phi tiêu giữa ngón trỏ và ngón áp út, dồn linh lực tới ngón tay, tản xung quanh, chờ tới khi hiện ánh kim, phóng mạnh về phía mục tiêu.”

“Vèo——“

Nghe thấy tiếng này, Mặc Nhiên biết đám đệ tử kia lại trầm trồ rồi, cả đám cảm thán ra tiếng.

“Trời ơi, thật sự quá khó luôn rồi.”

“Trưởng lão, người làm lại cho bọn ta xem lại một lần nữa có được không?”

Sở Văn Ninh nói: “Lúc kim quang tản ra, phi tiêu sẽ hơi nóng lên, cảm nhận cẩn thận, không cần nhìn bằng mắt.”

“Không nhìn sao có thể chuẩn được chứ?”

Sở Văn Ninh còn chưa trả lời, đã nghe phía sau có giọng nói mang ý cười:

“Đương nhiên có thể chuẩn rồi.”

Sở Văn Ninh quay lại: “Sao người lại tới đây?”

Đám đệ tử kia gọi: “Mặc sư huynh.”

Trong đó có một nữ đệ tử yêu kiều đáng yêu, vừa thấy Mặc Nhiên đã đỏ mặt, siết quyền luống cuống tay chân.

Mặc Nhiên không để ý tới đồ đệ của Toàn Cơ, lập tức đến trước mặt Sở Văn Ninh, nói: “Hay là sư tôn che mắt ném phi tiêu cho họ xem thử đi?”

“... Được.”

Được cho phép, Mặc Nhiên tháo dây cột tóc xanh của mình, vòng ba vòng, quấn quanh mắt Sở Văn Ninh, dây cột tóc che kín, lại không chặt, lụa mềm như nước, phần dây thừa ra bay phần phật trong gió.

Sở Văn Ninh nói: “Phi tiêu.”

Một đệ tử Toàn Cơ bước lên, đưa một cái phi tiêu của mình cho Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh bảo: “Ba cái.”

“A?” Đệ tử kia hơi nghi ngờ, nhưng vẫn lấy từ túi vũ khí của mình thêm hai cái, đưa cho Sở Văn Ninh. Ngón tay thon dài trắng nõn của Sở Văn Ninh vượt phi tiêu lạnh băng, mím môi, không nói một lời, cũng không chần chừ lâu, chỉ thấy ngón tay y khẽ động, nháy mắt, phi tiêu đã bay ra khỏi ngón tay——

“Keng—— Phập——“

Vù vù vang lên.

“Chao ôi, trúng rồi! Trúng hồng tâm luôn! Nhưng chỉ có một cái thôi.”

Sở Văn Ninh không hé răng, Mặc Nhiên lại nhàn nhạt bảo: “Còn hai cái trên bìa ngăm sau lưng các người kia.”

Các đệ tử mới nhập môn không tin, đều quay đầu lại, kết quả vừa thấy, cả đám sợ hãi. Còn hai phi tiêu một trái một phải, cắm trên bìa ngăm ngược hướng, trúng hồng tâm.

Rừng trúc xào xạc, dưới ánh ban mai, đệ tử Toàn Cơ ngạc nhiên nói không nên lời, Sở Văn Ninh đưa tay tháo dây cột tóc xanh xuống, mắt phượng hé mở, lông mi run nhẹ.

Y đưa dây cột tóc cho Mặc Nhiên, nói: “Tiếng vang đầu tiên, là tiếng ba phi tiêu chạm nhau trong không trung, không chế linh lực tốt, có thể khiến hai cái bay ngược, bắn tới hướng khác, trong ứng chiến nếu chưa chuẩn bị thường dùng cách này, đoạt tiên cơ.”

Chúng đệ tử đưa mắt nhìn nhau, bỗng có đệ tử nhỏ tuổi reo lên, mặt tràn đầy khao khát: “Trưởng lão, cái này, cái này nên luyện thế nào? Có bí quyết gì không?”

Sở Văn Ninh nói: “Mặc Nhiên, đưa tay người cho họ xem.”

Mặc Nhiên liền cười đưa tay ra, đám đệ tử nhỏ vây lại thành một đám, tranh nhau xem trên tay Mặc Nhiên rốt cuộc có huyền cơ gì, kết quả xem nửa ngày, chẳng nhận ra điều gì, nhưng thật ra nữ tu kia, trong lòng như có nai chạy loạn, mắt gợn sóng.

Nàng và mấy tỷ muội khác vừa mới nhập môn, còn chưa tinh tâm được, thường xuống núi mua ít sách giải trí, quyển “Bảng không hiểu biết” Sở Văn Ninh từng đọc kia, các nàng đều lén lút từng đọc, mấy tiểu cô nương nhìn đến hàng xếp hạng kích cỡ kia, vừa ngượng vừa ngạc nhiên, hi hi ha ha trêu ghẹo, đùa nhau một hồi, lại có đệ tử nhí giọng thảo luận chuyện này. “Ta nghe nói, ngón tay nam nhân càng dài, thì chỗ đó càng lớn.” Có sư tỷ đánh đá lớn mật nói vậy, “Lần sau nếu có cơ hội, lúc ở Mạnh Bà Đường, liền nhìn trộm sau lưng Mặc sư huynh một cái, ta muốn biết tay huynh ấy lớn thế nào.”

Về sau sư tỷ kia đúng là đi nhìn trộm, vì xếp sau Mặc Nhiên lấy cơm, không cẩn thận bát canh bị nghiêng, làm đổ canh nóng lên người hắn.

Miệng nhỏ của cô nương kia mở lớn, vừa ngẩn ra vừa ngượng, không biết nên làm gì bây giờ, đã thấy một bàn tay lớn cầm bát canh đang đổ ra ngoài của nàng, đặt lên bàn, sau đó đổi một bát mới.

“Đừng làm đổ nữa, lãng phí nhiều không tốt đâu.”

Nghe tiếng nói trầm thấp có từ tính của hắn, sư tỷ kia thậm chí còn không dám ngẩng đầu, mặt nhát mắt đã đỏ lên, đầu nóng hằm hập như bát canh kia.

Nàng từ đầu tới cuối đều ngăm trộm Mặc Nhiên, ngăm vòng eo hắn, đường cong săn chắc, ngăm vạt áo hắn, ngực thật rộng, đương nhiên ngăm nhiều nhất vẫn là đôi tay kia...

“Cực phẩm.” Sau khi nàng về, tất cả các từ ngữ để khen ngợi đều không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể dùng hai chữ này để hình dung. Lúc ấy các

tiểu sư muội trong phòng đều không hé răng, mím môi, lòng tràn ngập nhiệt tình, phán đoán riêng kiêu diễm.

Bỗng nhiên có giọng nói lạnh lùng cắt ngang hồi ức của nàng——

“Đã nhìn ra gì chưa?”

Một đệ tử nói: “Trưởng lão thứ tội, đệ tử ngu dốt, thật sự không nhìn ra.”

“Tay Mặc sư huynh nhìn qua có vẻ đặc biệt hữu lực?”

Mọi người đều mồm năm miệng mười, đến lượt nàng, nàng đỏ mặt, nhất thời khấn trương, thế mà buột miệng thốt ra: “Ngón tay rất dài.”

“?”

Mặc Nhiên sững sốt một lát, cũng chẳng biết bọn họ đã xem cái gì, dứt khoát thu tay về, gãi gãi đầu, quay lại nhìn Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh tuy không biết ngón tay dài thì nói lên cái gì, nhưng y không phải người ngốc nghếch, liếc mắt thấy dáng vẻ ngượng ngùng của nữ đệ tử kia, trong lòng mơ hồ cảm thấy hẳn cũng chẳng phải chuyện tốt gì, sắc mặt trầm xuống, lãnh đạm phất tay áo nói: “Toàn xem vớ vẩn.”

Thấy giữa mày y có vẻ giận dữ, đám đệ tử kia hoảng sợ, đều cúi thấp đầu xuống.

Mặc Nhiên thấy không khí cứng đờ, hẳn không muốn sau chuyện này Sở Văn Ninh lại bị bảo là bất cận nhân tình, liền cười, chủ động nói: “Là vết chai.”

Hắn nói xong câu này, liếc nhìn Sở Văn Ninh một cái, sau đó mới nói tiếp: “Đầu ngón tay bị xước, tạo thành vết chai, lại bị xước, lặp đi lặp lại trăm lần, là có thể không chế chuẩn xác linh lực, không có đường tắt đâu.”

Giúp họ tập tới giữa trưa, phần lớn đệ tử đều hiểu cách tập một chút, Sở Văn Ninh liền không ở lâu nữa. Đồ đệ của người khác, dạy một chút thì không sao, nhưng nếu chỉ dạy quá tận tình, hẳn Toàn Cơ trưởng lão cũng không thoải mái. Sở Văn Ninh giờ cũng không phải là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, vừa mới xuống núi, những tình cảm của người đời, y cũng đã hiểu được một chút rồi.

Y và Mặc Nhiên cùng đi dạo ra rừng trúc, đến bên cầu Nại Hà.

Bọn họ đi rất gần, sóng vai nhau, ống tay áo rủ xuống, mu bàn tay như có như không cọ qua, cọ qua cọ lại làm lòng mềm mại ấm áp, như mằm xuân

nảy mầm.

Xung quanh vắng lặng, Mặc Nhiên rút cuộc lén lút đưa tay ra, giữ lấy ngón tay Sở Văn Ninh, tuy rất nhanh đã buông ra, nhưng thính tai hai người đều hồng nhạt, cổ cũng hơi khát.

Lại nói tới lần thân mật trong đêm mưa ở trấn Vô Thường, cơ hội ở chung của hai người liền ít tới đáng thương.

Thình thoảng đóng cửa Hồng Liên Tạ Thủy dây dưa cùng nhau, còn phải lo xem Tiết Chính Ung có đột nhiên tới thăm hay không.

Kỳ thật tới giờ, chỉ là nháy mắt chạm tay ngăn ngủi, đã làm ngọn lửa trong lòng Mặc Nhiên cháy lên, hần nhẹ giọng nói: “Sư tôn, tối nay chúng ta có thể đi...”

Lời còn chưa dứt, phía trước đã có người vội vã chạy tới, Mặc Nhiên lập tức đứng thẳng người, mím môi, đứng bên cạnh không nói thêm gì nữa. Người nọ không cảm thấy khác thường, vội chạy tới, hành lễ nói: “Ngọc Hành trưởng lão, có chuyện quan trọng khẩn cấp, tôn chủ mời người mau tới Đan Tâm Điện.”

Sở Văn Ninh hỏi: “Làm sao thế?”

“Có khách tới, mang theo tin quan trọng, liên quan tới Từ Sương Lâm, một mình Tiết chương môn không dám đưa ý kiến, sáng sớm đã triệu tập tất cả trưởng lão tới thương nghị, chỉ còn thiếu mỗi người.”

Sở Văn Ninh nghe thấy ba chữ Từ Sương Lâm, đã mặc kệ ôn tồn, lập tức chạy đến Đan Tâm Điện.

Mặc Nhiên cũng theo sát đằng sau, gọi: “Đợi ta với, ta đã từng giao thủ với Từ Sương Lâm, có lẽ sẽ giúp thêm được gì đó.”

Hai người đồng loạt dùng khinh công vọt qua, nháy mắt đã tới Đan Tâm Điện.

Đẩy cửa vào, trong mansion yên tĩnh, ngoại trừ Tiết Chính Ung và các vị trưởng lão, hai người đứng trong điện dính một thân toàn máu.

Tâm mắt Mặc Nhiên dừng trên một người lưng đeo hộp đựng kiếm, cảm thấy có chút quen mắt, sau một lát, hần mới bỗng nhiên mở to hai mắt, sắc mặt cũng thay đổi: “Diệp Vong Tích?!”

Tiểu kịch trường:

“Ta đổi chủ ý”

Sở Văn Ninh: Những kẻ yêu đương sao lại nghĩ ra cách xưng hô dính nhớp như thế, đúng là làm người khác không chịu nổi.

Mặc Nhiên: +1

Sở Văn Ninh: Sư tôn thì sư tôn đi, cùng lắm là gọi tên thôi, loại xưng hô khác không thấy biệt nữa à?

Mặc Nhiên: Tán đồng

Sở Văn Ninh: ... Người thật lòng tán đồng à?

Mặc Nhiên: Đúng vậy, ta đổi ý rồi, ta cảm thấy trên giường nói “Sư tôn, người thật chặt” “Sư tôn, có sướng không?” “Sư tôn, người ướt hết rồi”, cũng là một loại phong tình.

Sở Văn Ninh: ...

[Husky] Chương 195: Sư tôn lợi hại nhất.

Edit: Wiz

Beta: Chu

Nghe có người gọi, Diệp Vong Tích quay đầu. Tuy rằng biểu tình nàng tiều tụy, nhưng thần khí lại không kém như Mặc Nhiên nghĩ.

Thấy Mặc Nhiên, Diệp Vong Tích rũ mắt, thi lễ với hắn, vẫn là lễ nghĩa nam tử như cũ —— nàng không sửa được thói quen này, nói: “Mặc công tử”.

Mặc Nhiên nhìn nàng, lại nhìn đến Nam Cung Tứ bên cạnh nàng.

Hắn không khỏi hỏi :”Các người... là từ đâu tới đây, sao cả người toàn là máu.....”

Diệp Vong Tích nói :”Chúng ta xuất phát từ Lâm Nghi, trên đường gặp phải lệ quỷ tà ám, khó tránh khỏi y phục không chỉnh chu, xin lỗi.”

Mặc Nhiên đang muốn hỏi tiếp, Tiết Chính Ung nói: “Nhiên nhi tới rồi? Cũng tốt, vào đi hẵng nói.”

Sở Văn Ninh tự vào phòng, không hề nhìn Mặc Nhiên mà chỉ ngồi xuống vị trí của mình, nhìn về phía Nam Cung Tứ.

Y cùng Nam Cung Tứ tuy không có danh thầy trò, nhưng có ân dạy dỗ vỡ lòng, y nhìn Nam Cung Tứ một lát, trong lòng khó tránh khỏi chua xót, nhưng miệng lại chỉ hỏi một câu đơn giản: “....Các người vẫn khỏe chứ?”

Từ ngày Nho Phong Môn vong phái đến nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ, hỏi bọn họ có ổn không.

Trong khoảnh khắc hốc mắt Nam Cung Tứ liền có chút đỏ, hắn đột nhiên cúi đầu xuống, tay nắm chặt quyền, nhắm mắt nhịn hồi lâu, mới khắc chế được xúc động muốn khóc trước mặt Sở Văn Ninh, khàn khàn nói: “Không, không có việc gì, đều không có gì trở ngại”

Sở Văn Ninh lại khe khẽ thở dài, mi mắt rũ xuống, không nhiều lời nữa. Y cũng không tin lời Nam Cung Tứ, Lâm Nghi đường xa, hai người trẻ tuổi như vậy lần lê bò lết tới đây, sao có thể không chịu khổ.

Tiết Chính Ung thực đau lòng, giúp giải thích: “Ngọc Hành, người mới vừa tới, là như thế này, Nam Cung công tử và Diệp cô nương phát hiện một ít manh mối, cố ý tới nói cho chúng ta biết.”

“Nghe nói, có liên quan tới Từ Sương Lâm?”

“Ừ.”

Sở Văn Ninh nói: “Ngồi xuống nói rõ .”

Mặc Nhiên mang ghế dựa đến, nhưng Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích cảm thấy chính mình trên người vừa dơ vừa xấu, không muốn ngồi xuống. Sở Văn Ninh cũng không miễn cưỡng bọn họ, đứng trong chốc lát, hỏi: “Ngày đó từ biệt tại Lâm Nghi, các người tới đâu?”

Nam Cung Tứ nói: “Ta vào Diệp Vong Tích nhờ vào kiếp hỏa, tạm lánh tới một ngọn núi gần đó.” Dừng một chút lại nói, “Vì vùng núi thế hoang vắng, không tiện đưa tin, Diệp Vong Tích lại bị thương, cho nên sau khi lửa tắt, chúng ta tĩnh dưỡng một thời gian, sau đó mới về tới..... Về tới Nho Phong Môn.”

Hiện giờ nghe tự Nam Cung Tứ mới vừa dẫn thân vào hồng trần đề cập đến môn phái, đã là cảnh còn người mất. Sở Văn Ninh cũng không rõ tư vị như thế nào, sau hồi lâu, thở dài: “Nơi đó hẳn là một ngọn cỏ cũng không còn.”

“Tông sư nói không sai, không có một ngọn cỏ là thật, nhưng từ bên trong phế tích lại bò ra một ít đồ vật.”

Sở Văn Ninh ngược mắt hỏi: “Cái gì?”

“Sâu.”

Nam Cung Tứ mở túi tiền đầy máu loang lổ trước mặt mình, mở một nửa, khép một nửa, bên trong chứa đầy tiểu trùng ong ong tán loạn, xác xanh có đốm đen, ba lớn hai nhỏ tổng cộng năm con lấm tấm, đuôi trùng nhàn nhạt huyết khí. Những con sâu đó đại đa số đều an phận mà nằm ở trong túi, tựa hồ sợ ánh sáng, nhưng số ít đã bay ra, ngừng trên vách tường Đan Tâm điện, trên hành lang, nơi chúng bò qua để lại từng vệt từng vệt máu.

Mặc Nhiên nhận biết được loại sâu này, phê hồn trùng.

Loại sâu này chỉ sinh hoạt ở huyết trì Lâm Nghi phụ cận Nho Phong Môn, là một loài sâu sống chết chỉ dựa vào việc ăn thịt người cùng linh hồn.

Cơ hồ các trưởng lão đều cảm thấy loại sâu này cực kỳ ghê tởm, Lộc Tồn thậm chí trực tiếp lấy khăn bưng kín miệng mũi, không chịu nổi loại xú vị này.

“Chúng ta phát hiện phệ hồn trùng này bên trong phế tích.” Nam Cung Tứ nói, “Ban đầu ta tưởng rằng sâu bị huyết trì ở phụ cận hấp dẫn, nên mới bay đến đây một ít, nhưng sau đó lại phát hiện không đúng.”

“Như thế nào?”

“Sâu quá nhiều. Ta và Diệp Vong Tích đi qua 72 thành Nho Phong Môn, gạch vụn, cái bẩn, tro cốt, đều có loại phệ hồn trùng này. Chúng ta cảm thấy không đúng, sau khi cẩn thận xem xét, nhận ra không chỉ có những con đã trưởng thành mà còn có ấu trùng.... Tông sư hẳn là hiểu ý ta.”

Sở Văn Ninh không hiểu biết cổ trùng, lúc đầu còn có chút ngờ ngẩn, nhưng ngay sau khi nghĩ lại, liền hiểu ra.

Huyết trì bên cạnh vi sơn, cách Lâm Nghi một con sông lớn, lực cánh phệ hồn trùng cánh yếu ớt, thành trùng người được hơi người bay tới mấy con, chuyện này miễn cưỡng có thể nói rằng hiểu được, nhưng còn ấu trùng?

Ấu trùng sao có thể tự mình mọc chân qua sông, lướt qua sơn xuyên, sao có thể đi vào vùng đất khô cằn phía trên Nho Phong Môn.

Sở Văn Ninh nhíu mày nói: “Có người đặt trước tại đây?”

“Vâng, ta cảm thấy như vậy .”

Tham Lang trưởng lão ở cạnh nghe xong, bưng tỉnh đại ngộ: “Loại phệ hồn trùng này có thể chứa đựng linh lực, tai kiếp qua đi, oán linh khắp nơi, Lâm Nghi đông đảo tu sĩ, sâu ăn hồn tu sĩ, từng con một sẽ trở thành từng hạt giống cất giữ linh lực bất đồng. Có hàng ngàn hàng vạn hạt giống này, cho dù không cần dùng pháp thuật bản thân, cũng có thể điều khiển phần lớn trận pháp.”

Như vậy ai sẽ là kẻ thả sâu? Ai có khả năng đoán được kiếp nạn này của Lâm Nghi? Ai sẽ cần linh lực ngoại giới?

Không có người trả lời, nhưng đáp án không cần nói cũng biết.

Tiết Chính Ung nói: “Cho nên thời gian này trên dưới Tu Giới, vẫn luôn dựa vào pháp thuật dấu vết tới tìm kiếm Từ Sương Lâm, kết quả hẳn dùng căn bản không phải sức của chính mình, mà là sâu?”

Nam Cung Tứ nói: “Vâng, quả thật là như thế.”

Tiết Chính Ung trầm ngâm nói: “Hừm..... Dò xét pháp thuật, trước nay đều chỉ có thể dò xét người, quả thật dò không ra được dấu vết thú loại yêu loại. Nếu Từ Sương Lâm dùng cách này, thật sự có thể che dấu tung tích trong thời gian rất lâu.”

Hắn lại hỏi Tham Lang: “Có thể dựa truy tung sâu, tìm được tin tức của Từ Sương Lâm sao?”

Tham Lang nói: “Không có khả năng, phệ hồn trùng hạ thông u minh, sau khi ăn no tàn hồn, chúng nó liền toàn bộ hướng ngằm đi, căn bản tra không ra hướng đi.”

Nghe tới đây, Tiết Chính Ung chợt nhớ tới cái gì, nói: “Nếu hướng tới u minh, vì sao không đi hỏi Hoài Tội đại sư một câu? Ông ta hẳn là có thể biết được Quỷ giới sự.”

Sở Văn Ninh lại lập tức nói: “Không cần phải đi hỏi ông ta.”

“Vì sao?”

“Tìm ông ta cũng vô dụng.” Sở Văn Ninh nói, “Ông ta không muốn nhúng tay vào hồng trần, chuyện gì cũng sẽ không nói.”

Sở Văn Ninh từng là Hoài Tội thân truyền đệ tử, giờ này khắc này y chém đinh chặt sắt như vậy mà nói ra những lời này, mọi người tuy rằng cảm thấy khó hiểu, nhưng tổng cũng không tiện nói thêm nữa chút cái gì, trong đại điện ngay lập tức lại lâm vào trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Tiết Chính Ung lẩm bẩm nói: “Thật là như thế nào cho phải? Nếu Từ Sương Lâm có thể lợi dụng linh lực cổ trùng thoát khỏi truy bắt, chúng ta lại tra kiểu gì cũng đều là vô dụng, chẳng lẽ liền từ hẵn tìm?”

Sở Văn Ninh đề nghị nói: “Đối suy nghĩ truy bắt khác, được chưa?”

“Nói vậy là?”

“Tôn chủ, lúc Từ Sương Lâm đi, mang theo ba đồ vật, người còn nhớ là ba loại nào không?”

Tiết Chính Ung nhất nhất bẻ tay: “Linh hạch La Phong Hoa, Nam Cung.....” Hắn nhìn Nam Cung Tứ liếc mắt một cái, trong lòng thầm than, thả nhẹ thanh âm, “Nam Cung chưởng môn, còn có một thanh thần võ.”

Sở Văn Ninh nói: “Tốt, một người làm việc hẳn có mục đích của hẳn, lúc hẳn vội vã trốn thoát, vẫn cứ kiên trì muốn mang đi ba thứ này, tuyệt đối sẽ không là nhàn rỗi nhàn chán. Như vậy ý tôn chủ có thể thấy, Từ Sương Lâm này, mang theo ca ca hẳn đi làm cái gì?”

“Ừm..... Báo thù?”

“Thế hẳn lấy thần võ đi, lại là vì làm cái gì?”

Tiết Chính Ung nghĩ nghĩ: “Dựa vào năm loại linh lực thuần khiết, xé mở khe Quỷ giới.”

“Xé mở khe Quỷ giới là vì lấy linh hạch La Phong Hoa.” Sở Văn Ninh nói, “Hẳn không cần phải xé mở lần thứ hai.”

“Vậy thì vì sao?” Sở Văn Ninh nói: “Ta cảm thấy có một loại khả năng, hẳn là vì thuật trọng sinh.”

Tiết Chính Ung sững sốt một chút: “Nhưng thuật trọng sinh..... Không cần năm loại chí thuần linh lực cũng có thể thi triển, Hoài Tội đại sư không phải đã từng thi triển rồi sao?”

Sở Văn Ninh lắc lắc đầu: “Hoài Tội từng nói, trên đời cách trọng sinh đều không phải là hoàn toàn giống nhau, cho nên tôn chủ không cần lấy cách ông ta thi triển tham khảo.”

Tham Lang nghe đến đó, cười lạnh một tiếng: “Ngọc Hành trưởng lão vu khống, sao có thể dám vọng tự phóng đoán, Từ Sương Lâm làm mấy chuyện này là vì tu luyện cấm thuật trọng sinh?”

Sở Văn Ninh nói: “Bằng việc hẳn mang theo thứ cuối cùng, linh hạch La Phong Hoa.”

Bên trong đại điện, thanh âm của Sở Văn Ninh vững vàng trầm thấp, đầu vào đấy.

“Nhiều năm trước, ta từng ở Thái Điện Trấn thăm vấn một cô nương chết oan , cô nương kia khi nhỏ từng gặp được một kẻ điên người toàn máu, đưa cho nàng quả quýt để ăn, còn nói đôi mắt nàng lớn lên rất giống một vị cố

nhân của mình, kẻ điên kia cuối cùng còn nói một câu —— Lâm Nghi có nam nhi, hai mươi tâm đã chết.”

Hai mươi tuổi, đó là lúc Nam Cung Nhữ bị vu oan, độ tuổi bị mọi người công kích vĩnh viễn không thể quay người.

Nã linh sơn đại hội kia, hãn khí phách hăng hái, tâm cao khí ngạo, cảm thấy chỉ cần dựa vào một thân tài hoa của mình, suốt đời nỗ lực, là có thể có được công bằng công chính, có được thứ mình vốn nên có.

Chính là hãn khuynh tấn nỗ lực, đổi lại chỉ có một đời bêu danh.

Trong tay lưỡi dao sắc bén, trong lòng khát vọng, thế nhưng đánh không lại ca ca lưỡi xán hoa sen, nịnh nọt.

Hãn hận.

Hận đến sâu thẳm nhưng không chỗ giải oan, tất cả mọi người cười nhạo hãn, chỉ trích hãn, phỉ nhổ hãn.

Cuối cùng người sống thành người chết, người chết thành lệ quỷ.

Lệ quỷ từ tàn sơn hận huyết bò ra, phải hướng tới chính nhân quân tử trên đời này, đòi lại công đạo cho chính mình.

“Kẻ điên này không cần nhiều lời, chính là Từ Sương Lâm, vậy cố nhân là ai? Đôi mắt La Tiêm Tiêm giống ai?”

“Lớn lên giống nhau lại đều họ La.....” Tiết Chính Ung ngạc nhiên nói, “Không phải là La Phong Hoa chứ?”

Sở Văn Ninh nói: “Ta cảm thấy hãn là La Phong Hoa. Ở đáy hồ Kim Thành, Từ Sương Lâm thử Trân Lung Kỳ Lục cùng hai loại thuật pháp trọng sinh khác nhau, Trân Lung Kỳ Lục là vì thao túng người khác, trọng sinh là vì ai? Hãn tổng cộng mới mang đi hai thân thể, Nam Cung chương môn, La Phong Hoa, hãn là không đến mức là vì Nam Cung chương môn.”

Tiết Chính Ung lẩm bẩm nói: “Nhưng là hãn làm La Phong Hoa sống lại làm gì? La Phong Hoa không phải đã từng hãm hại hãn à?”

“Lòng người khó đoán, không thể vọng ngôn.” Sở Văn Ninh nói, “Có điều hãn mang theo thi thể La Phong Hoa, trừ bỏ khiến sống lại, ta không thể nghĩ ra được cách sử dụng khác.”

Mọi người liền đều im lặng, cẩn thận ngẫm nghĩ, bọn họ đều cảm thấy Sở Văn Ninh phân tích đích thực không sai, nhưng vẫn như cũ không có bằng

chứng. Nói đến cùng, chung quy cũng chỉ là suy luận của bọn họ mà thôi, đáp án vấn đề này, chỉ sợ chỉ có Từ Sương Lâm giờ phút này không biết ẩn nấp nơi nào mới có thể trả lời.

Sau khi tan họp, Mặc Nhiên suy nghĩ thật lâu, vào lúc ban đêm, hắn tới Noãn Các tìm được rồi Tiết Chính Ung.

Tiết Chính Ung đang tìm đọc điển tịch, lật xem “Phê hồn trùng” cùng một ít nội dung có liên quan, hy vọng có thể tra được chút tin tức manh mối của Từ Sương Lâm.

“Bá phụ.”

“Nhiên nhi? Đã trễ thế này, còn không đi ngủ?”

“Ngủ không được, có chuyện muốn hỏi bá phụ một chút.”

Tiết Chính Ung hất cằm, ý bảo hắn ngồi xuống. Mặc Nhiên cũng không dong dài, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Bá phụ có biết không, La Phong Hoa..... Cũng chính là sư phụ Từ Sương Lâm, đến tột cùng là người thế nào?”

“La Phong Hoa à.” Tiết Chính Ung nhăn mi lại, trầm tư suy nghĩ nửa ngày, lắc lắc đầu, “Ta với hắn tiếp xúc rất ít, cụ thể cũng không nói lên được, đại khái chính là..... Đoan chính, cương nghị, công chính, ít nói nhưng tính tình kỳ thật thực tốt, làm việc cũng có quyết đoán, sẽ không dây dưa bần thiêu, khoảng thời gian hắn làm chương môn Nho Phong Môn, còn từng phái đệ tử tới Hạ Tu Giới phục ma trừ yêu quá.”

Mặc Nhiên nói: “Cho nên nói ngắn lại, hắn trừ bỏ mưu toán vị trí chương môn Nam Cung gia, điểm khác đều không có gì đáng lên án, đúng không?”

Tiết Chính Ung thở dài: “Đúng vậy, há chỉ là không có lên án, hắn căn bản là người tốt, ta đều nghĩ không thông, người giống như hắn, sao có thể hạ nguyên rửa tàn nhẫn nặng nề với đồ đệ mình như vậy.”

Mặc Nhiên trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói: “Bá phụ có cảm thấy, người mới vừa rồi hình dung La Phong Hoa, có hơi giống một người?”

Tiết Chính Ung sửng sốt một chút: “Người là đang nói Ngọc Hành?..... Thôi đi, tính tình Ngọc Hành tốt chỗ nào.”

“Không phải, là người khác.”

“Ai chứ?”

Mặc Nhiên nói: “Diệp Vong Tích.”

“A.....” Tiết Chính Ung chậm rãi, mắt hồ trợn tròn, ba chữ ở hân môi lưỡi gian không tiếng động mà nhấm nuốt, lại từ từ nói ra, “Diệp Vong Tích.....”

Người này khoan nhân mà cương nghị, cứng cỏi mà bất khuất, so với chương môn La Phong Hoa làm chương môn trong thời gian ngắn ngủi, quả thật thập phần giống nhau.

“Giống không?”

“..... Giống.” Tiết Chính Ung dần dần có chút kinh ngạc, bởi vì Diệp Vong Tích và La Phong Hoa giới tính bất đồng, tuổi tác chênh lệch lớn, địa vị ở Nho Phong Môn cũng không giống nhau, cho nên ông lúc trước căn bản không so hai người kia cùng một chỗ, giờ phút này được Mặc Nhiên nhắc cho như vậy, mới kinh ngạc phát hiện hai người kia quả thực là một cái khuôn mẫu khắc ra tới, giống nhau như đúc. Tiết Chính Ung càng nghĩ càng giật mình, hồi ức phủ đầy bụi đã lâu nhất hiện lên, hân thậm chí có thể mơ hồ mà nhớ lại thời điểm La Phong Hoa còn là khách khanh của Nho Phong Môn, ăn mặc y phục so với Diệp Vong Tích thường mặc đều cực kỳ giống. Còn có lời nói cử chỉ, ngữ khí nói chuyện của hai người.

Thậm chí là cách kéo cung ——

Khi ông còn trẻ cũng từng thấy La Phong Hoa kéo cung, lần đó là ăn mừng sinh nhật Nam Cung Liễu, Nho Phong Môn cũng mời hai huynh đệ Tiết gia, Tiết Chính Ung nhớ rõ mấy ngày tuyết bay, La Phong Hoa dùng ba ngón kéo dây cung, tay giữ chặt, đầu mũi tên vò phá không mà ra, xuyên qua màn trắng mênh mang, ngoài trăm bước một con yêu thỏ tuyết theo tiếng ngã xuống đất.

Người chung quanh đều ở khen cung pháp của hân lợi hại, La Phong Hoa chỉ là ôn nhu mà cười cười, tùy ý đem cung tên đổi tay cầm, khoác bên tay trái, đầu ngón tay theo bản năng mà vuốt ve dây cung.

Động tác nước chảy mây trôi, tự tại tiêu dao, cuối cùng cái loại kết thúc uy phong lẫm lẫm, thanh thế to lớn này cũng không giống người khác.

Tiết Chính Ung ở bên cạnh nhìn, cảm thấy kinh diễm, trong lòng liền nhớ kỹ.

Giờ phút này bỗng nhiên nhớ tới, trong trận chiến thiên liệt, Diệp Vong Tích và Nam Cung Tứ cùng dùng cung tên, Nam Cung Tứ vũ tiễn sắc bén, Tiết Chính Ung lại không có quá nhiều ấn tượng, nhưng thật ra Diệp Vong Tích, bắn xong một loạt tên, luôn có thói quen mà đem cung khoác bên vai trái, trở tay cầm, đầu ngón tay cũng là theo bản năng mà vuốt ve dây cung. Mình lúc ấy liền nhìn không được nhìn nhiều hơn, tựa hồ cảm thấy tư thế ôn nhu mà lưu sướng, tiêu sái mà tự nhiên kia, cực kỳ giống người nào đó. Ông đột nhiên vỗ bốp một tiếng, nói: “Ái chà, thật sự..... Thật sự thật sự thật sự! Quả thực không khác nhau!”

Mặc Nhiên nâng mi nói: “Cái gì không khác nhau?”

“Dáng vẻ bắn tên, La Phong Hoa quả thực so với Diệp Vong Tích quá giống, giống nhau như đúc, giống nhau như đúc!”

Mặc Nhiên nhìn dáng vẻ Tiết Chính Ung kinh ngạc cảm thán liên tục, không khỏi mà cười, nhưng hắn nói: “Bá phụ nói sai rồi.”

“Hả? Sai chỗ nào?”

Mặc Nhiên nói: “Nhân quả sai rồi.”

“Nhân quả?”

“Dạ, không phải La Phong Hoa giống Diệp Vong Tích.” Mặc Nhiên thở dài, “Là Diệp Vong Tích, cực kỳ giống La Phong Hoa.”

Lúc hắn nói những lời này, đáy mắt có ánh rất sáng, hắn cảm thấy mình lần này rốt cuộc có thể tin tưởng, nhất định không đoán sai: thuật trọng sinh của Từ Sương Lâm, chính là muốn La Phong Hoa sống lại.

Hắn tuy rằng không biết chuyện xưa năm đó của Nho Phong Môn, rốt cuộc còn cất dấu bao nhiêu bí mật, nhưng là hai đời, đời trước Từ Sương Lâm có thể vì Diệp Vong Tích mà chết, một đời này phụ tẫn Nho Phong Môn duy không phụ nàng, vì cái gì?

Hắn không cho rằng Từ Sương Lâm chỉ là đơn thuần bởi vì Diệp Vong Tích là nghĩa nữ của mình, liền không đành lòng xuống tay.

Từ Sương Lâm người này, nhìn qua thực tiêu sái, nói cái gì “Lâm Nghi có nam nhi, hai mươi tâm đã chết”, đặt nơi ở của mình cái tên là “Tam sinh

biệt viện”, định quên hết chuyện trước kia vút sau đầu, thậm chí đặt tên nghĩa nữ, cũng rõ ràng như vậy.

Vong Tích.

Quên mất chính mình, cố nhân, quên mất quá khứ cừu hận, ân tình ngày xưa.

Nhưng Từ Sương Lâm lại bất tri bất giác, dạy Diệp Vong Tích thành bóng dáng không thể nào quên được kia, biến cô nhi bị người vút bỏ, nuôi dạy thành một dáng vẻ của người khác.

Người tha thiết hy vọng mình sẽ quên đi chuyện cũ, lại có lẽ từ đầu đến cuối, đều sống ở vũng lầy ký ức.

Đến tận đây, Mặc Nhiên trong lòng đã mơ hồ có suy đoán, có lẽ là bởi vì mình cũng từng ở trong bóng tối điên cuồng, hẳn cảm thấy suy đoán của mình đối với cử chỉ của Từ Sương Lâm, hẳn là so với những người khác càng chuẩn xác hơn chút. Có điều, ý tưởng đó hẳn đều không thể nói với người khác, chỉ có thể tự mình đánh giá trước như vậy, yên lặng xem thay đổi.

Ngày thứ hai, Tiết Chính Ung xem diễn tịch không có kết quả lại triệu mọi người tới, nói: “Độc trùng dị thú là sở trường của Cô Nguyệt Dạ, ở nơi Nho Phong Môn phát hiện phệ hồn trùng, không bằng trước tiên thông báo Khương Hi.”

Toàn Cơ tán đồng nói: “Thiên hạ đệ nhất dược sư Hàn Lâm Thánh Thủ ở dưới trướng Khương Hi, để hẳn nghĩ cách tìm, hẳn là không sai được.”

Nhưng Sở Văn Ninh lại nhíu nhíu mày, hỏi Diệp Vong Tích: “Diệp cô nương, người từ nhỏ đến lớn, có từng thấy nghĩa phụ người nuôi độc thú nào chưa?”

“Chưa từng.”

“Vậy y thuật cùng thuần thú thuật thì sao? Có từng đọc qua.”

“Ông ấy..... Chỉ nuôi một con chim, thứ khác đừng nói là dị thú tinh quái, một con chó con bình thường, ông ấy cũng chẳng buồn nuôi, y thuật liên càng kém.”

Sở Văn Ninh nghe xong, nói với Tiết Chính Ung: “Phệ hồn trùng một chuyện, trước đừng báo cho Cô Nguyệt Dạ.”

“Vì sao?”

“Từ Sương Lâm nếu không am hiểu y thuật, cũng không am hiểu thuật thuần thú, vậy nuôi cổ trùng không chắc là hăn, mà hơn phân nửa đôi tay cuối cùng vươn ra từ trong khe kia.”

“Người nghi ngờ Cô Nguyệt Dạ.....”

“Kết luận không thể đoán bừa.” Sở Văn Ninh nói, “Nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn.”

[Husky] Chương 196: Sư tôn, tắm không?

Edit: Thiên Di

Beta: Hyy

Kể từ đó không thể dựa vào Cô Nguyệt Dạ nữa. Sau khi tan họp, Tiết Chính Ung cùng Tham Lang đến vườn hoa tìm Vương phu nhân, tìm cách tra tung tích. Cái gọi là thuật nghiệp chỉ chuyên tấn công, tới nước này, Sở Văn Ninh cũng không giúp được gì, cuối cùng cũng có thể nhàn rỗi một thời gian.

Lúc chạng vạng, y đứng bên cầu ở Hồng Liên Tạ Thủy ngắm cá, Sở Văn Ninh bảo: “Vào đi.”

Ánh sáng chiếu lên gương mặt thanh niên, người tới là Nam Cung Tứ.

“Tông sư gọi ta?”

Sở Văn Ninh nói: “Nghe nói người và Diệp Vong Tích ngày mai liền rời khỏi Tử Sinh Đình, người định đi đâu?”

Nam Cung Tứ rủ mi: “Bọn ta định tới Giao Sơn.”

Giao Sơn là một cứ điểm của Nho Phong Môn ngoài Lâm Nghi, đối với Nho Phong Môn mà nói thì là nơi thập phần quan trọng. Tương truyền rằng chưởng môn đời đầu của Nho Phong Môn từng lập khế ước với một giao long, sau khi giao long chết, xương hoá thành núi, từ đó trở thành nơi an táng anh hào của Nho Phong Môn. Ngọn núi này bảo hộ đại đại anh linh của Nho Phong Môn, nếu có kẻ xâm chiếm, kẻ làm bậy, đều sẽ bị tru sát trong núi, chết không toàn thây. Mà mỗi năm vào thanh minh đông chí, chưởng môn Nho Phong Môn đều sẽ đến đây cúng tế, nên nói trắng ra, đây chính là từ đường của Nho Phong Môn.

“Cha ta...” Ánh mắt Nam Cung Tứ hình như ảm đạm trong nháy mắt, sau đó nói, “Cha ta nói với ta, từ miếu Giao Sơn vẫn còn đồ đại chưởng môn để

lại, đề phòng cho đời sau. Ta muốn, đến đó lấy chúng ra.”

Hắn không hề có chút phòng bị nào đối với Sở Văn Ninh, cứ tự nhiên nói ra vị trí cất giấu. Hắn không giống Tiết Mông, hắn không có quan hệ thân thiết với Sở Văn Ninh như vậy, nhưng giữa họ luôn có một mối liên hệ thiên ti vạn lữ, chỉ là trời xui đất khiến, cuối cùng cũng không thành đệ tử của Sở Văn Ninh. Có lúc Nam Cung Tứ sẽ nghĩ, nếu lúc trước, mẫu thân mình không qua đời, bên hồ Kim Thành Trì cũng không xảy ra chuyện tàn nhẫn như thế, vậy giờ mình, có phải cũng có thể gọi Sở Văn Ninh một tiếng “Sư tôn” không?

Sở Văn Ninh nói: “Đường tới Giao Sơn xa xôi, nghe nói vì cần biểu lộ lòng kính trọng, phải tuyệt thực suốt mười ngày, mới có thể thuận lợi vào núi, nếu không sẽ bị giao linh từ chối nhốt ngoài núi. Nếu muốn tới, không bằng ở Tử Sinh Đỉnh tuyệt thực xong, sau đó hãy đi.”

Nam Cung Tứ lắc đầu nói: “Giờ Thượng Tu Giới đều ghi thù ta và Diệp Vong Tích, hận không thể diệt trừ cho thống khoái. Chúng ta ở đây lâu rồi, nếu người khác biết, chỉ liên lụy Tiết chương môn, không thể ở lại nữa.”

“Người nói lời ngốc ngếch gì thế.”

“...”

“Mười ngày tuyệt thực rất nguy hiểm, ở ngoài, nếu kẻ thù tìm tới thì phải làm sao?” Sở Văn Ninh nói, “Huống chi Tiết chương môn tấm lòng nhân hậu, cũng không để hai người cứ rời đi như vậy. Nghe ta, ở lại trước đã.”

Nam Cung Tứ mệt mỏi suốt mấy ngày này, nghe Sở Văn Ninh nói vậy, không khỏi chua xót, tựa hồ sắp rơi nước mắt.

Hắn cúi đầu, nói: “Đại ân của tông sư, cả đời Nam Cung Tứ không dám quên.”

“Ở lại vài ngày mà thôi, có ân tình gì.” Sở Văn Ninh nói, “Còn nữa, ta gọi người tới, kỳ thật còn một chuyện.”

“Mời tông sư nói.”

“Lúc trước Từ Sương Lâm nói linh hạch người đại bạo, dễ tẩu hỏa nhập ma. Bệnh này, người có thể tìm Vương phu nhân xem thử.”

Nam Cung Tứ sững sốt một lát, sau đó cười khờ: “Nam Cung thế gia có bệnh di truyền, khi xưa cha ta đã mời Hàn Lâm Thánh Thủ của Cô Nguyệt

Dạ tới khám thử cho ta, nói không có cách chữa, chỉ có thể kệ nó phát triển. Đệ nhất thánh thủ của thiên hạ không chữ được, sao Vương phu nhân có thể biết cách?”

“Chưa chắc là Hàn Lâm Thánh Thủ không biết, có lẽ là không muốn chữa.” Sở Văn Ninh nói, “Ân oán môn phái quá nhiều lợi, hễ không làm cũng là điều bình thường. Còn Vương phu nhân... Bà ấy nghiên cứu cách áp chế linh hạch chuyên sâu, có lẽ giúp được người.”

Nam Cung Tứ cực kỳ khó hiểu: “Vì sao bà ấy lại muốn nghiên cứu nó?”

“... Trùng hợp mà thôi. Đừng hỏi nhiều, đi thôi.”

Nam Cung Tứ cảm ơn y mãi, rời khỏi Hồng Liên Tạ Thủy, Sở Văn Ninh nhìn theo nơi hắn đi, không khỏi thở dài.

Y nghĩ, Nam Cung Tứ vốn là một người thần thái phi dương, kiêu ngạo, ngạo khí như vậy lúc tâm trạng tốt cũng rất thích cười, cười lộ lên đôi mắt sáng ngời, tựa như ánh bình minh rực rỡ.

Cũng không biết khi nào mới gặp lại được.

Đang chuẩn bị về phòng, bỗng cánh cửa nhà tạ thủy vang lên hai tiếng gõ “cốc cốc”, Sở Văn Ninh cho rằng Nam Cung Tứ có việc nên quay lại, liền nói: “Vào đi.”

Cửa mở ra, người bên ngoài lại không phải là Nam Cung, mà là Mặc Nhiên, hắn ôm chậu gỗ, hơi do dự, tựa hồ không muốn mình có vẻ quá lỗ mãng, ho nhẹ một tiếng mới nói: “Sư tôn.”

Sở Văn Ninh ngạc nhiên: “Có chuyện gì à?”

“Cũng không có gì, chỉ tới hỏi người, có muốn đi tắm chung không.”

Sở Văn Ninh thực sự bị sặc, mở to hai mắt, sau một lúc lâu ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Đi đâu?”

Mặc Nhiên do dự một lát, mới nói: “Diệu Âm Trì.”

“...”

Diệu Âm Trì mờ mờ ảo ảo, duỗi tay khó thấy năm ngón, tìm nơi trốn thì ở đâu làm gì cũng khó mà bị phát hiện.

Không nghĩ tới vậy mà Mặc Nhiên mời y tới đó tắm, Sở Văn Ninh có hơi ngại, thầm nghĩ người này thực không biết xấu hổ.

Mặc Nhiên không biết xấu hổ nói: “Tiết Mông vừa tắm về, bảo ở Diệu Âm Trì không có ai cả...” Hần nói, mặt ửng đỏ, cảm thấy mình nói quá rõ ràng rồi, liền nói: “Trời quá lạnh, ta nghĩ nếu sư tôn tắm ở nhà tạ thủy, có lẽ sẽ cảm lạnh mất...”

Đương nhiên không có khả năng bị cảm lạnh, nếu Sở Văn Ninh muốn, y có thể mở một kết giới làm ấm xung quanh mình, điều này Mặc Nhiên sẽ không thể không biết.

Hần biết, vậy mà còn mời Sở Văn Ninh tới Diệu Âm Trì tắm rửa, chuyện này rõ ràng là lòng Tư Mã Chiêu, thế mà còn dám nói vì sợ y lạnh, quá không biết xấu hổ rồi.

Mặc Nhiên không biết xấu hổ dùng đôi mắt đen như mực nhìn y: “Sư tôn, có đi không?”

“...”

Sở Văn Ninh biết rõ, nếu giờ mình gật đầu, chính là nói thẳng cho Mặc Nhiên, mình biết rõ hần lòng muông dạ thú, vẫn cam nguyện dâng lên tận miệng.

Dâng lên tận miệng...

Nghĩ tới đây, bỗng nhớ tới đêm quần quýt si mê ở khách điểm nọ, Mặc Nhiên không do dự dịch xuống dưới, cho y khoái cảm ngập đầu chưa từng có.

Ánh mắt ôn nhu nóng cháy kia, hơi nước ái dục mê mang, lúc nhìn mình, đều mềm lòng, tan chảy mất.

“Bồi ta đi mà.”

“... Người năm tuổi à?”

Người rắp tâm bất lương kia, nghe lời mà cười một tiếng, giọng ôn hoà: “Dạ, trời tối nhanh, ta sợ quý. Muốn Văn Ninh ca ca đi cùng, mới dám đi đêm đó.”

Phi, thật không biết xấu hổ.

Nhưng Sở Văn Ninh vẫn đi.

Đệ tử Tử Sinh Đình đa số đều tắm sau lớp tu hành, giờ này, Diệu Âm Trì thật sự chẳng có mấy người.

Mặc Nhiên vén màn lụa, chân trần bước trên đường trải đá vũ hoa, trong hơi nước mênh mang hắt nghiêng đầu cười với Sở Văn Ninh, chỉ ra nơi xa, sau đó qua đó trước.

Sở Văn Ninh cười lạnh trong lòng: Không phải người sợ quỷ à? Sao đi còn nhanh hơn cả ta.

Diệu Âm Trì có hồ sen, trồng hai hồ lớn, có cả tiên thảo, linh khí dồi dào, phần lớn đệ tử đều thích tắm trong hai hồ này, có điều cũng có mấy hồ vô danh, những chỗ đó đều rất bình thường, trừ lúc chen nhau trong nhà tắm không còn chỗ tới, hình như chẳng có ai muốn tắm ở đó cả.

Ngọc Hành trưởng lão vẻ mặt thanh lãnh cấm dục, một mình đi trên đường mòn, dư quang lướt qua suối nước nóng lớn có mấy bóng dáng mơ hồ, nhưng căn bản không thấy ngũ quan, chỉ nghe thấy tiếng các đệ tử nói chuyện, cũng chẳng có gì, nhàn ngôn toái ngữ.

Tới phía trước, cách hồ mai gần hơn, hơi nước càng đậm, cơ hồ duỗi tay không thấy năm ngón.

Bỗng, có một bàn tay rộng vươn tới, ôm lấy y từ sau, lưng Sở Văn Ninh dán lên lồng ngực nóng bỏng rắn chắc của Mặc Nhiên, có lẽ vì dán quá gần, y phục lại ít, y có thể cảm nhận rõ ràng dục vọng nam nhân vận sức chờ phát động rõ ràng.

Sở Văn Ninh cả kinh, nói: “Người làm gì? Đừng hồ nháo.”

Mặc Nhiên dán bên tai y, cười nói: “Văn Ninh ca ca, đừng đi lên phía trước nữa, phía trước có quỷ.”

“...”

Sở Văn Ninh đang do dự giữa “Quỷ cái đầu người” và “Ca cái đầu người”, cuối cùng vẫn chỉ thấp giọng mắng: “Buông ra.”

Mặc Nhiên không buông, ngược lại ôn hoà mà cười nói: “Buông tay khó quá, ta không làm nổi.”

“Người có bệnh à?”

“Vâng, thật sự bị bệnh rồi.” Mặc Nhiên thấp giọng nói, “Không tin người nhìn ta mà xem.”

Sở Văn Ninh chém đinh chặt sắt, tuy bên tai đã đỏ lên: “Không xem.”

Mặc Nhiên cười cười, giọng nói vừa trầm lại hơi nghẹn: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, ĐỀU LÀM NHƯ NGƯỜI MUỐN.”

Nhưng mà, nam nhân này nói êm tai, tay lại là chuyện hoàn toàn khác, bàn tay thô rộng chậm rãi xoa lên yết hầu Sở Văn Ninh, chậm rãi dời lên, sau đó giữ lấy cằm y.

“Người đừng... Hồ nháo!”

Hơi nước che tầm mắt, mà các giác quan lại càng rõ ràng hơn bình thường, Sở Văn Ninh cảm thấy Mặc Nhiên cúi xuống, hô hấp ướt át nóng bỏng chôn bên cổ, kích thích cả người y không tự chủ được mà phát run.

“Sao Văn Ninh ca ca lại run rồi? Cũng sợ quỷ sao?”

“Người đừng gọi bậy!”

Mặc Nhiên liền ôn nhu mà cười, từ sau ôm lấy y, hôn lên gáy y, không phải không có cung kính mà nói: “Nghe theo người, không gọi bậy. VẬY... Sư tôn, để đệ tử hầu hạ người tắm rửa thay y phục, có được không?”

“...”

Hình như càng không ổn.

Sở Văn Ninh có chút không chịu nổi, hơi nước trong suối nước nóng dâng lên, đốt nóng thể xác và tinh thần y, y cảm thấy nó rất khó chấp nhận, lại vẫn có chút khuất nhục, đuôi mắt ửng đỏ, đột nhiên nói: “Không tắm nữa, ta đi đây.”

Mặc Nhiên biết y da mặt mỏng, lại cũng cảm thấy đáng vẻ người này lâm trận bỏ chạy thật sự vừa đáng yêu vừa buồn cười, hần hỏi: “Sư tôn như bây giờ, có thể ra ngoài sao? Nhỡ bị người khác bắt gặp phải làm sao bây giờ.”

Sở Văn Ninh trầm khuôn mặt nói: “Bắt gặp thì bắt gặp, bị chó cắn cũng tốt hơn làm loạn với người.”

“Bị chó cắn?”

“... Làm sao?”

Mặc Nhiên cười, dục vọng vẫn còn nóng bỏng, nên ánh mắt u ám, không ôn lương như ngày thường. Hần để lộ hàm răng trắng, cúi người dán bên tai Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh vốn còn tưởng hần định nói mấy lời hạ lưu vớ vẩn, đang muốn tức giận, lại nghe nam nhân nhẹ nhàng, cực kỳ nguy hiểm ở bên tai y

kêu: “Gâu... Gâu.”

“... Có ý gì?”

“Bắt chước không giống sao?” Mặc Nhiên liền thật lòng có hơi buồn rầu, Ta trước kia có một con chó con mắt xanh ba đốm lửa, nó kêu như vậy mà.”

Sở Văn Ninh không nói gì: “Chưa từng nghe. Huống chi người đang yên đẹp bắt chước chó kêu làm gì?”

Mặc Nhiên lại cười: “Người nói xem?”

“...” Sở Văn Ninh không phản ứng lại.

Mặc Nhiên vừa hôn lên bên tai y, vùi đầu liếm bên cổ y, vừa trầm thấp nói: “Kêu cũng kêu rồi, sư tôn đã nói, thà bị chó cắn.”

Sở Văn Ninh cứng đờ một lát, máu uỳnh một tiếng nóng lên.

Người nọ còn cố tình bổ sung thêm một câu: “Giờ ta có thể cắn người chưa, sư tôn?”

Chưa kịp đáp hẳn, đã có một thân thể nặng nề đè lên hôn.

Giao triền kịch liệt, bên tai ù ù, Mặc Nhiên vốn chỉ định lướt qua thì ngừng, lại không nghĩ tới đây là uống rượu độc giải khát, Sở Văn Ninh là độc dược của hắn, có thể phá huỷ lý trí hắn, gọi lên ngọn lửa dục vọng của hắn lan ra cả đồng cỏ.

Lướt qua liền ngừng lại biến thành chưa hết thèm, chưa hết thèm biến thành muốn ngừng mà không được.

Muốn ngừng mà không được biến thành hô hấp dần nồng bỏng gấp gáp.

Lúc môi răng rời đi, mắt phượng của Sở Văn Ninh đã có chút thấy tiêu, nhưng không quên chuyện chính: “Ta tới đây là để tắm, tắm trước đã...”

Mặc Nhiên nhẹ nhàng lên tiếng, có chút giống “Ừm” cũng có chút giống “Ừm”, giọng khàn khàn phi thường gợi cảm, nghe ở khoảng cách gần như vậy, Sở Văn Ninh còn kiên cường, cũng không hiểu sao xương sống như bị sét đánh trúng, mắt cũng nóng lên.

Tay dừng trong tay Mặc Nhiên, người nọ đưa y cùng vào hồ nước ấm, thác chảy ào ào, che dấu hô hấp quá mức dồn dập của hai người.

Sở Văn Ninh vẫn có chút không chịu nổi, trong lúc Mặc Nhiên ôm y lại định hôn lên, miễn cưỡng giơ tay dừng lại, thấp giọng nói: “Thật sự không

có ai à?”

“Không có ai, xem thử rồi.” Giọng Mặc Nhiên nóng bỏng trầm thấp nhanh chóng đáp lại, so với nước quanh chân trong ôn tuyền còn nóng hơn, càng làm lòng người nóng lên, “Sư tôn, người sờ ta xem, ta có phải thật sự bị bệnh không? Sao lại nóng như vậy... Cứng... Như vậy.”

“...”

Mặt Sở Văn Ninh nháy mắt đỏ lên, thật sự cảm thấy thẹn tới cực điểm. Tay bị Mặc Nhiên giữ lấy, không thoát nổi, thứ kia quá dữ tợn làm đầu y nổ uỳnh một tiếng, gần như tê dại, y muốn rút tay về, nhưng sức Mặc Nhiên quá lớn, nắm đến tay y cơ hồ phát đau, như muốn nát trong tay hắn.

Hô hấp nam nhân trẻ tuổi dồn dập, nóng bỏng, nhiệt liệt đến gần như đáng yêu như vậy, xung quanh mờ hơi nước, không nhìn rõ cái gì, chỉ có khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc kia là rõ ràng, con người đen nhánh ướt át ái dục, cũng nhân ái mà nóng bỏng.

Hầu kết Mặc Nhiên nhấp nhô, nhìn chăm chú gương mặt Sở Văn Ninh, thấp giọng kêu một tiếng: “Sư tôn, giúp ta đi mà...”

Sau đó lại lần nữa, ngậm lấy đôi môi khê nhếch của Sở Văn Ninh.

Tình dục như đổ dầu vào lửa, nước cũng không dập tắt nổi, sóng nóng bỏng quay cuồng, biến vạn mộc thành tro tàn.

Một nụ hôn, môi lưỡi giao triền, đầu lưỡi đoạt lấy hơi thở của đối phương, lại như không gãi đúng chỗ ngứa, chỉ cảm thấy không đủ, càng muốn nhiều phong lưu hơn nữa.

Mặc Nhiên đưa Sở Văn Ninh tới chỗ sâu nhất của hồ, nước không dâng tới eo, hắn ấn Sở Văn Ninh ướt nhẹ lên vách đá, vừa khát cầu mà si mê kịch liệt hôn lên, vừa xé rách lớp áo mỏng dài cuối cùng trên người Sở Văn Ninh—— Xuống nước quá vội, chưa cởi cái gì.

Dòng nước chảy xiết bắn tung toé lên vách đá, tạo thành màn mưa nhè nhẹ, bên tai tiếng thác chảy ầm ầm, không nghe thấy cái gì.

Sở Văn Ninh bị hắn đè trên vách đá mà hôn, vạt áo mở rộng, bị cởi tới khuỷu tay, thế mà biến thành bị trói tay sau lưng.

“Người... Người đừng...”

Nhưng cảm thấy bị trói chặt làm y xấu hổ cùng kích thích càng mẫn cảm hơn, y thở dốc dưới sự an ủi của Mặc Nhiên, đột nhiên điểm hồng nhạt trước ngực bị đầu lưỡi liếm qua, y nhăn mày kiểm lại, khuôn mặt bình thường vẫn trang nghiêm dần vì tình dục mà trở nên mê loạn, biểu tình giãy giụa giữa phóng túng và lý trí thể mà gợi cảm tới làm người ta phát cuồng.

“Nhẹ, nhẹ một chút...”

Cổ họng khàn khàn, Sở Văn Ninh không khỏi ngửa cổ lên, mắt phượng khép hờ, có chút không chịu nổi mà thở dốc.

Hơi nước phiêu tán, che khuất hết thảy.

Sở Văn Ninh bị lật người lại, có thể cảm thấy thân thể thô tráng của Mặc Nhiên dưới nước kề sát bên chân mình, khuôn mặt dán lên vách đá hơi lạnh, ngược lại làm nhiệt độ phía dưới càng thêm kinh người, y khép mắt phượng, không tưởng tượng nổi có một ngày mình sẽ cùng đồ đệ dâm loạn tới nước này, trong lúc Diệu Âm Trì không có ai làm ra trò tình sắc như vậy.

Hồ thẹn, mờ mịt, khao khát, kích thích, cảnh này khiến ánh mắt y tan rã.

Đột nhiên có dương căn thô dài nóng bỏng, sống động cứng rắn chen vào giữa hai chân y, cọ xát giữa mông y, y nhất thời không kịp đề phòng, không khỏi rên một tiếng: “A...”

Nam nhân phía sau hơi ngừng lại, sau đó tựa như bị tiếng thở dốc nặng nề của y kích thích, bàn tay thô rộng giữa eo y, ở dưới nước dùng sức mà chống đối lại y.

Tuy không vào trong, chỉ là kích thích giữa hai bên đùi, nhưng Mặc Nhiên lại cực kỳ động tình, người dưới thân là Sở Văn Ninh, chuyện này đối với hắn mà nói chính là tình dục mãnh liệt của mình.

Hắn nằm trên người y, mặt nước bị động bắn lên, nhưng dương vật phía dưới suối nước nóng của hắn vừa thô vừa dài, cứng nóng mà cọ vào bên đùi trong của Sở Văn Ninh, rất nhiều lần cọ qua nơi ôn nhu hương bí ẩn. Đầu hắn mơ hồ, cơ hồ luôn muốn không để ý mà nâng đùi Sở Văn Ninh lên, đâm vào trong, làm loạn, làm nơi kiếp trước bị hắn vào rất nhiều lần phun ra nuốt vào thứ của hắn, ngậm lấy hắn, muốn ôm Sở Văn Ninh lên triệt triệt

để để mà chiếm hữu y, để chân y treo bên eo mình, bị mình làm phát khóc, làm đến bần.

“Vân Ninh...”

Cổ họng ứ đọng ứát mất tiếng, bần đầy tình hoá.

Ánh mắt Mặc Nhiên đen trầm, tiếng nước lép nhép cực kỳ giống tiếng luật động khi giao hợp trong kiếp trước, suốt nước nóng ấm áp kết hợp với xúc cảm giữa hai đùi Sở Văn Ninh, làm hắn hiểu rõ mình rất nhanh sẽ đánh mất lý trí.

Hắn thở dốc, trước khi mình làm ra chuyện gì điên cuồng hơn nữa, đột nhiên lật người Sở Văn Ninh lại, ngực dán ngực, thác nước chảy loạn trước mắt họ, nước nóng bắt tung toé lên khuôn mặt ý loạn tình mê, Mặc Nhiên kịch liệt hôn môi y, nóng nảy, hôn tới cảm, rất nhanh đã như chết đuối mà gặm cắn môi y, gần như có chút lực đạo bạo ngược.

Một tay khác của hắn lần xuống phía dưới, cầm lấy dục vọng cũng đã trưởng tới phát đau của Sở Văn Ninh, để bên dương vật mình.

Sở Văn Ninh không nghĩ tới còn có thể làm vậy, loại dục cùng dục ma sát kích thích làm y khép mắt, ngẩng cổ nhẹ hừ thành tiếng: “Mặc... Mặc Nhiên...”

Y chỉ mơ hồ gọi tên của hắn, thanh âm khác đã bị Mặc Nhiên giam lại giữa răng môi, Mặc Nhiên dồn sức vuốt ve dục vọng của hắn và Sở Văn Ninh, ở bên nhau, cảm thấy Sở Văn Ninh trong lòng hắn run rẩy rất nhẹ, y run rẩy đến làm hắn yêu thương, ái mộ, làm hắn càng điên cuồng, si mê.

Một nụ hôn kết thúc, môi răng ứ đọng ứát, Sở Văn Ninh trong tình cảm thú tính bí dũng cùng tình cảm mãnh liệt, theo bản năng mở lớn mắt, cúi đầu nhìn nơi hai người cọ sát.

Chỉ liếc mắt một cái, da đầu đã tê rần.

Lần đầu tiên y nhìn rõ dương vật Mặc Nhiên tới như vậy, thật sự là huyết nhục chi nhận, thô cứng to lớn, thể công âm âm. Giờ lại vì động tình, thứ kia phình lớn ngẩng đầu sôi trào, đường gân rõ ràng. Quy đầu còn dính chút nước, trong lúc luật động trơn trượt chảy lên bụng Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh đột nhiên nhắm hai mắt lại, cả người y run rẩy, trong đầu hỗn loạn.

Sao lại lớn như vậy... Sao có thể đi vào, có khi miệng cũng không ngậm nổi, sẽ nôn khan. Sao có thể như vậy...

Y cảm thấy cực kỳ then, đuôi mắt như lửa đốt.

Cứ như vậy, lúc đâm vào, liệu mình có chết không?

Nên những giấc mộng từng thấy quả nhiên đều là ảo giác không có thật, mặt Sở Văn Ninh đỏ bừng, nghĩ đến như thế, sao có thể...

Mình sao có thể quỳ trên giường tiếp nhận xâm phạm kịch liệt như vậy, sao có thể tiếp nhận dương cụ như vậy, còn không biết xấu hổ mà thở dốc rên rỉ, như con thú phát tình cầu xin giao hợp mãnh liệt hơn nữa.

Sao có thể cảm thấy thoải mái, sao có thể bị đâm tới bắn ra...

Sao có thể.

Càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, khuất nhục cực kỳ cũng ảm ức cực kỳ. Thậm chí trong lòng còn sinh ra cảm giác tự xem thường, nhưng cũng may Mặc Nhiên không cho y nhiều thời gian ngẫm lại. Bàn tay to rộng của Mặc Nhiên tự giữ lấy mình, cũng giữ lấy Sở Văn Ninh, quen tay mà vuốt ve.

Dục vọng càng lúc càng lên cao, gân nơi cổ vì sáng khoái mà run lên, Sở Văn Ninh chịu không nổi, cơ hồ muốn rên rỉ thành tiếng.

“Đừng rên, ở đây tuy hơi nước dày, không nhìn thấy người, nhưng lại nghe thấy tiếng.

Nói, một tay khác của Mặc Nhiên che kín miệng Sở Văn Ninh.

Hắn bịt chặt như vậy, trong hơi nước dày đặc, Sở Văn Ninh cơ hồ sinh ra một cảm giác hít thở không thông đáng sợ, tay y vẫn bị y phục của mình trói chặt, tiếng cũng bị bịt lại, cảm giác bị trói chặt chiếm đoạt này thống khổ mà kích thích như vậy.

“Ừm...”

Bị khi dễ quá thảm, đuôi mắt không tự chủ được mà chảy nước mắt sinh lý. Y như tiên hạc hấp hối, hơi ườn ra sau, lộ ra cần cổ yếu ớt, không chịu được mà lắc đầu... Không được, thật sự không được. Mặc Nhiên lại không buông tay, mà tiến lại gần căn lên hầu kết của y, sau đó sâu kín nâng đôi mắt lên, nhìn dáng vẻ thống khổ ẩn nhẫn của Sở Văn Ninh, nhìn dáng vẻ nhú mi lại như muốn chết đi của y.

“Sư tôn...”

Hắn thì thào, rốt cuộc không nhìn được, bỏ tay bịt miệng Sở Văn Ninh ra, đột nhiên hôn lên.

Tiếng nước ào ào, thác nước chảy xiết.

Sở Văn Ninh bị Mặc Nhiên hôn tới không thở nổi, môi hơi sưng lên, thở dốc, con người không có tiêu điểm.

Mặc Nhiên ôm lấy y, chôn bên cổ y, dục vọng dưới nước nóng hoà trong tiếng thở dốc hồi lâu cuối cùng cũng phát tiết, cả hai người đều ướt đầm, mồ hôi nóng rục, suối nước nóng cũng nóng, như dã thú giao cổ, điên cuồng dây dưa tác cầu đối phương, chỉ hận không thể dán sát hơn nữa, thân mật hơn nữa, không thể hoàn toàn tan vào huyết nhục đối phương.

“Đừng... Thật sự bỏ đi...” Sở Văn Ninh cơ hồ là giãy giụa, khoái cảm nóng bỏng làm y run rẩy, “Đừng vượt nữa, ta không làm...”

Nghe Sở Văn Ninh thấp giọng thì thào, ánh mắt Mặc Nhiên càng tối lại, hắn hôn lên mặt y, hô hấp trầm thấp nói: “Bảo bối, chờ một chút, cùng với ta...”

Tốc độ trên tay càng nhanh hơn, phần hông thậm chí không tự giác mà đâm lên, dần dần, hai người đều không nghĩ tới gì khác, trước mắt chỉ có người kia, dục, và tình yêu.

“A... A...”

Lúc bắn ra quá sáng khoái, có lẽ vì yêu đương vụng trộm trong Diệu Âm Trì kích thích, càng kịch liệt hơn, thất thần, Sở Văn Ninh thậm chí không nhận nại nổi, lúc bắn ra khàn khàn thở dốc, thậm chí quên mất hạ nhỏ giọng.

Hai nam nhân đều thở dốc, thô bạo lại thâm tình, dờ bắn lại thuần khiết, trong mắt chỉ có vẻ mặt cao trào của đối phương, chỉ có gương mặt đối phương... Lại lần nữa hôn môi, triền miên, ướt át, dư vị còn chưa tan.

“Người bắn nhiều quá...” Mặc Nhiên thì thào, giọng khàn đặc.

Trên tay hắn toàn là ái dịch của hai người, ánh mắt u ám, dán lại gần, suồng sã bôi lên bụng Sở Văn Ninh, theo cơ bụng săn chắc cân xứng, một đường đi lên, bôi trên ngực.

Sở Văn Ninh run lên rất nhẹ, trong lòng Mặc Nhiên mà phát run, loại sáng khoái cùng kích thích này làm y căn bản không khống chế nổi bản thân mà run rẩy. Mặc Nhiên ôm lấy y, vuốt ve y, ở bên tai y nhỏ giọng hỏi: “Có phải rất thoải mái không?”

“...”

“Lần sau... Nếu người đã chuẩn bị tốt rồi...” Mồ hôi ròng ròng da thịt kề sát, Mặc Nhiên hôn y, “Chúng ta làm thật sự, được không?”

Tuy đã chuẩn bị từ lâu, nhưng nghe chính miệng hắn nói ra lời này, hơn nữa vừa mới tận mắt nhìn thấy trụ thể đáng sợ, Sở Văn Ninh lại không tự chủ được mà lưng tê rần, cả người căng thẳng.

Mặc Nhiên cảm thấy cơ bắp y căng lên rất nhỏ, liền càng ôn nhu hơn mà hôn y.

“Ta sẽ không làm người đau quá, là sẽ làm người thấy sướng...”

Tình cảm mãnh liệt còn chưa lui, họ ở sâu trong thác nước mà kề sát bên tai.

Giọng Mặc Nhiên tràn ngập tình yêu và thú dục, trầm thấp: “Sẽ làm người thích, thật đó... Ban đầu có khả năng sẽ có một chút thôi, nhưng ta sẽ không chế được...”

Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy then không chịu nổi, muốn cướp đường chạy, nhưng chân nhũn ra tê dại.

“Đừng nói nữa...”

Có lẽ hiểu rõ y kỳ thật cũng không thật sự thấy phản cảm, Mặc Nhiên lại hiếm khi không chịu nghe lời, không thuận theo y, bờ môi ướt át vẫn còn dán bên tai, hết sức dụ hoặc: “Ta sẽ làm thật tốt... Sư tôn, nếu người sợ đau, thì dùng chút thuốc, ta đi mua... Người tin ta đi, một khi đã quen, sẽ thấy đặc biệt thoải mái.”

Ta đã thấy dáng vẻ người bị làm đến thất thần trong kiếp trước.

Nhưng khi đó, là bởi vì hận, vì trách cứ.

Kiếp này, chỉ muốn khiến người ôm ta, cùng người hợp nhất thân thể, không chia lìa, ta muốn người thích, muốn người thoải mái, muốn người không thể quên được ta.

Hắn hôn y, ánh mắt tựa như cháy lên một ngọn lửa. Một câu, nói ra tà nịnh lại ôn nhu, tanh tưởi lại chân thành tha thiết, triền miên lại hung ác.

[Husky] Chương 197: Sư tôn không phải hồ ly tinh

Edit: Shizu + Chu

Beta:

Bởi vì một câu của Mặc Nhiên hôm qua, Sở Văn Ninh cực kì xấu hổ, sau khi đến Diệu Âm Trì, y không muốn để ý tới Mặc Nhiên, cũng không quay đầu lại đã đi rồi.

Người cần mặt mũi cây cần vỏ, y bức mình Mặc Nhiên có thể nói ra lời nói ngang ngược như thế..... Chẳng lẽ Mặc Nhiên lại cho rằng mình sẽ gật đầu đồng ý?

Loại chuyện này làm thì tốt rồi, còn hỏi y làm gì!

Ngày thứ hai, trưởng lão giáo kinh sử bị bệnh, Tiết Chính Ung liền giao Sở Văn Ninh trông nhóm bồi thư, kinh sử là giảng bài, đệ tử rất đông, một mình y không quản được, liền để bọn người Mặc Nhiên đến hỗ trợ tuần tra, giải đáp câu hỏi.

Bốn người thầy trò, Sư Muội và Mặc Nhiên thích hợp nhất, nguyên nhân rất đơn giản, Sư Muội ôn nhu lại tuấn mỹ, Mặc Nhiên hiền lành lại anh khí, đều là bộ dáng các sư đệ sư muội yêu thích, đặc biệt là Sư Muội, chân dài eo nhỏ, khuôn mặt tựa tranh vẽ, không còn sự non nớt của thiếu niên, hoàn toàn là một mỹ nam tử nhẹ nhàng, tính tình tốt, giọng nói cũng êm tai, bất kể là nam hay nữ cũng đều có ấn tượng tốt về y.

Làm cho Mặc Nhiên bị nhốt lại trong đám nữ đệ tử kia không ra được.

“Mặc sư huynh, Mặc sư huynh, chỗ này ta không hiểu, huynh có thể giải thích cho ta không?”

“Mặc sư huynh, hai chú quyết này ta không biết khác nhau như thế nào, huynh có thể nói ta biết không?”

” Mặc sư huynh —— “

Lần thứ chín Mặc Nhiên cười hì hì nói với tiểu sư muội “Vạn đào hồi lăng chú” vì sao nét vẽ phải giống hệt mới có hiệu quả, Sở Văn Ninh rốt cuộc có chút không chịu nổi, y nhú mày lại, lãnh lãnh đậm đậm cách mấy hàng đệ tử, nhìn Mặc Nhiên liếc mắt một cái.

Mặc Nhiên bắt đầu từ hôm qua đã bị y bỏ qua một bên, kỳ thật trong lòng cũng có chút ủy khuất.

Kiếp trước hẳn thô bạo với y, kiếp này hẳn quý trọng y gấp đôi. Vì thế mỗi một lời nói cử đều muốn biết Sở Văn Ninh có vui không, hẳn cũng không biết mình sai chỗ nào, chẳng lẽ là hẳn không nên hỏi câu kia?

Hoặc là hẳn xưng hô sai rồi, không nên hỏi:”Sư tôn tốt của ta, lần sau ta có thể vào không?”, mà nên hỏi:”Bảo bối tốt của ta, lần sau ta có thể vào không?”

Vô ý bị y lạnh nhạt một ngày, lúc này bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt Sở Văn Ninh——mặc dù là hung dữ mà nhìn hẳn, hẳn cũng như cũ cảm thấy mình là cái thìa được tưới nước, lập tức tinh thần tỉnh táo, hướng y cười xán lạn. Người này, căn bản không nhận ra những cô nương oanh oanh yến yến đó sao lại có nhiều vấn đề như vậy.

Các nàng là không hiểu sao? Nếu như thật sự là không hiểu, người tạo ra “Vạn đào hồi lăng chú” đang đứng ở đây, sao lại không tới hỏi Sở Văn Ninh y, mà lại đi hỏi “Mặc sư huynh” của các nàng?

Sở Văn Ninh không vui, lại không nói, mà chỉ lãnh đạm im lặng nhìn Mặc Nhiên.

Nhìn nhìn, Mặc Nhiên phát hiện có chỗ không đúng, đúng lúc này có vị sư muội thứ mười vẫy tay với hẳn: “Mặc sư ca~”

“Ngại quá, ta có chút việc.” Mặc Nhiên cười cười, chỉ vào Tiết Mông, “Hỏi Tiết sư huynh đi.”

Dứt lời liền đi tới phía Sở Văn Ninh, để lại sư muội cúi đầu tỏ vẻ thất vọng, căn cứ bút thử dài “Ài” một tiếng.

“Sư tôn, sao thế? Hình như người không vui?”

Sở Văn Ninh mím môi, không nói thẳng, trầm ngâm một lát nói: “Ta hơi mệt, vòng kia để Tiết Mông đi tra xét, người ở đây hỗ trợ đi.”

Mặc Nhiên vô tư không nghi ngờ y, gật đầu, liền làm hết phận sự đi theo Sở Văn Ninh. Nói cũng kỳ quái, mình đi bên cạnh Sở Văn Ninh, bỗng nhiên cảm thấy mấy người có vấn đề lập tức hụt đi nhiều, chẳng lẽ đám đệ tử này thông minh hơn đám đệ tử kia à?

Không nghe thấy tiếng nháo lòng “Mặc sư huynh”, hay tiếng “Mặc sư ca” càng làm phiền lòng hơn, tâm tình Sở Văn Ninh cuối cùng cũng tốt hơn một chút, nhưng mặt y vẫn vô biểu tình, trong lúc các đệ tử ôm kinh thư đi qua, đi tới đi lui, bỗng nghe thấy tiếng đối thoại của hai tiểu đệ tử.

“Sư huynh, sư huynh, ta nói với huynh nè, Diệu Âm Trì có Hồ ly tinh đó.”

“Hả? Mời chỉ giáo?”

“Hôm qua lúc ta ở Mai trì tắm xong, chuẩn bị về, kết quả nghe thấy xa ầm ầm có... Ừm... Có loại động tĩnh này...”

Vị sư huynh kia có vẻ rất giật mình, miệng mở lớn một lát, do dự nói: “Có thể nào là đồng môn cả gan làm loạn không?”

“Lá gan ai lớn thế, không có khả năng đâu. Loại chuyện này lén lút làm còn được, đến Diệu Âm Trì, nếu như bị Ngọc Hành trưởng lão hay Tham Lang trưởng lão bắt được, chân sẽ bị đánh gãy! Tuyệt đối không có khả năng là đệ tử trong môn phái!”

“Nói cũng đúng nhỉ.”

“Khẳng định là hồ ly tinh đang thái dương bố âm, tối qua ta gọi mấy sư huynh đệ tới xem, xem có bắt được tiểu hồ ly kia không, vậy cũng coi như lập được công rồi, không thể mặc kệ ả câu dẫn đồng môn của mình, đúng không?”

“Lời thì không sai, có điều hôm qua người có thấy đồng môn thông đồng với ả là ai không?”

“... Diệu Âm Trì có sương mù dày thế, phải tới dưới mắt họ mới quan sát được ngũ quan, ta mới không muốn tới, ta còn là đồng tử, nhờ bị hồ ly kia để ý, lôi kéo song tu với ả thì phải làm sao.” Tiểu đệ tử lắc nhai lẩm bẩm, bỗng nhiên thấy sắc mặt sư huynh mình không đúng lắm, hắn vươn tay, vậy vậy, “Sao đấy? Bỗng nhiên bày ra biểu tình này.”

“...”

Tiểu đệ tử cuối cùng cảm giác được sau lưng lạnh lẽo, cẩn thận quay đầu lại, nhìn thấy Ngọc Hành trưởng lão vẻ mặt cao thâm khó đoán, toả khí lạnh vô cùng mà đứng sau hắn, hắn sợ tới mức “ôi trời” một tiếng, vội nói: “Trưởng lão thứ tội!”

“Mang kinh thư thì mang kinh thư, lén lút nói chuyện cái gì, còn song tu.” Sở Văn Ninh đen mặt, “Người mơ rất đẹp đấy. Đọc sách cẩn thận, lại hồ ngôn loạn ngữ, phạt.” Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Tới lượt Mặc Nhiên nghe thấy đối thoại này, nghe xong quả thực muốn cười, lại chẳng dám cười, ánh mắt đuổi theo bóng dáng Sở Văn Ninh, nghĩ thầm người nghiêm trang này, sao lại sẽ yêu mình nhỉ? Sao lại nguyện ở bên cạnh mình chứ...

Ngực hắn vừa ấm áp vừa chua xót, chua ngọt đan xen, lúc tan khoá, nghĩ ngơ sau giảng trong điện, hắn nhìn không được ôm lấy Sở Văn Ninh đang thu sách, đặt người này trong lòng sùng nịch mà hôn.

Sở Văn Ninh giận, lấy thẻ tre gõ lên đầu hắn, vừa gõ vừa nói: “Đều tại ý kiến hay của người cả, Diệu Âm Trì... Tốt chỗ nào, ta thành cái gì?”

Mặc Nhiên nén cười, chớp mũi cọ lên tai y, giọng trầm thấp ôn nhu, biết rõ còn cố hỏi: “Sư tôn thành cái gì?”

Sở Văn Ninh không nghĩ hắn lại vô sỉ như vậy, không khỏi mở to hai mắt nhìn: “Người——!”

Má lúm đồng tiền ngọt như mật, Mặc Nhiên lại hôn y, cười nói: “Mấy tiểu đệ tử kia cũng thật là buồn cười, hồ ly tinh? Thái... Gì nhỉ... Ha ha, thái dương bổ âm?”

“Người còn nói nữa ta giết người.” Sở Văn Ninh thiếu chút nữa nhét thẻ tre vào miệng hắn.

Mặc Nhiên cười nói: “Ừm... Có thể chọn cách chết như thế hả? Bị hồ ly tinh ở Diệu Âm Trì thái dương bổ âm tới chết, cũng là một chuyện tốt...”

“MẶC VI VŨ!!”

Từ sau đó, Sở Văn Ninh không bao giờ chịu tới Diệu Âm Trì tắm cùng Mặc Nhiên nữa.

Qua mấy ngày, Vương phu nhân gọi Mặc Nhiên tới, lôi kéo hẳn, hỏi hẳn một chuyện.

“Nhiên nhi, con mấy năm nay tự do bên ngoài, có gặp cô nương kỳ quái nào không?”

“Cô nương gì? Kỳ quái thế nào cơ?”

“Nàng sinh ra rất trắng, trên mặt không chút huyết sắc, thích mặc y phục đỏ, trong ngực ôm một chiếc rổ nhỏ, ở trong tuyết cốc không người qua lại...”

Mặc Nhiên cười: “À, bá mẫu nói Tuyết Thiên Kim hả?”

Vương phu nhân đầu tiên kinh ngạc, sau đó vui sướng: “Con biết Tuyết Thiên Kim à? Yêu quái như vậy, ta còn cho là con không đọc qua, còn cố ý miêu tả cho con... Không nghĩ tới...”

“Sư tôn có viết lại, ta đúng lúc thấy.” Mặc Nhiên nói, “Bá mẫu hỏi ta về Tuyết Thiên Kim làm gì?”

“Là thế này, mấy ngày trước Nam Cung công tử tới tìm ta, ta bắt mạch cho hẳn, cảm thấy viên dương chi tức trong cơ thể hẳn cũng không phải không ngăn được, chỉ là thuốc trong tài liệu quá hiếm, khó tìm nhất là cá trong rổ băng của Tuyết Thiên Kim.” Vương phu nhân thở dài, “Nam Cung công tử và Mông nhi sát tuổi nhau, giờ hồ lạc Bình Dương, trong lòng ta thật sự không đành, cũng muốn giúp, nhưng Tuyết Thiên Kim cực kỳ khó gặp, hai mươi năm trước có người trong sơn cốc gặp được nàng, lại muốn lợi ngược dòng, chính là Côn Luân Đạp Tuyết Cung ghi lại trăm năm trước, nên ta muốn hỏi con chút, có vận khí không.”

Mặc Nhiên nghe xong, vừa vui vừa buồn, vui vì Nam Cung Tứ có thể chữa viêm dương, thành người bình thường, tấm thâm tình Diệp Vong Tích dành cho hẳn, có thể thành lương duyên.

Buồn vì hẳn ở tuyết cốc hơn năm trước, đúng là chưa từng gặp Tuyết Thiên Kim trong truyền thuyết, vui buồn lẫn lộn, hẳn nói với Vương phu nhân: “Chờ chuyện Từ Sương Lâm ổn định, ta sẽ tự mình tới tuyết cốc một chút, chân núi đến đỉnh hiểm trở đều tìm thử một lần, có thể có dấu vết để lại.”

Mặc Nhiên nói xong, vì trong lòng cao hứng, lập tức sẽ nói với Nam Cung Tứ, Vương phu nhân nói vọng phía sau: “Ấy, Nhiên nhi con đừng đi nhanh

thế, ta đã nói với Nam Cung công tử rồi, con không cần...”

Nhưng Mặc Nhiên căn bản không nghe thấy, đã đi xa mất.

Hắn tìm một vòng, phát hiện Nam Cung Tứ đã ở bên cầu Nại Hà, đang chuẩn bị tới gần, lại thấy một dáng người tới. Mặc Nhiên vừa thấy, nhận ra là Diệp Vong Tích, trong lòng vừa động, không gọi Nam Cung Tứ nữa, mà đứng ở xa, xa xa nhìn họ.

Diệp Vong Tích vẫn rất anh tuấn, trên khuôn mặt không có nhiều điểm nữ tính, nàng tập tâm pháp, chịu giáo tập, đã biến nàng thành khó phân biệt với nam tử, kỳ thật mấy năm nay, nếu không phải trong lòng vẫn yêu thầm Nam Cung Tứ, chỉ sợ nàng đã quên mình có thân phận nữ nhi từ lâu.

Nam Cung Tứ thấy nàng đến, ho nhẹ, ánh mắt rời đến sông nước mênh mang.

“Công tử gọi ta?”

“... À ...” Biểu tình Nam Cung Tứ tựa hồ hơi xấu hổ, mười ngón đan nhau, kê lên sư tử đá trên cầu Nại Hà, một lúc lâu mới “Ừ” một tiếng.

“Có chuyện gì sao?”

“Cũng, cũng không có gì.” Nam Cung Tứ nói, hắn căn bản không dám nhìn Diệp Vong Tích, ngón tay cuộn lại vuốt ve sư tử đá, “Là... Là có thứ, muốn tặng người.”

Diệp Vong Tích mờ mịt nói: “Gì cơ?”

Nam Cung Tứ cúi đầu, chậm rãi tháo ngọc bội bên hông, bên phía Diệp Vong Tích không nhìn thấy, vụng về tháo nửa ngày, mới tháo ra được, sau đó đưa vào tay Diệp Vong Tích, ho nhẹ một tiếng: “Cảm ơn người nhiều năm qua... Được rồi, ta cũng không biết nên nói sao, giờ ta không có trang sức gì quý giá, chỉ có thứ này cho người, theo ta nhiều năm, không phải ngọc bội tốt nhất, nhưng là...”

Hắn không nói gì nữa, rũ mi, mặt hơi đỏ.

Hắn vẫn luôn không dám nhìn Diệp Vong Tích, qua hồi lâu, thấy Diệp Vong Tích không phản ứng, bỗng cảm thấy chán nản, quá đường đột, cũng quá xấu hổ, do dự muốn lấy lại khối ngọc bội khắc phượng hoàng trong tay Diệp Vong Tích, lăm bắm bảo: “Ta, ta biết nó khó nhìn, người không thích

thì... Thì trả cho ta là được, không sao, ta, ta cũng không để ý... Chờ dừng lại Nho Phong Môn rồi, ta lại tìm cho người một khối tốt nhất, ta...”

Diệp Vong Tích sừng sốt hồi lâu, sau đó cười, giữa đôi mắt tuần tú của nàng, lại có một tia nữ nhi nhu mỹ, chiếu lên đuôi mắt nàng, cũng nhiễm một tầng hồng nhạt như phấn chưa từng có.

Tay nàng có vết chai mỏng, có sẹo, cũng không phải đôi tay xinh đẹp như những nữ tử khuê các, cầm ngọc bội, gió thổi xì xào, lá trúc hiu quạnh, Diệp Vong Tích nói: “Một khối này đủ rồi, công tử, cảm ơn người.”

Mặt Nam Cung Tứ càng đỏ hơn, hắn cứng đờ nói: “Người, người thích thì tốt rồi... Ta cũng... Ày... Ta không biết nói gì nữa.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Hắn trong rừng trúc thật sự muốn đập đầu Nam Cung Tứ vào sư tử đá cho xong.

Người này ngoài nuôi chó còn biết làm gì không thể? Sao vòng vo nửa ngày, lại biến thành “Ta không biết nói gì nữa”?

Nam Cung Tứ bỗng không hiểu nổi mà nói một câu: “Vương phu nhân nói với ta, linh hạch thô bạo trong cơ thể ta có thể áp chế, có lẽ cũng không cần dùng phương pháp song tu mới giải được.” Diệp Vong Tích sừng sốt, nhưng ngay sau đó tựa như hiểu sau ý, nàng nhẹ “Ừ” một tiếng, hạ thấp mi, không nói nữa.

Nếu không cần song tu, vậy Nam Cung Tứ ở bên ai cũng được, nàng có lẽ không còn lí do để mặt dày vô sỉ ở lại bên người này nữa, nàng cũng có tôn nghiêm, không muốn xin Nam Cung Tứ yêu nàng, rủ lòng thương với nàng. Nam Cung Tứ dùng khối ngọc bội này để kết thúc, sau này mình cũng có thứ để tưởng niệm.

“Người hiểu... Ừm... Có hiểu ý ta không?”

“... Ừm.”

Nam Cung Tứ nghe vậy vui vẻ, nhưng vẫn ngốc nghếch nói: “Vậy, nếu người đồng ý... Kỳ thật... Sau này cũng có thể gọi ta như hồi nhỏ, ta... Ta cảm thấy cũng khá tốt... Ày, thực xin lỗi... Ta thật sự không biết nên nói gì... Ài...”

Hắn liên tục than ngắn thở dài, cuối cùng đến mình nghe cũng có chút không chịu nổi, che mắt lại thở dài nói: “Trời ơi, ta rốt cuộc đang nói gì thế này?”

Giờ đến Diệp Vong Tích vô thức, nàng mờ mịt ngẩng đầu, bỗng nhiên hiểu ra một chút, mở lớn mắt, sau đó trên mặt hiện lên một tầng huyết sắc nhạt.

Lá trúc bay tán loạn trên cầu Nại Hà, vạt áo nàng nhẹ nhàng phi dương, ngọc bội ôn nhuận, tơ lụa đỏ tươi phát phơ trong tay nàng.

Sau hồi lâu, Diệp Vong Tích do dự, thử thăm dò, giọng cực nhẹ gọi: “A Tứ?”

Trong thời gian ngắn, không biết có phải ảo giác không, thế mà Nam Cung Tứ cảm thấy, chất giọng nàng bị biến đổi âm làm vụn vẹo hết cách phục hồi lại giọng cũ, thế mà mơ hồ trong gió, mơ hồ có chút mềm mại, chút mềm nhẹ. Hắn bỗng dừng ngẩng đầu, nhìn mặt Diệp Vong Tích, ánh bình minh như lụa, chiếu lên mặt nàng, nàng giãn mặt cười, vẫn là anh đỉnh quen thuộc, dáng vẻ đoan chính, nhưng khi hơi khép mắt có ánh sáng nhỏ vụn chớp động, nàng không nhìn được, cuối cùng rơi nước mắt, từ gương mặt tươi cười sáng sủa của nàng, lã chã rơi.

Nam Cung Tứ nhìn nàng, nhìn gương mặt này, ấn tượng tuổi thơ mơ hồ lại quay về trước mắt.

Đó là một bé gái, ngây ngô, non nớt, gương mặt đỏ ửng, lông mi rất dài, diện mạo ôn nhu ngọt ngào.

Khi đó Diệp Vong Tích, còn chưa bị Nam Cung Liễu phái đi luyện tâm pháp ám thành, nàng vừa được Từ Sương Lâm nhặt về chưa lâu, cả ngày theo Nam Cung Tứ, học ít pháp thuật đơn giản.

Hôm ấy, Nam Cung Liễu vì luyện cho họ, để bọn họ vào ảo cảnh tiểu thí ngưu đao đơn giản nhất, ảo cảnh kia không khó, lại có hơi đáng sợ, toàn là quỷ chết oan, lưu luyện không rời, phi đầu tán phát, phát ra tiếng nước nổ sâu kín.

Nam Cung Tứ lúc đầu không định để ý tới Diệp Vong Tích, chỉ lo phục ma phần mình, ai ngờ đi đi lại lại nhận ra Diệp Vong Tích đuổi không kịp, một tiểu cô nương, cuộn nhỏ trong miếu tàn của ảo cảnh, động cũng không dám động.

Hắn quay lại nhìn nàng, hừ một tiếng, định rời đi, lại chợt thấy sau nàng bay tới một con quỷ thật cổ, vươn lưỡi đỏ tươi muốn cuốn lấy cổ nàng——
“Á——!”

Bé gái nhỏ thấy không kịp nữa rồi, nàng sợ tới mức hét chói tai, lại không làm được gì, ôm lấy kiếm trong lòng quay đầu đi.

Nhưng không xảy ra gì hết.

Đến khi nàng sợ hãi hé mắt, nhận ra Nam Cung Tứ đã đứng trước mặt nàng, quỷ thật cổ kia đã bị hắn một kiếm đuổi đi, đánh lên lôi điện phù linh, nhẹ nhẹ toé ánh lửa, hắn nghiêng đầu, rũ mắt nhìn nàng, vốn định trách cứ nàng hai câu, nhưng mà, đáng vẻ bé gái kia rất đáng thương, như mèo nhỏ bị dọa sợ, mở đôi mắt tròn xoe, không nhìn được, nước mắt lã chã rơi.

Nam Cung Tứ lập tức phát ngốc, sau hồi lâu mới nói: “Người, sao người vô dụng thế, tới quỷ cũng sợ...”

“Đó là quỷ đấy!” Diệp Vong Tích khóc lớn, “Nếu ta không sợ quỷ, ta còn sợ gì nữa?”

Nam Cung Tứ: “... Con gái các người sao vô dụng thế.”

“Ta cũng muốn hữu dụng chứ!” Tiểu cô nương xinh đẹp gào khóc, âm ức đến mức chảy cả nước mũi, “Ai muốn kéo chân người, ta cũng muốn giúp mà, nhưng người đi nhanh thế, người không chịu đợi ta... Ta... Ta sợ quỷ mà...”

“Ặc...”

Nam Cung Tứ về sau hết cách, đành phải ngồi xổm cạnh nàng, cũng không đỡ người ta, cứ ngơ ngác nhìn nàng khóc, Diệp Vong Tích còn chưa trải qua huấn luyện ám thành, giống như bé gái bình thường nhất, nước mắt cứ ồ ạt rơi xuống.

Khóc khóc, nước nỏ nói: “Người nhìn cái gì?”

“... Ta xem người bao giờ mới khóc xong đấy.”

“...”

“Chờ người khóc xong, cùng nhau đi thôi, ai bảo người yếu đuối như vậy.”

Nam Cung Tứ thở dài nói, nâng tay lên, búng lên trán trắng nõn của bé gái, “Theo ta, ta bảo vệ người.”

Trời quang mây tạnh, bầu trời vàng rực, nhớ lại chuyện cũ này, Nam Cung Tứ bổng nhận ra, hoá ra từ ảo cảnh ngày ấy, hăn sống tới hôm nay, là lần duy nhất thấy Diệp Vong Tích là con gái, vì sợ mà khóc thút thít.

Sau đó, nàng thành sắt, đóng băng, ép mọi cảm xúc mình có dưới gương mặt thanh đạm.

Ở sâu bên trong, đừng nói Nam Cung Tứ, ngay cả nàng cũng quên mất mình vốn là người như thế nào, chỉ nhớ rõ cần đuổi theo bóng dáng thiếu chủ Nho Phong Môn, đến thiếu niên, tới khi hăn thành công tử, mà không ngại hoa dung.

Nàng cứ như vậy, nước mắt không rơi nữa, không kéo chân sau, yên lặng theo hăn, theo suốt hai mươi năm.

[Husky] Chương 198: Sư tôn đến Hoàng Sơn trước

Edit: Chu

Beta: Shira

Tuyệt thực mười ngày, Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích có thể khởi hành tới Giao Sơn trước. Nãi Bạch Kim bị thương, nguyên khí hao tổn nhiều, nên tạm thời không thể đưa chủ nhân đi xa nữa, yêu lang này tự biến mình thành dáng vẻ hồi nhỏ, chỉ lớn bằng bàn tay, nằm trong túi đựng tên của Nam Cung Tứ, thò ra cái đầu xù xù.

Mặc Nhiên đưa hai người họ tới trước sơn môn, vuốt tuấn mã bên cạnh, cười nói: “Đường tới Giao Sơn xa, ngựa kiếm lại hao thể lực, hai con ngựa này cho các người. Nó ăn linh thảo, ngày đi nghìn dặm, tuy không lợi hại như Nãi Bạch Kim, nhưng vẫn có thể tính là ổn.”

Nam Cung Tứ cảm ơn Mặc Nhiên, cùng Diệp Vong Tích lên ngựa, lập quyền cúi đầu nói: “Đa tạ Mặc huynh, Mặc huynh không cần đưa thêm nữa, sau này gặp lại.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Hắn đứng ở cửa sơn môn, nhìn thân ảnh Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích đi xa dần, đang chuẩn bị rời đi, bỗng từ trong rừng truyền ra tiếng rắc rắc vang giòn, như bẻ gãy cành khô, rơi xuống đất.

“Meo...”

Mặc Nhiên hơi nheo mắt lại, trầm ngâm nói: “Mèo à?”

Bên kia, Diệp Vong Tích và Nam Cung Tứ sánh vai đi, xuống dưới sơn môn. Từ Sinh Đỉnh đến Trấn Vô Thường phải qua một đoạn đường nhỏ hoang vắng, ánh nắng chiếu xuyên qua cành lá tươi tốt, vó ngựa sỏi bước, dẫm lên đất tạo thành từng tầng bụi mỏng.

Nam Cung Tứ liếc nhìn Diệp Vong Tích, định nói gì đó, vốn Nảo Bạch Kim đã chui sâu vào túi đựng tên lại thò đầu ra, lộ hai chân trước trắng tuyết trộn vàng, kêu hai tiếng “Ngao—— Ngao——” . Nam Cung Tứ cả kinh, đột nhiên siết cương ngựa, nói: “Cẩn thận!”

Lời vừa dứt, kẻ tập kích đột nhiên vọt ra từ bốn phương tám hướng, ngựa hí lên, Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích cơ hồ đồng thời rút bội kiếm, hai người khi nhỏ từng cùng tu tập, cực kỳ ăn ý, chỉ thấy hai người một trái một phải bật dậy, kiếm Nam Cung Tứ chĩa phía trái, kiếm Diệp Vong Tích chĩa bên phải, leng keng đỡ đòn, hoa lá rụng xuống đầy trời, ngay sau đó Diệp Vong Tích vung tay lên, ném bùa, kết giới từ trên không hạ xuống, vây hai người bên trong.

Nam Cung Tứ lạnh lùng hỏi: “Kẻ nào?!”

Ánh mặt trời nhàn nhạt, lại không bị mây che khuất, mà là một kẻ đứng trên cành cây, tay áo gã dài rộng, râu tóc ngả vàng, đứng ngược sáng, biểu tình đầy cừu hận lại bề nhễ mà đáp xuống——

Biểu huynh của chương môn Giang Đông Đường, Hoàng Khiếu Nguyệt.

Gã ngẩng đầu, đạo cốt tiên phong, không lên tiếng, chỉ lạnh như băng nhìn chăm chăm mặt Diệp Vong Tích, ngay sau đó, trong rừng truyền ra tiếng động soàn soạt lớn, hơn trăm đệ tử Giang Đông Đường từ trong rừng đi ra, trên đầu đều buộc đai đỏ tươi, tất cả đều là đệ tử tinh anh của Giang Đông Đường.

Hoàng Khiếu Nguyệt vuốt râu nói: “Hai vị, ở Tử Sinh Đình thoải mái không? Trốn trong đó hơn mười ngày mới ra, để lão phu đợi bao lâu.”

Nam Cung Tứ giận dữ: “Hoàng Khiếu Nguyệt, sao lại là ngươi?!”

“Là ta thì sao?” Hoàng Khiếu Nguyệt lạnh lùng nói, “Giang Đông Đường và Nho Phong Môn có thù oán, ngươi hiểu rõ trong lòng.”

Nam Cung Tứ cắn răng nói: “Từ Lâm Nghi tới Thục Trung, đánh tan môn hạ ngươi bốn lần tiến công, còn đuổi theo? Thù oán gì, các ngươi dây dưa xong chưa? Từ Sương Lâm làm loạn, em dâu ngươi giết đệ đệ ngươi, lại nhiều lần tới so đo với bọn ta, thể diện ở chỗ nào!”

“Thể diện? Lão phu thấy tiểu công tử mới thật sự không cần thể diện.”

Hoàng Khiếu Nguyệt âm trầm nói, “Rõ ràng Nho Phong Môn ngươi làm

hại Giang Đông Đường ta nguyên khí đại thương, sụp đổ, người chẳng lẽ dám thề thốt phủ nhận à?”

Diệp Vong Tích nói: “Mặc dù các hạ muốn trả thù Nho Phong Môn, cũng phải quang minh chính đại mà nói trước mọi người, giờ lại ám sát, là làm gì.”

“Câm miệng. Nam nhân nói chuyện, không tới lượt nha đầu người chen miệng vào.” Hoàng Khiếu Nguyệt vung tay áo, “Đừng tưởng lão súc sinh kia nuôi lớn người như nam nhi, người liền thật sự là một nam nhi. Nha đầu hoàng mao vĩnh viễn là nha đầu hoàng mao, đàn bà thì vào bếp mà nấu cơm, người chỉ là nữ nhi, có tư cách gì ra mặt, điều võ dương oai trước mặt lão phu?”

Nam Cung Tứ cả giận nói: “Hoàng Khiếu Nguyệt, người nói có đạo lý chút đi!”

“Giỏi, lão phu nói đạo lý với các người, cùng tính sổ.” Hoàng Khiếu Nguyệt nói xong, chỉ Nam Cung Tứ, điềm nhiên nói: “Cha người vô liêm sỉ, tư thông với phụ nữ đã có chồng, xui khiến độc phụ kia giết chết đệ đệ thân sinh của ta, đoạt quyền soán vị. Đến giờ vị bên cạnh người——“

Gã lại hung hăng chỉ Diệp Vong Tích: “Ả là con gái súc sinh, nghĩa phụ của ả đem chuyện của Giang Đông Đường ta nói cho cả thiên hạ biết, làm tổn hại danh dự của Giang Đông Đường. Lão phu hôm nay tự dẫn nhân tài kiệt xuất của bốn môn tới tập kích các người, chính là vì Giang Đông Đường, còn là công đạo của thiên hạ!”

Gã phất tay, trăm tên đệ tử kia tức khắc vây lên như hổ rình mồi, tập thể công kích, có điều vừa vụt ra từ trong rừng, trên trời bỗng cháy lên ngọn lửa hùng hực, đột nhiên nổi gió, làm các đệ tử ấy văng ra xa cả trượng.

Nam Cung Tứ cả kinh nói: “Mặc huynh?”

Người đến đúng là Mặc Nhiên, hắn cầm dây liễu trong tay, đứng đối diện trước một gốc cổ thụ lớn, lạnh lùng nhìn đối phương ở gần.

Hoàng Khiếu Nguyệt không nghĩ tới Mặc Nhiên sẽ xuất hiện, sắc mặt nháy mắt trở nên rất khó nhìn, sau một lúc mới nhấp môi, chậm rãi nói, “Mặc tông sư sao lại có hứng thú xuống chân núi xem náo nhiệt thế này?”

“Kia hẳn là nên hỏi môn đồ của tông sư, sao người không làm việc cho tốt đi, còn học mèo rừng kêu.”

Hoàng Khiếu Nguyệt đen mặt, da mặt cơ hồ cũng xám lại, gã tức giận nói: “Tông sư có ý gì.”

“Những lời này hẳn nên để ta hỏi Hoàng tiền bối chứ.” Mặc Nhiên nói, “Ở địa giới Tử Sinh Đình ta, lại tập kích khách nhân của Tử Sinh Đình, Hoàng tiền bối chê sơn môn ta quá mức thanh tịnh sạch sẽ, muốn tưới chút máu tươi lên đất à?”

“Nếu đã xuất sơn môn, thì không quan tâm tới có phải quý phái không. Ta báo thù vì vong đệ, càng không cần Mặc tông sư xen vào!”

Mặc Nhiên nói: “Hoàng tiền bối nói không sai, ân oán cá nhân, xuất sơn môn, quả thật không liên quan tới Tử Sinh Đình.”

Hoàng Khiếu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Vậy tông sư còn chưa tránh ra?”

Mặc Nhiên không làm, Gặp Quỷ càng đậm màu máu, lá liễu cơ hồ đỏ như giọt máu, hẳn nói: “Nhưng ta có nói mình không muốn xen vào đâu?”

“Người——!”

Hoàng Khiếu Nguyệt không biết rõ thực lực của Mặc Nhiên, nhưng huyết cừ không báo thì không cam tâm, hẳn đành phải cả giận uy hiếp mà nói: “Mặc tông sư, ngươi là muốn đổi đầu với Giang Đông Đường ta?”

“Không có ý này, ta chỉ muốn khách quý của ta bình yên rời khỏi Thục Trung, nếu Giang Đông Đường cản ta, hay là Giang Tây Đường cản ta, đều như nhau cả.”

Hoàng Khiếu Nguyệt nheo mắt lại, đôi mắt đen hình như bắn ra tia lửa, muốn đốt cả Mặc Nhiên lẫn cây hẳn đứng phía dưới thành tro tàn.

“Người khẳng khẳng muốn bao che hai kẻ dư nghiệt của Nho Phong Môn này?”

“Sao lại gọi là dư nghiệt?” Mặc Nhiên lạnh lùng hỏi, “Ta thỉnh giáo tiền bối, Giang Đông Đường ăn năn, Diệp cô nương cùng Nam Cung công tử tham dự bao nhiêu.”

“...”

“Hay là mưu hoa nội biến của Giang Đông Đường? Hay là gièm pha về Giang Đông Đường?” Mặc Nhiên nhìn Hoàng Khiếu Nguyệt, “Là giết quá

chưởng môn, hay là tham gia mưu hại lệnh đệ?”

“Nhưng dù vậy thì sao!” Hoàng Khiếu Nguyệt cả giận nói, “Cha thiếu nợ thì con phải trả! Thiên kinh địa nghĩa!”

“Hay cho câu thiên kinh địa nghĩa.” Mặc Nhiên nhàn nhạt nói, “Được, ta xem ra không cần nói lí lẽ cùng Hoàng tiền bối nữa, dùng binh khí nói chuyện, so chiêu đi.”

Hoàng Khiếu Nguyệt cực giận, phẫn nộ quát: “Mặc Vi Vũ! Người đứng là không nói lý!”

“Có ý gì, không nói lý là ai?” Chợt, trong núi lại truyền ra một giọng nói, ngữ điệu kiệt ngạo. Tiết Mong cầm Long Thành chậm rãi đi từ rừng ra, chuôi đao sáng lên lạnh lẽo, dưới ánh mặt trời, chói tới mức làm người ta không mở nổi mắt.

“Trước cửa nhà ta hô hô quát quát, đại khai sát giới, Giang Đông Đường muốn Tử Sinh Đình vong à? Tìm chết hả?”

Nếu nói lần trước chỉ có một mình Mặc Nhiên, Hoàng Khiếu Nguyệt tuy không đánh lại hẳn, nhưng dựa vào nhiều người, có lẽ có thể thoát được lúc Mặc Nhiên không chú ý, thừa cơ tự tay giết địch, nhưng giờ phút này phượng hoàng con Tiết Mông đã ra, hẳn là thiên chi kiêu tử đứng đầu Linh Sơn Đại Hội, trên tay là thanh đao Long Thành hung hãn, ai không biết ai không hiểu?

Huynh đệ hai người này xuất hiện trước sơn môn, muốn giữ một mạng cho Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích, Hoàng Khiếu Nguyệt dù có liều mạng, tuyệt đối không thể tìm được thời cơ sơ hở để lợi dụng.

Mặc Nhiên thấy Tiết Mông đến, sắc mặt ngược lại nặng nề hơn, hẳn nói với Tiết Mông: “Quay về.”

“Ta tới giúp người——“

“Chuyện này không liên quan tới Tử Sinh Đình, là tự ta muốn giúp đỡ, người đừng nhúng tay vào.” Mặc Nhiên nhăn mày lại, nghĩ thầm đệ đệ này bị ngốc à? Giang Đông Đường tuy không còn thực lực nữa, nhưng lạc đà gãy thì vẫn còn hơn ngựa, vẫn là một phái trong chín đại môn phái ở Thượng Tu, hơn nữa con gái lão Đường chủ Giang Đông Đường còn kết đạo lữ với Đại sư huynh Hoả Hoàng Các, kết thân. Giờ Tiết Mông tương

trợ, đó chính là dùng danh nghĩa Tử Sinh Đình rõ ràng, lập tức phá hỏng thể diện của cả hai đại môn phái.

Tuyệt đối không thể như vậy.

Mặc Nhiên nói: “Mau quay về.”

Nhưng tâm tư Tiết Mông đơn thuần, căn bản không hiểu được sự khác nhau vi diệu trong đó, ngược lại còn buồn bực vì Mặc Nhiên không cho cậu hỗ trợ, trong lúc giằng co, chợt thấy nơi xa bụi đất phi dương, cầm một chiếc đàn tỳ bà, là Tiên cô của Côn Luân Đạp Tuyết Cung.

“Cấp báo! Cấp báo——!” Tiên cô kia nhú mày, thúc roi ngựa, cao giọng hô.

Có điều bụi đất phi dương, quá mù mịt, lại thấy cảnh tượng dương cung bạt kiếm dưới chân núi, nàng đột nhiên dừng dây cương, nhất thời ngăn người, cứng đờ trên lưng ngựa, mờ mịt chớp chớp mắt.

“Cấp—— Ách... Các người đây là... Đang làm gì?”

Bởi vì nữ quan truyền lệnh của Côn Luân Đạp Tuyết Cung đột nhiên chạy tới, Mặc Nhiên và Hoàng Khiếu Nguyệt không đánh, Hoàng Khiếu Nguyệt ngược lại bị Tiết Chính Ung mời vào Tử Sinh Đình, ai liên quan cũng gọi tới, có cả hai người Diệp Vong Tích, Nam Cung Tứ.

Nữ quan truyền lệnh của Côn Luân Đạp Tuyết Cung đứng trong Đan Tâm Điện, môi đỏ khép mở, thi lễ, sau đó nói:

“Cấp báo, có tin tức của Từ Sương Lâm.”

Lời vừa nói ra, Diệp Vong Tích đột nhiên biến sắc, nháy mắt huyết sắc mất sạch.

Tiên cô kia nói: “Phái ta thả hơn vạn con Ngọc Diệp được nuôi ra, dùng để tìm tung tích Từ Sương Lâm, sáng nay có hai con đã về, dò ra phụ cận Hoàng Sơn có pháp chú khác thường, cung chủ đoán được hẳn là Từ Sương Lâm ẩn thân, đặc mệnh cho ta tới các đại môn phái cấp báo, báo tin nghĩ cách.”

Tiết Chính Ung vừa mừng vừa sợ: “Như vậy đã tìm được rồi?”

Tiên cô nói: “Không xác định được, nhưng Ngọc Diệp hồi báo, quanh Hoàng Sơn có mùi máu tanh ản ản lượn lờ, cả ngày không tan, đã có dị tượng, hẳn là tám chín phần mười rồi.”

Tiết Chính Ung đột nhiên bật dậy: “Được! Đã có manh mối thì đừng kéo dài nữa, dẫn binh thần tốc. Cung chủ các người bên kia có ý gì không?”

“Cung chủ và chương môn cùng chứng kiến, bà ấy cảm thấy việc này không nên chậm trễ, hẳn là sẽ tới đó sớm.”

“Thật tốt quá!” Tiết Chính Ung quay đầu lại nói với Hoàng Khiếu Nguyệt, “Hoàng đạo trưởng, không bằng cũng đi? Nếu lần này thuận lợi bắt được đầu sỏ Từ Sương Lâm, thù giết đệ cũng có thể báo rồi.”

Hoàng Khiếu Nguyệt trong lòng lộp bộp, hẳn biết rõ, cơ hội để mình tự tay giết Từ Sương Lâm rất nhỏ, cái gọi là báo thù rửa hận, chỉ là nguy trang thôi. Kỳ thật đệ đệ gã chết, có liên quan bao nhiêu tới hai tiểu bối Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích này?

Gã ngoài miệng nói muốn báo thù vì đệ đệ, trong bụng lại bàn mưu tính kế khôn khéo—— Phải biết một liếp này kinh động Giang Đông Đường, thực lực đã suy yếu, mà hẳn sớm nghe nói Nho Phong Môn cất giấu bảo vật phong phú, muốn bắt gọn hai người Diệp Vong Tích và Nam Cung Tứ, ép phun ra chỗ giấu, lấy cho mình dùng.

Hoàng Khiếu Nguyệt bỗng siết chặt bàn tay giấu trong áo, cân nhắc hồi lâu, khô cằn mà nhe răng như vỏ quýt, màu nâu vàng, nói: “Hoàng Sơn đến tột cùng có phải chỗ ẩn náu của Từ Sương Lâm không còn chưa biết, huống chi Giang Đông Đường và Nho Phong Môn đã kết ân oán, đây cũng không phải là tư thù của bản thân ta, là chuyện đại sự liên quan tới thể diện của môn phái, phải thanh toán cho cẩn thận.”

“Nói cũng phải.” Tiết Chính Ung nói, “Vậy trước tiên tìm Từ Sương Lâm báo thù riêng, rồi tìm Nho Phong Môn thanh toán ân oán sau?”

“Tiết Chương Môn nói thật thú vị, Nho Phong Môn giờ là mảnh đất khô cằn, người bảo ta đi đâu tính sổ.”

“Làm sao ta biết, Hoàng đạo trưởng phải tự hỏi mình thôi.” Tiết Chính Ung cười nói, “Vì sao Nho Phong Môn chỉ còn lại tàn gạch ngói vỡ, đạo trưởng còn muốn đuổi cùng giết tuyệt hai hậu bối.”

“Người——!” Hoàng Khiếu Nguyệt đen mặt phất tay áo, quát lên, “Đây là việc riêng của Hoàng môn.”

Tiết Mông cười tủm tỉm nói: “Lúc này còn bảo thể diện môn phái, là đại sự, giờ lại thành việc riêng, Giang Đông Đường đứng đầu chín đại môn phái ở Thượng Tu Giới, sao làm việc tùy ý thế?”

Hoàng Khiếu Nguyệt tự biết đuối lý, nhưng không biết nên trả lời như thế nào, dứt khoát không nói nữa. Gã hung hăng lườm Tiết Chính Ung, vung tay áo, dẫn đầu đệ tử Giang Đông Đường, hùng hổ đi khỏi cửa lớn Tử Sinh Đình, đầu tàu gương mẫu, ngự kiếm tới Hoàng Sơn.

Diệp Vong Tích cực kỳ áy náy, nói với Tiết Chính Ung: “Tiết chương môn, thật không phải, chúng ta——“

“Chim non sa lưới, thợ săn cũng không giết.” Nhìn theo nhóm người Giang Đông Đường đi xa, nụ cười trên mặt Tiết Chính Ung chậm rãi biến mất, ánh mắt ông lạnh lẽo, nói: “Là Giang Đông Đường khinh người quá đáng.” Ông nhìn ánh nắng ngoài đại điện, ánh mắt hạ rất thấp, ở giữa có một nếp nhăn nhàn nhạt, hồi lâu, ông thở dài: “Đi thôi, đến Hoàng Sơn.”

Đường tới Hoàng Sơn xa xôi, mọi người chọn ngự kiếm mà đi. Khi họ tới Hoàng Sơn, chân núi đã có một nhóm tu sĩ, chín phái Tu Chân giới còn lại đã đến đủ, mặt mơ hồ không rõ, tới tới lui lui, bận bận rộn rộn, như cá diếc qua sông, không biết tọt cùng đang vội vì cái gì.

Sở Văn Ninh là người đầu tiên từ trên ngự kiếm hạ xuống, xuống xong bước có không vững, sắc mặt cũng tái mét, may mà khuôn mặt y vốn trắng không tốt lắm, người ngoài không nhìn ra điều gì khác thường, nhưng Mặc Nhiên nhận ra. Hắn đi qua, thừa dịp mọi người không để ý, nhẹ nhàng cọ lên mu bàn tay Sở Văn Ninh.

“Sư tôn, người bay rất tốt.”

“Hả?”

Mặc Nhiên cười nói: “Thật đó.”

Sở Văn Ninh ho nhẹ một tiếng, dời tầm mắt.

Đưa mắt nhìn lại, đỉnh núi Hoàng Sơn cơ hồ phủ chương lệ tà khí, tám vị trưởng môn khác đều đã tới, đang đứng ở chân núi, một lớp kết giới chắn phía trước, giờ tay truyền linh lực, Tiết Chính Ung lập tức chạy tới giúp.

Người Tử Sinh Đình lục tục tới, một lát sau, Tiết Mông cũng đến, cậu vững vàng đứng bên hai người, vừa thấy tình hình trước mắt, lập tức nhú mày:

“Đây là đang làm gì? Vì sao không lên núi?”

Mặc Nhiên thấy cậu tới, liền giải thích với cậu: “Không phải không lên, là không lên được.”

Tiết Mông rất hoang mang: “Tại sao?”

Sở Văn Ninh nói: “Hoàng Sơn là một trong bốn ngọn núi tà của Tu Chân giới, núi này rất cổ quái, không dễ vào như vậy.”

Tiết Mông giật mình: “Ta chỉ biết tứ đại thánh sơn, hoá ra còn tứ đại tà sơn? Là tứ đại nào?”

Sở Văn Ninh nói: “Giao Sơn, Giáp Sơn——“

Tiết Mông sững sốt: “Núi giả?”

“... Huyền Vũ chi giáp.”

“À, à.” Tiết Mông đỏ mặt, “Vâng.”

“Liêu Sơn, và ngọn núi trước mặt chúng ta này, Hoàng Sơn.”

Sở Văn Ninh dừng một chút, nói tiếp, “Đây là máu tanh quá khứ của Tu Chân Giới, giờ ít nhắc lại, chỉ có tự mình xem thư tịch chôn cất, mới đọc được ghi chép về Tứ Đại Tà Sơn.”

“Vì sao lại có loại như tứ đại tà sơn?”

Sở Văn Ninh không trực tiếp trả lời, mà hỏi Tiết Mông: “Chuyện cũ của chương môn đời đầu của Nho Phong Môn, người còn nhớ không?”

“Nhớ.” Tiết Mông nói, “Đông Hải có ác long quấy phá, là hấn đánh bại ác long, phong vào trong Kim Cổ Tháp, sau đó ký huyết kể với rồng, để mình sai khiến. Chương môn đầu của Nho Phong Môn sau khi chết, ác long chiếm cứ biến thành núi, gần rồng thành đất, máu rồng thành sông, xương rồng thành núi đá, vảy rồng thành cây, ngọn núi này, thế thế đại đại bảo hộ mộ của đệ tử Nho Phong Môn, nên được gọi là núi anh hùng, cũng gọi là Giao Sơn.”

Sở Văn Ninh gật đầu: “Không sai, nên Giao Sơn này chính là Thanh Long ác linh biến thành. Các người đều biết, thuy thú tứ tinh túc, chia thành Thanh Long Chu Tước Bạch Hổ Huyền Vũ, nhưng dưới tứ tinh túc này, cũng sẽ sinh ra ác biến hậu tự, nơi nơi sóng gió.”

Tiết Mông chậm rãi hiểu ra: “Cho nên nói, mấy ngọn còn lại, cũng giống Giao Sơn, là ác thú chi linh biến thành?”

“Ừ.”

Tiết Mông nói: “VẬY HoÀNG SƠN là... Chu Tước Ạ?”

CẬU ĐỘT NHIÊN NGẮNG ĐẦU NHÌN NGỌN NÚI PHỦ ĐẦU SƯƠNG MÙ, DÂY NÚI CỤ THỂ, QUẢ NHIÊN NHẬT RA GIỮA NÚI CAO NGẤT LẠI CÓ HAI CHỖ BẰNG PHẲNG, GIỐNG NHƯ CON PHƯỢNG HOÀNG ĐANG NGẮNG ĐẦU.

SỞ VĂN NINH NÓI: “KHÔNG SAI. MẶT KHÁC, TƯ ĐẠI TÀ SƠN, CÓ CÁC TÀ PHÁP. VÍ DỤ NHƯ GIAO SƠN, NÓ CHỈ CHO PHÉP HẬU DUỆ NHO PHONG MÔN VÀO, KẼ TỰ TIỆN XÔNG VÀO, ĐỀU SẼ BỊ GÂN RỒNG HOÁ THÀNH DÂY THƯỜNG KÉO VÀO TRONG ĐẤT, CHÔN SỐNG MÀ CHẾT. TOÀ HOÀNG SƠN NÀY, CŨNG GIỐNG NHƯ THẾ.”

“NHƯNG THẬT KỲ LẠ.” TIẾT MÔNG QUAY ĐẦU NHÌN GIỮA NHÓM CHƯỜNG MÔN THI PHÁP, CHA CẬU CŨNG Ở BÊN ĐÓ HỖ TRỢ, “GIAO SƠN LÀ NÚI CỦA NHO PHONG MÔN, AI CŨNG BIẾT, THẾ CÒN HOÀNG SƠN? CHỈ CẦN HẬU DUỆ MÔN PHÁI HÀNG PHỤC ÁC LINH CHU TƯỚC KÉO TỚI ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ ỔN RỒI À.”

MẶC NHIÊN VẪN LUÔN KHÔNG HÉ RẰNG GÌR LẠI NÓI CHUYỆN: “NGƯỜI KIA CÁCH ĐÂY KHÔNG LÂU ĐÃ CHẾT NGOÀI Ý MUỐN RỒI. NẾU Ỏ CÒN SỐNG, QUẢ THẬT CÓ THỂ LÀM NHƯ THẾ.”

Tiết Mông sững sốt một lát: “NGƯỜI BIẾT LÀ AI SAO?”

“BIẾT.” MẶC NHIÊN NHÀN NHẠT NÓI, “LÀ MỘT NỮ NHÂN, CHÚNG TA ĐỀU BIẾT.”

[Husky] Chương 199: Đồ đệ thứ nhất của sư tôn

Edit: LuBachPhong36

“A, là ai? Chỉ có một mình nàng có thể hiệu lệnh Hoàng sơn sao? Hậu duệ khác của vị đã hàng phục ác linh Chu Tước đâu?”

Mặc Nhiên không trực tiếp trả lời hấn, mà nói: “Ngàn năm trước đây, vị hàng phục ác linh Chu Tước tên gọi là Tống Kiều, tự là Tinh Di.”

Tiết Mông đại kinh thất sắc, thốt ra: “Hóa Bích tôn sư, Tống Tinh Di?!”

“Ừ.”

“Hấn, hấn là vị tôn sư cuối cùng trong sử sách Tu Chân nhắc đến là Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch a!”

Trên mặt Mặc Nhiên không chút biểu tình, nói: “Không sai, cho nên người cuối cùng có thể mở ra cửa Hoàng sơn, đã chết trong biển lửa ở Nho Phong Môn. Là Tống Thu Đồng.”

Miệng Tiết Mông không tự chủ được mà mở to, đang muốn nói cái gì đó, nơi xa bỗng nhiên truyền đến một trận xôn xao, ở kết giới phía trước chân núi Hoàng Sơn bỗng xuất hiện một đám tu sĩ mặc thanh y Bích Đàm Trang.

“Lý trang chủ!”

“Trang chủ!”

Sắc mặt Sở Văn Ninh khẽ biến, ánh mắt trầm xuống, đi về phía bên kia, y đẩy đám người ra, thấy Lý Vô Tâm đang được đệ tử dìu, sắc mặt trắng như giấy, miệng phun máu tươi, tơ máu tanh hôi dính đầy trên chòm râu trắng, đôi môi xanh trắng, hai mắt trợn lên, đã mơ hồ vô thức, vẫn đang run giọng nói: “Là đệ nhất..... Là..... Là đệ nhất.....”

Bởi vì Lý Vô Tâm kiệt sức, vài vị cường môn còn lại bị kết giới phản phệ càng mãnh liệt, Hoàng Khiếu Nguyệt chỉ là tạm thời đương chức Giang

Đông Đường đường chủ, pháp lực so với các chương môn khác đều thấp hơn một bậc, lúc này cũng đã chịu không nổi, đến xoay đầu cũng khó khăn. Nhưng Khương Hi, sắc mặt hắc tuy cũng đã trắng bệch, nhưng vẫn còn sức lực nhìn về phía Lý Vô Tâm, mở miệng nói: “Hắn trúng phượng hoàng mộng yểm.”

Kết giới Hoàng sơn có lời nguyên phượng hoàng, một khi có người muốn mở ra kết giới, mưu toan lên núi, liền dễ dàng bị lời nguyên này cắn nuốt. Cái này có điểm tương tự với ảo cảnh trích tâm liễu ở Kim Thành trì, chỉ là phượng hoàng mộng yểm rất khó trừ, người bị trúng thường rất khó tỉnh lại.

Một đám đệ tử Bích Đàm Trang thấy thế liền quỳ thẳng, có vài người đã gào khóc lên: “Trang chủ! Ngài tỉnh lại đi a, trang chủ——”

Lý Vô Tâm ở trong mộng cứ chốc lát lại cười ngớ ngẩn, chốc lát lại nói mớ, bỗng nhiên vùng khỏi tay người dìu mà lao sang ôm đệ tử Chân Tông Minh của hắn, nằm ngửa trên mặt đất quơ chân múa tay, cười ha ha: “Được đệ nhất! Là đệ nhất! Là đệ nhất!”

Chúng đệ tử vây quanh ở phía sau có người nhỏ giọng nói thầm: “Đệ nhất cái gì?”

Lý Vô Tâm dĩ nhiên sẽ không trả lời bọn họ, hắn đắm chìm trong mộng cảnh vui sướng, giương khoé miệng, lộ ra hai hàm răng đang sền sệt máu cùng nước bọt, cười đến cực kỳ say mê, một lát sau, giống như mộng cảnh đột nhiên thay đổi, khuôn mặt già nua của hắn cứng đờ, toát ra vẻ phẫn nộ.

“Không —— người không thể như vậy! Người không thể như vậy! Đã nói rõ là sẽ đem bí kiếp kiếm thuật Bích Đàm Trang trả lại cho ta! Người sao lại có thể nuốt lời!”

Trong chốc lát gương mặt hắn lại biến thành bi thương.

Thật đúng là khiến người sợ hãi, Lý Vô Tâm trước nay đều là lão đạo sĩ sĩ diện, lại là chủ của một môn phái, hắn xưa nay chưa từng ở trước mặt người khác có bộ dạng như vậy.

Không giống một đạo trưởng, càng không giống một chương môn.

Thậm chí cũng không giống một nam nhân.

Hắn trơ mặt ra, bị thương ở nếp nhăn vắn vẹo, như là cực lực đem tôn nghiêm của chính mình nhét vào những nếp nhăn trải rộng trên gương mặt, hắn cầu xin: “Tám tỷ kim thật sự quá nhiều, bí kiếp kiếm thuật kia vốn là của Bích Đàm Trang, là thái sư phụ ta, khi đó môn phái gặp khó khăn, không có dư tiền, thật sự không có cách nào mới qua tay bán cho các người..... Chưởng môn..... Cầu xin người, giảm một chút.....”

Mọi người ở chung quanh nghe được hai mặt nhìn nhau.

Tám tỷ kim?

Kiểm phổ?

Sau đó có người đột nhiên nhớ ra, chưởng môn trước của Bích Đàm Trang bởi vì tính nết cương liệt, giữ nghĩa nói thẳng, chọc đến rất nhiều môn phái ở Thượng Tu Giới lờm nguýt, gặp phải một lần đại nạn, tả hữu thế nhưng không một phái nguyện đuổi tay tương trợ. Sau lần đó, tình hình Bích Đàm Trang ngày càng xấu đi, đến tiền trợ cấp cho các đệ tử liên tiếp ba năm đều phát không đủ. Sau đó không biết tại sao, bỗng nhiên lại giàu có, nhưng cũng không hiểu tại sao, Cửu Châu Đoạn Thủy Kiếm pháp của Bích Đàm Trang vốn uy chấn tứ phương lại trở nên mờ nhạt, các thế hệ đệ tử sau đều không thể luyện ra được điểm tinh túy trong kiếm pháp.

Vì thế, trên giang hồ luôn có người nhạo báng Lý Vô Tâm, đều nói là hắn dạy không tốt, mới khiến cho Bích Đàm Trang vốn từng là Kiếm thánh đã biến mất khỏi Thượng Tu Giới.

Nhưng trước mắt, mọi người lại kinh ngạc phát hiện ra sự tình có khả năng không phải đơn giản như lúc trước từng nghĩ —— chẳng lẽ năm đó Bích Đàm Trang gặp đại nạn, là dựa vào bán kiếm phổ mới có thể vượt qua?

Như vậy, gian thương nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của... có người lập tức nghĩ tới Cô Nguyệt Dạ, không ít ánh mắt đều lén lút quét qua mặt Khương Hi.

“Nên không phải là Cô Nguyệt Dạ.....”

“Có thể là sư tổ Khương chưởng môn”

Lý Vô Tâm còn ở dưới mặt đất thống khổ mà giãy giụa, lăn lộn, Chân Tông Minh cũng ôm không được hắn, hắn lúc lại khóc, lúc lại gào, lúc lại dứt

khoát bỏ dậy hướng bốn phía phanh phanh phanh dập đầu, máu tươi cùng nước mũi từng dòng từng dòng chảy xuống.

“Trả lại cho ta đi, ta xoay sở hơn nửa đời người, tổng cũng chỉ có năm tỷ một trăm kim.” Lý Vô Tâm kêu rên nói, “Cũng chỉ có năm tỷ một trăm kim..... Người muốn ta cũng đã thật sự tận lực, nhưng thật không có nhiều tiền như vậy, ta cũng không thể đi giết đi đoạt lấy, đi làm hết chuyện xấu để kiếm tiền! Quý phái ngày kiếm vạn kim, nhưng Bích Đàm Trang thật sự không có nhiều tiền như vậy..... Cầu người.....”

Nghe được “Quý phái ngày kiếm vạn kim”, nhiều người khi này không nghi ngờ Khương Hi lúc này đều bắt đầu quét mắt về phía Khương Hi. Khương Hi nằm trong tay Hiên Viên Các, đó chính là chợ đêm lớn nhất Tu Chân giới, không phải hăn, còn có thể là ai?

Có đệ tử trẻ tuổi của Bích Đàm Trang nhìn không được đã hai mắt đỏ đậm, hướng phía Khương Hi gào lên: “Khương chương môn! Hoá ra ba cuốn Đoạn Thủy Kiếm phổ quan trọng nhất của Bích Đàm Trang ta lại là ở Cô Nguyệt Dạ người sao?! Người mở miệng liền đòi tám tỷ kim, người..... Người sao lại không biết xấu hổ như vậy!”

Khương Hi còn chưa nói chuyện, bên trái liền có người khàn khàn giọng nói: “Chân tướng còn chưa rõ người đã dám gán thêm tội danh lên người Khương chương môn?”

Người vừa nói chuyện thế mà lại là Hoàng Khiếu Nguyệt vốn đang thờ hỗn hển.

Lão già này tay chống đỡ kết giới đều đang run lên, nhưng cũng cố nói chuyện tỏ lòng trung thành với Khương Hi, hăn có chủ ý thế nào, đúng là đã rõ như ban ngày.

Đệ tử Bích Đàm Trang kia thực tức giận, xông lên mắng Hoàng Khiếu Nguyệt, lại bị đồng môn giữ chặt, khuyên nhủ: “Chân Phục, chớ chọc bọn họ.”

Nghe thấy cái này tên, Mặc Nhiên ngẩn ra.

Nếu là trước đây, hăn khả năng sẽ cảm thấy cái tên này cùng cái tên “thật thông minh” (Chân Tông Minh) đều khiến người cười đến rụng răng,

nhưng giờ phút này hắn nhìn thấy lão nhân kia đang không ngừng dập đầu quỳ lạy, bỗng nhiên liền cảm thấy thực khổ.

Một chút cũng cười không nổi.

“Năm tỷ không được..... vậy..... Vậy năm tỷ năm trăm?” Lý Vô Tâm vẫn khóc, không ngừng dùng tay áo quệt nước mắt, “Năm tỷ năm trăm, ta đi đến Ích Châu làm vài vụ buôn bán, lại bán vài cái pháp khí linh thạch, còn có thể kiếm được, năm tỷ năm trăm..... Chưởng môn, người coi như làm việc tốt, rửa lòng từ bi..... Đem kiếm phổ trả lại cho ta đi.”

Hắn khom người dập đầu về phía trước, dập đến cuối cùng trán cũng rách, máu tươi giàn giụa.

“Đoạn Thủy Kiếm phổ là linh hồn của Bích Đàm Trang a...” Hắn khóc thút thút nói, “Trước khi Tiên sư vũ hóa, tâm nguyện duy nhất chính là muốn ta chuộc kiếm phổ về, cả đời này ta đều luôn tận lực..... Cả một đời, từ tóc đen ... biến thành tóc bạc, ta cầu cha người, giờ cầu đến người..... Ta còn cầu qua La Phong Hoa.....”

“A!”

Mọi người đột nhiên thất sắc.

La Phong Hoa?!

Lý Vô Tâm từng cầu qua La Phong Hoa?!

Không phải Cô Nguyệt Dạ..... Là..... Là.....

Nhao nhao quay đầu, dường như tất cả người của các phái đều đang quay đầu nhìn Nam Cung Tứ và Diệp Vong Tích đang đứng ở một góc.

“Là Nho Phong Môn!”

Lúc này không cần khe khẽ nói nhỏ nữa, đã có người hô to lên.

“Thật không biết xấu hổ!”

“Liền nói kiếm thuật Nho Phong Môn tại sao vài thập niên gần đây bỗng nhiên tiến bộ vượt bậc như vậy, thậm chí còn có phong cách của Kiếm Thánh! Cầm thú!”

“Linh sơn đại hội năm đó còn trao cho Nam Cung Tứ hạng ba! Kiếm thuật trộm cắp thì có bản lĩnh gì!”

“Thật khiến cho người ta buồn nôn!!”

Nam Cung Tứ đứng ở chỗ cũ, biểu tình chờ đợi, hẳn đương nhiên không biết những việc làm tội ác này của Nho Phong Môn, những cái đó là điều ác mà phụ thân hắn, tiền bối hắn làm ra, vốn dĩ nên tính cho cả bảy mươi hai thành Nho Phong Môn, hiện giờ chỉ còn một mình hắn gánh chịu.

Hắn không trốn, cũng không hé răng, sắc mặt xám tro, vẫn cứ đứng yên lặng như vậy.

Diệp Vong Tích muốn nắm tay hắn, Nam Cung Tứ lặng lẽ đem tay dời đi, hắn vẫn đứng ở phía trước Diệp Vong Tích.

“Hắn thế mà còn mặt mũi”

“Cha hắn súc sinh như vậy, người cho rằng nhi tử có thể là cái thứ gì tốt?”

Người Bích Đàm Trang đều oán giận, hướng phía bọn họ hô: “Cút đi! Các người còn chưa cút sao?!”

“Thập đại môn phái đã không còn Nho Phong Môn nữa rồi! Đứng ở nơi này làm gì! Cút!”

“Cầu nam nữ, không biết xấu hổ!”

Bốn phía hết đợt này đến đợt khác đều sục sôi âm thanh thoá mạ, nguyên rủa, trên mỗi một gương mặt đều hiện lên hận thù rõ nét.

Bỗng nhiên có người xông tới, sắc áo xanh quay cuồng, là đệ tử Bích Đàm Trang, người kia một phen tóm lấy vạt áo Nam Cung Tứ, Diệp Vong Tích lập tức kêu: “A Tứ!”

Chỉ trong chớp mắt, Nam Cung Tứ đẩy nàng ra xa, sau đó bị đệ tử Bích Đàm Trang kia ấn xuống đất, năm đấm như mưa rơi xuống, nện trên mặt, trên ngực, trên bụng hắn, một quyền lại một quyền, không dùng linh lực, nhưng từng quyền nặng nề, hung ác, giống như phát cuồng.

Lúc này, bỗng nhiên vang lên một âm thanh trầm lãnh, lạnh lùng nói: “Dừng tay.”

Một quyền nặng nề còn chưa thu, nện trên khuôn mặt anh tuấn của Nam Cung Tứ, Nam Cung Tứ đột nhiên ho ra một ngụm máu, tóc tai tán loạn nằm trên mặt đất, toàn thân lay lộn.

Đệ tử phần nộ kia còn muốn giơ lên nắm tay, cánh tay đã bị người giữ lại.

Hắn giận mà quay đầu, gào lên: “Súc sinh! Không cần người ——”

Lời nói ra là không thể tiếp tục.

Bởi vì người đứng ở trước mặt hắn là thiên hạ đệ nhất tông sư, Sở Văn Ninh.

“Dừng tay.”

Mắt Sở Văn Ninh như hồ thu lạnh lẽo, nhìn xuống hắn, biểu tình trên mặt không thể nói rõ, giống như có rất nhiều cảm xúc, lại giống như cái gì cũng không có.

Y chỉ là gắt gao nắm chặt cánh tay thiếu niên kia, nhấp nháy môi, sau một lúc lâu nói: “Đừng đánh nữa.”

Nam Cung Tứ trên mặt đất lại ho ra một ngụm máu, Diệp Vong Tích vội muốn qua dìu hắn, bị hắn đẩy ra: “Không cần quản ta, là trách nhiệm của Nho Phong Môn, ta hắn nên thay cha gánh chịu.”

Thiếu niên kia nghe thế càng giận, giãy giụa muốn thoát khỏi tay Sở Văn Ninh, lại muốn đi sang đánh tiếp.

Sở Văn Ninh mày kiếm dựng thẳng: “Đừng đánh!”

“Không cần người lo! Người là người của Tử Sinh Đỉnh, chuyện này không đến phiên người quản!” Thiếu niên kia cũng điên rồi, hướng tới Sở Văn Ninh gào rống nói, “Bọn họ dựa vào cái gì đối xử với sư phụ ta như vậy? Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì đối xử với Bích Đàm Trang như vậy?! Bích Đàm Trang làm trâu làm ngựa cho Nho Phong Môn đã bao nhiêu năm!! Dựa vào cái gì a..... Dựa vào cái gì a!!”

Hắn gào khóc lên.

Phía sau là Lý Vô Tâm từng trận rên rỉ, cầu xin.

Lý Vô Tâm còn đang chìm đắm trong ý thức của chính mình, đang cầu xin một Nam Cung Liễu căn bản không hề tồn tại: “La Phong Hoa nói nguyện ý đem kiếm phổ trả cho ta..... Nhưng hắn không biết nó bị giấu ở nơi nào..... Các người đã hứa với ta..... Chừng môn..... Các người đã hứa với ta.....”

“Ta năm nay đã 79 tuổi rồi, cũng không thể sống mấy năm nữa, đời này tu vi không đủ, có lẽ không thể thành tiên, không gặp được sư tôn ta..... Nhưng người chỉ dặn dò ta duy nhất một việc này, ta không thể không làm tròn.” Mỗi một lời Lý Vô Tâm nói đều như khối huyết trong cổ họng trào ra, hắn gào khóc, “Ta không thể không làm tròn, chừng môn..... Trả lại

cho ta đi..... Đem đồ của Bích Đàm Trang trả lại cho lão phu đi.....”

“Cầu xin người.....”

Đệ tử Bích Đàm Trang đang run rẩy, tay Sở Văn Ninh cũng hơi run run.

Trong mắt thiếu niên kia có nước mắt, có hận thù, có khó hiểu.

Nhưng hắn tránh không thoát được, cuối cùng hắn phi một ngụm nước bọt phun trên má Sở Văn Ninh, hắn nói: “Tông sư cái gì, đều là súc sinh!”

“Sư tôn!”

“Mặc Nhiên, người đứng yên đừng nhúc nhích, đừng tới đây.”

Sở Văn Ninh buông lỏng tay thiếu niên kia ra, thiếu niên được tự do, lập tức lại muốn đi ẩu đả Nam Cung Tứ đang mình đầy thương tích, không ngờ một đạo kim quang rơi xuống, hải đường kết giới căng ra, đem Nam Cung Tứ cùng Diệp Vong Tích chặt chẽ bảo vệ bên trong.

Sở Văn Ninh vốn dĩ đang nửa quỳ, lúc này chậm rãi đứng lên, đảo mắt nhìn qua từng khuôn mặt mờ nhạt đang đứng xem náo nhiệt.

Đứng ở phía cuối đoàn người là y, mà ở phía bên kia, là Lý Vô Tâm một thân đầy huyết lệ.

Giọng nói già nua của Lý Vô Tâm truyền đến, yếu ớt như cành khô mùa đông: “Năm tỷ năm trăm không được sao.....”

Lão nhân này vẫn đang trong mộng cảnh, ý đồ cùng Nam Cung Liễu cò kè mặc cả.

Hèn mọn cực kỳ.

Hèn mọn đến chết.

Hèn mọn đến một khuôn mặt già, đều thành bùn cát.

“Năm tỷ tám trăm?”

Giọng hắn đang run rẩy.

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại.

Bàn tay y cũng ở bên dưới tay áo rộng dài mà chậm rãi nắm chặt, run rẩy.

Nhưng vẫn gằn từng chữ một mà nói: “Nam Cung Tứ, là con trai Dung phu nhân, cố nhân Dung Yên.”

Hoàng sơn rộng lớn đến thế, hơn ngàn người đang đứng nhưng bỗng một mảng yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy tiếng gào khóc của Lý Vô Tâm cùng âm

thanh trầm lãnh của Sở Văn Ninh.

Một phía, Lý Vô Tâm vẫn nói: “Năm tỷ tám trăm, có thể không? Đó chỉ là ba cuốn kiếm phổ thôi mà...”

Một phía khác, Sở Văn Ninh nói: “Khi ta rời núi, chưa từng mang theo ngân lượng, cũng không biết mở miệng yêu cầu người khác như thế nào. Là Dung phu nhân có ơn với ta, để ta lưu lại Nho Phong Môn tạm cư.”

Y dừng một chút, vì thế chỉ còn tiếng khóc thút thít của Lý Vô Tâm.

“Dung phu nhân muốn ta nhận Nam Cung Tứ làm đồ đệ, ta vì tuổi trẻ, khó đảm trách nhiệm, chưa từng đồng ý. Nhưng có một năm.....”

Sở Văn Ninh hơi nghiêng mặt đi, nhìn thoáng qua Nam Cung Tứ đang ngã nằm trên đất. Y rút cuộc chậm rãi, đem chân tướng đến cả Nam Cung Tứ cũng không biết này, từng câu từng chữ thông báo thiên hạ.

“Có một năm, Dung phu nhân từng mang theo con nhỏ, tam bái với ta trước tông miếu, nói lễ bái sư của Nam Cung Tứ đã thành, nếu ta sau này nguyện ý ở lại lâu dài tại Nho Phong Môn, Nam Cung Tứ sẽ lấy lễ sư đồ mà đối đãi với ta.”

Sở Văn Ninh nâng mi mắt lên.

“Nam Cung Tứ, là đồ đệ ta.”

Nghe đến lời nói này, mặt Tiết Mông nháy mắt xanh mét!

Sắc mặt Mặc Nhiên cùng Sư Muội cũng không tốt lắm, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhìn Sở Văn Ninh.

“Nếu nói cha thiếu nợ con phải trả là không sai, như vậy một ngày làm thầy, cả đời là cha. Ta nếu đã nhận lễ tam bái của Nam Cung Tứ, hẳn liền có thể gọi ta một tiếng sư phụ.” Sở Văn Ninh nói, “Sư phụ hẳn đang ở đây. Cho nên, trả thù cũng được, đánh chửi cũng được..... Ta ở chỗ này, tuyệt không phản kháng.”

“Sư tôn!”

“Sư tôn ——!!”

Mặc Nhiên, Tiết Mông cùng Sư Muội đồng thời quỳ xuống, Nam Cung Tứ cũng giãy giụa muốn từ trên mặt đất bò dậy, nhưng trong miệng hắt máu tươi vẫn chảy, chỉ có thể lẩm bẩm: “Không..... Ta không bái..... Ta không có bái..... Ta không có sư phụ..... Không có sư phụ.....”

Nhưng mà lúc này, Lý Vô Tâm đột nhiên phát ra một tiếng hét dài, hăn ngửa đầu hướng trời, râu tóc như thổi tuyết, trợn tròn mắt, máu không ngừng từ hốc mắt chảy xuống.

Hăn lớn tiếng mà gào, kêu khóc, nghẹn ngào, lắp bắp.

“Năm tỷ chín trăm, có thể không? Nam Cung chương môn..... Năm tỷ chín trăm..... Nhiều hơn một ít, người coi như thương hại lão già đáng thương này, chừa cho ta chút tiền mua quan tài đi Được không, được không?”

Hăn ngẩng cổ như tư thế chờ chém, cuối cùng khàn giọng, gân xanh nổi lên.

“Được không!!”

Liên tiếp ba tiếng “được không”, Lý Vô Tâm bỗng nhiên lại lần nữa miệng phun ra máu tươi, máu huyết phun như cuồng phong.

Ngay sau đó, rầm một tiếng hăn ngã trên mặt đất...

Đây là tôn chủ đệ nhất phái ở Thượng Tu Giới.

Đây là lão nhân sinh thời vẫn luôn cố gắng lấy lòng mỗi một môn phái đã kết giao qua, đóng vai hề ở khắp mọi nơi.

Đây là người tổn hơn phân nửa cuộc đời nhưng vẫn tầm thường vô vị, đến ba cuốn kiếm phổ của môn phái mình cũng chuộc về không nổi để người đời chê cười.

Một tên phế vật, tài trí bình thường.

Cứ như vậy mở to mắt, ngã vào bụi đất xám xịt.

Đã chết.

...

Gió thổi ào ào, trên mặt mọi người đều là biểu tình không giống nhau, cũng chẳng còn ai nói nữa.

Chỉ là Mặc Nhiên đột nhiên nhớ ra, Giao Sơn có bảo tàng, đủ để trọng chấn môn phái, chuyện này đến Giang Đông Đường đều biết.

Bích Đàm Trang cùng Nho Phong Môn gần như vậy, không thể không hiểu rõ chuyện này có nghĩa là gì.

Sau khi Nam Cung Liễu chết, các môn phái lớn nhỏ đều luôn đuổi theo muốn bắt sống Nam Cung Tứ cùng Diệp Vong Tích, nói là vì báo thù,

nhưng thực ra tính toán ở trong lòng, lại đều là vì núi vàng núi bạc kia.

Nhưng Bích Đàm Trang không phải.

Bích Đàm Trang chỉ là vụng về mà nghĩ biện pháp ngu ngốc để giao hảo với Tử Sinh Đình, giao hảo với Cô Nguyệt Dạ, hy vọng về sau có thể quan tâm, giúp đỡ lẫn nhau.

Đối với vàng bạc bảo vật của Nho Phong Môn, Lý Vô Tâm đến nghĩ cũng chưa từng suy nghĩ qua.

Rõ ràng hãn mới là người bị Nho Phong Môn ức hiếp áp bức cả một đời.

Có lẽ, nguyên nhân chính là. vì bị ức hiếp lâu rồi, bị áp bức lâu rồi, trong lòng lão nhân ấy mới có thể hiểu rõ, tiền tài có thể nhận, nhưng không thể nhận điều bất nghĩa.

Mặc Nhiên xa xa nhìn Lý Vô Tâm trên người dính đầy bụi đất, dơ bẩn, gương mặt già nua dơ bẩn đến thậm chí có chút buồn cười.

Hãn bỗng nhiên hiểu rõ, tại sao cái ngày Nho Phong Môn gặp nạn, mọi người vội vàng hoang mang rối loạn bỏ chạy, chạy trốn khắp nơi, lão nhân này cũng muốn trốn nhưng lại sợ hãi rụt rè mà không chịu rời đi. Rõ ràng không có bản lĩnh gì to lớn nhưng cũng căng thân mình lưu lại biển lửa.

Một thanh ngự kiếm, cứu mấy chục mạng người cùng hãn không một chút quan hệ.

Người ta nói sư tổ gia Bích Đàm Trang có một bộ Đoạn Thủy Kiếm pháp, có thể cắt ngang dòng nước, có thể đâm thủng bầu trời, sử xưng là Kiếm Thánh.

Lý Vô Tâm thiếu mất ba quyển kiếm phổ, học không được bộ kinh diễm kiếm pháp này, cũng không thể trở thành Kiếm Thánh.

Việc hãn có thể làm, cuối cùng cũng chỉ là biến lớn một thanh kiếm, ở trong biển lửa mênh mông, ngự kiếm cứu những người hãn căn bản không hề quen biết, thậm chí còn có đệ tử Nho Phong Môn, đưa họ thoát ra biển lửa, từng đám từng đám người, mang họ về lại nhân gian.

[Husky] Chương 200: Sư tôn, Hoàng Sơn mở

Edit: Tiêu Tiêu + Chu

Beta:

Đệ tử Bích Đàm Trang như thế nào cũng không nghĩ đến, một trận chiến Hoàng Sơn chưa bắt đầu, mà bọn họ phải làm chủ tánh mạng.

Lý Vô Tâm tuy rằng tuổi tác đã cao, giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ già yếu, nhưng nếu không phải bị kết giới tà môn này điểm trung, bị phản phệ, cũng không nên chết bất đắc kỳ tử như vậy.

Mấy phần im lặng, Bích Đàm Trang một mảnh sôi nổi, y quỳ xuống.

Ai động thanh thiên, mọi người do dự. Kia là không muốn cùng Nam Cung Tứ tính sổ, khóc lóc bỏ lại bên người lão trang chủ, lấy tay áo lau nước mắt, chảy không dứt.

Bỗng nhiên kết giới Hoàng Sơn phát ra một tiếng thét chói tai vù vù, Khương Hi biến sắc, lạnh lùng nói: “Ai đó tới thế chỗ Lý Vô Tâm, nếu không hôm nay chúng ta đều chết chỗ này !”

Tiết Chính Ung khoát tay quay đầu la lớn: “Ngọc Hành! Mau tới giúp một tay!”

Sở Văn Ninh tất nhiên sẽ không để bọn họ nói lần thứ hai, y am hiểu nhất là thuật kết giới, một tiếng kêu của phượng hoàng ác linh vọng lại như nguyên rửa, có thể chạm đến tầng nguyên rủ này, các vị trưởng lão cách lớp mở kết giới không xa, có thể làm thì làm, nếu không làm được, sẽ bị lời nguyên phản phệ, có chi lực rời núi lấp biển, chỉ sợ còn tệ hơn đám cháy ở Nho Phong Môn.

Y lập tức bay vụt qua, ánh mắt sắc bén như lưỡi lê, nâng cao tay áo, đột nhiên đánh lên chỗ Lý Vô Tâm để trống.

Một chạm này, Sở Văn Ninh bỗng cả kinh, lập tức nhìn Hoàng Khiếu Nguyệt cạnh mình.

“...”

Y thấy Hoàng Khiếu Nguyệt đầu đầy mồ hôi, cả người phát run, mặt đỏ lên, tựa như đang vận công với sức chín trâu hai hổ—— các chương môn khác đương nhiên cho là vậy. Nhưng Hoàng Khiếu Nguyệt lừa được người khác, lại không lừa được kết giới sư Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh nhận gánh nặng của Lý Vô Tâm, lập tức cảm thấy vị trí này lực phản sát cực kỳ hung hãn, nói cách khác một mình Lý Vô Tâm lúc này, nhận hẳn lượng tà khí của hai vị chương môn. Tình huống này rất ít xuất hiện trong trận pháp mà mọi người hợp lực, mà loại tình huống này xuất hiện, chỉ có một khả năng, chính là người thi thuật bên cạnh căn bản chẳng giúp tí tẹo nào——

Hoàng Khiếu Nguyệt thế mà chỉ làm bộ làm tịch!

Sở Văn Ninh cực giận, lông mi đen dựng lên, lạnh lùng nói: “Người... Dám giờ trò!”

“Cái, cái gì...” Hoàng Khiếu Nguyệt thở hổn hển, giọng như muỗi kêu, cả người tựa hồ một muốn chết, mấy chương môn xung quanh nghe thấy động tĩnh, phàm là có thực lực, đều quay qua nhìn hàng loạt.

“Tông sư đang nói gì... Giờ trò gì...”

“Giờ trò gì tự người biết rõ! Còn không cút cho ta?!”

Tiết Chính Ung không im được, hô lên: “Ngọc Hành, người dữ với Hoàng đạo trưởng cái gì thế? Người xem hẵn nói còn không nổi, có gì không đúng, chờ kết giới mở rồi nói sau!”

Ánh mắt Hoàng Khiếu Nguyệt mơ hồ, chỉ liếc Sở Văn Ninh một cái, đã bị ánh mắt lạnh lẽo như đao ra khỏi vỏ làm cả kinh lạnh hơn phân nửa trong lòng.

Gã căn bản không có thực lực để mở kết giới phượng hoàng, sở dĩ chủ động lên giúp, chỉ vì cướp thể diện, xong việc cũng khiến Thượng Tu giới biết thực lực của Giang Đông đường, Hoàng Khiếu Nguyệt gã vẫn có chút tài năng.

Thế mà Lý Vô Tâm thối nát này, một mình không tự gánh vác được tà khí của hai người, thế mà bị kết giới phượng hoàng phản phệ, chết thẳng bên cạnh mình, chết rồi còn chưa tính, người thay vị trí trống của hắn lại là Sở Văn Ninh——

Là Sở tông sư nên chịu thiên đao vạn quả!

Mặt béo ú của Hoàng Khiếu Nguyệt che kín một lớp mồ hôi, mồ hôi này không phải bị ép ra, mà là mồ hôi lạnh, gã không ngừng túa mồ hôi lạnh.

Gã nghĩ, nên làm gì bây giờ?

Lúc nguy hiểm, Hoàng Khiếu Nguyệt cứng đầu cứng cổ, đột nhiên cắn lưỡi mình, máu chảy ra, gã trộn lẫn nước bọt với máu cho chảy ra khoé môi.

“Tông sư... Thật sự hiểu lầm lão phu rồi... Lý trang chủ kiệt sức, lão phu thật sự là... Rốt cuộc... Rốt cuộc...”

Gã ho khan kịch liệt, ho đến văng cả máu ra ngoài.

“Lão phu thật sự không chịu nổi...”

Sao Sở Văn Ninh có thể mắc mưu?

Lý Vô Tâm và Hoàng Khiếu Nguyệt, hai người thực lực ai mạnh ai yếu, đương nhiên không cần nói nhiều lời, nếu hai người dùng hết toàn lực, người ngã xuống trước sao có thể là Lý Vô Tâm?

Y giận mà phất tay áo, một tay gọi Thiên Văn ra, đột nhiên quăng Hoàng Khiếu Nguyệt ra xa hơn mười thước.

“Cút!”

“Ái ui!!”

Đệ tử Giang Đông đường giật mình, ào ào xông lên, vây quanh chưởng môn nhà mình.

Cũng có ít người giận dữ trợn mắt lên với Sở Văn Ninh: “Sở tông sư sao có thể không nói đạo lý?”

“Hoàng đạo trưởng đã tận lực rồi, dựa vào đâu còn gọi roi ra đánh, nói giận liền phát giận!”

“Ý vào mình mạnh, cứ bắt nạt kẻ khác như vậy?!”

Những tiếng gào lên cùng toái ngữ, Sở Văn Ninh ngoảnh mặt làm ngơ, y chỉ một lòng đầy phần nộ, đôi mắt phượng sắc bén gần như loé lên băng

giá, có lẽ kết giới đỏ rực chiếu lên mắt y, con ngươi y thậm chí đỏ tươi màu máu.

“Cút cho ta.”

Tiếng không vang, nhưng cực kỳ âm trầm.

Đối với Sở Văn Ninh hiểu lòng người, y giận mắng, quở trách, cũng có thể nhẹ tay đi một chút, nhưng một khi y biến thành thần thái như giờ phút này, lạnh lẽo, áp lực. Vậy thì chẳng có ai cản được y nữa.

Ai cản, dưới bạo nộ của Thiên Vãn, chỉ sợ cũng sẽ mất mạng người kia.

Tiết Chính Ung thì thầm: “Ngọc Hành... Rốt cuộc làm sao vậy...”

“Hoàng Khiếu Nguyệt, người thật sự vì mở kết giới phượng hoàng, mất nửa phần sức lực ư?” Tay Sở Văn Ninh đặt trên kết giới thậm chí vì phần nộ, gân xanh hiện lên, “Lúc Lý Vô Tâm ở cạnh người không chịu nổi, người thật sự chia sẻ với hắn chút nào chưa?!”

“Người đang nói gì thế!”

Nữ đệ tử Giang Đông đường hét lên.

“Hoàng đạo trưởng của chúng ta học cả máu rồi, người thế mà bảo ông ấy chưa tận lực? Hay muốn nhìn ông ấy chết như Lý Vô Tâm, người mới vừa lòng?”

Mi đen của Sở Văn Ninh hạ thấp, đang định nói tiếp, đột nhiên thông thiên kết giới trước mặt như cứng đầu, dao động kịch liệt. Bàn tay các chưởng môn đều bị một ánh sáng đỏ rực bao quanh.

Khương Hi lập tức nói: “Ngưng thần! Tầng cuối cùng! Phá vỡ nhanh thôi!”

“...”

Sở Văn Ninh không còn tâm tư tranh luận với đám điên kia, quay đầu chuyên ngưng, tay giao điệp đặt trên kết giới, đem linh lực hùng hồn chứa đầy cơn giận, đột nhiên len vào trong khe nứt. Âm vang lên một tiếng lớn.

Đất rung lên dữ dội.

Kết giới Hoàng Sơn nứt ra một lỗ hổng lớn, cao chừng tám thước, chứa được năm người sánh vai cùng đi.

Tiết Chính Ung vui vẻ nói: “Mở rồi mở rồi! Kết giới mở rồi!”

Ông cách vết nứt gần nhất, lập tức thăm dò xem thử, lại thành linh bị một cổ chướng khi đen đỏ đan xen áp vào trước mặt, không khỏi “Ồi dà” la lên:

“Sao hôi thế?!”

Các tu sĩ của Bích Đàm Trang và Giang Đông Đường cũng bất chấp, sôi nổi qua xem.

Phượng trưởng Huyền Kính Vô Bi Tự miễn cảm nhất, lần này tràng hạt trong tay vừa chuyển, đã trầm giọng nói: “Là nơi tích thi. Trên Hoàng Sơn này đầy thi thể và oán khí, chỉ sợ so với chúng ta tưởng tượng còn tệ hơn.”

Khương Hi đen mặt nói: “Xem ra Từ Sương Lâm kia chuột chạy qua đường, quả nhiên làm loạn trên đỉnh núi.” Y vừa nói, vừa quay đầu lại: “Mọi người nghe đây. Từng bị thương, yếu, vô dụng, làm bộ làm tịch.”

Lúc y nói đến làm bộ làm tịch, con người u hàn sâu thăm liếc qua Hoàng Khiếu Nguyệt nằm trên đất, sau đó cơ hồ cười lạnh một tiếng nhỏ đến khó phát hiện.

“Những người này, tất cả ở lại chân núi. Còn lại, cùng ta lên núi đi.”

Tiết Mông thấy Sở Văn Ninh vào trong khe, lập tức vội vã đuổi theo, lại nhận ra Mặc Nhiên không ở bên cạnh mình. Cậu nhìn quanh trái phải, nhận ra nơi Nam Cung Tứ đang ẩn nấp. Hoá ra đệ tử Bích Đàm Trang qua cơn bi thống, cừ hận càng cao, đều muốn tìm Nam Cung Tứ tính sổ. Nơi đó tuy có kết giới của Sở Văn Ninh hạ xuống, nhưng cho dù vậy, Nam Cung Tứ vẫn bị một đám vẻ mặt vằn vện vây quanh, mỗi chiếc lưỡi đỏ tươi đều đang nguyên rủa, thóa mạ.

Tiết Mông nôn nóng nói: “Mặc Nhiên, người ở đó làm gì? Mọi người lên núi cả rồi, mau lên thôi chứ!”

“Người đi trước đi, giúp sư tôn với Sư Muội, nếu không chống đỡ nổi nữa, lập tức bắn pháo báo cho ta.”

Tiết Mông hết cách, đành phải rời đi trước.

Giờ, chân núi chỉ còn nhóm người Bích Đàm Trang và Giang Đông Đường. Mặc Nhiên rời mắt khỏi bóng dáng Tiết Mông, nói: “Ta biết tâm tình chư vị, nhưng kiếm phổ là một chuyện, dù Nam Cung công tử làm gì, nếu chư vị muốn thanh toán, ít nhất phải chờ tới khi bắt được Từ Sương Lâm rồi nói.”

“Đây là hai chuyện khác nhau, Từ Sương Lâm cũng được, Nam Cung Tứ cũng thế, một kẻ cũng không được trốn!”

“Không sai! Hai người họ đều phải trả giá đại giới!”

Chân Tông Minh xem như những người này còn có chút lý trí, hốc mắt hằn đỏ lên, trừng mắt nhìn Mặc Nhiên: “Mặc tông sư, giờ ngươi là tông sư, sư phụ ngươi cũng là tông sư, hai vị tông sư các ngươi, bao che tội nhân như vậy, làm việc thiên tư làm rồi kỷ cương à?”

Mặc Nhiên nói: “Ta chỉ muốn chư vị luận công đúng chỗ. Nếu chư vị thật sự muốn đem chuyện này làm rõ, thì hẳn nên đợi mọi chuyện ổn thoả, theo quy củ Tu Chân giới, bắt đám Tử Sương Lâm lên Thiên Âm Các thẩm vấn, thập đại môn phái cùng thương thảo, định công đạo. Giờ xông lên đem một kẻ không định đánh trả bầm thây vạn đoạn, thì tính là gì?”

Chân Tông Minh: “...”

Có người hô: “Thập đại môn phái cái gì? Chín! Nho Phong Môn còn tính là môn phái gì à?”

Chân Tông Minh đột nhiên nói: “Là tám.” Trên mặt hắc có vết máu, là lúc giúp sư tôn lau đi, lại lau nước mắt, để lại trên mặt, vết máu kia làm hắc thoát nhìn rất thống khổ, cũng rất mờ mịt, “Là tám môn phái... Bích Đàm Trang cũng không có chủ.”

“Sư huynh...”

Hắn không quan tâm các sư đệ ai khóc, chậm rãi quay đầu, nhìn Mặc Nhiên: “Sau trận chiến thiên liệt, sư tôn từng nói, Tử Sinh Đỉnh vẫn là môn phái công chính. Giờ xem ra, chỉ sợ ông ấy nhìn lầm các ngươi rồi.”

Mặc Nhiên: “...”

Chân Tông Minh hỏi: “Mặc tông sư, hôm nay ngươi, nhất định phải che chở hai súc sinh Nho Phong Môn này sao?”

Mặc Nhiên còn chưa trả lời, đã nghe thấy Nam Cung Tứ khàn khàn nói: “Mặc Nhiên, huynh tránh ra.”

Diệp Vong Tích nửa quỳ cạnh Nam Cung Tứ, đỡ hắn lên, cũng khó cho nàng, không khóc, cũng không luống cuống chân tay, chỉ là giọng nghẹn lại: “Mặc công tử, lên núi đi, việc này không liên quan tới huynh.”

Mặc Nhiên nghiêng mắt qua nói: “Huynh đã bái sư tôn của ta, chẳng lẽ là bái không à? Nếu là người sư môn ta rồi, thì sao lại không liên qua chứ?”

Nam Cung Tứ: “Huynh——”

Mặc Nhiên quay đầu, một lần nữa nhìn mặt Chân Tông Minh, giờ trước mặt hẳn đã không chỉ còn người Bích Đàm Trang, mà còn cả đệ tử Giang Đông Đường vây quanh như hổ rình mồi.

Hoàng Khiếu Nguyệt dưới sự nâng đỡ của hai nữ đệ tử, ra vẻ tập tễnh tới gần. Gã thở hổn hển, da nhẵn nheo, trừng mắt nhìn Mặc Nhiên. Sau đó đẩy hai đệ tử trái phải đi, ngón tay khô như gỗ hơi run lên, nói: “Lão phu từ nhỏ chịu đủ hun đúc chính nghĩa của Thượng Tu giới, người chờ như hành vi thay thế, sao có thể ngồi xem!”

Mặc Nhiên lạnh lùng nói: “Hoàng đạo trưởng quả nhiên mẫu mực ở Thượng Tu giới. Lúc này còn kéo dài hơi tàn, còn chưa qua được một nén nhang, không ngờ đã có thể đứng lên tung tăng nhảy nhót, bắt đầu thay trời hành đạo. Thật bội phục.”

“Người—— Khụ khụ khụ!!” Hoàng Khiếu Nguyệt tựa hồ công tâm cực giận, che ngực ho tới trời đất tối tăm. Diễn đủ, nhưng Mặc Nhiên còn lười nhìn gã một mắt.

Thanh y Bích Đàm Trang và tử y Giang Đông Đường vây lại, vây quanh ba người hợp lực, từng bước tới gần, nhưng chẳng ai động thủ trước. Ai cũng biết, một chiêu hạ xuống, chính là nước đổ khó hồi.

Chân Tông Minh trầm thấp nói: “Mặc tông sư, ta hỏi người lần cuối. Người thật sự không tránh à?”

“Á!!”

Mặc Nhiên còn chưa đáp, chợt có tiếng nói nhọn như đao truyền tới từ phía trước, không biết là nữ tu nào kêu, ngay sao đó một đám đất đá màu xám đen mơ hồ mãnh liệt chui lên từ vết nứt kết giới Hoàng Sơn.

Hoàng Khiếu Nguyệt cả kinh nói: “Gì thế? Núi lở à?”

Mặc Nhiên nheo mắt lại.

Không phải núi lở.

Mọi người rất nhanh nhìn rõ, ào ào hít ngược một hơi lạnh.

Từ vết nứt chui ra, là từng cương thi bị thiêu cháy thành than!! Những cánh tay cương thi này dán lên cánh tay, da thịt dán da thịt, còn chút nguyên vẹn, mới có thể miễn cưỡng nhìn ra hình dạng.

“Oẹ——” Lập tức có người không chịu nổi, cong người ói ra.

“Này con mẹ nó cũng quá ghê tởm rồi...”

“Trên núi sao lại có thứ này?”

“Có bao nhiêu tử thi thế...”

Mặc Nhiên nhìn cũng kinh hãi, lúc này, trên trời phát ra tiếng vang vọng nặng nề trầm đục, vừa rồi kết giới được vài vị trưởng lão hợp lực mở, giờ không ngờ lại động, chậm rãi, tựa như muốn đóng——

Kết giới này thế mà tự liền lại! Mở không bao lâu, sẽ lại đóng lần nữa, cản nhiều người vào hơn!

Mặc Nhiên nôn nóng: “Lên núi trước, ân oán quay về nói sau. Từ Sương Lâm còn trên núi, chẳng lẽ cứ vậy không đi bắt đầu sỏ gây tội à?”

Người Bích Đàm Trang do dự, nhưng Hoàng Khiếu Nguyệt vuốt râu cười lạnh, nói: “Cao thủ khắp thiên hạ gần như đều trên núi, không lo không bắt được Từ Sương Lâm. Nhưng Nho Phong Môn chỉ còn hai đứa nhóc đánh không lại, chạy nhanh như cá chạch, nếu thả nhăm, sau này khó có cơ hội.”

“... Hoàng Khiếu Nguyệt.” Mặc Nhiên cực giận, ánh đỏ trong tay chột loé, Gặp Quỷ nghe gọi mà ra, “Người đã đủ chưa?!”

Trước mặt hơn trăm người, thấy hãn triệu hoán thần võ, toàn bộ rút kiếm, kinh khởi vũ khí, cực kỳ đề phòng mà nhìn hãn chăm chăm.

Mặc Nhiên tự biết giờ không tránh được một hồi ác chiến, mình thì không sao, nhưng theo suy nghĩ những kẻ này, chỉ sợ sau này sẽ đem trận chiến này của mình, tính lên đầu Tử Sinh Đình...

Nhưng lúc này, hãn chột nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng nói trầm lãnh.

“Mong chư vị lên núi đi, Nam Cung Tứ chờ ở đây, tuyệt không trốn.”

Hoàng Khiếu Nguyệt nói: “Nhóc con nói thật dễ, dựa vào đâu mà tin người? Chẳng lẽ có thể quy định phạm vi hoạt động, nói không đi thì không đi à?”

Nam Cung Tứ lạnh lùng nhìn gã một cái, từ đất đứng dậy, sau đó bỗng giơ tay đẩy Diệp Vong Tích ra khỏi kết giới Sở Văn Ninh lập.

“A Tứ!”

Kết giới này, chỉ có người ở trong ra ngoài được, người ngoài lại không vào được.

Nam Cung Tứ đứng một mình bên trong, chậm rãi rút bội kiếm của mình. Kiếm sáng như tuyết, từng tắc từng tắc, chiếu lên mặt hăn.

Cầm, môi, mũi.

Mắt.

Diệp Vong Tích hiểu hăn muốn làm gì, đột nhiên đánh lên kết giới, hô: “Người đừng làm bậy!”

“Lúc tổ tiên lập phái, từng dạy: Tham oán ghi thù giết chóc dâm loạn trộm cắp, là bảy điều quân tử Nho Phong Môn ta không thể phạm.” Nam Cung Tứ nói vậy, “Gia phụ không thực, có dạy điều này. Thân ta sống hai mươi sáu năm, tuy có kiêu căng, cũng chưa từng làm bậy. Bảy điều này, ta không thẹn với lòng.”

Xoạch một tiếng, bội kiếm như nước chảy, tất cả ra khỏi hộp.

“Đừng!”

Mặc Nhiên cũng biết hăn ta định làm gì, hăn thử gỡ bỏ kết giới Sở Văn Ninh tạo, nhưng mà kết giới vững chắc, lại không thể phá vỡ trong phút chốc.

Hăn lẩm bẩm nói: “Nam Cung...”

Nam Cung Tứ căn bản không liếc Diệp Vong Tích một cái, cũng không để ý tới Mặc Nhiên, hăn nói: “Hôm nay chư quân không chịu tin ta, ta cũng hết cách. May mà từng tập thuật giam cầm, giờ tự nhốt ở đây, mong các vị đừng liên lụy người vô tội. Nam Cung Tứ ta, quy phạm hoạt động, chờ các vị về.”

“Nam Cung!!”

Giọng chưa dứt, máu đã chảy.

Bội kiếm của Nam Cung Tứ nháy mắt ghim xuống đất, không thừa một chút.

Mà đồng thời bị ghim xuống, còn có tay trái Nam Cung Tứ——

Hăn thế mà đem tay mình, như đinh bảy tắc, hung hăng ghim trên đất. Bội kiếm kia toé điện tứ phía, chú quyết giam cầm tản ra mọi nơi.

Diệp Vong Tích quỳ xuống, nàng quỳ trước kết giới.

Máu Nam Cung Tứ chảy xuống theo chuôi kiếm, nhuộm đỏ đất.

Không ai nhìn thấy biểu tình của Diệp Vong Tích, nàng cúi mặt, chỉ có tay gặt gao siết chặt trên kết giới chảy hoa văn, đốt ngón tay tái nhợt, khẽ giật. Đó là chú quyết ghim ác thú, ghim lệ quỷ, ghim súc vật. Cao thủ Thượng Tu giới cơ hồ ai cũng dùng, ai cũng nhận ra.

Nam Cung Tứ dùng chú quyết này, ghim mình.

Hắn đau tới môi tái nhợt, run lên, lại không khóc, hồi lâu sau, ngẩng mặt, mắt đỏ đậm, gấn từng chữ một.

Hắn nói: “Đi.”

“...” Mặc Nhiên hiếm khi bị người khác làm kinh ngạc không nói nên lời. Kiếp trước, chỉ có Diệp Vong Tích làm được.

Mà kiếp này, hắn gặp người mà Diệp Vong Tích yêu.

Hắn từng tự hỏi Diệp Vong Tích đến tột cùng thích Nam Cung Tứ ở chỗ nào, một kẻ chỉ nhìn mặt, thích nữ hài xinh đẹp, công tử chả có đầu óc, rốt cuộc có chỗ nào xứng với tình nghĩa của Diệp Vong Tích.

Nhưng giờ phút này, hắn lại thấy một Diệp Vong Tích khác.

Quy, hỗn độn, máu tươi chảy ròng, lại tàn nhẫn tận xương cốt.

Nam Cung Tứ.

“Đi đi!!!” Nam Cung Tứ giận dữ gào lên, “Còn chưa yên tâm cái gì?! Muốn ta ghim cả người lên đất à! Đi đi!!”

Chân Tông Minh là người đầu tiên quay đi.

Hắn quay về cạnh thi thể Lý Vô Tâm, sửa lại di thể chương môn trang trọng, bế lên, quay đi.

“Sư huynh!”

“Sư huynh, không ở lại ư?”

“Sư huynh? Chẳng lẽ chúng ta cứ đi như vậy? Chẳng lẽ cứ tha cho họ như vậy——”

Chân Tông Minh nói: “Ở lại làm gì? Trên núi không biết đánh bao lâu, để chương môn nằm trên đất như vậy, thể diện quan tài cũng không có, chờ chắc?!”

Đệ tử Bích Đàm Trang nhìn nhau, cả đám cúi đầu, không hé răng.

Chân Tông Minh đến cạnh Mặc Nhiên, lúc sai vai qua chỗ Mặc Nhiên, hắn nói: “Mặc tông sư, người nhớ rõ điều người nói. Sau trận chiến này, chúng

ta gặp ở Thiên Âm Các.”

“Cũng được. Trên đời này còn Thiên Âm Các có thể chủ trì công đạo.” Có người mắt đỏ rực, đúng là tên đệ tử phun nước miếng nhục mạ Sở Văn Ninh kia, hắn đi theo sau sư huynh, không phải không hận sâu nặng, “Các chủ nhất định sẽ theo lẽ công bằng mà làm, làm cho sư tôn chúng ta nhắm mắt.”

“Mặc Nhiên, Nam Cung Tứ... Kẻ ác nhân các ngươi, các ngươi cứ chờ xem! Tất cả các ngươi đều có báo ứng. Chờ chết đi!”

[Husky] Chương 201: Sư tôn, ta nên làm nhục người thế nào?

Edit: Cải trắng nấu lẩu.

Beta: Chu

Bích Đàm Trang đi rồi, cho dù Hoàng Khiếu Nguyệt có muốn ở lại cũng không có lí do để ở lại.

Gã chỉ có thể lên núi.

Mặc Nhiên hy vọng tốc chiến tốc thắng, liền một người một ngựa xông vào kết giới, người của Giang Đông Đường đuổi theo sau. Tiến vào kết giới, Mặc Nhiên vẫn còn ổn nhưng người của Giang Đông Đường toàn bộ đều thét ra tiếng chói tai.

Là người chết.

Nơi nơi đều là người chết.

Cây chất đầy trên mặt đất, treo trên ngọn cây tất cả đều là tử thi. Di chuyển, trèo lên, vắn vẹo, tốc độ hết sức thông thả, đối mặt với từng người sống.

Hoàng Sơn nhưng lại thành cả một tòa thi sơn!

Hoàng Khiếu Nguyệt thấy có một người trước mặt, rút ra phất trần đánh mạnh về phía trước, trong chớp mắt đánh rơi bốn năm cái đầu của người chết. Mặc Nhiên còn chưa phản ứng được vì sao gã đột nhiên trở nên như vậy.

Liền nghe được hản mạnh mẽ kêu một tiếng “A” đầy thảm thiết, tư thế té ngã trên mặt đất cực kì khoa trương, hai mắt trắng dã, sắp ho đến xuất hiện bọt máu.

Mặc Nhiên: “.....”

Đệ tử Giang Đông Đường vội vàng đi lên: “Hoàng tiền bối”

“Tiền bối.....”

“Không sao, lão phu mặc dù bị thương nặng nhưng dù sao vẫn có thể ra chút sức lực.” Hoàng Khiếu Nguyệt giãy dụa đứng lên, nhưng vừa đi được hai bước đầu gối đã mềm nhũn, lại ngã xuống đất, càng không ngừng thờ gấp.

Các đệ tử liền lo lắng nói: “Tiền bối vẫn là nghỉ tạm bên ngoài đi, ở đây quá nhiều tà ma, chỉ sợ tổn hại tâm mạch.”

“Đúng vậy. Đúng vậy.”

Đầu tiên Hoàng Khiếu Nguyệt cố hết sức từ chối, vừa từ chối, vừa hộc máu, máu và nước bọt giống như trước trộn lẫn đặc sền sệt, ghê tởm nói không nên lời, lúc sau cứ như vậy hai ba lần, Hoàng Khiếu Nguyệt dẫn theo hơn phân nửa đệ tử Giang Đông Đường bày ra dáng vẻ vô cùng tiếc nuối, một đám người qua sông Chi Tức, đông đúc tiến ra kết giới Hoàng Sơn.

Kết giới này ngăn người khác tiến vào, cũng không ngăn người thoát ra, rất nhanh Giang Đông Đường đã chẳng còn bao nhiêu người. Lúc này phía trước chân núi đột nhiên xuất hiện một người thanh niên đứng ở đấy, người ấy tóc dài màu vàng nhạt, mắt tĩnh mịch xanh biếc.

Con người, nét mặt lạnh nhạt.

Hắn cùng Mặc Nhiên nhìn lẫn nhau, cả hai đều giật mình.

Mặc Nhiên phản ứng lại trước: “.....Mai huynh?”

Mai Hàm Tuyết gật đầu, lạnh như băng không nói chuyện.

Mặc Nhiên vội vàng hỏi: “Gặp sư tôn của ta rồi à?”

“Ngay phía trước.” Lúc nói những câu này, một khối thi thể theo sau Mai Hàm Tuyết lắc lư đứng lên, Mặc Nhiên đang định nhắc nhở đã thấy thanh kiếm phát lạnh, Mai Hàm Tuyết đã triệu ra bội kiếm.

Cũng không quay đầu lại, đã trở tay đâm xuyên ngực xác chết.

Hắn thờ hắt ra rút kiếm, trên đầu chảy ra chất lỏng màu đen, sắc mặt Mai Hàm Tuyết lạnh lùng, lau sạch vết máu trên kiếm, nói: “Người nhìn lên trên đi, tiếp tục đi lên phía trước, ngã rẽ đầu tiên.”

Hướng bên trái có rất nhiều tử thi đang đón đường, tất cả mọi người đang ở đâu.

Mặc Nhiên cảm ơn, đang muốn đuổi theo. Mai Hàm Tuyết gọi hẩn lại.

“Đợi đã.”

“Mai huynh có chuyện?”

“Ừ. Cung chủ và Dung phu nhân là bạn cũ, bà ấy không yên tâm, bảo ta qua lại Nho Phong Môn xem hai vị kia. Bọn họ thế nào, giờ đang ở bên ngoài?”

Mặc Nhiên nghe vậy, tâm liền thả lỏng, nói: “Bọn họ còn đang ở bên ngoài chờ, Nam Cung Tứ tự thi chú ràng buộc. Nhưng Hoàng Khiếu Nguyệt đi ra ngoài rồi, sợ sẽ lại làm khó chuyện của bọn họ, vẫn là nhờ huynh quan tâm đến.”

Mai Hàm Tuyết hé môi, không cần phải nhiều lời nữa, mũi chân điểm một cái, người đã biến mất ở cuối kết giới.

Mặc Nhiên cũng không tiếp tục trì hoãn. Lập tức chạy đến chỗ đông người.

Nói đến liên kì quái, hẩn vốn dĩ cảm thấy nhiều thi thể như vậy, trên đường dù sao cũng phải nhìn thấy người nhà của thi thể, nhưng lại không có, nơi nơi đều là xác chết bị băm, da thịt hư thối, ghê tởm.

Ghê tởm, nhưng không có thi thể của tu sĩ bị hỗn tạp.

Là vì người các vị chương môn dẫn tới đều là nhân tài kiệt xuất?

Hẩn không có nhiều thời gian suy nghĩ mãi, lập tức cũng dẫn thân dọn dẹp trận chiến ở chân núi. Nếu nói hẩn vừa mới dọc theo mọi người đến nơi này đều đã đánh những cương thi mất hết sức lực kia, vậy giờ phút này hẩn vừa lên tay, liền cảm thấy càng thêm kì hoặc.

Rất đơn giản.

Hẩn cảm thấy hẩn cơ bản không phải đang cùng với hung linh độ sức, quả thực như đang giết người thường tay chới gà không chặt.

Cái tình huống này khiến cho lòng của hẩn không yên, hẩn mơ hồ lại suy đoán một loại đáng sợ.

“Khắc khắc khắc.”

Bỗng nhiên đại thụ trước mặt tiếp tục có một con cương thi treo trên đó, tóc tai bù xù, vươn tay sẽ nắm lấy cổ Mặc Nhiên. Mặc Nhiên lùi mạnh về

phía sau, cương thi đó liền lập tức quay đầu, lỗ mũi chuyển động, với một tay lên bờ vai của hắn, lại muốn đem cái mặt hư thối hung tợn sáp lại đây.

Mặc Nhiên vô cùng ghê tởm nhưng vẫn nhân cơ hội này đi trước quan sát, rồi sau đó nhấc chân đạp mạnh, khiến nó văng vào đám xác chết kia, đụng ngã một vài tử thi thối rữa kề bên.

“Mặc Nhiên!”

Lúc này Tiết Mông cũng đánh lại đây, hai người dựa lưng vào nhau, Tiết Mông thở hổn hển, trên má dính chút máu đen, ánh mắt như phóng tạt điện, trầm giọng nói: “Sao lại thế này, thi thể này là đùa? Ngoại nhân hải chiến? Chết như thế nào?”

Ánh mắt Mặc Nhiên lạnh lẽo, lộ ra hàn ý. Đạp Tiên Đế Quân kiếp trước xem tà thuật khắp nơi, trong lòng hắn đã có suy đoán mơ hồ, nhưng giờ phút này manh mối không đủ, hắn vẫn còn chưa thể kết luận.

Mặc Nhiên cắn răng nói: “Những cái này đều không phải thi thể tu sĩ biến thành. Là người thường.”

“Cái gì?” Tiết Mông cả kinh, nghiêng đầu hỏi: “Mẹ nó, mọi người đều nát vụn thành tro đen, một đám giống như than, người làm sao có thể nhìn ra được có phải là tu sĩ hay không? Ta con mẹ nó ngay cả bọn họ là nam hay nữ đều không phân biệt được.”

Mặc Nhiên không trả lời thẳng, mà là nói: “Nếu ta và người đánh nhau, ta không kịp né tránh, bị người bắt được bờ vai, người sẽ làm gì?”

“..... Sao người có thể để bả vai sơ hở cho ta, đây là điều tối kỵ nhất trong đánh nhau, đệ tử mười một mười hai tuổi cũng không phạm sai lầm như vậy.”

” Tại sao lại tối kỵ?”

” Vì gần linh hạch. Bắt được bả vai của người tương đương với việc bắt được nửa linh hạch của người, tay kia thì sẽ đâm tới ngực của người liền có thể lập tức quyết định sống chết.”

Mặc Nhiên nói: “Đúng, khi này vừa có một con cương thi bắt được ta như vậy.”

Tiết Mông cả kinh nói: “Người sao lại không cẩn thận như vậy? Không muốn sống nữa sao?”

Mặc Nhiên cắt ngang lời nói của cậu: “Nó không nhúc nhích.”

“Hả?”

“Khoảng cách gần vậy, nó căn bản không nghĩ đến dùng một tay khác đánh linh hạch của ta. Đối với người tu chân mà nói, khi gần người cần bảo vệ linh hạch của mình và tập kích hấn.”

Linh hạch của người ta, đã ăn sâu vào xương tủy. Tựa như người nói, đệ tử mười một mười hai tuổi đều làm như vậy. Cho dù sau khi biến thành cương thi, sẽ theo thói quen đánh nhau, vật lộn kịch liệt cũng sẽ không thay đổi. Nhưng khối thi thể này không có làm như vậy.

Mặc Nhiên dừng một chút trầm giọng nói:

“Tại sao lại không làm? Có hai lí do. Làm không được, hoặc không nghĩ tới.”

Tiết Mông: “.....”

Mặc Nhiên nói: “Tay chân còn nguyên, khó có được cơ hội, không có khả năng làm không được. Cho nên chỉ có thể là không nghĩ tới.... Thi thể này khi còn sống, chỉ sợ đa số đều là người thường, đã chết cũng sẽ không phải là đối thủ của nhân tài tinh anh kiệt xuất, cho nên đánh tới giờ, mọi người cũng không bị thương.”

Tiết Mông cả kinh nói: “Tại sao có thể như vậy? Từ Sương Lâm muốn chết nhiều người như vậy ở Hoàng Sơn làm cái gì? Hấn có tâm tư này, tại sao lại không đi điều khiển các tu sĩ?”

Mặc Nhiên nói: “Có thể giống với chuyện khi này, hai loại, làm không được, không nghĩ tới.”

“Sao hấn có thể không nghĩ tới chứ!”

“Cho nên chỉ còn lại một loại cuối cùng. Làm không được.” Ánh mắt Mặc Nhiên trầm trọng, mắt hấn tóe lửa Gặp Quỷ, giống như muốn thiêu cháy dòng nước chảy vào bóng đêm đại dương mênh mông.

“Linh lực của Từ Sương Lâm, không đủ để điều khiển nhiều tu sĩ Trần Lung Kỳ Lục như vậy.”

“Điều khiển của hấn như chân tôm mềm cũng vô dụng à?” Tiết Mông lại một cước đá lui đồng cương thi, đúng là dở khóc dở cười.

“Có thể làm được cái gì? Ngăn cái gì?”

Mặc Nhiên không lên tiếng, trong lòng hẩn chuyện này càng đoán càng rõ.

Hắn nhìn đám người chiến đấu với cường thi, rất nhanh hẩn phát hiện có một hiện tượng cực kì quỷ dị: thi thể này bị chặt đứt tay chân, thi thể kia bị rơi mất đầu, rơi trên mặt đất sau đó lập tức có dây rất nhỏ chìa ra, trực tiếp đâm vào lồng ngực bọn họ, rồi sau đó “Phốc” một tiếng, đem thịt phần ngực cùng với tim ghì mạnh xuống đất, biến mất không thấy đâu.

Đây vốn là chuyện cực kì dễ phát hiện, nhưng loạn tượng mọc thành bụi, người nhiều không đếm xuể, dây kia lại nhỏ.

Bỗng nhiên hẩn bay vút qua giữ lấy cổ của một cường thi, trong tay lấy ra dao găm, đâm thẳng vào tim của cường thi.

Trong nháy mắt máu đen bắn lên mặt hẩn.

Tiết Mông há miệng, lùi lại hai bước, nói không nên lời.

Hẩn cảm thấy Mặc Nhiên nhất định là điên rồi.

Mặc Nhiên nghiêng mặt, nhanh chóng nảy sinh ác độc phát lực, đem trái tim đen của cường thi kia lấy ra bóp vỡ, bên trong lộ ra một quân cờ màu đen.

Đây không có gì là ngoài ý muốn, đồng xác chết ở Hoàng Sơn hiển nhiên đã bị Trân Lung Kỳ Lục khống chế, mới có thể vẽ đường cho hươu chạy như vậy. Mặc Nhiên cũng không phải muốn xem quân cờ này, hẩn tìm kiếm bên trong, chịu đựng mùi máu đặc tanh tưởi.

Tiết Mông đã sắp chịu không nổi, cong người nôn lên mặt đất.

“Người, người có bệnh à? Vậy cũng quá ghê tởm rồi..... Oẹ.....”

Mặc Nhiên không để ý tới hẩn, ngón tay đâm vào bên trong, rất nhanh tìm được thứ kia.

Chỉ thấy mặt sau của quân cờ, một con tiểu trùng nằm úp sấp co lại, cả người đỏ đậm – Phệ Hồn Trùng.

Mà cùng lúc đó, mặt đất bỗng nhiên lùi lại hơn mười dây leo mềm mại, hướng thẳng hai tay máu chảy đầm đìa của Mặc Nhiên đánh úp lại. Hẩn nhanh chóng tranh đi, dây kia lại càng nhanh hơn, thề sống chết phải cùng tiểu trùng và quân cờ kia găm vào lòng đất.

Giờ phút này Mặc Nhiên đã hoàn toàn hiểu được ý đồ của Từ Sương Lâm thực hiện. Hẩn cả người lông tóc dựng đứng, máu đều lạnh thấu. Bởi vì

thiên hạ này, trừ Đạp Tiên Đế Quân kiếp trước, vốn dĩ không có người nào dự đoán được loại môn tà bí thuật này.

Tựa như Mặc Đào Sở Văn Ninh sáng chế, hết thảy trước mắt, quân cờ này, con phệ hồn trùng này, đồng xác chết này, an bài bố trí này đều chỉ hướng về một người, pháp trận này Mặc Nhiên quá quen thuộc: Cộng Tâm Chi Trận.

Đây là trận pháp đời trước hắc tự tay sáng tạo ra.

Nếu nói trước kia vẫn là đoán, vậy bây giờ trận pháp tái hiện, tương đương với việc đánh một gậy lên đầu hắc, không thể nghi ngờ ứng với hai chuyện:

Thứ nhất, ngoại trừ hắc, trên đời này tất nhiên còn có người khác trọng sinh.

Thứ hai, người kia sống lại, tất nhiên biết được con đường kiếp trước của Đạp Tiên Đế Quân.

Tay Mặc Nhiên run nhè nhẹ, máu đen theo khe hở không ngừng nhỏ giọt. Trong tay hắc nắm chặt viên cờ cùng con tiểu trùng đỏ đậm kia. Hắc tránh né tập kích từ dây hướng đến, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Hỗn độn cùng sợ hãi. Hắc đột nhiên nhớ lại chuyện cũ của kiếp trước.

Lúc trước hắc chỉ có mười chín tuổi.

Khi đó, trời quỷ giới nứt ra vừa được bổ khuyết, Sư Muội cũng đã không còn, hắc quay lưng lại mọi người, trộm tu luyện Trân Lung Kỳ Lục gần nửa năm, vẫn đều không có hiệu quả, lặp lại thất bại. Nhưng đến tận ngày đó.

Mặc Vi Vũ mười chín tuổi ngồi chậm rãi mở to mắt. Mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay tái nhợt có hai quân cờ đen. Đó là lần đầu tiên cuộc đời hắc luyện ra Trân Lung Kỳ Lục.

Thật tốt.

Trước đó, hắc thử ngàn vạn cách, đều kết thúc bằng thất bại. Hắc muốn làm nhưng không hiểu câu từ tối nghĩa ghi trên cuốn cấm thuật, nhưng hắc không thể đi hỏi Sở Văn Ninh. Trên thực tế, quãng thời gian đó hắc không muốn nói chuyện với Sở Văn Ninh. Sư Muội chết, bọn họ trong lúc đó vĩnh viễn không thể nào giống như xưa.

Tình thầy trò sớm chỉ còn lại trên danh nghĩa.

Ở mấy tháng cuối cùng hẩn lộ ra sắc mặt hung ác, hẩn đi trên đường, tình cờ đối diện gặp lại nam tử áo trắng.

Nhưng mỗi lần gặp nhau, hẩn đều cho rằng không nhìn thấy, không nói một lời liền đi xa.

Thật ra vài lần ở cầu Nê Hà, hai người lướt qua nhau, ánh mắt của hẩn đều chú ý đến Sở Văn Ninh muốn nói gì đó với hẩn. Đáng tiếc tôn nghiêm của Sở Văn Ninh, cuối cùng khiến y không chủ động gọi đồ đệ của mình lại. Mà Mặc Nhiên cũng sẽ không cho y nhiều thời gian do dự, cứ rời đi như vậy, không quay đầu lại.

Cuối cùng vẫn là không nói gì.

Trong lúc không có ai, Mặc Nhiên tìm thật lâu, mới miễn cưỡng đọc hiểu được ý nghĩa của cuốn cấm thuật đó. Cũng biết điểm mấu chốt cuối cùng của Trân Lung Kỳ Lục.

Tất cả các quân cờ, cứ là quân cờ đen thì lợi hại hơn, có thể cùng các quân trắng thi thuật cộng tinh, đều là ngưng tụ linh lực để thi thuật. Mà mỗi một quân cờ ngưng lại, phải tiêu hao linh lực vô cùng kinh người. Linh lực luyện một quân cờ đen, cũng đủ để thi triển hơn trăm đại chiêu, mà luyện một quân trắng hầu như tiêu hao linh lực của tông sư như Sở Văn Ninh nháy mắt không còn gì.

Nói cách khác, đối với một người thông minh thanh khiết, hiểu Trân Lung Kỳ Lục đến cực điểm, cũng không có dùng vào việc gì, linh lực không đủ, chỉ có thể lí luận suông mà thôi. Tuy rằng Mặc Nhiên thiên phú dị bẩm, linh lực đầy đủ, nhưng dù sao cũng không có người hai mươi tuổi nào luyện được, cho nên dù hẩn hao hết toàn bộ tâm lực, thất bại nhiều lần, đến cuối cùng chỉ tạo ra được hai quân đen.

Giờ phút này trong lòng của hẩn.

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm hai quân cờ đen, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường, trong phòng tối chỉ thấp một cây nến, chiếu sáng mặt của hẩn.

Hẩn làm được rồi.

Khi đó hẩn vốn dĩ không để ý đến số lượng quân cờ, chỉ vì bản thân thành công tạo ra Trân Lung Kỳ Lục mà vui mừng như điên. Hẩn cuối cùng cũng làm được.

Rõ ràng là một người anh tuấn, lại bỗng nhiên có chút hình dáng dã thú.

Hắn đi ra khỏi phòng tối tu hành, ý nghĩ từng chút mê hoặc, một nửa là bởi vì vui mừng, nửa còn lại là vì tạo ra hai quân đen mà đã sắp hao hết linh lực của hắn. Cả người hắn mềm nhũn, đi ra ngoài, bị ánh nắng mặt trời chiếu lên, nhất thời đầu choáng mắt hoa, không thở nổi.

Trên mặt hắn một mảng đỏ, một mảng trắng, cảnh tượng trước mắt mơ hồ, có hai đệ tử Tử Sinh Đỉnh đến gần. Mà việc duy nhất hắn kịp thời làm là nhanh chóng đem hai quân cờ đen giấu kín bên trong túi Càn Khôn. Sau đó chân mềm nhũn, ngã quỵ trên mặt đất, ngất đi.

Nửa mê nửa tỉnh, hắn biết mình bị đưa về phòng đệ tử, nằm ở trên giường có chút chật hẹp. Hắn hơi mở mắt ra, một người ngồi bên giường.

Hắn phát sốt, đầu rất đau, không thấy rõ tướng mạo của người kia, còn mơ hồ cảm thấy thời điểm ánh mắt kia nhìn mình là thân thiết như vậy, chuyên chú như vậy, ôn hòa như vậy, thậm chí giống như là mang theo tự trách.

“Sư.....”

Miệng hắn mấp máy, nói không đầy đủ, nước mắt lại cứ như trước rơi xuống. Thân ảnh màu trắng dừng một chút, sau đó Mặc Nhiên cảm thấy khuôn mặt hắn được lau cùng ấm áp, nước mắt trên má bị quệt qua, người kia nhẹ nhàng thở dài, nói:

“Tại sao lại khóc?”

“.....”

Sư Muội, huynh trở lại rồi sao.

Có thể đừng đi nữa không. Đừng chết. Không cần bỏ một mình ta lại....

Mẹ ta đi rồi, trên đời này sẽ không còn người thứ hai, sẽ giống như huynh đối xử ấm áp với ta, đối tốt với ta. Sẽ không có người thứ hai, không vứt bỏ ta, nguyện ý cùng ta.....

Sư Muội, đừng đi.....

Nước mắt nóng hổi không thể ngừng rơi, hắn biết mình thật không có tiền đồ, chính là cứ khóc như vậy, ngủ say trong mộng, vẫn đều khóc như vậy.

Người kia ngồi ở bên giường hắn, sau đó nắm lấy tay hắn, không nói nên lời, liền ngồi phát ngốc như vậy, chưa từng rời đi.

Mặc Nhiên nhớ tới hai quân cờ Trân Lung Kì Lục trong túi Càn Khôn của chính mình, hẳn biết đó chính là nguồn gốc của tội ác, là mầm mống ác ma.

Nhưng cũng là thứ sau này hẳn cầu mà không được, đi tranh đoạt với trời xanh, cùng đất đấu lợi thế.

Luyện quân cờ không chỉ cần linh lực, mà cuối cùng còn hiến tế, hồn hẳn vốn coi như sạch sẽ.

Mặc Nhiên thì thảo, lông mi ướt át chớp, ánh mắt của hẳn mờ lung, nhìn ảo ảnh của Sư Muội, hẳn nói: “Thật xin lỗi..... Nếu huynh còn sống, ta cũng.....”

Ta cũng không muốn đi trên con đường này.

Nhưng là nửa câu sau cũng không có khí lực mà thốt ra, hẳn lại một lần ngã say trong quá khứ. Chờ hẳn tỉnh lại, nam nhân bạch y kia đã sớm rời đi. Mặc Nhiên liền cảm thấy là chính mình mờ mịt mơ thấy cảnh tượng đó. Chỉ là hẳn nhớ rõ trong phong vốn đốt một lọ huân hương, là Tiết Chính Ung cho hẳn dùng để an thần, hương thơm vô cùng, nhưng hẳn không thích.

Hương đã tắt.

Khoanh nhang rất dài, không đốt hết, là bị người khác làm tắt.

Là ai đã tới đây?

Hẳn ngồi xuống, ngơ ngác nhìn cái lư hương kia, suy nghĩ thật lâu đều không có nghĩ ra tận cùng là ai. Cuối cùng hẳn không nghĩ đến nữa, hẳn nhìn xuống quần áo bội sức, thần võ mạch đao, đều được đặt yên ổn trên bàn, túi Càn Khôn cũng vậy.

Hẳn phục hồi lại tinh thần, vội vàng bước xuống giường, đi lấy túi Càn Khôn.

Mở ra, hoàn hảo, hẳn trong hôn mê cố hết sức buộc ba còng, vẫn là ba vòng đó, không có ai động qua.

Mặc Nhiên nhẹ nhàng thở hắt ra, lật tới lật lui, hẳn nhìn đến hai quân cờ Trân Lung Kì Lục đen như bầu trời đêm đang ở một góc yên ổn ngủ đông, giống hai con mắt quỷ không có ý tốt. Muốn đem hẳn cắn nát.

Hẳn nhìn chăm chăm hai quân cờ đó rồi bắt đầu phát ngốc.

Đại khái đây chính là vận mệnh, nếu Sở Văn Ninh lúc ấy lục túi Càn Khôn bên người Mặc Nhiên, hết thầy liền đã thay đổi.

Nhưng Sở Văn Ninh sẽ không tùy ý lục đồ người khác, dù cho là túi tiền y cũng sẽ không nhìn thêm hai lần.

Mặc Nhiên đem quân cờ ra. Hầu kết hấn nhấp nhô, tâm như nổi trống.

Bây giờ nên làm gì? Hấn nên lợi dụng hai quân cờ này như thế nào?

Đây là lần đầu tiên hấn tạo ra vũ khí lợi hại như vậy, hấn lập tức muốn tìm người thí nghiệm, nhưng mà tìm ai đây? Trong đầu xẹt qua một tia sáng, một ý niệm cực kì điên cuồng hiện lên trong đầu hấn.

Sở Văn Ninh.

Hấn muốn đem quân cờ nhập vào cơ thể Sở Văn Ninh.

Sau khi nhập vào, sự lãnh khốc vô tình kia, nam nhân giả nhân giả nghĩa kia, từ nay về sau có phải sẽ tuân theo lệnh của hấn không? Bảo y quỳ y liền quỳ, tuyệt không đứng?

Hấn có phải có thể khiến cho Sở Văn Ninh quỳ gối trước mặt mình giải thích không, làm cho y phủ phục dưới chân mình, hấn làm chủ nhân của Sở Văn Ninh có thể quát y, có thể đánh y đau, cắn y, xé nát y.

Hưng phấn cực độ làm cho đồng tử của Mặc Nhiên bắt đầu vận vẹo.

Đúng, tra tấn y.

Tiên tôn cao cao tại thượng kia, thế nào mới có thể thống khổ nhất? Nhục nhã nhất?

Nhục nhã y...

Mặc Nhiên gắt gao nắm chặt hai quân cờ kia, miệng lưỡi phát khô, càng ngày càng khô nóng.

Hấn rơi vào kích thích mãnh liệt cùng lo âu, hấn liếm da môi đã khô nứt nẻ. Hấn vội vã muốn làm như vậy, muốn xem cổ Sở Văn Ninh tái nhợt sau đó chính tay mình sờ lên, cảm nhận run rẩy tinh tế đó, sau đó lại... bóp đứt cổ y? Bóp nát xương y?

Mặc Nhiên cảm thấy không được thoải mái.

Hấn cảm thấy trống rỗng, cảm thấy chưa đủ.

Thật tốt.

Khiến Sở Văn Ninh chết, thật sự không thú vị. Mặc dù là tưởng tượng, hắn cũng không vui. Hắn muốn nhìn Sở Văn Ninh khóc, muốn thấy y phục tùng, muốn thấy y sống không bằng chết, xấu hổ đan xen giận dữ. Hắn cảm thấy đó là cách thức hả giận tuyệt diệu nhất.

Hắn đem một quân cờ đặt bên môi, lạnh như băng đem môi dán vào, trầm thấp thì thào: “Người ngăn không được ta, Sở Văn Ninh. Rất nhanh sẽ có một ngày, ta muốn làm cho ngươi.....” Nói thật hay, để người như thế nào?

Hắn khi đó còn không có nghĩ kĩ, giờ phút này hắn còn không biết dự vọng mãnh liệt của mình đối với Sở Văn Ninh là muốn chinh phục và tình dục.

Hắn đã có bản năng đáng sợ của giống đực.

Nghĩ muốn đem mầm móng ác ma nhất vùi vào cơ thể Sở Văn Ninh.

Hắn muốn vấy bẩn Sở Văn Ninh.

Hắn đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

P/s: Vốn dĩ hy vọng có thể đem đến cho mọi người một bản edit tốt nhất nhưng năng lực có hạn, có nhiều chỗ edit khó hiểu. Hy vọng sẽ không khiến mọi người khó chịu.

[Husky] Chương 202: Sư tôn lần đầu gặp ác ma

Edit: Chu

Beta: Shira

Nhưng đứng ngoài Hồng Liên Thuỷ Tạ bắn khoản mấy vòng, Mặc Nhiên vẫn bình tĩnh lại, không làm ra chuyện gì điên cuồng.

Quá nguy hiểm.

Đây là lần đầu tiên hắn luyện cờ Trân Lung, còn chưa ném thử hiệu quả. Lỗ mãng hấp tấp đã muốn xuống tay với tông sư đệ nhất, mình có khi ngại mạng quá dài rồi.

Cho nên luôn do dự mãi, Mặc Nhiên vẫn không chế được xúc động của mình, hắn rời khỏi Hồng Liên Thuỷ Tạ. Nhiều lần cân nhắc, cuối cùng hắn chọn đưa hai quân cờ Trân Lung đen vào cơ thể hai tiểu sư đệ Tử Sinh Đỉnh—— Hắn cần làm thử nhiều lần, mà chọn đệ tử căn cơ không ổn định mới là lựa chọn ổn thoả nhất.

Đó là buổi tối hơi lạnh, bóng tối bao phủ đỉnh núi, Mặc Nhiên ra tay rất nhanh, nhìn thấy hai bóng dáng trẻ tuổi đang thi ném đá bên sông ngừng lại, hắn gấp đèn run cả tay, đồng tử thu thật nhỏ. Ánh trăng chiếu lên gương mặt tái nhợt của hắn, hắn mím môi, ngón tay khẽ nhúc nhích, dạo bước đi ra.

Đó là lần đầu tiên hắn sử dụng loại cấm thuật tội ác tà trời này, hắn kích động mà khấn trương.

“Soạt——“

Hai người kia bỗng quỳ xuống đất, Mặc Nhiên lại như chim sợ cành cong, như hung thủ mới giết người, chút gió thổi qua cũng muốn đòi mạng hắn, hắn lập tức trốn sang cây bên cạnh, tim muốn vọt ra khỏi họng.

Soạt soạt soạt.

Ngừng thật lâu, hần thấy hai người kia cứng đờ mà quỳ tại chỗ như vậy, vẫn không nhúc nhích, kinh hoàng trong lòng chậm rãi bình ổn lại.

Áo trong hần đã thấm ướt mồ hôi lạnh, da đầu đều tê dại.

Hần ra ngoài.

Một lần nữa đứng dưới ánh trăng, bên bờ sông đầy đá.

Giờ hần bình tĩnh hơn khi nãy một chút, cho dù hần vẫn không dám thở, cẩn thận đứng trong đêm như hoạt xà chậm rãi vờn ra.

Mặc Nhiên cúi đầu xem thử hai tiểu sư đệ kia.

Hai người lúc nãy còn vui vẻ đùa giỡn, trên mặt đã không còn nửa điểm sắc thái, bình tĩnh như nước lặng, vẫn không nhúc nhích mà quỳ trên đất, Mặc Nhiên nhìn họ chăm chăm, họ cũng không ngẩng đầu, cứ quỳ như vậy.

“...”

Mặc Nhiên lại thử giật giật ngón tay mình, thi pháp thúc giục.

Hai tiểu sư đệ kia quỳ xuống, sau đó đứng dậy, tròng mắt chuyển động, trong hai cặp mắt đen láy chuyên chú, Mặc Nhiên thấy ảnh ngược của mình.

Bóng dáng kia không quá rõ ràng, nhưng không biết vì sao, Mặc Nhiên cảm thấy mình tái nhợt, nhìn rất nhỏ, như tích thủy bất lậu.

Hần thấy một kẻ ngược nhược quán, sắc mặt tái nhợt, trong mắt chứa ánh đỏ quỷ dị.

Mặc Nhiên nghe thấy giọng mình, run rẩy, nghẹn lại mà thử thăm dò: “Hãy xưng tên đi.”

Trả lời hần, là hai tiếng sâu thẳm như giếng cổ bằng phẳng: “Tên không do ta.”

Lòng Mặc Nhiên lại nhảy lên kịch liệt, máu trong cơ thể tin mã từ cương, hầu kết hần nhấp nhô, tiếp tục thấp giọng hỏi: “Người ở đâu?”

“Chỗ ở không do ta.”

“Hôm nay bao nhiêu?”

“Tuổi không do ta.”

Vì thành công khống chế quân cờ đen cấp thấp của Trân Lung Kỳ Lục, nhận ba điều ta không do ta: Tên họ vì sao do ta, đang ở đâu không do ta, năm nay bao nhiêu không do ta.

—— đều do chủ nhân quyết định.

Như trong tàn quyển thượng cổ viết lại, giống nhau như đúc.

Mặc Nhiên nhanh chóng, nói cũng kỳ quái, đối mặt với hai quân cờ mình làm ra, hẳn cảm thụ được nhiều nhất lại không phải mừng như điên, mà là sợ hãi.

Hắn đang sợ hãi cái gì? Hắn không biết, nhưng lòng rất loạn, loạn cực kỳ.

Hắn biết mình đã dừng bên huyền nhai—— Không, hẳn đã ngã xuống huyền nhai, dưới là bóng đêm, là vực sâu vô tận, hẳn không thấy đáy, nhìn không biết nơi nào là chỗ chết, đâu là cuối, đâu có lửa, đâu là chung cuộc. Hắn cảm thấy trong cơ thể tựa hồ có một linh hồn thống khổ mà gàoร้อง, hét chói tai, nhưng nó rất nhanh đã vỡ nát, tan thành bột mịn, vỡ thành cặn. Hắn run rẩy, vươn tay, chạm vào gương mặt một quân cờ trong đó.

Hắn nuốt, nhưng trong miệng không có nước miếng, môi nứt nẻ, gương mặt anh tuấn của hắn vằn vẹo, hắn nhìn chăm chăm tiểu sư đệ kia, sau đó hỏi một câu cuối cùng: “Sở cầu vì sao?”

“Sở cầu, vì chủ quân cờ, tan xương nát thịt, không hối tiếc.”

“...”

Mặc Nhiên không run lên.

Xung quanh bỗng trở nên thực yên tĩnh, lạnh lại tĩnh lặng, như băng.

Hắn làm hai quân cờ, hai quân, liền khiến hai tiểu sư đệ đến tên hắn cũng chả biết, biết thành con rối dưới tay hắn. Hắn muốn họ đi hướng đông, họ tuyệt không đi hướng tây, hắn muốn họ chém giết nhau, bọn họ cũng không từ chối.

Hắn là chủ nhân của họ.

Trân Lung Kỳ Lục kém cỏi nhất là không chế vật chết, mạnh nhất là khống chế người sống.

Mặc Nhiên trời sinh linh lực bá đạo hung hãn, với thiên phú chỉ có một này, hẳn lần đầu tiên ra tay, làm quân cờ lại có thể khống chế hai tu sĩ sống sờ sờ, tuy chỉ là hai người trẻ tuổi, tu sĩ mới nhập môn.

Sợ hãi ban đầu hết, Mặc Nhiên bỗng cảm thấy kích thích cực độ, hưng phấn cực độ. Trước mắt hắn tựa hồ có kế hoạch lớn được vẽ ra, mặt trên có

thanh sắc khuyển mã, hoa đoàn cầm thốc, tất cả nằm trong tay hần, đều là của hần.

Hần yêu, đều có thể nắm chặt.

Hần hận, đều có thể nghiền thành bột mịn.

Mặc Nhiên cực kỳ hưng phấn, tim hần vẫn đập rất nhanh, thậm chí còn nhanh hơn, nhưng không phải vì lo sợ không yên, mà là vì kích động, Trân Lung Kỳ Lục! Tam đại cấm thuật!

Lén lút, thất bại trên vạn lần, nhưng hần rốt cuộc biết... Hần rốt cuộc thành công... Hần làm rất tốt.

Vạn vật thiên hạ đều sẽ nằm trong tay hần!

Có những quân cờ đen này, hần có thể làm rất nhiều chuyện trước không làm được, hần có thể điều khiển từ Mạc Bắc đến Giang Nam, đều là nanh vuốt của hần!

Trước mắt ngũ quang thập sắc, sáng lạn cực điểm.

Giống như mọi thứ đều có thể làm, mọi thứ đều làm được, hần...

“Mặc Nhiên.”

Bỗng một giọng nói trầm lãnh quen thuộc cắt ngang hần.

Tựa như một chậu nước lạnh, những lâu đài cao tựa hồ nháy mắt sụp đổ, hần tựa hồ ngã từ mây cao xuống mặt đất lạnh lẽo, ngã về hiện thực.

Mặc Nhiên chậm rãi quay đầu, ánh mắt đỏ tươi dữ tợn, đón ánh trắng, nhìn nam tử bạch y thanh lãnh đứng trên sỏi đá.

“...”

Hần chưa bao giờ trong bất cứ thời điểm này, hi vọng không gặp phải Sở Văn Ninh hơn bây giờ.

“Người ở đây làm gì?”

Tay Mặc Nhiên siết thành quyền, mím môi, không trả lời ngay.

Phía sau hần còn hai quân cờ Trân Lung, làm không quá hoàn mỹ, nếu Sở Văn Ninh lại gần nhìn kỹ, nhất định sẽ nhận ra khác thường, vậy thì tất cả đều sẽ bại lộ.

Với tính cách của Sở Văn Ninh, có khi sẽ rút gân hần, đánh gãy chân hần, phế bỏ linh hạch của hần, sau đó lấy mấy cấm đại Tàng Thư Các tàn quyền thượng cổ bản tốt nhất hần chép lại, đốt quách cho xong.

Thấy hắc không lên tiếng, Sở Văn Ninh hơi nhú mào, giày trắng tinh bước trên sỏi đá, tiến lên một bước.

Nhưng cũng thật sự, chỉ lên một bước mà thôi. Rồi sau đó y ngừng lại, nhìn hai đệ tử đứng chờ quỵ dỉ sau Mặc Nhiên.

Rốt cuộc bất chấp mọi thứ, Mặc Nhiên nhẹ nhàng ngoắc ngón út, lại cơ hồ dùng toàn bộ ý chí, trong lòng gào thét ra lệnh, rốt cuộc hai đệ tử kia cũng như mong muốn của hắc, cử động.

Một đệ tử ha ha cười nói: “Lần này ném gần quá, lúc này ta mới làm, ném đảm bảo xa hơn người!”

“Người nói quá, dù sao người... A, Ngọc Hành trưởng lão!”

Bọn họ hành động như thường, tựa như vui đùa âm ỉ khi này, thấy Sở Văn Ninh, thậm chí còn sửng sốt một lát, sau đó hai người nhất nhất hành lễ với Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh nhìn họ mấy lần, cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng lại không quá rõ ràng. “Vấn an trưởng lão.”

“Ngọc Hành trưởng lão an.”

Hai đệ tử thu ý cười, quy quy củ củ chào hỏi Sở Văn Ninh, thức thời muốn rời khỏi nơi này.

Sở Văn Ninh cay mào, mào không thả lỏng, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chú hai quân cờ đi tới từ bãi sông, tới gần mình, sánh vai qua, hướng vào sâu trong rừng trúc... Y nhìn chăm chăm hai người kia hồi lâu, mới quay đầu lại, đặt ánh mắt lên người Mặc Nhiên, Mặc Nhiên âm thầm nhẹ thở hắt ra, kết quả còn chưa được một nửa, đã nghe Sở Văn Ninh bỗng nhiên nói:

“Đứng lại.”

“...” Sắc mặt Mặc Nhiên khế biến, móng tay kỳ thật đã bấm vào lòng bàn tay thành vết đỏ, nhưng hắc không hé răng, chẳng nói gì, hắc lẳng lẳng quan sát từng biểu tình rất nhỏ của Sở Văn Ninh, quan sát nhất cử nhất động của Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh nói với hai thân ảnh cứng đờ như gỗ: “Quay lại.”

Mặc Nhiên hết cách, đành căng da đầu làm hai quân cờ kia nghe theo, chậm rãi quay ra từ rừng trúc, đứng trước mặt Sở Văn Ninh.

Mây nhẹ trôi, trăng tròn lộ ra.

Sáng như tuyết dưới ánh trăng, Sở Văn Ninh chăm chú nhìn mặt hai đệ tử kia, bỗng giơ tay, đầu ngón tay chạm lên gáy một trong số đó.

Mặc Nhiên gắt gao nhìn chăm chăm biểu tình của Sở Văn Ninh, bất động thanh sắc, nhưng tim đập cuồng loạn.

Hắn biết Sở Văn Ninh nhất định cảm thấy có chỗ sai, nên mới đột nhiên vươn tay tra xét nhịp đập. Phải biết người mới học Trân Lung Kỳ Lục, đều chỉ có thể điều khiển tử thi, mà không thể điều khiển người sống. Hai người này được trực tiếp tạo ra từ người sống, nhưng Mặc Nhiên cũng không biết mình có làm hoàn mỹ không, không biết lúc mình đưa quân cờ đen vào tim hai người, có phải đã làm họ mất mạng trong nháy mắt không.

“...”

Không biết xem bao lâu, Sở Văn Ninh rốt cuộc buông tay xuống, sau đó phất ống tay áo, nói: “Đi đi.”

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy lưỡi dao trên cổ mình rời đi—— Sở Văn Ninh không nhận ra. Trời xanh có mắt, để hắn sống tạm bợ dưới mí mắt Sở Văn Ninh.

Đội hai đệ tử kia đi rồi, Sở Văn Ninh nhìn vào mặt hắn, sau đó nói: “Trể vậy rồi, người sao còn ở đây.”

Mặc Nhiên nói: “Đi ngang qua.” Ngữ khí hắn dẫn đo rất ổn, cũng không vì trong lòng có quỷ, mà bỗng có thái độ tốt hơn với Sở Văn Ninh. Cũng có lẽ hắn lạnh như băng và thái độ ngỗ nghịch, làm Sở Văn Ninh vốn đã hoài nghi trong lòng mím môi, nhất thời không nói gì.

Hắn không muốn ở với Sở Văn Ninh lâu hơn, ánh mắt dời đi, lên phía trước. Nhưng lúc sắp lướt qua vai nhau, Sở Văn Ninh bỗng nói một câu, làm hắn nháy mắt căng thẳng.

“Cấm đại Tàng Thư Các, gần đây có người lén vào.”

“...” Mặc Nhiên không quay đầu lại, ánh mắt có tia sáng vắn vẹo.

“Người hắn cũng biết, nơi đó có ít tàn quyển cấm thuật mà thập đại môn phái cất giấu.”

Mặc Nhiên dừng bước, hắn nói: “Ta biết.”

“Trong đó có một tàn quyển quan trọng nhất, rõ ràng có dấu vết bị người khác động chạm.”

Mặc Nhiên cười lạnh: “Vậy liên quan gì tới ta?”

Hắn cứng rắn, hắn biết chỉ cần dùng Thiên Vấn, quần quanh hắn thăm vấn, vậy thì những hành động tội ác tà trời của hắn, sinh tâm ma, đều sẽ bại lộ dưới mắt Sở Văn Ninh.

Đại mộng của hắn, dã tâm của hắn, đều sẽ kết thúc.

Sở Văn Ninh trầm mặc một lát: “Mặc Nhiên, ngươi còn muốn ngoan cố tới khi nào nữa?”

Trong giọng có ẩn ẩn phản uất.

“...” Mặc Nhiên không đáp, cơ hồ có thể đoán được chuyện tiếp theo sắp xảy ra.

Đoán được Thiên Vấn chợt loé kim quang vụt qua.

Đoán được Sở Văn Ninh sẽ dùng sắc mặt chính nhân quân tử thế nào, chất vấn mình vì sao lại làm ra chuyện cảm thú như vậy, dù sao mình trong mắt Sở Văn Ninh, vĩnh viễn sẽ như vậy——

“Người tốt cuộc có biết rõ trước mắt có bao nhiêu nguy hiểm không?”

Hết thuốc chữa.

Hắn vẫn khô căn nghĩ hết bốn chữ kia.

Sau đó cơ hồ có chút mờ mịt quay đầu lại. Nhìn dưới ánh trăng, mặt Sở Văn Ninh.

Sắc mặt tái nhợt, mày kiếm ẩn ẩn đè nén không yên ổn, đôi mắt nhìn thấy rõ hắn, lại không nhìn thấu được gì, không nhìn thấy bất cứ cái gì.

“Cấm thuật kia nếu thực sự có người luyện, là sẽ giết người. Người nửa đêm không ngủ, chạy tới chỗ hoang vắng thế này, chẳng lẽ muốn nộp trắng mạng à?”

“...”

Giọng Sở Văn Ninh trầm thấp, cơ hồ là căn rằng: “Trận chiến lúc thiên liệt đã chết nhiều người như thế, chẳng lẽ còn chưa dạy người bảo vệ mạng thế nào? Nếu người biết chuyện tàn quyền bị trộm, sao nửa đêm còn không kê gối mà ngủ đi!”

Mặc Nhiên trầm mặc, con ngươi nâu đen nhìn chăm chăm đối phương.

Trên trán hắn rịn mồ hôi, giờ lại từ từ bình tĩnh lại, gió thổi qua trán lạnh lẽo.

Thân hình hắc hơi thả lỏng, trong lòng tràn ngập tư vị cổ quái không biết thế nào, đến cuối cùng, Mặc Nhiên cơ hồ nở một nụ cười: “Sư tôn...”

Mắt phượng Sở Văn Ninh hơi lập loè.

Từ sau khi Sư Muội chết, Mặc Nhiên không còn cười với y nữa, cũng rất hiếm khi gọi y là sư tôn.

Mặc Nhiên mỉm cười hỏi: “Người là đang quan tâm ta ư?”

“...”

Tươi cười càng sáng ngời hơn.

Sáng ngời như lưỡi đao, đao trắng tiến lại, đao đỏ lộ ra, phập một tiếng đâm vào ngực, trên lưỡi đao đầy máu. Ác quỷ của hắc chậm rãi mở hàm răng trần dày đặc, như bọ cạp kịch độc.

“Trận chiến thiên liệt...” Hắc cười ha hả, “Sư tôn vẫn có thể nhắc tới trận chiến thiên liệt, thật là không thể tốt hơn rồi. Trận chiến ấy, ta học được gì cũng chẳng quan trọng, quan trọng là, sư tôn học được biết đau lòng vì người nha.”

Nhìn ánh sáng trong mắt Sở Văn Ninh lay động, cực lực cố gắng, lại né không kịp, dáng vẻ không còn đường lui.

Nụ cười trên mặt Mặc Nhiên càng khoa trương hơn, tùy ý, tàn nhẫn.

Hắc xâm phạm y, cắn xé y, hắc nhai nuốt hầu cốt Sở Văn Ninh, hắc bỗng cảm thấy thật thống khoái, thế mà cười to: “Ha ha ha, tốt, cực kỳ tốt, đúng là cộc gỗ tốt mua bán, một đệ tử vô danh vớ vẩn, thay đổi lương tâm Sở Tông sư, Sở tông sư cuối cùng sẽ nhớ người chết từng ở bên, sư tôn, ta hôm nay mới cảm thấy, Sư Muội chết tốt thật.”

Tuy Sở Văn Ninh là người trấn định lãnh túc như vậy, cũng bị quay quanh tiếng cười như chim ưng điên cuồng, hơi run rẩy.

“Mặc Nhiên...”

“Sư Muội chết tốt ghê, chết có giá trị, chết hiên ngang lâm liệt, chết có ý nghĩa!”

“Mặc Nhiên, ngươi...”

Đừng cười.

Đừng nói nữa.

Nhưng y không nói ra khỏi miệng được, Sở Văn Ninh không thể nói ra khỏi miệng, y không thể xin tha, không thể cầu xin, càng không thể cao cao tại thượng quở trách đồ đệ điên cuồng, nói—— Người sai rồi, không phải ta không muốn cứu y, là ta thật sự mất tâm lực. Ta cũng bị thương như y, mất thêm linh lực nữa, cũng sẽ trở thành xương mục, người dưới tuổi vàng. Y không nói nên lời.

Có lẽ cảm thấy tự bạch như vậy quá mức mềm yếu.

Hoặc có lẽ cảm thấy, trong lòng Mặc Nhiên, sư tôn mình cho dù có chết, cũng chả là vấn đề gì, không thể so sánh với Sư Minh Tịnh đối xử với hãn ôn nhu nhất.

Nên cuối cùng Sở Văn Ninh, cũng chỉ có thể cố gắng nén lại run rẩy trong giọng mình, trầm thấp, gằn ra từng chữ, y nói: “Mặc Vi Vũ, người muốn điên tới bao giờ.”

“...”

“Về cho ta.”

Giấu diếm sự bi ai cực kỳ, cổ họng toàn là khổ sở đắng ngắt.

“Sư Minh Tịnh chết, không phải để đổi lấy kẻ điên như vậy.”

“Lời này sư tôn sai rồi.” Mặc Nhiên cười ngâm ngâm, “Sư Muội chết, sẽ đổi lấy ta thế nào chứ?”

Hắn như rần rết, như ong như kiến, cắn vào lòng người ta.

“Huynh ấy chết rồi, đổi lại rõ ràng chỉ có mỗi sư tôn người thôi.”

Ong chích vào huyết nhục.

Nhìn sắc mặt Sở Văn Ninh trắng bệch, trong lòng hắn sinh ra khoái ý thống khổ. Hắn như không thiết sống nữa mà châm chọc y, nói móc y, mình ruột gan đứt đoạn, cũng phải khiến Sở Văn Ninh sống không bằng chết.

Thật quá tốt.

Bọn họ cùng nhau xuống địa ngục đi.

“Ta cũng muốn quay về.” Mặc Nhiên bình tĩnh mà nở nụ cười, má lúm đồng tiền rất sâu, như rượu độc, “Ta cũng không muốn nửa đêm rồi còn đi phiêu bạt khắp nơi. Nhưng phòng ta ở lại đối diện với phòng y.”

Mặc Nhiên không chỉ rõ là ai, hắn chỉ dùng một chữ “y”.

Thân mật trong đó, khiến Sở Văn Ninh càng dày vò.

“Phòng y sẽ không bao giờ sáng lên nữa.”

Sở Văn Ninh nhắm hai mắt lại.

Mặc Nhiên cười, thật lâu sau, biểu tình dần bình tĩnh trở lại: “Ta muốn được nhận một bát hoành thánh để ăn, cũng không thể nhận được.”

Trong nháy mắt đó, lông mi Sở Văn Ninh run lên, môi khẽ động, như định nói gì đó.

Nhưng Mặc Nhiên không cho y cơ hội nói ra, cũng không cho y dũng khí nói ra, Mặc Nhiên không phải không có cười nhạo: “Sư tôn, thứ như hoành thánh, người Thục Trung làm giỏi nhất, bột ớt hoa tiêu, đều không thể thiếu được. Toàn là thứ người ghét nhất. Lúc trước người muốn giúp ta nấu một bát, lòng ta nguội lạnh. Nhưng mà, người làm, không cần nếm thử ta cũng biết, chỉ có một chữ để hình dung.”

Sở Văn Ninh vẫn không mở mắt ra, ấn đường nhíu lại.

Tựa hồ như vậy, có thể tránh khỏi miệng lưỡi sắc bén kia.

“Không đọc sách nhiều, may mà mấy hôm trước có nghe được Tiết Mông nói, dùng với hoành thánh của sư tôn, thực sự là quá hợp.”

Là gì?

Uống phí tâm cơ?

Phí sức?

Sở Văn Ninh trong dòng suy nghĩ hỗn loạn, gấp gáp tìm được cho mình một lớp áo giáp, tìm những từ khó nghe nhất mình có thể nghĩ ra, để tránh lúc bị khinh nhục quá mức khổ sở.

Không đáng một xu?

Mặc Nhiên vẫn chưa mở miệng, từ kia bị hấn ngậm trong miệng nghiền nát tâm ướn.

Đúng, không đáng một đồng.

Sở Văn Ninh hết lòng tin đã tìm được câu làm lòng người càng lạnh lẽo.

Y bình tĩnh lại.

Cho đến tận khi y nghe thấy Mặc Nhiên tâm bình khí hoà mà nói: “Bắt chước làm bừa.”

Y cơ hồ là có chút mờ mịt mà mở to mắt.

Y cảm bản không nghĩ tới đối phương sẽ độc ác tới mức này, dưới tay áo, tay y run lên nhè nhẹ.

Dáng vẻ, gia vị, nhân... Đối với “Tam Thực thực ký”, nghiêm ngẫm từng câu từng chữ, trên mặt dính vết bột mì, nặn ra hoành thánh từ méo mó tới tròn trịa đáng yêu.

Y vẫn luôn cố gắng học cẩn thận, nỗ lực mà nghiên cứu.

Để nhận được bốn chữ.

Bắt chước làm bừa.

Bờ sông sáng lên từng vệt trong đêm, Mặc Nhiên nhìn y, Sở Văn Ninh đứng yên một chỗ trong chốc lát, bỗng không rên một tiếng, xoay người rời đi.

Không biết vì sao, ngày hôm đó Mặc Nhiên bỗng cảm thấy, bước chân của y nhanh hơn, không còn thông dong vững vàng như mọi khi—— như bại trận, như trốn chạy.

Không biết vì sao trong lòng hẩn sinh ra một tia không rõ, hẩn cau mày, nhìn bóng dáng Sở Văn Ninh, lúc bóng lưng kia sắp sửa biến mất, rốt cuộc gọi một tiếng: “Đợi đã!”

[Husky] Chương 203: Sự tôn thờ nhằm lệ quỷ

Edit: Thiên Di

Beta: Shira

Nhưng Sở Văn Ninh không dừng bước, cũng không quay đầu lại.

Y không quay đầu lại được.

Y cắn răng nhẫn nhịn, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống.

Thật sự quá ảm ức.

Nhưng cho dù có ảm ức, thì cũng có thể làm sao?

Biện giải?

Giận dữ mắng?

Cũng đã đến nước này, y làm sao còn mặt mũi để nói cho Mặc Nhiên biết sự thật nữa. Chẳng lẽ muốn y sau khi bị Mặc Nhiên oán ghét mà châm chọc, còn đau khổ giải thích ư? Hay là muốn sau khi nhận câu “Bắt chước bừa”, còn nhận thêm câu “Tu hú cướp tổ”?

Y bỏ đi.

Đêm đó tại cầu Nại Hà, bên nước Hoàng Tuyền, cuộc nói chuyện của hai người, không biết có phải cuốn theo con sóng cuồn cuộn mãnh liệt, đập vào bờ sông, đập vào bờ sông, đập vào âm tào địa phủ.

Mà thiếu niên ôn nhu như hoa sen kia, nếu dưới tuổi vàng biết được, nếu nghe thấy cuộc đối thoại như vậy, không biết có thể vì sự môn bất hoà như vậy, cảm thấy đau lòng hay không.

Mặc Nhiên một mình đứng bên bờ sông một lát, hẩn nghĩ, có lẽ đây là vận mệnh an bài như vậy.

—— Sở Văn Ninh nghi ngờ người khác, lại chỉ không nghi ngờ duy nhất một mình hẩn.

Lại nói tới trùng hợp ngày hôm đó, Sở Văn Ninh cầm Thiên Vấn tuần tra sau núi, đúng lúc gặp một con tiểu quý, triệu ra sử dụng, cũng không thu về, chỉ cuốn lại để bên hông.

Thiên Vấn toả kim sắc rạng rỡ trên bạch y của Sở Văn Ninh, thứ có thể ép hẳn nói thật, roi liễu bóp chết Đạp Tiên Đế Quân sau này, vẫn luôn toả sáng rực rỡ.

Nhưng Sở Văn Ninh lại không mang xuống, không hề thăm vấn hẳn.

Mặc Nhiên tránh được Thiên Vấn, một mình chậm rãi bỏ đi, vào trong rừng trúc lạnh lẽo xào xạc, vào nơi tối đen nhất, cuối cùng bị bóng đêm, nuốt chửng.

Từ sau lúc ấy, hẳn bắt đầu mang âm mưu bí mật chế tạo quân cờ, hai quân, bốn quân, mười quân.

Càng ngày càng nhiều.

Hắn đưa chúng vào một loạt cơ thể đệ tử Tử Sinh Đình, biến họ trở thành tai mắt của mình, nanh vuốt, ám khí.

Vui mừng ban đầu biến mất, Mặc Nhiên dần dần bắt đầu buồn bực, u ám, hẳn trở nên ngày càng dễ giận, ngày càng dễ bạo phát, ngày càng không biết tha mãi.

Quá chậm.

Hắn sợ không đủ.

Hắn sợ Sở Văn Ninh nhận ra động tĩnh gì đó, cho nên không dám như lần đầu, dùng hết linh lực tạo ra quân cờ Trân Lung. Hắn chỉ làm mỗi lần một quân, giữ lại một nửa linh lực, hẳn cũng không giương cung bạt kiếm, cuối cùng hẳn thu nanh vuốt lại, quay về dưới toà Sở Văn Ninh, đi theo Sở Văn Ninh tu hành.

Hắn tính kế, thầm nghĩ Sở Văn Ninh có thể giúp hắn nâng cao tu vi nhanh nhất, vì bước đầu để hẳn dẫm lên hết thầy xương trắng ở nhân gian, thì vì sao không làm?

Hôm ấy, hẳn tu hành quá sức, sức cùng lực kiệt, không cẩn thận mất không chế ngã từ ngọn cây nhỏ, rơi thẳng xuống.

Chỉ trong nháy mắt ấy, bạch y của Sở Văn Ninh lướt qua, y ôm lấy Mặc Nhiên, lại nhất thời không có tay để triệu hoán kết giới, hay người đều ngả

lên tàng cây. Sở Văn Ninh bị Mặc Nhiên đè lên, rên đau một tiếng, Mặc Nhiên mở mắt ra, thấy tay Sở Văn Ninh bị cắt trúng, máu chảy đầm đìa, rách vào thịt.

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm vết cắt kia, kỳ thật trong lòng cảm thấy vừa tàn nhẫn vừa hưng phấn, tâm tính hẳn khi ấy đã bắt đầu vận vẹo, thế mà không cảm thấy biết ơn và áy náy, chỉ cảm thấy máu trông thật đẹp, không bằng, giữ lại nhiều một chút.

Nhưng hẳn biết giờ không phải lúc, mình không thể lộ ra sắc mặt âm trầm dữ tợn vào lúc này, cho nên hẳn giúp Sở Văn Ninh lau vết thương, giúp Sở Văn Ninh băng bó.

Hai người đều không ai nói gì, ôm tâm sự riêng, băng gạc trắng tinh cuộn lại rất nhiều lời nói.

Cuối cùng, Mặc Nhiên ý vị thâm trường mà nói: “Sư tôn, cảm ơn người.”

Chợt nhận được một tiếng cảm ơn này, Sở Văn Ninh thấy thật ngoài ý muốn, y nâng đôi mắt lên, nhìn mặt Mặc Nhiên, dưới ánh mặt trời, chiếu lên gương mặt Mặc Nhiên, màu nâu thực sự nhạt nhẽo.

Lúc ấy Mặc Nhiên thực sự tò mò, khi ấy Sở Văn Ninh nhận được một câu cảm ơn của mình, sẽ có cái nhìn thế nào?

Là lãng tử hồi đầu?

Hay là bắt đầu hoà hoãn?

Nhưng Sở Văn Ninh không nói gì, chỉ rử mi, buông tay áo xuống.

Gió nổi lên, hoàng hôn vừa hạ.

Kiếp trước, hẳn không hiểu được sư tôn hẳn, cũng như sư tôn hẳn đã nhìn lầm hẳn.

Về sau, pháp lực của Mặc Nhiên càng ngày càng mạnh, hẳn có thiên phú làm người giật mình, từ một nửa linh lực chỉ tụ được một quân cờ, biến thành hai quân, sau đó thành bốn quân.

Nhưng vẫn chưa đủ, hẳn muốn trăm vạn hùng binh, có thể tóm gọn Tử Sinh Đỉnh một lần, đập Sở Văn Ninh linh lực cường hẳn dưới chân.

Mặc Nhiên không giỏi tính toán, người sắp trở thành Đạp Tiên Đế Quân này, ôm bàn tính, ngồi trước bàn đá mà tính từng viên một.

Lúc Tiết Mông gặp hăn, đúng lúc thấy màn này, tò mò lại gần hỏi: “Ừa, người đang làm gì thế?”

“Tính số.”

“Tính gì cơ?”

Mặc Nhiên ngừng một lúc, ánh mắt u ám, sau đó cười nói: “Người đoán xem.”

“Không đoán.” Tiết Mông đi tới, xem sổ ghi chép của hăn, vừa xem vừa lẩm bẩm, “Một viên... 365 ngày... Bốn viên... 365 ngày... Cái gì vớ vẩn thế này?” Mặc Nhiên bất động thanh sắc nói: “Ta muốn mua kẹo.”

“Kẹo á?”

“Một viên kẹo ngon nhất, cần một văn tiền, mỗi ngày tích một đồng, 365 ngày có thể mua 365 viên kẹo rồi. Nếu mỗi ngày tích được bốn đồng, thì được...” Hăn cúi đầu, bẻ bẻ ngón tay, tính không được, lại lắc đầu, lạch cạch gẩy bàn tính, “Thì được một ngàn...”

Tiết Mông tính nhẩm nhanh hơn hăn, lưu loát nói: “Một ngàn bốn trăm sáu mươi viên kẹo.”

Mặc Nhiên ngẩng đầu, yên lặng một lát, tươi sáng nói: “Người tính nhanh ghê.”

Tiết Mông hiếm khi được hăn khen, sừng sốt một lát, sau đó ha ha cười nói: “Cũng đúng thôi, ta giúp mẹ cân thuốc từ nhỏ mà.”

Mặc Nhiên hơi trầm ngâm, cười nói: “Như vậy thì cũng không rõ, chi bằng người thương xót, giúp ta tính thử xem?”

Sau khi Sư Muội ly thế, Mặc Nhiên chưa từng tâm bình khí hoà như vậy, Tiết Mông đứng nghịch sáng nhìn hăn, trong lòng có chút thương hại.

Vì thế cậu gật đầu, kéo ghế dựa ra, ngồi xuống bên cạnh Mặc Nhiên.

“Đến, nói đi.”

Mặc Nhiên ôn thanh nói: “Một ngày mười viên kẹo, một năm có thể tích được bao nhiêu?”

“Ba ngàn sáu trăm năm mươi, cái này không cần tính, quá đơn giản.”

Mặc Nhiên liền thờ dài, nói: “Một ngày mười lăm...” Nghĩ nghĩ, cảm thấy làm ra số quân cờ như vậy đã vượt cực hạn, liền hỏi: “Một ngày mười hai viên. Bao nhiêu?”

“Bốn ngàn... Bốn ngàn ba trăm tám mươi.”

“Ta cần năm ngàn viên, thì phải chờ bao nhiêu ngày?”

“Còn phải đợi...” Tiết Mông gãi gãi đầu, có hơi cố sức, vì thế hỏi, “Người cần nhiều kẹo thế làm gì? Ăn không hết.”

Mặc Nhiên rủ mi, che khuất âm trầm trong đáy mắt, nói: “Sang năm Tử Sinh Đỉnh kỷ niệm ba mươi năm lập môn, ta muốn tặng mỗi người một viên kẹo, định bắt đầu từ hôm nay.”

Tiết Mông ngây ngẩn cả người: “Người lại có tâm tư như vậy...”

“Ừ.” Mặc Nhiên cười cười, “Ngạc nhiên không? Người cũng có phần đấy.”

“Ta không cần.” Tiết Mông xua xua tay, “Ta đâu có thiếu kẹo mà lấy của người, đến, ta giúp người tính tiếp, để xem phải tích bao lâu, người mới đủ mua năm ngàn viên kẹo.”

Cậu nói, liền lấy bàn tính qua, dưới khung cửa sổ gỗ hoa nổi bật, nghiêm túc giúp Mặc Nhiên tính toán. Mặc Nhiên vừa nhìn chăm chú, đáy mắt có ánh sáng chảy xuôi, sau một lúc, khẽ cười một tiếng, nói: “Đa tạ.”

Tiết Mông hừ một tiếng, có thể rất chuyên chú, cũng chẳng để ý nhiều tới hẳn.

Trong mắt cậu chỉ có những viên tính đen, một viên, hai viên, như màu đen của quân cờ, từng hàng chồng lên, tăng dần từng chút.

Khi ấy Tiết Mông, đại khái không thể nghĩ tới, mình căn bản không phải là tính kẹo, mà là tính từng mạng người, mạng người lật đổ cả Tử Sinh Đỉnh. Cậu cũng không biết, vì dáng vẻ mình giúp đỡ bên cửa sổ, mơ hồ xúc động một ý niệm thiện lương nhàn nhạt trong lòng Mặc Nhiên.

Cho nên năm ngàn hắc tử, Mặc Nhiên vì quan tâm chút tình cũ, cuối cùng cũng không cho cậu một viên nào.

“Phải đợi lâu như vậy?” Cuối cùng nhìn con số Tiết Mông viết xuống kia, Mặc Nhiên lắc đầu, “Lâu lắm.”

Tiết Mông nói: “Nếu không thì ta cho người mượn ít tiền nhé?”

Mặc Nhiên cười cười: “Không cần đâu.”

Sau khi Tiết Mông rời đi, hẳn vẫn suy tư mãi, thất thất bát bát mà lôi quẩn trực ra, trong lòng dần dần tự có tính toán—— mà quyết định này, về sau

trở thành hình thức ban đầu của “Cộng Tâm Chi Trận” mà Đạp Tiên Quân tự nghĩ ra.

Tối đó, Mặc Nhiên luyện mười quân cờ, nhưng những quân cờ ấy đều khiếm khuyết không hoàn chỉnh, không thể dụng hết toàn lực, không điều khiển nổi người sống, thậm chí còn không điều khiển được thi thể tương đối cường đại.

Hắn cầm mười quân cờ này, xuống núi rồi tới trấn Vô Thường, ngâm tiểu khúc, đến một nơi giao với trấn:

Quy Hạc Sơn.

Người chết cười hạc đi, quay về với cửu thiên. Đó là tưởng tượng tốt đẹp lại chất phác của phàm nhân, nói trắng ra ngọn núi này chính là nghĩa địa. Nhà ai có người chết ở trấn Vô Thường, đều tới ngọn núi này an táng, đây là nơi chôn cất và thờ cúng người chết. Mặc Nhiên không dừng lại lâu, hắn đi qua từng hàng mộ san sát nhau, mắt nhìn lướt qua chữ khắc trên bia đá, rất nhanh, hắn dừng trước một phần mộ có bia còn mới, trước mộ còn để màn thầu và hoa quả tươi nguyên, hắn nâng tay lên, năm ngón không hề siết lại, mộ chợt tách ra, lộ ra quan tài đơn sơ dưới lớp đất đá.

Bởi vì chuyện hồi nhỏ từng trải qua, Mặc Nhiên không hề sợ xác chết, đối với xác chết hoàn toàn không thấy kinh sợ, hắn nhảy xuống đồng đất gồ lên, triệu mạch đao ra, dùng sức cạy quan tài, sau đó dùng chân đá văng vách quan tài hơi mỏng.

Ánh trăng chiếu lên mặt thi thể. Mặc Nhiên ghé đầu vào nhìn, như cân thịt heo, nhìn thi thể già nằm bên trong.

Là một lão đông tây, vừa mới hạ táng, mặc áo liệm, mặt teo tóp, má hõm vào, bởi vì hoàn cảnh an táng không tốt, cũng không có tài sản gì để tránh phân hủy, nên trong quan tài đầy mùi tanh hôi, có chỗ bắt đầu thối rữa, có ròi sống.

Mặc Nhiên cau mày, cố chịu mùi tanh tươi, lưu loát đeo găng tay, bóp cổ lão già kia, nhắc lão từ quan tài lên. Đầu lão già kia cứng đờ gục xuống, ánh mắt Mặc Nhiên lạnh như băng, ánh sáng trong tay chợt loé lên, nhét quân cờ đen vào trong ngực lão.

“Ngoan nào ngoan nào.” Mặc Nhiên làm như thân mật lắm mà xoa xoa mặt xác chết, bỗng trở tay vỗ lên thi thể một cái, cười nói, “Người buồn bã ỉu xìu như thế làm gì? Đứng thẳng lên, cháu trai bảo bối ngoan của ta.”

Quân cờ đen khiếm khuyết tuy không điều khiển được xác chết cường hãn, nhưng điều khiển một quỷ xác chết chân tay gầy tong teo như lão già này, vẫn còn dư sức.

Xác chết già kia khục khục di chuyển, đôi mắt nhắm chặt, đột nhiên mở ra, lộ ra trong mắt đã tụ mù.

Mặc Nhiên nói: “Hãy xưng tên đi.”

“Tên ta không đổi.”

“Người ở đâu?”

“Chỗ ở ta không đổi.”

“Nay bao nhiêu tuổi?”

“Tuổi ta không đổi.”

Mặc Nhiên neho mắt lại, trong tay có tám chín quân cờ đen khiếm khuyết như vậy, quả nhiên... Nếu chỉ điều khiển dạng xác chết trình độ này, căn bản không cần tốn nhiều linh lực như vậy, để làm quân cờ đen thuần túy như thế.

Hắn nhếch miệng, má lúm đồng tiền cực sâu, lộ ra nụ cười cực kỳ anh tuấn. Hắn chậm rãi, hỏi một câu cuối cùng:

“Mục đích là gì?”

“Mục đích, vì chủ quân cờ, tan xương nát thịt, cũng không hối tiếc.”

Mặc Nhiên cười ha ha, hắn rất hài lòng với kết quả này, rồi hắn lại đem chín quân cờ đen còn lại, nhét vào chín thi thể khác, đều chọn xác chết còn mới, vừa hạ táng, ít nhất là còn da thịt hoàn chỉnh, chưa bị dòi ăn. Những thi thể đó, là những lão già ốm yếu, gió thổi qua đã ngã, căn bản chả có tí sức mạnh gì, nhưng Mặc Nhiên nhìn họ, trong mắt loé lên ánh sáng điên cuồng nhảy nhót. Hắn lấy mười cái hộp nhỏ từ túi càn khôn ra, mở một trong số đó, chỉ thấy bên trong có hai con sâu nhỏ đỏ như máu, đực cái nối đuôi nhau, khó xá khó phân.

“Được rồi, sướng cũng sướng đủ rồi, phiền hai vị một vừa hai phải thôi, có tác dụng với ta một chút.” Mặc Nhiên lười biếng nói, gảy tay, tách hai con

sâu đang giao phối kia ra, lấy trùng đực ra, sau đó nói với lão già bị biến thành quân cờ đầu tiên, “Huynh đệ, làm phiền rồi, mở cái miệng hôi thối của người ra đi.”

Lão già nghe lời mở miệng ra, lộ ra chiếc lưỡi đã thối rữa bên trong, Mặc Nhiên ném trùng đực vào miệng lão, nói: “Nuốt xuống đi.”

Không hề phản kháng, không hề do dự.

Thi thể kia ngoan ngoãn nuốt trùng phệ hồn xuống bụng.

Mặc Nhiên làm đúng cách, ném hết trùng đực có trong hộp vào miệng các thi thể kia, sau đó liền nói: “Được rồi, nằm lại đi, tất cả nghỉ ngơi đã.”

Ngày thứ hai, Mặc Nhiên lại luyện thêm mười quân cờ đen nữa, cũng đều bị hỏng, không tốn quá nhiều linh lực. Sau khi luyện xong, hắn lại thi pháp gắn những con trùng phệ hồn cái còn dư lại lên quân cờ, rồi lén lút đưa vào cơ thể các đệ tử cấp thấp. Những đệ tử ấy ban đầu chỉ cảm thấy sau lưng có hơi ngứa, nhưng cũng chả có cảm nhận đặc biệt gì, Mặc Nhiên cũng không nóng lòng, hắn đang đợi——

Chờ trùng phệ hồn cái đẻ trứng, ở trong tim những đệ tử đó, lưu lại ấu trùng hô ứng với những trùng đực kia.

Kể từ đó, hai quân cờ vốn chẳng có chút liên quan, nhờ trùng đực và ấu trùng, trở thành con rồi mẹ con nhất nhất đối ứng.

Chuyện này cũng giống như thả diều, những con rối yếu ớt đó là dây diều, Mặc Nhiên giữ một đầu, một đầu là Trân Lung Kỳ Lục cường hãn giữ lấy. Mặc Nhiên chỉ cần ra lệnh cho những thi thể có trùng, hai thi thể có trùng mẹ con đối ứng, sẽ đều làm ra cùng một hành động giống như đúc.

Gọi là cộng tâm.

Tuyệt chiêu này Mặc Nhiên tự mình nghĩ ra, trước hắn, được tiếp xúc với Trân Lung Kỳ Lục đều là đại tông sư, những kẻ đó căn bản không thiếu linh lực, cũng không phát rồ tới mức muốn tạo ra mấy ngàn vạn, thậm chí là chục vạn quân cờ Trân Lung, cho nên họ cũng chẳng nghĩ tới cách trục lợi như thế này.

Mà Mặc Nhiên say mê với tà thuật lúc ấy, căn bản cũng không hề nghĩ tới, hắn đã làm một chuyện đáng sợ mà mấy vạn năm qua, căn bản không có ai ở Tu Chân giới có thể làm được——

Biến một tà thuật có thể hủy thiên diệt địa, trở thành chuyện mà bất kỳ ai cũng có thể làm được.

Ai cũng có thể làm được điều này.

“Ca!”

Đột nhiên bên tai vang lên một tiếng hô lớn.

Mặc Nhiên đột nhiên thanh tỉnh, trước mắt đã bắn lên một vệt máu.

Giữa núi Hoàng Sơn chôn dấu ác linh phượng hoàng, đã hoá thành nhiều dây liễu hơn, ác liệt mà vọt tới, phượng hoàng vốn là loài nhanh nhẹn, tốc độ cực nhanh, Mặc Nhiên không tránh kịp, bả vai bỗng nhiên bị đâm xuyên, máu tươi nháy mắt tí tách nhỏ xuống, Tiết Mông cả kinh: “Người sao rồi?!”

“Đừng qua đây!” Mặc Nhiên hé miệng thở hỗn hển, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm dây leo nằm trên mặt đất, lúc nào cũng có thể bất ngờ đánh ra đòn lấy máu thứ hai, lạnh giọng ngăn Tiết Mông lại, “Nhanh, qua bên sườn đi! Nói với y, dừng lại! Bảo tất cả mọi người dừng lại!”

Máu tí tách nhỏ xuống, hấn gắt gao siết chặt trái tim, kèm quân cờ trong tay kia.

Đầu óc quay cuồng, vô vàn ý niệm nảy lên trong đầu.

Đây chính xác là cộng tâm chi thuật, thậm chí còn dùng tốt hơn cả hấn kiếp trước. Nhưng dù có cải tiến đến thế nào, nguyên lý vẫn là như vậy, vẫn phải có quân cờ mẹ bên này duy trì được, thì cơ thể con mới có thể hoạt động.

Mặc Nhiên siết chặt quân cờ trong tay, cả người run lên nhè nhẹ, không phải vì cơn đau ở bả vai, mà là bởi vì hàn ý cùng sợ hãi từ chân lan tràn lên. Không thể nghi ngờ có người cũng trọng sinh.

Vậy người trọng sinh kia, có phải cũng biết hấn từng là lệ quỷ một đời? Nếu biết, vậy thì...

Sau lưng đột nhiên phát lạnh, Mặc Nhiên bỗng vô cùng tuyệt vọng.

Trước mắt tựa hồ hiện lên gương mặt tái nhợt kia của Đạp Tiên Quân, mũi miện cửu lưu lách cách, gương mặt hung ác nham hiểm, nhếch miệng cười lạnh.

Hắn cao cao tại thượng, ngả người ngồi dựa trên long ý, hấn lạnh lùng trầm ngâm mà thấy tức cười——

“Mặc tông sư, người trốn đi, người thì có thể chạy tới đâu mà trốn đây?”

Quỷ ảnh nghiêng ngả tiến lên, như sóng nước, đều là người kiếp trước hắc từng giết, là người mà kiếp trước hắc nợ.

Hắn nhìn thấy Sư Muội máu tươi đầm đìa, thấy gương mặt Sở Văn Ninh không có chút huyết sắc, thấy nữ nhân dùng lụa trắng ba thước treo cổ thấy nam nhân bị mổ bụng ruột rơi đầy đất.

Đều tới đòi mạng hắn.

“Người sớm muộn gì cũng không trốn nổi.”

“Đã có người biết trong thân xác người chứa đựng chính là linh hồn xấu xa, người vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Mặc Nhiên nhắm mắt lại.

Nếu kẻ sau màn, thực sự biết mình cũng là người trọng sinh, nếu người kia vạch trần quá khứ của hắn, vậy thì... Hắn biết phải làm gì bây giờ?

Hắn căn bản không dám tiếp tục nghĩ tới nữa.

[Husky] Chương 204: Sư tôn bảo vệ ta

Edit: Shizu + Chu

Bên kia, Tiết Mông đã chạy tới khu vực đại chiến kịch liệt, vung tay mà hô: "Dừng tay! Đừng đánh! Vô dụng!"

Kỳ thật vừa nghe cậu nói, mọi người đều cảm thấy có chuyện kì quái.

Vài ngàn tinh anh đối chiến với một biển mấy vạn cường thi, nhìn có vẻ hùng vĩ anh dũng, nhưng mỗi người đều là càng đánh càng hồ đồ, bởi vì đây không phải là bộ dáng như sắp diễn ra một trận ác chiến.

Mọi người một đường đánh giết tới nơi này, ngoại trừ hai người bị thương nhẹ, các tu sĩ còn lại đều không hề bị thương. Vì vậy Tiết Mông vừa kêu một tiếng, tất cả mọi người đều ngừng lại quay đầu nhìn cậu.

"Ta...."

Lần đầu tiên bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, trong đó còn có không ít trưởng bối, đại nhân vật có uy tín danh dự, Tiết Mông vậy mà lại hơi ghen hòng.

Sở Văn Ninh hỏi: "Làm sao vậy?"

Nghe được giọng nói của sư tôn, nội tâm của Tiết Mông mới bình tĩnh lại. chỉ về phía Mặc Nhiên đang chiến đấu kịch liệt, nói: "Mặc Nhiên hình như đã biết tại sao nơi này lại như thế này, đánh cường thi cũng không có tác dụng gì."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vài vị cường môn không ăn chay, sao có thể nguyện ý nghe một tiểu bối chỉ điểm, sắc mặt đều trở nên rất khó coi. Khương Hi sắc mặt trầm nhất, nói: "Mặc Nhiên chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử hơn hai mươi tuổi, hắn có thể biết được cái gì?"

Nếu như là người khác nói, có khả năng Tiết Mông sẽ còn khách khí, nhưng người này là Khương Hi, Tiết Mông vừa nghe hắn nói, nhất thời cả

giận nói:” Người hai mươi tuổi còn uống sữa, đừng cho rằng tất cả mọi người đều như người! Suy nghĩ hẹp hòi!”

Thật lợi hại, trước mặt mọi người sỉ nhục Khương Hi, các đệ tử Cô Nguyệt Dạ đều không nhin được, sôi nổi mà mắng cậu.

“Người nói cái gì vậy?”

“Tiết Mông người đem miệng rửa cho sạch.”

Tiết Mông bị mọi người im lặng nhìn chăm chăm sẽ cảm thấy không được tự nhiên, gặp tình trạng này, ngược lại không sợ. Hắn cùng Mặc Nhiên cãi nhau âm ỉ nhiều năm như vậy, thói quen lớn nhất chính là khiêu khích, lập tức tuấn mi một dựng, nói: “Làm sao, ta nói sai à? Là Khương chương môn của các người đại sự trước mặt chẳng phân biệt nặng nhẹ, đến lúc nào rồi, còn lấy tuổi luận tư cách!”

Khương Hi cũng là người dễ nóng tính, tôn sư chúng môn, tiên trưởng một phái, thế mà cũng nheo mắt lại, làm trò trước mọi người, đấu võ mồm với một vân bối.

“Tuổi cùng tư cách vốn liên quan nhau, chờ người tới tuổi của cha người, hẳn sẽ hiểu rõ một đạo lý —— nói chuyện với trưởng bối, lễ nghĩa cần trước.”

Tiết Mông cả giận nói: “Lòng dạ Khương chương môn như vậy, cũng có thể làm trưởng bối à?”

“Được rồi Mông nhi.” Tiết Chính Ung nhíu mày, “Đừng nói nữa. Nhiên nhi ở đâu? Mau đưa chúng ta tới đó.”

Tuy rằng Tiết Chính Ung kịp thời ngăn Tiết Mông lại, Khương Hi không thể so đo nữa, nhưng y vẫn phất tay áo vút lại một câu: “Tiết Chính Ung, người đúng là biết cách dạy con.”

Sắc mặt Tiết Chính Ung tái mét, tựa hồ là muốn nói gì đó, nhưng có lẽ là ngại mặt mũi tôn chủ đệ nhất thiên hạ, chung quy vẫn là không nói ra, đi theo mọi người tới sườn núi.

Tới giữa sườn núi, thấy Mặc Nhiên một bộ hắc y, tung bay mà đến, nửa tay áo hẳn toàn là máu, trong tay siết chặt một quân cờ, dây liễu phía sau bị đốt cháy, tạm thời không có đợt mới vút tới.

Vừa thấy hấn bị thương, sắc mặt Sở Văn Ninh và Tiết Chính Ung đều thay đổi, Tiết Chính Ung vội nói: “Nhiên nhi, con sao thế? Chữa trị..... Chữa trị, mau tới đây đi! Sư Muội! Tới giúp!”

Sư Muội tựa hồ cũng ngạc nhiên, nhìn cánh tay Mặc Nhiên máu chảy đầm đìa, sắc mặt hơi tái đi, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ, không nhúc nhích.

Nhưng Hàn Lâm Thánh Thủ Cô Nguyệt Dạ nhanh hơn một bước, ổng tay áo nhẹ phất lên, Mặc Nhiên liền cảm thấy miệng vết thương bớt nóng rất đau đớn, hấn gật đầu với Hoa Bích Nam, nói: “Đa tạ thánh thủ.”

“Khách khí rồi.” Giọng Hoa Bích Nam lãnh lãnh đậm đậm, “Không biết Mặc tông sư có phát hiện gì, muốn nói cho mọi người nghe?”

Giờ tâm tình Mặc Nhiên kỳ thật đã xấu tới cực hạn rồi, hấn biết rõ, nếu giờ phút này mình vạch trần “Cộng tâm chi trận”, tất nhiên sẽ làm cho một ít người hoài nghi suy đoán.

Nhưng là hấn cũng bất chấp nhiều vậy, hấn biết rõ Trân Lung Kỳ Lục nếu xuất hiện trên giang hồ nhiều, sẽ đẩy lên huyết vũ tinh phong thế nào, đó là chính hấn, là thứ Sở Văn Ninh luôn không hy vọng nhìn thấy.

“Xem cái này đi.”

Hấn mở lòng bàn tay ra, đem hắc tử trong tay cho mọi người xem.

Khương Hi cười nhạo nói: “Cờ Trân Lung? Không phải đã biết từ lâu à, Mặc tông sư phát hiện chẳng lẽ là thứ này? Nếu không phải trúng cờ Trân Lung, những thi thể đó sao có thể làm theo bố trí của kẻ khác.”

Mặc Nhiên mím môi, nói: “Không phải cờ Trân Lung, là con phệ hồn trùng trên quân cờ kia.”

Hấn chỉ cho mọi người xem: “Ở đây.”

Khương Hi khoanh tay đứng, cũng không nói nhiều, chỉ lãnh đạm mà nhìn hấn: “.....”

Tiết Chính Ung ở gần nhất, xem con trùng kia, nhưng nhìn nửa ngày, nghĩ mãi cũng không ra được gì, liền hỏi: “COn trùng này làm sao vậy, có gì không ổn à?”

“Trên mỗi một quân cờ đều có.” Mặc Nhiên nói, “Trân Lung Kỳ Lục, không đơn giản như các người thấy đâu.”

Từng đôi mắt nhìn hẩn chăm chăm, hẩn cũng liếc qua từng đôi mắt kia.

Hẩn đương nhiên biết mình đang làm gì.

Nói thứ mình biết, đều nói cho mọi người, vì để ngăn cản phát sinh một hồi họa kiếp.

Nhưng đại giới là gì, hẩn cũng rất rõ ràng ——

Đây kỳ thật cũng là độc thủ cao minh phía sau màn kia. Nếu người nọ không rõ Mặc Nhiên có phải trọng sinh hay không, cộng tâm chi trận không thể nghi ngờ chính là mối tốt nhất.

Trừ phi Mặc Nhiên có thể nhẫn tâm không mở miệng, buông bỏ tai kiếp. Chỉ cần hẩn mở miệng chỉ điểm, liền không thể nghi ngờ mà lộ tin cho kẻ sau màn kia.

Đạp Tiên Đế Quân đương nhiên đã trọng sinh.

Nhưng Mặc Nhiên không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể châm chước:

“Ta không biết chư vị có từng xem múa rối chưa.”

Có người đáp: “..... Đương nhiên từng xem rồi. Có điều người nói cái này làm gì?”

“Ta cũng từng xem, có điều khi còn nhỏ thấp bé, không chen lên hàng phía trước được, cũng chỉ có thể đứng sau đài, từ sau màn nghe một hai màn.”

Mặc Nhiên nói, “Cho nên múa rối ta xem khả năng không giống chư vị, chư vị thấy, đều là chuyện xưa được diễn lại, mấy con rối hoá trang lên sân khấu, đánh đánh giết giết, nói nói xướng xướng.”

Khương Hi không kiên nhẫn bảo: “Người đến tột cùng muốn nói cái gì? Có thể lời ít ý nhiều chút không?”

“Không thể.” Mặc Nhiên nói, “Không phải tốc độ lý giải của mỗi người đều nhanh như Khương chương môn, ta muốn tất cả mọi người đều nghe hiểu.”

“.....”

Thấy Khương Hi mặt âm trầm không hé răng, Mặc Nhiên tiếp tục nói:

“Con rối bày trên đài, sẽ tự mình cử động à?”

Tiết Chính Ung nói: “Đương nhiên là không.”

“Vậy làm sao chúng nó cử động được? Có phải hay không cần vài người ngồi xồm dưới màn, kéo từng sợi dây, thao túng chúng nó?”

“Không sai.”

“Đúng.” Mặc Nhiên nói, “Ta có một giả thiết..... Ta không biết Từ Sương Lâm có phải cũng nghĩ vậy không, nhưng ta cảm thấy hẳn là tám chín phần mười. ‘Hoàng Sơn’ trước mắt chúng ta, như dưới sân khấu kịch vậy. Cường thi mềm như bông kia, đều như búp bê vải bị người điều khiển—— những người này đương nhiên không cần quá nhiều năng lực, chỉ cần làm búp bê vải cử động, vậy vậy là đủ rồi.”

Khương Hi nói: “..... Nói tiếp đi.”

“Nếu thật là như vậy, Hoàng Sơn kỳ thật cũng chỉ là hậu trường, chỗ chân chính diễn ra không ở đó, mà sẽ ở trên đài.” Mặc Nhiên nói, “Từ Sương Lâm tựa như dẫn đầu gánh hát này, hẳn ra mệnh lệnh, sẽ ra với ai?”

Tiết Chính Ung nói: “Đương nhiên kẻ ngồi sau sân khấu, kéo dây điều khiển.”

Mặc Nhiên nói: “Không sai. Chính là đạo lý này, trên Hoàng Sơn, chính là kẻ bị giật dây, Từ Sương Lâm ra lệnh cho bọn họ, mà bọn họ kéo búp bê vải trong tay lên, diễn kịch.”

Khương Hi nghe xong, nheo mắt lại: “Ý của người là, trừ Hoàng Sơn còn có một chỗ, cũng có chất đầy thi thể như núi, nơi đó gọi là ‘ trên đài ’, mà những thi thể đó, gọi là ‘ búp bê vải ’?”

“Khương chương môn nhanh hiểu thật.”

“Người không cần nịnh hót với ta.” Khương Hi nói, “Ta muốn biết ngay, người nói đoạn này như hoa đoàn cầm thốc, đạo lý rõ ràng, kỳ thật suy nghĩ kỳ lạ, thiên mã hành không. Mặc tông sư, vu khống, người nói vớ vẩn thế này, rốt cuộc có căn cứ gì?”

“..... Ta không có nhiều căn cứ.” Mặc Nhiên nói, “Sở dĩ có thể nghĩ ra như vậy, cũng là vì trong lúc vô ý phát hiện trong thi thể này có quân cờ gắn phệ hồn trùng thôi.”

Quân cờ trên tay hẳn còn dính máu bắn, thực dơ, phệ hồn trùng rời cơ thể không lâu, vẫn còn chưa chết, mềm như bông nằm bên trên.

Mặc Nhiên trầm mặc trong chốc lát, nâng lên mắt, lại không nhìn vào Khương Hi, mà là Hàn Lâm Thánh Thủ Hoa Bích Nam sau Khương Hi: “Thánh thủ hẳn là rõ ràng nhất, phệ hồn trùng có loại thuộc tính thể nào.”

“Loại này côn trùng rất nhiều thuộc tính, Mặc tông sư chỉ cái nào?”

Mặc Nhiên nói: “Bắt chước.”

Hoa Bích Nam nói: “Cái này đương nhiên rõ ràng. Phệ hồn trùng, ấu trùng rất giỏi bắt chước, tâm ý tương liên với trùng đực, đem bắt chước nhất cử nhất động của trùng đực, cho đến khi lớn.”

Mặc Nhiên nói: “Được, nếu ta đem mấy quân cờ có ấu trùng này, nhét vào cơ thể một người khác, sẽ thế nào?”

“.....” Biểu tình Hoa Bích Nam khế biến, nói, “Thi thể ở đây làm gì, thân thể bên kia cũng sẽ làm thế.”

“Giải thể nào?”

“Không thể giải, trừ khi trùng chết.”

Mặc Nhiên gật gật đầu, nói: “Chư vị tản ra chút, để ý một chút, nhìn.”

Hắn tiếng nói vừa dứt, đáy mắt đột nhiên nổi lên hàn ý, đột nhiên nghiêng con trùng trên quân cờ kia. Lúc này đất bỗng nhiên rung lên, những dây liễu vừa chui vào đất xong, lại một lần đánh về phía Mặc Nhiên, mọi người đều kinh ngạc, nhưng Mặc Nhiên rất nhanh thu liễm sát ý của mình, tránh công kích của dây liễu. Hắn hoãn hơi, một tay khoanh tay mà đứng, đứng tại chỗ, nói: “Nhìn thấy không. Hoàng Sơn đang cố tình bảo vệ phệ hồn trùng này, không cho chúng nó bị giết dễ dàng. Nếu ai vẫn nói con trùng này chỉ trùng hợp xuất hiện trên quân cờ này... Hoặc là chỉ để trang trí, ta đây cũng hết lời để nói rồi.”

Mấy phần vắng lặng, cơ hồ tất cả mọi người đều đang suy nghĩ, đều đang tiêu hoá suy đoán của Mặc Nhiên.

Suy đoán ớn mật đến gần như thái quá.

Nhưng lại không biết vì sao, nhất thời cũng tìm không ra bất luận lỗ hổng nào.

Suy nghĩ của Mặc Nhiên quá điên cuồng, nhưng hắn nói chắc chắn, ánh mắt cứng rắn.

Giống như với suy nghĩ của Từ Sương Lâm, nhất cử nhất động, hắn có mười phần mười mà nắm chắc, hắn đang cố hết sức thuyết phục bọn họ.

Nhưng loại hết lòng tin này thực đáng sợ, trong đám người, thậm chí ngay cả Sở Văn Ninh cũng có hơi bất an. Y nhú mày lại, xa xa nhìn gương mặt

Mặc Nhiên có chút tái nhợt, y bỗng có loại cảm giác tim đập loạn, cảm thấy giống như có manh mối gì đó lộ ra, chút rằng nanh.

Muốn xé mở ra.

Đại khái cũng chỉ có người như Tiết Chính Ung, suy nghĩ tương đối đơn giản, ông cũng không để ý vì sao Mặc Nhiên trong thời gian ngắn vậy, có thể nghĩ ra loại kỳ quặc quý dị “cách điều khiển con rối” thế, ông chỉ là nghiêm túc cân nhắc trong chốc lát, bỗng nhiên ngừng đầu: “Cho nên nói, Từ Sương Lâm căn bản không ở đây?!”

Mặc Nhiên: “Con cho rằng không ở.”

Thứ Toàn Cơ trường lão quan tâm không giống mọi người, hẩn nhứ mà nói: “Dọc đường đi, giết cương thi không phải vạn cũng có chín ngàn, hẩn tìm nhiều thi thể vậy ở đâu? Nếu có nơi nào bỗng nhiên người chết như vậy, không có lý do gì mà không kinh động thập đại môn phái.”

Mặc Nhiên thở dài nói: “Vừa mới chết đấy thôi. Các người đã quên rồi à?”

“Chỗ nào vừa chết cơ?”

Mặc Nhiên thấy mọi người khó hiểu, lời ít ý nhiều mà nói hai chữ.

“Lâm Nghi.”

“Không có khả năng!”

Lập tức có người phản bác lại hẩn.

“Lâm Nghi khi ấy là biển lửa, đám cháy như đại dương mênh mông, đều đốt thành tro, sao còn có thi thể được.”

“Bởi vì có khe hở không gian kia.” Mặc Nhiên nói, “Trừ Từ Sương Lâm ra, hẩn còn có một đồng bạn, mở khe hở không gian.”

Lúc này không có ai phản bác. Không phải bởi vì tin tưởng, mà là vì quá vớ vẩn, quá nực cười.

Sau một lúc lâu, Khương Hi mới nói: “Đó là đệ nhất đại cấm thuật đã thất truyền từ lâu.....”

“Đệ nhất đại cấm thuật là Thời Không Sinh Tử Môn.” Mặc Nhiên nói, “Không phải không gian.”

“Ở đây có mấy ngàn người, không phải một mình Từ Sương Lâm.” Sắc mặt Khương Hi thực lạnh lẽo, “Phải có năng lực lớn thế nào, mới có thể đem hơn một ngàn người trước khi bị biển lửa cắn nuốt, đưa đến Hoàng Sơn?”

“Không bằng Khương chưởng môn đối ý nghĩ ngầm lại.” Mặc Nhiên nói, “Ta vẫn cảm thấy, những người này không phải lúc sống bị đưa tới, mà là sau khi bị thiêu chết, trước khi chưa hoá thành tro tàn. Loại thuật truyền tống, đưa người chết dễ hơn đưa người sống nhiều.”

Khương Hi không vui khi bị văn bối lôi kéo suy nghĩ, có chút tức giận, y nheo mắt lại, nhưng còn chưa nói gì, một đôi tay thon dài tái nhợt đã ấn y xuống. Hàn Lâm Thánh Thủ Hoa Bích Nam khẽ mỉm cười, nhìn về phía Mặc Nhiên: “Mặc tông sư, người nói chắc chắn như thế, tựa như đã tận mắt thấy, có bằng chứng gì?”

Mặc Nhiên không nghĩ tới được tông sẽ đứng ra nói chuyện, ngần ra một chút, sau đó nói: “Da thịt những cương thi này bị cháy hay thối rữa, không có rõ hơn Hoa tông sư.” Hoa Bích Nam liếc mắt nhìn mấy cương thi bị cắt đứt tay chân, rốt cuộc không bò dậy được, sau đó chuyển mắt về, nhàn nhạt nói: “Cho dù là cháy, sao có thể xác định là thi thể ở Lâm Nghi?”

Mắt đen của Mặc Nhiên mắt đen không chút thoái nhượng nào mà nhìn hằm hằm, nói: “Suy đoán vớ vẩn thôi. Nếu Hoa tông sư cảm thấy hoang đường, vậy thì nói ra cách khác đi, Từ Sư ông Lâm làm sao mà thần không biết quỷ không hay, dưới mí mắt chúng môn phái, chuyển hơn một ngàn thi thể đến Hoàng Sơn thế.”

Hoa Bích Nam cười cười: “Ta không giỏi tà thuật, không đoán được.”

“.....”

Trong lúc nhất thời lại không có nhiều lời.

Những lời này của Hàn Lâm Thánh Thủ, có vẻ chọc thủng vò rượu trong lòng mọi người.

Từ khi Mặc Nhiên bắt đầu suy đoán cách dùng trùng mẹ con, rất nhiều người cảm thấy đáng sợ trong lòng, cảm thấy lông tơ sau lưng dựng thẳng. Có câu nói rất đúng, người là loại người gì, trong mắt có thể thấy loại đồ như thế.

Ở đây rất nhiều người, cũng chả phải nhân vật ngây thơ hồn nhiên gì, đương nhiên có thể nghĩ tới vấn đề mấu chốt, đó chính là vì sao Mặc Nhiên trong thời gian ngắn như vậy, lại có loại suy đoán chặt chẽ chu đáo như thế?

Hắn đương nhiên không phải vây cánh của Từ Sương Lâm, nếu phải, tuyệt đối sẽ không đưa ra loại phỏng đoán này.

Như vậy, đây là không phải Mặc tông sư người vẫn có suy nghĩ “thanh chính”, kỳ thật ngẫm đọc qua loại thuật pháp này, hoặc ít nhất đã có nghiên cứu từ lâu? Lựa che mặt Hoa Bích Nam khẽ tung bay, mỉm cười nói: “Nói đến cùng, nếu bàn về đoán tâm tư Từ Sương Lâm, ta đương nhiên không so với Mặc tông sư được.”

Chớp mắt như vậy Mặc Nhiên muốn phản bác, nhưng bỗng nhiên cảm thấy chân mình không thể đứng nổi, không thể tìm ra câu nói hợp tình hợp lý, ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, ta cũng không giỏi tà thuật.

Lúc này, chợt nghe thấy một giọng nói thanh thanh lãnh lãnh: “Hoa tông sư, người hà tất phải ngấm ngấm hại người.”

“Ồ.” Hoa Bích Nam cười cười, “Sở tông sư.”

Sở Văn Ninh bạch y như tuyết, đứng dưới ánh trăng, biểu tình trên mặt cực kỳ nhạt nhẽo: “Vị trí mỗi người khác nhau, suy nghĩ cũng sẽ không giống nhau, người ngồi trên chỉ có thể thấy được đài múa rối, nhưng người phía sau có thể thấy, chính là một đám người thường ngồi sau đài mà thôi. Hoa tông sư, người hiểu ý ta không?”

Hoa Bích Nam mỉm cười nói: “Thứ cho tại hạ ngu dốt.”

“Mặc Nhiên có kiến giải của hắn.” Sở Văn Ninh lãnh đạm nói, “Hắn là đồ đệ môn hạ của ta, ta thấy người nói ám chỉ như vậy, không cần phỏng đoán nhiều thế.”

Tin tưởng như vậy làm cổ họng Mặc Nhiên nghẹn lại, hắn lẩm bẩm nói: “Sư tôn.....”

Hoa Bích Nam nhìn Sở Văn Ninh một lát lát, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói, cười cười, liền lui vào trong đội hình Cô Nguyệt Dạ.

Khương Hi thu lại mặt mũi, nhưng biểu tình vẫn rất khó nhìn.

Y lạnh lùng nói: “Mặc kệ thế nào, giành lại núi trước rồi nói.”

Mọi người đi lên đỉnh núi, nơi đó trống không, chỉ có một trận pháp chú rất lớn, mắt trận không ngừng có ánh sáng màu đỏ tản ra.

Mặc Nhiên vừa thấy này trận, đáy lòng nặng nề, đầu ngón tay lạnh thấu.

Quả nhiên là cộng tâm chi trận..... Cộng tâm luyện hoá quân cờ, mang phê hồn trùng hợp với cờ Trân Lung, mới có thể cần dùng đến trận pháp.

Cung chủ Đạp Tuyết cung cau mày, đánh giá hình vẽ trận pháp kỳ dị kia, nói: “Đây là trận gì thế? Chưa từng thấy. Tiết chương môn, người biết nhiều, người từng thấy chưa?”

Tiết Chính Ung đến gần xem thử, lắc đầu: “Chưa từng.”

Mắt đen của Khương Hi lóe u quang, y nhìn mắt trận kia trong chốc lát, duỗi tay chậm rãi dò xét thử. Y tinh thông trận pháp luyện được nhất, hạp mắt xem xét khoảng một nén nhang, bỗng nhiên rút tay về tay, quay đầu nói với Mặc Nhiên: “Người còn giả thiết gì khác không?”

Loại phản ứng này của y, tương đương hoàn toàn nói cho mọi người, suy đoán vừa rồi của Mặc Nhiên tám chín phần mười, là đúng!

Mặc Nhiên nói: “..... Có.”

Khương Hi bảo: “Nói.”

“Nếu là trùng tử mẫu, vậy theo ta mới nói vừa rồi, một cái là trên đài, một cái là dưới đài, cho nên, Từ Sương Lâm ở chỗ này ít nhất tạo cờ Trân Lung, sẽ có chỗ có thi thể, nghe theo lệnh của hãn giống hệt.” Mặc Nhiên dừng một chút, nói ra chút mẫu chốt nhất, “Nhưng mà, ở đó, không phải chông chất cương thi tay trói gà không chặt đâu. Chỉ sợ là người khi còn sống có tu vi cường hãn.”

Tiết Mông cả kinh nói: “Đây là nguyên nhân Từ Sương Lâm giết nhiều người thường như vậy à? Vì để khống chế tử thi của tu sĩ cho tốt á?”

“Có lẽ vậy.”

“.....”

Tiết Mông quay đầu lại liếc mắt nhìn chân núi, thấy sơn biến máu mênh mang kia, trong phút chốc huyết sắc trên mặt biến mất hoàn toàn, không biết là vì cảm thấy quá ghê tởm quá chấn động, hay là vì nghĩ tới một nơi khác, bọn họ sắp phải đối mặt với lượng tử thi tu sĩ ngang như vậy.

Có lẽ cả hai đều có, Tiết Mông thoát nhìn như bị đánh tới hơi nghiêng ngả.

Bỗng nhiên có người hô một tiếng: “Mau nhìn chỗ này! Ở đây có thi thể!”

Kỳ thật đỉnh núi chẳng có gì cao lớn che lấp, chỉ có một lùm cây, người tinh mắt phát hiện ra ở đó tựa hồ có một mẫu bạch y lộ ra ngoài.

[Husky] Chương 205: Sư tôn, đại nạn giáng xuống

Edit: Chu

Beta: Shira

Vài người đến xem thử, kéo nó từ lùm cây ra. Đó là một xác chết cháy đen, cháy vẫn rõ ràng, liếc qua cũng có thể thấy lúc sống đã giãy giụa trong biển lửa. Mặt nó đã thành than, nhìn không rõ ngũ quan nữa, chỉ có thể thông qua dáng hình, và chút áo lụa bên ngoài chưa cháy hết để nhận ra là nữ tử. Sở Văn Ninh nâng tay xem xét, nhắm mắt thăm dò, sau đó nói: “Không có dấu vết của Trân Lung Kỳ Lục.”

Có người lẩm bẩm: “Kỳ quái, Từ Sương Lâm biến toàn bộ đỉnh núi thành Trân Lung Kỳ Lục, chẳng lẽ là hẩn bỏ sót à?”

Lập tức có người phản bác: “Người có thấy xác chết nào bị bỏ sót, bị vứt lẻ loi giữa núi chưa?”

Mặc Nhiên đi qua, tới tới lui lui, tỉ mỉ xem xét nữ thi này. Là người duy nhất biết Trân Lung Kỳ Lục trong kiếp trước, hẩn đương nhiên biết rõ thuật pháp này có cấm chế gì, cho nên đối với thân phận nữ thi này, hẩn có suy đoán khá đáng tin cậy trong lòng, nhưng hẩn cần chút bằng chứng.

Bằng chứng rất nhanh đã tìm được.

Mặc Nhiên tháo sợi dây cháy đen trên tay ả, lau lớp tro tàn đen dính bên trên, lộ ra linh thạch đỏ sậm.

Hẩn đưa dây đeo kia cho Khương Hi, nói: “Tổng Thu Đồng.”

“... Sao người lại ...” Khương Hi hỏi một nửa, nhận dây đeo, phản ứng lại, “Sao người biết dây đeo này?”

“Ta tặng cho ả trước lễ tân hôn.” Mặc Nhiên lời ít ý nhiều nói, “Tổng Thu Đồng là truyền nhân của Tổng Tinh Di, Điệp Cốt Mỹ Nhân Tích hàng phục ác linh phương hoàng, chính là chìa khoá mở ra Hoàng Sơn này.”

Có người hỏi: “Tử Sương Lâm giết Tống Thu Đồng, mang ả theo như chìa khoá, mở đại môn Hoàng Sơn?”

Mặc Nhiên lắc đầu, nhìn chăm chăm mặt Tống Thu Đồng hồi lâu, không phải thương hại, nhưng tâm tình có chút vi diệu phức tạp. Mặc Nhiên nói: “Không phải, có lẽ lúc hắn ta đưa ả lên, ả vẫn còn sống.”

“Nói vậy là sao?”

Mặc Nhiên còn chưa nói, Khương Hi đã mở miệng trước. Có lẽ là vì cứu vớt mặt mũi của mình, gặp được loại có thể giúp mình dễ dàng giải quyết vấn đề, Khương Hi cũng không định cho vân bối làm màu nữa, nhàn nhạt nói: “Vì ra lệnh dưới chân núi Hoàng Sơn.”

Mặc Nhiên nhìn hắn một cái, thầm nghĩ như vậy là tốt nhất, nếu để mình nói ra, sau này sẽ bị hoài nghi, càng khó biện bạch hơn. Vì thế dừng một bên, nhường chỗ cho Khương Hi, để Khương Hi nói.

Có người hỏi: “Ra lệnh? Tống Thu Đồng là nữ tử yếu đuối, có thể ra mệnh lệnh gì được?”

“Tuy ả yếu đuối, nhưng tiền bối của ả chưa chắc đã vô dụng như vậy. Phượng Hoàng ác linh Hoàng Sơn, chỉ nghe lệnh người có huyết mạch với kẻ đã hàng phục nó.” Khương Hi cũng không phải người hồ đồ, nói, “Tống Thu Đồng chính là truyền nhân có huyết thống này cuối cùng.”

Người nọ hít ngược một hơi lạnh: “À, hàng phục phượng hoàng ác linh chính là Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch?”

“Không sai.”

“Sao lại chưa từng nghe qua...”

Khương Hi nói: “Không nghe qua cũng bình thường, tứ đại tà sơn trừ việc trấn thủ ra, cũng chẳng có tác dụng gì nữa, nên có thể mở hay không, do ai mở, tất cả mọi người đều không để ý nhiều. Tống Thu Đồng trước phiêu bạt mọi chốn, bị người ta mang ra làm vật đấu giá, nói vậy có lẽ cũng không biết mình có thể tới núi Hoàng Sơn trốn... ả hắn là cũng chưa từng nghe qua chuyện cũ tiền bối của mình đã hàng phục hoàng ác linh.”

“Cho nên... Cho nên Tử Sương Lâm đưa ả tới?”

“Hắn là như thế.” Khương Hi tiếp tục nói, “Lúc ấy đám cháy ở Nho Phong Môn nổi lên, mọi người ai cũng chạy nạn, cũng không ai về chủ điện, chẳng quan tâm đến nữ tử trời gà không chặt. Người duy nhất để ý tới ả, chỉ có Từ Sương Lâm, hoặc là đồng bọn sau lưng Từ Sương Lâm.”

Tiết Chính Ung bên cạnh nghĩ, gật đầu: “Nếu kẻ sau màn có thể mở không gian khác, đưa Từ Sương Lâm đến chỗ khác, muốn đưa theo Tổng Thu Đồng cũng chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức. Chúng ta không bằng nghĩ xem—— Hắn đưa ả tới Hoàng Sơn, bản tính Tổng Thu Đồng là kẻ nịnh nọt, tóm được cọng rơm cứu mạng, chỉ biết giữ mạng sống mới quan trọng. Vậy khi ấy, người kia chỉ cần đưa ả tới Hoàng Sơn, để ả ra lệnh dưới chân Hoàng Sơn, ả sẽ không từ chối.”

Có người hỏi: “Nhưng hắn vì sao không dùng Trân Lung Kỳ Lục điều khiển Tổng Thu Đồng?”

“Bởi vì phượng hoàng ác linh có thể nhận ra người hạ lệnh có bị khống chế hay không.” Khương Hi nói, “Còn phải sống, còn cần cam tâm tình nguyện, ngọn núi này, mới nghe theo lệnh.”

Mọi người ngẫm thử, có người kinh ngạc nói: “Chúng ta ở đây làm gì? Không thể ở trên đài của hắn, chạy thẳng tới “phía sau màn” của hắn, còn vì ngọn núi Hoàng Sơn đáng chết này, và đám phệ hồn trùng không thể diệt... Giờ nên làm gì đây?”

Khương Hi nhíu mày, tựa hồ ghét cách so sánh “trên đài” và “phía sau màn” của Mặc Nhiên, nhưng vẫn nói: “Tìm thấy ‘trước đài’, phá huỷ nhóm con rối của Từ Sương Lâm.”

“Mặc tông sư.”

Khương Hi nói xong, bỗng gọi Mặc Nhiên, Mặc Nhiên vốn khoanh tay chăm chú nghe bên cạnh, thấy hắn nhắc tới mình, không khỏi hơi giật mình.

“Hả? Làm sao?”

Khương Hi buồn bực nói: “Lúc này Mặc tông sư phân tích có đạo lý rõ ràng, vậy, Khương mỗ vẫn muốn thỉnh giáo Mặc Tông sư một câu, nên tìm thế nào?”

Mặc Nhiên: “... Thử Gặp Quỷ xem?”

“Gặp... Gì?”

Mặc Nhiên ho nhẹ một tiếng, ánh sáng trong tay sáng lên, dây liễu bỗng vụt ra, hắn nói: “Chính là cái này, nó gọi là Gặp Quý.”

Khương Hi: “...”

Gặp Quý giống Thiên Vấn, đều có khả năng thâm vấn, nhưng thâm người sống, thâm lệ quý, cũng có thể thâm thi thể đã có linh hồn rời đi. Khác nhau ở chỗ thâm người và thâm thi thể, là để họ mở miệng nói, còn thâm quý, là trực tiếp câu thông với linh hồn.

Tống Thu Đồng đã chết được cả tháng, linh hồn sớm đã rời đi, nhưng may mà Hoàng Sơn đầy âm khí, xác chết không hư thối, Mặc Nhiên thấp giọng nói: “Gặp Quý, đến thâm.”

Bỗng vụt một tiếng, chỉ thấy Gặp Quý lập tức nghe theo lệnh, vươn cành liễu đầy lá, cuốn quanh xác Tống Thu Đồng ba vòng, hốc mắt thi thể ả liền đỏ rực.

Ánh đỏ kia kéo tới đáy mắt Mặc Nhiên, hắn mở miệng thử hỏi một câu, tiếng nói trầm thấp: “Người đưa người tới đây, là Từ Sương Lâm?”

Khuôn mặt cháy đen của Tống Thu Đồng khó phân biệt ngũ quan, nhất thời không có động tĩnh.

“... Có phải không có tác dụng không thể.” Có người nhỏ giọng thì thào nói.

Mặc Nhiên nheo mắt lại, hỏi lần nữa: “Người đưa người tới, là Từ Sương Lâm?”

Vẫn không có động tĩnh.

Khương Hi nói: “Xem ra Mặc tông sư còn quá trẻ, không bằng để sư tôn người tới đây đi.”

Nhưng mà, đúng lúc này, cổ Tống Thu Đồng bỗng cử động! Động tác ả cứng đờ, cực kỳ chậm rãi, nhưng không thể nghi ngờ rõ ràng là đang lắc đầu.

Tiết Chính Ung cả kinh nói: “Không phải Từ Sương Lâm?”

Mặc Nhiên siết chặt Gặp Quý, gân xanh trên mu bàn tay hơi nảy lên, hắn lại hỏi: “Vậy, kẻ đưa người tới, người có biết không?”

Lại mấy phần yên lặng, Tống Thu Đồng bỗng hé miệng, nhưng ả không trả lời, trong miệng vọt ra, đều là hoạt xà nhớp nháp, rơi trên mặt đất, chui ra.

Có đệ tử Cô Nguyệt Dạ lập tức nhận ra: “Trong bụng ả có ngôn xà!”

Nuốt ngôn xà, tà thú, không độc, quanh thân phủ linh giáp, nhưng sống trong bụng người hơn hai mươi năm.

Loại rắn này rất nhiều môn phái ở Thượng Tu Giới dùng, chuyên để đệ tử ám vệ nuốt, từ đó, ám vệ kia chỉ có thể nói lời thật lòng với chủ nhân ngôn xà, còn lại cho dù kẻ khác hỏi họ cái gì, họ đều chỉ có thể nói dối, hoặc là nửa thật nửa giả, nếu loại rắn độc này tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, nháy mắt sẽ cắn nuốt lục phủ ngũ tạng, cắn đứt yết hầu, xé nát lưỡi.

Ánh đỏ của Gặp Quỷ bỗng tắt, thân thể Tống Thu Đồng run lên, không ổn mà lắc đầu, trong miệng trào máu đỏ, nhìn qua đều là lục phủ ngũ tạng nát vụn, còn có lưỡi, yết hầu...

Rốt cuộc không nói nên lời.

Mọi người do dự, chợt có người đề nghị: “Nếu không nói được, hay để ả viết đi?”

Mặc Nhiên đang xem ngôn xà, kỳ thật đã biết rõ người sau màn đã suy xét kỹ lưỡng, không cho người khác khả năng biết được. Nhưng vẫn lên, nâng tay Tống Thu Đồng nhìn thử.

Tiết Chính Ung hỏi: “Sao rồi?”

Mặc Nhiên lắc đầu: “Gân cốt đều bị đánh gãy rồi, căn bản không viết được gì.”

Mọi nơi liên càng gần, chợt có tiếng gió thổi qua, giữa núi rừng vang lên tiếng cười ha ha dữ tợn, xa gần có tiếng cương thi gào rống kêu rên, nhất thời không khí ở đỉnh núi cứng đờ quỷ quyệt cực điểm, Mã Vân trang chủ Đào Ba Sơn Trang phá vỡ tịch mịch này, hấn nói: “Vậy, vậy manh mối mất rồi?”

Không ai hé răng.

Mặc Nhiên thu Gặp Quỷ, xác chết Tống Thu Đồng mềm như bống ngã xuống.

Rất nhanh dây liễu ở Hoàng Sơn đã sột sột soạt soạt vọt tới, cẩn thận thăm dò quanh xác chủ nhân, cuốn ả lại, kéo vào trong lùm cây, như muốn dùng bụi cây nhỏ bé bảo vệ ả.

Hắn lúc này kỳ thật không hiểu Từ Sương Lâm sao không giết Tống Thu Đồng rồi, đốt quách ả đi cho xong, còn mất công đánh gãy gân mạch trên tay, ép nuốt ngôn xà. Nhưng một màn này, bỗng nhiên hiểu ra——

Hoàng Sơn chỉ phục tùng tộc Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, từ sống tới chết. Chỉ cần xác ả còn ở Hoàng Sơn, phượng hoàng ác linh, sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào đốt chủ nhân của nó, thiêu thành tro tàn.

Mặc Nhiên nhất thời không biết cảm thụ như thế nào, hắn bỗng nhớ tới mình kiếp trước. Hắn chết, không ai nhặt xác cho hắn, còn phải trước khi mình tắt thở, tự nằm vào quan tài đã đào sẵn. Kỳ thật cũng không có ý nghĩa gì, sau đó những nghĩa quân lên núi, không ngũ mã phanh thây hắn mới là lạ.

Kiếp trước có khi mình chết còn thê thảm hơn Tống Thu Đồng, sắp đến đầu, thứ nguyện ý chịu bảo vệ hắn cũng chả có.

Chung quanh rất nhiều người xì xào, nói chuyện với nhau, cau mày, thảo luận nên làm gì tiếp. Mà có người lại nhắm mắt suy nghĩ, ví dụ như Khương Hi, ví dụ như Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên cũng nhắm mắt lại, tự vuốt phẳng mọi chuyện phát sinh trước mắt này, thủ đoạn dính máu tanh như thế, so với kiếp trước của hắn có thể nói giống đến cực điểm. Có lẽ vì nguyên nhân như vậy, Mặc Nhiên cảm thấy đoán được ý của Từ Sương Lâm, hành động, cũng không phải quá khó.

Hắn tựa hồ thấy Từ Sương Lâm ở Tam Sinh Biệt Viện của hắn, đi chân trần, qua lại, Từ Sương Lâm tự hỏi, đang tự hỏi: Linh lực không đủ, không thể điều khiển cả đám tu sĩ, nên làm sao?

Sau đó hắn nghĩ ra một cách——

Sử dụng cộng tâm chi trận, giết một lượng người thường như thế, ứng với xác chết tu sĩ tầm thường, tựa như rồi gổ giật dây, vì hắn quá roi.

Nơi nào làm là an toàn nhất?

Tứ đại tà sơn.

Không có cách mở kết giới Hoàng Sơn thì nên làm sao?

Mang thi thể Tống Thu Đồng theo.

Từng dấu vết dần xâu chuỗi lại với nhau, ánh mắt Mặc Nhiên đen trầm, vẫn còn suy tư.

Xác chết bá tánh ở đâu ra?

—— Đám cháy ở Lâm Nghi, đốt quách cho xong.

Tuy rằng đều là suy đoán, nhưng mỗi thứ có thể đối chiếu, ánh sáng trong mắt hắt lại tán, tán lại tụ về, hắt thậm chí có thể cảm giác hắt chính là Từ Sương Lâm, Từ Sương Lâm chính là hắt, đứng ở đỉnh Hoàng Sơn, ánh mắt gần như điên cuồng lại bắn khoắn, nhìn thi thể cuồn cuộn dưới chân núi.

Càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng minh bạch, cho tới khi ở giữa, tất cả ngưng lại.

Nếu hắt là Từ Sương Lâm, làm đến đó rồi, có phải nên dựng “trước đài”, biểu diễn múa rối mình dốc sức an bài không?

“Trước đài” nên chọn đâu thì tốt?

Nơi nào có thể tìm được số lượng lớn thi thể tu sĩ cường hãn?

Nếu không bị phát hiện, lại còn được che chở...

Ánh sáng mặt trời dần phồn thịnh, chợt tối sầm đi.

“Giao Sơn...” Hắt lẩm bẩm.

Khương Hi liếc nhìn hắt: “Gì cơ?”

Sắc mặt Mặc Nhiên thay đổi, hắt nhìn phương Đông, hắt bỗng trở nên có hơi tức giận: “Giao Sơn! Núi Anh Hùng! —— Hắt chọn Giao Sơn Núi Anh Hùng làm trước đài! Một kiếp ở Lâm Nghi, nhiều thứ dân chết, Từ Sương Lâm có thi thể nhiều thứ dân như vậy, lại không có thi thể tu sĩ cường hãn! —— Núi Anh Hùng!”

Khương Hi cũng phản ứng lại: “Người nói là, Từ Sương Lâm đối ứng triệu hoán, là mấy trăm năm nay Nho Phong Môn, mai táng hài cốt ở Núi Anh Hùng?”

Mặc Nhiên căn bản lười nói nhiều với hắt, thầm mắng một tiếng, đã bước dài, chạy vội xuống núi.

Từ Sương Lâm đúng là kẻ điên! Núi Anh Hùng chôn cất thi thể thế đại chương môn của Nho Phong Môn, thậm chí có cả chương môn đời đầu,

dùng cộng tâm chi trập thao tác các tu sĩ kia còn được, điều khiển những người này?

Một khi Từ Sương Lâm không duy trì được pháp lực, những thi thể cường hân đó không thể tránh khỏi bị bạo tẩu, đến lúc đó Từ Sương Lâm sẽ bị phản phệ, chết bất đắc kỳ tử, mà những thi thể chiến lực mạnh nhất Nho Phong Môn cũng sẽ mất không chế.

Khi đó sẽ là, không khác gì kiếp nạn thiên liệt mở Địa Ngục Vô Gian.

[Husky] Chương 206: Sư tôn, rốt cuộc ta là ai?

Edit: LuBachPhong36

Mặc Nhiên lướt qua làn sóng thi thể cuồn cuộn, chạy thẳng đến dưới chân núi, tạo ra kết giới, ánh mắt hần lập tức dừng trên người Nam Cung Tứ.

Lúc này trôi buộc trên người Nam Cung Tứ đã được cởi bỏ, Diệp Vong Tích quỳ một gối ở bên cạnh, băng bó miệng vết thương cho hắn. Mà Mai Hàm Tuyết thì mặt mày lạnh lẽo, lẳng lặng ngồi trên mặt đất, ngồi giữa Giang Đông Đường và Nam Cung Tứ, trước mặt là một chiếc đàn Không*, đầu ngón tay nhẹ động, âm thanh như nước chảy.

(*箜篌: đàn Không, một loại đàn cổ, có ít nhất năm dây, nhiều nhất hai mươi lăm dây).

Phải biết rằng Mai Hàm Tuyết là chương giáo đại sư huynh của Côn Luân Đạp Tuyết cung, hơn nữa nghe nói người này xuất quỷ nhập thần, thân pháp cực kỳ quỷ quyết, hành động cũng thường xuyên biến hóa, lúc thì đứng đắn đến không thể đứng đắn hơn, lúc thì công phu tà môn đến không thể hình dung được.

Nhờ phúc của hắn, đám người Giang Đông đường kia tuy rằng hận không thể đem Nam Cung Tứ xẻo sống, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể ngoan ngoãn mà ngồi trên tảng đá bên cạnh giường mắt nhìn.

Thấy Mặc Nhiên lao xuống, tiếng đàn của Mai Hàm Tuyết đột nhiên ngừng lại, hắn thu đàn, đứng dậy, khẽ gật đầu. Mỗi động tác đều cực kỳ đoan trang đoan chính.

“Trên núi thế nào?”

Mặc Nhiên nói: “Đều là giả.”

“Giả?” Mai Hàm Tuyết hơi hơi nhíu mày, người phía Giang Đông đường nghe được, cũng sôi nổi vây lại đây, Hoàng Khiếu Nguyệt còn đang nằm ở

đình bên cạnh hóng gió, bắt mấy tên đệ tử dấm chân xoa vai cho hần, làm ra vẻ hấp hối suy yếu, nhưng nghe vậy cũng nhin không được nheo cặp mắt lại thành khe, vênh tai nghe.

Mặc Nhiên nói: “Từ Sương Lâm không ở trên núi này, chỉ sợ là ở Giao Sơn. Ta ——”

Hần còn chưa nói xong, sắc mặt Nam Cung Tứ đã tái nhợt, đột nhiên nhìn thẳng Mặc Nhiên: “Từ Sương Lâm ở Giao Sơn?”

“Có lẽ, nhưng không hoàn toàn chắc chắn.”

Nam Cung Tứ sững sốt trong chốc lát, lẩm bẩm nói: “..... Không có khả năng, Giao Sơn chỉ nghe theo mệnh lệnh gia tộc Nam Cung, Từ Sương Lâm hần.....”

Hần nhớ tới cái gì, bỗng nhiên nghẹn lời, rồi sau đó chút huyết sắc cuối cùng trên mặt cũng phai hết, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chú Mặc Nhiên. Hần nhất thời đã quên, Từ Sương Lâm, vốn dĩ cũng họ Nam Cung.

Nam Cung thế gia, một Liễu một Nhứ, đã từng được người người ca ngợi là thiếu niên anh kiệt, mọi người đều cảm thấy Nho Phong Môn có được hai huynh đệ này tương lai sẽ huy hoàng, sáng rọi như mặt trời ban trưa. Không ai ngờ được kết cục của hai huynh đệ này cùng Nho Phong Môn sẽ là cục diện như ngày hôm nay.

Nam Cung Tứ im lặng rũ mắt, không nói gì nữa.

Lúc này những người khác cũng lục tục chạy dưới chân núi tới, mấy ngàn người như bầy cá di trú, chen chúc đổ về trước núi.

Sở Văn Ninh đã đi tới, Tiết Mông cùng Sư Muội đi theo phía sau, y nhìn về phía Nam Cung Tứ: “Tay tại sao lại bị thương?”

“Không đáng ngại, là tự ta quệt trúng.” Nam Cung Tứ nói, “Cảm tạ đại ân của tông sư.”

Tiết Mông thở dài nói: “Gọi là sư tôn, gọi tông sư cái gì, thật là, sư tôn cho người mặt mũi, người còn không cần, người.....”

“Ta không có lạy qua sư phụ.” Đôi môi da khô nứt nẻ của Nam Cung Tứ hơi hơi khép mở: “Những điều đã được học, trước giờ không đến từ tông sư. Mong muốn của gia mẫu khi ta còn nhỏ, tông sư không cần để ở trong lòng.”

Sở Văn Ninh: “.....”

“Xin lỗi. Nhưng lễ tam bái năm đó, ta đều không nhớ rõ.”

Sở Văn Ninh còn chưa nói chuyện, đã nhìn thấy Khương Hi cùng chương môn các phái khác đã đi đến, phía sau còn cả đám đệ tử thất thất bát bát theo sau. Y không quen ở trước mặt nhiều người nói chuyện riêng tư, nên liền mím môi, không nói tiếp nữa, chỉ lấy một lọ thuốc nhỏ từ túi càn khôn đưa cho hắn.

“Mỗi ngày thoa ngoài da, ba ngày sẽ khỏi.”

Y đơn giản mà nói xong câu này, những người khác cũng đã đuổi tới.

Hoàng Khiếu Nguyệt cũng được dìu từ đình hóng gió run rẩy mà đi tới, chuyện đến bước này, Giang Đông đường chắc chắn cũng không muốn bỏ qua.

Hiện giờ Cô Nguyệt Dạ là môn phái đứng đầu, đại sự trước mặt, lý ra mọi điều đều sẽ đợi Khương Hi nói trước. Nhưng Khương Hi nhìn thấy Nam Cung Tứ, nhất thời cũng không biết nên lấy thái độ gì đối với người này mới thích hợp. Nho Phong Môn ương ngạnh hoành hành nhiều năm như vậy, đã tích lũy thù oán cùng rất nhiều môn phái khác, những thù oán đó không chỗ phát tiết, cuối cùng đều đổ hết lên một mình Nam Cung Tứ.

Nhưng Nam Cung Tứ có gì sai đâu? Kiểm phổ của Bích Đàm sơn trang không phải do hắn lấy đi, chào giá trên trời cũng không phải việc hắn làm, hắn thậm chí còn không kịp biết kiểm phổ đó đang ở chỗ nào... Phụ thân hắn Nam Cung Liễu tội ác chồng chất, bây giờ chết là xong việc, nghĩ cũng thoải mái. Hiện giờ ai ai cũng nói cha thiếu nợ thì con phải trả, nhưng thực sự nếu ai cũng là cha nợ con trả, thì những người đang ngồi đây có mấy ai thực sự sạch sẽ, thực sự thanh thanh bạch bạch?

Huống chi người thanh niên này, trước mắt vẫn là huyết mạch duy nhất của gia tộc Nam Cung, là chìa khóa mở ra cửa lớn của Giao Sơn.

“Người.....” Khương Hi chậm chước mở miệng.

Mới chỉ nói một chữ “người”, liền nghe được bên cạnh bỗng nhiên có người run rẩy mà nói: “Nam Cung thí chủ, người theo chúng ta đi một chuyến, cái gọi là muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, Nho

Phong Môn rơi vào cục diện rối rắm, người vịn lần không thể mặc kệ mà khoanh tay đứng nhìn.”

Người vừa nói chính là Huyền Kính đại sư, phương trượng của Vô Bi Tự. Khương Hi không khỏi cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ lão lừa trọc này lục căn không tịnh, thực ra cũng chỉ muốn tìm đường sống thoát khỏi sườn núi này. Nhưng mà cũng đúng lúc, dù sao hăn cũng không giỏi nói mấy lời dư thừa xã giao, liền lười biếng mà ngậm miệng, đứng ở bên cạnh, xem Huyền Kính đại sư tay chống pháp trượng, A di đà phật mà cùng Nam Cung Tứ giảng đạo lý lớn.

Nam Cung Tứ nghe xong không vài câu liền nói: “Có thể, ta cùng với các người đi đến Giao Sơn.”

Huyền Kính đại sư không nghĩ tới hăn sẽ thoải mái mà đồng ý trợ giúp mở ra kết giới Giao Sơn như vậy, sừng sốt trong chốc lát, mới tạo thành chữ thập nói: “A di đà phật, thí chủ có thể hiểu lý lẽ, thần phật có biết, tội nghiệt sẽ giảm.”

Trong nháy mắt Nam Cung Tứ dường như muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng không nói, nào bạch kim ở trong túi đựng tên kêu ô ô, muốn bỏ ra ngoài, lại bị hăn lạng lẽ ấn trở về.

“Ta đi Giao Sơn là không hy vọng anh kiệt mấy trăm năm của Nho Phong Môn trở thành con rối, tiếp tay cho giặc.” Nam Cung Tứ ấn nhẫn nói, “Nhưng đa tạ đại sư có ý tốt, vì ta chỉ điểm đường sáng.”

Vậy là, chìa khóa mở ra Giao Sơn đã có.

Nhưng mà tứ đại tà sơn này, đặc điểm của mỗi một ngọn núi đều rất khác nhau. Giao Sơn không giống Hoàng Sơn, nếu muốn tiến vào Giao Sơn, bất kể là người của gia tộc Nam Cung hay là người nào khác, đều nhất định phải làm hai việc ——

Thứ nhất, trai giới mười ngày.

Thứ hai, khi đến dãy núi bàn long ở Giao Sơn phải đi bộ mà lên núi, không thể ngự kiếm, không thể cưỡi ngựa, bằng chính đôi chân mình vượt qua ba dãy núi, lấy lòng thành mà đi.

Tiết Chính Ung tính toán thời gian, nói: “Từ nơi này đến trước dãy núi bàn long, nếu cưỡi ngựa ước chừng phải mất mười ngày, vừa vịn trai giới hoàn

thành. Ta nghĩ các vị nếu không có việc gì quan trọng, cũng không cần chạy về từng môn phái mà trai giới tích cốc, chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Cung chủ Đạp Tuyết cung nói: “Cũng tốt, cùng nhau đi còn có thể thương nghị đối sách kế tiếp.”

Tiết Chính Ung nói: “Chỉ là chúng ta ở đây có ít nhất ba ngàn người, cũng khó tìm ngựa.....”

Lúc này, từ trong đám người bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói nhỏ, một bàn tay giơ lên, đó là một người đầu hoẵng mắt chuột, hình dáng thô tục, mặc áo gấm đỏ thẫm, hai bên áo gấm còn thêu hoa văn hình mèo đen: “Trong sơn trang ta có, hẳn là đủ dùng.”

“Mã trang chủ?” Khương Hi nhướn mày lên.

Người này chính Mã Vân, chương môn của Đào Bao sơn trang, một trong chín đại môn phái của Thượng Tu Giới. Lúc trước Tiết Mông đọc được trong cuốn sách bảng xếp hạng linh tinh, Mã Vân là người giàu có xếp hạng thứ ba, hiện nay Nam Cung Liễu đã đi đời, luận tài phú, hẳn hẳn là có thể leo lên hạng nhì rồi.

So với Khương Hi, Mã Vân có vẻ bình dị hơn nhiều, có chút dáng vẻ của người làm ăn. Nhưng phương thức kiếm tiền của hai người này cũng rất khác nhau, Khương Hi hung ác, hành động ngang tàng, trân bảo thu thập nhiều, việc làm ăn chính là chợ đen.

Mã trang chủ thì thiết lập trạm dịch lớn bé tại Tu Chân giới, nhận vận chuyển đủ loại hàng hoá, cho thuê ngựa thuê thuyền thuê xe, sơn trang bọn họ chuyên chế tạo các loại thuyền xe linh hoạt, chăn nuôi rất nhiều ngựa tốt, bởi vậy Mã trang chủ mới có biệt hiệu, gọi là “Mã tiếp khách”.

Đối mặt với người mặt sắt lạnh lùng như Khương Hi, “Mã tiếp khách” có chút lúng túng, rụt rụt cổ, nói: “Vậy nếu không..... thì vẫn đi đảo Lâm Linh? Trong phủ Khương chương môn khẳng định có nhiều ngựa hơn so với tại hạ, hắc hắc hắc.”

Mọi người: “.....”

Khương Hi nhìn gương mặt tươi cười đầy nếp nhăn của hắn, im lặng một lát, lại nói: “Ta chỉ là xúc động khi thấy Mã trang chủ khẳng khái tương trợ, cũng không có ý khác. Nơi đây cách Đào Bao sơn trang khá gần, Mã trang

chủ đã nguyện ý cho mọi người mượn vật cưỡi, dĩ nhiên là không gì có thể tốt hơn.”

Mã trang chủ vừa nghe, nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “VẬY MỜI CHƯ VỊ DỜI BƯỚC ĐẾN TỆ TRANG, SẮC TRỜI ĐÃ TỐI, KHÔNG BẰNG Ở LẠI SƠN TRANG NGỦ MỘT ĐÊM, NGÀY THỨ HAI LẠI CÙNG XUẤT PHÁT.”

Đào Bao sơn trang tọa lạc bên hồ Tây Tử, nhìn ra đỉnh Cô Sơn. Cô Sơn này tuy gọi là núi nhưng bất quá chỉ là một gò đồi, khi lên đến đỉnh cũng chỉ mất gần nửa canh giờ.

“ĐẾN RỒI!” Mã trang chủ hứng thú bưng bưng mà đứng ở trước cửa thành rộng lớn màu đỏ tươi, đưa tay tháo bỏ kết giới, “CHƯ VỊ MỜI VÀO, MỜI VÀO MỜI VÀO.”

Trước sự việc diễn ra ở Hoàng Sơn, trong lòng chư vị chương môn có nôn nóng có lo lắng, duy chỉ có Mã trang chủ là như không có việc gì, mà còn có thể nở nụ cười tươi rói. Mọi người hai mặt nhìn nhau, từng người cười khổ nhưng cũng không nói gì. Chương môn đi trước, trưởng lão đi kế tiếp, đệ tử thân truyền theo sau, nối đuôi là mệnh môn cuồn cuộn đệ tử các môn các phái, theo thứ tự đi vào đại môn của Đào Bao sơn trang.

Tiết Mông cùng Mặc Nhiên nói thầm nói: “CÁI TÊN MÃ TIẾP KHÁCH NÀY LÀM CÁI QUÝ GÌ? CƯỜI ĐẾN TA NỖI HẾT DA GÀ, HẮN KHÔNG PHẢI LÀ CÙNG MỘT PHE VỚI TỪ SƯƠNG LÂM CHỨ, ĐÂY LÀ MUỐN GÂY ÔNG ĐẬP LƯNG ÔNG SAO?”

“..... KHÔNG PHẢI.”

“SAO NGƯỜI CHẮC CHẴN NHƯ VẬY?”

Mặc Nhiên nói: “TÔN CHỦ CỦA CHÍN ĐẠI MÔN PHÁI CÙNG NHÂN TÀI KIỆT XUẤT ĐỀU Ở CHỖ NÀY, HIỆN GIỜ MỌI NGƯỜI TRÔNG GÀ HOÁ CUỐC, NẾU HẮN LÀ ĐỒNG LỎA CỦA TỪ SƯƠNG LÂM, CÁI GÌ CŨNG KHÔNG LÀM ĐƯỢC, NGƯỢC LẠI SẼ BẠI LỘ CHÍNH MÌNH.”

“VẬY SAO HẮN LẠI VUI NHƯ VẬY?”

Mặc Nhiên thở dài, nói: “HẮN VUI LÀ DO HẮN SẴP PHÁT TÀI.”

“PHÁT CÁI GÌ TÀI? HẮN RÕ RÀNG LÀ ĐANG LÀM ĂN LỖ VỐN A.” Tiết Mông ngốc ngốc. HẮN CÙNG CHA HẮN GIỐNG NHAU, KHÔNG CÓ ĐẦU ÓC LÀM ĂN, NGHE NÓI KHI HẮN CÒN NHỎ, VƯƠNG PHU NHÂN CHO HẮN MỘT MẢNH BẠC DIỆP TỬ, BẢO HẮN QUA BÊN CHỖ NGƯỜI BÁN RONG KIA ĐỔI TIỀN, KẾT QUẢ HẮN ĐỔI TRỞ VỀ MỘT CON ĐIỀU

nhỏ và ba đồng tiền đầy dầu mỡ, bị hố cực thâm, còn cố tình cảm thấy chiếc điều kia đẹp, bản thân mình đã mua được vui vẻ, như vậy thực đáng giá.

Người như hăn, sao có thể hiểu được suy nghĩ của Mã tiếp khách.

Cho nên qua nửa ngày hăn vẫn ngơ ngác mà nói: “Người có nghe lầm hay không. Vừa rồi hăn nói muốn cho chúng ta mượn ngựa, không phải cho chúng ta thuê ngựa. Hăn không lấy một xu, hăn ——”

Lúc này, đệ tử cấp thấp phụ trách tiếp khách và phân phòng trong sơn trang đi tới, Mặc Nhiên xua xua tay, ý bảo Tiết Mông đừng nói nữa, cả hai bước theo sau thị nữ đi đến biệt viện tạm ở trong đêm nay.

Một loạt biệt viện phía sau xây dựa vào sườn núi, mỗi viện ở được sáu người. Đúng lúc hoàng hôn, Mặc Nhiên đứng phía trước cửa sổ sương phòng của mình, nhìn ra dãy núi xa xa, mặt hồ Tây gợn sóng.

Từ lúc xuống núi cho đến giờ, Mặc Nhiên vẫn luôn bồn chồn và cực kỳ bất an, lúc này cửa phòng đã đóng lại, hăn mới đem hết tất cả những cảm xúc bức bối lo lắng bộc lộ ra ngoài. Một bàn tay hăn vuốt nhẹ song cửa sổ, tay khác thì vô thức vân vê đồ vật nằm trong lòng bàn tay.

Cảnh sắc vùng Giang Nam vẫn luôn xinh đẹp, nhưng giờ phút này hăn lại không có tâm trạng thưởng thức. Trong ánh hoàng hôn ảm đạm, nếu giờ phút này có người nhìn thấy nét mặt hăn, bất luận thế nào cũng sẽ không thể tin được đây là Mặc tông sư chín chắn cương trực.

Mà đây là một gương mặt thuộc về Đạp Tiên Đế Quân của kiếp trước.

Hung ác, nham hiểm.

Ánh tà dương đâm vào đôi mắt nâu nhạt của hăn.

Trong sắc trời chạng vạng, bộ mặt của Mặc Vi Vũ hóa sỏi.

Cái người trọng sinh phía sau lưng Từ Sương Lâm khiến hăn không rét mà run, hăn cảm thấy như có một cây đao đặt trên cổ mình, lưỡi đao đã dán vào da hăn, đâm thủng thịt hăn, máu hăn đã chảy ra.

Nhưng người kia cũng không cần dùng lực chặt đầu hăn đi, bởi chính hăn đã không thể quay đầu lại. Hăn căn bản không biết rõ là ai đứng sau lưng mình, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng mình.

Trong lòng hấn hỗn loạn, hấn bắt đầu cảm thấy việc mình trọng sinh sẽ giấu không được lâu nữa.

Nếu đến cái ngày phải quyết chiến đó, cái ngày mà chân tướng bị vạch trần đó, hấn nên làm cái gì bây giờ?

Bá phụ bá mẫu sẽ cảm thấy hấn thế nào? Sư Muội sẽ thấy hấn thế nào? Tiết Mông sẽ thấy hấn thế nào?

Và còn Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh.....

Nếu việc kiếp trước bị bại lộ, Sở Văn Ninh sẽ hận hấn đến thế nào? Có phải từ đây về sau sẽ không thềm liếc nhìn hấn một cái?

Mặc Nhiên tâm loạn như ma, càng nghĩ càng cảm thấy lạnh, lạnh đến thấu xương ——

“..... Lạch cạch.”

Bỗng nhiên đồ vật hấn vẫn vân vê trong tay rơi xuống sàn nhà. Âm thanh vang lên lạch cạch. Hấn ngơ ngẩn hoảng hốt mà nhặt lên, nhàn nhác liếc mắt nhìn xuống.

Vật nhỏ đó rơi xuống đất dính ít bụi, xem ra gian biệt viết ở Đào Bao sơn trang này đã thật lâu không có người ở qua, dọn dẹp cũng không thường xuyên, trên mặt đất đều có chút bụi.....

Khoan đã...

Sắc mặt Mặc Nhiên đột nhiên trắng bệch.

Hấn bỗng nhiên ý thức được, này giờ mình đang vân vê cái gì ——

Nằm ở trong lòng bàn tay hấn, là một quân cờ đen nhánh trơn bóng.

Là Trân Lung cờ!!

Mặc Nhiên sợ hãi biến sắc!

Kiếp trước, hai năm cuối cùng trước khi chết hấn đã hình thành một thói quen. Mỗi lần tâm trạng cực kỳ phức tạp, cực kỳ bức bối, đều sẽ vô thức mà đem linh lực tụ trong lòng bàn tay, ngưng tụ thành một quân cờ nhỏ màu đen, vân vê ở trong tay mà chơi đùa.

Lúc ấy, thói quen này của hấn khiến hạ nhân trong cung đều kinh hồn bạt vía, Mặc Nhiên trong lúc vô ý thường nghe được đám hạ nhân nói chuyện,

bọn họ đều cảm thấy hẳn nhất định là đang phần nộ, phần nộ thì liền tạo ra một quân cờ, muốn giết người, muốn đem người luyện thành xác sống.

“Thật đáng sợ, bệ hạ lúc nào cũng có thể ném quân cờ đang cầm trong tay kia ra!”

“Nói thật, ta thà rằng nhìn thấy hẳn chơi đùa với sợ người còn hơn.”

“Các người thì có cái gì phải sợ, chính ta là người hầu hạ gần bệ hạ nhất, trời biết ta có bao nhiêu sợ hãi. Bệ hạ tạo ra quân cờ, phải hao phí bao nhiêu linh lực, cho nên hẳn không thể chỉ là làm chơi đi? Khẳng định là hẳn có mục đích, hoặc là muốn phát tiết a..... Lỡ như phát tiết trên người ta, ta nên làm cái gì bây giờ.....”

Mặc Nhiên đối với những lời nói vô nghĩa này lại cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn cũng không hiểu nổi đám hạ nhân đó lại nhả nhả nghĩ cái gì, dựa vào cái gì mà đoán được nội tâm của hắn một cách chắc chắn như vậy.

Kỳ thật hắn tạo ra đám quân cờ đó, cũng không có bất luận ý nghĩa gì, mà chỉ là đam mê cá nhân của Đạp Tiên Đế Quân, chỉ đơn giản như vậy thôi. Nhưng từ khi nghe được đám hạ nhân bàn tán, có lúc hắn thấy trong lòng đột nhiên nổi lên hứng thú, sẽ ra vẻ như muốn đánh quân cờ Trân Lung trong tay vào người đám nô tỳ, làm đám người đó sợ tới mức tay chân run rẩy, liên tục xin tha mạng. Lúc đó trên mặt hắn vẫn lạnh băng như cũ, nhưng trong lòng lại âm thầm cảm thấy buồn cười.

Đó là lạc thú duy nhất trong hai năm cuối cùng của sinh mệnh hắn.

Đã thật lâu hắn không có ngừng tụ ra Trân Lung cờ.

Tựa hồ là theo bản năng, hắn muốn tách rời với chính mình kiếp trước, tự trọng nổi lên, Mặc Nhiên không còn thi triển lại loại pháp thuật này nữa.

Đào mắt đã qua bảy tám năm, hắn cho rằng chính mình cũng đã quên bộ tâm pháp kia, bộ khẩu quyết kia.

Nhưng hóa ra hắn căn bản trốn không thoát ——

Tội ác vẫn tồn tại ở sâu trong linh hồn hắn.

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm quân cờ đen nhánh kia, bàn tay bất giác run rẩy.....

Hắn bỗng nhiên cực kỳ tuyệt vọng——

Hắn bỗng nhiên không biết chính mình là ai. Là Đạp Tiên Quân? Hay là Mặc tông sư?

Hắn bỗng nhiên không biết chính mình đang ở nơi nào..... Là ở bên hồ Tây Tử? Hay là trước Vu Sơn điện?

Hắn bỗng nhiên lại không phân biệt được đâu là mộng cảnh, đâu là hiện thực.

Hắn đang phát run, không nhin được mà phát run, quân cờ đen nhánh kia chiếu vào đôi mắt hắn, như một cơn ác mộng nặng nề, như một vết máu đen như mực, trong đầu hắn chợt nghe được một âm thanh đang điên cuồng gào rống: “Mặc Vi Vũ! Mặc Vi Vũ! Người trốn không thoát! Người trốn không thoát! Người vĩnh viễn chỉ có thể làm người ác, người chỉ có thể là lệ quỷ! Người là tai họa! Là tai họa!!!”

Âm thanh ấy tràn ngập khắp nơi, cuộn xoáy trong đầu hắn...

....

“Cốc cốc cốc.” Cửa bỗng bị gõ vang.

Mặc Nhiên đột nhiên bừng tỉnh, mồ hôi lạnh rùng rùng. Hắn nắm chặt quân cờ trong tay, quay đầu lại lạnh lùng nói: “Ai?”

“Là ta.” Người bên ngoài trả lời, “Tiết Mông.”

[Husky] Chương 207: Sư tôn, ta muốn nói cho người một chuyện

Edit: Tiêu Tiêu + Chu

Mặc Nhiên mở cửa.

Không có mở toàn bộ, là một đạo hẹp nhỏ phùng, hắc nhìn Tiết Mông đắm chìm trong mặt trời, đi theo bên cạnh là một thân áo xanh Sư Muội.

Tiết Mông nói: “Chúng ta cầm cho người một chút thuốc trị thương lại đây..... Người làm gì ? Mở cửa ra cho chúng ta đi vào a.”

Mặc Nhiên trầm mặc một lát, tay buông lỏng khung cửa. Hai người vào phòng, Tiết Mông đi đến bên cửa sổ, đi ra ngoài thăm dò từ trái sang phải, sau đó lùi về, nói: “Phong cảnh chỗ người thật tốt, bên ngoài gian kia của ta vừa vặn có mấy cây đại thụ, toàn để chống đỡ, cái gì cũng nhìn không thấy.”

Mặc Nhiên thất thần nói: “Nếu người thích, thì ta đổi với người.”

“Không cần, đồ vật đều buông xuống, ta cũng liền thuận miệng nói một câu.” Tiết Mông vẫy vẫy tay, đi mấy bước đến bàn, “Để Sư Muội mang thuốc cho người đi, trên vai người bị dây liễu cắt vào thế kia, không xử lý sẽ có mủ đấy.”

Đôi mắt đen sắc bén của Mặc Nhiên nhìn Tiết Mông —— nếu Tiết Mông biết chuyện ở kiếp trước, biết trong thân xác đường huynh mình giấu một linh hồn như thế nào, còn còn cười sán lạn như vậy, đưa thuốc cho hắc ư...

Tiết Mông bị hắc nhìn chăm chăm đến có chút e ngại, hỏi: “Sao thế? Trên mặt ta có gì à?”

Mặc Nhiên lắc đầu, ngồi xuống cạnh bàn, rửa mắt.

Sư Muội đứng cạnh, nói với hắc: “Cởi áo ra, ta xem vết thương cho đệ.”

Mặc Nhiên trong lòng nặng nề, cũng không nghĩ nhiều, giơ tay cởi áo trên, nói: “Phiền huynh rồi.”

Sư Muội lắc lắc đầu, thở dài: “Đệ đó, vẫn chẳng biết chú ý chút. Đi theo sư tôn, tốt không học lại học cái xấu, có gì nguy hiểm cũng chạy tới trước, cuối cùng làm mình bị thương, làm người ta nhìn mà lòng khó chịu.”

Hắn vừa nói, lấy đồ khỏi hòm thuốc, cẩn thận giúp Mặc Nhiên lau miệng vết thương, rịt thuốc, cuốn băng gạc.

Làm xong hết thấy, Sư Muội nói: “Mấy ngày nay không được chạm nước, cũng có vận động mạnh, dây liễu kia có độc, miệng vết thương không phải dễ dàng khép lại đâu. Còn có, đưa tay đây, ta xem mạch.”

Mặc Nhiên liền duỗi tay ra cho y.

Mười ngón tay Sư Muội trắng nõn như nhuyễn ngọc, dừng trên mạch mon trong chốc lát, trong mắt hiện lên một tia ưu sầu.

Thần sắc kia chợt lóe lên, lại bị Mặc Nhiên vô tình nhìn thấy: “Làm sao vậy?”

Sư Muội phục hồi tinh thần lại, nói: “Không có gì.”

“Trúng độc rất nghiêm trọng à?”

Sư Muội lắc lắc đầu, do dự trong chốc lát, cười nhàn nhạt với hắn một chút: “Có một chút thôi, nhớ phải tu dưỡng, bằng không sẽ để lại biến chứng đấy.”

Y nói, cúi đầu dọn hòm thuốc cẩn thận, lại nói: “Ta còn thuốc trị thương phải làm lại, đi trước, các đệ cứ nói chuyện đi.” Y ra ngoài đóng cửa lại.

Tiết Mông nhìn y đi khuất, hơi nhíu mày: “Sao ta lại cảm thấy gần đây tâm tình huynh ấy không tốt lắm, quái quái, như có tâm sự.”

Tâm tình Mặc Nhiên cũng không tốt lắm, nói: “Chắc sau khi bắt mạch phát hiện đại nạn của ta, bị thương thay ta à?”

“Phi phi phi, miệng quạ đen.” Tiết Mông trừng hắn, “Có ai tự rửa mình thế không? Huống chi ta nói nghiêm túc với ngươi, Sư Muội mấy ngày nay luôn là trầm tư.”

Mặc Nhiên lúc này mới để ý chút, hắn ngừng động tác trên tay, hỏi: “Có à?”

“Có.” Tiết Mông nói thực khẳng định, “Ta với với người, lần trước huynh ấy rất hay ngăn người, ta gọi huynh ấy hai ba lần huynh ấy mới phản ứng lại. Người nói huynh ấy có thể là.....”

“Là cái gì?”

“Thích người nào đó?”

Mặc Nhiên: “.....”

Sư Muội thích người nào đó? Nếu quay về tám năm trước, Tiết Mông nói vậy với hắn, có khi hắn đã đổ bình dấm chua nhảy dựng lên mắng người. Nhưng giờ phút này lại chỉ cảm thấy có chút kinh ngạc, quay đầu lại muốn tìm chút dấu vết còn sót, lại nhận ra mấy năm nay mình quá ít khi chú ý tới Sư Muội, lại không có dấu vết để tìm.

“Người đừng hỏi ta, dù sao thì không phải thích ta là được rồi.” Mặc Nhiên nói, kéo vạt áo mở rộng của mình lên, mặc lại y phục cẩn thận, “Huống chi chuyện tình cảm của người khác, người quan tâm nhiều thế làm gì.”

Tiết Mông liền có chút xấu hổ, đỏ mặt ho khan nói: “Ta quan tâm chỗ nào! Ta chỉ thuận miệng nói thôi nhá!”

Cậu hung hăng mà trừng mắt nhìn Mặc Nhiên, trừng mắt nhìn gia hỏa đáng người đẹp muốn chết đang mặc y phục, trừng mắt trừng mắt, bỗng nhiên cảm thấy hình như có chỗ không đúng lắm.

Lại nhìn kỹ một lần, ánh mắt cậu dừng trên cơ ngực săn chắc của Mặc Nhiên, dừng lại ——

Mặc Nhiên cũng không để ý, thuận miệng nói: “Nhìn chăm chăm ta làm gì? Thích ta à?”

“.....” Tiết Mông không hé răng.

Mặc Nhiên dùng loại ngữ khí thà chết không sống nói: “Đừng nhìn nữa, đôi ta không có khả năng đâu.”

Tiết Mông lúc này mới trắng hết cả mặt, quay đầu đi, ra vẻ trấn định nói: “Phi, người mơ đẹp đấy.”

Nhưng lòng cậu vẫn thắc mắc —— lại nhìn cổ Mặc Nhiên, trên người, đeo một vòng cổ mang tinh thạch đỏ rực, nhìn cực kỳ quen mắt, tựa hồ cậu đã thấy một cái khác giống như đúc ở đâu đó. Cậu nhất thời nghĩ không ra, không biết vì sao bỗng nổi da gà, trong đầu ong ong vang lên.

Từng thấy ở đâu?

Mặc Nhiên mặc xong y phục, bỗng nhiên phát hiện trên bàn có mấy giọt thuốc, hần hỏi Tiết Mông: “Có khăn tay không?”

“Hờ?..... À, có.” Tiết Mông lấy lại tinh thần, lấy ra một cái, đưa cho hần, “Người cũng chẳng nhớ mà cầm theo cho mình một cái.”

“Ta không quen.”

Tiết Mông xụ mặt nói: “Lần trước còn nói sư tôn muốn tặng người một cái, khoác lác cũng không phải thối phồng như thế.”

Mặc Nhiên lúc này mới nhớ ra mình đã từng năn nỉ Sở Văn Ninh, xin y cho mình một cái khăn tay hoa hải đường, cũng không biết Sở Văn Ninh đã quên hay là lười, vẫn chưa cho hần. Hần không khỏi có chút xấu hổ, ho mấy tiếng, nói: “Đây không phải chuyện gấp gáp gì, sư tôn không rảnh.....”

“Có rảnh sư tôn cũng không làm cho mình người đâu.” Tiết Mông cười lạnh nói, “Ta nhất định có phần. Không khéo ai kia..... Nam Cung Tứ kia, hần cũng có phần.”

Nhắc đến Nam Cung Tứ, tâm tình Mặc Nhiên vốn không tốt liền phủ thêm một tầng sương mù. “Người thăm hần rồi à?”

“Không có, ta thăm hần làm cái gì.” Tiết Mông nói, “Hần với Diệp Vong Tích, ở cạnh lão quỷ Khương Hi, ta hận không thể cách ông ta xa vạn dặm, mới không muốn qua đó.”

Mặc Nhiên liền gật đầu: “Ở bên đấy cũng tốt, tuy tính Khương Hi xấu, tật xấu cũng nhiều, nhưng ít ra là người biết lý lẽ, hần là sẽ không làm họ khó xử.”

Tiết Mông liền hầm hừ: “Hần á? Đồ chó chết nhà hần mà hiểu lý lẽ, ta cũng có thể theo họ hần luôn, không gọi Tiết Mông nữa, gọi là Khương Mông luôn đi.”

Mặc Nhiên: “.....”

Tiết Mông luôn có năng lực như vậy, làm ầm ĩ hận đời, môi trên môi dưới chạm nhau, tới mức làm người tới không mang theo chút hàm hồ nào hết. Nhưng có lẽ cũng vì cậu ầm ĩ như vậy, Mặc Nhiên mới cảm thấy trong phòng hơi thở nhiệt liệt của nhân gian.

Ác mộng kiếp trước đáng sợ kia, mới thoáng nhạt đi.

Tiết Mông nói: “Lại nói tiếp, sư tôn không phải là thật sự muốn nhận Nam Cung Tứ làm đồ đệ chứ?”

“Trước kia sư tôn khẳng định không muốn.” Mặc Nhiên nói, “Nhưng hiện giờ, cả người lẫn ta đều không cản được y đâu.”

Tiết Mông sừng sốt: “Vì sao?”

Mặc Nhiên thở dài: “Ta hỏi người, lúc trước Lý Vô Tâm kính sợ Nam Cung Tứ, rõ ràng là trường bối, xưa nay lại không dám mở miệng chống đối Nam Cung Tứ, vì sao?”

“Bởi vì hãn cha lợi hại, cường môn đại môn phái đệ nhất Tu Chân giới, còn phải nói à.”

“Vậy được, ta lại hỏi người, giờ loại người như Hoàng Khiếu Nguyệt, còn những danh hào căn bản tên cũng chưa nghe, vẫn dám khinh thường hãn, vì sao?”

“..... Bởi vì thù oán?”

Mặc Nhiên nhất thời không nói gì, nghĩ thầm, lời thế này cũng chỉ có mỗi Tiết Mông mới nói được.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy thật tiện diễm, hắn cảm thấy Tiết Mông tuy rằng đã hơn hai mươi, nhiều khi vẫn còn suy nghĩ giống như trẻ con—— “Giống trẻ con” là cách miêu tả rất vi diệu, bởi vì đặc điểm rõ ràng nhất của trẻ con là hồn nhiên, đơn giản, thẳng thắn, nhưng đồng thời mang ý một người không trưởng thành, không thành thực, qua loa mở màn.

Nhưng với Mặc Nhiên mà nói, hắn cảm thấy sống hai mươi năm, hai mắt nhìn thấy hồng trần này vẫn còn sạch sẽ, đây là kỳ tích.

Hắn nhìn kỳ tích trước mặt hắn, sau đó cười khổ mà nói:

“Ở đâu ra lắm thù oán thế.”

“Nho Phong Môn lật ra nhiều chuyện ở Thượng Tu giới vậy.....”

“Đó là Từ Sương Lâm lật ra, liên quan bao nhiêu tới Nam Cung Tứ chứ?”

Mặc Nhiên nói, “Huống chi, những bí mật chấn động đó lộ ra, Nam Cung Tứ chẳng lẽ không phải người bị thương nhất à? Hắn biết mẫu thân là phụ thân tự tay giết, hắn căn bản không phải người khởi xướng, mà là một vật hi sinh, một người bị hại.”

Tiết Mông há miệng thở dốc muốn nói gì đó, Mặc Nhiên không hé răng, chờ cậu nói, kết quả Tiết Mông cứ mở miệng như vậy, mở nửa ngày, lại hậm hực ngậm miệng.

Cậu không biết phản bác thế nào.

Sau một lúc lâu, cậu mới không tình nguyện hỏi: “Vậy người cảm thấy là vì cái gì?”

“Thứ nhất, xem nào nhiệt.” Mặc Nhiên nói, “Chuyện của Nho Phong Môn, mọi người xem tới quá kích thích. Khi dễ một công tử gặp nạn, thống khoái hơn khi dễ một tên ăn mày nhỏ.”

Giống như Tiết Mông kiếp trước. Năm đó sau khi phượng hoàng con gặp nạn, nhận được xa lánh như thế nào? Tiết Mông không biết, nhưng Mặc Nhiên rõ ràng.

Vì để không đắc tội với Đạp Tiên Đế Quân, không có một môn phái muốn giữ cậu cả, không có một môn phái muốn hợp tác với cậu, cậu đau khổ mà bôn tẩu khắp nơi, từng cầu xin cả chương môn tiểu nhân lớn nhỏ, hy vọng có thể thừa dịp Mặc Nhiên còn chưa làm ra chuyện điên cuồng hơn, liên thủ lật đổ chính sách tàn bạo của hắn. Đó là năm thứ nhất Mặc Nhiên kế vị. Tiết Mông bôn tẩu chín năm, du thuyết chín năm, không có ai nghe cậu, cuối cùng nơi miễn cưỡng giữ cậu lại, cũng chỉ có Côn Luân Đạp Tuyết cung, đồng ý khuynh lực trợ giúp cậu, cũng chỉ có Mai Hàm Tuyết. Mặc Nhiên thấy may mắn vì đời này Tiết Mông không cần chịu khuất nhục này nữa.

Tiết Mông vô tư không biết, hỏi: “Thế thứ hai là gì?”

“Thứ hai, tự cho là thay trời hành đạo.”

“Tức là sao cơ?”

“Người có biết thần minh hậu tự Thiên Âm Các chúng ta, lúc xử lý trọng phạm Tu Chân giới sẽ làm gì không?”

“Công khai thị chúng đó, suốt ba ngày ba đêm.” Tiết Mông lầm bầm nói, “Người hỏi ta chuyện này làm gì, người không phải chưa thấy, lúc người mới tới Tử Sinh Đỉnh, đã có trọng phạm phải xử tử hình, cha cũng phải tới đó công thẩm, người với ta không phải cũng đến à? Lúc hành hình người

cũng thấy, có điều khi ấy lá gan người nhỏ, sau khi xem xong đã sợ tới phát sốt, bốn năm ngày mới khỏi.....”

Mặc Nhiên cười cười, sau một lúc lâu nói: “Hết cách, đó là lần đầu ta thấy người sống bị móc linh hạch mà.”

“Người sợ cái gì, cũng chẳng có ai móc linh hạch người.”

Mặc Nhiên nói: “Thế sự khó đoán.”

Tiết Mông liền có chút kinh ngạc, giơ tay sờ trán Mặc Nhiên: “Cũng không phát sốt, sao nói ra câu ngốc thế.”

“Từng mơ thấy mà thôi, mơ thấy có người đâm kiếm vào ngực, chỉ cách mấy tấc, tim lẫn linh hạch đều bị phá huỷ”

“.....” Tiết Mông rất là cặn lờ, xua tay nói, “Thôi đi, tuy rằng người rất đáng ghét, nhưng dù sao cũng là đường ca của ta, ai muốn móc linh hạch người, ta là người đầu tiên không khách khí với hân.”

Mặc Nhiên liền cười, con người đen nhánh sâu không thấy đáy, bên trong có ánh sáng, có ảnh, quang ảnh lay động, muốn và suy nghĩ.

Vì sao hân muốn nhắc lại chuyện cũ ở Thiên Âm Các với Tiết Mông?

Có lẽ Tiết Mông căn bản không hề chú ý, nhưng những bộ mặt năm đó, lại là hình bóng rõ nét trong lòng Mặc Nhiên.

Hân còn nhớ rõ người bị án tử hình là nữ nhân, hai mươi mấy tuổi, rất trẻ.

Quảng trường Thiên Âm Các đầu người tới xem, nam, nữ, già, trẻ, tu sĩ, bình dân, ai cũng có, bọn họ đều ngửa đầu, nhìn nữ nhân trên Hình Đài bị ba loại pháp khí Khốn Tiên Tác, Định Hồn Khóa, Phục Ma quần quanh, khe khẽ nói nhỏ. “Đây không phải Lâm phu nhân à?”

“Vừa mới gả vào danh môn thôi mà, phạm vào tội gì thế, vậy mà kinh động cả Thiên Âm Các.....”

“Các người còn không biết hả? Đám cháy lớn ở Triệu gia, là ả đốt! Ả giết chính chồng mình đó!”

“A.....” Chung quanh vài người nghe thấy vậy, ầm ầm hít ngược một hơi lạnh, có người hỏi, “Ả làm gì mà lòng luẩn quẩn thế? Nghe nói chồng ả đối xử với ả rất tốt cơ mà.”

Trong tiếng thì thầm, chủ Thiên Âm Các chậm chậm đi lên Hình Đài, cầm Tông Cuốn, chào mọi người dưới đài trước, sau đó mới không nhanh không

chậm mà mở Tông Cuốn ra, bắt đầu đọc tội trạng nữ nhân họ Lâm kia.

Tội trạng rất dài, đọc non nửa cái canh giờ. Tội trạng này căn bản, nói nữ nhân họ Lâm này, vốn dĩ không phải triều thư nhà họ Triệu muốn cưới kia. Ắ chỉ là thể thân, một con rối mang mặt nạ da người, mục đích để tiếp cận Triệu công tử, chính là vì ân oán cá nhân dựng lên màn mưu sát, mà vị tiểu thư khuê các vốn nên gả vào nhà họ Triệu, đã thành oán quỷ dưới đao Lâm cô nương này từ lâu rồi.

“Hay cho màn li miêu thể Thái Tử.” Chủ Thiên Âm Các cuối cùng chính nghĩa lắm nhiên mà bình tĩnh nói, “Có điều, lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, Lâm cô nương, cô cũng nên lột mặt nạ của mình xuống, để mọi người thấy đáng về vốn có của cô đi.”

Mặt nạ da người bị lột xuống, như rắn lột xác ném xuống đất. Nữ nhân trên đài đầu tóc tán loạn, lộ ra một gương mặt khác tái nhợt yếu dã, bị môn đồ Thiên Âm Các bẻ cằm lên, nâng cho mọi người nhìn.

Dưới đài lập tức ồn ào, có người hét lớn: “Đúng là phụ nhân độc ác!”

“Giết thiên kim tiểu thư vô tội, còn hại Dung gia nhà tan của nát, chỉ vì thù riêng của mình?”

“Đánh chết ả!”

“Moi mắt ả đi!”

“Lăng trì ả! Lột từng tấc da của ả!”

Đám người tạo thành từ từng người riêng lẻ, nhưng cuối cùng lại có chung một đầu, giống như con thú lớn ngu ngốc vẫy đuôi, chảy nước dãi, rít gào, gào rống.

Thứ xấu xí này có lẽ cho rằng mình là thủy thú, có thể thay mặt trời, đại diện cho trời đất, đứng trong nhân gian, đó là chính khí công đạo.

Dưới đài tiếng hét chói tai càng ngày càng vang dội, đập mạnh vào màng nhĩ thiếu niên Mặc Nhiên, hấn kinh ngạc với những xúc động phản nộ của mọi người, tựa như nữ nhân chết oan dưới đao cũng được, Triệu công tử chưa nhắc tội cũng thế, giờ phút này đều thành thân nhân của bọn họ, bằng hữu, nhi tử, tình phụ, bọn họ hận không thể tự tay giúp thân nhân bằng hữu nhi tử tình phụ của mình đòi lại công đạo, hận không thể tự tay đâm sống xé chết tội nhân họ Lâm kia.

Mặc Nhiên hoảng loạn mà mở to mắt, đứng như trời trồng: “Định tội..... Không phải là do Thiên Âm Các định sao?”

Tiết Chính Ung liền an ủi hần: “Nhiên nhi đừng sợ, là do Thiên Âm Các định, mọi người chỉ thấy không vừa mắt mà thôi. Bọn họ nói ngoài miệng, cuối cùng thế nào, đương nhiên là do thần võ của Thiên Âm Các ra chỉ thị kết tội. Sẽ công bằng công chính mà, đừng lo.”

Nhưng chuyện lại không phát triển như Tiết Chính Ung nói, nội dung đám người hò hét cũng càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng khoa trương.

“Đồ kỹ nữ! Lạm sát người vô tội! Sao có thể cho ả chết dễ dàng? Một các chủ! Các người là công chính chi tư của Tu Chân giới, nhất định phải thẩm phán ả cẩn thận, để ả chịu thống khổ gấp trăm ngàn lần! Để ả nếm thử! Chịu trừng phạt xứng đáng!”

“Đầu tiên xé miệng ả ra, nhổ từng cái răng, cắt lưỡi ả thành vô số mảnh vụn!”

“Trát bùn lên người ả! Sau đó xé xuống, dính với một lớp da! Sau đó lấy nước ốt bôi lên người ả, đau chết ả đi! Đau chết ả đi!”

Cũng có tú bà thanh lâu tới xem náo nhiệt, bà ta hạt dưa, sau đó nũng nịu mà cười nói: “Ồi chà, xé nát y phục ả nha, loại người này phải nên khoả thân à? Nhét rắn vào hạ thân ả, nhét cá chạch, tìm một trăm nam nhân thay phiên làm ả, đấy mới là trừng phạt đúng tội chứ.” Kỳ thật những người này phần nộ, thật sự tất cả phát ra một thân chính khí của mình ư?

Mặc Nhiên khi đó ngồi bên cạnh Tiết Mông, hần đã chịu kích thích lớn hơn nữa, vẫn luôn hơi hơi phát run, đến cuối cùng Tiết Chính Ung cũng để ý hần bất an, đang muốn đưa hần rời khỏi khán đài, bỗng nhiên trên đài truyền đến “Đùng” một tiếng vang lớn, cũng không biết là chỗ đám người nào, có người ném kíp nổ lên, ném ngay bên chân nữ nhân kia, không hợp quy củ, nhưng người của Thiên Âm Các không biết là kíp ngăn cản, hay là căn bản cũng không muốn ngăn cản, kíp nổ kia nổ rất nhanh, chân nữ nhân kia tức khắc thành huyết nhục mơ hồ —— “Bá phụ ——!”

Mặc Nhiên siết chặt vạt áo Tiết Chính Ung, hần run đến quá lợi hại, hần run đến quá lợi hại.....

“Hay!!”

Phía dưới bộc phát ra tiếng trầm trồ khen ngợi dờn non lấp biển, các anh hùng vỗ tay, hết sức vui mừng.

“Đáng đánh! Trừng ác dương thiện! Thêm lần nữa!”

“Ai ném? Đừng có ném.” Đệ tử Thiên Âm Các trên đài hô hai tiếng, mọi người phía dưới cũng làm theo, tiếng ném đồ lạch cà lạch cách, lá cải, đá, trứng gà, dao nhỏ, những người đó tự tạo kết giới cho mình, đứng cạnh nhìn, chỉ cần không lập tức cướp mạng ả, bọn họ sẽ không ngăn cản. Thiên Âm Các xưa nay anh khí nghiêm nghị, không mở ra thì quần chúng cũng chẳng tới được.

Mặc Nhiên nhớ tới đây, chỉ cảm thấy trong lòng buồn chán đến lợi hại, không muốn nghĩ thêm nữa. Hắn nhắm mắt lại, nhắm lại mở.

“Người xem đi, Tiết Mông. Nếu Nam Cung Tứ khẳng khẳng không muốn thừa nhận chính mình là đồ đệ sư tôn, vậy hắn hoàn toàn mấy lá chắn ở Tu Chân giới. Chờ chuyện ở Giao Sơn kết thúc, nếu bọn họ thật sự đưa Nam Cung Tứ tới Thiên Âm Các thẩm vấn, người sẽ thấy cảnh tượng giống như đúc năm đó.”

Tiết Mông nói: “Nhưng năm đó Thiên Âm Các thẩm vấn, mọi người tức giận như vậy, cũng chỉ vì nữ nhân kia giết người, cho nên.....”

“Cho nên dao nhỏ cầm trên tay, muốn đâm sao thì đâm, đâm thế nào cũng được, đúng không?” Tâm tình Mặc Nhiên càng thêm nặng nề, còn nửa câu sau, hắn không nói ra.

Trên đời này có bao nhiêu người, dựa vào cờ hiệu “Mở rộng chính nghĩa”, quen làm chuyện ác, mang cuộc sống không như ý, mang thô bạo trong lòng mình, điên cuồng, sát khí dọa người, đều phát tiết những nơi như thế.

Uống trà xong, lại hàn huyên trong chốc lát, thấy đã muộn, Tiết Mông liền rời đi. Mặc Nhiên đến bên cửa sổ, lấy quân cờ Trân Lung vừa cất vào tay áo ra, nhìn chăm chăm giấy lát, song chỉ dùng chú linh, hung hăng siết chặt, nghiền thành tro tàn.

Gió nổi lên, lá cây đung đưa, người trước cửa sổ cũng run rẩy, hắn chậm rãi nâng tay lên, che mặt mình lại. Hắn gần như mệt mỏi, cứng đờ đứng bên

cửa sổ, thật lâu thật lâu, mới xoay người rời đi, vào sâu trong phòng, bị bóng đêm nuốt chửng.

Hắn ngồi nửa ngày nhìn căn phòng tối om, nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến cuối cùng cả người muốn vỡ vụn, hồng mắt, hắn thật sự không biết mình nên làm gì bây giờ, hắn cảm thấy có một số việc có lẽ mình hắn nên nói ra, nhưng cũng có lẽ nói ra sẽ càng loạn, càng không thể văn hồi. Nên làm gì bây giờ?

Hắn không biết.....

Hắn càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng hỗn loạn, hắn thấp thỏm, hắn thống khổ.

Hắn nghĩ tới độc thủ đứng sau màn kia.

Hắn nghĩ tới Tu Chân giới sùng bái Thiên Âm Các như thần minh và mê tín.

Hắn nghĩ tới nữ nhân bị thẩm vấn kia, hai chân huyết nhục mơ hồ.

Mặc Nhiên như thú bị nhốt đi lại trong phòng, như kẻ điên đi lại trong phòng, bóng dáng Đạp Tiên Quân và Mặc tông sư xuất hiện qua lại trên mặt hắn, cái này cắn nuốt cái kia.

Đến cuối cùng hắn rốt cuộc không nhìn được, hắn đứng lên.

Đẩy cửa đi ra ngoài.

Đêm đã khuya.

Sở Văn Ninh chuẩn bị ngủ, chợt nghe bên người có người gõ cửa. Y mở cửa, nhìn thấy Mặc Nhiên đứng ngoài, nao nao.

“Sao ngươi lại tới đây?”

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy mình sắp điên rồi, bất cứ đâu bất cứ lúc nào cũng có thể bị đại tai kiếp giáng xuống bức điên. Hắn gom đủ dũng khí, vốn muốn giải thích hết thảy vớ vẩn này. Nhưng nhìn thấy gương mặt Sở Văn Ninh, dũng khí của hắn liền vỡ thành cặn bã, thành bùn đất, thành ích kỷ cả mềm yếu.

“..... Sư tôn.....” Mặc Nhiên dừng một chút, mang theo giọng mũi, “Ta không ngủ được. Có thể vào trong ngồi không?”

Sở Văn Ninh liền tránh ra, Mặc Nhiên vào phòng, trở tay đóng cửa lại. Có lẽ bởi vì hơi thở bất an của hắn quá dày, dày đến mức cho dù không nói

một lời, Sở Văn Ninh cũng có thể cảm thấy lòng hân hân nóng. Y hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Mặc Nhiên không hé răng, yên lặng mà nhìn y trong chốc lát, bỗng nhiên đến trước cửa sổ, tay khép lại, đóng chặt cửa sổ duy nhất.

“Ta.....” Mặc Nhiên vừa mở miệng, giọng đã khàn khàn đến lợi hại, bỗng nhiên nổi lòng dâng lên, cổ vũ cho cảm xúc điên cuồng kia, “Ta có chuyện, muốn nói cho người.”

“Về Từ Sương Lâm?”

Mặc Nhiên lắc đầu, do dự trong chốc lát, lại gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Ánh lửa chiếu lên mặt hân, như rần trong rừng cây phun độc, đầu lưỡi đỏ tươi, vặn vẹo quay quanh, biểu tình trên mặt hân quá rối loạn, ánh sáng trong mắt cũng rất yếu ớt, Sở Văn Ninh ngẩn chốc lát, nâng lên tay, muốn xoa hân mặt.

Nhưng đầu ngón tay vừa chạm tới mặt hân, Mặc Nhiên đột ngột nhắm hai mắt lại, hân lông mi run rẩy, hầu kết nhấp nhô, tựa như bị bọ cạp chích phải, hân xoay người, hàm hồ mà nói một câu: “Thực xin lỗi.”

“.....”

“Có thể tắt đèn đi không.” Mặc Nhiên nói, “..... Nhìn thấy người, ta nói không nên lời.”

Sở Văn Ninh tuy rằng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng y chưa từng thấy Mặc Nhiên như vậy, làm lông tơ y dựng ngược, như có thứ huỷ thiên diệt địa sắp rơi xuống, đập nát từng người bên dưới.

Sở Văn Ninh không nói nữa, đứng tại chỗ, gật đầu. Mặc Nhiên tới trước giá cắm nến, hân nhìn chăm chăm ánh nến kia chốc lát, sau đó giơ tay, dập tắt chút ánh sáng cuối cùng.

Trong phòng thoáng chốc rơi vào bóng tối.

Nhưng Mặc Nhiên lúc này nhìn chăm chăm hồi lâu, trước mắt vẫn còn đọng đưa hư ảnh của ánh nến, từ cam vàng đến ngũ quang thập sắc, từ cụ thể đến mơ hồ.

Hân đứng tại chỗ, đưa lưng về phía Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh không hề thúc giục, chờ hân mở miệng.

[Husky] Chương 208: Sư tôn, người thật sự muốn ta trốn dưới giường sao?

Edit: Chu

Beta: Shira

Mặc Nhiên mấy lần muốn nói, môi cũng chỉ giật giật. Huyết thái dương hắn bị giật tới phát đau, máu trong cơ thể chạy như điên, tín mã từ cương, nhưng hắn cảm thấy máu mình giờ không phải là nóng, mà là lạnh, là băng, trong lúc hắn giãy giụa, ngay cả đầu ngón tay cũng trở nên lạnh lẽo.

“Sư tôn...”

“...”

“Kỳ thật... Ta...” Hắn rốt cuộc mở miệng, lần mở miệng này, cũng chỉ nói ba bốn chữ, đã hoảng loạn, muốn hỏng mất.

Hắn vì sao lại muốn nói?

Đó đều là chuyện của kiếp trước, hắn đã tự sát ở Vu Sơn Điện, hắn đã chết từ lâu rồi, hắn chỉ là mang theo ký ức của kiếp trước mà thôi... Vì sao vẫn còn muốn nói.

Nói ra, lương tâm mình sẽ thoải mái, nhưng đó thực sự là lựa chọn đúng đắn sao?

Giờ đang tốt như vậy, Tiết Mông sẽ cười với hắn, Sở Văn Ninh là của hắn, bá phụ bá mẫu đều khoẻ mạnh, Sư Muội cũng vẫn còn sống... Không có gì quan trọng hơn, cho dù áy náy cả đời này biến mất, cả đời chỉ chạy trốn, hắn cũng không muốn tự tay phá hủy hết thảy trước mắt.

Nhưng hắn lại cảm thấy đây là chuyện hắn nên nói.

Giờ có thể xác định được kẻ sau màn cũng từng trọng sinh, chỉ có mình mới có thể cảnh báo cho mọi người, khiến mọi người chuẩn bị trước. Đây là cơ hội để hắn chuộc tội, có lẽ trời cao khiến hắn chết một lần, lại vẫn giữ

lại ký ức cho, chính vì thời khắc này, có người có thể đứng ra, ngăn cản trận phong ba ấy.

Cho dù phải trả giá bằng tính mạng.

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, hắn đang run rẩy, giữa lông mi có hơi ẩm ướt.

Hắn không sợ chết, hắn là người đã từng chết một lần, nhưng trên đời còn có thứ đáng sợ hơn cả cái chết, kiếp trước hắn đã chịu đủ rồi, chính vì để thoát khỏi mấy thứ kia, hắn mới chọn tự sát. Mấy năm sau, đặc biệt là sau khi Sở Văn Ninh chết, hắn vẫn luôn dùng hết toàn bộ sức lực mà vội vàng chạy trốn, vứt bỏ hết các cự thú ẩn mình phía sau, nhưng giờ hắn bị ép tới góc chết rồi.

Nó kề móng vuốt bên yết hầu hắn.

Chúng bạn xa lánh, muôn đời bị thoá mạ.

Hắn trốn không thoát... Hắn trốn không thoát...

Mặc Nhiên khóc, không phát ra tiếng, nhưng nước mắt chảy xuống, ồ ạt, rơi lên mặt đất.

Hắn cố gắng đè nén run rẩy trong giọng mình, hắn nói: “Thực xin lỗi... Ta... Ta không biết nên mở miệng thế nào nữa... Kỳ thực ta... Ta...”

Bỗng có vòng tay sắt chắc mà cân xứng ôm lấy hắn từ sau lưng.

Mặc Nhiên bỗng dưng mở mắt, hắn nhận ra Sở Văn Ninh đã đi tới, ôm lấy hắn từ phía sau.

“Nếu người không muốn nói, thì đừng nói.” Giọng Sở Văn Ninh truyền tới từ bên vai hắn, “Ai cũng có bí mật riêng của mình... Cũng sẽ có lúc phạm sai lầm.”

Mặc Nhiên ngơ ngẩn.

Sở Văn Ninh thế mà hiểu được.

Y đã hiểu được... Cũng là, sao Sở Văn Ninh lại có thể nhìn không thấu chứ? Y đã từng thấy nhiều lần Mặc Nhiên hoảng sợ nhận lỗi, thật lòng, giả vờ, không cam lòng, khẩn thiết.

Tuy rằng y không biết Mặc Nhiên đã phạm phải sai lầm gì, nhưng mà y biết, Mặc Nhiên nhất định muốn thẳng thắn mà nói ra ít chuyện cũ, thẳng thắn một chút kỳ thật cũng không muốn nói ra chuyện xưa.

“Sự tôn...”

“Nếu chuyện kia làm người quá bất an, người muốn nói với ta, vậy thì người nói đi, ta ở đây nghe.” Sở Văn Ninh nói, “Nhưng nếu người cảm thấy nói ra rồi rất thống khổ, vậy người đừng mở miệng, ta cũng không hỏi tiếp nữa... Ta biết người sẽ không bao giờ làm ra chuyện như vậy nữa.”

Tim Mặc Nhiên như bị đao cắt.

Hắn nhẹ lắc đầu, không phải...

Không đơn giản như người nghĩ... Thực sự không đơn giản như vậy...

Không phải ta đã hái bông hoa không nên hái, ta đã giết người, đổ máu phiêu xử, xương khô vụn dăm, ta đã phá hủy hơn nửa Tu Chân giới, ta đã hủy hoại người.

Hắn một lần nữa lại muốn hồng mắt.

Ta đã từng hủy hoại người đó Sở Văn Ninh!

Vì sao người lại muốn an ủi một đao phủ... Vì sao người còn muốn an ủi một lưỡi đao đâm vào ngực mình, vì sao trước khi chết người còn muốn xin ta, buông tha cho chính mình?

Người lúc trước, vì sao không giết ta...

Hắn đang run rẩy, không chịu được mà run rẩy, Sở Văn Ninh ngăn ra, bỗng cảm thấy có giọt nước mắt ấm áp rơi trên mu bàn tay mình, y thấp giọng thì thào: “Mặc Nhiên...”

“Ta muốn nói ra...”

“Vậy người nói đi.”

Mặc Nhiên thực hoảng loạn, hắn lắc đầu, hắn lại nói: “Ta... Ta không biết nên nói thế nào...”

Giọng hắn vẫn luôn khống chế rất tốt, tới tận giờ mới có chút nghẹn ngào.

“Thực sự... Ta thực sự không biết nên mở miệng thế nào...”

“Vậy đừng nói nữa.” Sở Văn Ninh buông hắn ra, kéo hắn, để hắn quay người lại. Trong bóng tối, y vuốt ve gương mặt Mặc Nhiên, hắn lại né tránh, nhưng Sở Văn Ninh vẫn kiên quyết chạm vào, giữ lấy mặt hắn. Uớt át, đã rơi nước mắt rất lâu.

Sở Văn Ninh nói: “Đừng nói nữa.”

“Ta...”

Bổng hương hải đường cách gần như vậy, Sở Văn Ninh hôn hẩn, đây tựa hồ là lần đầu tiên y chủ động hôn Mặc Nhiên, trúc trắc, vụng về, y dán lên môi hẩn, ngậm lấy một chút, cạy mở khoang miệng đẳng chát của hẩn, đầu lưỡi tiến vào, đảo loạn, quẩn quanh.

Hồn loạn, bất an, điên cuồng.

Mặc Nhiên cũng không biết vì sao, có lẽ tình yêu giúp thoát khỏi sự đau khổ, có lẽ người cũng chỉ như thú, trong lúc giao hợp cái gì cũng có thể vứt sau đầu, sa vào dục vọng này, chỉ có vui sướng là chân thật.

Làm người bất lực và thương hại.

Cho người ta tuyệt cảnh, cùng một hồi thở dốc.

Ai cũng không nói gì nữa, hôn sâu triền miên, Sở Văn Ninh cảm nhận được dục vọng của Mặc Nhiên đã đứng dậy, cách y phục đâm vào y, y do dự một lát, duỗi tay muốn vuốt ve hẩn, nhưng Mặc Nhiên giữ lấy tay y, biến thành mười ngón giao nhau: “Như vậy là đủ rồi.”

Hẩn ôm y trong lòng, chỉ có người trước mắt, mới có thể trấn an nỗi đau của hẩn.

Có thể làm hôn hẩn tĩnh lại.

“Không cần làm thêm gì khác, như vậy là đủ rồi...”

Sở Văn Ninh nâng tay lên, xoa mặt hẩn, cảm thấy thật đau lòng không thể nói nên lời: “Sao lại ngốc như vậy.”

Mặc Nhiên liền cầm lấy bàn tay khác của y, hai tay cứ như vậy mà gắt gao tương liên, hẩn dựa lên trán Sở Văn Ninh: “Nếu ta ngốc như vậy sớm chút, thế mới tốt.” Sở Văn Ninh thấy không khuyên được hẩn, cũng không biết nên nói lời mềm mại hơn thế nào, chỉ nhẹ nhàng xoa lên gương mặt hẩn, chóp mũi, cuối cùng lại ngậm lấy bờ môi hẩn. Lúc y làm chuyện này thính tai rõ ràng đã đỏ lên, nhưng lại cố hết sức tỏ vẻ mình thực trấn định, thực thông dong. Y chủ động hôn Mặc Nhiên, chủ động ôm lấy, làm những chuyện trước kia không hề quen.

“Sư tôn...” Mặc Nhiên né tránh, hô hấp dưới nụ hôn của y dần trở nên dồn dập, “Bỏ đi... Không cần làm vậy.”

“Vẫn luôn là người làm những chuyện này.” Sở Văn Ninh tránh tay hẩn đi, ôm lấy cổ hẩn, “Hôm nay người nghe ta đi.”

“Sư tôn...”

Sở Văn Ninh nhìn đôi mắt ôn nhu sáng ngời lại ướm át như cún của hần, vỗ nhẹ lên gáy hần, chưa bao giờ có trấn an cùng ôn nhu như vậy: “Ngoan.”

Không có ánh đèn, vì vậy họ ở bên tường hôn môi âu yếm, hôn tới từ ôn nhu thành kịch liệt, từ kịch liệt tới khát khô, từ khát khô thành liều chết triền miên, tràn ngập dục vọng thú dục và dồn dập.

“Sư tôn... Văn Ninh...”

Mặc Nhiên không nhìn được gọi tên của y, thương tiếc, nhiệt tình yêu thương, si cuồng, áy náy.

Chỉ cần Sở Văn Ninh cho hần một chút tình yêu nhỏ tí tẹo thôi, đó chính là liều tình được mạnh nhất trên đời.

Hần rốt cuộc không còn nghĩ nhiều nữa, ấn Sở Văn Ninh trên tường, đỡ y, ngoan cường hôn y, vuốt ve y, đến tận cuối cùng hai người chỉ còn thở dốc liên tục, tim đập kịch liệt. Hần phát điên, khoé mắt đỏ au, Sở Văn Ninh trong lúc hôn hần nhú mi lại: “Đèn...”

“Không phải tắt rồi sao?”

Hần tiếp tục hôn y, hôn lên tai, cổ y, hần nghe thấy y cố nhẫn nhịn không muốn rên lên, thấp giọng nói: “Không phải, thấp nó lên...”

Mặc Nhiên ngẩn ra.

Sở Văn Ninh nói: “Ta muốn nhìn người.”

Ánh nến sáng lên.

Bóng tối không còn.

Mắt phượng của Sở Văn Ninh sáng ngời, thanh triệt, quật cường mà kiên định, mông lung mà phủ một tầng dục vọng, gương mặt tỏ vẻ như băng như sương ngày thường, bên tai lại đỏ ửng lên, rạng rỡ.

Y nói: “Ta muốn nhìn người.”

Mặc Nhiên bỗng cảm thấy tim đau muốn chết, hần dơ bẩn, vỡ nát, tâm từng nhần tâm tới cực điểm, sao vẫn còn có thể sống sót trong ánh mắt như vậy?

Hần ôm y, hôn y, đặt tay Sở Văn Ninh lên ngực mình, nơi đập đều đều.

Hần nói: “Nhớ rõ vị trí này.”

“...”

“Nếu có một ngày, tội ta không thể tha thứ.” Mặc Nhiên thấp giọng nỉ non, chớp mũi cọ lên chớp mũi Sở Văn Ninh, “Tự tay giết ta, ở đây.”

Sở Văn Ninh đột nhiên chấn động, không tin nổi mà nhìn hẩn chăm chăm: “Người có biết mình đang nói gì không?”

Mặc Nhiên cười, có tuấn mỹ và thành khẩn của Mặc tông sư, cũng có tà khí và điên cuồng của Đạp Tiên Quân.

“Linh hạch của ta vì người mà kết thành, tim của ta cũng là của người. Nếu có một ngày ta không thể không chết, hai thứ này đều về với người, ta mới có thể...”

Hẩn không nói tiếp.

Trong mắt Sở Văn Ninh xuất hiện kinh ngạc và sợ hãi chưa bao giờ từng có làm hẩn không thể nói cho hết.

Mặc Nhiên cuối cùng rũ mắt, cười khổ nói: “Ở cùng người. Ta nói vậy chỉ là muốn nói cho người biết...”

Hẩn ôm chặt lấy y.

Cũng không biết còn bao nhiêu cơ hội như vậy nữa.

“Văn Ninh...”

Ta yêu người, muốn người, không rời bỏ người.

Muốn nói rất nhiều, lại như việc trong kiếp trước, đều không thể mở miệng.

Sở Văn Ninh vẫn còn ở trong mờ mịt và kinh ngạc, y không biết một người rốt cuộc phải phạm phải sai lầm lớn thế nào, mới có thể nói ra như vậy.

Nhưng Mặc Nhiên hôn y, ý thức của y liền trong lúc hỗn loạn mà sụp đổ, y không phải người có định lực kém, có lẽ không nên trách tội vì cái hôn của Mặc Nhiên, nhưng chính y lại không muốn ngẫm lại sâu xa.

Nhiệt tình kèm theo tuyệt vọng, như ngọn lửa cháy trên chảo dầu.

Sau đó lại dây dưa với si cuồng vốn có, còn chưa tới giường y phục đã bị cởi hơn phân nửa, Sở Văn Ninh bị Mặc Nhiên đè trên giường, không có ngại ngần cùng lạ lẫm như lần đầu tiên, dục vọng nam tính đòi lấy đơn giản mà thô bạo.

Áo lót y rất nhanh đã bị cởi đi, Mặc Nhiên cúi đầu hôn y, ngậm lấy y, khi thì nâng mắt nhìn ánh mắt Sở Văn Ninh tan rã trong ánh đèn, dáng vẻ hơi ngưỡng cổ thờ dốc.

Còn mấy lần được triền miên như vậy?

Hai lần? Một lần?

Lập tức phải đến Giao Sơn, có lẽ lập tức cũng có thể gặp người sau màn kia, nếu người nọ thực sự biết dùng Trân Lung Kỳ Lục, người phá giải được, cũng chỉ có mình.

Hết thầy đều sẽ bị tìm ra manh mối.

Nhưng trong lúc dây dưa, hắn lại đổ sự tôn của hắn, cũng đổ bản thân đã gần như tuyệt vọng, hắn nói, về sau còn rất nhiều rất nhiều cơ hội.

Bọn họ sẽ mãi luôn ở bên nhau.

Tựa như ái dục triền miên, từ đêm tối cho tới ban ngày, hắn muốn một đêm khi dễ y nhiều lần, gắn kết trong tư thế ngủ say, dây dưa cùng nhau, cho tới tận sáng sớm, ánh nắng ban mai lấp lánh, hắn ôn nhu tình dục, hắn ban ngày tuyên dâm trên giường, dơ tới cực điểm, yêu tới điểm cuối, muốn tới điểm cuối.

Mặc Nhiên giữ lấy bọn họ vuốt ve bên nhau, thư giải cùng nhau.

Mắt phượng của Sở Văn Ninh tràn đầy dục vọng và hơi nước, theo động tác của Mặc Nhiên, môi khẽ nhếch lên thở dốc, ánh mắt dần dần hỗn loạn mà mê ly.

Trong lúc mê man, chợt nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa.

Sở Văn Ninh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, huyết sắc rút sạch, Mặc Nhiên lập tức bịt miệng y lại, không cho y lên tiếng, trong phòng thực an tĩnh, nhưng tay khác của hắn vẫn còn nóng mà kịch liệt loát động, tự kích thích mình, cũng kích thích cả người trong lòng.

Sở Văn Ninh muốn lắc đầu, nhưng lực đạo của Mặc Nhiên quá lớn, y không động đậy được, chỉ có thể để lộ đôi mắt phượng, sáng khoái lại khổ sở, giận giữ lại bất lực.

“Sự tôn, người có đó không?”

Nghe thấy giọng nói kia, Sở Văn Ninh càng thêm tức giận mà trừng mắt nhìn Mặc Nhiên, tay gõ nhẹ lên ván giường.

Mặc Nhiên nuốt nước miếng, hầu kết gợn cảm mà nhấp nhô, tiếng nói khàn khàn: “Ừm. Ta biết, Tiết Mông.”

“Sư tôn?” Đợi một lát, vẫn không có ai đáp lại, Tiết Mông lẩm bẩm nói, “Kỳ quái, rõ ràng thấy đèn sáng lên mà... Sư tôn?”

Nhìn dáng vẻ Mặc Nhiên căn bản không định để ý tới cậu, vẫn nằm trên người Sở Văn Ninh, chìm trong ái dục. Phòng quá mờ, hẳn thậm chí nhìn nhầm đôi mắt nhiễm đỏ vì tức giận của Sở Văn Ninh thành tình triều ướm át.

“Sư tôn?”

Đồ đệ bên ngoài không định bỏ đi, đồ đệ trên giường cũng chẳng định dừng lại, Sở Văn Ninh bị hai người họ ép tới hết cách, một lần tàn nhẫn, thế mà cắn lên tay Mặc Nhiên, Mặc Nhiên ăn đau, lúc này mới rời tay đi, mắt đen có một tia ủy khuất.

Giọng hẳn trầm thấp: “Người cắn ta đau quá...”

“Đau chết người luôn đi.” Sở Văn Ninh hé miệng thở dốc, hung hăng lườm hẳn một cái, sau đó nói vọng ra bên ngoài, “Ta lên giường rồi, có chuyện gì à?”

“À, không có gì không có gì.” Tiết Mông nói, “Chỉ là ta... Không ngủ được, có chút tâm sự, muốn nói với sư tôn...”

Giọng cậu dần dần nhỏ đi, thực sự có thể tưởng tượng tới dáng vẻ phượng hoàng con cúi đầu ngoài cửa.

Sở Văn Ninh: “...”

Sao lại thế này? Sao đêm nay lại một người hai người đều có tâm sự thế?

Sở Văn Ninh không yên tâm, vỗ vỗ Mặc Nhiên còn đè trên người y, nói nhỏ: “Dậy, mau mặc y phục vào.”

Mặc Nhiên lập tức mở to hai mắt, biểu tình như cú: “Người muốn để hẳn vào sao?”

“Giọng hẳn nghe có chút không đúng...”

“Ta thì sao?”

“...” Sở Văn Ninh tuy rằng xấu hổ, nhưng vẫn nói, “Người mặc y phục cẩn thận, trốn dưới giường.”

[Husky] Chương 209: Sư tôn, có kích thích không?

Edit: Cải trắng nấu lâu + Chu

Beta: Shira

Mặc Nhiên cũng ghen lại, Tiết Mông đúng là rất lợi hại, liền ồn ào như vậy, kiếp trước cái gì lo lắng nói và không nói làm sao còn nửa phần bóng dáng. Hiện tại đầu óc hẳn đều là oán khí cùng muốn phát hỏa, hẳn liền không hiểu tại sao Tiết Mông không hiểu cái gì cũng phải chạy phía sau tìm Sở Văn Ninh thảo luận, như vậy quá rảnh rồi phải không?

Nhưng hẳn không lay chuyển được Sở Văn Ninh, vẫn là khởi động thân mình tiến đến, hướng dưới giường nhìn thoáng qua, rồi lại đứng thẳng dậy, hôn Sở Văn Ninh một cái, nói: “Không được.”

“Người.”

“Đừng nóng giận, không phải không nghe người nói.” Mặc Nhiên nói: “Nhưng ván giường này rất thấp bé, ta đi vào không được.”

Sở Văn Ninh: “.....”

“Trong phòng này cũng không có tủ quần áo, cửa sổ cũng chỉ có cửa sổ trước một cánh. Ta không có nơi để trốn, người làm cho hẳn đi thôi.”

Sở Văn Ninh ngấm lại cảm thấy cũng đúng, nói: “Có chuyện gì ngày mai nói sau, ta đã ngủ rồi.”

“Ngồi một chút, có được không?” Giọng nói của Tiết Mông ủy khuất, mơ hồ có chút giọng mũi: “Sư tôn, trong lòng ta thật sự có chút loạn, có một số việc ta muốn gặp mặt người hỏi một chút.”

“.....”

“Bằng không đến ngày mai ta đều không ngủ được.”

Mặc Nhiên bị hấn một trận mềm mại nắn nỉ biến thành vô cùng phiền lòng, thật muốn biết Tiết Mông rốt cuộc có chuyện gì mà nhất định phải vào đêm nay nói, vì thế đứng dậy nhìn trái phải, bỗng nhiên suy nghĩ ra biện pháp. Hấn nói vào tai Sở Văn Ninh, mặt Sở Văn Ninh lập tức đen hơn phân nửa: “Người như vậy..... rất hoang đường.”

“Vậy làm cho hấn đi mau.”

Sở Văn Ninh muốn nói lại thôi, lại nghe tiếng Tiết Mông ở ngoài cửa đá lá cây sần sật. Nghĩ đến khi Tiết Mông lúc còn nhỏ kiên trì quần quít lấy mình như vậy, Sở Văn Ninh thầm mắng một tiếng, đẩy Mặc Nhiên ra, nói: “Lần sau không được làm như vậy nữa.... Mặt khác, đem quần áo trên mặt đất giấu kĩ, đừng để lộ ra ngoài.”

Tiết Mông đợi ở bên ngoài một lúc, Sở Văn Ninh vẫn là không đồng ý. Tuy rằng khó chịu nhưng vẫn là kiên trì gọi một tiếng: “Sư tôn?”

“Ta nghe thấy rồi. Người vào đi.”

Được cho phép, lúc này Tiết Mông mới mở cửa. Hấn đi vào liền nhú nhú đầu mày, trong phòng này tựa hồ có một loại hơi thở lờ mờ khó có thể miêu tả, nhưng rất nhàn nhạt, hấn cũng không thể nói chính xác đây rốt cuộc là hương vị gì, tóm lại người thấy ít nhiều có chút quen thuộc.

Quả nhiên Sở Văn Ninh đã muốn ngủ, màn che giường của hấn đã được phủ xuống, che đi cảnh tượng bên trong. Nghe được động tĩnh của Tiết Mông, hấn nâng tay vén màn lên non nửa, lộ ra ánh mắt mông lung nhập nhèm muốn ngủ, nửa con người, tựa hồ vừa mới tỉnh lại, còn rất buồn ngủ, đuôi mắt ướm át bạc hồng, hấn liếc mắt nhìn Tiết Mông một cái.

Tiết Mông có chút thẹn thùng, lăm bẫm nói: “Sư tôn, xin lỗi, quấy rầy người ngủ.”

“Không sao, ngồi đi.”

Tiết Mông ngồi bên cạnh hấn.

Sở Văn Ninh hỏi: “Muốn cùng ta nói cái gì?”

“Ta.....” Tiết Mông có vẻ thực rồi rẫm. Mới vừa rồi lúc sau trở về, hấn cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nghĩ đến dây chuyền trên cổ Mặc Nhiên vì sao nhìn quen mắt, trên đường đến Nho Phong Môn, Mặc

Nhiên từng mua tặng Sở Văn Ninh một cái, lúc ấy chính mình còn đoạt lấy cầm lên xem, cảm thấy rất được, cũng muốn có một cái.

Lúc ấy chính mồm Mặc Nhiên nói với hắn, đó là cái cuối cùng.

Việc này làm cho hắn càng nghĩ càng kì hoặc, càng nghĩ càng bất an, hắn là người không thích giấu chuyện trong lòng. Một lúc lâu do dự nói cùng không nói, bị dày vò, cuối cùng nhịn không được, đi tới nơi này.

Nhưng là đối mặt với ánh mắt của Sở Văn Ninh, Tiết Mông lại do dự, hắn thật sự không biết nên nói như thế nào.

Sau một lúc lâu chuẩn bị, Tiết Mông lúc này mới buồn bực nói: “Sư tôn, người có hay không cảm thấy Mặc Nhiên... Hắn có điểm là lạ?”

Lời vừa nói ra, đáy lòng Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên đều lộ bộ một tiếng.

Sắc mặt Sở Văn Ninh không đổi, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Sư tôn không cảm thấy sao?” Tiết Mông rất khó mở miệng, sau một hồi nói quanh co, rốt cuộc bất cứ giá nào kiên trì nói: “Ta cảm thấy hắn giống như.... ừm..... đặc biệt ra sức lấy lòng sư tôn.”

Tiết Mông đương nhiên không dám nói “đang theo đuổi sư tôn”, nhưng hắn nhìn trộm Sở Văn Ninh, trong con ngươi lộ vẻ lo lắng cùng lo sợ không yên.

Sở Văn Ninh nói: “.... Vì sao nói như vậy?”

“Kỳ thật là như vậy, ta hôm nay.....” Đâm lao phải theo lao, Tiết Mông kiên trì nói: “Ta hôm nay.... Ta hôm nay thấy trên cổ hắn một thứ.”

Nấp sau cái màn giường Mặc Nhiên cả kinh, nâng tay chạm vào tinh thạch treo trên cổ mình, hơi hơi thay đổi sắc mặt.

Sở Văn Ninh không có phản ứng để Tiết Mông nhìn thấy điều gì, vẫn cau mày nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp. Đợi trong chốc lát, không đợi Tiết Mông hé răng, một bàn tay ấm áp chạm vào chân hắn.

Con ngươi Sở Văn Ninh bỗng dưng biến đổi, nghĩ đến Mặc Nhiên vì sao phải làm hành động hoang đường này, vội thừa dịp Tiết Mông quay đầu không chú ý, nhìn sâu vào nơi bị màn che khuất, lại nhìn đến Mặc Nhiên chỉ vòng cổ của chính mình, dùng khẩu hình nhắc nhở hắn.

Sở Văn Ninh lập tức hiểu ra toàn bộ.

Hắn chầm chước một lát nói: “Người có phải hay không nhìn thấy vòng cổ trên người Mặc Nhiên cùng ta giống nhau?”

“Không, không, không. Ta không có ý tứ gì khác.” Tiết Mông vừa vội vừa thẹn, liên tục xua tay: “Ta chỉ cảm thấy có điểm kì quái, ta....”

“Không sao.” Sở Văn Ninh nói: “Vòng cổ kia là ta trả lại cho hắn.”

“A, sư tôn trả lại cho hắn?”

“Đeo không thoải mái, liền còn có hắn.”

Tiết Mông lập tức nhẹ nhàng thở ra, từ nãy đến giờ khuôn mặt vẫn luôn tái nhợt cuối cùng cũng có chút huyết sắc, hắn mặt giãn ra nở nụ cười: “Ta đã nói sao lại thế này, khi đó hắn rõ ràng nói với ta còn một cái cuối cùng, ta còn nghĩ đến hắn..”

Hắn lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, cuối cùng vỗ trán, uể oải nói: “Sư tôn xem như ta cái gì cũng không có nói qua. Miệng ta quá ngu ngốc, không biết nên giải thích như thế nào. Haizz, ta đúng là một đứa ngốc.”

Sở Văn Ninh sẽ không thể nào nói dối, cho nên cũng không biết khuyên hắn như thế nào. Thực tế lời trái lương tâm có rất nhiều, tùy tiện nói một câu là có thể đem quan hệ giữa mình cùng Mặc Nhiên phủ sạch không còn một mảnh. Tiết Mông suy nghĩ nhiều như vậy chẳng qua cũng chỉ muốn nghe được một câu này mà thôi.

Chỉ cần Sở Văn Ninh nói không phải, chẳng sợ sự thật xảy ra trước mắt Tiết Mông, hắn sẽ luôn chọn tin tưởng sư tôn của chính mình. Có thể đây là một loại tín nhiệm, làm cho Sở Văn Ninh nói không nên lời. Cho nên hắn chỉ có thể trầm mặt nhìn Tiết Mông trước mặt buồn rầu, vò đầu bứt tai, nhin không được thờ dài.

Hắn không nghĩ sẽ nói đến đoạn tuyệt như vậy.

Nhìn thấy Tiết Mông áy náy, tự trách bản thân quá ngu ngốc, liều lĩnh. Sở Văn Ninh bỗng nhiên cảm thấy rất đau lòng áy náy, tuy rằng nét mặt hắn không biến hóa quá nhiều, vẫn là không hề bận tâm, nhưng hắn trầm mặt nói một câu: “Tiết Mông....”

Tiết Mông ngừng nói, chờ hắn nói tiếp.

Có cái gì tốt mà nói đâu?

Nói “Thực xin lỗi. Hy vọng người không cần đối với ta thất vọng, hy vọng người vẫn nhận người sư phụ này?” hần nói không nên lời. Lời này quá tệ, quá khiến người khác chán ghét, cũng quá tàn khốc.

Hần dựa vào cái gì mà yêu cầu Tiết Mông dù xảy ra chuyện gì cũng phải nguyện ý quen biết hần. Mọi người gặp phải tụ tán ly hợp, trưởng thành thay đổi, tựa như cành măng cất cao, vỏ măng bên ngoài sớm muộn cũng bong ra từng mảng, khô vàng, thành bùn.

Đời người của Tiết Mông còn dài mấy chục năm, không có bao nhiêu người có thể bên cạnh người khác đi hết những năm này, Chuyện cũ, người xưa, đều giống như da rắn, vỏ măng.

Tiết Mông trái phải chờ, đợi không được bất an đôi mắt mở to, thì thào: “Sư tôn?”

“Không có gì.” Sở Văn Ninh thản nhiên nói: “Cảm thấy người tựa hồ có chút phí nhiều tâm tư, mới vừa rồi muốn cho người đi tìm Tham Lang trưởng lão lấy hai bình Mô Hương Lộ uống.”

Tiết Mông: “.....”

“Còn có chuyện gì khác sao?”

Tiết Mông suy nghĩ, nói: “Có.”

“Chuyện gì?”

” Sư tôn thật sự dự định muốn thu Nam Cung Tứ làm đệ tử?” Chuyện này làm lòng Tiết Mông ghen trong chốc lát: “Kia, kia hần chẳng phải là thành đại sư huynh của ta sao?”

“....Người để ý chuyện này?”

“Đúng vậy.” Tiết Mông có chút xấu hổ chà xát góc áo: “Trước kia ta là người đứng nhất, nếu như nhận hần làm sư huynh, ta không phải....”

Nhìn hần như vậy, lo lắng trong lòng Sở Văn Ninh phai nhạt một chút, nhin không được cười khẽ.

Trước đây Tiết Mông thích làm nũng với Vương phu nhân, lúc sau lại thích cùng Mặc Nhiên ở trước mặt cha mẹ hần tranh thủ tình cảm. Không nghĩ đến hiện tại đã hơn hai mươi tuổi rồi, thói quen này vẫn sửa không xong, một Nam Cung Tứ liền đem lông đuôi khổng tước của hần dựng lên, chỉ vì là đứng hạng hai, cạnh cánh trong lòng đến bây giờ.

Sở Văn Ninh nói: “Không có gì khác nhau, đều giống nhau cả.”

“Kia không giống, ta không muốn nhận hấn làm đại sư huynh, tuy rằng hấn bá sư sớm nhất nhưng bị sư tôn chấp nhận muộn nhất. Ta thật ra không để ý đến việc hấn tiến vào sư môn, nhưng có thể sắp xếp cho hấn vị trí cuối cùng không? Làm tiểu sư đệ nha.” Tiết Mông mười phần nghiêm túc: “Về sau ta liền gọi hấn là Nam Cung sư đệ.”

“....Đều tùy người.”

Tiết Mông liền cao hứng một chút, cao hứng rồi liền không muốn đi nữa.

Mặc Nhiên nằm ở trên giường chờ trong lòng sớm nóng đến phát phiền, nghĩ thầm người này tại sao lại nói nhiều như vậy, thế nào lại còn chưa dứt, nhanh chóng dứt.

Tiết Mông không dứt, nói: “Ta còn có chuyện muốn hỏi sư tôn một chút.”

“Ừ.” Sở Văn Ninh thật sự rất lạnh nhạt: “Người nói đi.”

Mặc Nhiên: “.....”

“Chính là hôm nay Mặc Nhiên nói với ta, lần trước sư tôn đồng ý cho hấn một cái khăn tay....”

Sở Văn Ninh hỏi: “Cái kia... Ừ, bất quá ta không có làm, người cũng muốn phải không?”

Ánh mắt Tiết Mông lập tức sáng lên: “Ta cũng có phần sao?”

“Vốn định làm cho các người mỗi người một cái.” Sở Văn Ninh nói: “Nhưng vẫn còn việc liền phải trì hoãn.”

Nghe nói như vậy, Tiết Mông vô cùng vui mừng, mà Mặc Nhiên hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Không phải..... không phải chỉ có hấn mới có sao?

Mặc Nhiên nháy mắt ủy khuất, hết lần này đến lần khác Sở Văn Ninh nghiêng mặt nói chuyện phiếm với Tiết Mông, căn bản không có chú ý đến thần sắc âm tình bất định của Mặc Nhiên.

Bên kia Tiết Mông không lo lắng, cao hứng phấn chấn nói với Sở Văn Ninh hình dáng khăn tay hấn muốn. Bên này Mặc Nhiên càng nghĩ càng không có tư vị, hơn nữa nhìn thấy Sở Văn Ninh an hòa nói chuyện với Tiết Mông thật sự rất vui vẻ, mặc dù biết hai bọn họ căn bản không có gì nhưng suy nghĩ trong lòng vẫn không có cách nào cảm thụ.

“Hơi khó may, nếu như người muốn hoa văn, ta quay đầu đến hỏi Vương phu nhân.”

“Khó may ạ?”

“VẬY không phiền toái, thứ sư tôn tặng là thứ tốt nhất, sư tôn giỏi may cái gì nhất?”

“...Kì thật hoa văn điều hoa gì đó ta không am hiểu.” Sở Văn Ninh có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: “Thứ am hiểu nhất chính là cây mít Bàn Nhược đa tâm kinh.”

“???”

Sở Văn Ninh nói: “Khi còn trẻ ở Vô Bi Tự, ta.... Hoài Tội dạy ta... ta....”

Hắn còn chưa nói xong, bỗng nhiên mày chau lại, sắc mặt khê biến, bỗng mẩn nổi lên môi.

Tiết Mông sửng sốt: “Sư tôn, người làm sao vậy?”

“.....” Sở Văn Ninh do dự trong chốc lát, mới nói: “Không có gì, người còn có chuyện khác sao?”

“Dạ có, còn có một chuyện nhưng đã quên mất rồi, làm cho ta nghĩ muốn....” Tiết Mông cúi đầu muốn nhớ lại. Mi mắt buông xuống, Sở Văn Ninh suýt nữa không thể ngăn lại thở hổn hển, một ánh mắt nén giận trừng hướng người nằm sâu trong giường kia.

Mặc Nhiên cũng chỉ là làm chút hành động mờ ám, muốn làm cho Sở Văn Ninh mau đuổi Tiết Mông đi, nhưng lại lúc này đôi mắt trừng hẳn, khóe mắt ửng đỏ một bộ dáng không thể phản kháng, trong lòng đột nhiên nổi lên một phen lửa to.

Hắn vốn dĩ tính độc chiếm rất mạnh, ở một phương diện nào đó chính là người nguyên thủy cực kì dã man, sở dĩ tìm mọi cách ầm nhẫn khắc chế chính là vì hắn rất yêu thương Sở Văn Ninh, rất áy náy, áy náy cùng yêu thương giống như xiềng xích bản tính của hắn, làm cho hắn không ở trên giường làm hành động quá phận với Sở Văn Ninh.

Nhưng giờ phút này, buồn bực cùng ghen tị đã cắt đi xiềng xích kim loại ấy, ánh mắt hắn ửng át tối đen không tiếng động nguy hiểm nhìn chằm chằm Sở Văn Ninh trong chốc lát, bỗng nhiên một ý nghĩ nóng bỏng xuất hiện.

Hắn cúi người, cách một tấm màn, chui vào áo ngủ bằng gấm lý, theo hai chân thon dài rần chắc một đường đặt lên.

Xung quanh một mảng tối, chần đệm che đầy tất cả ánh sáng vì thế trở nên càng kích thích hơn. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được Sở Văn Ninh hơi run rẩy, chợt tay ngừng tại bờ vai hắn, năm ngón tay ấm nóng chạm vào bả vai rộng lớn rần chắc của hắn, đem hắn hướng bên cạnh.

Sở Văn Ninh ở phía dưới chần có thể làm chính là ngăn hắn lại.

Ngược lại làm cho tâm Mặc Nhiên xé nát dục vọng.

Tiết Mông vẫn còn đang nói chuyện, nhưng là hắn nói cái gì cũng không quan trọng. Mặc Nhiên không yên lòng nghe được hắn nói cái gì mà “Sư tôn thích cái gì cũng không sao, ta đều thích.” Mặc Nhiên liền phát giận, hơi thở hắn đã phả qua chỗ mẫn cảm của Sở Văn Ninh, hắn biết dục vọng người kia ở nơi nào, nhưng hắn không có chạm đến.

Hắn nghiêng mặt đi, lông mi khẽ động, hắn hôn môi Sở Văn Ninh, hôn lên làn da non mịn giấu giếm người trước mặt, lưu lại nhất định dấu vết này rất khó biến mất.

Sở Văn Ninh run rẩy, giờ phút này hắn cực kì hối hận khi quyết định giữ Mặc Nhiên lại. Móng tay hắn cắm thật sâu vào vai Mặc Nhiên, nhưng không ngăn được kẻ điên này.

“Sư tôn, người vẫn đang nghe ta nói sao?”

“Ừ....”

Mặc Nhiên cùng đợi, bờ môi hắn tại dục vọng của Sở Văn Ninh chần chờ, hắn đang đợi một cơ hội kích thích điên cuồng.

Sau đó hắn đợi được rồi, Tiết Mông hỏi cái gì vậy, không quan trọng, Mặc Nhiên không ngại cho nên không có nghe thấy tiếng. Nhưng Sở Văn Ninh phải trả lời hắn, trong nháy mắt mở miệng đáp lại, Mặc Nhiên ở trong áo ngủ gấm che đầy hôn tới, gần như là tham lam ngậm lấy hắn.

“.....!”

Trong nháy mắt Sở Văn Ninh đều căng thẳng, hầu kết hắn động, ngón tay đã muốn cắm sâu vào da thịt Mặc Nhiên nhưng Mặc Nhiên căn bản không thèm để ý. Hắn vì phản ứng của Sở Văn Ninh mà kích động không thôi, vì nơi bí mật của hai người mà nảy sinh tình tố kích động không thôi, hắn

đương nhiên biết Sở Văn Ninh đang cố gắng nhẫn nại. Dù cho hiện tại đi vào, cũng là tuyệt không hừ ra tiếng nên Mặc Nhiên không kiêng nể gì.

Sở Văn Ninh ngấm ngấm chịu đựng trả lời câu hỏi của Tiết Mông. Định lực của hắn dù là đời này hay đời trước, đều giống nhau khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Hắn chịu đựng rất tốt, chỉ là giọng nói hơi trầm chút, tốc độ nói chuyện chậm đi một chút. Ngoài ra nếu không phải Mặc Nhiên đang ở trên giường của hắn căn bản không thể tin được nam nhân này chính là đang hưởng thụ kích thích đến cực điểm.

Cuối cùng Tiết Mông gật gật đầu nói: “Ta hiểu rồi.”

“Hiểu rồi thì cũng nhanh trở về đi.” Sở Văn Ninh nói: “Chớ lại suy nghĩ miên man, cũng không còn sớm nữa.”

Tiết Mông đứng dậy nói: “Sư tôn, ta đi đây.... Đúng rồi, ta giúp sư tôn tắt đèn?”

“.....Được.”

Vừa mới là một cái thâm hầu, Sở Văn Ninh hơi hơi khẽ môi, chưa hề thở gấp ra tiếng. Nhưng lông mi hắn run rẩy, khuôn mặt ửng hồng.

Tiết Mông do dự: “Sư tôn, người đang phát sốt sao?”

“...Không có.”

“Sao khuôn mặt của người lại đỏ hồng.” Lo lắng Tiết Mông cũng không nghĩ nhiều, cùng lúc đứng dậy nâng tay dò xét trán của Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh cũng không dự đoán trước được việc này, một mặt bị Mặc Nhiên làm ra việc này, một mặt khác trán, làn da bị đồ đệ chạm vào. Trước mặt là ánh mắt thân thiết của Tiết Mông, phía dưới chăn đệm được Mặc Nhiên hầu hạ, sáng khoái gần như muốn bị tiêu tan đi, sỉ nhục gần như bao phủ hắn. Hắn không thể không dùng hết mỗi một cái xương cốt, một tấc huyết nhục khắc chế chính mình, không cho chính mình thở dốc ra tiếng.

“Cũng không có nóng mà...” Tiết Mông thì thào “Người có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Mặc Nhiên nghĩ thầm không thoải mái? Như thế nào là không thoải mái, sợ là sư tôn của người thoải mái chết đi được, đều là người cứ ở mãi trong này,

ta mới không thể làm cho hãn càng thêm thoải mái, người tại sao còn không mau đi đi?

Thời điểm lòng hãn càng tối tăm, Tiết Mông cuối cùng cũng bị Sở Văn Ninh đuổi đi. Tiết Mông thật tận tâm, hãn giúp sư tôn hãn tắt ngọn đèn dầu rồi sau đó đi ra ngoài.

Vừa nghe tiếng cửa đóng lại, Sở Văn Ninh liền muốn điên, hãn xốc mạnh chân lên một phen, nắm lấy búi tóc của Mặc Nhiên kéo hãn đến trước mặt, sau đó không nặng không nhẹ tát hãn một cái, hạ giọng ở trong bóng tối răn dạy: “Người vô liêm sỉ... A!”

Đáp lại hãn là tiếng Mặc Nhiên vội vàng thở dốc, ánh mắt đen mê ly, phần lớn dục vọng nam tính trước mặt đều là cảm thú. cùng chính mình tình cảm chân thành trên giường, đó là bản chất chiếm đoạt của cảm thú. Mặc Nhiên bị hãn đánh cũng không cảm thấy đau. Ngược lại chế trụ cổ tay hãn đặt trên giường, sau đó xé rách quần áo cuối cùng của hãn, làn da chạm vào nhau khiến hai người đều không nhịn được rên thành tiếng.

Mặc Nhiên không nói nhiều lời, trong mắt có ánh sáng hơi điên cuồng, hạ thân hãn cứng tới phát đau, quy đầu tròn trịa đáng sợ tiết ra chất lỏng trong suốt, hãn say mê mà cọ xát lên bụng nhỏ của Sở Văn Ninh, chất lỏng tanh tưởi làm bụng Sở Văn Ninh ướt dính.

Lúc này hãn dưới chân khi dễ Sở Văn Ninh lợi hại thế nào, giờ lửa đốt trên người mình có bấy nhiêu lợi hại, lúc này Sở Văn Ninh dùng hết ý chí để không rên thành tiếng, giờ Mặc Nhiên cũng phải dùng ngần ấy ý chí, không để mình nâng chân Sở Văn Ninh lên, đưa dương vật trưởng đau hung hăng đâm vào.

Cơ bắp hãn cứng đờ, nảy sinh ác độc mà hôn môi y, không đầu không đuôi cọ xát, hãn chỉ muốn đâm vào, dục hoả thiêu đốt, bản tính nguyên thủy làm hãn chỉ muốn đâm vào, muốn hoàn toàn chinh phục y, xé nát y, để y bao dung mình, tiếp nhận mình, phun ra nuốt vào của mình, bị mình làm, trở thành người của mình.

“Lên... Bảo bối, người lên đi...” Hãn thì thào, “Nhanh, nếu không nhanh ta sẽ không chịu nổi, khép chân chặt hơn chút...”

Thừa dịp chút ánh sáng lý tính cuối cùng còn chưa biến mất, Mặc Nhiên khàn khàn mà thì thào, hắt kéo Sở Văn Ninh, vẫn như lần trước đâm dương vật nóng bỏng vào giữa đùi y, kịch liệt va chạm, cọ xát.

Hắn đâm quá ác độc, ngực tụ mồ hôi thành dòng, ánh sáng nhỏ trong mắt cực sáng.

Hắn giữ eo Sở Văn Ninh, vì cảm thấy không được gài đúng chỗ ngứa mà cảm thấy dục cầu bất mãn, càng thêm tràn đầy tinh lực. Hắn không nói nhiều lời ô ngôn uế ngữ, chỉ nảy sinh ác độc mà ra sức chống đối, dương vật nóng bỏng dán bên đùi mỗi lần đều cọ qua nơi riêng tư của Sở Văn Ninh, đâm qua, phần lông cọ lên đùi y, túi bìu cũng đánh lên mông.

Sở Văn Ninh bị hắn đâm cho thất thần, Mặc Nhiên còn cố tình để ra một tay rảnh rồi vươn qua, nắm lấy hành thân phía trước y, xoa nắn, luật động.

“A...”

Mặc Nhiên cắn lên vai y, gặm nhẹ, sau đó nói khẽ: “Đừng rên, ở đây cách âm không tốt, ta sợ Tiết Mông chưa đi xa.”

Sở Văn Ninh sẽ không hé răng nữa, trong mắt y mê man hơi nước, ghé vào bên giường được Mặc Nhiên an ủi, nhận vết đao liên tiếp hung ác va chạm, vật thô cứng làm người ta sợ hãi giờ đang ra ra vào vào giữa hai đùi y, y không dám tưởng tượng thứ kia tiến vào sẽ là cảm giác gì, y hơi hơi phát run...

Đêm ấy họ lăn qua lộn lại làm ba lần, trên thực tế là Sở Văn Ninh bị lăn lộn làm cho bắn ra ba lần, đến cuối cùng ý thức y cũng tan rã, y chỉ nhớ rõ mình ôm chặt nam nhân trên người, hôn môi, triền miên, cảm thấy đau lòng khó nói thành lời.

Sở Văn Ninh hôn hắn, tư thái vẫn vụng về, lại làm Mặc Nhiên bị kích thích không chịu nổi, có chút hỗn loạn mà thở dốc: “Đừng câu dẫn ta...”

Sở Văn Ninh ngẩn ra.

Câu dẫn hắn?

Ai câu dẫn hắn.

Vừa giận vừa buồn cười, cũng có chút bất đắc dĩ. Sở Văn Ninh nói: “Ta cũng không thể chẳng làm gì, kệ người làm chứ?”

Mặc Nhiên nghiêng đầu sang hôn lên bên tai y: “Để ta tự làm là tốt rồi.”

Ngũ điệu hần vẫn chứa một tia chua xót, ngửi thấy, mưa gió sắp tới. Trong phòng thực tối, nhưng Sở Văn Ninh nâng mắt lên, rõ ràng trong mắt Mặc Nhiên lướt qua tia cay đắng.

Cũng không biết là nghĩ thế nào, Sở Văn Ninh bỗng thấy đầu nóng lên, chưa kịp để Mặc Nhiên phản ứng, y đã xoay người ngồi trên eo Mặc Nhiên, giữ tay Mặc Nhiên lại, cúi người nhìn hần.

Mặc Nhiên hơi giật mình: “Sư tôn, người...”

Sở Văn Ninh không hé răng, mắt phượng rất sáng, vành tai cũng đỏ bừng: “Ta nói hôm nay nghe ta rồi, những lời này ta còn chưa rút lại đâu.”

Sau đó y chậm rãi đứng dậy, hạ thấp xuống dưới, Mặc Nhiên nhìn động tác của y mà da đầu tê rần, máu toàn thân dâng trào kêu gào, hần nói: “Người đừng làm vậy, nếu người... Người ngày mai không lên đường nổi đâu.”

Nhưng Sở Văn Ninh như bị ù tai mà chẳng nghe thấy, người này lúc quật cường sẽ chỉ làm theo ý mình, không đem lời người khác nói để vào mắt.

Lưng Mặc Nhiên cứng đờ tê dại, hần một mặt khao khát Sở Văn Ninh chủ động cười lên cực kỳ, tự mình ngồi trên động thân kích thích, một mặt lại cực kỳ không muốn Sở Văn Ninh làm ra chuyện như vậy bây giờ. Hần biết một khi mình đã vào trong, nhịn lâu như vậy, tuyệt đối không thể chỉ làm một lần đã rời khỏi.

Kỳ thật quay đầu lại xem, đời trước ngày đêm triền miên, có ngày nào hần có thể nhịn được mà làm một lần thôi đâu? Buổi tối điên cuồng nhất, là đêm hần cho Sở Văn Ninh uống xuân dược, hần cơ hồ là đứt quãng mà tra tấn nam nhân không chịu nổi rên rỉ suốt cả một đêm.

Đến cuối cùng bản cũng chẳng có gì, vẫn còn không biết thoả mãn, không chịu rời khỏi, cứ đắm trong thành ruột bị làm tới co rút ứ đọng——

Hần chen giữa đôi chân y, môi lưỡi triền miên, hần đắm vào bên trong y, ở bên tai y nói những lời dơ bẩn xấu xa làm người khác mặt đỏ tim đập.

“Có sướng không?”

“Sư tôn, phía dưới của người vẫn còn mút lấy ta này.”

“Bản nhiều như vậy, đã thoả mãn người chưa?” Khi đó hần thậm chí còn cưỡng bách Sở Văn Ninh cúi đầu, nhìn nơi bọn họ tương liên, sau đó hần sống sờ vươn tay, vuốt ve đường cong săn chắc ở bụng nhỏ của Sở Văn

Ninh, trầm thấp khàn khàn nói, “Trong bụng người toàn là tinh dịch của ta, phải làm gì đây?”

Hắn nói những lời hoang đường đó, ánh mắt tràn đầy tình dục lẫn ái dục, hơi thở của dã thú.

“Sư tôn có thể mang thai con của bốn toạ được không? Hửm?”

Hắn lại đâm đâm vào bên trong, trước đó đã bắn ra nhiều lần vẫn còn ái dục nhộp nháp vì động tác này mà rỉ ra một chút từ nơi hai người kết hợp.

Dược tính còn chưa tan, Mặc Nhiên nhìn nam nhân trong lòng vì động tác nhỏ này của mình mà run rẩy, nhẹ nhàng rên rỉ, nhịn không được mà ánh mắt càng tối lại. Cuối cùng thật sự không thể nhịn nổi nữa, hắn lại bắt đầu đâm vào mà làm y, lấy lòng y...

Khi đó hắn chỉ hận không thể không làm quân lâm Thiên hạ Đế vương Tu Chân giới gì đó nữa.

Hắn đối với Sở Văn Ninh vẫn luôn tràn đầy dục vọng mãnh liệt hùng hồn như vậy, hắn chỉ muốn nhốt Sở Văn Ninh lại trong phòng, cả ngày chả cần làm gì, không ai thấy được, chỉ hết sức chuyên chú mà làm tình với Sở Văn Ninh. Làm Sở Văn Ninh nằm xuống bị mình làm, để Sở Văn Ninh dựa trên tường bị mình làm, nằm trên giường mở rộng chân dài bị mình làm, cười trên người mình bị liên tục đâm vào rút ra lặp lại lặp lại.

Tốt nhất có thể thấy Sở Văn Ninh bị mình làm đến rên rỉ thất ngữ, làm đến khóc lóc xin tha, làm đến mức dương vật không khống chế nổi mà bắn ái dục—— Tốt nhất trên đời này căn bản là không cần rút ra khỏi cơ thể Sở Văn Ninh, đó mới là cực hạn vui sướng trên nhân gian này.

Mặc Nhiên biết đáy lòng mình là dung nham thú tính, hầu kết hắn nhấp nhô, mắt đen ngóng nhìn Sở Văn Ninh, là cảnh cáo cũng là khẩn cầu: “Sư tôn, đừng như vậy...”

“Vậy làm thứ khác.” Mặt Sở Văn Ninh nóng bừng, ánh mắt lại rất quật khí. Mặc Nhiên còn không kịp tự hỏi thứ khác theo lời y là gì, đã thấy người kia cúi xuống, động tác rất nhanh, không cho Mặc Nhiên cơ hội cự tuyệt, cũng không cho mình thời gian do dự.

Y ngậm lấy dương vật bùng bùng phẫn chấn dữ tợn kia của Mặc Nhiên.

“A...”

Đột nhiên bụng căng lên, cột sống như có điện chạy qua.

Mặc Nhiên đầu tiên khép mắt lại vì sáng khoái theo bản năng, sau đó ngón tay luồn vào mái tóc đen dài của Sở Văn Ninh, bàn tay khớp xương rõ ràng giữ chặt gáy Sở Văn Ninh, cơ bắp săn chắc vùng ngực phập phồng kịch liệt.

“Văn Ninh...”

Khoé mắt có nước mắt chảy ra, là kích thích, hay là cảm kích?

Là thống khổ, hay là vui sướng...

Đều không rõ ràng.

Khí quan giống đực của hân ở trong miệng ái nhân không thể gắng gượng chặn lại mà phình lớn một vòng, mạch máu gân xanh rõ ràng, có vẻ cực kỳ đáng sợ bạo ngược, cực cụ có tính xâm lược.

Sở Văn Ninh căn bản không ngậm được thứ lớn như vậy, nhưng y vẫn bắt chước việc Mặc Nhiên đã làm, liếm trên hành thân, cảm thấy then tới run rẩy cả người, nhưng ái dục lại làm ngực y ấm áp, y cố hết sức mà ngậm lấy quy đầu và hành thể vào, nhưng ngậm được một nửa, cổ đã nghẹn lại, cảm giác nóng bỏng và mùi vị tanh tươi nhàn nhạt kia làm y mấy lần muốn nôn khan.

Mặc Nhiên cực kỳ đau lòng, hân vội nói với Sở Văn Ninh: “Bảo bối, dừng, liền...”

Lời còn chưa dứt, lại nhịn không được rên thành tiếng.

Bởi vì Sở Văn Ninh quật khí không chịu thua, mặc dù trên giường đã thành như thế, y bắt đầu động tác, bắt đầu đưa đẩy mút vào... Mặc Nhiên trước giờ không phải kẻ cấm dục, lúc làm Đạp Tiên Đế Quân lại càng không phải, tất cả những kẻ từ nam tới nữ đều làm đủ kiểu hầu hạ hân, hân đều không thấy động tâm.

Nhưng Sở Văn Ninh nằm giữa chân hân, hôn hân, ngậm lấy hân.

Trước mắt hân mờ đi, lại đen thẫm, bỗng nhiên thấy ngũ quang thập sắc, bỗng nhiên đại địa vô.

Quá kích thích.

Mặc Nhiên không thể tự kiềm chế mà hơi ngửa đầu ra sau, thấp giọng thở dốc, cánh tay thon dài không nhịn được vuốt tóc Sở Văn Ninh, rên thành

tiếng gọi cảm trầm khàn.

Văn Ninh của hần, sư tôn của hần...

Văn Dạ Ngọc Hành Bắc Đẩu Tiên Tôn.

Nam nhân tuấn tiểu nhất trên đời này...

Bạch Tường Bất Nhân Sở Văn Ninh, nguyện vì hần làm chuyện như vậy.

Thuốc vô dụng, không có gì ngăn cản nổi.

Là cam tâm tình nguyện...

Hốc mắt Mặc Nhiên ươn ướt, lông mi đen nhánh run lên nhè nhẹ.

Là cam tâm tình nguyện.

Kỹ xảo Sở Văn Ninh không tốt, dùng lực lại không đúng, thậm chí có lúc không chú ý tới rằng, còn làm hần đau, nhưng hần cơ hồ không thể tự kiềm chế mà quy phục dưới kích thích của Sở Văn Ninh, cuối cùng lúc bắn ra khoé mắt còn vương nước mắt ướt át nóng hổi.

Hần dùng một tay ôm lấy Sở Văn Ninh, ôm chặt trong lòng, không nhịn nổi mà hôn y, chỉ cảm thấy đau lòng lợi hại như vậy, rồi lại ấm áp như vậy, đau quá.

“Văn Ninh...” Hần lại lần nữa nỉ non bên tai y, “Văn Ninh...”

Sở Văn Ninh vì dục vọng mà mắt phượng đen láy cũng ướt át nhìn hần, ngay sau đó vì thấy thẹn mà rũ mi, hồi lâu vẫn khàn khàn nhẹ giọng hỏi một câu: “Người thích ư?”

Một câu ôn nhu, nhập huyết nhục.

Đau đớn càng thâm.

Mặc Nhiên ôm chặt lấy y, hoãn giọng nói: “Thích.”

Tai Sở Văn Ninh càng đỏ hơn, y được tán thành, liền không hé răng.

Mặc Nhiên không chịu nổi vuốt y tóc y, nhẹ giọng nói: “Chỉ thích mình người... Thích người nhất... Văn Ninh.”

Trên đời này không có một ai tốt hơn người.

Ngoại trừ người, ai cũng không thể chạm tới tim ta nữa.

Sư tôn.

Ta cực kỳ yêu người.

[Husky] Chương 210: Khăn tay của sư tôn chỉ có thể tặng ta

Edit: Chu

Beta: Shira

Lúc nửa đêm, Sở Văn Ninh mơ màng tỉnh dậy, Mặc Nhiên đã rời giường, y phục cũng mặc lại đoan chính. Hắn ngồi trước bàn, thắp một ngọn nến, đang cúi đầu nghịch một đồng đồ.

Những bất an cùng bất lực trước đó, đều trở nên nhạt dưới ánh đèn và dư vị triền miên như vậy, Sở Văn Ninh cơ hồ là lười biếng nhìn hắn một lát, sau đó mới nói: “Đang làm gì thế?”

“Sư tôn tỉnh rồi? Có phải đèn chói quá...”

“Không phải.” Sở Văn Ninh hỏi lại một lần nữa, “Người đang làm gì thế?”

Mặc Nhiên mím môi, có hơi ngượng ngùng mà cười.

Sở Văn Ninh đứng dậy, khoác y phục, để chân trần, đi tới bên cạnh hắn, dựa vào cạnh bàn nhìn. Hoá ra trên bàn trải là khăn tay hải đường của mình, Mặc Nhiên cầm ba chiếc khăn trắng khác, đang bắt chước hoa văn trên kia.

“Người đang thêu khăn tay?”

“... Ta muốn sư tôn làm, chỉ cho một mình ta thôi.” Mặc Nhiên bỏ kim chỉ xuống, một tay ôm lấy eo Sở Văn Ninh, dán sát, hôn lên ngực y.

Trên ngực Sở Văn Ninh có một vết sẹo.

Sở Văn Ninh chưa từng nói lý do có vết sẹo này, Mặc Nhiên cũng không hỏi nhiều.

Chỉ là lúc da thịt thân cận, sẽ theo bản năng, thương thương tiếc mà hôn lên nó.

Mặc Nhiên nói: “Khăn tay của những người khác, ta làm là được rồi. Dù sao họ cũng chẳng biết tốt cùng là ai làm đâu...” Hấn nói, cầm một chiếc khăn tay khác lên, cười hỏi, “Sư tôn xem, so sánh thử, có giống với cái của người không?”

Sở Văn Ninh thở dài: “Không cần xem cũng biết là giống rồi.”

Dục vọng chiếm hữu của người này sao lại mãnh liệt như vậy?

Sở Văn Ninh xoa xoa đầu Mặc Nhiên, Mặc Nhiên liền ngửa đầu cười nhìn y.

Đèn quá tối, làm mắt Mặc Nhiên có hơi đau, lúc nâng mắt lên, bên trong còn có ít tơ máu, nhưng khuôn mặt cùng y cười vẫn ôn nhu mà sáng lạn.

Sở Văn Ninh hỏi: “Có còn nghĩ tới mấy thứ kia nữa không?”

Mặc Nhiên sững sốt một lát, sau đó nhẹ giọng nói: “Không nghĩ nữa.”

“Ừ.” Sở Văn Ninh nói, “Vậy là tốt rồi.”

“Đều thuận theo tự nhiên đi...” Những lời này, Mặc Nhiên như tự nói với mình, cũng như đang nói với Sở Văn Ninh.

Đều thuận theo tự nhiên đi.

Ngày tháng như vậy quá ít quá ít.

Mặc Vi Vũ hẳn không phải thần, hẳn chỉ là một hạt cát trong hồng trần rộng lớn, cực kỳ nhỏ bé. Con người đều có tâm tư, cho kẻ khát sắp chết một chén nước, mới nhấp một ngụm, lại bắt người kia đổ đi, tự mình chọn khát tới chết—— Đó thật sự quá khó khăn, trên đời cơ hồ không ai có thể làm được.

Mặc Nhiên nghĩ, nếu uống nhiều nước hơn nữa.

Sau này nếu lại rơi vào Luyện Ngục, cũng sẽ không đau tới như vậy.

Có một loạt chuyện cũ thanh triệt, cũng đủ để an ủi một bình cạn khô.

Ngày thứ hai, mọi người tập trung ngoài sơn trang, cùng xuất phát tới Giao Sơn trước.

Mã trang chủ đều cho cấp dưới của mình một con ngựa béo, yên ngựa hắc kim còn treo một túi Càn Khôn thêu hoa văn Dạ Miêu (mèo đêm), Tiết Mông cười trên lưng ngựa, nhìn thoáng qua túi Càn Khôn kia, không khỏi nhăn mũi.

Chợt nghe thấy có người ở bên cạnh cười khê: “Phẩm vị của Mã trang chủ đúng là không dám khen ngợi, túi Càn Khôn thêu hoa văn Dạ Miêu còn chưa nói, thế mà mặt trái còn thêu chữ “Mã”, thú vị.”

Tiết Mông quay đầu lại, thấy là Mai Hàm Tuyết cười trên lưng một con ngựa trắng, có lẽ cũng lấy túi này chơi. Hắn nâng đôi mắt màu ngọc bích, cười như không cười liếc Tiết Mông một cái, tinh thạch hình giọt nước giữa trán tản ra ánh sáng ôn nhuận, lắc qua lắc lại, tôn lên gương mặt này càng thêm mê người.

Tiết Mông trừng hắn một cái, nhỏ giọng mắng: “Tên xấu xa.” (*Tiết Mông mắng “Nhân tra” cũng có nghĩa là “Phản diện” =)))*

Tên xấu xa chỉ hơi mỉm cười, neho mắt, lại không chút tức giận, ngược lại nói: “Hôm nay gặp Tiết công tử, khí sắc có vẻ không ổn lắm, có phải ăn không no ngủ không đủ không?”

“...”

“Đáy mắt khó chịu, ấn đường biến thành màu đen, ta có cao thảo dược an thần giúp ngủ dễ...”

“Mai Hàm Tuyết người rảnh lắm à?” Tiết Mông nhìn một lát, phát hiện mình không nhìn được, giận dữ quay đầu lại, “Đạp Tuyết Cung trực xuất người khỏi sư môn à? Người sang Tử Sinh Đỉnh lắc lư làm gì?”

“Sư tôn bảo ta qua đây.” Nụ cười của Mai Hàm Tuyết vẫn không đổi, “Đưa ám khí mà hôm qua cha người muốn cho ông ấy.”

“Vậy người đưa xong rồi thì mau rút đi.”

Mai Hàm Tuyết thế mà không giận, cười ngâm ngâm nói: “Ừa, rút liền nè.”

“???”

Tiết Mông cảm thấy người này quả thực có bệnh, mấy lần gặp hắn, không phải giống đàn bà con gái mềm như bông, thì chính là lạnh lùng như tảng băng, lần trước gặp hắn ở Nho Phong Môn, hắn còn khen chê chèn ép mình còn chưa nói, hôm nay đã biến thành gương mặt người tốt kiểu “Người đánh má trái ta, ta liền đưa má phải cho người”, Tiết Mông có chút không nhìn được, cậu kéo dây cương, nhìn chăm chăm nam nhân tuần mỹ đến cực điểm trên lưng ngựa kia.

“Không phải, Mai Hàm Tuyết, ta với người không có thù đấy chứ?”

“Không có.”

“Ta với người biết nhau rõ lắm à?”

Mai Hàm Tuyết cười, nhưng không có trả lời ngay, chỉ là đôi mắt sắc ngọc ngừng ánh sáng nhỏ vụn, gió thổi qua, tóc dài kim sắc dưới mũ tung bay, ánh mặt trời chiếu lên, màu sắc càng ôn nhu hơn.

Tiết Mông cũng không thực sự muốn nghe đáp án của hã, cau mày nói: “Đưa ám khí xong thì mau cút đi, người muốn đi thông đồng với môn phái kẻ khác, ta không quản được, chứ đừng nghĩ tạo quan hệ tốt với ta để đục nước béo cò, làm bẩn nhóm tiểu sư muội Tử Sinh Đình ta.”

“... Phì.” Mai Hàm Tuyết không nhin nổi, cười thành tiếng, nhưng ngay sau đó cuộn tay lại, đưa lên miệng ho nhẹ, cảm thấy rất thú vị mà đáng giá Tiết Mông một lát, nói, “Được.”

Hã kéo cương ngựa, cổ tay trắng nõn có đeo chuông bạc, gió thổi qua, kêu leng keng.

Hã liếc mắt qua cười: “Đi ngay.”

Tiết Mông trừng hã: “Mau đi đi? Chẳng lẽ còn muốn ta bắn pháo tiễn người à?”

Mai Hàm Tuyết thực sự bỏ đi, vó ngựa bước được hai bước, bỗng nhiên hã nhớ ra cái gì, quay đầu lại nói: “Đúng rồi, còn có một chuyện nữa.”

Tiết Mông không muốn nghe, nhưng Tiết Mông tò mò, vì thế cậu tức giận hỏi: “Gì nữa?”

Mai Hàm Tuyết cười nhẹ, ngón tay thon dài trắng nõn kê lên môi, quả nhiên là mặt người dạ thú văn nhã bại hoại, thấp giọng cười nói: “Người cũng thật cay.”

Tiết Mông nháy mắt bạo phát.

“Người... Người—— người!!” Cậu bị làm cho ghê tởm rồi, người nửa ngày, thế mà nửa phần sau đều “người” không ra, chương môn đội phía trước đã ra hiệu tập kết, chuẩn bị tiến lên, Mai Hàm Tuyết cười tủm tỉm vẫy vẫy tay với cậu, giục ngựa đi xa.

Lúc Mặc Nhiên cười ngựa từ từ tới bên cạnh Tiết Mông, Mai Hàm Tuyết đã biến mất trong biển người, Mặc Nhiên thấy Tiết Mông đứng một chỗ giận tới vỡ ngực, liên tục nôn khan.

Mặc Nhiên sững sốt một lát: “... Người ăn đồ hồng à?”

“Oẹ—— giờ người đừng nói chuyện với ta, ta mẹ nó mới sáng sớm, ta đã ăn cút chó ta...”

Mặc Nhiên: “... Tuy là tuyệt thực rất đói, nhưng người cũng đừng đói tới mức ăn cả cút chó chứ...”

“Cút!!!” Tiết Mông đẩy ngực Mặc Nhiên đi, đẩy cả người Mặc Nhiên lẫn ngựa ra xa, cậu quả thật giận tới nhất Phật thăng thiên nhị Phật niết bàn, mặt đỏ tía tai mà gào tới phía xa, “Oẹ——! Cút chó! Người mẹ nó mới cay ấy!”

Ầm ỉ một trận, mấy nghìn người xuất phát từ Cô Sơn, hướng tới Giao Sơn. Cảnh tượng này thực sự phi thường hiếm có, mọi người ra cửa đều ngựa kiếm, cho dù tập kết thành đại đội, cũng một lát đã tới, có rất ít tu sĩ cười ngựa lên đường.

Ở đây có rất nhiều người chưa từng cưỡi ngựa lâu như vậy, ngày đầu còn được, mấy ngày sau đã có chút không chịu nổi, may mà túi Càn Khôn của Mã trang chủ cái gì cũng có, có cả thuốc giúp thanh tỉnh, chiết phiến nhỏ, thậm chí có cả quyền lựa chế thành sách, là những thứ mới lạ giá cao được yêu thích ở Đào Bao Sơn.

Tiết Mông lúc nghỉ ngơi trừng mắt nhìn Mã trang chủ ồn ào dưới gốc cây, vị phú hào thứ hai thiên hạ đang cao hứng phấn chấn mà dùng hết sức để ồn ào: “Chư quân chư quân, có thích món hàng nào, ghi vào danh sách là được, Mã mỗ ta khi về sẽ nhất nhất đưa hàng tới thượng phủ, bảy ngày bao trả, mười lăm ngày bao đổi, chư quân chọn Tiên Khí, sau đó thanh toán tiền ——”

Có không ít người chả có gì làm, hơn nữa Mã trang chủ tuyệt đối là cố ý, túi Càn Khôn to như thế, bên trong chỉ nhét mấy quyển sách, muốn xem cái gì khác cũng không có.

Nhìn chăm chăm hồi lâu rồi đi, luôn có một hai kẻ động tâm, ngay cả Tiết Mông cũng không nhịn được đề bút “Già trẻ đều dùng được, bé mà có ích, chọn liều thượng thừa, linh lực tăng cao—— Bánh tổ linh yển Nam Bình Sơn” bên trên có vẽ thêm vòng tròn.

Cậu cuối cùng cũng biết “Kiếm tiền” theo lời Mặc Nhiên là kiếm pháp như thế nào.

Đi bảy ngày, Mã trang chủ kiếm được không ít, mọi người cũng có chút mệt mỏi, chạng vạng hôm ấy, họ rút cuộc cũng tới núi Bàn Long.

“Long có ngạo cốt, mong quân tôn trọng.”

Tiết Chính Ung nhìn khối đá lớn dựng trước núi Bàn Long, đọc chữ trên đá một lần, quay đầu hỏi Nam Cung Tứ: “Nam Cung công tử, nó có nghĩa là gì vậy?”

Nam Cung Tứ nói: “Ý là lúc đi lên nhất định phải đi bộ, hơn nữa từ lúc vào núi, cho tới tận lúc kết giới Giao Sơn mở ra, không được phép nói lời ô ngôn uế ngữ, nếu không sẽ bị nó phạt.”

Nếu Nam Cung Tứ đã nói cho như vậy, các vị chương môn lập tức truyền xuống. Có điều cách đưa tin mỗi phái khác nhau, Đạp Tuyết Cung cầm sáo ngọc bên hông lên thổi hai tiếng, Huyền Kính đại sư lắc chuông bạc trong tay, Khương Hi đứng bất động, là Hoa Bích Nam truyền tin giúp hân, Hoa Bích Nam vung tay áo lên, một đám khói đen bay ra, nhìn kỹ mới phát hiện không phải là khói, mà là trăm ngàn con bọ nhỏ, nhất nhất dừng bên tai môn đồ Cô Nguyệt Dạ dạn dỏ.

Tiết Mông cũng bị ghê tởm đến lợi hại, nói: “Hàn Lâm Thánh Thủ cũng thật biến thái, chả lẽ cả người hân toàn là bọ à?” Bỗng dừng nghĩ ra cái gì, quay đầu nói với Sư Muội: “Lại nói, không phải người từng cầu học ở Lâm Linh Đảo à, không tiếp xúc với Hoa Bích Nam đấy chứ? Đừng tới lúc đó cũng nghịch bọ nhá, đấy đúng là làm ta tởm chịu không nổi.”

Sư Muội quay đầu qua, mỉm cười nói: “... Thiếu chủ nghĩ nhiều rồi.”

Giờ Tử Sinh Đỉnh cũng bắt đầu đưa tin, các môn phái khác đều dùng ít huyền thuật thú vị, Tiết Chính Ung thì hay rồi, dùng thanh âm khuếch đại, hô lớn.

“Lúc vào sơn cốc, đừng có nói lời thô tục! Không quản được mình, thì đừng chú cấm ngôn bịt miệng lại! Đã nghe rõ chưa?”

Giọng to mười phần trung khí vang vọng khắp rừng núi, giọng rung cả rừng, tiếng vang tận trời xanh, tiếng vọng lượn lờ, như lũ không ngừng

“Đã nghe rõ chưa? Nghe rõ chưa? Rõ chưa? Chưa?”

Chúng tu sĩ: “...”

Tác giả có lời muốn nói: “Tiết Mông là trai thẳng.”

Mai Hàm Tuyết: Ta và Tiết Mông không nhất chân.

Khương Hi: Ta và Tiết Mông không thể nào.

Mặc Nhiên: Ta và Tiết Mông gặp quỷ.

Sở Văn Ninh: Ta và Tiết Mông không tiền đồ.

Sư Muội: Ta và Tiết Mông ai làm công?

Nam Cung Tứ: Tiết Mông lớn lên không đủ đẹp.

Tiết Mông: ... Mấy người có nghĩ tới cảm nhận của ta không?

[Husky] Chương 211: Sư tôn, vào Giao Sơn thôi

Edit: Chu

Beta:

Bỏ ngựa vào núi, ngày thứ nhất bình yên vô sự, đến tối ngày thứ hai, lúc mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, đã xảy ra chuyện bất ngờ.

Có tu sĩ đi tiểu trong rừng, nước chảy xuống chân thấy ngựa ngựa, hấn cúi đầu thấy, một con muỗi độc rất lớn đậu trên chân hấn, đang vui vẻ hút máu. Tu sĩ kia liền đập chết con muỗi đó, cuối cùng còn theo thói quen lải nhải một câu: “Con mẹ nó, dám hút máu gia gia người à.”

Kết quả lời vừa dứt, đã nghe thất từ trong rừng truyền ra tiếng vang quái dị. Tu sĩ này cả kinh, đột nhiên nhớ ra lời nhắc nhở của Nam Cung Tứ, bị dọa tới dây quần cũng không kịp thắt, đã cướp đường chạy như điên, gào to: “Cứu mạng, sư tôn! Cứu mạng!”

Hoá ra kẻ này chính là đệ tử tùy hầu Giang Đông Đường theo Hoàng Khiếu Nguyệt, tiếng hô kêu cha gọi mẹ, nhue cự thạch rơi xuống hồ, gợn lên ngàn cơn sóng, mọi người vốn đang đả toạ đều đứng dậy, nhìn thấy một tu sĩ Giang Đông Đường sợ tè ra quần từ xa chạy tới như điên.

Người này lộ cả mông, lẫn hạ thân, vừa khóc vừa chạy. Đằng sau còn có hơn trăm con rắn đen nhỏ, một số đã quấn lên chân hấn.

Hoàng Khiếu Nguyệt cả kinh nói: “Ồ nhi?”

Nam Cung Tứ bảo: “Đừng có qua đó!”

Đệ tử đó khóc lóc chạy tới, nhưng rắn bám lên càng lúc càng nhiều, cuối cùng hấn lao đảo ngã xuống đất, gào khóc kêu: “Sư tôn! Sư tôn cứu ta!”

Hoàng Khiếu Nguyệt vốn muốn tới giúp một tay, Nam Cung Tứ bảo: “Rắn ác long này do râu ác long biến thành, người giết một con, nó sẽ biến thành

hai, càng giết càng nhiều, lòng trả thù rất sâu. Hoàng đạo trưởng nếu không sợ, thì cứ lên ứng chiến đi.”

Hoàng Khiếu Nguyệt nghe xong, lập tức lúng túng, nhưng luôn miệng nhắc mãi: “Đại cục làm trọng, đại cục làm trọng.” Trơ mắt nhìn đệ tử của mình bị rắn đen như thủy triều nuốt trọn, người nọ trong đám rắn quay cuồng lẫn lộn, thống khổ lẫn liên tục, đám rắn đã bao trùm hẳn hoàn toàn, thành lớp vỏ màu đen, lớp vỏ này rất nhanh đã xẹp xuống, tan biến như thủy triều, chỗ đó ngoài một bãi máu, ngay cả xương cốt cũng chẳng còn dư lại...

Chuyện này vừa xảy ra, cuối cùng sau lộ trình một ngày không ai nói thêm câu gì nữa.

Nói lắm lời, mọi người đều hiểu đạo lý này.

Tiết Chính Ung thậm chí còn cho mình, nhân tiện cũng cho Tiết Mông một chú cấm ngôn, không vì sao hết, chỉ vì cha con hai người nói chuyện thoải mái, nhờ đâu thuận miệng nói một câu “Đồ chó chết”, sợ là nháy mắt đã thành đồ ăn trong bụng rắn.

Mọi người thận trọng từ lời nói tới việc làm, cuối cùng trong đêm thứ ba, xuyên qua dãy núi Bàn Long, đến núi anh hùng của Nho Phong Môn——dưới Giao Sơn.

Kết giới Giao Sơn không giống Hoàng Sơn, Giao long ghét dối trá, nên kết giới trong suốt, không có chút thuật che mắt nào, từ bên ngoài có thể nhìn rõ ràng cảnh tượng nơi chân núi.

Khương Hi nhìn tình hình trước mắt, hỏi: “Đây nơi Nho Phong Môn chôn cất nhiều thế hệ anh kiệt?”

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt Nam Cung Tứ, hẩn trầm mặc trong chốc lát, nói: “Không sai.”

Giao Sơn, từ ma long biến thành, sau khi chương môn đời đầu của Nho Phong Môn hàng phục con rồng này, cùng định huyết khế, lệnh cho hóa thành núi cao, bảo hộ nhiều thế hệ anh linh và trân bảo, tông miếu và từ đường của Nho Phong Môn.

Ngọn núi này, Nam Cung Tứ từ khi còn nhỏ, đông chí mỗi năm đều theo phụ thân tới đây tảo mộ. Khi trước hẳn tới, có thể nhìn thấy thêm đá cấm

thạch trái dài, đã có hai hộ vệ ám thành canh giữ hai bên lối vào núi từ lâu, thanh y hạc huy, vạt áo tung bay.

“Cung nghênh thiếu công tử.”

Bên tai mơ hồ vẫn nghe thấy tiếng hô ù ù, mọi người quỳ xuống, hẩn dọc theo lối vào núi đi lên, có thể ở từ đường Thiên cung trên đỉnh cao nhất, nhìn thấy lễ vật hiến tế phụ thân đã chuẩn bị.

“Nam Cung công tử, quên xuân thu đau buồn đi, đại chiến sắp tới không thể trì hoãn, người vẫn nên nhân lúc còn sớm mà mở kết giới đi, để bọn ta vào, diệt ma bảo vệ.”

Nam Cung Tứ quay đầu lại, người nói là Hoàng Khiếu Nguyệt.

Trong thời kỳ Nho Phong Môn cường thịnh, loại người này cho dù tâm huyết Nam Cung Tứ dâng trào, không có lý do mà thưởng cho gã mười mấy cái bạt tai, cũng chẳng dám cãi lại.

Hôm nay lại có thể đứng trước mộ phần tổ tiên của hẩn, trừng mắt ra vẻ, điều vô dương oai với hẩn.

Nam Cung Tứ nhẫn nhịn, hẩn không thể không nhịn.

Răng hàm cắn chặt tới phát đau, cũng phải nhẫn nại hết sức.

“Tất cả lùi lại một chút.” Hẩn nói, một mình đi tới trước sơn môn.

Nơi đó chỉ đứng hai thần trừ tà trấn mộ đúc từ linh thạch trái phải, ngón chân lớn như trẻ con năm sáu tuổi. Đây hai thần tượng mỗi pho có ba mặt, hoặc hiền hoặc giận, tay cầm pháp khí khác nhau, cánh tay vòng xuyên hoàn, nhưng kỳ quái chính là, loại tượng thần này thông thường mà nói đều trợn mắt, nhưng hai mắt họ lại nhắm nghiền, nhú ần đường lại, thoạt nhìn cũng có chút quý quý.

Mắt Nam Cung Tứ chẳng buồn chớp, tụ thành tên đâm vào ngón tay mình, vẽ phù chú lên linh thạch trừ tà, sau đó nói: “Đại nguyên huyết tông thân đời Nho Phong Môn thứ bảy, Nam Cung Tứ, bái thượng.”

Ầm ầm ầm ——

Đất ầm ầm rung lên.

Có người ít thấy chuyện lạ kinh hô: “Mở mắt rồi! Pho tượng kia!”

Mặc Nhiên đứng trong đám người, cũng ngửa đầu nhìn.

Nếu không phải tình huống gấp gáp, hẳn cũng thật muốn nói với người kia một câu: Không phải pho tượng kia, là hai pho tượng kia.

Hai thần trấn mộ một trái một phải đều mở mắt, đôi mắt màu hổ phách, con người nhỏ dài, như tròng mắt rắn.

Pho tượng bên trái chậm rãi mở miệng nói, tiếng như chuông lớn, ong ong có vang dội: “Nam Cung Tứ, có nhớ rõ ràng, bảy điều cấm ở Nho Phong?”

Nam Cung Tứ nói: “Tham lam oán hận ghi thù giết chóc dâm loạn trộm cắp, là bảy điều quân tử Nho Phong ta không thể phạm.”

Hoàng Khiếu Nguyệt phía sau cười lạnh: “Nói thật dễ nghe.”

Không chỉ Hoàng Khiếu Nguyệt, rất nhiều người đều nhắc mãi trong lòng, bảy điều không thể phạm này, thật sự giờ với Nho Phong Môn, là châm chọc lớn nhất.

Pho tượng bên phải cũng mở miệng, giọng xa vời, tựa như từ xa truyền tới:

“Nam Cung Tứ, trên có gương sáng treo cao, dưới có hoàng tuyền mệnh mông, hậu thế thực hiện, sẽ không thẹn với tâm chứ?”

“Không thẹn với tâm.”

Hai đoạn này là Nam Cung Tứ từ nhỏ nhớ đến lớn vẫn hỏi đáp, cho dù là ai trong Nam Cung gia, chỉ cần bước vào núi anh hùng, nhất định phải trả lời hai vấn đề này trước, đáp lại hai đáp án này.

Đại tổ tiên đời đầu của Nho Phong Môn tạo hai câu hỏi này, kỳ thật vì hy vọng hậu nhân gia tộc hậu khi lên núi cúng bái, có thể nhớ về dạy bảo của tiền bối, có thể tự tỉnh lại.

Giờ này khắc này, Nam Cung Tứ không nhận được nghĩ, mỗi năm đông chí phụ thân tới đây tế bái, khi trả lời hai câu này, có từng có chút ít xúc động, chút ít áy náy?

Hay chỉ một hỏi một đáp, coi như chìa khoá của cơ quan bí mật, coi như thứ mở ra kết giới Giao Sơn mà thôi, không hơn.

Kết giới mở.

Hai tượng đá vốn đứng thẳng, bỗng nhiên chậm rãi cử động, thay đổi tư thế, cuối cùng biến thành dáng vẻ trái phải quỳ một gối.

“Cung thỉnh, chủ nhân vào núi.”

Nam Cung Tứ quay lưng về phía mọi người lập trong chốc lát, ai cũng không nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn, liền Diệp Vong Tích cũng vậy.

Chỉ có Nỗ Bạch Kim ở trong túi tên của hắn nức nở, móng vuốt trắng tuyết thò ra, đặt trên viền túi tên: “Grừ, grừ ngao ——”

“Vào đi.”

Nam Cung Tứ cuối cùng lời ít ý nhiều nói ba chữ, sau đó đầu tàu gương mẫu, bước vào Giao Sơn.

Tiết Chính Ung giải chú cấm ngôn của mình, hỏi: “Ở đây còn cần thận trọng từ lời nói tới việc làm không?”

“Không cần.” Nam Cung Tứ nói, “Thận trọng từ lời nói đến việc làm chỉ có ở khu vực núi Bàn Long kia, kỳ thật cũng là vì ngăn một số người lòng mang ác ý đối với Nho Phong Môn vào núi thôi. Tới nơi này rồi, Giao Long đã xác định người tới hắn không phải kẻ địch, sẽ không quan tâm nhiều tới lời nói nữa.”

Nhưng cho dù hắn nói như vậy, rất nhiều người lòng vẫn còn sợ, không chịu nói nhiều hơn, chỉ không rên một tiếng mà đi theo Nam Cung Tứ lên núi. Cứ ba trăm mét, lại có mười hai đồ đằng khắc bằng đá san sát nhau, đầu tiên một cặp chuột đực và cái, sau đó là một cặp trâu cái và đực, hổ, thỏ..... Bắt đầu từ giữa núi, chính là nơi Nho Phong Môn chôn cất anh hùng lịch sử.

Những anh hùng này dựa theo cống hiến trong đời, từ thấp đến cao, theo thứ tự tăng dần, tới giữa ở Giao Sơn.

Bọn họ đầu tiên đi vào, là nơi chôn cất tầng đầu tiên.

Nơi này dựng một khối ngọc trắng cao tám thước, trên mặt đá lung linh rực rỡ, khắc một đồng tên, trên cùng có bốn chữ viết tay “Trung Trinh Chi Hồn”.

“Nghe nói nơi này an táng trung bộc các đời của Nam Cung.” Tiết Mông nhỏ giọng nói với Mặc Nhiên, “Có khoảng một nghìn cái tên lận.”

Cậu nói không sai, giữa rừng rậm rạp toàn mộ, mắt không nhìn thấy điểm cuối.

Sư Muội lo lắng sốt ruột nói: “Nếu ở đây có mấy ngàn trung bộc, phải làm sao bây giờ? Thân thủ người hầu của Nam Cung gia nếu không nhầm, có

thể đánh suốt một thời gian dài.”

Tiết Mông vội che y miêng: “Suyt, huynh điên à, nhanh phủi miêng đi, đừng có miêng quạ đen thế ——”

(*Nguyên văn là “嘘，你疯啦，快呸呸呸，别乌鸦——” (Suyt, huynh điên rồi, mau phi phi phi, đừng quạ đen ——) mình để theo bên Việt mình hay nói cho dễ hiểu)

Mặc Nhiên ở bên cạnh âm trầm nói: “Chỉ sợ thật sự là không phải miêng quạ đen thôi.”

“Á, đồ chó chết, người đi đâu thế?”

Mặc Nhiên không thềm quan tâm Tiết Mông, hăn lập tức từ giữa nhóm đi ra, đến trước một ngọn trung hồn, nửa quỳ xuống, quan sát kỹ lưỡng.

Núi Anh Hùng của Nho Phong Môn không mai táng như bình thường, không có phần mộ mà bị che mất, dùng loại ngọc quan nửa trong suốt, như mặt bằng rất dày, một nửa quan tài chìm dưới đất, mà mặt quan trực tiếp lộ ra ngoài, nên nơi đàn táng nhìn qua thấy từng hàng từng hàng ngọc trải dài, dưới ánh trăng tản ra ánh sáng trong trẻo.

Loại hàn ngọc này không khác loại quan tài đựng thi thể Sương Thiên Điện của Tử Sinh Đình dùng làm, có thể giữ thi thể mãi không phân huỷ, tựa như khi còn sống. Mặc Nhiên cúi đầu nhìn quan tài trước mặt mình, đàn táng trùng không được quét dọn quá cẩn thận, nên trên mặt ngọc quan phủ một tầng bụi dày, Mặc Nhiên chỉ có thể thấy dáng vẻ mơ hồ của người chết ở bên dưới, không thấy rõ ngũ quan, dựa vào thân thể nhìn thấy tựa hồ là một nữ tử.

Hăn nhìn chăm chăm nữ tử kia trong chốc lát, tầm mắt một lần nữa dọc theo quan tài dò xét một vòng ——

Hăn cảm thấy quan tài này có chút không đúng.

Nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng, hăn không thể nói được.

Hăn nhìn trái nhìn phải, thừa dịp không có ai chú ý tới mình, giơ tay dán lên mặt quan tài, nhắm mắt, cẩn thận cảm nhận.....

Bỗng nhiên tay run lên.

Mặc Nhiên mở to mắt, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Quan tài này quả thật có tà khí, nhưng đã không còn nồng đậm, quân cờ Trân Lung không có ở trong..... Chẳng lẽ mình đoán sai rồi?

“Mặc Nhiên!” Nhóm Tiết Mông đã đi xa, xa xa mà gọi hân.

Mặc Nhiên thấp giọng lầm bầm: “Lập tức.”

Ngón tay thon dài của hân vuốt ve từng tắc từng tắc trên mặt quan tài, lau lớp bụi dày, định không cần mở quan tài, nhìn tướng mạo nữ nhân bên dưới rõ ràng hơn chút.

Hân lau lau, bỗng nhiên dư quang thoáng nhìn qua một chi tiết, đột nhiên ngừng lại.

Hân biết chỗ nào không đúng.

Lớp bụi.

Lớp bụi trên quan tài này không đúng!

Trừ chỗ hân vừa lau, Mặc Nhiên bỗng phát hiện còn có một chỗ không dính bụi —— trên mặt quan tài, có bốn vết dài ngắn không đồng nhất, hân do dự một lát, duỗi tay thử đối chiếu một chút, phát hiện dấu vết kia khớp với một người chui ra ngoài, ngoại trừ ngón tay cái ở ngoài, bốn ngón còn lại sẽ chạm tới chỗ này!

Mặc Nhiên sợ tới biến sắc, vừa định bảo mọi người dừng chân dừng lên núi, đột nhiên cảm thấy trước mặt truyền tới một luồng khí ẩm ướt lạnh lẽo. Hân đột ngột ngẩng đầu, thành linh đối diện với một gương mặt trắng bệch đã chết.

Một nữ nhân mặc áo liệm ngồi xổm sau bia mộ, đang âm thầm trừng mắt nhìn hân.

[Husky] Chương 212: [Giao Sơn] Chưởng môn trước

Edit: Chu

Beta:

“Đừng lên phía trước! Lùi lại! Tất cả lùi lại! Xuống chân núi!”

Thình lình có tiếng hét lớn, mọi người lập tức quay lại, thấy Mặc Nhiên đạp lên đất phi đến, sau hăn, có một nữ thi đua theo gắt gao, miệng phát ra tiếng kêu đáng sợ.

Tiết Chính Ung cả kinh nói: “Nhiên Nhi? Sao... Sao lại thế?!”

“Lùi về sau! Quay về hết đi!” Mặt Mặc Nhiên đen lại, đôi mắt như lưỡi đao ra khỏi vỏ, hăn hô lên với Nam Cung Tứ, “Nam Cung! Tin cự hồn thạch lúc trước!”

Nam Cung Tứ lập tức chạy tới nơi cao hơn—— ở trên tảng mộ trung hồn đàn, là đàn tảng mộ của đệ tử lịch đại cao giai Nho Phong Môn, để tránh đời sau có chuyện, trên hai đàn tảng mộ có thiết lập một lớp tường viên, dùng để ngăn cách.

Hăn chạy vội tới, Diệp Vong Tích theo sát sau, nhưng còn chưa tới trước tường cự hồn, Nam Cung Tứ đột nhiên dừng bước:

Chỉ thấy trên núi, một đám người chậm rãi đi xuống, mặc thanh y hạc huy, lụa trắng tung bay, liếc qua, thật sự giống hời Nho Phong Môn chưa diệt môn, quả nhiên thanh thế lớn mạnh, khí thế kinh người.

Nam Nam Cung Tứ biết không đúng.

Diệp Vong Tích cũng biết rõ.

Những đệ tử Nho Phong Môn kia đã có điểm khác biệt với họ từ lâu, đó chính là mắt mỗi người, đều che một lớp lụa màu xanh lá thêu hạc.

Nhìn qua chỉ là khác biệt cực kỳ nhỏ, nhưng người Nam Cung gia đều hiểu rõ nó có nghĩa là gì—— người sống tuyệt đối sẽ không che lấp lựa này. Đây là đệ tử Nho Phong Môn đã hạ táng, sư môn cho bọn họ tang vật, ý hai mắt che tường vân, giá hạc về Tây, vãng sinh Trường Nhạc vô cực...

Tất cả người xuống núi đều là người chết của Nho Phong Môn!!

Nam Cung Tứ lui lại một bước, giơ tay, theo bản năng dừng bên Diệp Vong Tích.

Hắn không quay đầu lại, chỉ thấp giọng nói: “Người đi xuống dưới.”

“...”

“Đi xuống! Bảo với Mặc tông sư, không kịp rồi.” Nam Cung Tứ hít sâu một hơi, nói ra một câu mang chút run rẩy, “Đệ tử lịch đại cao giai của Nho Phong Môn, tất cả đã khởi thi, đang đi xuống chân núi.”

“Vậy còn người?!”

“Ta ngăn lại trước, người nhanh lên.” Nam Cung Tứ hơi nghiêng mặt đi, nói với Diệp Vong Tích, “Để bọn họ lùi xuống chân núi, lùi sang bên kia, người bắn tin pháo khiêng linh cữu, ta lập tức xuống ngay.”

Diệp Vong Tích cắn chặt môi, nàng biết rõ chuyện này không thể cứu vãn nữa, là chuyện cuối cùng đủ khả năng để làm, bỏ lại túi tên của mình, ném cho Nam Cung Tứ, trầm giọng nói: “Tiếp theo. Người luôn không nhớ mang theo nhiều chút.”

Lúc nàng chạy xuống núi, nơi đó đã diễn ra trận ác chiến, thi hài đệ tử Nho Phong Môn núp trong lùm cây, nham thạch phía sau, tất cả như châu chấu ẩn nấp khắp nơi lúc nào cũng có thể vọt ra, cả người tái nhợt, lẫn trong tu sĩ phục sức khác nhau, như tuyết lãng cuồn cuộn, từ xa nhìn rất đồ sộ, chỉ là đồ sộ đại giới không khỏi quá lớn, Giao Sơn chỉ một thoáng đã vang tiếng gào thét, toàn tiếng kêu giết.

Diệp Vong Tích nhìn lướt qua mấy quan tài trong trận chiến bị linh lực làm bật mở, bên trong chỉ có y phục, bày dáng người, nghĩa phụ nàng khôn như thỏ, để lại cho họ một sự bình tĩnh không gợn sóng “Trung trình chi trùng”, kỳ thật thi thể trong trùng đã bị lôi ra hết, giấu kín, chỉ chờ họ tới nơi cao, điều động các “Đệ tử cao giai tử trùng” trước kia, đánh phía trước, chặn phía sau.

Hắn bày lưới, bọ họ là cá vào lưới.

Diệp Vong Tích trong cuộc hỗn chiến tìm thấy Mặc Nhiên: “Mặc tông sư!” Mặc Nhiên đang đánh với năm cỗ thi thể, nghe tiếng Diệp Vong Tích, hắn đột nhiên ngừng đầu, nóng lòng nói: “Chuyện thế nào——”

“Rồi” còn chưa nói ra, thấy mặt Diệp Vong Tích, đã biết đáp án.

Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, trùng hợp cương thi cắn lên tay hắn, hắn vùng không rõ, cực giận dứt khoát nhét luôn cả tay vào miệng cương thi, ánh mắt nảy sinh ác độc, sống sờ sờ giật đứt lưỡi cương thi ra!

“Grừ!”

Máu đen bắn tung toé, cương thi rốt cuộc không cắn được hắn, bị khuỷu tay hắn đánh vào ngực, ngã quỵ xuống đất.

Mắt đen Mặc Nhiên sáng đáng sợ, biểu tình sát lệ, lúc nhìn lại Diệp Vong Tích, thế mà làm nàng không tự chủ được mà rùng mình. Nhưng nàng lập tức ổn định lại mình, nói: “A Tứ bảo các người mau chóng lùi lại, lùi xuống chân núi chờ hắn!”

Mặc Nhiên gật đầu, dùng thanh âm khuyếch đại phút chốc tràn giọng hắn khắp vùng hỗn chiến.

“Đừng ham chiến, tất cả xuống chân núi, tất cả lùi về chân núi.”

Hoàng Khiếu Nguyệt nhất thời nóng nảy: “Vốn dĩ chúng ta đã chuẩn bị kỹ một trận sống chết với Từ Sương Lâm, giờ màn trước mắt này cũng đã đoán trước được, sao giờ phải lui về?”

Mặc Nhiên căn bản kệ gã, người chết bì tiền chim chết vì mồi, Hoàng Khiếu Nguyệt muốn thăng tới đỉnh núi, ôm lấy kỳ trân dị bảo cất trong Thiên Cung miếu của Nho Phong Môn, đó là chuyện riêng của lão già này, hắn vẫn lạnh giọng lặp lại: “Không muốn chết thì xuống chân núi! Lập tức! Tất cả quay xuống!”

Những thi thể tội tử tuy chiến lực không mạnh, nhưng cũng không phải những xác chết tay trái gà không chặt như ở Hoàng Sơn, chúng nó số lượng kinh người, lại không sợ đau, tre già măng mọc ồ ạt lên, đến khi mọi người lui tới chân núi, đã chết mất hơn mười danh tu sĩ.

Hoàng Khiếu Nguyệt đương nhiên cũng lùi về, gã biết dùng năng lực một người, tuyệt đối không thể đơn độc đánh lên tới đỉnh.

Nhưng gã thối râu cười lạnh nói: “Mặc tông sư, rất tốt như thế, người bảo muốn tới Giao Sơn là người, đánh một nửa, bảo lui về cũng là người, người cũng thật có năng lực nhỉ, giờ thì làm sao? Nếu người không đi đầu, chúng ta u ám theo người ra khỏi kết giới này đi?”

Sàn tôn đời trước không đủ để xách giày cho Đạp Tiên Đế Quân, giết gã cũng sợ bắn tay, đời này cũng chính vì Mặc Nhiên không phải hắc ám chi chủ, mà thanh thanh chính chính là một thể hệ tông sư, nên mới có thể không bị hấn bạt tai trước công chúng.

Nhưng Mặc Nhiên có thể chọn không thêm để ý tới gã.

Hoàng Khiếu Nguyệt còn muốn nói nữa, chợt thấy phía trước cuồn cuộn mây khói, lại là Nam Cung Tứ cười yêu lang Nãi Bạch Kim tới, gió mạnh vụt đến, phía sau hẳn là mấy trăm đệ tử cao giai của Nho Phong Môn, Hoàng Khiếu Nguyệt chợt liếc qua, cả kinh nói: “Ồi, không được tới! Trúng kế rồi!”

Mặc Nhiên neho mắt lại, thầm nghĩ, lão đông tây này cuối cùng cũng hiểu ra, biết là Từ Sương Lâm mai phục, còn không phải quá ngu.

Nhưng mà nửa câu sau của Hoàng Khiếu Nguyệt chính là: “Nam Cung Tứ! Người thật to gan! Thế mà dám tụ tập dư nguyệt Nho Phong Môn ở Giao Sơn, còn muốn chống lại các phái à?”

Mặc Nhiên: “...”

Nam Cung Tứ hạ thấp trên yêu lang, cướp đường chạy, Nãi Bạch Kim nhanh như tên ra khỏi cung, vút xa các thi thể phía sau hẳn. Giờ, Hoàng Khiếu Nguyệt mới hiểu ra mình hiểu nhầm hẳn, nhưng gã không chút á náy, ngược lại còn tròng lớn mắt nhìn cương thi như thủy triều, hòng ghen lại.

Nam Cung Tứ nhảy vào trong đám người, nhảy xuống khỏi yên lanh, nhét túi tên vào lòng Diệp Vong Tích, thở dốc nói: “Tên còn thừa, trả lại người, người đưa mọi người, lùi về sau.”

Diệp Vong Tích vốn nghe thấy nửa câu đầu, lòng thả lỏng chút ít, nhưng nửa câu sau khiến nàng bỗng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm mặt Nam Cung Tứ: “Người định làm gì?”

“Ít chuyện nhỏ.”

Hoàng Khiếu Nguyệt vừa thấy đệ tử cao giai Nho Phong Môn càng lúc càng gần, mắt thấy sắp phải chiến mới anh kiệt mấy trăm năm trước của Nho Phong Môn, lòng bàn tay gã đổ mồ hôi, quay đầu chửi ầm lên: “Nam Cung Tứ! Người thứ hại người! Cùng một dạng với cha người! Vì sao người dẫn mấy quái vật này đến chỗ bọn ta? Muốn bọn ta thay người giết địch à?”

Thấy Nam Cung Tứ không nhìn gã, cũng chẳng hé răng, Hoàng Khiếu Nguyệt càng giận, run giọng nói: “Hay lắm, cuối cùng ta cũng thấy được bản tính của người—— Người sợ một người không lên núi được, không lấy được trân bảo tài phú lão chết bầm nhà người để lại cho người, nên mới kéo một đám lên núi, thay người mở đường! Nam Cung Tứ! Lòng người thật độc ác!”

Mắt thấy gã nói chuyện càng lúc càng quá phận, Tiết Chính Ung đứng cạnh gã không nhìn được, nhíu mày bảo: “Được, Hoàng đạo trưởng, người nói ít đi hai câu đi.”

“Nói ít? Ta dựa vào đâu phải nói ít?” Hoàng Khiếu Nguyệt căn bản không để Hạ Tu giới vào mắt, ngày thường còn bình tĩnh, lo mặt mũi Tiết Chính Ung, nhưng giờ trong lúc nguy cấp, gã làm gì còn lòng dạ làm bộ làm tịch, chỉ vào mặt Nam Cung Tứ mà thoá mạ, “Quả nhiên là con trai nghiệt súc, lòng dạ sói hổ! Người thế mà lợi dụng danh sĩ hào kiệt tới thay người dọn đường! Mặt mũi người vứt đâu?”

Nam Cung Tứ: “...”

Hoàng Khiếu Nguyệt còn không bỏ qua, giận gào lên: “Người giống người, vốn nên chết để tạ thiên hạ, nhưng người thế mà còn chạy tới thi đàn, người còn dẫn đám súc sinh này tới, người——”

“Chát!”

Một tiếng tát giòn vang lên, vũng vàng đáp xuống mặt Hoàng Khiếu Nguyệt.

Quân tử chi phong Diệp Vong Tích, vẫn còn giữ tư thế tát Hoàng Khiếu Nguyệt, hơi run lên, thở hổn hển, ánh mắt hung ác, nhìn chăm chăm kẻ ngã trước mặt mình.

“Súc sinh.”

Nàng khăn khăn mở miệng.

“Trước núi anh hùng Nho Phong Môn ta, sau có thể dung túng thất phu như người văng lời xấu xa?!”

Đám người Giang Đông Đường ầm ầm rút kiếm, chĩa vào Diệp Vong Tích, nữ tu trung niên dưới toà Hoàng Khiếu Nguyệt dựng mi nói: “Người thứ nam không ra nam nữ không ra nữ! Người dám động thủ với trưởng bối? Người mới là súc sinh! Chó săn của Nho Phong Môn!”

Bà ta gào lên, thế mà muốn lao tới đánh Diệp Vong Tích, Mặc Nhiên đang định giúp, chợt nghe tiếng roi vang lên, hung hăng xé gió.

Mặt thấy trước mắt vàng chói, Sở Văn Ninh đi ra từ đám người, tay cầm Thiên Vãn, neho mắt phượng lại.

Y đến trước mặt Diệp Vong Tích, đối mặt với Giang Đông Đường.

“Ta nói rồi.” Y gằn từng chữ, “Nam Cung Tứ là đồ đệ ta, chư vị nếu không muốn qua thăm vấn của Thiên Âm Các, muốn chỉ điểm gì, mời đến trước mặt ta. Luận công đạo, hay luận quyền cước.”

Trong tĩnh mịch, y ném ra nửa câu cuối——

“Đều phụng bồi.”

Không khí ngưng lại đến tận cùng.

Giang Đông Đường tiến không tiến được, lui cũng không xong, lui, trên mặt không còn ánh sáng, lên... Bọn họ thật sự có thể lay chuyển Bắc Đẩu Tiên Tôn Sở Văn Ninh à? Huống chi, họ thật sự đã xuống núi cùng Sở Văn Ninh, chẳng lẽ lại đổi đầu một mất một còn?

Thì đàn bên kia vẫn đang tới, ngày càng gần...

Có người không nhịn được, hô lớn: “Đừng cãi nhau nữa! Có gì ra ngoài rồi nói! Giờ nghĩ cách đi! Nên làm gì đây!”

“Đánh à?”

“Trực tiếp lên đánh vậy á? Thế sao còn phải lùi về chân núi? Thế khác gì đánh trên núi chứ?”

Đúng vậy, Mặc Nhiên cũng không nhịn được nghĩ, có gì khác nhau?

Hắn tuy hiểu rõ việc làm của Nam Cung Tứ là có mục đích, làm truyền nhân cuối cùng của gia tộc Nam Cung, nếu Nam Cung Tứ bảo họ lùi về chân núi, tất nhiên đã có tính toán trong lòng.

Hắn nhin không được nhìn Nam Cung Tứ nãy còn không hé răng, lại bỗng phát hiện trong mắt nam nhân kia lập loè ánh sáng không thể nói rõ.

Một loại ánh sáng làm hắn không rét mà run.

“Nam Cung!”

Hắn quát một tiếng, nhưng vô dụng, Nam Cung Tứ từ trước vẫn không lên tiếng trầm mặc niệm cấm chú, từ lúc Hoàng Khiếu Nguyệt chìa mũi đao vào hắn thoá mạ, vẫn luôn âm thầm niệm cấm chú này.

Giờ thấy, đã quá muộn.

Vô số dây liễu âm âm từ đất vọt lên, đột ngột mọc trên đất, Mặc Nhiên, Diệp Vong Tích, Tiết Mông... Mọi người, cơ hồ đều bị dây liễu quấn quanh, sau đó nháy mắt ném khỏi kết giới, ném khỏi phạm vi Giao Sơn.

Diệp Vong Tích sợ biến sắc: “A Tứ! Người muốn làm gì!”

Nàng muốn xông tới lần nữa, nhưng Nam Cung Tứ giơ tay, đột nhiên vung lên—— Trái phải hai thần trấn mộ bước nặng nề đứng lên, đá trắng trên người rào rạt rơi xuống, chúng nó nâng tay trái và phải của mình lên, ngang nhau, nháy mắt một kết giới trong suốt bao phủ toàn bộ lối vào Giao Sơn, chặn đường mọi người vào núi.

Nam Cung Tứ đứng một mình trước kết giới, đối mặt với hơn ngàn thi triều, quay lưng về phía mọi người.

Hắn nói: “Giao Sơn có đẳng, long gân biến thành, có thể kéo vạn vật vào trong. Nhưng các người không thể ở trong. —— chỉ cần trên người không chảy dòng máu Nam Cung gia tộc, ta thi triển thuật pháp này, long gân chỉ đẳng liền chẳng phân biệt địch ta, kéo tất cả chư vị xuống mồ, chôn sống mà chết.”

Diệp Vong Tích bị thương mà giận dữ, gào lên: “Nam Cung Tứ! Người có biết người chỉ có một mình không!” Nàng dấn lên kết giới, lại chỉ có thể gào lên ở ngoài gọi hắn: “Nam Cung Tứ!”

“Sao lại một người.” Nam Cung Tứ nghiêng nửa mặt đi, “Không phải vẫn còn người sao?”

“...”

Sau đó, hắn như bỗng nhớ ra chuyện gì, thế mà nhếch miệng cười.

Nụ cười kia sáng lạn, sau khi Nho Phong Môn diệt môn, không còn xuất hiện lộng lẫy hoa quang trên mặt hắc nữ, phi dương kiêu ngạo, tùy tiện mạnh mẽ, như khí phách hăng hái nhiều năm qua đều quay về trên gương mặt, mắt sáng ngời, tin mã từ cương.

Nam Cung Tứ nhiều năm trước, hắc và Diệp Vong Tích cùng vào ảo cảnh thí luyện, nghiêng mặt, cầm kiếm, cười nói với nàng:

“Người đứng thật chỉ là nữ nhi vô dụng, kết quả là, ta vẫn phải bảo vệ người.”

Dứt lời, hắc xoay người, nhanh chóng tới đám thi như lũ.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Chặn.

Nam Cung Tứ cầm kiếm xuống mồ, cưỡi băng xanh trên tay, hung hăng dùng dao nhọn đâm xuống.

Máu tươi ồ ạt chảy ra, xuôi theo thân kiếm, chảy vào đất bùn Giao Sơn ướt át.

Ánh mắt Nam Cung Tứ lạnh lẽo, nhìn thẳng, không hề sợ hãi.

Hắc không biết, giờ khắc này, trong mắt Mặc Nhiên đứng ngoài kết giới, thân ảnh hắc chông lên dáng vẻ tử chiến không hàng của Diệp Vong Tích kiếp trước, trùng điệp hợp lại, cuối cùng thành một người, khó phân ly.

“Huyết tể Thương Long, gân cốt tới.” Nam Cung Tứ nói, “Trận khai——!” Vô số dây leo từ đất chui lên, chỉ một thoáng đã phá nát đất. Dây leo trói chặt tất cả, không như khi quăng mọi người ra, đó là từng dây thô to đỏ tươi, không có bất luận một cành cây nào. Thậm chí có thể nói, đó chính là mạch máu thô lớn, từ sâu trong đất Giao Sơn vọt lên, nháy mắt quấn lên mỗi xác chết bị Trần Lung Kỳ Lục khống chế.

Nam Cung Tứ dùng sức một người, dùng hơn ngàn long gân vọt lên, nháy mắt hao lượng lớn linh khí, trán hắc rịn mồ hôi mỏng, tay cầm kiếm hơi phát run, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, vết thương cũ rách ra, máu tươi càng giàn giụa...

“Chôn sống!”

Mặt hần trắng bệch, run rẩy, hạ lệnh cuối cùng.

Hơn ngàn long gân bắt đầu hung áo kéo thi thể xuống, nhưng những cương thi đó đương nhiên không ngồi chờ chết, đều kiệt lực gào rống, rít gào, giãy giụa.

Linh lực Nam Cung Tứ cộng lực cùng long gân, hơn ngàn cương thi dùng sức, vặn vẹo, hần không thể áp chế nhiều hơn, thông qua máu tươi hiến tế, thúc giục long gân dùng lực mạnh hơn, kéo thi đàn xuống.

Mắt cá, căng chân... Đùi...

Các cương thi kia kêu gào, ngẩng cổ rít lớn, khoé miệng chảy dãi.

Nam Cung Tứ thở phì phò, đùi... Vẫn là đùi...

Hần có thể cảm thấy linh lực mình đã khô cạn, nhưng những cương thi đó vẫn chưa vào lòng đất, chúng vẫn phần nộ vặn vẹo người, dùng tay đỡ lại, muốn thoát ra.

Nhiều hơn, đến eo... Ít nhất là đến eo...

Như vậy mới có thể bỏ kết giới đi, để người bên ngoài vào trong, vậy các cương thi đó mới không đến mức thoát ra ngay, xoay chuyển thể cục nhảy mất.

Ít nhất...

Nhiều hơn chút nữa...

Linh lực hao hết, chuyển sang linh hạch bị tiêu hao quá mức.

Nam Cung Tứ chỉ cảm thấy tim đau nhói, linh hạch hần vốn dễ bạo tẩu vỡ nát run rẩy trong ngực mà run lên, hần cắn chặt răng, nhưng máu vẫn theo khoé miệng chảy xuống.

Nhiều hơn chút nữa.

Eo...

Thật tốt, chúng đều khó nhúc nhích, nhưng còn chưa phải ổn định nhất, lực đao cương thi sẽ lớn hơn lúc còn sống, chôn đến đây, vẫn còn khả năng bạo khởi đột phá.

Nhiều hơn chút nữa!

“Khụ khụ——!” Sức linh hạch bị dùng tới lần hai, Nam Cung Tứ cảm thấy choáng váng, không chịu nổi quỳ xuống đất, nôn ra máu, tích tấp nhỏ lên đất đen.

Nam Cung Tứ gượng mở mắt, thân ảnh lắc lư, hắn thấy những thi đàn đó bị nhốt vào nơi sâu hơn, cơ hồ đều tới ngực chúng.

Những quái vật đó tạm thời không động đậy nổi.

Rằng môi Nam Cung Tứ nhuộm đỏ máu, nở nụ cười.

Hắn nghe thấy Diệp Vong Tích ở bên ngoài gọi: “A Tứ! Đủ rồi! Mở kết giới! Người mau mở kết giới ra!”

Tiết Chính Ung Cũng gọi: “Mau mở kết giới đi Nam Cung! Chúng ta đến giúp người!”

“Nam Cung, mau mở kết giới! Mở kết giới đi!”

Người gọi bên ngoài ngày càng nhiều, trên đời này, cũng không phải toàn là kẻ vô lương tâm.

Nam Cung Tứ cười cười, Nho Phong Môn diệt môn hắn chịu nhiều uy khuất như vậy cũng không khóc, bỗng đúng lúc này lệ rơi ào ạt.

Hắn nghẹn ngào, khàn khàn lẩm bẩm nói: “... Ta biết, mở ngay ... Mở ngay ...”

Hắn run rẩy nâng tay lên, chuẩn bị thu lại kết giới ngoài Giao Sơn. Nhưng mà, mặt đất bỗng rung chuyển, ngay sau đó bắt đầu chấn động——

Nam Cung Tứ đương nhiên cảm thấy, hắn đột nhiên ngẩn ra, ngẩng đầu, thấy màn trước mắt, lộ ra biểu tình không dám tin.

Những thứ này nghe lệnh hắn, ấn cương thi vào sâu trong đất, bỗng buông ra tất cả, tiện đà quấn quanh ngực chúng, bó lại thành đám, định rút ra...

“Không thể nào...” Nam Cung Tứ mờ mịt nói, “Chuyện này không có khả năng!”

Giao Sơn sao lại không nghe lệnh chủ?

Cho dù Từ Sương Lâm ra lệnh ngược lại, những long gân này tuyệt đối không thể phục tùng, vì đối với ma long ác linh mà nói, nhóm hậu đại Nam Cung gia tộc, đều như nhau.

Nếu hai hậu nhân Nam Cung, ra hai lệnh ngược nhau cho Giao Sơn, Giao Sơn chỉ ngừng động tác lại, không ai lay chuyển được, quay sang trung lập. Trừ phi...

Nam Cung Tứ đột nhiên nổi một tầng da gà, hắn nghĩ tới một người.

Ý nghĩ này làm hấn phát run, tim tựa hồ càng đau hơn, hấn thở hỗn hển, chậm rãi ngẩng đầu, hấn dọc theo thềm đá cẩm thạch trắng dài lâu năm, dọc theo thi triều ồ ạt, nhìn qua.

Một gương mặt oai hùng uy nghiêm, nam nhân cao lớn đỉnh bật, dọc theo thềm thang, chậm rãi đi xuống.

Hấn khoác áo gấm đẹp đẽ quý giá, trên có thêu giao long nuốt nhật nguyệt, biến mây phiến sóng, mỗi bước, y phục tản ra ánh sáng như nước của chỉ vàng chỉ bạc dưới ánh trăng, liễm diễm.

Mũi hấn cao thẳng, đoan đoan chính chính che hai mắt, bằng lựa người chết Nho Phong Môn mang, nhưng lựa kia không phải xanh lá, mà là đen. Cũng không thêu tiên hạ, mà là diễm điện dâng lên, vượt Thương Long mạnh mẽ.

Sắc mặt Nam Cung Tứ nháy mắt trắng không khác gì, hấn nhìn chăm chăm nam tử từng bước, thông dong xuống bậc thang, không tin nổi mà mở to hai mắt, thì thào: “Sao lại... Sao có thể... Chương môn trước đây...”

Ánh trăng xuyên qua rừng lá, chiếu sáng nam tử anh tuấn đao phách phủ chính, gương mặt rõ ràng.

Là hấn.

Trên đời chỉ có người duy nhất trong tộc Nam Cung làm Giao Long có thể cãi lời, đánh bại ma long, trấn áp ác thú thượng cổ “Cổn” dưới tháp, mở ra nhất đại tiên môn trăm năm.

Hấn mấy trăm năm trước là tông sư đệ nhất thiên hạ, hấn vì độ hồng trần mà khổ cực, lúc còn sống là người đầu tiên từ bỏ phi thăng vào đại môn Thiên Giới, hấn là chương môn đầu tiên của Nho Phong Môn——

Nam Cung Trường Anh!

[Husky] Chương 213: [Giao Sơn] Sinh tử chiến

Edit: LuBachPhong36

Tuy rằng Trường Anh chưởng môn đã sớm thành người thiên cổ, nhưng rất nhiều bức hoạ được lưu truyền trên thế gian đều có vẽ chân dung của hắn, trong linh đường của các bậc tiên hiền Nho Phong Môn cũng thờ phụng bức tượng khảm ngọc uy nghiêm của vị chưởng môn đầu tiên này. Do vậy cơ hồ là chỉ trong nháy mắt Diệp Vong Tích liền có phản ứng: “A Tứ, mau mở kết giới ra! Người đánh không lại y!”

Đương nhiên đánh không lại.....

Ai có thể đánh thắng được?

Chỉ sợ là cho dù bây giờ tông sư mạnh nhất Tu Chân giới Sở Văn Ninh cùng ra ứng chiến, cũng khó có phần thắng.

Nam Cung Tứ đang phát run, nhưng không phải bởi vì sợ hãi, mà bởi vì một loại cảm giác bi thương cực kỳ mãnh liệt cùng phần nộ —— thái chưởng môn..... Từ Sương Lâm thế mà lại đem di hài của thái chưởng môn cũng làm thành quân cờ Trần Lung!

Điên rồi.....

Thật sự điên rồi!

Đó là tổ tiên của bọn họ, là linh hồn của Nho Phong Môn, là cội nguồn của Nho Phong Môn, là thần linh mà các thế hệ đệ tử và hậu duệ của trăm năm sau tôn sùng.

Là Nam Cung Trường Anh a!

Cổ Nam Cung Tứ đã nổi đầy gân xanh, hắn phát ra một tiếng rít gào vắn vẹo đến cực điểm, giống như tiếng hổ gầm giữa núi rừng: “Từ Sương Lâm!!..... Không, Nam Cung Như!!! Người ra đây cho ta!! Ra đây!!!”

Dư âm vang vọng quay vòng như chim ó bay lượn, thật lâu cũng chưa tiêu tan.

Không có người trả lời hẳn, Từ Sương Lâm đương nhiên sẽ không xuất hiện.

Thứ duy nhất phản ứng lại hẳn, chính là hai mắt đang bị dải lụa trắng che lại của Nam Cung Trường Anh, hẳn hơi nghiêng mặt qua, ngón tay tái nhợt trượt lên vỏ kiếm, bảo kiếm chôn cùng hẳn xuất ra khỏi vỏ, long quang chiếu sáng khắp nơi.

Hẳn dẫn theo kiếm, chậm rãi đi xuống một bước.

Mà cùng lúc đó, Nam Cung Tứ thì lui về sau một bước, hẳn lẩm bẩm nói: “Thái chương môn.....”

Nam Cung Trường Anh bước đi trầm ổn, mũi kiếm điểm trên thềm ngọc, phát ra âm thanh cọt xát chói. Hai mắt hẳn bị che, mà dải lụa trắng này là sau khi chết dùng pháp thuật buộc lên, không có cách nào tháo xuống, bởi vậy hẳn cũng không thể thấy rõ đường trước mặt, chỉ có thể dựa vào âm thanh và khí vị để phán đoán vị trí Nam Cung Tứ.

“Người đến là người nào?”

Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp huyền ảo vang lên.

Là Nam Cung Trường Anh đang nói chuyện!

“Vì sao tự tiện xông vào nơi đây?”

Nghe được tổ tiên mấy trăm năm trước mở miệng nói chuyện, mặc dù chỉ là một quân cờ Trần Lung, nhưng cũng cực kỳ chấn động.

Nam Cung Tứ nuốt nuốt nước bọt, nói: “Thái chương môn, ta.....”

“.....”

Hẳn đột nhiên buông trường kiếm ra, quỳ xuống đất dập đầu: “Văn bối bất tài, là con cháu đích truyền đời thứ bảy của Nho Phong Môn, Nam Cung Tứ bái thượng.”

“Đời thứ bảy..... Tứ.....” Thi thể của Nam Cung Trường Anh chậm rãi lặp lại mấy chữ này, rồi sau đó lắc lắc đầu, rút kiếm ra, chỉ nói một chữ, “Giết!..”

Bình khí giao nhau!

Nam Cung Tứ đỡ một kiếm của hãn, chỉ cảm thấy cánh tay tê mỏi, lực đạo của bậc tiền bối lớn kinh người, một gương mặt thi thể tái nhợt tiến đến gần, khí lạnh như băng.

“Người tự tiện xông vào, giết!”

Kiếm khí hỗn loạn, kiếm lực sắc bén kinh người, lưỡi kiếm cùng lưỡi kiếm leng keng leng keng va chạm, tia lửa toé ra khắp nơi, ánh kiếm toả ra tứ phía.

Tiết Chính Ung một quyền chống trên kết giới, dáng vẻ run sợ nói: “Điên rồi sao? Sao có thể đánh thắng được?”

Ai không biết Nam Cung Trường Anh kiêu dũng? Tương truyền hãn sức mạnh kinh người, cho dù không cần vũ khí, một tay cũng có thể đem nham thạch đánh thành mảnh nhỏ.

Đối phó hãn?

Chỉ sợ mười tên Nam Cung Tứ cũng không đủ cho tổ tiên của mình chơi đùa.

Nam Cung Tứ đầu óc dường như là trống rỗng, hãn thế nào cũng không thể tưởng tượng được có một ngày chính mình sẽ cùng so chiêu với chương môn đầu tiên của Nho Phong Môn trên Giao Sơn này. Chiêu thứ nhất hai kiếm chạm nhau, hãn bị đánh lui đến hơn mười thước, nếu không kịp thời trụ kiếm lại, chỉ sợ lúc này hãn đã hai gối ngã quỳ trên đồng cỏ dại.

Nam Cung Trường Anh giơ bảo kiếm của mình lên, lần thứ hai chậm rãi tới gần.

Hãn trầm thấp mà lặp lại mệnh lệnh: “Giết.....”

Giờ phút này ở bên ngoài kết giới, Tiết Chính Ung cau giận mà không ngừng đâm mạnh vào kết giới, Khương Hi thì ấn đường nhú chặt, mặt mày môi không rên một tiếng, Mã trang chủ thì dứt khoát che kín đôi mắt, “Ai u, a nha” mà không dám nhìn, Hoàng Khiếu Nguyệt thì âm thầm kinh hãi cảm thấy may mắn —— may mắn vì lúc trước mình không có bắt Nam Cung Tứ lại, nếu là thật sự trói Nam Cung Tứ rồi đơn độc tới Giao Sơn, lúc này người đối mặt so chiêu với chương môn đầu tiên của Nho Phong Môn chỉ sợ là chính mình.

Chỉ có Sở Văn Ninh không chớp mắt mà nhìn chăm chăm động tác của Nam Cung Trường Anh, y cảm thấy có điều không đúng, thật sự rất không đúng.

Nam Cung Trường Anh là người thế nào?

Chỉ cần xem hắc hạm phục hai con ác thú, một con là ma long, con còn lại là Cồn, đều là thượng cổ tà thú, linh lực của người này có bao nhiêu đáng sợ tất nhiên là không cần nhiều lời. Cho dù lúc này hồn phách của hắc sớm đã rời khỏi thân thể, còn lưu lại trên thế gian bất quá chỉ là cái xác, rất nhiều pháp thuật đều không thể thi triển, nhưng cách chiến đấu hiển nhiên cũng sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.

Nhưng cách chiến đấu của Nam Cung Trường Anh hung hãn tới trình độ nào?

Phía đông của khu vực gần đảo Phi Hoa có một di tích nổi tiếng của Nho Phong Môn —— đó là một cái hồ nước giữa đảo.

Cái hồ này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, là một hồ nước tù, cũng không phải là cảnh sắc mỹ lệ gì, đi một vòng không nhanh không chậm xung quanh hồ ước chừng cũng mất gần nửa canh giờ.

Nhưng mà ai ai cũng biết, cái hồ này vốn dĩ trước đây không phải là hồ nước, mà là một ngọn đồi. Năm xưa khi Nam Cung Trường Anh cùng Cồn ác chiến, vài lần Cồn đều nương thân vào ngọn đồi này để tránh né, Nam Cung Trường Anh trong lúc chiến đấu kịch liệt, liên tiếp tung ra mấy chục quyền mạnh mẽ đâm vào núi đá, kết quả một quyền cuối cùng đã đánh nát núi đá cao trăm trượng. Núi đá sụp đổ tan tành, trời long đất lở, từ đó ngọn đồi không còn nữa, nước mưa tích tụ thành đầm, mới có hồ nước sau này.

Cho nên không phải Sở Văn Ninh đánh giá thấp Nam Cung Tứ, nhưng y cảm thấy, ở chiêu kiếm đầu tiên khi Nam Cung Trường Anh đánh về phía Nam Cung Tứ, Nam Cung Tứ phải bay ra ngoài trăm thước, tuyệt đối không thể có cơ hội mà bò dậy.

Cho nên thi thể này có điểm kỳ quặc.

Ánh mắt Sở Văn Ninh giống như một lưỡi dao sáng như tuyết quét qua mỗi một tấc xương cốt của Nam Cung Trường Anh.

Đột nhiên, ánh mắt sắc nhọn của y ngừng lại, dừng trên cánh tay đang cầm kiếm của Nam Cung Trường Anh, y dừng một chút, trong đầu y lóe lên một tia sáng, y đột nhiên ý thức được đến tột cùng là không đứng chỗ nào ——
Phía trong kết giới, Nam Cung Tứ đang cố sức mà chống kiếm, lão đảo trụ vững thân mình, hãn cũng giống như Nãi bạch kim, có thể bại, nhưng tuyệt đối sẽ không trốn. Hãn dùng ống tay áo hung hăng lau vết máu trên khoe môi, đang muốn tái chiến, chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc từ phía sau: “Đánh hướng bên trái của hãn, kinh mạch trên cánh tay trái của hãn đều đã bị đánh đứt.”

“Sở tông sư?”

“Đừng thất thần.” Sở Văn Ninh đứng ở ngoài kết giới, đôi con ngươi màu nâu nhìn chăm chăm sát chiêu của hai người này, “Cho dù có chặt đứt cánh tay trái của Nam Cung Trường Anh thì cũng không thể thiếu cảnh giác.”

Nghe được Sở Văn Ninh nói như vậy, tầm mắt của các chương môn chung quanh đều dừng trên cánh tay trái của Nam Cung Trường Anh, quả nhiên phát giác cánh tay trái của xác chết này mềm mại vô lực, Tiết Chính Ung cả kinh nói: “Trường Anh chương môn sau khi chết lại bị đánh gãy kinh mạch sao?! Ai làm?”

.....

Không có người trả lời.

Nhưng Diệp Vong Tích hiểu rõ cuộc đời Nam Cung Trường Anh như vậy, cho nên rất nhanh đã hiểu được.

Ai làm? Trên đời này có ai dám đánh gãy kinh mạch hãn, lại có ai có khả năng để đánh gãy kinh mạch hãn?

Nam Cung Tứ vẫn đang cùng Nam Cung Trường Anh giao thủ, hãn nhìn chăm chăm gương mặt của tổ tiên mình, gương mặt ấy cùng với bức tượng chạm ngọc trong linh đường tiên hiền không khác chút nào, thật giống như chính Nam Cung Trường Anh còn sống trên đời này, chưa từng rời đi.

Nếu hãn thật sự còn sống, nếu hãn thật sự chưa chết, nếu thời gian mấy trăm năm qua đều xóa bỏ toàn bộ, như vậy giờ khắc này chính mình có phải đang tiếp thu khảo nghiệm của chương môn đời thứ nhất hay không, tiếp thu thí luyện của hãn, sự chỉ giáo của hãn?

“Nào bạch kim! Lại đây!” Tri giác Nam Cung Tứ dần dần trở về trong thân thể, hần lạnh giọng gọi yêu lang tới, xoay người sải bước đi lên, nhìn chăm chăm cánh tay trái của Trường Anh chương môn, lấy tốc độ cực nhanh tiến hành công kích.

Trước mắt hiện lên một cảnh khi hần còn nhỏ tuổi.

Hần đứng ở linh đường tiên hiền to lớn của Nho Phong Môn, nghiêng đầu nhìn bức tượng chạm ngọc điêu khắc hình ảnh vị chương môn đầu tiên.

Thị giác của trẻ con luôn là kỳ quái, hần bỗng nhiên quay đầu nói với Dung Yên: “Mẹ, cái pho tượng này, không có làm tốt đâu.”

“Không làm tốt như thế nào?” Dung Yên kéo nhẹ xiêm y đẹp đẽ quý giá, lấy khăn che miệng, nhẹ nhàng ho khan, rảo bước đến bên cạnh con trai, ngửa đầu nhìn bức tượng chương môn, “Không phải rất đẹp sao? Tiêm hào tất hiện, hử hử như sinh.”

“..... Nghe không hiểu.”

Dung Yên thở dài, nàng là người nôn nóng, hận không thể đem học vấn phải tốn hai mươi năm học tập của người khác, đều nhét vào trong óc con trai mình: “Chính là, điêu khắc rất giống người thật, mỗi một chi tiết đều rất sinh động. Hai câu này lần trước không phải ta đã dạy con rồi sao?”

Nam Cung Tứ bĩu môi, nói: “Nhưng mà điêu khắc sai rồi nha.”

“Có gì sai?”

“Mẹ người xem.” Hần chỉ vào cánh tay trái của chương môn, lại chỉ chỉ cánh tay phải, “Cánh tay trái so với cánh tay phải to hơn một vòng nha, ta nhìn chăm chăm nhìn đã lâu rồi, khẳng định đã khắc to hơn một chút, có một chút không đối xứng, sai rồi sai rồi!”

Hần nói, còn giơ lên hai cái cánh tay của mình cho Dung Yên xem, nghiêm túc mà giảng đạo lý cho mẫu thân: “Cánh tay của ta chính là hai bên to giống nhau, mẹ cũng thế, cha cũng thế Cho nên bức tượng này khắc sai rồi, kêu thợ thủ công tới nắn lại một lần nữa đi!”

“Hóa ra là Tứ nhi có ý này.” Dung Yên lắc lắc đầu, nói, “Cái này không phải do thợ thủ công làm sai, mà hai cánh tay của thái chương môn vốn có chút khác nhau.”

“Tại sao? Là sinh ra đã vậy sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Dung Yên nói, “Thái chương môn quen dùng tay trái, lực cánh tay trái của y so với cánh tay phải lớn hơn nhiều, trải qua năm tháng, dần dần mà cánh tay trái sẽ trở nên thô tráng mạnh mẽ hơn so với bên phải. Cho nên mới nói, thợ thủ công điêu khắc bức tượng này không những không có làm sai, ngược lại đã để tâm mà làm, chú ý tới chi tiết rất nhỏ này.”

—

“Coong ——!”

Hai thanh trường kiếm giao nhau, gương mặt của Nam Cung Tứ và Nam Cung Trường Anh đã rất gần, cách nhau hai mảnh trường kiếm cùng tinh hỏa tóe ra bốn phía, cả hai đều cắn răng đối kháng đối phương.

Nam Cung Trường Anh mất đi cánh tay trái quen dùng, đánh nhau với Nam Cung Tứ một thân thương thế chồng chất chỉ còn lại tia thể lực cuối cùng. Đây là một trận chiến tay không, không có linh lực.

Tiết Chính Ung hít một ngụm khí lạnh: “Kinh mạch trên cánh tay trái của hãn, chẳng lẽ là..... Chẳng lẽ là do chính hãn đoạn đi?!”

Kỳ thật không chỉ Tiết Chính Ung, rất nhiều người ở ngoài kết giới, trong lòng cũng dần dần có suy đoán như vậy: Nho Phong Môn từ các thế hệ đệ tử đầu tiên đến nay, sau khi an táng, đều phải lấy dải lụa trắng chứa linh lực che hai mắt lại, thật sự chỉ vì “Cưỡi hạc ngao du, mắt hướng trời xanh” sao?

Có phải Nam Cung Trường Anh ít nhiều đã đoán trước được nhân thể trăm năm sau tang thương biến ảo?

Cho nên, lúc hãn sáng lập ra Nho Phong Môn, cũng đã nghĩ tới hoàng hôn tận thế lúc sau, hãn sở dĩ che lại đôi mắt của mỗi một vị đệ tử nhập táng, chính là vì để thi cốt của họ không thể phát huy được chiến lực cường hãn nhất, không thể làm hại nhân gian.

Cho nên, thần võ sát cánh bên hãn tung hoành cả đời lại không có trong quan tài hạ táng cùng hãn, hãn lấy ra vũ khí chiến đấu lúc này chỉ là một thanh trường kiếm.

Cho nên, trước khi hãn chết, đã tự mình đoạn đi toàn bộ kinh mạch bên cánh tay trái, cho dù ngày sau thật sự có đồ đệ bất nghĩa, sử dụng thi thể

của hãn gây sóng gió, cũng không có cách nào sử dụng được toàn bộ chiến lực của hãn.

Nhưng đáp án này, cuối cùng cũng không ai biết rõ.

Giao chiến mười mấy hiệp, đang lúc đánh tới kịch liệt, Nam Cung Tứ chợt thoáng nhìn thấy ấn đường thái chưởng môn nhú lại, lẩm bầm: “Nam Cung..... Tứ..... đòi thứ bảy”

Bên ngoài kết giới, Mặc Nhiên ngưng thần nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Nam Cung Trường Anh. Làm Đạp Tiên Đế Quân, sự quan sát của hãn so với nhân sĩ chính phái ở đây đều có điểm khác biệt, hãn có thể nhận thấy những chi tiết rất nhỏ mà những người chưa bao giờ thi thuật ván cờ Trân Lung khó có thể lập tức phát hiện.

Theo cách nhìn của Mặc Nhiên, khối thi thể này rất khác so với những khối thi thể bị điều khiển bởi quân cờ Trân Lung. Nó dường như vẫn luôn đấu tranh muốn thu hồi lại ý thức của chính mình khi còn sống.

Đây cũng là lo lắng lúc trước của Mặc Nhiên—— ván cờ Trân Lung tuy rằng là một trong tam đại cấm thuật, nhưng trên đời tuyệt không có pháp thuật nào là thập toàn thập mỹ. Nếu một người có ý chí đặc biệt cường hãn, thì khi bị thi triển pháp thuật lên người, hãn nhất định sẽ liên tục gia tăng linh lưu để chống lại quân cờ, phản kháng lại sự áp chế của quân cờ.

Một khi người thi thuật linh lực không đủ cung cấp, quân cờ Trân Lung liền sẽ bạo tẩu mất khống chế, có khi thậm chí sẽ phản phệ lên người thi thuật, đây cũng là lý do những người khống chế ván cờ Trân Lung trước đây, có không ít người bỗng nhiên mắc bệnh hiểm nghèo mà chết, hoặc là kinh mạch trực tiếp đảo lộn, chết bất đắc kỳ tử.

Gương mặt Mặc Nhiên trầm xuống, ánh mắt đuổi theo từng cử động của Nam Cung Trường Anh. Hãn cơ hồ có thể kết luận, Từ Sương Lâm không hoàn toàn khống chế được Nam Cung Trường Anh.

“Phanh!”

Đột nhiên một tiếng trầm vang lên, bàn tay Mặc Nhiên nắm ngón tay nắm chặt đặt trên kết giới, gân mạch nổi lên.

Thực lực vẫn chênh lệch quá lớn.

Mỗi người ở đây đều thấy rõ, cho dù Nam Cung Trường Anh tự đoạn đi cánh tay thuận, tước đi lực đạo của mình, nhưng tông sư vẫn là tông sư, cho dù có nhỏ đi nanh vuốt sắc nhọn nhất thì khối thi thể trống rỗng này vẫn có thể bất phân thắng bại cùng đám tiểu bối có thực lực tương tự như Mai Hàm Tuyết hay Tiết Mông.

Thật sự muốn áp chế hẳn, chỉ sợ vẫn cần đến chương môn, trường lão xuất chiêu.

Nhưng là, chương môn, trường lão đều không thể nào vào được, kết giới đã phong, bên trong là lãnh địa của gia tộc Nam Cung, bọn họ ai tùy tiện xông vào đều sẽ làm cho các linh hồn trên Giao Sơn bạo khởi, đến lúc đó ngược lại sẽ làm trở ngại chứ không giúp được gì.

Đây là nội chiến của Nho Phong Môn, không ai có thể nhúng tay.

Nếu Nam Cung Tứ còn đầy đủ nguyên khí, đại khái thật sự có thể dựa vào thực lực bản thân mà đánh bại khối tàn thi trước mặt này, nhưng trước đó hẳn đã bị thương quá nhiều.

Lúc này, Trường Anh chương môn lại xuất ra một chiêu, vốn dĩ Nam Cung Tứ có thể thuận lợi né tránh, nhưng khi xoay người túm cổ Não bạch kim, miệng vết thương trên cánh tay bị nứt toạc, nhất thời mất lực, không giữ chặt được.

“Ô ngao ——”

Não bạch kim phát ra một tiếng kêu khóc, bội kiếm trong tay Nam Cung Tứ bị đánh bay ra ngoài, leng keng văng ra bên cạnh kết giới.

Mặc Nhiên nhìn thấy trên chuôi kiếm kia đã nhuộm đầy máu từ bàn tay của Nam Cung Tứ

“A Tứ! Đừng đánh! Người ra đây đi! Chúng ta nghĩ biện pháp khác!” Diệp Vong Tích lại hướng về phía Nam Cung Tứ mà gào thét.

Con người luôn là như vậy, nếu là Diệp Vong Tích tự mình chiến đấu sẽ không xin tha, nhưng Nam Cung Tứ là điểm yếu của nàng.

Nàng đang khóc, không nhịn nổi mà khóc.

Kiếp trước Mặc Nhiên cũng không thấy qua nàng khóc nước nở như vậy, nàng lúc này quả thật là có chút bóng dáng của một cô nương, hai huynh đệ

Nam Cung Liễu cùng Nam Cung Nhứ xuất phát từ tư tâm, đã gặt gao khám một lớp mặt nạ cương nghị lạnh băng trên mặt nàng.

Lớp mặt nạ này nàng vẫn luôn cảm thấy cả đời mình cũng không tháo xuống được, nhưng khi nàng nhìn thấy bội kiếm nhuốm đầy vết máu loang lổ của Nam Cung Tứ, trong phút chốc, lớp mặt nạ ấy tan thành mây khói.

“A Tứ.....”

Trúng một chiêu quá nặng, Nam Cung Tứ cắn răng, mồ hôi ròng ròng, không lên tiếng mà vẫn muốn chống chọi từ trên mặt đất bò dậy. Nhưng đột nhiên một đạo ánh sáng lướt qua, lưỡi dao sắc bén sáng như tuyết chiếu rọi ở một bên gương mặt hắn.

Nam Cung Tứ hơi thở hỗn hển, nâng lên gương mặt có vài nét tương tự Nam Cung Trường Anh, cách một đạo ánh kiếm chói lọi, ngửa đầu trừng mắt nhìn tổ tiên của chính mình.

Kiếm của Nam Cung Trường Anh đã treo phía trên đầu hắn.

Ở bên ngoài kết giới, trong chớp mắt, một mảnh tĩnh mịch.

[Husky] Chương 214: [Giao Sơn] Linh hạch nát

Edit: LuBachPhong36

Tay Mặc Nhiên ở nơi tắm tối lặng lẽ siết chặt, tim đập như trống trận, gân mạch ở huyết thái dương thoáng trều động, hắn nhìn chăm chăm tình cảnh giường cung bật kiếm trước mắt, trong lòng có một ý niệm đang điên cuồng gào rống —— Nam Cung Trường Anh bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng Nam Cung Tứ. Mà hắn thật sự chỉ đứng nhìn như vậy sao? Hắn thật sự có thể yên tâm thoải mái mà đứng như vậy sao?!

Hắn đang run, hắn đang chịu dày vò, nhưng may mắn không ai nhìn thấy sự khác thường của hắn, sinh tử chiến bên trong kết giới đã như cát mịn hút nước, thu hút tất cả mọi ánh nhìn của mọi người.

Lưỡi kiếm lúc nào cũng có thể nhuộm máu.

Núi rừng vắng lặng, Mặc Nhiên cầm ám tiễn trong tay áo, lòng bàn tay vuốt nhẹ lên đầu tiễn sắc nhọn, hắn muốn làm một việc, nhưng việc này cũng khiến hắn sợ hãi như cỏ dại mọc trước gió to...

Đột nhiên, thân hình Nam Cung Trường Anh run một cái.

Động tác run này quá rõ ràng, ai cũng đều nhìn thấy.

Tiết Chính Ung cả kinh nói: “Làm sao vậy?!”

Nam Cung Trường Anh không nhìn thấy chính xác vị trí của Nam Cung Tứ, mũi kiếm của hắn giờ lên kỳ thực có chút lệch. Nhưng Nam Cung Tứ không thể lên tiếng, chỉ cần một chút thanh âm, một chút khí tức lưu động khác thường đều có thể dẫn đến phản ứng của Nam Cung Trường Anh.

Hắn tái nhợt mà quật cường nhìn chăm chăm khuôn mặt tổ tiên, mím môi, khóe môi vẫn còn vương vết máu chưa khô.

“Người là..... Nam Cung..... Tứ?”

“!!!”

Lúc này đừng nói Tiết Chính Ung, đa số những người đứng ở gần kết giới nghe được câu nói này đều rùng mình.

—— Nam Cung Trường Anh có ý thức?!?

Sắc mặt Mặc Nhiên cũng đột nhiên thay đổi, hàn quang chột loé trong tay áo hắc, ám tiễn sắp sửa phóng ra bị hắc thu trở về. Lưng hắc đã đổ mồ hôi lạnh ướt sũng, tim đập bang bang cuồng loạn.

Nguy hiểm thật..... Thiếu chút nữa chính mình đã bị bại lộ.....

Hắn đang thấy may mắn vì chính mình không cần ra tay, nhưng ngay sau đó lại vì chính cái ý nghĩ thấy bản thân may mắn này mà cảm thấy bất an cùng ghê tởm.

Tại toà Giao Sơn này, hai phần hồn của hắn kiếp trước cùng kiếp này đang long tranh hổ đấu, không ngừng mà cắn xé lẫn nhau, xé đến máu tươi đầm đìa, cắn đến huyết nhục mơ hồ.

Hắn không biết bản thân mình còn có thể chống đỡ bao lâu.

“Nam Cung..... Tứ..... Thứ bảy.....”

Trong kết giới, thanh kiếm đang lơ lửng lên cao của Nam Cung Trường Anh đã chếch đi một chút.

Từng chút từng chút... từng tắc từng tắc...

Tiết Chính Ung kinh ngạc đến cực điểm: “Hắn thật sự có ý thức?”

Không, không phải có ý thức.

Là đang khôi phục dần dần ý thức, khôi phục ý thức cuối cùng còn sót lại của khối thi thể này.

Mặc Nhiên biết, Từ Sương Lâm đang trốn ở một góc nào đó trong Giao Sơn, hắn như một nghệ nhân múa rối vụng về, chưa bao giờ điều khiển qua một con búp bê vải không hề phức tạp đến vậy, hắn sắp chịu đựng không nổi rồi.

Nam Cung Trường Anh sắp thoát khỏi sự khống chế của hắn ——

“Xoát!”

Mặc Nhiên còn chưa kịp suy nghĩ xong, âm thanh trầm đục đâm xuyên thấu da thịt này đã làm da đầu hắn tê dại, đồng tử co rút.

Trong phút chốc.

Máu tươi điên cuồng tuôn ra!

Mấy phần yên tĩnh, đột nhiên một âm thanh vắn vẹo đến cực điểm vang lên như tiếng sấm nổ bên tai, như một lưỡi kiếm lạnh lẽo đâm thẳng vào màn sương —— “A Tứ!!!”

“Diệp cô nương!”

“Diệp Vong Tích!!”

Mọi người xung quanh ra sức giữ lấy Diệp Vong Tích đang gần như điên cuồng, hai mắt đỏ ngầu, sợ nàng làm ra việc quá kích, nhưng mọi người cũng rất nhanh phát hiện mình đã làm việc thừa, bởi nàng còn có thể làm ra việc gì đây? Nàng không phải người của gia tộc Nam Cung, dù là phụ tá đắc lực đến thế nào, thì trên Giao Sơn này nàng cũng là người ngoài mà thôi.

Nàng căn bản không vào được.

Lưỡi kiếm vô tình của Nam Cung Trường Anh đã xuyên qua vai Nam Cung Tứ, nếu hai mắt hăn còn có thể nhìn thấy, chỉ sợ lúc này sẽ thấy được trước ngực Nam Cung Tứ đã bị khoét một lỗ thủng.

Nam Cung Tứ cứng đờ một chút, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng ngay sau đó Trường Anh rút kiếm ra, máu tươi phun lên tung toé, Nam Cung Tứ ngã trên mặt đất, hộc ra đầy một miệng máu to, hăn đến chống đỡ thân thể cũng khó làm được, giãy giụa vài lần, cuối cùng suy sụp ngã xuống bùn đất.

Không biết Từ Sương Lâm đã làm gì, có lẽ là gia tăng lực của linh hạch, cũng có lẽ đã dùng toàn bộ ý thức để liều chết không chế cho được Nam Cung Trường Anh.

Khối thi thể này vốn dĩ sắp khôi phục thần thức, bỗng nhiên lại biến thành người gỗ sát phạt quyết đoán, hăn cầm theo kiếm, lưỡi kiếm tinh tế giờ dính đầy máu tươi, nhiều trên mặt đất tí tách, ánh trăng mờ mang tụ lại trên những vết máu loang lổ, tạo thành một mảng tối sáng bất phân.

Nam Cung Tứ một lần nữa định từ trên mặt đất bò lên, nhưng thất bại, hăn nằm trong vũng lầy, chỉ miễn cưỡng nâng lên được khuôn mặt.

Lông mi Mặc Nhiên run rẩy, nhắm hai mắt lại.

Hăn ước gì Nam Cung Tứ đừng để người khác nhìn thấy gương mặt này. Vốn dĩ gương mặt kia kiêu ngạo, phấn chấn, luôn luôn sạch sẽ anh tuấn, giờ phút này lại chỉ toàn máu và bùn, dường như không còn thấy rõ ngũ

quan, chặt vật đến độ khiến bất cứ người nào nhìn vào cũng cảm thấy bi thương.

Nhưng là, trong mắt Nam Cung Tứ lại không có bi thương!

Trong mắt hắc vẫn có lửa, vẫn có ánh sáng.

Nam Cung Trường Anh lại định chém xuống một nhát kiếm nữa, nhưng bỗng một luồng ánh sáng trắng lao đến quẩn lấy hắc, Nãi Bạch Kim khàn giọng gào rống, đằng đằng sát khí, liều mạng xông lên.

“A Tứ.....”

Diệp Vong Tích đã sắp sụp đổ, mà Nam Cung Tứ cũng không nhìn nàng, hắc chỉ nhìn chăm chăm Khương Hi không rời mắt, môi răng máu chảy đầm đìa mà liên tục mấp máy.

Giờ phút này hắc cũng không thể phát ra âm thanh gì lớn, nhưng Khương Hi biết đọc khẩu hình, hai con ngươi nâu đậm đang nhìn chăm chăm vào đôi môi đang mấp máy của Nam Cung Tứ.

Nam Cung Tứ nói xong.

Khương Hi nói: “..... Được. Ta đã biết.”

“Ô ô ô.....”

“Rầm” một tiếng, một âm thanh ầm ỹ vang lên, Nãi Bạch Kim bị Nam Cung Trường Anh một tay đánh văng ra, nó ngã xuống tạo ra âm thanh còn lớn hơn chủ nhân, thân hình to lớn với bộ lông trắng muốt bị quăng ngã trên đồng lá cây, làm sụp hắc một mảng cành lá to. Ngay sau đó, nó không duy trì được linh lực nữa, “phốc” một tiếng mà biến thành một luồng khói trắng, sương khói còn chưa tan hết, bên trong liền hiện ra một con chó nhỏ màu trắng lông xù, còn không to bằng bàn tay người, đang điên cuồng dốc sức mà cắn chặt vật áo Nam Cung Trường Anh.

Đó là nguyên hình khi bé của Nãi Bạch Kim.

Nam Cung Tứ quay đầu, thấp giọng khụ nói: “Đi, đi mau.”

“Ngao ngao ô ô ô!!” Nãi Bạch Kim không chịu đi.

Nhưng sức lực nhỏ bé này của nó cắn trên người Nam Cung Trường Anh, liền tựa như trâu đất xuống biển, một đi không trở lại, Nam Cung Trường Anh căn bản lười để ý đến nó, hắc giật giật ngón tay, Giao Sơn đất rung núi

chuyển, trăm ngàn khối thi thể trước đó bị Nam Cung Tứ trói lại, lúc này đều bị dây đăng trong nháy mắt kéo hết lên khỏi mặt đất.

Lực mạnh như dời núi.

Dễ như trở bàn tay.

Trong mắt Nam Cung Tứ lóe ra ánh sáng kịch liệt, nắm tay của hắn hung hăng nện mạnh lên mặt đất, chốc lát gian, ngực đau nhức, linh hạch đập nát!!

Hắn dùng linh hạch đã tu luyện hơn hai mươi năm của chính mình, dùng tâm huyết tu luyện trong suốt những tháng ngày đông lạnh hạ nóng của chính mình, liều lĩnh dốc toàn lực, tuyệt không lùi bước, ngậm máu mà quát khê: “Dìm xuống!!”

Nổ tung!

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng trái tim của hắn, thứ đã ở bên trong lồng ngực hắn hơn hai mươi năm, lúc này trong nháy mắt vỡ vụn.

Thực nhẹ nhàng, như là gió xuân thổi bên hồ, lãng tửng gợn sóng.

Cũng thực nặng nề, như là núi sông bị nghiền nát, đất rơi đá lở.

Cuối cùng đều hóa thành bột mịn.

Trong nháy mắt, Nam Cung Tứ mơ hồ mà cảm thấy có chút an ủi, hoá ra linh hạch kiệt lực vỡ vụn là loại mùi vị này? Tuy có đau, có khổ, nhưng cũng không đến nỗi tê tâm liệt phế.

Không dài như cái khổ lúc mẹ hắn qua đời.

Chỉ trong chốc lát, tất cả đều không còn gì nữa.

Linh hồn ác long ở Giao Sơn thật sự bởi vì sự hiển tế của hắn mà run nhè nhẹ, những dây đăng dẫm máu đột nhiên khép lại, gắt gao trói chặt những cương thi đang sắp sửa thoát ra. Nam Cung Trường Anh hơi nâng cằm lên, trầm thấp mà “ân?” một tiếng, rồi sau đó từng bước đi đến trước mặt Nam Cung Tứ, đứng lại.

Lúc này Nam Cung Tứ một bước cũng đi không nổi, mất đi linh hạch, hắn đã không khác gì người bình thường.

Thậm chí đến bội kiếm của mình hắn cũng không thể triệu hồi.

Hắn thở hỗn hển, ngược mặt lên, trong mắt hắn có bóng ánh của trăng sáng trên cao, cũng có bóng ảnh gương mặt đang ngược sáng của Nam Cung

Trường Anh.

“Thái chương môn.....”

Dải lụa trắng che mắt của Nam Cung Trường Anh trong gió lạnh phần phật tung bay, hần đứng yên trong chốc lát, đầu ngón tay lại giật giật, nhưng các linh hồn ở Giao Sơn bởi vì Nam Cung Tứ hiển tế linh hạch, nên trong nhất thời không thể lập tức đáp ứng mệnh lệnh của chủ nhân Trường Anh này, do đó những dây đăng nhuộm máu kia vẫn không hề có động tĩnh, thậm chí chậm rãi túm mạnh từng nhóm tử thi, tiếp tục vùi xuống nền đất vững vàng.

Nhưng Nam Cung Tứ biết, sẽ không chống đỡ được bao lâu.

Chỉ cần Nam Cung Trường Anh có lòng tàn nhẫn mà cứng rắn hạ xuống mệnh lệnh, thì cuối cùng Giao Sơn cũng sẽ tuyệt đối nghe theo chỉ thị của chủ nhân đầu tiên này, Nam Cung Tứ cũng không thể thay đổi tất cả.

Nhưng mà, tuy rằng không thể thay đổi kết cục, hần cũng chấp nhận làm vậy bằng mọi giá, tận lực mà làm.

Không thẹn với lòng.

Bên ngoài kết giới, Mặc Nhiên cắn chặt môi răng, ám tiễn lại tụ ở đầu ngón tay, đường cong gương mặt hần đã banh đến mức tận cùng, nắm tay dưới ống tay áo run nhè nhẹ.

Bên trong kết giới, Nam Cung Tứ nói: “Thái chương môn..... Xin lỗi, ta vẫn là..... cái gì..... cái gì cũng không làm được.....”

Bộ kiếm của Nam Cung Trường Anh lại giơ lên, Nam Cung Tứ chậm rãi nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, khi hần đang ngẩng cổ nhắm mắt chờ kiếm chém xuống, trong nháy mắt hần nhìn thấy Nam Cung Trường Anh răng rắc mà chuyển động cổ, từ trong khe hở giữa hai hàm răng mà gian nan mấp máy một câu, “Người..... tên là..... Nam Cung..... Tứ?”

Nam Cung Tứ bỗng dưng rung mình, khàn khàn nói: “Thái chương môn?! Người, người có ý thức sao? Người..... Người có thể hiểu được ta nói gì sao?!”

Câu nói này Mặc Nhiên nghe không rõ, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy động tác hạ thủ của Nam Cung Trường Anh bỗng nhiên hoãn

xuống, hơn nữa môi hơi hơi mấp máy, hiển nhiên là đang cùng Nam Cung Tứ nói chuyện.

“Ta..... không nên..... cùng người..... đấu.....”

Kiểm của Nam Cung Trường Anh vẫn giơ cao, nhưng trong cổ họng hần lại phát ra âm thanh rất nhỏ và đứt quãng.

“Trong lòng ta vẫn còn..... ký ức trước kia..... Ta trước khi chết, từng lo lắng đời sau sẽ có dị biến.....” Hần vừa mới khôi phục thần thức, ngôn ngữ cũng không rõ ràng, khàn khàn nói, “Không ngờ..... quả có hôm nay.”

Nam Cung Trường Anh dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Nam Cung..... Tứ. Trong chốc lát..... khi ta..... sau khi ta niệm xong chú quyết..... Người lập tức..... đem cung tiễn lấy đi..... Ta.....”

Cung tiễn?

Cung tiễn gì?

Trong đầu Nam Cung Tứ ong ong, nhất thời không kịp phản ứng, nhưng trường kiếm của Nam Cung Trường Anh đã xoay chuyển, chém một đường thật dài trên mặt đất, phát ra âm thanh rít gào như tiếng rống. Ngay sau đó hần lướt về sau vài thước, vạt áo tung bay, nhìn như tiên giáng trần.

Nam Cung Trường Anh đang run run, giờ phút này đang cố gắng thoát khỏi khống chế của người thi thuật mà mấp máy môi, mỗi một chữ hần nói ra đều hao tổn sức lực cực lớn.

“Xuyên - Vân – triệu – tới.”

Cơ hồ là gần từng chữ một mà nói xong câu đó, trong Giao Sơn bỗng nhiên phát ra một tiếng réo rắt ngân nga, mặt đất trước mắt Nam Cung Tứ ầm ầm vỡ ra, cuồn cuộn rơi xuống bên trong hố sâu, một chiếc cung khảm sừng màu xanh thẫm không ngừng ngân vang, bay vọt lên, ánh sáng chiếu rọi đêm dài mênh mông.

Mọi người sợ hãi, đến cả người trước giờ lạnh lùng âm trầm như Sở Văn Ninh lúc này cũng đã hơi hơi biến sắc.

Đây chính là thần võ được chôn theo chưởng môn đầu tiên của Nho Phong Môn trong truyền thuyết ——

Xuyên Vân!

“Mau...cầm đi....!” Nam Cung Trường Anh khàn khàn nói, bàn tay hằn kịch liệt mà run rẩy, giống như đang nỗ lực phản kháng ràng buộc vô hình nào đó, kiệt lực không cho chính mình tiến lên cầm lấy Xuyên Vân thần cung, “Xuyên Vân tiên có thể thiêu đốt thân thể huyết nhục.....Thiêu.”

Nam Cung Tứ kỳ thật đã hiểu rõ ý của chưởng môn, nhưng kích động này thật sự là quá lớn, hắn không cách nào tin nổi, cho nên hắn khô khốc mà mở miệng hỏi: “Thiêu cái gì?”

“Ta!” Nam Cung Trường Anh bỗng nhiên giận mà hét to.

“Thái chưởng môn!” “Đừng để xác ta..... làm ra..... sự việc..... mà khi còn sống ta thống hận nhất.” Nam Cung Trường Anh toàn thân như ngọc lẳng lặng mà đứng, tay áo dài rộng rũ xuống, hắn buông ra một từ cuối cùng sau mấy trăm năm: “Thiêu!”

[Husky] Chương 215: [Giao Sơn] Tàn thân thiêu

Edit: LuBachPhong

Tu Chân giới khoảng nghìn năm trở lại đây, anh hùng hào kiệt xuất hiện lớp lớp, nhưng có thể được liệt trong “Tiên quân phổ” chỉ có mười người, Nam Cung Trường Anh là một trong số đó.

Lúc trước, Mặc Nhiên cũng không công nhận, bởi hắn từng dùng một ngón út đã nghiền nát bảy mươi hai tòa thành Nho Phong Môn, hắn chỉ cảm thấy trong những toà tiên thành đó lại chỉ chứa mấy trăm tên phế vật vô tích sự, đao còn chưa kẻ đến cổ đã bắt đầu kêu đau, kiếm còn chưa tuốt khỏi vỏ đã bắt đầu xin tha.

Giống như những lời Diệp Vong Tích kiếp trước nói trước khi chết, hơn bảy mươi toà thành Nho Phong huy hoàng, lẽ nào không có một đấng nam nhi.

Trong mắt Mặc Nhiên, Nho Phong Môn là một đám năm bè bảy mảng, mà tập hợp đám năm bè bảy mảng này là Nam Cung Trường Anh, thì có thể là nhân vật gì ghê gớm?

Vết máu loang lổ, trăm năm cơ nghiệp trong nháy mắt bị kẻ tới sau san thành bình địa, nơi nơi đều là tử thi, quạ đen mổ bụng người chết. Năm đó Đạp Tiên Đế Quân bước từng bậc thang mà lên, trên mặt hắn không có bất cứ cảm xúc gì, đẩy cửa lớn linh đường của các bậc tiên hiền Nho Phong Môn mà tiến vào ——

Hắn khoác áo choàng màu đen dài chấm đất, bước xuyên qua hành lang treo đầy chân dung của các đời chủ môn và trưởng lão Nho Phong, cuối cùng ngừng ở phía cuối linh đường.

Đạp Tiên Quân ngẩng mặt, áo choàng che thân, mũ phủ kín dung nhan, nhìn không rõ toàn bộ gương mặt của hắn, chỉ có thể trông thấy chiếc cằm

tái nhợt, đường nét sắc bén kiêu ngạo, hơi hơi nâng lên, dùng tư thế kiêu ngạo mà đánh giá pho tượng còn cao hơn cả người thật trước mặt.

Đó là một pho tượng dùng linh thạch bạch ngọc điêu khắc hình ảnh một vị tiên quân trẻ tuổi áo rộng tay dài, đạp không cười gió, cầm cung mà đứng. Thợ thủ công tay nghề tỉ mỉ lại mạnh mẽ, vô cùng khéo léo, dùng điệp tinh thạch khảm tròng mắt, cát tinh chế phủ lên y quan. Ánh nắng ban mai nhuộm màu máu tươi từ khung cửa khắc hoa phía sau pho tượng chiếu rọi, khiến hần cảm thấy như được tắm mình trong kim quang từ nơi cửu trùng thiên giáng xuống.

Đạp Tiên Quân hạ mũ, lộ ra nửa khuôn mặt, bỗng nhiên nở nụ cười, lại lộ ra hàm răng trắng dày đặc, má lúm đồng tiền ngọt ngào.

Hần sửa sang lại áo mào, cuối người vái chào, rồi sau đó nâng lên gương mặt anh tuấn, cười khanh khách mà nói: “Kính ngưỡng đã lâu, Nam Cung tiên trưởng.”

Pho tượng dĩ nhiên sẽ không đáp lời, chỉ có cặp mắt làm bằng tinh thạch đen nhánh lưu giữ ánh sáng, trông như đang chăm chú nhìn người vừa tới.

Đạp Tiên Quân cũng thật sự là nhàm chán cực kỳ, không ai để ý tới hần, hần cũng như cũ có thể tự mình diễn trò thật lâu: “Văn bối Mặc Vi Vũ, hôm nay may mắn bái kiến, Nam Cung tiên trưởng thật sự có thần khí nha.”

Hần hi hi ha ha, vô cùng náo nhiệt mà một mình nói thật lâu, một người sống phát khùng với một pho tượng.

“Ta đã gặp qua đời thứ thứ thứ thứ.....” Hần bẻ ngón tay, sau đó thở dài, “Bỏ đi, không rõ nữa. Ai mà biết đó là cháu trai đời thứ mấy của ngươi, ta cũng đã gặp qua đồ đệ không biết đời thứ mấy của ngươi nữa.”

Sau đó hần tươi cười rạng rỡ: “Nhưng mà hiện giờ bọn họ đều đã thành hồn quỷ dưới đao ta, cho nên tiên trưởng nếu ngài còn chưa đầu thai, ước chừng cũng đã gặp được bọn họ rồi.”

“Đáng tiếc không nhìn thấy cháu nội đời thứ mấy mấy mấy mấy của ngài. Tên gia hỏa đó đã bỏ chạy trước khi thành bị diệt rồi, ta cũng không biết hần sống hay chết, ít nhiều cũng có chút tiếc nuối.”

Hần lại vui vui vẻ vẻ, nói lời khen chê mà cùng pho tượng kia thân mật đến cực điểm hàn thuyên một hồi, sau đó nói: “Đúng rồi, ta nghe nói năm xưa

Nam Cung tiên trưởng cũng là một thế hệ anh tài, luôn vì lý tưởng chung, đi đến đâu cũng đều có người thề sống thề chết nguyện trung thành đi theo, thậm chí còn có người ủng hộ tiên trưởng xưng đế.”

Mặc Nhiên cười tủm tỉm nói: “Kia chẳng phải cũng giống với uy phong của ta hôm nay? Cho nên lần này ta tới, chỉ là có điều thắc mắc —— không biết Nam Cung tiên trưởng năm đó vì sao từ chối không đăng cơ đây?”

Hắn dừng một chút, lại bước lên phía trước vài bước, lúc này tầm mắt hắn dừng trên bia đá khắc những lời răn dạy dựng ở phía sau bức tượng Nam Cung Trường Anh. Cũng thật kỳ quái, cái bia to như vậy, hắn sớm đã nhìn thấy nhưng chỉ là luôn cố tình lướt qua. Tấm bia đá này là lúc Nam Cung Trường Anh chín mươi sáu tuổi dùng kiếm khắc lên, lúc đó bia đá giản dị tự nhiên, nhưng sau này lại bị đám con cháu nối dõi phủ thêm kim phấn sặc sỡ, hiện giờ nhìn vào đã thấy rực rỡ lấp lánh, từng chữ nghìn vàng.

Mặc Nhiên nhìn chằm chằm trong chốc lát, cười nói: “A, ta hiểu rồi. <Tham, oán, cuồng, sát, dâm, trộm, lược, là bảy điều không thể của quân tử Nho Phong Môn ta>? Tiên trưởng thật là hảo khí phách.”

Hắn khoanh tay mà đứng, tiếp tục nói: “Nhưng mà, tiên trưởng một đời trong sạch, danh dự đầy thân, lại đối với đời sau ân cần dạy bảo, đến chết mới thôi, nhưng ta rất tò mò, tiên trưởng có lương trước được sẽ có một ngày, Nho Phong Môn biến thành cục diện như hôm nay?”

Hắn nói tới đây, mím môi, tựa hồ đang suy nghĩ tìm một từ thích hợp để hình dung, rồi sau đó hắn nghĩ ra, vì thế hắn vỗ tay cười nói: “Một ổ chuột to?”

Hắn nói xong, lại cười ha ha, tiếng cười vừa thống khoái vừa tùy tiện, vừa trong trẻo lại vừa dữ tợn, tiếng cười của hắn quanh quẩn thật lâu trong linh đường trống vắng mà trang nghiêm, âm thanh như xé lụa, như muốn xé nát những bức chân dung của liệt đại anh kiệt chương môn Nho Phong đang đóng đưa theo gió...

Tiếng cười kia cuối cùng dừng lại trên bức tượng điêu khắc lạnh như băng của Nam Cung Trường Anh.

Mặc Nhiên thu lại nụ cười, trên gương mặt hắn chậm rãi ngưng tụ một tầng băng.

Đôi mắt đen nhánh của hắn nhìn chăm chăm bức tượng của bậc tiên hiền đang đứng đối diện hắn, nhìn chăm chăm người năm xưa có khả năng đạp tấn chư tiên, hiệu lệnh thiên hạ như hắc bấy giờ.

Giống như không gian thời gian đang giao thoa, hai đệ nhất tiên quân của hai thời đại như đang giằng co giữa dòng thời gian cuộn cuộn như nước lũ. Cuối cùng, Mặc Nhiên nhẹ giọng nói: “Nam Cung Trường Anh, Nho Phong Môn của ngươi là một vùng nước bẩn, ta không tin ngươi lại sạch sẽ.”

Hắn bỗng dừng phất tay áo xoay người đi, bước nhanh ra khỏi linh đường, bỗng một trận cuồng phong nổi lên, thổi rơi mũ áo choàng xuống, rồi cuộc lộ ra gương mặt gần như điên cuồng của Đạp Tiên Đế Quân.

Hắn có dung mạo anh tuấn bậc nhất trên đời, hoàn toàn xứng đáng là mỹ nam tử, nhưng trên gương mặt này lại có cặp mắt hung ác nham hiểm độc nhất vô nhị, như một con ó chuyên ăn xác người.

Vạt áo đen tuyền như mây đen dày đặc, men theo bậc thềm dài cuộn cuộn mà xuống.

Hắn là lệ quỷ chốn nhân gian, là Tu La chốn hồng trần, hắn đưa mắt nhìn quanh, nơi nơi chất đầy tử thi của đệ tử Nho Phong môn, khối thì thiếu cánh tay khối thì gãy cái chân, Đạp Tiên Quân không thu nhận hàng binh, trừ ả nữ nhân họ Tống kia hắn lưu lại, còn lại tất cả đều đuổi cùng giết tận.

Trong một khắc, trong lòng Mặc Nhiên dâng lên khoái ý tàn nhẫn đến cực điểm, hắn nhìn ánh bình minh sáng lạn phía chân trời, hắn trông thấy vầng dương mới mọc xuyên thủng qua tầng mây, loé ra một tia sáng vàng rực chói mắt chiếu lên khuôn mặt lạnh lẽo không chút huyết sắc của hắn.

Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bàn tay dưới tay áo siết chặt, bởi vì mừng như điên cùng kích động mà hơi hơi run rẩy.

Hắn vốn dĩ chỉ là một người mạng như cỏ rác, khi còn nhỏ đã phải khát thực xin ăn ở vùng Lâm Nghi, từng tận mắt chứng kiến mẫu thân sống sờ sờ mà bị đói chết, hắn khi đó đến cái chiếu bọc xác cũng không có. Hắn khi đó đã van xin một tu sĩ Nho Phong Môn, có thể giúp hắn mua một cỗ quan tài, chỉ cần một cỗ quan tài mỏng nhất thấp kém nhất cũng được, nhưng người đó chỉ chế nhạo hắn, hài hước mà nói với hắn một câu ——

Gã tu sĩ đó nói: “Người thế nào thì xứng với quan tài thế ấy, mệnh trung ba thước, người khó cầu một trượng.”

Hắn không còn cách nào khác, vì thế định đem mẫu thân chôn ngay tại chỗ, nhưng Lâm Nghi quản chế nghiêm ngặt, bãi tha ma gần nhất lại ở bên ngoài Đại Thành, phải đi qua hai gò đất mới có thể đến nơi.

Hắn liền kéo thi thể mẫu thân, suốt một đường chịu đủ mọi ánh mắt chán ghét, xem thường, kinh ngạc, cũng có đồng tình, nhưng không có một người nào giúp hắn, hắn đi suốt mười bốn ngày, một đứa bé kéo theo một khối thi thể nữ nhân, suốt mười bốn ngày.

Suốt mười bốn ngày đó, một người nguyện ý giúp hắn cũng không có.

Hắn lúc đầu còn quỳ gối ven đường khẩn cầu, khẩn cầu quân tử qua đường, mã phu, nông dân, có thể dùng vài tấm ván gỗ xe đưa hắn cùng mẹ hắn đi một đoạn đường không...

Nhưng mà, ai sẽ nguyện ý đem một khối xác chết và một đứa trẻ không quen biết lên xe của mình đâu?

Sau đó hắn cũng không khẩn cầu nữa, chỉ là cắn răng, kéo mẫu thân, từng bước từng bước một mà đi tiếp.

Xác chết cứng đờ, sau lại mềm đi, rồi bắt đầu thối rửa, thi dịch tanh tưởi chảy ra, người qua đường đều tránh hắn ba thước, bịt mũi mà rào bước nhanh.

Đến ngày thứ mười bốn, hắn rốt cuộc đi tới bãi tha ma.

Trên người hắn đã không còn chút khí vị của người sống, mùi hôi thối của thi thể xâm nhập vào cốt tuỷ hắn.

Hắn không có cuốc, liền dùng tay đào một cái hố nông ở bãi tha ma —— hắn thật sự không còn sức lực để đào một cái hố sâu hơn, hắn kéo thi thể mẫu thân đã thối rửa đến không còn ra hình người đến bên cái hố, sau đó hắn liền ngơ ngác ngồi ở bên cạnh.

Qua thật lâu, hắn như khúc gỗ mà nói: “Mẹ, ta nên chôn người xuống rồi.”

Hắn liền bắt đầu nắm đất, mới nắm một nắm ném vào trên ngực mẫu thân, hắn đã nhịn không nổi, hắn khóc rống lên.

Cũng thật kỳ quái, hắn những tưởng rằng nước mắt của hắn đã sớm chảy khô.

“Không không không, chôn rồi sẽ không thấy được, chôn rồi sẽ không thấy được nữa.” Hăn lại bò đến hố, nằm trên khối thi thể mùi hôi nồng nặc mà gào khóc, nước mắt ào ạt rơi xuống. Chờ đến khi cảm xúc hơi lắng, hăn lại đi nằm đất, nhưng bùn đất kia giống như là có thể kích thích đến tuyến lệ, hăn lại rơi nước mắt, hăn lại lần nữa cảm thấy rã rời.

“Tại sao lại rách nát đến như vậy..... rách nát đến như vậy”

“Vì sao đến cái chiều cũng không có.....”

“Mẹ..... Mẹ.....”

Hăn lấy mặt cọ lên thân nàng, hăn không ghê sợ nàng dơ, nàng hôi, nàng là người chết, toàn thân nàng không có đến một miếng da còn lành lặn, trên người nàng chảy mủ chảy máu, trên người nàng toàn là giò bọ.

Hăn nằm trong lồng ngực nàng khóc lóc thảm thiết, tê tâm liệt phế, mỗi một tiếng nức nở nghẹn ngào đều như những khối máu chảy ra từ yết hầu.

Cuối cùng trong bãi tha ma vang vọng lên tiếng gào thét, âm thanh đó vụn vụn nghẹn ngào, mơ hồ không rõ, có đôi khi như là tiếng người khóc, có đôi khi nghe như tiếng một con thú nhỏ tru lên khi mất mẹ.

“Mẹ..... Mẹ!!”

“Có ai tới không..... Có người nào không..... có ai tới đem ta cũng chôn đi..... Đem ta cũng chôn đi.....!”

....

Chớp mắt, đã qua hai mươi năm.

Mặc Nhiên một lần nữa trở lại Lâm Nghi, đứng ở đình lầu ngói xanh xinh đẹp trên đỉnh Nho Phong Môn, đứng trước thây sơn biển máu.

Thằng nhóc con ấu trĩ toàn thân đầy mùi tử thi năm đó đã trở nên toàn thân sạch sẽ tươi sáng, răng nanh sắc nhọn. Hăn lại mở đôi mắt, trong con ngươi đen nháy chớp động ánh sáng rực rỡ điên cuồng mà mãnh liệt.

Hôm nay hăn đứng ở chỗ này, còn ai dám nói với hăn: mệnh trung ba thước, người khó cầu một trượng?

Hoang đường! Hăn muốn mười trượng, trăm trượng, muốn ngàn trượng vạn trượng!

Hăn muốn bọn họ, muốn mỗi một người trên trần thế này, đều phải quỳ xuống, đầu gối chấm đất, đem ngàn trượng, vạn trượng, trăm vạn trượng

mà quỳ gối dâng lên cho hần ——

Đạp tấn chư tiên, vi tôn thiên hạ!!!

Hần từng vào linh đường, gặp qua Nam Cung Trường Anh, hần càng thêm xác định dự vọng cùng dã tâm của chính mình, đúng vậy, đạp tấn chư tiên, vi tôn thiên hạ, cái gì cũng có thể nắm trong lòng bàn tay, cái gì cũng có thể không dẫn đo mà nắm chắc.

Hần không bao giờ còn là đứa trẻ ôm khối thi thể khóc rống năm xưa, hần không bao giờ để người hần yêu quý chết trước mặt hần, thối rửa trước mặt hần, da thịt biến mất chỉ còn xương trắng, gương mặt thối nát thành một vũng bùn.

Sẽ không như vậy nữa.

Trăm năm sau, hần cũng sẽ thành thần thành tiên giống như Nam Cung Trường Anh, được người người cung phụng, ngưỡng mộ như núi cao, một thân bạch ngọc, kim phấn rực rỡ.

Không! Hần sẽ so với Nam Cung Trường Anh càng tốt hơn, Tử Sinh Đình của hần sẽ vinh quang hơn Nho Phong Môn, còn hần, đệ nhất quân vương trong Tu Chân giới, so với tên ngụy quân tử Nam Cung Trường Anh, sẽ càng khiến người thán phục, càng khiến người ca tụng hơn.

Tội nghiệt?

Hần không tin Nam Cung Trường Anh không có tội nghiệt, có thể sinh ra loại quái vật như Nho Phong Môn, sao có thể sẽ là người hy sinh vì nghĩa, một thân quân tử chính khí cương trực?

Chẳng phải là “Tham oán cuồng sát dân trộm lược, là bảy điều không thể của quân tử Nho Phong” sao? Lời hay ý đẹp ai chẳng biết nói? Mặc Vi Vũ hần trước khi chết, đại khái cũng có thể tìm người thay hần nghĩ ra vài câu Tình thế hăng ngôn* xuất sắc vượt trội, khiến người đời sau đồng thanh tán thưởng. Hoặc cũng có thể tìm một tên đồ đệ giỏi nịnh hót, thay hần biên soạn sử sách, lược bỏ toàn bộ những quá khứ đen tối, để từ đây Đạp Tiên Đế Quân hần cũng là thánh nhân minh chủ, “cũng bởi lòng vì vạn dân mới nên một trận bá nghiệp hồng đồ”.

Thật sự tốt... tốt cực kỳ!

Không có kết cục nào sẽ tốt hơn thế này.

“Tham oán cuồng sát dân trộm lược..... Là bảy điều..... không thể..... của quân tử Nho Phong ta.....”

Một tiếng nỉ non yếu ớt lại như sấm sét nổ rền bên tai.

.....

Mặc Nhiên bỗng từ trong vũng lầy hồi ức tỉnh lại, trước mắt hẵn vẫn là một mảnh tinh hỏa hỗn độn, hẵn ngẩng đầu nhìn về phía bên trong kết giới, Nam Cung Tứ đã dùng Xuyên Vân tiễn xuyên thủng ngực Nam Cung Trường Anh.

Gương mặt đỏ giống như đúc bức tượng khảm ngọc năm xưa.

Có người kinh hô: “Nam Cung Tứ đã bị thương thành như vậy, sao vẫn có thể kéo được Xuyên Vân cung?!”

“Chiếc cung kia là đã sớm chuẩn bị sao?!”

“Nhìn kìa, trên cung có linh lực..... Không phải linh lực của Nam Cung Tứ! Là, là.....”

Không có người nói tiếp.

Nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Là linh lực của Nam Cung Trường Anh.

Người điều khiển được Xuyên Vân thần cung, chỉ có thể là Nam Cung Trường Anh.

Trên cung tiễn kia có một đạo linh lực cuối cùng do Nam Cung Trường Anh trước khi chết lưu lại.

Ngọn lửa nhanh chóng từ ngực Nam Cung Trường Anh lan rộng ra, Xuyên Vân tiễn cắm tại trái tim hẵn, trong nháy mắt lửa nóng đã khuếch tán tới toàn thân ——

Nhưng thi thể thì không có cảm giác đau, thân thể Nam Cung Trường Anh ở trong ngọn lửa có vẻ như thật kiên cường, khuôn mặt có vẻ như khoan thai, thậm chí là bình thản.

Mặc Nhiên nghe được Tiết Chính Ung bên cạnh đang lẩm bẩm: “Hắn đã sớm đoán trước rồi?..... Hẳn..... Hẳn đã sớm đoán trước sẽ có một ngày như vậy sao?”

Không.....

Không phải là đã sớm đoán trước, chuyện này bất quá chỉ là trùng hợp mà thôi.

Mặc Nhiên run sợ, đồng tử của hắn nheo lại thành một đường——

Đây chỉ là trùng hợp mà thôi!

Nhưng mà, hắn sao có thể thuyết phục được chính mình? Thi thể Nam Cung Trường Anh có thể thoát khỏi khống chế của quân cờ Trân Lung, kinh mạch sớm đã bị đứt đoạn, thậm chí chôn giấu ở bên trong Giao Sơn, thần võ Xuyên Vân chưa từng chôn theo, còn có... còn có trên Xuyên Vân cung tiền lại được rót đầy linh lực.

..... Nếu không được an bài tỉ mỉ, sao lại có thể đi được đến bước này.

Hắn lão đảo lui về phía sau một bước.

Hắn từng cho rằng bọn họ là giống nhau, hắn từng cho rằng tất cả truyền kỳ anh hào trên đời này đều chẳng qua là có một đôi tay có thể che trời, có thể đem vết bẩn cả đời mình lau đi sạch sẽ, sau đó mặc vào áo liệm mới tinh, lưu lại một mảnh quá khứ trắng thuần. Hắn cho rằng Nam Cung Trường Anh cũng giống như Nho Phong Môn mà hắn đã chứng kiến, đều chỉ là hào nhoáng bên ngoài, thực ra đều mang một bộ mặt ác thú!

Hắn sai rồi sao?

Hắn nhìn thi thể Nam Cung Trường Anh đang bị lửa nóng dần dần nuốt chửng, mấy trăm năm trước, người ấy cũng giống như hắn, linh lực kinh người, là một tiên trưởng có khả năng thông thiên triệt địa.

Hắn sai rồi sao??!

Không gì có thể che giấu tội nghiệt, dù chính sử có viết hoang đường đến thế nào thì vết cũng sẽ bị lưu lại không cách nào xóa được, miệng lưỡi thế gian trước nay đều không thể lấp kín.

Nam Cung Trường Anh là người chí thiện, tuyệt không xưng bá, cũng không phi thăng —— hắn từng cho rằng những điều đó chỉ là người ở đỉnh cao quyền lực đang tô vẽ để che giấu chính mình.

Hắn sai rồi sao.....

Không gì có thể che giấu chân tướng, chúng tựa như băng tuyết tan rã sau một mùa đông, mênh mông trắng xóa qua đi, mặt đất lộ ra nứt nẻ ngang dọc như một gương mặt trần trụi, tất cả những vết ô dơ ẩn giấu dưới nếp

nhân ấy đều không còn chỗ trốn, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, chúng nó giữa bạch nhật mà khàn giọng gào thét.

Hắn..... thực sự sai rồi sao.....

Mặc Nhiên chậm rãi lắc đầu, hắn nhìn chăm chăm Nam Cung Trường Anh, gương mặt hắn khẽ nâng, trên mặt vẫn còn một dải lụa đen thêu hoa văn rồng bay đang che đi đôi mắt, không ai có thể nhìn thấy đôi mắt hắn, Mặc Nhiên cũng không nhìn thấy.

Nhưng mà, không biết có phải do ảo giác của mình hay không, Mặc Nhiên cảm thấy Nam Cung Trường Anh tựa hồ như đang cười, bên dưới dải lụa đen, gương mặt ấy khẽ giãn ra. Liệt hỏa bất tận, ánh lửa rực trời cũng không che được nụ cười trên gương mặt tái nhợt của hắn. Thân thể hắn chìm trong biển lửa, cũng trong ánh lửa rực rỡ chói lọi đó, hắn an tĩnh mà đứng.

Nếu có thể, hắn cũng muốn ích kỷ một lần, lưu lại một khối tàn thân này, làm bạn cùng núi xanh sông dài, làm bạn với hào kiệt đời sau.

Nhân gian quá đẹp, ai cũng không nỡ rời đi.

Nhưng là, hắn cũng biết rõ, có đôi khi không đi không được, cho nên sớm đã có dự tính cẩn thận. Hắn đoạn kinh mạch, giấu thần võ, để tránh thi thể hài cốt bị người đời sau lợi dụng, tiếp tay cho giặc.

Nhân gian quá đẹp, có hoa là đủ rồi, không nên nhuộm máu.

“Thái chương môn.....” Nam Cung Tứ nắm Xuyên Vân thần cung, quỳ trên mặt đất, ánh lửa chiếu lên gương mặt trẻ tuổi của hắn, cũng chiếu lên nước mắt lăn dài trên mặt hắn, “Vãn bối bất tài.....”

Lửa từ Xuyên Vân thần cung đốt đi quân cờ Trần Lung trong cơ thể Nam Cung Trường Anh, hắn sắp bị đốt thành tro tàn, toàn bộ thân thể trong ánh lửa càng lúc càng mờ nhạt.

Trước lúc hoàn toàn trở về với tự do, Nam Cung Trường Anh hỏi Nam Cung Tứ một câu: “Nho Phong Môn lập phái đến nay đã qua bao nhiêu năm?”

Hắn bất quá chỉ là một xác chết, hồn phách đã không còn nữa.

Ký ức cùng ý thức có thể tồn lưu trong thân thể cũng không nhiều, cho nên chuyện muốn hỏi, cũng chỉ có thể là những chuyện đơn giản thế này.

Nam Cung Tứ không dám chậm trễ, nghẹn ngào đáp: “Nho Phong Môn lập phái đến nay đã qua bốn trăm hai mươi một năm.”

Nam Cung Trường Anh nghiêng nghiêng đầu, lần này trên khóe môi hẳn ý cười đã rõ.

Hắn nói: “Cũng lâu.”

Âm thanh đó mệnh mang nhỏ bé, như cơn gió mát xuyên qua núi rừng, tản mát vào hư không.

“Ta vốn tưởng rằng, hai trăm năm sẽ kết thúc.” Tiếng nói Nam Cung Trường Anh như dòng suối ôn hòa hồn hậu, chảy qua hoa cỏ trên Giao Sơn, “Thế gian vạn vật đều có tuổi thọ, tuổi thọ tới rồi, không ai có thể tiếp tục. Huống chi già yếu chung quy sẽ có một ngày bị tuổi trẻ thay thế, cái cũ chung quy sẽ có một ngày bị cái mới thay thế. Thứ gì dùng lâu rồi, đều sẽ biến dơ, biến cũ, có người sẽ vứt bỏ, có người sẽ lật đổ, đây là chuyện tốt. Tứ nhi không cần tự trách.”

Nam Cung Tứ bỗng dừng ngẩng đầu, hẳn vì mất máu quá nhiều, sắc mặt đã như giấy trắng, tiếng nói hẳn khẽ run: “Thái chương môn!”

“Kỳ thật Nho Phong Môn tồn tại bao lâu, không phải ở chỗ môn phái đứng vững mấy năm, thu nhận bao nhiêu môn đồ.” Thân ảnh Nam Cung Trường Anh cơ hồ đã nhạt nhòa đến không còn nhìn thấy được, âm thanh cũng càng ngày càng xa xăm, “Mà ở chỗ, trên đời này vẫn còn có người ghi nhớ lời dạy, <tham oán cuồng sát dâm trộm lược, là bảy điều không thể của quân tử Nho Phong ta>”.

Hắn nói, ống tay áo phẩy nhẹ, trong phút chốc cỏ cây Giao Sơn chấn động, dây đằng nổi lên tứ phía, đem những thi hài sắp thoát khỏi kiềm chế kia, tất cả chìm sâu xuống mặt đất.

“Nhớ lấy mà làm, kế thừa tinh hoa.”

Nói xong câu đó, thân thể Nam Cung Trường Anh trong liệt hỏa bỗng nhiên tan rã, hóa thành điểm điểm bột mịn, kim hồng tinh quang, phiêu tán trong mệnh môn núi rừng.

Thi hài đã tiêu tán, mà, dư âm chưa tán.

Trong kết giới, Nam Cung Tứ đã khóc không thành tiếng, ngoài kết giới, Diệp Vong Tích quỳ xuống, nàng quỳ, theo sau lần lượt cũng có người quỳ

xuống...

Một đời Trường Anh, Nam Cung tiên trưởng ——

Lúc sinh thời và sau khi chết, luôn là hào kiệt.

(*醒世恒言: Tỉnh thế hằng ngôn, đây là tên một trong ba tiểu thuyết của nhà văn Phùng Mộng Long thời Minh, gồm “Dụ thế minh ngôn”, “Cảnh thế thông ngôn” và “Tỉnh thế hằng ngôn”, được gọi là Tam ngôn tiểu thuyết. Ý của ba bộ sách này là khuyên nhủ, nhắc nhở và thức tỉnh mọi người về những điều cần chú ý khi sống trên đời.)

[Husky] Chương 216: [Giao Sơn] Đọa thành nô

Edit: Cải trắng nấu lẩu

Giao sơn to như vậy khôi phục yên bình, huyết đẳng biến mất, thi thể bị Trân Lung kì lục điều khiển đều chìm sâu vào lòng đất. Cuối cùng Nam Cung Trường Anh đối giao long chi linh chính là tử lệnh. Cho dù đời sau của hắn cũng không thể sửa đổi nữa.

Trắng thanh gió mát, soi rọi mặt đất hỗn loạn.

Mặc Vân Cung trong tay Nam Cung Tứ đã bắn ra một tiễn, bởi vì mất đi linh lực của Nam Cung Trường Anh mà dần dần trở nên ảm đạm không có ánh sáng, cuối cùng phong trầm. Hắn lấy máu tế đất, suýt nữa kết giới đã mở ra trong nháy mắt. Diệp Vong Tích liền chạy vội qua, quỳ gối bên cạnh hắn: “Người không nên cử động, chớ nên làm loạn.” Tiếng nói của nàng run rẩy: “Ta giúp người chữa thương...”

“Coi như xong, vốn đang có thể sống binh loạn khiêu, bị người trì hoãn một chút. Đại khái ta sẽ đi gặp đại chương môn.” Nam Cung Tứ nhẹ nhàng ho khan, đẩy Diệp Vong Tích ra, con người đen nhìn Khương Hi: “Khương chương môn, vẫn là làm phiền người....”

Khương Hi vuốt cằm, nói: “Để ta.”

Hắn là được tông đứng đầu, hắn nguyện ý ra tay cứu giúp, đương nhiên người khác không thể so kịp.

Ngón tay ngọc bạch của Khương Hi khoát lên cổ tay của Nam Cung Tứ, vừa mới đụng tới con người của hắn liền hơi hơi thu nhỏ. Rồi sau đó một tiếng cũng không phát ra, cùng Nam Cung Tứ đối diện.

Hắn rõ ràng có thể cảm giác được linh hạch của Nam Cung Tứ đã muốn dập nát. Từ nay về sau, cùng với người bình thường sẽ không có cái gì khác nhau, không bao giờ..... có thể thi triển pháp thuật nữa, vận dụng linh lực

nữa.

Chuyện này chính bản thân Nam Cung Tứ không rõ ràng lắm nhưng Diệp Vong Tích ở ngay bên cạnh, vì thế hẳn nhìn Khương Hi, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thế nào? Khương chương môn, A Tứ hẳn thế nào?”

“.....”

Khương Hi trầm mặt thu tay lại, rồi sau đó lấy trong túi Càn Khôn ra một bình sứ Thiến Giáng, giao vào tay Diệp Vong Tích: “Không có nhiều trở ngại. Không bị thương ở chỗ quan trọng, cô nương có thể yên tâm. Người nhận thuốc bột này, mỗi ngày thoa lên chỗ đau, nhiều nhất mười ngày sẽ liền khỏi hẳn.”

Khương Hi nói xong đem linh lực ngưng tụ tại ngón tay, liên tiếp điểm lên mấy chỗ huyết vị trên người Nam Cung Tứ, cuối cùng lòng bàn tay bao trùm vu kiếm sang chỗ, huyết chỉ chốc lát sau liền ngưng. Làm xong hết thủ, Khương Hi đứng dậy nói với mọi người: “Nơi này không nên ở lâu, e rằng phát sinh biến cố, lên núi đi.”

Hắn xoay người rời đi, phía sau đối thoại của Nam Cung Tứ cùng Diệp Vong Tích lại như trước bay vào tai hắn.

Hắn nghe được Nam Cung Tứ nói khẽ với Diệp Vong Tích: “Đã nói không có việc gì, qua vài ngày thì ổn thôi, người còn khóc cái gì? Ai, như thế nào liền trở nên vô dụng như vậy. Được rồi, được rồi, không phải chỉ là một ít vết thương nhỏ sao....”

Khương Hi nhắm mắt lại.

Hắn nghĩ đến vừa rồi ở trong kết giới, Nam Cung Tứ nghĩ đến chính mình mệnh huyền một đường, đối chính mình nói vài câu thần ngữ. Hắn thở dài, đem người bước đi trên thềm bạch ngọc thật dài đến từ đường thiên cung.

Từ chân núi đến đỉnh núi còn trải qua bao đạo trạm kiểm soát, đều cần máu tươi của Nam Cung gia tộc vẽ loạn mới có thể thông qua. Chẳng qua Nam Cung Tứ giờ phút này không cần lại cắt ngón tay lấy máu. Hẳn một thân thương tích, tùy tiện điểm một chút đều có thể xua tan kết giới mê chướng.

Một đường đi về phía trước, chưa từng quay lại.

Nam Cung Tứ đem máu tươi lau chùi ở bạch ngọc điêu long trên cây long

nhân, cuối cùng một đạo cánh cửa phong thạch nặng nề chậm chậm mà trang trọng chìm vào đất, thiên cung giao sơn Sơn Điên liền hiện rõ ràng trước mặt mọi người.

Đó là một tòa thần cung lượn lờ tiên khí, ngoài cửa cung có một mảnh rừng rậm rạp. Bọn họ giờ phút này đứng ở ngoài rừng, hoa đăng ở phía xa rực rỡ, nước chảy róc rách. Nhìn về phía trước có thể nhìn thấy bậc thềm của tòa thông thiên phía xa xa, cỡ chừng chín ngàn chín trăm chín mươi bậc. Bậc thang cao như vậy thế nên từ đường cung điện thoáng như nằm trong đám mây, chỉ có thể thấy hư ảnh mờ mịt, dưới ánh trăng chiếu sáng óng ánh hào quang như cung Quảng Hàn, giống như điện Lăng Tiêu, không biết bầu trời nhân gian.

Gần như mọi người liếc mắt một cái nhìn thấy chỗ ngồi từ đường này đều bị nó bao la hùng vĩ cùng với điều luyện sắc sảo làm cho rung động, rồi sau đó là phần nộ, ghen tị, tham lam, thèm muốn... Các loại cảm thụ khác nhau nảy lên trong lòng.

Trong đó kẻ duy nhất không nói gì chính là Mã trang chủ.

Hắn vỗ cái trán, kêu một tiếng: “Mẹ của ta ơi, bậc thang dài như vậy, trên núi lại không thể ngự kiếm, dùng chân thì phải đi đến khi nào? Đây là cả một ngọn núi!”

Hoàng Khiếu Nguyệt lại cười nói: “Lão phu không có ác ý, chính là chỉ đùa một chút nhưng mà xem ra tiên trưởng Nam Cung Trường Anhquar nhiên không cần phi thăng, hẳn liền có thể làm ra một cái thiên cung như vậy. Ở nhân gian với ở trên trời có cái gì khác nhau đâu?”

Chợt nghe có người lạnh lùng nói: “Nho Phong Môn hiến tế thiên cung, thủy kiến vu đời thứ ba chương môn Nam Cung Dự, trải qua hai đời. Làm xong vu thứ năm chương môn Nam Cung Hiên. Thiên cung chỗ này, cùng Nam Cung Trường Anh không liên quan đến nhau.”

Hoàng Khiếu Nguyệt: “.....”

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy là khuôn mặt cực kì lạnh lùng của Sở Văn Ninh. Mặc Nhiên vừa thấy khuôn mặt này liền biết Sở Văn Ninh đã muốn nhấn đến cực điểm. Chỉ cần thêm một chút chỉ sợ có thể đem chuyện năm xưa ở trấn Thái Diệp dùng Thiên Vấn đánh người tái diễn một lần nữa.

Sở Văn Ninh lạnh như băng nói: “Như Hoàng tiên trưởng giống nhau, ta cũng không có ác ý gì chỉ xin khuyên một câu, sách còn chưa đọc thông suốt, hiểu rõ, tốt nhất trước học được thận trọng từ lời nói đến việc làm.” Hoàng Khiếu Nguyệt xưa này muốn thể diện. Nay làm trò cười cho các vị văn bối, bị Sở Văn Ninh không nể mặt như vậy làm mất mặt. Nhất thời cực kì lúng túng, môi ngậm ngừng định nói lời phản kích, chợt nghe Khương Hi nói: “Hoàng Khiếu Nguyệt, danh dự của Nam Cung tiên trưởng há lại để cho người lấy làm vui đùa?”

Khương Hi lên tiếng, địa vị cùng lập trường tất nhiên không cần nói cũng biết. Trong phút chốc Hoàng Khiếu Nguyệt mặt như màu đất, nhưng vẫn cố gắng trấn định cười gượng hai tiếng: “Khương chương môn hà tất tưởng thật. Lão phu đã nói rồi, không có ác ý....”

“Ta chẳng lẽ vì người nói không có ác ý liền dung túng người ác ý sao?” Khương Hi lạnh lùng chuyển động con người, liếc Hoàng Khiếu Nguyệt, ngay cả một ánh mắt cũng không muốn dành cho hắn: “Ta chẳng lẽ vì người già cả liền chịu đựng người ngu muội không hiểu biết sao?”

“.....” Sở tông sư nói đến cùng chỉ là tông sư, có thể nói đến cũng chỉ là bọn sự, không có thực quyền. Nhưng Khương Hi không giống như vậy. Hiện giờ hắn ho khan một tiếng cả Tu Chân Giới đều run rẩy, đổ mồ hôi lạnh nhất thời không dám nhiều lời nữa.

Khương Hi phất ống tay áo một cái, lạnh lùng đi vào rừng cây, hướng tới phía cuối rừng mà bước đi. Còn lại các chương môn hoặc là hèn mọn hoặc là đồng tình nhìn Hoàng Khiếu Nguyệt, đương nhiên cũng có người không thèm nhìn đến hắn, đuổi theo. Phương trượng của Vô Bi Tự còn niệm câu: “A Di Đà Phật.” Nếu không phải tình huống bức bách, ước chừng Mặc Nhiên có thể cười ra tiếng.

Bọn họ đi trong rừng nhưng chưa được mấy bước. Nam Cung Tứ liền “Hả?” một tiếng.

Khương Hi hỏi: “Làm sao vậy?”

“Cây quýt.....” Nam Cung Tứ nhìn chung quanh, nơi nơi đều là cây quýt, một cây quýt hoa trắng nõn “Tại sao lại là cây quýt? Nơi này vốn dĩ là tròng Long Nữ linh mộc.”

“Xem bên kia.” Lời còn chưa dứt chợt có tiểu tu mắt sắt chỉ vào con suối xa xa thấp giọng nói: “Đằng kia có người.”

Mọi người nhìn theo hắc chỉ, quả nhiên thấy sơn tuyến bên cạnh leng keng, thùng thùng. Một tàng gốc cây quýt nhánh xum xuê, một người nam nhân ngồi dựa lưng về phía bọn họ, vùi đầu đang buôn bán cái gì.

Tiết Chính Ung nhú mày nói: “Là người hay quý?”

Mặc Nhiên nói: “Ta đi nhìn xem.”

Khinh công của hắc vô cùng tốt, xẹt qua trong giây lát, không tiếng động liền ẩn nấp gần khu rừng đó, rồi sau đó cẩn thận núp lại, nấp ngay bên cạnh.

Hắc giật mình.

Bởi vì hắc thấy rõ người nam nhân trước mặt.

Đó là phụ thân của Nam Cung Tứ, mặt đại chương môn Nho Phong Mông – Nam Cung Liễu.

Sao lại thế này? Nam Cung Liễu không phải bị uy hạ lăng trì quả rồi sao? Vốn dĩ hắc đã trải qua ba trăm sáu mươi lăm ngày khổ hình mà chết, hắc sao có thể giờ phút này da thịt đầy đủ, lão thần khắp nơi, thậm chí là tâm tình tốt lắm, đang ngồi ở con suối bên cạnh.... rửa một sọt quýt.

Con suối xanh xao động một vòng lại một vòng ba quang, ánh trăng sáng màu bạc chiếu xuống mài nhỏ trong nước suối. Chiếu lên khuôn mặt của Nam Cung Liễu, hắc mang một vẻ mặt như nằm mơ, khẽ ngâm nga một đoạn nhạc, đem quýt rửa qua một lượt, sau đó đem bỏ vào sọt.

“Nhược quán niên hoa tối thị hảo, khinh đề khoái mã, khán tần thiên nhai hoa.”

Nam Cung Liễu nhẹ nhàng mà ngâm nga, ống tay áo cuốn lên, hai đoạn cánh tay đều ngâm trong nước. Cánh tay hoàn hảo không có bị thương, cũng không có loang lỗ vết sẹo bị cắn nuốt do lăng trì quả.

Ấn đường Mặc Nhiên nhăn thành ba gach, hắc có thể tinh tường cảm giác được trên người Nam Cung Liễu có điểm không thích hợp. Người này hiển nhiên đã biến thành cừu Trâu Lung, hơn nữa xác chết trong mồ không giống nhau. Nam Cung Liễu hiển nhiên giữ lại rất lớn ý thức về thân phận của mình, nhìn hành động cử chỉ của hắc, cùng với người bình thường không

có gì quá khá biệt.

“Thế nào?”

Tiết Chính Ung nhìn Mặc Nhiên đi rất nhanh rồi trở lại, lập tức lo lắng hỏi han.

Đầu tiên Mặc Nhiên nhìn thoáng qua Nam Cung Tứ, rồi sau đó thấp giọng nói: “Là Nam Cung Liễu.”

Ở đây có không ít người có cừu oán cùng Nam Cung Liễu, tại chỗ liền có tu sĩ rút kiếm: “Súc sinh kia. Ta liền đi giết hắn.”

Ánh mắt Nam Cung Tứ ảm đạm, sắc mặt tiêu bụi, cúi đầu giữ yên lặng: “....”

Mặc Nhiên nói: “Có kì lạ, Nam Cung Liễu này cũng là bị Trân Lung kì lục khống chế nhưng kì quái chính là trên người hắn không có vết sẹo nào nuốt qua quả lăng trì. Ta cảm thấy không cần tùy tiện kinh động hắn vẫn sẽ tốt hơn.”

Sở Văn Ninh suy nghĩ rồi hỏi: “Công hiệu của quả Lăng Trì có thể tiêu trừ sao?” Loại vấn đề này Cô Nguyệt Dạ rất am hiểu, hàn lâm thánh thủ nói: “Có thể là có, chỉ là có điều tương đối phiền toái. Ta cảm thấy Từ Sương Lâm không đến mức cho hắn ăn quả lăng trì sau đó phí tâm tư giúp hắn đem lời nguyện rửa của quả ấy phá giải đi, làm vậy hoàn toàn không có ý nghĩa.”

Khương Hi nói: “Mặc kệ như thế nào, Nam Cung Liễu ở trong này. Từ Sương Lâm đương nhiên cũng ở tông miếu, cung điện này. Cuối cùng lần này chúng ta không phải về tay không.”

Hắn nói như vậy, bỗng nhiên ánh mắt thoáng nhìn bóng dáng lay động phía xa xa. Khương Hi quay đầu, những người khác nhìn theo ánh mắt của hắn. Nhìn thấy lưng của tiên nhiệm chưởng môn Nho Phong Môn mang một sọt quýt đầy, từ rừng cây đi ra. Trong tay hắn còn chống một cái trượng mũi nhọn, gõ cộc cộc trên nền đất, đi lại nhẹ nhàng. Chờ hắn đi đến gần là có thể nhìn thấy trên mặt hắn lại có thể nụ cười xán lạn.

Vốn dĩ Nam Cung Tứ đã muốn hạ quyết tâm không nhìn tới, nhưng cuối cùng lại nhịn không được. Hắn ngẩng đầu liếc nhìn phụ thân của mình. Long mi hắn tựa như sợi bông trong gió, lả chã mà run rẩy. Giờ phút này

hắn không nói nên lời cảm thụ của mình, hận? Đau lòng? Hay là vì cái gì khác?

Hắn không biết, hắn muốn dời ánh mắt, nhưng lại giống như cần câu, câu rồi sẽ không thấy có khả năng buông ra.

Phía sau chợt có người không kiềm chế được cảm xúc, quát lên: “Nam Cung Liễu, hôm nay muốn người nợ máu trả bằng máu.”

Vèo một tiếng, tên rời cung phóng thẳng đến gáy Nam Cung Liễu.

Những người khác muốn ngăn cản đã không kịp nhưng may mà kỹ năng bắn cung của người nợ không tốt, trật chút, mũi tên liền đâm vào sọt quýt sau lưng Nam Cung Liễu, đâm thủng vài quả quýt.

Nhất thời có không ít người trong lòng thầm mắng, nhiều người chính là có điểm không tốt, trộn lẫn những tên gốc thích thể hiện. Nhưng giờ phút này so đo với tên gốc bắn lén đã không còn ý nghĩa nữa, quan trọng là... Nam Cung Liễu đã cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ, chậm rãi quay đầu vòng lại.

Thấy được nơi rừng núi có nhiều người như vậy, đầu tiên Nam Cung Liễu sửng sốt một chút. Sau đó liền hướng bọn họ đi tới, trên mặt vẫn là vẻ mặt hư vô mờ mịt.

Hắn càng chạy càng gần, rất nhiều tu sĩ muốn đem bội kiếm bên hông rút ra, ánh mắt từng người đều cực kì chăm chú đề phòng hắn. Tại đây Nam Cung Liễu bị hơn một ngàn ánh mắt nhìn, rốt cuộc tựa hồ cảm thấy một ít áp lực, hắn có chút trì độn dừng bước tại bóng cây đang lay động.

“Chư vị...”

Hắn lên tiếng, tĩnh mạch bị phá vỡ. Nhất thời có mười người không nhịn được, theo bản năng tiến lên từng bước, có mấy người ngay cả kiếm cũng đã tra ra khỏi vỏ.

Nam Cung Liễu bỗng nhiên mặt nở nụ cười. Khuôn mặt tươi cười này đứng ở hàng ngũ trước quả nhiên vài vị chương môn đều rất quen thuộc. Đây là Nam Cung Liễu từng đối mặt với mọi người bày ra dáng vẻ nịnh nọt lại thân thiện tươi cười.

Đạp Tuyết Cung chủ ngăn ra: “Này...”

Vài vị chương môn hai mặt nhìn nhau, đều cảm thấy quân cờ này rất quý

dị, không biết trong hồ lô bán thuốc gì. Mà lúc này chỉ thấy Nam Cung Liễu phúi phúi ống tay áo, đem tay áo phủ xuống, rồi sau đó cư nhiên quỳ xuống đất, hướng ngàn người hơn trăm tu sĩ cung kính dập đầu.

“Ai nha, nô tài Nam Cung Liễu, nơi này có lẽ, chư vị khách quý đường xa đến thăm, không có tiếp đón từ xa, không có tiếp đón từ xa.”

Theo động tác dập đầu của hắn, sọt quýt sau lưng hắn nhanh như chớp lặn ra hết phân nửa, toàn bộ rớt xuống xung quanh. Nam Cung Liễu nói xong, lại quỳ trên mặt đất, không chút e lệ buông sọt đi dọn dẹp quýt dưới cái nhìn chăm chú trợn mắt há hốc của mọi người, đem sọt quýt chỉnh chu lại, sau đó chà xát hai tay cười nói: “Chư vị khách quý, muốn đi gặp bệ hạ sao?”

Bệ hạ?

Nháy mắt Mặc Nhiên nổi lên một thân da gà, dù sao hắn bị người ta xưng hô như vậy gần mười năm, nghe được hai chữ bệ hạ, lại vẫn theo thói quen tưởng là gọi mình.

Mà mặt khác các vị chư ông môn không hiểu ra sao, người nhìn ta, ta nhìn người. Tiết Chính Ung thậm chí cười khổ một tiếng, nhất thời không ai tiếp lời.

Nam Cung Liễu thấy mọi người không ai để ý hắn, có chút nghi hoặc gãi gãi đầu, lại cẩn thận hỏi một câu: “Ha ha, chư vị khách quý, muốn đi gặp bệ hạ?”

Khương Hi: “....”

Nam Cung Liễu có nổi giận nhưng vẫn lặp lại: “Chư vị khách quý, chính là muốn đi gặp bệ hạ?”

“.....”

“Chư vị quý_____”

Mặc Nhiên bất động thanh sắc hỏi hắn: “Bệ hạ là ai?”

“Bệ hạ chính là bệ hạ.” Nam Cung Liễu rốt cuộc cũng có người để ý đến hắn, có vẻ thật cao hứng, nói: “Các người muốn gặp bệ hạ, vẫn hướng lên trên đi. Bất quá hắn bận bịu công việc, cũng không nhất định phản ứng các người, hắn còn có thiên hạ đại sự cần để ý.”

Tiết Chính Ung rốt cuộc không nhịn được cười, thà là không khí giương

cung bặt kiếm, hắn vẫn không nhin được cười ha ha đứng lên: “Thiên hạ đại sự? Ha ha, thiên hạ đại sự cái gì? Quản một đỉnh núi người chết, tự mình chơi cờ, nghịch con rối, này cũng kêu thiên hạ đại sự? Ha ha ha Từ Sương Lâm người này, hắn cũng quá mắc cười đi.”

Ánh mắt Mặc Nhiên trong mơ hồ bị tầng bất an che lấp, hắn hỏi tiếp: “Ý là giờ phút này hắn ngay tại thiên cung, tuy rằng bọn bề nhiều việc nhưng chúng ta có thể thấy hắn, đúng không?”

“Đúng rồi.” Nam Cung Liễu nói “Đương nhiên các người có thể thấy hắn. Nếu hắn đóng cửa từ chối tiếp khách, các người chờ trong thành là được. Bệ hạ xong việc sẽ tự mình đi ra. Không nói nữa, không nói nữa. Ta muốn đi lên trên, quýt ăn xong rồi, mau chút bổ thượng, bằng không trong chốc lát bệ hạ sẽ sinh khí.”

Hắn nói xong liền đi, lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Làm sao bây giờ?”

“Đi lên hay không?”

“Có thể có trá không?”

Nhưng Mặc Nhiên đã gương mẫu mà đi lên, hắn lại đi nhanh chóng, rất nhanh đem một người công sọt quýt là Nam Cung Liễu bỏ lại phía sau, cũng đem tất cả mọi người để ở phía sau.

Hắn cuối cùng cũng thở phò, dẫn đầu tới thiên cung, đứng ở cửa chính điện. Hắn ngẩng đầu lên, lúc này mới phát giác chỗ ngồi này đến tột cùng là có bao nhiêu bao la hùng vĩ. Gần là hai phiến cửa cung có lăng thiên che lấp mặt trời chi thế, mặt trên có khắc bầu trời phủ điều theo hoàng tuyến. Đại môn bên trái là đằng long nuốt ngày, bên phải là hỏa hoàng phun nguyệt, nhật nguyệt cùng sáng, hoa quang rạng rỡ. Long thân lân giáp khe hở lấy vàng ròng điền chú hòa tan, khí thế kinh người, phượng linh vĩ sao cùng tương châu ngọc bảo thạch, quanh co khúc khuỷu duệ địa. Cung xà chuyên huyền có kinh du Thanh Đồng ngàn điệp đăng, ngọn đèn dầu vạn năm không tắt, tại đây ngàn vạn lần ánh nến chiếu rọi, chỗ ngồi này thông thiên môn lại kim bích cùng bắn, cấm tú lưu quang.

Mặc Nhiên vốn tưởng rằng đạo môn này cực kì trầm trọng, mở ra thật khó, nhưng mà ngón tay tiếp xúc với mặt cửa, chính là nhẹ nhàng theo âm vang

long lôi đình trầm đục, long phượng thiên môn đúng là không cần thiết hẳn lại dùng lực chia ra, chậm rãi hướng vào trong đi thẳng.

Trong nháy mắt thấy rõ tiền điện thiên cung, Mặc Nhiên cả người đều trấn lại chỗ cũ.

Đây... Đây đến tột cùng là cảnh tượng biến hóa như thế nào?

[Husky] Chương 217: [Giao Sơn] Ác mộng bắt đầu

Edit: Thiên Di

Beta: Shira

Hắn đi trên hành lang dài đằng đằng trước Thiên Cung, mỗi viên gạch dưới chân đều sáng tới mức có thể phản chiếu bóng người, sàn như lớp băng mỏng, chiếu rọi bóng dáng hắn.

Cộp. Cộp. Cộp.

Từng bước một, tiếng bước đi trong đại điện trống rỗng cô tịch mà vang vọng.

Nhưng Mặc Nhiên không cô tịch, hắn không phải chỉ có một mình, giờ hắn đứng trước điện hiến thể của Nho Phong Môn nhìn không thấy điểm cuối, hai bên đông đúc toàn người là người, có nam, có nữ, già, trẻ, gương mặt đều mang vẻ khác nhau.

Hắn đứng ở giữa, nơi này nghiêm nhiên chính là một toà thành trì nho nhỏ, bên trái hắn, thi thể của Nho Phong Môn, những kẻ đó xin lỗi Từ Sương Lâm, đều thành kẻ ti tiện, bị lăng trì, bị xé nhỏ, chịu đủ cách xử tử, sau đó lại sống dậy, sống lại tiếp tục bị xử tử. Mà bên kia lại là ca vũ thăng bình, tiêu dao tự tại.

Hắn thậm chí thấy cả La Tiêm Tiêm, đó hắn không phải là hồn phách chân chính, mà là tử thi khác được thi phép biến thành diện mạo như vậy, bị quân cờ đen điều khiển, hệt như Giao Nhân ở Kim Thành Trì.

La Tiêm Tiêm búi cao tóc, giờ đang ở bên trượng phu Trần Bá Hoàn, hai người nhìn qua an nhàn lại nhàn nhã.

Hắn còn thấy cả con gái nhỏ của Trần Viên Ngoại, đang ngồi bên ca ca và chị dâu của mình, cười ngâm ngâm nói chuyện cùng họ. Mà La Tiêm Tiêm

dựa vào Trần Bá Hoàn, nghe thấy chuyện vui, nàng liền dùng tay áo che miệng, cong mắt cười sáng lạn.

Cảnh tượng mộng ảo đẹp như vậy, lại làm sau lưng Mặc Nhiên lạnh lên từng trận.

Hắn bước thật dài, ở đây một nửa là thiên đường, một nửa là địa ngục, khổ đau được phân chia rõ ràng, bên trái hắn là tiếng nói cười vui vẻ, bên phải lại là đau đớn khổ sở.

Hắn lên phía trước, như nước với lửa, ánh sáng và bóng dáng vụt qua, hắn nhìn sang trái, hàng trăm con bướm bay tán loạn hoa đoàn cầm thốc, một dòng nước từ trên xà nhà chảy xuống, là dòng rượu mát lạnh, rượu nằm bên cạnh, có người nhàn nhã đọc sách, có người ngâm thơ làm phú, trẻ con vui cười, nữ tử say ngọa Lý Vân Thường.

Hắn nhìn bên phải, đỉnh hoạch nóng rực, chảo dầu đun sôi, từng thân thể vặn vẹo bị ném vào dầu sôi, rút lưỡi moi tim, họ nguyện rửa nhau, cắn xé nhau, trong mắt chớp động hàn quang dã thú.

Hắn thấy phương trượng tiền nhiệm của Vô Bi Tự, chính là lão hoà thượng bày mưu phủ màn đen ở Linh Sơn Đại Hội, lão bị ba người vây quanh, trong tay mỗi người cầm một thanh sắt rỉ, cắt mặt lão, từng đao từng đao, da thịt bị cắt bỏ rất nhanh đã phục hồi, vì thế lặp đi lặp lại, lão hoà thượng kia kêu gào thảm thiết, nhưng chỉ phát ra tiếng rít gào không rõ—— lưỡi của lão căn bản đã bị rút mất.

Mặc Nhiên càng đi lên phía trước, càng cảm thấy không rét mà run.

Hắn thậm chí không muốn nhìn hai bên, khóc, cười, giận, vui.

Bên trái có nữ nhân ôn nhu niệm: “Sống và chết, mệnh cô hàn. Có tình nhân gọi không được tình nhân đáp...”

Bên phải có nữ nhân bị chó dữ cắn xé, kêu khản cả tiếng.

Dư quang hắn nhìn thấy một nửa là ánh sáng, một nửa là bóng tối, ánh sáng và bóng tối này đều tuyệt vọng, tựa như quân trên bàn cờ, trắng đen đối chọi, chính tà phân rõ.

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt.

Hắn đứng ở giữa, dứt khoát dừng bước, khép mắt lại, không muốn xem cảnh mạc cửu thiên và luyện ngục giao hoà với nhau này.

Hắn đứng yên, bước chân hắn dừng lại đã có một đám đông đuổi tới.

“Lá rụng mộng tàn, bước chân nhàn nhã hồng trần quở trách...”

“Không! Đừng làm vậy với ta! Cầu xin người! Cứu ta... Cứu ta...”

Nhưng tiếng vọng bên tai như lũ không ngừng, như mũi tên, nhập một tam phân.

Hắn nghe thấy La Tiêm Tiêm ôn nhu nói với chồng mình: “Trần lang, hoa quýt trong sân nở rồi, ta cùng chàng đi xem, được không?”

Hắn nghe thấy tiếng cười điên cuồng cười lớn của chương môn Giang Đông đường trước đây, Tần thị: “Thông dâm? Ha ha ha ha, đúng, ta đúng là thông dâm với Nam Cung Liễu! Ta đúng là đấng phụ, xướng phụ, ta chính là kẻ dâm đấng, độc phụ—— ta giết chồng mình, ta phải làm chương môn—— ha ha ha ha, các người đến xem bộ mặt thật của ta đi, ta chính là một tiện nhân, a ha ha ha...”

Tất cả đều quy về bên nhau.

Người sống, kẻ chết.

Là thật hay là ảo cảnh?

Là đen hay là trắng, là thiện hay là ác?

Xung quanh dần yên lặng như nước, sóng biển nhấp nhô tựa như có hai cự long phá nước mà ra, ánh sáng chiếu sáng lớp vảy lạnh lẽo của chúng.

Có hai ác long ư?

Không, đó là hai linh hồn của mình.

Lại bắt đầu tranh đấu, hai cự long rít gào cắn xé lẫn nhau.

Đất núi rung chuyển.

Mặc Nhiên không chịu nổi loại điên cuồng âm ỉ này, hắn bịt tai lại, vẫn không cản được âm thanh rồi ren hỗn loạn, rốt cuộc hắn không chịu nổi, muốn giơ tay hạ chú cấm ngôn.

Hắn bỗng nhiên mở lớn hai mắt.

Cảnh tượng xung quanh đều biến mất.

Mặc Nhiên sợ hãi.

Hắn đứng sững tại chỗ—— Sao vậy? Sao cảnh tượng xung quanh lại biến mất?

Hắn đang ở đâu?

Vì sao nơi nơi đều là bóng tối, màn đêm vô hạn...

Là Từ Sương Lâm thi triển ảo thuật?

Mặc Nhiên nhìn xung quanh, chẳng hề có gì, toàn là bóng đêm.

Hắn đi mấy bước, thử gọi thăm dò: “Sư tôn?”

“Tiết Mông?”

“Có ai không?”

Không ai đáp lại hắn, tối, bóng đêm tĩnh mịch.

Tuy đã gặp vô số sóng gió, nhưng bóng đêm vẫn làm người sợ hãi, hắn tiến lên trước, cánh tay nổi da gà, hắn lên phía trước...

Bỗng nhiên, hắn thấy ở phía xa có ánh sáng mỏng manh, tựa hồ là cửa ra.

Hắn đi tới nơi đó.

Xung quanh bỗng nhiên có bóng người hiện lên, gương mặt cũng không phải rõ ràng, nhưng hắn nghe thấy tiếng những kẻ đó thì thào, như thủy triều quỳ xuống trước hắn.

Những kẻ đó tụng hoành, giọng trầm thấp, ù ù tụ thành tiếng hô——

“Cung chúc Đạp Tiên Đế Quân, thọ ngang trời đất.”

Đạp Tiên Đế Quân?

Không... Không!

Hắn học tức, hắn run rẩy, hắn không rét mà run, hắn dùng hết sức lực chạy lên phía trước, nhưng như có ngàn vạn đôi tay từ bốn phương tám hướng vươn tới, muốn bắt hắn lại.

“Bệ hạ——”

“Đạp Tiên Đế Quân phúc thọ muôn đời.”

“Trường sinh bất lão, phúc lộc vô ương.”

Mặc Nhiên lại bị ép tới có chút điên cuồng, hắn cố hết sức thoát khỏi những đôi tay vô hình kia, hắn chạy về phía ánh sáng: “Không, không phải ta... Tránh ra... Tránh hết ra!”

“Đạp Tiên Quân...”

Những âm thanh đó như hình với bóng, không vứt bỏ được, Mặc Nhiên cảm thấy có phải Từ Sương Lâm chiêu được oan hồn ác linh từ Quỷ giới không, giờ những lệ quỷ đó dùng hết toàn lực, muốn bắt hắn đang muốn bỏ chạy lại.

“Sao bệ hạ phải đi?”

“Đế Quân, Đế Quân...” Chân Mặc Nhiên lão đảo, trong mắt hắc loé lên ánh sáng cuồng si, hắc muốn chạy, nhưng oán linh đều vây hắc lại, hắc buộc phải bị nhốt, nên hắc bỗng dừng bạo nộ, hắc phần nhiên quay đầu lại, bỗng rút kiếm chỉ trích, chém tan những hư ảnh trong bóng đêm ấy.

Vẻ mặt hắc như sói như hổ, gần như dữ tợn.

“Cút!!” Hắc quát, “Tất cả cút hết cho bốn toạ! Cút hết!”

Tiếng vừa dứt, sắc mặt sâu thẳm.

Hắc nghe thấy xung quanh có người thì thảo, cười trộm: “Bốn toạ?”

“Hắc nói bốn toạ... Đúng... Hắc nói bốn toạ...”

“Đế Quân, chúng ta lại sai ở đâu rồi? Nhưng trong lòng người cũng hiểu rõ người là ai, người từ đâu tới, người trốn không thoát.”

Mặc Nhiên cầm kiếm lùi về sau, lắc đầu: “Không, không phải... Không phải như vậy...”

Những thứ bị hắc chém nát lại tụ thành hình, có bóng dáng mơ hồ hạ xuống trước mặt hắc, đi từng bước về phía hắc.

Bóng dáng kia ôn nhu nói: “Không phải sao?”

“Ta không phải Đạp Tiên Quân!”

“Sao người lại không phải Đạp Tiên Quân?” Thanh âm mờ mịt mà mềm mại, như tấm lụa mỏng mùa hè phất phơ tầng mây nhạt, “Người đương nhiên phải, oan có đầu nợ có chủ, chỉ có người, người trốn không thoát...”

“Nhưng kết thúc rồi!” Mặc Nhiên nhìn chăm chăm bóng đen kia, “Kết thúc! Đạp Tiên Quân đã chết ở trước Thông Thiên Tháp từ lâu, hắc vào mồ không liên quan tới ta! Ta chỉ là... Ta chỉ là...”

Bóng dáng kia cười nhẹ, nhụy hoa kiều nộ: “Người chỉ là gì?”

Mặc Nhiên: “...”

“Người chỉ là một hồn phách quay về?” Nó hỏi, “Là thân thể chứa một hồi ký ức, người chỉ là một sinh mệnh vô tội sống dưới ác mộng Đạp Tiên Quân? Hay là... Người chỉ nằm mơ mà thôi?”

Nếu lúc này là phần nộ và sợ hãi, những lời này vừa ra, cảm xúc của Mặc Nhiên cứng lại như đóng băng, máu toàn thân ngưng đọng.

Hắn cơ hồ có chút mờ mịt, không phản ứng lại, hắn ngập ngừng nghĩ cách nói, nhưng nửa ngày không nói nên câu hoàn chỉnh, sau đó hắn mở miệng, giọng nghẹn lại, xé nát yết hầu mới đào ra được một từ rách nát: "... Mơ?"

"Người vẫn luôn cảm thấy người đã trọng sinh, nhưng ai có thể nói chính xác? Người cho rằng, tất nhiên giờ là thật ư? Giờ tốt cùng chân thật là người, hay là ta?" Sương khói mơ hồ vờn quanh hắn, càng tụ càng rõ ràng, "Người nói người đã chết ở Thông Thiên Tháp, nhưng rõ ràng người vẫn sống sờ sờ đứng ở đây... Người thật sự chết rồi ư?"

Mặc Nhiên trừng mắt nhìn đám khói đen kia.

Hắn không hề run rẩy, hắn chỉ cảm thấy lạnh, như rơi vào động băng, một bước vào vực sâu vạn trượng.

Thật lạnh.

Hắn thật sự chết rồi ư?

Thê hàn ở Vu Sơn Điện tựa hồ vẫn thâm nhập vào cốt tủy, ánh lửa thập đại môn phái cử binh khởi nghĩa dài dằng dặc uốn lượn dưới chân núi như muốn cắn đứt cổ hắn.

Tựa như Tiết Mông vừa mới đứng trước mặt hắn, hai bàn tay trắng, mang nước mắt, vẫn ngoan tuyệt mà nói: "Mặc Nhiên, mang sư tôn, trả lại cho ta."

Hắn thật sự chết rồi ư?

Hắn nhớ mình đã uống kịch độc xuyên tim nuốt phổi, hắn lão đảo đi tới trước Thông Thiên Tháp, dùng chút sức lực cuối cùng, bò vào trong mộ đã đào xong, nằm trong quan tài.

Hoa hải đường nở thật ôn nhu, mùi thơm nhàn nhạt, dưới vân ảnh của ánh mặt trời càng thêm bồi hồi.

Hắn nhắm mắt lại...

"Sau đó người mở mắt ra. Người quay về năm người mười sáu tuổi, quay về thời điểm tất cả có thể vẫn hồi, đúng không?"

Thân ảnh kia như nhìn thấu lòng hắn, cười nhẹ nỉ non.

"Người đã quay về, Tử Sinh Đỉnh chưa bị diệt, tuy Nho Phong Môn hoá thành đất khô cằn lần thứ hai nhưng không phải người làm, Diệp Vong Tích không chết, Sư Minh Tịnh cũng không, người nhìn rõ tâm tư của mình,

người yêu Sở Văn Ninh, người thành Mặc tông sư y rốt cuộc tiếp nhận người, người cho rằng mình đã được giải thoát rồi, người đứng đầu nghĩa quân, là thanh chính đạo trưởng, là một thế hệ thanh niên anh kiệt trên núi muốn vây bắt ác bá khôi thủ Từ Sương Lâm——“

Mấy phần tỉnh mạch.

Mạch máu ở cổ Mặc Nhiên đập thành thạch, kịch liệt đập cùng tim.

Hắc ảnh kia không có mặt, nhưng nó đang dồn ép hắn, hắn biết nó đang dồn ép hắn.

“Người tưởng bỏ.”

Kiểm lạnh xuyên tim, răng nọc thú cổ.

Mặc Nhiên có thể nghe thấy tuyệt vọng lan tràn trong cơ thể mình, lan tràn như độc tố, giống như kịch độc hắn uống năm ba mươi hai tuổi trong trí nhớ, khuếch tán... Tản vào tâm can... Nhập vào trong tim...

“Người căn bản không trọng sinh, đều chết rồi, tất cả mọi người đều chết rồi, Tiết Mông còn sống nhưng hắn cực kỳ hận người.” Hắc ảnh kia nói, “Giờ tỉnh mộng, mở mắt ra đi, Đạp Tiên Quân, người, vẫn là hắc ám chi chủ.”

“Không...” Mặc Nhiên nghe thấy có người đang nói chuyện, thanh âm kia vô lực rách nát như thế, giống như không biết bị đánh tan bao nhiêu lần rồi hợp lại, sau đó hắn hoảng sợ phát hiện, người nói ra thanh âm này lại chính là hắn, “Không phải...”

Hắn ra roi mỗi một tấc xương của hắn, mỗi một giọt máu của hắn, dừng khí của hắn mở to hai mắt, trong ánh mắt có một tiếng trống làm tinh thần hắn hái thêm điên cuồng——

“Người nói dối! Tuyệt đối không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!”

Hắn tụ thành kiếm chém, cuồng nộ thở hỗn hển.

Đám khói đen kia lại tan đi.

Nhưng tiếng nó không tán, nó trầm thấp cười: “Nói dối? Nhưng mà bộ hạ, người thử cúi đầu nhìn xem, người cầm trong tay, đến tột cùng là gì?”

[Husky] Chương 218: 【 Giao Sơn 】 Quân lại về

Edit: Shizu + Chu

Hắn cúi đầu.

Hắn đột nhiên cúi đầu ——

Máu giống như là chảy ngược, trong đầu ầm ầm vang dội, hắn nhìn thấy..... Bất Quy.

Nằm ở trong tay hắn, lại là trăm chiến chi nhận, thần võ Bất Quy!

Mạch đao đen nhánh độc ác nham hiểm kia ở trong bóng đêm, chuôi đao thon dài, thẳng tắp, lưỡi đao được chế tác tinh tế, vào vỏ giống hệt như kiếm.

Chỗ chuôi đao được khảm một vòng kim hoàn, có hai chữ:

Bất. Quy.

Bất dã chu kiêu. Chuyện năm đó.

Trôi qua một năm, Bất Quy trở về.

Mặc Nhiên qua đời nhanh như chớp, ánh sáng trong con người hắn như châm chọc, vẻ mặt hắn tái nhợt còn đáng sợ hơn cả lệ quỷ.

“Không..... Không..... Không phải..... Đừng!”

Hắn cơ hồ tuyệt vọng, ném Bất Quy xuống đất, nhưng thần võ liên kết tâm với hắn, tự động quay về bên eo.

“Không phải!” Mặc Nhiên cuống loạn, hắn thử triệu hoán Gặp Quỷ, hắn muốn dây liễu đỏ đậm kia, hắn triệu hoán một lần lại một lần, nhưng Gặp Quỷ không tới.

Không có Gặp Quỷ, không có dây liễu kia.

Chỉ có Bất Quy bồi hắn.

“Giờ người tin chưa?” Hắc ảnh kia như âm hồn bất tán tản đi lại tụ về, lần này tụ lại nhanh hơn lần trước, nó rất nhanh có hình dạng, tứ chi, eo,

đầu.....

Mặc Nhiên không chịu tin.

Hắn không chịu tin.

Hắn không hề để ý tới đám khói đen kia, hắn chạy về nơi có ánh sáng.

Đây là ảo cảnh Từ Sương Lâm bày ra..... Đây chỉ là một ảo cảnh mà thôi.....

Đến nơi có ánh sáng kia, hết thấy đều sẽ kết thúc.

Hắn chạy như điên tới bên kia, cướp đường chạy như điên.

Nhưng cánh tay lại một lần nữa bị tóm lại.

Mặc Nhiên không muốn để ý tới nữa, hắn ném nó đi, hắn gầm lên: “Cút ngay! Cút ngay! Cái gì là thật chứ? Người có thể so sánh cho ta cái gì là thật không? Ta biết cái gì là thật! Y đối tốt với ta, là thật! Y không chết, là thật! Chuyện y trải qua mấy năm nay với ta, sao là giả được?! Kim Thành Trì chốn đào nguyên Quỷ giới Thái Diệp Trấn chúng ta kết tóc ——”

Thanh âm nhu nhu cắt ngang hắn, cơ hồ là thở dài: “A Nhiên, người kết tóc với chàng là ta, sao chàng lại không nhớ?”

Hắn bỗng dừng quay đầu, thấy khói đen kia đã tụ thành hình, khuôn mặt đẹp như hoa sen, mũi không thẳng thu, đúng là nhân gian tuyệt sắc, ả ôn nhu ghé tới, đầu đeo đầy châu ngọc, khoác hoa phục thành thân đỏ tươi.

“Húc Ánh Phong, ta đi không nổi, là chàng ta đi. Chàng bảo ta đừng gọi chàng là đệ hạ, từ nay về sau chỉ gọi chàng là A Nhiên, chàng quên rồi ư?”

Ả cười nhu nhược như liễu, nhưng sức trên tay lớn kinh người kinh người.

Mặc Nhiên đột nhiên tránh khỏi ả, đây tuyệt đối không phải Tống Thu Đồng, cổ tay của hắn đã bị siết cho xanh tím, hắn tiếp tục lên trước, lên trước..... Càng ngày càng gần ánh sáng trắng kia.....

Vận mệnh hắn chú định tựa hồ biết đó là đường ra.

Đến bên kia..... Chỉ cần đến bên kia.....

Hắn nghe thấy Tống Thu Đồng cười nói sau hắn: “Đệ hạ, chàng muốn chạy đi đâu? Sở Văn Ninh đã chết, sống sờ sờ bị chàng hại chết, chàng thật sự muốn tới đó ư?”

“.....”

“Bên kia là.....”

Hắn không nghe rõ, hắn thoát khỏi những hư ảnh muốn lấy mạng kèm chế, hắn bắt đầu chạy như điên, hắn vút giọng ả sau đầu, ánh sáng trước mặt hắn càng lúc càng sáng, càng lúc càng lớn, hắn kẻ chìm dưới đáy biển sắp chết, dồn hết lực vào hai chân, chạy tới ánh sáng vỡ vụn đọng đưa trước biển.

Bỗng nhiên!

Hắn bỗng dừng rơi vào ánh sáng trắng long trọng, bóng đêm biến mất.

Hắn thở hỗn hển, chân nhũn ra, không ngừng hoãn hơi, như kẻ vừa ngoi đầu lên mặt nước, tham lam hít lấy, hắn nhất thời không thích ứng được ánh sáng mạnh như vậy, hắn tay che mắt mình, qua hồi lâu, hắn nghe thấy tiếng chim hót vang, ngửi thấy mùi hải đường tây phủ nhàn nhạt.

Hắn chậm rãi mở to mắt.

..... Hắn ở đâu đây?

Mắt thấy đầu tiên là cây hải đường sum xuê, đầy hoa đỏ nhạt sáng lạn, ráng màu như gấm.

Không phải từ đường Thiên Cung ở Nho Phong Môn.

Ảo cảnh này..... Vẫn chưa kết thúc ư?

Nhưng nội tâm hắn đã sụp đổ, hắn bỗng nhiên cũng không rõ mình là ai, đâu là mơ, đâu là thật.

Hắn ngồi dậy, một đoá hải đường vốn rơi trên mũi hắn lại bay nhẹ xuống gối hắn.

..... Ngồi dậy?

Hắn lúc này mới phát hiện mình thế mà đang nằm, thật giống như vừa mơ thấy ác mộng, hắn nhìn quanh bốn phía, trước Thông Thiên Tháp Tử Sinh Đỉnh, mà chính hắn, đang ngồi trong một quan tài đen như mực, mở rộng.

Trong phút chốc, ngón tay Mặc Nhiên lạnh thấu.

Hắn ngây tại chỗ hồi lâu, sau đó bỗng dừng dậy, lão đảo bò ra khỏi quan tài, hắn nhìn thấy tấm bia trước quan tài kia, mặt trên không có một chữ, nhưng lại có một bát hoành thánh, mấy món xào, đều là món hắn thích. Hắn nhìn chăm chăm mấy thứ kia, hắn nhìn chăm chăm quan tài kia.

Không.....

Không.

Ác mộng không kết thúc.

Hắn rơi vào ác mộng sâu hơn, hay nói, giờ hắn đã tỉnh lại?

Như lời đám khói đen kia nói, chẳng lẽ lại là thật?

Hắn thật sự nằm mơ, nằm xuống trước Thông Thiên Tháp, mơ một giấc mộng dài thôi ư? Hết thấy trong mơ, đều là.....

Hắn không dám nghĩ tiếp, hắn như điên bò dậy, lập tức chạy tới nam phong Tử Sinh Đình.

Nhưng không giống ký ức trước khi chết của hắn, hắn nhớ rõ mình đã đuổi hết mọi người đi, nhưng là hắn chạy một nửa, có một hàng cung nhân lao tới, đi đầu là lão Lưu phụng dưỡng hắn nhiều năm, lão Lưu cầm một cái hộp, nếp nhăn trên mặt tràn đầy vui sướng: “Bệ hạ, tiên được trọng sinh, tìm thấy rồi! Đây là tiên được trọng sinh đó!”

Hắn bỗng dừng dừng bước lại.

Trái phải đều quỳ xuống chúc mừng hắn, lão Lưu cũng quỳ xuống, đôi tay tiều tụy dâng hộp găm lên, run rẩy đưa cho Mặc Nhiên, khàn khàn nói: “Tiên được đó, bệ hạ vẫn luôn cầu tiên được, cuối cùng đã động thiên tiên, được một viên này.....”

Mặc Nhiên đứng như trời trồng nói: “Không phải..... Ta, ta không phải đã đuổi các người xuống núi ư?”

Nô tài mặt như màu đất, liên tục dập đầu, Lưu lão cũng cực kỳ hoảng sợ: “Bệ hạ sao phải đuổi bọn ta đi? Lão nô phụng dưỡng không chu toàn ở đâu ư? Lão nô ——”

“Thập đại môn phái đâu?”

Lão Lưu không hiểu gì, mờ mịt ngẩng đầu: “Thập đại môn phái gì cơ? Bệ hạ, ngài làm sao vậy?”

Mặc Nhiên không biết nói rõ, liền kéo ông tới Thông Thiên Tháp xem, hắn vừa ra khỏi rừng liền chỉ vào ngôi mộ trước tháp: “Ông xem bên kia, ta vừa ngủ ở đó, ta ——”

Hắn quay đầu, lại phát hiện quan tài và mồ của mình không còn thấy.

Chỉ có lập hai ngôi mộ của Hoàng Hậu và phi tử lẻ loi, trên có khắc chữ nghiêng bảy vẹo tám của hắn.

Mặc Nhiên: “.....”

Lão Lưu lo lắng sốt ruột: “Bệ hạ, ngài sao vậy?”

“Ta.....” Mặc Nhiên cứng đờ nhìn chăm chăm hai ngôi mộ, ý thức hẳn đã thực hỗn loạn, có một khắc hẳn có thể rõ ràng mà ý thức được hết thảy đều là giả, nhưng ngay sau đó hẳn lại cảm thấy thật giả chòng chéo, hẳn thế mà cũng không rõ mình ở đâu, năm nay năm nào.

Lão Lưu thở dài nói: “Bệ hạ ưu tư quá nhiều, lại mơ rồi?”

“Không phải mơ.....” Mặc Nhiên lẩm bẩm, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, mặt tái nhợt, “Không, đương nhiên đây là mơ.....” Hẳn nói năng lộn xộn vòng vo hồi lâu, sau đó bỗng nhiên quay mặt qua, nhìn chăm chăm lão Lưu, “Thuốc trọng sinh kia đâu?”

Lão Lưu liền dâng hộp lên.

Hẳn không lấy hộp kia, hẳn lập tức mở nó ra, bên trong viên đan dược như ngọc, tản ra ánh sáng ôn nhuận.

Hẳn run rẩy cầm nó lên, hầu kết chen chúc, sau đó chạy tới Hồng Liên Thuỷ Tạ.

Nhưng lão Lưu bỗng nhiên giữ chặt hẳn lại, Mặc Nhiên bỗng dừng quay đầu, thần kinh hẳn đã căng cứng tới tận cùng, đàn sắp đứt dây, hẳn hỏi: “Làm sao vậy?”

Lão Lưu vừa rồi vẻ mặt còn ôn hoà, bỗng nhiên mặt âm trầm, trong ánh mắt chớp động ánh sáng quý quýet, âm khí nặng nề mà nói: “Bệ hạ, đi nhầm hướng à?”

“Đi nhầm phương hướng cái gì.....”

“Bệ hạ nên đi tới, là đài chiêu hồn.” Lưu lão chậm rãi nói, những hạ nhân kia cũng chậm rãi vây lại, vây quanh Mặc Nhiên, chậm rãi tới gần, “Bệ hạ cho tới nay, thương nhớ ngày đêm, chẳng lẽ không phải muốn sư huynh ngài Sư Minh Tịnh, trọng sinh à?”

“Ta.....”

“Giờ tiên dược trọng sinh trong tay, bệ hạ sao lại không màng tới chiêu hồn đài, ngược lại chạy đến Hồng Liên Thuỷ Tạ?” Lão Lưu buồn bã nói, “Bệ hạ vì cách trọng sinh này, giết hại ngàn vạn người, san bằng Nho Phong Môn, khiến thiên hạ tiếng kêu than dậy trời đất, máu chảy thành sông, chẳng lẽ bệ hạ làm hết thảy những việc này, cuối cùng thế mà muốn vượt ước nguyện ban đầu, ngược lại đưa tiên dược vào miệng người khác ư?”

Mặc Nhiên tâm loạn như ma, hăn siết chặt tiên dược kia, hăn nói: “Người không rõ.”

“Bệ hạ nhất định phải tới chiều hôn đài, không được đến Hồng Liên Thủy Tạ.” Trong mắt mọi người lập loè ánh sáng đáng sợ, mặt đều quỷ quái, bọn họ vây quanh hăn, lặp lại, “Bệ hạ nhất định phải tới chiều hôn đài, không được đến Hồng Liên Thủy Tạ!”

Mặc Nhiên gắt gao bảo vệ tiên dược, sắc mặt hăn xanh trắng, nói: “Tránh hết ra cho ta.”

“Bệ hạ nhất định phải tới chiều hôn đài ——”

“Tránh ra!”

Hăn rút Bất Quy ra, nắm lấy chuôi đao lạnh lẽo kia, những người đó tựa hồ hơi co lại, sau đó tròng mắt nhỏ dài như rắn, cả đám lộ ra ý cười vắn vẹo.

“Người sẽ chịu báo ứng.....”

“Người cho rằng người có thể thay đổi được gì?”

“Nói không giữ lời.”

“Sớm ba chiều bốn.”

“A, loại bạc tình quả nghĩa như người sao đáng có được tiên dược.”

“Cướp về! Đoạt lại!”

Mặc Nhiên che chở tiên dược, đột nhiên giết một đường máu, chạy tới Nam phong Tử Sinh Đình. Mặc kệ đây là ảo mộng hay là chân thật, hăn biết Sở Văn Ninh ở nơi đó..... Cho dù sống hay chết, hăn đều phải tới đó, hăn muốn ở cạnh Sở Văn Ninh, mới có thể an tâm.

Hăn chạy vào kết giới Hồng Liên Thủy Tạ.

Lão Lưu và những người khác đều bị chặn ở ngoài.

Hăn quay đầu lại liếc họ một cái, rồi sau đó chạy vào rừng trúc xanh rờn, hăn không muốn nghĩ tới người ngoài, đây là Hồng Liên Thủy Tạ, chỉ có mỗi hăn, còn có.....

“Sư tôn?”

Hăn giật mình mở to mắt, hăn nhìn thấy Sở Văn Ninh đang đứng dưới một tàng hải đường, thúc cao đuôi ngựa, đeo bao tay kim loại, biểu tình chuyên chú sửa một con Dạ Du Thần sắp xong. Gió nổi lên, cánh hoa hồng nhạt rơi xuống, tuyết đầu mùa phủ trên nền đá, trên bàn, ôn nhu như gợn sóng.

Đuôi mắt Mặc Nhiên hồng hồng, nháy mắt đã ghen ngào.

“Sư tôn.....”

Sở Văn Ninh nghe thấy giọng hân, ngẩng đầu lên, vì y đang bận, vẫn còn cầm giữa, nhìn thấy Mặc Nhiên, y có hơi kinh ngạc, cầm giữa xuống, lúc này mới đứng dậy, gật đầu với hân: “Sao người lại tới đây?”

[Husky] Chương 219: [Giao Sơn] Mạc tương ly

Edit: Chu

Beta: Shira

Mạc Nhiên không trả lời, cũng không đáp lại, hắn đi lên phía trước, không chút phân trần mà ôm lấy Sở Văn Ninh.

“... Người sao thế?”

Quần áo nơi ngực hơi lạnh cùng thân thể ấm áp.

“Sao lại khóc?”

Hắn không biết, mơ, hay là thật?

Hắn không rõ, nhưng mà Hồng Liên Tạ Thủy, không có thân thể lạnh băng của Sở Văn Ninh, sự tồn tại của hắn còn sống, còn đang lo khớp của Dạ Du Thần không đủ linh hoạt, đang nghĩ xem nên bôi dầu hay là đánh véc-ni (*loại sơn bóng dùng cho đồ gỗ*).

Như vậy tựa hồ đủ rồi.

Hắn nhất thời sa vào đây, không muốn tỉnh lại.

Hắn và Sở Văn Ninh cùng làm xong cơ giáp, sắc trời đã muộn, vì vậy hắn kéo Sở Văn Ninh vào trong phòng, như trong kiếp trước, giao cổ triền miên cùng y, nhĩ tấn tư ma.

Sở Văn Ninh trong mộng cũng không phức tạp như vậy, y luôn ngoan tuyệt như vậy, không buông bỏ nổi như vậy.

Cho dù lúc trên giường có cực hạn vui sướng, khi phát tiết bắn ra vẫn thường căn môi dưới, mắt phượng vương lệ, lại không hé răng, chỉ nặng nề thở dốc, không ngăn lại nổi.

Ánh nến không tắt, ánh sáng hoà thuận vui vẻ chiếu rọi lên gương mặt người dưới thân, Mạc Nhiên gần như si mê mà chăm chú nhìn gương mặt y

ý loạn tình mê, hẩn chăm chú nhìn ngũ quan Sở Văn Ninh, mặt mày, chăm chú nhìn đôi mắt đen nhánh của Sở Văn Ninh, trong mắt chứa ánh lửa.

Ánh nền lay động, như cánh hoa rơi xuống hồ sâu.

Lúc Mặc Nhiên luật động, cánh hoa kia lay động trôi nổi trên mặt nước, gợn sóng từng chút lan toả, cuối cùng có giọt nước ấm áp chảy xuống khoe mắt Sở Văn Ninh, được Mặc Nhiên hôn lại.

Hẩn hiểu rất rõ Sở Văn Ninh là người như thế nào, nếu không có tình được, rất khó trong khi hoan ái mà trầm luân, sức tự khống chế của y tốt tới mức làm người ta tiếc nuối.

Nhưng cho dù vậy thì đã sao?

Nước mắt không khống chế được, hô hấp cũng dồn dập, không rên cũng chẳng sao, nhìn y bị mình làm tới khóc, làm tới sắc mặt ửng hồng hai mắt thất thần, vùng ngực săn chắc không chịu nổi pháp phòng, liên tục thở dốc, cũng đã quá tốt rồi.

Một đêm kiều diễm, tới giờ Dần mới ôm nhau ngủ thiếp đi.

Mặc Nhiên ôm chặt người trong lòng, cả hai đều ướt nhẹp mồ hôi, thân thể ướt nóng dán sát thân thể ướt nóng, tóc mai đều dán vào bên sườn mặt.

“Vậy là tốt rồi, sư tôn, giờ người ở bên cạnh ta, vậy là tốt rồi.”

Hẩn ngủ mất.

Hẩn mở to hai mắt, giật mình nhận ra Sở Văn Ninh đã không còn nằm bên cạnh mình nữa.

“Sư tôn?!”

Nhanh chóng bật dậy.

Sau đó hẩn nhìn thấy Sở Văn Ninh ngồi dựa bên cửa sổ, trời đã tảng sáng, bên ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách.

Mặc Nhiên nhẹ nhàng thở hắt ra, hẩn vươn tay về phía y: “Sư tôn, tới đây đi...”

Nhưng Sở Văn Ninh không động, y mặc rất chỉnh tề, bạch y như tuyết, an tĩnh nhìn nam nhân trên giường. Mặc Nhiên nhìn y chăm chú, bỗng nhiên có dự cảm bất an mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Sở Văn Ninh nói với hẩn: “Mặc Nhiên, ta phải đi rồi.”

“Đi?” Hãn ngơ ngác, trên giường vẫn còn vương hơi ấm, trên gối còn mùi hương, còn có hơi thở đậm mĩ nhân nhạt, nhưng Sở Văn Ninh đứng trước mắt hãn, lại tựa hồ như cách một tầng biển rộng, Mặc Nhiên nôn nóng, “Người muốn đi đâu? Nơi Hồng Liên Tạ Thủy này là nhà của người, chúng ta đã ở nhà rồi, người còn muốn đi đâu nữa?”

Sở Văn Ninh lắc đầu, y nghiêng mặt đi, nhìn ánh sáng tái nhợt dần hiện lên ngoài cửa sổ, y nói: “Không còn thời gian, trời sắp sáng rồi.”

“Văn Ninh!”

Chỉ trong chớp mắt.

Căn phòng trống rỗng, không còn gì sót lại.

Hãn hốt hoảng khoác áo bật dậy từ trên giường, vớ giày cũng mặc kệ không đi, lao đảo lao ra ngoài cửa.

Gió đêm thổi qua, ngàn bông tuyết bay tán loạn, hoa hải đường đêm qua nở sáng lạn đã bị quật rớt hơn nửa, hoa tàn phủ kín bậc thang và bàn ghế, trên bàn đá vẫn còn một con Dạ Du Thần chưa làm xong, bao tay kim loại và giữa đặt bên cạnh, như Sở Văn Ninh chỉ vừa mới rời đi, như Sở Văn Ninh lúc nào cũng có thể quay về.

“Văn Ninh? Văn Ninh!”

Hãn phát điên mà chạy khắp Hồng Liên Tạ Thủy, tìm kiếm, nhưng hãn vẫn chỉ luôn vòng qua hồ sen, trong tiềm thức hãn cũng không dám đi vào hồ sen, hãn không dám vào...

Nhưng cuối cùng hãn vẫn thất hồn lạc phách mà tới đó.

Để chân trần, bước lên thềm đá dài lạnh như băng.

Hãn cách hồ sen còn một khoảng dài thì dừng lại, từ ngón chân tái nhợt hướng một đường lên trên, cuối cùng cũng có thể thấy một khuôn mặt không chút huyết sắc.

Hãn mệnh mang mở to hai mắt, hãn nhìn nam nhân kia từ xa xa, so với hai năm cuối cùng trước khi mình chết, cơ hồ ngày nào cũng thấy như vậy.

Nằm trên ngó sen thân thể không phân hủy, y quan sạch sẽ, so với lúc còn sống có gì khác nhau?

... Có gì khác nhau!!!

Hãn bước sang đó một bước.

Gần.

Gần hơn.

Chỉ cần lên phía trước tiếp, là có thể đến bên bờ hồ, có thể thấy rõ từng sợi lông mi, mày kiếm sau khi chết có vẻ hơi nhúu lại, mắt phượng không hề mở ra.

Nhưng hắt lại bàng hoàng quỳ xuống.

Đầu gối đập vào phiến đá, hắt cuộn tròn, run rẩy hồi lâu, hắt bỗng nhớ ra Tiên dược lão Lưu đưa cho hắt, vì thế hắt mừng như điên, móng vuốt run rẩy cuộn lại, tìm túi Càn Khôn, hắt móc từng thứ trong đó ra một.

“Tiên dược... Tiên dược... Ta cần Tiên dược có thể khởi tử hồi sinh... Tiên dược đâu!!! Tiên dược đâu?!!!”

Mọi thứ trong túi Càn Khôn đều bị đảo lộn, hắt dốc ngược túi Càn Khôn lên, ngay cả kẻ chỉ cũng không chịu buông tha mà sờ qua từng tác một.

Nhưng không có.

Không thấy Tiên dược, Tiên dược không có ở trong.

Có lẽ khi này gặp lão Lưu, nhận được Tiên dược kia, cũng là một giấc mơ?

Không đúng, đây đều là mơ, từng giấc nối từng giấc...

Hắt hồng mắt, ý thức hắt hỗn loạn rời rạc, hắt tuyệt vọng đưa tay xát lên mặt mình vuốt qua mí mắt, hắt lẩm bẩm: “Không đúng, có... Ta rõ ràng đặt trong này... Tiên dược... Có Tiên dược... Có... Có...”

Hắt lại điên cuồng tìm kiếm lần nữa, cuồng loạn quỳ bên xác Sở Văn Ninh tìm kiếm, trong mắt hắt hiện lên ánh sáng chớp động đáng sợ, nhưng giọng ngày càng nghẹn lại, ngày càng tuyệt vọng, cuối cùng hắt gục người khóc lớn.

“TA CHO VÀO RỒI, TA CHO VÀO RỒI!!”

Hắt đánh nát các vật trước mặt, vô số bình sứ leng keng rơi xuống, thậm chí vỡ tan, hắt lụi bại bò lên phía trước, mảnh vỡ găm vào gối hắt, hắt mặc kệ, hắt bò về phía người nằm trong hồ sen kia.

Hắt cuối cùng ôm y ra khỏi hồ, ôm chặt thi thể lạnh băng vào trong lòng.

—— đó là việc kiếp trước hắt muốn làm, nhưng xưa này chưa từng làm.

Hắt ôm xác Sở Văn Ninh, mưa phùn triền miên không dừng, sắc trời dần dần sáng lên, nhưng không liên quan tới họ, hắt ôm thân thể Sở Văn Ninh

khóc, hấn dán lên mặt y, hôn lên mũi y, lông mi, môi.

“Sư tôn... Cầu xin người... Để ý ta đi... Cầu xin người...”

Trong nháy mắt kia, hấn cũng đã từng ở bãi tha ma, ôm thân thể mẫu thân hư thối khóc đến hồng mắt, khẩn cầu quân tử qua đường mang cô nhi như hấn mai táng cùng mẫu thân, giao điệp bên nhau như vậy.

Một năm kia, hấn chỉ mới năm tuổi. Một đứa bé năm tuổi ắt không bao giờ muốn gặp người tình cảm chân thành chí thân, trước mặt hấn là xương cốt hư thối, vừa ra thành bùn.

Nhoáng mắt, đã qua nhiều năm như vậy, Đạp Tiên Quân ba mươi hai tuổi ôm thi thể sư tôn, khi thì điên cuồng cười dài, khi thì ôm thi thể khóc lớn.

Cuối cùng thi thể giống hệt khi còn sống, hấn làm được, hấn có thể khiến người chết như người sống, thậm chí làn da thi thể còn như có huyết sắc nhàn nhạt, chỉ như an tường ngủ say.

Giờ hấn không hề cầu xin bất cứ kẻ nào mai táng hấn chôn chung với Sở Văn Ninh.

Nhưng Đạp Tiên Cung đã tự chôn sống mình, ngày ấy sau khi Sở Văn Ninh chết, hấn uống hết một vò lê hoa bạch, sau đó từng ngày từng ngày, hấn đều đứng chờ trước ngôi mộ ở Hồng Liên Tạ Thủy, sống mơ mơ màng màng. Bắt đầu từ ngày ấy, hấn đã tự mai táng mình.

“Sư tôn, người để ý ta đi...”

“Mặc Nhiên!”

“Người... Để ý ta đi...”

Hấn mơ hồ nghe thấy có người gọi hấn, giọng nói quen thuộc. Xung quanh lại tối đen, vì thế hấn như người sắp chết đuối tóm được thân gỗ, có người vươn tay ra với hấn, hấn nghẹn ngào, giữ chặt lấy người kia, “Người đừng đi, ta không làm chuyện ác nào nữa, không bao giờ chọc giận người nữa...”

Ngón tay hấn bám chặt vào người nọ, mười ngón đan xen cùng y.

Hấn ngửi thấy mùi hoa hải đường nhàn nhạt.

“Ta có thuốc khởi tử hồi sinh, nhưng mà ta... Ta cũng không biết vì sao, ta không tìm thấy... Ta không tìm thấy nhưng người có thể đừng đi không... Cầu xin người...” Hấn không quan tâm mà ôm lấy nơi có thân thể ấm áp kia, hấn ôm lấy thân thể kia, “Cầu xin người, ta tình nguyện...”

“Ta tình nguyện người chết là ta.”

“Mặc Nhiên! Mau tỉnh lại!”

Nhưng hần không tỉnh lại, thống khổ còn sâu hơn biển, hần sắp chết đuối, hần không tỉnh nổi.

Cổ hần nghẹn lại, hần ôm chặt lấy người đang gọi hần, giữa lông mi đã ướt: “Ta tình nguyện người chết là ta, sư tôn...”

“Đồ chó chết! Người muốn làm gì thế! Á!”

Bỗng nhiên có người xông tới, túm chặt hần, sau đó xung quanh hỗn loạn, có người đổ một bình nước lạnh tới giữa răng môi hần.

Mặc Nhiên đột nhiên lạnh run cả người, nước lạnh kia như băng ngàn năm, cơ hồ muốn phế phối hần cũng đóng băng lạnh giá.

Hần đột nhiên mở mắt ra!

“... ..”

Đầu tiên chiếu vào trong mắt, là gương mặt tối sầm của Khương Hi, trong tay vẫn cầm một bình ngọc xanh nhạt, đương nhiên chính là lọ thuốc vừa rót vào miệng hần.

“Ta...”

Hần vừa mở miệng, phát hiện giọng mình khàn khàn, nhất lời không nói lên lời.

Sau đó hần lại nhìn quanh, phát hiện mình đã về Thiên Cung đường, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm y phục, xung quanh mọi người đều đang nhìn mình đầy kỳ quái nhất là Tiết Mông, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, phi thường khó coi.

Mình đang nằm gối lên đùi Sở Văn Ninh, tay ôm chặt vòng eo Sở Văn Ninh, y phục Sở Văn Ninh mặc lúc đầu vốn đoan túc kín đáo, đã bị hần trong mơ kéo cho hỗn loạn, ngoại bào đã trượt xuống đầu vai.

Mặc Nhiên: “...”

Hần không... Hần không nói mấy câu không nên nói chứ?

Sắc mặt Sở Văn Ninh cũng khó coi, nhưng ít nhất vẫn còn trấn định, y nói:

“Sao tự một mình chạy đi nhanh như thế?”

“Sư tôn, ta... Lúc này ta...”

“Người bị yểm bùa.” Khương Hi cất bình ngọc cẩn thận, lại đứng lên, rũ mắt nói, “Nghỉ tạm một lát đi, người vừa uống Phá Mộng Hàn Thủy, người sẽ cảm thấy rất lạnh, qua thời gian một chén trà là ổn rồi.”

Mặc Nhiên vẫn chưa dần phục hồi lại tinh thần từ từng giấc mộng đáng sợ kia, ánh mắt hẩn hộn loạn, qua hồi mới thì thảo: “Yểm bùa? Nhưng ta vẫn luôn cẩn thận, ta không... Cũng không cảm thấy có dấu vết thuật pháp nào...”

Khương Hi lộ ra chút vuốt nhọn khác thường: “Thuật pháp? Cái thứ ngu xuẩn ấy có tính là gì?”

Mọi người ở đây: “...”

“Cách tàn nhẫn nhất thiên hạ, cách giết người vô hình, người tưởng là thuật pháp à?” Vị chương môn được tông này híp mắt lại, sửa tay áo xem thường nói, “Sai quá sai. Lợi hại nhất thiên hạ này, là thuốc.”

“Thiên Cung này, huân hương đốt một loại mê hương, gọi là “Mười chín tầng địa ngục”, loại hương liệu này không mùi không vị, lại có thể sinh ra ảo giác, rơi vào trong sợ hãi lớn nhất cuộc đời.” Khương Hi nói tới đây, dừng một lát, sau đó đánh giá Mặc Nhiên, “Sợ hãi càng lớn, hãm vào càng sâu. Ta lúc này đã cứu mấy người dính Mười Chín Tầng Địa Ngục, cho họ uống bốn năm giọt Phá Mộng Hàn Thủy, bọn họ đã tỉnh—— Mà người uống bao nhiêu?”

“... Bao nhiêu?”

Khương Hi tựa hồ có chút không vui, nói: “Hơn nửa bình. Lượng đủ cứu cả trăm người, mới gọi ý thức của người về được... Ta lại có chút tò mò, Mặc tông sư, tuổi người còn trẻ, sao lại có sợ hãi sâu như vậy, người rốt cuộc đang sợ cái gì?”

[Husky] Chương 220: [Giao Sơn] Sóng vai đi

Edit: LuBachPhong36

Mặc Nhiên không hé răng.

Nếu không có trận đại mộng này, hắn cũng không biết ở sâu trong nội tâm của mình lại cất giấu nỗi sợ hãi ghê người đến vậy, sợ Sở Văn Ninh chết, sợ bản thân tự vấn tình cảm đối với Sư Muội, và sợ một đời trọng sinh này của hắn kỳ thật chẳng qua chỉ là một giấc mộng hoàng lương mà thôi.

Hắn gục đầu xuống, không biết là do phá mộng thuỷ (nước giải mộng) có tác dụng, hay là do nguyên nhân khác.

Hắn cảm thấy lạnh, lạnh đến phát run.

Sở Văn Ninh từ trên mặt đất đứng lên. Nơi này quá nhiều cặp mắt nhòm ngó, y cùng Mặc Nhiên cũng không thể có hành động thân mật, huống chi mới vừa rồi Mặc Nhiên trong lúc gặp ác mộng đã ôm chặt y, gọi tên của y. Nếu không phải là y cực lực kiềm chế, sợ là đã bị Mặc Nhiên áp đảo trên đất, làm trò trước mặt mọi người. Mặc dù tất cả những chuyện này cuối cùng vẫn chưa phát sinh, nhưng cảm xúc của Mặc Nhiên vẫn kịch liệt như vậy, y không biết chung quanh đã có bao nhiêu người nhìn ra manh mối khác thường.

Sở Văn Ninh chậm rãi đứng dậy, ngồi cũng có chút lâu, chân căng tê mỏi.

Tiết Mông theo bản năng mà nâng tay lên, lại không biết vì sao, cuối cùng cũng không có tiến lên đỡ. Nhưng Sư Muội lại duỗi tay ra, nhẹ giọng nói: “Sư tôn, người chậm một chút.”

Lông mi buông xuống, Sở Văn Ninh không nói nhiều lời, cũng không giải thích, cởi áo ngoài đã tán loạn xuống, bạch y soàn soạt dao động, nhẹ nhàng phủ lên bờ vai Mặc Nhiên, “Khoác đi, chờ hàn khí của giải được hết, trả lại ta.”

Mặc Nhiên cũng không dám nhìn y nhiều, thấp giọng nói: “Vâng, sư tôn.” Những người khác đều đang cẩn thận xem xét khung cảnh bên trong đại điện, có lẽ là xem xét có cơ quan mai phục hay ám khí gì không. Tiết Chính Ung hỏi thăm Mặc Nhiên vài câu, thấy cháu mình không sao, liền vỗ vỗ vai hắn, sau đó đi đến chỗ các vị chưong môn.

Tiết Mông lại không đi cùng cha hắn mà chờ mọi người đi xa, bỗng nhiên cúi người, nhìn trái nhìn phải rồi sau đó đề thấp giọng nói, bức tức hỏi: “Mới vừa rồi người đến tột cùng là mơ thấy cái gì?”

Mặc Nhiên: “.....”

Tiết Mông cắn răng: “Hỏi người đó.”

“Bất quá chỉ là mơ mà thôi.”

“Những thứ đó đều là suy nghĩ trong lòng người!” Ánh mắt Tiết Mông đã có chút rối loạn, hắn cực kỳ sốt ruột, “Người đã suy nghĩ cái gì? Người có phải hay không..... Người có phải hay không.....”

“Ta mơ thấy ta đã giết người.” Mặc Nhiên bởi vì rét lạnh thấu xương mà hơi hơi phát run, môi cũng đã xanh trắng, “Mơ thấy ta giết sư tôn.”

“Người ——!”

“Nhưng y không sao.....”

Môi Tiết Mông ngấp ngừng, dường như là định hỏi lại gì đó, nhưng nghe lời nói vừa rồi của Mặc Nhiên, cũng không giống như là đang nói dối, nhưng hắn nói hắn mơ thấy giết sư tôn.....

Tạm thời không nói đến hiện giờ Mặc Nhiên tôn sư trọng đạo, nhưng hắn không biết vì sao trong lòng lại có một nỗi sợ hãi, bởi vừa rồi Mặc Nhiên gắt gao ôm chặt Sở Văn Ninh như vậy, biểu tình như vậy—— là của một đồ đệ nên có sao? Có phải là có chút gì nhiều hơn nữa không? Nhiều hơn..... Tiết Mông không dám nghĩ tiếp.

Giống như nếu hắn đi về phía trước một bước, sẽ là vực sâu vạn trượng.

Tác dụng của giải dược dần dần tan, Mặc Nhiên chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, Tiết Mông do dự trong chốc lát, vẫn tiến đến đỡ hắn.

Mặc Nhiên nói: “Đa tạ.”

Sau đó hắn nhìn những tu sĩ đi đằng trước, hỏi: “Những người khác có bị huân hương mê đảo không?”

“Không có, chỉ có người, người chạy quá nhanh.” Tiết Mông vẫn tâm sự nặng nề như cũ, nhưng cuối cùng cảm xúc cũng đã không kịch liệt như lúc này, “Chúng ta khi vừa mới tiến vào điện, Khương Hi liền cảm thấy được nơi này có thập bát quý hương gì đó.”

“..... Không phải thập bát quý, mà là thập cửu tăng ngục.”

“Dù sao cũng chính là thứ này, tên không quan trọng.” Tiết Mông nói, “Hắn đã làm tan mê hương, sau đó chúng ta lại tiến vào, liền không có việc gì.” Hắn dừng một chút, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại nói, “Nhưng mà đây cũng là vừa khéo, nếu vừa rồi lại xảy ra chút nhiễu loạn, thì giờ cũng thật là phiền toái.”

“Có ý gì?”

“Người đi nhanh quá nên không nhìn thấy. Trên đường chúng ta đến điện này đã thấy trong giỏ mây Nam Cung Liễu mang trên lưng bỗng nhiên vọt ra vài con rắn độc, không ít người tránh không kịp đều bị cắn trúng, những người đó đều đang ở chỗ cũ tạm nghỉ, không thể cử động nhiều. Rắn độc kia độc tính cực mạnh, Khương Hi vốn định để chúng ta đi trước, chính mình ở lại trị độc cho những người bị cắn, sau khi trị xong sẽ đuổi theo.... Nếu thật là như vậy, chỉ sợ tất cả những người tiến vào điện này đều trúng mê hương.” Tiết Mông nói, “Hắn cứ thế lấy ra một bình phá mộng thủy, đã cứu được rất nhiều người bất tỉnh.”

Mặc Nhiên mơ hồ cảm thấy có điểm không thích hợp, hỏi: “Vậy tại sao hắn không ở lại để giải độc cho những người bị rắn cắn?”

“Tên tiểu đồ đệ của hắn nói sẽ ở lại giải độc, cho nên Khương Hi liền để tên đồ đệ ở lại nơi đó, còn mình thì cùng chúng ta đi đến nơi này.”

Chân mày Mặc Nhiên nhăn càng sâu.

Ánh mắt hắn đuổi theo bóng dáng đoàn người Cô Nguyệt Dạ kia, đảo quanh một vòng, lại không tìm được thân ảnh muốn tìm.

Nếu tên đồ đệ kia của Khương Hi không thể giải độc rắn, thì người phải ở lại giải độc cho mọi người cũng chỉ có hai người, một là Khương Hi, người còn lại chính là Hoa Bích Nam.

“Hoa Bích Nam đâu?”

Tiết Mông sửng sốt một chút: “Người hoài nghi Hàn Lâm Thánh Thủ?”

“Chỉ là hồi thôi.”

“Không có gì phải hoài nghi, chính Hoa Bích Nam cũng bị cắn, đang ngồi trị thương ở phía sau. Nhưng mà độc trong thân thể hần vốn dĩ đã nhiều, nên hần nói tự mình điều tức một chút là ổn, chờ độc hạ sẽ cùng lên đây với chúng ta.”

Thái độ của Mặc Nhiên càng tối tăm.

Hàn Lâm Thánh Thủ bị thương, không cách nào cử động, vậy người chữa thương cũng chỉ còn Khương Hi. Cũng may dưới trướng Khương Hi còn một tên đồ đệ vừa khéo có thể giải loại độc của rắn này, nếu không có người này, vậy lúc này chỉ sợ Khương Hi vẫn còn ở phía sau giúp mọi người trừ độc.

Chờ khi hần lên tới đây, thì trong điện này cảnh tượng sẽ như thế nào? Một lọ phá mộng thủy còn có thể vẫn hồi cục diện sao?

“Tiết Mông.”

“Hả?”

“Lưu ý Hoa Bích Nam.”

Những lời này chưa dứt, đột nhiên cảm thấy trên mặt đất một trận chấn động, rồi từ phía xa xa một tiếng rống gầm cắt ngang chân trời, từ phía ngoài điện truyền đến.

Có người đã như chim sợ cành cong, sợ hãi nói: “Chuyện gì vậy? Động tĩnh vừa này là cái gì?”

Một tên tu sĩ có lá gan to, nói: “Để ta đi xem.”

Hần bước nhanh đến cửa đại điện, nhìn một vòng xuống phía dưới rồi nhìn lên trên, sau đó quay đầu lại nói: “Không có việc gì, hần là trên ngọn núi này ngẫu nhiên sẽ có một vài tiếng vang, dù sao cũng là do ác linh giao long biến thành mà.”

Hần nói xong, đang chuẩn bị trở về.

Ngay lúc này, mắt cá chân hần đột nhiên bị cái gì bắt được. Tên tu sĩ cúi đầu, nhìn thấy một bàn tay trắng bệch. Hần nhất thời không kịp phản ứng, cả người vẫn còn đứng sững sờ.

Tiết Chính Ung ánh mắt nhạy bén, đã ở nơi xa mà quát to: “Cẩn thận!!”

Nhưng đã không kịp rồi, một khối tử thi bay lên không trung, hạc huy Nho Phong Môn bao bọc thi thể, lụa đen che mắt, một kiếm chuẩn xác tàn nhẫn mà đâm xuyên qua ngực tên tu sĩ kia.

“Ta.....” Tên tu sĩ sững sờ mà mở to đôi mắt, theo bản năng giơ tay chạm vào trường kiếm đang cắm trong ngực mình, sau đó phốc một tiếng mồm đầy máu tươi, ngã quỵ trên đất, không còn cử động nữa.

Mấy phần tỉnh mạch, mặt đất lại ù ù rung động lên. Mọi người đồng loạt ngoái nhìn về phía cửa điện, chỉ thấy từng sợi từng sợi long gân to lớn xù xì đột ngột từ mặt đất mọc lên, đâm thẳng lên trời, mỗi sợi long gân nhuốm đầy máu tươi đều kéo theo thi hài các đại đệ tử Nho Phong Môn đưa lên, nhìn qua như một đàn ong đông đúc chỉ chít đang tụ lại giữa không trung, bất cứ lúc nào cũng có thể ập vào trong điện đem mọi người giã thành thịt nát.

Mã trang chủ sợ hãi che mắt mà kêu lên: “Trời ơi, trời ơi, chết rồi, chết rồi!!!”

Tiết Chính Ung bị tên thương nhân này chọc tức hộc máu, tát một cái vào gáy hấn làm hấn câm miệng, sau đó hướng về mọi người quát to: “Mau đóng cửa điện lại! Mẹ nó mau chặn kỹ cửa điện lại! Đừng để cho bọn chúng ùa vào đây!”

Hắn vừa nói vừa chính mình đi đầu làm gương, bước tới bên khối cương thi đang lắc lư cầm trường kiếm đâm máu, vung ra thiết phiến* chém khối cương thi văng ra ngoài điện, một chân đá nó xuống bậc thềm dài cuộn cuộn, sau đó tay nắm vào khối linh thạch trên cửa lớn, rộng to mà đẩy nó lên.

(*铁扇: thiết phiến, quạt sắt)

Nhưng cửa lớn kia không biết bị làm sao, từ bên ngoài đẩy vào thì dễ, nhưng từ bên trong đóng lại thì cứng như bàn thạch. Tiết Chính Ung đã nổi đầy gân xanh, sức lực mạnh như trâu đất xuống biển, mắt thấy đám cương thi bám trên long gân kia càng lúc càng tới gần, Tiết Chính Ung nổi giận mắng: “Sao lại thế này? Không phải vừa rồi Nam Cung Trường Anh đều đem chúng nó phong ấn rồi sao? Giao long chó má này sao không nghe lời! Đối nghịch với chủ tử của mình a!”

Mặc Nhiên cùng Tiết Mông cũng lập tức chạy đến bên cạnh Tiết Chính Ung giúp đỡ, Nam Cung Tứ nói: “Vô dụng! Hai khối linh thạch này là thái gia gia ta đã phải dùng đến 4000 kiện phụ để vận chuyển tới, chỉ bằng vào sức các người tuyệt đối không thể đẩy được.”

Hoàng Khiếu Nguyệt cũng tức đến bốc khói, ở bên cạnh mắng: “Thái gia gia người cũng thật có năng lực!”

Nhưng Nam Cung Tứ căn bản không để ý tới hần, quay sang nói với đám người đang ở cửa điện cực lực ngăn cản cả đoàn cương thi Nho Phong Môn: “Muốn đóng cửa điện từ bên trong phải đi đến chuyển động chốt khoá ở cuối đường mới được, các người cố gắng chặn một chút, ta đi mở chốt khoá.”

Thiết phiến của Tiết Chính Ung múa thành hắc ảnh, thiết phiến ném ra bay qua ba bốn khối cương thi, máu đen lập tức bắn đầy lên quạt, rơi trên bốn chữ “Tiết lang cực mỹ” trên quạt, nhưng đám cương thi này cũng thật hung mãnh, bị đánh lăn xuống bậc thang vẫn lập tức bò dậy, tiếp tục tiến về phía trước.

Tiết Chính Ung quay đầu nói: “Nhanh lên! Càng ngày càng nhiều! Ta thao,..... rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Mặc Nhiên triệu ra Gặp Quý, hần biết cửa điện là một đạo phòng tuyến cuối cùng, vì thế dứt khoát lao ra bậc thềm dài cùng đám cương thi kia chém giết. Nhưng bậc thềm tuy dài lại hẹp, hần không cách nào thi triển toàn lực, đành phải cố gắng hết sức mà đánh.

Hần xuất một roi quét rơi một loạt thi thể muốn bò lên, nhưng xung quanh mình lại có nhiều cương thi tanh hôi được những sợi long gân kéo lên từ dưới mặt đất, đến cuối cùng hần cơ hồ đã hai mặt thụ địch, hăm sâu trong biển thi thể không thoát thân được.

Nhưng Mặc Nhiên cũng không định lập tức thoát thân, những cương thi này là hướng theo nhân khí mà vây lại, hần đứng ở chỗ này chính là như một tấm bia bị tiếp cận trước nhất, hầu như tất cả tử thi đều hướng phía hần mà lao tới.

Mã trang chủ run bần bật núp ở sau lưng Khương Hi, lúc này cảm khái một câu: “Ai nha, Mặc tông sư thật là hiên ngang lắm liệt, hảo khí phách nha,

hảo khí phách nha.”

Khương Hi tức giận quay đầu nói: “Người ngoại trừ làm ăn buôn bán ra còn có công dụng gì khác không?”

“Những thứ ta biết đều cần cả ngày thời gian để nghiên cứu nha, ví như trận pháp a, kỹ xảo a, lắp ráp binh khí gì đó, còn đánh giáp lá cà ta thật sự không am hiểu.....” Mã trang chủ nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Khương Hi liền nheo một chút, ngượng ngùng một lúc lâu, thử nói, “Nếu không..... Ta đứng đây cố vũ cho các người?”

Khương Hi: “.....”

Nhưng mà gia hỏa này nói cũng không sai, các môn phái ai cũng có sở trường, sở đoản riêng, trận huyết chiến chết người trước mắt này, những người có thể xông ra nghênh chiến mà còn có thể giữ được mạng cũng chỉ có những người này, những người khác bước ra đều như là đi vào chỗ chết, ngay cả Khương Hi cũng không thể tới gần, thuốc bột đối với thi thể là vô dụng.

Tiết Mông cầm Long Thành đứng ở cửa đại điện, hai mắt nhìn chăm chăm những thân ảnh mặc áo liệm đen hạc huy đang chìm nổi trong trận chiến, mắt hần chợt thấy một sợi huyết đằng đột ngột từ mặt đất mọc lên, nâng một tên đệ tử Nho Phong Môn lao thẳng tới chỗ Mặc Nhiên. Tiết Mông rốt cuộc nhịn không được, rút kiếm mà xông lên, xoát một nhát chặt đứt cánh tay tử thi kia, ngay sau đó cùng Mặc Nhiên dựa lưng vào nhau, lại một kiếm chặt đứt sợi long gân vặn vẹo kia.

Trong phút chốc máu đen tuôn trào!

Tiết Chính Ung thất thanh nói: “Mông nhi! Mau trở lại!”

“Không sao! Ta ở đây cùng hần!”

“Hần” là chỉ ai, dĩ nhiên không cần nói cũng biết.

Mặc Nhiên nghiêng mặt qua, nói với Tiết Mông: “Người mau trở về, nơi này có ta là được, người làm đạo phòng tuyến thứ hai đi, ta chịu đựng không nổi thì người lại ——”

“Cam miệng!” Long Thành trong tay Tiết Mông phát ra âm thanh vù vù, tức giận nói, “Người là Linh Sơn đệ nhất, hay ta là Linh Sơn đệ nhất?”

Người là thiếu chủ Tử Sinh Đình, hay ta là thiếu chủ Tử Sinh Đình? Người lợi hại, hay ta lợi hại?”

“.....”

Lồng ngực Mặc Nhiên nóng lên, không nói chuyện nữa, hết sức chuyên chú cùng Tiết Mông tựa lưng vào nhau mà đánh, nghênh chiến đám cường thi đang bao vây tứ phía.

Lúc này, chợt nghe thấy hai bên cửa đá âm âm rung chuyển, chậm rãi hướng về giữa khép lại, Tiết Chính Ung vui mừng, vội nói: “Tốt tốt tốt, hoạt động rồi! Cửa sắp đóng, hai người các người mau trở lại! Tiến về phía này!”

Mặc Nhiên cùng Tiết Mông hai người phối hợp, sắc đỏ của Gặp Quỷ cùng sắc đỏ của Long Thành múa thành ảnh, chỉ nghe thấy âm thanh binh khí va chạm, hàng loạt thi thể ngã xuống bậc thềm, long gân đứt gãy phun đầy máu tươi.

Bọn họ chậm rãi dựa sát nhau hướng về phía cửa lớn mà di chuyển, cửa lớn cũng đang từng chút từng chút khép lại.

Tiết Mông nói: “Người vào trước đi.”

Mặc Nhiên nói: “Cùng nhau vào đi.”

“.....”

“Đi a! Còn thất thần cái gì!” Tiết Chính Ung ở bên trong vội la lên: “Mau a! Mau trở lại đây!”

Mặc Nhiên một phen tóm lấy vạt áo Tiết Mông, Tiết Mông cả giận nói: “Người buông tay! Đừng cùng ta so anh hùng, người ——”

“Ai cùng người so anh hùng? Đi thôi!” Mặc Nhiên nói, một tay tóm Tiết Mông, một chân đạp lên thềm đá phía trên, trở tay hung hăng quất Gặp Quỷ ra, đánh lui một đám cường thi sắp sửa xông lên, rồi sau đó cùng Tiết Mông hướng về phía cửa lớn lao đến.

Cửa chỉ mới đóng hơn phân nửa, kỳ thật căn bản không vội, Mặc Nhiên ném Tiết Mông cho Tiết Chính Ung, chính mình dựa lưng vào cửa điện, tay cầm roi mây phát ra ánh lửa bạo liệt, đón gió mà đứng, mặt mày sa sầm, chậm rãi lui về phía sau.

Đột nhiên, hai khối đá cửa lớn đang khép bỗng nhiên ngừng lại.

Tiết Mông cả kinh nói: “Tại sao lại bất động?”

Hắn quay đầu lại, thấy sắc mặt Nam Cung Tứ xanh trắng, bước ra từ phía sau cột đá Thiên cung to bằng mười người lớn ôm, cực kỳ buồn rầu mà nói: “Trục giữa cửa chốt khoá bị hỏng rồi, đóng được một nửa, dây xích đã đứt gãy, không đóng tiếp được.”

Nam Cung Tứ nói xong, nâng tay lên, trong lòng bàn tay đầy vết thương chồng chất kia đang nắm chặt nửa thanh đồng thau chốt khoá, rào rào đóng đưa.

[Husky] Chương 221 【 Giao Sơn 】 chỉ giao khấu

Edit: Tiêu + Chu

Tiết Mông phải nghẹn lại một búng máu, Mặc Nhiên lại không có nhiều thời gian rồi trí khí, thời điểm hần nghe đến những lời này liền quay người trở về thi đàn bên trong, đạo áo trắng ở phòng tuyến thứ nhất.

Sở Văn Ninh mới vừa rồi vẫn luôn giúp đỡ Nam Cung Tứ, điều chỉnh thử cái kia đã bị người ta động tay động chân, lúc này hần thấy Mặc Nhiên phía trước đang khổ chiến, lập tức bay vút tới kế bên cửa điện, lạnh lùng nói: “Mặc Nhiên, trở về !”

“Sư tôn.....”

Sở Văn Ninh đánh rớt một đạo kết giới kim sắc, đột nhiên đem thi đàn đánh ra mấy trượng, ngay sau đó hần ở tường giai, điện trước, khe hở ngay cửa đá, ba địa phương khác nhau rơi xuống ba chỗ để bảo hộ kết giới, sau đó một tay đem Mặc Nhiên tóm về.

“Người dừng tay trước.”

Mặc Nhiên nóng lòng nói: “Ở Giao Sơn cảnh nội, kết giới căng sư tôn chống cự không được lâu lắm! Sư tôn hà tất gì phải làm vậy!”

Sở Văn Ninh như thanh sương điện tím như mực, hần cắn răng, tàn nhẫn đẩy Mặc Nhiên, đem hần đẩy vào trong hồi điện: “Một thân người toàn vết thương còn đi chịu chết, trở về đả tọa! Sư Minh Tịnh!”

“Sư tôn, ta đây.”

Sở Văn Ninh không hung hăng điểm điểm Mặc Nhiên: “Chữa thương cho hần.”

Sư Muội gật đầu: “Vâng, sư tôn.”

Mặc Nhiên đề tay Sư Muội đang đuổi lại đây, đối với Sở Văn Ninh đã qua thân nói: “Chỉ là bị thương ngoài da thôi, sư tôn, công phu của người ở chỗ kết giới này bất quá nhiều nhất chỉ là một nén nhang mà thôi, còn sẽ hao phí linh lực cực đại, người.....”

Sở Văn Ninh cũng không quay đầu lại, đứng trước ánh mặt trời: “Công phu của ta có thể chịu được trong một nén nhang.”

Mặc Nhiên còn muốn nói nữa, lại bị Sư Muội kéo lại, tay Sư Muội hơi lạnh tiếp xúc với làn da của hắn, cuốn ống tay của hắn lên, bắt đầu thi pháp chữa thương, Mặc Nhiên đối mắt với hắn, hắn không tiếng động mà nhìn Mặc Nhiên lắc lắc đầu, rồi sau đó rũ mắt, chuyên chú với pháp thuật của mình.

Sở Văn Ninh nói: “Tiết Mông.”

“Ta đây, sư tôn.”

“Ta không chống đỡ được, người liền tới. Không cần ngại ngần, cảm thấy có chút lực bất đồng tâm, liền để cho tôn chủ.”

Tiết Chính Ung vội nói: “Được, luân tới sẽ tốt.”

Sở Văn Ninh đem linh lực của chính mình cuộn cuộn hướng ba tầng kết giới chuyển vận, lại nói: “Còn có một sự kiện khác phiền tôn chủ làm chủ.”
“Người nói.”

Sở Văn Ninh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hỏi đám phế vật núp ở phía sau, trừ bỏ Đạp Tuyết cùng Cô Nguyệt Dạ những người không am hiểu đánh giáp lá cà, có hề đánh đều làm bọn họ lại đây!”

“.....Kia, bất quá họ tới đâu?”

Sở Văn Ninh nói: “Vay cửa điện công phá, cố định chờ chết. Người xem họ bất quá tới.”

Tiết Chính Ung nháy nhót mà đi qua, Nam Cung Tứ mặt âm trầm nhìn tay chính mình có nửa thanh khoa khẩu, không biết như thế nào cho phải, cũng không biết vì cái gì sơ quyền chương môn hạ lệnh cấm sẽ bỗng nhiên chi gian bị đánh vỡ.

Theo lý mà nói, chỉ cần là Nam Cung Trường An hạ đến mệnh lệnh, vô luận là ai đều không thể đối ác giao chi linh tiến hành sửa đổi, như thế nào lại đột nhiên như vậy.....

Tiết Chính Ung làm có thể ứng đối người đi phái trước, Diệp Vong Tích nói: “Đế ta.”

Nam Cung Tứ lập tức hồi thần, hấn giữ chặt nàng: “Người là một cô nương, như thế nào lại có thể——“

Diệp Vong Tích lại nhìn chăm chăm đám Giang Đông đường đám vâng vâng dạ dạ, đệ tử nói gần nói xa, lãnh đạm nói: “Nho Phong môn tính chỉ có hai người, đồ đệ cũng không phải tham sống sợ chết.”

Lúc trước chê cười nàng là nữ nhi chi thân còn muốn xuất đầu như mấy nữ tu trung niên, nhưng lúc này lại không hé răng, không đi xem mặt Diệp Vong Tích.

Cư như vậy, Tiết Chính Ung tập kết được một ít người, bỗng nhiên sững sốt một chút: “Hàm Tuyết? Người như thế nào cũng..... Không không không, người lại không am hiểu loiaj chuyện này, người về đi.”

Mai Hàm Tuyết hôm nay xem ra cũng thanh thanh lãnh lãnh, nói: “Bá phụ yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ, sẽ không làm trò đùa.”

Tiết Chính Ung nhìn Đạp Tuyết cung chủ, gặp người gia cung chủ không dị nghị, liền không có biện pháp, chỉ có thể tính thêm Mai Hàm Tuyết liền thành tám người.

Khương Hi nhíu mày nói: “Cứ cản vậy luôn? Để lại ít người hợp đánh giáp lá cà đi, chia ra sau điện xem xét tình huống cũng ổn hơn.”

Tiết Chính Ung nói: “Ứng phó tạm một thời gian đã, xem có chỗ nào tu dưỡng ổn hơn, cùng đi là thượng sách, thật sự dưỡng không ổn, vậy chỉ có thể chia hai nhóm, một nhóm ngăn cản, một nhóm ra sau điện xem xét.”

Khương Hi nói: “..... Như thế cũng được. Nhưng ai sẽ tu dưỡng cơ quan?”

Lúc này, một bàn tay run rẩy giơ lên, Mã trang chủ vừa bị Khương Hi mắng cho rớt đầu lại như rùa, yếu ớt nói: “Cái này, chuyện kỹ thuật cơ quan, ta, ta cảm thấy ta có thể làm thử.”

Khương Hi vừa giận vừa buồn cười: “Vậy người còn không mau đi?”

Mã Vân kéo theo Nam Cung Tứ, nghiêng ngả lão đảo mà đi. Tiết Chính Ung đưa đội ngũ rời đi.

Khương Hi quay đầu lại, nhìn hai nhóm bị chia ra bốn phía, quay về luyện ngực và đại diện cửu thiên, rơi vào suy nghĩ trầm tư.

Tâm mắt y lướt qua những kẻ vẫn nói đùa, tán phét, hoặc những quân cờ Trân Lung đang chịu khổ bên kia, cuối cùng ánh mắt dừng trên Nam Cung Liễu đang ngồi xồm bên sọt quýt.

Y cảm thấy rất kỳ quái.

Vì Nam Cung Liễu cũng được, do quân cờ khác trong đại diện cũng thế, sao không bạo tẩu như thi thể bên ngoài, đi giết người?

Nếu Từ Sương Lâm giờ phút này điều khiển quân cờ trong điện, cũng bắt đầu công kích, bọn họ nhất định là lấy trứng chọi đá, rơi vào cục diện trong ngoài khốn đốn.

Hắn vì sao không làm?

Không muốn làm?

Hay là..... Làm không được chứ?

Khương Hi ngoài ý muốn, Mặc Nhiên lại một chút đều không ngoài ý muốn.

Hắn có thể tinh tường cảm nhận được Trân Lung Kỳ Lục trong điện đều giữ lại tính tình của quân cờ, chấp niệm, thậm chí là chút ký ức, khác hoàn toàn “Cộng tâm chi trận” dùng ngoài kia, không thể so sánh với, những cương thi bên ngoài là rối gỗ bị giật dây, mà bên trong là hoạt tử nhân có tính nết riêng biệt.

Từ Sương Lâm không thao túng những hoạt tử nhân này, hiển nhiên chỉ có một nguyên do —— linh lực hắn sắp tới cực hạn.

“Sở tông sư, đưa tay đây!”

Bỗng nhiên một giọng nhẹ nhàng từ thềm đá truyền đá, Sở Văn Ninh đưa mắt nhìn lại, thấy Hoa Bích Nam dẫn mười tu sĩ, cực dương vì gian nan phá thềm đá mà ra.

Bọn họ trước bị rắn độc cắn, tu dưỡng tại chỗ, không nghĩ tới thế mà thi đàn lại bạo tẩu lần hai, hơn hai mươi tu sĩ nháy mắt bị diệt một nửa, giờ phút này giãy giụa đầy máu tới đây, cũng đã một thân trọng thương. Sở Văn Ninh lập tức giơ tay, tạo ra một tầng kết giới, bảo hộ quanh họ, rồi rút Thiên Vãn ra, vây quanh cương thi đuổi giết họ.

“Lại đây!”

Sở Văn Ninh đuổi tay ra với Hoa Bích Nam.

Mặc Nhiên bỗng sinh cảnh giác, hắn cũng mặc kệ Sư Muội mới bôi thuốc một nửa, lập tức đứng dậy cản lại: “Sư tôn cẩn thận!”

Nhưng Hoa Bích Nam không có gì lạ, hắn run rẩy cầm lấy tay Sở Văn Ninh đưa ra, bị Sở Văn Ninh kéo mạnh ra sau kết giới bảo vệ, Sở Văn Ninh quay đầu lại nói: “Mấy người tới giúp đi!”

Những người may mắn còn sống bị kéo lại, vào đại điện, bọn họ đều thở dốc, thở hỗn hển, trên mặt toàn máu bắn, biểu tình cực kỳ thống khổ dữ tợn.

Khương Hi đưa đệ tử Cô Nguyệt Dạ tiến lên, y cúi xuống trước mặt Hoa Bích Nam, mặt lộ vẻ nôn nóng hiềm có: “Sao bị thương nặng thế.....”

“Ta không sao, tôn chủ vẫn xem người khác trước đi.” Hoa Bích Nam dựa vào cột, đầu lạp và khăn che mặt của hắn bị cắt qua, y phục cũng nhuộm máu, Khương Hi bắt mạch cho hắn, bị hắn giơ tay cản lại, “Không sao đâu, chỉ là tiểu thương, nhưng vị tiểu đồ kia của tôn chủ..... Khụ khụ, hắn, hắn thương quá nặng, tôn chủ chữa thương cho hắn, không cần lo cho ta.....”

Những người này đều bị thương rất nặng, có người thậm chí còn bị cắt đứt tay chân, so với họ, có thể nói chuyện bình thường như Hoa Bích Nam thật sự là còn nhẹ.

Khương Hi thấp giọng mắng thầm, lại liếc qua Hoa Bích Nam, quay người định giúp người khác đi chữa thương.

Hoa Bích Nam run rẩy lấy một lọ thuốc bột cầm máu ra từ túi càn không, đang định đắp lên chỗ đau của mình, bỗng một bàn tay rút đi bình sứ trong tay hắn, Mặc Nhiên nói: “Ta giúp ngươi.”

“... Không cần.”

Ánh mắt Mặc Nhiên thâm u, nhìn hắn: “Đắp thuốc bột thôi, chuyện nhỏ không tổn sức mà.”

Hoa Bích Nam cướp lại bình sứ, thấp giọng nói: “Ta không quen để người khác chạm vào ta. Huống chi ngươi căn bản không phải tu sĩ trị liệu, thêm phiền thôi.”

“Ta giúp ngươi đi.”

“Sư Muội?” Mặc Nhiên nghiêng đầu, thấy Sư Muội tay chân lạnh lẽo buông y túi xuống, Hoa Bích Nam thấy y túi, liền bấu môi, không hé răng, cũng chẳng phản kháng.

Sư Muội mở túi vải, thấp giọng nói: “Thánh thủ tiền bối, vẫn bối không chu toàn, xin lỗi trước.”

Hoa Bích Nam: “...”

Hắn thương nặng, trực tiếp dùng pháp chú cầm máu, trước hết lấy linh châm sát trùng, chỉ thấy hàn quang loé lên, mũi nhọn hiện ra, trong mắt Sư Muội loé ánh sáng ngân châm, chớp mắt đã đâm hơn mười ngân châm.

“Khăn che mặt và dấu lạp của tiền bối...”

Đáy mắt Hàn Lâm Thánh Thủ hiện lên một tia tối tăm, nhưng cũng có mấy huyết vị phải châm lên mặt, ra vẻ lấy lệ nói: “Ta tự châm.”

Đấu lạp dính máu tươi hạ xuống, lộ ra gương mặt kỳ cục của Hàn Lâm Thánh Thủ.

Đó là một gương mặt cực kỳ cổ quái, nửa trên còn thanh tú, nhưng từ mũi xuống, toàn bộ gương mặt đều như vết bỏng chồng chéo, như động vật thân mềm nào đó.

Hoa Bích Nam ngẩng đầu, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra chút hận ý cùng chế nhạo: “Thế nào? Mặc tông sư còn không đi, ở lại đây, đẹp à?”

“..... Xin lỗi.”

Hoa Bích Nam ở sau hắn cười lạnh: “Đã bảo người đừng ở đây lâu rồi, là tự người không nghe, giờ ngoài miệng người nói xin lỗi, trong lòng không biết nghĩ gì —— đại để là nghĩ ‘Hàn Lâm Thánh Thủ này lớn lên vô cùng xấu xí’, ha ha.”

Mặc Nhiên lắc đầu, cũng không tiện nói gì nữa, rời đi.

Mã trang chủ còn đang chặt vật phá khoá, mà trước cửa Thiên Cung, linh lực Sở Văn Ninh đã dần cạn, y nghiêng đầu nói với Tiết Mông: “Tiết Mông, tiếp nhận!”

Tiết Mông lập tức ngẫm hiểu, nâng đao đón nhận, hai người giao tiếp cực thuận lợi, thậm chí không có một cái cương thi kịp lên vào.

Sở Văn Ninh thu kết giới, không khỏi lui một bước, Mặc Nhiên thấy sắc mặt y tái nhợt, cảm thấy vô cùng đau lòng, không thể làm gì trước mặt mọi

người, thậm chí còn không thể nắm tay Sở Văn Ninh, chỉ có thể ép mình nhìn, hỏi: “Văn..... Sư tôn, người có ổn không?”

“Không sao.” Sở Văn Ninh nhẹ nhàng ho khan, “Hao hơi nhiều linh lực thôi.”

Nhưng Mặc Nhiên lại biết linh hạch Sở Văn Ninh vốn yếu ớt, hao nhiều linh lực với người khác không phải chuyện lớn, nhưng đối với Sở Văn Ninh mà nói.....

Mặc Nhiên nhắm mắt lại.

Đời trước, sư đồ hai người bọn họ chính tà tương bội, phân ly phân băng, Sở Văn Ninh trong trận chiến ấy hao hết linh lực, linh hạch nháy mắt dập nát, từ đó không khác phàm nhân, thậm chí thân mình còn yếu hơn cả phàm nhân.

Sao lại không sao chứ.....

Mặc Nhiên trong lòng khó chịu, hốc mắt hằn ửng đỏ, trầm mặc khoát y phục Sở Văn Ninh vừa cho hằn lên vai đối phương, chỉ có lúc này, mới có thể cách y phục, nhẹ nhàng vuốt lên bả vai Sở Văn Ninh.

Hắn có tình yêu sâu đậm với y, chỉ có thể che giấu chạm lên vai đối phương trong nháy mắt.

Hắn tới cạnh Sở Văn Ninh, hắn tìm một chỗ vắng người, nơi có thể ẩn nấp an tĩnh chút, sau đó ngồi xuống cùng Sở Văn Ninh.

Thừa dịp không có ai phát hiện, Mặc Nhiên yên lặng cầm tay Sở Văn Ninh. Thực lạnh.

Cùng một năm kia, Sở Văn Ninh bại dưới đao hắn, hắn cúi người dẫm lên ngực y, duỗi tay nắm cầm y, cũng lạnh như vậy.

Mặc Nhiên rũ mi, ngón tay thon dài run lên nhẹ nhẹ.

Sở Văn Ninh vốn muốn rút tay đi, rốt cuộc ở đây nhiều cặp mắt, nhưng y cảm thấy một tia run rẩy mỏng manh kia, vì thế muốn rút tay đi ngược lại biến thành đan tay vào nhau.

“Để ta xem nào.” Sở Văn Ninh nâng tay khác lên, nâng mặt Mặc Nhiên lên, gương mặt và mũi đều có vết thương, “Đau không?”

Mặc Nhiên lắc đầu, hắn nhìn mặt Sở Văn Ninh chăm chú, nhìn người rõ ràng môi đã xanh tím, lại vẫn quan tâm tới hắn.

Hắn cảm thấy rất đau.

Không phải miệng vết thương.

Là tim.

Hắn rốt cuộc cũng học được cách nói dối của Sở Văn Ninh, Mặc Nhiên nói:

“Không đau.”

“Không đau thì người run cái gì?”

Hắn không hé răng, không thể hé răng, vì thế Sở Văn Ninh hiểu lầm hắn vì đau mà run rẩy, đầu ngón tay y quanh quẩn ánh sáng nhàn nhạt, đồng tử Mặc Nhiên một nhiên thu nhỏ, nắm chặt lấy ngón tay Sở Văn Ninh đang muốn chạm lên mặt hắn: “Người điên rồi? Còn dùng linh lực?!”

“Chút này có là gì đâu.” Sở Văn Ninh nói, “Cũng chỉ là chút trị liệu nhỏ bé thôi, giảm đau.”

Đầu ngón tay y chạm lên vết thương của hắn.

Giảm đau.

Nhưng tim hắn như bị đao cắt, lảng trí ngũ mã phanh thây, cũng chỉ có như vậy.

Mặc Nhiên đương nhiên biết đây chỉ là chút linh lực, như muối bỏ biển, đại dương mênh mông, Sở Văn Ninh đem hết linh lực cho mọi người, chỉ chia cho hắn một chút như vậy.

Kiếp trước, hắn vì Sở Văn Ninh cho nhân thế quá nhiều, mà cho mình quá ít, nên lòng sinh oán hận với Sở Văn Ninh.

Nhưng khi đó hắn không biết.

Kỳ thật, Sở Văn Ninh cho hắn từng giọt từng giọt, tuy rằng ít đến đáng thương, đó đều là những thứ y còn sót lại, chỉ có vậy, thứ cuối cùng.

“Được rồi! Sửa được rồi sửa được rồi!”

Bỗng nhiên có hạ tu sĩ của Mã trang chủ chạy tới, vội đến hai má đỏ bừng, hắn hô lớn: “Mau chuẩn bị quay lại, sắp đóng cửa! Lập tức chuẩn bị đóng cửa!”

Lúc này Mai Hàm Tuyết đang chống lại thi đàn đã thay người, Tiết Mông lui về sau cũng bị thương, nhưng thương thế không nặng, tự cậu cũng không băng bó nhiều, cậu vừa cắn băng gạc vừa thắt lại cho mình, vừa nhìn Mai Hàm Tuyết đánh lui địch.

Nói cũng lạ, cậu nhớ rõ linh hạch Mai Hàm Tuyết hệ mộc và hệ thủy, nhưng không biết vì sao thế mà thi triển ra chiêu thức hệ hoả. Một mình hắn, một thủy đàn không, đầu ngón tay khê gảy, bộ mặt lạnh băng, ra tay lại là ánh lửa đỏ rực, muốn ép thi đàn lui lại.

“Đóng cửa! Mai công tử!”

Mai Hàm Tuyết ôm đàn không, lui về theo sau mình, thối lui đến cạnh cửa, Tiết Mông bỗng nhiên phát hiện không đúng, cậu quay đầu nói: “Có thể lại mở ra chút không? Đàn hơi lớn, không vào ——”

“Không cần.”

Mai Hàm Tuyết lạnh băng ngăn gọn cắt ngang lời Tiết Mông nói, bỗng nhiên cất đàn vào trong hộp, mất đi tiếng đàn linh hỏa trấn áp, đám cương thi phút chốc điên cuồng tràn lên, Tiết Mông biết hắn là người không giỏi tác chiến, thần sắc đột biến, rút Long Thành muốn lên hỗ trợ.

Cho dù không ai tới, đã thấy ngân quang chợt loé, trong tay Mai Hàm Tuyết xuất hiện một bội kiếm bạc, quả nhiên là kiếm khí nghiêm nghị thối mao đoạn phát, chỉ thấy kiếm vũ hắn thành hình, sau đó chiếm đất lui lại, đột nhiên ném kiếm đi, trước khi đại môn đóng lại, Mai Hàm Tuyết giơ tay, lạnh lùng nói: “Sóc Phong, trở về!”

Bội kiếm kia hoá thành quanh ảnh sáng như tuyết, từ khe hở chui vào, Mai Hàm Tuyết bỗng dừng tiếp được, cánh tay vẫn kiếm hoa, quay về bên người.

Đại môn Thiên Cung, âm âm khép kín.

Bên ngoài truyền đến tiếng rầu rĩ trầm đục, là tiếng cương thi đập lên cửa, nhưng như cách rất xa truyền đến, Nam Cung gia rầm rộ xây cửa cung, cũng không phải dễ dàng công phá như vậy.

Mọi người thở phào một hơi, có vài đệ tử Thượng Tu Giới đệ tử chưa từng trải qua chuyện lớn, chân mềm nhũn quỳ xuống đất, thậm chí không có tiền đồ, còn kêu thảm nói: “Má ơi..... Đây là chuyện quý gì thế.....”

Mai Hàm Tuyết cản phía sau cũng thở hắt ra, nhưng dáng vẻ như tùng của hắn không giống ngày thường, nếu không phải Tiết Mông vẫn luôn ở bên cạnh nhìn hắn chăm chăm, có lẽ cũng không phát hiện hắn hơi hé môi, nhẹ thở ra một hơi này.

Bỗng nhiên phát hiện ánh mắt khiếp người bên cạnh, Mai Hàm Tuyết quay đầu: “..... Sao thế? Vì sao lại nhìn ta?”

Tiết Mông yết hầu có hơi nghẹn: “..... Thanh kiếm này của người.....”

Mai Hàm Tuyết liếc mắt nhìn trường kiếm chảy xuôi ngân quang: “Sóc Phong.”

Tiết Mông trên mặt âm tình bất định một hồi lâu, mở miệng nói: “Người dùng kiếm từ bao giờ thế?..... Không đúng không đúng, người có thần võ từ bao giờ?”

“Vẫn luôn có.”

Tiết Mông ngạc nhiên nói: “Vậy sao lúc người ở Linh Sơn Đại Hội không dùng?”

“.....” Mai Hàm Tuyết trầm mặc trong chốc lát, nói, “Không muốn dùng.”

Tiết Mông có vẻ rất khó hiểu, thậm chí có chút phẫn nộ: “Người là khinh thường bọn ta à? Người lấy thần võ ra, không chừng người chính là đệ..... Đệ nhị?”

Tròng mắt Mai Hàm Tuyết khẽ chuyển, ánh mắt xưa nay lạnh băng tựa hồ có chút trào phúng, hẳn vì vậy hơi phẫn nộ, mặt Tiết Mông hơi đỏ lên hồi lâu, sau đó nói: “Danh đệ tam quá tốt rồi, đệ nhất.....” Hắn nhấp mình môi, đi ngang qua Tiết Mông, một câu nói nhẹ nhàng băng quơ dừng bên tai Tiết Mông.

“Đệ nhất quá ngốc.”

[Husky] Chương 222: [Giao Sơn] Kinh hồn biến

Edit: Chu

Beta: Shira

Tiết Mông phát ngốc đứng đờ tại chỗ, mới đột nhiên nổi giận ùng ùng, mới giận dữ quát lên với Mai Hàm Tuyết: “Ồ chớ, người nói ai ngốc?”

Tiết Chính Ung kéo cậu lại: “Mông nhi!”

“Tên này nói ta ngốc!”

“Được được, con nghe nhầm rồi, rõ ràng Hàm Tuyết chưa nói gì cả.”

“Đó là vì hần hạ giọng nói bên cạnh tai con!”

Bên này cãi cọ ầm ĩ, Khương Hi bên kia đang kiểm kê số người bị thương, dò xét thể cục. Xem xét xong kết quả Khương Hi để mọi người nghỉ ngơi một lát, nên chữa thương thì chữa thương, nên đả toạ thì đả toạ. Hết cách, chiến lực hung mãnh nhất đã tiêu hao rất nhiều, giống như cung còn chưa kéo căng, mũi tên đã bị mòn mất, tùy tiện tiến lên tiếp như vậy, nếu lại có chuyện bất ngờ, chỉ sợ không kịp ứng phó.

Phân phó xong việc, Khương Hi đi tới bên cạnh Nam Cung Tứ: “Nam Cung, ta có một số chuyện muốn hỏi người.”

“Mời Khương chương môn nói.”

Khương Hi không nói, mà liếc nhìn Diệp Vong Tích một cái.

Nam Cung Tứ nói: “Nàng ấy không cần tránh.”

“Vẫn tránh đi một chút thì tốt hơn.” Khương Hi nói, ánh mắt hạ xuống, dừng trên ngực Nam Cung Tứ, đó là vị trí linh hạch của Nam Cung Tứ.

Đợi Diệp Vong Tích đi rồi, Khương Hi ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Tứ.

“Linh hạch người giờ phải làm sao? Định lừa à?”

Ánh mắt Nam Cung Tứ ảm đạm đi một chút: “Ta cũng không biết nên nói sao cho nàng ấy nữa.”

“Người sợ nàng ấy sẽ ghét người? Kỳ thật người nghĩ nhiều rồi, Diệp cô nương không phải là——“

“Không phải.” Nam Cung Tứ cắt ngang Khương Hi, “Ta không sợ nàng ấy ghét ta. Ta chỉ sợ nàng ấy sẽ khổ sở thôi.”

“...” Khương Hi trầm mặc một lát, tựa hồ bị cao ngạo trong xương cốt Nam Cung Tứ đâm tới, y cười nhạt, “Người cũng thật tự tin.”

“Khương chương môn nói sai rồi. Ta không tự tin, là ta tin nàng ấy.”

Khương Hi thấy ngữ khí hằn cứng rắn pha kính trọng, liền nhàn nhạt nói: “Giờ người hồ lạc Bình Dương, lại còn dùng loại ngữ khí này nói chuyện, không sợ sau này ta gây phiền phức cho người à?”

“Người sẽ không.”

Khương Hi dừng một chút: “Đây là tin ta hả?”

“Dọc đường tới đây, ta cũng biết Khương chương môn là loại người thế nào rồi.” Nam Cung Tứ nói, “Nên tiếp theo biết mạng mình sẽ phải kết thúc, ta mới có thể nói với người những lời này.”

“...” Khương Hi vẫn luôn nhìn Nam Cung Tứ chăm chú, cho tới tận khi hần nhắc tới chuyện này, y mới rời mắt đi. “Giờ người còn sống, những lời ấy còn giữ lời à?”

“Giữ lời.” Nam Cung Tứ nói, “Chờ đánh bại Từ Sương Lâm, ta sẽ tự nói rõ cùng mọi người.”

Khương Hi liền không nói nữa, qua hồi lâu, y mới nói: “Nam Cung Tứ, tiếc là không thể nhìn thấy Nho Phong Môn toả dương quang rực rỡ dưới tay người, bằng không, cũng có thể coi là đối thủ ganh đua cao thấp.”

Nam Cung Tứ đáp rất bình tĩnh, nhưng vẫn ẩn ẩn có ngạo cốt của hần: “Chương môn lại nói sai rồi. Thứ tốt nhất của Nho Phong Môn, ta đã học được rồi.”

Khương Hi rất hiếm khi có lúc không phản bác người khác, cũng rất ít khi không lạnh lùng trào phúng, càng ít có dáng vẻ tán đồng với kẻ khác. Nhưng lần này y im lặng thật lâu cũng không có ý phủ định lời Nam Cung

Tứ, cuối cùng y nói: “Không nói chuyện này nữa, hỏi người chuyện khác quan trọng hơn.”

“... Ta biết chương môn muốn hỏi gì.” Nam Cung Tứ vuốt túi tên có Nào Bạch Kim nằm trong, yêu lang bị thương, trên trán có một khóm lông xém mất, còn đang rỉ máu, “Nhưng mà, vì sao Giao Sơn đột nhiên mất khống chế, phạm phải ý của quá chương môn, ta thật sự không hiểu được. Ta cũng cảm thấy không có khả năng.”

Khương Hi nói: “Không có chút dấu vết gì để lại? Người ngẫm lại xem, Nho Phong Môn có bí văn gì, về ngọn núi này không?”

Nam Cung Tứ lắc đầu nói: “Không có. Nam Cung gia tộc thế thế đại đại đều biết ngọn Giao Sơn này nghe theo lệnh hậu duệ gia tộc, nhưng người xếp hạng nhất, là tổ tiên Trường Anh.”

“Tuyệt đối không có người khác?”

“Tuyệt đối không có. Hồn phách Giao Long nhận chủ nhân đầu tiên là quá chương môn, tuyệt đối sẽ không thay đổi.”

Ánh mắt Khương Hi âm tình bất định, gương mặt rơi vào cực diện bế tắc càng khiến lệ khí sâu nặng: “Từ Sương Lâm đến tột cùng sao lại làm được?”

“Ta cũng không rõ.” Nam Cung Tứ bỗng nhiên dừng một chút, Khương Hi cho rằng hẳn nghĩ ra cái gì, quay đầu qua nhìn hẳn, kết quả phát hiện hẳn đang nhìn chăm chăm một người ở nơi xa, theo ánh mắt nhìn qua, Khương Hi thấy Nam Cung Liễu đang bóc quýt ăn.

Nam Cung Tứ vẫn không muốn nhìn thấy phụ thân mình bị biến thành cờ Trân Lung, nhưng liếc mắt này chạm phải, biểu tình hẳn không thể ngăn nổi trở nên cực kỳ thống khổ. Khương Hi cũng lớn tuổi như Từ Sương Lâm, Tiết Chính Ung, chỉ là tâm pháp tu luyện khác nhau, nên y thoát nhìn vẫn anh tuấn trẻ trung. Nhưng cũng chẳng liên quan tới tâm thái của y, tâm thái y vốn đã không còn phong hoa chính mậu như vậy từ lâu rồi, y nhìn Nam Cung Tứ, nhất thời sinh ra chút không đành lòng, y nói: “Đừng nhìn.”

“...”

“Đừng nhìn nữa.”

Nam Cung Tứ tựa hồ hao hết sức lực còn lại, mới rời ánh mắt từ trên người phụ thân đi. Lúc hăn rử mi, bả vai dường như hơi run rẩy, cuối cùng hăn vùi mặt vào tay, lại không giấu được tiếng nghẹn ngào.

Hăn nghẹn ngào thì thảo, định chuyển chủ đề khác: “Ta cũng không biết sao Từ Sương Lâm làm được, ma long kia là quá chường môn thuần phục mà...”

Vai run lên càng lợi hại.

Khương Hi vẫn luôn cứng đờ, vẻ mặt nhạt nhẽo, nhưng y cuối cùng vươn tay ra, vỗ vỗ lên vai Nam Cung Tứ. Tựa hồ y muốn an ủi Nam Cung Tứ hai câu, nhưng trước nay y chưa từng an ủi một ai, cuối cùng chỉ khô khốc nói: “Không sao, người tự có số mệnh, phụ thân người tuy rằng làm loạn thành cục diện bây giờ, nhưng cũng từng là cha con, người xem ta, thiên mệnh chi ngũ, không con nổi dõi. Muốn thay đổi chút.”

Nói xong Nam Cung Tứ đương nhiên không để ý tới y, nhưng y cũng cảm thấy khô khốc, nói ra còn tệ hơn khi chưa nói.

Khương Hi đứng dậy, có hơi xấu hổ: “Ta tới chỗ khác xem, người nghỉ một lát, đợi chút lại đi tiếp.”

“...”

“Đúng rồi, phía trước là đâu thế?”

Nam Cung Tứ ủ rũ nói: “Long Trì hồn.”

“Dùng làm gì?”

“Đó là linh huyết trì hiến tế cho ác long.” Nam Cung Tứ nói, “Ác long vốn ngủ say trong hồ, mỗi năm người Nho Phong Môn đều phải tế bái nó.”

Khương Hi nghe xong hơi nhú mày, cuối cùng y nói: “Chỉ mong bên kia không xảy ra chuyện gì.”

Mọi người nghỉ ngơi trước điện tầm nửa canh giờ, người bệnh và người hao tổn nhiều linh lực đang được tu sĩ trị liệu giúp đỡ, dần khôi phục lại.

Khương Hi đánh giá hai bên “Thiện” và “Ác” Từ Sương Lâm tạo ra, hai loại cực đoan, ẩn đường càng nhú chặt.

Thứ không có sức chiến đấu này, Từ Sương Lâm mang đến làm gì? Trưng cho đẹp à?

Nghe Nam Cung Liễu bị biến thành quân cờ gọi bệ hạ, tựa hồ là Từ Sương Lâm tự coi mình là đế vương, mà đem con rối Trân Lung chia thành hai bên thiện ác, coi như thần dân của mình?

Y một đường cười ngựa xem hoa, cuối cùng đến trước mặt Nam Cung Liễu, Nam Cung Liễu đang ngồi bên sọt tre của mình, chậm rì rì bóc quýt.

Khương Hi dừng một lát, bỗng dừng cúi người, chưa từ bỏ ý định hỏi câu đã từng hỏi gã lúc trước: “Người có thể đưa ta đến chỗ gặp bệ hạ không?”

Nam Cung Liễu vẫn muốn trả lời đáp án như trước: “Bệ hạ có việc của bệ hạ cần làm xong, sao có thể nói gặp là gặp được?”

“...” Khương Hi phất tay áo không vui nói, “Một chút công dụng cũng không có, phế vật thối nát chính là phế vật thối nát, cho dù tồn tại, biến thành quân cờ, vẫn là phế vật thối nát.”

Nam Cung Liễu bị hấn mắng, vụng về rứt cổ, dáng vẻ rất yếu đuối ôm lấy sọt tre của mình, một lát sau, thế mà khóc lớn lên: “Sao người lại dữ thế? Ta vô dụng thì vô dụng chứ, ta vốn dĩ là phế vật thối nát rồi, người dữ với ta thì có thể làm gì?”

Gã khóc lớn vang dội, thu hút được ánh mắt của mọi người tới.

Sở Văn Ninh giờ đã điều tức đã toạ khá ổn, y nhú mày kiểm: “Nam Cung Liễu này thật kỳ quái.”

Mặc Nhiên hỏi: “Làm sao?”

“Ta không thể nói rõ.” Sở Văn Ninh nói, “Ta cảm thấy tên này đúng là Nam Cung Liễu, nhưng không đúng, tựa như không phải Nam Cung Liễu ta biết.”

Mặc Nhiên liền nhìn chăm chăm sang bên kia, sắc mặt Khương Hi xanh mét trừng mắt nhìn Nam Cung Liễu, mà Nam Cung Liễu thút tha thút thít, thỉnh thỉnh còn lấy hai tay ẩm ức hề hề mà dụi mắt.

“...” Mặc Nhiên nhìn hành động của gã, quả thật thấy không đúng, nói không nên lời, như thấy kẻ trung niên tính trẻ con, làm người ta nổi hết cả da gà. Bỗng nhiên, Mặc Nhiên sững sốt một lát, lẩm bầm nói, “Trẻ con...”

“Gì cơ?”

Mặc Nhiên bỗng quay đầu lại, hỏi: “Sư tôn, người có cảm thấy, dáng vẻ gã giờ rất giống trẻ con không?” Hấn nói lại liếc sang nhìn Nam Cung Liễu

một lát, thấy Nam Cung Liễu thế mà bắt đầu dùng ống tay áo lau nước mũi, liền nói, "... Là trẻ con chỉ mới có năm sáu tuổi."

Hắn nói như vậy, Sở Văn Ninh lại nhìn, quả nhiên là như thế.

Nam Cung Liễu tuy rằng vẫn là tướng mạo bốn mươi tuổi, nhưng nhất cử nhất động, đều có một loại ngu ngơ ấu trĩ.

Sở Văn Ninh lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ Từ Sương Lâm làm gì với gã, làm thần thức và ký ức gã, chỉ còn sót lại năm sáu tuổi?"

Mặc Nhiên nói: "Sư tôn chờ chút, ta đi xem thử."

"Người muốn thử thế nào?"

Mặc Nhiên không đáp, hắn ở trước mắt bao người, tới bên cạnh Nam Cung Liễu, nhặt một quả quýt đưa cho gã, thử thăm dò nói: "Đừng khóc, ăn quả quýt này đi."

"Ta không ăn, ta đã ăn rồi, đây là dâng cho bệ hạ."

Mặc Nhiên liền thả lại quýt vào sọt, hỏi: "Bệ hạ là ai?"

Khương Hi nói: "Có ích gì? Những câu này ta đã hỏi gã lâu rồi."

Quả nhiên, Nam Cung Liễu nói: "Bệ hạ... Bệ hạ chính là bệ hạ thôi, còn là ai được."

Mặc Nhiên vẫn không nhứt chí, mà hỏi gã tiếp câu thứ hai: "Được rồi, bệ hạ là bệ hạ, người có vẻ cũng hiểu chuyện, bệ hạ biết rồi, chắc chắn sẽ rất vui. Đúng rồi, ta vẫn luôn hỏi chuyện bệ hạ với người, còn chưa hỏi chuyện của người, người tên là gì?"

Hoàng Khiếu Nguyệt ở cạnh xem hết kiên nhẫn, cười lạnh hai tiếng đang định nói, Khương Hi lại cản gã lại, lắc đầu. Y tựa hồ cũng nhận ra có điều không đúng.

Nam Cung Liễu ôm sọt nhìn Mặc Nhiên một lát, có hơi nhút nhát mà nói: "Ta gọi là Nam Cung Liễu."

Mặc Nhiên cười tủm tỉm mà xoa đầu Nam Cung Liễu, bất động thanh sắc hỏi: "Biết một chút rồi, ta gọi Mặc Nhiên, năm nay ta hai mươi hai, người thì sao?"

"Ta, ta năm tuổi..."

"!!"

Nhất thời, lặng ngắt như tờ.

Tuy giọng Nam Cung Liễu không vang, nhưng mọi người chung quanh đều yên lặng xem bên này, nên giọng gã nơm nớp lo sợ nói “Ta năm tuổi”, như sét phá không, nổ vang trong đại điện.

Cơ hồ tất cả mọi người sợ ngây người.

Nếu không phải tình huống khẩn cấp, chỉ sợ rất nhiều người ở đây đã cười ha ha, cười đến chảy cả nước mắt—— Năm tuổi? Năm tuổi?

Nếu là ba năm trước đây, muốn bọn họ tin rằng chương môn phái đệ nhất thiên hạ, thế mà ôm sọt quýt co rúm lại, lấm bầm: “Ta năm tuổi”, những kẻ này đại khái thà tin rằng heo mẹ cũng biết leo cây.

Nhưng giờ Nam Cung Liễu quả thật rõ ràng rành mạch nói một câu này, một đám người nghe đều choáng váng, cứng đờ ngơ ngác như trời trồng, người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không biết đây là kiểu tình huống gì.

Khương Hi tiến lên một bước, lạnh giọng hỏi: “Mỗi ngày người ở trong cung làm gì?”

Nam Cung Liễu vội vàng trốn sau Mặc Nhiên, túm lấy tay áo Mặc Nhiên nói: “Đại ca ca, ta không muốn nói chuyện với hã, thúc thúc này rất dữ...”

Khương Hi: “...”

Nam Cung Liễu còn lớn hơn cả y, năm mơ y cũng không nghĩ tới có một ngày Nam Cung Liễu sẽ gọi y là thúc thúc.

Mặc Nhiên cũng có chút không chịu nổi, nếu thật sự là đứa nhỏ năm tuổi gọi còn được, hã còn hưởng thụ, nhưng giờ giữ chặt hã, lại là một nam nhân đuôi mắt toàn nếp nhăn. Khoé miệng Mặc Nhiên giật giật, ho khan hai tiếng trấn an bảo: “Được được, người không cần để ý tới hã, ta hỏi người chút, mỗi ngày người, làm gì trong cung thế?”

Khương Hi mở to hai mắt nhìn—— Giờ y có chút bội phục Mặc Nhiên, tiểu tử này được đẩy, thế mà cũng nhịn nổi à?

“Ta mỗi ngày đều hái quýt nha, hái quýt rửa sạch, sau đó mang đến cho bộ hạ, chờ hã ra ăn.” Nam Cung Liễu nói, “Bộ hạ thích ăn quýt nhất, ngày nào cũng có thể ăn hết cả một sọt. Chân núi này vốn chỉ toàn hoa không có quả, bộ hạ nói không thú vị, nên đổi tất cả thành cây quýt, ta thấy quýt cũng tốt, trái cây ngọt.”

Hắn lải nhải mãi, bỗng ánh mắt có chút ảm đạm: “Đáng tiếc mấy ngày nay thân thể bệ hạ không khoẻ, hái được mấy sọt, hắn cũng ăn được một nửa thôi...”

Khương Hi tóm được trọng điểm: “Thân thể bệ hạ gần đây không khoẻ?”

Nam Cung Liễu thật ra vẫn ôm thù, phiết miệng, phòng má nói: “Đáng ghét, ta không thích nói chuyện với người.”

Khương Hi nhin một lát, không nhin nổi, nhanh chóng quay đầu đi, lấy khăn che mũi miệng mình lại.

Hoàng Khiếu Nguyệt quan tâm hỏi: “Khương chưởng môn bị làm sao thế?”

“Đừng nói chuyện với ta.” Khương Hi chán ghét cau mày, không bao giờ chịu nhìn đứa nhỏ Nam Cung Liễu lớn xác phòng má ngồi xồm bên kia nữa, “Ta mẹ nó có chút ghê tởm.”

Mặc Nhiên nói: “Thân thể bệ hạ không khoẻ thế nào?”

“Chính là... Chính là luôn ho khan, ho ra toàn máu, hắn lại rất gầy, gầy như vậy cũng không chịu ăn cơm, trên người hắn có rất nhiều chỗ bị thối mất rồi...” Nam Cung Liễu nói, nước mắt tí tách nhỏ xuống như cột đứt dây, lại bị thương mà khóc, “Ta rất lo cho hắn, nếu hắn không còn nữa, ta phải làm gì đây? Sau này không còn ai chơi với ta, nói chuyện với ta, bón ta ăn quýt nữa rồi.”

“Hắn... Hắn còn bón người ăn quýt?”

Lần trước chứng kiến ở Nho Phong Môn, Nam Cung Liễu và Từ Sương Lâm có huyết hải thâm thù giữa hai huynh đệ, Từ Sương Lâm không tiếp tục dùng quả lẳng trì nhét cho ca ca mình đã là kỳ tích rồi, bón ăn quýt á?

Tưởng tượng cũng không tưởng tượng nổi.

Khương Hi lâm vào tầm ngâm: “Trên người có nhiều chỗ bị thối...”

Tiết Chính Ung nói: “Nghe như bị Trân Lung Kỳ Lục phản phê?”

Mặc Nhiên cũng hiểu rõ chuyện này, Trân Lung Kỳ Lục trong tam đại cấm thuật, nếu kẻ thi triển không đủ linh lực, số quân cờ mạnh bị thao túng quá nhiều, thân thể sẽ bắt đầu chậm rãi thối rữa.

Kiếp trước lúc hắn mới bắt đầu tu luyện, cũng từng bị thối rữa, bắt đầu từ ngón chân, Mặc Nhiên khi ấy sợ Sở Văn Ninh nhận ra, liền không dám làm loạn coi thường, sau đó lại nghĩ ra “Cộng Tâm Chi Trận”, mới có thể tiếp

tục tu luyện. Sau đó, hắn trở thành Đạp Tiên Đế Quân, linh lực hùng hồn dư thừa, không cần Cộng Tâm Chi Trận cũng có thể khống chế thiên quân vạn mã, nhưng mà ngón chân bị hoại tử một chút kia, rốt cuộc không có cách nào phục hồi như cũ.

Mặc Nhiên không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Những cương thi bên ngoài, đương nhiên là dùng Cộng Tâm Chi Trận thao túng, chỉ có trong đại điện này mới có thi đàn hoạt động tự do, mới là dùng hoàn toàn linh lực của Từ Sương Lâm không chế.

Nếu Từ Sương Lâm không chống đỡ được nhiều quân cờ như vậy, thì sao phải làm chuyện mất nhiều hơn nữa?

Vậy ở đây nghĩ nhiều cũng vô dụng, Khương Hi nói: “Lên trước thôi.”

Đường đại môn vào long trì hồn cuối cùng cũng nghe lệnh mở ra, đường đi thật ra không bị phá, sau khi khởi động trận pháp khám thất tinh trước sau điện phát ra tiếng mở ra ầm ầm, cửa đá thu gọn vào trong tường, đường đến trong điện Thiên Cung chậm rãi lộ ra trước mặt mọi người.

Đó là một cung thất che kín sáu lăng hình, bốn vách tường ẩm ướt lạnh lẽo, trên đỉnh có một phù điêu rồng thô lớn, gân cốt rõ ràng, hai mắt mở trừng, trong miệng cự long ngậm một ngọn đèn, không biết bên trong đốt gì, sáng lên ánh lửa xanh u ám.

Giữa điện phủ, có một hồ đỏ tươi như máu, bên trong toả hơi nóng hôi hổi.

Nam Cung Tứ nói: “Đây là long trì hồn, ma long vốn bị phong ấn ở huyết trì này.”

Có người muốn đến gần nhìn ra, Nam Cung Tứ nói: “Đừng xem nhiều, hồ này tà khí rất nặng, nếu nhìn nó lâu, tâm trí sẽ tan rã, đi nhanh thôi.”

Đoàn người dưới sự dẫn dắt của Nam Cung Tứ đi qua cạnh huyết trì, bọn họ đi vào trong hành lang dài gấp khúc của điện, tuy nơi này không có ánh sáng mặt trời, không có chút gì chiếu sáng, nhưng Mặc Nhiên có thể cảm thấy họ vẫn đang đi trên sườn núi.

Đoạn này đi khoảng một nén nhang, sau đó Nam Cung Tứ dừng bước, trước mặt hắn là một phiến đá nhỏ, nhưng chứa đầy châu báu trang sức.

“Sau khi cửa đá mở ra, lại đi thêm một đoạn, chính là đường ra rồi.” Nam Cung Tứ nói, “Sau khi ra khỏi nơi cuối cùng của Thiên Cung, gọi là Đài

Chiêu Hồn, Từ Sương Lâm hẳn là ở trên đài Chiêu Hồn.”

Hoàng Khiếu Nguyệt đột nhiên hỏi: “Thiên Cung Nho Phong Môn chỉ có mấy nơi như thế? Trước điện, Long Huyết trì, còn thêm Đài Chiêu Hồn thôi?”

“Không sai.”

“Chẳng lẽ không có mật thất gì à?” Gã nhất thời gấp gáp, thiếu chút nữa nói thành mật thất chứa bảo vật, may mà kịp phản ứng lại, “Ta nói là, Từ Sương Lâm có thể cũng ở trong mật thất.”

Nam Cung Tứ ý vị thâm trường nhìn gã một cái, ánh mắt này thật sự làm Hoàng Khiếu Nguyệt có chút lo sợ. Cuối cùng Nam Cung Tứ nói: “Đến Đài Chiêu Hồn trước rồi nói sau.”

Cánh cửa cuối cùng này mở ra, lại yêu cầu máu tươi của gia tộc Nam Cung, Nam Cung Tứ dùng máu mình quệt lên hoa văn tròn mắt rồng, cơ quan trên cửa lách cách di chuyển, sau đó nghe thấy tiếng thở dài sâu kín.

Hoàng Khiếu Nguyệt sợ hãi: “Ai đang nói?!”

Ngay sau đó chỉ vào Nam Cung Tứ nói: “Tiểu tử ngươi sẽ không phải giả vờ chứ? Gậy ông đập lưng ông?”

Nam Cung Tứ hờ hững nói: “Nếu Hoàng đạo trưởng không tin ta, giờ ra ngoài vẫn kịp đấy, ngồi ở đại điện chờ xem đi.”

Hoàng Khiếu Nguyệt đương nhiên không chịu, nhưng gã trước khi vào để lại tâm nhãn—— Một đường đi này, hẳn phát hiện những cửa vào quan trọng đều cần máu gia tộc Nam Cung mới có thể mở được, mật thất chứa bảo vật trong truyền thuyết cũng nói vậy. Vì thế Hoàng Khiếu Nguyệt trước khi vào cửa, tay vô ý cố tình lau lên mắt rồng, trộm dính chút máu Nam Cung Tứ...

Đột nhiên, một tiếng nói vang lên trong đường đi——

“Kẻ tới, là ai?”

Hoàng Khiếu Nguyệt có tật giật mình, cả kinh cơ hồ nhảy lên, những người nhìn xung quanh, Nam Cung Tứ nói: “Kẻ tới, đại tông thân thứ bảy của Nho Phong Môn, Nam Cung Tứ.”

“Võng Ly... Cung Nghênh... Chủ nhân...”

Sau tiếng nói chậm rãi này, chợt xa xa.

“Võng Ly là tên ma long kia.” Nam Cung Tứ nói với Khương Hi, “Khương chưởng môn, mời đi.”

Khương Hi nhìn về đường đi phía trước, có lẽ ở nơi xa hơn trăm thước, lộ ra ánh sáng trắng, nói vậy bên kia chính là đài chiêu hồn, Khương Hi lên trước vài bước, đột nhiên đất rung lên một chút, tiếng nói mờ ảo linh hoạt kia lại vang lên lần nữa.

“Võng Ly, cung nghênh... Chủ... Nhân...”

“Con rồng này sao thế?” Khương Hi nhíu mày, “Nói một câu hai lần?”

Nhưng sắc mặt Nam Cung Tứ đã thay đổi, hắn lập tức quay đầu nhìn hướng đài chiêu hồn, quang ảnh nơi đó bỗng nhiên chớp động, hắn còn chưa kịp thấy rõ, trong tai đã nghe thấy tiếng như phun nọc, ngay sau đó ánh mặt trời chợt bùng chiếu sáng.

Đồng tử Nam Cung Tứ thu nhỏ, lạnh giọng quát: “Chạy!!”

[Husky] Chương 223: [Giao Sơn] Tiêu dao du*

Edit: Lubachphong36

Hướng phía bọn họ điên cuồng mà ập tới đâu phải là sóng lớn gì, mà đó là một đoàn rắn độc tụ hội! Hành lang nhỏ bé chật hẹp trong thoáng chốc đã hỗn loạn, người đẩy ta, ta chen người, trong chớp mắt số người bị giẫm đạp mà chết đã không ít, Khương Hi đẩy Nam Cung Tứ đi về phía trước: “Người đi trước, nơi này để ta đối phó.”

Hắn vừa nói, từ trong tay áo đã đánh ra bột phấn óng ánh, bầy rắn người trúng bột này thân hình lập tức ngưng lại, cuộn tròn không dám tiến về phía trước.

Khương Hi phần nộ quát đám người ở phía trước: “Tất cả bình tĩnh lại, mau lui về phía trung điện, đừng chen chúc!”

Hắn trấn áp làn sóng rắn độc, sau đó bước nhanh đuổi kịp nhóm người, lui về đến trước cửa đá thì phát hiện Nam Cung Tứ đang xem xét bức phù điêu đằng long, hắn hỏi Nam Cung Tứ: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Ma long nhất định đã bị khống chế.” Nam Cung Tứ nói, “Ta định trở lại xem xét tình hình ở Long hồn trì một chút.”

Hắn vừa nói xong liền định đi, Khương Hi đã bắt lấy hắn: “Bầy rắn phía sau làm sao bây giờ? Ta không mang theo nhiều bột phấn, sau khi được liệu hết tác dụng, chúng nó nhất định sẽ ập đến đây.”

Diệp Vong Tích đang đứng ở bên cạnh nói: “Để ta.”

Từ nhỏ nàng đã được dạy dỗ ở ám thành Nho Phong Môn, bởi vậy so những người khác nàng càng am hiểu cách đơn chiến ở những nơi tối tăm chật hẹp, Nam Cung Tứ tuy rằng không muốn để nàng ở lại, nhưng thái độ Diệp Vong Tích kiên quyết, hơn nữa ngoài nàng ra đúng là không còn lựa chọn nào thích hợp hơn, cho nên cuối cùng Nam Cung Tứ chỉ vỗ vỗ vai

nàng.

“Nơi này quá tối, ta biết người không thích, thủ trong chốc lát, ta lập tức trở về.”

Khương Hi cùng Nam Cung Tứ là người cuối cùng bước ra khỏi hành lang, vừa ra tới, Hoàng Khiếu Nguyệt liền hùng hổ nhào lên phía trước, tư thế hung ác đó thật sự không phải là dáng vẻ một ông lão râu tóc bạc phơ nên có, “Nam Cung Tứ! Người còn dám nói không phải người giở trò quỷ?”

Nam Cung Tứ ấn nhẫn hồi lâu, giờ phút này rốt cuộc cũng nhẫn hết nổi, hăn gầm lên: “Nếu là ta giở trò quỷ thì bây giờ người còn có thể yên ổn mà đứng ở đây sao? Tránh ra, đừng cản đường!”

Hoàng Khiếu Nguyệt ban đầu là cả kinh, rồi sau đó chỉ vào mũi hăn: “Nhìn kìa nhìn kìa, tháo mặt nạ ra rồi sao? Lộ đuôi cáo ra rồi sao? Nãy giờ vẫn luôn ra vẻ đáng thương, bây giờ tới địa bàn của người rồi, thì giọng cũng cao lên luôn, người cho rằng người vẫn còn là trưởng tử Nho Phong Môn oai phong một cõi sao? Sao dám khí thế kiêu ngạo như thế!”

“Hoàng Khiếu Nguyệt.”

Người nhẫn nhịn đến cực hạn ngoại trừ Nam Cung Tứ, còn có một người khác.

Khương Hi thật sự thấy chướng mắt, răng trên nghiến vào răng dưới, lạnh lùng mở miệng: “Người đừng cho là ta không biết người hùng hổ dọa người, rốt cuộc là muốn làm cái gì.”

Tay Hoàng Khiếu Nguyệt bỗng dừng thu lại, sắc mặt đã biến, nhưng vẫn cố gắng trấn định: “Khương chương môn có lẽ không thể hiểu nổi lòng của lão phu, ta với Nho Phong Môn có mối thù giết huynh đệ, ta....”

“Ta xác thật không cách nào hiểu được nổi lòng của Hoàng đạo trưởng.”

Khương Hi đảo tròn mắt, lạnh lùng nhìn hăn, “Ta đối với bảo tàng mật thất của Nho Phong Môn, đúng là một chút hứng thú cũng không có.”

Ánh mắt hăn sắc bén như hai lưỡi đao vừa ra khỏi vỏ, Hoàng Khiếu Nguyệt đột nhiên lui ra sau hai bước, ngơ ngác mà nhìn Khương Hi, môi khép khép lại mở mở, lại như cá mắc cạn, nửa câu cũng không nói nên lời.

Khương Hi nói: “Nam Cung, người đi tra xét đi.”

Nhưng Long hồn trì chỉ là một cái ao vuông, giới hạn bởi bốn vách tường,

nhìn một phát đã thấy hết toàn cảnh, cẩn thận quan sát vài lượt, cũng không phát hiện có gì kỳ lạ, Nam Cung Tứ lắc lắc đầu, nói: “Ta đi lên phía trước điện xem xem.”

Đồ vật bày biện ở tiền điện phức tạp hơn rất nhiều, huống chi còn có nhiều quân cờ Trân Lung như vậy, Nam Cung Liễu khi này bị giữ lại trong điện, lúc Nam Cung Tứ đi vào, thấy hắc đang ôm sọt quýt ngủ say sưa.

Hắc đứng trước mặt phụ thân mình trong chốc lát, ánh mắt vừa mờ mịt vừa trống rỗng, chỉ là hốc mắt không tự chủ được đã đỏ lên. Hắc không dám đứng nhìn lâu, cũng không đánh thức phụ thân đã bị biến thành quân cờ này, mà đưa mắt nhìn qua một đám quân cờ khác, hy vọng có thể tìm được chút manh mối.

Khi này mọi người tiến vào trong điện, hắc không có thời gian rảnh để nhìn kỹ càng, chỉ thấy nơi này được chia làm hai bên, một bên là “cực lạc”, bên kia là “địa ngục”, lúc này khi hắc trở lại đây xem xét, lại phát hiện ra không ít hình ảnh của cố nhân, hắc thấy Tứ thúc xưa nay có quan hệ không tốt với Từ Sương Lâm đang hãm sâu trong ‘địa ngục’, bị nướng sống trên một lò lửa, hắc lại nhìn sang phía bên kia, nhìn thấy mấy thị nữ trong tam sinh biệt viện đang đuổi hoa bắt bướm....

Hắc thậm chí còn nhìn thấy ông nội của mình.

Nhưng Nam Cung Tứ cũng không có nhiều thời gian để tiếc thương, bởi vì bỗng nhiên hắc có cảm giác mình sắp nhìn thấy một người, một người...

Sau đó hắc nghe thấy...

Trong tiếng lẩm bẩm rì rầm bao phủ như thủy triều, hắc nghe thấy...

Một tiếng gọi run rẩy, nhỏ như tiếng muỗi kêu...

“Tứ nhi.....”

Nam Cung Tứ chấn động như bị ngũ lôi đánh xuống, hắc chưa kịp quay đầu mà nước mắt đã thấm ướt hốc mắt.

Hắc xoay người, dưới ánh nước mờ mịt mông lung hắc nhìn thấy một hình bóng thanh y mờ ảo, hắc hoảng hốt chạy về phía thân ảnh kia, hắc khàn giọng mà gọi: “Mẹ! Mẹ !!!”

Nước mắt trong suốt lăn chã rơi.

Ở phía “cực lạc”, một người đang đứng, thanh y thướt tha, đó là mẫu thân

của Nam Cung Tứ – Dung Yên. Giống với Nam Cung Trường Anh, nữ nhân này cũng có định lực cực kỳ mạnh mẽ, hơn nữa Từ Sương Lâm giữ lại tâm tính của quân cờ, nên cho dù Nam Cung Tứ trưởng thành đã rất khác khi còn bé, mà nàng tuy chỉ là một khối thi thể vẫn có thể nhận ra Nam Cung Tứ chỉ bằng một ánh nhìn.

Nàng run rẩy, cực kỳ khó khăn mà vươn bàn tay cứng đờ như khối gỗ về phía Nam Cung Tứ: “Tứ..... Nhi.....”

Xiêm y mà Dung Yên đang mặc chính là bộ quần áo mà lần cuối cùng Nam Cung Tứ nhìn thấy nàng. Hắn quỳ trước mặt nàng, giống như đêm hôm đó, trở lại năm tháng xưa, trở lại một đêm như bao đêm bình thường ở Nho Phong Môn, mẹ hắn đi đến thư phòng tìm hắn, bên ngoài cửa sổ trăng tròn đã lên cao.

Nam Cung Tứ quỳ trước mặt nàng, hắn ngửa đầu nhìn nàng, hắn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng nói ra, lại là một câu run rẩy: “Mẹ..... ‘Cử thế nhi dự chi nhi bất gia khuyến, cử thế nhi phi chi bất gia trở’ *”

Thời gian dường như quay ngược lại.

Ngày xưa, mẫu thân nghiêm khắc đứng bên cửa sổ, nhíu lại đôi mày đẹp mà hỏi: “Cử thế nhi phi chi bất gia trở”, trước câu này là câu gì?”

Con trẻ ậm ừ, làm thế nào cũng không đáp được.

Sau đó nàng ra đi quá đột ngột, hắn quỳ gối trước cỗ quan tài đen kịt, không cách nào trả lời cho mẫu thân mình nghe câu văn hoàn chỉnh cuối cùng mà sinh thời nàng đã hỏi.

Một câu ‘Cử thế nhi dự chi nhi bất gia khuyến, cử thế nhi phi chi bất gia trở’, cách trở hơn mười năm, trải qua mệnh mệnh năm tháng, cuối cùng cũng đáp trọn.

Hắn quỳ trước mặt nàng, tư thái y hệt như đêm trăng biệt ly năm đó, thân ảnh bọn họ vượt qua thời gian mà giao thoa trùng lặp, chỉ khác là, khi đó trong lòng tràn đầy oán hận, hiện giờ tim lại đau như đoạn ruột, khi đó mặt hoa tóc xanh, hiện giờ lại thành quân cờ trong tay người khác.

Dung Yên vượt nhẹ gương mặt, mái tóc Nam Cung Tứ, cuối cùng nắm lấy đôi tay loang lỗ vết máu của hắn, run rẩy khép hai mắt lại.

“Tứ nhi, bây giờ thân thể mẹ bị khống chế, như thịt trên mâm, bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi ý thức.... Nhưng Tứ nhi, con phải tin.... những lời này của mẹ, đều là thật lòng.... tất cả đều là suy nghĩ của mẹ trước lúc ra đi. Tuy mẹ cực kỳ hận những việc bá phụ con đã làm... thế nhưng... mẹ cũng cảm kích hẳn.....”

“Mẹ.....”

“Nếu không phải hẳn..... biến mẹ thành một quân cờ, thì làm sao mẹ có thể gặp lại được con một lần..... cùng.... nói với con.....” Thân thể Dung Yên cứng đờ mà cúi người, nàng run rẩy vươn tay ra, sau đó gặt gao mà ôm Nam Cung Tứ vào lòng.

“Trước khi mẹ đi, hối hận nhất chính là.....” Nàng nghẹn ngào, ngập ngừng, cổ họng cứng đờ, cũng không phải bởi vì bị Từ Sương Lâm lần nữa khống chế, nàng ôm con trai mình thật chặt, run giọng nói: “Mẹ hối hận nhất chính là, trước nay đều không ... trước nay đều không ôm con chặt thế này. Mẹ trước nay chưa từng ôm con như vậy... Tứ nhi.....”

“Mẹ cũng rất yêu con.”

Nam Cung Tứ đã khóc không thành tiếng: “Con biết..... Con luôn biết, mẹ, con sớm đã biết hết.”

Đột nhiên, mặt đất lại bắt đầu chấn động, Dung Yên bỗng dừng rùng mình, hai tròng mắt mở to, lăm lăm nói: “Huyết khế của Võng Ly đã sắp bị phá nát....”

“Cái gì?”

“Huyết khế của Võng Ly đã sắp bị phá nát! Ta ở chỗ này, mỗi ngày ta đều nhìn thấy được!” Dung Yên bỗng nhiên khẩn trương lên, “Tứ nhi, con không thể có chuyện gì, ta muốn đi ngăn cản hẳn..... Ta muốn đi ngăn cản Nam Cung Như.....”

Nam Cung Tứ lau nước mắt, giữ chặt nàng: “Mẹ, người ở chỗ này đã nhìn thấy cái gì? Huyết khế gì sắp phá nát?”

“Con nghe đây.” Dung Yên dừng một chút, tròng mắt co rút lại, trong một khắc dường như lại sắp bị người khác khống chế, nhưng nàng cắn chặt răng, dựa vào ý chí còn sót lại của thân thể mà chống lại sự khống chế của quân cờ Trần Lung, “Con nghe đây, Nam Cung Như tập hợp năm thanh

thần võ, để năm thanh thần võ này uống máu của vạn người, khi hợp lực của chúng lại sẽ có thể chặt đứt ràng buộc giữa Long ma và gia tộc Nam Cung.”

“Chặt đứt ràng buộc?!”

“Không sai, long gân, là thứ đầu tiên bị chặt đứt.”

Nam Cung Tứ sợ hãi: “Cho nên những cương thi đột nhiên bạo khởi ở bên ngoài kia, kỳ thật là bởi vì long gân bị chặt đứt, cho nên mới thoát khỏi khống chế?”

“Đúng thế.” Dung Yên khàn khàn nói, “Cái thứ hai, chính là long lân.” (龙鳞: long lân – vảy rồng)

Nam Cung Tứ bỗng dừng nhớ đến đoàn rắn độc lúc này, hẳn là đều do long lân biến thành.

“Cái thứ ba, là long vĩ.” (龙尾: long vĩ – đuôi rồng)

Nam Cung Tứ thất sắc nói: “Vậy chấn động vừa này, chính là ràng buộc của long vĩ bị chặt đứt sao?!”

“Không sai, rồi sau đó là long đầu, cuối cùng là long thân.” Dung Yên nói, “Một khi Nam Cung Như dùng năm thanh thần võ thi triển pháp thuật thành công, cả toà Giao Sơn đều sẽ mất khống chế..... Rốt cuộc..... Không bao giờ còn nhận ra Thái chương môn là chủ nữa.....”

Sắc mặt của nàng lại trở nên thống khổ, nhất thời không nói thêm được nữa, Từ Sương Lâm dường như đã cảm giác được những chuyện nàng đang làm, nên đã cực lực ngăm gia tăng khống chế lên thân thể nàng. Dung Yên rên lên nhẹ, ngón tay nhỏ dài tái nhợt gắt gao luồn vào giữa búi tóc nắm chặt: “Không..... Không.....”

“Me!”

“Tứ, Tứ nhi.....”

Giọng nói của hẳn làm nàng bỗng nhiên bừng tỉnh lại, nàng giống như người sắp chết khát lại nhìn thấy suối ngọt, nàng gắt gao nắm lấy hẳn, trên mặt hiện rõ vẻ lo sợ bất lực.

Đó là vẻ bất lực mà hẳn chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt nàng.

Nam Cung Tứ đau lòng như cắt, hẳn ôm nàng vào ngực. Trước kia khi hẳn còn nhỏ, nàng lúc nào cũng lãnh đạm, lại nghiêm nghị, thực sự rất ít khi ôm

hắn.

Hiện giờ rồi cuộc hắn có thể chờ mẹ.

Tuy rằng đây chẳng qua chỉ là một hồi hoa trong gương, trắng trong nước, chẳng qua chỉ là một khối thi thể còn sót lại một chút ý thức lúc sinh thời, ngay cả đến hồn phách cũng không hề có.

Nhưng, cũng đủ rồi.

Dung Yên cuộn tròn thân mình, dựa trong lòng ngực Nam Cung Tứ mà hơi hơi phát run, qua một lúc nàng mới ngẩng mặt lên, trên mặt đã chảy đầy huyết lệ do tác dụng của quân cờ Trân Lung.

Trong lòng Nam Cung Tứ chưa xót, giơ tay lau lên khuôn mặt nàng, nhưng không hiểu sao càng lau càng dơ, có lau thế nào cũng lau không sạch những vết máu đó, hắn thống khổ mà nhắm mắt lại.

Dung Yên nói: “Ta có thể cảm giác được hắn..... Hắn đã cảm thấy ta..... Thời gian của ta không còn nhiều Con nghe đây, hắn chặt đứt huyết khế, vì..... chính là muốn có thể cùng Long ma một lần nữa lập lại huyết khế mới, đến lúc đó..... A!!”

Ý thức nàng dần trở nên mơ hồ, khó có thể tiếp tục.

Nhưng Nam Cung Tứ đã bừng tỉnh hiểu được, một chút huyết sắc cuối cùng trên mặt hắn cũng đã biến mất: “Đến lúc đó, Vồng Ly chỉ nghe mệnh lệnh của một mình hắn, chúng ta ở Giao Sơn liền.... một người cũng trốn không thoát?!”

“Tuyệt không thể như thế.....”

“Tuyệt không thể như thế!”

Hai mẫu tử đồng thanh.

Nam Cung Tứ cúi đầu nhìn mẫu thân: “Có phải mẹ đã biết nên làm như thế nào?”

“Nam Cung Như tu luyện không tới nơi.....” Sắc mặt Dung Yên hiện ra một tia ý lạnh, “Hắn..... Hắn căn bản trấn áp không được quân cờ Trân Lung..... Cho nên đã sinh ra phản phệ, ta cũng bởi thế..... mới có thể biết một vài điều..... Ta biết phải làm thế nào —— con hãy nghe ta.”

Dung Yên nắm chặt cánh tay Nam Cung Tứ, ánh mắt từng chút từng chút mà đảo qua hàng loạt người bên ngoài, cuối cùng dừng lại trên người

trượng phu của nàng.

Bởi vì mặt đất mới bị chấn động nên Nam Cung Liễu bị đánh thức, đang ngồi ôm sọt quýt của mình, mơ mơ màng màng mà nhìn quanh bốn phía, một bộ dáng đáng thương ngơ ngác không biết gì.

Nàng nhìn chăm chăm hẳn, giống như chim ưng nhìn chăm chăm rắn độc trong huyết.

“Cần một người phải chết.” Môi đỏ của nàng mấp máy mở ra, Dung Yên nói: “Tứ nhi, con đi giết hẳn!”

(逍遥游: tiêu dao du. Tiêu dao là tự do tự tại, du là ngao du. Tiêu dao du là một trong bảy thiên, thuộc phần Nội thiên của Nam Hoa kinh, viết bởi Trang Tử.) (举世而誉之而不加劝, 举世而非之而不加沮: đây là một câu trong thiên Tiêu dao du.

Dịch Hán văn: Cử thế nhi dự chi nhi bất gia khuyến, cử thế nhi phi chi bất gia trở.

Tạm dịch nghĩa: Dù cả thế gian ca tụng, cũng không tăng thêm khích lệ; dù cả thế gian chê trách, cũng không tăng thêm chán nản.)

[Kiến thức có hạn, thỉnh cao nhân ngang qua, nếu có sai sót xin dừng chân chỉ giáo. Đa tạ!]

[Husky] Chương 224: [Giao Sơn] Quân tử nặc

Edit: Thiên Di

Beta: Shira

“!” Nam Cung Tứ hoảng hốt, “Mẹ?”

“Khế ước ma long, chỉ có thể dùng máu tươi họ Nam Cung tế bái, mới có thể gia cố.” Dung Yên nói, “Chỉ có con, hoặc là gã. Nên đương nhiên phải là gã... Gã đã thành một quân cờ rồi, là cái xác không hồn... Huống chi, gã dựa vào đâu mà được sống tạm? Gã làm chồng bất trung, làm cha không nghiêm, làm quân không tôn, gã không xứng làm người. Ai biết vì sao Nam Cung Như lại niệm tình mà giải lăng trì quả cho gã chứ, chỉ để gã làm tên khờ?!”

Nam Cung Tứ vẫn cứng đờ đứng tại chỗ, tựa hồ hăn cũng bị biến thành quân cờ, cứng đờ, khó nhúc nhích nổi.

“Tứ nhi, vì mẹ thân bất do kỷ, khó động thủ được. Giờ chỉ có mỗi con... Chỉ có con có thể đẩy gã vào Long Hồn Trì, máu tươi vào hồ... Có gã... Một mạng sống ti tiện, đã có thể đổi lại bình an cho mọi người, cũng coi như gã... Chết rồi tích được đức!”

Hăn còn chưa phản ứng lại, đột nhiên, nghe thấy có người gào lên bên Lăng Hồn Trì: “Sao thế? Trùng giáp xác ở đâu tới?”

Trùng giáp xác...?

Ngay sau đó truyền tới từng tiếng hét thê thảm hết lần này đến lần khác, còn có tiếng nhóm Tiết Chính Ung Khương Hi đang ra lệnh. Dung Yên nôn nóng nói: “Mau lên, huyết khế nơi đuôi rồng đã bị cắt đứt, chỉ còn một khế ước cuối cùng, chờ giải được hoàn toàn, dù có quăng gã vào Huyết Trì, cũng chẳng thay đổi được gì nữa.”

Nam Cung Tứ bị bà dội tỉnh.

“Còn do dự gì nữa?!” Dung Yên nói, “Gã gây tội nghiệt khắp nơi, làm hại Nho Phong Môn tới nông nổi ngày hôm nay. Tứ nhi! Con mau tỉnh lại đi! Không còn lựa chọn khác đâu, con——!”

Bà bỗng dừng nghẹn họng không nói.

Sau đó, mắt bà hơi trợn lên, đồng tử co rút kịch liệt, Từ Sương Lâm tựa hồ rốt cuộc không chế lại được, dùng linh lực hung ác không chế bà.

Dung Yên không còn ý thức của mình nữa.

Trên mặt nàng lần nữa hiện lên biểu tình ngơ ngẩn, bà chậm rãi đứng dậy, hướng tới “Cực lạc”, trở lại vị trí ban đầu không chớp mắt, ánh mắt nhìn không trung, thấp giọng thì thào: “Tứ nhi... Nói mẹ nghe, cử thể nhi phi chi nhi bất gia tự, câu trước nó, là gì?”

Nam Cung Tứ run lên.

Hắn quỳ trên đất run lên, hắn không bị thứ gì khống chế, nhưng hắn cảm thấy thiên la địa võng, không có đường thoát.

Cử thể dự chi nhi bất gia khuyến, cử thể huỷ chi nhi bất gia tự.

Đây là chuyện mẹ hắn hy vọng hắn làm được, thật khó.

Thật sự rất khó.

Khi còn nhỏ học Tiêu Dao Du tối nghĩa khó hiểu cũng được, hay là bắt hắn bắn mười mũi tên trúng hồng tâm chín mũi cũng thế, đều là chuyện khó làm.

Giờ, bà nói với hắn, phải dùng máu phụ thân hắn, để gia cố huyết khế Giao Sơn.

Hắn nghe tiếng gào thét thảm thiết bên ngoài, chỉ nghe giọng cũng biết bộ giáp xác tinh dậy có bao nhiêu đáng sợ, hắn lại nhớ tới Diệp Vong Tích, vẫn trong bóng tối một mình nghênh chiến xà triều, chờ hắn điều tra hết thấy rõ ràng quay về bên Diệp Vong Tích.

“Tứ nhi...” Mẫu thân phía sau thì thào.

Hắn chậm rãi rút trường kiếm, đi tới gần Nam Cung Liễu.

Hận.

Sao lại không hận được?

Hắn nhìn người nam nhân này——

Sao có thể không hận gã?

Khi sống móc tim mẫu thân, tư thông với chưởng môn Giang Đông Đường, hại Lý trang chủ của Bích Đàm Trang, khiến Nho Phong Môn bị phá huỷ trong cục diện rối ren và rõ ràng vậy bản danh tiếng của hãn cùng Diệp Vong Tích khiến hai người hoảng sợ nhiều ngày không nơi để về như chó nhà có tang, còn không phải là chó nhà có tang sao hãn có thể không hận gã!!

Bội kiếm giờ lên, ánh sáng trắng như tuyết chiếu lên mặt Nam Cung Liễu. Gương mặt không hề trẻ kia, mang theo vài phần an tường và bình tĩnh chỉ trẻ con mới có.

Nam Cung Liễu nhìn Nam Cung Tứ, nên tay Nam Cung Tứ run lên, hãn quay sang chỗ khác, hãn nói: “Ông lên đây.”

“Người là ai? Sao lại muốn ta lên đó? Ta muốn ngồi đây, ta phải đợi bệ hạ...”

“Bệ hạ cái gì!” Nam Cung Tứ gào lên với gã, tim đập thành thịch, máu chảy rần rật dâng trào, sôi sục, “Đó là đệ đệ ông! Tiền đồ đâu hả Nam Cung Liễu?! Đó là đệ đệ ông!!”

“Là đệ đệ cũng là bệ hạ đó.” Nam Cung Liễu bị dọa, lại co rúm vào, “Người đừng dữ thế, người... Người... Sao người lại khóc rồi?”

Ta khóc ư?

Nam Cung Tứ ngơ ngẩn mà nghĩ.

Ta... Ta khóc ư?

Nước mắt đang ngắt chảy xuống, cùng bội kiếm, rơi trên đất.

Nam Cung Tứ bỗng quỳ xuống, gào khóc.

Sao lại vậy?

Hãn hận gã, hãn cho rằng mình thực sự có thể ép phụ thân mình tới Long Hồn Trì, tu bổ lại huyết khế Giao Sơn cùng Võng Ly.

Hãn vì sao không thể hận gã? Người trước mặt này hại mình không có nhà để về, cửa nát nhà tan, hãn dựa vào đâu mà không hận?

Nhưng mà...

Nhưng mà thật sự không thể xuống tay nổi.

Khi ánh sáng trắng của kiếm chiếu lên mặt người này, lúc hãn nhìn thấy nếp nhăn nơi khoé mắt của người này, hãn nhớ tới, thế nhưng là——

Thế nhưng là khi mình còn rất nhỏ rất nhỏ, chập chững chạy theo Nãi Bạch Kim trên đồng cỏ Khiếu Nguyệt.

Chân không vững, cuối cùng chạy ngã.

Dung Yên đứng trước mặt hắn, nói với hắn đang oa oa khóc lớn: “Tự đứng dậy.”

Đau quá.

Thật sự rất đau, hắn giãy giụa, cũng cố gắng, nhưng không đứng dậy nổi.

Hắn vươn tay, khẩn cầu mẫu thân ôm lấy hắn một lần, đỡ hắn lên một lần.

Nhưng Dung Yên không đưa tay ra, vẫn luôn luôn không đưa tay ra.

Cuối cùng có một bàn tay khác, bế thân thể nho nhỏ của hắn lên, ôm vào trong lòng, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, hắn thấy một khuôn mặt.

Một khuôn mặt trẻ tuổi, đôn hậu, tiên sinh tốt, gương mặt luôn từ ái hoà khí.

“Ấy chà, Tứ nhi của chúng ta thỉnh thoảng cũng cần người khác giúp chút nhỉ.” Người này xoa mái tóc mềm của hắn, ánh mắt thực ôn nhu, “Nếu không dậy được, thì cha mẹ để làm gì?”

Đó là ký ức non nớt của Nam Cung Tứ, có được với phụ thân sớm nhất, ấn tượng sớm nhất.

Tại nơi u khoáng này, đại diện đầy hoạt thi, người sống tập tễnh duy nhất, nghiêng ngả lão đảo, dựa vào bên mình.

Hắn bò dậy, nhưng rất nhanh đã lại quỳ xuống.

Hắn nhìn Dung Yên nơi xa xa, dập đầu từ xa ba cái, sau đó lại đứng lên, xoay người muốn bỏ đi.

Bỗng, ống tay áo bị kéo lại.

Người kéo hắn lại, thế mà là Nam Cung Liễu.

“...”

Nam Cung Liễu lấy quạt từ sọt ra, đưa vào tay hắn, nghĩ nghĩ, bóc một phần, trực tiếp đưa tới bên môi hắn.

“Đừng khóc nữa, tuy không biết ngươi muốn đi làm gì. Nhưng mà quạt ngọt lắm, ăn rất ngon. Ta bóc rồi, ngươi nếm thử đi.”

Nam Cung Tứ không muốn ăn, nhưng quạt ngay bên cánh môi, Nam Cung Liễu đưa cho hắn, tựa như vô số lần bón hắn khi còn nhỏ.

Vị chua ngọt tản ra khắp răng môi, Nam Cung Tứ chà mạnh nước mắt, rốt cuộc hạ quyết tâm ném trường lạc kiếm đi, xoay người bước nhanh ra trước đại điện.

Hắn tới bên Long Hồn Trì đang xảy ra hỗn chiến.

Đuôi rồng hoá thành giáp xác hung ác cứng cáp, đã có rất nhiều tu sĩ tử trận, máu chảy thành sông. Bởi vì bộ quá nhỏ, đại tông sư như Sở Văn Ninh hay Khương Hi cũng không bảo vệ được nhiều người lắm, trường hợp biến thành hỗn tạp rườm rà, như ở trong phí canh, giữa đình hoạch.

Không ai chú ý tới Nam Cung Tứ vừa vào.

Hắn vào trong điện.

Mấy canh giờ trước, hắn mất linh hạch, cho rằng từ đây mình phải biến thành phàm nhân rồi, cả đời tầm thường.

Giờ phút này lại chợt thấy được, hoá ra vận mệnh biết hắn vốn cao ngạo, tuy không đối tốt với hắn, nhưng cuối cùng, cũng chả xử tệ với hắn.

Điều thua thiệt duy nhất...

Ánh mắt hắn dừng lại đường đi thông với đài Chiêu Hồn.

Diệp Vong Tích.

Nam Cung Tứ bỗng giãn mặt cười.

May mà, kết quả cũng không kịp nói với nàng, cảm ơn nàng không bỏ đi, cảm ơn nàng quyết chí không thay đổi. May mà chưa kịp nói với nàng, hắn rốt cuộc cũng biết nàng tốt, tình ý của nàng, nguyện từ nay ở bên nàng.

Bằng không vô duyên vô cớ, liên lụy cô nương nhà người ta, vậy...

“Bùm.”

Vậy làm sao?

Hắn không nghĩ hết, nếu nghĩ nữa, có lẽ sẽ chẳng còn dũng khí. Hắn không nghĩ hết, nên để huyết trì sôi sục nuốt trọn hắn, hắn không nghĩ xong, đã hoá thành xương trắng, tan thành tro bụi.

Khi sống hắn chỉ kịp làm một chuyện cuối cùng, là cởi túi tên bên hông xuống, đem túi tên mẫu thân thêu từng đường kim mũi chỉ cho hắn, cùng yêu lang Nãi Bạch Kim kêu gù gừ hốt hoảng vút bên cạnh hồ.

Nam Cung Tứ cảm thấy trong nháy mắt mình hoá thành tro tàn, như vẫn còn ý thức, nhưng lại không đau, hắn như nghe rõ ràng rành mạch tiếng túi

tên an toàn rơi lên đất, Nảo Bạch Kim “grừ” kêu lớn, tựa hồ còn nghe thấy tiếng Sở Văn Ninh gọi tên hần, rất nhỏ nhưng mắt sạch thông dong.

Hần muốn đáp.

Hần muốn đáp một tiếng:

Sư tôn...

Ta nhận người.

Sao ta lại không nhận người chứ.

Kỳ thật ta vẫn nhớ rõ, năm ấy dưới tàng cây, cúi đầu làm lễ bái sư.

Nhưng mà người nói không muốn nhận ta.

Ta cũng có tự tôn kiêu ngạo của ta, sợ người chướng mắt với căn cốt của ta, nên vẫn luôn ra vẻ khi ấy còn quá nhỏ, không nhớ nổi.

Sau đó người nguyện thu nhận ta, nhưng mà ta lại sợ liên lụy tới người...

Giờ thì tốt rồi.

Ta có sư tôn, ta trả Tiêu Dao Du cho mẹ, Diệp Vong Tích và Nảo Bạch Kim đều an ổn.

Đúng rồi, không nghĩ tới trước khi chết, còn có thể ăn một miếng quýt.

Là người kia... Tự tay bóc...

Mùi vị giống hết như quýt hồi nhỏ bón cho ta ăn.

Rất ngọt...

Hồn Nam Cung Tứ bỗng tan rã, cái gì cũng nhạt đi, tất cả biến thành ảo ảnh khi xưa, chuyện cũ mộng cũ, đều trôi qua.

Huyết khế quay về.

Long Hồn Trì bỗng hiện ánh sáng chói mắt, ánh sáng kia có thể thấy được, Long Ngâm kiếm khiêu, bẻ gãy nghiền nát, bỏ từ đuôi rồng, răn từ vảy rồng, long gân đứt tợn bên ngoài, đều vì tro tàn, tan thành bột mịn.

Lúc Diệp Vong Tích tắm máu từ hang hẹp lao tới, nháy mắt thấy thân ảnh cuối cùng của Nam Cung Tứ rơi vào hồ, nhìn lấy ánh sáng từ huyết trì sáng lên, còn các tu sĩ bên huyết trì, Sở Văn Ninh nghẹn ngào bên hồ, cúi người ôm lấy Nảo Bạch Kim bất lực.

Bội kiếm của nàng leng keng rơi xuống đất.

“A Tứ!!!!”

Khàn cả giọng, xuyên thủng mây trời!

Giờ người Diệp Vong Tích đầy vết thương, nàng lão đảo tiến lên mấy bước, còn chưa kịp tới bên hồ, thậm chí còn chưa kịp rơi nước mắt, vết thương nghiêm trọng cùng cảm xúc điên cuồng đã làm nàng suy sụp. Độc rắn lan tràn khắp người nàng, xương thịt nàng lạnh băng, cả người run lên.

“A Tứ...”

Nàng lão đảo bước tới, môi tím xanh, mấp máy, nghẹn ngào, nước mắt lăn chã xuống. Nhưng rốt cuộc nàng không chống đỡ nổi nữa, nàng ngã mạnh lên nền gạch lạnh băng.

Trước mắt tối đen, nhưng nàng dùng ngón tay dính đầy máu loang lổ cào lên đất, muốn bò lên phía trước.

Rõ ràng biết không còn kịp nữa.

Rõ ràng tận mắt nhìn thấy Nam Cung Tứ thả người nhảy xuống Long Hồn Trì.

Rõ ràng tất cả đều đã kết thúc.

Nhưng mà không cam lòng, sao có thể cam tâm... Sao có thể cam tâm!!

Như chỉ cần kiên trì tới chết bò tới bên hồ, là có thể khiến người nọ quay về, như chỉ cần một hồi chấp nhất như vậy, Nam Cung Tứ sẽ có thể quay về bên cạnh nàng.

Hắn đã nói.

Trước khi đánh xà, rõ ràng hắn đã đồng ý rồi——

Hắn nói, nơi này tối quá, ta biết muội không thích, muội ráng chịu thêm một lát, ta sẽ trở về nhanh thôi.

Nước mắt lăn chã rơi.

Nàng liền kiên trì, cắn răng cũng kiên trì, từng chút như vậy, hôn hôn trầm trầm mà phủ phục, run rẩy, bò đến bên Long Hồn Trì đã tắt.

Ta tới rồi.

Huynh ở đâu?

Trước mắt thật tối, xung quanh thật lạnh, có phải nếu không có lệ quỷ muốn tới, có phải không có rắn độc hung thi, huynh có thể như trước kia, một tấm linh phù trấn lạc, uy phong lẫm lẫm quay đầu không.

Lại nói với ta một câu: “Theo ta đi, ta bảo vệ muội.”

“Nam Cung Tứ... A Tứ...” Nàng nghẹn ngào, gào khóc, khóc lớn, “Huynh về đi mà! Quân tử nhất ngôn, huynh phải giữ lời, huynh quay về đi mà!”

Nhưng tiếng khóc kia không kéo dài lâu. Độc tố mãnh liệt và nội thương rất cuộc bao phủ nàng, trước khi nàng mất ý thức, việc làm cuối cùng, là vươn tay, cào lên vách Long Hồn Trì, tựa hồ như vậy có thể giữ được vật người người trong hồ, đưa hãn về bên cạnh.

Vốn dĩ hết thảy đều sẽ trở nên tốt đẹp... Linh hạch bạo ngược của A Tứ có cách chữa, mọi người đều không còn hận họ như vậy nữa... Vốn dĩ... Đã sắp hết khổ rồi.

Nhưng bóng đêm lại ập tới, đối với nàng mà nói, có lẽ không còn bình minh nữa.

“A Tứ...”

Diệp Vong Tích nỉ non, rốt cuộc chậm rãi khép mắt.

Ma ác long rốt cuộc bị trấn áp, Nam Cung Tứ dùng thân thể máu thịt, gia cố lại ràng buộc sắp rách nát, mà hồn phách Nam Cung Tứ hoà vào Long Huyết Trì, Từ Sương Lâm khó mà phá huỷ.

Tất cả đều kết thúc.

Giao Sơn không còn là nơi Từ Sương Lâm có thể điều khiển, Nam Cung Tứ không có bản lĩnh thông thiên triệt địa như Nam Cung Trường Anh, nhưng cuối cùng lại là hãn, cắt bỏ nanh vuốt sắc nhọn nhất của Từ Sương Lâm.

Tất cả mọi người không nói gì, chỉ có thể nghe tiếng người bị thương rên rỉ rất nhỏ.

Ánh sáng Long Huyết Trì dần tắt, Mặc Nhiên tới cạnh Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh cúi đầu, nhắm mắt, tay ôm Nãi Bạch Kim tái nhợt lạnh băng, vì ần ần, gân xanh dưới làn da hơi nẩy lên.

“Sư tôn...”

Sở Văn Ninh chẳng nói gì, y cuối cùng chỉ thả Nãi Bạch Kim cạnh Diệp Vong Tích, cùng với túi tên của Nam Cung Tứ.

Y đứng dậy, trong mắt chứa nước, nhưng nhìn về phía đài Chiêu Hồn đi tới, ánh nước mỏng manh ngưng tụ thành băng sương.

Y không nói một lời, Thiên Vấn trong tay chảy xuôi kim quang, y đi tới lối đi tối đen.

Mặc Nhiên theo y, đệ tử Tử Sinh Đỉnh đều trầm mặc đuổi theo.

Không ai hỏi gì, cũng không ai nói gì.

Xung phong có ý gì, họ đều hiểu rõ trong lòng, nhưng họ đều theo kịp, không ai lùi bước. Rồi tới Đạp Tuyết Cung, Cô Nguyệt Dạ...

Khương Hi lên trước, chỉ vài đệ tử trị liệu cùng đệ tử trấn thủ, nói: “Các người ở lại đây, chăm sóc tốt người bệnh, đặc biệt là Diệp cô nương. Nếu những kẻ không chết lại mất mạng, về sửa lại bồng lộc linh thạch, tất cả đều cắt hết.”

“Rõ, chưởng môn.”

Đài Chiêu Hồn được mở ra, một đường này tổn binh hao tướng, bọn họ tới nơi cuối cùng trong Thiên Cung của Nho Phong Môn——

Rốt cuộc cũng tới, nơi hiển tể chiêu hồn.

Đài Chiêu Hồn.

[Husky] Chương 225: [Giao Sơn] Cười ta điên

Edit: Tiêu

Beta: Shira + Chu

Sở Văn Ninh là người thứ nhất ra khỏi đường, không nhỏ hẹp như dừng đạo, ý đứng ở chỗ bậc thềm lối ra, chiếu lên mắt là đài cao trống trải, đưa mắt nhìn khó thấy điểm cuối, giống như một cửa tiêu chìm nổi ở một phương trời ở trên vùng đất.

Lúc này ánh trăng lên cao, đài cao cô cút khắp nơi, không có một ngọn cỏ, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy từng cơn gió rét, rặng mây mờ lung, mà ở giữa nơi cao nhất, có một người ngồi.

Từ Sương Lâm.

Mọi người lục tục tới theo sau, đều nhìn Từ Sương Lâm bỗng giặc mình kinh ngạc, Tiết Chính Ung càng cả kinh nói: “Sao lại..... Đây là..... Đây là có chuyện gì?”

Có người khác hít ngược một hơi khí lạnh, nói nhỏ: “Trời ạ, sao lại như vậy?”

“Hắn rốt cuộc sống hay chết?”

Mặc Nhiên đi tới, đi đến càng gần, trước mắt là một màn khiến người ta dựng đứng lông tóc, xương trắng lộ ra—— Từ Sương Lâm ngồi xếp bằng trên mặt đất, mắt nhắm lại. Nửa bên thân thể của hắn đã thối rữa, căn bản nhìn không ra hình người, trên người không ngừng trào ra nào là máu với mủ nào là nước đen, tanh tưởi bức người. Mà chung quanh hắn, cảm mỗi loại hung khí thần võ cực nặng.

Đầu ngón tay Mặc Nhiên không ngừng co lại—— hắn thấy Bất Quy.

Bất Quy cắm sâu trong đất, trên mặt đất phát ra ánh sáng nhàn nhạt, cuối cùng tụ lại cùng bốn món vũ khí khác thành dòng, dừng mãi vào trong

tim của Từ Sương Lâm, khiến gương mặt Từ Sương Lâm gầy trơ xương bất ổn, mình ám lập lờ.

Mà phía sau Từ Sương Lâm, có một đoàn mây đen như mực vẩn vọ xoay quanh, tựa hồ giống như sắp tụ thành kết giới.

Những người khác lục tục theo tới đây.

Hoàng Khiếu Nguyệt không thể tin tưởng mà lầm bầm nói: “Cái này là..... cái này là võ hồn chi thuật?”

Tiết Mông không biết võ hồn chi thuật là cái gì, vừa định hỏi phụ thân, quay đầu một cái lại thấy sắc mặt trắng bệch của Tiết Chính Ung. Hiển nhiên, ông căn bản không biết có người dùng thuật pháp này.

“Này rốt cuộc là cái gì?”

Không biết võ hồn chi thuật không chỉ có mình Tiết Mông, lại có tiểu bối khác nhẹ giọng hỏi.

Sở Văn Ninh nhìn mặt Từ Sương Lâm, nói: “Võ hồn chi thuật, chính là đem chính hồn phách của chính mình hiến cho thần võ đánh đầy máu tươi, cùng võ thần định ra khế ước, sau khi chết linh hồn của chính mình bị vũ khí thần võ xé nát cắn nuốt, trở thành thể phẩm rèn luyện cho thần võ.”

“Tế sống vũ khí?” Tiết Mông ngạc nhiên, “Vì sao muốn làm như vậy?”

“Bởi vì hãn không đủ linh lực.” Sở Văn Ninh nói, “Đây là phương pháp có thể tăng thực lực của chính mình nhanh chóng trên diện rộng. Hãn đem hồn phách hiến cho thần võ, mà thần võ, đem lực lượng của chính mình cho hãn.”

Nhưng khi nói chuyện, bỗng nhiên nghe được tiếng thở dài sâu kín.

Tất cả mọi người cơ hồ không nhận được mà lui về sau một bước, Tiết Mông rút Long Thành ra khỏi vỏ, gắt gao nhìn mặt Từ Sương Lâm.

Từ Sương Lâm thông thả mà mở mắt, dưới ánh trăng, hãn nâng mặt lên, một nửa còn là bình thường, nửa còn lại đã thối nát kỳ quặc.

“Sở tông sư..... Chư quân các người là vẫn tìm tới à.”

Một bàn tay hãn chống đỡ trên đất, lưng lay mà đứng dậy, ánh mắt hãn đảo qua từng gương mặt hoặc là cảnh giác, hoặc là ghê tởm, hoặc là sợ hãi mặt hãn.

Hắn không thèm để ý, con mắt còn bình thường chuyển động, bên trong còn thậm chí lộ ra một loại ác ý trên cột cùng tà khí. Nhưng hắn quét một vòng, không có phát hiện người kia ở đây, cái loại cười ngâm ngâm ác ý trên mặt, liền như đông cứng biến mất.

Từ Sương Lâm lệ nhiên quát khê: “Diệp Vong Tích đâu ?”

Tiết Mông cả giận nói: “Người cũng xứng nói tên nàng ?”

“Các người làm gì nó rồi ?!”

Tiết Mông càng giận: “Người quản được à ? Loại người như người vô tâm vô phế, vô huyết vô tình thân, người còn cái bộ mặt gì mà đi nhớ mong Diệp Vong Tích ?”

“Nhớ mong ?” Cái từ tựa hồ kích thích Từ Sương Lâm, đầu tiên là hắn sửng sốt, rồi sau đó nheo đôi mắt lại, tựa hồ chậm rãi bình tĩnh xuống: “Không, sao ta lại nhớ mong ? Thật là buồn cười.....”

Khương Hi lạnh lạnh nói: “Cùng hắn vô nghĩa nhiều làm gì ? Giết hắn !”

Nói, tay phải nâng lên, bội kiếm Tuyết Hoàng hiện ở lòng bàn tay, liền hướng Từ Sương Lâm mà chém xuống, một hắc ảo nhanh như chớp, thế nhưng lại chặn đòn đánh của hắn.

Đình mây Khương Hi nhắc lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mặc tông sư vì sao lại ngăn cản ta ?”

“Ta có lời muốn hỏi hắn !” Mặc Nhiên vừa xoay người vừa nói, trong mắt ánh sáng phức tạp chớp động, hắn mím môi, tựa hồ như muốn nói thêm mấy câu, nhưng cuối cùng nói ra, chỉ có năm chữ: “Đồng lõa của người đâu ?”

Từ Sương Lâm chậm rì rì—— hắn thế mà đã như vậy, còn có thể chậm rì rì—— cọ cọ ngón chân của chính mình.

Vì thế Mặc Nhiên chú ý tới hắn không mang giày.

“Đều nói là đồng lõa của ta.” Từ Sương Lâm lộ ra răng trắng dày đặc, nở nụ cười, nửa bên mặt tươi cười nhìn qua lại vẫn là thực sáng sủa, mang theo một tia trào phúng, “Như vậy các người hắn là biết ta tuyệt đối sẽ không nói. Từ chỗ ta, chút nghĩa khí giang hồ này vẫn hiểu, chứ vị anh hùng hào kiệt, quân tử hảo hán, các người đừng tốn nhiều tâm tư vào chuyện này.”

Hắn cố ý nhìn Gặp Quỷ trong tay Mặc Nhiên, liếc mắt một cái, lại nói: “Các phương pháp thẩm vấn khác cũng không cần dùng, cùng lắm thì giờ tay chém xuống, cắt lưỡi của mình—— Ta luôn có cách không nói thật.”

Tiết Mông có vẻ rất kinh ngạc: “Người, người như người, thế không biết xấu hổ mà nói gì mà nghĩa khí giang hồ.....”

“Kỳ quái, vì sao mà ta không thể nói nghĩa khí giang hồ?” Từ Sương Lâm nói, “Bằng hữu giúp đỡ, huynh hữu đệ cung, sư tử đồ hiếu, thiện giả an hưởng thanh minh, ác giả được đến khiến trách, thế đạo vốn chính là đáng vẻ này. Người cho rằng đạo lý này, cũng chỉ những người các người có thể hiểu phải không.”

Tiết Mông bị da mặt dày như tường thành của hắn làm ghen hòng nhìn trân trối, chỉ vào hắn nói: “Huynh hữu đệ cung ? Sư tử đồ hiếu ?..... Người ?”

Từ Sương Lâm thông thả ung dung nói: “Đúng vậy, làm sao ?”

“Người còn có mặt mũi hả ? Cùng huynh đệ tay chân tương tàn cũng là người, xúi giục Nam Cung Liễu ăn luôn linh hạch La Phong Hoa cũng là người, tất cả mọi chuyện xấu người làm hết, người thế mà..... Người thế mà còn có thể hợp lý hợp tình mà nói—— đây là bộ dáng thế đạo nên có ?”

Đối mặt với sự chất vấn liên tiếp của Tiết Mông, Từ Sương Lâm nhếch miệng cười cười, cũng không nổi giận, mà là bỗng nhiên nói một câu: “Tiểu huynh đệ năm nay bao nhiêu tuổi rồi “

“Người hỏi cái này làm gì ?”

“Người không nói cho ta cũng thế.” Từ Sương Lâm đánh giá cậu từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Ta thấy người cũng trên dưới hai mươi tuổi. Người hai mươi tuổi ấy à, luôn là một loại nhiệt huyết, mãn nhãn hồn nhiên, kiêu căng ngạo mạn mà đứng giữa trời đất, cảm thấy trên đời không có gì là mình không làm được.”

Hắn dừng một chút, xán lạn cười nói: “Thật là độ tuổi không thể tốt hơn.”

Trên mặt đất, võ quang thần huy, cuộn cuộn không ngừng mà chảy xuống, tiếp linh lực cường hãn cho hắn, hắn dùng loại linh lực duy trì thao túng của mình đối với hàng vạn Trân Lung quân cờ, đối kháng những nhóm cờ

chết phản phệ, nhưng tuy là như vậy, da thịt trên người hăn vẫn là lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được từng chút từng chút thối rữa.

Từ Sương Lâm không để bụng, hăn tựa hồ không thấy mình đang bị sát khí cắn nuốt cơ thể, hăn dạo bước qua lại quanh kết giới sau mình kia: “Hai mươi tuổi..... Người biết lúc ta tầm tuổi người, đang làm cái gì không ?”

“Người còn có thể làm cái gì ?” Tiết Mông lòng đầy căm phẫn nói: “Người phá hoại ai chẳng biết ? Người cướp nhần chương môn, thay thế ca ca người- làm chương môn Nho Phong Môn, trong vòng hai tháng ngăn ngui, ngay cả hai vị tôn chủ Thượng Tu Giới mà người cũng giết, sau đó có người tìm người muốn nói lý, người móc hết mắt họ ra—— người là tên biến thái đáng chết, bất nghĩa, bất nhân, bế nút bịt tai nghe, người chiếm hết ! Nếu ta và người giống nhau, lúc hai mươi tuổi đã làm ra chuyện này, ta đây thà chết bất đắc kỳ tử ở tuổi hai mươi.”

Tiết Chính Ung thấy cậu kích động, sợ cậu chọc Từ Sương Lâm chú ý, ăn không hết gói đem đi, thấp giọng nói: “Mông Nhi, con nói ít vài câu đi.”

“Đừng nha.” Không nghĩ tới nhưng từ Từ Sương Lâm sẽ nghe được, hăn cười hì hì vẫy vẫy tay, “Nói tiếp đi, vì sao nói ít lại ?”

Tiết Mông thấy hăn còn cười đương nhiên như vậy, biểu tình trên mặt cứ như con chim ngông nghênh đậu trên cây hót, tràn đầy nghiền ngẫm, đầy nhiệt huyết, then quá hóa giận nói: “Người, người thật sự không biết xấu hổ ! Không có thuốc nào cứu được !”

“Có cái gì mà chẳng biết xấu hổ, người nói những cái đó, vốn cũng không là gì cả.” Từ Sương Lâm nói, “Người nói ta cướp nhần chương môn—— từ xưa có địa vị cao, thì có khả năng thôi. Ca ca kia của ta chính là phế vật, chẳng làm nổi gì, nhờ miệng lưỡi trơn chu, thế mà cũng có thể hô mưa gọi gió, người ta chưa từng đánh giá gã thật sự, đều cho rằng hăn là nhân vật số một số hai, gọi bọn ta là song công tử Nho Phong Môn—— linh lực thuật pháp gần ngang nhau—— các người không cảm thấy thực nhục cười à ?”

“Ta, với gã ?” Từ Sương Lâm vỗ cái trán cười nhạo, “Đừng đùa chứ, từ nhỏ ta có thể dùng một bàn tay địch địch lại gã dùng bốn chân, bảo ta ngang hăn ư? Khi ta suốt ngày khổ tu, gã chỉ biết nằm trong lòng mẹ già làm nũng

bóc quýt ăn! Ta đông luyện tam cửu hạ luyện tam phục, mùa xuân gã không phải đọc sách cả ngày, ngày hè chói chang thì nằm sưởi ! Sau ta cầu danh xưng thật ở linh sơn đại hội, gã lại ở sau lưng âm thầm ăn bát vàng ! Sau đó thì sao ? Các người khổ luyện lại mang cái danh ăn cắp chiêu thức, lại cho gã——— danh tuần kiệt đệ nhất thiên hạ, có công bằng không ?”

Tiết Mông do dự một chút, nhưng vẫn kiên trì nói: “VẬY người cũng không đến mức làm tới bước này chứ.....”

“Vô nghĩa ! Đừng nói chuyện eo không đau, miệng thì chỉ trích người ta quá dễ dàng, đến lượt mình, liền khiến tất cả há miệng, loại chuyện này ở linh sơn đại hội, nếu là người người có thể nhẫn nhịn à ?!”

Tiết Mông bất thành lình bị hấn hỏi vặn lại, lại ngây người.

Nếu là cậu, cậu có thể nhịn không ?

“Hội trường thường có mấy trăm người, từng người đều chỉ vào người, nói người không biết xấu hổ, tất cả vỗ tay là cho gã, để lại cho người tội oan cả đời rửa không sạch, người phải tu khổ luyện, lại tan bình trước mặt gã——— đây là công bằng ?”

“Ta.....”

Thấy Tiết Mông ngẩn ngơ không nói ra lời, Từ Sương Lâm cười lạnh: “Lại nói, chuyện hai chương môn kia. Hai người bọn họ, một người cả ngày gõ mõ, nam mô A di đà Phật dễ nghe hơn bất cứ ai, một kẻ khác dựa danh đệ đệ, thanh danh công tử cường trực công chính thiên hạ đều biết, nhưng bọn họ lại vì tư lợi bản thân, mặt vô biểu tình đẩy ta xuống vực sâu vạn trượng. Thử hỏi chư quân, dựa vào đâu bắt ta tha cho cái mạng chó ấy ?”

Hai chương môn môn phái trước vừa nghe hấn nói, biểu tình trên mặt một tím tái, muốn cãi lại, nhưng không có cách gì nói lại, cuối cùng là Vô Bi Tự Huyền Kính đại sư than nhẹ, nhắm mắt tạo thành hình chữ thập nói: “Oan oan tương báo..... Từ khi nào.....”

“Đúng vậy, luôn nói từ khi nào, hận cũng không thể hoá giải mối thù, nhưng dựa vào đâu lại là ta ?” Từ Sương Lâm phẫn nộ nói từng câu từng chữ, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười như cũ, cười đến vân đạm phong khinh, thậm chí còn có chút chế giễu: “Ta cho người một cái tát, sau đó nói oan

oan tương báo khi nào dứt, không cho người tát lại, người đồng ý không, con lừa trọc ?”

Có người tức giận nói: “Nam Cung Như miệng người sạch sẽ ! Sao có thể nói tiền bối như vậy ?”

“Ta mẹ nó cũng là tiền bối của người đấy.” Từ Sương Lâm cười nói: “Bé ngoan, miệng người cũng sạch sẽ nhỉ !”

“.....”

Hoàng Khiếu Nguyệt vuốt râu nói: “Nam Cung Như.....”

Lời còn chưa nói xong, đối phương đã cắt lời, cong nửa khoé miệng bình thường, nửa hư thối: “Lúc thương lượng, người có thể gọi ta là Từ Sương Lâm không? Ta không thích cái tên Nam Cung Như này.”

Hoàng Khiếu Nguyệt phất tay áo: “Các hạ đòi công đạo, giết hai vị chương môn kia, thì không nói gì nữa, sau đó tại sao lại móc mắt rất nhiều người, còn có đạo lý gì chứ?”

Mặc Nhiên đứng ở bên cạnh vẫn luôn không nói gì, lúc này đột nhiên hỏi một câu: “Cho nên, người cần công bằng thôi, đúng không ?”

“.....” Ánh mắt Từ Sương Lâm từng tắc di chuyển, di chuyển tới mặt Mặc Nhiên.

Bọn họ đứng đối diện trên thạch điện se se lạnh.

Trong mắt Mặc Nhiên, bóng dáng Từ Sương Lâm dần dần mờ hồ, hẩn nhìn thấy tựa hồ không phải nam nhân tứ chi hôi thối đang kéo dài hơi tàn.

Hắn xuyên qua Từ Sương Lâm, thấy một bóng dáng khác, đầu đội miện ngọc châu, người mặc hoa bào hắc kim quét đất, hắn thấy Đạp Tiên Đế Quân, thấy mình kiếp trước.

“Chúng ta trên đường đến có gặp Nam Cung Liễu, gã cứ gọi bệ hạ, người tự phong thần cho mình.” Mặc Nhiên nói, “Người thành đế quân thiên cung thế này, giữ quyền thẩm phán. Người nói cái gì là đúng, thì nó đúng, người nói cái gì là sai, thì sai tới thái quá, người cướp quyền sinh sát, đây chính là công bằng của người ?”

Từ Sương Lâm trầm mặc một lát, sau đó cười lạnh.

Vì thế Mặc Nhiên nhìn Đạp Tiên Quân cười lạnh, gương mặt anh tuấn tràn đầy ý chế nhạo.

“Thì đã làm sao ? Người cũng thấy rồi, ta cũng đã từng tin mà đợi chính nhân quân tử như người, tin cái gọi là thế gian công bằng, nhưng kết quả thế nào ?”

Hắn dừng một chút, đi qua trước các thần võ, trong ánh mắt là ánh sáng chớp động mãnh liệt: “Là các người, đem người cung phụng kẻ nhu nhược là anh hùng, đập anh hùng dưới chân. Là các người, coi nỗ lực là cặn bã, tôn nhà xí thành thần. Là các người, coi nịnh nọt là thân thiện, biến ngạo cốt thành đồ trưng bày—— đó là chuyện của chính ta, thế nào là không nên đổ oán khí lên đầu kẻ vô tội—— ha, quả thực nực cười.”

Mặc Nhiên nhìn Đạp Tiên Quân cười lạnh càng ngày càng khoa trương, dần dần biến thành nụ cười dữ tợn.

“Nghìn người sở dĩ cũng không phải mình người, tội danh người đeo trên lưng có lẽ không phải là người, người đương nhiên chỉ có thể nói dân gian tàn nhẫn ! Mà ta, cũng chỉ là dùng cách của mình, cầu một thiên hạ có đạo lý mà thôi.....”

“.....Thiên hạ có đạo lý ?” Mặc Nhiên đứng đối diện với Đạp Tiên Quân, hắn hỏi, : “Người vì đạo lý thiên hạ, giết bao nhiêu người. Người tự xưng đế, dưới chân chồng chất xương trắng, cuộn cuộn máu tươi, người chẳng lẽ chưa từng có chút xám hối nào ư ?”

“Có cái gì đáng xám hối. Ta giết bọn họ, nhưng ta tự cho họ cơ hội trọng sinh, bọn họ sẽ trở thành quân cờ dưới trướng ta, từ nay hành động đều do ta khống chế, từ nay trắng đen rõ ràng, ranh giới thiện ác rõ ràng, đây mới là công đạo nhân gian.”

Mặc Nhiên trầm mặc trong giây lát, nói: “Xem ra, người thật sự coi mình thành thước đo nhân gian.”

“Ta chính là thước đo.”

Từ Sương Lâm phần phật đứng trong gió.

Trong mắt mọi người hắn là Nam Cung Như.

Là Đạp Tiên Quân trong mắt Mặc Nhiên.

Hắn nói: “Người xem nhìn Tiên Điện đi, người không thấy đẹp à ? Người lương thiện từng người an cư lạc nghiệp, kẻ đáng ghê tởm bị liệt hoá thiêu

đốt, vút vào đỉnh đầu. Đâm từng thanh đao, khiến cho hắc ngẩng chờ bị chém, từng nét rãnh mạch, nợ máu trả bằng máu, chẳng lẽ sai ư?”

Mặc Nhiên: “Người cũng thật chú ý tới bản thân.”

Sau đó hắc nghe thấy Đạp Tiên Quân trả lời: “ Ta vì sao phải nhìn mình gục ngã? Theo ý ta làm, điều tốt nhất là báo ứng nhân quả.”

Nhất thời không ai nói gì.

Mọi người đại để đều vì Từ Sương Lâm điên cuồng thế này mà khiếp sợ.

Trước khi họ tới, rất nhiều người đều cảm thấy Từ Sương Lâm làm này hết thấy, đại khái là vì quyền lực, vì thù riêng, mọi việc như thế.

Bọn họ không ai nghĩ đến, Từ Sương Lâm thế mà cảm thấy tất cả mình làm đều đúng, vì công bằng công đạo.

Nhưng trên đời này, ai có thể biến mình thành thước đo? Ngay cả thần minh hậu tự Thiên Âm Các cũng không chưa chắc làm được.

Mặc Nhiên đứng yên, một lát sau, nội tâm hắc cuối cùng khôi phục một ít bình tĩnh, hắc cùng chính mình giằng co với Đạp Tiên Quân.

Lưu miện biến mất, khuôn mặt anh tuấn biến mất, trở nên cháy đen.

Hắc chớp chớp mắt, người trước mặt là Từ Sương Lâm, không phải Đạp Tiên Đế Quân. Chỉ vì Từ Sương Lâm quá giống kiếp trước của mình, làm hắc sinh ra một loại ảo giác có khoảng cách thời không, xa xa đối thoại với mình.

“Được, ta đây có thể lý giải, vì quân cờ trong đại điện, người chẳng ngại không đủ linh lực, cũng muốn để họ giữ lại tâm trí lúc còn sống, người trong lãnh thổ Thiên Cung của người, từ nay người là thần là Phật, là đế quân bệ hạ, người chia thế gian thành hai, thiện về với thiện, ác về ác đạo, đây là công bằng người muốn không.”

Hắc nói một đoạn này.

Cùng lúc đó, trong đầu hắc như có gió loạn tuyết bay, rất nhiều ký ức nhỏ vụn về Từ Sương Lâm nhanh chóng vụt qua.

—— kiếp trước, Từ Sương Lâm vì cứu Diệp Vong Tích, nghĩ sai thì hỏng hết, chết dưới kiếm.

Từ Sương Lâm đứng trước Tam Sinh Biệt Viện, để chân trần, cười hì hì trêu đùa anh vũ.

Tàng quýt ở Giao Sơn, Nam Cung Liễu biến thành tâm trí trẻ nhỏ ngây ngô, La Phong Hoa bị cướp khỏi Địa Ngục Vô Gian..... Từng chuyện từng chuyện liên kết với nhau, núi cao biển rộng ùa vào tâm trí hần.

Mặc Nhiên nâng đôi mắt đen nhánh lên, trong ánh mắt kia đã vô vàn trào phúng, cũng không khinh thường, chỉ an tĩnh nhìn hần như vậy: “Ta nói đúng không, Nam Cung Như?”

“Gọi ta là Từ Sương.....”

“Không, người gọi là Nam Cung Như.” Mặc Nhiên tiến lên một bước, hần nhìn nam nhân gầy trơ xương thối rữa, hần biết ở đây chẳng ai hiểu rõ Từ Sương Lâm hơn mình, suy nghĩ giờ này khắc này, bọn họ đều từng bị dồn vào ngõ cụt, người kiếp trước là Đạp Tiên Quân, kiếp này lại là Từ Sương Lâm, giống nhau.

Hần thấy rõ, hần nhìn chăm chăm từng chút thay đổi trên gương mặt Từ Sương Lâm chưa bỏ sót chút nào.

Bước chân hần dừng lại, bỗng nhiên rũ mắt.

“Trời lạnh như vậy, đất cũng lạnh.” Mặc Nhiên nhẹ giọng nói, “Nam Cung Như, vì sao người không đi giày?”

Nụ cười trên mặt Từ Sương Lâm lập tức cứng lại, nhưng hần rất nhanh đã đông cứng ánh mắt lập loè lại dựng phòng thủ kiên cố: “Ta không muốn đi _____”

“Có phải người thực sự rất thích Diệp Vong Tích hỏi người mấy câu này không?”

“.....”

“Hôm ta tới Tam Sinh Biệt Viện, lần đầu tiên gặp người, người cũng không đi giày.” Mặc Nhiên nói, “Sau khi nàng ấy bảo người đi vào đi, trên mặt người có loại cảm giác mỹ mãn này, có lẽ người cũng không cảm thấy.”

Mặc Nhiên chăm chú nhìn khuôn mặt Từ Sương Lâm.

Đó là khi hần ở Phi Hoa Đảo, nhìn nghiệp hoả hừng hực bên bờ Lâm Nghi, cuộn cuộn khói đặc, phỏng đoán đáp án trong lòng.

Ý cười ngâm ngâm trên mặt Từ Sương Lâm bỗng hiện một tia sợ hãi, hần lùi một bước, mặt mũi, vẻ mặt dữ tợn: “Người câm miệng.”

Mặc Nhiên đương nhiên sẽ không câm miệng, hắn nhìn Từ Sương Lâm, vốn chỉ là phỏng đoán, khi Từ Sương Lâm kịch liệt phản ứng lại, hóa thành sự thật.

Mặc Nhiên nhìn hắn, hắn cảm thấy người mình nhìn không phải Từ Sương Lâm, mà là mình kiếp trước khốn đốn rơi vào bóng đêm không có lối thoát. “Đi giày vào đi, trên đất lạnh.”

Bỗng chốc như lập báo nhảy lên, tiếng võ thân và bóng thần võ đan xen, Từ Sương Lâm đột nhiên bạo nộ nhào lên túm chặt vạt áo Mặc Nhiên, cả tay bình thường và cánh tay tanh hôi đồng thời túm lấy hắn, trong mắt Từ Sương Lâm toàn tia máu, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Câm miệng cho ta! Người câm miệng cho ta!”

“Được, trước khi ta câm miệng, nói thêm nữa một câu.”

“Đừng nói ——!” Từ Sương Lâm gần như là có chút tuyệt vọng, hắn như bị rút đi vảy ngược, máu như chảy xuôi, “Đừng nói.....”

“Diệp Vong Tích, thật sự cực kỳ giống La Phong Hoa.”

Một tiếng này nhẹ nhàng băng quơ, lại trong nháy mắt rút sạch sức lực của Từ Sương Lâm.

Hắn cứng họng, mờ mịt.

Chung quanh có ít người từng gặp La Phong Hoa, cũng gặp Diệp Vong Tích, mọi người đều sửng sốt, bọn họ nhớ lại hai người hoàn toàn khác biệt, không có máu mủ gì, thậm chí trong hồng trần cuộn cuộn, một người đều đã chết, một người khác mới sinh ra..... Nhưng nhắc tới điều này, bọn họ mới bỗng nhiên kinh giác —— a, quả thật là như thế.

Nhất cử nhất động, nhất chiêu nhất thức, thậm chí là tính cách tính tình, ngữ thái biểu tình của Diệp Vong Tích, đều không khác gì ân sư La Phong Hoa Từ Sương Lâm đã bái năm đó.

Từ Sương Lâm bỗng dưng rút đôi tay tóm chặt Mặc Nhiên đi, tay run rẩy, hắn vùi mặt vào tay, bả vai run nhè nhẹ.

Tiết Mông lẩm bẩm nói: “Hắn..... Hắn đang khóc à?”

Khóc ?

Sẽ không.

Từ Sương Lâm vui đầu vào tay, thật lâu sau, bả vai hấn run rẩy càng ngày càng rõ ràng, từ khe tay lộ ra tiếng cười quỷ quyệt vắn vẹo: “Ha.....” Nụ cười như làn sóng lan rộng, hấn bỗng nhiên buông tay không phải không mà có điên cuồng cười ha ha, “Ha ha ha ha ha, giống? Đúng là lời nói vô căn cứ! Mặc tông sư, người từng gặp La Phong Hoa à? Người chỉ trong lúc Vô Gian Địa Ngục mở ra, gặp được xác chết của y trong chớp mắt, chỉ liếc mắt một cái, người nói bọn họ giống? Người không khỏi cũng quá tự tin nhỉ.”

“Nếu tự mở ra Địa Ngục Vô Gian, đưa thi hài La Phong Hoa đi.” Mặc Nhiên nói, “Vậy ta hỏi một câu, y đang ở đâu?”

Ánh mắt Từ Sương Lâm hung ác, tươi cười bỗng dừng cứng đờ: “Cái gì mà y đang ở đâu?”

“Trong lãnh địa của người, thiện ác khiến trách, hoặc trầm hoặc vinh, đều do người khống chế. Nhưng ngay cả Nam Cung Liễu thì người, cuối cùng cũng không động thủ giết được, còn giải quả lăng trì nguyên rửa cho gã —— ta không biết vì sao, có điều, nếu gã ở, La Phong Hoa không có lý do gì sẽ bị người vứt bỏ. Linh lực người chống đỡ hết nổi, định dùng hồn phách hiến cho thần võ, nhưng ta giao thủ ở Kim Thành Trì và chốn Đào Nguyên với người mấy lần, ta biết thực lực người không có yếu tới vậy.”

Từ Sương Lâm: “.....”

“Sở dĩ chịu đựng không nổi, ngoại trừ dùng Trân Lung Kỳ Cục quá mức, còn có một nguyên nhân, cũng là cấm thuật thứ hai người tu luyện khổ sở suốt mấy năm nay.”

Mặc Nhiên dừng một chút, đao kia rớt cuộc vung xuống: “Thuật trọng sinh của người, rốt cuộc có thể cứu La Phong Hoa từ mười tám tầng Địa Ngục về rồi à?”

Lời còn chưa dứt, mặt Từ Sương Lâm đã như bùn hôi, hấn đang chuẩn bị nói gì đó, đột nhiên, thuật pháp đen như mực sau lưng hấn hiện lên một làn khói trắng.

Tiết Chính Ung trăm kinh sa trường, phản ứng nhanh nhất: “Không ổn, sau trận pháp kia vẫn còn có gì đó!”

Tác giả có lời muốn nói: Béo hữu nhóm, oa còn ở đi công tác trung, tựa như một cái trên biển lao công, nhưng là oa mỗi ngày đều có đang xem

bình luận ~ phát hiện đại gia có cái hiểu lầm..... Phía trước nói muốn xem cẩn thận ngao, vai phụ lan nhân vật sẽ không chết, (hoa trọng điểm) nhưng là Boss tổ ngoại trừ (hoa trọng điểm), cũng chính là chỉ cần là Boss, dẫu ở vai phụ lan cũng không cơ hội tồn tại, che mặt che mặt

[Husky] Chương 226: [Giao Sơn] Mãi không quên

Edit: Chu

Beta:

Mọi người đã loạt xoay rút vũ khí ra, Tiết Chính Ung che Tiết Mông sau lưng mình, sắc mặt cực kỳ kém: “Mông nhi, con đừng qua đây, con đứng sau lưng cha là được rồi!”

Mọi người vừa nhìn thấy võ hồn chi trận, đương nhiên không nghĩ tới phải phá vỡ, vì một khi võ hồn chi trận bị người khác phá vỡ, linh lực Từ Sương Lâm sẽ tan rã rất nhanh, lập tức có thể chết ngay, mà bọn họ lại có chuyện cần hỏi hẩn.

Không một ai đoán được thế mà Từ Sương Lâm còn ở dưới võ hồn chi trận, giấu thêm một trận pháp.

Đó sẽ là trận pháp gì?

Là không gian được xé mở để chạy trốn? Hay là huyết chú hung hãn lưới rách cá chết.

Sở Văn Ninh giơ tay, một kết giới hạ xuống chắn giữa một họ với trận pháp.

Nam Cung Tứ chết ngay trước mặt y, y không muốn phải nhìn thấy nhiều tu sĩ chết hơn nữa.

Sở Văn Ninh nói: “Tất cả chú ý, đừng liều lĩnh.”

Sắc trời âm u, mà trôi tụ lại, ánh trăng vốn treo cao bị áng mây che khuất mất, chỉ một thoáng cát bay đá chạy, loạn trần mê mắt.

Từ Sương Lâm mặc áo đơn trắng tinh, đứng trong cuồng phong chợt nổi lên, đột nhiên toét miệng cười với họ: “Cảm ơn đã nghe ta nhàn ngôn toái ngữ lâu như vậy, cảm tạ cảm tạ, chư vị, trận pháp mở rồi.”

Khi hắn nói chuyện, tay quỷ lật ngược lại, trận pháp màu đen như rồng đập mây bay lên, dừng mãi điên cuồng tụt vào tay hắn, một tầng trận pháp được thu hồi, lộ ra chú trận chảy xuôi năm màu hoa quang.

Tiết Mông cả kinh nói: “Đây là trận gì?”

“Là trọng sinh chi trận à?” Tiết Chính Ung quay đầu lại hỏi đại sư Huyền Kính của Vô Bi Tự, nhưng đại sư lắc đầu, “Tuy phái ta có Hoài Tội thông hiểu thuật trọng sinh, nhưng mà hắn không thi triển trước người khác, nên lão tăng cũng không biết được.”

Mọi người đều nhìn chăm chăm trận kia, cả đám như dây cung bị kéo căng tới cực hạn, bọn họ dè chừng từng hành động của Từ Sương Lâm, không khí an tĩnh tới cực điểm, chỉ có tiếng gió gào thét thổi qua quỷ quyết.

Bọn họ nhìn như một chiếc nồi bình tĩnh, kì thật là nồi dầu sôi sùng sục.

Chỉ cần có một giọt nước——

“Là thi hồn trận!!”

Bỗng nhiên có một tiếng hét to.

Long trời lở đất, tiếng nổ vang vọng.

Là ánh mắt của Hàn Lâm Thánh Thủ Hoa Bích Nam nhận ra trận pháp đầu tiên, hắn quát to: “Thi hồn trận!! Từ Sương Lâm muốn triệu thi ma của La Phong Hoa, đồng quy vu tận cùng chúng ta! Nhanh! Tuyệt đối không thể để trận pháp lập thành!”

Nghe được ba chữ thi hồn trận, cơ hồ tất cả mọi người đều loạn đầu trận tuyến, họ cũng biết có một bí pháp tà môn chỉ sau Tam Đại Cấm Thuật, là một loại tà thuật được tông, là đại sư thiên hạ đệ nhất được tông, lời của Hàn Lâm Thánh Thủ tuyệt đối không thể sai.

Cùng là người am hiểu về được, Khương Hi từ nhỏ đối với ba chữ thi hồn trận đã như sấm bên tai, nên hắn phản ứng nhanh hơn hẳn so với người thường, cơ hồ là phi thân ra khỏi kết giới, rút Bạc Hoàng ra, linh lực dồi dào, hung hăng đánh vào trung tâm kết giới!

“Keng!”

Dao kiếm va chạm, ánh lửa văng khắp nơi, thế mà Từ Sương Lâm thoáng xuất hiện trước kết giới thi hồn trong nháy mắt, rút đao đỡ vũ khí của Khương Hi, hàn quang trong mắt văng tung toé.

“Mong muốn trong quăng đời còn lại của ta chỉ có ở đây, người đừng mong tới gần dù chỉ nửa bước.”

Khương Hi bạo nộ: “Mong muốn trong quăng đời còn lại của người, chính là lưới rách cá chết à?”

Từ Sương Lâm cắn răng nói: “Chỉ biết nói bậy!” Tay hắn cầm kiếm không chịu nổi run rẩy, gân xanh nổi lên, gương mặt nhịn tới đỏ bừng.

Khương Hi nói: “Người người đã đầy thương tích, luyện thành thi ma thì sao? Kéo được bao nhiêu người chôn chung?”

“Thi ma cái gì? Chôn chung cái gì?! Người mở to mắt mà nhìn rõ cho ta, chỗ nào——”

“Keng!”

Nhân lúc Khương Hi không chế Từ Sương Lâm, không biết một mũi tên linh lực từ đâu tới, cực nhanh vọt tới kết giới phía sau hai người.

“Dừng——!”

Từ Sương Lâm cho tới nay đều là lão thần khắp nơi, trong đêm nay lần đầu tiên phát ra tiếng kêu sợ hãi thảm thiết tới cực điểm, “Dừng tay!!”

Cơ hồ trong nháy mắt hắn phân tâm này, Từ Sương Lâm bị lạc kiếm của Khương Hi chém trúng, trong nháy mắt máu tươi bắn ra, hắn đau đớn bỗng quỳ xuống, nhưng ánh mắt điên cuồng mà tuyệt vọng, nhưng lại không nhìn da thịt mình bị chém rách, cánh tay lộ xương trắng, khoé mắt nứt ra, lại nhìn về phía kết giới.

Trên mặt hắn vẫn còn máu bắn bắn lên, trong mắt bạo đột, môi không nhịn được run rẩy.

Biểu tình sợ hãi như vậy, cho dù là trên mặt Nam Cung Như ngày xưa hay Từ Sương Lâm sau này, đều chưa từng xuất hiện.

Hắn run rẩy, tay vẫn giữ tư thế vận linh lực đánh ra.

Một kích này, hắn cơ hồ dùng hết toàn lực, chỉ vì đẩy mũi tên bắn lên kia về lại trước trận pháp.

Hắn thành công.

Từ Sương Lâm thở hổn hển, cánh tay bị Khương Hi chém thương chảy máu đầm đìa, khoé miệng cũng chảy ra máu trộn lẫn nước bọt, nhưng hắn

ngăn cản mũi tên kia thành công, khi linh lực hắt vỡ vụn, môi hắt xanh trắng run rẩy, thế mà lộ ra một nụ cười.

Chợt, Mặc Nhiên nghe thấy Sư Muội ở bên cạnh mình khẽ lẩm bẩm: “Đây... Đây không phải thi ma chi trận.”

Những lời này của y bị Hoàng Khiếu Nguyệt nghe thấy, Hoàng Khiếu Nguyệt vuốt râu cười lạnh nói: “Tuổi còn trẻ, người cũng không e lệ nhỉ? Hàn Lâm Thánh Thủ nói là thi ma chi trận còn có thể sai à?”

Sư Muội lại kiên quyết lắc đầu: “Thi ma chi trận không phải như thế.”

“Ta nói người kẻ này, là đôi mắt của được tông thánh thủ chuẩn, hay là đôi mắt của người chuẩn?”

Sư Muội đang muốn nói, Mặc Nhiên lại giữ y lại.

“Sư Muội, đừng nói nhảm với lão già này nhiều.” Mặc Nhiên nói, “Huynh tin rằng đây không phải thi ma chi trận?”

“Chỉ có giống thôi, nhưng tuyệt đối không phải, thi ma chi trận có ánh sáng như vảy cá, trên pháp trận này tuy rằng có ánh sáng, nhưng nối liền, lại không phải dạng như vậy.”

Lúc này, Khương Hi trước trận pháp cả giận nói: “Nam Cung Như, rốt cuộc trong hồ lô của người bán thuốc gì thế?!”

Từ Sương Lâm căn bản không thèm nhìn hắt, trận pháp kia tản hoa quang chói mắt, hắt kéo lê thân thể hồng tới không chịu nổi của mình, đi thẳng tới pháp trận máu chảy theo đầy đất.

Nụ cười trên mặt hắt ngày càng rõ, hoa quang trên pháp trận chiếu sáng gương mặt hắt, thế mà sinh ra chút ý vị khí phách hăng hái, trong nháy mắt tựa hồ giống thiếu niên cừ mã.

Hắt lẩm bẩm nói: “Sắp rồi...”

Nâng tay lên, khẽ chạm ngoài pháp trận, đầu ngón tay trượt xuống, gợn sóng nổi lên.

Hắt như sắp gặp lại bạn cũ thất lạc nhiều năm, thân nhân xa cách đã lâu, thân thể hư thối dữ tợn cũng không thể ngăn lại được khuây khoả của hắt.

Mặt hắt sáng ngời, không nhìn được mà nhắc lại: “Sắp rồi... Sắp rồi, chỉ còn chút nữa...”

Cuồng phong kích động xung quanh chột ngừng, mây đen tản đi, trăng tròn lên cao. Từ Sương Lâm ôm côi lòng đầy hi vọng mở to hai mắt, hấn lại run rẩy, nhưng lần này không phải vì sợ hãi, mà vì kích động, kích động không thể ngăn lại nổi.

“Sư phụ...”

Mọi người phát hiện kim quang ngoài kết giới bỗng nhiên chuyển động, sau đó lộ ra một viên linh hạch trong suốt, kết giới không ngừng vận chuyển quang hoa tới linh hạch giữa trung tâm, thiên tin vạn lũ, dần dần ngừng tụ thành hình người——

“Là La Phong Hoa?!”

“Là La Phong Hoa!”

La Phong Hoa đã chết nhiều năm vậy mà lại xuất hiện ở Đài Chiêu Hồn của Nho Phong Môn! Kết giới kim quang chảy xuôi hiên lên một gốc quýt, cánh hoa trắng lả tả bay xuống, La Phong Hoa mặc một thân thiên thanh hạch y của Nho Phong Môn, đang ngồi dưới tàng cây, nhắm mắt đánh đàn.

Y vẫn là một hư ảnh, mơ hồ chưa rõ, hoa trong gương, trăng trong nước. Chỉ có linh thạch được tái sinh từ quỷ thai là thật, trong thân thể hư vô tản ra quang hoa.

“Đàn hoa rơi suốt ba, bốn canh, một hai tiếng trên bờ huyền minh.”

Tiếng nói nhẹ nhàng nhàn nhạt của nam tử, không màng hơn thua truyền tới từ giữa linh thạch.

La Phong Hoa dưới tàng cây liên tục gảy dây, nhẹ giọng xướng một làn điệu Thực Trung ban đầu.

“Niên hoa nhược quán là đẹp nhất, nhẹ đề khoái mã, xem hết thiên nhai hoa...”

Chột có tiếng khàn khàn hoà lẫn trong giọng hư vô mờ mịt của La Phong Hoa, lại là Từ Sương Lâm đón ý cùng hát, giọng nghẹn ngào, quá khó nghe, như phá la, như sắt vụn, lại vẫn cố chấp, không coi ai ra gì mà xướng chung như vậy.

“Đây, đây là thi ma?” Tiết Chính Ung đứng phát ngốc, “Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Nghi ngờ giống như ông đương nhiên không chỉ có một người, ngay cả Khương Hi cũng nhú mày, mím môi không nói, trong mắt hình như có nghi ngờ.

Kim quang chuyển động, La Phong Hoa chậm rãi tụ thành hình, mặt mày, mũi, môi, càng ngày càng rõ ràng, trong tiếng ca an tường, Hoa Bích Nam bỗng nhiên hô lên: “Nhanh lên! Thi ma sắp thành hình rồi!”

Sư Muội dọc đường đi đều hạ thấp mình, đại để là biết mình thấp cổ bé họng, cũng không hay nói chuyện, giờ lại quay sang phía Hoa Bích Nam nói lớn: “Thánh thủ tiên bối nói sai rồi, đây không phải thi ma! Là...”

Là trọng sinh chi trận.

Trong lòng Mặc Nhiên đã sáng tỏ.

Đúng, Sư Muội không nói sai, đây không phải thi ma chi trận, mà là trọng sinh chi trận!

Nhưng một đám vây lại với nhau, mọi người sẽ tin một tiểu tu vô danh vớ vẩn, hay là một hay là một được tông thánh thủ uy danh hiển hách? Hoa Bích Nam vừa nói thi ma sắp hình thành, cho dù Sư Muội có phản bác thế nào, với mọi người mà nói, bảo vệ mạng mình vẫn quan trọng hơn. Lập tức một thân ảnh xanh lá vụt qua bên cạnh họ, Từ Sương Lâm chưa kịp phản ứng, thân ảnh kia đã mạnh mẽ đâm chủy thủ rớt đầy linh lực xuống kết giới.

“Không!!!”

Một kích kia đánh nát linh hạch của La Phong Hoa, kim quang lập loè trên kết giới một lát, phút chốc sau đã dần tản đi, sụp đổ.

“Không! Đừng mà! Sư tôn! Sư tôn!!”

Từ Sương Lâm bỗng nhiên bò lên, rống giận đánh người nọ, văng xa hơn thước, đó là một tu sĩ Cô Nguyệt Dạ nghe theo chỉ thị của Hoa Bích Nam, hấn bỗng nôn ra máu—— một kích này Từ Sương Lâm dùng mười phần linh lực hung ác, cho dù giờ hấn là nỗ lực hết đà, người nọ rơi xuống đất cũng không dậy nổi, co lại trên đất, rất nhanh đã tắt thở.

Nhưng chậm rồi.

Tu sĩ này chết cũng chẳng thể thay đổi được điều gì.

Từ Sương Lâm hao tổn tâm cơ, linh hạch cướp lại quỷ thể La Phong Hoa từ mười tám tầng Địa Ngục, đã nứt ra một vết, hẫng bò tới trước mặt La Phong Hoa, muốn giữ lại vạt áo của La Phong Hoa, nhưng hình người vừa tụ thành lại tan đi, vạt áo La Phong Hoa trong tay hẫng, như chỉ lụa, rớt rụng nước, không thể giữ nổi.

“Sư tôn... Sư tôn...”

Đầu tiên hẫng gọi như vậy.

Sau đó gần như điên cuồng, mắt loé ánh sáng dữ tợn run rẩy.

“La Phong Hoa! LA PHONG HOA!!”

Vô dụng.

Cho dù hẫng gọi thế nào, xưng hô thế nào.

Tàn ảnh của La Phong Hoa cũng nhanh chóng tiêu tán, đến cuối cùng, phút chốc tan thành ngàn vạn vụn sáng, thổi vào trong gió...

Cái gì cũng không còn nữa.

Từ Sương Lâm ngơ ngác quỳ tại chỗ, thẳng tắp, có vẻ thực cứng đờ.

Hẫng bất động.

Không khóc.

Cũng không hề gọi.

Trên đài Chiêu Hồn, lặng yên trong gió, một viên linh hạch đã nứt mất đi ánh sáng, rơi xuống, ảm đạm vô sắc.

Những linh lưu trong pháp trận vốn phải tụ thành tứ chi của La Phong Hoa, giờ như ngàn vạn tơ liễu, không ngừng tiêu điều lượn lờ trong gió, từng điểm sáng lên, chìm chìm nổi nổi.

Từ Sương Lâm quỳ bên ảo cảnh đã tan thành mây khói.

Qua hồi lâu, hẫng mới lẩm bẩm như nói mớ, lại như cười nhạt tự giễu, nói một câu: “Niên hoa nhược quán đẹp nhất, nhẹ dễ khoái mã, xem hết thiên nhai?”

Một khúc thật hay.

Khi hẫng còn nhỏ, thường nghe La Phong Hoa hát.

Những năm tháng tuổi trẻ đều thành quá khứ, hẫng trong ánh sáng như tơ liễu tung bay, thấy cảnh tượng khi mình còn nhỏ gặp được sư phụ——

Khi đó hắc và ca ca đều còn nhỏ, phụ thân dẫn bọn họ tới trước Tàng Thư của Nho Phong Môn, khi đó là ngày giữa thu, trong viện có một cây quýt, trái cây nặng trĩu, dưới tàng cây, hai nam nhân đang nói chuyện với nhau, một người dung mạo bình thường, vẻ mặt nhạt nhẽo, nếu lẫn vào đám đông, rất nhanh sẽ bị che khuất.

Người kia lại anh tư tấp sảng, khí vũ hiên ngang.

Phụ thân dẫn bọn họ tới, nói: “Mau đến gặp sư phụ các con đi.”

Ca ca hắc lập tức tranh tới bái hạ, nói với nam tử khí độ bất phàm: “Tiểu đồ Nam Cung Liễu, bái kiến sư tôn.”

Nam tử kia xua xua tay, nói: “Ta chỉ là tới thỉnh giáo chút học thức của La tiên sinh, không phải sư phụ của hai người, hai vị tiểu công tử, các người nhận nhầm người rồi.”

Phụ thân cũng cười, đưa bọn họ tới trước nam nhân trông chẳng có gì xuất sắc, nói: “Đây mới là sư tôn của các con, La Phong Hoa tiên trưởng.”

Hắc ngẩng đầu lên, đối diện với La Phong Hoa ngưỡng ngừng mỉm cười, khi đó La Phong Hoa vẫn còn trẻ, khăn trường, liền càng có vẻ non nớt, đôi mắt tròn xoe phản chiếu ảnh ngược của hai tiểu đồ, mặt hơi đỏ lên. Lão trưởng môn kéo tay y qua, nói với y: “Tiên trưởng, hai đứa nhỏ này của ta tính tình khác nhau nhiều lắm, khả năng thích hợp tu hành các chiêu thức cũng không giống nhau, sau này còn cần người đảm đương nhiều, tùy theo tài năng mà dạy dỗ.”

Trong tay La Phong Hoa cầm chặt một quả quýt, y tựa hồ cố gắng nói một câu uy nghiêm của sư trưởng, nhưng tay không ngừng vôn vôn quả quýt kia, lại làm bại lộ sự ngưỡng ngừng và ngây ngô của y.

Nam Cung Liễu là một con quỷ tinh linh, lập tức ngọt lịm gọi: “La sư phụ, La sư phụ!”

Mặt La Phong Hoa lập tức đỏ ửng lộ chân tướng, thính tai cũng mang huyết sắc, y xua xua tay: “Ta... Đừng, đừng khách khí như vậy, ta cũng mới chỉ làm thầy, còn chưa hiểu gì... Sau này còn mong hai vị công tử chỉ giáo nhiều hơn, ta...”

Y “ta” nửa ngày, không biết nên nói gì, Từ Sương Lâm nhớ rõ rằng hôm ấy La Phong Hoa dương quang sái lạc, La Phong Hoa người này so với “sư

phụ”, không bằng gọi là “tiểu ca ca”, đứng dưới tàng quýt, đứng dưới ánh sáng mặt trời.

Thính tai y hơi mỏng, ánh sáng chiếu lên, có thể thấy mạch máu xanh nhạt, nơi thính tai đơn bạc, được chiếu thành màu cam nhạt.

Vì thế câu đầu tiên trong đời Từ Sương Lâm nói với La Phong Hoa là.

“La tiên trưởng, năm nay vừa tròn hai mươi à?”

Đây vốn là một câu châm chọc, ngay cả phụ thân bên cạnh cũng nghe ra, nhưng La Phong Hoa lại cố tình nghe không hiểu, y thế mà cười cười, rất thành khẩn trả lời: “Còn chưa tròn, ta năm nay mới mười bảy.”

“...”

Từ Sương Lâm giật giật môi, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói, dứt khoát phui tay chạy lấy người.

Phụ thân hẩn kéo hẩn lại, kéo đến một góc, nghiêm khắc nói: “Như nhi sao có thể dựa vào tuổi tác mà nói bản lĩnh?”

“Y thì lớn hơn bọn ta được bao nhiêu chứ.”

“Lúc trước con bái Vương tiên trưởng, con lại ngại nhận người lớn tuổi!”

“Còn không phải lớn tuổi à?” Từ Sương Lâm trợn trắng mắt, “Chín mươi bảy, con thấy lão cũng sắp thành tiên rồi.”

“Mười bảy cũng không được, chín mươi bảy cũng không được, rốt cuộc con muốn thế nào?”

Từ Sương Lâm lười biếng nói: “Cha, cha có thể dừng hai lần tìm người, mà cách tận tám mươi tuổi không?”

“...” Lão trưởng môn tức giận, lại bị con trai nói cho xấu hổ, nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày, cuối cùng nói: “Tuy bản lĩnh y không phải tốt nhất, nhưng đọc nhiều, hiểu biết sâu rộng, quyền cước thuật pháp đều ở mức thượng lưu, tóm lại con thành thành thật thật theo y học, một năm sau con vẫn không hài lòng, chúng ta lại đổi!”

Khuyên can suốt nửa ngày, hai người mới từ góc đi ra, lúc quay lại trước Tàng Thư, Từ Sương Lâm thế mà thấy ca ca mình đang trò chuyện rất vui vẻ với La Phong Hoa, xem biểu tình trên mặt ca ca, cứ như đã quen biết vị La sư phụ này được hơn mười năm rồi.

Có điều cũng không phải quá kì quái, Nam Cung Liễu có loại năng lực, đó chính là chỉ cần gã muốn, thì với ai cũng có thể như quen biết đã lâu.

Nhưng thật ra La Phong Hoa, trong cử chỉ vẫn có chút lo sợ cùng câu nệ, y ngược mắt thấy Từ Sương Lâm tới, loại lo sợ cùng câu nệ này càng rõ ràng hơn.

Y nhìn vẻ mặt Từ Sương Lâm không kiên nhẫn, như dùng cách của trẻ con, để lấy lòng tiểu đệ tử quái đản tùy hứng này——

Y đưa quả quýt mình vẫn cầm chặt không ăn cho Từ Sương Lâm.

Từ Sương Lâm: “...”

“Ngọt lắm, người nếm thử đi.”

Tiểu sư phụ mới mười bảy tuổi thoát nhìn vô thức lại hoảng loạn, thậm chí còn có vẻ hơi đáng thương.

Từ Sương Lâm lúc này mới chú ý bên góc y phục của y, thậm chí còn có một miếng vá ở trên.

Nghèo thế cơ à?

Có thể leo tới chức sư tôn của công tử Nho Phong Môn, khó trách lại thấp thỏm bất an, ánh mắt trông mong mà cầu hẳn.

“Ta không thích ăn quýt.” Từ Sương Lâm nói, “Nếu La sư phụ muốn ăn và ở đây không đi, thì ta mong sư phụ phải nhớ rõ việc đầu tiên.”

“Như nhi!”

Lão trưởng môn muốn trách mắng, La Phong Hoa lại xua xua tay, rất nhanh cất quýt đi, nói: “Không sao đâu không sao đâu, tôn chủ không cần để ý.”

“Ày, đứa nhỏ này của ta không lễ phép, một chút cũng không biết tôn sư trọng đạo, để tiên trưởng chịu ấm ức mất rồi.”

“Không sao mà.” La Phong Hoa giãn mặt ra cười, một lần nữa lại nhìn Từ Sương Lâm, ánh mắt ôn nhuận hữu hảo, còn có chút rất cẩn thận, “Kỳ thực, báai hay không báai sư cũng chẳng sao hết, ta cũng không có nhiều học thức, người học với ta là được rồi, không nhất thiết phải nhận ta làm sư phụ.”

Lão trưởng môn vội nói: “Như vậy sao được...”

“Tuổi tác đều không quan trọng.” Gương mặt La Phong Hoa hồng hồng, có chút bất an mà gãi gãi đầu, “Kỳ thật ta cũng cảm thấy mình còn hơi trẻ

quá...” Y quay đầu, nói với Từ Sương Lâm, “Nếu tiểu công tử để ý, sau này cứ gọi tên ta đi.”

Từ Sương Lâm lẳng lặng nhìn y trong chốc lát, đột nhiên cười nhạt một tiếng, người thành thật đáng thương như La Phong Hoa bị hấn làm cho mờ mịt hồ đồ, lúc càng xấu hổ hơn, hấn lại sửa sang y quan, đoan đoan chính chính mà chấp tay hành lễ với y, sau đó ngẩng mặt lên.

Mùi quýt thơm nhạt, quang ảnh chen chúc.

Từ Sương Lâm cười, ánh mắt ửng ngạnh phi dương, khoé môi có nét tà khí lại ngạo mạn, nhưng khi ấy hấn còn nhỏ, lúc cười lộ lên, tự nhiên mang theo một tia non nớt ngọt như mật đào.

Nói cũng đúng, tuổi đều không quan trọng.

Nên là, gọi đối phương là gì, hấn cũng cần gì phải để ý tới như vậy?

Vì thế Từ Sương Lâm lười biếng, thông thả ung dung mà gọi y một tiếng: “Sư tôn.”

Lá quýt xào xạc, bóng chiếu lên đất loang lổ.

Gió nổi lên.

Thôi, cũng đã chấp tay bái sư phụ rồi, không tới một hai năm, cũng nên tìm người tiếp theo, hấn đã nghĩ tới như vậy.

Khi đó Từ Sương Lâm thực sự cho rằng, hết thầy vẫn như trước, lơ là bình thường, mà hôm ấy, có điều cũng là trong đời hấn, có một ngày bình thường.

[Husky] Chương 227: [Giao Sơn] Lời ngày xưa

Edit: Chu

Beta:

Nhoáng cái đã qua hai năm.

Mùa thu hai năm sau, Từ Sương Lâm nằm trên nóc đại điện Nho Phong Môn, híp mắt nhìn rặng mây đỏ đầy trời, trong miệng ngậm một ngọn cỏ đuôi chó.

Đình đại điện này rất ít người lên, hẳn vốn một mình chiếm chỗ này, nhưng giờ trái hẳn một người phải hẳn một người, có thêm hai hai người ngồi.

Một người là ca ca hẳn Nam Cung Liễu, còn người kia, là vị sư phụ không hơn tuổi họ là bao.

Từ Sương Lâm có khi cảm thấy mình rất giống con thú nào đó nhe răng trợn mắt, dễ dàng không cho phép người khác xâm chiếm lãnh địa của hẳn, nên hẳn cũng không biết vì sao, từ khi nào bắt đầu, mình sẽ nguyện ý đưa hai người kia lên nóc nhà, bởi hẳn cùng nhau phát ngốc, ngắm mây, ngắm chuồn chuồn lượn thấp, dây liễu bay bay.

“Liễu Nhi! Nhứ Nhi! Các con ở đâu?”

Dưới hành lang truyền tới giọng sư phụ thân hơi nôn nóng và tức giận.

“Thật là, mỗi lần bảo chúng giúp quét dọn đình viện, toàn chạy còn nhanh hơn thỏ, hai thằng ranh con này.”

“Úi chà.” Nam Cung Liễu lén lút thò đầu ra từ giác mái, lộ một đôi mắt, nhìn cha mình nhanh chóng đi qua, sau đó lại rút đầu về, “Ha ha, đi rồi.”

“Ông già cũng ngốc.” Từ Sương Lâm lười biếng gác chân, thái độ bề nghệ, “Chưa bao giờ biết lên mái tìm chúng ta.”

Nhưng thật ra La Phong Hoa có chút bất an: “Chúng ta như vậy có phải không tốt lắm không..... Ài, nếu không, lát nữa các người xuống đi, đừng

làm tôn chủ sốt ruột.”

“Có liên quan gì? Dù sao trời sập xuống, vẫn còn chúng ta chống mà.”

Nam Cung Liễu làm mặt quỷ với y, “Lo gì, a Nhứ, đệ nói đúng không?”

Từ Sương Lâm chẳng đáp cũng chẳng bảo sai, nhổ ngọn cỏ đuôi chó ra, duỗi eo, ngồi thẳng người: “Cho ta hạt dưa.”

Nam Cung Liễu đổ phân nửa hạt dưa của mình vào tay hăn, Từ Sương Lâm vừa thông thả ung dung cắn, vừa nheo mắt, có chút buồn cười nhìn La Phong Hoa lo sợ bất an.

Hăn nhổ hạt dưa dính bên môi, cười nói: “Sư tôn sợ à?”

“Ta chỉ cảm thấy như vậy không tốt lắm.....”

“Có cái gì không tốt lắm.” Từ Sương Lâm nói, “Ông già nếu là trách tội người, ta thái độ với lão liền à.”

La Phong Hoa: “.....”

Từ Sương Lâm duỗi tay ra với La Phong Hoa: “Cho ta một quả quýt.”

“Không phải người không thích ăn à.....”

Từ Sương Lâm nhướn mày: “Dong dài, người có cho hay không? Không cho đập người một cái, ném người xuống giờ.”

Anh hăn làm tiên sinh rất tốt nói: “A Nhứ, nói chuyện với sư tôn đừng hung dữ thế.”

“Sư tôn gì chứ, toàn gọi cho người ngoài nghe.” Từ Sương Lâm nói, “Nào có vị sư tôn nào cùng đồ đệ trốn lên nóc nhà cắn hạt dưa đâu?”

La Phong Hoa bị hăn nói rất là ngượng ngùng, chậm rãi cúi đầu.

Từ Sương Lâm thích nhìn dáng vẻ này của y, mỗi lần nhìn thấy, đều có loại khoái cảm ác bá bắt nạt kẻ yếu, hăn nhìn La Phong Hoa nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng.

“Sư tôn ca ca, đồ nhi nói có đúng không?”

Sư tôn ca ca là Từ Sương Lâm bỗng đặt cách gọi bừa, cung kính mang theo thân mật, thân mật cất giấu trên cột, vì thế La Phong Hoa liền có vẻ rất gấp, cũng rất khổ sở: “Không, không cần gọi ta thế.”

“Xưng hô chỉ là một hình thức thôi. Đây là sư tôn ca ca tự nói đấy.”

La Phong Hoa: “.....”

Trêu y xong, Từ Sương Lâm lại giơ tay, lì lợm la liếm đòi lần nữa: “Quýt.”

“Người không thích, ta chỉ mang theo một quả, là cho a Liễu.”

Từ Sương Lâm liền mở to hai mắt nhìn, có điều không phải trông La Phong Hoa, mà là quay đầu trông ca ca mình.

Nam Cung Liễu đang ngậm điểm tâm, bỗng dừng nghẹn, mơ hồ không rõ mà xua tay nói: “Gì nhỉ, ta hôm nay cũng không muốn ăn quýt lắm, sư tôn, người cho đệ ấy đi.”

La Phong Hoa nghĩ nghĩ, nói: “Các người mỗi người một nửa đi.”

Y nói, lau quýt lên áo, sau đó lột vỏ, muốn công bằng mà chia thành hai nửa, nhưng bên lớn, bên bé.

Vì thế La Phong Hoa liền có vẻ hơi buồn rầu.

Có lẽ là bởi vì y xuất thân thanh bần không nơi nương tựa, y sẽ vì mấy chuyện nhỏ chẳng liên quan mà buồn rầu.

“Ài.....”

“Lớn cho ta.” Từ Sương Lâm thật ra không chút khách khí, kim đao đại mã lấy quýt, thay luôn La Phong Hoa xử lý mấy chuyện công bằng, “Nhỏ cho hần.”

La Phong Hoa nói: “Người đừng bắt nạt ca người mãi thế.....”

Lời nói còn chưa nói xong, trong miệng nhét miếng quýt giòn ngọt, y ngạc nhiên mở tròn vo hai mắt, mờ mịt lại ngây thơ mà nhìn Từ Sương Lâm.

“Nói cái gì thế.” Từ Sương Lâm cười nhạo nói, thái độ hằn cựa lơ phất phơ, ánh mắt lại rất ôn hòa, “Nửa này của ta, còn muốn chia cho sư tôn ca ca mà.”

Nam Cung Liễu cũng thò qua, nhận nửa quýt khác, đếm đếm số múi, lại chia ra vài miếng, cũng đưa cho Từ Sương Lâm và La Phong Hoa.

Vị này sau sẽ làm chưởng môn Nho Phong Môn cười hì hì, dưới ánh nắng đầy trời, tóc gã mềm như hương bồ, hơi hơi che qua trán. Từ Sương Lâm buồn cười mà nhìn gã: “Người làm gì?”

“Có quýt thì cùng ăn chứ.”

Gã lại đem hạt dưa, điểm tâm, mứt, chia ba phần.

“Có điểm tâm cùng nếm.”

“Các người..... Các người thật là.....” La Phong Hoa tựa hồ muốn giữ chút uy nghiêm tí tẹo của mình, nhưng Từ Sương Lâm cũng được, Nam

Cung Liễu cũng thế, bọn họ tựa hồ không hề nhận ra, có chút thân thiết, lại có chút ý xấu mà nhìn y.

La Phong Hoa trong ánh mắt thân thiện ấy cảm thấy vui vẻ, lại cảm thấy hoang đường, nửa ngày mới thì thào nói: “Đúng là hồ nháo.....”

Nam Cung Liễu nói: “Không hồ nháo không hồ nháo, hồ nháo cũng là ba người cùng hồ nháo với nhau.”

Từ Sương Lâm nghe xong, rớt cuống phì cười, một tay chống lên mái, một tay kia đỡ trán cười nói: “Được nha, ba chúng ta, về sau có quýt cùng ăn, có điểm tâm cùng nếm.”

Hắn dừng một chút, đưa mắt nhìn cảnh tượng phòng ốc Nho Phong Môn nghiêm nhiên tráng lệ, toét miệng: “Có nóc nhà, cùng treo.”

Cảnh tượng hiện lên.

Vẫn là kia một năm, ánh đèn nguyên tiêu.

Từ Sương Lâm để chân trần, trong miệng ngâm cổ, đang lười biếng đi trên đường chính của Nho Phong Môn, thường chỉ chỉ trỏ trỏ: “Đèn lồng kia treo cao chút, nói người đây, người thấp thế làm quỷ gì? Chân ngắn thì đổi người khác đi.”

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói nôn nóng: “A Như, người đợi đã.”

Từ Sương Lâm quay đầu lại, thấy La Phong Hoa đưa giày qua, ấn đường nhíu lại, nói: “Sao người không đi giày đã chạy đến đây?”

“Con đường này toàn Luyện Khí thạch, không đi giày, dễ hấp thu linh lực đó.”

“Trời lạnh vậy, chút linh lực thế thì sao? Mau đi vào đi, người xem người, ngón chân lạnh tới đỏ rồi.”

“Xì, người nói lắm phiền phức thế.”

Nhưng tuy nói như vậy, Từ Sương Lâm vẫn chậm rì rì đi giày vào, không đi quy củ, tùy ý xỏ, rồi sau đó liếc mắt, hỏi La Phong Hoa: “Thế nào, rảnh rồi? Muốn ra ngoài dạo chợ hoa đang với ta không?”

“Việc học của a Liễu còn chưa viết xong, ta phải tới giúp nó.....”

Lời vừa ra, đã bị Từ Sương Lâm xen ngang.

Hắn hất cằm lên, ánh mắt kiêu ngạo: “Thằng anh ngốc của ta kia, người muốn nhìn hắn viết chăm chăm, thì phí mất cả tối nguyên tiêu còn gì, đừng tới.”

La Phong Hoa liền tốt tính mà cười nói: “Có điều thì có điều, ta cũng không thích náo nhiệt mà.”

Từ Sương Lâm lườm y, lườm trong chốc lát, bỗng nhiên nổi giận dùng dùng mà mang giày vừa xỏ trên hai chân, đá bay xa, La Phong Hoa ngạc nhiên nói: “Người làm sao vậy?”

“Không đi, không đi nữa! Cút cút cút.”

“Đi giày đi, lạnh.”

“Không đi! Cút!”

“..... Người giận?”

Từ Sương Lâm tỏ vẻ chán ghét: “Ta giận? Ta có cái gì để giận, người với ca ta, hai người các người là tên ngốc và quỷ nghèo, ăn tết với nhau không thể tốt hơn. Đi đi, đừng quan tâm ta.”

Dứt lời xua xua tay, tùy tiện đi về phía trước.

Kỳ thật hắn lúc ấy, rất hy vọng La Phong Hoa có thể đuổi theo.

Cho dù chân lạnh tới đỏ bừng, cũng chẳng hề để ý.

Hắn chính là muốn quăng giày đi, chờ có người ở phía sau gọi hắn lại, tiểu quái sốt ruột ngạc nhiên nóng lòng gọi hắn lại, sợ cảm lạnh mất.

Cõi lòng Từ Sương Lâm đây chờ mong đi đến.

Nhưng đợi một lát, La Phong Hoa không đuổi theo, cũng không gọi hắn.

Hắn dừng một chút, không khỏi chậm bước lại.

Cho đến khi đi hơn trăm mét nữa, sắp tới cửa thành, vẫn không ai gọi hắn lại. Hắn nhéo nhéo khớp xương ngón tay, thầm nghĩ, thôi, dù sao mình từ nhỏ đã không có bạn chơi cùng, ít nhất còn có ánh đèn nguyên tiêu đi dạo cùng, cùng lắm thì có gì đâu.

Hắn bước xuống bậc thang.

Một bậc.

Hai bậc.

Rốt cuộc bỗng nhiên quay đầu lại, mũi nhăn lên, thay đổi vẻ mặt, nhin không được quát: “La Phong Hoa!”

La Phong Hoa kỳ thật không đi, y đứng tại chỗ, đã nhặt giày lên, vẫn đang khó xử, không biết nên làm gì bây giờ. Lúc này nghe thấy Từ Sương Lâm quát lớn, như đánh đòn cảnh cáo, đột nhiên bừng tỉnh, mở to mắt tròn xoe, mờ mịt nói: “Ừm.....”

“.....”

Được rồi.

Thật là phục y.

Vì thế tết Nguyên Tiêu năm kia, hắc và Từ Sương Lâm, bồi cạnh Nam Cung Liễu.

Nam Cung Liễu buồn rầu cực kỳ mà học quyển trục thuật pháp như khổ lắm, trợn trắng mắt lầm bầm: “Năm tắc ngực tiếp theo, thành huyết Cự Khuyết, thành tâm mạc, đánh vào bất tỉnh, bên phải ngực huyết dưới..... Dưới..... Dưới cái gì?” Gã vò đầu nói, “Lại không nhớ rồi.”

“Ngu! Người ngu chết đi được!!”

Từ Sương Lâm lấy thẻ tre gõ lên ót ca hắc, lệ khí đầy mặt, “Dưới nửa phần, dùng đánh tỉnh, nếu sau khi tỉnh không khoẻ lại, hơn trăm ngày sẽ chết. Truyền nước vào huyết, thuộc mạch hai của ruột non và bao tử, trọng thương 28 ngày chết..... Là thứ chín!!! Sao người chưa ngu chết nữa thế?!”

Nam Cung Liễu có vẻ thực uể oải, dựa lên bàn, thở dài một hơi, nhưng lại nâng mắt, thối thối mấy sợi tóc mềm mại rủ bên trán mình.

“Ta cũng cảm thấy ta ngu nữa..... Nếu thông mình như đệ thì tốt rồi.”

“Không có khả năng.” Từ Sương Lâm chém đinh chặt sắt nói, “Năm mơ đi.”

Bên rèm chợt bay vào một bông tuyết, La Phong Hoa vừa ra ngoài nấu bánh trôi đã về.

Y khoác áo choàng, trên lông mi đen nhánh còn vương chút tuyết, dưới ánh lửa trong lò chiếu rọi, gương mặt bình thường không đặc biệt cũng sinh ra chút dễ nhìn.

Thật giống dòng nước cuộn nhỏ, lạc tuyết điểm lệ.

“Đợi lâu rồi, ăn chút bánh trôi đi, tạm nghỉ một lát.”

La Phong Hoa đặt khay gỗ tới, ba chén bánh trôi, một người một chén.

Nam Cung Liễu hoan hô một tiếng, lập tức vọt tới trước bàn, đang muốn duỗi tay, lại bị người phía sau túm chặt.

Từ Sương Lâm đen mặt: “Vội cái gì thế, không quy không củ, cảm ơn đâu?”

Nam Cung Liễu líu lưỡi, tựa hồ có chút kinh ngạc với vị đệ đệ không quy củ nhất này, thế mà cũng có ngày lên mặt với mình.

“Làm gì?”

Thấy đệ đệ có chút nguy hiểm mà nheo mắt lại, Nam Cung Liễu liên tục xua tay, nhân tiện còn giả vờ, phúi tay áo, làm đại lễ, giữa đầu nói giỡn: “Tiểu nô cảm tạ chủ tử ban ân ạ ~”

La Phong Hoa: “.....”

Từ Sương Lâm nhìn gia hỏa này bướng bỉnh, cảm thấy vừa giận vừa buồn cười, nghĩ thầm chắc tên này lại học thoai ở đâu rồi, liền nói: “Được rồi, ăn điểm tâm đi.”

La Phong Hoa xoa tay lạnh tới đỏ lên, để tới gần môi, Từ Sương Lâm giúp y cởi áo choàng, y liền có chút thụ sủng nhược kinh: “A, không cần phiền toái.”

Từ Sương Lâm mặc kệ y, không mặn không nhạt hỏi: “Bên ngoài tuyết rơi?”

“Ừ, mới vừa rơi, không biết đêm nay có rơi dày không, mai có thể ném tuyết.”

“..... Sư tôn.” Lúc này thành linh xưng hô vậy không phải tôn kính, mà là cười nhạo, “Người cũng bao lớn rồi.”

La Phong Hoa liền cười, lông mi mềm mại, Từ Sương Lâm nhìn không khỏi đáy lòng ôn nhu, nhưng giật mình nhận ra chút ôn nhu này, hắn lại cảm thấy then quá hoá giận khó nói, hắn vội vã mà tìm bừa lý do phát tiết, La Phong Hoa quả nhiên không làm hắn thất vọng, hắn tìm ra rất nhanh, vì thế chỉ miến vá trên áo choàng ghét bỏ nói:

“Người rất nghèo à? Tới Nho Phong Môn cũng đã lâu như vậy, sao không vứt thứ rách nát này đi? Mặc ra ngoài còn tưởng bọn ta bắt nạt người, người có phải rất ngốc không thế!?”

La Phong Hoa lập tức thấp thỏm: “Cái này, cái này cho dù rách, vá lại vẫn mặc được, nghĩ tới Hạ Tu Giới còn có nhiều người đang chịu khổ như vậy, ta không có cách nào ăn khoẻ uống tốt được, tiền đặt mua một chiếc áo choàng, có thể mua hơn mười tấm linh phù, tặng cho người cần. Rất tốt mà.”

“.....” Ngón tay Từ Sương Lâm vẫn chỉ miểng vá, nổi giận đùng đùng lườm y.

La Phong Hoa thật cẩn thận dò hỏi vị đệ tử giỏi giang này của mình: “Người không cảm thấy à?”

“Ta cảm thấy người có bệnh! Bệnh nghèo!”

Nhưng lời tuy nói vậy, vẫn vắt áo choàng lên giá.

Ba người vây quanh lò sưởi, ăn bánh trôi.

Hoa đăng nguyên tiêu xem không được, nhưng ba thiếu niên đang tuổi nhược quán này, dựa vào nhau nói đùa, cũng không cảm thấy buồn tẻ.

Tuyết rơi ngoài cửa sổ, băng bám lên song cửa đỏ, trong veo.

Củ đun lớn trong phòng, tôn lên cả phòng như xuân.

Sau đó uống chút rượu, không khí càng tốt, La Phong Hoa thậm chí không lay chuyển được bọn họ, đành nhận đàn Nam Cung Liễu đưa tới, gương mặt hồng hồng, có chút men say, khảy ba lượng thanh, xướng một khúc nhạc quê.

“Hoa rơi giữa đêm ba, bốn giờ, trên bờ huyền minh một hai tiếng, niên hoa nhược quán là đẹp nhất, nhẹ dễ khoái mã, xem hết hoa thiên nhai.....”

“Sư tôn sư tôn, bài này dễ nghe, người dạy ta với, gọi là gì?”

“Thiếu niên du.” La Phong Hoa ôn hòa nói, “Là đoản ca Thục Trung, ta cảm thấy rất hợp với bây giờ.”

Nam Cung Liễu ngửa đầu cười, nụ cười gã luôn thân thiện quá mức, luôn có chút khí vị nịnh nọt, nhưng uống nhiều rượu, thế mà có vài phần thẳng thắn sang sảng: “Ha ha ha, thiếu niên du dễ nghe, chúng ta còn không phải thiếu niên cừ mã, khí phách hăng hái à?”

Từ Sương Lâm khoanh tay hừ lạnh: “Một quyển sách đọc chín lần không đọc nổi, làm gì có thiếu niên nào ngu như người.”

“Ài ài, người ta có sở đoản, thì người ta cũng có sở trường mà.” Nam Cung Liễu cười tủm tỉm, thế mà có tinh thần cãi lại đệ đệ mình, “Tuy đệ là thiên tài trời ban, nhưng ta có thiên chất của mình nha.”

“..... Người uống nhiều rồi.”

La Phong Hoa cũng cười, nâng chén rượu, nói: “Mong các người cả đời đều ở độ tuổi nhược quán, bằng sở trường, làm quân tử một đời.”

Nam Cung Liễu liền vỗ tay, khoác lên bả vai đệ đệ mình, làm cả người Từ Sương Lâm không thoải mái, đẩy gã ra, Nam Cung Liễu không để bụng, cười ha ha nói: “Sư tôn vừa nói vậy, ta bỗng nhiên nhớ tới, chúng ta tuy không thả đèn trời, chỉ mong một điều, cùng ước đi.”

Từ Sương Lâm giật giật khóe miệng: “Ta cảm thấy chuyện ước mong này rất ghê tởm.”

La Phong Hoa nói: “Viết lên giấy đi, viết xong, ném vào lửa, cũng sẽ trở thành sự thật.”

Cuối cùng vẫn từng người viết ra nguyện vọng. La Phong Hoa thì là gì, tất nhiên không cần nhiều lời, lúc y nâng chén chúc mừng, cũng đã nói rồi.

Nam Cung Liễu có chương ngại đọc sách, thích vừa viết vừa nhảm: “Mong..... Ăn được uống tốt, có tiền đồ lớn, hòa thuận, đoàn viên.”

Từ Sương Lâm ghê tởm không chịu nổi, nhưng ghê tởm trộn chút cảm xúc khó nguôi không rõ.

Hắn là con vợ lẽ, ở nhà không có nhiều người để ý tới hắn.

Sau khi La Phong Hoa đến, hắn mới có bạn, hắn và Nam Cung Liễu, còn có sư tôn ba người, bọn họ thường cùng nhau chơi đùa, cùng nhau tu hành.

Nếu nói La Phong Hoa là sư phụ hắn, không bằng nói là bạn thân nhất đời hắn đi.

Bởi vì có La Phong Hoa ở đó, hắn thậm chí không còn vô cớ ghen ghét huynh trưởng nữa, hoặc để ý tới thân phận con vợ cả khó ưa. Bọn họ sớm chiều ở chung, cũng có thể nhìn thấy chút đáng yêu trên người Nam Cung Liễu.

“A Như viết cái gì?”

Từ Sương Lâm không đáp, tùy tiện ném giấy vào trong lửa.

Tâm nguyện rất nhanh bị ánh sáng và lửa nuốt chửng, hoa hoả toé trong mắt hẳn.

“Cái gì cũng chưa viết, giấy trắng.”

La Phong Hoa và Nam Cung Liễu hoàn toàn thất vọng, lộ ra biểu tình hơi mất mát.

Từ Sương Lâm cười nham nhở, tươi cười tà khí lại có chút ngọt ngào, mang theo loại trêu cợt người khác sau lại sinh ra vẻ dương dương tự đắc.

Lừa các người thôi.

Chữ viết trong giất kia ngay ngắn, đoan đoan chính chính, từng nét bút, nghiêm túc. Viết chính là ——

Mong, ba người La Phong Hoa, Nam Cung Như, Nam Cung Liễu, cả đời có thể làm bạn thân, có quýt cùng ăn, có điểm tâm cùng chia, có nóc nhà, cùng trèo.

Từ nhược quán niên hoa, đến tận khi bạc đầu.

[Husky] Chương 228: 【 Giao Sơn 】 Công dã tràng

Edit: Shizu

Trên đài chiếu hồn Nho Phong Môn, Từ Sương Lâm nhìn từng đốm từng đốm sáng kim sắc trong bóng đêm, chợt thấy cực kì giống một đêm nguyên tiêu tuyết rơi nọ, hắt lần đầu tiên đốt giấy.

Nháy mắt đốt thành tro, chỉ còn lại đốm lửa tàn, trải qua năm tháng, làm hắt bị phồng.

Câu ba người La Phong Hoa, Nam Cung Như, Nam Cung Liễu.

Có thể cả đời sống chết vì nhau.

Nhưng nhân gian này từ lâu đã không còn Nam Cung Như, hiện giờ đứng ở đây là Từ Sương Lâm, là kẻ điên là ác ma từ sâu trong địa ngục bò lên lấy mạng tất cả chính nhân quân tử trên thế gian.

Không còn Nam Cung Như nữa.

Hắt cũng giống như tên của hắt, phiêu linh không nơi nương tựa, chìm nổi trong thiên địa mệnh mông.

Bị năm tháng nghiền nát, tảng đá cũng biến thành sỏi vụn.

Huống gì là một đoá tơ liễu nhỏ bé.

Qua nhiều năm như vậy, cây liễu trở nên già nua, sắc hoa điêu tàn, cánh hoa du du dang dang, cuối cùng không phải là hoa rơi đẹp dễ, mà là khắp đồi núi đều là máu, hận ý che trời lấp đất.

Nhưng mà vì sao, hắt lại đem những thứ La Phong Hoa từng dạy hắt, cố hết sức mình truyền lại cho Diệp Vong Tích, vì sao thấy người chính nhân quân tử lương thiện, lại sinh lòng trắc ẩn, không thể ra tay tàn nhẫn.

Vì sao....

Vì sao lại khóc.

Từ Sương Lâm quỳ gối trên đài chiêu hồn, rớt cuộc gào khóc thất thanh, nước mắt chảy xuống theo khuôn mặt vắn vẹo, đáng ghê tởm của hắn, hắn ôm lấy vuốt ve linh hạch La Phong Hoa, rớt cuộc khóc tê tâm liệt phế đến mất tiếng tựa hồ như mỗi một tiếng gào khóc đều là đào từ sâu trong cổ họng.

“Sư tôn.... La Phong Hoa.....”

Hắn tính hết mọi thứ, hắn chứa đầy điên cuồng cùng cừu hận, vắn vẹo cùng khát vọng, dùng cả đời làm cục.

Lại hủy hoại như vậy ư?

Hắn nghĩ đến sau khi linh sơn luận kiếm hắn lòng tràn đầy oán hận, đến nỗi lúc sau phụ thân truyền ngôi cho Nam Cung Liễu, hắn tâm sinh không cam lòng, giận mà đoạt vị.

Hắn còn nhớ rõ khuôn mặt già nua của phụ thân trắng bệch, không thể tin được mà trừng mắt nhìn hắn.

“Vị trí trưởng môn này là của ta.” Tay hắn bóp chỗ yết hầu phụ thân, càng ngày càng siết chặt hơn, biểu cảm lạnh lùng mà hung ác, đáy mắt tinh quang chớp động. “Trăm năm cơ nghiệp của Nho Phong Môn, phụ thân nếu không muốn hủy, tự ta hành động. Ngài tuổi tác đã cao, nên rơi xuống rồi.”

“Như Nhi....”

Hắn nhắm mắt lại, không cho phụ thân nói tiếp, kinh lạc trên tay bạo đột, chỉ nghe được một tiếng “Răng rắc” lạnh thấu tim, là tiếng yết hầu đứt gãy. Hắn tháo nhẫn Nho Phong Môn xuống, đặt ở bên môi.

Nhẫn ban chỉ lạnh băng, nhưng cũng không lạnh bằng mặt hắn lúc này.

“Ta chỉ là muốn một công đạo mà thôi, các người không cho ta, ta liền tự mình đoạt lấy. Phụ thân, dưới chín tuổi, người không cần hận ta.”

Xoay người đi ra.

Cảnh tượng trong hồi ức thay đổi.

Đó là buổi tối đầu tiên sau khi hắn soán vị đoạt quyền, phó hầu ở lại dọn dẹp vết máu đầy đất sau đại chiến, phụ thân đã chết, Nam Cung Liễu cũng bị nhốt ở thủy lao, những người có ý đồ phản kháng hắn đều bị trấn áp, mọi việc đã thành, hắn thế nhưng cũng nhất thời không biết nên làm cái gì.

Hắn đặt một bếp lò trong sân, tự pha trà uống. Trong viện chỉ có một mình hắn, hắn vuốt ve chiếc nhẫn chương môn lưu quang rạng rỡ trên ngón tay cái.

Từ nay hắn chính là tôn chủ Nho Phong Môn.

Những người ngoài tính kế hắn linh sơn đại hội tất nhiên không cần nhiều lời, phải tìm cơ hội băm giết sạch, nhưng hắn không biết nên làm gì với đại ca hắn, càng không biết nên làm gì với La Phong Hoa.

Chiều hôm tiệm thâm, kim quạ tây trầm.

Mắt thấy sắc trời bắt đầu tối, Từ Sương Lâm rốt cuộc hạ quyết tâm, đi thủy lao một lần gặp huynh trưởng bị giam giữ, còn có sư phụ.

Hắn mang theo mấy tên tùy tùng, đi nửa đường, một ánh mặt trời cuối cùng bị đêm tối nuốt hết, hắn rung mình một cái, bỗng nhiên cảm thấy hơi lạnh, đầu cũng có chút choáng.

“Tôn chủ, làm sao vậy?”

Phó nô muốn tới đỡ hắn, Từ Sương Lâm nói: “Không sao, đột nhiên nhớ ra có chuyện chưa xử lý thích đáng, ta đi về đại điện trước, các người không cần đi theo.”

Hắn càng ngày càng đau, đội mũ áo choàng lên, đi nhanh về phía chính điện Nho Phong Môn. Cuối cùng thực sự không chịu đựng nổi, mặc dù hắn có thể nhịn, nhưng vẫn phải chạy một đoạn đường, đột nhiên đẩy cửa bước vào, rồi đóng chặt cửa lại.

“Các người đứng canh ở cửa, không được tiến vào, không được làm bừa, nếu có việc gì, xem xét rồi báo ta.”

Sau khi phân phó thủ vệ đi xuống, Từ Sương Lâm thở phì phò, đi vào sâu trong đại điện, đột nhiên tháo mũ xuống, phát hiện da mình đều bị nứt nẻ hết, chỗ nào cũng có vết sẹo dữ tợn.

Phản ứng đầu tiên của hắn là phụ thân hắn nguyên rửa hắn.

Ngay sau đó lại cảm thấy không có khả năng, lão nhân kia đã bị bệnh nguy kịch, lấy đâu ra sức lực để thi triển pháp thuật, sao có thể thần không biết quỷ không hay làm ra chuyện này.

Vậy chuyện này là sao?

Quá đau, gân cốt đứt gãy, da thịt dữ tợn, hằn ở bên cửa sổ không nhìn được mà phát run, đốt ngón tay tái nhợt vằn vẹo, quỳ rạp trên mặt đất xuất hiện vết máu.

Thật sự quá đau...

Hắn không dám kêu, cũng không dám kêu y quan, thế cục chưa ổn, hắn làm phản, sao có thể lộ ra chuyện để người khác uy hiếp.

Hắn hô hấp khó khăn, đau đớn lăn trên mặt đất, run rẩy. Trong lúc đau đớn vô tình kéo một tấm màn che lên người hắn.

Ánh trăng ngoài cửa sổ bị che khuất.

Hắn đột nhiên cảm thấy đỡ đau hơn, hắn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thở dốc từng ngụm, một lát sau, cho rằng đau đớn đã qua, liền cởi tấm màn xuống, ngồi thẳng, muốn đứng dậy.

Không ngờ bị ánh trăng chiếu vào, da tróc thịt bong, đau đớn tận xương tủy.

Từ Sương Lâm lúc này mới nhận ra mình có lẽ không thể bị ánh trăng chiếu vào. Vì thế hắn lão đảo bò dậy, giãy giụa đóng cửa sổ lại, trốn đến nơi tối nhất trong đại điện, giơ tay không thấy năm ngón tay.

Hô hấp hắn dần bình tĩnh lại.

Từ Sương Lâm cảm thấy chuyện này thật kì quái, vì thế khoác áo choàng kín mít, một chút da thịt cũng không lộ ra ngoài, đi đến Tàng Thư Các, tìm kiếm đến hơn nửa đêm, mới tìm thấy trong rừng của tổ phụ một quyển chuyện cũ có ghi lại—

Chuyện là, chương môn đầu tiên của Nho Phong Môn-Nam Cung Trường Anh, từng có một cuộc đại chiến với Cỗn, tuy là chiến thắng ác thú, đem nó phong ấn dưới Kim Cổ Tháp, nhưng lại trúng Cỗn ác trớ.

Thượng cổ ác thú kia thuần âm, cùng một nhịp thở với đêm tối và ánh trăng, nó liền nguyên rửa mỗi đời chương môn Nho Phong Môn, chỉ cần bị ánh trăng chiếu vào, da thịt sẽ bị xé rách, đau đến tê tâm liệt phế.

Mà ngày trăng tròn mỗi tháng, âm khí mạnh nhất, cho dù không bị ánh trăng chiếu vào, trốn ở chỗ tối nhất, cũng sẽ bị dày vò.

Cho nên mấy trăm năm nay, chuyện này vẫn luôn là bí mật lớn nhất của Nho Phong Môn, các đời chương môn vẫn luôn giữ chuyện này kín như

bưng, e sợ có người mượn chuyện này uy hiếp, cho dù là nhi tử thân sinh, không đến giây phút cuối cùng, cũng sẽ không nói ra chân tướng.

Thật là châm chọc.

Hắn mất công, để đổi lấy một quyền vị bị nguyên rửa sao?

Ngày thứ hai, Từ Sương Lâm đi tới thủy lao.

Nam Cung Liễu cùng thê tử Dung Yên đều bị nhốt ở bên trong, phòng tối còn lại giam giữ La Phong Hoa.

Hắn không đi gặp La Phong Hoa, hắn đi tới nhà giam huynh trưởng trước.

“A Nhứ! A Nhứ! Người muốn làm cái gì? Người muốn làm gì...” Vừa thấy hắn, Nam Cung Liễu liền cực kỳ kích động, do tay chân đều bị chú ấn phong bế, không thể động đậy, hắn chỉ có thể quỳ trên mặt đất, nhìn đê đê nước mắt chảy ròng ròng: “Người điên rồi sao, vì một tôn vị chương môn, mà người có thể làm ra loại chuyện này sao?”

Một đêm tra tấn, sắc mặt Từ Sương Lâm suy yếu, hắn lạnh lùng cười nói: “Ta chỉ là lấy lại thứ nên thuộc về ta mà thôi.”

“.....”

“Người đoạt kiếm pháp của ta, hủy thanh danh của ta, ta mới hai mươi tuổi, Nam Cung Liễu.” Hắn dừng một chút, ánh mắt lạnh băng: “Ta mới hai mươi tuổi, người khiến ta cả đời tằm thương.”

Hắn đi lại chậm rãi, bào duyên ủy mà, rồi cúi mặt xuống, nhìn chăm chăm huynh trưởng.

“Nam Cung Liễu, tên phế vật như ngươi, cũng có dã tâm chiếm quyền lực, cũng muốn được nổi bật, còn ta thì sao?” Hắn chậm rãi nói: “Ta cần cù hơn ngươi, ta có thiên phú hơn ngươi, ta cái gì cũng đều nổi trội hơn ngươi, chỉ có miệng lưỡi là không bằng ngươi.”

Hắn nâng cằm Nam Cung Liễu, song dùng sức cạy miệng đối phương ra.

Hắn nhìn chăm chăm thứ trơn trượt, nhão nhão dính dính màu đỏ.

“Thật là bính giết người không thấy máu vũ khí sắc bén. Cắt đi.”

Nam Cung Liễu hoảng sợ mà trợn to mắt, nhưng bởi vì miệng bị giữ, nói không nên lời, chỉ có thể kêu rên ô ô, nước dãi không ngừng chảy xuống.

“Không cắt?” Từ Sương Lâm cười nhạo, “Không cắt lưỡi cũng được. Xem người tốt xấu thế nào, rồi thống thống khoái khoái giết người, cũng coi như

ta hạ thủ lưu tình.”

Hắn buông lòng tay ra, Nam Cung Liễu liền gào khóc lên:”Đừng giết ta! Đừng giết ta! Không phải là sự kiện linh sơn đại hội kia sao? Được rồi, người dẫn ta ra ngoài, ta làm trò cười cho thiên hạ, trả lại công đạo cho người!”

“Muộn rồi.” Nam Cung Liễu móc ra một chiếc khăn trắng, lau tay mình, liếc mắt nhìn hắn:”Bây giờ người nói cái gì, người trong thiên hạ đều nghĩ là do ta tạo áp lực với người, người mới miễn cưỡng thừa nhận. Người hắn nước bắn lên người ta, rốt cuộc không ai rõ ràng.”

Nam Cung Liễu còn không kịp nói gì, liền nghe thấy thanh giọng nữ tử sắc bén như đao bên cạnh.

“Nam Cung Như! Ta biết là trước đây người bị ủy khuất, nhưng người xem người đã làm gì đi? Giết chính phụ thân mình, cướp nhẵn chương môn, bây giờ lại muốn giết anh trai, người..... người sao có thể nhẫn tâm đến như vậy?”

“Ôi, Dung sư tỷ à.” Từ Sương Lâm hơi hơi mỉm cười:”Nếu như người không nói gì, ta cũng quên mất là người cũng ở đây.”

Dung Yên tuy chịu kiềm chế pháp chú, cũng quỳ xuống, nhưng biểu tình nàng quật cường, trong mắt tuy rừng rừng nước, lại không mềm yếu:”Ta lúc trước..... nhìn lầm người rồi.”

“Người nhìn sai ta à?” Từ Sương Lâm cười cười:”Người tặng ta túi thơm là người, người gả cho Nam Cung Liễu cũng là người, là người phụ ta, tấu tấu, người có tư cách gì nói chuyện năm xưa với ta? Người sẽ không nói với ta, là người năm đó thân bất do kỷ, là hắn cưỡng bức người chứ?”

Dung Yên sắc mặt trắng bệch, giống như có chuyện muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn cắn môi lại, chậm rãi nhắm mắt.

Nước mắt chảy xuống theo gương mặt nàng.

Đao đã ở trên tay, phiếm hàn quang.

“Không..... Không..... A Như, có chuyện gì đều có thể cùng nhau nói, cái gì ta cũng có thể cùng nói với người..... Đừng giết ta..... Cầu xin người, đừng giết ta.....”

“Người xem vị trí của người hiện giờ đi?” Từ Sương Lâm lau thân đao, trên môi vẫn là nụ cười tà khí kia: “Nam Cung Liễu, bây giờ ta là chương môn, người là tù nhân, người chỉ có hai bàn tay trắng, còn muốn cùng ta nói điều kiện? Người có gì để thương lượng, mạng chó của người sao?”

“Ta có thể làm trâu làm ngựa cho người! Có thể..... Có thể kết cỏ ngậm vành, ta, ta cái gì cũng nguyện ý làm! Chỉ cần người nguyện ý, Dung sư tỷ cũng có thể cho người!”

Dung Yên đột nhiên mở hai mắt, bỗng nhiên quay đầu, cực kỳ phẫn nộ: “Nam Cung Liễu!”

Nam Cung Liễu sợ tới mức run rẩy, hắc căn bản không để ý tới thê tử, chỉ ghen ngào nói với đệ đệ mình: “Chỉ cần người buông tha ta..... Cầu người buông tha ta.....”

“Thôi đi.” Từ Sương Lâm lười biếng, cầm đao bính vỗ vỗ hắc mặt, “Người cho rằng quả quýt người từng liếm, ta sẽ đụng vào sao?”

“Ta có thể —— ta có thể ——” Nam Cung Liễu moi hết cỏi lòng, nhưng không nghĩ ra được cái gì, chỉ có nước mắt nước mũi chảy xuống, cuối cùng hắc lên tiếng khóc lớn nói, “A Nhử, chúng ta đã từng nói, có điểm tâm cùng nhau ăn, có nóc nhà cùng nhau bò..... Chúng ta cùng nhau tu hành, cùng nhau cùng sư tôn trải qua nguyên tiêu, học đánh đàn, những ngày ấy, người đều, người đều quên rồi sao?”

Từ Sương Lâm sắc mặt hơi trầm xuống, cuối cùng lại chỉ nhếch mép không đáp, đao đã nâng lên, sau một lúc lâu, chém xuống.

“A!!”

“Chờ một chút!!”

Khí lạnh kè cổ Nam Cung Liễu, thật ra Từ Sương Lâm không xác định được, liên tính không có hai tiếng hô quát này, đao của mình lại không di chuyển.

Nhưng thần sắc trên mặt hắc vẫn bất biến, vẫn là nhàn nhạt nói: “Chuyện gì nữa vậy? Di ngôn hai người cũng nhiều quá đó.”

[Husky] Chương 229: [Giao Sơn] Mất từ đây

Edit: Chu

Beta:

Dung Yên không nhìn chồng mình, mà mở to đôi mắt hạnh ướt át, dựng thẳng lưng, nước nở nói: “Dựa vào tình cảm ngày xưa, người có thể tha cho ta, sinh con được không.”

“...” Ánh mắt Từ Sương Lâm chậm rãi rời xuống, dừng trên bụng Dung Yên, nhìn lướt qua thì không thấy khác thường, nhưng cẩn thận nhìn kỹ lại, đã hơi gồ lên.

Dung Yên cúi thấp đầu, vể mặt lại thanh lãnh.

“Xin người đấy.”

“...”

“Cha có tội, không thể chối. Nhưng mà Nam Cung Như, ta muốn xin người, tha cho cháu mình một mạng.”

Từ Sương Lâm nhìn chăm chăm nữ nhân này một lát, chỉ cảm thấy cực kỳ nực cười.

Tha nghiệt chủng trong bụng nàng ta? Một bãi thịt nát còn chưa thành hình, cho dù là cháu trai hay là cháu gái, thì liên quan gì tới hãn?

Nhưng trong lúc âm trầm cứng đầu cứng cổ, lại đột nhiên nhớ ra trận đau đớn thấu xương tối qua. Từ Sương Lâm ngừng một chút, bỗng nhiên nhận ra được một chuyện cũng tốt—— Chưởng môn Nho Phong Môn chỉ có thể kế thừa sau khi lão chưởng môn qua đời, thiếu chủ kế thừa, hoặc là thông qua cướp đoạt soán vị. Những thứ khác, cho dù thoái vị nhường hiền cũng được, lui về ở ẩn cũng thế, đều vô dụng.

Nên giờ có thoái vị nhường cho Nam Cung Liễu, cũng không thể được, nhưng mà trăm năm sau, hãn có thể truyền ngôi cho con của Nam Cung

Liễu, để đứa nhỏ kia ném mùi thống khổ trên vị trí này, chẳng phải là một chuyện tốt à.

Cha nợ thì con phải trả, đúng là không thể tốt hơn được.

Nhất thời tâm tình hân thoải mái, lông mày khoé miệng thế mà lộ ra ý cười, sau đó chưa kịp để hai người kia phản ứng lại, đã ném đao xoay người, cười lớn đi ra khỏi cửa lao.

Hắn không giết Nam Cung Liễu, cũng chẳng giết Dung Yên, mà giam lỏng họ trong tiểu viện, định chờ đứa trẻ được sinh hạ, lập tức sắc phong làm chương môn đời kế tiếp của hắn, định ra huyết khế với mình.

Có khi đến lúc đó trong thiên hạ, còn ca ngợi hắn nhân từ đại lượng, không so đo về hiềm khích trước đây?

Nhưng hắn không thể chờ tới ngày ấy.

Hắn kể vị chẳng bao lâu, phạm phải bạo hành chồng chất, nhất thời trong ngoài môn phái oán hận sâu sắc, sau đó thành chủ lòng mang oán hận với hắn, chờ lúc hắn không để ý, trộm thả hai người Nam Cung Liễu và La Phong Hoa.

La Phong Hoa không biết chuyện ẩn tình sau lưng, chỉ cho rằng hắn vì địa vị chương môn cao mà làm ra đủ chuyện điên rồ, hơn nữa miệng lưỡi Nam Cung Liễu xảo quyệt trơn tru, càng nản lòng thoái chí hơn. Vì thế cùng bắt tay đoạt vị với Nam Cung Liễu, muốn đánh đuổi Nam Cung Như xuống khỏi bảo tọa chương môn còn chưa ấm.

Tối hôm đó, nội chiến Nho Phong Môn, người chết và bị thương trăm người, trong chiến hoả, La Phong Hoa là người đầu tiên tìm thấy Từ Sương Lâm trốn trong giáo trường Khiếu Nguyệt.

Đêm đó trăng tròn, Từ Sương Lâm đau nhức khó nhin, cả người toàn máu, rúc trong tán lá, như con rắn bị lột mất da, lộ ra thịt đỏ tươi.

Lúc La Phong Hoa thấy hắn, còn cho rằng hắn bị thương vì pháp chú, tuy oán trong lòng, nhưng ái đồ ngày xưa mang dáng vẻ thê thảm, lại không nhin được sinh lòng trắc ẩn.

Từ Sương Lâm trong rừng cây run rẩy nâng mặt lên, lộ ra một tia cười thảm: “Người tới rồi à.”

“...”

“Ta tranh chấp với gã, cuối cùng các người vẫn là giúp gã.”

La Phong Hoa nói: “Giờ người làm quá mức rồi. Thiên Thiên đại sư là người giết à?”

“Không sai.”

“Lâm đạo trưởng thì sao?”

“Gã đáng chết.”

“... Vậy phụ thân người thì sao ...”

Lặng im một lát, Từ Sương Lâm nói: “Ông ấy bất công, ông ấy tin ta làm phản, là ông ấy tự tìm thôi.”

La Phong Hoa nhắm mắt lại, lông mi đã hơi ướt át: “Người... Sao người lại đi tới bước đường này...”

“À.” Từ Sương Lâm cười lạnh nói, “Chỉ cho phép người khác phụ ta, không cho phép ta phụ người khác? Chỉ cho phép người khác rút dao đâm ra, không cho phép ta rút kiếm đánh lại, đây là cái người gọi là đạo quân tử à?”

Biểu tình trên mặt La Phong Hoa vỡ vụn cực kỳ, y đi tới trước mặt Từ Sương Lâm, còn chưa mở miệng, nước mắt đã rơi xuống.

“Khóc cái gì? Có cái gì mà khóc?” Từ Sương Lâm buồn bực không thể nói, “Muốn giết muốn đánh, muốn làm gì thì làm, sao phải giả mù sa mưa mà nhỏ mấy giọt nước mắt, dù sao trong mắt người, trong mắt lão già, trong mắt mọi người, phế vật thối nát kia, vĩnh viễn đều quan trọng hơn ta!”

La Phong Hoa không nói gì, y nâng tay lên, niêm một cấm chú.

“... Ta cấm người học pháp chú với ta từ nhỏ.” La Phong Hoa nói, “Từ nay về sau, Nam Cung Nhứ, người ta, không còn là sư đồ nữa.”

“...” Từ Sương Lâm thế mà cảm thấy thật đau lòng, như ác trở, thật sự đau muốn nát lòng.

Hắn đứng yên một lát, cuối cùng vẫn tàn nhẫn quật cường: “Đừng có tự mình đa tình, xưa nay ta chưa bao giờ coi người là sư phụ.”

La Phong Hoa đứng phát ngốc nhìn hắn một lát, hồi lâu sau, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng sau lưng có tiếng binh động ồn ào, đao nhung tới gần, kiếm loé sáng.

Nam Cung Liễu chạy tới: “Sư tôn!”

Gã thấy La Phong Hoa nói chuyện với Từ Sương Lâm, đột nhiên chợt dạ, liền nôn nóng nói: “Sư tôn, hãn có nói gì người cũng đừng nghe! Hãn đang lừa người đó!”

Từ Sương Lâm liền cười ha hả.

Vị huynh trưởng này của mình, vẫn luôn ngây thơ ngu ngơ như vậy.

Gã còn cho rằng mình sẽ chặt vật kéo lại vật áo La Phong Hoa, giải thích từ đầu tới cuối, ngọn nguồn nhân quả? Sẽ không.

Đối với hãn mà nói, nhân sinh chỉ như một ván cờ, một bước đã đi, trong lòng lúc trước tính toán ngàn bước, nổi gió phun mây, đều không quan trọng, quan trọng chỉ có kết quả.

Giết người chính là giết người, dính máu chính là dính máu.

Hãn không rửa được, cũng không có ý định sẽ rửa.

La Phong Hoa cũng tuyệt sẽ không khoan thứ cho hãn.

Những thứ khác đều không cần nói nữa.

Hãn chống lên cây bên cạnh, lão đảo đứng lên.

Ánh trăng chiếu lên mặt hãn, da thịt nứt ra từng tấc, máu tanh dử tợn.

Nam Cung Liễu và tu sĩ xung quanh thấy thế, không khỏi lùi lại một bước, có người hiểu lầm, ngạc nhiên nói: “Đây... Đây là La đạo trưởng ra tay ư? Thiên đạo vạn quả à... Cũng quá độc ác rồi...”

Từ Sương Lâm nhếch miệng cười, lộ ra răng trắng dày đặc.

Hãn nhìn chăm chăm ngoài rừng cây, liếc nhìn ca ca mình một cái, bỗng cảm thấy không muốn buông tha cho đôi sư đồ này dễ dàng như vậy. Vì thế hãn quay đầu nói với La Phong Hoa: “Bảo bọn họ rút đi, ta có chuyện, trước khi chết, muốn chính miệng nói cho người. Ta cũng chỉ muốn nói cho một mình người.”

Hãn dựa vào cây, chậm rãi di chuyển, đến một nơi âm u cùng La Phong Hoa.

Ánh trăng rực rỡ ấm áp bị bóng cây che khuất, sắc mặt Từ Sương Lâm liền đỏ hơn hãn, vết nứt trên mặt cũng lành lại từng chút, tuy vẫn còn rất nhiều vết sẹo nhỏ, nhưng đã không còn đáng sợ như vậy nữa.

Từ Sương Lâm không quay đầu lại, quay lưng về phía La Phong Hoa, đầu tiên hỏi: “Một mình người, tự mình theo ta tới đây, không sợ ta giết người

à?”

“Người sẽ không.”

“...”

“Nếu người muốn giết ta, hoặc muốn giết A Liễu, một năm trước người đã động thủ rồi.”

Từ Sương Lâm bỗng dừng quay đầu lại, trong mắt chớp động ánh sáng vắn vẹo mãnh liệt: “Nực cười, người cho rằng người hiểu ta rõ lắm à?”

La Phong Hoa bỗng nhiên đối mặt với gương mặt hắc, mở to hai mắt: “Vết thương của người...”

“Không còn đáng sợ như vừa rồi, có đúng không?”

Từ Sương Lâm cười nhạo.

Hắn chậm rãi nâng tay lên, trong tay, vân vê một chiếc nhẫn loé u quang, hắn mím môi, không phải không có chê cười mang ác ý nói: “Chiếc nhẫn này phụ linh. Trong lúc người và Nam Cung Liễu đuổi giết ta, nó đã tự rơi khỏi tay ta, nó biết ta không phải chính chủ của Nho Phong Môn nữa. Nhưng mà, thủ lĩnh cử binh mưu toán có tới tận hai người, nên nó không biết nên nhận ai.”

“Người cướp vị trí của A Liễu, đương nhiên phải trả cho hắn.”

Từ Sương Lâm nhếch miệng cười: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Hắn nhét chiếc nhẫn vào trong tay La Phong Hoa, cuối cùng còn trịnh trọng lạ thường mà giữ bằng hai tay, nói: “Lấy cho tốt, cầm cho chắc, lát nữa người ra ngoài, nhớ đưa thứ tốt đẹp này cho gã, nhớ cho kỹ, ngàn vạn lần phải tự tay giúp gã đeo. Hắn mới là tông chủ của môn phái hàng thật giá thật.”

Hắn dừng một lát, nhìn chăm chú gương mặt La Phong Hoa nén lại nỗi đau.

Rồi sau đó cúi người, hạ thấp giọng, nói bên tai y: “Tiếp theo, ta muốn nói cho người một bí mật. Người đừng sợ, bí mật này chẳng có gì u ám, một đoạn chuyện anh hùng cũ, không hơn.”

Hắn liền chậm rãi, trầm thấp mà kể lại chuyện Nam Cung Trường Anh hàng phục Cỗn, mà Cỗn đã hạ lời nguyện với nhiều đời tôn chủ Nho Phong

Môn, một năm một mười, chứa đầy ác ý mà thấm qua kẽ răng, biến thành nọc độc, thấm vào da thịt La Phong Hoa.

Hắn nhìn sắc mặt La Phong Hoa càng ngày càng khó coi, đôi mắt tròn xoe càng mở to hơn.

Hắn thấy La Phong Hoa bị hắn ép lên cây, hơi hơi phát run.

Hắn cảm thấy cực kỳ thống khoái.

Ha.

Không phải người sùng gã à?

Các người..... Một kẻ hai kẻ, không phải đều bảo vệ cả Nam Cung Liễu lẫn vợ con gã à?

Ta muốn người tự tay mang ác chú, trao vào tay gã.

Khoé miệng Từ Sương Lâm chậm rãi kéo lên, nở một nụ cười quỷ quyệt, hắn giơ tay, vuốt lên mặt La Phong Hoa: “Sư tôn, chuyện xưa nói xong rồi. Người đi ra ngoài đi.” Hắn dừng một chút, biểu tình càng sáng sủa, “Đi bái yết chưởng môn Nho Phong Môn, đời thứ sáu—— Nam Cung Liễu, đi thôi.”

Ngày đó cả người hắn toàn máu, ngự kiếm trốn khỏi Nho Phong Môn, nửa đêm du đăng phiêu linh, tinh lực hao hết, dừng tại Trấn Thái Điệp Trung Thực.

Hắn gặp một bé gái nhỏ, ngồi trong viện.

Tiểu nha đầu kia thấy hắn bị thương, cả người mất máu, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, run rẩy, nhưng vẫn vào nhà rót một chén nước cho hắn uống. Hắn uống nước, nhìn chăm chăm nó, sau đó cũng không biết là làm sao, bỗng nhiên cảm thấy bé gái kia so với hảo hữu của hắn, ân sư của hắn, tử địch của hắn lớn lên giống như vậy, đôi mắt nó cực kỳ giống La Phong Hoa.

Hắn thấy cây quất kết quả kia trong viện, bỗng nhiên lòng sinh một ý niệm, cực kỳ muốn ăn, nhưng mà trong từng câu từng chữ của bé gái kia, tràn ngập mùi cổ hủ hôi hám, mở miệng quân tử ngậm miệng quân tử, làm hắn sinh lòng chán ghét, tựa hồ nhìn thấy La Phong Hoa nực cười kia nói rõ ràng chính xác:

“Mong các người cả đời đều ở nhược quán niên hoa, bằng các sở trường, làm một đời quân tử.”

Một đời quân tử.

..... Thật là quá nực cười.

Hắn rung cho quýt rơi xuống, lại chém đổ cây quýt, sau đó nghênh ngang mà đi, để lại tiểu cô nương khóc lóc trong viện, nhưng hắn vẫn chưa hết giận, đêm đó giết thêm mấy thôn dân, giơ tay chém xuống, càng ngày càng xa với hai chữ quân tử, hắn liền cảm thấy càng ngày càng thống khoái.

Rồi sau đó hắn bỏ đi, định mai danh ẩn tích, sống vậy đến cuối đời.

Nhưng hắn khi đó, trong quán trà nghe thấy tin tức nói La Phong Hoa toán vị, trở thành một đời tông chủ của Nho Phong Môn.

Khách lui tới quán trà nói: “Ày, không thể tin nổi luôn, thật đúng là biết người biết mặt không biết lòng.”

“Đáng thương cho Nam Cung Liễu cử binh mưu phản lần này, không nghĩ tới lại là làm áo cưới cho người khác.”

“Gã hắn là hận sư phụ gã tới chết đi?”

“La Phong Hoa này đúng là mang lòng chuộc tội u ám, chẳng ra gì.”

Từ Sương Lâm ngồi trước bàn nhỏ tròn bóng, bưng một tách trà tới bên môi, nhưng không uống, chỉ lắng tai nghe như vậy.

Trước mắt hoá thành từng màn đen, trời đất xoay chuyển.

Nói gì hắn cũng không nghĩ tới, La Phong Hoa cuối cùng sẽ đưa ra lựa chọn như vậy.

Thà lưng mang hiệu lầm, hận ý, thà bị ngàn người chỉ trích, vạn người phỉ nhổ.

Thà mình phải chịu ác chú, trắng tròn mỗi tháng sống không bằng chết, cho tới tận khi cuộc đời này kết thúc.

La Phong Hoa, không thể dùng một thanh kiếm, tự tay đâm vào tim đồ đệ của mình.

Chung quy vẫn thua một nước cờ.

“Cộp. Cộp. Cộp.”

Tiếng bước chân chậm rãi vang lên.

Từ Sương Lâm thoát khỏi hồi ức, hăn mở to mắt, tầm nhìn mơ hồ, xuất hiện gương mặt một nam nhân trẻ tuổi.

Trên đài Chiêu Hồn trống vắng, Mặc Nhiên đi đến trước mặt hăn, nửa quỳ xuống, nhìn hăn chăm chú.

Trong nháy mắt kia, Từ Sương Lâm cảm thấy ánh mắt thanh niên này rất kỳ quái, trong đó cất giấu quá nhiều thứ, cũng không giống những thanh niên hai mươi mới xuất đầu.

Mặc Nhiên nói: “..... Nam Cung Nhứ, người mưu tính hết thảy, là muốn khiến y sống lại?”

“Không cần người quản.”

“Người giữ lại Nam Cung Liễu, làm La Phong Hoa sống lại, trên Giao Sơn từ nay không còn ai rồi việc vào được nữa, người an độ quãng đời còn lại ở đây, ta nói có đúng không?”

Từ Sương Lâm lạnh giọng quát: “Không cần người quản!!”

Mặc Nhiên nhặt linh hạch rách nát trên đất lên, linh hạch vẫn còn ánh sáng chảy xuôi. Hăn nói: “Người cải trang dịch dung, dùng thân phận Từ Sương Lâm quay về bên cạnh Nam Cung Liễu, xui khiến hăn phát binh đoạt vị lần nữa, bởi vì người không đành lòng nhìn thấy La Phong Hoa hàng đêm phải chịu nguyên rủa khổ sở, sống không bằng chết.”

“Người dựa đâu mà đoán lòng ta?!” Hai mắt Từ Sương Lâm đỏ đậm, bên trong chớp động ánh sáng ướt át mà hung ác, “Người cho rằng người hiểu mọi thứ à?!”

“Ta không hiểu. Ta chỉ có thể đoán.” Mặc Nhiên nói, “Nhưng ta nhìn biểu tình của người, cũng cảm thấy suy đoán của mình, hăn không sai lệch nhiều.”

Từ Sương Lâm cắn nát câu chữ giữa răng, phun ra bốn chữ: “Hậu sinh cuồng vọng.”

“Cũng giống nhau thôi, lúc người hai mươi tuổi, không phải cũng từng ngông cuồng ngút trời à?” Mặc Nhiên an tĩnh mà nhìn hăn, “Nam Cung Nhứ, năm ấy người giúp huynh trưởng người trọng đoạt tôn vị, nhưng người không có lương trước được lần hai gã mưu soán, vì vị trí tôn chủ mà tàn nhẫn ác độc, người không đoán được sau khi gã cướp vị trí của La

Phong Hoa, nhỗ cỏ tận gốc, tru sát y. Người căn bản không đoán được y sẽ chết.”

“Người hoảng loạn rối trí, người không biết nên làm gì.” Hãn nhìn chăm chăm mặt Từ Sương Lâm.

Hãn hiểu rõ tâm cảnh tuyệt vọng này hơn bất kỳ ai khác.

Hãn đang đọc nỗi lòng Từ Sương Lâm, cũng là đọc nỗi lòng của chính mình.

“Trong tuyệt vọng, giờ người phải làm gì đây?”

[Husky] Chương 230: [Giao Sơn] Thiếu niên lang

Edit: Bubbuble

Beta: Chu

Nếu là hắc, hắc nên làm gì bây giờ?

Trọng sinh.

Hắc sẽ muốn người kia trọng sinh.

Mặc Nhiên nhìn Từ Sương Lâm co cụm trên mặt đất, thấp giọng nói: “Người căn bản không ngờ tới Nam Cung Liễu sẽ trực tiếp giết chết La Phong Hoa. Quá tuyệt vọng, người đành tương kế tựu kế, nói rằng ác trở trên nhần là do La Phong Hoa để lại, xúi giục Nam Cung Liễu trong cơn thịnh nộ làm theo quy củ Nho Phong Môn, đem xác La Phong Hoa vào trong huyết trì, dọa xuống mười tám tầng địa ngục.”

“Điên rồi à?” Tiết Mông đứng một bên ngậy ngấn cả người, “Nếu đã muốn La Phong Hoa sống lại, hắc hắc phải vô cùng trân trọng người này. Vì sao lại đẩy xuống mười tám tầng địa ngục?”

“Bởi vì một khi hồn phách vào luyện ngục sẽ không có cách nào siêu sinh.” Mặc Nhiên nhìn Từ Sương Lâm, trong ánh mắt phảng phất niềm thương hại, “Như vậy La Phong Hoa sẽ không lập tức đầu thai, người có thể từ từ nghiên cứu phương thức trọng sinh, đưa La Phong Hoa trở về. Sau đó xây dựng một thế giới lý tưởng, ở đó người chính là thần minh, là công bằng công chính.”

Từ Sương Lâm: “...”

Trầm mặc một thoáng, gương mặt thối rửa đến phân nửa đột nhiên bật cười. Hắn nhìn chăm chăm Mặc Nhiên: “Mặc Tông sư, đến hôm nay ta mới phát hiện ngươi là một kẻ điên.”

Hắn ngừng một chút, dùng thanh âm nhẹ như gió thoảng nói tiếp: “Bởi vì chỉ có kẻ điên mới có thể hiểu ta.”

Nói xong, hắn phá lên cười ha hả.

Tiếng cười ấy tựa hồ như con chó sức cùng lực kiệt, tuy đã từ từ già đi lại vẫn hung ác chấp nhất chiếm giữ vách đá dựng đứng cheo leo, đến chết cũng không lộ ra lấy một chút điểm yếu mềm.

Mặc Nhiên khép mắt, cũng nhỏ giọng nói với hắn: “Nam Cung Như, người nghe này, trọng sinh chi thuật trên đời này vẫn còn người có thể thực hiện. Nếu người nguyện ý, ta sẽ cố gắng hết sức đi khẩn cầu Vô Bi Tự Hoài Tội Đại sư, giữ lấy tính mạng sư tôn ngươi.”

“...”

Hắn xòe tay ra, đưa linh hạch bị tàn phá kia trả lại cho Từ Sương Lâm: “Nhưng mong người nói cho ta...”

Hắn đang cố nắm lấy một cọng cỏ cứu mạng.

Ấn đường nhú lại, tại nơi mọi người không chú ý đến, trong mắt phẳng phất lộ ra một tia bất lực.

“Mong người nói cho ta, người luôn giúp đỡ phía sau ngươi là ai?” Mặc Nhiên hỏi, “Là ai nói cho người tà môn trọng sinh chi thuật? Là ai dạy người Trân Lung Kỳ Cục?”

Ký ức cùng kiếp trước giao nhau, hòa làm một.

Nho Phong Môn cuộn cuộn khói lửa, Từ Sương Lâm lấy thân che chở trước Diệp Vong Tích, chết dưới loạn đao.

Nếu đã như vậy, kiếp trước Từ Sương Lâm trước khi chết tất nhiên còn chưa có suy tính cụ thể. Nhưng đời này, tất cả đều không giống. Từ Sương Lâm đã bày ra huyền cơ tại Kim Thành trì từ lâu, tạo kinh biến chốn Đào Nguyên, mở thiên liệt ở trấn Thái Diệp, lại dùng cách hiển tế người sống mà sau đó không thể thực hiện được, nhanh chóng thay đổi thủ đoạn, thu thập thần võ khắp nơi, cuối cùng kéo La Phong Hoa từ trong luyện ngục ra ngoài.

Nghĩa là phương pháp trọng sinh không phải do hắc tự nghĩ ra được.

“Người muốn biết?” Từ Sương Lâm trong mắt lóe tinh quang, cơ hồ mang theo ác ý, “Ta đây một thân tài nghệ, xác ắt có người nhặt, nhưng mà, ta càng không nguyện ý nói cho người.”

“Người tình nguyện làm quân cờ của hắc cho đến tận lúc chết?”

“Quân cờ?” Từ Sương Lâm cười, “Người cũng nghĩ quá nhiều rồi. Hắc hiểu ta, hiểu rõ tâm ý của ta. Hắc với ta cùng một loại người. Mặc tông sư, người hết hy vọng đi, ta tuyệt sẽ không nói cho người biết hắc là ai. Các người mất công chạy lên Giao Sơn, mỹ mãn bức ta đến bước đường cùng, nhưng sau đó thì sao?”

“...”

“Cuối cùng thiên hạ vẫn sẽ đại loạn, chiến hỏa phân tranh. Hắc vẫn sẽ biến Thượng Tu Giới, Hạ Tu Giới san thành bình địa, hóa về đất khô cằn. Rồi sau đó, người lương thiện được đền bù, ác nhân nhận quả báo, người tài được trọng dụng, kẻ tầm thường làm nô lệ.” Ý cười trong mắt Từ Sương Lâm càng ngày càng đậm, “Thật là... Không thể tốt hơn được nữa.”

Tiết Mông nghe xong cả giận: “Cái gì mà người lương thiện được đền bù ác nhân nhận quả báo! Cái gì mà người tài được trọng dụng kẻ tầm thường làm nô lệ! Người khác thiện hay ác, tài hay hèn lại từ miệng người mà định đoạt? Người biến những người ngoài kia thành quân cờ... Còn có Nam Cung Trường Anh... Còn có... Còn có...”

Hắn trộm nhìn thoáng qua sắc mặt Sở Văn Ninh, đành hạ giọng: “Còn có Nam Cung Tứ.” Tiết Mông có vẻ cực kỳ khó chịu cùng oan khuất: “Bọn họ nguyện ý để người thao túng ư? Bọn họ đáng phải chết ư?”

“Lúc nào mà chẳng cần có kẻ hi sinh.” Từ Sương Lâm nhàn nhạt liếc hắn, “Tiết công tử, người rốt cuộc vẫn chỉ là một thiếu niên mà thôi!”

Hắn bày ra loại biểu tình uể oải, tựa hồ không hề nguyện ý tranh cãi cùng Tiết Mông. Hắn một lần nữa chuyển hướng về phía Mặc Nhiên.

“Ta đã rơi vào tay các người, muốn chém muốn giết thì tùy.” Hắn thậm chí còn dùng ngữ khí nhẹ nhàng, băng quơ, “Trong túi Càn Khôn của ta còn một quả lăng trì, các người nếu cảm thấy không hả hận, bắt ta ăn cũng được.”

Hắn vừa nói vừa lạnh lùng cười nhạt: “Dù sao năm hai mươi tuổi ta đã sớm bị đám danh môn nghĩa sĩ các người lăng trì rồi, lần này cũng chẳng tính là gì.”

Hoàng Khiếu Nguyệt cãi: “Ai lăng trì người? Há mồm nói dối, quả thực vô sỉ!”

Nhưng Mặc Nhiên lại rõ ràng ý tứ của Từ Sương Lâm.

Loại lăng trì kia không ở thân thể, mà ở trong tâm.

Nam Cung Nhữ cũng từng dốc lòng tập thuật, cũng từng thiện lương, cũng từng nghe sư tôn dặn dò phải làm một đời quân tử, trường kiếm tru tà.

Mà Linh Sơn đại hội năm ấy lại đem hãn thiên đao vạn quả.

Mặc Nhiên khép mắt, cảm thấy Từ Sương Lâm thực quá thâm. Có lẽ là bởi vì hãn giống bản thân mình kiếp trước, mặc dù thù có oán có oán, trong một khắc lại có chút không đành lòng: "... Hồn hạch La Phong Hoa vẫn còn, người dùng trọng sinh chú pháp kia thi triển tiếp, có lẽ còn có thể gặp lại y lần nữa."

"Thi triển tiếp?" Từ Sương Lâm cười, hãn tựa hồ vô cùng hứng thú nhìn ngắm linh hạch trong tay, lại nhìn đến mình bởi vì linh lực cạn kiệt mà da thịt nhanh chóng thối rữa. Hãn lười biếng đáp, "Ta rồi sẽ chết. Ta mà chết, trên đời sẽ không có công bằng, y trở về thì có ích lợi gì? Còn không phải để chịu tội, để đại môn phái các người khi dễ."

Hãn đang nói, đột nhiên ánh mắt trầm xuống, dồn lực bóp nát hồn hạch. Từng mảnh nhỏ sắc nhọn găm vào trong lòng bàn tay, máu tươi lập tức ứa ra.

Mặc Nhiên: "!"

Tiết Mông: "Người điên rồi?!"

Mọi người đều mờ mịt không hiểu, có trợn mắt há mồm, có sắc mặt trắng bệch, có thập phần cảnh giác, tất cả đều dồn tầm mắt vào kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ trên mặt đất.

Từ Sương Lâm không thềm để ý tới bất kỳ ai, hãn chỉ chăm chú nhìn nơi La Phong Hoa vừa để lại một chút dấu vết cuối cùng trên đời, nhìn nó hoàn

toàn hôi phi yên diệt, rớt cuộc vừa cười lớn vừa khóc rống lên, đầy mặt huyết lệ, cười đến đáng sợ điên khùng.

Từ nay về sau, ai cũng không gặp được ai, ai cũng không hận được ai, đều thành đất, thành bùn, thành tro, thành bụi. Rất tốt, rất tốt.

Hắn chậm rãi đứng dậy, lão đảo bước từng bước trước cái nhìn chăm chăm của đám người phía dưới, tiến tới thần võ chi trận. Nơi đó đặt một thứ vũ khí nằm im lìm, đàn Không.

Hắn ngồi xuống, dùng ngón tay khô gầy thối rửa, gảy gảy vài sợi dây đàn. Trân Lung Kỳ Cục phản phệ ngay một nghiêm trọng, thất khiếu hắn bắt đầu đổ máu, ngón tay cũng bỏng cháy, cuối cùng cả người đều bị kiếp hỏa cắn nuốt, nhưng hắn vẫn ung dung tấu đàn giữa ánh lửa.

Biểu tình hắn tựa hồ có chút khuây khoả, có chút thả lỏng, nhưng những khuây khoả cùng thả lỏng đó mau đến không thể nhìn ra, da thịt hắn nhanh chóng héo rút, cuộn lại, khô quắt.
Liệt hỏa khinh thiên.

Thanh âm Từ Sương Lâm từ trong ánh lửa hừng hực tản mạn truyền tới, diễm đạm thông dong, vẫn như cũ kiết ngạo khó thuần, lại phảng phất như thể đau đớn không kiểm soát được hắn, cận kề tử vong cũng không hiệp bức được hắn.

“Ngày tháng tuổi trẻ là đẹp nhất, ngựa phi gót nhẹ, ngậm hết hoa thiên nhai...”

Trong đám đông có không ít người lớn tuổi, chợt bừng tỉnh nhớ tới người thanh niên ngày trước tại Linh Sơn đại hội.

Hạc huy thanh y, mặt mày lỗi lạc.

Người thanh niên từ đường tối đi ra, từ hoài niệm đi ra, hắt thập phần tin tưởng, tự tin bước vào sân thi đấu, mang theo bội kiếm cùng mình trải qua trăm trận, bàn tay đầy những vết chai do khổ luyện kiếm thuật.

Hắn nhiệt huyết như vậy, anh tuấn như vậy, khí hoa thần lưu như vậy, thậm chí còn có chút không đặt mọi người vào mắt. Hắn liếc nhìn tôn chủ thập đại môn phái cùng quần chúng sơn hô hải ứng, bỗng nhếch miệng cười, cực kỳ thuần khiết. Chàng trai trẻ tuổi dừng bước chân, eo thẳng, đối với ánh mặt trời rực rỡ lan tràn trên sân thi đấu, đối với tương lai sán lạn trong mắt hắn, lập quyền nói:

“Nho Phong Môn, Nam Cung Nhứ. Hôm nay đánh trận đầu tiên, mong chư vị tiên bối chỉ giáo.”

Chung cô phụ, thiếu niên du.

Thật lâu sau ánh lửa cuối cùng cũng tắt, trên chiêu hồn đài còn lại năm thanh Thần võ không chủ, có một thứ chưa hoàn toàn biến mất, đang ở vạn vẹo xoay vần trên không trung trong trọng sinh chi trận.

La Phong Hoa rời Từ Sương Lâm, tất cả đều không còn nữa.

Tiết Chính Ung có chút không thể tin nổi, mờ mịt mở to mắt, lẩm bẩm: “Vậy là... Kết thúc rồi à?”

“A di đà phật, nhân quả luân hồi, đều là báo ứng.” Vô Bi Tự Huyền Kính đại sư nhắm mắt, thở dài một hơi, “Lão tăng chỉ mong thù hận thế gian, đều quay về cát bụi.”

Tiết Mông trợn mắt, lão lừa trọc này dọc đường xuất lực không nhiều, nhưng thật ra cũng đủ đánh mã hậu pháo.

“Kế tiếp nên làm gì bây giờ?” Cậu quay đầu hỏi cha, “Chẳng lẽ cứ thế mà xuống núi hả? Từ Sương Lâm còn có một tên đồng bọn, chúng ta cũng không biết người kia là ai.”

Đang nói chuyện, bỗng Khương Hi quát lên một tiếng: “Đề ý! Tất cả lui ra phía sau!”

Mọi người giật mình nhìn theo ánh mắt hăn, chỉ thấy trọng sinh chi trận vừa thu nhỏ lại đến nửa bàn tay lơ lửng trên không trung, ngưng lại giây lát thế mà lấy tốc độ kinh người một lần nữa mở rộng. Bầu trời giống như bị nứt thành một miệng vết thương, bên trong trào ra từng đợt từng đợt hắc khí vụn vụn.

Tiết Mông cả kinh nói: “Sao lại thế này? Từ Sương Lâm đã chết, trọng sinh trận chẳng phải cũng nên biến mất theo à?!”

Khương Hi nhéo nhéo ngón tay, nhìn chăm chăm mắt trận kia một lát, thấp giọng mắng: “Không đúng, không đúng! Đây không phải thi ma! Cũng không phải trọng sinh! Không nói chúng ta, chỉ sợ Từ Sương Lâm cũng đã bị lừa!”

“Cái gì?” Tiết Mông lắp bắp kinh hãi, “Không phải thi ma, cũng không phải trọng sinh? Vậy là cái gì?”

Khương Hi bực bội nói: “Là cái gì thì không quan trọng, việc cấp bách là không thể để trận pháp này hoàn toàn thành hình.”

Ngoài Khương Hi, vài vị cao thủ cũng phản ứng rất nhanh. Trong chớp nhoáng Sở Văn Ninh đã rút ra Thiên Vãn, đánh thẳng vào trung tâm kết giới! Tuy y đi đầu, lại có người theo sát ngay sau đó, chẳng ngờ được trong đám người bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng xanh thẫm. Nhanh như

chớp, tay áo chớp động chủ thủ hàn quang, đột nhiên đâm tới sau lưng Sở Văn Ninh, cơ hồ muốn ngăn cản hành động của y.

“Sư tôn!”

“Sư tôn ——!!”

Hai tiếng kinh hô của Tiết Mông và Sư Muội gần như cùng một lúc, nhưng khoảng cách giữa họ quá xa, muốn ra tay tương trợ cũng không kịp. Soạt một tiếng.

Thanh âm lưỡi dao đâm sâu huyết nhục vang lên, Tiết Mông đột nhiên nhắm mắt lại, khi mở ra đã mặt cắt không còn chút máu, sắc mặt xanh trắng nhìn về hướng kia.

Cậu ngây ngẩn cả người.

[Husky] Chương 232: [Giao Sơn] Mù hai mắt

Edit: LuBachPhong36

Cơ hồ là một tiếng rống thảm thiết vắn vẹo, Tiết Mông đột nhiên lao thẳng về phía Sư Muội, nhưng không còn kịp rồi, Hoa Bích Nam giống như Diêm La giáng thế, Tử Thần hạ phạm, từ giữa không trung lướt nhanh qua, đột nhiên từ phía sau bóp lấy cổ Sư Muội.

“Sư Muội!”

“Sư Minh Tịnh!”

Trong lúc các trưởng lão Tử Sinh Đỉnh cùng Tiết Mông đều lần lượt quay đầu, Hoa Bích Nam đã kéo theo Sư Muội ngự kiếm đón gió, lên tới giữa không trung, dưới vầng trăng bạc sáng lóa giữa trời, ánh mắt hắc lạnh lùng nhìn đám người đang loạn lên phía dưới.

Tiết Mông đã phát điên lên, dầm lên Long Thành bay thẳng đuổi theo, giữa đường bị Hoa Bích Nam vấy ra một bầy ong giết người, bức hấn không thể tiến thêm, ứng phó không được đành lui về phía sau, lão đảo rơi xuống.

Hoa Bích Nam khống chế cổ Sư Muội, ngón tay thon dài đeo nhẫn linh xà chậm rãi mơn trớn yết hầu đối phương, bỗng nhiên “tranh” một tiếng, quanh chiếc nhẫn linh xà vụt ra một chiếc gai nhọn dài, lóe lên hàn quang lấp lăm.

“Đồng liệu thuật cực kỳ khó tu.” Hoa Bích Nam thông thả ung dung mà nói, “Vị tiểu hữu này tuổi còn trẻ, lại không phải môn đồ dưới trướng Cô Nguyệt Dạ, vậy mà có thể sử dụng nhuần nhuyễn đến vậy, đúng là thiên phú dị bẩm.”

Hắn hành động như vậy, mọi người đang đánh nhau dưới mặt đất còn ai có thể không chú ý đến?

Trong nhất thời, Tiết Chính Ung, Mặc Nhiên thậm chí đến Sở Văn Ninh đang đứng trước kết giới cũng đều thấy rõ ràng Sư Muội bị Hoa Bích Nam bắt lấy.

Tròng mắt Mặc Nhiên đột nhiên co lại, dưới cơn thịnh nộ nôn nóng, Gặp Quỷ lóe lên ánh sáng đỏ tươi, lại đẩy lùi hơn mười môn sinh của Hoàng Khiếu Nguyệt ra xa mấy trượng, có mấy tên xui xẻo thậm chí còn bị đánh rớt xuống khe vực bên cạnh Chiêu hồn đài, ngã xuống giữa biển mây mê mông, một tiếng vọng lại cũng không có, như bị trực tiếp nuốt sống.

“Hoa Bích Nam! Người buông hãn ra!”

Sắc mặt Sư Muội tái nhợt, cúi đầu nhìn Mặc Nhiên, nhìn Tiết Mông.

Hắn nhấp nhấp môi, cuối cùng nói: “Đi giúp sư tôn, không cần lo cho ta.”

“Sư Muội!”

Sở Văn Ninh ở trước pháp trận, mặt cũng đã trắng bệch như giấy, đôi tay đang chống đỡ trận pháp không ngừng co rút run rẩy, trên mu bàn tay đã nổi đầy gân xanh, trái tim đã treo tận cổ họng.

Ánh mắt Sư Muội chuyển qua, dừng trên người y, trong mắt lại có một tia thống khổ.

“Sư tôn”

“Trùng hợp vậy à.” Hoa Bích Nam sửng sốt một chút, ngay sau đó mỉm cười, “Ta tiện tay bắt một cái, vậy mà lại bắt được đồ đệ của Sở tông sư ư?”

Sở Văn Ninh: “.....”

“Vậy cũng khó trách tuổi còn trẻ mà tu đạo đã có thành tựu như vậy.” Hoa Bích Nam lại không tiếc lời khen ngợi, “Đồ đệ tốt như vậy, làm sư tôn, chẳng lẽ không đau lòng?”

“Hoa Bích Nam, nếu người làm hãn bị thương, một ngày nào đó nhưng nhất định sẽ phải trả đủ!”

“Ngụ ý chính là hôm nay tông sư định ngồi yên mặc kệ sao?” Hoa Bích Nam mỉm cười, ghé vào bên tai Sư Muội nói, “Nghe thấy không, cứu người, hoặc là phong ấn pháp trận, hãn lại lựa chọn cái sau.”

Sư Muội nhắm mắt, môi khẽ run, cũng không nói lời nào.

Hoa Bích Nam cười vang nói: “Nếu cứ như vậy, ta ngược lại thực sự có chút đau lòng cho vị tiểu hữu này, đã bái phải một sư tôn coi trọng đại

nghĩa hơn so với tính mạng của đồ đệ mình, Sư Minh Tịnh, người thật khiến người khác thương hại.”

Xung quanh phần phật tiếng gió, thật lâu sau cũng không người đáp lại.

Có lẽ là bởi vì mệnh treo sợi tóc, Sư Muội trong không gian vắng vẻ này chậm rãi mở to đôi mắt, hần nói: “Sư tôn, xin lỗi.”

“.....”

“Ta biết..... Các người đều nhớ rõ, trước kia ta vì tư dục bản thân đã làm một số chuyện. Những chuyện đó đến giờ ta vẫn không rõ là đúng hay sai.... kỳ thật ta không xứng làm đồ đệ của sư tôn, rất nhiều lúc ta đều không làm được hy sinh vì nghĩa hiên ngang lắm liệt.....”

“Sư Muội.....”

Trên đài cao, Tiết Mông nghe hần nói như vậy, không khỏi mà nhớ tới cái đêm Sở Văn Ninh chết, Hoài Tội giúp họ đi xuống địa phủ cứu sư tôn, mà Sư Muội lại có chút chần chừ, không nhanh chóng đáp ứng như họ.

Mà Mặc Nhiên lại nhớ tới chén sủi cảo năm đó, nhớ tới trong khách điểm, Sư Muội cúi đầu áy náy nói cho hần biết, chén sủi cảo ôn nhu đó thực ra là do Sở Văn Ninh tự tay làm.

Còn Sở Văn Ninh thì sao?

Sở Văn Ninh lại nhớ đến lúc cầu kiếm ở Kim Thành Trì, nhớ lời ca thán của Sư Muội khi muốn có thần võ mà không đạt được.

Trừ những lần đó ra, cũng không thể tìm thêm được nhiều khuyết điểm của hần.

Sư Muội người này, từ trước tới nay đều là ôn nhu, là hoàn mỹ, là nhu thuận. Hần tựa như một trận tuyết lớn lúc đầu đông rét lạnh, trắng tinh vô ngần, do đó, trên mặt đất đầy tuyết trắng ấy chỉ cần nhiễm một ít bụi trần, hoặc như hoa mai đã nở đầy cành, lại có lẽ loi một đoá chưa khai, đều đặc biệt làm người chú ý, đặc biệt khiến người canh cánh trong lòng.

Hần sai cũng được, hần do dự cũng được, hần thỉnh thoảng sẽ có một chút ích kỷ, một chút hẹp hòi, những điều ấy đều có thể thấy rõ ràng, cũng khó có thể quên.

Nhưng hần vốn cũng là một con người bình thường thôi, không phải một pho tượng đá, một bức danh họa, hần cũng có tư tình.

Nhưng là, chưa từng có người nào thực sự hiểu được hẳn.

Đối với Tiết Mông mà nói, Sư Muội là bạn, thường đi theo phía sau hẳn, làm bạn cùng hẳn, cổ vũ hẳn, phụ trợ hẳn.

Đối với Mặc Nhiên khi xưa mà nói, Sư Muội là đối tượng ái mộ, hẳn đương nhiên cảm thấy đối tượng này là thuần khiết, khoan dung, ấm áp, không tì vết.

Đối với Sở Văn Ninh mà nói, Sư Muội là đồ đệ, tính cách ôn hòa, bình dị dễ gần, có sự khoan dung và ẩn nhẫn khiến y luôn hâm mộ cùng thưởng thức.

Lúc này, bọn họ mới bỗng nhiên ý thức được, hóa ra từ trước tới nay, Sư Muội cứ luôn lặng lẽ mà làm một người bạn thân thiết kiêm tùy tùng theo sau Tiết Mông, làm một nốt chu sa trong lòng Mặc Nhiên khi xưa nhưng sau đó bất quá chỉ thành một vết máu lưu lại khi hạ kim, làm một đồ đệ không được coi trọng cũng không xuất sắc dưới trướng Sở Văn Ninh.

Thứ hẳn duy nhất không có làm qua, là làm chính mình.

Hoa Bích Nam lạnh lùng cười: “Người còn có di ngôn gì muốn nói không?”

“Hoa Bích Nam người buông hẳn ra!”

“Đừng làm hẳn bị thương!”

“Đừng làm hẳn bị thương, từ từ nói a.”

Hoa Bích Nam nói, “Tất cả các người đều buông tay chịu trôi, ngồi yên chờ chết, tự nhiên ta sẽ không cần làm hại đến tính mạng của hẳn.”

“.....”

Trận pháp trước mắt Sở Văn Ninh khi mờ khi tỏ, hiển nhiên trận pháp kia đã tới thời khắc quyết định, thời điểm sống còn, nó sẽ bị phong ấn hay mạnh mẽ thành hình, đều phụ thuộc vào một quyết định này.

Lực đạo trên tay y chưa tan, lại đang run lên nhè nhẹ ——

Lúc này không phải thiên liệt Quỷ giới, cứu hay bỏ chỉ trong giây lát, thậm chí không còn kịp để suy nghĩ nhiều.

Thanh đao kia đang đặt trên cổ đồ đệ y, khiến y do dự, khiến y phải tận mắt nhìn thấy, làm y thống khổ, lòng như lửa đốt.

Hoa Bích Nam hơi hơi nâng cằm lên, khẽ cười nói: “Thế nào, một khi trận pháp khai, các người cũng có thể tiếp tục ứng chiến, nhưng một đao này nếu chém xuống, muốn tiếp tục sống là ngàn khó vạn khó. Tông sư phải suy nghĩ cho kỹ.”

Đúng lúc này, Sư Muội nói chuyện.

Giọng nói của hãh không phải quá vang, nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng.

“Kỳ thật, ta không thích ăn hồ lô ngào đường.”

“.....” Hoa Bích Nam cúi đầu nhìn chăm chăm hãh, tựa hồ nhất thời không rõ hãh muốn nói gì.

Sư Muội không khóc, Sư Muội lại khẽ mỉm cười, nhìn người bạn hữu, người xưa* và sư tôn đứng dưới mặt đất.

*(*Trong lòng Sư Muội, tình cảm của Mặc Nhiên bây giờ đã khác Mặc Nhiên khi xưa, nên Sư Muội dùng từ người xưa –故人cựu nhân, để chỉ Mặc Nhiên)*

“Ta không thích ăn hồ lô ngào đường, nhưng thiếu chủ khi còn nhỏ thường bắt ta ăn giúp người. Thứ ta muốn tu nhất thật ra là kết giới thuật, đáng tiếc sư tôn cảm thấy ta thiên phú không đủ, không chịu dạy ta nhiều hơn, ta....” Ánh mắt hãh dừng trên người Mặc Nhiên, “A Nhiên, kỳ thật ta biết, vào cái ngày thiên liệt năm đó ở Thái Diệp Trấn người muốn nói gì với ta.”

Mặc Nhiên bỗng dừng ngơ ngẩn, mờ mịt mà ngược nhìn hãh.

Sư Muội vẫn ôn nhu tươi cười, lại bình thản: “..... Chỉ là sau khi sư tôn trở lại, những lời người chưa nói hôm ấy, người không còn muốn nói với ta nữa. Ở trên tửu lâu ta nhìn thấy các người cùng nhau ăn cơm, nhìn thấy ánh mắt của người, ta liền biết cả đời này người sẽ không nói tiếp nửa câu kia nữa.”

Mặc Nhiên: “.....”

“Kỳ thật ta rất hâm mộ thiếu chủ, ta cũng..... Ta cũng rất hâm mộ sư tôn.”

Sư Muội nhẹ giọng nói, “Các người có thể dừng vì ta hâm mộ mà cảm thấy chán ghét ta.....”

“Từ trước tới nay ta đều không cảm thấy chán ghét người a!” Tiết Mông gấp đến độ hét to, hốc mắt đã đỏ lên, “Ta... ta không biết người không thích hồ lô ngào đường, ta thật sự không biết..... Sư Muội! Sư Muội!”

Hoa Bích Nam đã không kiên nhẫn nổi nữa, hắt một phen bóp chặt cổ Sư Muội, nhìn chăm chăm Sở Văn Ninh, lạnh lùng nói: “Ta đếm tới ba, nếu người không dừng tay, ta liền giết hắt!”

“Dừng!” Tiết Mông hốt hoảng quay đầu nhìn Sở Văn Ninh nôn nóng hô, “Sư tôn, dừng tay trước đi! Không thể nhìn Sư Muội xảy ra chuyện trước mắt chúng ta a! Dừng tay đi!”

“Một.”

Đầu ngón tay Sở Văn Ninh run rẩy, ban đầu nhẹ run không thể phát hiện, bây giờ đã run đến tất cả mọi người đều có thể thấy được.

Y nhìn Sư Muội, cặp mắt phượng sắc bén đối diện với cặp mắt đào hoa nhu nhuận, mắt phượng ấy đã ươn ướt.

“Hai!”

“Sa ——”

Trong nháy mắt, máu tươi bỗng vẩy ra.

Tiếng hét của Tiết Mông và Mặc Nhiên như một mũi dao sắc bén đâm thủng tầng không: “Sư Muội!!!”

“..... Không cần đếm đến ba.” Máu tươi đang chảy xuống tích táp, Sư Muội nâng tay lên, che lại hai tròng mắt của mình.

Hắt từ đầu đến cuối đều không khóc.

Nhưng giờ phút này, trong mắt lại có máu trào ra từ khe hở giữa những ngón tay, lã chã chảy dọc xuống gương mặt hắt.

Khi Hoa Bích Nam đếm tới hai, hắt đã tự mình cầm lấy mũi gai lạnh lẽo trong tay Bích Nam đang giơ lên trước mặt, dứt khoát mà kéo ngang.

Hoa Bích Nam hoảng sợ định thu tay lại, gai nhọn ban đầu vốn là đâm vào cổ, lại trật mấy tấc mà cắt ngang qua đôi mắt Sư Muội, trong phút chốc, cả hai mắt đều hồng!

“Dưới trướng Ngọc Hành, chưa từng có hàng*, cũng..... chưa từng có..... nhược*.”

(* hàng: đầu hàng, nhược: yếu đuối)

“Sư Muội!”

“Sư Muội!!!”

Tiếng thét nứt trời.

Trong lòng Sở Văn Ninh cũng đại chấn, vốn dĩ y đã thu lực, giờ phút này chính mắt nhìn thấy đồ đệ tự hủy đôi mắt, máu chảy đầy mặt, không khỏi tay chân mềm nhũn, trong giây phút đó, trận pháp kia lại đột nhiên phản phệ, giữa khe hở điên cuồng tuôn ra một trận linh lưu đáng sợ, toàn bộ đánh trúng ngực y, chấn động cả trường.

Sở Văn Ninh đột nhiên sặc ra một ngụm máu tươi, lúc này thân mình lo chưa xong nhưng vẫn trở tay bổ khuyết vào trận pháp kia, rốt cuộc cũng không kịp. Tim Hoa Bích Nam đập mạnh một cái, lại cười ha ha, một phen túm lấy vạt áo Sư Muội, kéo hẳn qua, trong mắt lóe lên vui sướng.

“Không ngờ người thế mà lại hữu dụng. Như vậy xem ra, nếu là giết người ngược lại đáng tiếc.”

“Hoa Bích Nam người muốn làm gì?!”

Hoa Bích Nam không đáp, chỉ liếc nhìn Tiết Mông một cái, rồi sau đó lại chuyển hướng ánh mắt sang luồng sáng màu đen thần bí đang nhanh chóng vỡ ra ở kết giới, cười nói: “Trận pháp này hợp sức nhiều người như vậy, cuối cùng cũng sắp khai. Chư vị đạo môn nhân tài kiệt xuất, anh kiệt hảo hán, trận này chính là lần đầu tiên trong đời Hoa mở ra, chư vị ném thử một chút, kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, chính ta cũng không biết rõ.”

Hắn vừa nói vừa ngự kiếm lao xuống, kéo theo Sư Muội, lao nhanh về phía cửa thông đạo bên cạnh Chiêu Hồn Đài, trước khi biến mất dưới thông đạo, hẳn hướng về phía mọi người để lại một câu nói cuối cùng ——

“Các người ở lại chỗ này từ từ mà chơi đi, Giao Sơn to lớn thế này dùng làm nơi chôn thây các người, cũng là một chuyện tốt.”

Cơ hồ là cùng một lúc, trong không trung truyền đến một tiếng vang lớn, luồng sáng đen trong trận pháp như một vết mực nhiều trên mặt giấy Tuyên Thành, nhanh chóng thấm dẫm, lan toả, trong chớp mắt ánh sáng xung quanh bị nuốt chửng, đến ánh trắng bạc trên không cũng bị bóng đen nặng nề bao phủ.

“Chuyện gì vậy!”

“Đây rốt cuộc là trận pháp gì?!”

“Là thiên liệt Quỷ giới sao?”

“Nhưng thiên liệt Quỷ giới không phải là màu này!”

Tu sĩ môn đồ vừa nãy còn đánh đấm túi bụi giờ đây đều trở thành đám châu chấu trên thuyền, nhốn nhớn nháo nháo, tất cả đều cảnh giác mà ngẩng đầu lên nhìn vết nứt đen huyền trên màn trời.

Đây có lẽ cũng không chỉ gọi là vết nứt, mà hơn phân nửa vòm trời bên trên Chiêu Hồn Đài lúc này đã nứt toạc, bóng tối từ khe hở sâu không thấy đáy đó đang truyền đến những rung chấn nặng nề mà dồn dập.

Sắc mặt của Hoàng Khiếu Nguyệt đã vàng như nến, cánh mũi mấp máy: “Đây là.....mặt sau có thứ quái vật gì đang muốn thoát ra sao? Sao lại có động tĩnh lớn như vậy?”

Mặc Nhiên bước lên phía trước, cầm Gặp Quỷ trong tay, bỗng nhiên, một luồng sấm sét từ màn đêm đánh xuống.

Ầm ầm ầm ——!

Thiên lôi phá không!

“Nứt ra rồi!!”

“Mặt sau có cái gì! Có cái gì ra tới!”

“Là lệ quỷ sao?!”

Tiết Mông thấy Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh đứng quá gần khe nứt kia, đột nhiên xoa xoa nước mắt trên mặt, chạy tới bên đường ca và sư tôn của mình, nhưng lại bị Tiết Chính Ung tóm chặt, gắt gao kéo về phía sau mình.

“Cha!”

“Đừng qua đó , đứng ở chỗ này!”

“Ta không cần! Ta muốn ở cùng sư tôn, ở cùng ca của ta!”

Ánh mắt Tiết Chính Ung trở nên sắc bén, giọng điệu cứng rắn: “Người không muốn sống nữa sao?! Người có biết không ——”

Những lời còn lại giống như cành khô rơi rụng, bởi hăn sững sờ, không nói thêm được nữa.

Tiết Mông khóc...

Cơ hồ là gào khóc mà nói: “Cha, ta muốn đi giúp bọn họ, Sư Muội đã bị bắt đi, ta không thể lại núp sau lưng người mà nhìn bất luận ai trong bọn họ bị thương! Cha, ta xin người!!”

Tiết Chính Ung còn chưa trả lời, bên trong trận pháp một luồng khói đen và sấm sét ầm ầm tuôn ra, tầng tầng cuộn cuộn như mây đen dày đặc mãnh liệt

ập tới.

Tiến đến gần mới phát hiện, đó là một đám tu sĩ thân mặc hắc y đang đeo mặt nạ!

Bọn họ ngự trên bội kiếm, đạp không cưỡi gió, từ trong tiếng sấm ầm ầm trên trời giáng xuống, từng bầy từng bầy, nhìn không ra là môn phái nào, cũng không biết lai lịch, dẫn đầu là một nam tử thân khoác áo choàng thêu tơ vàng chỉ bạc đẹp đẽ, mũ trùm kín đầu, cũng đeo một chiếc mặt nạ xám bạc dữ tợn che cả khuôn mặt, hắc khoanh tay đứng giữa không trung, khí động bát phương, mây trôi tụ hợp, tuy hắc không nói một lời, nhưng quanh thân hừng hực sát khí.

“Đây rốt cuộc là cái gì?”

Tiết Chính Ung sợ ngây người.

Những người khác ít trải việc đời, lại càng một câu cũng không nói nên lời, chỉ biết mờ mịt mà đứng nhìn lên vòm trời.

Là quỷ sao?

Nhưng không đúng, không có quỷ nào như vậy.

Từ trong mây đen, càng ngày càng nhiều người ngự kiếm mà ra, đã mấy chục người, mấy trăm người.... Cuối cùng, một màu đen mênh mông đứng khắp màn trời, so với đám tu sĩ đứng dưới mặt đất đã không cùng số lượng, đã gần ngàn người!

Tiết Chính Ung dáng vẻ run sợ, sau một lúc lâu tức giận quát một tiếng:

“Các hạ đến tột cùng là người hay quỷ? Sao không tự báo gia môn?!”

“.....” Nam tử đứng đầu chuyển động tròng mắt, lúc ánh mắt dừng trên người Tiết Chính Ung, dường như có chút ý vị sâu xa.

“Nói chuyện đi! Người nghe hiểu được chúng ta đang nói cái gì không?”

Tiết Mông cũng hô theo.

Nam tử không nhiều lời, dừng một chút, nâng lên một ngón tay thon dài tái nhợt, dừng lại trong không trung.

Rồi sau đó, vung lên chỉ xuống, lời ít ý nhiều.

“Giết!”

[Husky] Chương 233: Bốn toạ muốn đổi tiêu đề thì đổi! Tuỳ hứng!

Edit: Chu

Beta:

Trong nháy mắt những tu sĩ hắc y che mặt đã ngự kiếm lao xuống từ mây, giống như cướp đường mà tới, đánh thẳng vào đội quân đã chịu thương vong nặng nề.

Mặc Nhiên lúc này mới phản ứng lại, kiếp trước làm Đạp Tiên Đế Quân, hơi thở những người này thể hiện bị Trân Lung Kỳ Lục khống chế quá rõ ràng, những quân cờ này làm tinh vi, hoàn mỹ, thực lực hùng hậu, khác hoàn toàn cái loại gà mờ Từ Sương Lâm tạo ra.

Tuyệt đối không phải đối thủ của bọn họ.

Mặc Nhiên cơ hồ là sợ hãi quay đầu lại, quát lên với những người hoàn toàn chưa từng lĩnh giáo qua sự lợi hại chân chính của Trân Lung Kỳ Lục: “Chạy!!”

Hắn nắm chặt tay Sở Văn Ninh bên cạnh, tay khác tóm lấy Khương Hi ngồi quỳ trên đất, xô đẩy mọi người cướp đường, đồng tử kịch liệt co lại.

“Chạy đi! Mau rời khỏi chỗ này! Mau rời đài Chiêu Hồn! Đừng ở lại! Đừng đánh nữa! Đánh không lại!!”

Không cần hắn nhắc nhiều lần, quân cờ đầu tiên vừa chạm đất, mọi người đã kinh ngạc nhận ra thực lực của hắn làm người sợ hãi, ào ào chạy thoát.

Chạy ở trước nhất là Mã trang chủ nhát như chuột, gã là người đầu tiên tìm tới chỗ cửa đá, sau đó dừng lại.

Từng người từng người phía sau đều dừng bước, ngã trái ngã phải đập vào nhau, có người giậm dứ hét lên: “Làm sao thế?! Vì sao dừng lại?!”

Giọng Mã trang chủ mang theo hoảng sợ cùng khóc nức nở rõ ràng, từ lối đi tối nhất truyền tới.

“Cửa, đóng lại.....”

“Cái gì đóng lại cơ?”

“Lúc Hoa Bích Nam chạy thoát, đã đóng cửa đá lại.....” Mã trang chủ nói, chân mềm nhũn, lộp bộp một tiếng tuyệt vọng mà quỳ xuống, trên mặt đầy nước mắt cả người run rẩy, “Đây là Giao Sơn chi thạch, một khi đóng lại rồi, không có máu gia tộc Nam Cung, thì..... Nhất định không mở được đâu.”

Có người vội vã nói: “Nam Cung Tứ tuy rằng không còn nữa, nhưng còn Nam Cung Liễu mà! Vị cha của hắn bị làm thành cờ Trân Lung không phải vẫn ở trên núi ư? Người kia đâu?”

“Trước điện, cảm thấy gã vô dụng, không đưa gã tới.....”

Tuyệt vọng tràn ngập toàn bộ đường đi, hơi thở của bóng đêm quả thực ăn sâu vào cốt tủy của họ.

“Làm sao bây giờ chứ?”

“Ra đó đánh bừa à?”

Người bên ngoài không biết lý do người ở trong bị kẹt, vẫn còn nhiều người chưa vào, cũng chỉ có thể căng da đầu đi tới lối ra, đánh nhau với nhóm quân cờ bước ra từ Thiên Liệt.

Trong bóng tối, Hoàng Khiếu Nguyệt đột nhiên rống lớn lên: “Để ta tới! Ta có thể mở đại môn này!”

Gã ra sức đẩy mọi người ra, như con cá hùng hổ trên đường về, đi thẳng tới trước cửa đá.

Mã trang chủ ngẩng khuôn mặt hai mắt đầm lệ lên, mờ mịt nói: “Hoàng đạo trường?”

“Tránh ra, để ta đến!”

“Nhưng người họ Hoàng mà, người không phải họ Nam Cung.....”

Hoàng Khiếu Nguyệt không để ý tới gã, kim đao đại mã vụt tới, gã phát tay áo rộng, may mà gã còn giữ chút máu của Nam Cung Tứ, vốn là để vào

trộm mặt thấy chứa bảo vật. Gã còn cố ý dùng pháp chú lên máu, không cho nó lập tức khô mất.

Có điều pháp chú này không duy trì được lâu, giờ phút này gã không khỏi thấy may mắn vì sự việc bất ngờ chột xảy ra, chỉ mong máu này vẫn còn hữu dụng.

Hoàng Khiếu Nguyệt dùng đôi tay già nua gầy gò của mình đặt lên trên đá ấn xuống.

Trong lối đi quả nhiên truyền tới giọng ma long mờ mịt: “Người tới, là kẻ nào?”

Tim đập thình thịch.

Hoàng Khiếu Nguyệt nói: “Nho Phong Môn đại.... Đại nguyên huyết tông thân đời thứ bảy, Nam Cung Tứ, bái thượng.”

Ngừng một lát.

Ma long kia khàn khàn nói: “Võng Ly..... Cung tiễn..... Chủ nhân.....”
“Uỳnh ——”

Cửa đá hạ xuống, Hoàng Khiếu Nguyệt là người đầu tiên đi ra, các đệ tử Giang Đông Đường lục tục đuổi theo phía sau, Mã trang chủ vội vàng lồm cồm bò dậy, nhắc tay hốt hoảng nói: “Đợi ta! Ta ra với ta ra với ta ——”

Một thanh kiếm kề lên ngực gã.

Mặt Mã trang chủ cứng đờ lại, ngạc nhiên ngẩng đầu: “Hoàng đạo trưởng, người làm gì thế?”

Hoàng Khiếu Nguyệt cười lạnh nói: “Lúc này khi trúng Toàn Tâm Trùng, ta với chư vị ở hai phe đối lập. Nếu là giờ phút này còn thả các người ra ngoài, chỉ sợ sau này chiến loạn bình ổn, người muốn tới tìm Hoàng mỗ tính sổ đông như kiến, Hoàng mỗ già rồi, không chịu khổ nổi.”

Mã trang chủ hoảng sợ nói: “Không không không! Người muốn làm gì! Người đừng làm vậy! Chuyện gì cũng phải từ từ! Ồi giờ báo thù cái gì, cũng phải sinh ý chứ, Hoàng đạo trưởng mau cho bọn ta ra ngoài, hàng quý của Đào Bao Sơn Trang sau khi về sẽ bán cho quý phái nửa giá —— không, nửa giá của nửa giá!”

Khuôn mặt teo tóp già đơ của Hoàng Khiếu Nguyệt lộ ra một tia dữ tợn, gã trào phúng nói: “Nửa giá? Được bảo vật Giao Sơn của Nho Phong Môn, tài

phú thiên hạ còn lọt được vào mắt ta? Kẻ hèn Đào Bao Sơn Trang mà thôi, có tính là gì!”

Nói một người đủ giữ lối ra, hung hăng đẩy Mã trang chủ ra.

Mã Vân ngã xuống đất, người đứng sau cũng ngã trái ngã phải một loạt.

Mà bọn họ giãy giụa bò dậy, thấy cảnh tượng cuối cùng ở đó, Hoàng Khiếu Nguyệt cùng cả Giang Đông đường đứng bên ngoài, Hoàng Khiếu Nguyệt hạ cho cơ quan cửa đá đóng lại, trên mặt gã chớp động tham lam, khao khát, vui sướng khi người gặp họa.....

Người Giang Đông Đường liên quan phía sau gã, càng là đáng về tiểu nhân đắc chí, có người thậm chí nói thẳng không kiêng kỵ: “Đáng đời, ai bảo dọc đường các người dùng mắt chó nhìn kẻ thấp.”

“Hoàng đạo trường chúng ta rõ ràng không sai, lại phải nghe các người cả đường mắng mỏ, nhận hết ấm ức. Ông ấy liều mạng giữ lại chút máu tươi, dựa vào phải giúp các người hả?”

Uỳnh!

Cửa đá đóng lại lần nữa.

Giờ, trong dãy đạo rơi vào bóng đêm và bàng hoàng vô tận.

Một mảnh tình mịch.

Trong tuyệt vọng, rốt cuộc có nữ tu muốn hồng mắt ôm mặt khóc nức nở, cảm xúc bi thương lan tràn, rất nhanh đã có nhiều người nản lòng thoái chí, ý chí chiến đấu tan biến, trong khốn đốn, đã không thể tiến lên phía trước, cũng không muốn đi ra ngoài.

“Tỷ tỷ..... Ta vẫn chưa muốn chết.....”

“Sư phụ.....”

“Cha ơi, chúng ta ra đó tử chiến một trận đi, cũng tốt hơn là ở chỗ này.”

Tiếng mọi người rầm rì vang lên.

Lúc này, bỗng nhiên lại có giọng nói đã trầm mặc hồi lâu, mang theo một tia run rẩy, nhưng quyết tuyệt lại nhiều hơn.

Hắn nói: “Ta lên.”

Sắc mặt nghếch ra của Mã trang chủ quay lại, thấy một bó đuốc sáng, gã hơi mở to mắt, ngạc nhiên nói: “Mặc tông sư?”

Mặc Nhiên cầm đuốc trong tay, chiếu lên gương mặt anh tuấn của hần, hần đến trước cửa đá đã đóng, đứng yên.

“Người, người cũng giữ lại máu Nam Cung Tứ?”

Mặc Nhiên không đáp, hần biết lối vào tuy có người ngăn cản, nhưng nhất định duy trì không được lâu, những quân cờ đó rất nhanh sẽ đánh giết vào đây.

Hần dọc theo đường vào núi, lúc Nam Cung Tứ gặp phải rất nhiều nguy hiểm, từng rất nhiều nhiệt huyết trong lòng dấy lên, muốn làm chuyện này, nhưng cuối cùng không thể làm được.

Hần vốn tưởng rằng mình được trời cao chiếu cố, lần này cũng có thể thoát được ánh nhìn của mọi người, thoát được một kiếp mạng.

Nhưng giờ bụng mang đầy khó khăn, hần biết mình rốt cuộc không còn lựa chọn nào khác.

Rốt cuộc không còn đường lui.

“Mặc tông sư.....?”

Hần không có để ý Mã trang chủ, hần rút đoản đao màu bạc bên hông ra, đâm vào lòng bàn tay, hung hăng rạch một vết.

Trong phút chốc, máu tươi chảy đầy tay.

Lúc này Tiết Mông cũng được, Tiết Chính Ung cũng thế, đều đã chạy tới, Sở Văn Ninh cũng ở đó, bọn họ dừng lại sau Mặc Nhiên. Giọng Tiết Chính Ung hoàn toàn mờ mịt: “Nhiên nhi, con làm gì vậy? Vô dụng thôi, Giao Sơn chỉ nghe theo lệnh gia tộc Nam Cung, người có đổ máu lên cũng không làm được gì đâu.”

Mặc Nhiên không quay đầu lại, tay chảy máu của hần run lên rất nhẹ.

Chung quy, vẫn là hung hăng đập lên phong thạch.

Xúc cảm giác lạnh như băng, thấy vào xương cốt người ta.

Hần nhắm hai mắt lại.

Giọng ma long Vồng Ly xa xăm một lần nữa quanh quẩn trong bóng đêm này.

“Người tới, là kẻ nào?”

Cổ họng nghẹn lại.

Mặc Nhiên dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, trong không gian áp lực lại yên tĩnh tới cực điểm, chậm rãi trả lời ——

“Đại nguyên huyết tông thân... Nho Phong Môn đời thứ bảy.”

Tiết Mông bỗng dừng biến sắc, lão đảo lui lại một bước, không được lắc đầu: “Cái gì.....”

Sắc mặt Tiết Chính Ung còn khó coi hơn cậu, mắt hổ của ông trợn lên, trừng mắt nhìn bóng dáng màu đen cao lớn đỉnh bật của Mặc Nhiên, lẩm bẩm nói: “Sao có thể.....?”

Gần từng chữ một, giống như đao nhọn.

Biết rõ dòng máu như lời nguyện, không thể vãn hồi, cũng chẳng còn lựa chọn khác.

Hắn nhẹ giọng nói nốt nửa câu cuối cùng: “Mặc Nhiên Mặc Vi Vũ, bái thượng.”

Giọng Tiết Mông nghẹn ngào, hai mắt mở lớn gào lên: “Không có khả năng!!”

Nhưng mà, cửa, chung quy vẫn mở ra.

Giọng Võng Ly linh hoạt mờ ảo nhẹ như mây kia, lại giống một thanh đao sáng như tuyết, đâm vào trong màng nhĩ.

“Võng Ly..... Cung tiễn..... Chủ nhân.....”

“Nhiên nhi.....”

Tiết Chính Ung đã hoàn toàn ngạc nhiên, một câu cũng không nói nên lời.

Lòng Sở Văn Ninh cũng loạn như ma, y kịp thời đỡ lấy Tiết Chính Ung, giương mắt nhìn phía trước.

Cửa đá kia âm âm vang lên, một tắc, hai tắc, một lần nữa hoàn toàn nhập và trong đất, ánh lửa màu cam ngoài Long Hồn Trì dưng mãnh chiếu vào bóng đêm, Mặc Nhiên đứng nghịch sáng, ánh sáng kia làm góc mặt hắn càng thêm mơ hồ, gần như xa vời.

“Mặc Nhiên! Mặc Nhiên!! Sao huynh có thể mở được? Cái gì mà đại tông thân đời thứ bảy Nho Phong Môn? Tại sao lại như vậy?! Tại sao lại như vậy!” Tiết Mông dường như có chút lo sợ không yên cùng điên cuồng, “Sao huynh lại có huyết thống cùng Nam Cung gia? Huynh rõ ràng là..... Huynh rõ ràng là.....”

Mặc Nhiên dừng một chút, cuối cùng hắn chỉ lão đảo nghiêng người, thấp giọng nói một câu: “Mọi người ra ngoài trước đi.”

“MẶC NHIÊN!!”

Khàn cả giọng.

Chớp mắt như vậy, gương mặt nghiêng nghiêng của Mặc Nhiên, tựa hồ quay qua nói gì đó, nhưng chung quy hắn vẫn không nói gì, không hề dừng lại, không hề do dự. Hắn lên phía trước, bóng mờ trèo lên thân ảnh cao lớn hắn, cuối cùng hắn biến mất ở cuối đường đi.

Theo sau hắn, người của các đại môn phái tranh nhau chạy ra, vận may thế nào, không thể ngăn cản, khi đi hoảng sợ, như cá lọt lưới.

Mặc Nhiên trong nước lũ dâng trào, như cá diếc qua kênh đào, một mình đi tới.

Hắn không hề quay đầu lại, hắn không dám quay đầu lại.

Hắn thấy Diệp Vong Tích bên Long Hồn Trì trong đại điện, hắn qua đó, bế xốc nàng còn chưa tỉnh dậy lên, đưa nàng rời đi.

Kỳ thật người nhảy vào long hồn trì, dùng mạng hiến tế có thể không phải là Nam Cung Tứ, còn có thể là hắn.

Tuy rằng lúc ấy, Mặc Nhiên cũng không biết làm như vậy có thể khiến Giao Sơn an ổn, nhưng hắn kỳ thật vẫn không chịu tin ——

Nếu mình có biết thì sao chứ? Thật sự sẽ chịu chết thay Nam Cung Tứ ư?

Hắn đã sống suốt hai đời, người đầy tội nghiệt lại có thể kéo dài hơi tàn, nhưng Nam Cung Tứ mới hai mươi tuổi, còn chưa đi hết nửa đời người, đã hoá thành tro bụi, không sự lại thứ gì.

Lý trí cho hắn biết Nam Cung Tứ đáng tồn tại trên nhân gian này hơn hắn, nhưng con người, chung quy luôn có khát vọng được tồn tại.

Chợt nghe có người kêu thảm thiết phía sau: “Những quái vật đó, những quái vật đó đuổi tới rồi!”

“Sao có thể?!”

Mặc Nhiên bỗng dừng quay người lại.

Tảng đá lớn trong dãy đạo lại từ từ hạ xuống lần nữa, nhưng những quân cờ đó không có khả năng mở ra được, trừ phi——

Sắc mặt hắn chợt tái nhợt đi.

Trừ phi trong những quân cờ đó, cũng có kẻ mang dòng máu gia tộc Nam Cung.

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy hàn ý lan tràn từ chân tràn lên, nháy mắt bao phủ toàn thân.

Chẳng lẽ kẻ tới lại là——?

Không, không có khả năng.

Tuyệt đối không có khả năng.

Quá vớ vẩn, cho dù là kiếp trước, cũng chưa một ai làm được tới bước này... Ai có thể làm được cơ chứ?!

Vừa lúc này, Mai Hàm Tuyết lùi tới bên cạnh hắn, Mặc Nhiên giao Diệp Vong Tích cho hắn, trong mắt chớp động ánh sáng cuồng loạn, lập tức chạy ngược hướng với mọi người.

“Mặc Nhiên!”

“Nhiên nhi!”

Trong dòng lũ, Tiết Mông và Tiết Chính Ung đều thấy hắn, họ đều gọi hắn lại, nhưng Mặc Nhiên không quan tâm, hắn thật sự không biết nên đối mặt với hai người kia như thế nào.

Giấy không gói được lửa.

Hai đời, đều như vậy.

Bỗng cánh tay bị người khác giữ chặt, Mặc Nhiên quay đầu: “... Sư tôn?!”

Sở Văn Ninh nói: “Người không thể qua đó, những kẻ đó để ta cản. Nếu người có thể mở trận pháp Giao Sơn, để giữ vạn vô nhất thất, người nên ở cạnh người khác đi, đưa họ thuận lợi rời khỏi nơi này.”

“...”

“Mau đi đi!”

Trong lúc nói, nam tử hắc y cầm đầu đã thông dong đi ra khỏi lối vào, sau hắn, những đạo sĩ hắc y che mặt nhất nhất xuất hiện.

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Nhanh lên! Dẫn bọn họ đi!”

Không còn lựa chọn nào khác.

Cho dù trong lòng Mặc Nhiên vẫn chưa xác định được, chưa yên ổn, nhưng vẫn phải cùng mọi người lùi về sau, Tiết Mông không chịu đi, bị Tiết Chính

Ung mạnh mẽ túm lên trước, trong đại điện Long Hồn Trì chỉ còn một mình Sở Văn Ninh, cùng các tu sĩ thần bí càng lúc càng đông.

Long Hồn Trì nóng chảy sôi sùng sục, ánh sáng vàng cam chiếu lên vách đá âm u lạnh lẽo.

Sở Văn Ninh đứng cô cút, Thiên Vấn ánh sáng chói như điện, ánh mắt y giống lưỡi đao sáng như tuyết.

Y nhìn nam tử hắc y thần bí cầm đầu.

Mà nam nhân kia, cũng che khuất mặt, âm thầm nhìn y.

Nam nhân kia lẳng lặng đứng, phía sau có người không kiên nhẫn, định xông lên trước, quát: “Một mình ngươi dám chặn đường của nhiều người như vậy? Cuồng vọng dữ dội! Lên đi, ta tới lĩnh giáo cao chiêu của ngươi!”

Nhưng người đó còn chưa lên tới một trượng, đã bị nam tử hắc y đột nhiên giữ lại.

Người nọ kinh ngạc nói: “Bệ hạ?!”

Hắc y nam tử không để ý tới gã, thậm chí đầu cũng không thèm nghiêng, hắn vẫn luôn nhìn chăm chăm gương mặt Sở Văn Ninh, chỉ là gân xanh trên tay nẩy lên, chỉ nghe thấy một tiếng “Rắc” giòn vang, kẻ muốn xông lên trước, sững sờ đã bị hắn bẻ gãy cổ.

Sở Văn Ninh hơi biến sắc——

Nam nhân này, ngay cả đồng bọn mà cũng giết ư?

“Ngươi là cái thá gì, cũng xứng lĩnh giáo cao chiêu của Sở tông sư à.” Nam nhân nhẹ nhàng băng quơ, chậm rãi tới gần Sở Văn Ninh.

Phía sau hắn, chẳng còn ai dám nhúc nhích.

Sở Văn Ninh giơ ngang Thiên Vấn, lạnh lùng nói: “Đến tột cùng các hạ là ai?”

Nam nhân nghe những lời này của y, dừng bước lại.

Hắn đứng ở nơi cách Sở Văn Ninh không xa không gần, trong mắt kéo dài một tia cảm xúc cổ quái không rõ, một lát sau, hắn cười khẽ thành tiếng: “Cách biệt nhiều năm, không ngờ ngươi và ta gặp lại lần nữa, câu đầu tiên ngươi nói với bốn toạ, vẫn không mặn không nhạt như vậy.”

“... Ta có quen ngươi à?”

“Ồ, không quen biết ư? Sở Văn Ninh người vẫn luôn vô tình như thế.” Nam nhân kia lại tiến lên, lần này hẳn không dừng lại. Mà Sở Văn Ninh xưa nay tàn nhẫn quật cường, cũng không thể lui về sau.

Nên nam nhân kia lập tức tới trước mặt y, khoảng cách cực kỳ gần cực kỳ đường đột.

Ánh sáng lạnh lẽo trong tay Sở Văn Ninh sáng lên, hạ xuống một chưởng. Thân thủ tốt như vậy, thế như chớp giạt, lại bị nam nhân kia dễ như trở bàn tay giữ lại.

“Kỳ thật một chiêu này, ta đã lĩnh giáo rất nhiều rồi.” Nam nhân kia cúi đầu, nhìn chăm chăm mặt Sở Văn Ninh, khắc từng chi tiết trên gương mặt này vào đáy mắt, ánh mắt gần như tham luyến. “Nhưng hình như người quên hết rồi.”

Sở Văn Ninh bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, chỉ cảm thấy lông tóc dựng ngược.

Y cũng không phải người sợ sệt vờ mạnh, nhưng thứ trong ánh mắt người này quá phức tạp cũng quá dữ tợn, tựa hồ giấu chân tướng và bí mật kinh thiên động địa: “Người... Đến tột cùng là ai?!”

“Người cần bốn toạ nhắc cho người một chút không?” Giọng nói nam nhân trầm thấp, lực đạo trên tay cực lớn, Sở Văn Ninh thế mà không tránh thoát được.

“Lần đầu tiên, người dùng chiêu này, là năm ta mười sáu tuổi. Người dạy ta gần người khác thì phải đề phòng, người nói với ta một kích này nhìn thì đơn giản, nhưng rất khó luyện, bảo ta luyện tập cẩn thận, không được lười biếng.”

Sở Văn Ninh bỗng dừng mở to hai mắt, không thể tin nổi mà nhìn hắn.

Trong mắt nam nhân có ý cười, cũng có ánh sáng u ám quỷ quyệt.

“Lần thứ hai, người dùng chiêu này, là năm ta cùng người quyết chiến, ta đột nhiên không kịp phòng bị, bị người đánh trúng, thương rất nặng.”

Hắn cầm tay Sở Văn Ninh, không thềm quan tâm không thềm để ý, đặt lên vị trí tim mình.

Sở Văn Ninh bỗng nhiên phát hiện người nam nhân này, thế mà không có một nhịp tim đập nào hết.

Tựa như một thi thể.

“Người... Rốt cuộc là kẻ nào?”

“Đừng vội.” Nam nhân ngâm từng chữ trong miệng tẩm ướm một lần, sau đó ngọt ngào truyền vào tai y, hần tiến tới càng sát hơn, cơ hồ dán hần lên mặt Sở Văn Ninh.

Hần nói bên tai y: “Lần thứ ba, người dùng chiêu này, là ở trên giường ta.”

“...”

“Ta muốn thượng người, người nói quá đủ rồi, không chịu đồng ý.” Hần thông thả ung dung, sức trên tay lớn như vậy, siết chặt cổ tay Sở Văn Ninh, mạnh mẽ ép tay y trượt một đường từ ngực mình xuống, cuối cùng thế mà còn muốn đưa tới nơi nào đó cực kỳ tư mật.

Sở Văn Ninh như bị rần rết cắn trúng, đột nhiên biến sắc, ngoan cường muốn chống đối lại hần.

Nam nhân tựa hồ biết rõ hết thân pháp của y, dễ như trở bàn tay mà phá chiêu, sau đó ôm cả người y vào trong lòng, không phải không có tình sắc, không phải không có suồng sã mà nỉ non: “Người nói xem giờ phải làm sao đây, Sở Văn Ninh. Bốn toạ vốn phải tới giết người, hủy tất cả các người, nhưng không ngờ qua nhiều năm như vậy, người thay đổi, ta cũng thay đổi, ta thấy người, người thấy mùi hương trên người người, vẫn rất nhanh đã cứng.”

“Người, người buông tay cho ta!!” Sở Văn Ninh không thể ngờ tới mọi chuyện thế mà lại tiến triển thế này, sắc mặt lúc trắng lại đỏ, lúc đỏ lại trắng, cả người như bị chọc giận tới sắp ngất, nhưng sống chết vẫn không thoát khỏi kiềm chế của người nọ.

Hần như thiên la địa võng, như mạng nhện dính chặt, quấn lấy y, ôm y.

Trước mắt bao nhiêu người, hần ôm trọn y vào lòng, cường bách, bá đạo, dữ tợn, điên cuồng.

Nghiêm túc mà ướm át.

“Cứng đến phát đau, cứng đến phát trướng.”

“Ta giết người!!”

Nam nhân tựa hồ bị chọc cười, bỗng nhiên cười, buông tay ra, Sở Văn Ninh nổi lên sát tâm, hành động tàn nhẫn kính lệ, thật sự muốn cướp mạng sống

đầu tiên.

Áo choàng phấp phới, hắc vôi lúi lúi, phiêu phiêu dang dang như con diều, vững chắc dừng trên mặt đá xanh.

Nhưng mạng che mặt không may mắn thoát được, bị Sở Văn Ninh chia làm hai, rơi trên mặt đất.

Nam nhân không hề ngẩng đầu, khuôn mặt khuất trong bóng mũ trùm.

Hắn trong bóng mũ trùm mặc một lát, sau đó thở dài nói: “Tính người dù động hay không động cũng hô đánh hô giết, mãi không thay đổi được, ở đâu cũng giống nhau. Nhưng mà Sở Văn Ninh, Sở tông sư...”

Hắc y nam tử nâng tay, một luồng gió đen đột nhiên vụt tới.

Hắn lưu loát đỡ lấy.

Sở Văn Ninh liếc mắt nhìn qua, lại là thanh thần võ Mạch đao xuất hiện ở buổi đấu giá Hiên Viên Các, cũng là thanh hung nhận bách chiến đầu tiên Từ Sương Lâm lấy được.

Nam tử vuốt ve Bất Quy, thông thả ung dung, ngữ điệu hết sức ác động.

“Người thật sự... Có thể giết được ta ư?”

Hắn nói xong câu này, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Mũ trùm rơi xuống.

Sở Văn Ninh cảm thấy đầu như bị dội một chậu nước đá, băng đá dính sương tuyết lạnh thấu xương, trong đầu ong ong, chết lặng...

Trong đại điện âm lãnh, mặt mày nam tử hắc y anh tuấn, sắc mặt tái nhợt, nụ cười ẩn tà khí cùng triền miên, hắn là mối hoạ cũng là yêu nghiệt, hắn toét miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn.

“Đạp Tiên Đế Quân, Mặc Nhiên Mặc Vi Vũ.”

Bất Quy rời vỏ, ánh sáng sương hàn chiếu lên đôi mắt đen tối phát tím của hắn.

Nụ cười Đạp Tiên Quân như lệ quý, như hổ như sói.

“Thỉnh giáo sư tôn cao chiêu.”*

(Câu này vốn là ” 请教师尊高招。 ” Tức “Thỉnh giáo cao chiêu của sư tôn”, mà ngang quá nên kệ, hiểu là được rồi =]]])

[Husky] Chương 234: [Giao Sơn] Đế quân về

Edit: Lubachphong36

Cùng lúc đó, ở chân núi Giao Sơn, ngoại trừ nhóm người Giang Đông đường không rõ tung tích, tất cả tu sĩ đều đã tháo chạy thành công. Một khắc khi ra khỏi kết giới kia, cho dù biết rằng vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng đã có không ít người khí cùng lực kiệt mà ngã xụi lơ trên mặt đất.

Mã Vân trợn trắng mắt, dựa vào một tảng đá lớn kêu thảm nói: “Không được không được, chịu không nổi rồi, chư vị bằng hữu, mau mau, từng người dẹp đường hồi phủ gia tăng phòng bị đi, thực sự không còn sức lực để giằng co nữa rồi.”

Khương Hi nói: “Pháp trận thần bí kia và người bước ra từ pháp trận còn chưa tra rõ ràng, bây giờ lại trở về?”

“Vậy bây giờ có thể làm gì? Nếu chúng ta còn đủ sức lực đối kháng với chúng thì cũng không đến mức phải chạy trốn chật vật như vậy a.”

Huyền Kính đại sư cũng nói: “Khương chương môn, lúc này vẫn nên nghe Mã trang chủ đi, so với việc ở lại nơi hiểm cảnh này, lại rơi vào hoàn cảnh thâm hiểm, không bằng trở về dốc sức chỉnh đốn lại lực lượng đi.”

Khương Hi mím môi không nói lời nào, nhìn về phía đám người Tử Sinh Đình. Nhưng vẻ mặt của Tiết Chính Ung cùng Tiết Mông đều cực kỳ tan rã, nhìn về phía con đường lên Giao Sơn, cho đến khi nhìn thấy từ trong khói bụi cuộn cuộn một người bước tới.

“Mặc Nhiên.....” Tiết Mông lẩm bẩm nói.

Mặc Nhiên là người cuối cùng ra khỏi kết giới Giao Sơn, hần nhú lại hàng mi đen nhánh, nhìn lướt qua mọi người, nói: “Là quân cờ Trân Lung, có lẽ có liên quan đến đệ nhất cấm thuật Thời không sinh tử môn, nếu đúng là

thế, người bước ra từ phía bên kia không biết sẽ là nhân vật nào, các người đều mau đi đi, đừng ở chỗ này chờ chết, giữ mạng quan trọng.”

Hắn dừng một chút, lại nói với Khương Hi: “Khương chương môn, làm phiền người đưa mọi người tới đảo Lâm Linh đi, nơi đó có kết giới Huyền Vũ bảo hộ, có thể chống đỡ Hoa Bích Nam một thời gian. Mặt khác, quý phái là được tông, những người trúng phải Toàn Tâm Trùng cũng thuận tiện được giải cổ độc.”

Khương Hi hỏi: “Còn người?”

“Sư tôn còn ở trên núi, các người đi rồi ta liền trở lại giúp y, đợi chuyện này giải quyết xong, ta sẽ lại đến quý phái hội hợp.”

Khương Hi im lặng thật lâu, cuối cùng hai tay ôm quyền, vái chào Mặc Nhiên, nói: “Chờ người ở Cô Nguyệt Dạ, cáo từ.”

Một đoàn người có bị thương, có kiệt sức, có tàn tạ, chuẩn bị theo Khương Hi cùng rời khỏi nơi thị phi này. Mặc Nhiên đột nhiên gọi hắn lại.

“Khương chương môn!”

“Mặc tông sư còn có việc?”

Mặc Nhiên nói: “Diệp cô nương.....”

“Đã biết, Khương môn sẽ không để người khác lại làm nàng bị thương.”

Mặc Nhiên lúc này mới yên tâm. Bọn người Khương Hi đi xa, nhưng đám người Tử Sinh Đỉnh vẫn không động dậy, sau khi Tiết Chính Ung bắn khoản thật lâu, mới bước lên phía trước, nhíu chặt lông mày, khàn khàn nói: “Nhiên nhi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Mặc Nhiên nhìn bá phụ, lại nhìn đường đệ, trong lòng sinh ra một trận chua xót, lại miễn cưỡng cười nói: “Nói ra thì rất dài, là chuyện đã lâu rồi. Bá phụ, người đưa Tiết Mông đi trước, sau này ta sẽ đem ngọn nguồn sự tình từ đầu đến cuối đều kể hết cho các người nghe.”

Tiết Mông lại không muốn chờ lâu như vậy, tim hắn đã như lửa đốt, nói: “Không phải, tại sao người lại là người của Nho Phong Môn? Người vẫn luôn lớn lên ở Tử Sinh Đỉnh, người —— người ——”

Hắn “người người” nửa ngày, cuối cùng hốc mắt đều đỏ, cuối cùng rặn ra một câu: “Người là ca của ta, không sai đi?”

Mặc Nhiên chăm chú nhìn hắn.

Tiết Mông đang run, tuy rằng hấn cực lực khắc chế, nhưng vẫn run rẩy. Bộ dáng mờ mịt cùng bi thương của hấn thật sự quá đáng thương. Cổ họng Mặc Nhiên chua xót, cũng không biết nên nói gì mới tốt. Cuối cùng hấn tiến lên, vỗ vỗ bả vai Tiết Mông.

“Lúc ta vừa tới Tử Sinh Đỉnh, người đều không muốn nhận ta.” Mặc Nhiên chua xót mà cười, hấn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đang trợn lên của Tiết Mông, hơi nước đã mờ mịt trong đôi mắt đó.

Đôi mắt kia quá sạch sẽ, quá nóng cháy.

Mà hấn, thì dơ.

Hấn sợ.

Tiết Mông trầm mặc, sau một lúc lâu mới mở miệng, giọng nói khàn khàn: “..... Cho ta câu lời chắc chắn được không?”

Hấn nắm chặt Long Thành, trên thanh loan đao còn khảm viên tinh thạch Mặc Nhiên cho hấn.

Hấn cầm chặt nó, giống như bắt lấy cọng rơm cứu mạng.

Chỉ trong một buổi tối ngắn ngủn, hấn trước sau nhìn thấy Nam Cung Tứ nhảy vào huyết trì bỏ mạng, nhìn thấy Sư Muội hai mắt bị huỷ sống chết không rõ, nhìn thấy Mặc Nhiên cắt ra máu tươi, mở ra phong ấn mà chỉ có người của Nam Cung gia tộc mới có thể mở được.

Hấn không thở nổi, chỉ cảm thấy chính mình cũng sắp chết chìm rồi.

Mặc Nhiên không đành lòng: “..... Được. Ta cho người câu này lời chắc chắn.”

Hấn nắm bả vai Tiết Mông, hấn đã không rõ là ai đang run rẩy, là Tiết Mông hay là hấn, nhưng đã không quan trọng nữa, hấn nhìn sâu vào mắt Tiết Mông, gằn từng chữ một.

“Người nghe đây, ta trước giờ đều không phải người của Nho Phong Môn. Ta đời này, cũng chưa từng làm chuyện thương tổn Tử Sinh Đỉnh, nếu có thể, quãng đời còn lại của ta đều nguyện vì môn phái dốc sức.”

Tiết Mông giật giật môi, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng, nước mắt đã rơi xuống, hấn ra sức cắn môi dưới, cắn trong chốc lát, lại hồng mắt: “Sư Muội nói ta chưa bao giờ hiểu hấn, kỳ thật..... Kỳ thật ta cũng chưa bao giờ hiểu người..... Ta trước kia quá tùy hứng,

chưa từng nghĩ tới các người, ta cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng làm bậy..... Nhưng là..... Nhưng là.....”

Hắn dừng một chút, nước mắt trong phút chốc đã rào rào rơi xuống.

“Nhưng là, ta thật sự thật sự rất để ý các người. Về sau ta sẽ không bao giờ mắng người, không bao giờ ức hiếp Sư Muội..... Ta muốn tất cả mọi chuyện đều giống như trước đây.” Nói câu cuối cùng, hắn đã khóc không thành tiếng, “Ca, người đừng gạt ta.....”

Hắn như vậy, Mặc Nhiên nào còn nhẫn tâm mà nhìn tiếp, hắn đẩy Tiết Mông đến bên cạnh Tiết Chính Ung, giọng nói trầm thấp mà ghen ngào: “Nghe lời, cùng bá phụ đi thôi, chờ sự việc bên này giải quyết xong, ta lập tức liền tới tìm các người.”

Nói xong, hắn xoay người quay trở về kết giới Giao Sơn, hạ phong ẩn xuống, không quay đầu lại mà bước vào.

Ngói của đại điện trong Long hồn trì đã bị tàn phá, cột đá gãy đổ, một hồi ác chiến đã qua, chỉ còn lưu lại một đồng đồ nát hoang tàn.

Lưỡi đao của Đạp Tiên Quân đang đặt giữa cổ Sở Văn Ninh, dùng lực đạo tàn nhẫn một chút, máu tươi chói mắt từ dưới làn da ứa ra, nhiễm trên lưỡi đao đen như mực.

Sở Văn Ninh khép mi mắt, nhấp môi không nói.

“Sư tôn, trận đánh này, người đánh không khỏi quá mức thất thần rồi.”

“.....”

“Người không chuyên tâm a.” Đạp Tiên Quân túm y từ trên mặt đất lên, vung tay, lưỡi đao Bất Quy trong nháy mắt biến mất, nhưng đồng thời hắn hạ xuống một đạo chú cấm chế mạnh nhất, ánh sáng xanh âm u chặt chẽ trói buộc quanh thân y, hắn nắm cầm Sở Văn Ninh, cưỡng ép y ngẩng đầu lên.

“Nói cho bốn tọa biết, người đang suy nghĩ gì?”

Sở Văn Ninh chậm rãi mở to mắt, trong đôi mắt đang phản chiếu ảnh ngược của một gương mặt cực kỳ quen thuộc, nhưng cũng cực kỳ xa lạ.

Y cảm thấy run sợ.

Y biết người này không phải Mặc Nhiên, nhưng mỗi chiêu mỗi thức của người này đều giống Mặc Nhiên như thế, càng đáng sợ chính là, y bỗng

nhiên phát giác gương mặt này giống hệt gương mặt y đã gặp qua trong mộng.

Đã từng bao lần ở trong mộng cùng Mặc Nhiên dây dưa hoan ái, hình như đều là gương mặt tái nhợt đầy tà khí này, vẻ anh tuấn đã ẩn đi, trong đôi con ngươi đen nhánh tìm không thấy ôn nhu, chỉ có hung lệ, chỉ có điên cuồng.

“Kỳ thật nếu người không nói, bốn tọa cũng biết.” Giọng điệu chậm chạp kéo dài: “Sư tôn hẳn là suy nghĩ, ta đến tột cùng là ai, ta đến tột cùng là đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì, và còn, ta đến tột cùng là từ đâu mà đến.”

Lòng bàn tay hằn thân mật mà mê mên trên gương mặt Sở Văn Ninh.

“Không cần vội. Những chuyện đó..... Bốn tọa đều có thể từ từ nói cho người biết. Nhân tiện nhắc người một câu——” Ánh mắt hằn dờn xuống, dừng trên tay trái Sở Văn Ninh, “Cửu Ca và Hoài Sa, người cũng đừng nghĩ triệu hoán. Bốn tọa sớm đã có đề phòng, sẽ không dẫm lên vết xe đổ năm đó.”

Nghe được hắc nhắc đến tên hai thanh thần võ khác của mình, sắc mặt Sở Văn Ninh càng thêm khó coi, cặp mắt phượng tuy âm trầm, nhưng bên trong lại tràn đầy mê hoặc. Đạp Tiên Quân đại khái là bị biểu tình mờ mịt mà quật cường của y làm hài lòng, thế nên nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Hắc vuốt mặt Sở Văn Ninh: “Làm sao vậy, cảm thấy ta biết Cửu Ca cùng Hoài Sa, người rất ngạc nhiên sao? Nhưng mà cũng khó trách, trước khi bốn tọa đến đây đã nghe nhiều tin tức, đối với trần thế bên này coi như cũng hiểu biết chút ít. Bốn tọa biết, “ta” của trần thế này còn chưa đạp tận thâm sơn biển máu, ép người phải rút kiếm quyết chiến với “hắc”, nên dĩ nhiên “hắc” chưa gặp qua hai thanh thần võ kia.”

“Người.....của trần thế này?”

Đạp Tiên Quân cười nhưng không đáp.

Sở Văn Ninh bỗng nhiên cảm thấy sờn tóc gáy, y nhìn vẻ mặt tên Mặc Nhiên đang ở cạnh mình thật giống như đang nhìn một khối thi thể, một hồi ảo mộng, ánh mắt hắc quá mức trần trụi, quá mức cuồng nhiệt, bên trong tràn đầy háo hức sống động, sự háo hức đó nồng nhiệt đến nỗi có thể bức điên bất luận kẻ nào.

“Thời không sinh tử môn.” Hắc chậm rãi nói, “Cấm thuật này, chắc hắc sư tôn biết rất rõ ràng.”

“.....!”

“Ở một Tu Chân giới khác, sư tôn, người đã chết rất nhiều năm.” Hắc nhìn gương mặt càng ngày càng tái nhợt của Sở Văn Ninh, nhìn một chút huyết sắc cuối cùng biến mất dưới làn da đối phương. Đạp Tiên Quân nhìn y, trong mắt chớp động tinh quang rực rỡ.

Rồi bỗng nhiên, như đao kiếm xuất khỏi vỏ, giao long phá thủy.

Cảm xúc của Đạp Tiên Quân vẫn luôn bình tĩnh lúc này tựa hồ như đã căng tới cực hạn, hắc bỗng dưng kéo Sở Văn Ninh lên, dần dần trở nên điên cuồng: “Đúng.....chính là vậy, chính là gương mặt này.”

“.....”

“Chính là gương mặt này..... Ta nhìn gương mặt này của người, nhìn thấy người như một cái xác sống nằm trong Hồng Liên Thủy Tạ, mỗi ngày mỗi đêm..... Trên gương mặt người một chút huyết khí cũng không có, thân xác người vẫn còn đó nhưng người sẽ không nói chuyện cũng không trừng mắt nhìn ta, ở cõi Tu chân giới ấy người sớm đã chết mất rồi - - - người trả thù ta!”

Hắc thở mạnh một hơi, trong ánh mắt vẫn là nóng cháy, điên cuồng mãnh liệt, như rồng bay rắn lượn.

Nhưng bên trong mắt hắc, cũng có tuyệt vọng.

“Sở Văn Ninh, ta hận người. Người bỏ lại ta một mình.”

Hắc nói như vậy, lại giơ hai tay ôm lấy y, ôm chặt cả người y vào lồng ngực.

Nóng quá.

Nóng như lửa.

Hắc bị sự ấm áp từ thân thể đã lâu lắm không gặp này làm cho đau đớn, trong cổ họng hắc phát ra một tiếng than trầm thấp, hắc gặt gao quần lấy y, ôm y, hắc muốn nuốt chửng y, hận không thể hòa tan cốt nhục của y vào thân thể hắc, để từ đây sống cũng được, chết cũng tốt, ấm cũng được, lạnh cũng thể, mãi mãi không rời xa.

Hắc có bạn cùng tuần tán, từ đây không còn cô đơn lẻ bóng.

Không không ——

Nhưng là, Sở Văn Ninh da đầu tê dại, quang cảnh trước mắt từng trận biến thành màu đen, y không biết đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra, y không rõ, ai đã chết? Ai bỏ lại ai một mình?

Cửa điện Long hồn trì lại một lần nữa mở ra.

Bóng ảnh chen chúc, một người vội vàng đi tới, người nọ nôn nóng mà gọi: “Sư tôn!”

Trăm binh lính bước lên phía trước, ngăn cản đề phòng hắc.

Đạp Tiên Đế Quân nghe được giọng nói này, đầu tiên là hơi giật mình, rồi sau đó lạnh lùng cười: “Ta tưởng là ai, hóa ra là “hắc”. Hắc lại lười biếng mà phất phất tay, nói với những quân cờ binh lính của mình: “Đều lui xuống đi, không sao, để hắc tiến vào.”

Mặc Nhiên trên suốt dọc đường đi đều luôn suy nghĩ về quân cờ Trân Lung và Thời không sinh tử môn, hắc cảm thấy Hoa Bích Nam tuyệt không phải là người cuối cùng đứng sau những chuyện này, nếu tất cả những chuyện này đều do một mình Hoa Bích Nam bày ra, thì không có lý do gì hắc lại hại Từ Sương Lâm ở trước Chiêu hồn đài, Từ Sương Lâm cũng không nhận ra hắc.

Như vậy bàn tay cuối cùng, đến tột cùng là ai?

Ván cờ Trân Lung, sinh tử môn, Bất Quy, và những truyền thuyết cổ xưa từ hai mảng trần thế vận vẹo đan xen, từng chuyện từng cảnh xâu chuỗi vào nhau, trong lòng hắc có một ý niệm điên cuồng, ý niệm này làm khắp cả người hắc phát lạnh, nhưng hắc không tin, hắc một đường chạy gấp đến đây, hắc không tin tất cả những chuyện này là thật.

Cho đến khi hắc xông vào Long hồn điện.

Cho đến khi, hắc thấy rõ người kia.

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu ong ong một tiếng, toàn bộ máu huyết xông thẳng lên não, hắc nhất thời không thở nổi, môi mấp máy, khóe mắt đều nứt.

Không.....

Không!

Chuyện này sao có thể là thật?

Nam tử trong điện kia, đứng giữa vòng vây của mọi người, vẻ mặt như khinh miệt, lãnh đạm, ánh mắt như xem thường, nghiền ngẫm.

Hắn nhàn nhạt mà nhìn chăm chú vào Mặc Nhiên.

Mặt, mày, mũi, môi giống nhau, khuôn mặt, ý vị, thân thể cũng giống nhau,.

Chỉ trong một khắc, hắn như là đang đứng trước gương phản chiếu, lại như là cách qua năm tháng cuộn cuộn như nước lũ mà nhìn chính mình của ngày hôm qua, thân ảnh quý mị, âm hồn bất tán.

Đạp Tiên Quân cong cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười nồng đậm vị máu tươi.

Hắn ôm Sở Văn Ninh ở trước người mình, ngón tay điểm nhẹ qua khóe môi, hạ một chút quyết im lặng, rồi sau đó cười nói với người đang đứng ở cửa: “Yô... Mặc tông sư, bốn tọa nghe danh tông sư đã lâu, rất là tò mò. Mà nay sinh tử môn mở ra, ta và người rốt cuộc cũng có thể gặp nhau.”

Hắn dừng một chút, mắt lóe u quang, hai hàm răng trắng va đập, phun ra hai từ vừa tanh ngọt lại lạnh băng.

“Hân hạnh.”

[Husky] Chương 235: [Giao Sơn] Bước đường cùng

Edit: Shizu + Tiêu + Chu

Beta: Chu

“Làm sao lại.....” Mặc Nhiên lui một bước, lắc đầu lăm bằm, “Sao có thể? Thật sự là người.....?”

“Không sai, đúng là bốn tọa.”

Đạp Tiên Quân thông thả ung dung mà đoan trang đáp hẳn, sau đó cười cười: “Ồm..... Vốn đang nghĩ sau khi người trọng sinh, chắc cũng chẳng nhớ rõ nhiều chuyện kiếp trước đâu, nhưng thấy người như bây giờ, hình như vẫn nhớ rất rõ?”

“.....”

“Hơn nữa nhìn biểu tình của người, hình như người cũng đoán được bốn tọa có tồn tại. Nói như vậy, cũng không phải ngu quá.”

Mặc Nhiên ngập ngừng, hẳn có rất nhiều lời muốn nói, những lời này nhe răng trợn mắt mãnh liệt tràn lên cổ họng, nhưng cuối cùng nghẹn lại thành một tiếng gào lên: “Nhưng người rõ ràng đã chết!!!”

“Hừm?”

“Người đã uống thuốc độc trong Vu Sơn Điện từ lâu, kịch độc chi vương, tuyệt đối không có khả năng còn sống! Người chết trong quan tài dưới tàng hoa trước Thông Thiên Tháp, người chết rồi!!”

Đạp Tiên Quân cười khê: “Lý do không đầy đủ rồi.”

Hắn nói, chậm rãi nâng mi, lộ ra nụ cười chua loét, ánh mắt hắn giờ phút này tựa như ác quỷ tiêm mủ, muốn mổ nát thân xác Mặc tông sư, đục lỗ.

“Không bằng, bốn tọa giúp người nói nhé?” Hắn nhẹ giọng ngừng lời, đùa bốn kẻ khác lại thông dong, khê cười nói, “Đúng vậy, bốn tọa quả thật đã

chết, người có thể chứng minh được bốn toạ đã chết nhất, giờ phút này còn đang đứng trước mặt.”

Mặc Nhiên: “.....”

“Bởi vì người chính là thiên hồn trốn đi của bốn toạ.” Đạp Tiên Quân nở nụ cười, “Mặc tông sư thiện lương nhất, cách cuồn cuộn hồng trần, vẫn có người thường xuyên tới nói cho bốn toạ, những thứ người..... Nói sao nhỉ, anh hùng việc thiện?”

Hắn nhếch miệng xuýt một tiếng.

“Người thật đúng là quá thú vị, ta vốn tưởng rằng người không nhớ rõ quá nhiều chuyện xảy ra kiếp trước, nên mới có thể giả như là kẻ chẳng có chuyện gì. Nhưng người thế mà đều nhớ rõ.”

“.....” Mặc Nhiên cắn chặt răng.

“Ày, Mặc tông sư à, người chẳng lẽ cho rằng chỉ cần trầm mặc không nói, thì không có ai biết chân tướng? Người chẳng lẽ cho rằng chỉ cần phóng hạ đồ đao, có thể làm lại từ đầu? Quan trọng nhất chính là, người chẳng lẽ cho rằng.....”

Đạp Tiên Quân đột nhiên xuống tay ác hơn, bóp cổ Sở Văn Ninh, móng tay đâm sâu vào da thịt, siết da Sở Văn Ninh xanh tím, nhú mào nén giận, lại nói ra một câu.

“Người chẳng lẽ cho rằng, thế gian của ta đã không còn lửa, ta sẽ tốt bụng tới thế, để người độc hưởng ánh sáng à?”

“Người đừng động vào y!”

Đạp Tiên Quân cười nhạo: “Đừng động vào y? Người không cảm thấy những lời do người nói với bốn toạ, thực hoang đường?”

Hắn kéo theo Sở Văn Ninh, chậm rãi, ôm lấy.

Hắn cũng nhìn Mặc Nhiên.

Đạp Tiên Quân đang nhìn chăm chăm Mặc tông sư.

Mặc Nhiên đang nhìn chăm chăm Mặc Vi Vũ.

Kiếp trước đang nhìn chăm chăm kiếp này.

Đạp Tiên Quân đang chê cười hắn: “Bốn toạ động vào y thế nào, người chẳng lẽ không rõ ràng? Giờ lại làm bộ làm tịch, giả người tốt cái gì.”

“Đừng nói!”

“Hả? Vì sao không nói? Người chẳng lẽ cảm thấy những chuyện đó không thú vị, không thích ý? Xa cách nhiều năm, tử sinh giây lát, người chẳng lẽ không cảm thấy hần nên lấy ra trò chuyện sung sướng với nhau một lần à?” Mặc Nhiên không ngừng lắc đầu, sắc mặt của hần có lẽ còn khó nhìn hơn Sở Văn Ninh giờ phút này, hần vừa phần nộ cũng vừa bất lực, vừa áy náy cũng vừa tuyệt vọng: “Đừng nói.”

“Ồ, người muốn khiến bốn toạ cảm miệng như vậy? Thực sự thú vị, Mặc tông sư anh minh nhân thiện của chúng ta, giờ phút này giống như.....”

Đạp Tiên Quân châm chước một lần, phun ra ba chữ, “Rất sợ nhĩ.”

Mặc Nhiên đã không thể chờ nữa, hần nhìn Sở Văn Ninh đang bị Đạp Tiên Quân ôm chặt trong lòng, trong lòng nổi lên sóng to bốn phía. Hần không biết nên làm gì bây giờ, chỉ nghĩ cách trở cản miệng lưỡi ma đầu trước mắt, chỉ nghĩ khiến những chuyện quá khứ đáng ghê tởm bị chôn sâu, đóng kín lại.

Gặp Quỷ sáng lên, bỗng nhiên đánh úp về phía Đạp Tiên Quân, tinh hoả màu đỏ toé ra, ánh sáng hung thần ngoan tuyệt hơn bất kỳ lúc nào.

Né công kích, biểu tình Đạp Tiên Quân khê biến: “..... Thiên Vấn?”

Không, nói xong tự hần cũng có đáp án, dây liễu loé đỏ này không phải Thiên Vấn.

“..... Thần võ mới của người thật ra rất thú vị.” Sắc mặt Đạp Tiên Quân phức tạp, hần nhìn chăm chăm sợi roi kia giây lát, khi giương mắt nhìn Mặc Nhiên thần sắc đã lạnh đi mấy phần.

“Nếu nói như vậy.....”

Hần nói phiêu nhiên đi ra, giao Sở Văn Ninh cho thủ hạ phía sau, sau đó tay vừa nhắc, triệu ra Bất Quy, “Đến, cùng bốn toạ so chiêu thử. Bốn toạ thật ra tò mò, tột cùng khi mình cầm Bất Quy lợi hại hơn, hay là lúc cầm roi hung ác hơn.”

Nói, ngón tay Đạp Tiên Quân vượt qua từng tắc từng tắc mạch đao, Bất Quy nổi lên ánh xanh, linh lực truyền đến đỉnh.

Đồng thời, ngón tay Mặc tông sư ngón vượt qua từng tắc từng tắc dây liễu, ánh đỏ Gặp Quỷ hiện bốn phía, ngọn lửa cháy hung mãnh.

“Thuộc tính hoá?” Đạp Tiên Quân cười nhạo một tiếng, “Tuy nói linh hạch ta song thuộc tính mộc hoá, nhưng ta rõ ràng nhớ mình giỏi dùng mộc nhất, mà không phải hỏa. Tại sao người lại đổi tính?”

Mặc Nhiên im miệng không nói không đáp, biểu tình hẩn lãnh túc, mím chặt môi, trong ánh mắt lại lộ ra một tia thê lương.

Đó là đôi mắt kẻ đứng bên bờ huyền nhai, lung lay sắp đổ.

“Keng!”

Hai bóng dáng cao thẳng cơ hồ giống nhau như đúc cùng vọt lên, cùng đối chọi kịch liệt giữa không trung, kề sát chiến đấu.

Gặp Quỷ cùng Bất Quy không tiếng động mà gào rống, tản ra linh lưu minh mông mãnh liệt, giống như giao long gặp cự kình, hồng thủy lao về phía mãnh thú, chỉ một thoáng gạch đá Long Hồn Điện văng khắp nơi, đá văng cát bay, cuồng lưu kích động của bọn họ thậm chí đẩy lên huyết trì dung nham, phun cao mấy trượng, chảy đầy đất.

Mọi người đều ở dưới chân phụ linh, không để dung nham bắn tới mình.

Đạp Tiên Quân cùng Mặc tông sư cũng không ngoại lệ, hai người họ chiến đấu kịch liệt sà sà nhau khó phân, lưỡi đao đua tiếng, gió thổi thành mưa. Bóng dáng đen nhào tới, đôi mắt huyết tinh dõi theo tuyệt vọng, nhất chiêu nhất thức toàn là đỉnh, điểm điện diên cuồng tuôn ra!

Lại là một tiếng vũ khí kêu bén nhọn, hai người điểm mũi chân, vọt lên giữa không trung, roi mây cùng Mịch đao va chạm, toé ra linh lưu chiếu lên hai gương mặt tái nhợt.

Một kẻ chết mà sống lại.

Một kẻ sống không bằng chết.

Dùng sức đối chọi, trong mắt Đạp Tiên Quân dâng lên ngàn sương tuyết, lạnh giọng quát: “Bất Quy, tôi linh!”

Mặc tông sư cắn chặt răng, trầm thấp trầm giọng nói: “Gặp Quỷ, tôi linh.”

Trong phút chốc linh lực họ diên cuồng tuôn ra đi vào trong thần võ, hai thanh thần võ từng người toả mạnh ánh sáng, đỏ rực và ánh xanh u ám cắn xé nhau—— cuối cùng chỉ nghe thấy một tiếng “Ầm” bạo liệt, Bất Quy chém trúng vai Mặc Nhiên, Kiến Quỷ đâm thủng tay trái Đạp Tiên Quân.

Hai người đều kêu một tiếng, một trái một phải, từng người đáp xuống đất, thở hỗn hển, đương nhiên không cảm thấy miệng vết thương đau đớn, toàn bộ chú ý ở trên đối phương. Bọn họ giống như mãnh thú đấu mãi trong lồng, không phải người chết, thì là ta sống.

Ánh mắt Đạp Tiên Quân u ám: “Nhất chiêu nhất thức người dùng roi, đều quá giống y.”

“Y” đương nhiên là chỉ Sở Văn Ninh.

Mặc tông sư không muốn dây dưa nhiều với Đạp Tiên Quân, ánh mắt sát phạt: “Người còn không mau rút đi?!”

“Để bốn tọa rút?” Đạp Tiên Quân cười lạnh, “Mặc Vi Vũ, người có tư cách gì? Khoác da dê lâu rồi, người quên mất cả trên môi mình vẫn còn dính máu tươi à.”

Lời chưa dứt, lại vọt lên lần nữa, tuyệt sát giao chiến. Đạp Tiên Quân vọt nhanh đến, dung nham dưới sôi sùng sục, tinh hỏa văng khắp nơi, nhưng nhất chiêu nhất thức của hắn sao Mặc Nhiên lại không rõ, hắn giống như nhìn hình bóng trong hồ của mình, trước khi đao của Đạp Tiên Quân đâm tới đột nhiên lui lại mấy trượng, dưới chân cũng là viêm dương nóng cháy, liệt hỏa len lõi.

Hai người họ giữa lên và lùi, giơ tay nhắc chân, đều không thoát suy đoán của đối phương, trong chớp mắt đã quyết đấu hơn trăm hiệp, vẫn sần sần như nhau, ai cũng chiếm được ưu thế hơn ai.

Trán Mặc Nhiên đã thấm mồ hôi mỏng, Đạp Tiên Quân cũng trầm thấp thở hỗn hển, bọn họ vẫn nấn ná, nhìn cổ chăm chăm, xoay đi xoay lại từng vòng.

Mồ hôi thấm vào giữa mắt đen nhánh, ngừng một lát, bỗng nhiên chảy vào. Mặc Nhiên cắn răng thấp giọng nói: “Người làm hết thấy, đến tột cùng là vì cái gì?”

“Nói rồi, thiên hạ bốn tọa đã không còn ai mang lửa, người cũng đừng si tâm vọng tưởng độc chiếm ngọn lửa cuối cùng này.”

Mặc Nhiên bỗng dưng nổi giận: “Đó cũng là ngọn lửa cuối cùng của người!!”

“Nhưng bốn tọa không chiếm được y.” Đạp Tiên Quân lạnh lạnh nói, “Huống chi giữa ta và người có gì khác nhau? Bốn tọa tay đầy máu tanh, người thì sạch sẽ? Dựa vào đâu bốn tọa chỉ có thể một mình sống mơ mơ màng màng trong đêm dài, người lại có thể có Sư Muội, có Sở Văn Ninh, có bá phụ và đường đệ nực cười kia—— dựa vào đâu lại là người?”

Mặc Nhiên nghe hần nói như vậy, bỗng nhiên ngẩn ra, sau một lúc lâu hần nói: “Người cũng từng có.”

“.....”

Mặc Nhiên nhìn mình kiếp trước, hần vẫn luôn tự nói trong lòng, nhưng vẫn không nói khỏi miệng, cứ lẩm bẩm trong miệng như vậy: “Người cũng từng có, là tự người đạp y dưới chân..... Là tự tay người dập tắt y.”

Biểu tình Đạp Tiên Quân bỗng nhiên trở nên cực kỳ nguy hiểm, mũi hần hơi nhăn lại, trong mắt hình như có ngọn sóng ác liệt nổi lên, hần âm trầm như vậy, bên không nhận ra thay đổi bất giác như thế: “Ta huỷ hoại y? Nực cười. Người sao lại biết rõ, không phải y huỷ hoại ta?”

“Người căn bản không biết chân tướng thiên liệt năm đó!”

“Ta không cần biết.” Đạp Tiên Quân lạnh lạnh nói, “Mặc Vi Vũ, hết thảy đều đã muộn rồi. Ta cảm thấy như vậy khá tốt, chỉ cần y còn sống, là người của ta, có thể bị ta nắm trong tay, y vui vẻ cũng được, không cam lòng cũng thế, hận ta cũng chẳng sao, oán ta cũng không là gì. Đều không sao cả.”

Hần dừng một chút: “Ta chỉ cần có thể nhìn thấy y.”

Tiếng Mặc Nhiên phần nộ đan xen thống khổ, thẹn ý bị trời che run rẩy xé rách, hần run nhè nhẹ: “Người đã huỷ hoại y một lần. Người còn muốn huỷ diệt chính người, còn muốn huỷ diệt y trong thế giới này..... Lần thứ hai ư.....”

Đạp Tiên Quân bỗng chốc mặt giãn ra, má lúm đồng tiền của hần thật sâu, đánh giá qua lại gương mặt Mặc Nhiên.

Sau đó hần nói: “Huỷ với không huỷ các gì? Người chẳng lẽ không phải nghĩ như vậy? Người này sống hay chết cũng không liên quan, chỉ cần có thể giữ trong tay, thế nào chẳng được.”

Mặc Nhiên lắc đầu, nhắm mắt, khàn khàn nói: “Người sai rồi. Người không nên đối xử với y như vậy, y..... Y là người đối xử tốt nhất với người trên

đời này.”

“Thật hoang đường.” Nụ cười Đạp Tiên Quân bỗng dừng cứng đờ, “Y là người đối xử với ta tốt nhất trên đời? Thế Sư Muội đâu? Mặc tông sư, người không cảm thấy mình thực nực cười? Người người nên nhớ thương rõ ràng vẫn luôn là Sư Minh Tinh ôn nhu đối xử với người cũng không khinh thường người, người nói với ta Sở Văn Ninh là người tốt nhất trên đời? Người có biết mình đang nói gì không?”

“Kẻ không biết mình đang nói gì chính là người!”

Bọn họ như dán sát, linh lực len lõi vang lên.

Hốc mắt Mặc Nhiên đỏ ửng.

“Y đối xử với người hết sức thật lòng, chẳng qua y rất ngốc, rất nhiều chuyện..... Rất nhiều chuyện đều ngây ngốc làm như vậy, y không như người nói. Thức tỉnh đi, người người thích căn bản không phải Sư Muội, nhiều năm qua như vậy lòng người có từng sinh ra ý niệm với Sư Muội không? Khi người nằm trên giường Vu Sơn Điện trống trải, người nhớ tới là ai?”

“..... Bốn tọa không phủ nhận chơi y rất sướng.” Đạp Tiên Quân đạm mạc nói, “Nhưng dù thế nào. Y vĩnh viễn không thay thế được Sư Muội.”

Mặc Nhiên vừa nghe hần nói vậy, rõ ràng là mình kiếp trước, lại giận sôi máu, đầu ong ong, hần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người không được làm nhục y.”

Đạp Tiên Quân nheo mắt lại: “Làm sao, giờ người che chở y như vậy, lại ở bên y?”

“.....”

“Đời này, người cũng từng thượng y rồi?”

Ánh mắt hần nheo lại nhỏ như rần.

Linh lực trên tay hai người đều không dừng, thuật pháp cường hần làm những quân cờ khác không thể chống đỡ, có người thậm chí đã cuộn tròn trên đất.

Đạp Tiên Quân đầu tiên nhìn chăm chăm Mặc Nhiên trong chốc lát, sau đó nheo mắt lại, dừng trên người Sở Văn Ninh, rồi hần nỉ non: “Mặc tông sư,

bốn tọa nghe nói trên trần thế này, Sư Muội vẫn còn sống rất tốt, nhưng người vẫn đối với y như vậy.”

Mặc Nhiên trong lúc nhất thời thật sự không biết nên làm thế nào với một không gian sinh tử môn như vậy, cũng không biết sao lại cãi cọ với gia hoả sống lại này.

Cuối cùng hắn nói: “Vậy còn người? Hiện giờ người tới trần thế này, Sư Muội cũng vẫn còn sống rất tốt. Nhưng lúc ta vào, vì sao người ôm chặt sư tôn ta không buông?”

“Sư tôn người?” Đạp Tiên Quân đảo mắt, biểu tình châm chọc, “À, sư tôn người là người nào của bốn tọa, chính người tự hiểu rõ trong lòng.”

“.....”

“Người nói xem ta có thể ôm y hay không.”

Mặc Nhiên một lòng muốn khiến hắn buông Sở Văn Ninh ra, liền nói:

“Người như vậy, mặc kệ Sư Muội?”

“Sư Muội là người thuần khiết như thế, tất nhiên là không thể khinh nhờn.”

Đạp Tiên Quân cũng không mắc mưu, lười biếng, “Nhưng Sở Văn Ninh không giống vậy, y nhìn qua cao lãnh, không ai bì nổi, cường hãn lại tự phụ, nhưng lúc chơi y là đáng vẻ thất thần thế nào, chẳng lẽ người quên rồi?”

Mặc Nhiên không nghĩ tới hắn có thể nói trắng ra như vậy, lại sững sốt.

Sau đó hắn lại không thể ngăn nổi mà nhớ tới đáng vẻ Sở Văn Ninh dưới thân mình ẩn nhẫn rên rỉ, càng có cực giả, tuy rằng hắn cũng không nguyện ý, nhưng hắn vẫn nhớ tới kiếp trước Sở Văn Ninh khi mãnh liệt nhất, dưới lượng tình được lớn nhất, rốt cuộc khuất phục với dục vọng, điên cuồng dây dưa cùng mình, chủ động đón ý nói hòa, mồ hôi ướt dính, tính ái kịch liệt như thú.

Cặp mắt phượng mang không cam lòng cùng sỉ nhục, lại mê mang hơi nước hơi khép, ánh mắt Sở Văn Ninh thất tiêu, môi khê nhếch, không ngừng thở dốc.....

Hắn đột nhiên nhắm mắt lại, nhắm lại mở, bên trong đã là lửa giận vạn trượng: “Ta căn bản không giống người! Ta đời này vẫn chưa..... Vẫn chưa.....”

“Vẫn chưa thế nào?” Lúc này lại là Đạp Tiên Quân khó hiểu.

Hắn cảm thấy mình chưa bao giờ từng thương tiếc Sở Văn Ninh, nên căn bản không thể nào tưởng tượng nổi tình yêu say đắm và khắc chế của Mặc Nhiên trên giường.

Qua một hồi lâu, hắn mới bừng tỉnh đại ngộ từ ánh mắt tức giận lại quần bách của đối phương, nhưng sau khi bừng tỉnh đại ngộ lại có nhiều giật mình kinh ngạc.

“Người đang đùa à?”

“.....”

“Chẳng lẽ người còn chưa cùng y.....”

Mặc Nhiên căn rằng, ánh đỏ của Gặp Quỷ cơ hồ muốn hoá, xé nát toàn bộ Long Hồn Điện.

Đạp Tiên Quân đột nhiên cười ha ha: “Mặc tông sư, giờ phút này ta bỗng cảm thấy ta với người thật chẳng liên quan, người vẫn là ta ư? Hử?”

Hai người họ, một kẻ như chó điên, một kẻ lại như trung khuyến.

Kẻ điên nhe răng trợn mắt kêu gào cười nhạo.

Trung khuyến lại chỉ trầm mặc mà ngượng ngùng, cố chấp mà kiên định giằng co với hắn.

Chỉ là khi hắn đối mặt với bản thân tự tạo một bầu trời lớn, trên mặt trung khuyến là biểu tình không biết làm sao, kỳ thật thì, đáng thương cực kỳ, cũng không trợ cực kỳ.

Trong lúc giao phong, thắng bại cũng thực sự không phân được.

Đạp Tiên Quân dần dần có chút ngọt.

Hắn bỗng nhiên nói: “Được, chơi đùa với người đủ rồi. Mặc tông sư, xem năng lực thật đi.”

Hắn nói, vung tay lên, những quân cờ Trân Lung này giờ nghe theo lệnh hắn ngồi yên chột vọt lên hàng loạt, Mặc Nhiên tức khắc gặp địch hai phía, lại không thoát thân nổi.

“Những thứ này mà là năng lực thật của người à?”

Đạp Tiên Quân rời khỏi vòng chiến đấu kịch liệt, tản bộ tới bên Sở Văn Ninh, vừa đi còn vừa quay đầu lại cười lạnh nói: “Quân cờ bốn toạ làm,

đương nhiên cũng là chiến lược của bốn toạ, sao không tính là năng lực thật chứ.”

Mặc Nhiên nhìn hắc cầm Bất Quy, dùng lưỡi đao dính máu vỗ nhẹ lên mặt Sở Văn Ninh, sau đó hung hăng bóp chặt mặt Sở Văn Ninh, ngọt ngào nói gì đó với đối phương.

Hắc rốt cuộc không thể nhịn nổi nữa, dưới cơn thịnh nộ, hắc thế mà quên mất giữa Bất Quy và Sở Văn Ninh có loại liên hệ nào đó, hắc quát: “Bất Quy!!”

Chuôi mạch đao này chợt loé tinh quang, thế mà thật sự rung lên trong tay Đạp Tiên Quân. Nó tựa hồ đang do dự cũng đang giãy giụa.

Nó không biết chính mình nên nghe theo ai.

Đạp Tiên Quân khẽ nhếch mày, cúi đầu nhìn đao của mình: “Ồ? Người muốn nghe theo hắc hử?”

Nhưng mà cũng chính tiếng này, đầu Sở Văn Ninh bỗng nhiên đau muốn nứt.

Những giấc mộng đã từng mơ, những mảnh nhỏ hỗn độn đó, như cát đá cuồn cuộn, bay vào trong đầu.

Màn rủ đỏ tươi, da thú gay mũi.

Tứ chi giao triền.

Quỳ ngoài đại điện không dậy nổi, cung nữ ngạo mạn cười nhạo.

Đạp Tiên Quân cảm thấy y khác thường, giơ tay giải chú cấm ngôn của y, nói: “Người làm sao vậy?”

Sở Văn Ninh không đáp, y đau không chịu nổi, cả đầu như muốn vỡ ra

Y thấy di cốt che trời, sắc trời xanh mai cua bay đầy tro tàn, nam tử hắc y đứng giữa trời đất, xác đầy khắp nơi, trăm họ lầm than.

“Sư tôn.” Nam nhân kia quay đầu lại, là gương mặt Mặc Nhiên, nhếch miệng, cười đến tà khí.

Trong tay hắc cầm một thứ đỏ tươi trơn trượt.

Nhìn kỹ, là một trái tim phun máu, còn đang nảy lên.

“Người rốt cuộc tới rồi, muốn ngăn cản ta ư?”

Trên tay hần hơi dùng chút lực, trái tim kia bị bạo liệt mở ra trong tay hần, lộ linh hạch trong suốt bắt mắt bên trong, Mặc Nhiên hấp thu linh hạch vào tay mình.

Hần đi tới phía y, từng bước tới gần.

“Không thể tin nổi nửa đời sư đồ của người với ta, kết quả là, vẫn không tránh được trận quyết đấu này.”

“!”

Sở Văn Ninh đột nhiên nhắm mắt lại, gân xanh bên thái dương nảy lên thành thịch, máu chảy điên cuồng.

Đạp Tiên Quân cảm thấy biểu tình y không đúng, nâng ngón tay lên, chạm vào gương mặt y, sau đó bẻ cằm y qua: “Làm sao vậy? Đau?”

“.....” Sở Văn Ninh hơi phát run dưới tay hần.

Đạp Tiên Quân càng thêm hiếu kỳ, nhíu mày nói: “Người cũng không có bị thương, sao người còn chưa đánh đã trở nên như vậy?”

Thấy Sở Văn Ninh vẫn không nói lời nào, hần nhướn mày, tựa hồ muốn nói gì nữa, nhưng lời chưa ta khỏi miệng, đã nghe bên ngoài có một tiếng nứt vỡ nặng nề.

Đạp Tiên Quân hơi biến sắc: “Có người mạnh mẽ phá kết giới Giao Sơn?”

Mặt hần như tắt điện, bỗng dừng quay đầu.

Nhưng thấy một bóng dáng cà sa vàng bay vút tới, thể nhanh đến kinh người, trên con đường âm trầm quỷ quyết, mơ hồ giống như quỷ mị.

Trong chớp mắt, Sở Văn Ninh thể mà bị cướp vào tay người nọ.

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn!”

Đạp Tiên Quân nói: “Văn Ninh!”

“.....”

Hai nam nhân đồng thời hô lên liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều có chán ghét, nhưng rất nhanh, Mặc Nhiên cùng Đạp Tiên Quân quay đầu lần nữa, nhìn chăm chăm vị khách không mời mà đến đứng giữa không trung, áo cà sa tung kia.

Hoài Tội đại sư.

Sắc mặt Hoài Tội cũng không tốt như xưa, so với năm năm trước, mặt ông tiêu tụy đi rất nhiều, nhưng ánh sáng sáng ngời trong mắt không giảm nửa

phần, vẫn như ánh sáng trên Giang Hải, sóng gió liên hồi.

Mặc Nhiên thả lỏng trong lòng, hẳn không biết Hoài Tội vì sao đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng người này nếu nguyện ý thi triển trọng sinh chi thuật cứu Sở Văn Ninh, thì cũng sẽ không định làm hại sư tôn.

Nhưng Đạp Tiên Quân chưa từng gặp ông, biểu tình liền có vẻ rất nguy hiểm: “Hay cho con lừa trọc nhỏ, từ nơi nào chui ra đây? Cũng muốn làm địch với bốn tọa.”

Hoài Tội liếc mắt nhìn hẳn, ánh mắt lại dừng trên người Mặc Nhiên.

Ông tựa hồ cũng không vì hai Mặc Vi Vũ đồng thời xuất hiện mà cảm thấy kinh ngạc lắm, trên mặt ông, giờ phút này mang một loại thần sắc không phải sợ, mà là lo lắng.

“Mặc thí chủ.” Hoài Tội vung tay áo lên, ở đây nhiều người quá, vì không để Đạp Tiên Quân nghe thấy, ông dùng truyền âm quyết truyền những lời này vào tai Mặc Nhiên, “Ta không thể lại đây lâu, cậu mau tới Long Huyết Sơn gặp ta.”

Ông dừng một chút, bổ sung ba chữ: “Phải nhanh lên.”

Dứt lời tựa như lúc tới, đi như gió mạnh, nháy mắt biến mất không thấy. Những quân cờ Trần Lung này cũng được, kết giới Giao Sơn cũng thế, dường như không ngăn được ông.

Thậm chí trong nháy mắt như vậy, Mặc Nhiên nhìn thấy rõ ràng có tu sĩ đã túm chặt cánh tay ông, nhưng ngay sau đó thân hình Hoài Tội đã ở xa ngoài điện, trong tay tu sĩ kia chẳng có gì, chỉ còn không khí lạnh lẽo.

Đạp Tiên Quân định đuổi theo, có điều lúc này trên trời truyền tới một tiếng huýt gió bén nhọn, sắc mặt hẳn ngưng lại, thầm mắng một tiếng: “Lúc này?”

Tiếng còi bén nhọn chói tai, hẳn xuyên qua hàng mi, liếc Mặc Nhiên một cái, tuy có không cam lòng, nhưng ngón tay vẫn chỉ lên: “Mạng người lớn, lần tới vẫn còn cơ hội để ta giao thủ cùng ngươi.”

Dứt lời suất quân cờ cuộn cuộn như nước, nhanh chóng lui khỏi đài Chiêu Hồn.

Trận chiến đấu này đến kịch liệt hung mãnh, đi cũng chạy xiết.

Trong lúc nhất thời, Hoài Tội biến mất, Đạp Tiên Quân cũng đã biến mất, chẳng còn ai ở lại trong Long Hồn Điện, Mặc Nhiên đuổi theo ra ngoài đài Chiêu hồn, lại thấy Đạp Tiên Quân nhảy dựng lên, lao vào giữa trung tâm trận pháp tối đen, những Trân Lung quân cờ kia theo sát sau đó, từng người lại từng người, nháy mắt bị bóng đêm vô biên cắn nuốt hầu như chẳng còn gì.

Mà trận pháp kia sau khi đột tu sĩ cuối cùng tiến vào, cũng lập tức co lại vụn vụn, tiêu tán trong bầu trời đêm, chân trời chỉ còn lại một ánh trăng, nhuộm màu đỏ tươi.

Thời không sinh tử môn đóng lại.

Mặc Nhiên đứng trên đài Chiêu Hồn gió thổi cuồn cuộn, hắn nhìn bóng đêm vô biên, nhìn hỗn độn đầy đất, chỉ cảm thấy từng trận lạnh lẽo, sau một lúc lâu vẫn không thể hoàn hồn. Hết thấy tựa như một giấc mộng, nhưng hắn biết không phải vậy, hắn đã hiểu rõ trong lòng, những gì hôm nay, chẳng qua mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

Hắn..... Là quỷ thoát chết trốn ra.

Có một số việc cũng chỉ sớm muộn gì, rốt cuộc không đường để trốn.

Hắn đã từng phạm phải tội nghiệt ngập trời, như huyền với mũi lợi kiếm.

Rốt cuộc đến hồi tội hắn, đòi mạng hắn.

Hắn tựa hồ thấy cặp mắt dữ tợn như phiếm ánh hồng của Đạp Tiên , cười dữ tợn nói: “Chuộc tội? Chuộc tội thế nào? Người cũng giống ta. Người, vĩnh viễn cũng mong rửa sạch máu trên người người.”

Hắn nhìn thấy kiếp trước Tiết Mông tê tâm liệt phế gào lên với hắn: “Mặc Vi Vũ! Ta hận không thể thiên đao vạn quả ngươi! Sinh thế luân hồi ta đều không tha thứ cho ngươi!”

Hắn nghe thấy tiếng thét chói tai trong chớp mắt Tổng Thu Đồng rơi vào dầu sôi đáng sợ, hắn nghe thấy Diệp Vong Tích nói bảy mươi hai thành Nho Phong Môn huy hoàng không có lấy một đấng nam nhi, hắn nhìn thấy Từ Sương Lâm che trước người Diệp Vong Tích trên mặt chỉ có quyết tuyệt và nóng lòng ——

“Nghĩa phụ!!”

Tiếng như mũi nhọn chói tai.

Huyết lưu như chú.

Cuối cùng, hắt trong quang ảnh ký ức tanh hôi đọng đưa khi xưa thấy một bóng dáng một người.

Trăng tinh, an bình.

Đứng dưới tàng cây hải đường, sau đó quay đầu lại, trong ánh mặt trời bị mây che khuất, y khẽ cười.

“Mặc Nhiên.”

“.....”

“Là ta bạc người, tử sinh không oán.”

Hắn bỗng dừng quỳ xuống, hắn trải qua huyết chiến suốt đêm, giờ phút này y phục đã chặt vạt, cả người toàn máu, dưới ánh trăng sáng chiếu rọi trên trời cao, hắn chợt giật mình trong chốc lát, ngay sau đó như con kiến cuộn lại, co cả người trên đất, nước nở run rẩy.

“Sư tôn..... Sư tôn.....”

Hắn kêu thảm, hắn nghẹn ngào: “Không phải như thế..... Kia không phải ta..... Cầu xin các người..... Cầu xin các người..... Kia không phải ta.....”

“Ta muốn quay đầu lại mà, ta muốn làm lại từ đầu, trả giá sao cho đại giới cũng có thể, xin các người.....”

“Ta có thể tự móc tim mình ra, chỉ cần các người đừng gán danh hào Đạp Tiên Quân cho ta tới khi chết.”

“Ta thật sự..... Thật sự không bao giờ muốn làm tên kia..... Cầu xin các người.....”

Hắn nghĩ tới Tiết Mông, nghĩ tới Sư Muội.

Hắn nhớ tới khi nhỏ Tiết Mông đưa cho một chuỗi kẹo hồ lô kia, kiêu căng ngạo mạn mà nói với hắn thích ăn thì ăn.

Hắn nhớ đến trước khi biệt ly Tiết Mông rơi lệ nắm chặt vạt áo hắn, nói với hắn, ca, huynh đừng lừa ta.

Hắn nhớ tới khi thiếu niên Sư Muội bưng một chén hoành thánh nóng hôi hổi tới cho hắn, nói với hắn, A Nhiên, ta cũng không có song thân, về sau chúng ta chính là người một nhà, được không.

Hắn nhớ tới Sư Muội trên đài Chiêu Hồn tự huỷ hai mắt, huyết lệ chảy xuống, y nói, kỳ thật các người xưa nay đều không hiểu ta.

Sau đó hắn lại nhớ tới Tiết Chính Ung, nhớ tới Vương phu nhân.

Nhớ tới kiếp trước họ chết thế nào, nhớ tới gương mặt Tiết Mông đầy huyết hải thâm thù dính máu.

Hắn nhớ đến Sở Văn Ninh.

Hắn bỗng dừng nghẹn ngào.

Ngón tay hắn cào lên đất, dùng sức như vậy, đốt ngón tay bị xé rách, da tróc thịt bong.

“Làm sao bây giờ..... Làm sao bây giờ đây.....”

Hắn giống như con thú bị giam bị đánh cho da tróc thịt bong gân cốt mơ hồ, tuyệt vọng ai oán gào lên.

Lúc này hắn mới đột nhiên hiểu được, lúc trước hắn cảm thấy Đạp Tiên Quân là kẻ thừa ở hồng trần này, thế hắn thì sao? Sao có thể không phải. Hắn bỗng nhiên không biết trời đất rộng lớn, nơi nào mới là an bình, hắn bỗng nhiên không biết cố hữu còn lại, ai có thể tha thứ cho hắn.

Hắn là đồ thừa.

Hắn cuộn tròn, hắn run rẩy.

Hắn kêu thảm, hắn tự ôm chặt mình.

Giống như nhiều năm trước ở nơi loạn táng, bên thi cốt mẫu thân hư thối.

Hắn rơi nước mắt, không biết đến nơi nào mới có thể dừng lại, không biết nơi nào mới là nhà của mình.

Giờ khắc này hắn thậm chí còn thê thảm hơn cả khi nhỏ——

Hắn bỗng nhiên cũng không xác định được, hắn, Mặc Vi Vũ, đến tột cùng là ai?

Đạp Tiên Đế Quân, Mặc tông sư.

Huyết mạch đời thứ bảy gia tộc Nam Cung, là nhị công tử Tử Sinh Đình nhật về.

Ma đầu lệ quỷ tội ác tà trời.

Tông sư thanh chính làm chuyện tốt giúp mọi người.

Hắn bỗng nhiên thành giữa từng mảnh nhỏ thừa thốt góc cạnh đều bén nhọn tới mức đủ để lăng trì hắn ngàn vạn lần huỷ hoại đâm hắn đến thương

tích đầy mình.

Đã chết.

Còn sống.

Hắn đều là một người.

“Ta không phải Đạp Tiên Quân.....” Hắn lẩm bẩm, lạnh. Đai Chiêu hồn quá lạnh, mỗi một tấc xương cốt đều đang run rẩy, hắn nhắm mắt lại, nước mắt lã chã rơi xuống, hắn nức nở, “Ta không phải Đạp Tiên Quân..... Làm sao bây giờ..... Ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ..... Tha cho ta..... Tha cho ta.....”

Nhưng mà nên xin tha với ai? Sở Văn Ninh? Mình kiếp trước? Vô số oan hồn lệ quỷ chết dưới tay mình? Hay là vận mệnh lang bạc kỳ hồ kia.

Ai cũng không thể tha thứ được cho hắn, ai cũng không thể được.

Hắn chôn mặt vào tay, tại trời đất vắng vẻ không người, rốt cuộc nghẹn ngào không thành tiếng:

“Ta rốt cuộc..... Ta rốt cuộc còn có thể làm được gì nữa đây.....”

[Husky] Chương 236: [Long Huyết sơn] Viên tịch

Edit: Chu

Beta:

Từ sau khi ra khỏi Giao Sơn, Mặc Nhiên cứ như tượng đất, ánh mắt đăm chiêu, một mình đi phía trước.

Đứng trước ngã rẽ, hắn đứng đờ ra xuất thần.

Đại chiến đã qua, mặt trời lúc này dần ló rạng ở phía Đông, ánh bình minh xua hết bóng tối, chỉ còn hơi thở vương lại trên cây cỏ trong rừng, như mùi son phấn, trôi nổi trong nắng ban mai.

Hắn quay đầu lại, nhìn núi non nguy nga cao ngất, sau đó nhìn đường phía trước. Thẳng tới Lâm Linh Đảo, ở đó Tiết Mông và bá phụ đều chờ một lời giải thích, một đáp án của hắn. Nhưng hắn không thể tới, hắn muốn đến Long Huyết Sơn.

Trong lòng Mặc Nhiên mơ hồ hiểu được, thứ Hoài Tội đại sư biết kỳ thực vượt xa tưởng tượng của hắn nhiều, bằng không lúc thấy Đạp Tiên Đế Quân sẽ không trấn định tới vậy được. Có lẽ vì nguyên nhân như thế, hắn càng không biết nên theo ai, không biết phía trước tột cùng có gì đang chờ mình.

Kỳ thật giờ phút này trong đầu hắn đã loạn hết cả lên, cũng không có tâm tình để tự hỏi, đến cuối cùng hắn chỉ chết lặng mà rõ ràng——

Hắn nhất định phải đi, bởi vì sư tôn ở đó.

Long Huyết Sơn gần phụ cận Vô Bi Tự, mấy năm trước thỉnh thoảng hay có tảng nhân lên đả toạ, ngồi thiền, nhưng trên ngọn núi này thường xuất hiện mê chướng, rất nhiều người nói trên núi gặp quỷ chặn đường, vào rồi không ra được, nên dần dần, nó hoá thành một ngọn núi hoang.

Mặc Nhiên ngự kiếm lên đường, đi suốt một ngày, rốt cuộc lúc mặt trời lặn đã tới chân Long Huyết Sơn. Hắn cả ngày chưa ăn chưa uống, đã thập phần mệt mỏi, nên lúc hắn thấy một dòng nước chảy ra từ khe gỗ, hắn qua đó, vốc một vốc nước lên rửa mặt.

Đầu tiên là rửa bụi đất, sau đó rửa sạch máu, cuối cùng khuôn mặt hắn mới lộ ra, phản chiếu liễm diễm trên mặt nước.

Khuôn mặt ấy cũng không có gì đáng ghê tởm, nhưng Mặc Nhiên nhìn chăm chăm trong chốc lát, chỉ cảm thấy chán ghét và ghê tởm không nói nên lời, hắn đột nhiên đánh lên nước, xua tan bóng phản chiếu, sau đó khép mắt lại, cơ hồ có chút thống khổ mà vùi mặt vào trong tay chà xát.

Trên đời này không có pháp vạn toàn nào, có thể xé vụn quá khứ và hiện tại của một người hoàn toàn? Có vũ khí sắc bén nào, có thể cắt bỏ ký ức hồi hám trong đầu ra không.

Có ai có thể cứu hắn, có thể nói với hắn, người không phải Đạp Tiên Quân, người chỉ là Mặc Nhiên, người chỉ là Mặc Vi Vũ mà thôi.

Nhưng khi mở mắt ra, gợn sóng đã an tĩnh lại, nam nhân trong đó vẫn oán ghét tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào cổ hắn như vậy.

Hắn biết mình không còn đường lui nữa.

Đứng dậy, lên núi.

Lúc tới giữa sườn núi, sương mù chợt hiện lên, sương mù tới không dấu hiệu báo trước, giơ tay không thấy năm ngón.

Mặc Nhiên lúc đầu cho rằng lén lút, nhưng trong cảm giác, lại không có một chút tà khí.

Giờ đã không còn sớm, trong rừng thỉnh thoảng vang lên tiếng chim vỗ cánh, xung quanh lạnh lẽo, ánh mặt trời từ từ biến mất, mọi nơi tối dần.

“Đại sư?”

Giọng hắn hơi khàn, vừa mờ mịt, vừa đi lên trước.

“Hoài Tội đại sư?”

Không ai đáp lại hắn.

Nhưng kỳ quái là, hắn đi suốt một đường, cơ hồ là mờ mịt, nhưng lại không có gì cản trở hắn, con đường này dễ đi tới mức làm người ta sờn tóc

gáy, như thể sâu trong sương mù có một thay đao đã được người ta sắp xếp cẩn thận từ lâu, chờ lọt lưới.

“Có ai không?”

Sương mù dần tan đi.

Cảnh trước mắt ngày càng rõ ràng, hiện lên từng nét, núi đá thân gỗ đều hiện lên trước mặt hắn.

Hắn nhận ra mình bất tri bất giác đã tới một nơi rộng rãi, quay đầu lại, con đường đi qua vẫn bị sương mù che khuất, nhưng chỉ có ở đây là cây cỏ thư lãng, trắng sáng sao thưa.

Hắn dẫm lên cỏ còn đọng nước, đi lên phía trước, sau đó hắn thấy bóng dáng một người.

Mặc Nhiên ngẩng ra một lát, ngay sau đó lo sợ không yên lao lên, vội gọi: “Sư tôn?!”

Sở Văn Ninh đưa lưng về phía hắn, đang quỳ trước một sơn động bị cỏ cây che khuất, trước mặt y, Hoài Tội đại sư ngồi xếp bằng rũ mắt, biểu tình tư lự, ngậm miệng không nói.

“Sư tôn! Người——”

Bỗng dừng im bật, bởi vì hắn thấy Sở Văn Ninh quay đầu lại, lông mi ướn át, trên mặt còn vương nước mắt.

Mặc Nhiên ngạc nhiên: “Người làm sao vậy?”

Sở Văn Ninh không nói gì, y vẫn luôn ép mình nhẫn nhịn, từ rất lâu trước kia, y luôn cao cao tại thượng, uy nghiêm nghiêm nghị. Như khi vừa sinh ra, y đã là một trưởng giả, một Tiên Tôn, chưa bao giờ còn nhỏ và mềm yếu.

“Mặc Nhiên...”

Nhưng lần này, y hao hết toàn bộ sức lực, lại chỉ mở miệng nói được hai chữ, nghẹn ngào rồi cuộc không nhịn xuống được nữa, tràn tới bên môi.

Mặc Nhiên lăm lăm tiến lên, tới bên cạnh y, cúi người quỳ xuống, ôm chặt lấy y: “... Sao vậy? Sao lại khóc rồi?”

Hắn vừa nói, vừa cúi đầu, vuốt tóc Sở Văn Ninh. Người Sở Văn Ninh rất lạnh, nhưng giờ phút này tìm thấy y rồi, ôm y vào trong lòng, Mặc Nhiên cảm lấy lòng thực nóng.

Từng thời khắc an ổn hẳn đều trộm tới, nói với Sở Văn Ninh một câu, dù thành sai lầm trời cao bố thí cho, dù chỉ nhiều hơn một chút, hẳn cũng coi như trân bảo, không dám coi nhẹ.

“Được rồi, được rồi.” Rõ ràng chính mình cũng bất lực như vậy, hẳn vẫn ôm Sở Văn Ninh trong vùng ngực rộng ấm áp, trấn an, “Không sao đâu, có ta đây, ta tới rồi, ta ở đây.”

Mặc Nhiên nói, hôn lên trán Sở Văn Ninh. Mà giờ khắc này, hẳn bỗng phát hiện người nằm trong lòng luôn cố gắng nhẫn nhịn, vẫn nằm trong mình run rẩy rơi nước mắt, ngón tay Sở Văn Ninh siết chặt vạt áo, cực kỳ giống tiểu sư đệ ở chốn Đào Nguyên sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Không có ai từ nhỏ đã là người kiên cường, Sở Văn Ninh cũng từng có dáng vẻ thiếu niên.

Mặc Nhiên rùng mình, mơ hồ hiểu ra gì đó, hẳn vừa ôm Sở Văn Ninh run lên rất nhẹ, không nhịn được hôn y, vuốt tóc y, vừa nhìn về phía Hoài Tội đại sư.

Lão tăng kia ngồi trên khối đá lớn lạnh băng, ấn đường nhíu lại, lông mi rủ xuống, mắt ông nửa nhắm nửa mở, trong mắt không có sự sống, tay cầm một nhánh hải đường, tựa hồ muốn tặng ai đó. Nhưng hẳn là người kia đã từ chối ý tốt của ông, hoa đã tàn, chỉ còn mấy bông nhỏ ở đầu cành chưa héo.

Hoài Tội viên tịch.

Người cất giấu rất nhiều thần thoại, rất nhiều bí mật, đến phút cuối, trên mặt vẫn không có lấy một chút thoải mái.

Biểu tình của ông thống khổ.

Càng làm người khác khó chịu chính là, sau khi ông chết, gương mặt không còn dừng lại ở dáng vẻ hơn ba mươi tuổi, ông hoàn toàn biến thành lão tăng da nhăn nheo, hơn nữa không biết vì lý do gì, có thể thấy được tốc độ gương mặt ông bị một con trùng kim sắc nhỏ như tằm ăn dần.

“Con trùng này...”

“Là nghia trùng.” Rốt cuộc Sở Văn Ninh cũng mở miệng, giọng khàn khàn tới đáng sợ, “Có người ghét dáng vẻ của mình, định ra huyết kế với loại

trùng này. Nghĩa trùng sửa lại dung nhan cho ký chủ, để báo đáp, ngày ký chủ ly thể, nghĩa trùng sẽ cắn nuốt toàn bộ thân thể của ký chủ.”

Nghe y cố hết sức giữ ngữ điệu vững vàng, chậm rãi nói, Mặc Nhiên không khỏi ôm y vào sâu trong lòng hơn. Có lẽ người trong lòng đã quỳ ở đây rất lâu, tay chân đều lạnh buốt.

Từ kiếp trước tới kiếp này, Sở Văn Ninh vẫn luôn là ngọn đèn dẫn đường của hắn, là ngọn lửa của hắn, xua tan bóng đêm cho hắn ấm áp.

Nhưng giờ phút này Mặc Nhiên ôm y, chỉ cảm thấy người trong lòng lạnh như băng.

Thật lạnh.

Làm hắn đau lòng.

“Ta ở đây, ta ở đây.”

“Ông ấy đã bảo ta tới Long Huyết Sơn từ lâu.” Sở Văn Ninh có vẻ đã mệt mỏi tới cực điểm, như có kẻ rút hết toàn bộ ấm áp trong máu y, ném vào trong thống khổ dày vò vô biên vô hạn.

“Ông ấy biết ta không muốn gặp mặt nói chuyện cùng ông ấy, không muốn nghe ông ấy giải thích bất cứ thứ gì, nên từng để lại cho ta một phong thư, nội dung đều là những lời khẩn thiết, nhưng ta bảo thủ, ta không chịu tin ông ấy... Ta nghi ngờ ông ấy.”

Mặc Nhiên vuốt ve gương mặt y, hắn chưa từng thấy Sở Văn Ninh như vậy. Hơn nữa kiếp trước cũng không hề có.

Chuyện này làm hắn không khỏi lo sợ không yên, hắn nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhưng Sở Văn Ninh chỉ trống rỗng mà đáp lại: “Là ta nghi ngờ ông ấy...”

Người vẫn luôn bình tĩnh, vẫn luôn lý trí, rốt cuộc vỡ thành từng mảnh nhỏ. Y như một cây cung khảm sừng, dây cung căng đến cực hạn bỗng gãy. Y ở trong lòng Mặc Nhiên run lên, không nhịn được mà run lên, tuyệt vọng như vậy, đáng thương như vậy.

Sở Văn Ninh co người cuộn lại, người luôn cố gắng cứng rắn suốt nửa đời một khi tuyệt vọng, mọi cảm xúc cực kỳ bi ai nhẫn nhịn bao lâu sẽ tràn đê: “Ta nên tới đây sớm hơn... Nếu nghe ông ấy nói xong, rất nhiều chuyện sẽ

không xảy ra, Nam Cung Tứ sẽ không chết, Sư Muội sẽ không mù, vốn đều sẽ kịp... Đều sẽ kịp mà.”

“Sư tôn.”

“Nếu ta chịu nghe theo lá thư kia nói, sẽ không như vậy.”

Mặc Nhiên im lặng rất lâu, làm hẩn hơi trấn an, rất lâu sau, Sở Văn Ninh không khóc nữa, nhưng ánh mắt y đã mất tiêu điểm, Mặc Nhiên nắm lấy tay y, nhận ra dù có ủ ấm như thế nào, chút run rẩy rất nhỏ kia, cũng không dừng lại được.

“Vì sao ta không chịu tin ông ấy một lần...”

Mặc Nhiên yên lặng mà nghe. Kỳ thật một đường tới đây, vì Đạp Tiên Đế Quân, Mặc Nhiên đã dự đoán vô số cảnh tượng khi gặp lại Sở Văn Ninh, nghĩ ra rất nhiều lời giải thích cùng năn nỉ.

Nhưng hẩn nhận ra đều không thể dùng được.

“Ông ấy... Còn để lại một quyển trục hồi ức...” Cuối cùng, Sở Văn Ninh rốt cuộc chậm rãi bình tĩnh lại, Mặc Nhiên vuốt ve gương mặt y, gương mặt y rất lạnh, “... Trước khi ông ấy đi, vẫn luôn hy vọng người có thể tới, tự tay đưa cho người.”

Nghe thấy mình cũng liên quan, đầu ngón tay Mặc Nhiên cứng đờ.

Quyển trục hồi ức?

Nó sẽ viết cái gì? Hoài Tội đại sư biết được những gì?

Mặc Nhiên cảm thấy tay mình cũng bắt đầu lạnh, lông tóc dựng ngược, hẩn lạnh thấu xương.

Sở Văn Ninh khàn khàn nói: “Nhưng mà ông ấy không đợi được, tuổi thọ của ông ấy đã hết.” Y nói xong, tựa hồ bị chạm tới vết sẹo cực kỳ đau đớn, ấn đường nhíu lại, không nói thêm nữa.

Y sợ nói thêm một câu nữa, sẽ lại hỏng mất.

Sở Văn Ninh lấy tay che mắt, y bình ổn lại mình, chậm rãi thu hồi trấn định rơi đầy đất, bình thản, thanh lãnh, đáng tin. Y nhặt lại từng mảnh nhỏ, thông thả mặc lên người mình.

Y chung quy vẫn không quên làm kẻ yếu.

Cuối cùng, Sở Văn Ninh nâng mi mắt lên, lấy quyển trục trong lòng ra, đưa cho Mặc Nhiên.

“Đây là những bí mật ông ấy biết được.”

Giọng Mặc Nhiên có run rẩy rất nhỏ đến không thể phát hiện: “... Ông ấy cũng cho người xem rồi ư?”

“Xem rồi.”

Lòng Mặc Nhiên run lên.

Hắn nhìn vào mắt Sở Văn Ninh, trong nháy mắt hắn có một ý niệm cực kỳ đáng sợ.

Hắn cảm thấy, Sở Văn Ninh tựa hồ đã biết hết tất cả.

Nhận lấy thanh ngọc mang bức hoạ cuộn tròn lại.

Hắn bỗng nhiên lại bất an, vì thế nắm lấy tay Sở Văn Ninh, vuốt ve.

“Văn Ninh...”

“...”

“Nếu ở Giao Sơn, người kia... Nói với người đều là sự thật, người sẽ hận ta ư?”

Sắc mặt Sở Văn Ninh vốn đã rất tái nhợt, giờ huyết sắc lại biến mất hoàn toàn, môi cũng hơi tái xanh.

“Người sẽ hận ta ư?”

Mặc Nhiên nắm tay y, sức lớn như vậy, cố chấp, thậm chí là dã man. Nhưng trái ngược lại hoàn toàn với sức lực kia, dưới lông mi mềm mại của hắn có đau khổ cầu xin. Sở Văn Ninh lắc đầu, không trả lời, y nhắm mắt lại: “... Xem quyền trục đi.”

Quyền trục Hoài Tội đại sư để lại âm khí rất nặng, không giống pháp chú thể gian, giống với ảo cảnh của Vũ Dân từng gặp ở Chốn Đào Nguyên.

Mặc Nhiên âm thầm liếc Sở Văn Ninh, sau đó mở hoạ trục ra, ánh sáng như ngọc tản ra từ bức hoạ chiếu lên ấn đường.

Cảnh tượng ở Long Huyết Sơn biến mất, áp tới đầu tiên là bóng đêm dài vô tận, trong bóng đêm, giọng Hoài Tội vang lên, mang theo mấy phần than thở, quanh quẩn bên tai Mặc Nhiên.

“Sở tông sư, Mặc thí chủ, lão tăng tự biết thời gian không còn nhiều, nhưng giờ thiên hạ xảy ra chuyện, đại hoạ giáng xuống, nếu không dốc hết sức lực, đem một vài chuyện, nói cho hai vị, giúp đỡ hồi hoàn, lão tăng trong luyện ngục, cũng sẽ hổ thẹn.”

Tiếng ấy dừng một chút, tiếp tục chậm rãi nói.

“Trong quyển trục này, có một số chuyện cũ, không thể tưởng tượng nổi, nhiều sai lầm của lão tăng khi xưa, không thể giấu diếm. Ta nửa đời làm việc vội vã, khi xưa tội nặng, lại thêm tội ngu dốt nông cạn, lòng dạ hẹp hòi, tính ra sống tạm bợ suốt hai trăm năm, khi thanh tỉnh, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, số việc thiện đã làm, cũng ít tới đáng thương. Cả đời Hoài Tội ta, không thể chuộc lại, sau khi chết bị đày vào Địa Ngục Vô Gian, vĩnh viễn không được siêu sinh. Chỉ là, trong lòng ta vẫn có hy vọng xa vời, hy vọng sau khi hai vị xem xong, xin đừng ghét bỏ lão tăng, cảm thấy lão tăng... Không bằng cầm thú.”

Trước mắt Mặc Nhiên hiện lên ánh sáng nhạt, hắt chớp mắt, nơi có thể thấy, là khung cảnh bi thương u ám, cây già quạ đậu, chim mổ tròng mắt, móc ruột ăn.

Hắn hơi giật mình, cảm thấy khung cảnh này rất quen, nhưng không nghĩ ra ngay được.

Cho tới tận khi cửa thành bụi đất phi dương, một đám người phi tới, mặc giáp cứng, đeo tên, cưỡi ngựa gầy. Trong đó một người có gương mặt trẻ tuổi đột nhiên siết chặt dây cương, ngã khỏi ngựa, lao tới bên một thi thể bên cửa thành, gào thét la hét: “Cha! Cha ơi!”

Mặc Nhiên kinh ngạc, cảm thấy từng cơn lạnh sống lưng lan ra cả người.

Đây là...

Ảo cảnh của Vũ Dân ở Chốn Đào Nguyên?

Đây là chiến hoả trong Lâm An cổ?!

[Husky] Chương 237: [Long Huyết Sơn] Thần mộc

Edit: Hàn Tử Lam

Beta: Chu

Không khác chốn Đào Nguyên, lúc này hắn không can thiệp vào được, hắn chỉ là một người đứng xem, mọi người trong hồi ức dù thế nào cũng không thấy hắn, hắn đi đến bên những kỵ binh đó, hắn cúi đầu, nhìn thiếu niên ôm thi thể khóc rống kia.

Gân xanh lộ rõ không ngừng run rẩy, nháy lên.

Hắn cảm thấy hơi lạnh thấu xương, da gà nổi lên khắp người.

Lại lần nữa nhìn thấy cảnh này, hắn biết rõ thiếu niên này cuối cùng trong kinh biến Lâm An thành nhân vật thể nào —— bán đứng thái thú Sở Tuân công tử, vì để dưỡng phụ chết mà sống lại, không tiếc hi sinh tính mạng cả tòa thành trì.

“Tiểu Mẫn, người chết không thể sống lại, người đừng quá khổ sở, nơi này không thể ở lâu, chúng ta vẫn là mau trở về đi thôi.”

“Không..... Không..... Ta không muốn đi đâu hết, ta muốn a cha..... Ông ấy, ông ấy đi tìm đồ ăn cho ta, cho nên mới bỏ mạng, là ta có lỗi với ông ấy, cha! Cha!”

Mặc Nhiên nhìn chăm chăm thiếu niên kia.

Người này là ai?

Là phụ thân của Hoài Tội ? Hoặc là.....

Ánh mắt hắn dừng ở trên tay trái Tiểu Mẫn, chỗ khe ngón tay cái với ngón tay trỏ, có một nốt ruồi đen to tầm hạt gạo.

Hắn đột nhiên nghĩ tới tay Hoài Tội đại sư, cũng ở vị trí này, giống nhau như đúc, cũng có một nốt ruồi đen như vậy, không sai chút nào.

Mặc Nhiên kinh ngạc.

Lúc này, tiếng nói chậm rãi vang lên từ ngọn cây xa.

“Ta từ nhỏ, sinh với Lâm An, không có cha mẹ, được người chăn ngựa trong phủ thái thú nhận nuôi. Năm mười bốn tuổi kia, thiên liệt quỷ giới, Lâm An chịu khổ, trong nhà không gạo, không có lương thực, ta bụng đói khó nhịn, cha nuôi mạo hiểm ra khỏi thành tìm đồ ăn cho ta, chạng vạng tối còn không có trở về.”

Hải hùng khiếp vía ——

Hoài Tội, thật sự là Tiểu Mãn hai trăm năm trước ?!

Hoài Tội nhẹ giọng nói: “Đưa ta ra khỏi thành, khi tìm được ông ấy, ông đã bị tà ám giết chết, bụng mở ra, đôi mắt bị quạ đen mờ đến trống không. Cảnh tượng kia, ta đời này đều không thể quên được.”

Tại Mặc Nhiên mà ông ông, hẳn đi theo Tiểu Mãn vào thành, năm đó Lâm An thiên liệt đến gió cuồng mưa máu, Quỷ Vương áp chế mọi người giao ra Sở Tuân. Những việc này hẳn đều đã xem qua một lần, lại xem lần nữa, lại vẫn cảm thấy thâm bi thương, lòng người hiểm ác.

Hắn nhìn chuyện xảy ra một đêm kia, Tiểu Mãn năn nỉ đủ cách, cầu mọi người đừng mang cho nuôi nó tách rời trừ hoạn, cầu quản gia chờ Sở Tuân trở về, xem có thể giữ phụ thân toàn thây không.

“Cầu xin các người, chờ một lát, lát nữa công tử về, ta nhất định trông giữ thi thể ông, nếu khởi thi, ta nhất định sẽ ngăn cản, cầu xin các người……”

“Khởi thi người căn bản không ngăn được, cái nào nặng cái nào nhẹ người phải phân rõ!”

“Không! Đừng xé nát ông ấy, xin các người không cần xé nát ông ấy……”

Mưa to giàn giụa, Tiểu Mãn không ngừng quỳ xuống đất dập đầu, dập đến đầu, cổ đều là máu, lại vẫn không ngăn được, xác chết phụ thân vẫn là bị thô bạo kéo ra từ trong lòng nó, bị quân sự phủ thái thú kéo ra ngoài phủ, bọn họ vây quanh thi thể lúc nào cũng có khả năng dị biến kia.

Tâm mắt Tiểu Mãn bị chặn, một lát sau, hắn nhìn thấy máu loãng chảy ra từ dưới chân mọi, nháy mắt bị nước mưa pha loãng thành hồng nhạt.

“Ta khi đó ích kỷ, chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí, đối với tất cả mọi người tràn ngập oán hận, cho nên phản bội Lâm An, tự tiến cử thành thủ hạ của

Quý Vương , để trả thù bọn họ.”

Theo tự thuật của ông, Mặc Nhiên lại lần nữa thấy hình ảnh đã từng chấn động nội tâm hắn kia.

Mẫu thân moi bụng ăn con trai.

Thành kẻ phản bội người anh hùng kia.

Sở Tuân quỳ gối trước thềm đá cao của miếu Thành Hoàng, còng lưng quỳ đến lầy lội bên trong, khóc không thành tiếng.

Hắn nhìn thấy bạo dân áp giải Sở Tuân đến miếu đường, giống như những con chó thực ồn ào, mênh mông vây lại, vì để mình có thể kéo dài hơi tàn mà đồng, không tiếc dâng mạng Sở Tuân.

Hắn nhìn thấy Sở Tuân móc tim cùng linh hạch của mình ra, giao cho bá tánh vì y than khóc vì y mà đau , mà khóc , để cho bọn họ mau rời khỏi nơi này, không cần ở lại.....

Một chút này, Tiểu Mãn cũng đều nhìn ở trong mắt.

“Sau đó, ta đi Quỷ giới. Bao nhiêu lần một mình tới, ta đều sẽ nghĩ đến thảm trạng của Sở công tử ngay lúc đó, nghĩ đến y dâng tim, nghĩ đến y từ trước..... đối xử với chúng ta thực tốt. Mỗi lần nghĩ vậy, ta đều cảm thấy lo sợ khó an tâm, ta càng ngày càng không chạy thoát được nội tâm khiến trách.”

Hoài Tội dừng một chút.

Tiếng nói ông trở nên cực kỳ thống khổ.

“Ta là phản đồ.”

Mặc Nhiên trong lòng là tư vị không nói nên lời.

Thiện ác có khi chỉ trong nhất niệm nhân gian, có người đâm dao trong nháy mắt, kỳ thật đã hối hận, nhưng thế thì sao?

Sớm đã không còn đường lui.

“Không lâu sau, ta nghe nói linh hồn Sở Tuân vào địa phủ, y là người lương thiện, tu vi dù chưa đến đỉnh, không thể thi giải thành tiên, nhưng cũng đủ lập tức đi vào luân hồi, kiếp sau vinh hoa phú quý, hưởng thụ cả đời thanh ninh, nhưng y không đi. Hài tử, phu nhân, vì kiếp nạn lớn năm đó, hồn lẫn lộn, chia năm xẻ bảy, y đến chỗ Diêm La năn nỉ, nguyện ý dùng

phúc lộc ba đời của mình, đổi lấy vợ con được giải thoát. Nhưng cuối cùng kết quả, lại không thuận lợi vậy.”

Mặc Nhiên thấy Hoài Tội bồn tẩu khắp Quỷ giới, ông ta vì hồ thẹn khó làm, không có mặt mũi nào đối mặt với Sở Tuân, vẫn luôn thật cẩn thận trốn tránh Sở Tuân, nhưng ông ta nghĩ mọi cách lôi kéo những quý binh quý tốt ở đó dò hỏi: “Vợ con kia đâu? Cuối cùng Diêm La nói gì? Có thể nghĩ cách tách hồn phách bọn họ ra , để họ cùng vào luân hồi không?”

“Có thể nghĩ cách không? Xin người.”

“Xin các người giúp Sở Tuân công tử nghĩ cách đi, muốn trả giá như thế nào ta đều có thể thương lượng.....”

Tên quý tốt cười nhạo ông ta nói: “Đã nghe sự tích huy hoàng của người từ âlâu, lúc trước không phải người giúp Cửu vương, hại chết cả nhà Sở Tuân? Sao tới địa phủ rồi, người lại bỗng nhiên đổi tính, người sợ Sở Tuân làm quý, tới cùng người thanh toán à?”

Mặc Nhiên đi theo sau Hoài Tội, xem ông ta cầu xin rất nhiều người, quý với rất nhiều người. Có lẽ không nên gọi người, hẳn nên gọi là quý. Nhưng rất nhiều thời điểm, người cùng quý bản tính kỳ thật đều là giống nhau.

Tựa như Sở Văn Ninh từng nói, linh hồn có lẽ sẽ thay đổi tính cách, thay đổi sở thích, thay đổi tính nết, nhưng bản chất, tuyệt sẽ không bởi vì sinh tử luân hồi mà thay đổi mảy may.

Hoài Tội hỏi chuyện vợ con Sở Tuân luân hồi khắp nơi, rất nhanh bị cửu vương phát hiện.

Cửu vương lúc ấy giao thủ với Sở Tuân, bị phá huỷ một mắt, đã hận Sở Tuân từ lâu, nghe nói thủ hạ Tiểu Mãn, không ngờ lại đầy cỏi lòng áy náy giúp đỡ chủ cũ trộm hỏi cách luân hồi, không khỏi giận dữ.

Hắn thu hồi lệnh bài Quỷ giới của Hoài Tội cũng chính là thu lại quyền tự do đi tới đi lui của ông ta, đẩy ông ta về nhân gian, cũng cướp đi mệnh quý tốt sống thọ vĩnh hằng của ông.

“Cút về dương gian đi, đương nhiên khi âm khí trên người người tiêu tán , người sẽ chết. Sau khi chết vĩnh viễn không vào Địa Ngục Vô Gian, linh hồn vạn kiếp không thể siêu sinh.” Cửu vương dùng con mắt duy nhất kia, nhìn chăm chăm Hoài Tội, “Đây là người giúp chủ cũ mưu sự đại giới.”

Bóng đêm địa chủ biến mất.

Mặc Nhiên nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách, là mùa xuân, mưa phùn như tô, màn mới trơn bóng xanh biếc.

Hắn thấy Hoài Tội xuống tóc đi tu, trong mưa xuân đến.

“Ta về tới nhân thế, lúc này, nhân gian đã qua trăm năm. Quý Vương tuy thu lại lệnh bài của ta, nhưng trên người ta còn sót lại âm khí, có thể giúp ta vào giờ Tý khi âm khí mạnh nhất trở về Quý giới, nhưng mà ở lại lâu, hao tổn rất lớn. Ta kỳ thật..... Vẫn rất sợ chết, không dám thường trú ngụ lâu dài ở Quý giới, chỉ khi tìm được một ít manh mối thật sự, một ít giúp đỡ, mới có thể trộm quay lại âm phủ.”

Mặc Nhiên nghe ông trầm thấp tự thuật, nhìn cảnh trước mặt, trong rừng trúc Hoài Tội lẻ loi độc hành, đông mai năm tuyết, hạ về nghe mưa, một mình ông đi, từ xuân sinh vạn mộc, đến tuyết lạnh thấm đầy.

Giày đi hồng từng đôi từng đôi.

Hoài Tội tìm khắp nơi, hỏi thăm, hy vọng có thể thấy chút ghi chép ít ỏi, có thể giúp đôi linh hồn mẹ con bị ông phá huỷ, có cơ hội chuyển thế trọng sinh.

Hoài Tội nói: “Đó cũng là cơ hội để ta chuộc lại một phần tội nghiệt.”

Người khác có lẽ sẽ không cảm thấy, chỉ cảm thấy Hoài Tội quá nực cười, nhưng Mặc Nhiên nghe đến đó, hốc mắt lại bỗng dưng đã ươn ướt.

Chuộc tội.

Mỗi sai lầm phạm phải, kẻ muốn hối cải, đều như cá thiếu nước, khát vọng chuộc tội.

Hắn là như thế này, Hoài Tội cũng là như thế này.

Bọn họ đều không phải người lương thiện, trên tay dính đầy máu, dưới chân đều là xương sọ bị nghiền thành mảnh nhỏ.

Chuộc tội thế nào.

Dùng đôi tay từng giết người, trả sinh mệnh về hồ công đức, tội nghiệt có thể xóa bỏ toàn bộ ư? Hắn chỉ mong thị phi thiện ác, phúc báo nhân quả thế gian, đều có thể đơn giản như vậy.

Nhưng hắn biết không phải vậy.

“Ta ở thế gian, lại sống thêm gần trăm năm.” Hoài Tội ngừng lại thở dài,

“Một trăm năm này, gặp nạn tất giúp, thấy khổ tất cứu, ta biết làm như vậy vô dụng, mặc kệ lại tích được bao nhiêu thiện đức, ta sau khi chết vẫn sẽ rơi vào luyện ngục, nhận hết dày vò khổ sở. Nhưng ta chỉ mong làm lòng mình dễ chịu một chút, ta chỉ là muốn, nếu là công tử quay lại nhân gian, y nhất định..... Cũng sẽ giúp người giải sầu, giúp họ giải quyết khó khăn nhỉ?”

Chuyện cũ trăm năm trên nhân gian vụt qua.

Hắn thấy Hoài Tội cũng coi nhì mù mắt đi trên đường, thấy ông ở hai đầu ruộng giúp lao động, hắn thấy Hoài Tội vá áo cũ dưới ánh nến mờ, lại quyên hết tiền bạc chỉ vì sửa chữa thôn xóm bị tà ám phá hoại.

“Sở công tử, vẫn mãi không luân hồi. Ta sau hái được một nhánh hải đường rụng rở ở nhân gian, nhớ ra y và cùng phu nhân thích nhất loại hoa này, đầu ta liền mơ hồ, lấy hết can đảm đến Quỷ giới gặp y một lần, kết quả tất nhiên là không cần phải nói, y để ta ở ngoài cửa, bảo ta sau này không được đến nữa.”

Trong hình là Hoài Tội đứng trong hẻm Quỷ giới, bóng dáng gầy guộc.

Lúc này, lưng y đã ẩn bóng.

“Ta không dám làm y phiền lòng, không còn xuất hiện trước mặt y, nhưng nhánh hải đường kia, hắn không vứt. Ta nghĩ có lẽ y vẫn là thích những thứ ở nhân gian này, y ở địa phủ không thấy được, ta liền nhờ người đưa cho y. Ta hy vọng hận của y với ta, có thể bởi vậy giảm đi chút, cho dù một chút cũng được.”

“Sao đó, ta nghe nói linh hồn Sở phu nhân có thể khôi phục, chỉ là cần thời gian, nhưng tiểu công tử ba hồn bảy phách lại dập nát, chảy vào hoàng tuyền, sau này trên trời dưới đất, đều không còn nó nữa. Biết được tin này, ta càng áy náy khó nguôi, hối hận không thôi —— cho đến có một ngày, ta lấy được một thứ.”

Đêm trăng xuân sớm, sương sớm nổi lên.

Hoài Tội ngồi trong khoang thuyền, từng ánh đèn trên thuyền chài phản chiếu lên mặt sông, cũng chiếu sáng đỏ trong tay ông.

Mặc Nhiên đi tới xem, hắn ngồi bên Hoài Tội, cách gần, phát hiện là một khúc gỗ. Khúc gỗ kia lớn lên kỳ quái, khác với cành cây có vỏ thô ráp, hoa

vẫn tinh mịn, nhưng nó không có.

Nó chỉ lớn bằng một bàn tay, vỏ cây bóng loáng tinh tế, tản ra ánh sáng nhàn nhạt, cho dù là trong ảo cảnh, Mặc Nhiên đều giống như có thể cảm nhận được này khúc gỗ này tựa hồ ở chảy xuôi một loại thanh hương.

“Viêm Đế thần mộc.”

“!”

Mặc Nhiên bỗng dừng mở to hai mắt, không thể tin nổi mà nhìn đoạn gỗ chảy xuôi quang hoa kia.

Đây là..... Viêm Đế thần mộc?!

Trong truyền thuyết Đông Hải xa xưa, không người đến đây, sinh trưởng nên thánh thụ ngàn năm này? Mặc Nhiên sống hai đời, hành tẩu giang hồ nhiều năm, sao lại không biết truyền thuyết Viêm Đế thần mộc.

Có thể sống lại thành người.

Có thể rèn thành thần binh cường hãn hơn bất kỳ thần võ nào.

Thậm chí có thể giúp phạm nhân phi thăng, trực tiếp thoát khỏi khổ sở luân hồi, vĩnh lập thành tiên.

Hoài Tội hiển nhiên cũng biết lời đồn này, ông nhẹ giọng nói: “Thần mộc có linh, luyện nhập linh hạch, nhưng ít ngày nữa phi thăng, trở thành tiên nhân..... Ta sẽ không bao giờ phải chịu nguyên rửa luyện ngục, từ đây, là giải thoát rồi.”

Mặc Nhiên đột nhiên nhớ tới những lời đồn đại về Hoài Tội.

Trên phố nói ông cự tuyệt lời mời Thiên giới, từ đó ở lại nhân gian mãi.

Chẳng lẽ chân tướng kỳ thật là ông ta luyện hóa Viêm Đế thần mộc không có kết quả, thất bại ư?

“Ta thật sự..... Thật sự rất muốn dùng đoạn thần mộc này vì mình. Có một thời gian, ta thậm chí cảm thấy đây là ý trời, là trời xanh thương hại ta, tha thứ cho ta, không muốn để ta rơi vào luyện ngục mà chịu khổ, cho nên mới khiến đoạn thần mộc này cơ duyên xảo hợp, đến bên cạnh ta.”

Trong khoang thuyền, Hoài Tội vuốt ve đoạn thần mộc kia, trong mắt lóe khát vọng cùng mê mang, biểu tình ông mâu thuẫn như vậy, như tiếng nói quanh quẩn bên tai Mặc Nhiên.

“Nhưng mà, ta từng ở đọc được trong sách cổ, Viêm Đế thần mộc giống Nữ Oa di thổ, nhờ vào đoạn thần mộc này, có thể tạo ra người sống.”

[Husky] Chương 238: [Long Huyết Sơn] Vô hồn

Edit: Thiên Di

Beta

“Gì cơ?!”

Mặc Nhiên chấn động, lùi lại nửa bước, nếu không phải hấn chỉ là bóng người hư vô trong họa trục, giờ phút này chỉ sợ đã đạp đổ sọt cá——

Thần mộc Viêm Đế có thể tạo ra người sống?

“Gỗ Viêm Đế, đất Nữ Oa, đàn Phục Hy, ba loại này vốn là Tam Hoàng sáng thế Thần khí, linh lực cực thuần, tương truyền nhóm thần tiên đầu tiên của trời đất đều từ những Thần Khí này mà ra. Ta có được một đoạn gỗ Viêm Đế, mặc dù không có pháp lực thông thiên triệt địa của Thần Nông, muốn nặn người cũng không phải chuyện khó. Như thái sư Thông Thiên sau khi chết, lấy củ sen trọng tố làm thân, ta cuối cùng hạ quyết tâm, quyết ý dùng đoạn thần mộc này, khắc thành dáng vẻ của Sở tiểu công tử.”

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt hoa lên.

Khắc thành... Dáng vẻ Sở tiểu công tử... Sở Lan?

Hoài Tội nói: “Ta muốn ân công còn một đứa con trai.”

Cổ họng Mặc Nhiên khô khốc tới cực điểm, như có gì mắc ở đó, nửa ngày sau mới lẩm bẩm nói: “Không thể nào...”

Trong bức họa trục, tiếng chuông chiều ở Vô Bi Tự vang lên, chiều hôm buông xuống.

Chim mồi về tổ, nhóm tăng lữ vạt áo bay bay, tay áo dài rộng đi trên cầu thang.

Hoài Tội đại sư ngồi trong thiện phòng, cửa sổ đóng chặt, thắp thanh đăng cổ Phật, dốc lòng khắc từng chút từng chút, ông không dám khắc ẩu, trước

khi khắc thần mộc thành người sống, đã khắc hàng trăm hàng ngàn người gỗ, mãi tới khi giống như đúc, giống Sở Lan trong trí nhớ như đúc.

Tối đó, ông rút cuộc cẩn thận nâng thần mộc ra, sau khi quan sát hồi lâu, thận trọng lại cẩn thật, hạ một đường đầu tiên xuống.

Vụn gỗ bay lả tả, rơi xuống đất liền tan thành bột ánh kim.

Mỗi một nét khắc của ông, đều cố gắng hết sức, mỗi một nét khắc, trước mắt đều là thân ảnh hai vị cổ nhân kia. Thời gian trăm năm trôi nổi dưới lưỡi dao, lão tăng cúi đầu thật thấp, cổ tựa hồ đã bị tội nghiệt đè gãy từ lâu.

“Ta bế quan như vậy, trong miếu chùa, tốn mất năm năm, mới khắc xong ‘Sở Lan’.”

Mặc Nhiên cứng đờ đi tới bên Hoài Tội, hẩn nhìn tăng nhân chậm rãi hạ dao khắc, đã là nét cuối cùng, từng vụn sáng nhỏ xíu bị Hoài Tội phui đi.

Hoài Tội run rẩy vuốt ve gương mặt công tử khắc từ gỗ ra, y quan, ông khóc, quỳ trên đất, không chịu nổi dập đầu trước pho tượng gỗ kia.

Mặc Nhiên ngờ ngác mà nhìn trên án kỉ, bày một pho tiểu tượng kia.

Thần mộc tạo thành thân, áy náy mà nhận.

Thân hình nho nhỏ, lại là dáng vẻ trẻ con của Sở Văn Ninh.

Giờ đã là chạng vạng, tiếng chuông vang lên, trong thiên địa chỉ còn sót lại một vệt tà dương cuối cùng, xuyên qua song cửa sổ chiếu vào, chiếu lên trên bàn dài.

Tiếng chuông chiều truyền vào trong miếu, tăng lữ ngoài vườn đốt gỗ bách và gỗ tùng, mùi thơm ngào ngạt còn vương chút khổ sở cùng thanh lãnh.

Màn đêm buông xuống, thiền viện an bình.

“Gọi người, Sở Văn Ninh đi.”

Tiếng chuông cuối cùng vang lên, Hoài Tội nhỏ giọng thì thào với pho tượng gỗ kia.

Ông đâm vào đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu mang đầy linh lực lên, trong phút chốc, trong phòng rực lên ánh sáng lộng lẫy.

Mặc Nhiên đứng trong ánh sáng run rẩy lông mi, khép hai mắt lại, mí mắt hẩn run không chịu nổi, hẩn muốn cố gắng nhìn rõ hết thấy trong ánh sáng

rực rỡ, nhưng hai mắt đắm lệ mông lung, ánh sáng chói mắt, không nhìn rõ thứ gì, không thấy được thứ gì.

Khi bị chói tới nhắm mắt hoàn toàn, Mặc Nhiên nghĩ ——

Sở Văn Ninh cũng đã biết hết thầy, lòng y, sẽ đau tới mức nào?

Không phải người sống.

Không cha không mẹ.

Chẳng qua chỉ là một đoạn gỗ khô, một giọt máu tươi.

Mờ mịt trong trời đất bao la không hay biết, sống hơn ba mươi năm.

“Thần mộc có linh, sau khi dùng máu người dẫn, thật sự như mong muốn của ta, biến thành dáng vẻ Sở Lan tiểu công tử. Ta nuôi lớn y trong chùa, thu y làm trò, chậm rãi, y trưởng thành, bắt đầu hỏi ta về thân thế của mình, hỏi ta mình từ đâu tới.”

Mặc Nhiên thấy Sở Văn Ninh còn nhỏ ngồi cạnh Hoài Tội, vừa ăn kẹo hồ lô, vừa hỏi: “Sư tôn, người vẫn luôn nói ta được người bế về từ nền tuyết, vậy người rốt cuộc bế ta từ đâu về vậy?”

Ánh mắt Hoài Tội hướng về dãy núi lạnh lẽo xa xăm, ông ngẩn ra trong chốc lát, sau đó dường như thở dài nói ra hai chữ.

“Lâm An.”

“Nên ta là người Lâm An ư?”

“Ừ.”

“Nhưng ta xưa nay đều chưa ra khỏi chùa, Lâm An thế nào, ta cũng không biết.” Sở Văn Ninh có vẻ có chút uể oải, “Sư tôn, ta muốn xuống núi xem bên ngoài. Ta..... Muốn tới xem Lâm An.”

Ảo giác dần dần nhạt đi, Vô Bi Tự xa vời, tiếp đó là khung cảnh Giang Nam rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Vào tháng sau, hồ nở rộ hoa sen kiều diễm đoạn chính, mùi thơm nức mũi, Sở Văn Ninh còn nhỏ hơn Hạ Tư Nghịch một chút lững chững đi trên gạch đá xanh, Hoài Tội đi theo sau y.

“Văn Ninh, người đi chậm một chút, cẩn thận kéo ngã.”

Sở Văn Ninh quay đầu lại cười.

Đó là ngây ngô non nớt Mặc Nhiên chưa từng thấy, gương mặt tươi cười vô ưu vô lự.

“Vâng ạ, ta chờ sư tôn.”

Khi đó Sở Văn Ninh, mặc áo bào tiểu tăng màu than chì, không cắt tóc, búi tóc nhỏ búi cao, trên đầu đội một chiếc lá sen, lá sen kia vẫn còn đọng chút sương sớm, tôn lên gương mặt Sở Văn Ninh càng thêm thuần khiết, trong sáng.

Hoài Tội tới bên y, dắt tay y: “Được, Tây Tử Hồ xem thử rồi, tiếp theo người muốn tới đâu?”

“Đi ăn mấy món được không ạ?”

“Vậ.....” Hoài Tội dừng một chút, “Vào trong thành đi.”

Bọn họ dắt tay vào thành, Mặc Nhiên đi cạnh họ, hẩn nhìn Sở Văn Ninh đội lá sen, còn chưa tới đầu gối mình, trong lòng vừa trù mến, vừa khổ sở. Hẩn vươn tay, biết rõ là không thể chạm vào người trong ảo cảnh, lại vẫn với tới, xoa xoa đầu Sở Văn Ninh.

“Ơ?”

Thế mà dưới cái xoa này, Sở Văn Ninh bỗng nhiên dừng bước lại.

Hoài Tội hòa ái hỏi: “Làm sao vậy?”

Sở Văn Ninh ngẩng đầu lên, nghiêng mặt, cặp mắt kia dưới ánh mặt trời, trong như hai hồ nước, không nghiêng không lệch, dừng lại trên người Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên cơ hồ là ngạc nhiên, chỉ nghe thấy tim đập thành thịch, dòng máu chảy rần rật.

Hẩn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại ần ần chờ mong.....

“Đó là gì thế ạ?”

Sở Văn Ninh buông tay Hoài Tội ra, đi tới bên Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên càng xem càng cảm thấy khó chịu, hẩn chưa từng thấy Sở Văn Ninh không chút băn khoăn, biểu tình sơ lãng như vậy, hẩn nhìn không được cúi người xuống, cầm lòng không đậu mà dang hai tay ra, muốn ôm lấy y.

Nhưng mà Sở Văn Ninh lập tức xuyên qua bóng dáng mờ ảo của hẩn.

Mặc Nhiên sững sốt một lát, quay đầu lại, thấy đứa bé ấy tới một cửa hàng điểm tâm sau lưng mình, đang ngửa đầu nhìn chủ quán xốc màn trúc lên,

hơi nước từ lồng hấp tản ra, lộ ra bánh hoa màu hồng nhạt bên trong.

Lòng Mặc Nhiên khẽ thả lỏng, sau đó lại có một tia buồn bã.

Quả nhiên chỉ là trùng hợp mà thôi.

Hắn cùng đi tới theo Hoài Tội, Sở Văn Ninh thấy Hoài Tội đến, cười nói:

“Sư tôn, điểm tâm này, nhìn qua rất ngon.”

“Người muốn nếm thử không?”

“Có thể ạ?”

Biểu tình Hoài Tội hình như có chút hoảng hốt: “Quả nhiên các người đều thích...”

Sở Văn Ninh nghe thấy, hơi mở to mắt, thiên chân vô tà nói: “Ai cũng thích ạ?”

Hoài Tội mím môi, nói: “... Không có gì. Sư phụ chỉ nhớ tới một cố nhân thôi.”

Ông bỏ tiền mua ba cái bánh nếp hoa, như suy tư mà nhìn Sở Văn Ninh cắn một miếng, hơi nóng bốc lên, che mờ gương mặt trẻ con.

Chuyện cũ như lại về, cuồn cuộn chảy qua.

Hoài Tội nhẹ thở dài, khép mắt lại.

Bỗng tay áo bị người ta khẽ giật, ông cúi đầu, thấy đứa bé chia điểm tâm thành hai phần, nhân đậu đỏ được nghiền nhuyễn, tản ra hơi ấm cùng mùi thơm ngọt.

“Sư tôn một nửa, ta một nửa. Phần lớn cho sư tôn.”

“Sao lại cho ta phần lớn?”

“Người cao, ăn cũng nhiều hơn đó ạ.”

“...” Mặc Nhiên nhìn Hoài Tội nhận điểm tâm, cùng đứng bên quán với Sở Văn Ninh ăn điểm tâm, nói chuyện. Hắn yên lặng một lát, đứng dưới ánh mặt trời của Lâm An, khẽ cười.

Quá đau.

Nhưng lại cảm thấy trong lòng có một dòng nước xuân chảy qua, hắn cảm thấy đối với một Sở Văn Ninh như vậy, sẽ chẳng có ai không mềm lòng, không thích.

Đó là đứa trẻ ngoan nhất trên đời này.

Ánh mặt trời phồn thịnh trên đỉnh đầu dần nhạt đi.

Bức hoạ mới không lập tức hiện lên, Mặc Nhiên trong bóng đêm tối tăm, nghe thấy giọng Hoài Tội vang lên như u hồn nơi vắng vẻ.

“Ta ở cùng y cả ngày, dạy y đọc chữ, đọc sách, giảng kinh cho y, hiểu lý lẽ. Nhưng ta quan tâm nhất, là pháp thuật của y—— ta vẫn không quên, mình tạo ra một đứa nhỏ như vậy, vì cuối cùng để trả y lại cho ân công của ta. Từ lúc bắt đầu ta đã tính toán tốt, cho tới khi Sở Văn Ninh dậy thì lớn lên, lúc thân thể và linh lực có thể tiếp nhận, ta liền dẫn y tới Quỷ giới.”

Hoài Tội dừng một chút, giọng càng thêm trầm thấp.

“Đưa tới đó, đưa chút hồn phách của Sở Lan tiểu công tử còn sót lại, nhập vào cơ thể y.”

Mặc Nhiên: “!”

Hoài Tội khàn khàn nói: “Khi đó ta cảm thấy ta không hề làm sai. Sở Văn Ninh thì là cái thá gì? Y không phải là một người sống chân chính, chẳng qua y chỉ là một khúc gỗ, là một khúc gỗ khắc thành, là ta ban mạng cho y, dạy y đạo lý làm người, nhưng chung quy, trong người y không phải chảy dòng máu thật sự, phủ lên xương cốt không phải thịt thật sự.”

Mặc Nhiên vẫn luôn canh cánh trong lòng, nghe Hoài Tội nói vậy, rốt cuộc không nhịn được, hăn gào lên: “Không phải!”

Nhưng mà được ích gì chứ?

Hoài Tội không nghe thấy tiếng hăn ầm ức phản bác, giọng tăng nhân kia vẫn như lốc xoáy thổi mạnh, khiến cho Mặc Nhiên bị cuốn vào lốc xoáy đau đớn.

“Sở Văn Ninh dư thừa, y không có sinh mệnh, y không có linh hồn.”

“Không phải!! Vì sao thần mộc lại không có linh hồn? Y có sinh mệnh, y có linh hồn! Y không phải bất cứ ai hết! Y không giống bất cứ kẻ nào hết!”

Mặc Nhiên như thú bị vây trong lưới, “Hoài Tội, là ông nuôi y lớn, là ông ngày nào cũng thấy y... Y không phải là người sống ư? Y với ông, với ta, có gì khác nhau?”

Nhưng Hoài Tội vẫn nỉ non tự nói, như chết lặng tụng kinh trước Phật, câu chữ thiên truy bách luyện rèn từ môi răng mà ra, không biết là vì thực sự một lòng lễ Phật, hay chỉ muốn làm tê liệt còn đau đớn kịch liệt trong lòng.

“Y do ta vì Sở Lan khắc thành thân thể, chỉ có lúc linh hồn Sở Lan nhập vào, Sở Văn Ninh mới tính là một người hoàn chỉnh.”

Mặc Nhiên cơ hồ là sờn tóc gáy, hắn không biết sau đó đã xảy ra những chuyện gì, nhưng hắn cảm thấy mình sắp điên rồi, gần như điên cuồng, hắn bồn chồn trong bóng đêm, nhưng khắp nơi đều là vực sâu, hắn không thể dừng lăm bẫm, lăm bẫm biến thành gào rống: “Không phải! Ông không thể hủy hoại y, Hoài Tội, trong thân thể y có linh hồn, y là một người sống sờ sờ đó...”

Hắn quỳ xuống.

Hắn bỗng nhiên sợ hãi như vậy, thậm chí còn sợ hãi hơn cả chuyện chân tướng kiếp trước bị bại lộ.

Hắn bỗng nhiên sợ tiếp theo sẽ thấy Hoài Tội đưa Sở Văn Ninh tới Quỷ giới, mổ ngực y ra, mang linh hạch hoà hợp nhất thể cùng hồn phách của Sở Lan.

Vậy Sở Văn Ninh nguyên bản đâu?

Thần mộc chi linh của Sở Văn Ninh sẽ rời đi, lục đạo luân hồi, y chỉ là một khúc gỗ, có thể tới đâu đây?

Trời, đất, mây, Hoàng Tuyền.

Nơi nào cũng không nhận y.

“Không... Hoài Tội... Ông không thể...” Mặc Nhiên hộc tốc, môi xanh trắng, “Ông không thể...”

Sao lại không có linh hồn?

Sao lại không phải là người sống?

Đứa nhỏ đầu đội lá sen cười rạo rờ chạy nhảy trên đường kia.

Đứa nhỏ thật cẩn thận chia bánh hoa, phần lớn cho sư tôn, phần nhỏ để mình ăn kia.

Y còn nhỏ như vậy, lại tình nghĩa hơn nhiều kẻ, sinh động.

Y không thể kém hơn bất cứ sinh mệnh nào do huyết nhục tạo thành.

Sao lại, không phải là người sống...

Nhưng Mặc Nhiên hết sức tuyệt vọng năn nỉ kêu gào, lại không gọi Hoài Tội tỉnh được.

Hoài Tội có khúc mắc trăm năm với việc này, ông cảm thấy mình nợ Sở Tuân một gia đình, ông trải qua trăm cay ngàn đắng, mới tạo ra một thân thể như vậy, sao ông có thể buông tha.

“Ngày qua ngày, Sở Văn Ninh chậm rãi lớn lên, y là thể xác Sở Lan sống lại, ta cho tính mạng của y, mong y mạnh khoẻ hơn gấp trăm ngàn lần bản thân mình. Nên nhiều năm qua như vậy, chỉ khi y sáu tuổi thì ta, mới dẫn y tới Lâm An ở mấy tháng, sau đó, không rời khỏi địa giới Vô Bi Tự nửa bước.”

Hoài Tội thở dài, nói tiếp: “Có đôi khi ta nghĩ, cho y thấy phong nguyệt nhân gian, có phải ít đến đáng thương không, y sống đến mười bốn tuổi, trừ Lâm An, chưa từng tới nơi khác, y từ đầu tới cuối chỉ ở trong thiền viện kia, hết xuân thu.”

Trước mắt rớt cuộc lại sáng lên.

Đêm trăng tròn, Mặc Nhiên đầu tiên thấy Hoài Tội đứng ở cửa thiền phòng, nhìn ra ngoài viện.

Hắn cũng qua đó, như sương dưới ánh trăng, hắn thấy Sở Văn Ninh mười bốn tuổi đang múa kiếm, hoa hải đường tung bay, thiếu niên bạch y dưới ánh trăng chiếu sáng trong làn hoa bay như tiên nhân hạ phàm.

Giọng Hoài Tội vẫn chưa tan, cùng tiếng kiếm sắc bén phá trời cao, quanh quần bên tai.

“Nhưng ta lại cảm thấy, thấy ít, cũng chưa chắc không phải chuyện tốt. Nhân gian quá nhiều cực khổ, nếu mạng đoạn thần mộc này chỉ ngăn ngủi hơn mười năm, sau đó liền bị Sở Lan thay thế, sống nhẹ nhàng như vậy, thẳng thắn, bằng phẳng, không biết khó khăn của hồng trần, có thể càng nhân từ hơn không?”

Múa kiếm xong.

Tàn hoa rơi.

Sở Văn Ninh nghiêng kiếm ra sau cánh tay, tay kia dựng thẳng lên, ngưng thần tĩnh khí.

Y bình ổn hô hấp, ngẩng đầu, nhìn thấy Hoài Tội đang nhìn mình, vì thế cười.

Tóc quét qua bên mắt y, có chút ngứa, y nhẹ nhàng thổi đi, muốn thổi bay làn tóc không ngừng làm ngứa mắt y, nhưng đương nhiên vô dụng, nên y cuối cùng phải dùng tay vén lên, mắt phượng đen như mực mỉm cười nhìn Hoài Tội.

Đó cũng là nơi Mặc Nhiên đứng.

“Sư tôn.”

“Ừ. Tốt lắm.” Hoài Tội gật đầu, “Người lại đây, ta kiểm tra xem linh hạch người giờ tu luyện tới đâu rồi.”

Sở Văn Ninh liền không chút nghi ngờ mà tới phía ông, vén ống tay áo trắng tuyết, đưa tay cho Hoài Tội.

Lần bắt mạch này, Hoài Tội nói: “Rất hùng hậu, luyện nhiều thêm chút nữa, trước mùa đông,, người có thể thành công rồi.”

Sở Văn Ninh liền cười nói: “Đa tạ sư tôn.”

Lúc y nói những lời này, không biết có phải ảo giác hay không, Mặc Nhiên tựa hồ thấy vai Hoài Tội, run lên nhè nhẹ.

Nhưng chung quy Hoài Tội cũng không nói gì, không tỏ vẻ gì, không hề thay đổi.

Ông xoay người vào phòng.

Mặc Nhiên đứng yên tại chỗ, hắn không vào phòng xem Hoài Tội, hắn hết sức khát vọng hết sức bức thiết hết sức tham lam mà nhìn chăm chăm thiếu niên Sở Văn Ninh không biết khi nào biến mất trước mắt.

Vẫn sạch sẽ, thuần khiết, thậm chí ôn nhu.

Người như vậy, sao lại không có hồn?

Dưới ánh mắt hắn, vô tình nhìn thoáng qua lồng ngực phập phồng trong vạt áo Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên đột nhiên nhớ ra thứ gì, chợt thấy ngũ lôi oanh đỉnh, suy nghĩ trong lòng nháy mắt bị một tảng đá lớn rơi xuống, dấy lên ngàn đợt sóng.

“Không... Không...”

Hắn lùi về sau một bước.

Nhưng dù thế thì sao?

Ký ức đã vươn ra móng vuốt dữ tợn, bầu vào lục phủ ngũ tạng hắn.

Hắn nhớ ra, trên ngực Sở Văn Ninh có một vết sẹo.

... Y từng bị moi tim! Y... Y...

Mặc Nhiên run rẩy, Sở Văn Ninh trước mắt múa kiếm dưới trăng, nhẹ như tơ.

Tuần mã như vậy.

Nhưng hăn cảm thấy trong lòng như đóng băng, hăn chỉ cảm thấy không rét mà run.

Y từng... Bị mổ ngực...

Nê Hoài Tội cuối cùng thực sự làm ư?

Ông thực sự đưa Sở Văn Ninh tới Quỷ giới, dung nhập linh hồn Sở Lan vào trong tim Sở Văn Ninh, nên Sở Văn Ninh ban đầu đã biến mất từ lâu, nên

Hăn ôm đầu, co lại trên đất.

Hăn run lên, không dám nghĩ tiếp.

Đau.

Lòng quá đau.

Thà người bị moi tim là mình, thà người bị tước đoạt linh hồn ban đầu là mình.

Sở Văn Ninh.

Y tốt như vậy.

Vì sao lại phải chịu khổ sở như thế, cuối cùng phải chịu danh “không phải người sống”, bị coi kẻ khác coi như một thể xác không có tính mạng, phải mang mạng của kẻ khác?

Sư tôn hăn đã báỉ, đến tội cùng là ai?

Là Sở Lan, hay Sở Văn Ninh?

Mặc Nhiên chỉ thấy mình sắp điên rồi, đầu đau lên từng trận, thậm chí cảm thấy ghê tởm choáng váng, hăn không biết mình đã ngồi yên bao lâu.

Sắc trời tối sầm lại, thiện phòng cùng cây hoa đều biến mất.

Sở Văn Ninh cũng mờ đi.

Giọng Hoài Tội trong bóng đêm lại truyền tới.

Ông nói: “Năm ấy Sở Văn Ninh mười bốn tuổi, thời cơ đã chín muồi, ta định thêm một năm sau đưa y tới Quỷ giới, dung hồn với Sở Lan.”

[Husky] Chương 239: [Long Huyết Sơn] Có tâm

Edit: LuBachPhong36

Mặc Nhiên đứng thất thần cùng chờ người mà nghe.

Hắn đã không la nữa, hắn ngồi ở chỗ cũ, ánh mắt thẳng đăm đăm mà nhìn về phía trước.

“Vốn dĩ tất cả đều rất suôn sẻ, nhưng có một hồi ở Hạ Tu Giới xảy ra thiên liệt nghiêm trọng, lưu dân tứ phía, xác chết đầy đồng.”

Trước mắt một lần nữa sáng lên, là đầu đông, bầu trời xám ngắt rơi đầy tuyết mịn, một con đường núi chậm rãi hiện ra trước mắt Mặc Nhiên, trên mặt đường đã đóng một tầng sương trắng, dấu vết xe ngựa ngang dọc phủ trên tuyết mới.

“Ta không dự đoán được, có một ngày, khi ta cùng y đang trên đường vận chuyển linh thạch trở về, chúng ta gặp được một đứa bé sắp chết đói nằm bên đường.”

Mặc Nhiên vẫn chết lặng mà nhìn.

Sở Văn Ninh cùng Hoài Tội xuất hiện trên sơn đạo, sau lưng Sở Văn Ninh có một cái giỏ tre, bên trong chứa đầy linh thạch, y khoác một chiếc áo choàng chống rét bằng vải bông, đi bên cạnh Hoài Tội.

“Sư tôn.” Đột nhiên, Sở Văn Ninh dừng bước chân, quay đầu nhìn về phía sườn núi đầy cỏ dại, “Nơi đó hình như có người?”

“Đi xem đi.”

Hai người một đường đi qua, ngón tay thon dài trắng nõn của Sở Văn Ninh đẩy đám cỏ ra, y lấp bắp kinh hãi, khẽ nhếch mắt phượng: “Là một đứa bé.....”

Y lập tức quay đầu lại, nói với Hoài Tội: “Sư tôn, người mau tới đây, người mau nhìn hắn một cái, hắn bị làm sao vậy?”

Bị làm sao vậy?

Hoài Tội cũng thế, Mặc Nhiên cũng thế, liếc mắt nhìn một cái đã có thể nhìn ra.

Đứa bé ấy vừa dơ lại vừa hôi, quần áo lam lũ đơn bạc, y phục trên người hẳn nếu cởi ra nhất định là không thể mặc lại được, khắp thân toàn là chỗ rách. Nói khó nghe một chút, một con chó ăn cơm thừa canh cặn trong chùa miếu còn sạch sẽ hơn đứa bé này.

Nếu không phải đứa bé đang rên rỉ, còn có hơi thở, thì đã không khác gì một đồng thịt nát.

Bị làm sao vậy? Còn có thể bị làm sao chứ.

Mỗi lần đại tai xảy ra, con người đều nhỏ bé như thế, đừng nói là chết một đứa trẻ, đổi cả con mình để lấy miếng ăn cũng không phải là chuyện gì lạ.

Cũng chỉ có người từ nhỏ đến lớn đều ở trong chùa như Sở Văn Ninh, mới có thể kinh ngạc mà thốt ra câu hỏi ngây ngốc đến vậy.

Hoài Tội nhú nhú mày, nói: “Người đừng động vào, đi về trước đi. Ta đến xem hẳn.”

Sở Văn Ninh tin tưởng sư tôn, cho nên lập tức nghe lời mà đứng dậy, đúng lúc y còn chưa kịp dời bước, vạt áo choàng đã bị bàn tay nhỏ dơ bắn ấy tóm lấy.

Bàn tay kia vô lực như thế, cho nên sức bám cũng nhỏ, giống như một chú chó con đang nhẹ nhàng mà cào cào.

Sở Văn Ninh cúi đầu, nhìn vào gương mặt dơ bẩn đến không còn nhìn rõ ngũ quan.

Giọng nói đứa bé nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhẹ như bông tuyết bay lạc giữa màn trời.

“Cơm.....”

Sở Văn Ninh ngẩn ra một chút, chưa kịp phản ứng gì: “Cái gì?”

“..... Cơm.....” Đứa bé nức nở nói, trên mặt toàn một màu đen, chỉ có trong đôi mắt là còn chút ánh sáng, hẳn run rẩy mà làm một động tác như là lừa cơm, đáng thương nói: “Ăn.....”

Bên ngoài họa trục, Mặc Nhiên chớp chớp mắt một chút, nửa thần hồn quay về.

Nhưng đầu óc hần vẫn chết lặng, hần không thể phản ứng kịp, chỉ là ở trong lòng lơ mờ cảm thấy khung cảnh đó dường như rất quen thuộc, dường như đã nhìn thấy qua ở đâu đó.

Hần nhìn chăm chăm.

Mà bên trong họa trục, Sở Văn Ninh đã ngậy ngấn cả người.

Y hoảng sợ trợn tròn đôi mắt, cuối cùng hiểu ra ý của đứa bé, phản ứng đầu tiên của y là mờ mịt lúng túng, không thể tin nổi, rồi sau đó là luống cuống tay chân, lòng nóng như lửa đốt.

Y chỉ biết nhân gian có phong cảnh rất đẹp, từ trước đến nay đều chưa hề gặp qua một đứa trẻ chỉ còn da bọc xương, như một con chó con mèo nhỏ sắp chết đói, nằm co rúm giữa trời tuyết rơi, trên người thứ duy nhất để chống rét chỉ là một chiếc áo vải mỏng manh mặc giữa ngày hè còn không đủ che. Đứa bé ấy đang túm chặt y, trong miệng chỉ nói được hai chữ.

Cơm, ăn.

Hoài Tội nghiêm khắc nói: “Người đi về trước đi.”

Nhưng lần này Sở Văn Ninh không nghe ông, y nhìn đứa bé dơ bẩn kia, đau lòng vô cùng, vội cởi áo choàng trên người mình khoác lên người hần.

Trong lòng y nóng như lửa đốt, giống như không phải đứa bé chịu khổ mà là chính y, y nói: “Đói sao? Người từ từ, ta ở đây có cháo, ta có cháo.”

Y đi hỏi Hoài Tội lấy cháo, nhưng Hoài Tội lại nhú mày.

“Ta kêu người trở về, đây không phải chuyện người nên quản.”

“Tại sao không nên quản?” Sở Văn Ninh mờ mịt, “Hần..... Hần đáng thương như vậy, sư tôn, người không thấy sao? Hần chỉ muốn có chút đồ ăn, nếu còn như vậy hần sẽ đói chết, lạnh chết.”

Y nói tới đây, chính mình đều có chút không thể tưởng tượng, y lẩm bẩm: “Đã xảy ra chuyện gì? Không phải nói thế đạo thanh bình sao? Tại sao lại.....”

“Trở về đi.”

Sở Văn Ninh kinh ngạc, y không biết vì sao Hoài Tội bỗng nhiên như thế, cuối cùng y cắn cắn môi, vẫn nói: “Con muốn dứt hần chút cháo.....”

“Ta không lay chuyển được y, nên vẫn đồng ý với y.” Trong giọng nói âm u của Hoài Tội mang theo tiếng thở dài, hòa vào mênh mang gió tuyết, phiêu

tán bên tai Mặc Nhiên, “Ta đưa cho y chiếc ấm đất chứa cháo trong hành trang, cho phép y tự đi cứu đứa bé không mời mà đến kia. Lúc đó ta không biết, chuyện này khiến Sở Văn Ninh cảm nhận được gì, cũng không biết sau này sẽ khiến y làm ra lựa chọn như thế nào. Ta lúc đó, cái gì cũng không biết.”

Mặc Nhiên ngơ ngác nhìn Sở Văn Ninh lấy chiếc ấm ra từ hành trang, đưa đến bên miệng đứa bé kia.

Đứa bé như chết đuối mà lết đến gần, nhưng mút không được.

Hắn đã sắp chết đuối, không còn chút sức lực dư thừa nào.

Hầu kết Mặc Nhiên khẽ động.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy trong đầu như có một hạt giống vừa đâm chồi, đẩy bùn mọc thẳng lên.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy tất cả những chuyện trước mắt này sao lại quen thuộc như vậy

Hắn nhìn.

Hắn hoàn hồn.

Rồi sau đó, tại một chi tiết mấu chốt nào đó, giao long rẽ sóng, mây nước cuộn cuộn.

Hắn bỗng chốc đứng lên, ngón tay nắm thành quyền ——

Hắn nhớ ra!

“Là người?” Hắn vội vàng mà chạy về phía Sở Văn Ninh đang ở trong bức họa, đồng tử kịch liệt co rút, “Người là hắn? Là hắn? Người thế nhưng..... Người thế nhưng.....”

Hắn nói không được nữa, hắn bỗng dưng lấy cánh tay che khuất hai mắt.

Trong cổ họng toàn là đau khổ.

Sao hắn lại không nghĩ tới.

Người đó thế mà lại là Sở Văn Ninh.

—— đứa bé sắp chết còng trong đồng cỏ khô kia, là năm đó sau khi mai táng mẫu thân xong, đã một đường bò từ bãi tha ma ra, không còn chỗ để về, đi khắp nơi ăn xin, đó chính là mình!!!

Ảo cảnh cùng ký ức đan xen, từ trước đến giờ Mặc Nhiên đều không thể quên ngày trời tuyết đổ năm đó, người thiếu niên cởi chiếc áo choàng ra

khoác lên cho mình.

Sở Văn Ninh lo lắng sốt ruột hỏi: “Làm sao vậy? Uống không được sao?”

Tiểu Mặc Nhiên đã nói không nổi nữa, chỉ có tiếng nước nở mỏng manh phát ra từ trong cổ họng, nheo lại đôi mắt đen nhánh, không còn sức lực mà nhìn y.

“Để ta đổ ra cho người, người đừng lo.”

Mở nắp ấm ra, thiếu niên đổ cháo trong lòng bàn tay, y lo lắng cẩn thận mà nâng tay qua, thái độ y có chút do dự, đại khái là cảm thấy như vậy có chút dơ, có lẽ đứa bé này sẽ không chịu uống.

Chỉ là, rốt cuộc y đã suy nghĩ nhiều rồi.

Dơ ư?

Từ Lâm Nghi đến Vô Bi Tự, dọc đường đi Mặc Nhiên đã uống qua nước sông, nước mưa, thậm chí cả nước bùn. Hắn đã ăn qua trái dại, cơm thừa, lúc bất lực nhất, hắn thậm chí còn nuốt luôn con giun, liếm qua con kiến, ăn luôn bùn đất.

Hắn nằm sấp trên mặt đất, thò đầu lại gần mà uống cháo, khi đó hắn cảm thấy thứ đang chảy qua cổ họng hắn chính là dương chi cam lộ, còn người đang nâng tay cho hắn uống cháo kia chính là thần tiên đến từ nơi chín tầng trời.

“Chậm một chút, chậm một chút, không đủ vẫn còn.” Sở Văn Ninh vừa hoảng hốt lại vừa khó chịu, y nhìn cái đầu nhỏ dơ bẩn đang chôn ở hai lòng bàn tay mình, vừa thê thảm vừa chật vật, vừa đáng thương lại vừa tham lam mà liếm cháo, đầu lưỡi cuộn tròn, giống như bộ dáng của con thú nhỏ đang uống nước.

“Người từ đâu tới vậy.....” Y không nhìn được mà hỏi như thế.

Nhưng Mặc Nhiên chỉ nước nở một tiếng, không có trả lời, uống cháo xong rồi, trong đôi bàn tay chấp lại chỉ còn sót một ít, hắn vẫn không chịu từ bỏ, không ngừng liếm lên lòng bàn tay tiểu ca ca này, liếm đến Sở Văn Ninh vừa ngứa lại vừa đau.

Ngứa là ở tay.

Đau là ở trong lòng.

“Không sao, vẫn còn, ta lại đổ cho người một chút nữa.”

Sở Văn Ninh lại vốc một bùm tay cháo, trong suốt quá trình ánh mắt Mặc Nhiên vẫn luôn trông mong mà nhìn, chờ bàn tay ấy nâng qua đây, hắt lại lập tức vùi đầu vào, gấp gáp mà tiếp tục bẹp bẹp liếm cháo.

Trong chiếc ấm đầy cháo ấy, Sở Văn Ninh một vốc lại một vốc, cứ như vậy mà ngồi xồm xuống đút hăn ăn xong.

Mặc Nhiên chưa bao giờ quên.

Kỳ thật trong suốt quãng đời thăng trầm sau này của hăn, hăn đã từng vô số lần suy nghĩ —— nếu lúc ấy không gặp được người này, bản thân mình sẽ thế nào.

Hăn suy đoán qua rất nhiều khả năng, từng có rất nhiều loại giả thuyết, nhiều loại tưởng tượng, nhưng cuối cùng đều không trốn thoát một chữ.

Chết.

Đói chết, lạnh chết, bị sói hoang chó hoang tha đi, xé bụng mà ăn luôn tim gan tì vị của hăn.

Nếu không gặp được ca ca này, mình đã sớm xuống hoàng tuyền đoàn tụ cùng mẫu thân.

Cho nên sau này khi Mặc Nhiên lên làm Đạp Tiên Quân, hăn từng cố ý quay lại Vô Bi Tự tìm kiếm vị ân nhân ngày trước này, nhưng vì thời gian đã qua quá lâu, hăn cũng không nhớ rõ mặt ân nhân, đối diện với cả đám đầu trọc bóng lưỡng đây chùa hăn chỉ cảm thấy bức bối không nói nên lời, cuối cùng xua xua tay rồi đi.

Lúc ấy phương trượng kinh hồn bạt vía, không biết Vô Bi Tự chỗ nào đắc tội với Đạp Tiên Quân, vẫn luôn lo sợ bất an mà chờ bị xử lý. Nhưng ngày thứ hai, Đế quân lại sai người khiêng sang hàng trăm hàng ngàn tráp quà, vừa mở ra, lưu quang lộng lẫ, hoàng kim đầy tráp.

“Bệ hạ không biết cố nhân là ai, vì thế đối xử như nhau, thường tặng lữ Vô Bi Tự mỗi người vạn kim, để báo ân cứu mạng.”

Hóa ra, người ân nhân mà hăn vòng đến vòng lui thế nào cũng tìm không thấy được, lúc ấy lại đang chịu khổ ở Tử Sinh Đỉnh, suốt ngày bị hăn giam lỏng, bị hăn ức hiếp sao?

Người lạ năm ấy, vị tiểu ca ca cời xuống áo choàng ấm áp, khoác lên thân thể gầy gò của hăn.

Vận mệnh trôi đưa, hắt lại mỗi đêm thô bạo suông sã mà xé rách áo quần của tiểu ca ca kia, đè hắt giữa nơi giường chiếu u ám, rèm buông màn rũ mà điên uyên đảo phượng.

Một bên, hắt đi khắp thiên hạ tìm ân nhân.

Một bên, lại không hề biết mà cưỡng bách ân nhân quỳ gối giữa hai chân của mình, chịu nhục đủ kiểu, cúi đầu khom lưng.

Mặc Nhiên nhìn tình cảnh trước mắt, tơ máu từng chút che kín hốc mắt.

“Tại sao..... Tại sao lại là người?”

Đời này, hai lần sống. Duyên thâm ngộ quân, duyên mỏng lìa quân.

Tất cả đều là mệnh.

Quang cảnh trước mắt lại tối đi, chỉ còn gió tuyết không ngừng gào thét bên tai, còn có tiếng nói trống rỗng từ xa xôi vọng lại của Hoài Tội.

“Ta lúc ấy hỏi đứa bé kia, có muốn ở lại Vô Bi Tự hay không, nhưng đứa bé ấy nói, hắt muốn thay mẫu thân đi báo ân tình, cho nên bất kể thế nào cũng phải trở về Tương Đàm trước. Ta không lưu lại hắt được, nên cho hắt chút lương khô và ngân lượng.” Hoài Tội nói, “Lúc đứa bé ấy thất thểu đi xuống sườn núi đã phủ đầy tuyết, Văn Ninh vẫn luôn đứng ở chỗ cũ mà nhìn, cho đến khi bóng dáng hắt hoàn toàn biến mất trong gió tuyết, biến mất trong núi rừng hoang vắng mênh mông, y mới xoay người trở về chùa. Ta đến dắt tay y, ta nhớ rõ bàn tay y khi đó, đã lạnh như băng.”

Hoài Tội yên lặng trong chốc lát, tiếng nói thống khổ lại tiếp tục vang lên không ngừng.

“Sau cái ngày đó, Văn Ninh vài lần đề cập với ta muốn xuống núi cứu giúp, nhưng ta luôn không đồng ý. Ta thậm chí trách y đạo tâm không vững, chỉ một hòn đá cứng rơi vào nước đã khiến y động thiên tâm. Bởi vậy ta phạt y đến Long Huyết sơn diện bích suy ngẫm lỗi lầm, vậy được y ước chừng một trăm sáu mươi bốn ngày.”

“Lúc đầu y còn xin ta thả y ra, nhưng sau đó chắc đã cực kỳ thất vọng, nên không bao giờ hé răng nữa. Một trăm sáu mươi bốn ngày, mỗi một ngày, ta đều đi hỏi y đã lĩnh hội được gì chưa. Mỗi một ngày, ta đều hi vọng có thể thay đổi thái độ của y. Nhưng câu trả lời y cho ta, trước sau vẫn là hai chữ.”
Hoài Tội thở dài, giữa tuyết trống vắng.

“Nhập thế.” (入世: bước vào nhân thế)

Người người đều tìm nơi thế ngoại thanh tu, y lại chỉ vì một lần nhìn thấy con trẻ chịu khổ, từ đó cam tâm rơi vào nghịch cảnh.

“Sau đó, y đem kinh thư ta cho y, một mối lửa đốt sạch, sinh ra phản nghịch. Ta lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, nên chấm dứt giam lỏng y, ta định thay đổi biện pháp cùng y thuyết giáo, cố gắng chịu đựng thêm một năm, linh hạch y kết lại ổn định, ta liền có thể dẫn y đi Quỷ giới, sau đó tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“..... Ta không ngờ chính là, vào cái đêm sau khi kết thúc giam lỏng, Sở Văn Ninh liền không từ mà biệt, ta chỉ tìm được một phong thư trong thiện phòng của y. Trong thư ghi, tuy rằng chuyện qua đã lâu, nhưng mỗi khi y nhớ đến việc gặp đứa bé kia, vẫn ngàn lần cảm thấy dày vò, cho nên muốn xuống núi mười ngày, y sợ ta lại giam y, nên trong đêm tối rời đi. Lúc đó ta cầm phong thư trong tay, vừa giận dữ lại vừa nôn nóng, nhưng cũng không còn cách nào khác.”

Hoài Tội thở dài: “Ta căn bản không biết y đi nơi nào.”

Cảnh tượng mới lại sáng lên.

Lần này vẫn là ở Vô Bi Tự, trong sân chùa.

Sở Văn Ninh đã trở lại, khắp thân toàn là dơ là máu, nhưng đôi mắt dưới ánh trăng cực kỳ sáng ngời, long lanh có thần.

Giờ phút đó y giống như một thanh bất thế thần binh, sau một hồi trui rèn cuối cùng đã xuất khỏi vỏ, không ai ngăn cản nổi mũi nhọn của y.

Hoài Tội đứng trước mặt y, hai người đều không nói chuyện.

Nhưng bên tai Mặc Nhiên vẫn vang vọng âm thanh chậm rãi tường thuật của Hoài Tội: “Mười ngày sau, quả thực y đúng hạn trở về. Lòng ta thờ phào nhẹ nhõm, thậm chí cảm thấy may mắn vì không sinh ra biến cố gì, định trách cứ y vài câu, sau đó để y về phòng cẩn thận nghỉ ngơi. Nhưng ta không ngờ, thứ mà ta đợi được, là một thanh đao nhọn không vỏ.”

Trong họa trục, Sở Văn Ninh quỳ xuống, lạy dài trên đất.

Hoài Tội nhíu lại ấn đường: “Đây là làm gì?”

“Sư tôn hãn là tị thế lâu rồi, hiện giờ bên ngoài thật sự không giống với những gì sư tôn giảng giải. Đệ tử khẩn cầu sư tôn, đừng lưu lại nơi núi non,

hãy xuống núi nhìn xem, nhân thế này là bể khổ không bờ, sớm đã không phải chốn đào nguyên mà sư tôn nói.”

Hoài Tội bỗng dừng tức giận: “Hoang đường! Người có biết bản thân mình đang nói những gì không?”

Sở Văn Ninh vốn dĩ cho rằng nói ra chân tướng mình tận mắt chứng kiến nhất định sẽ có thể thay đổi thái độ che mắt bịt tai của sư tôn. Y căn bản không dự đoán được Hoài Tội sẽ phản ứng thế này, nên ngẩn ra một chút rồi nói: “Sư tôn trước nay chỉ bảo đệ tử, phải lo cái lo của người khác, khó cái khó của người khác..... Mười ngày nay, đệ tử đi khắp trên dưới Tu giới tổng cộng hai mươi ba thôn làng, chứng kiến tình cảnh nhìn thấy ghê người, sư tôn nếu xuống núi nhìn thấy, cũng sẽ.....”

Y còn chưa nói xong đã bị Hoài Tội nổi giận mà cắt ngang: “Ai cho người tự tiện rời núi?!”

“Trong núi này vốn không ngày không tháng, người nên sớm ngày tu thành chính quả, đạp đất phi thăng, nay tự mình còn chưa ngộ ra thiên cơ, vì sao đã tùy tiện rời núi, đi quản chuyện trong hồng trần?!”

“Nhân gian thống khổ đời đời không dứt, há lại để một tiểu tu như người có thể quản nổi? Người sao lại đề cao chính mình như thế!”

Hoài Tội càng nói càng giận, đôi mắt Sở Văn Ninh cũng càng mở càng lớn. Y nhìn sư tôn của mình rào bước qua lại dưới ánh trăng, phất tay áo, chỉ vào mũi y mà cao giọng quở trách, lạnh giọng quát lớn, cây hoa hải đường đổ bóng dày đặc, trải mảnh sáng tối lên người Hoài Tội như cắt thân ảnh của ông thành từng mảnh nhỏ. Mặc Nhiên nhìn gương mặt Sở Văn Ninh, đầu tiên là mờ mịt, rồi lại lúng túng, rồi sau đó biến thành kinh ngạc, thành thất vọng, cuối cùng dừng ở thân ảnh thống khổ.

Sở Văn Ninh nhắm hai mắt lại.

Hoài Tội cả giận nói: “Người có biết sai chưa?!”

“.....”

“Người nói chuyện đi!”

“Đệ tử.” Sở Văn Ninh dừng một chút, giọng cứng như sắt, “Không biết.”

Hoài Tội tát một bạt tay: “Người hỗn xược!”

Gương mặt Sở Văn Ninh lập tức hiện lên dấu hồng, nhưng y cũng lập tức xoay thẳng mặt lại, trong đôi mắt loé lên vẻ khó hiểu lại phần uất: “Sư tôn, mấy năm nay người luôn dạy ta phải hành sự đoan chính, lo người lo đời, vì sao đến lúc thật sự gặp kiếp đại tai, người lại khoanh tay đứng nhìn, mặc kệ?”

“..... Đây căn bản không cùng một chuyện.” Hoài Tội nghiêng răng nói, “Người..... Giờ phút này rồi núi, có thể làm được cái gì? Người xác thật thiên chất trác tuyệt, nhưng thiên hạ hiểm ác thế nào người căn bản không thể tưởng tượng được, người đi ra ngoài, vì cái gì? Vì cô phụ ơn dưỡng dục mười bốn năm của vi sư, vì hành động theo cảm tính mà xả thân vì nghĩa sao?”

Hắn dừng một chút, câu chữ âm vang như đá lăn đáy cốc .

“Sở Văn Ninh, người không thể độ mình, lấy gì độ người?!”

Sở Văn Ninh lúc này vừa phẫn nộ vừa bi thương mà nhìn sư tôn của mình.

Y hơi nâng cằm lên, trong đôi mắt phượng dần có ánh nước.

Hoài Tội ước chừng là chưa từng gặp qua bộ dáng rừng rừng kia của Sở Văn Ninh, ánh nước trong đáy mắt y ít nhiều đã dập đi ác hoạ trong lòng hắn, hắn ngẩn ra một chút, ngập ngừng nói: “Người.....Ai, bỏ đi, vừa nãy đã đánh người đau sao?”

Mặc Nhiên đứng bên ngoài quan sát lại biết rất rõ ràng, không phải vậy.

Sở Văn Ninh đâu phải đau vì cái tát khi nãy, y đau vì sư tôn mà y từ nhỏ kính trọng lại nói ra những lời hoàn toàn trái với hình tượng cao lớn từ bi trong lòng y.

Sở Văn Ninh chậm rãi nhắm mắt lại, sau một lúc lâu, Mặc Nhiên nghe được một câu nói quá đổi quen thuộc.

Y nói: “Không biết độ người, làm sao độ mình.”

Hoài Tội cứng đờ, toàn thân giống như pho tượng trên bàn thờ Phật quanh năm nhận đủ cung phụng nhưng chưa bao giờ nhúc nhích.

Giọng nói Sở Văn Ninh có chút ghen ngào: “Phàm thế khó khăn đang ở trước mắt, thứ cho đệ tử ngu dốt, không biết sư tôn lấy gì suốt ngày ngồi cao, nhắm mắt thẳng thiên.”

Nói xong, y thông thả đứng dậy.

Dưới ánh trăng, y đi khi trang phục đã không còn trắng tinh, có vết bùn, cũng có vết máu.

Nhưng dáng vẻ lại rắn rỏi kiên cường, trang nghiêm đến vậy, khí hoa thần lưu.

“Tiên này, không tu cũng được.”

Hoài Tội kinh giận ngập trời, đầu óc mê man, hăn lạnh lùng nói: “Nghịch đồ, ngươi biết bản thân đang nói gì không?!”

“Ta chỉ muốn làm theo những điều từ nhỏ người đã dạy ta.” Sở Văn Ninh cũng là gương cung bạt kiếm, lúc căng lúc chùng, y run nhẹ nhẹ, trong đáy mắt tràn đầy bi thương, “Là người dạy ta, chẳng lẽ đạo nghĩa của người chỉ ở trên giấy?! Chẳng lẽ trăm vạn nạn dân không nhà để về, ngày đêm đều có cô nhi chết đi, chuyện ta nên làm không phải rời núi giúp đỡ, mà là làm bạn cùng thanh đăng cổ Phật, tu đạo Thiên tông sao?!”

Hoài Tội gào thét, khóe mắt đã sắp nứt: “Sau khi người đắc đạo phi thăng, tự có thể làm nhiều việc thiện!”

Sở Văn Ninh trừng mắt nhìn hăn, tựa như từ trước đến nay y chưa từng gặp qua người này.

Lồng ngực y phập phồng, tay nắm thành quyền, trong đáy mắt là cuộn cuộn sóng triều, Mặc Nhiên vốn tưởng rằng ngay sau đó y sẽ như giao long phá thủy, dấy lên sóng to gió lớn mà bóp trụ yết hầu của Hoài Tội khiến ông biết sai nhận tội.

Nhưng mà, Sở Văn Ninh run rẩy trong chốc lát, cuối cùng cái gì cũng đều không làm.

Cuối cùng, đuôi mắt phượng ửng đỏ, khàn khàn mà nói: “Sư tôn, ta tu chân, không phải vì tiêu dao tự tại, siêu thoát hồng trần. Chẳng lẽ tu chân cũng chỉ có thể là vì thành tiên sao? Nếu là như thế, ta tình nguyện không cần. Ta tình nguyện bỏ dở nửa chừng, ta tình nguyện không thành tựu gì, ta tình nguyện lưu lại nhân gian.”

“Dốc hết tất cả, kiệt lực mà chết.”

“.....”

“Sư tôn phi thăng đi, chờ ta độ xong tất cả người có thể độ, ta sẽ theo cùng người.”

“Sở Văn Ninh!!”

Tuy là ảo cảnh, Mặc Nhiên cũng có thể cảm nhận được Hoài Tội lúc ấy ngập trời tức giận, dáng vẻ run sợ giấu kín trong lòng, còn có nỗi thất vọng khắc cốt ghi tâm.

Pho tượng gỗ này sao dám lạnh lùng trừng mắt với người đã ban mệnh sống cho “nó”, mà “nó” lại đáng là gì?!

Hai mắt Hoài Tội đỏ đậm, đáy mắt nhuốm đầy sắc máu.

Hắn không cam lòng, hắn tức quá hóa giận, khổ hận và bí mật trong lòng hắn nên nói cùng ai?

Hắn không chỗ phát tiết.

Cuối cùng hắn hét lên với Sở Văn Ninh đang bước ra cửa viện, giọng nói lạnh băng đến tận cùng: “Nghịch đồ, người đứng lại đó cho ta.”

[Husky] Chương 240: [Long Huyết Sơn] Làm người

Edit: Chu

Beta: Shira

Một tiếng đứng lại này, như tận thế ập xuống.

Mặc Nhiên cơ hồ biết tiếp theo sẽ thấy chuyện gì, lông tóc cả người hăn dựng ngược, xương cốt căng cứng, hăn vừa muốn thoát khỏi ảo cảnh, cướp đường chạy, vừa muốn lao tới, ôm chặt lấy Sở Văn Ninh bảo vệ.

“Không... Hoài Tội... Ông không thể...”

Nhưng hăn không thể ngăn được thứ gì, hết thấy chuyện này, đều đã xảy ra từ lâu.

Hăn chỉ có thể căng da đầu nhìn tình hình trước mắt, nhìn Sở Văn Ninh nhú chặt mày kiếm, biểu tình cương nghị bất khuất, thản nhiên đón nhận ánh mắt của Hoài Tội.

Mặc Nhiên không thể khống chế nổi mà gào lên với y: “Chạy đi! Chạy đi!”

Thiếu niên Sở Văn Ninh trước nay tin tưởng Hoài Tội, tín nhiệm sư tôn xưa nay coi y như tế phẩm mà nuôi lớn, tín nhiệm người nuôi y cũng là ân nhân. Nên cho dù thật vọng cực kỳ, y cũng không nhìn ra ác độc trong ánh mắt Hoài Tội, không nhìn ra sát khí muốn cướp mạng. Mặc Nhiên chắn trước người y—— biết rõ là vô dụng, nhưng hăn không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Cầu xin người, mau chạy đi...”

Sở Văn Ninh không hề đi, thân y như từng bách, từng bước đi tới bên Hoài Tội, cuối cùng đứng yên, đuôi ngựa buộc cao phía sau của y bị gió thổi tán loạn, y phục dính máu và bùn đất cũng bị gió thổi tung.

Hoài Tội hé môi, nghiền nát từng chữ: “Người muốn rời chùa xuống núi, có thể.”

“Sư tôn?” Mắt phượng của Sở Văn Ninh hơi mở to, y không rõ lòng người hiểm ác, coi đao phủ giơ đao lên, như ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, chỉ trong chớp mắt, y thậm chí cảm kích lại vui mừng.

Y cho rằng Hoài Tội đã hiểu được y rồi.

Nhưng dao mổ lạnh lẽo, sát tâm đã hiện rõ, Hoài Tội nói: “Đêm nay người rời khỏi cửa viện này, thì không còn là người của Vô Bi Tự nữa. Mười bốn năm tình nghĩa thầy trò giữa ta với người, như vậy, nhất đao lưỡng đoạn.”

“...” Mắt phượng vẫn mở to, chẳng qua bên trong từ vui mừng, biến thành kinh ngạc và bi hàn.

Sở Văn Ninh không thể ngờ Hoài Tội sẽ kiên quyết tới tận mức này, cứng đờ tại chỗ thật lâu, mới giật giật môi. Mặc Nhiên bên cạnh gấp đến độ không chịu nổi, không ngừng lẩm bẩm: “Xin người đó, nhanh đi đi, rời khỏi đây, đừng nói nữa, rời khỏi đây.”

Môi mở, lại không nói nên lời hoàn chỉnh.

Hoài Tội nhìn y chăm chăm, đây là lần cực lớn nhất của ông, Văn Ninh trọng tình, mười bốn năm qua chỉ có hai người họ làm bạn với nhau, nếu cắt đứt tình nghĩa thầy trò này, đó là cầm đao đâm vào tim y, y hẳn là sẽ không ——

Sở Văn Ninh quỳ xuống.

“.....” Hoài Tội ngẩn ra.

Ông vẫn chết lặng mà nghĩ, sẽ không, y sao có thể quyết tuyệt như thế, nhất ý cô hành*.

Sở Văn Ninh quỳ xuống dập đầu.

Một bái, hai bái, cho đến chín bái.

Y lại ngẩng mặt lên, mắt sáng tỏ, không có nước mắt, nhưng gương mặt lại ướt át.

“Đệ tử Sở Văn Ninh, bái tạ ân nuôi dạy của sư tôn. Từ đây.....” Hầu kết y nhấp nhô, từ đây làm sao? Y không biết, y không nói được nữa.

Có lẽ gió trời lạnh, thân mình Hoài Tội trong gió hơi lão đảo, cà sa của ông bị thổi loạn, cuồng phong thổi phồng ống tay áo, sắc mặt ông càng ngày

càng trầm, càng ngày càng lạnh, môi cũng không còn huyết sắc, ông nhìn chăm chăm người quỳ gối trước mặt mình.

Đoạn...

Đầu gỗ kia! Đầu gỗ kia!!

Ông tạo hình khắc nét, uống máu để sống, ông dốc lòng dạy bảo, dốc hết sức lực.

Ông làm nhiều như vậy suốt mười bốn năm qua chỉ để đưa đoạn đầu gỗ kia tới Quỷ giới trở thành thể xác chứa linh hồn Sở Văn Ninh chứ không phải để nó hôm nay đình đặc đứng ở đây nói gì mà ưu quốc ưu dân nó thì là cái thá gì? —— một đoạn phế liệu!

Không dùng được!

Lửa hôi hối trong lòng thiêu lên tận mắt, hủy thiên diệt địa, xúc động đến cực điểm.

Hoài Tội như vậy quá nguy hiểm, Mặc Nhiên cúi người muốn ôm lấy Sở Văn Ninh, nhưng hắc không giữ được y, hắc không gặp được y, Sở Văn Ninh vẫn cố chấp như vậy, quật cường hoà thuận mà như vậy quỳ gối tại chỗ, quật cường là bởi vì trong lòng có ý riêng, hoà thuận là bởi vì then trong lòng.

Mặt Hoài Tội trong ánh mắt Sở Văn Ninh càng thêm dữ tợn, trong lòng ông ôm một làn nhiệt huyết khó bình ổn.

Cả người y đều vì kẻ khác tạo thành, thứ vô dụng này, đầu gỗ, thứ không có hồn.

Y quỳ trên đất, thứ duy nhất không hề nghĩ tới, chính là y.

“Văn Ninh.....” Mặc Nhiên bỗng dừng nghẹn ngào, hắc nâng tay lên, vuốt ve khuôn mặt hắc không thể chạm vào, “Xin người..... Đi thôi..... Đi thôi.....”

Một tiếng “Leng keng” vang lên, là tiếng kim loại chạm đất.

Mặc Nhiên chậm rãi quay đầu lại, một thanh loan đao nằm trên gạch xanh, là kiếm của Hoài Tội.

Dưới ánh trăng, trong mắt đồ tể có tia máu bất tận, ông lại đá loan đao nhỏ kia, đá loan đao văng tới bên gối Sở Văn Ninh.

“Không không không, đừng, đừng mà.”

Mặc Nhiên đương nhiên đã hoảng sợ, hấn nhào lên cướp lấy chuôi đao, mũi đao lại xuyên qua ngón tay mơ hồ, hấn không nắm được, dù hấn có trải qua tuyệt vọng thế nào cũng không thể nắm được.

Cuối cùng một bàn tay thon dài cân xứng vươn tới, cầm thanh đao Mặc Nhiên làm thế nào cũng không cầm được kia lên.

Ánh mắt Sở Văn Ninh giờ lại bình tĩnh, kinh ngạc ban đầu đã biến mất, đau đớn lớn lao trong lòng đã theo lúc ông vớt thanh đao này tới, dần dần bình ổn.

Y có vẻ rất thoải mái.

“Nếu sư tôn muốn mạng, ta còn làm được.” Sở Văn Ninh nói, “Sống mười bốn năm, so với sống một trăm bốn mươi năm, nếu chỉ ngồi trên trời đất này, kỳ thật cũng chẳng khác nhau gì.”

Ánh mắt Hoài Tội bỗng trở nên không hề giống với cao tăng không nhiễm bụi trần, trong nháy mắt như vậy, Mặc Nhiên thấy rõ bóng dáng tiểu Mẫn trên mặt ông.

Đêm mưa Lâm An kia, làm phản chiếu bóng dáng thiếu niên khi xưa.

“Sở Văn Ninh.” Hoài Tội khản đặc nói, “Người muốn kết thúc như vậy với ta, ta không giữ lại. Chi phí ăn mặc mười bốn năm qua ta không so đo. Nhưng ta cần người mang một thứ, trả lại cho ta.”

“...”

Hoài Tội nheo mắt lại: “Ta muốn lấy linh hạch của người.”

Linh hạch là tinh túy ngưng tinh nhất của người tu đạo, cho dù là thần mộc, cũng như vậy, chỉ cần có linh hạch, không có Sở Văn Ninh cũng chẳng sao. Giờ đương nhiên không thể dạy ông chuyện đạo nghĩa thương sinh, không thể bảo ông học lại lòng người lương thiện.

Ông muốn linh hạch của Sở Văn Ninh.

Tim người sống.

Sở Văn Ninh nhìn ông trong chốc lát, bóng trên thiên viện lay động, Đại Hùng bảo viện đang có tăng nhân tu hành, tiếng tụng xa xăm vang tới, như đàn hương yên Phật.

Giọng Hoài Tội bỗng vang lên bên tai Mặc Nhiên, nhưng giờ, ông chỉ nói hai câu, hai câu này, tựa hồ hao hết dũng khí và sức lực cả đời ông.

Giọng ông nói trong nháy mắt, già đi cả trăm tuổi.

“Y quỳ trên mặt đất, nhìn ta, ta bỗng cảm thấy, có phải Phật đà đang tha thứ thương cấp y phạm nhân, hay là không, nhưng mà ánh mắt như vậy.”

“Y trong sự thương hại của đao phủ, đao hạ sinh linh, trên thương dính máu đồ tể.”

“Đừng mà!!!” Mặc Nhiên gào khản giọng.

Nhưng ánh đao vụt lên, hấn bỗng nhắm mắt lại, một tiếng vang rõ ràng, Mặc Nhiên cuộn lại trên đất.

“Đừng mà...”

Máu nóng tràn ra, huyết nhục tách rời.

Mặc Nhiên kêu thảm bò tới, bò tới bên cạnh Sở Văn Ninh, hấn mà lắc đầu không ngừng, nước mắt nước mũi chật vật không chịu nổi, hấn luống cuống tay chân chặn miệng vết thương của Sở Văn Ninh, muốn dùng quán chú cầm máu.

Không thể dùng được gì.

Không thể dùng được gì.

Hấn trơ mắt nhìn Sở Văn Ninh cố nhịn đau, dùng pháp thuật cố chống đỡ mình không đau tới ngất, hấn trơ mắt nhìn Sở Văn Ninh cầm đao, từng tắc từng tắc, đâm vào lồng ngực, máu, nơi nơi đều là máu nóng.

Sao không phải là người sống.

Thịt, xé mở là thịt.

Đỏ tươi, tanh ngọt, rách nát.

Sao lại không phải là người sống?!!! Sao lại không phải!!!

Hoài Tội cứng đờ đứng tại chỗ, thần sắc ông vẫn dừng lại ở hình ảnh trong khắc cuối cùng kia, vẻ mặt dữ tợn lại tàn nhẫn, nhưng ánh sáng trong mắt ông lập loè, run rẩy, run rẩy, mờ mịt...

Điều ông hy vọng, thật sự là như vậy ư?

Một khắc kia, bức họa bỗng trở nên lay động mơ hồ, cảnh trước mắt Mặc Nhiên vì cảm xúc khi chế tạo quyền trục này mà trở nên vận vẹo hỗn độn.

Hấn nhìn thấy chuyện xưa vấy máu tươi kia, mỗi chuyện đều mềm mại, đều chân thật.

Mặc Nhiên thấy Sở Văn Ninh mười một mười hai tuổi ở Kim Thành Trì triệu được Thiên Vãn, đang chuẩn bị rời đi, trên nước lại nổi lên một cây đàn cổ đuôi có cây hải đường. Nó trôi tới chậm rãi, trên người Sở Văn Ninh cũng phát ra ánh sáng loá mắt, tựa như cùng hoà hợp. Y kinh ngạc khó hiểu vuốt dây đàn cổ kia: “Chuyện gì thế này?”

Hoài Tội lập tức đoán được có lẽ cây đàn này cũng là một đoạn gỗ thần mộc Viêm Đế, nó cùng một đoạn với Sở Văn Ninh, đương nhiên sẽ cảm nhận được nhau. Biểu tình ông rất kích động, có chút ngoài ý muốn, cũng có chút vui mừng: “Có lẽ đây là thần võ định mệnh của người.”

“Thần võ định mệnh?”

Hoài Tội cực kỳ kinh hỉ, ánh mắt lại có chút né tránh: “... Không sai, có người căn cốt thanh kỳ, từ nhỏ đã có liên hệ với thần võ.”

Sở Văn Ninh liền cười: “Căn cốt ta thanh kỳ ư?”

“...” Hoài Tội né tránh không đáp, chỉ vuốt ve thân đàn Cửu Ca, thở dài, “Đàn cổ này có duyên với người, có lẽ không cần dùng linh hạch cũng triệu hoán được... Nó với người huyết mạch tương liên.”

Hình ảnh vừa chuyển, Mặc Nhiên lại thấy có hai người hành tẩu ngoài thành Lâm An, Hoài Tội đi theo sau tiểu Văn Ninh, lo lắng bảo y đi chậm lại một chút.

Hắn thấy bánh hoa nóng hôi hổi, gương mặt Sở Văn Ninh cách một tầng hơi nước cười vô tư.

Hắn thấy khách điểm, Sở Văn Ninh giơ quạt hương bồ nhỏ, ra sức mà quạt, nỗ lực giúp Hoài Tội đang đả tọa thấy mát.

Hắn thấy Sở Văn Ninh lần đầu ăn hoa quế đường ngó sen, nước sốt ngọt lịm dính bên miệng, cười ha ha với Hoài Tội.

Cuối cùng, ảo giác dừng tại khung cảnh hồ sen mùa hè, lá sen xanh ngợp trời, cả hồ sen nở rộ đỏ rực đẹp tới cực điểm, chuồn chuồn ớt cao thấp thướt tha, lượn lờ đậu xuống, một buổi chạng vạng không thể đẹp hơn.

Sở Văn Ninh năm sáu tuổi cười hì hì ngồi bên Hoài Tội, đôi mắt đen láy ôn nhu nhìn sư tôn của y: “Sư tôn sư tôn, chơi lần nữa đi, chơi lần nữa đi.”

Hoài Tội nói: “Không chơi, sư phụ tới từ đường niệm kinh, siêu độ giúp cố nhân.”

“Chơi một lần nữa đi mà, lần cuối cùng thôi, thật sự là lần cuối cùng thôi.”
Sau đó không đợi đại hoà thượng nói, tiểu gia hỏa đã xắn cao tay áo màu chì, hoa sen lay động, y vươn tay nhỏ, hứng thú phấn khởi mà mà chạm vào tay Hoài Tội khiến ông không ngờ tới, giọng trẻ con ngọt ngào giòn tan, như ngó sen ngọt lịm.

“Người một cái, ta một cái, hoa gì nở trong nước? Hoa sen nở trong nước. Người hai cái, ta hai cái, hoa gì nở một loạt? Hoa du nở một loạt.”
Hoài Tội hết cách, nhìn gương mặt tươi cười của y, cuối cùng cũng chỉ lắc đầu, cười vỗ tay với y, chơi trò ấu trĩ không chịu nổi.

“Người chín cái, ta chín cái, hoa nào nở bay theo gió? Bồ công anh nở bay theo gió.
Người mười cái, ta mười cái, hoa nào nở hoa không có lá? Hoa tịch mai nở không có lá.”
Máu nhiễm đỏ áo, sen đỏ ướm đầm.
Thiền viện, Hoài Tội nhắm mắt lại.
Là..... Một đoạn gỗ thôi.
Tiếng cười vui vẻ khi xưa quanh quẩn bên tai.
Là, người vô hồn thôi.

“Hoa gì nở trong nước? Ha ha ha, sư tôn thật ngốc, hoa sen nở hoa trong nước nha.”
Là một vỏ gỗ rỗng tuếch mà ông muốn hiến tế cho Sở Tuân, là một khúc gỗ mà ông tốn cả trăm năm để chuộc tội! Không phải người sống! Không có linh hồn!!

“Sư tôn, bánh hoa chia người một nửa, người ăn phần lớn, ta ăn phần nhỏ.”
Nước mắt Hoài Tội chảy xuống.
Ông run rẩy kịch liệt run rẩy, ông học tốc, ông nhìn lưỡi dao đã đâm vào tim, linh hạch đã bắt đầu tan vỡ, đứa nhỏ bị đâm chạy đi.
Ông quỳ xuống, ông thống khổ gào khóc, ông khàn cả giọng, giờ phút này ông ôm lấy Sở Văn Ninh, lại chỉ có thể lướt qua Sở Văn Ninh như Mặc Nhiên, tiếng khóc trong họng ông như nghẹn máu, như đao không phải đâm vào tim Sở Văn Ninh, mà là giọng ông, hồn ông.
Sao lại không có hồn chứ.....

Là ông nhắm mắt không nhìn, bịt tai không nghe.

Ông vẫn luôn biết, trong lòng ông vẫn luôn ý thức được.

Từ nụ cười của Sở Văn Ninh, từ nghiêm túc của Sở Văn Ninh, từ khoan dung cùng ôn hòa của Sở Văn Ninh, từ quật cường cùng kiên trì của Sở Văn Ninh, ông vẫn luôn thấy linh hồn người kia.

Nhưng ông vì tư lợi của bản thân, vì cái gọi là chuộc tội, ông giả câm vờ điếc, ông làm một chính mình.

Sở Văn Ninh, chưa bao giờ là khúc gỗ khắc, một cái vỏ rỗng.

Y là người có máu có thịt, sẽ khóc sẽ cười mà.....

“Ta từ khi y còn nhỏ, nhìn y lớn lên từng ngày từng ngày, y khi còn nhỏ giống Sở Lan, lớn hơn một chút, lại giống Sở Tuân, nhưng mà ta xưa nay chưa từng coi bọn họ là một người giống nhau.”

Giọng Hoài Tội như phá la, khàn khàn đến cực điểm.

“Là y chia ta nửa điểm tâm, kéo ta kêu ta là sư tôn, lấy trộm cầm quạt hương bồ quạt cho ta, còn tưởng rằng ta không nhận ra, là y làm bạn với ta mười bốn năm ở Vô Bi Tự, cùng ta cười, tín nhiệm ta, nói ta là sư tôn hiền nhất trên đời.”

Như nuốt mật đắng.

Hoài Tội lẩm bẩm nói: “Sư tôn hiền nhất trên đời.....”

Trong bức họa, Hoài Tội giữ tay Sở Văn Ninh, át linh lực của y, Sở Văn Ninh cơ hồ trong nháy mắt mất đi pháp chú liên đau tới ngất đi.

Hoài Tội ôm thân thể còn sống, máu chảy ồ ạt. Giống như hai trăm năm trước, khi Thiên Liệt ở Lâm An, mọi tim Sở Tuân giúp mọi người chiếu sáng đường về.

Nhưng mà không giống nhau.

Sở Văn Ninh tàn nhẫn quật cường, kiêu ngạo, Sở Văn Ninh có đam mê nhỏ thuộc về mình, ví như ngủ không thích đắp chăn, ví như lúc mệt ăn cơm sẽ không nhin được mà cắn đũa phát ngốc, ví như chưa bao giờ thích giặt y phục, chỉ biết ngâm ướt chúng với nhau.

Đó đều là thói quen của y, sở thích của mình.

Cùng chẳng giống ai.

Hình ảnh lại tối đen.

Đen cũng tốt, tình hình như vậy, Mặc Nhiên nếu xem tiếp, chỉ sợ sẽ điên cuồng.

Trong bóng đêm, Hoài Tội khẽ thở dài.

“Kỳ thật lúc y lạnh lùng trừng mắt, nói với ta, y muốn xuống núi giúp đỡ, y không cần thời gian phi thăng cố định, ta đã rõ ràng, y là một người sống sờ sờ.”

“Là ta mềm yếu ích kỷ, ta cơ hồ tự tay huỷ hoại đứa trẻ mình nuôi lớn.”

“Y không phải Sở Lan, y không phải tể phẩm chuộc tội của ta.”

“Y là Sở Văn Ninh, bởi khoảnh khắc ta đánh thức y kia, đúng vào buổi chạng vạng bình yên, tiếng chuông chùa vang lên, y dưới sự trang nghiêm và ánh nhìn của thần Phật mà ra đời, ta cho y tên.”

“Nhưng ta cho y, kỳ thật cũng chỉ là một cái tên mà thôi. Ta vẫn cho là mình cho y mạng sống, cũng bởi vậy tự cho rằng mình có thể sử dụng y, là đồ của ta, để ta hiến tế. Nhưng cho tới khi ta nhìn y, giống Sở công tử, vì đạo nghĩa của mình, không tiếc móc tim tự chứng.....”

Hoài Tội ghen ngào khó nói tiếp, thật lâu sau, mới khàn tiếng nói.

“Ta rốt cuộc hiểu ra, ta chưa từng cho y hồn, cho y mạng sống. Đó đều là của y, bởi vì..... Bởi vì tội nhân dơ bẩn như ta, vĩnh viễn không có khả năng tạo ra sinh mệnh cương nghị thanh chính như y.”

“Vĩnh viễn không có khả năng.”

[Husky] Chương 241: [Long Huyết Sơn] Chân tướng

Edit: LuBachPhong36

Bức hoạ lại lần nữa sáng lên, là buổi sớm mai mưa rơi tí tách, Hoài Tội ngồi trong thiện phòng, tay vờ chuỗi hạt tinh nguyệt bồ đề, trong miệng lầm bầm tụng kinh Phật. Bỗng nhiên bên cửa có vầng sáng chớp động, hắn không quay đầu lại, chỉ là dừng tiếng gõ mõ, thở dài nói: “Tĩnh rồi?”

Mặc Nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Sở Văn Ninh đang đứng ngoài cửa, thân ảnh thanh tuấn như muốn hoà vào ánh mặt trời.

“Sư tôn vì sao còn muốn cứu ta.”

“Vô Bi Tự, không thể thấy máu.”

“.....”

“Người đã mỗ tim tự chứng minh, ta cũng đã hiểu ý của người, người tự đi xuống núi đi, từ nay về sau, chớ có trở lại.”

Sở Văn Ninh không thu dọn bất cứ hành trang gì, y nhìn bóng dáng quen thuộc chìm trong hương nến và tiếng gõ mõ, sau một lúc lâu nói: “Sư tôn.”

Sư tôn.

Sau đó phải nói cái gì? Từ biệt tại đây? Đa tạ đại ân?

Vải trắng băng trên ngực vẫn thấm máu, dao nhỏ rút ra rồi, trái tim vẫn còn đau.

Gần mười lăm năm tín nhiệm, cuối cùng đổi lấy một câu “Ta muốn linh hạch người” của Hoài Tội. Thế cũng thôi đi, nhưng mười lăm năm qua y vẫn luôn cho rằng Hoài Tội là người chí thiện, sẽ lo lắng cỏ cây, sẽ thương hại con kiến. Y vẫn luôn cho rằng nhân thế trong thiên hạ cũng thái bình yên ổn như thành Lâm An, như Thượng Tu giới.

Nhưng tất cả đều là giả, là Hoài Tội lừa y.

Chuyện này so với linh hạch vỡ vụn càng đau hơn ngàn lần vạn lần.

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, cuối cùng, y nói với hắc: “Tù biệt tại đây……. Đại sư.”

Y đem ôn nhu, tin cậy, ngây thơ, đều lưu lại trong cửa chùa trang nghiêm này, đó là những điều Hoài Tội từng cho y, sau đó lại theo linh hạch vỡ vụn, máu tươi trào dâng mà đoạt đi.

Y xoay người đi xa.

“Ta biết y sẽ hận ta, cho dù ta cứ vậy mà theo y xuống núi hành đạo, thì cũng không qua được cái gờ trong lòng y.” Hoài Tội nhẹ giọng nói, “Ta khiến y đi mất rồi, từ đây ở trong lòng y chỉ còn ấn tượng về một người bất nhân bất nghĩa, ích kỷ bạc tình, y sẽ không nhận lại ta nữa, ta cũng không còn mặt mũi tự cho mình là sư tôn của y nữa.”

“Khi đó, sinh nhật y vừa qua không lâu, y mười lăm tuổi. Mười lăm năm duyên tựa lục bình, xuân hạ thu đông, hỉ nộ bi lạc, bắt đầu từ ngày hôm đó, đã không thể quay đầu lại.”

Hoài Tội đang quét bậc thang nơi sân chùa, lá cây từ xanh tốt đến héo khô, cuối cùng trên cành không còn một chồi non, lại là một năm chiều đông tuyết rơi.

Hòa thượng khoác tăng bào thật dày, đứng dưới mái hiên, nhắm mắt nhìn tuyết đọng đầy đất.

Gương mặt hắc vẫn còn trẻ, nhưng ánh mắt lại như lão nhân lóm khóm, hắc cũng giống như tất cả những người thường sẽ từ từ già đi, thích ngồi yên tĩnh, chỉ cần tọa thiền trong chốc lát, sẽ bất giác mà rơi vào giấc ngủ chập chờn.

“Ta đã rất già rồi, hai trăm tuổi, những chuyện niên thiếu trong đầu đã từ từ phai nhạt, nhưng lại càng ngày càng nhớ rõ ngày tháng mà Văn Ninh vẫn còn ở bên cạnh ta. Có đôi khi ta nghĩ, nỗi vương bận của trưởng bối đối với con nối dõi có phải cũng là cảm giác này……. Nhưng, ta thì có là trưởng bối gì đâu? Ta chỉ là một kẻ đồ tể không có dũng khí.”

Hoài Tội nói: “Âm khí trên người ta càng ngày càng loãng, chuộc tội, đại khái đời này cũng không còn hi vọng rồi. Ta nơi nào cũng không muốn đi, suốt ngày ở Vô Bi Tự bế quan không rời. Khi hoa hải đường nở rộ, ta hái

xuống một cảnh đẹp nhất, mang đến Quý giới, vẫn như mọi khi mà nhờ người giao cho Sở Tuân.”

“Ta chưa bao giờ là người có tấm lòng rộng lớn, cho nên việc có thể làm cuối cùng cũng chỉ có chút chuyện như thế, nhiều nữa cũng làm không xong, gặp phải lựa chọn liền không biết đúng sai. Ta định cứ như vậy mà kết liễu thân tàn này. Mãi cho đến một ngày —— trong viện, bỗng nhiên tới một người.”

Là đêm khuya, cửa phòng bị vội vội vàng vàng gõ vang.

Hoài Tội đứng dậy mở cửa, bỗng dừng sững sốt.

“..... Là người?!”

Mặc Nhiên theo ở phía sau, lập tức thấy rõ gương mặt người kia.

Là Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh có vẻ cực kỳ gấp gáp, sắc mặt cũng rất kém, kỳ quái nhất chính là rõ ràng đang là mùa đông khắc nghiệt, y lại chỉ ăn mặc một bộ y phục mùa hè hơi mỏng.

Phản ứng đầu tiên của Mặc Nhiên nghĩ là y lại đem áo khoác cho lưu dân sắp chết rét nào đó. Nhưng ngay sau đó lại phát giác không phải, y phục Sở Văn Ninh mặc đều rất chỉnh tề, được sự cho phép của Hoài Tội, y tiến vào phòng ngủ, dáng vẻ y tựa như một con thú nhỏ bị buộc đến đường cùng, không nói hai lời lập tức giao cho Hoài Tội một cái lư hương có pháp chú. Tất cả lời nói của Hoài Tội đều nghẹn trong cổ họng, cuối cùng chỉ hỏi một câu: “Người..... Làm sao vậy?”

“Pháp lực của ta duy trì không được lâu lắm, không thể giải thích chi tiết cùng đại sư.” Giọng điệu của Sở Văn Ninh rất gấp gáp, “Chiếc lư hương này rất quan trọng, ta thật sự không biết nên giao cho ai, trần thế này ta không quen nhiều người, ta không biết tiếp theo “hắn” sẽ biến thành dạng gì, cũng không biết ai có thể may mắn thoát nạn, có thể bảo vệ tốt bí mật này, cho nên chỉ có thể tới quấy rầy người.”

“...Người đang nói cái gì? Người đang bị bệnh sao?”

Hoài Tội không phản ứng kịp, nhưng Mặc Nhiên đứng ở bên cạnh thì đầu lại ong một tiếng, trước mắt đột nhiên tối đen! Hắn đột nhiên ý thức được “Sở Văn Ninh” này giờ có chỗ nào không đúng.

Lỗi tai!!

Sở Văn Ninh này bên tai trái có xỏ lỗ tai, đang đeo một chiếc hoa tai hình viên tròn thật nhỏ màu đỏ tươi, giống như một nốt chu sa nhỏ.

Chỉ là một chi tiết nhỏ bé, nhưng lại khiến Mặc Nhiên chấn động như bị gặp lôi sét, rốt cuộc nói không nên lời.

Đây căn bản không phải Sở Văn Ninh..... Hoặc phải là nói, đây căn bản không phải Sở Văn Ninh của trần thế này!

Y..... Y đến từ chính kiếp trước, đến từ chính thời đại của Đạp Tiên Đế Quân kia, nếu không y tuyệt đối không thể có được ấn ký này. Mặc Nhiên tinh tường nhớ rõ chiếc hoa tai này, là dùng linh huyết của chính mình ngưng tụ mà thành, ếm thêm tình chú, sẽ làm Sở Văn Ninh càng thêm mất cảm khi bị mình chạm đến và xâm lược.

Tuyệt không thể sai!!

Hắn thậm chí có thể nhớ rất rõ ràng lúc ấy mình đã mang tâm tư suồng sã như thế nào để chế tạo ra hoa tai này. Sau đó, lúc hắn làm đến Sở Văn Ninh thất thần, kịch liệt liếm mút tai trái của y, một bên thì cảm nhận được người dưới thân mình đang run rẩy phóng thích, một bên thì thừa dịp Sở Văn Ninh co rút run rẩy, không do dự mà dùng châm hoa tai đâm thủng vành tai y.

Sở Văn Ninh kêu rên, nhú lại mi, tay nắm đệm chần, không thoát khỏi được người nam nhân đang nằm trên người mình.

“Đau sao?”

Hắn liếm giọt máu chảy ra từ vành tai mới bị đâm của y, đáy mắt chớp động tinh quang.

“Là đau, hay là kích thích?”

Hoa tai đâm vào, chọc thủng da thịt mềm mại, giống như một loại trình độ chinh phục khác đối với người này. Dị vật đâm vào máu thịt luôn là đau, bất luận là dùng vật gì và đâm trúng chỗ nào.

Nhìn thấy Sở Văn Ninh đau đến nước nở phát run, Mặc Nhiên liền cảm thấy càng thêm khô nóng kích động, hắn vuốt ve cắn Sở Văn Ninh, bẻ cắn y quay sang hôn lên đôi môi đã nóng ửng bóng chấy của chính mình, vừa thờ dốt vừa nói: “Đeo chiếc hoa tai thôi mà, người sao lại phát run?”

Hắn biết rõ còn cố hỏi, trên tay dùng sức, thô bạo mà đâm thủng vành tai y, không chút nào thương tiếc, hung ác mà lỗ mãng.

“Người xem, nó cũng đâm xuyên qua người.” Hắn vuốt ve hoa tai mới trên tai Sở Văn Ninh, khàn giọng nói, “Thọc vào rồi.”

“.....”

“Nó ở trong máu thịt của người, từ đây người chính là người của ta.”

Như thế——Sở Văn Ninh của kiếp trước, đã tới trần thế kiếp này.

Nhận ra điều này làm Mặc Nhiên hãi hùng khiếp vía, da đầu tê dại, hai mắt mờ mịt, chỉ cảm thấy đến không khí cũng hít thở không thông, hắn cứng đờ mà nhìn tất cả cảnh tượng trước mắt, chuyện này đến tột cùng là như thế nào??

Hắn nỗ lực muốn tập trung tinh thần, lắng nghe Sở Văn Ninh cùng Hoài Tội nói chuyện, nhưng mà sự kích thích này quá lớn, hắn căn bản không có cách nào lập tức hoàn hồn, hắn chỉ mơ hồ biết Sở Văn Ninh cùng Hoài Tội đang nói gì đó, bên tai vang vọng vài từ vỡ vụn lủng củng như “Thời không sinh tử môn”, “Hủy diệt cấm thuật”, “không cách ngăn cản”.

Hắn nhìn thấy Hoài Tội bỗng đứng ngã ngối trên ghế, sắc mặt vàng như nến, đồng tử co chặt.

“Người thế nào chứng minh được lời người nói là sự thật?”

“..... Chứng minh không được.” Cuối cùng, Mặc Nhiên nghe được Sở Văn Ninh nói như vậy, “Ta chỉ có thể xin đại sư tin ta.”

“..... Chuyện này quá hoang đường. Người nói người là từ một trần thế khác thông qua sinh tử môn đến đây, mà ở trần thế kia còn có một người gọi là Đạp..... Đạp.....”

“Đạp Tiên Quân.”

“Có tên Đạp Tiên Quân, đang hủy thiên diệt địa, dường như sắp điên đảo toàn bộ Tu Chân giới, người phát hiện ra bí mật của hắn, cho nên mới nghĩ mọi cách mở ra sinh tử môn, đi đến trần thế này? Vì để thay đổi tất cả mọi chuyện?”

“Không phải thay đổi, mà là ngăn cản. Nếu còn tiếp tục như vậy, bọn họ sớm muộn cũng sẽ nắm giữ pháp chú của sinh tử môn, đến lúc đó kết thúc

không chỉ là ở trần thế của ta.” Sở Văn Ninh dừng một chút, đôi mắt y sáng lên trong朦胧 ánh nến, “Mà bên nào cũng đều không trốn thoát.”

“Quá hoang đường.” Hoài Tội lẩm bẩm nói, “Sao có thể..... chuyện này quả thực là..... Nói hươu nói vượn.....”

Sở Văn Ninh luôn nhìn đồng hồ nước ở trước cửa phòng Hoài Tội, y đang tranh thủ từng khắc, trong mắt đã dần hiện ra nôn nóng: “Cho dù đại sư giờ phút này không tin ta, sau này cũng sẽ hiểu rõ. Bây giờ chỉ xin đại sư phong ấn lư hương này ở trong sơn động Long Huyết sơn, lư hương này ta đã thiết hạ pháp chú mấu chốt nhất, khiến nó ở bên trong chậm rãi phát huy, đại sư không cần phải quản nó. Việc duy nhất phải làm chính là.....”

Hoài Tội ngẩng đầu, gần như là đang nhìn một kẻ điên, vẻ mặt hẩn như đang trong mộng ảo, nhìn Sở Văn Ninh.

“Việc duy nhất phải làm chính là, đừng cho bất luận kẻ nào tiếp cận huyết động Long Huyết sơn. Cho đến lúc đại sư tin tưởng lời ta nói, hãy nghĩ cách đưa “ta” của trần thế này cùng với người tên Mặc Nhiên kia, cùng đưa đến Long Huyết sơn —— sự tình sau đó, pháp chú trong lư hương đều đã bố trí tốt, không cần lo lắng.”

Hoài Tội yếu ớt mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó, ngay lúc này, bên ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một tiếng còi huýt thê lương.

Tiếng còi huýt này quả thực giống như đúc âm thanh phát ra khi Đạp Tiên Quân biến mất.

Sở Văn Ninh nghe thấy động tĩnh, sắc mặt càng thêm tái nhợt, y cơ hồ là nôn nóng mà nhìn chăm chăm vào mắt Hoài Tội: “Câu người, trừ người ra trên đời này không còn ai giúp được ta, không còn ai có thể phó thác được.”

Nghe được hai chữ phó thác, Hoài Tội lập tức ngây ngẩn cả người.

Trong con người hẩn tựa như hiện lên vãn đục cùng tang thương.

Cuối cùng hẩn tiếp nhận chiếc lư hương kia, khẽ gật gật đầu.

Tiếng còi càng bén nhọn. Sở Văn Ninh quay đầu lại nhìn vào bóng đêm ngoài cửa sổ, sau đó nói với Hoài Tội: “Xin đại sư nhất định phải bảo vệ tốt hang động Long Huyết sơn, còn nữa, nếu trên đời xuất hiện Đạp Tiên Quân, hoặc là..... như ta lời nói, xuất hiện Quỷ giới đại thiên liệt, tình thế

tất có biến —— lúc ấy đại sư sẽ tin tưởng những lời hôm nay ta nói, tuyệt không giả dối.”

Tiếng còi thê lương, như muốn xé rách màng tai.

Sở Văn Ninh xoay người lao vào đêm tối, cuối cùng chỉ kịp liếc mắt nhìn Hoài Tội thật sâu. Vốn dĩ y muốn thi lễ sư đồ, nhưng nâng tay lên một nửa liền dừng lại, y nhắm chặt hai mắt, chấp tay hành lễ bái dài, như biệt ly.

Trong nháy mắt, Hoài Tội cũng không biết có được dừng khí từ đâu, bỗng đứng đứng lên, hướng Sở Văn Ninh hô: “Người..... Người có biết ta đã làm cái gì không? Bên trần thế kia chẳng lẽ ta không làm ra sự việc giống như vậy đối với người sao?..... Người sẽ không tin ta nữa!”

Sở Văn Ninh lại chỉ lắc lắc đầu, gương mặt đã mơ hồ chìm trong bóng đêm.

“Đại sư.....” Thân ảnh y càng ngày càng xa, “Ta không có thời gian..... Cầu người, suy nghĩ biện pháp.....”

“Bất luận dùng biện pháp gì cũng được, chuyện này quá quan trọng, xin người nhất định phải khuyên được “ta” nghe theo lời người nói, đưa “ta” và “hắn” cùng nhau đến Long Huyết sơn.”

Y rốt cuộc mất dạng

Màn đêm âm đạm, sao trời soi nước.

Hoài Tội đuổi theo ra sân, chỉ nhìn thấy ở nơi xa xăm một bóng thân ảnh mờ mịt loé qua trong đêm tối, Sở Văn Ninh đã không thấy tung tích, chỉ có lư hương trong tay là còn, chứng minh tất cả những chuyện này không phải chỉ là do hắn nằm mộng.

Cảnh tượng trước mắt Mặc Nhiên kịch liệt đóng đưa, từng màn từng màn ảo cảnh vừa mới nhìn thấy trước mắt đã rơi rụng như tuyết lở, gạch vỡ ngói tan, nát thành nhiều vô số mảnh nhỏ.

“Y nói bất luận là dùng biện pháp nào cũng được, nhưng là, có thể có biện pháp nào?” Hoài Tội thở dài nói, “Y sớm đã không hề tín nhiệm ta, đối với ta tránh mà không kịp. Huống chi trong lòng ta nói cho cùng vẫn có điều giữ lại, không dám tin tưởng tất cả chuyện này có phải là một âm mưu gì không.”

“Mãi cho đến khi thiên liệt ở trấn Thái Điệp, Văn Ninh tạ thế, sau khi y sống lại ta mới hạ quyết tâm, viết thư cho y.”

“Lá thư kia, ta nhiều lần chiêm chước, vì không biết người phía sau màn có bao nhiêu thần thông quảng đại, cho nên không dám nói rõ chân tướng trong thư. Ta cũng thật sự không còn cái cớ nào khác có thể tìm y. Huống chi pháp lực y cường đại, lại là Ngọc Hành trưởng lão của Tử Sinh Đình, chức vị quan trọng. Ta căn bản không có khả năng ép buộc y rời đi, cuối cùng ta nghĩ, mấy năm nay linh hạch y chưa được chữa trị hoàn toàn, đại khái rất bất tiện. Ta liền xem đây là lý do, mời y tới Long Huyết sơn gặp mặt.”

“Nhưng ta đã lừa y mười bốn năm. Cho nên bất luận lời nói ta khẩn thiết đến thế nào, y chung quy vẫn không muốn tin ta.....”

Một tiếng thở dài âm u, giọng nói gần như thất vọng.

“Ta vẫn luôn đợi. Tựa như gần hai mươi năm trước, khi ta giam lỏng y trên núi, mỗi ngày tới tìm y, chờ mong y có thể thay đổi. Sau đó mỗi ngày ta đều đến Long Huyết sơn tìm y, hy vọng y có thể quay lại.”

“Nếu như y có thể cho ta một lần cơ hội nữa, thật tốt biết bao.”

Giọng nói lão tăng già nua giống như con diều đứt dây, xa xôi lay động xoay tròn trong gió: “Thời gian của ta thực sự không còn nhiều, ta biết ta không thể chờ được bao lâu nữa. Cho nên cuối cùng, ta làm quyển trục họa này. Những điều trong này ta đã cân nhắc mọi thứ, nhiều lần sửa đổi, đem từng chút từng chút hồi ức mà ta không muốn nhớ lại để vào trong này. Nhưng suy cho cùng ta là một người nhu nhược, quyển trục này, ta kỳ thật cũng không hy vọng y nhìn thấy khi ta còn sống. Ta không chịu nổi ánh mắt khổ sở của y. Năm ấy khi y mười bốn tuổi, ánh mắt như vậy, ta nhìn đã đủ rồi.”

“Cho nên, Văn Ninh à.....” Hắc hế thở dài, như trút được gánh nặng, “Chờ khi người nhìn thấy quyển trục này, ta.....hẳn là đã viên tịch rồi.”

“Con người của ta vẫn rất ích kỷ, vì không muốn thấy người hận ta, chỉ đến khi sắp ra đi, mới dám đem toàn bộ chân tướng giao cho người, giao cho người tên Mặc Nhiên mà người đã từng nói. Xin lỗi, năm đó, là sư phụ sai rồi. Người là một người sống, trước giờ đều vậy.”

Hoài Tội dừng một lúc lâu, sau đó bỗng dưng khàn khàn, nói ra một câu cuối cùng lưu ở thế gian.

“Sở công tử, người có thể tha thứ cho ta hay không?”

Một tiếng Sở công tử, không biết là nói cùng Sở Văn Ninh trăm năm sau, hay là nói cùng Sở Tuân trăm năm trước.

Âm hết, bỗng nhiên gió nổi, vô số mảnh nhỏ ký ức như là tuyết trắng, phiêu du lướt nhẹ qua mặt, bay lả tả trong gió. Những tội và nghiệp trong suốt hai trăm năm, hỉ và bi trong suốt mười bốn năm, đều trong giờ phút này, giao thoa ——

Con trẻ đang cười...

“Người hỏi một, ta đối một, cái gì nở hoa trong nước? Hoa sen nở hoa trong nước.

Người hỏi hai, ta đối hai, cái gì nở hoa từng chùm? Cây du nở hoa từng chùm....”

Thiếu niên trong tranh....

“Không biết độ người, làm sao độ mình.

Tiên này, không tu cũng được...”

Đến cuối cùng, mắt phượng khép lại....

“Từ biệt tại đây..... Đại sư. ”

Những mảnh hồi ức mênh mông trùng trùng điệp điệp luân phiên, lướt qua như đèn kéo quân, thời điểm khi ánh sáng chói lóa nhất, trước mắt Mặc Nhiên lại hiện lên bóng dáng khom lưng của Hoài Tội, đang ngồi trước án kỷ, hạ bút đề lên thần mộc trước mắt.

Chuông chùa vang lên.

“Vậy gọi người, là Sở Văn Ninh đi.”

Âm hết, sóng lớn dâng trào, Mặc Nhiên chìm nổi trong dòng hồi ức cuộn cuộn, ngay sau đó đột nhiên bị đẩy ra khỏi quyền trục, ngã xuống mặt đất đầy đá phía trước huyết động Long Huyết sơn.

Thời gian bên trong và bên ngoài quyền trục trôi qua không giống nhau, giờ phút này ở nhân gian đã là hoàng hôn, một vầng mây đỏ bao la hùng vĩ phủ khắp đất trời, ánh tà dương khoan thai. Mặc Nhiên nằm, tựa như trở về buổi tối của nhiều năm trước kia, Hoài Tội trích máu làm thần mộc, nhân gian từ đây có một đứa trẻ tên Sở Văn Ninh.

Hắn nằm trên mặt đất, ánh mắt thần thờ.

“Sư tôn..... Văn Ninh.....”

Hắn rốt cuộc biết tại sao người kiên cường như Sở Văn Ninh, lúc ấy lại chôn trong lồng ngực mình mà thất thanh khóc rống, hắn rốt cuộc đã biết.

Chỉ là, cái giá phải trả quá lớn, giống như ngàn đao vạn xẻ.

Đều là hắn sai sao?

Là Đạp Tiên Đế Quân kiếp trước sai, hai đời Sở Văn Ninh đều luôn cực lực ngăn cản hắn làm loạn thiên hạ.

Linh hạch Sở Văn Ninh từng bị tổn hại.

Ân công ca ca cứu hắn một mạng trước cửa Vô Bi Tự.

Không phải người..... Là thần mộc chi linh.....

Mỗi một chuyện đều như gạch nát đá rơi, chỉ một chân tướng đã khiến người gân cốt vỡ vụn, huyết nhục lẫn lộn, huống chi là nhiều chuyện chồng chất cùng lúc như vậy.

Mặc Nhiên chớp mắt, cảm thấy mình nằm trên mặt đất, xương cốt toàn thân dường như đều vỡ vụn, không còn làm được bất cứ chuyện gì.

Đều rối loạn.

Ánh mắt hắn chuyển động, nhìn qua Sở Văn Ninh ngồi ở một bên nhắm mắt không nói, bỗng thấy hối hận tụ thành xương, yêu thương tụ thành thịt, thống khổ thành máu. Cái ham muốn bảo vệ người này khiến hắn giãy giụa trong cực độ khốn đốn và mờ mịt, thoát thân ra khỏi vũng lầy.

Hắn chậm rãi đứng lên, đi tới trước mặt Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh mở hai mắt, nhìn hắn.

Hai người, không ai mở lời trước.

Cuối cùng là Mặc Nhiên cúi người ôm lấy y: “Sư tôn, thần mộc cũng được, người cũng được, chỉ cần người còn nguyện ý muốn ta.....” Hắn ảm đạm, lại ghen ngào, “Ta đều luôn”

Đều luôn thế nào?

Đứng bên cạnh y?

Hắn không xứng.

Cho nên, cuối cùng hắn tự ti mà đau đớn nói: “Ta sẽ luôn, đứng ở phía trước ngươi.”

Ta không bồi được người, không xứng với người, ta ti tiện dơ bẩn như vậy,
hủy thiên diệt địa, nhưng người thì thuần khiết.

Ta không thể đứng bên cạnh người, Văn Ninh.

Để ta đứng phía trước người đi, thay người chặn hết máu tươi cùng đao
nhọn.

Mãi cho đến một ngày, ta chết đi.

[Husky] Chương 242: [Long Huyết Sơn] Sở Phi

Edit: Tiêu + Shizu

Beta: Chu

Sở Văn Ninh không xác nhận lại chuyện của Đạp Tiên Quân, cũng không nói nhiều lời.

Kỳ thật biểu tình bất trên mặt Mặc Nhiên, chính là đáp án tốt nhất, những thứ khác đều không cần hỏi nữa. Huống chi, giờ phút này y cảm thấy mệt mỏi cực độ, người liên tiếp bị đả kích, đầu óc hoàn toàn chết lặng.

Qua một lúc lâu, y mới tránh khỏi cái ôm của Mặc Nhiên, chậm rãi đứng dậy. Y không nhìn vào mắt Mặc Nhiên, nhắm mắt lại, sau đó mở miệng, giọng đã bình tĩnh tới làm người ta sợ hãi. Y nói: “Ta muốn vào sơn động.”
“.....”

“Nếu một ta khác, lo lắng thiết hạ cục diện này, ta muốn đi xem.”

“.....Người biết chân tướng sẽ hận ta ư?” Gần như là một vấn đề ấu trĩ không chịu nổi, nhưng Mặc Nhiên vẫn hỏi, hỏi xong một lúc sau lại lẩm bẩm đáp: “Người sẽ hận ta.”

Mắt Sở Văn Ninh khẽ nhếch lên, rốt cuộc cũng nhìn tới, nhìn hẳn: “Đạp Tiên Đế Quân..... Rốt cuộc đã làm gì?”

Y không hỏi “Người”, y lại dùng Đạp Tiên Đế Quân.

Mặc Nhiên cảm thấy vì xưng hô này mà có thể sinh một đường sống, nhưng đường sống này quá xa vời, mặt khác hẳn kiệt sức giữ lấy, mặt khác lại run sợ.

Môi Sở Văn Ninh khẽ động, con người hơi hơi nheo lại.

“Giết người?”

Mặc Nhiên không đáp

“Tàn sát hàng loạt dân trong thành?”

Mặc Nhiên nhắm lại, vẫn không nói gì.

Sở Văn Ninh nhớ tới những cảnh mình đã mơ, những cảnh mộng xuân đó đã từng khiến y cảm thấy vớ vẩn lại ái muội, nghĩ đến Long Hồn điện, lời nói cử chỉ của nam nhân kia đối với mình, y ần ần hiểu ra ngọn nguồn trong đó, nhưng lời đến bên miệng, lại không hỏi ra, cuối cùng chỉ nói: “Ta thì sao? Ta ở cạnh hắn tới tột cùng là gì?”

Hầu kết nhấp nhô, muốn trả lời, lại đáp không được.

Mặc Nhiên vội chạy trốn lâu như vậy, hiện giờ lưới trời khó thoát, hắn cảm thấy mình đang đứng trên hình đài đã hết tội nhân, hắn quỳ trên mặt đất, có thể nhìn thấy bóng dáng của đao phủ.

Khi nào đầu rơi xuống đất ? Khi nào đầu rơi xuống đất ?

Hắn bỗng nhiên không nghĩ tới đời, cũng không nghĩ đến việc trốn, chờ đợi đao hạ xuống quá lâu, hắn thà rằng mình bị quăng lên tường mà chết, máu văng khắp nơi.

Mặc Nhiên trợn mắt, nói: “Vào sơn động thôi.”

Đầu ngón tay hắn giật giật, tựa hồ muốn dắt tay Sở Văn Ninh, nhưng cuối cùng vẫn rủ xuống, chỉ cọ cọ góc áo của mình, đi trước.

Trước khi bước vào động, hắn do dự một chút, sau đó quay đầu, nhìn Sở Văn Ninh nhếch miệng.

“Sư tôn.”

Sở Văn Ninh nhìn hắn, bỗng nhiên người kia cười đến sáng lạn, nhiệt liệt như thế. Giống như muốn đem hy vọng có được cùng vui sướng, dùng hết trong một khắc này.

Quãng đời còn lại rốt cuộc cũng không tới.

Bỗng nhiên Sở Văn Ninh bị nụ cười tươi này làm đau tới tingle, y đi qua đi lại cũng không biết nên nói cái gì, lòng y loạn như ma, vì thế nâng cánh tay lạnh như băng, vuốt ve mặt đối phương không khác gì mình, lạnh như băng.

“.....” Mặc Nhiên ngẩn ra một chút, chậm rãi mở mo hai mắt.

Sở Văn Ninh nhắm mắt thở dài, kéo cánh tay không dám chủ động của Mặc Nhiên lại, cầm tay hắn, như là nói với Mặc Nhiên, lại như nói với chính

mình: “Ta..... Thấy người từ từ trưởng thành tới đáng vẻ hôm nay. Cho nên, người không phải hăn.”

“Người và Đạp Tiên Quân cũng không giống nhau.”

Mặc Nhiên vẫn cong đôi mắt như cũ, cứng đờ một hồi lâu, mời cười, cổ họng nghẹn ngào: “Vâng.”

Trước mặt lại ướt át.

Sao lại không giống nhau chứ.

Hăn là người ác nhất trên đời, là quỷ kiếp trước trốn tới.

Nhưng có thể hết thấy ở kiếp trước, nhận một câu đồng cảm như vậy, Mặc Nhiên nghĩ, trời xanh thật sự đối đãi hăn không tệ. Cho dù sau khi Sở Văn Ninh khôi phục ký ức sẽ thế nào, hăn đều sẽ không oán.

Hăn nhắm mắt lại, nắm tay Sở Văn Ninh, hít sâu một hơi, vào thạch động Long Huyết Sơn.

Sau khi bước vào, hết thấy cảnh tượng bên ngoài đều không nhìn thấy.

Hai người nhìn quanh trong động, phát hiện nơi này phi thường nhỏ hẹp, kích thước chẳng khác phòng ngủ của đệ tử Tử Sinh Đình là bao. Tại đây, bên trong động phủ, bốn vách tường trống trơn, chỉ có một chiếc bàn nhỏ, phía trên để một huân hương rỉ sét loang lổ, đúng là chiếc trong họa trục của Hoài Tội. Huân lò lượn lờ tỏa ra khói mờ, Mặc Nhiên không thích ngửi huân hương, nhưng mùi của cái lò này không gay mũi, chỉ mơ hồ có chút mùi hoa tây phủ hải đường.

“Đây là pháp chú gì?”

Sở Văn Ninh lắc lắc đầu, thanh giọng trầm thấp: “.....Ta không biết. ‘Ta’ này không phải là ta hiện giờ, y chỉ vì tình cờ gặp gỡ tập thêm một ít pháp thuật, ta chưa chắc đã rõ ràng. Tựa như người, Đạp Tiên Quân chưa chắc sẽ có thể sử dụng vũ khí là dây liễu.”

Ánh mắt hăn chuyển hướng, chỉ vào chỗ xuôi mây mù huân lò: “Có lẽ người tới phải chạm vào mới có tác dụng?” Hăn nói xong, giơ tay dùng đầu ngón tay ấn nhẹ thân lò, nhưng vẫn như cũ không thấy động tĩnh.

Mặc Nhiên vào sơn động tự mở, vẫn ôn tồn mà bi thương nhìn chăm chú vào Sở Văn Ninh, tuy rằng hăn cũng không hy vọng Sở Văn Ninh khôi phục ký ức, nhưng vẫn nói: “Nếu là ‘sư tôn’ để lại cho ảo cảnh cho hai

người chúng ta, có lẽ người chạm vào cũng vô dụng. Cần đến nói cho nó, cả hai chúng ta đều đã tới.”

“.....Ừ. Thử xem xem.”

Hai người một trái một phải, chạm tay lên hoa văn trên vỏ huân hương, tức khắc trong động ngập mùi hoan thơm ngào ngạt, khói mù như sóng tràn ra, nháy mắt tràn ngập toàn bộ sơn động, duỗi tay không thấy năm ngón tay. Mặc Nhiên không nghĩ tới sẽ thay đổi nhanh chóng như thế, đang chuẩn bị giữ Sở Văn Ninh lại, nhưng khói mù cuộn cuộn lại lập tức nuốt trọn hân.

Mặc Nhiên cả kinh: “Sư tôn !”

Thời gian đã muộn, trong khói mù vẫn có một cổ linh lực, không giống linh hạch chi lực tầm thường, lại dị thường thuần triệt cường đại, hân phảng phất thân phù cừu tiêu, ngay sau đó khắp người đều giống như bị đông cứng, không hề nghe theo khống chế của chính mình. Đến giọng thoát ra cũng không giống mình nghĩ nữa, hân dùng hết toàn lực gọi một tiếng: “Sư tôn, người thế nào ?”

Rời khỏi miệng lại chỉ là câu nói mơ hồ, sau đó rốt cuộc không động dậy nổi.

Bên chỗ Sở Văn Ninh tình huống so với hân hân kỳ thật cũng không khác bao nhiêu. Y trong sương mù gọi tên Mặc Nhiên, lúc đầu còn nghe thấy ít tiếng đáp lại, nhưng rất nhanh liền thành một mảnh tĩnh mịch.

“Mặc Nhiên ?”

Sở Văn Ninh trong mây mù mờ mịt, muốn sờ thấy bên cạnh, nhưng trong lư hương tựa hồ thiết hạ pháp chú nào đó, khiến không gian nơi này trở nên vô cùng lớn, thế nhưng sờ không tới cuối.

“Mặc.....”

Đột nhiên cổ họng cứng lại, Sở Văn Ninh cũng như Mặc Nhiên, kinh giác mình thế mà không cách nào phát ra âm thanh, hơn nữa, thực mau y liền phát hiện chính mình bị hạn chế không ngừng lại ở nói, còn có động tác—y thậm chí không có cách nào điều khiển thân thể mình. Loại cảm giác này giống như khi nằm mơ lúc trước, trong mộng y vẫn là y, nhưng hành động lời nói đều không hề tự do, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn hết thấy trước mắt, cho dù là gì cũng không thay đổi được.

Y vốn đã hỗn loạn, đầu óc không khỏi càng thêm mờ mịt, nếu có việc muốn nói, thiết tiếp theo trực hồi ức không phải xong à ? Vì sao phải làm đến mức này.

Qua thật lâu, sương khói mới dần dần tan đi.

Y mở mắt ra, phát hiện cảnh tượng vốn có đã không thấy, ánh vào trong mắt chính là ánh nền lay động, giọt nền chậm rãi chảy xuống. Y ngồi ở một nơi quen thuộc, đàn hoàng mộc trước bàn, bàn được dọn dẹp thật sự sạch sẽ, không bài trí quá nhiều đồ vật, mà trên mặt bàn có một đoạn cắt——đó là lúc y từng chế tác Dạ Du Thân, vô ý dùng cửa cắt qua.

..... Sơn động thể mà biến thành dáng vẻ Hồng Liên Tạ Thủy.

Sở Văn Ninh ngồi cứng đờ, thân thể y vẫn như cũ không chịu khống chế, nhìn dáng vẻ này rất giống ảo cảnh như thật ở chốn đào nguyên, duy nhất khác nhau là y không thể khống chế sự tình phát triển, chỉ có thể đặt mình trong đó, tái diễn chuyện cũ nào đó đã từng xảy ra.

Vì sao phải thi triển loại pháp chú này chứ ? Kiếp trước của mình, muốn khiến y nhìn cái gì, lại muốn y tái diễn đây ?

Sắc trời bên ngoài đã tối, có hai tôi tớ y chưa bao giờ gặp qua, đứng ngay sau lưng, giúp y chải tóc.

Y chịu khống chế trong ảo cảnh, nâng tay lên, ngừng động tác của họ lại, nói: “Đừng chải nữa, để ta tự làm.”

Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy “Ầm!” một tiếng, cửa bỗng dưng bị thô bạo đẩy ra, Sở Văn Ninh có thể cảm giác được mình phi thường không muốn nhìn thấy kẻ vừa đẩy cửa ra này, nên chỉ thẳng lưng ngồi trước bàn, cũng không quay đầu lại, thậm chí còn nhắm hai mắt.

“Ra ngoài cả đi.”

Phía sau truyền tới một thanh âm quen thuộc.

Hai người hầu kia lập tức buông lược trên tay, chậu nước, mặt lộ vẻ cung kính, cúi đầu hành lễ.

“Vâng, bệ hạ.”

Hai tùy hầu kia đi ra ngoài, Sở Văn Ninh vẫn không quay đầu lại, cũng không mở mắt, nhưng y đương nhiên biết người tới là ai, giọng nói kia, y sao có thể nghe nhầm.

Sở Văn Ninh có cảnh mẫn của dã thú, y cảm thấy người kia tới gần mình, một bước hai bước... Bỗng nhiên hơi thở quanh quần bên tai, mang theo mùi rượu nồng đậm, nóng bỏng cháy rực.

“Sao người vẫn còn chưa ngủ nữa?” Mặc Nhiên ở sau y khàn khàn hỏi.

Sở Văn Ninh nghe thấy mình lãnh đạm đáp lại: “Đang chuẩn bị ngủ.”

“Ừm... Thấy rồi.” Mặc Nhiên cười khẽ bên tai y, “Ngoại bào cũng cởi rồi, phái quan cũng đã bỏ, không thích mặc trang phục này tới vậy ư? Đây đều là bốn toạ sai người dùng tơ thượng thừa và chỉ vàng may, khăn ngọc hoa thạch cực phẩm, bốn toạ tặng người còn tốt hơn cả Hoàng Hậu, sao người lại chướng mắt chứ?”

“...”

“Cũng đúng.” Không đợi Sở Văn Ninh nói, Mặc Nhiên chỉ lo nói phần mình, “Dù sao ta tặng người cái gì, người cũng không thích, người từ đáy lòng đã coi thường ta rồi.” Hắn nói tới đây, xuy cười, “Nhưng thế thì đã sao? Người xem, người chung quy vẫn phải làm người của ta thôi.”

Mặc Nhiên nói, suông sã vươn tay, hung hăng kéo Sở Văn Ninh vào lòng từ sau, thân hình Sở Văn Ninh đại để không chịu nổi kích thích và phản nộ như vậy, rốt cuộc mở mắt ra, nên cuối cùng y có thể nhìn rõ hết thấy trước mắt——

Trước mắt y chính là một tấm gương đồng, gương đồng chiếu hình bóng Mặc Nhiên và y. Mặc Nhiên một thân hoa thường kim hồng, đầu đội cửu lưu châu miện, thế mà lại là chế thức hôn phục. Người nam nhân này ôm lấy y từ sau, khuôn mặt đỏ bừng, bắt đầu hôn lên tai, cổ y.

Sở Văn Ninh run nhè nhè, vì giận cũng vì thứ khác.

“Người đừng có động loạn.”

“À, nói không động loạn hay lắm, thế sư tôn muốn ta động thế nào đây?”

Uy hiếp vô dụng, ngược lại còn bị trêu chọc, Sở Văn Ninh đành phải cắn răng hung ác nói: “Nghịch súc!”

Mặc Nhiên cười khẽ, thần sắc hẳn thật ra lại rất si mê, trên khuôn mặt anh tuấn có nửa tỉnh nửa say chênh choáng gợi cảm, môi không ngừng cọ lên sườn mặt Sở Văn Ninh, trong miệng lẩm bẩm nói: “Nghịch súc thì đã làm

sao, người xem người bây giờ, còn không phải triệt triệt để để... Đều thuộc về ta ư...”

Cũng không biết sát khí từ đâu tới, Sở Văn Ninh cảm thấy thân thể mình trước án kỉ có gì đó gồ lên, quay người đâm lên mu bàn tay Mặc Nhiên mạnh mẽ.

Mặc Nhiên ăn đau, kêu lên một tiếng.

Y liền nhân cơ hội này tránh thoát, cực giận mà trừng mắt nhìn nam nhân kia trong ánh nến.

“Cút đi.”

Dưới thể xác Sở Văn Ninh thấy rõ, mình vừa rồi đâm hẳn hoá ra một cây trâm vàng, đó là phụ kiện nam tử thành thân.

“Xì...” Mặc Nhiên giơ tay, nhìn miệng vết thương trào máu của mình, đầu tiên cười lạnh, sau đó vươn lưỡi, như rắn phun nọc, liếm máu tươi chảy ra kia, đưa vào giữa răng môi.

Trong mắt hắn loé lên ánh sáng điên cuồng, loại ánh sáng tràn ngập thú tính, nhất thời khiến gương mặt hắn không còn anh tuấn như vậy, ngược lại có chút dữ tợn của lệ quỷ.

“Không thể ngờ người đã bị phế linh hạch, vẫn có thể làm bốn toạ bị thương.” Mặc Nhiên môi dính máu tươi, ha hả cười thành tiếng, “Sở Văn Ninh, ngón tay người linh hoạt, bốn toạ thật muốn thưởng thức khéo léo của người.”

“... Cút.”

“Cút đi cút về, có phải người biết mỗi câu này thôi không?” Mặc Nhiên buông tay xuống, cũng không vội băng bó, hắn như rất hưởng thụ loại đau đớn này, biểu tình lại có chút thoải mái biến thái, “Người thích phỉ nhổ bốn toạ như vậy, hôm nay toàn khách khứa mời tới làm trò, sao lại không hé răng?”

“...”

“Bốn toạ phong bế hành động của người, nhưng không phong bế giọng người, người cũng có thể gào lên một câu, để bốn toạ đừng chạm vào người.” Mặc Nhiên lại lần nữa đi tới phía y, đứng yên tại nơi cách gang tấc,

nắm lấy cổ tay đang cầm trâm của Sở Văn Ninh, lực lớn đến vận vẹo kinh người.

Hắn nhếch miệng, trên răng còn vương tơ máu.

“Nhưng người làm, cũng chỉ là khi tay được gỡ bỏ cấm chú, dùng bát gỗ hất nước ướt tay áo bốn toạ.”

Mặc Nhiên dừng một chút, cười ra tiếng: “Sư tôn, người một khi đã giận tới vậy. Khi đó, sao lại không gọi thế?”

“Người... Vô sỉ!”

“Bốn toạ vô sỉ, thì ai là quân tử chứ? Tiết Mông? Hôm nay ta thật ra có mời hắn tới đại yến, nhưng hắn tự không muốn tới. Nếu hắn tới, người định thế nào?” Mặc Nhiên khẽ cười nói, “Có phải người trong lúc bái đường muốn lên tiếng nhờ, để hắn đưa người đi?”

Tuy rằng Sở Văn Ninh nghe những lời trong cảnh tượng được dựng lại còn như rơi vào sương mù, nhưng thân thể này của mình hiển nhiên hiểu Mặc Nhiên nói, đã hận tới căn răng, không muốn hé răng.

Mặc Nhiên nhìn y cực giận, bỗng vươn lưỡi nhiễm máu, nghiêng mặt tới, nhẹ nhàng liếm lên vành tai y.

“...!”

“Sở Văn Ninh, người có biết mình thiếu thao nhất là khi nào không? Chính là khi dùng loại ánh mắt hàm oán nén giận, trừng mắt nhìn ta.” Hắn túm lấy tay y, kéo xuống, “Không tin người thử sờ xem, có phải rất lớn rất nóng không? Sư tôn, Ngọc Hành trưởng lão, Sở tông sư——” Môi xưng hô càng thành kính, cuối cùng lại biến thành ướt át.

“Người xem, nó rất muốn người.”

“Cút đi!”

“Những lời này, người nói hình như đã ba lần rồi.” Mặc Nhiên thấy y như thế, ác ý trong mắt càng sâu, “Hôm nay tốt xấu gì cũng là ngày đại hỉ của bốn toạ, người đứng trên đỉnh cao, cười cả kiêu thê lẫn mỹ thiếp... Bốn toạ thậm chí vút Hoàng Hậu sang một bên tới bồi người. Sao người vẫn cứ hung dữ thế.”

Hắn dừng một chút, tầm ác ý rõ ràng, rớt cuộc phun ra hai chữ:

“Sở phi?”

“!!”

Thế xác Sở Văn Ninh như bị xét đánh qua, thân thể của mình không chạy đi đâu được, y tựa hồ bị hai chữ này làm cho ghê tởm tới cực điểm, cả người đều không ngừng phát run.

Nhưng Mặc Nhiên vẫn cười to, trong mắt hắt chớp động tinh quang: “Sao thế? Bốn toạ gọi người như vậy, người vui tới không nói nên lời? Dù sao ta đã ngủ với người lâu như vậy, nếu người là nữ nhân, bị ta không ngừng đùa bỡn mỗi đêm, sợ là đã có thai khi chưa thành thân, giúp ta sinh con. Nếu bốn toạ không cho người một danh phận, sau này không biết xấu hổ để người hầu hạ chu đáo trên giường tiếp sao được? Bốn toạ cũng không phải kẻ không nói đạo lý mà, ha ha ha ha.”

Sở Văn Ninh dưới cơn thịnh nộ, lại không nói nổi một câu nên lời, trước mắt từng đợt hoá đen.

Phần nộ cùng ghê tởm này đâu chỉ là thân thể?

Thân thể bị khống chế và linh hồn tự do đều mãnh liệt khó chịu, Sở Văn Ninh cơ hồ ghê tởm tới muốn nôn, cũng sợ tới không tin nổi.

Đạp Tiên Đế Quân...

Mặc Nhiên kiếp trước.

Rốt cuộc đã làm những gì chứ?!

Tên điên! TÊN ĐIÊN!!!

Mặc Nhiên cười đủ rồi, đột nhiên giữ chặt cằm Sở Văn Ninh, nẩy sinh ác độc hôn lên, miệng đầy mùi máu tanh, hăn cứ thô bạo như vậy mà một tay giữ chặt hai cổ tay Sở Văn Ninh, đẩy Sở Văn Ninh xuống bên giường, sau đó cúi người——

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, run rẩy.

Thân thể nam nhân cường kiện nóng cháy áp xuống, chặt chặt chẽ chẽ cản y lại.

“Làm trách nhiệm hầu hạ quân của người đi.” Mặc Nhiên nói, “Người với ta giờ đã thành hôn, người đã là người của ta rồi, rốt cuộc trốn không thoát nữa.”

[Husky] Chương 243: [Long Huyết Sơn] Đệ tam

Edit: Chu

Beta: Shira

Gối đệm đỏ rực xen lẫn chỉ vàng liễm diễm, mũi cơ hồ ngửi thấy mùi tình dục tanh tưởi.

Sở Văn Ninh nhìn mặt Mặc Nhiên, giấc mộng đã từng mơ thấy rất nhiều lần rốt cuộc trong khắc này chồng chéo lên nhau. Hoá ra đó không phải là mơ, mà là sự thật.

Y với Mặc Nhiên đã thân cận da thịt từ lâu rồi, bọn họ thế mà đã thành hôn từ lâu rồi, y bị Mặc Nhiên cầm tù, quỳ gối trên nền tuyết khăn cầu được gặp mặt Mặc Nhiên...

Đều là sự thật.

Đến tận khắc này, Sở Văn Ninh cũng không biết nên nói cảm thụ của mình thế nào, có lẽ trong mê hương toả hơi lạ kia, thần trí y cũng dần dần hợp lại với thần trí Sở Văn Ninh ở một thế giới khác.

Cảm thấy cảm giác này.

Biết những thứ này.

Y phục bị xé rách, lúc hôn môi dày đặc rơi xuống, Sở Văn Ninh khép hai mắt lại.

Y cảm thấy rất thống khổ. Y tới tốt cùng là ai?

Là Bắc Đẩu Tiên Tôn trường kiếm hồng trần, hay là Sở Phi đáng nực cười nằm dưới thân hầu hạ quân? Là Sở Văn Ninh được Mặc tông sư đối xử thật lòng, hay là sư tôn bị Đạp Tiên Quân thống hận?

Hết thấy dần dần mơ hồ trước mắt, chuyện cũ từng thứ vụt qua, như hoa rơi vào suối, y muốn vớt những hồi ức kia lên, nhưng đều không thể nhìn rõ.

Cuối cùng, chỉ có chuyện trên giường là có thể thấy được rõ ràng.

Trong hư cảnh này, y bị Mặc Nhiên thô bạo giữ chặt vòng eo, quần lót bị nóng nẩy nhần tâm cõi bỏ, không phải những triền miên quen thuộc từng xảy ra, chỉ có xâm nhập thô bạo.

Tuy cảnh tượng là giả, nhưng y và Mặc Nhiên đều bị điều khiển thực hiện lại những động tác chân thật ở kiếp trước. Y bị Mặc Nhiên đè trên giường, thậm chí âu yếm hay hôn môi đều không có, chỉ nghe thấy tiếng y phục sột soạt vang lên, sau đó dương vật nóng như lửa đã để ngay phía sau y.

“Sư tôn, người cảm nhận cho cẩn thận, có cảm thấy khát vọng của nó không? Bốn toạ muốn lâm hạnh người.”

“Người đồ... Nghiệt súc này!!”

Đáp lại y chính là một tiếng cười lạnh: “Người không phải còn muốn mở lớn hai chân cho nghiệt súc làm à?” Sau đó chính là cảm giác bị xé rách, huyết khẩu chưa bao giờ bị xâm phạm căng ra, dương vật dữ tợn đột nhiên đâm thẳng vào.

Đau.

Thật sự rất thống khổ.

Y hoảng hốt nhớ tới gương mặt ôn nhu của Mặc Nhiên, trong bóng đêm, ở suối nước nóng chảy xiết hôn y, nói với y: “Ta vào người sẽ không chịu nổi đâu, nghe lời ta, lần sau hãy làm.”

Nhưng mà Đạp Tiên Quân sẽ không dịu dàng như hăn, kích cỡ đáng sợ kia tựa hồ muốn xé rách thành ruột y, thô cứng nóng rực, bạo ngược như vậy nóng bỏng như vậy, vừa thô vừa dài, khi luật động cơ hồ làm y cảm thấy thứ đồ này sẽ đâm thủng bụng mình, xé rách vùng bụng, đâm xuyên qua y.

Sở Văn Ninh giãy dụa như cá mắc cạn, đối lại chính là một cái tát hung hăng của Đạp Tiên Quân, cắn răng nói: “Không phải chưa từng bị ta thương, cũng đã làm người nhiều lần như vậy rồi, còn giả vờ thanh cao tự thủ cái gì?”

Một bạt tai này, gương mặt sưng đỏ.

Y nghiêng mặt đi, tóc hỗn độn, đuôi mắt ửng hồng, không hé răng cũng chẳng rơi nước mắt, đêm nay khuất nhục hơn bất cứ khi nào, y lại cao ngạo hơn bất cứ thời điểm nào.

Mặc Nhiên giữ chặt vòng eo y, phần hông không ngừng đánh lên hông y, nơi hai người kết hợp ướt nóng tới đáng sợ, Mặc Nhiên muốn nhìn chăm chú gương mặt y, một lòng muốn thấy biểu tình y chịu nhục. Động tác đâm vào rút ra ngừng lại, nam nhân anh tuấn trên người thấp giọng thở dốc, ánh mắt u ám, cưỡng chế bẻ cằm y qua.

“Người...”

Tựa hồ còn muốn nói câu chữ vũ nhục, nhưng trong ánh nhìn, cặp mắt kia rõ ràng đau đớn tới mức tận cùng, con ngươi ngậm nước nhẩn nhẩn lại xinh đẹp như vậy, Mặc Nhiên nhìn chăm chăm một lát, đột nhiên cúi người ngậm lấy cánh môi y, đầu lưỡi nóng như lửa lại ướt át xâm nhập vào trong, lưỡi thô ráp, càn quét trong khoang miệng y. Bên trên hôn kịch liệt, động tác đâm vào rút ra bên dưới càng hung ác, vừa nhanh vừa tàn nhẫn, mỗi lần đều đâm tới nơi sâu nhất, dương vật cứng nóng thô to trong thân thể Sở Văn Ninh đập đều đều rõ ràng.

Dịch thể sinh ra từ giao hợp giữa dương vật và huyết khẩu chảy ra...

Nụ hôn kết thúc, động tác của Mặc Nhiên càng thêm si cuồng nóng bỏng, đôi mắt không biết là tính dục hay là ái dục, dường như có chút mơ hồ: “Đừng siết chặt, người là người của ta rồi, có thể ôm ta.”

Câu nói hoàn chỉnh trong lúc giao hoan, là câu triu mến duy nhất. Sở Văn Ninh không nghe, không như hẳn mong muốn ôm lấy hẳn cùng hẳn trầm luân giao hoan. Vì thế sắc mặt Mặc Nhiên dần dần đen lại, động tác xâm nhập càng thêm cuồng dã.

Sở Văn Ninh trở tay siết chặt ga giường, gân xanh trên cổ tay nẩy lên, y căn bản không chịu nổi ngược đãi như vậy, nhưng Mặc Nhiên không chịu buông tha y, bàn tay thô ráp vuốt ve vòng eo y, hông, Sở Văn Ninh không biết đã đâm vào rút ra như vậy bao lâu rồi, nam nhân kia bỗng nhiên táo bạo, đột nhiên rút ra khỏi thân thể y, Sở Văn Ninh nghe thấy bản thân khàn khàn rên lên, đã bị lật người, huyết khẩu dính nhớp đâm mũi bị căng rộng, thành ruột co rút, miệng huyết tựa hồ còn dính dịch thể sinh ra từ lúc giao hoan, còn chưa kịp chảy ra, quy đầu dử tợn nóng như lửa của nam nhân đã lại đè lên kẽ hông y, cự hành khê đâm nhẹ bên ngoài hai cái.

Y nghe thấy Mặc Nhiên nói:

“Có lớn không?”

“...”

“Phu quân của người có làm người sướng không? Hửm?”

Sở Văn Ninh nghe thấy giọng mình đã gần như hồng mắt: “... Cút ngay ...”

“Người cút đi!”

Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, tựa hồ tìm gì đó bên cạnh, Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy chân mình bị mở càng lớn hơn, có thứ đồ dài lạnh lẽo không lớn lắm bị nhét vào trong thân thể mình.

Sở Văn Ninh nghe thấy mình nghẹn ngào, nghe thấy mình đang mắng: “Mặc Nhiên... Mặc Nhiên người đồ súc sinh này...”

Mặc Nhiên...

Mặc Nhiên.

Không phải.

Mặc Nhiên là người ở dưới tàng cây cười xán lạn nhìn mình chăm chú.

Mặc Nhiên nói: “Sư tôn, ta muốn bung dù vì người cả đời.”

Mặc Nhiên vuốt tóc y, ôn nhu nói: “Người sẽ đau.”

Mặc Nhiên là người ở giữa biển lúa vàng ươm cong khoé miệng với y, mở rộng hai tay, nướng kẹo sữa mềm cho y ăn, sẽ vì một câu mà rũ mắt cười, khuôn mặt ửng đỏ.

Thẹn thùng lại ngây ngô như vậy.

Không phải.

Đột nhiên kinh hãi.

Cảnh tượng sau đó tựa hồ vì huân hương đã để ở đây lâu, pháp hiệu không còn như xưa, nên chậm rãi tối đi, đầu Sở Văn Ninh cũng rơi vào mơ màng, y không thấy gì hết, cũng vẫn không nói được câu gì, duy nhất có thể cảm nhận được là y vẫn còn bị giam cầm, dương vật Mặc Nhiên vẫn chôn trong thân thể y, loại nóng cháy này, cực lớn và độ cứng, đâm vào làm da đầu y tê dại từng trận.

Sau khi tri giác Sở Văn Ninh phục hồi, y nghe thấy đầu tiên chính là Mặc Nhiên gần như vụn vụn mắng, cái tát trên mặt nóng lên đau rát, hạ thân tựa

hồ bị cắm vào một thứ vừa lạnh vừa cứng, giảm bớt xuân triều gần như điên cuồng trong thân thể.

Vẫn là cảnh tân hôn kia, Sở Văn Ninh giờ đã có thể nhớ lại chi tiết chuyện này xảy ra. Y không ngừng nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước.

Y biết sau đó mình sẽ bị nhét xuân dục, mà Đạp Tiên Đến Quân đã uống nhiều rượu trong kịch liệt ngày càng trở nên táo bạo, ngày càng khát máu, ngày càng tằm tối.

Rượu và dục vọng thiêu đốt khoé mắt Mặc Nhiên, cừ hận cùng thống khoái điều khiển để quân trẻ quân trẻ tuổi này.

Yết hầu Sở Văn Ninh bị bóp chặt, Mặc Nhiên gào lên: “Sở Văn Ninh, người tha rằng như vậy? Người kiên cường? Hả? Người mẹ nó muốn kiên cường tới lúc nào? Người muốn tự đưa chết mình người với cam tâm?”

Sở Văn Ninh nghe thấy mình nói: “... Ta ... Không cần ... Người ...”

Giọng gần như vỡ vụn, nếu không phải cảm thấy miệng mình động, y thậm chí không tin nổi đây là giọng nói của mình. Sở Văn Ninh cảm thấy trên mặt mình có nước mắt chảy xuống.

“Mặc Nhiên... Người tha cho ta đi...”

Nam nhân trước mắt gần như điên cuồng mà giận dữ gào lên, hấn rống lên với y, hấn gào: “Vậy ai sẽ tha cho ta? Hả? Sở Văn Ninh, người có nghĩ tới ai sẽ tha cho ta hay không! Ai sẽ có thể tha cho ta!!”

Nam nhân đè y trên giường, rút vật cứng kia ra khỏi thân thể y, ném qua một bên, nghe tiếng vang tựa hồ là một thanh gươm, hoặc là giá cắm nển. Vừa rồi thế mà y dùng bảo bính hoặc giá cắm nển để tự an ủi...

Nam nhân vuốt ve mặt y, giọng vội vàng lại điên cuồng, cũng không biết có phải ảo giác hay không, thế mà y nghe ra một tia bi thương: “Sở Văn Ninh, ta hận người.”

“Người hại chết người ta yêu nhất đời này, làm sao đây? Người nói phải làm sao đây? Ta chỉ có thể bắt người trả, để người cả đời này đều nằm trong tay ta... Sở Văn Ninh...”

Nam nhân cầm lấy hung khí của hấn, bởi vì quá điên cuồng, quá nóng bỏng, lần đầu tiên cầm cũng không chuẩn, đầu hành trơn trượt nóng như

lửa đánh lên mông, trượt qua. Nam nhân hé miệng thở dốc, thở dài, giữa lấy eo Sở Văn Ninh, lại cắm vào lần nữa.

“A——”

Sở Văn Ninh nghe thấy mình khản giọng rên rỉ, tựa hồ rốt cuộc đã nhận nhin tới cực hạn rồi. Còn nam nhân thở dốc trầm nặng, thành ruột bị rút đầy tình dục lại bị dương vật nóng như lửa căng ra lần nữa, lấp đầy kín kẽ, Sở Văn Ninh không ngừng phát run, cả người rịn mồ hôi mỏng, ánh mắt thất tiêu... Dục vọng cuối cùng cắn nuốt y.

Trước mắt lại đen đi.

Lần nữa sáng lên, có thể cảm thấy cực lạc vô tận.

Thân thể ảo cảnh khó phân với thân thể trong hiện thực, y cùng nam nhân cường kiện kia liều chết dây dưa, Mặc Nhiên đè y trên giường làm mãnh liệt, cắm vào, y ở dưới thân nam nhân khóc nước nỡ, nghẹn ngào, ngón tay bầu sâu vào da thú trên giường.

Mỗi va chạm của nam nhân đều muốn đè chết y trên giường, hung ác như vậy, hữu lực như vậy, y có thể cảm thấy mồ hôi tụ ở bụng nam nhân, tụ tới eo hãn, chảy tới eo trong của hãn.

“Nói đi... Muốn ta làm người không? Mút tới dâm đẳng như vậy, người còn có lập trường quật khí gì nữa? Mẹ nó, làm người tới bản...”

Lúc này Sở Văn Ninh rốt cuộc như bị đánh, tình dục điên cuồng ngập trời đã giết chết linh hồn y, y chỉ còn lại một thân thể bị nam nhân đùa bỡn, dâm đẳng lại mẫn cảm, không biết thoả mãn.

“Nói đi...” Nam nhân trên người y vừa si mê mà dâm rút, vừa lỗ mãng mà thở dốc.

“Ư...”

Mặc Nhiên dâm thật sự rất sâu, dương vật thật lớn dâm đều vào thành ruột ướt át, hãn thấp giọng thở hỗn hển, hốc mắt ửng đỏ, nâng cao mông Sở Văn Ninh, sau đó dâm thật sâu vào bên trong, dùng lực nhỏ mà dâm rút, chọc ngoáy, kích thích nam nhân bị bơi xuân dục này.

Kỳ thật Mặc Nhiên biết, mình thua rồi.

Dùng xuân dục mạnh nhất trên đời, cơ hồ bơi hơn nửa hộp, bơi đến thành ruột dính nhớp không chịu nổi, Sở Văn Ninh mới nguyện ý thần phục hãn.

Là mình thua rồi.

Nhưng thế thì đã sao?

Hắn đã có được thứ hắn muốn, sự tôn thanh cao của hắn, rốt cuộc thành Sở phi không ngừng thờ dốc dưới thân hắn, tình dục mê man.

Không có gì kích thích hơn chuyện này.

Hắn nghĩ như vậy, dương vật thô cứng không ngờ lại phình lớn hơn.

“Nói, nói người muốn bị ta làm, nói người là người của ta.”

Dưới tra tấn và lẳng nhục lặp đi lặp lại như vậy, Sở Văn Ninh rốt cuộc nghe thấy mình khàn khàn mà lẩm bẩm, hoàn toàn hỗn loạn lặp lại: “Là... Ta là của người...”

Ý thức đã tan rã, biểu cảm cũng vỡ nát, ngạo cốt thành đá lờm chờm, chỉ còn dục vọng đáng sợ cuộn cuộn không ngừng trong thân thể.

“Không phải muốn ta, người nên nói là, muốn ta làm người.” Mặc Nhiên tuy không phải không có ác ý mà nói, nhưng hắn cũng đã nhin tới cực hạn rồi, hầu kết hắn nhấp nhô, không nhin được lại nảy sinh ác độc đỡ lấy móng Sở Văn Ninh, kịch liệt lại mãnh lực, tràn ngập thú tính đâm rút kích thích.

Sở Văn Ninh bị làm tới nhũn cả người, đến sức quỳ cũng không có, cả người y mềm như bùn, mắt phượng khép hờ, không ngừng thờ dốc khê rên. Vạn cổ tình được cao, thuốc này, chỉ cần một chút ít, dù là thánh hiền cũng biến thành dục thú.

Mặc Nhiên lại bôi hơn nửa hộp vào thân thể y.

“Thoải mái không? Ta làm người sướng không?” Mặc Nhiên chống một tay lên giường, một tay khác vươn tới vuốt ve ngực Sở Văn Ninh, vòng eo.

Giường kịch liệt đong đưa vang lên kéo kẹt, ánh mắt Mặc Nhiên điên cuồng mà nóng cháy, biểu tình gợi cảm lại si mê.

“Nói, muốn ta làm người.”

Mặc Nhiên làm càng tàn nhẫn, khoái cảm mãnh liệt làm người sợ hãi phát run không thể khống chế, Sở Văn Ninh rốt cuộc tan vỡ, y thờ dốc trầm nặng, cuối cùng cơ hồ khàn khàn khóc lên rên rĩ: “A... A...”

“Mau nói đi.” Mặc Nhiên nhắm mắt ngửa đầu, hầu kết nhấp nhô, hung hăng giữ chặt hông Sở Văn Ninh, “Người nói ra đi, ta sẽ làm người thoải

mái hơn nữa.”

“A... A... Ta muốn...”

“Người muốn cái gì?”

Sở Văn Ninh bị tra tấn tới mất ý thức, y nức nở, gần như tuyệt vọng mà run rẩy: “Làm ta...”

Sóng ngầm đập mãnh liệt trong ánh mắt Mặc Nhiên, phía dưới đâm lên, mấy lần biên độ đâm vào rút ra quá lớn, lúc rút ra quy đầu cũng rời ra ngoài, lại bị hấn dồn đập giữ lấy đâm vào, lại nóng cháy mà đi thẳng vào trong, hấn đè Sở Văn Ninh chặt chặt chẽ chẽ dưới thâm mà đâm rút, thở dốc lẩm bẩm nói: “Sư tôn, bên trong người nóng quá, vừa ướt vừa nóng, mút đệ tử thật sướng.”

“A... Ừm... Đừng dừng... Ừ, người đúng sức chút nữa, lại... A!” Y kinh suyễn thành tiếng, “Nhanh hơn chút nữa... Sâu hơn chút nữa... A...”

Cánh tay run rẩy bị giữ lấy, nam nhân ôm lấy y từ phía sau, tựa hồ vô hạn ôn nhu, hấn bỗng nhiên gọi bên tai y: “Văn Ninh, hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, ta làm người tới bản, ta cũng muốn bản cho người, để lại thứ của ta trong bụng người... Sư tôn... Người thật chặt quá...”

“A...”

“Vì sao phải ép ta dùng thuốc thì người mới chịu nguyện ý như vậy?” Nam nhân nói, liếm lên thính tai y, “Người rõ ràng cũng rất thích ta đối đãi với người như vậy... Có phải không?”

“Ta... Ừ...”

Dương vật nam nhân vừa thô vừa dài như vậy, lúc đỉnh tới nơi sâu nhất, cơ hồ muốn xuyên qua bụng, Sở Văn Ninh nói không nên lời, chỉ không ngừng lắc đầu, khoé mắt ngậm nước.

“Có thích không?”

“...”

“Không thích ư?” Hấn bỗng nhiên dừng xâm nhập mãnh liệt, chỉ chôn trong thân thể y, Sở Văn Ninh cảm thấy hành thể đập đều cứng rắn ngẩng lên, theo tiếng tim đập kịch liệt của hai người đâm lên, cảm thụ rất nhỏ này làm y càng thêm dày vò, cổ họng y khát khô, linh hồn lại lãnh lẽo từ lâu.

Hắn trong thân thể ướt át của y nhẹ đâm rút, như bộ rễ của cổ thụ chui lên khỏi đất, như xuân triều mềm mại trôi từ đất lên.

Sở Văn Ninh co rút kịch liệt, mềm nhũn trên giường.

Nam nhân nói bên tai y: “Nếu người không thích, vậy thôi...”

Y đột nhiên mở to hai mắt, lòng rất đau đớn, nhưng gần như tự sa ngã, y nói: “Không... Đừng...”

Con người run rẩy, chậm rãi khép lại: “Ta không chịu nổi...”

Đó chính là, lượng tình được hơn gấp trăm ngàn lần người bình thường.

Mặc Nhiên lăm bằm, giọng cũng nhẫn nhịn hỗn loạn tới khó có thể phân rõ: “Vậy người muốn ta làm gì?”

“Vào đi... Ta không chịu nổi, cứu ta...”

Người phía sau tựa hồ thở dài một tiếng, như thoả mãn, ôm y lên, để y ngồi lên hông mình, từ dưới hung ác đâm lên. Hắn chưa từng tiến vào sâu tới như vậy, mỗi lần đâm vào tinh hoàn cơ hồ cũng chen vào một nửa, huyết nhục bọn họ không thể dấn sát hơn nữa, Sở Văn Ninh không ngừng rên rỉ, thở dốc, mềm như bùn trong lòng Mặc Nhiên, mà nam nhân không ngừng làm y kia, nghiêng mặt y qua, ướt át ngậm lấy môi y, giữa môi răng có tiếng thở dốc mơ hồ.

Hầu kết Mặc Nhiên nhấp nhô, trầm thấp nói: “Thật sướng...”

Mà y thất thần nỉ non, hôn phách đều đã tiêu tan, chỉ còn lại thân thể bị bế dục bao phủ: “A... Đừng ngừng mà... A... Thật nóng... Nhanh hơn chút nữa...”

“Không ngừng, thoả mãn người... Sở Văn Ninh... Văn Ninh....”

Hắn đâm vào rút ra rất lâu, lâu đến mức Sở Văn Ninh cảm thấy mình tựa hồ sẽ chết trong lòng người kia. Thể dịch hoà tan cùng cao thể chảy ra, đâm tới sủi bọt, chảy xuống bắp đùi.

Đột nhiên, nam nhân ôm chặt y, vùng dậy đè y lại trên giường, nâng chân y lên cao, tốc độ cùng lực đạo đều đáng sợ kinh người, Sở Văn Ninh bỗng mở to hai mắt, không ngừng rên “A... Ừ...”. Nam nhân vội vàng, mất lý trí đâm rút, rút cả cây ra, chỉ chừa lại quy đầu ở miệng huyết, lại hung hăng đâm vào, vừa nhanh vừa vội như vậy, giọng cũng phát run theo.

“Văn Ninh... Văn Ninh...”

Hắn gọi người kia, hắn bỗng nhiên giữ lấy mặt y, dựa lên trán y.

“Bảo bối, ta muốn cắn. Để ta cắn bên trong người...”

Sở Văn Ninh hé miệng, như cá sắp chết, y thậm chí không biết mình nói gì, chỉ rên rĩ trong dự vọng và khoái cảm ngập đầu, bên mũi quanh quẩn mùi da thú tanh tươi nặng nề, y đứt quãng nói: “Bắn cho ta... A! Ừm... Ừm a a!”

Tình dịch tanh tươi nồng đậm bắn ra, Mặc Nhiên khép hờ mắt khẽ rên, hông không ngừng đâm lên phía trước, đâm tới chân đệm rơi cả xuống, bắn thứ dịch sền sệt vào trong, đâm sâu vào. Sở Văn Ninh bị cảm giác mãnh liệt này làm co rút từng trận, ngón chân nõn nà trắng nõn đều căng cứng, tay y rốt cuộc không thể cầm lòng ôm lấy cổ nam nhân trên người.

Tiếng thở dốc đan chéo nhau, lúc hắn đạt cao trào hừ ra tiếng, y ở dưới thân hắn khàn khàn rên rĩ. Bể dự tình triều kịch liệt như vậy, không biết là vì xuân dược mạnh nhất trên đời, hay vì đáy lòng hay người, vẫn không thể tự nhận ra bể dự của mình...

Qua hồi lâu, thần thức của Sở Văn Ninh mới từ từ quay về.

Không biết vì nguyên nhân gì, cùng quay về, không phải tri giác, mà hình như còn có cơn sóng ký ức kiếp trước dâng trào.

Từ sau khi y cùng Mặc Nhiên giao hợp, đều ùn ùn kéo tới.

Y nhớ tới khi thiên liệt, Sư Muội chết, Mặc Nhiên quỳ trên tuyết thương tâm muốn chết.

Y nhớ tới Nho Phong Môn máu chảy thành sông, thiên địa đổi sắc, Mặc Nhiên cười một tràng dài, đục lỗ lên Diệp Vong Tích xương tỳ bà còn sống sờ sờ.

Y nhớ tới mình bị biến thành đồng hồ huyết, nhớ tới Mặc Nhiên cứu y tỉnh lại ở Hồng Liên Thủy Tạ, lại giam lỏng y trong thâm cung, không bao giờ làm gì được nữa.

Từng thứ, đều nhớ ra.

Động đá đã khôi phục dáng vẻ vốn có, y có thể cảm thấy được mình nằm trên đất lạnh lẽo, y quan cỏi sạch, cả người trần trụi, Mặc Nhiên ôm chặt mình từ sau lưng, cánh tay thanh niên kia đang run rẩy, cả hai người đều ướt mồ hôi, trong không khí tràn ngập hơi thở dâm mãnh.

Đều nhớ ra.

Sở Văn Ninh không động, không nói gì cũng không hề giận.

Đầu y rất đau, gần như đau muốn nứt, y cảm thấy trong quá trình hai người giao hợp, có thứ gì đó không thể thấy, từ trong cơ thể Mặc Nhiên, quay lại trong thân thể y.

Đúng là thứ làm y nhớ lại ký ức kiếp trước kia.

Nhưng đến tột cùng đó là cái gì?

Nhất thời nhận được quá nhiều ký ức, đầu Sở Văn Ninh đau tới lợi hại, y cảm thấy mình nhất định biết gì đó, nhưng y nhất thời không thể lý giải.

“Sư tôn.” Giọng Mặc Nhiên vang lên bên tai y, thật cẩn thận như vậy, như chồi non chớm nở đầu xuân, không còn chút đáng vẻ bạo ngược vừa rồi, “Thực xin lỗi.....”

Mặc Nhiên ôm y trong lòng, y không quay đầu lại, ;ại có thể tưởng tượng ra đôi mắt Mặc Nhiên đỏ bừng ướt át từ trong giọng nói, biểu tình đau lòng lại áy náy.

“Thực xin lỗi, ta còn..... Ta còn làm đau người.....”

Lúc này bị huân hương khống chế, Mặc Nhiên cũng như Sở Văn Ninh, tuy rằng ý thức thanh tỉnh, nhưng nhất cử nhất động lại căn bản không phải do mình. Lúc hãn thô bạo giữ chặt vòng eo Sở Văn Ninh, khi nóng nảy lại nhấn tâm mà xâm chiếm người nam nhân này, hãn đau đớn.

Hãn căn bản không muốn như vậy..... Hãn nhìn đuôi mắt Sở Văn Ninh đỏ bừng ở dưới thân mình, chỉ muốn cúi người ôn nhu hôn y an ủi, an ủi y, bao dung y. Nhưng lời nói khỏi miệng lại cay nghiệt như vậy, động tác trên tay cũng hung ác như vậy.

Trong lòng hãn đau cực kỳ. Nhưng thế thì sao? Hãn căn bản không thể khống chế được mình.

Sở Văn Ninh trên đất lạnh lẽo, đầu đầu sắp nứt, ngay cả sức động một ngón tay cũng chẳng còn. Y nghe Mặc Nhiên xin lỗi, chỉ cảm thấy tai ong ong, trước mắt từng trận choáng váng, lúc nào cũng có thể mất ý thức lần nữa.

Y mở miệng, vì khi này rên rỉ thực sự quá thể thảm, nên giọng khàn tới lợi hại: “Người trước..... Người ra ngoài trước đã.....”

Mặc Nhiên mím môi, không hé răng.

Hắn khôi phục ý thức sớm hơn một chút, kỳ thật lúc có thể khống chế thân thể mình, hắn cũng đã rời khỏi, nhưng Sở Văn Ninh bị xé rách đến thể thảm như vậy, thể mà tới tận giờ khắc này vẫn cảm thấy chuôi hung khí đúc thành từ huyết nhục còn ở trong thân thể mình.

Trong lòng Mặc Nhiên càng khó chịu.

Trước khi vào sơn động, hắn vốn còn tưởng rằng sẽ lại thấy pháp chú như quyển trục kia, lại không thể đoán được mình sẽ quay về Tử Sinh Đình năm đó, đêm tân hôn. Hắn một thân kim hồng hoa thường, đẩy đại Hồng Liên Thủy Tạ ra.

Mặc Nhiên đương nhiên biết mình đã làm gì, lại chưa từng nghĩ tới sẽ dùng cách thức này, tái hiện lại tình hình lúc ấy.

Hắn không muốn lại làm ra chuyện gì thương tổn Sở Văn Ninh nữa, không muốn trở thành Đạp Tiên Đế Quân —— nhưng hắn thân bất do kỷ. Càng muốn mạng chính là, hắn có thể tình tường cảm nhận được khi mình làm ra chuyện bạo ngược như vậy, sâu trong nội tâm kỳ thật là rung động lại hưng phấn.

Cho dù là Đạp Tiên Quân hay là hắn, kỳ thật đều có khát vọng bức thiết cần xé chinh phục Sở Văn Ninh.

Dù có nhìn nhận đến thể nào, hắn rốt cuộc vẫn là Mặc Vi Vũ kia.

Chạy không được. Trốn không thoát.

Khi xâm nhập thô bạo lúc này, Mặc Nhiên nghe người dưới thân rên rỉ đau đớn, trong đầu vẫn khoái cảm ngập đầu, khoái cảm ngập đầu kia giao chiến cùng áy náy mãnh liệt, bọt nước văng khắp nơi.

Hắn bỗng nhiên không rõ mình là ai, là Đạp Tiên Quân hay là Mặc tông sư, thiện hay ác chính hay tà.

Giữa đêm giường, hắn vuốt ve gương mặt Sở Văn Ninh, nói những câu hỗn trướng mình đã từng nói..... Sở phi?

Đúng vậy, hắn kiếp trước đã làm ba chuyện đối với Sở Văn Ninh, thứ nhất giết chết, tức là dùng sát chiêu với người này, thứ hai làm nhục, tức cưỡng bách cùng hoan hảo.

Thứ ba, cưới. Tức, cướp đi thân phận, trói buộc cuộc sống, cùng trời cuối đất, để hắn nắm giữ. Hắn vì tư dục này của bản thân, đem Tiên Tông ngạo

cốt kia, biến thành thị thiếp danh chính ngôn thuận của mình.

Tuy rằng trên đời không có nhiều người biết chân dung “Sở phi” để quân nạp năm đó thế nào, nhưng ép buộc y dùng lụa đỏ che mặt, trước mắt bao nhiêu người bái đường thành thân với mình, mặc kệ cảm giác thế nào, đây cũng là sự thật không thể chối cãi.

Hắn cũng không biết năm đó mình làm vậy, tốt cùng có ý nghĩa gì.

Kỳ thật nếu hắn thật sự muốn Sở Văn Ninh khó chịu, cũng có thể làm loạn huyền não ồn ào, để cả thiên hạ biết Mặc Nhiên hắn cười sư tôn mình, để tất cả mọi người biết Bắc Đẩu Tiên Tôn giờ đã thành người trong phòng của Đạp Tiên Đế Quân.

Vì sao không làm như vậy?

Ngược lại còn cẩn thận bảo thủ giấu diếm, thậm chí suốt một thời gian dài, ngay cả Hoàng Hậu Tống Thu Đồng cũng không biết “Sở phi” thần bí rốt cuộc là người thế nào. Hắn mang lòng báo thù, làm trời làm đất, cuối cùng chỉ diễn một hồi không có quần chúng.

Hắn xương có mùi vị gì đâu.

Vì sao?

Hắn thậm chí nhớ về sau khi Sở Văn Ninh chết, hắn muốn lập cho y một bia mộ, nhưng lại sợ người trong thiên hạ nhìn thấu hắn, chê cười hắn, nên chỉ có thể cầm xẻng, tự thân đào mộ trước Thông Thiên Tháp, vùi vào, là bộ hôn phục năm đó Sở Văn Ninh thành hôn với mình.

Đạp Tiên Đế Quân ngồi trước bia mộ, nâng má suy nghĩ hồi lâu, hắn rất muốn viết:

Tiên sư Sở Văn Ninh chi mộ.

Nhưng cảm thấy viết như vậy, tựa hồ mình thất bại thảm hại, như oán phụ hai bàn tay trắng biết vậy chẳng làm, tình huống ấy thực sự quá đáng cười.

Hắn cầm Bất Quy cọ nửa ngày, cuối cùng ánh mắt sáng lên, nghĩ tới cách làm hiệp tức lại thân mật, vì thế hắn ngớ ngẩn cười ha hả, dùng đao làm bút, khắc lên từng nét:

Sở cơ chi mộ.

Viết xong bốn chữ này, hắn trong thấy tảng đá trong lòng tựa hồ đã hơi lung lay, nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa đủ, hắn nhớ tới gương mặt cao ngạo

thanh lãnh kia của Sở Văn Ninh, luôn không muốn nhìn hăn, trong lòng lại cáu giận, lại triền miên—— Hăn về sau không thể nào thấy biểu tình như vậy nữa, vì thế Đạp Tiên Đế Quân vẫn hết thuốc chữa mà làm trò oán phụ của hăn, trong lòng hăn ngoan độc mà nghĩ.

Sở Văn Ninh bỏ hăn đi trước.

Để hăn sống một mình.

Lòng Sở Văn Ninh thật tàn nhẫn, thế mà dùng cái chết để trả thù hăn.

Quá phận.

Hăn oán lệ mà trừng mắt tới hai mắt đỏ như máu.

Đúng, thật quá phận.

Nên hăn muốn làm nhục Sở Văn Ninh, khi dễ Sở Văn Ninh, muốn Sở Văn Ninh ở dưới tuổi vàng cũng chết không nhắm mắt, chờ mình trăm năm sau xuống địa ngục rồi, vẫn có thể cười lớn nói hai câu trào phúng, nói với người bạch y hơn tuyết, cả đời trong sạch——

Người không thẳng, là ta thẳng.

Người xem, người chết rồi, ta vẫn có thể làm nhục người.

Đạp Tiên Đế Quân ôm đao, ngồi trước mộ suy nghĩ thật lâu, nghĩ tới hoàng hôn ngả về Tây, chiều hôm buông xuống, nghĩ tới tận khi màn đêm hạ xuống, lưới liềm chiếu cao.

Trong ánh trăng như sương như bạch y, Mặc Nhiên rút cuộc cầm Bất Quy, từng nét, khắc thêm lên bia mộ bốn chữ:

Khanh trình Quý Phi.

Đá rào rạt rơi xuống, khắc xong. Hăn nâng má hắc hắc cười ra tiếng, nghĩ thầm, đây đúng là thuy hào không thể hay hơn, nói rõ Sở Văn Ninh là người của hăn, cho dù y có muốn hay không, đều phải trung trinh với mình, cực kỳ hoàn mỹ. Nếu Sở Văn Ninh bị mình làm cho giận tới sống lại, vậy thì càng tốt.

Hăn ôm mong chờ như vậy, hai mắt thế mà toả sáng, vui tươi hơn hờ chạy tới Hồng Liên Thuỷ Tạ.

Tính Sở Văn Ninh cường đại.

Khuất nhục như vậy, sao có thể nguyện ý chịu chứ?

Cho nên mau tỉnh lại đi, tỉnh lại cùng hăn tranh cao thấp, luận cao thấp, lần này thấy tình huống y trọng thương chưa lành, mình cũng có thể chấp một chiêu với y.

Thật sự không nói được, mười chiêu cũng không phải không thể bàn.

Tỉnh lại đi.

Hăn đứng trước hồ sen, nhìn thân xác chưa hề tổn hại chút xương cốt bên trong.

Bốn toạ nhường người mười chiêu, người phải nằm bắt chử. Người xem bốn toạ lập bia cho người, chẳng lẽ người không giận ư? Không muốn túm chặt vạt áo ta giận dữ quát lên, người cam tâm thanh danh cả đời, cuối cùng biến thành tám chữ hoang đường—— Khanh trình Quý Phi, Sở cơ chi mộ?

Tỉnh lại.

Tỉnh lại đi.

Mặt hăn từ không biểu cảm thành thần sắc dữ tợn.

Nhưng Sở Văn Ninh nằm đó, không nói lời nào, cũng bất động.

Thật lâu sau, Mặc Nhiên mới tựa hồ hiểu ra, hăn rốt cuộc được như ước nguyện, thắng được phục tùng từ xưa tới nay hăn vẫn kỳ vọng.

Sư tôn của hăn, kẻ thù của hăn, bạn lữ triền miên trên giường hăn, Sở Văn Ninh của hăn.

Rốt cuộc nghe lời rồi.

Trong hang đá Long Huyết sơn yên tĩnh lạnh băng, Mặc Nhiên ôm ái nhân chồng chất vết thương, nhất thời chẳng ai nói chuyện.

Sau đó, hăn đột nhiên nhớ tới đêm mưa kia, trong khách điểm trần Vô Thường, người trong lòng từng ngây ngô lại nóng bỏng, triền miên quay cuồng cùng hăn, thính tai đỏ bừng, thấp giọng hỏi hăn có thoải mái không.

Lúc ấy, hăn từng thề trong lòng, cả đời này nhất định không làm tổn thương Sở Văn Ninh nửa phần, hăn muốn tiến tới theo tuần tự, lửa nhỏ đun lâu, hăn muốn cho Sở Văn Ninh thời gian để thích ứng với chuyện này, cuối cùng run rẩy giao hoan cùng Sở Văn Ninh.

Hăn đã từng có rất nhiều ý định, từng có rất nhiều ý niệm.

Thậm chí còn nghĩ tới vô số lần, lần đầu tiên bọn họ chân chính giao hoan, sẽ là khi nào, ở nơi nào, chân trời ráng màu hay là đầy sao, rơi vào cửa sổ

sẽ là hải đường hay là hoa hạnh.

Nhưng duy nhất hãn không thể đoán được.

Khi giao hoan, da thịt dán sát, lần đầu tiên giao hợp của họ đời này lại vớ vẫn như vậy, đau đớn, mà điên cuồng.

Hai người đều mệt mỏi tới cực điểm, Mặc Nhiên nằm bên cạnh y, lồng ngực dần sinh ra một loại cảm thụ đặc thù, tựa như trái tim có thứ trắng tinh kịch liệt chấn động, rồi như bầu trời băng nứt vỡ, như cự mộc trăm năm bật gốc, mang theo bùn đất rào rạt phá đất mà ra.

Thứ thuần khiết kia, tựa hồ bao vây thứ dơ bẩn đáng sợ nào đó trong tim hãn, điên cuồng mà giãy giụa muốn thoát ra, một đen một trắng cực kỳ nhanh chui ra khỏi thân thể hãn.

Hãn không biết tứ thoát ra khỏi tim mình tới tột cùng là thứ gì, hãn không có rảnh mà nghĩ nhiều, bởi vì Sở Văn Ninh nói: “Người ra ngoài trước đi.”

Mặc Nhiên không nói gì, cũng không biết nói gì.

Hãn không rên một tiếng mà nhẫn nhịn nỗi đau trong tim, chậm rãi nhặt y phục vớt đầy đất lên, yên lặng giúp Sở Văn Ninh mặc lại lần nữa.

Mặc y phục thật lâu, bởi vì hãn cơ hồ không dám chạm vào vùng dưới eo Sở Văn Ninh, đùi mang dấu vết xanh tím loang lổ tỏ rõ chuyện hãn vừa làm không thể nghi ngờ là gì, cũng tỏ rõ giờ phút này Sở Văn Ninh đau đớn tới thế nào.

Hãn cũng không dám nhìn mặt Sở Văn Ninh.

Cặp mắt kia giờ phút này sẽ có gì?

Thất vọng, phần hận, trống rỗng...

Hãn không muốn nghĩ nữa.

Mặc Nhiên loay hoay hồi lâu, mới mặc y phục cẩn thận cho Sở Văn Ninh, giờ đầu hãn đã rất đau, cả người thấm ướt mồ hôi lạnh.

Hãn không biết loại đau đớn này tại sao lại có, cũng không biết có liên quan gì với hai thứ vừa biến mất khỏi tim mình không. Hãn nhịn đau, cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Sở Văn Ninh.

Thật sự không có dũng khí để nhìn mặt Sở Văn Ninh, nên hãn nhìn chăm chăm bàn tay kia, chân chừ hồi lâu, nhẹ giọng hỏi: “Sư tôn nhớ ra hết rồi?”

“... Ừ.”

Mặc Nhiên sững sốt trong chốc lát.

Trên mặt hắn mang theo một loại mờ mịt, loại mờ mịt này cực kỳ giống chó nhà có tang không nơi để về, hắn cứ ngơ ngẩn như vậy mà thất thần trong chốc lát, sau đó nhắm mắt lại.

Đã từng sợ hãi chuyện này xảy ra vô số lần, mà khi thăm phán thật sự tới, hắn lại kinh ngạc phát hiện, thế mà mình lại bình tĩnh và an bình tới như vậy.

Như một kẻ đào phạm lo sợ bất an, rốt cuộc bị áp giải về lao ngục.

Hắn đứng trong nhà tù lạnh lẽo, nhìn quanh bốn phía, ác mộng từ trước làm người sợ hãi, trốn tránh rốt cuộc trở thành hiện thực.

Một đêm trốn tù mãi không dừng.

Mà sau khi rơi vào lưới, rốt cuộc có một đêm ngủ ngon.

Không bao giờ thoát nổi nữa.

Không còn hy vọng, cũng không còn thấp thỏm.

Thế mà lại thành thoải mái.

“Ta giờ rất rồi, rất nhiều thứ... Không còn rõ ràng.” Có lẽ vì khi này rên quá kịch liệt, lại có lẽ vì bị chuyện cũ đập vào một mối, giọng Sở Văn Ninh khàn khàn, sắc mặt còn khó nhìn hơn Mặc Nhiên, “Quá loạn.”

Mặc Nhiên lấy hết can đảm, giơ tay vuốt ve gương mặt tái nhợt của y.

Cho dù tay hắn cũng run rẩy tới lợi hại.

“Mặc Nhiên...” Y cơ hồ trống rỗng mà lẩm bẩm, “Đạp Tiên Đế Quân...”

“...”

Bỗng dừng chớp mắt, lông mi run rẩy, ấn đường nhú lại.

“Vậy giờ đừng nghĩ, ngủ một lát đi.” Hốc mắt Mặc Nhiên hồng hồng, ngón tay lướt qua gương mặt y, tóc mai, “Ta bồi người.”

Sở Văn Ninh tựa hồi nhẹ run rẩy.

Mặc Nhiên chỉ cảm thấy tim đau như cắt.

“Sư tôn, đừng sợ. Là ta, không phải Đạp Tiên Quân... Ta không bao giờ làm người tổn thương, sẽ không như vậy nữa.”

Sở Văn Ninh khẽ nâng lông mi dày ấm áp, dưới lông mi đen nhánh có ánh sáng ướm át chớp động, Mặc Nhiên trong nháy mắt như vậy, cảm thấy tựa hồ y muốn nói gì đó với mình.

Nhưng mà cuối cùng lời cũng không ra khỏi miệng.

Sở Văn Ninh khép mắt lại, cuối cùng quay mặt đi, thân mình theo bản năng cuộn tròn lại.

“Sư tôn...”

“Ta có một câu, muốn hỏi người.”

“...”

“... Nếu ... Người sớm biết được người cho người uống nước cơm ở ngoài Vô Bi Tự là ta.” Giọng Sở Văn Ninh cực kỳ mệt mỏi, “... Những năm ở Vu Sơn Điện đó, người có thể buông tha ta không?”

Câu hỏi này như lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào gan phổi người nghe. Mặc Nhiên run cả người lên, hắt nghẹn ngào, không biết nên trả lời thế nào, chỉ vươn tay, muốn ôm chặt người trước mắt. Nhưng tay vừa chạm tới bả vai Sở Văn Ninh đã cảm thấy đang run nhè nhẹ.

Y đang khóc.

Nhưng Mặc Nhiên biết, y không bao giờ muốn mình nhìn thấy.

Một lát sau, Mặc Nhiên thật sự không trụ nổi, tuy rằng kiếp trước hẳn không biết Sở Văn Ninh rốt cuộc vì sao thiết hạ một mê trận như vậy, nhưng cảm giác dị thường trong ngực ngày càng rõ ràng.

Giờ hẳn bỗng phát hiện, lồng ngực mình tựa hồ bay ra một sợi khói mỏng, lập tức chui vào trong ngực Sở Văn Ninh, khói mỏng kia quá nhạt, thế nên mới khi này mới không hề cảm thấy.

Nhìn kỹ, mới phát hiện làn khói mỏng kia trong chốc lát mang hắc khí, trong chốc lát lại trắng tinh như ngọc, như nước chảy xiết không ngừng từ tim mình, truyền qua tim Sở Văn Ninh.

Đây là gì?

Hắn để ý tới thứ màu đen bị thân thể Sở Văn Ninh cản lại, dần dần tụ thành một làn khói đen, bị lư hương bên cạnh hấp thụ.

Rốt cuộc là gì?

Hắn muốn nhắc nhở Sở Văn Ninh, nhưng lại phát hiện không biết Sở Văn Ninh lại hôn mê từ lúc nào. Ký ức khổng lồ làm người không thể gánh nổi, huống chi những ký ức đó vốn hỗn độn, lại quay về trong đầu Sở Văn Ninh, tụ lại.

“Sư tôn.”

Đau... Sao lại đau như vậy? Tim như có hai thế lực giằng co. Đen và trắng, thuần khiết cùng dơ bẩn.

Mặc Nhiên nhú chặt mi đen, giãy giụa đứng dậy, đến bên huân hương kia, run rẩy mở nắp lư ra.

Trước khi mất đi ý thức, trong liếc mắt cuối cùng hắn thấy, chính là hắc khí trào ra kia—— Trong lư hương, dần ngưng tụ thành một đoá hoa mang cánh đen.

[Husky] Chương 244: [Long Huyết Sơn] Rắn lột xác

Edit: Bubbuble

Cô Nguyệt Dạ.

Các tu sĩ chạy thoát khỏi Giao Sơn đều đã được tông môn đồ xử lý Toàn Tâm Trùng, băng bó cẩn thận vết thương. Nhưng tiếng thở dài nào nề sợ hãi lại không có cách nào làm sạch, không khí khắp nơi tràn ngập một cỗ tử khí nặng nề.

Tiết Mông ngồi trên bờ biển Lâm Linh đảo. Cậu đặt Long Thành trên đùi, mắt vô thức nhìn thủy triều lúc lên lúc xuống.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân. Cậu đột ngột quay đầu lại, đôi mắt mở to chứa đầy tha thiết hy vọng. Nhưng khi thấy rõ người đi tới, cậu lập tức thất vọng, một lần nữa dời ánh mắt về phía biển rộng mênh mông.

Mai Hàm Tuyết lẳng lẳng ngồi xuống bên cạnh.

“Cha người nhận được tin báo, có việc phải về Tử Sinh Đình trước. Người đi gấp, bảo ta tới nói với người một tiếng.”

“...”

“Cả người lẫn cha người tâm tình đều có vẻ không tốt lắm.”

“Biết rồi thì rút đi.”

Mai Hàm Tuyết không những không rút còn ném cho cậu một cái túi da dê:

“Uống rượu không?”

Tiết Mông giận dữ quay đầu đi, giống như con nhím xù lông lên: “Uống cái đầu người! Ta không sa đọa như thế!”

Mai Hàm Tuyết mỉm cười, ánh tà dương nhàn nhạt chiếu lên những sợi tóc mềm mại bay bay trong gió biển khiến cả người hắt toát lên một vẻ ôn nhu

khác thường. Đôi mắt hấn phảng phất như bích ngọc lấp lánh sáng, lại tựa như hai mặt hồ biêng biếc, lả tả cánh hoa rơi.

“Uống rượu thôi mà, làm gì đã đến mức sa đọa.” Mai Hàm Tuyết nâng tay lên gạt một bên tóc mai. Chuông bạc trên cổ tay hấn khe khẽ rung lên, “Nghe nói Tử Sinh Đình không cho môn đồ dâm loạn, nhưng uống rượu hấn là có thể đi.”

“...”

“Ta nghe nói Sở tiên quân cực kỳ yêu thích lê hoa bạch. Người thân là đồ đệ mà sao không học được một nửa rộng lượng của y vậy.”

Tiết Mông hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, mở miệng tựa hồ muốn mắng chửi điều gì đó nhưng cuối cùng cái gì cũng không mắng, tay nắm lên túi rượu đã mở, uống một hớp lớn.

“Có khí phách! Đây là rượu trắng của Đạp Tuyết cung, tư vị nhất ——”

“Phụt!” Tiết thiếu chủ có khí phách lập tức phun ra hơn phân nửa, xanh mặt, “Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ!!!”

“...” Mai Hàm Tuyết mím môi, tựa hồ có chút kinh ngạc, “Người không biết uống rượu?”

Tiết Mông không còn chút mặt mũi nào, đẩy hấn ra giật lấy túi rượu, lại ngửa đầu uống một ngụm lớn. Lần này lợi hại hơn, nuốt hết xuống rồi lúc sau trực tiếp quay đầu “Oa” mà một tiếng phun hết ra.

Mai Hàm Tuyết thề mà không biết phải làm gì, chân tay luống cuống: “Ta không biết người... Này, đừng uống nữa.”

“Cút ngay!”

“Trả rượu cho ta.”

“Cút!” Tiết Mông nóng mắt quát lên. Cậu nổi giận dùng dùng trừng mắt nhìn Mai Hàm Tuyết, “Người bảo ta uống ta liền uống, người kêu ta dừng ta liền dừng. Mặt mũi ta để đâu? Ta có biết xấu hổ hay không?”

Vừa nói cậu còn vừa dùng lực vỗ vỗ lên mặt, cơ hồ đã nhuộm chút men say.

Tử Sinh Đình từng đồn đại: Ngàn ly không say Sở tông sư, một ly đã ngã Tiết thiếu chủ.

Mai Hàm Tuyết không phải người Tử Sinh Đình, tất nhiên không biết những lời này, nếu biết đã không mang rượu mạnh tới mời cậu.

Tiết Mông phun rượu xong lại ôm túi rượu uống, lần này ừng ực ừng ực uống bốn, năm hơi, ngay sau đó sắc mặt liền trở nên càng ngày càng khó coi.

Mai Hàm Tuyết lập tức đoạt túi rượu lại, nhíu mày nói: “Đừng uống nữa, mau trở về nghỉ ngơi đi. Người hứng gió biển lâu quá rồi.”

Nhưng Tiết Mông bướng bỉnh đáp: “Ta phải đợi người trở về.”

“...”

“Ta... Ta...” Tiết Mông dăm dăm nhìn hăn, trừng mắt trong chốc lát đột nhiên khóc lớn, “Người không hiểu, người không hiểu, ta chờ ta ca, ta chờ sư tôn, ta chờ Sư Muội... Người có hiểu không? Bốn người, thiếu một người liền không đúng, thiếu một người đều không phải ban đầu...”

Mai Hàm Tuyết vô cùng am hiểu cách an ủi nữ nhân.

Đơn giản chỉ cần nhẹ nhàng ôm ấp, nói vài lời dịu dàng, hoa tiền nguyệt hạ hứa chi thệ hải minh sơn, đúng bệnh bốc thuốc, thuốc đến bệnh trừ.

Nhưng hăn lại chưa từng an ủi nam nhân.

Tiết Mông cũng chẳng cần ai an ủi, cậu chỉ là ghen lâu rồi, lại thêm men rượu bốc lên rất cuộc đê vỡ. Cậu chỉ đang muốn phát tiết.

“Bốn người, chỉ còn một mình ta, hiện tại chỉ còn một mình ta —— Trong lòng ta rất khó chịu. Mẹ nó, người có hiểu không?!”

Mai Hàm Tuyết thờ dãi, đáp: “Ta hiểu.”

“Người là tên lừa đảo, người thì hiểu cái quỷ gì.” Tiết Mông nức nở một hồi, bỗng nhiên vùi đầu gào khóc. Cậu gặt gao ôm Long Thành đao, giống như ôm một cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Tên lừa đảo không biết phải khuyên nhủ như thế nào, vì thế đành nói: “Đúng vậy, ta không hiểu.”

“Cái tên vô tâm vô phế gan chó nhà người, người sao lại không hiểu?!”

Cùng con ma men nói chuyện chẳng biết là cái đạo lý gì. Tiết Mông đột nhiên nâng khuôn mặt hung ác vô cùng mà trừng mắt nhìn hăn, hai mắt dầm lệ tràn lan oán khí, “Có cái gì mà không hiểu? Không hiểu chứ gì?”

Cậu xòe bốn ngón tay ra: “Bốn người!!”

Cụp một ngón, hai ngón rồi ba ngón, nước mắt lại ào ạt chảy ra, tựa như ba ngón tay kia là cái van mở tuyến lệ. Tiết Mông nói: “Còn thừa một ngón, còn dư một mình ta. Người đã hiểu chưa?”

Mai Hàm Tuyết: “...”

Hắn không muốn làm tên lừa đảo, cũng không muốn trở thành kẻ vô tâm vô phế gan chó, cho nên hiểu hay không hiểu đều không thể trả lời. Hắn liền dứt khoát im lặng không nói lời nào.

Tiết Mông trừng mắt nhìn hắn hồi lâu, sau đó quay đầu: “Oe ——!!!!”

Đệ nhất phong lưu Mai công tử, xưa nay người ta thường nhìn hắn bằng ánh mắt si mê ái mộ. Đây là lần đầu tiên có kẻ nhìn hắn chăm chăm một lát lại nôn hết ra.

Mai Hàm Tuyết có chút đau đầu: “Người có vấn đề gì thế? Khi còn nhỏ ta cho người ăn rau diếp cá, người nôn. Trưởng thành cho người uống rượu Côn Luân, người lại nôn. Thật là so với cô nương còn khó hầu hạ hơn.”

Hắn nhìn người đang cúi đầu nôn đến trời đất u ám hô hấp cũng suy kia, mắt ngọc tràn đầy tia bất đắc dĩ: “Mảng xong, nôn cũng xong rồi thì trở về nghỉ ngơi đi. Ca ca người, sư tôn người, bằng hữu của người đều không muốn nhìn thấy người như vậy.”

Nói xong liền đứng lên nâng Tiết Mông dậy.

Tiết Mông vừa nôn xong, đại khái là có chút nôn nao, bước chân lảo đảo, không còn cách nào khác đành để hắn đỡ lấy tay mình.

Mai Hàm Tuyết dìu cậu từ bờ biển đến cửa sau Cô Nguyệt Dạ, định đưa cậu vào phòng nghỉ ngơi.

Nhưng còn chưa kịp bước qua cửa phòng khách, Mai Hàm Tuyết đột nhiên cảm nhận được một cỗ sát khí dày đặc.

Hắn lập tức ôm chặt Tiết Mông, xoay người ẩn nấp ở hành lang phía sau. Tiết Mông bị giật mình “A” lên một tiếng, lại bị Mai Hàm Tuyết đưa tay lên bịt miệng.

“Đừng hé răng.”

“Tay... Bỏ tay ra... Ta... Muốn nôn...” Miễn cưỡng có thể nghe ra vài tiếng.

Mai Hàm Tuyết đáp: “Nuốt xuống đi.”

Tiết Mông: “...”

Sợ này con ma men này gây rắc rối, Mai Hàm Tuyết đưa tay lên môi Tiết Mông hạ một cấm chú. Sau đó hẩn nghiêng mặt, đồng tử chuyển động, hướng đến phía trong phòng khách nhìn lại.

Một màn trước mắt lại làm hẩn giật mình kinh hãi.

—— Mặc Nhiên?!

Lúc này đại đa số chương môn cùng trưởng lão đều đã trở về môn phái. Giao Sơn kinh biến, bọn họ trước mắt cần gia cố lại kết giới trên lãnh địa của mình.

Nhưng Cô Nguyệt Dạ vẫn lưu lại không ít tu sĩ bị thương, giờ phút này đều tập trung ở phòng khách, mặt đầy hoảng sợ mà nhìn chăm chăm nam nhân đang đứng ở trung tâm kia.

“Tốt lắm.” Mặc Nhiên khoác áo choàng hắc kim sắc dài chấm đất, neho mắt nhìn chung quanh, “Những gương mặt quen thuộc này, không thể tưởng tượng được đã nhiều năm trôi qua như vậy, thế mà lại có thể nhìn thấy các người sinh long hoạt hổ đứng đây.”

Có người lấy hết can đảm hướng hẩn quát: “Mặc, Mặc Vi Vũ! Người đột nhiên phát điên cái gì vậy!! Người bị yểm bùa sao?!”

“Phát điên?” Mặc Nhiên khẽ mở môi mỏng, cười lạnh, “Dùng lời như vậy nói với bốn tọa, kẻ phát điên chính là người.”

Hẩn vừa dứt lời, mọi người chỉ thấy một đạo hắc quang lóe lên. Người nọ đứng sững tại chỗ, máu tươi từ lồng ngực ào ào phun ra, bắn lên cao.

“Giết, giết người rồi!”

“Mặc Nhiên, người làm gì vậy?!”

Có người tỉnh táo hơn gào lên: “Mau, mau đi tìm Khương chương môn tới! Mau đi tìm Khương chương môn tới!”

“Hửm?” Mặc Nhiên thông thả ung dung nhướn mày, “Khương chương môn, Khương Hi sao?”

“...”

“Thực lực của hẩn không tệ, chỉ là những người bốn tọa giết qua, giờ giết thêm lần nữa cũng không có vấn đề.”

“Người rốt cuộc đang nói hươu nói vượn cái gì?!”

Mai Hàm Tuyết cũng cảm thấy có gì không ổn. Không phải bởi vì hấn quá quen thuộc Mặc tông sư, mà là nam tử trước mắt này oán lệ tận trời, toàn thân đều tỏa ra sát khí.

Nhưng vô luận không ổn thế nào, hấn ta cùng Mặc Nhiên lớn lên giống nhau như đúc, thanh âm cũng không chút sai biệt —— ai có thể trong thời gian ngắn như vậy tạo ra một người tướng mạo cùng âm sắc hoàn toàn giống hệt hấn như vậy?

Trong phòng có vị Cô Nguyệt Dạ trưởng lão: “Mặc tông sư, chỉ sợ người đã bị Giao Sơn ma long nguyên rửa, người trước hết bình tĩnh ngồi xuống, lão phu bắt mạch cho người...”

Lời còn chưa dứt đã bị đánh gãy.

“Có ý gì?” Mặc Nhiên nheo mắt, “Lão thất phu, quanh co lòng vòng như vậy là muốn nói bốn tọa có bệnh sao?”

Trưởng lão: “...”

“Nếu muốn chữa bệnh đến vậy, bốn tọa giúp người. Thiên hạ không người bệnh, đói chết đương đại phu, đạo lý này bốn tọa hiểu.” Hấn vừa nói, hắc ảnh lay động, trong khoảnh khắc tiếng kêu la thảm thiết vang lên liên tục, máu đỏ văng khắp nơi.

Mặc Nhiên phất tay áo, thông dong đứng giữa đại sảnh, tấm thảm dưới chân nhuộm sắc đỏ thẫm. Những người trong phòng không thiếu cánh tay thì gãy chân, có người thê thảm hơn trực tiếp bị móc ra tâm can tì vị, chết bất đắc kỳ tử.

Mặc Nhiên nhìn về phía trưởng lão suy sụp ngã trên mặt đất, nói: “Thế nào, tặng nhiều người bệnh như vậy cho người cứu chữa, người hài lòng chưa?”

“Mặc... Mặc Vi Vũ...”

“Khai trương đại cát, cung hỉ phát tài.” Mặc Nhiên mặt giãn ra nở nụ cười, sau đó bước qua đám người hoặc lăn lộn đầy đất, hoặc chết không nhắm mắt đi ra ngoài, “À, đúng rồi.”

Dừng trước cửa, hấn nghiêng mặt, hướng những người đó nói: “Thiếu chút nữa quên nói, Thượng Tu Giới ăn no chờ chết đã vài trăm năm, nhớ rõ báo với chưong môn các người một tiếng —— bốn tọa sớm hay muộn cũng sẽ đem tất cả môn phái Thượng Tu Giới, san thành bình địa.”

Có người cường ngạnh rống lên: “Mặc Nhiên! Người chỉ dám đến mạnh miệng với tu sĩ bị thương chúng ta. Người căn bản là sợ phải đối mặt với các cường môn!”

“Sợ bọn chúng?” Mặc Nhiên nheo mắt, “Cho dù các người một lần nữa liên minh đem đại quân tới, chỉ cần bốn tọa không muốn chết, các người ai có thể đả thương bốn tọa?”

“Mặc Nhiên, người điên rồi sao?! Người chẳng lẽ là cùng một giuộc với Hoa Bích Nam?! Người, người rốt cuộc muốn cái gì?!”

Lúm đồng tiền trên má Mặc Nhiên càng sâu, mắt thấu u quang, một lát sau mới thông thả ung dung đáp: “... Người hỏi bốn tọa muốn cái gì?”

Gương mặt anh tuấn của hắn cơ hồ lóe lên một tia kỳ dị. Hắn chậm chậm khép mắt.

“Bốn tọa muốn cái gì, chính mình cũng không rõ ràng lắm. Tóm lại trên đời này không ai có thể cho, cũng không ai có thể khiến bốn tọa vui vẻ.” Hắn nhàn nhạt, “Bốn tọa làm cái xác không hồn nhiều năm như vậy, sớm đã vô dụng vô cầu. Chỉ là, nếu người nhất định muốn một đáp án ——”

Hắn bỗng chốc lộ ra nụ cười.

Mi mắt mở ra, đồng tử đen nháy cơ hồ lóe lên những tia đỏ gắt.

“Xem các người chết.”

Mọi người choáng váng. Mặc Nhiên đảo mắt qua từng khuôn mặt trắng bệch, rốt cuộc nhìn không được, rũ lông mi cười ra tiếng: “Đã lâu chưa thấy qua cảnh tượng thú vị đến vậy, thật náo nhiệt.”

“Mặc Nhiên... Người thật sự điên rồi...”

“Lời này các người đã nói lần thứ hai.” Đột nhiên tiếng cười im bật, chỉ nghe một tiếng vang lớn! Trong chớp mắt, Mặc Nhiên đã đứng sau lưng người nọ, bàn tay thô bạo chụp xuống, một khắc sau óc văng tung tóe!!

“A ——!”

Tiếng kêu sợ hãi vang lên. Mặc Nhiên nâng gương mặt tuấn tú dính máu, lộ ra một đôi mắt cực kỳ quỷ quyệt, cực kỳ thú tính, sắc như đao quét qua căn phòng.

“Bốn tọa nếu không điên, chỉ sợ phụ ý tốt của các hạ.”

Người bị hấn gọi là các hạ đỉnh đầu nứt vỡ, máu chảy loang lỗ xuống thân. Mặc Nhiên chẳng buồn liếc lấy một cái, như thể đã quá quen thuộc với cảnh tượng đầm máu này, bình tĩnh mà lãnh khốc nhìn quanh mọi người.

“Tốt, hôm nay giết vài kẻ ngốc cũng đủ rồi.” Khóe miệng lại chậm rãi nhếch lên thành ý cười, tùy ý đem thi thể kia đá sang một bên, “Lũ các người mỗi lần giết xong lại thấy nhạt nhẽo. Các người chết hết, đến lúc đó bốn tọa lại thấy tịch mịch. Đành giữ các người sống tạm mấy ngày.”

Dừng một chút, hấn tiếp tục: “Khi nào ngứa tay, ta lại bóp nát vài cái đầu chơi.”

Máu tươi loang lỗ khắp đại điện, hấn bước đi chậm rãi như đang tản bộ. Gần đến cửa, hấn nghiêng mắt: “Trước lúc đó, nhớ giữ gìn kỹ đầu của các người.”

Dứt lời liền âm ỉ cười lớn. Chỉ thấy áo choàng phơ phất, thân ảnh mau chóng biến mất vào hư không.

Ba ngày sau.

Tại Long Huyết sơn thạch thất, Mặc Nhiên cùng Sở Văn Ninh vẫn bị pháp chú ảnh hưởng, rơi vào hôn mê. Lư hương đột nhiên khanh khách rung động, trào ra khói đen cùng máu tươi, ngay sau đó một tiếng thét thê lương chói tai phát ra từ bên trong, vang vọng giữa những bức tường đá.

Mặc Nhiên đột nhiên mở mắt, bừng tỉnh.

Ngực đã không còn đau, trên người cũng không có thương tích gì. Làn khói mỏng bí ẩn lúc trước cũng đã tan hết.

“Sư tôn!”

Hấn lập tức đứng dậy, đột nhiên phát giác trong thạch động không biết từ khi nào đã xuất hiện người thứ ba.

Người kia đứng trước bàn đá, đưa lưng về phía hấn, cẩn thận đánh giá lư hương đang tản ra từng đợt mùi cháy khét, thân ảnh thon dài tuấn mỹ, đẹp không nói lên lời. Hấn mở nắp lư hương, bàn tay dài trắng nõn lấy ra một bông kỳ hoa ngàn cánh, đặt trong lòng bàn tay.

“Thực sự bị hủy hoàn toàn.” Hấn nhẹ giọng nói, hơi dùng sức đem đóa hoa kia nghiền thành bột mịn.

Giữa đám tro tàn, một tia sáng trắng rực rỡ lóe lên. Người nọ khoanh tay nhìn tia sáng kia, cảm thán: “Cũng thật may mắn, lúc trước luyện chế hoa này còn lưu một mảnh hồn phách. Nếu không phải phiến hồn phách này chỉ đường, trời đất rộng lớn như vậy, muốn tìm được sơn động này thật đúng là không dễ dàng.”

Tia sáng kia dường như nghe hiểu được lời hắc nói, chậm rãi xoay vòng quanh người nọ, màu sắc càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng hoàn toàn tan biến không còn chút dấu vết.

Mặc Nhiên khàn khàn nói: “Người là...”

Nghe được động tĩnh, người kia buông lơ hương, thở dài một tiếng: “Tĩnh rồi?”

“Người là ai?”

Người nọ nhàn nhạt đáp: “Người cảm thấy ta còn có thể là ai.”

Thanh âm này quả thật rất quen thuộc. Nhưng Mặc Nhiên vừa mới thức tỉnh, ý thức còn có chút mơ hồ giống như vừa trải qua một hồi thiên thu đại mộng, trong chốc lát không phản ứng kịp.

Người này có thể là ai?

Nghe lời hắc nói, tựa hồ cùng đóa hoa thần bí màu đen kia có quan hệ. Người am hiểu luyện hóa hoa cỏ cổ trùng nhất là Cô Nguyệt Dạ... Hoa Bích Nam?

Nghĩ đến Hoa Bích Nam liền lập tức nhớ đến Sư Muội. Mặc Nhiên trong đầu sinh ra một cổ hận ý, còn chưa kịp lên tiếng thì người nọ đã xoay người lại.

Thạch động tranh sáng tranh tối mờ nhạt u ám, nhưng khi người nọ xoay mặt, phút chốc cả phòng sáng bừng. Hắc thật sự là sinh ra đã tuyệt mỹ.

Người này bình thường xoa mái tóc dài, lúc này lại buộc cao lên, trên trán còn thắt ngay ngắn một dải khăn thêu hoa văn tinh tế đoan đoan chính chính. Cả người tinh thần diện mạo thực không giống, nửa điểm nhu nhược lúc trước không hề tồn tại, đôi mắt đào hoa ẩn tình lưu sóng, trong sáng thanh triệt.

Một mỹ nhân như vậy lại khiến Mặc Nhiên kinh hoàng như sét đánh bên tai. Hai tiếng sợ hãi bật ra, giống như mũi tên nhọn xé tan tĩnh mịch:

“Sư Muội?!!”

Người tới đúng là Sư Muội... Người tới lại là Sư Muội!!

Phong hoa tuyệt đại mỹ nam tử khẽ gạt một bên tóc mai, nhàn nhạt nói: “A Nhiên, nhìn thấy ta người kinh ngạc như vậy sao.”

Mặc Nhiên đầu óc mông lung, căn bản không đoán được vì sao Sư Muội lại bất chợt xuất hiện ở chỗ này, vì sao lại mang biểu tình thần thái xa lạ như vậy.

Hắn cả người cứng đờ, lời nói nghẹn ở cổ họng. Cuối cùng, do dự hồi lâu câu đầu tiên nói ra lại là: “... Mắt của người...”

“Không có bị thương.” Sư Muội mỉm cười, hướng Mặc Nhiên đi tới, “Ta tới đây là vì muốn gặp người ta vẫn luôn thầm ái mộ. Nếu mù lòa, xấu xí, ai sẽ thích ta?”

“...”

Mặc Nhiên từ thần thái cử chỉ vui vẻ của hắn chậm rãi hoàn hồn, lại một chốc rớt cuộc không nói thành lời, kinh ngạc liền như mây đen áp thành, trong đầu thoáng chốc trống rỗng.

“Người... Như thế nào lại là người... Hàn Lâm Thánh Thủ đâu!!”

Trong lòng phần nộ bỗng nhiên dâng lên như sóng lớn.

Giờ khắc này Mặc Nhiên rốt cuộc minh bạch cảm giác kiếp trước của Tiết Mông, không có đau đớn nào có thể so với việc bị cố nhân sớm chiều ở chung tính kế phản bội.

“Hàn Lâm Thánh Thủ đâu!!!”

“Hắn à.” Sư Muội cười, “Tương lai còn dài, không cần vội vàng giải thích.”

Hắn nói, bước từng bước một về phía trước, thẳng đến kề sát bên người Mặc Nhiên.

Sư Muội cười nói: “So với việc đàm luận Hàn Lâm Thánh Thủ, đã trải qua từng ấy khúc ngoặt lớn đến vậy, ta lại càng muốn cùng người mình ái mộ tâm tình hơn.”

Mặc Nhiên tức giận đến cực điểm, trái tim lại lạnh lẽo, sắc mặt càng thêm xanh tái: “Giữa ta và người chẳng còn gì để nói.”

Tuần mỹ văn nhã nam nhân khẽ cười một tiếng: “Vậy sao?” Đuôi mắt hắn mềm mại nhu hòa tựa một nét mây, chăm chú dán lên mặt Mặc Nhiên: “...

Người và ta quả thực không có gì để nói.”

Hắn đáp, áo choàng lay động, vòng qua người Mặc Nhiên đi tới trước mặt Sở Văn Ninh. Mặc Nhiên chưa kịp phản ứng, Sư Muội đã vươn những ngón tay tinh tế ôn nhu, cúi đầu chạm lên mặt Sở Văn Ninh.

“...” Mặc Nhiên trong đầu một mảnh mờ mịt, vẫn chưa lý giải nổi rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Sư Muội nhìn chăm chú Sở Văn Ninh, tựa hồ xung quanh chẳng còn ai khác mà dịu dàng hỏi: “Sư tôn, tên mãng phu kia làm đau người à? Thật đáng thương... Nhưng mà có phải chính người muốn khôi phục ký ức?”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên môi dưới người đang say ngủ. Sư Muội nheo mắt. Vẫn mỹ mạo như cũ, lại phảng phất như rượu độc.

“Khôi phục ký ức cũng tốt. Lúc trước người làm những việc đó đến nay ta vẫn có chút nghi không ra nguyên do. Người tỉnh rồi, chúng ta có thể cho nhau lãnh giáo thủ đoạn.”

Hắn dừng một chút, mỉm cười nói: “Đời trước người tàn nhẫn vô tình, giấu trời qua biển, khi dễ đệ tử đến thâm hiểm. Nếu đổi thành người khác lẫn lộn ta, chết cả trăm lần cũng không đủ. Người đối nghịch với ta như vậy, nhưng ta vẫn cũ thương người yêu người.”

Hắn vừa nói vừa liếc mắt nhìn Mặc Nhiên một cái, rồi sau đó bất ngờ cúi người hôn lên má Sở Văn Ninh một cái, rũ mắt thờ dãi: “Ai bảo ta thích người làm gì. Sư tôn tốt của ta.”

[Husky] Chương 245: [Long Huyết Sơn] Tình địch

Edit: Thiên Di

Beta: Shira

“... ..”

Như ngũ lôi oanh đỉnh, cứng đờ tại chỗ.

Không thể tin nổi... Không thể tin nổi... Sư Muội đang làm gì? Sư Muội đang nói gì?! Chuyện này đến tột cùng là thế nào?

Mặc Nhiên nhất thời không nuốt trôi nổi kinh biến này, hắn thậm chí không cảm thấy vừa rồi Sư Muội hôn Sở Văn Ninh, hình ảnh này quá đáng sợ, chính mắt hắn thấy hắn cũng cho rằng mình sinh ra ảo giác.

Hắn dùng tay đỡ trán, huyết thái dương nảy lên thành thạch, trong đầu là hình ảnh thiếu niên Sư Muội cười ấm áp, ôn nhu gọi: “A Nhiên.”

Người trước mắt này... Y thế mà... Thế mà...

Quả thực khiến lông tóc dựng đứng.

Sư Muội thích... Sư tôn?

Sao có thể?!!!

Sư Muội chưa từng biểu hiện bất cứ cảm xúc yêu sư tôn bao giờ, nếu nói Tiết Mông thích Sở Văn Ninh, còn thuyết phục người khác hơn Sư Muội thích Sở Văn Ninh. Sư Muội sao có thể thích chứ? Y vẫn luôn cung kính cẩn thận, cũng rất ít nói, thậm chí không dính theo sư tôn.

Sau khi lên lớp, sau khi xong việc, đã quy quy củ củ rồi đi...

Sao có thể.

Sư Muội đứng dậy, nhắm mắt, nhìn Mặc Nhiên doanh doanh, cười thành tiếng: “Hình như ở đây có kẻ bị ta dọa rồi?”

“Huynh... Quả thực... Hoang đường...”

“Hoang đường?” Sư Muội dù bận vẫn ung dung, “Tiểu sư đệ của ta ới, rốt cuộc là ai hoang đường ấy nhỉ? Khi dễ sư tôn thắm như vậy, chẳng lẽ là ta à?”

Mặc Nhiên bồng đỏ mặt, trong mắt vừa phần nộ vừa mờ mịt.

Cho dù là bất cứ kẻ nào xuất hiện ở đây, hẳn đều có thể đằng đằng sát khí mắng ngược lại, nhưng mà kẻ ở đây không phải ai khác, mà là Sư Minh Tịnh mà hẳn yêu nhằm hai đời.

Hắn thế mà nhất thời ghen hòng không nói nên lời.

Nhưng quả nhiên da mặt Sư Muội rất dày, y nhàn nhạt bảo: “Có điều, nói ta làm chuyện hoang đường, cũng không phải không có. Ví dụ như giả vờ thích người, đối đãi tốt với người nhiều năm như vậy, thậm chí dưới thâm vắn của Gặp Quý, cứng đờ lại đau đớn, nói dối người... Ta thích người.”

Dừng một chút, trong ánh mắt y hiện lên một tia trào phúng: “Đừng làm loạn, nếu ta mà thích người thì ngoài việc là kẻ chẳng ra gì thì, đúng là nên tự chọc mù hai mắt chết luôn đi.”

Mặc Nhiên: “... ..”

“Sao lại không nói gì thế, không phục?” Sư Muội dung mạo khuynh thành, dù là cười lạnh, cũng cực kỳ mỹ mạo, y nghiêng mắt liếc Mặc Nhiên một cái, lại vuốt cằm Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên quả thực trong cơn giận dữ, đã muốn triệu hoán Gặp Quý.

Nhưng ánh đỏ vừa loé lên trong tay, linh lực đã lập tức tan biến.

Sư Muội đến mí mắt cũng lười nâng, nói: “Đừng phí sức, kiếp trước Văn Ninh bày ra cục diện này, dùng nửa địa hồn của y, rốt cục có thể giúp người nhổ cổ hoa ra, giờ người sẽ không bao giờ chịu khống chế nữa, nhưng thân thể lại cần mất mười ngày mới có thể khôi phục linh lực. Giờ có muốn đấu với ta, là lấy trứng chọi đá.”

“Người gọi ai là Văn Ninh!!”

“Người đúng là kẻ không biết nói đạo lý mà, chẳng lẽ lại chỉ cho phép người khi sư diệt tổ, không cho phép ta yêu thương sư tôn?”

“Người——!”

“Người thượng cũng thượng rồi, không biết nể tư vị bao nhiêu lần.” Sư Muội khẽ cười, “Cũng nên tới lượt ta chứ? Làm người người từng làm, ta

thực sự cũng hơi ảm ức. Nhưng nhìn y bị thương rồi, ta cũng đành phải nhin thôi.”

Mặc Nhiên gần như cuồng nộ tới cực điểm, không có thần võ, cũng không thể tới gần kẻ kia.

“Ầy... Nên ta mới nói, ta ghét nhất loại người chỉ biết đánh đánh giết giết như ngươi.” Sư Muội bỗng buông Sở Văn Ninh ra, đánh với Mặc Nhiên trong động đá.

Thạch động âm u, hai thân ảnh nam nhân cao lớn phá chiêu vọt lên vách đá, như song long vén mây chém giết giao triền, toé lửa mãnh liệt.

Sư Muội không giỏi công kích, về mặt cận chiến dù thế nào cũng không phải đối thủ của Mặc Nhiên, mắt thấy không ổn, y vung tay áo lên, linh xà ầm ầm vọt ra từ ống tay áo, lao về phía Mặc Nhiên. Mà mình thì nhân cơ hội này, bế Sở Văn Ninh lên, bay vọt ra khỏi động đá.

“SƯ TÔN——!!”

Mặc Nhiên ném những hoạt xà ước dính lạnh lạnh đi, đuổi sát theo sau, nhưng thấy Sư Muội đứng trên một ngọn cây, ánh trăng tròn sáng rực chiếu rọi sau y.

Sư Muội cười nói: “Đừng đuổi theo nữa, ngươi vừa mới khôi phục, đừng nói cược cả tính mạng, cũng không đuổi kịp ta đâu.”

“Sư Minh Tịnh ngươi vì sao..... Ngươi vì sao như thế?!”

“A Nhiên.” Sư Muội mỉm cười nói, “Sư ca ta có từng nói với ngươi, ta thực ghét hai cách xưng hô, Sư Muội, Sư Minh Tịnh chưa?”

“.....”

“Nên nếu ngươi không ngại, từ nay về sau, có thể gọi tên thật của ta.”

“..... Cái gì.”

“Tại hạ họ Hoa, không có tự, tên Bích Nam.”

Hoa Bích Nam!!!?

Thấy Mặc Nhiên bỗng mở to mắt, Sư Muội cười càng sáng lạn cong mày nói: “Đúng rồi, niệm tình ngươi với ta từng là sư huynh đệ, để cho ngươi biết một tin quan trọng này —— đừng tới Cô Nguyệt Dạ nhé, giờ ngươi tới Cô Nguyệt Dạ, sẽ bị Khương Hi xé thành mảnh nhỏ đấy. Cũng đừng có ý định đuổi theo ta, ngoan một chút, sớm quay về Tử Sinh Đình đi.”

Mặc Nhiên sững sốt một chút, ngay sau đó sắc mặt trắng bệch: “Người muốn làm gì Tử Sinh Đình?!”

“Đời này người cũng không ngu ngốc.” Sư Muội cười cười, “Sư ca người một kinh hỉ nhỏ, người tới là biết ngay.”

Trong cổ Mặc Nhiên tanh ngọt, mắt toé lửa, hăn giờ phút này thậm chí thậm chí không biết mình bị thương hơn hay là phần nộ hơn, hăn lạnh giọng quát: “Sư Muội, người rốt cuộc muốn làm gì?! Người rốt cuộc tính toán cái gì?! Không phải người nói với ta, Tử Sinh Đình là nhà của người à? Không phải người nói với ta..... Người được bá phụ cứu từ đám lưu dân về..... Không phải người nói với ta, đối với người mà nói người quan trọng nhất chính là bọn ta ư?!”

Giọng hăn tới cuối run rẩy, tay siết thành quyền, móng tay cắm sâu.

“..... Chẳng lẽ những thứ đó người đều lừa ta? Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, hai đời ——” Mặc Nhiên nói tới đây, bỗng dừng dừng lại.

Hàn ý lạnh thấu xương ——

“Chẳng lẽ hai đời..... Người đều tính kế ư?!”

Sư Muội không lên tiếng, áo rộng tay dài, phiêu nhiên đứng trên ngọn cây, mỉm cười nhìn hăn. Mắt đào hoa cong lên, cằm nhòn nhọn, giữa sương mù dày trong núi, như con cáo giữa đêm.

“Người.....” Mỗi chữ mỗi câu đều run rẩy giữa răng.

Đầu Mặc Nhiên hỗn loạn, ánh mắt hăn điên cuồng.

“Sư Muội, người nói đi.....”

Từ năm ôn nhu khuyên bảo bên giá nển, đến sau này làm bạn đồng hành, như hình với bóng.

“Người nói chuyện đi!”

Từ thiếu niên tinh tế như khối ngọc, đến sau khi Thiên Liệt xảy ra, giữa trời tuyết lớn nằm trong lòng mình, nói với mình, đừng hận, đừng trách cứ sư tôn.

Mặc Nhiên cơ hồ sắp tan vỡ: “Người rõ ràng đã chết..... Là ta tận mắt nhìn thấy..... Là ta mang thi thể người về Tử Sinh Đình..... Người không có khả năng là Sư Muội..... Người..... Sao có thể.....”

“Vì người ngu.”

Giọng thanh nhã vang lên, Sư Muội rớt cuộc cũng mở miệng, nhưng lại không phải không có phúng trào.

“Thứ mãng phu như ngươi, vĩnh viễn chỉ biết tu luyện linh hạch, coi thường được tông. Người cũng được, tôn chủ cũng thế..... Thậm chí sư tôn anh minh của chúng ta.” Y nói tới đây, cười nhạt, “Lời mở đầu sai rồi, sư tôn thì không phải mãng phu. Có điều loại người như các ngươi, đều chướng mắt với được cố.”

Mặc Nhiên lẩm bẩm: “Được cố.....”

“Muốn cho kẻ chết rồi sống lại thì rất khó.” Sư Muội thông thả ung dung, “Nhưng muốn cho một kẻ sống giả chết, ta có nhiều cách lắm.”

Nếu Mặc Nhiên lúc này đầu óc thanh tỉnh, nên nghe những lời bỏ sót này của Sư Muội.

Cho dù dùng thuốc cho một kẻ sống giả chết, nhưng mà, kiếp trước hãn canh giữ ở Sương Tâm điện bảy ngày, sau lại tận mắt thấy Sư Muội được lạc táng. Lúc ấy quan tài ba tầng, tầng tầng phong kín đóng đinh, mà bị lấp càng cao. Người không thể ra tay dưới tình huống ấy, có kẻ sống nào tự chui ra khỏi mồ được?

Vì thế chỉ có hai khả năng: Thứ nhất, Sư Muội đang nói dối. Thứ hai, kiếp trước, có người len vào khu chôn cất của Tử Sinh Đỉnh, từ ngoài đào mà mở quan tài ra, thả xác chết Sư Muội vùng dậy sống lại ra.....

Nhưng Mặc Nhiên giờ loạn cả người, có một đôi tay vô hình đảo lộn lục phủ ngũ tạng của hãn, hãn căn bản không có tâm tư suy nghĩ, nghe thấy Sư Muội nói vậy, trước mắt lập tức hiện lên gương mặt tái nhợt không huyết sắc trong trí nhớ ——

Trong tuyết lớn bay tán loạn, Sư Minh Tịnh chết, từ Mặc Nhiên bắt lực hận mình, hận Sở Văn Ninh khoanh tay đứng nhìn, từ đó rơi vào vực sâu, tự dọa vào màn đêm.....

Nhưng ai biết!!

Giả..... Lại là giả!!

Hãn thế mà vì một kẻ giả chết, điên cuồng nửa đời người, si mê nửa đời người, giết hết thiên hạ, cuối cùng còn hại chết nam nhân yêu hãn nhất trên đời.

Hoang đường.

Hoang đường!!!!

Phần nộ cùng đau khổ khiến da đầu hấn tê dại, đồng tử co chặt, hấn cơ hồ bạo ngược: “Người..... Thế mà có thể bình tâm!”

“Lòng ta thật sự bình tĩnh.” Sư Muội mỉm cười, “Nhưng thật ra người, Đạp Tiên Đế Quân.”

“.....”

Bốn chữ vừa ra, như cào bảy tấc.

“Cho dù lý do người cầm đao là gì. Là vì oán ghét cũng được, vì không cam lòng cũng thế, giờ trên tay người cũng đã nhuộm máu tươi rồi.”

Y nói, cổ tình ôm chặt Sở Văn Ninh hôn mê trong lòng, cơ hồ giống như tư thái khoe chiến lợi phẩm.

“Đạp Tiên Đế Quân tay đầy máu tanh, làm sao ở bên Bắc Đẩu Tiên Tôn bạch ngọc không tỳ vết được chứ?”

Chút huyết sắc cuối cùng trên mặt Mặc Nhiên rút sạch.

Sư Muội lại uy hiếp hấn rất rõ ràng, vì thế bọ cạp múa may, không ngừng tiêm độc dước vào lòng đối phương. Y nheo lại đôi mắt, từng bước ép sát.

“Người xứng không?”

“Người không cảm thấy chính mình rất dơ à?”

“Người đang trộm.”

Gió nổi lên, sương mù tan đi, một ánh trăng sáng chiếu rọi, ló ra sau mây.

Sư Muội cười ngâm ngâm, lại từng câu từng chữ hơn cả đao nhọn, miệng lưỡi sắc sảo: “Đạp Tiên Quân, người có được mỗi ngày với y, đều là trộm được, chính người thứ thế nào, chính người rõ ràng nhất, không cần ta phải nói thêm.”

Môi Mặc Nhiên xanh trắng, phần nộ bi thương sợ hãi hồi hận tự trách ruột gan đứt từng khúc, không ai có thể tiếp nhận kiểu tự đa tình như vậy, sẽ điên cuồng.

“Ta.....”

“Đừng ta nữa.” Sư Muội từ từ thở dài, “Ta cái gì hả? Người chẳng lẽ cho rằng, người làm Mặc tông sư nửa đời người, cứu mấy mạng người thế, đủ

để xoá sạch tội nghiệt của người à?”

Y nhìn mặt Mặc Nhiên, cười khê: “Người mơ thật đẹp.”

Mặc Nhiên thế mà nói lờ.

“Hiện giờ, sư tôn đã có ký ức kiếp trước, những chuyện hoang đường người làm, người giết người, đồ thành, khi sư diệt tổ —— người tổn thương lòng y, hết thấy y đều nhớ rõ. Toàn bộ đều nhớ cả.” Y dừng một chút, tựa hồ rất có hứng thú mà đánh giá biểu tình trên mặt Mặc Nhiên, sau đó vừa lòng mà cười nói: “Mặc tông sư, người nên cúi đầu, nhận tội đi.”

Cúi đầu đi.

Nhận tội đi.....

Cả đời vớ vẩn, cùng cực hung thần, đều là sai.

Mặc Nhiên ghen hòng, hai mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn chăm chăm người trên ngọn cây kia, nhưng ánh mắt chạm tới Sở Văn Ninh trong lòng y, liền lại không thể tự khống chế mà đau đớn, tầm mắt như lá hường bồ khô héo cuộn tròn.

Hắn đột nhiên quay đầu đi.

“Người ngẫm lại xem, chờ y tỉnh, biết người lừa y lâu như vậy, y sẽ giận tới thế nào nhỉ?” Sư Muội ôn nhu mà vuốt ve gương mặt Sở Văn Ninh, ngón tay thon dài nhẹ nhàng khó khăn lắm mới lướt tới bên môi, “Sư tôn tính tình tuần liệt, biết người như thế —— người cảm thấy y sẽ tha thứ cho người à?”

Người nói đâm vào điểm yếu, người nghe như rơi vào động băng.

Tha thứ.....

Hắn trước nay chưa từng cầu xin tha thứ, nhưng thẩm phán hắn không hy vọng đã tới, hắn vẫn luôn không dám nghĩ tới ngày này.

Mặc Nhiên bỗng chốc khép mắt lại, lông mi nhẹ nhàng run rẩy.

Giọng Sư Muội trong sương mù có vẻ mờ u thanh như vậy, dường như khuyên nhủ người quay đầu là bờ: “Đừng đuổi theo nữa, về Tử Sinh Đình đi thôi. Chờ người về tới đó, sẽ tự biết kinh hỉ theo lời ta là gì.”

Lượn lờ quanh quẩn.

“Nhận phần kinh hỉ kia cẩn thận, đừng phản kháng nhiều.” Dừng một chút, y tựa hồ nghĩ tới cái gì, chuyển mắt, con người đào hoa ngóng nhìn người

dưới tàng cây.

“Chuyện khác, A Nhiên, hai chúng ta nói đến cùng là kẻ không giống nhau, người lòng tham không đáy ta sợ dục sợ cầu.” Y ôn thanh nói, tựa hồ đệ tử khi xưa trong phòng hỏi hắc hoành thánh ngon không, sa tế có đủ không, “Ta không phát rồ như ngươi, không dễ dãi hãm hại bạn tốt người thân. Nhưng mà ——”

Y đổi đề tài, lại không nói nhiều lắm.

Mặc Nhiên đột nhiên quay đầu lại: “Ngươi muốn thế nào?!”

Ánh mắt Sư Muội lướt qua Sở Văn Ninh, không khỏi cười cười: “Ngươi đừng lo, sư tôn ở chỗ ta, ta chỉ biết y đau, sẽ không làm y bị thương. Y là người trắng như ngọc thế này, ta đương nhiên biết thương tiếc hơn người...”

Giọng điệu tằm ngọt lịm giữa mỗi răng, mới nhẹ nhàng thở ra.

Mặc Nhiên kích động tới run cả người, nếu giờ hắc còn linh lực, chỉ sợ Sư Muội đã bị hắc xé thành tan thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng hắc không có linh lực, Sư Muội cũng đoán được chắc chắn hắc không có linh lực, mới có thể muốn làm gì thì làm như vậy.

Sư Muội cười khê: “Những sư huynh đệ đồng môn ở Tử Sinh Đỉnh, thậm chí bá phụ, bá mẫu... Còn có cả thiếu chủ nữa.” Sóng mắt y lưu chuyển, không nhanh không chậm nói hết lời, “Nếu ngươi mà không xử lý kinh hỉ kia cẩn thận, sẽ hại chết họ lần hai đấy. Ngươi nhìn xem, nếu sư tôn tỉnh lại, biết ngươi lại làm khổ mọi người, biết ngươi lại ích kỷ, tham sống sợ chết—— y có thể không nhìn ngươi nữa, ngay cả một cái liếc mắt không?”

[Husky] Chương 246: [Long Huyết Sơn] Trói buộc

Edit: LuBachPhong36

Mặc Nhiên cắn chặt răng, khóe mắt tấn nức: “Sư Minh Tịnh!!!”

Sư Muội phất ống tay áo một cái, dưới ánh trăng, vạt áo hắt tung bay.

Hắn đứng trên ngọn cây, mặt khẽ nghiêng, ánh trăng sáng chiếu lên gương mặt tuần tú: “Đi đi, nếu còn không đi sư tôn sẽ tỉnh. Nếu người tỉnh lại nhìn thấy chúng ta đứng đây cãi nhau, sợ là lại không vui.”

Dừng một chút, hắn mỉm cười bổ sung thêm một câu: “Đúng rồi A Nhiên, lần sau gặp mặt, nhớ rõ phải gọi ta là Hoa Bích Nam, hoặc là gọi ta sư công cũng được—— nếu như, còn có lần sau.”

Lúc hắn nói xong, bay lên trời, mũi chân uyển chuyển nhẹ nhàng, chỉ một thoáng đã biến mất trong rừng cây Long Huyết Sơn rậm rạp, cuối cùng không còn nhìn thấy bóng dáng. Chỉ còn sót lại tiếng cười vừa êm tai vừa u tối lạnh lùng, giống như một tấm mạng nhện giăng xuống, lơ lửng trong bóng đêm lạnh lẽo, mãi không tiêu tan.

“Sư Muội! —— Sư Minh Tịnh!!”

Trong sương mù dày đặc giữa núi rừng, Sư Muội không bao giờ quay đầu lại nhìn Mặc Nhiên nữa, hắn ôm chặt người trong lòng ngực, hăng hái lướt qua vách đá sườn núi nhấp nhô cao thấp, áo choàng tung bay, y phục phần phật.

Trong lòng hắn có nỗi vui sướng không nói nên lời, trong mắt hắn phiếm lên ánh sáng lấp lánh. Giống một gã thợ săn thắng lợi trở về, đang chờ được ăn no nê thành quả. Chính trong lúc hắn đang bay thấp, lại bỗng nghe được người hắn đang ôm trong lòng khàn khàn giọng mà gọi một tiếng: “Mặc Nhiên....”

Nét mặt vui sướng của Sư Muội cứng lại, ngay sau đó nheo mắt, ánh mắt ba phần lạnh lẽo bảy phần khô nóng.

“..... Hẳn có cái gì tốt, đáng để ngươi vì hã đi đến bước này.”

Nhưng Sở Văn Ninh không nghe thấy, y đang phát sốt cao, một gương mặt thanh tuấn anh khí giờ đây trắng bệch như băng trên mặt hồ, thậm chí còn có thể khiến người nhìn rõ mạch máu xanh nhạt bên dưới lớp da mỏng.

Sở Văn Ninh nhẹ giọng mà gọi: “Mặc Nhiên.....”

Sư Muội bỗng chốc dừng lại bước chân, dường như đã nhẩn nhịn lâu lắm, vừa có vẻ gấp đến khó dần nổi vừa bực bội âm ứ, nhưng hã do dự một lát, vẫn khắc chế chính mình.

Hã đứng trước một Sở Văn Ninh đang hôn mê, không còn giữ được sự bình tĩnh thành thạo như đứng trước mặt Mặc Nhiên, hã nhìn chăm chăm gương mặt Sở Văn Ninh trong chốc lát, nói: “Đừng nghĩ đến hã nữa, rất nhanh sẽ không còn Mặc Nhiên đâu. Sau này ngươi phải theo ta thôi.”

Dừng một chút, hã lại nói: “Nhưng mà ta biết ngươi là người thâm tình, nếu nhất thời chưa quên được hã, thực ra cũng không sao. Chờ sau khi ta đạt thành đại sự, sẽ có đủ tinh lực từ từ thuyết phục ngươi.”

Nói xong câu đó, hã lại một lần nữa lướt đất mà lên, triệu ra bội kiếm giữa không trung, lập tức bay về hướng Giao sơn anh hùng trùng.

Đêm đã khuya, nơi chôn cất ở Nho Phong Môn yên tĩnh, ánh trăng chiếu trên từng ngôi từng ngôi mộ. Những khối thi thể trước đó bị Tử Sương Lâm biến thành quân cơ Trân lung vì mất đi linh lực lưu chuyển nên sẽ không bao giờ nhúc nhích nữa, chỉ đứng cứng đờ trên vị trí của mình, không còn động đậy.

Sư Muội lấy máu tươi của gia tộc Nam Cung mà hã cất giữ để mở ra cửa điện, hã đảo tròn mắt, nhìn thấy Nam Cung Liễu đang đứng ngốc ở phía chân núi.

Nam Cung Liễu không thể tính một quân cờ hoàn chỉnh, chỉ là một thứ bán thành phẩm, ít nhiều cũng còn lưu lại chút nguyên khí. Nhưng hiện giờ người này đã hoàn toàn mất trí, đầu óc quá lăm cũng chỉ là đứa trẻ lên năm, Sư Muội cũng không rảnh để giết hã, huống chi ít nhiều hã cũng còn chút công dụng.

“Bạn thân ca ca, người đã về rồi.” Nam Cung Liễu nhìn lên thấy hắc, liền giãn mặt ra cười, trên gương mặt hơi béo có chút nhiệt tình cởi mở.

Từ Sương Lâm từng nhận Sự Minh Tịnh là bạn thân của mình, cho nên Nam Cung Liễu cũng theo hắc gọi người này là bạn thân ca ca.

Cái này xưng hô làm Sư Muội hơi khượng một chút, sau đó nheo lại đôi mắt: “Đừng gọi vậy.”

“A.....” Nam Cung Liễu liền có chút mờ mịt mà nhìn hắc, “Người không thích ta xưng hô với người như vậy sao?”

“Không thích, gọi ta Hoa Bích Nam là được.” Mặt Sư Muội âm trầm, “Đi, đi lên phía trước mở đường cho ta.”

“Bạn thân ca ca muốn đi đâu?”

“.....” Cũng không có đáng gì phải so đo với một tên đầu óc chỉ mới năm tuổi, Sư Muội mất kiên nhẫn nói: “Đưa ta đến mật thất trước kia Từ Sương Lâm từng ở.”

Nam Cung Liễu liền dẫn hắc đi.

Thực ra gian mật thất kia đối Sư Muội mà nói cũng không phải bí mật, chỉ là dọc theo đường đi có quá nhiều chỗ cần phải tưới máu tươi của gia tộc Nam Cung, tuy hắc có trừ, nhưng trong lồng ngực đang ôm Sở Văn Ninh, một mình ra tay cũng thật phiền toái, chi bằng dùng của Nam Cung Liễu tốt hơn.

Một trước một sau đi một đoạn đường, Nam Cung Liễu bỗng nhiên quay đầu lại, dường như nhìn không được tò mò, hỏi hắc: “Bạn thân ca ca hôm nay mang bằng hữu trở về qua đêm sao?”

“Qua đêm?” Sư Muội hình như là bị hai chữ này làm hài lòng, ánh mắt hơi hơi thả lỏng, hắc mỉm cười nói, “Không khác lắm, chính là qua đêm, nhưng mà sau này hắc phải ở chỗ này qua rất nhiều rất nhiều đêm, phải nói là thường trú.”

Nam Cung Liễu liền càng thêm tò mò: “Hắc là ai vậy?”

Sư Muội suy nghĩ một lát, bỗng nhiên cười cười: “Người thật muốn biết? Chuyện này chỉ sợ không thích hợp cho con nít nghe.”

Nam Cung Liễu liền tròn đôi mắt, thật giống như trên một gương mặt nam tử trung niên lại biểu lộ vẻ kinh ngạc của trẻ con, thực làm cho người

ta có chút ghê tởm, cũng có chút buồn cười.

Bọn họ một đường đi đến trước cửa mật thất, cửa lớn mở ra, bên trong đốt đèn trường minh. Trong gian mật thất bày biện đơn sơ, chỉ có một chiếc giường, trải bộ lông hổ răng kiếm thật dày, treo màn lụa mỏng. Cạnh giường còn một chiếc bàn nhỏ, một chiếc đàn Không, trừ những thứ này ra, bốn vách tường trống trơn, không còn gì khác.

Sư Muội đỡ Sở Văn Ninh nằm xuống giường, rồi chính mình phát ống tay áo ngồi bên cạnh giường, rũ mắt chăm chú nhìn khuôn mặt Sở Văn Ninh. Ánh nến rất sáng, chiếu khắp gương mặt quen thuộc này.

Lúc tỉnh, mày kiếm dài đến tóc mai, mắt phượng sinh uy.

Mà giờ phút này gương mặt tiêu tụy, một đường cong chạy từ sườn mặt đến dưới cằm rồi mất hút như khói tàn.....

Sư Muội cũng không để tâm những chuyện này, hắn chỉ cảm thấy tranh giành qua hai đời, Sở Văn Ninh cùng Mặc Nhiên rốt cuộc đều thua trong tay hắn. Giờ này khắc này, Sở Văn Ninh đang nằm bên người hắn, Mặc Nhiên tạm mất linh lực, rất nhanh cũng sẽ ngoan ngoãn bước vào cục diện do chính mình bày sẵn, mưu đồ của hắn rốt cuộc sắp thành hiện thực.

Đang nhìn đến thất thần, chợt nghe thấy Nam Cung Liễu thò đầu qua hỏi: “Ơ? Người này trông rất quen nha.”

Sư Muội liếc mắt nhìn qua hắn: “Người nhớ ra hắn là ai sao?”

“Không nhớ ra.”

Sư Muội nhắc một chút: “Trước kia vị ca ca này đã quở mắng người, làm cho người khó xử.”

“Hả? Ở chỗ nào?”

“Ở ngay trên đại điện Nho Phong Môn.”

Nam Cung Liễu mờ mịt nói: “A, thật vậy sao?..... Nhưng sao ta một chút cũng không nhớ được?”

Sư Muội trầm mặc trong chốc lát, ôn nhu mà cười cười: “Không nhớ được mới tốt đó.”

Nam Cung Liễu không biết trong lời nói hắn có thâm ý, lại nghiêng đầu nhìn Sở Văn Ninh trong chốc lát, mới bỗng nhiên nói: “Nhưng mà hắn thật là đẹp. Dáng vẻ nhắm mắt không cười cũng thật đẹp.”

Sư Muội cười tủm tỉm nói: “Hắn chính là sủng phi của Đạp Tiên Đế Quân, người nói có thể xấu xí sao?”

“Sủng phi..... Là có ý gì?”

Trên mặt Sư Muội ý cười càng sâu: “Sau này người lớn lên sẽ biết. Bây giờ người giúp ta đi hái một ít quýt tới đây, đun thêm một chút nước ấm..... Tính tình hắn kém như vậy, nếu lúc tỉnh lại không được hầu hạ tốt, sợ là sẽ càng thêm tức giận.”

Nam Cung Liễu lập tức đi chuẩn bị.

Ngay lúc đi đến gần cửa, lại có chút do dự. Sư Muội thấy thế, liền hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

“Quả quýt.....” Nam Cung Liễu do dự cắn ngón tay nói, “Bạn thân ca ca biết khi nào bệ hạ trở về không?”

Bệ hạ trong miệng hắn, chính là chỉ Từ Sương Lâm.

Sư Muội tự nhiên sẽ không nói cho Nam Cung Liễu biết Từ Sương Lâm đã chết, hắn mỉm cười nói: “Người ngoan ngoãn nghe lời, làm việc cho tốt, không bao lâu nữa bệ hạ sẽ trở về.”

Mắt Nam Cung Liễu sáng rực lên, lập tức đeo lên giỏ tre đặt bên cạnh cửa mật thất, ra ngoài hái quýt.

Sư Muội nhìn hắn rời đi, sau một lúc lâu mới cười nói: “Thật thú vị. Lúc có thần trí thì huynh đệ bất hoà, không có thần trí, ngược lại có huynh có đệ như vậy.... Quả nhiên trên đời này có rất nhiều thứ chỉ khi còn nhỏ mới thuần khiết nhất, một khi trưởng thành, tranh quyền đoạt lợi, liền ô uế.”

Hắn nói, quay đầu lại, vuốt ve gương mặt Sở Văn Ninh.

“Người xem, đại đa số Tu Chân giới đều là người như hắn, không đáng cho người bảo hộ.” Đầu ngón tay lướt qua từng đường nét trên gương mặt kiệt xuất, Sư Muội thở dài nói, “Tại sao người phải khổ vì những người này, dốc hết sức lực, cắt đứt hồn phách, xé rách thời không, nhẫn nhục phụ trọng..... Cùng ta đấu hai đời?”

Sở Văn Ninh vẫn trong cơn hôn mê dĩ nhiên sẽ không trả lời hắn.

Đau khổ của kiếp trước và cơn ác mộng lúc này đang dày vò y, làm gương mặt y càng thêm nóng, ấn đường nhú chặt. Sư Muội chống cằm nhìn trong

chốc lát, sau đó lấy từ trong túi càn khôn ra một lọ màu bạc chuyên đựng mặc hương lộ.

“Cho người uống một chút này đi.” Sư Muội mở hương lộ ra, “Ta biết người nhất định sẽ mơ thấy chuyện của kiếp trước. Trước đây lúc ở Hiên Viên các, vì biết người sẽ đến nên mới làm riêng mặc hương lộ cho họ đem đi bán..... Ta muốn để người dễ chịu một chút, nhưng cũng không muốn khiến người sinh ra nghi ngờ. Cho nên người xem, đi theo ta vẫn tốt hơn là đi theo Mặc Nhiên đúng không? Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần người làm ta vui, mỗi ngày ta đều có thể cho người nếm thử cái mới. Còn hẳn có thể cho người cái gì, hẳn chỉ biết đánh nhau.”

Mùi thơm ngào ngạt như sương sớm rót đầy một chiếc chung sứ trắng tinh, đưa đến bên môi Sở Văn Ninh.

Đút thuốc... Sư Muội nhìn thành quả không dễ mà giành được của mình đang nằm trên giường, hẳn ngăn người trong chốc lát, rồi bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, ánh mắt sáng ngời. Hẳn tìm kiếm trong túi càn khôn, cuối cùng tìm được một dải lụa đen nhánh. Hẳn buộc dải lụa đen trên mắt Sở Văn Ninh, hạ một chú pháp khiến đôi mắt y hoàn toàn bị che lại.

Làm xong tất cả, hẳn từ từ đứng dậy, nắm cầm Sở Văn Ninh xoay trái xoay phải đánh giá một phen, rất là hài lòng.

“Ừm, thật sự rất đẹp. Khó trách kiếp trước Mặc Nhiên thích cột lại như vậy rồi làm người. Ngẫu nhiên học hẳn một chút cũng không tệ, ít nhất trên phương diện này hẳn thực sự có chút tình thú.”

Nụ cười Sư Muội vẫn luôn rất dịu dàng, chưa từng thay đổi. Đầu ngón tay hẳn chậm rãi lướt qua cằm, môi, sống mũi Sở Văn Ninh, cuối cùng dừng lại trên dải lụa đen bịt mắt.

Hẳn lại dùng giọng điệu mềm mại ôn nhu khiến người không rét mà run, nói: “Sư tôn, nhanh chút tỉnh lại đi. Ta nha.... mới vừa nghĩ ra một trò rất thú vị, chờ người tỉnh, chi bằng chúng ta cùng nhau chơi, được không?”

[Husky] Chương 247: [Long Huyết Sơn] Hồng nhận

Edit: Chu

Beta: Shira + LuBachPhong36

Sở Văn Ninh nằm trên giường, đầu hôn hôn trầm trầm, ý thức khi thì thanh tỉnh, khi lại rất mơ hồ.

Trong hoảng hốt y như nghe tiếng hai người cãi nhau, tựa hồ là Sư Muội và Mặc Nhiên, sau đó tiếng cãi nhau biến mất, bên tai chỉ còn tiếng gió gào rít. Sau nữa, y như nằm giữa đệm giường, có người đang nói chuyện với mình, thanh âm vỡ vụn như cách đại dương mệnh mệnh truyền đến, y nghe không rõ, thỉnh thoảng chỉ nghe thấy hai ba câu, cái gì kiếp trước, cái gì sư tôn —— y mơ hồ cảm thấy tựa hồ đây là giọng Sư Muội, nhưng y không có nhiều sức để ngẫm nghĩ, những câu nói ấy tan đi nhanh như sương mù ban sớm.

Hồi ức y hoàn chỉnh hơn từng chút, từng chút từng chút dần rõ ràng, ký ức kiếp trước tựa như nước mưa chảy xuống sông hồ, cuối cùng chảy về biển rộng.

Y mơ thấy đầu tiên là hành lang dài dằng dặc gấp khúc, là hành lang ở Hồng Liên Thủy Tạ Tử Sinh Đình, trên hành có tán cây rủ xuống che chắn, gió thổi qua hương tuyết bay xuống, khắp nơi phủ cánh hoa.

Y ngồi dưới hành lang, đang viết thư trước bàn đá.

Thư không thể gửi ra ngoài, Đạp Tiên Đế Quân không cho phép y tiếp xúc với người ngoài, cũng chẳng cho y nuôi bồ câu, không cho nuôi bất cứ loài vật nào, ngay cả Hồng Liên Thủy Tạ cũng giảng tầng tầng lớp lớp cấm chú. Nhưng Sở Văn Ninh vẫn viết.

Quá cô độc, một mình, một vùng đất trời, phải tự trải qua như vậy cả đời.

Nếu nói không phiền muộn, đó là giả.

Thư viết cho Tiết Mông, cũng không có nhiều chuyện, đơn giản chỉ hỏi tình hình mấy ngày gần đây, có khoẻ hay không, dò hỏi ngày tháng bên ngoài thế nào, cố nhân ra sao.

Có điều, kỳ thật cũng không còn cố nhân nào.

Nên một phong thư chậm rãi viết cả buổi chiều, nội dung cũng không quá nhiều. Viết tới cuối, có chút xuất thần, hoảng hốt nhớ tới ngày tháng năm ấy ba tiểu đồ đệ vẫn mạnh khoẻ bên cạnh, mình từng dạy chúng đề bút viết thơ vẽ tranh.

Tiết Mông và Sư Muội đều học rất nhanh, chỉ có Mặc Nhiên, một chữ thôi mà viết sai tới tận ba bốn lần còn cần mình phải cầm tay dạy hẩn mới được.

Lúc ấy đã viết gì nhỉ?

Sở Văn Ninh hoảng thần, bút mực chậm rãi trải dài trên giấy Tuyên Thành. Y đầu tiên viết *“Thân là cây bồ đề, tâm như đài gương sáng”*, sau lại viết *“Đời người không cội nguồn, bay như bụi trên đường”*, từng nét bút, ngay ngắn.

*(*Nguyên văn: Nhân sinh vô căn đế, phiêu như mạt thượng trần. Đây là câu thơ trong Tạp thi kỳ 1 của Đào Tiềm, hiệu là Uyên Minh, là một nhà thơ lớn của thời Tấn)*

Soạn thư cũng được, viết thư cũng thế, chữ y trước nay rõ ràng đoan chính, sợ người đọc sách xem không hiểu, cũng sợ đệ tử đi theo mình học không nổi.

Chữ như người, lưng rất thẳng.

Y viết *“Cố nhân nơi đâu”*, viết *“Biển rộng núi xa”*.

Sau đó, gió thổi qua tán hoa, cánh hoa rơi lên giấy, y luyến tiếc phúi nhẹ, nhìn màu tím nhàn nhạt mỹ lệ, đầu bút lông lại chuyển, tiếp tục viết, *“Mộng tỉnh nhân gian ngẫm vì vũ*, giang sơn như cũ vẫn ôn nhu.”*

*(*微雨: mưa nhỏ)*

Bằng bằng trắc trắc.

Nguyện Ta như sao Quân như nguyệt, đêm đêm lưu quang cùng sáng tỏ.*

*(*Nguyên văn: Nguyện ngã như tinh quân như nguyệt, dạ dạ lưu quang tương hiếu khiết. Đây là câu thơ trong bài “Xa diêu diêu thiên”, của nhà*

thơ Phạm Thành Đại, hiệu là Thạch Hồ cư sĩ, thi nhân thời Nam Tống)

Viết viết, ánh mắt không khỏi dần nhu hoà, tựa hồ quay về những ngày tháng yên tĩnh đẹp đẽ.

Gió nổi lên, thổi qua trang giấy bay tán loạn, chặn giấy chưa để cẩn thận, bị thổi bay lên, trong ánh nắng thanh hương sau giờ ngọ, loạn đầy đất.

Sở Văn Ninh gác bút lông xuống, thở dài, nhặt những lá thư cùng thơ đầy đất.

Từng tờ từng tờ, dừng trên cỏ, bên thềm đá, nơi tàn hoa, giữa lá khô. Y đang định nhặt một trang giấy rơi trên tàn hoa vương hương thơm.

Bỗng một bàn tay thon dài cân xứng, khớp xương rõ ràng hiện trước tầm mắt, trước mắt y, đã nhặt trang giấy kia lên.

“Người đang viết gì?”

Sở Văn Ninh ngẩn ra, đứng dậy, một nam nhân anh tuấn đỉnh bạt đứng trước mắt, đúng là Đạp Tiên Đế Quân Mặc Vi Vũ không biết vào nhà thủy tạ từ khi nào.

Sở Văn Ninh nói: “... Không có gì.”

Mặc Nhiên mặc một bộ hoa bào đen chỉ vàng, đội miện cửu lưu, trên ngón tay cái tái nhợt còn mang một nhẫn lưu chỉ long lân, hiển nhiên mới thượng triều về. Đầu tiên hần lãnh đạm liếc Sở Văn Ninh một cái, sau đó phúi giấy hoa đọc, đọc hai đoạn, mắt đã mị lên: “*Kiến tín như ngọ, triển tín thư nhan*...*”

*(*Nghĩa là Thấy thư như gặp mặt, mở thư mặt khoan thai. Đây là câu viết thường mở đầu của phong thư)*

Trầm mặc chốc lát, nâng mắt lên: “Đây có ý gì?”

“Không có ý gì.”

Sở Văn Ninh nói, định lấy thư về, đã bị Mặc Nhiên dứt khoát giơ tay chặn lại.

“Đừng vội.” Hần nói, “Người khẩn trương cái gì?” Nói xong câu đó, hần lại cẩn thận đọc xuống dưới, tầm mắt lướt qua, bất động thanh sắc, “Ồ. Viết cho Tiết Mông?”

“Tiện tay viết thôi.” Sở Văn Ninh không muốn liên lụy người khác, nói, “Không có ý định gửi ra ngoài.”

Mặc Nhiên cười lạnh: “Người cũng không có bản lĩnh thông thiên để gửi ra ngoài.”

Sở Văn Ninh không muốn nói chuyện với hắn nữa, xoay người tới trước bàn đá dọn bút giấy và nghiền mực. Tuy nhiên Đạp Tiên Quân đi theo, tay áo đen chỉ vàng vờn tới, ấn lá thư y định dọn xuống.

“...”

Thôi kệ, hắn thích thì cho hắn vậy.

Vì thế rút tay đi, lại lấy một tờ khác, kết quả lại bị Mặc Nhiên ấn xuống.

Cứ như vậy, y lấy một tờ, Mặc Nhiên lại giữ một tờ, đến cuối cùng, Sở Văn Ninh rốt cuộc có hơi không kiên nhẫn, không biết tên này lại âm dương quái khí mà phát điên cái gì, nâng mắt lên, âm trầm nói: “Người muốn sao?”

“*Kiến tín như ngộ, triển tín thư nhan*, có ý gì?” Ánh mắt Mặc Nhiên sâu thẳm nhìn y, môi mỏng khẽ mở, “Nói đi.”

Cánh hoa và lá cùng lay động, bóng loang lổ, Sở Văn Ninh không khỏi nhớ tới năm đó Mặc Nhiên mới bái hạ vào môn hạ mình, nụ cười và lời nói đều mềm mại ấm áp, kính cẩn cười hồ y: “*Sư tôn, thân là cây bồ đề, tâm là đài gương sáng*, có ý gì vậy ạ? Sư tôn có thể dạy ta không?”

So hai kiểu với nhau, kiểu như Đạp Tiên Quân hùng hổ dọa người bây giờ làm Sở Văn Ninh có nỗi khổ riêng trong lòng, y bỗng dưng cúi đầu, không nói chuyện nữa, nhắm mắt.

Y không hé răng, Mặc Nhiên liền bắt đầu dần dần u ám, trong trầm mặc, hắn cầm thư trên bàn, đọc qua từng trang từng trang, càng đọc, đôi mắt càng mị lên nguy hiểm. Hắn như suy tư gì đó mà lẩm bẩm, một nam nhân có thể nghĩ ra niên hiệu biến thành “Kích bãi”, đọc từng câu chữ bên bàn đá, vất hết óc.

Đến cuối cùng, mặt hung ác nham hiểm, bỗng dưng ném tung xấp giấy kia đầy đất.

Hắn lạnh lùng nâng lên mắt.

“Sở Văn Ninh, người nhớ hắn.”

“..... Không có.”

Y không muốn cùng hăn, nói đã xoay người muốn đi, nhưng chưa đi hai bước, tay áo đã bị túm chặt, ngay sau đó cảm chịch siết chặt với lực hung hãn, trời đất quay cuồng gian, đột nhiên bị đẩy lên bàn đá.

Lực tay Mặc Nhiên lớn như vậy, tàn nhẫn như vậy, nháy mắt đã siết mặt y hiện lên vết xanh tím.

Ánh mặt trời xuyên qua đài sen, chiếu vào ánh mắt Sở Văn Ninh, mặt Đạp Tiên Quân trong ánh mắt kia cơ hồ có chút vận vẹo điên cuồng.

Anh tuấn, tái nhợt.

Nóng rực.

Đạp Tiên Quân không biết hai chữ xấu hổ, màn trời chiếu đất đã xé rách y phục Sở Văn Ninh. Nếu nói đẩy lên bàn đá còn khả năng khác, vậy xé y phục đã chẳng còn đương nhiên chẳng còn hồi hoàn cùng địa gì nữa. Sở Văn Ninh cơ hồ là thẹn quá hoá giận mà quát khê: “Mặc Vi Vũ ——!”

Ngữ khí chứa đầy tức giận cùng thất vọng không dập tắt nổi tà hỏa của Mặc Nhiên, ngược lại như thêm dầu vào lửa, làm lửa cháy lớn hùng hồn.

Đột nhiên xâm nhập vào, Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy cực độ đau đớn.

Y không muốn chạm vào lưng Mặc Nhiên, chỉ trở tay run rẩy siết bàn đá bên cạnh, trầm thấp thở hỗn hển: “Nghịch súc.....”

Mặt Mặc Nhiên phủ một tầng huyết khí, đối với hai chữ nghịch súc cũng chẳng bình phán gì, chỉ âm ầm trầm trầm nói: “Người không giải thích cũng thể. Cũng không hăn là hỏi lại người. Giờ người căn bản không thể coi là sư tôn của bốn toạ.”

Động tác hăn kịch liệt lại hung ác, chỉ lo tìm khoái y và sáng khoái cho mình, cảm thụ của Sở Văn Ninh lại chỉ như cỏ rác.

“Văn Ninh giờ là cái gì chứ?” Hăn cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi mà: “Cũng chỉ là trắc phi, cấm luyện..... Chân lại tách ra một chút cho bốn toạ.”

Trong dây dưa, Mặc Nhiên lật người y lại, giấy mực đầy bàn bị làm tán loạn, bút lông cũng rơi xuống đất. Sở Văn Ninh bị hăn ấn lên bàn, dưới thân chỉ có thống khổ không ngừng, mệnh mệnh vô biên vô hạn trước mắt.

Y nhìn từng câu từng chữ kia, nhìn từng nét bút ấy.

Thân là cây bồ đề, tâm như đài gương sáng.....

Cố nhân nơi nào?

Biển rộng..... Núi xa.

Câu chữ đâm vào lòng.

Trước mắt hiện lên Mặc Nhiên còn thiếu niên mỉm cười với y, lông mi dài đen nhánh ôn nhu chớp động, như cánh hoa sậm màu.

Bên tai là tiếng Đạp Tiên Đế Quân trầm thấp thờ dốc, đang làm nhục y khinh tiền y, đang khàn khàn nói: “Sở Văn Ninh..... A, trong lòng Sở phi của bốn toạ vẫn còn nhớ thương người khác?”

“Cái gì mà ‘*Nguyện Ta như sao Quân như nguyệt, đêm đêm lưu quang cùng sáng tỏ.*’ Trong giọng nói lại có sát ý, “Người cho rằng ta thật sự không hiểu chút nào à?”

Sở Văn Ninh cắn răng, nằm trên bàn đá, người bị cắn, bị véo, toàn ấn ký ướm hồng, mắt phượng lại kiên cường: “Người không hiểu.”

Biết rõ mở miệng chống đối sẽ đối lấy đối đãi hung ác hơn, vẫn chấp mê bất ngộ nói, người không hiểu.

Người không hiểu cố nhân là ai, người cũng không biết biển rộng núi xa đến tột cùng là vì cái gì.

Người sẽ không biết quân là ai, nguyệt lại chỉ ai.

Người..... Sẽ không hiểu được.

Sau một hồi hoang đường, Mặc Nhiên rốt cuộc buông tha y.

Y phục Sở Văn Ninh hỗn độn, nằm trên cánh hoa tím, nằm giữa bút mực lời thơ, đuôi mắt y ửng đỏ, như diễm sắc khi hái nhụy hoa vương trên đầu ngón tay.

Môi đều đã cắn nát, toàn máu.

Y đứng dậy, chậm rãi mặc y phục cẩn thận..... Bị giam lỏng lâu như vậy, từ xuyên tim xẻo cốt ban đầu, giờ đã biến thành chết lòng không gì đáng buồn hơn.

Linh hạch bị phá huỷ thì giờ y còn làm gì được? Cái gọi là tôn nghiêm, cũng chỉ còn dư lại sau mấy việc đã rồi, cho dù mình có cố chấp mặc lại y phục cẩn thận, không muốn giả vờ với nhân thủ.

Lúc y làm xong hết thấy, Mặc Nhiên đã ngồi bên bàn đá, cầm thư y viết, xem lại từng tờ từng tờ.

Xem tới trang nhân gian tỉnh mộng ngẫm mưa rơi, tay hắt tựa hồ hơi ngừng lại, sau đó rất nhanh đã lật sang trang khác, cười nhạo nói: “Xương cốt đã mềm, chữ vẫn đĩnh tú như xưa.”

Hắn cất chồng thư này vào tay áo, sau đó đứng dậy.

Gió thổi qua vạt áo hắn, cánh hoa bay xuôi theo áo bào màu đen thêu chỉ vàng.

“Đi đây.”

Sở Văn Ninh không nói gì.

Mặc Nhiên liếc mắt nhìn, bóng cây màu đen khiến ánh mắt hắn càng sâu thẳm: “Không tiễn bốn toạ?”

Bóng cây lay động, giọng Sở Văn Ninh khàn khàn, nói một câu: “Ta từng dạy người rồi.”

Mặc Nhiên ngẩn ra: “Gì cơ?”

“*Kiến tín như ngộ, triển tín như nhan.*” Y nói xong câu đó, rớt cuộc nâng mi lên, liếc mắt nhìn nam tử dáng người cực cao một cái, “Ta từng dạy người viết, là người quên mất.”

“Người từng dạy ta viết?” Mặc Nhiên nhú má, cũng không phải cố tình đùa cợt Sở Văn Ninh, nhìn dáng vẻ của hắn, thật sự là một chút ấn tượng hắn cũng không nhớ.

Người muốn đi dừng bước chân.

Mặc Nhiên hỏi: “Chuyện khi nào.”

Sở Văn Ninh nhìn hắn, nói: “Rất lâu trước kia.”

Y nói xong câu đó, liền xoay người, về phòng Hồng Liên Thủy Tạ.

Mặc Nhiên đứng yên ở chỗ cũ, nhất thời không rời đi, cũng không vào trong. Sau đó Sở Văn Ninh từ cửa sổ thoáng nhìn hắn ngồi lại bàn đá, cầm chặn giấy đề lên xem lại từng trang thư.

Sở Văn Ninh đóng cửa sổ lại.

Ban đêm, y vì bị tra tấn như thế, không biết nên tắm rửa sạch sẽ kỹ càng cho mình kiểu gì, vì vậy bị phong hàn.

Vốn cũng chẳng phải chuyện gì lớn, y cảm thấy Mặc Nhiên hắn cũng sẽ không biết. Nhưng ngày ấy không biết vì nguyên nhân gì, nghe Lưu công công nói, hình như là vì Tống Thu Đồng nấu một chén hoành thánh, không

biết vì sao lại chọc Đạp Tiên Đế Quân giận tím mặt, không những chẳng thềm ngủ lại tấm cung của Hoàng Hậu, đến bữa tối cũng không ăn, đã phất tay áo bỏ đi.

Đêm đã khuya, đầu hạ mưa lớn. Lúc này, có người tới Hồng Liên Thủy Tạ. Đó là người hậu cận, hiểu rất rõ quan hệ giữa Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh, còn bị Mặc Nhiên yêu cầu gọi y là tông sư.

Nếu không phải có một tia lòng tốt ấy, vẫn là ác độc cay nghiệt.

Sở Văn Ninh có vẻ khó chịu tới lợi hại, sắc mặt tái nhợt cực kỳ, người cũng thực âm trầm, y nói: “Không đến.”

“Bệ hạ có——“

“Có gì cũng không đến.”

“...”

Lên giường với một người bệnh đương nhiên chẳng có gì thú vị, từ xưa khi thân thể y phá lệ không khỏe, Mặc Nhiên cũng sẽ chẳng cưỡng cầu điều gì. Nhưng không lâu sau đó, cung nhân vừa bị đuổi đi đã quay lại, hắt vào Hồng Liên Thủy Tạ, hành lễ trước mặt Sở Văn Ninh ho tới lợi hại, sau đó biểu tình đậm mặt nói: “Bệ hạ có chỉ, bệnh nhẹ không sao, mời tông sư tới trước Vu Sơn Điện hầu hạ nghỉ ngơi.”

[Husky] Chương 248: [Long Huyết Sơn] Quên lãng

Edit: LuBachPhong36

Sở Văn Ninh tự biết không còn lựa chọn nào khác, rốt cuộc vẫn khoác thêm áo choàng lông chồn thật dày, giương ô giấy, đi đến đại điện Vu Sơn.

Trong điện, trên đế đèn hình cành cây bằng vàng, bạc, đồng, ngọn lửa lập lòe tỏa ra ánh sáng rạng rỡ, chín mươi chín ngọn đèn dầu khi mờ khi tỏ rực rỡ như dải ngân hà, khiến toàn bộ Vu Sơn điện ánh lên vẻ huy hoàng. Người hầu hai bên đối với chuyện Sở Văn Ninh thị tẩm đã biết rất rõ, thấy y tiến vào, tất cả đều rũ mắt hành lễ. Sở Văn Ninh mặt không biểu tình đi xuyên qua hành lang thiên môn, bước vào tẩm thất phía sau điện —— đến trước cửa gỗ trạm trổ, y vươn tay, đẩy cửa mà vào.

Trong phòng rất ấm, không giống với gió lạnh mưa sa bên ngoài, còn có một mùi hương rượu ngào ngạt xông thẳng vào mũi. Mặc Nhiên lười biếng nghiêng mình nằm tựa trên giường, ngón tay bạch ngọc cầm chiếc bình đất nung, hân đang uống rượu.

“Người đến rồi.”

“.....”

“Ngồi.”

Sở Văn Ninh bước đến chiếu trúc cách xa hẳn nhất, ngồi xuống, khép mắt. Mặc Nhiên cũng không cưỡng ép y tới gần hẳn, hẳn đã uống khá say, gương mặt tái nhợt đã phiểm hồng. Hắn nghiêng nghiêng đôi mắt, trong con ngươi đen đến phát tím đang lập loè đốm sáng vụn vặt. Lại nhắm một ngụm rượu, Mặc Nhiên ngửa đầu nhìn cột xà khắc rồng vẽ phượng, ngón tay nhẹ nhẹ gõ gõ ở đầu gối.

Hắn đột nhiên hỏi: “Sẽ còn làm sủi cảo không?”

Hàng mi Sở Văn Ninh khẽ động, nhưng cuối cùng y vẫn nói: “Sẽ không.”
Mặc Nhiên không buông tha: “Người đã từng làm. Chính là năm đó..... năm mà hãn đi.”

“Ta làm không tốt.” Trên mặt Sở Văn Ninh không có quá nhiều cảm xúc,
“Người nói không sai, đó là bắt chước bừa.”

Mặc Nhiên nheo lại đôi mắt: “Người đang ghi thù bốn toạ?”

“Không có.”

“Vậy nếu bây giờ bốn toạ lệnh người làm thì sao?”

Sở Văn Ninh không nói gì, ánh mắt Mặc Nhiên như lửa bỏng mãnh liệt mà nhìn gần y: “Hỏi người đó. Nếu bây giờ ta muốn người làm, người còn nguyện ý hay không?”

“Nếu thật ta làm...” Sở Văn Ninh rốt cuộc mở mắt ra, lãnh đạm mà nhìn hãn, “Người sẽ ăn sao?”

Không ngờ sẽ bị hỏi lại một câu như vậy, trên mặt Mặc Nhiên thoáng chốc hiện lên một tầng huyết sắc, tựa như do rượu mà đỏ, lại tựa như tức giận mà thành. Tóm lại cảm xúc trong mắt hãn bỗng nhiên trở nên rất mơ hồ, thất thần vài khắc, sau đó mới phản ứng lại. Vì thế hãn nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn “xoảng” một tiếng hất văng chén rượu trên bàn, mỹ tửu Lê hoa bạch đồ đầy trên đất.

Mặc Nhiên hung ác nham hiểm mà đứng lên, thân ảnh giống như núi cao. Hãn bước qua mảnh vỡ, đi đến trước mặt Sở Văn Ninh, túm vạt áo đối phương kéo lên.

“Người cũng vậy, Tổng Thu Đồng cũng vậy.” Đạp Tiên Quân nghiêng răng nghiêng lợi, “Các người, tất cả đều khiến bốn toạ khó chịu.”

Hãn buông Sở Văn Ninh ra, rồi như một con trọc ửng mà đi đi lại lại, vòng quanh tại chỗ ——

Bỗng nhiên, bước chân dừng lại.

Hãn quay đầu trừng mắt nhìn Sở Văn Ninh, hỏi: “Người khi nào đã dạy ta mấy câu như *kiến tín như ngộ, triển tín thư nhan?*”

Đạp Tiên Quân giờ phút này đã uống đến say chuẩn choáng, nói chuyện một chút lý trí cũng không có, nhớ đến đâu thì nói đến đó.

“Tại sao ta một chút cũng không nhớ ra.”

Cổ tay bị một bàn tay to lạnh băng túm lấy, Mặc Nhiên túm chặt lấy y, kéo y đến trước thư án. Bày giấy mài bút mực, trải một quyển trục ra. Mặc Nhiên nói: “Viết cho ta xem. Dạy lại cho ta.”

Sở Văn Ninh vốn đang phát sốt nhẹ, bị hấn thúc ép như vậy, dưới cơn phần nộ càng thêm ức nghẹn, đỏ mặt lên họ sặc sụa.

Mặc Nhiên nhét bút vào trong tay y, âm trầm bức bối mà nói: “Viết.”

Không kiên nhẫn lại thúc giục: “Nhanh chút.”

Linh hạch Sở Văn Ninh đã vỡ nát trong trận quyết đấu giữa hai sư đồ, thân thể vẫn luôn không khoẻ, ho khụ khụ như vậy, trong cổ họng đã sặc ra máu tươi ——

Mặc Nhiên lúc này mới ngơ ngẩn, nhìn chăm chăm vết máu tinh tinh điểm điểm kia, sau đó chậm rãi buông lỏng tay.

“Cũng chỉ là thư từ hàn huyên thôi, sao có thể có ý nghĩa gì.” Rốt cuộc, Sở Văn Ninh ngừng ho, thở dài một tiếng, lấy khăn lau đi vết máu bên môi.

Y nâng mắt lên, hoãn lại giọng nói, nhìn Mặc Nhiên: “Trước đây trong mỗi một phong thư, người đều viết câu này mở đầu. Nhưng người, chỉ sợ là lâu lắm chưa viết thư, cho nên đã quên.”

“Ta..... viết thư?” Đôi con người đen như mực của Mặc Nhiên nhìn trừng trừng vào mắt y, “Viết cho ai?” Hấn gần như là phần nộ mà nói: “Ta viết thư cho ai? Trên đời này ta còn có thể viết thư cho ai? Vô căn cứ..... vô căn cứ..... Toàn lời xằng bậy!”

Lúc Mặc Nhiên nói những lời này, hấn vừa khốn khổ lại vừa chán nản, trong mắt lập loè chút ánh sáng mê mê mang mang.

Lúc đó Sở Văn Ninh đã mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nhưng khi đó y không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Mặc Nhiên đã uống say, trí nhớ không tốt. Vì thế chỉ nhú nhú mày, cũng không trả lời.

Trong thư phòng Vu Sơn điện có một chiếc hộp cất thư, tất cả thư từ của Tử Sinh Đình đều đặt trong chiếc hộp càn khôn ấy khoá lại. Mặc Nhiên như thú dữ bị vây trong lồng sắt, cuồng chân qua lại vài vòng, đột nhiên nhớ tới sự tồn tại của cái hộp thư kia, lập tức đem chiếc hộp đã phủ đầy bụi ấy ra, mở từng phong từng phong thư đã cũ.

Những phong thư này, đại đa số đều là phái trung đệ tử viết, phân loại theo nhóm đệ tử của từng trưởng lão. Những người viết thư người phần lớn đều đã chết trong cái năm mà Mặc Nhiên phản bội sư môn kia. Trong này, thư của đệ tử Ngọc Hành trưởng lão là ít nhất, chỉ có ba người, rất dễ tìm. Rất nhanh Mặc Nhiên đã lật thấy một xấp thư thật dày.

Hắn run rẩy mở thư ra.

Là chữ viết của hắn không sai, non nớt nghiêng lệch, lại viết cực kỳ nghiêm túc. Xem hết phong thư này đến phong thư khác, mỗi một phong thư bên trên đều có viết: *“Kiến tín như ngộ, triển tín thư nhan.”*

Mỗi một phong thư đều viết.

Ngón tay Mặc Nhiên đang run rẩy, trong mắt loé lên vẻ kỳ quái.

“Mẹ, kiến tín như ngộ, triển tín thư nhan.”

“Tuân tử tử, kiến tín như ngộ, triển tín thư nhan.”

Những danh xưng từ xa xăm năm cũ khiến người phát hoảng, khiến hắn run sợ. Con người hắn nheo lại thành một khe hẹp dài, u ám tích tụ bên dưới gương mặt anh đĩnh.

Sở Văn Ninh đứng bên cạnh, lúc đầu không thèm để ý, nhưng càng về sau, vẻ mặt Mặc Nhiên càng làm y cảm thấy khác thường..... Y nhin không được dán mắt lên thư án, nhìn đồng thư từ xa xưa ào ào trút trên bàn, lại nhìn người nam nhân cử chỉ đã gần như điên cuồng kia.

Một nỗi hoảng sợ nho nhỏ đột nhiên len lỏi trong lòng Sở Văn Ninh, rồi lại như duỗi ra chiếc mỏ sắc nhọn, cộc cộc mổ thẳng vào buồng tim của Sở Văn Ninh.

Có chỗ nào đó không đúng.

Y chậm rãi bước qua, nhìn dáng vẻ ngơ ngẩn mờ mịt lại điên cuồng của Mặc Nhiên đứng giữa những phong thư.

..... Không đúng chỗ nào?

“Mẹ ta đã chết.....” Bỗng nhiên, Mặc Nhiên lăm bắm mở miệng, gương mặt nhìn Sở Văn Ninh, “Tại sao ta lại viết thư cho nàng?”

Sở Văn Ninh đứng bên cạnh nhìn nhất cử nhất động của hắn, nỗi sợ hãi đó tiếp tục đục phá trong lòng y, tựa như có hắc ám tinh phong huyết vũ sắp

phá xác thoát ra.

Mây đen phủ trời.

Quên mất câu hàn huyên “*Kiến tín như ngộ*” từng viết nhiều lần trong thư đã rất kỳ lạ rồi, nhưng cũng không phải tuyệt không có khả năng.

Nhưng mà, quên chính mình đã từng viết qua nhiều phong thư như vậy, một chút ấn tượng cũng không có, chuyện này thật sự quá mức kỳ quặc.

Mặc Nhiên vẫn còn đang đứng nhìn trừng trừng: “*Triển tín thư nhan..... Triển tín thư nhan.....*” Đôi con người đen đến phát tím loé ra ánh sáng thống khổ như thế, mâu thuẫn như thế...

Thực sự giống như đã thiếu mất một đoạn ký ức quan trọng.

Bên tai phảng phất như nghe được tiếng vỗ cứng đang nứt toác.

Sở Văn Ninh ngừng trụ hô hấp, cột sống gần như đã có chút tê dại. Trong thư phòng trừ hai người họ, không còn bất luận kẻ nào khác, giữa một mảnh tĩnh mịch, Sở Văn Ninh giật giật khoé môi, rồi sau đó nhẹ giọng nói: “Người không nhớ rõ sao? Người lúc trước có nói qua, tuy rằng mẫu thân người không nhận được thư, nhưng người vẫn muốn viết thư cho nàng.”

Mặc Nhiên bỗng chốc ngẩn đầu.

Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy máu trong người mình từng chút từng chút lạnh thấu, thối khí thành băng.

“Danh xưng đầu tiên người học viết, không phải là tên của mình.”

Mặc Nhiên tim đập loạn nhịp, thấp giọng hỏi: “Đó là cái gì?”

“Người xin ta dạy cho người viết danh xưng đầu tiên, chính là *mẹ*.”

Bên ngoài sấm sét âm âm, cuồng phong thê lương mà gào thét, giống như vô số móng vuốt đánh vào cửa sổ, chấn động khiến cửa gỗ mảnh giấy rầm rập đập vang.

Một luồng tia sét đánh xuống, chớp trắng một mảnh nhân gian.

Đạp Tiên Đế Quân lâm bẫm: “..... Là người dạy ta?..... Tại sao một chút ấn tượng cũng không có..... Một chút cũng không có.”

Gió thổi cây rừng xào xạc lay động, bóng ảnh đong đưa, oan hồn lệ quỷ đầy núi đầy viện.

Sắc mặt Sở Văn Ninh trắng bệch, y gắt gao nhìn chăm chăm Mặc Nhiên, mắt như chim ưng: “Người, đều không nhớ rõ?”

Tim như nổi trống.

Mấy phần trăm mặc, trả lời y, là câu hỏi mê mang mơ hồ của Mặc Nhiên: “Nhớ rõ cái gì?”

Trống ngừng.

Nổi sợ hãi như chiếc mỏ sắc kia rớt cuộc phá vỡ thoát xác mà ra, điên cuồng giẫm đạp tuôn ra phủ trời ngập đất, càng quét đến người duy nhất còn tỉnh táo trong phòng, sóng lớn tràn bờ!

Da đầu Sở Văn Ninh đều đã tê rần —— hẳn không nhớ rõ? Sao có thể không nhớ rõ?!

Lúc trước Mặc Nhiên nói phải viết thư cho mẫu thân, viết ước chừng hơn ba trăm phong thư, nói là muốn viết đủ một ngàn phong thư, rồi sau đó đến lễ Vu Lan đốt đi, đốt cho mẫu thân dưới địa phủ.....

Hơn ba trăm phong thư, sao có thể dễ dàng quên!

Môi y hơi hơi phát run, bỗng nhiên có một suy đoán cực kỳ đáng sợ. Sở Văn Ninh nói giọng khàn khàn: “Người..... Có nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Vãn, chính người đã từng nói gì không?”

“Ta đã nói cái gì?” Mặc Nhiên nói, “Chuyện đã qua bao lâu, sao ta có thể nhớ rõ.”

“Người nói người cũng muốn có thần võ như vậy.” Sở Văn Ninh nói, “Người cũng muốn có một dây Thiên Vãn.....”

Cái người đã uống say kia lập tức hỏi lại y, trong ánh mắt lộ ra một tia trào phúng: “Ta muốn Thiên Vãn làm cái gì? Là để giết người, hay để thăm vãn?”

Sở Văn Ninh thấp giọng nói: “Con giun.”

Năm đó bên ngoài Hồng Liên Thủy Tạ, thiếu niên non nớt như chồi lộc xanh tươi, mỉm cười mà giương lên một chiếc ô giấy, nói với y: “Có thể cứu con giun a.”

Nhưng giờ này khắc này, Đạp Tiên Đế Quân nheo lại đôi con ngươi như lang như hổ, lại có chút khó hiểu mà hỏi lại: “Con giun cái gì?”

Bên ngoài thiên lôi phá không, tử điện xuyên đêm.

Ầm ầm vang dội chấn động.

Sở Văn Ninh bỗng dừng mấp máy môi, con ngươi màu nâu hơi hơi rung động, co rút lại.

Hàn ý buốt xương.

Buổi tối hôm đó, Mặc Nhiên kỳ thật không có làm gì đối với Sở Văn Ninh. Đúng là hắn đã uống hơi nhiều, sau đó tay nắm chặt đồng thư từ kia mà ngồi ngẩn người.

Lúc sau, Mặc Nhiên nằm ngủ gục ở trước thư án, lúc ngủ hắn vẫn còn lẩm bẩm: “Con giun cái gì?..... Không có con giun.....”

Đột nhiên một cơn gió mạnh thổi bật cửa sổ, “ầm” một tiếng vang lên, mưa to gió lớn hỗn loạn thổi vào, thổi tắt vài ngọn đèn dầu bên cửa sổ.

Trong phòng bỗng tối lại.

Sở Văn Ninh đứng bên cạnh Mặc Nhiên, môi răng phát lạnh, cúi đầu nhìn nam nhân đang ngủ say kia. Cái ý niệm chưa xác định trong đầu càng ngày càng sáng tỏ rõ ràng —— Mặc Nhiên tại sao không nhớ rõ một số chuyện ngày xưa? Tại sao lại lựa chọn tính dục mà quên mất quá khứ thuần khiết? Là vì uống say? Hay là trùng hợp? Hay là..... Có ai đó đã cố tình xoá sạch thiện niệm trong lòng hắn đây?

Đạp Tiên Quân nằm trên bàn say ngủ nhẹ giọng lẩm bẩm một tiếng: “Lạnh.....”

Máu trong người Sở Văn Ninh đều đã lạnh thấu, cả người y đều đã chết lặng, nghe được Mặc Nhiên nói lạnh, theo bản năng liền chậm rãi đi đến trước cửa sổ.

Nâng tay lên, khép lại cửa sổ, chặn đi mưa to gió lớn bên ngoài.

Khép chặt cửa xong, Sở Văn Ninh cũng không rời đi, tim y đang đập loạn nhịp, nghiêng đầu tựa trán trên cánh cửa sổ khắc hoa văn lộc hươu, đốt ngón tay đã trắng bệch như bạch ngọc.

Qua một hồi lâu, y chậm rãi từ trong vạt áo lấy ra một tờ linh phù nhàn nhúm.

Thăng long phù.

Y đã không còn linh hạch, Mặc Nhiên cảm thấy y hoàn toàn không thể vận dụng bất cứ pháp thuật gì, cho nên những linh phù của y hắn cũng lười thu lại.

Thực tế Mặc Nhiên làm vậy cũng không sai, Sở Văn Ninh cắn rách đầu ngón tay, trích đến hơn mười giọt máu tươi, gần như đã nhuộm đỏ cả thăng long phù kia, tiểu long mới từ trong linh phù uể oải ỉu xìu mà bay ra.

Cả người nó tản ra thứ ánh sáng suy yếu, hữu khí vô lực ngẩng đầu lên: “A..... Sở Văn Ninh..... Đã lâu không gặp.....”

Tiểu long đến đứng cũng đứng không vững nữa, vồ rờng bầu trên mảnh giấy bước đi vài bước, lập tức lạch cạch một tiếng nằm liệt trên mặt giấy. Nó có chút đáng thương lại có chút mờ mịt: “Tại sao lâu rồi người không tìm bốn tọa vậy? Tại sao lại chỉ cho bốn tọa một chút linh khí thể này.....Ô, thật là linh khí luôn..... đến linh lực cũng không có..... Người bị làm sao vậy?”

“Nói ra thì rất dài, nên là không nói.” Sở Văn Ninh nhẹ nhàng bắt nó lên, đặt trên lòng bàn tay, “Xin người, giúp ta một việc.”

“Hữu sự Chung Vô Diệm, vô sự Hạ Nghênh Xuân nha*” Tiểu long thở dài, nhưng sức lực của nó cũng chung một hơi thở với Sở Văn Ninh, nên nó lập tức oán giận vì đến sức lực cũng không có quá nhiều, ỉu rũ héo úa mà nói: “Người nói đi, lần này muốn cho bốn tọa thay người làm cái gì?”

Sở Văn Ninh mang theo nó, đặt nó bên tai của Mặc Nhiên đang ngủ say.

Bàn tay y nắm chặt thành quyền, móng tay cắm nhập vào lòng bàn tay. Sắc mặt vốn dĩ đã khó coi của Sở Văn Ninh lúc này càng thêm tái nhợt: “Đi tận lực thử một lần, xem trên người hắn, có pháp chú gì không nên có hay không.”

Kỳ thật, thiếu niên sáng lạn ngoan ngoãn lúc xưa, đến con giun còn luyện tiết không nở giết, cuối cùng sao lại trở thành ma đầu.

Y làm sư tôn, sao lại chẳng có chút ngờ vực?

Trơ mắt nhìn đồ đệ giết chết Tiết Chính Ung, Vương phu nhân, giết chết Khương Hi, Diệp Vong Tích.

Đồ sát Nho Phong Môn.

Đạp tẩn xương khô.

Hắn nhìn Mặc Nhiên giết chóc, nhìn Mặc Nhiên máu tươi đầy tay, trên mặt trên người đều bắn đầy máu nóng, đứng trên xác người chất đống mà quay đầu nhìn mình cười dữ tợn.

Y đau lòng rất nhiều, nhưng sao lại chưa từng cảm thấy kỳ lạ?

Mặc Nhiên vốn không phải người như vậy.

Mà, khi tiểu long đem hết toàn lực, thay Sở Văn Ninh ra sức vẽ ra hình dạng một loại bùa chú trên giấy, tuy rằng đã có chuẩn bị trước, nhưng Sở Văn Ninh vẫn sợ ngây người.

Chung tình quyết.

Trên người Mặc Nhiên thế mà lại có chung tình quyết?!!

Sau khi tiểu long vẽ xong bùa chú, lập tức mất đi chút sức lực cuối cùng, nó hoá thành một làn khói nhẹ, một lần nữa biến mất trong thẳng long phù. Sở Văn Ninh cầm tờ giấy mỏng manh, trong đầu như có núi đá nổ tung, vỡ vụn nghiền nát.

Thế nhưng, gắng gượng bình tĩnh lại, sau khi xem đi xem lại nhiều lần, Sở Văn Ninh phát giác hình vẽ chung tình quyết này dường như không đúng

Nó lại đảo ngược trái phải.

**Hữu sự Chung Vô Diệm, vô sự Hạ Nghêh Xuân là một thành ngữ. Chung Vô Diệm là Vương hậu của Tề Tuyên Vương (nước Điền Tề, khoảng năm 342 TCN), Hạ Nghêh Xuân ái thiếp của Tề Tuyên Vương. Tề Tuyên Vương vô dụng bất tài lại ham chơi, trong khi đó Chung Vô Diệm là kỳ nữ văn võ song toàn, tinh thông binh pháp, giúp Tề Tuyên Vương cai trị triều chính, nhưng do trên mặt có vết bớt xấu xí nên không được Tề vương yêu thương, ngược lại Hạ Nghêh Xuân lại xinh đẹp mỹ mạo, được Tề vương hết mực sủng ái. Tề vương khi có việc triều chính quan trọng thì tìm đến Chung Vô Diệm, khi cần mua vui thì tìm đến Hạ Nghêh Xuân. Câu thành ngữ trên ý chỉ: người khác cần giúp thì mới đến tìm mình, không có việc gì thì vứt mình sang một bên.*

[Husky] Chương 249: [Long Huyết Sơn] Nguồn gốc

**Chương có nội dung hình ảnh*

Edit: Tiêu + Shizu

Beta: Chu + LuBachPhong36

Ngày thứ hai Mặc Nhiên tỉnh lại, đối với chuyện xảy ra sau khi say rượu, không thể nhớ rõ ràng như vậy.

Nhưng hẳn không nhớ rõ, Sở Văn Ninh sẽ không quên.

Sau ngày hôm đó, y nói bóng nói gió, xác nhận Mặc Nhiên thật sự mất kí ức, không nhớ rất nhiều chuyện cũ, bởi vậy càng thêm bất an. Y tồn rất lâu, sau cùng tìm được một loại dược tông kinh thư ghi về trận pháp này ở Tàng Thư Các của Tử Sinh Đình.

Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiều vào: “Bát Khố Trường Hận.....”

Đầu ngón tay vuốt ve qua hoa văn màu đen trên sách miêu tả, Sở Văn Ninh lại lấy phù chú tiểu long vẽ ra, so sánh với nhau, giống nhau như đúc.

Đó là một trái tim màu đen, rất dễ nhầm lẫn thành chung tình quyết, nhưng chung tình quyết thì bên trái trái tim có một chấm trắng nhỏ như hạt mè, còn cái này, lại ở bên phải.

Dấu vết phù chú mà tiểu long phát hiện có hiệu quả tương ứng với pháp thuật đã thi triển, xem ra, đây có lẽ là một hoa cổ tương tự chung tình quyết nhưng hiệu lực lại tương phản?

Trong tàng kinh các trống rỗng không người, cổ ma văn hỗn tạp trên sách cổ kia, chẳng hề dễ hiểu chút nào. Tuy rằng Sở Văn Ninh ít nhiều cũng từng đọc qua cổ văn văn, nhưng nhìn những thứ này vẫn thập phần tối nghĩa khó hiểu.

Y đọc thật chậm từng câu từng chữ, nhưng, mỗi khi y đọc hiểu được một câu, hoảng sợ trong lòng càng sâu thêm một bậc.

“Bát Khổ Trường Hận Hoa, ma chủng.” Môi mỏng nhạt màu khẽ mở, Sở Văn Ninh thấp giọng nói, “Tương truyền ngàn vạn năm trước, do Câu Trần thượng cung từ Ma vực mà du nhập vào nhân gian.”

Trên sách vẽ một hạt giống hình thù cổ quái, bên cạnh vẽ một giọt máu loãng, một làn khói mỏng.

“Loại này nuôi rất khó, cần dùng huyết ma tươi mười năm, lại hoà tan một sợi hồn phách của chủ nhân, mới có thể nở hoa.”

Sở Văn Ninh lẩm bẩm nói: “Cần huyết ma và hồn phách chủ nhân mới có thể nở? Nhưng thế gian này... Ở đâu còn ma thuần.”

Nhưng mà, những điều thuật lại trên sách chưa chắc đã đúng hoàn toàn, cũng không cần nghiên cứu chi tiết.

Y tiếp tục đọc xuống, chỉ thấy trên tranh lụa vẽ một hình trái tim, gần trái tim có vẽ một đoá hoa cánh dày đang nở rộ sáng chói. Ở cạnh có chú thích, lại viết một đoạn ma văn phức tạp: “Hoa ma này, không sống trên đất, không sống bằng nước, không sống theo ngày, không sống bình thường, chỉ có tim người mới có thể nuôi dưỡng.”

Sở Văn Ninh cả kinh, loại hoa này chỉ có thể nở trong tim?

Xuống chút nữa, càng thấy ghê người.

Ý viết trên tranh lụa, đại khái chính là nói, một người nào đó đã bị gieo Bát Khổ Trường Hận vào lòng, sẽ trải qua ba giai đoạn.

Giai đoạn đầu, ký chủ sẽ không khác ngày xưa nhiều, chỉ là dần dần trở nên âm trầm, dễ dùng ác ý phỏng đoán người khác, hơn nữa bắt đầu có một số hời ức đẹp phai nhạt. Ở giai đoạn này, tuy Bát Khổ Trường Hận Hoa tuy rằng khó nở, nhưng chỉ cần kịp thời phát hiện, hiệu lực vẫn có thể bị ức chế chậm rãi, nếu tình huống tốt, cuối cùng Trường Hận Hoa sẽ rơi vào ngủ đông, khó có hiệu quả lại.

Nhưng nếu lúc này không kịp phát hiện, vậy dựa vào thân ký chủ, chậm thì mười năm tám năm, nhanh thì chỉ cần một chuyện lớn sẽ làm cảm xúc trở nên gay gắt, Bát Khổ Trường Hận Hoa sẽ sinh trưởng tới giai đoạn thứ hai.

Trong giai đoạn này, ký chủ sẽ bắt đầu nhanh chóng quên đi tất cả những ký ức có liên quan đến “thuần triết”, “ôn nhu”, “hy vọng”, mà sẽ nhớ tới những điều gian nan suy sụp, ác ý và khi dễ mà mình đã trải qua trong đời. Người sống có bát khổ, sinh lão bệnh tử oán tăng hội ái biệt ly ngũ âm sí*, đều sẽ được ký chủ khắc ghi.

Thâm nhập cốt tuỷ.

Sở Văn Ninh đọc tới đây, mặt đã trắng như tuyết.

Mặc Nhiên... Là bị như vậy ư?

Hắn quên mất tâm nguyện khi mình còn thiếu niên, quên mất những phong thư hãn từng nét bút viết qua, thậm chí đến ấn tượng về mẫu thân mình cũng không rõ.

Y tiếp tục đọc xuống, tới giai đoạn thứ ba, ký chủ sẽ trở nên hung bạo khát máu, mất lý tính...

Sẽ trả thù lại những khó khăn gian khổ khi xưa gấp ngàn vạn lần.

Sở Văn Ninh tựa hồ thấy thoáng qua hình ảnh Mặc Nhiên cười dữ tợn giữa biển máu Nho Phong Môn, một tay đầy linh lực, đột nhiên đâm vào cơ thể tu sĩ.

Máu tươi chảy đầy tay, sống sờ sờ moi tim ra, bóp nát.

Bao nhiêu người than khóc xin tha, khắp nơi toàn thi thể, nhưng Mặc Nhiên chỉ cười lớn, trong mắt loé ánh sáng điên cuồng, trong miệng không ngừng nhắc lại câu:

“Mệnh trung ba thước, người khó cầu một trượng... Người khó cầu một trượng!”

Hung ác, điên cuồng, tà tính, dữ tợn.

Vì sao Mặc Nhiên biến thành như vậy?

Mình lúc trước không phải chưa từng nghi ngờ, nhưng mà hiệu dục của Bát Khổ Trường Hận Hoa nâng cao lên dần dần, dần dần gia tăng, hơn nữa mấu chốt chính là— trên tranh lụa cũng viết— loại ma hoa này sẽ không vô duyên cô cố nảy sinh bạo ngược, mà sẽ khuếch đại thâm cừu đại hận cùng dục vọng của ký chủ.

Nói cách khác, những cừu hận và dục vọng, xác xác thật thật thuộc về Mặc Nhiên, không ai đổ oan cho hắn.

Mặc Nhiên quả thật muốn tàn sát hàng loạt dân trong thành Nho Phong Môn, quả thật muốn độc bộ thiên hạ, quả thật từng oán từng hận Sở Văn Ninh, nhưng loại cảm xúc này lẽ ra chỉ trong nháy mắt, có lẽ bị chôn sâu trong đáy lòng, ngày cả mình cũng đã quên mất suy nghĩ điên cuồng này từ lâu.

Chỉ là Bát Khố Trường Hận Hoa, sẽ đào hết tất cả những hận ý trong góc nhỏ ở lòng hẩn lên, biến thành sự thật.

Cứ như vậy, trong mắt người ngoài, tuy rằng ký chủ của Trường Hận Hoa điên điên cuồng cuồng, nhưng hận nói có sách mách có chứng, mà không phải bỗng nhiên đổi tính, thành một người hoàn toàn khác. Mọi người sẽ cảm thấy “Hắn vì cừu hận mà chậm rãi biến thành như vậy”, mà không nghĩ tới “Hắn vì cổ chú mà chậm rãi biến thành như vậy”.

Sở Văn Ninh đọc xong đoạn ghi chép này, rất lâu vẫn chưa bình tĩnh lại.

Trong lòng là cảm nhận thế nào?

Kinh ngạc? Hối hận? Phẫn nộ? Sợ hãi? Hay là thương tiếc...

Y không biết.

Y ngồi một mình trên sàn nhà Tàng Thư Các đã lâu năm không tu sửa mà có vết nứt, lúc này vừa sau giờ Ngọ, ánh mặt trời ấm áp, nhưng chiếu lên người y, lại không gọi về được chút nhiệt khí ít ỏi nào.

Sở Văn Ninh ngồi trước cuốn thư tịch trong một lúc lâu, y cảm thấy tựa hồ có một kẻ không nhìn thấy không chạm tới được đứng sau lưng, người kia cười sâu kín, như lệ quỷ vong linh chiếm cứ, từ sau màn nhìn nhất cử nhất động của bọn họ, từng lời từng chữ.

Y lại cúi đầu, nhìn một câu viết trên lụa——

“Giai đoạn đầu, nếu phát hiện kịp thời, Trường Hận Hoa tuy khó nhử, nhưng ngăn chặn, ký chủ sẽ không tới mức mất bản tâm.”

Một câu này, Sở Văn Ninh tới tới lui lui, đọc đi đọc lại vô số lần.

Đến cuối cùng, y phát giác phát hiện có một giọt nước nhỏ, chậm rãi lan ra trên tranh lụa. Y vươn tay lạnh băng, muốn lau giọt nữa đó đi.

Nhưng tay còn chưa chạm tới mặt lụa, đã theo bản năng chuyển lên mặt, che khuất lông mi ướt át, che khuất mí mắt run rẩy.

Là y không tốt, là y thất bại. Là y trước nay ngạo mạn, tự coi mặt mũi mình quan trọng hơn bất cứ thứ gì, là y có gì muốn nói cũng không chịu thẳng thắn nói ra.

Nếu kịp thời nhận ra...

Không đến mức, mất đi bản tâm.

Nhưng nhiều năm như vậy, y lại chẳng nhận ra cái gì, cái gọi là Văn Dạ Ngọc Hành Bắc Đẩu Tiên Tôn, ngay cả đồ đệ thành ký chủ ma hoa cũng không cảm thấy, là những ngôn từ quái gở và vụng về của y, cuối cùng khiến cho Mặc Nhiên cô độc trên đường, bước vào đêm dài mệnh mang, rơi vào huyết hải thâm thù.

Y sao còn mặt mũi xứng đáng đứng ở tôn vị của mình, sao còn mặt mũi nhận một tiếng “Sư tôn” của Mặc Nhiên?

Nếu kịp nhận ra.

Một câu này như ác mộng như nguyên rửa nấn ná bên tai, y lưng như kim chích, y hòng như mắc xương, y kinh ngạc cực độ —— y uống người làm sư!

Lúc này quay đầu nhìn lại, dị trạng của Mặc Nhiên đã có bao lâu rồi? Không phải một năm hai năm, mà là sớm chiều nhiều năm như vậy, Mặc Nhiên từ ban đầu mang dáng vẻ thiếu niên then thùng lại có chút sáng lạn, từng chút từng chút bị bóng đêm nuốt gọn, từng chút từng chút bị huyết vũ tinh phong nhiễm ướm.

Mà chính y làm sư phụ, lại cho tận đến hôm nay—— cho tới tận khi không thể vãn hồi, lại khó quay đầu, cho tới tận lúc này, mình mới hậu tri hậu giác mà biết... y ngũ tạng hỗn loạn, y thân trôi như thuyền, y thống hận cực độ Ngũ tạng y hỗn đạng y như con thuyền, y đau đớn cực kỳ hận cực kỳ—— y uống người làm sư!!

Ngày hôm đó, Sở Văn Ninh không biết mình đã bình ổn cảm xúc thế nào, chậm rãi rời khỏi Tàng Thư Các thế nào, đi trong rừng trúc vắng vẻ của Tử Sinh Đỉnh.

Cũng không biết mình trở về Hồng Liên Thuỷ Tạ thế nào, dưới giàn hoa tử đằng*, hết thảy đều hỗn loạn. Y một mình ngồi ở đó, từ ánh mặt trời sáng lạn, tới hoàng hôn buông xuống.

Sau đó, có một người đi vào thăm nhìn y.

Người nọ vai rộng eo thon, dáng vẻ đường đường. Hắn dầm trên ánh nắng chiều đầy đất, trong tay cầm theo một chiếc chung uống rượu, chậm rãi từ từ tới nhà thuỷ tạ.

Sở Văn Ninh đang xuất thần, nhất thời không kịp phản ứng người nọ là ai, năm nay là năm nào. Nam nhân cao lớn anh tuấn kia, ở trong mắt y chồng lên thiếu niên trong trí nhớ——

Y nhớ rõ, đó là lúc sau một tháng bá sự, Mặc Nhiên cầm theo một bầu đồ quần tua, hưng phấn chạy tới Hồng Liên Thuỷ Tạ tìm mình.

Thiếu niên chạy quá nhanh, gương mặt ửng đỏ, thở phì phò, mắt sáng kinh người.

“Sư tôn, ta xuống chân núi nếm được một loại rượu đặc biệt ngon, mua một chút, ta mời người uống.”

Sở Văn Ninh hỏi: “Người còn chưa nhận nhiệm vụ, lấy tiền ở đâu ra?”

Mặc Nhiên cười nham nhở: “Hỏi mượn bá phụ.”

“... Sao phải tốn kém.”

“Bởi vì sư tôn thích ta.” Mặc Nhiên cười nói, đôi tay nâng bầu rượu, đưa tới trước mặt Sở Văn Ninh, “Ta cũng thích sư tôn đó.”

Sở Văn Ninh nhớ rõ khi đó mình xấu hổ lại ngượng ngùng.

Ý tốt của người thiếu niên quá mãnh liệt, y cảm thấy như tay cầm khoai lang bỏng, không cầm được.

Y phất tay áo trách mắng: “Hồ ngôn loạn ngữ, thích không thích cái gì. Sau này không được nói thế nữa.”

“Dạ... Vậy cũng được.” Thiếu niên gãi gãi đầu, “Có điều ta ăn thấy món ngon, uống được thứ tốt, nhất định sẽ nhớ tới sư tôn, ta muốn cùng sư tôn nếm thử.”

“... Ta chưa từng uống rượu.”

Mặc Nhiên cười: “Vây thử một chút đi? Không chừng sư tôn từu lượng cao.”

Sở Văn Ninh mím môi, nhận bầu rượu, mở ra, thử ngửi qua, hơi mở to hai mắt.

“Thơm không ạ?”

“Ừ.”

“Ha ha, vậy nhanh uống thử chút đi.”

Sở Văn Ninh liền uống một ngụm, tuy mạnh, nhưng vị thanh ngọt, giữa môi răng có mùi hương ngọt ngào, Sở Văn Ninh lại không nhịn được uống thêm một ngụm: “Không tệ, tên rượu là gì?”

Mặc Nhiên nhếch miệng cười tươi sáng: “Rượu này tên là Lê Hoa Bạch.”

Đây là lần đầu tiên trong đời y uống rượu, y lẩm bẩm lặp lại: “Lê Hoa Bạch... Một cái tên hay.”

Mặc Nhiên thật cao hứng: “Nếu sư tôn thích, chờ ta sau này có thể nhận nhiệm vụ, kiếm được tiền, ta sẽ mua cho sư tôn uống mỗi ngày.”

Sở Văn Ninh lại uống một ngụm, nghiêng mắt phượng nhìn hắn, biểu tình trên mặt vẫn nhàn nhạt: “Vậy sợ là tiền người không giữ nổi rồi.”

Mặc Nhiên liền cười tủm tỉm: “Không cần giữ nữa, ta kiếm được đề mua đồ cho sư tôn và bá phụ bá mẫu.”

Sở Văn Ninh không hé răng, nhưng trong lòng ẩn ẩn cảm thấy có vết cắt nứt ra, rồi từng dòng từng dòng ngọt ngào chậm rãi nhẹ nhàng chảy ra từ đó. Y vì không muốn để Mặc Nhiên nhận ra mình vui vẻ, tránh để người ta cảm thấy “Ngọc Hành trưởng lão hoá ra chỉ cần một chén rượu đã có thể mua được”, liền tiếp tục bất động thanh sắc mà nhắm bầu rượu, lãnh lãnh đậm đậm uống.

Tiểu đồ đệ mới nhận lại nhai bên cạnh, Sở Văn Ninh có khi cảm thấy thực kinh ngạc, sự lãnh đạm của mình đối với bất cứ ai mà nói, đều như một bức tường.

Chỉ có gia hoả này vui vui vẻ vẻ trèo qua tường, còn như kẻ rảnh rồi xoa ót ngó đông ngó tây.

Có lẽ là tên ngốc.

Bên này, Mặc Nhiên đang tính xem nên mua gì hiệu kính sư phụ, liền hỏi: “Sư tôn thích ăn bánh hoa quế ạ?”

“Ừ.”

“Bánh xộp hoa sen thì sao?”

“Ừ.”

“Hoa quế đường ngó sen thì thế nào?”

“Ừ.”

Má lúm đồng tiền của Mặc Nhiên càng thêm ngọt ngào, hắc cười nói: “Sư tôn thật sự rất thích đồ ngọt.”

Sở Văn Ninh lần này không ừ nữa, y đại khái hậu tri hậu giác nhận ra đồ ngọt quá không hợp với dáng vẻ băng băng lãnh lãnh của mình.

Y lại uống thêm một ngụm rượu, vì ảo não, nên uống một ngụm rất hào hùng. Rượu này tuy ngọt thanh, nhưng vẫn có chút nồng, y bị sặc.

Bất đắc dĩ vớt vát mặt mũi, Sở Văn Ninh cảm thấy chuyện bị sặc rất mất mặt, nên cứng đờ nhin ho khan, nhin nhin, cảm giác cay nơi cổ họng càng mạnh, kích tới chóp mũi đuôi mắt y không khỏi ửng hồng.

Thiếu niên bên cạnh còn đang hoành đồ đại chí, nói tương lai của hắc không hắc là rộng lớn mạnh mẽ, lại có chút anh hùng khí đoản*: “Ta đây sẽ mua hết về cho sư tôn, ta sau này sẽ sưu tập món ngon ngũ hồ tứ hải, soạn thành sách, sau đó đưa sư tôn ăn hết trời nam biển bắc, rồi sau đó...”

*(*ý chỉ người có tài có chí nhưng gặp thất bại vấp ngã mà mất đi chí tiến thủ)*

Hắc cười quay đầu lại, đột nhiên hoảng sợ.

“Sư tôn, người, người làm sao thế?”

Sở Văn Ninh: “...”

Thân là thầy người ta, nếu bị rượu của đồ đệ đưa đến làm sặc, há chẳng phải chuyện cười lớn nhất thiên hạ sao?

Kiên trì nhin, không thể ho.

Vì thế đuôi mắt càng đỏ, trong mắt thậm chí nổi lên một tầng nước mê mang.

Mặc Nhiên có chút luống cuống tay chân: “Là ta nói gì sai ạ? Sư tôn, sao người lại khóc rồi?”

“...”

Sở Văn Ninh lờm hắc, hàng mi dài hơi hơi rung động, có chút tức giận.

Mặc Nhiên chẳng nhận ra y tức giận chút nào, sững sốt một hồi, mới tựa hồ hiểu ra chút ít, ngữ khí hắc nháy mắt trở nên thật ôn nhu: “Là khi xưa chưa từng có ai mua đồ cho sư tôn ăn sao?”

Sở Văn Ninh càng giận.

Mặc Nhiên tự nghĩ tự nói: “Kỳ thật ta có lúc cũng không có đồ ăn, sắp chết đói luôn. Sau đó trên đường gặp một tiểu ca ca, cho ta uống cháo ngọt... Ta cũng rất thích ngọt, nhưng trước kia chẳng ai mua cho ta ăn cả.”

Thiếu niên này có thiên phú suy bụng ta ra bụng người, cuối cùng hết lòng tin cho rằng Sở Văn Ninh bị cảm động tới đỏ mắt.

Hắn kéo tay Sở Văn Ninh lại.

Chuyện này thật bất ngờ, Sở Văn Ninh lớn như vậy, ngoại trừ cầm tay dạy người khác pháp thuật, cũng chỉ có Hoài Tội dắt tay y. Cứ như vậy thành linh bị một đệ tử mới lỗ mãng hấp tấp không tuân theo quy củ giữ chặt, y cảm rất bất ngờ.

Y đang muốn giận, giương mắt nhìn người khiến y bất ngờ này, một gương mặt anh tuấn mà vẫn còn nét trẻ con, đang nghiêm túc nói:

“Sư tôn, chờ ta có tiền đồ, ta mua kẹo cho người ăn nhé.”

Đuôi lông mày khoé mắt thiếu niên đều là nhu hoà.

“Ta mua cho mọi người kẹo ngon nhất, đủ cả. Mẹ ta đã dạy ta, cần phải báo ân đó.”

Không được học hành cẩn thận, lại sống trong nhạc quán quá lâu, lời nói giọng điệu luôn có quái lạ như vậy, luôn có chút nực cười khó nói.

Nhưng mà, Sở Văn Ninh biết khi ấy mình bị phông rồi, y nhìn chăm chăm Mặc Nhiên giây lát, đột nhiên rủ mi, không hé răng.

Qua hồi lâu, cơn sặc rượu đã dịu bớt, Sở Văn Ninh mới có chút mất tự nhiên ho nhẹ, nhàn nhạt nói: “Về sau đừng nói lời hồ đồ. Còn có...” Cũng bỗng nhiên nổi lòng hiếu kỳ, y hỏi, “Còn chuyện này, ta muốn hỏi người.”

“Sư tôn cứ việc nói.”

Sở Văn Ninh do dự, cuối cùng vẫn hơi xấu hổ hỏi: “Khi đó, nhiều người trước Thông Thiên Tháp như vậy, sao lại bái ta?”

Thiếu niên Mặc Nhiên mở miệng nói chuyện——

Nhưng vào lúc này, hồi ức bỗng bị cắt ngang.

Đạp Tiên Quân cầm bầu rượu, đứng trước mặt Sở Văn Ninh vẫn luôn ngây người, nâng một ngón tay, chọc chọc trán y.

“Sao thế?”

Con người Sở Văn Ninh lúc này mới chậm rãi có tiêu điểm, y nhìn Mặc Nhiên trước mắt.

Sắc mặt tái nhợt, biểu tình hung ác nham hiểm, tuy vẫn anh tuấn, lại khó nén bạo ngược trong xương cốt. Một cặp mắt ưng như dã thú.

Không bao giờ quay lại là thiếu niên nhiệt huyết khi xưa.

Đều đã qua.

Y bỗng cảm thấy rất mệt mỏi, cực kỳ cực kỳ mệt mỏi. Bị giam lỏng lâu như vậy cho tới nay, cũng chưa từng thấy mờ mịt và đau đớn cực độ như thế.

Y mâu thuẫn cực kỳ, thậm chí căn bản không biết nên đối mặt với nam nhân này thế nào.

Sở Văn Ninh quay mặt đi.

Một bàn tay rộng bóp cầm y, quay mặt y qua. Mắt phượng có ánh sáng lưu động, phản chiếu rặng mây đỏ cuối cùng phía chân trời, cũng phản chiếu tấm tối nồng đậm, mặt Đạp Tiên Quân hiện một tia âm trầm: “Người vẫn còn giận?”

Sở Văn Ninh nhắm mắt, thật lâu sau, trong cổ khàn khàn: “Không có.”

“Đỡ sốt chưa?” Sở Văn Ninh chưa kịp trả lời, Mặc Nhiên đã buông cầm y ra, sờ trán y, sau đó sờ lại mình, “Ừm, đỡ rồi.”

Hắn ngồi xuống, vừa xé giấy dán bình rượu, vừa nói: “Nếu hết bệnh rồi, cũng hết giận. Hôm nay phải bồi bổ toạ uống rượu cho tốt.”

“...”

Biết rõ sau lưng Đạp Tiên Quân vẫn còn một độc thủ không nhìn thấy, biết rõ giờ phút này Tử Sinh Đình nhìn như bình tĩnh kỳ thật có nguy cơ tứ phía, biết rõ không nên rút dây động rừng, không nên có điểm lạ.

Nhưng khi rót rượu ra, Mặc Nhiên nói: “Lê Hoa Bạch, người thích nhất.”, y vẫn hoảng hốt.

Hương rượu nhẹ nhàng toả ra, như cách trần thế, như giả như thật.

Kia cũng là loại rượu đầu tiên y uống đời này.

Cả đời cũng sẽ không quên.

Sở Văn Ninh nâng mắt lên, nhìn người rót rượu, y biết Mặc Nhiên nhất định không thể nhớ nổi chuyện xưa. Y bỗng đau đớn trong lòng, trong cổ họng chua xót không thôi, vì thế nâng chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Rượu quá mạnh, uống vội như vậy, sẽ sặc.

Nhưng lúc này đây, Sở Văn Ninh rốt cuộc không còn cố kỵ nơi nào nữa, thậm chí như bắt được ngọn cỏ trong dòng nước chảy xiết, ho kịch liệt, hốc mắt đỏ bừng, lông mi ướt át, thậm chí còn có nước mắt chảy ra——

Mặc Nhiên hơi ngấn ra một chút, trong mắt hình như có hoảng hốt trong chớp mắt.

Có điều, hắn rất nhanh đã nheo mắt lại, không nhanh không chậm nhếch miệng nở nụ cười: “Sư tôn làm sao vậy? Sao lại khóc?”

Sở Văn Ninh nhin lại, cho dù đã biết chân tướng, cho dù tê tâm liệt phế, cho dù dày vò cực điểm, cũng chẳng thể làm gì.

Hoặc nhờ Trường Hận Hoa.

Hoặc tìm ra độc thủ sau màn.

Hoặc là mình chết.

Trước khi làm những điều đó, y biết mình cần nhịn xuống.

Làm bộ chẳng biết gì, làm bộ cực hận cực giận, vì thế Sở Văn Ninh nhắm mắt, cố hết sức dựng thẳng sống lưng, khản giọng nói: “Rượu.”

Mặc Nhiên chậm rì rì nói: “Rượu quá nồng?”

Sở Văn Ninh không đáp, lại rót một ly, uống nhập phế phủ, một đường bóng rớt.

“Vì sao lại bái ta?”

Y mờ mịt mở đôi mắt, nhìn về phía xa, giữa sương chiều, Thông Thiên Tháp vẫn đứng trang nghiêm sừng sững. Chỉ là thiếu niên năm đó cười ngâm ngâm nói: “Bởi vì ta thích người, cảm thấy người dễ gần.”, rốt cuộc không thể quay về.

Nhân sinh có bát khổ.

Sinh lão bệnh tử. Ái biệt ly. Cầu không được. Oán tăng hội. Ngũ âm sí.

Gọi là trường hận.

Từng có nhiều lần cảm thấy có cơ hội tìm ra chân tướng, nhưng y đều bỏ lỡ, mà khi y biết được nguyên nhân thực sự khiến Mặc Nhiên tâm lý vụn vụn, lại đã thành phế nhân, chẳng làm được gì.

Ban đêm, Sở Văn Ninh nhìn Mặc Nhiên ngủ say bên gối mình, gương mặt từng thuần triệt kia bao trùm một tầng âm lãnh, sắc mặt trắng như giấy.

Y từng hận, từng oán.

Lúc Mặc Nhiên vung đao đoạn nghĩa với mình, trái tim y cũng từng lạnh lẽo, lúc Mặc Nhiên cưỡng bách mình nằm dưới hầu hạ, y cũng từng chết tâm.

Nhưng đêm dài chậm rãi, trong rèm lạnh lẽo.

Y nằm bên cạnh Đạp Tiên Đế Quân, Sở Văn Ninh rốt cuộc biết chân tướng chỉ cảm thấy từng hận cũng được, oán cũng thế, trái tim đóng băng cũng thôi, chết tâm cũng chẳng sao, đều là hoang đường như vậy.

Mặc Nhiên đã trúng cổ độc từ lâu, tất cả những hành động này, căn bản không phải ước nguyện ban đầu của hắn.

Đạp Tiên Quân oai phong một cõi, từ lâu đã bị vây trong khoá sắt, xích sắt trói chặt. Mình thân là sư tôn, lại chẳng làm được gì.

Bởi vì không biết sau lưng đến tột cùng là có bao nhiêu tai mắt, cho nên y không thể nói rõ chân tướng với bất cứ ai.

Y thậm chí, không thể biểu hiện ra một chút thương hại và ôn hoà với Mặc Nhiên. Y chỉ có thể hận, oán, lạnh lòng chết tâm.

Chỉ có lúc màn đêm buông xuống yên tĩnh không người, trong Vu Sơn Điện, sâu trong rèm, chờ Mặc Nhiên ngủ say, Sở Văn Ninh mới có thể đứng dậy, vuốt ve gương mặt tái nhợt của Mặc Nhiên.

Mới có thể nhẹ nhàng nói một câu: “Thực xin lỗi, là sư phụ bảo vệ người không tốt.”

*(*Theo đạo phật, sống có bốn khổ:*

Sanh khổ: Từ hồi trong bụng mẹ và đến lúc sanh ra trong thời gian ấu trĩ, mình khổ và làm cha mẹ đều khổ.

Lão khổ: Già cả, lụm cùm, mắt mờ, tai điếc, tay chân nhức mỏi, toàn thân rã rời nên khổ.

Bệnh khổ: Đau yếu, tàn tật... là rất khổ.

Tử khổ: Lúc sắp đi chết vô cùng khổ, toàn thân như kim châm, ngọt ngạt khó thở, khi chết rồi lại làm cho người quyến thuộc khổ ai.

Ngoài ra còn có bốn khổ khác:

Cầu bất đắc khổ: Lòng tham muốn hằng ước ao, mà chẳng được toại ý là khổ, như đói lạnh cầu cho có ăn, có mặc, nghèo hèn cầu giàu sang... mà không được toại nguyện nên khổ.

Ái biệt ly khổ: Kẻ mình thương yêu lại chia ly xa cách, luôn đem lòng nhớ thương là khổ.

Oán tăng hội khổ: Ghét nhau mà phải ở chung với nhau, mặt lại đối mặt hoặc ở gần kẻ nghịch thù là khổ.

Ngũ ấm xí thạnh khổ: Năm món hợp lại thành người (Sắc, thọ, tưởng, hành, thức) nếu không điều hòa với nhau, có món nào hưng thịnh là khổ.

**Hoa tử đằng:*

**Liên hoa tô:*

**Bánh hoa quế:*

**Bánh ngó sen:*

[Husky] Chương 250: [Long Huyết Sơn] Chấp niệm

Edit: Chu

Beta: Shira

Chỉ khi màn đêm buông xuống được yên tĩnh một mình, tại Vu Sơn Điện, sâu trong màn mỏng, chờ Mặc Nhiên ngủ say, Sở Văn Ninh mới có thể đứng dậy, vuốt ve gương mặt tái nhợt của Mặc Nhiên.

Mới có thể nhẹ nhàng nói một câu: “Thực xin lỗi, là sư phụ bảo vệ người không tốt.”

Là ta bảo vệ người không tốt.

Khiến người trở thành quân cờ của kẻ khác.

Trở thành bạo quân bị vạn người thoá mạ.

Trên đời không ai biết rõ người thế nào, không ai biết người từng thiện lương, người từng hồn nhiên, không biết người từng vì không cứu được một con giun trong ngày mưa mà buồn rầu, người từng vì hoa sen nở đầy hồ mà cười xán lạn.

Trên đời ai cũng oán người máu lạnh vô tình, lại không biết người từng thẹn thùng gãi đầu nói: “Ta, ta cũng chẳng có năng lực gì, sau này nhàn rồi có chút tiền, có nhiều phòng chút, đều cho những người không có nơi dừng chân như ta trước kia, vậy là được rồi.”

Ai cũng hận người sát phạt tàn sát, lại không biết người từng nói với ta: “Sư tôn, ta muốn có thần võ Thiên Vấn như người. Nó có thể phân rõ trắng đen, còn có thể cứu mạng nữa.”

Ai cũng nguyên rủa người, ai cũng có thể giết.

Ta biết chân tướng rồi, lại không thể trả lại tôn nghiêm cho người.

Có lẽ người như Mặc Nhiên vẫn nhạy bén với ánh mắt, cho dù lúc ngủ cũng chẳng ngoại lệ. Hắn khẽ nâng mí mắt, Sở Văn Ninh chưa kịp phản ứng, đã mở mắt ra: “Người...”

Quả nhiên là bốn mắt nhìn nhau.

“Người đang nhìn gì thế?”

Cảm xúc của Sở Văn Ninh lúc này đã căng cứng tới tận cùng, y không biết nên ứng đối thế nào, vì thế trở mình, không đối diện với Mặc Nhiên nữa, sau đó mới nói: “Không có gì.”

Mặc Nhiên không nói gì, một lát sau, một thân thể ấm áp ôm chặt lấy y từ phía sau, lồng ngực rắn chắc dán lên lưng Sở Văn Ninh.

Trong đêm tối, Sở Văn Ninh mở mắt ra, gió nhẹ trước mắt nhẹ phất động, phía sau là lồng ngực ấm áp của Đạp Tiên Đế Quân. Tiếng nói của nam nhân này có lẽ là trào phúng hoặc là lười biếng, nhàn nhạt nói: “Trên người người lạnh quá, có mồ hôi này.”

Nói xong, vùi vào gáy hít nhẹ.

“Có phải mơ thấy ác mộng rồi không?” Mặc Nhiên cười khẽ, mang theo chút nhàn nhã của người mới tỉnh ngủ, “Vẫn còn cảm thấy chút mùi sợ hãi này.”

Sở Văn Ninh không đáp, nhưng y quả thật đang run lên rất nhẹ.

Không phải sợ, là vì khổ sở và tự trách cơ hồ muốn làm y suy sụp, y cơ hồ kiệt quệ hết khí lực cả người, chỉ vì giữ chút trấn định cuối cùng.

Y cuối cùng vẫn thành công dưới mí mắt Mặc Nhiên ra vẻ không có gì, Mặc Nhiên không cảm thấy y khác thường, lúc sau ngáp một cái, người dần dần thanh tỉnh. Hắn lại hít bên vai và tóc mai của Sở Văn Ninh, cảm thấy mỹ mãn mà “Hừ” một tiếng.

“Có điều nói đi nói lại, thân thể này của người, sao ra mồ hôi cũng có hương hoa như thế?” Hắn cười như không cười, “Cứ như cỏ cây tu thành người ấy.”

Nếu ngày thường trêu chọc như vậy, rước lấy chắc chắn là một cơn giận rồi bị mắng tới cực điểm.

Nhưng đêm nay, Mặc Nhiên đợi một lát, lại không đợi được câu đáp của Sở Văn Ninh. Hắn có hơi ngoài ý muốn, nên dứt khoát đứng dậy, lật người Sở

Vân Ninh lại, chế trụ y chặt chặt chẽ chẽ lần nữa, thân hình cao lớn hùng hồn hoàn toàn phủ lên người dưới thân.

Mắt hăn nhìn vào mắt y.

Y nằm dưới thân hăn, trong mắt chỉ có nhau.

Nến trong điện chưa từng tắt, xuyên qua màn lụa trùng trùng điệp điệp chiếu vào, trong ánh sáng mờ ảo như vậy, Mặc Nhiên nhìn chăm chăm gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc kia.

Vẫn là mày kiếm sắc bén, mắt phượng tà phi, mũi cao thẳng, trên mặt mày vương ngạo khí trời sinh.

Nhưng không biết vì sao, đêm nay tựa hồ có chút không đúng lắm.

“Người sao thế?” Hăn vươn tay, chạm lên gương mặt Sở Vân Ninh. Đầu ngón tay truyền tới sự run rẩy, người dưới thân bỗng nhắm mắt lại, tất cả cảm xúc, ẩn nhẫn không lộ ra.

Mặc Nhiên hoàn toàn thanh tỉnh lại từ cơn ngái ngủ.

Hăn cảm thấy kích thích.

Sở Vân Ninh cũng được, môi mỏng nhạt màu cũng thế, hay là lớp da mặt mỏng dễ xấu hổ... Tất cả những thứ này làm ham muốn chinh phục trong lòng hăn nhận được thoả mãn lớn nhất.

Nhưng mơ hồ có loại cảm giác không yên ổn, làm Mặc Nhiên lại nhẫn nại hỏi y thêm lần nữa: “Người rốt cuộc làm sao thế?”

Sở Vân Ninh mở mắt ra, con ngươi hé mở chớp động ánh sáng vỡ vụn.

Lòng y đau khổ khó chịu không nơi phát tiết, vẫn nói một câu mất tiếng: “Chúng ta... Sao lại đi tới bước đường này.”

“...”

“Nếu ngăn cản sớm hơn chút, có thể không giống như này hay không.”

Mặc Nhiên không trả lời, hăn cảm thấy Sở Vân Ninh thực buồn cười, đã bại dưới tay mình lâu như vậy rồi, thành thân, phong phi, thành cấm luyện. Hết thầy đều định một kết cục này, sao tối nay lại miên man suy nghĩ, lại có ý niệm như vậy.

Đêm Vu Sơn Điện không có ai, chỉ có đôi oán lữ loã thể trên giường.

Hương hoa ngoài hiên bay vào cửa sổ làm tâm tình Mặc Nhiên vui sướng, cũng không muốn nổi giận với nam nhân chẳng biết tốt xấu này.

Kiên nhẫn của hần với Sở phi, so với kiên nhẫn cho Hoàng Hậu còn hơn không ít.

Nên hần rất hứng thú mà nhìn Sở Văn Ninh ẩn nhẫn cùng thống khổ, nhìn nhìn, trong lòng phát ngứa, nóng cháy như có ngọn lửa bốc lên.

Nên hần hiếm khi vừa nói vừa cười, mang theo chút lười biếng: “Nếu Văn Ninh phát hiện sớm hơn, muốn cản bốn toạ thế nào?”

Đầu ngón tay vuốt ve từng tắc. Đạp Tiên Quân gọi cảm lại biếng nhác: “Dùng thân thể ư?”

Nhìn ánh mắt Sở Văn Ninh trong nháy mắt hiện lên một tầng cảm xúc phức tạp không rõ, ánh mắt Mặc Nhiên ướm át sâu thẳm hơn, sau một hồi lâu, hần thấp giọng mắng.

Hần không chịu nổi Sở Văn Ninh làm ra bất cứ dụ hoặc nào với hần, cho dù là cố ý hay vô tình.

Chưa từng giải thích nhiều, cũng không có bất cứ giả thiết nào.

Như đã thú hoan hợp, hần nâng đôi chân thon dài săn chắc của Sở Văn Ninh lên, có hơi dồn dập đâm vào——

Tình dịch khi này làm tình còn chưa rỉ ra, thậm chí hậu huyết vẫn còn nhớ rõ kích thích khi nam nhân làm loạn lúc này, rất thuận lợi đã có thể tiếp nhận dương vật hần.

Lúc đâm vào trong, cả hần cùng Sở Văn Ninh đều không nhận được thở dốc rên rỉ một tiếng.

Sở Văn Ninh mê mang mở mắt, thấy lồng ngực săn chắc của Mặc Nhiên, khuôn mặt tuần tú đắm chìm trong ái dục, môi no đủ hình dạng đẹp đẽ khê mở, vì sáng khoái mà thở dốc...

Nếu Bát Khố Trường Hận vì dục vọng của con người mà sinh, chẳng lẽ mình là tàn khu, vẫn có thể gọi lên nhiệt liệt trong lòng Mặc Nhiên ư?

Y không biết.

Một đêm ấy lăn qua lộn lại trên giường cùng Mặc Nhiên làm tình, tâm tư y quá loạn, cũng chẳng còn sức mà kịch liệt phản kháng như ngày thường.

Mặc Nhiên bị loại biểu hiện khác thường này của y kích thích, hoặc có lẽ vì thân thể Sở Văn Ninh không khoẻ, ngày ấy phát sốt nhẹ, nên khi vào trong phá lệ nóng bỏng. Tóm lại Mặc Nhiên nâng chân y lên, dồn dập kín kẽ mà

làm, hắn không ngừng hôn lên môi Sở Văn Ninh, ôm hông Sở Văn Ninh đưa đẩy, lại nâng một chân Sở Văn Ninh lên, dùng biên độ nhỏ đâm vào đồn dập.

Lòng Sở Văn Ninh rất loạn, hầu kết nhấp nhô, không còn tự chủ được như xưa, thậm chí thỉnh thoảng bị đâm vào còn thấp giọng rên rỉ.

Phản ứng của y làm Mặc Nhiên càng thêm hưng phấn, giữa giường hỗn độn, Đạp Tiên Đế Quân gợi cảm thở gấp, giọng trầm thấp: “Có phải chỗ này không?”

Kỳ thật điểm nhạy cảm của Sở Văn Ninh Mặc Nhiên đều rõ ràng, dù sao cũng làm nhiều lần như vậy, nhưng sức nhẫn nại của Sở Văn Ninh kinh người, rất hiếm khi rên rỉ trên giường, nên Mặc Nhiên lại không thể xác định rõ lắm.

Hắn liền thay đổi góc độ chút, hoặc thay đổi tư thế chút, mỗi lần điều chỉnh hắn đều nhìn gương mặt tuần tú của Sở Văn Ninh nhú mi lại.

“Ta làm người ở đâu, người thoải mái nhất?”

Thực loạn.

Tất cả đều thực loạn.

Sở Văn Ninh nghe thấy Mặc Nhiên không ngừng hỏi bên tai mình, hôn lên, thở dốc, thống khổ và tình ái quay cuồng như mưa rền gió dữ đan chéo nhau.

Y thế mà lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy mình như lực bình*, không giữ được gì, chẳng khống chế được gì, không thay đổi nổi gì.

Một đêm này, y lần đầu tiên yếu ớt như vậy.

Càng muốn mạng chính là tuy rằng y không đáp, nhưng Mặc Nhiên rất nhanh đã từ run rẩy và thần sắc của y nhìn ra góc độ và vị trí y không chịu nổi nhất kia.

Vì thế hắn cuồng nhiệt kịch liệt đâm vào, mỗi lần đều đâm vào sợi gân mẫn cảm nhất trong cơ thể Sở Văn Ninh kia, lúc đầu Sở Văn Ninh còn cắn môi chịu đựng, nhưng sau đó Mặc Nhiên dùng sức lại đồn dập kích thích, tiếng tinh hoàn và vùng mông va chạm nhau phát ra tiếng bạch bạch làm người ta mặt đỏ tim đập, nơi bọn họ giao hợp có ái dịch rỉ ra, ướt đẫm một khoảng lớn...

Lúc này, Sở Văn Ninh còn căng cứng cơ thể, nhưng Mặc Nhiên giơ tay kéo cầm y qua, phía dưới vẫn mãnh liệt đâm vào làm loạn y, nhưng môi lại đôi khát ướt át ngậm lấy.

Hốc mắt hần đột nhiên có chút đỏ.

Nụ hôn kết thúc, muốn nhìn, lại không biết vì sao rốt cuộc không thể nhìn nổi.

Y nằm dưới thân Mặc Nhiên, theo động tác xâm phạm của của hần mà thấp thấp rên rỉ, bất lực thở dốc.

Y muốn trở tay giữ lấy đệm giường, tựa hồ muốn giữ lại ngạo khí đã sụp đổ của mình. Nhưng vô dụng, Mặc Nhiên làm quá hung ác, quá kín kẽ.

Chân y đều run rẩy, giữa đùi đã bị làm cho ướt đầm chặt vật từ lâu, mình cũng nhỏ giọng rên rỉ, thậm chí khi Mặc Nhiên dùng sức làm bạo ngược nhất, y thể mà thất thần, bị làm tới mở lớn hai chân, ngón chân căng chặt, cơ hồ là thất thanh thở dốc dưới thân Mặc Nhiên: “A... Ừm... Ừ a...”

Lúc ấy, ánh mắt Mặc Nhiên u ám tới lợi hại.

Y rên càng lớn, càng thất thố, Mặc Nhiên làm càng hung hăng, càng cương mãnh.

Vì thế nghiêng trời lệch đất, giường cũng muốn lệch cả đi, chăn gối đều đã sau vị trí, ướt đầm, nhưng hai người đang kịch liệt làm tình không rảnh mà quan tâm.

Loại tính ái này thậm chí có thể nói là triền miên.

Động tĩnh kia thậm chí làm cung nhân trực đêm ở ngoài, ngày thứ hai nhìn thấy Sở Văn Ninh, mặt đỏ bừng, ánh mắt lộ ra ý tìm kiếm chút ái muội.

Hần bắn cho y, y cũng bị hần kích thích tới đạt cao trào, đệm giường bị làm cho dính nhớp tanh nồng.

Kỳ thật từ khi Sở Văn Ninh bị giam lỏng tới nay, lâu như vậy có thể xem như đây là lần đầu tiên không bị chuốc thuốc, bị Mặc Nhiên đâm tới xuất tinh.

Trong hoảng hốt, y nghe thấy Mặc Nhiên trầm thấp nói: “Chúng ta thuận lý thành chương tới bước ngày hôm nay, người biết vì sao không?”

“...”

“Ta đã muốn thương người từ lâu rồi.” Ngón tay Mặc Nhiên len vào mái tóc dài đen nhánh của Sở Văn Ninh, “Ta cực kỳ hận người cao cao tại thượng, đáng vẻ thần tình lạnh lùng, cho dù ta có làm gì, cũng không nhận được nửa câu tốt của người.”

Lông mi Sở Văn Ninh run rẩy, cơ hồ là đau đớn.

Người nọ vẫn còn lăm bắm bên tóc mai y không ngừng. Rõ ràng người bị khinh nhục là y, nhưng nam nhân chiếm tiện nghi nhắc lại chuyện cũ kia ngược lại giống oán phụ hơn, “Cho dù ta làm tốt tới đâu, cố hết sức, người cũng chẳng thèm liếc nhìn ta một cái.”

Không phải, giữa ta và người, cũng từng hoà hoãn, cũng từng có một bầu rượu giữa hoa, từng che một chiếc dù trong mưa. Nhưng người đều quên mất rồi, mà ta cũng chẳng thể nhắc lại.

“Nên là, người xem đi. Chỉ có bẻ gãy tay chân người, rút gân rút xương, cắt sạch vuốt nhọn, người mới có thể ngoan ngoãn nằm dưới thân ta.” Mặc Nhiên hôn y, ngữ khí vừa điên cuồng và cuồng nhiệt, “Ta chỉ có lên làm Đạp Tiên Đế Quân, mới có thể ức hiếp người, tra tấn người, cưỡng bách người, giẫm đạp người.”

Dương vật mới phóng thích vẫn còn hơi cứng, ở trong cơ thể y giằng giật.

“Có thể thấy đáng vẻ bây giờ của người.” Mặc Nhiên nhẹ giọng nói, “Dù bị Địa Ngục phán dâm tội, cũng có giá trị. Cũng đủ kích thích rồi.”

Hắn vuốt tóc Sở Văn Ninh, dương vật cuối cùng cũng chẳng rút ra.

Cũng bắt đầu từ ngày ấy, Mặc Nhiên có thói quen này—— cho dù biết Sở Văn Ninh sẽ sinh bệnh, cho dù biết như vậy không tốt, Mặc Nhiên cũng không muốn rút ra.

Trong lòng hắn ủ một ngọn lửa khô nóng, dục vọng văng khắp nơi, thú tính dữ tợn.

Chỉ có Sở Văn Ninh là nước của hắn, là lồng của hắn, là người hắn muốn xé rách xé nát muốn hôn lên tay chân đã mất.

Mà Sở Văn Ninh thì sao? Y đã qua cơn thống khổ ban đầu, rốt cuộc bắt đầu chậm rãi trầm tĩnh chậm rãi một mình một người, mọi manh mối ẩn giấu đã biết, suy tư người sau màn gieo Trường Hận Hoa cho Mặc Nhiên, đến tận cùng có âm mưu gì, cuối cùng là muốn thứ gì.

Về phương diện khác, tuy trên sách viết Trường Hận Hoa khi bước vào giai đoạn thứ ba sẽ không thể nhỗ được nữa, nhưng Sở Văn Ninh vẫn không muốn từ bỏ.

Y xưa nay vẫn luôn tàn nhẫn quật cường quyết không chịu thua.

Y không nghe theo vận mệnh.

Cứ vậy, từng ngày từng ngày.

Sau khi mất linh lực, Sở Văn Ninh làm gì cũng phi thường khôn khéo, huống chi còn không muốn để cho người thứ hai biết được.

Độc thủ sau màn rất khó tìm, nhỗ Trường Hận Hoa càng thiên phương dạ đàm, nhưng mục đích của người điều khiển Mặc Nhiên kia càng ngày lại càng rõ ràng——

Bởi vì Mặc Nhiên bắt đầu tu luyện Thời Không Sinh Tử Môn.

“Thuật trọng sinh, bốn toạ không luyện được.”

Vẫn nhớ rõ ngày ấy Mặc Nhiên khoanh tay đứng bên cửa sổ, nhìn chim hoàng oanh bay loạn, nhàn nhạt nói, “Xem tài liệu thì, phải cần nhân tài âm khí nặng mới tu luyện được.” Nói, hắt quay đầu, liếc nhìn Sở Văn Ninh một cái, “Ta muốn luyện đệ nhất cấm thuật.”

“Thời Không Sinh Tử Môn?”

“Nếu không thì còn có thể là gì chứ?”

“... Người không có khả năng học được.”

Mặc Nhiên liền cười: “Nắm thử rồi hãy cúi đầu. Còn chưa làm gì, nói khả năng với không khả gì chứ.”

Sở Văn Ninh lắc đầu nói: “Đệ nhất cấm thuật này nghịch thiên đổi mệnh, xé rách không gian hai hồng trần liên quan nhau, thiên đạo xưa nay không dung thứ——”

Y còn chưa nói xong, câu chuyện đã bị cắt ngang.

Biểu tình Mặc Nhiên rất lười biếng: “Thiên đạo là cái quái gì, Sao nó phải dung thứ cho ta? Đời này của bốn toạ, không tin nhất chính là mệnh.”

Vì thế hắt mặc kệ hết thảy để luyện. Đệ nhất cấm thuật thất truyền đã lâu, Mặc Nhiên lại lòi ra lần nữa, vất vả lắm mới tìm được bản ghi chép cũ còn thiếu mất phần quan trọng nhất. Không có bí kíp hoàn chỉnh, cho dù linh

lực Mặc Nhiên cường hãn, cũng chỉ có thể luyện thành Không Gian Môn, mà không thể xé rách thời không chân chính.

Mà cũng từ đó, Sở Văn Ninh cũng dần hiểu ra rắc tâm của kẻ gieo hoa cỏ cho Mặc Nhiên——

Nhất định không phải vì thống nhất thiên hạ. Y đoán, mục đích của người kia, chính là để mở ra Thời Không Sinh Tử Môn. Hơn nữa không phải một vết rách nhỏ, có lẽ là muốn triệt triệt để để nối liền hai hồng trần với nhau.

Chỉ có rất ít người, ví dụ loại người trời sinh linh lực hùng hậu bá đạo thiên túng chi tài như Mặc Nhiên mới có khả năng làm được chuyện này.

[Husky] Chương 251: [Long Huyết sơn] Trở về

Edit: Bubble

“Người muốn dùng đệ nhất cấm thuật làm gì?”

Cũng chẳng biết là y đã hỏi lần thứ bao nhiêu rồi, hôm nay Mặc Nhiên tâm tình vui vẻ mới rút cuộc từ tốn đáp: “Trở lại quá khứ.”

“Sau đó thì sao?”

Đạp Tiên Quân nhắc mí mắt: “Cứu hắc trở về.”

“Hắc” là ai, tất nhiên không cần nói cũng biết.

Sở Văn Ninh bạch y như tuyết, đứng trước mặt Mặc Nhiên: “Nếu người từng cẩn thận xem qua Đệ nhất cấm thuật tương quan điển tịch, người nên biết, không có kẻ nào thi thuật xoay chuyển thời không có thể có cái kết tốt đẹp. Một vị tông sư có ý đồ đưa nữ nhi của mình từ một thời không khác về bên người, cuối cùng lại cùng chính mình của thời không kia đối đầu giết hại lẫn nhau. Chuyện đó kết cục thế nào, hắc là người cũng biết.”

Mặc Nhiên nhú mày thay đổi cái dáng ngồi, hai chân giao nhau nghiêng mặt nhìn y: “Bốn tọa thực sự không biết.”

“...”

“Loại ví dụ thất bại này không có tính tham khảo.”

Sở Văn Ninh đáp: “Chưa từng có ai thành công.”

Mặc Nhiên nói: “Vậy coi như Bốn tọa là người đầu tiên thành công.”

Sở Văn Ninh lại nói: “Một khi thời không hỗn loạn, người căn bản không biết sẽ dẫn tới hậu quả gì.”

Thanh âm Mặc Nhiên cơ hồ là cười nhạo: “Kể cả thiên hạ đại loạn, hồng thủy ngập trời thì cũng liên quan gì đến Bốn tọa?”

Sở Văn Ninh vẫn không cam lòng: “Cứ cho là người thật sự có thể đem Sư Minh Tịnh từ một thời không khác về, còn người ở thời không ấy thì sao?”

Người định thương lượng thế nào? Nếu sự tình hai tông sư cường đoạt một người năm đó một lần nữa tái diễn, người rút cuộc giải quyết ra sao?”

Mặc Nhiên bật cười khe khẽ: “Chẳng qua cũng chỉ là ta ở hồng trần khác mà thôi. Nếu hãn dám can, giết quách đi là xong.”

Sở Văn Ninh đột nhiên im bật, cảm thấy toàn thân dâng lên một cỗ run rẩy rùng mình.

Mặc Nhiên thật sự phát điên rồi!

“Lại nếu như...” Sở Văn Ninh vẫn cố gắng chậm rãi nói, “Người dẫm vào vết xe đổ của tông sư đoạt nữ năm đó, trong quá trình người cùng chính mình cường đoạt Sư Minh Tịnh phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Sư Minh Tịnh ở trần thế kia chỉ sợ cũng sẽ bị cắn nát ở khe hở thời không, người...”

Lúc này lời còn chưa dứt, thanh âm loảng xoảng đã vang lên.

Mặc Nhiên đột ngột đứng dậy, đá văng đĩa đựng trái cây đặt trên bàn đá. Nho, cam, quýt, vải,... giờ phút này đều như đầu người bị hãn một đao chém đứt, nhanh như chớp lăn lông lốc đầy đất.

Đạp Tiên Quân bước nhanh qua, đạp lên tấm thảm thêu hoa văn ám long đỏ rực. Trái cây bị dẫm nát lẫn lóc, nho nứt như máu, vải nát tựa óc... Nơi đây tràn ngập hương vị thanh ngọt của hoa quả nhưng cơ hồ lại phảng phất như đứng giữa núi thây biển máu. Hãn đột nhiên túm lấy cổ áo Sở Văn Ninh, ánh mắt như hùm như sói.

“Ta biết người chướng mắt hãn, luôn hy vọng hãn chết.” Mặc Nhiên âm trầm nói, “Nhưng người cũng quá mức ác độc rồi. Dù thế nào hãn cũng là đồ đệ người, đã từng lạy người, tin tưởng người. Sở Văn Ninh, vậy mà người lại có thể nguyên rửa hãn.”

“Ta không có nguyên rửa hãn, những lời nói với người đều là sự thật.”

Mặc Nhiên lạnh lùng đáp: “Ai muốn nghe sự thật của người? Người Bốn tọa muốn, kể cả phải xé rách thời không xoay chuyển càn khôn cũng phải đem trở về! Hồng trần ngăn cách xé hồng trần, bản thân ta ngăn cản vậy giết ta —— Nếu người muốn can, vậy thì...”

Hãn thở hển hển một lát, trong ánh mắt điên cuồng lại có chút âm ớn lạnh. Vậy thì thế nào? Chà đạp? Hãn đã sớm đập vỡ tôn nghiêm của Sở Văn Ninh.

Dâm nhục cường đoạt? Sở Văn Ninh thân nam nhân nhưng sớm đã cùng hắc bá đường thành thân.

Hay là, giết? Đột nhiên hắc thấy tâm can ngọt ngào đau đớn, chẳng thể nói lên lời, cũng chẳng biết vì sao mình lại như thế.

Mặc Nhiên tức giận rời đi, để Sở Văn Ninh một mình đứng giữa đại điện trống vắng hiu quạnh. Xung quanh y nơi nào cũng là bóng tối u ám. Y biết bóng tối này được dựng lên bởi một người. Đạp Tiên quân cũng thế, Bắc Đẩu Tiên Tôn cũng vậy, đều đã chìm sâu vào vũng bùn lầy.

Nhưng y nên làm cái gì bây giờ?

Đệ nhất cấm thuật một khi thi triển, nếu chỉ là xé mở một vết nứt nhỏ thì chưa gây ra chuyện gì lớn, tựa như vết sẹo trên cơ thể người qua thời gian có thể kết vảy, thời không cũng có thể tự liền lại. Nhưng nếu là xé mở một cánh cửa lớn, biến số nhiều, hai hồng trần đan chéo nhau hỗn loạn, cuối cùng có lẽ sẽ dẫn đến kết cục như trong sách cổ ghi lại.

Nứt toạc.

“Hồng trần có tự, nếu tự nứt toạc, thiên phạt buông xuống, toàn về Hồng Mông*.”

(Hồng trần có trật tự, nếu trật tự bị phá vỡ, trừng phạt của trời cao giáng xuống đưa tất cả về cõi hỗn độn)

**Hồng Mông: Cõi bao la mờ mịt, hoang sơ, chưa có vũ trụ, chưa có thế giới vật chất, ý thức tinh thần. Từ của Phật giáo.*

—— Những lời này Sở Văn Ninh không nhớ rõ y đã đọc được ở nơi nào, nhưng ấn tượng lại cực kỳ rõ ràng, chính là nói về hậu quả khi thời không sinh tử môn mất khống chế.

Cái gọi là “thiên phạt buông xuống, toàn về Hồng Mông”, chính là nói thiên tiên sẽ giáng trừng phạt xuống thế gian, đem hai thứ thời không hỗn loạn nghiền thành bột mịn, quay về với hư vô.

Đệ nhất cấm thuật mất khống chế, đại khái sẽ khiến hai thời không bị hủy diệt hoàn toàn. Cho nên bất luận như thế nào cũng không thể để cho loại chuyện này phát sinh, không thể để Mặc Nhiên cứ như vậy tiếp tục chìm sâu xuống.

Buổi tối hôm đó, Mặc Nhiên vội vàng đi xử lý bạo loạn ở Côn Luân nên không quấy nhiễu Sở Văn Ninh. Vì thế Sở Văn Ninh lại cầm phong đăng, đi tới Tàng Thư Các.

Đây cũng là chút nhân tâm của Mặc Nhiên. Hẳn biết Sở Văn Ninh không thích nhàm chán bó buộc, cho nên trừ thời điểm bị chọc giận, ngày thường không hạ kết giới ở Tử Sinh Đình. Đừng nói Tàng Thư Các, sau núi, kể cả kho thần võ hãn cũng để mặc Sở Văn Ninh muốn đi đâu thì đi.

Việc này với nuôi mèo cũng giống nhau.

Mài răng nanh, cắt móng vuốt, thế cũng là đủ rồi. Nếu còn đem chân đánh gãy khiến mèo không thể động đậy, dã tính toàn vô thì cũng thật quá mức nhàm chán.

Sở Văn Ninh ở Tàng Thư Các nghiên cứu đến tương đối mạch lạc, kết hợp với tình huống trước mắt cuối cùng kết luận được hai điểm: Thứ nhất, người đứng sau màn phải cực kỳ am hiểu dùng dục, nhưng linh lực nhất định không quá mạnh. Điểm này cũng dễ lý giải, bởi vì nếu người này linh lực hùng hậu thì căn bản không cần phải bày mưu tính kế giả tá nhân thủ tới làm những việc này. Thứ hai, việc Sư Muội chết nhất định nằm trong kế hoạch của người sau màn, mục đích để châm lên hận thù trong lòng Mặc Nhiên.

Điểm này Sở Văn Ninh cũng tìm được bằng chứng trong sách cổ.

“Bát Khổ* Trường Hận tuy hủy diệt tính thiện nhưng đồng thời cũng giữ lại hồi ức tốt đẹp về một người nào đó.” Ma văn phức tạp trong sách cổ tạm dịch bằng câu chữ, “Bởi vậy, người thi thuật thường khiến cho Trường Hận Hoa chủ giữ lại ký ức đối với chính mình, khiến cho Trường Hận Hoa chủ đồng cảm với người thi thuật, ý lại người thi thuật, nguyện vì họ vào sinh ra tử.”

**Bát khổ: tám mỗi khổ, tất cả chúng sanh còn luân hồi sanh tử đều phải chịu những mỗi khổ này: Sanh khổ, Lão khổ, Bệnh khổ, Tử khổ, Cầu bất đắc khổ (Muốn mà không được), Ái biệt ly khổ (Yêu mà phải chia xa), Oán tăng hội khổ (Ghét mà phải ở gần), Ngũ ấm xí thạnh khổ (Sống không hài hòa). Theo ngôn ngữ Phật giáo.*

Sư Muội đã sớm qua đời, là y chính mắt nhìn thấy nên sẽ không phải là giả. Bởi vậy Sư Muội hẳn là không phải người thi thuật. Nhưng Mặc Nhiên hiển nhiên nhớ rõ những hồi ức tốt đẹp cùng Sư Muội, mà người phía sau màn lại lợi dụng đúng điểm ôn nhu duy nhất này của Mặc Nhiên mà dụ hoặc hẳn chạm vào tam đại cấm thuật.

Từ việc dùng Trân Lung Kỳ Cục khống chế thiên hạ cho đến Trọng Sinh Chi Thuật làm người chết sống lại. Bây giờ là Thời Không Sinh Tử Môn xoay chuyển càn khôn.

Mặc Nhiên quả thật đã nhất nhất ném trái từng thứ một, bất luận có thành công hay là không. Người nào khát vọng bức thiết đến nỗi nhất định phải khống chế tam đại cấm thuật? Người nào sẽ hy vọng thời không bị xé rách, mạo hiểm hai hồng trần đều có thể tan thành cát bụi chỉ để thỏa mãn tư dục của chính mình?

Sở Văn Ninh không thể nghĩ ra nổi. Nhưng đáp án giờ phút này không phải vấn đề quan trọng nhất, quan trọng là y nên làm thế nào để bắt kịp việc Mặc Nhiên mở ra Sinh Tử Môn, ngăn cản thất thủy mọi chuyện phát sinh.

Y suy tư hồi lâu, rốt cuộc thấy rõ trước mắt mình chỉ có duy nhất một con đường—— Phải giết chết Đạp Tiên Đế Quân, sau đó trở lại quá khứ, lúc trong tâm can Mặc Nhiên còn chưa bị Bát Khổ Trường Hận bắt rễ sâu vào, nghĩ cách nhổ ra, đem tất cả ngăn chặn. Gieo Bát Khổ Trường Hận lên một người không có khả năng gieo thêm lần thứ hai. Chẳng sợ sau khi Đạp Tiên Quân chết, độc thủ phía sau màn vẫn nghĩ cách mở ra Thời Không Sinh Tử Môn, không có biện pháp có được Mặc Vi Vũ chiến lực mạnh nhất.

Giết chết Đạp Tiên Đế Quân...

Ban đêm, Tàng Thư Các có thiêu thân, lao vào phong đăng của Sở Văn Ninh, nháy mắt bị ngọn lửa nuốt đến một mảnh tàn thân không còn.

Sở Văn Ninh một mình nhìn ánh lửa leo lắt, lại nhìn những con thiêu thân vụng về ngu ngốc.

Lửa rất sáng, tim lại rất lạnh.

Giết chết Đạp Tiên Đế Quân... Giết Đạp Tiên Đế Quân...

Giết Mặc Nhiên. Giết nam tử đáng thương bị khống chế, bị lợi dụng, bị kiểm soát, không có lấy một ngày vui vẻ.

Trước đây thân là sư tôn lại không bảo vệ tốt cho hãn, hiện giờ lại phải thân thủ mưu hoa, bắt hãn đền tội.

Sở Văn Ninh bỗng dừng khép mắt, hơi ngửa đầu ra sau, lấy kệ sách làm gối. Phong đăng lấp lánh nhấp nháy, mà y cũng hệt như thiêu thân lao vào liệt hỏa.

Phải giết Mặc Vi Vũ.

Trời mưa.

Mưa nhỏ tầm tã, triền miên kéo dài.

Sở Văn Ninh là nam sủng của hãn, từ giấc ngủ mơ màng tỉnh lại.

Mặc Nhiên dự vọng cùng tinh lực trước nay đều thực kinh người, Sở Văn Ninh không biết người này có đối với Tổng Thu Đồng cũng như vậy không ngừng nghỉ dây dưa hay không? Hãn phát tiết đến tột cùng là bản năng thú dục hay chỉ là đối với một mình y mới tàn nhẫn như vậy?

Không còn quan trọng nữa.

Mặc Nhiên lúc này say ngủ bên người y, so với những đêm dài trước đây cũng không có quá nhiều bất đồng. Trong khoảng thời gian này hãn càng lúc càng hoang đường, ham muốn cũng càng ngày càng nhiều, làm xong nếu không có sự tình gì sẽ không rời đi. Hôm sau tỉnh lại hoặc là thiết triều, hoặc là thêm một phen mây mưa.

Giết hãn.

Lực lượng kém xa như vậy, Sở Văn Ninh không cảm thấy bản thân sẽ có cơ hội thắng, kể cả nằm kề bên gối.

Có lẽ chờ thêm một chút đi. Y nói với chính mình như vậy.

Chung quy lại có hai việc phải làm. Một mặt giết người, một mặt vượt trước độc thủ phía sau màn, mở ra Thời Không Sinh Tử Môn, ngăn cản Mặc Nhiên trong quá khứ bị Trường Hận Hoa cắn nuốt. Vì điều thứ nhất không thể hoàn thành ngay lập tức, y liền đi đến điều thứ hai —— Mở ra đệ nhất cấm thuật, Sinh Tử Môn.

Về cấm thuật này, trong đầu y chẳng hiểu sao lại có chút ấn tượng mơ hồ. Kết hợp với cuộn giấy mà Mặc Nhiên tìm được, sau khi thất bại vô số lần, y rốt cuộc khôi phục được đại khái nguyên trạng chú quyết. Nhưng bởi vì không có linh hạch, Sở Văn Ninh rất khó thi triển pháp thuật, cũng may y

cùng Cửu Ca trời sinh ăn ý, chẳng sợ không có linh hạch cũng có thể triệu hoán. Do đó tuy rằng đi từng bước một thật khó khăn, tất sẽ có lúc suy sụp nản lòng. Song cuối cùng, Sở Văn Ninh mượn chỉ lực của Cửu Ca, xé rách được một vết nứt thời không cực nhỏ.

Đó thực sự là khe hở có thể dẫn đến quá khứ.

Y tiến lại gần, nghe được trong khe hở vọng đến một tiếng còi vang. - -

Thời Không Sinh Tử Môn, mở ra còi vang, đóng lại cũng còi vang. So với lời đồn quả thực không chút sai biệt.

Y đột nhiên nghe được một thanh âm từ nơi xa xa vọng đến: “Bệ hạ đi đâu vậy?”

Mới đầu tâm như nổi trống, nhưng thật sự thuyên đến đầu cầu, thế nhưng đột ngột thản nhiên.

“Bệ hạ đi đâu vậy?”

Thanh âm kia một lần nữa lặp lại. Sở Văn Ninh nhìn thoáng qua hướng Vu Sơn điện đã khởi ca vũ —— Hôm nay y chọc Mặc Nhiên nổi trận lôi đình, lúc này Mặc Nhiên đã triệu Tổng Thu Đồng qua tương bồi, hẳn là sẽ không tìm y nữa.

Y hít một hơi thật sâu, mắt phượng lóe sáng: “Ta muốn trở lại thời điểm Mặc Nhiên vừa trúng Bát Khổ Trường Hận Hoa kia được một năm.”

Y thử, cố gắng nói thật rõ ràng.

“Cũng chính là lúc Trường Hận Hoa còn ở giai đoạn một, hết thấy đều có thể vẫn hồi.... Người hiểu không?”

Khe nứt vẫn nguyên trạng không hề đáp ứng, nhưng ngay lúc Sở Văn Ninh sắp sửa thất vọng, một đạo ánh sáng lấp lánh bùng lên, đường hầm thời không chậm rãi mở ra.

Bước một bước vào, y cảm thấy choáng váng. Đến khi đã bình tĩnh trở lại, y mở to mắt, vừa lúc trước mặt có vài cánh hoa đào lặng lẽ rơi xuống.

Y... Y thật sự quay về nhiều năm trước kia.

Lúc này, Tử Sinh Đình nguyệt bạch phong thanh, đương lúc xuân sắp tàn.

“...” Sở Văn Ninh đứng sững trong chốc lát, tận lực trấn tĩnh cảm xúc của mình, sau đó bước ra từ trong khe.

Y phát hiện chính mình đang ở sau núi. Hương hoa cỏ thanh khiết theo gió đảo qua khứu giác, phía xa xa ánh lên tia sáng lấp lánh của hàng ngàn ngọn đèn dầu. Ấy là ánh sáng phát ra từ phòng của các đệ tử, trong bóng đêm quần tụ thành một dải ngân hà yên bình.

Quay về chốn cũ, phảng phất như trong giấc mộng.

Sở Văn Ninh đứng ở chỗ cũ, trên mặt tuy không có quá nhiều biểu tình nhưng trong lòng lại ngổn ngang trăm mối. Y chậm rãi rảo bước trên đường, nhìn đám tiểu đệ tử hi hi ha ha đùa giỡn chạy qua, thấy Toàn Cơ Trưởng lão đang cùng Lộc Tồn Trưởng lão múa kiếm tỷ thí luận bàn. Qua một chỗ ngoặt, y thậm chí còn thấy Vương Phu nhân vuốt ve con mèo nuôi đến béo mập nằm dài trên tường, ngẩng cái đầu đầy lông ngừ ngừ khóm hồng nguyệt quý.

Y sai rồi, không phải phảng phất như trong giấc mộng. Mấy năm nay, dù ở trong giấc mộng đẹp dễ nhất, y đều chưa từng có thể trở lại một Tử Sinh Đình như vậy.

Sở Văn Ninh nhìn cảnh tượng trước mắt, một mình bước về phía trước.

Y biết chính mình không có thói quen rời khỏi Hồng Liên Thủy Tạ vào ban đêm, vì thế cũng không quá lo lắng sẽ gặp phải chính mình của thời không này.

Đang đi, y bỗng nhiên nhìn thấy hai thiếu niên tiến tới trước mặt, một người mình diễm như hoa sen, một người chói lóa như tước bình. Bước chân y vốn đang rất thông thả nhưng lúc này cũng không nhịn được mà khựng lại.

Đó là Tiết Mông và Sư Muội thuở còn thiếu niên.

[Husky] Chương 252: [Long Huyết Sơn] Liệt hồn

Edit: Thiên Di

Beta:

Hai người bọn họ đang trò chuyện gì đó rất vui, trên mặt đều có ý cười thanh thoát, Tiết Mông thậm chí giơ tay cài một bông hoa vàng nhạt lên tóc mai Sư Muội, bị Sư Muội dở khóc dở cười gỡ xuống, cậu liền cười ha ha thành tiếng.

“A, sư tôn?”

Muốn trốn đã không kịp, lúc Tiết Mông quay đầu thoáng thấy y, đầu tiên sửng sốt, sau đó vui vẻ nói: “Hiếm khi trẻ thế này rồi vẫn gặp được sư tôn.” Vừa nói, vừa đi lên phía trước.

Sư Muội cũng cười cùng đi tới, ôn nhu hiểu lẽ nói: “Vấn an sư tôn.”

Sở Văn Ninh nhất thời không nói nên lời, y muốn thông thả đáp lời, nhưng chưa mở miệng, hốc mắt đã đỏ, may mà đêm đã khuya, bóng đêm đủ để che khuất giúp y.

Tiết Mông có hơi giống mèo nhỏ tò mò: “Sư tôn muốn đi đâu?”

“Tùy.....” Tiếng nói ra khỏi miệng, lại là khàn khàn đến kỳ cục, y vội ngừng lời, ho khan một tiếng, dừng một lát mới nói, “Tùy tiện đi thôi.”

Một lát sau, lại nhin không được hỏi thêm một câu.

“Các người thì sao?”

“Ta và Sư Muội vừa quay về từ Vô Thường Trấn. Mua rất nhiều món ngon.” Nhắc chuyện này, Tiết Mông có vẻ thật cao hứng, “Hôm nay có hội chùa đó ạ, thật sự náo nhiệt.”

Nếu là Sở Văn Ninh ở đây, cuộc đối thoại này hẳn sẽ dừng ở đây.

Sở Văn Ninh sẽ không hứng thú tìm hiểu thiếu niên thích náo nhiệt nào, mua món gì, vì sao vui vẻ như vậy.

Y khi đó nhàn nhạt, với ai cũng như gần như xa, không thích để ý việc riêng của người khác.

Nhưng Sở Văn Ninh bây giờ, lại cảm thấy Tiết Mông cũng được, Sư Muội cũng thế, bọn họ mỗi một chữ, mỗi một biểu tình, thậm chí từng ánh sáng trong mắt cũng thật trân quý.

Y muốn thấy nhiều hơn, được nghe thêm mấy câu.

Đây là hồng trần mà y, không thể có được.

Vì thế y hỏi: “Mua gì vậy?”

“Sư tôn muốn xem ạ?” Tiết Mông cao hứng phấn chấn mà lấy túi Càn Khôn của mình, như dâng vật quý, “Mứt vỏ hồng, hạt thông, hoa quế đường.....”

Lải nhải đếm, chợt lấy hoa quế đường, đưa hết vào tay Sở Văn Ninh.

“Mua nhiều, mấy thứ này cho sư tôn đó ạ.”

Sư Muội cũng mở túi mình ra, nhưng tựa hồ y không mua nhiều, lục đi lục lại, không tìm được cái gì, bên tai liền có hơi hồng.

“.....”

Sở Văn Ninh nói: “Không cần cho ta nữa.” Y nhặt hai ba viên kẹo, trả phần còn lại cho Tiết Mông. Dưới ánh trăng, ánh mắt y cơ hồ ướm át lại ôn nhu.

“Đã đủ rồi.”

Y biết Thời Không Sinh Tử Môn có thể đóng lại bất cứ lúc nào, y đã tiêu hao sức của Cửu Ca quá mức, muốn mở lần nữa không dễ. Huống chi bên kia cũng chỉ có mỗi đêm, về muộn, sợ bị Đạp Tiên Quân phát hiện.

Nhịn lại nổi lòng khó yên, y hỏi: “Mặc Nhiên đâu? Không đi với các người à?”

Hai người hai mặt nhìn nhau, Tiết Mông nói: “Sau bữa trưa đã không thấy hẵn rồi.”

Sư Muội cũng nói: “Mấy hôm nay đệ ấy không ở cùng bọn ta, có lẽ có việc riêng phải làm.”

Sở Văn Ninh vì thế tới phòng đệ tử, nhưng trong phòng không có ai, lại đến hội chùa tìm, cũng không nhìn thấy. Mắt thấy canh giờ không còn sớm, càng thêm nóng lòng.

Nhú lại mi suy tử nửa ngày, đột nhiên, y nhớ ra một chuyện.

Y nhớ ra.

Mặc Nhiên không phải là tới.....

Nghĩ một nửa lại không nghĩ nữa, loại ý niệm chột cháy lên như lửa này làm y không thể thoải mái, sắc mặt y chậm rãi trầm xuống, đốt ngón tay cũng không tự chủ siết lại.

Y nhớ ra khi Mặc Nhiên mới lạc lối thường xuyên tới một nơi.

Non nửa canh giờ sau, Sở Văn Ninh đứng ngoài lầu gỗ đan xen tím tím đỏ đỏ, biển lầu gỗ đỏ, bên trên viết bốn chữ thượng thư Đào Tiên Mời Quân to đùng.

Đây là tiên lầu Lê Viên Đào có chút danh tiếng ở phụ cận, giờ đêm đã khuya, nhưng tiên lầu lộng lẫy thơ văn hoa mỹ chỉ vừa mới mở. Trái phải khách ừa vào, phần lớn là mấy nam tử mập mạp, tiểu sinh tô son điểm phấn, mà vẻ mặt Sở Văn Ninh thanh lãnh, eo thẳng tắp, đứng trong đám đông có vẻ không hợp nhau.

“Khách quan, mời vào trong.”

“Vừa đi vừa xem nha, hôm nay Giác nhi nổi tiếng hoá trang, nổi danh khắp Tương Đàm, hát không thua Tương Phong Nhược năm đó, vũ vô lễ của Đoạn Y Hàn ngày xưa. Tám mươi văn một hồi, lên hàng đầu mười văn _____“

Ở cửa, gã sai vặt gân cổ lên gào lớn, bên cạnh có công tử nhã nhặn phe phẩy quạt, trào phúng bảo: “Thật đồng dạng, nổi danh cái gì, cũng dám so sánh với hai vị nhạc tiên Đoạn Tuân năm đó à.”

“Đúng vậy, tám mươi văn một hồi còn không thấy mặt Tuân Nhược Phong có tiếng, một vở kịch của Tuân Nhược Phong tám trăm kim còn chưa đủ đâu.”

“Rạp hát rách nát này lại lừa tiền rồi.” Có canh phu đi ngang qua, gãi nách cười khặc khặc.

Sở Văn Ninh nghe không hiểu, nghe cũng rất đau đầu. Y dứt khoát giơ tay vén màn, vào trong lầu. Bên tường treo lụa đăng cao kết, ồn ồn ào ào. Có người đang nghe diễn, có kẻ uống say, có người dính phấn trên mặt đang chìm nổi trong ánh sáng mịn diễm ôn nhu.

Con hát kim thanh ngọc chấn, tiểu thanh ngọc cơ sinh xuân.

Trên sân khấu kịch lâu một, Quý phi đang say rượu, hoa đoàn cầm thốc. Con hát kia giơ tay nhắc chân đều mềm mại bi thương, làm quần chúng phía dưới cảm động thốn thức vô tận.

“Hay——! Hay——!”

“Thêm một đoạn nữa!!”

Sở Văn Ninh bị mùi son phấn ngọt ngào làm gay mũi nhú chặt mày kiếm, sắc mặt âm trầm. Mắt phượng liếc qua, tìm kiếm một vòng, không thấy thân ảnh thiếu niên kia.

Y nghĩ, chẳng lẽ đoán nhầm nơi rồi?

Lúc này bảo nhi vội tránh đi để ý tới y, một con bướm bướm diễm lệ rực rỡ đậu xuống, nhanh nhẹn đi tới phía y, miệng tô son đỏ chói nở một nụ cười, mời chào:

“Vị công tử này, nếu nghe diễn thì mời ngồi, tìm hoan vào trong phòng.”

Sở Văn Ninh nhìn ả ta một cái: “Tìm người.”

“Tìm...” Bảo nhi ngừng lại, nụ cười vụt tắt, ánh mắt lạnh đi ba phần, “Tìm người thì tùy ý.”

Sở Văn Ninh thở dài, tháo ngọc bội bên hông ra, đó là mỹ ngọc Đạp Tiên Quân tặng y, xúc cảm ôn nhuận. Y đưa ngọc bội cho bảo nhi, nói lại: “Tìm người.”

Bảo nhi nhận lấy, vừa thấy ánh sáng tản ra, làm đôi mắt ả càng sáng ngời.

Ả cất ngọc bội cẩn thận, nở nụ cười lần nữa, càng phong phú tươi tắn hơn lúc này: “Công tử muốn tìm ai?”

“Một người trẻ tuổi thoát nhìn mười lăm mười sau tuổi.” Sở Văn Ninh nói, “Họ Mặc.”

Lầu ba trải thảm treo hoa, hoa văn trang sức ung dung. Cũng khó trách nhiều người nguyện ý mua say tại đây suốt đêm, chỉ cần đưa đủ tiền mặt, con hát liền bịa ra một giấc mộng hoa anh túc đẹp, có chi tiết anh hùng hoá cốt. Nếu đêm dài mà tiêu ma như vậy, bị ôn nhu gông cổ, ai nguyện ý đối mặt với nhân gian đầy sọ, hiện thực đau thương?

“Chính là phòng này.” Bảo nhi nâng ngón tay nhuộm hồng thon dài, lật thẻ gỗ khắc hai chữ “Dung Cừ” lại.

Ả nâng mắt lên, tâm tư lả lướt, như suy tư gì mà đánh giá Sở Văn Ninh, dò xét nói, “Công tử đừng vội, chờ nô gia gọi Cửu Nhi ra ngoài, rồi mời công tử vào phòng trò chuyện với bạn.”

“...”

Bảo nương nhìn ra ngay y để ý tới hần.

Sở Văn Ninh nhắm mắt: “Làm phiền bà rồi.”

Ả đi vào, trong phòng hình như có tiếng người, vỡ vụn không rõ.

Một lát sau, ả đi ra, một tiểu quan đi theo sau, Sở Văn Ninh liếc mắt một cái, gương mặt quan nhi Dung Cửu kia vẫn còn đà hồng, sườn mặt tựa hồ cực kỳ giống người quen nào đó. Dung Cửu thấp thỏm hành lễ với y, liền theo bảo nhi rời đi. Sở Văn Ninh đẩy cửa vào, trong phòng là một mảnh màu tím tím hồng hồng, người xem tê dại da đầu. Trong phòng không có huân hương, nhưng có mùi rượu. Gương mặt Mặc Nhiên, nằm nghiêng trên giường, ngón tay thon dài vẫn còn đang thưởng thức bầu rượu buộc tua đỏ. Giường cũng màu đỏ, thực hỗn độn. Tốt nhất đừng nghĩ trên đó đã xảy ra chuyện gì.

Y đến đó, như sương tuyết, đứng ở nơi xuân tình không hợp với mình.

“Ừm... Sư tôn tới rồi?”

“...”

“Ngồi xuống uống một chén lê rượu không? Lê Hoa Bạch, rượu ngon. Đảm bảo chưa từng nếm đâu.”

Sở Văn Ninh nói: “Người say rồi.”

Mặc Nhiên cười hì hì, thấy nam tử bạch y kia đến trước giường mình. Hần thật sự say rồi, đột nhiên duỗi tay, to gan lớn mật, ôm lấy eo Sở Văn Ninh.

“Say không tốt ư, say không sợ trời chẳng sợ đất, đến đến đến, đêm dài chậm rãi, chi bằng cùng làm loạn một hồi.”

Sở Văn Ninh không lên tiếng, chỉ kéo Mặc Nhiên từ bế dục chìm nổi như đệm giường đỏ chói mềm mại lên, gân xanh trên tay nổi lên. Y là người có phong độ tông sư, loại thời điểm này đoan trọng túc mục, chỉ có ngón tay run rẩy là bán đứng nội tâm y.

Y nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Mặc Nhiên.”

Thiếu niên say rượu “Um” một tiếng, vẫn chẳng rõ nguyên do, thậm chíang theo ý cười vô tâm vô phế.

Sở Văn Ninh khàn khàn nói: “Ta đến chậm rồi.”

Y ghé đầu lại gần, đầu ngón tay khẽ động, nháy mắt đau cực kỳ——

Cảm giác huyết nhục bị xé rách thống khổ này, thần võ dần hiện ra, gõ hải đường, đuôi cong lên, bảy dây sáng ngời. Một đàn cổ thần mộc tốt.

Sở Văn Ninh cắn răng, dùng loại linh lực tạm bợ này của thần võ độ linh lực hùng hậu đối kháng của Đạp Tiên Đế Quân quả đáng nực cười, nhưng cũng đủ để y thi triển rất nhiều pháp thuật.

Y dựa lên trán Mặc Nhiên, nhắm mắt lại.

Sau đó y cảm nhận được... Trong cơ thể Mặc Nhiên quả thực có hơi thở của Bát Khố Trường Hận Hoa, trước mắt tựa hồ thấy được một đoá hoa cánh đen, rễ cắm vào tim, chôn sâu dọc theo mạch máu bên trong.

Chính là đoá Trường Hận Hoa này.

Là ngọn nguồn của hết thảm tội ác.

Sở Văn Ninh hít sâu một hơi, y niệm chú quyết theo sách cổ ghi lại, sau đó gằn từng chữ, cơ hồ dùng hết toàn lực hét lên:

“Tách hồn!”

Sở Văn Ninh bỗng mở mắt, đáy mắt chợt hiện một tia hàn quang.

Trường Hận Hoa chỉ có thể dùng sức lực của hồn phách ức chế, y liền làm y như lời trong sách cổ, sống sờ sờ tách đi nửa địa hồn của mình, từ trán hai người dán sát nhau truyền đi, truyền vào trong thân thể Mặc Nhiên.

Quanh người thoáng chốc nổi cuồng phong, Cửu Ca làm phượng hoàng thanh.

Linh khí bùng cháy mạnh mẽ.

Mặc Nhiên... Mặc Nhiên...

Là sư phụ xưa nay không bảo vệ người tốt.

Giờ, ta đến cứu người.

Ta độ người.

Hồn phách bị xé nát hoá thành từng làn khói trắng, trào dâng chảy xuôi.

Mặc Nhiên thất thần, Sở Văn Ninh cực kỳ đau đớn.

Đau đớn không ngừng.

Ta độ người...

Ánh sáng cuối cùng biến mất, hai người bỗng thoát lực. Sở Văn Ninh buông lỏng tay, Mặc Nhiên ngã thật mạnh xuống giường.

Cửu Ca cũng không còn thấy, chui sâu vào trong cốt nhục Sở Văn Ninh. Y mất đi nửa địa hồn, rất khó gắn bó ổn định với thần võ.

Sở Văn Ninh ngồi trên mép giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, sắc mặt tái nhợt đến lợi hại, ngay cả môi cũng không còn huyết sắc. Nhưng lòng y thoải mái, cũng nhẹ nhàng.

Y rốt cuộc làm được bước đầu tiên để thay đổi vận mệnh.

Dùng sức của linh hồn, quấy nhiễu Bát Khố Trường Hận Hoa còn chưa đâm sâu, không để Mặc Nhiên mất bản tâm.

Thời gian quay lại. Y rốt cuộc bảo vệ được hãn.

Sở Văn Ninh không thể ở lâu, chuyện đầu tiên y phải làm là ngăn cản Mặc Nhiên bị Trường Hận Hoa cắn nuốt, việc này làm được rồi, kế tiếp y phải làm chuyện thứ hai.

Y không biết kẻ sau màn tốt cùng có năng lực lớn đến mức nào, tuy rằng trước mắt người kia còn chưa xé mở được khe hở thời không, nhưng cần thận vẫn đúng nhất.

—— y muốn bảo đảm một khi lại xảy ra biến cố, y muốn mình có thể kịp thời nhớ lại ký ức kiếp trước, kịp thời chống lại.

Nên chuyện thứ hai, chính là tìm thấy mình năm đó.

Y không dùng tới cấm chú báo động của Hồng Liên Thủy Tạ, y dễ như trở bàn tay đã lên được vào trong. Y đứng bên cửa sổ hé mở, nhìn nam nhân bạch y ngủ quên trên bàn trong phòng.

Dạ Du Thần mới làm một nửa, còn chưa quét sơn.

... Nếu khổ sở nhân gian chỉ cần đối phó với tiểu ma tiểu quỷ thì tốt rồi.

Sở Văn Ninh đem địa hồn đã chia nửa của mình, độ vào chính cơ thể mình ở hồng trần này.

Vốn hồn phách chính là y, nên người đang ngủ cũng không có nửa điểm khôn thích ứng được, y nhìn làn sương trắng sáng chảy dần đi, phát ra một tầng ánh sáng mỏng quanh “mình”. Chậm rãi, ánh sáng dần tắt, có gió thổi, thổi bay bản vẽ trong tay “Sở Văn Ninh” xuống đất.

“Nếu lại có đại tai, Mặc Nhiên cũng hẳn không còn là địch của người nữa.” Y đứng ngang cửa sổ, nhẹ giọng nói với người bên trong, “Hiện giờ linh hạch ta đã vỡ vụn, hồn phách chia lìa. Ta chỉ có thể làm được một bước này, không thể thay đổi thời đại kia của chúng ta, nhưng người vẫn có thể.” Người trong phòng chưa tỉnh.

“Ta chia địa hồn yếu ớt nhất thành hai nửa, một nửa cho người, một nửa cho Mặc Nhiên. Nếu cả đời các người trôi chảy, hai nửa hồn phách này cũng sẽ chẳng ảnh hưởng nhiều tới hai người. Có điều nếu Bát Khố Trường Hận Hoa liên tục xâm nhập, hoặc nhân gian có loạn, vậy ta sẽ nghĩ cách khiến hai nửa địa hồn này hợp lại với nhau lần nữa.”

Nếu y dự đoán không sai, một khắc hồn phách hợp lại kia, Bát Khố Trường Hận Hoa trong thân thể Mặc Nhiên sẽ hoàn toàn được nhổ đi. Mà y sau khi hợp lại hai nửa địa hồn, khôi phục lại ký ức kiếp trước.

Sở Văn Ninh nói: “Đừng oán ta vì đã để việc này lại cho người. Nếu có thể, ta cũng hy vọng người đừng nhớ ra, nhưng mà.....”

Y không nói thêm gì nữa, chỉ thấp giọng thở dài.

Sau đó y đi làm chuyện thứ ba.

Chuyện này là lá chắn cuối cùng —— y đi tìm Hoài Tội. Giao cho Hoài Tội một lư hương mình đã bắt đầu luyện chế từ lâu.

Lư hương kia, y tạo thuật hợp hồn. Loại bí thuật này sẽ hấp thu ký ức sâu nhất trong tiềm thức y, kích thích hai linh hồn bị xé rách dung hợp lần nữa.

Sở Văn Ninh không rõ ký ức sâu nhất trong tiềm thức mình là gì. Y cảm thấy có quá nhiều. Có lẽ là trận đại chiến quyết liệt của sư đồ năm đó, có lẽ là sau khi bại dưới tay Mặc Nhiên bị biến thành đồng hồ máu, có lẽ là lần đầu tiên đau khổ khuất nhục dưới thân Mặc Nhiên. Quá nhiều. Con người đôi khi cũng không nhớ được tất cả chuyện của mình.

Y dặn Hoài Tội phong ấn lư hương trong hang Long Huyết Sơn. Nếu thấy hồng trần có biến, nhất định phải đưa mình và Mặc Nhiên tới đây.

Làm xong hết thảy, thời gian của Sở Văn Ninh cũng đến rồi. Thời không có khả năng tự hồi phục, nếu không có sức xé rách, khe hở sẽ tự hợp lại.

Y kỳ thật rất muốn ở lại đây, ở lại nơi sạch sẽ này, nhân gian thái bình vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng Sở Văn Ninh biết mình không thuộc về nơi này, y sẽ không vì tâm tư của bản thân, vì tham luyện sự ấm áp mà làm ra chuyện vi phạm đạo nghĩa cấm thuật.

Y bỏ đi.

Để lại mộng đẹp của giang sơn sau lưng, không quay đầu lại.

“Sở tông sư.”

Quay về lại thời đại của mình, Sở Văn Ninh vừa ra khỏi khe núi, che giấu đi dấu vết của linh lực, liếc mắt nhìn nam tử chu y đang đi tới từ đường mòn đá xanh. Đúng là lão nô Lưu công hầu hạ bên cạnh Mặc Nhiên.

“Tông sư đi đâu vậy? Để bệ hạ phải tìm.”

Sở Văn Ninh nói: “Người kia đâu?”

“Đang ở Hồng Liên Thủy Tạ.”

Lúc quay về, Mặc Nhiên đang nhắm mắt ngồi dưới giàn hoa tử đằng, thấy y đẩy cửa vào, liền chậm rãi ngẩng mặt lên. Vẫy tay gọi y lại.

“Tới đây đi.”

Sở Văn Ninh mím môi, thần sắc đạm mạc như thường: “Khúc xương nghe không vừa ý? Sớm tan như vậy.”

“Cũng không phải không vừa ý.” Mặc Nhiên nói, “Nghe đi nghe lại, cũng chỉ có mấy điệu như vậy. Mệt rồi.”

Tay áo vươn ra, giờ tay ôm lấy Sở Văn Ninh vào trong lòng, Mặc Nhiên cũng không hỏi y rốt cuộc đã đi đâu. Dù sao Sở Văn Ninh xưa nay khó thuần khó thuận, nếu cứ ở Hồng Liên Thủy Tạ mãi không đi mới là kỳ quái.

Hắn ép Sở Văn Ninh ngồi lên đùi mình, hôn lên mặt nam nhân trong lòng, sau đó chôn mặt vào cổ nam nhân.

“Bốn toạ vừa có một giấc mơ.”

“Ừ?”

“... Trong mơ, người cầm tay ta dạy ta viết.”

Sở Văn Ninh chợt ngẩn ra, tim đập loạn. Nhưng Đạp Tiên Quân giờ phút này tự rơi vào hồi ức, quả nhiên không cách nào kiềm chế, nên không cảm thấy y khác thường, chỉ tiếp tục kể, ngữ khí nhàn nhạt, lại mang chút ưu thương mộc mạc ngay chính hắn cũng chưa từng cảm thấy.

“Một chữ, ta viết bốn năm lần cũng không được, người rất giận, nhưng cũng không mặc kệ ta.” Mặc Nhiên nói, “Sau đó người nắm tay ta, ngoài cửa sổ có hoa bay vào, ta thấy...”

Hắn rơi sâu vào hồi ức giấc mộng kia, thậm chí không tự xưng là bốn toạ nữa.

Mặc Nhiên dừng một chút, biểu tình trong giây lát thực thanh bình.

“Ta thấy trên giấy viết, thấy thư như gặp, đọc thư như thấy mặt.”

Hắn nói tới đây, đột nhiên nhếch miệng cười. Nụ cười kia không thể nói là khuây khỏa hay dữ tợn.

“Loại chuyện này cũng chỉ có thể mơ mới thấy được.”

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt chứa rất nhiều tâm sự kia, dần dần, lại khôi phục về ánh lạnh lẽo thuộc về Đạp Tiên Quân: “Biết vì sao bốn toạ muốn gặp người không?”

“...”

Bàn tay nâng lên, chạm đến gương mặt hơi lạnh của Sở Văn Ninh.

“Trong giấc mơ kia, dáng vẻ của người rất đẹp.” Đạp Tiên Quân nhàn nhạt, “Đẹp tới mức thậm chí bốn toạ không thể quên nổi. Nên bốn toạ muốn chân chính gặp người.”

Sở Văn Ninh rũ mắt xuống.

“Ta sợ ta không hận người, ta muốn hận người.” Mặc Nhiên nói, “Bằng không ta...”

Bỗng nhiên ghen lời, bằng không làm sao?

Bằng không ta sẽ không cách nào thoát mái, bằng không ta sẽ không biết tiếp theo nên đi thế nào, bằng không ta sẽ không biết nên tiếp tục tàn phá nhân sinh thế nào.

Ta phải hận người, ta không thay đổi, cũng chẳng hận sai.

“Văn Ninh.” Hắn rút cuộc nhắm mắt than thở, “Trên đời này chung quy chỉ còn ta với người thôi.”

Nhất thời tim như bị dao đâm, Sở Văn Ninh muốn nói chuyện, bỗng cảm thấy một chân rơi xuống biển sâu vạn trượng, trượt chân ngã xuống chột tình mộng!

Sở Văn Ninh bỗng mở mắt ra, ánh vào mắt là một khoảng đen thẫm, y nghe thấy tim mình đập thành thịch, mồ hôi lạnh ròn ròn, khuôn mặt âm u lạnh lùng của Đạp Tiên Đế Quân tựa hồ vẫn ở trước mắt.

Cả người y phát run, hơi thở gấp, ký ức kiếp trước dừng mãi tràn về làm lông tóc y dựng đứng, những hồi ức này còn không ngừng, vẫn điên cuồng tràn tới bên y.

Hầu kết chen chúc, y... Đang ở đâu?

Y đang ở đâu...

Vì sao không thấy? Vì sao trước mắt toàn bóng đêm?

Ý thức hỗn loạn, hồi lâu sau, Sở Văn Ninh mới mơ hồ nhớ ra chuyện ở Long Huyết Sơn.

Y chậm rãi hoàn hồn phản ứng lại, thì thào: “Mặc Nhiên...”

Nhưng lúc này, gương mặt đột nhiên bị một bàn tay ôn lương chạm tới.

Tay kia cầm lấy cằm y, vươn ngón cái, xát qua bờ môi y. Sở Văn Ninh nghe thấy một giọng nói rõ ràng đã dùng thuật đối âm, nhẹ nhàng nói với y.

“Chờ người đã lâu, rốt cuộc người cũng tỉnh rồi.”

[Husky] Chương 253: 【 Long Huyết sơn 】 Hồn trưởng

Edit: LuBachPhong36

“Chờ người đã lâu, người cuối cùng cũng tỉnh.”

Trong phòng yên tĩnh, giọng nói này cổ quái mà vắn vẹo. Chỉ cần Sở Văn Ninh nhướn mắt nhìn, liền có thể phát hiện Sư Muội đang ngồi bên mép giường, cười tủm tỉm mà chăm chú nhìn y, giống con nhện đang nhìn con mồi rơi vào lưới mình.

“Thế nào, ngủ thoải mái không?”

Sở Văn Ninh không lập tức trả lời, nhúc nhích một chút, phát hiện lúc này linh lực của mình chỉ khôi phục không đến hai phần, lại còn bị Khổn Tiên Tác trói chặt hai tay, còn bị dải lụa đen che mắt.

“.....”

Lúc này hoảng sợ cũng không có tác dụng gì, Sở Văn Ninh từ trước đến nay không sợ, y luôn biết rõ kết cục mình muốn là loại nào, cho nên cũng biết nên ung dung ứng đối như thế nào. Hai đời của y, chỉ có ở trước mặt một người là mờ mịt thôi.

Ngoài người đó ra, ai cũng không thể khiến y bình hoang mã loạn.

Vì thế Sở Văn Ninh trầm mặc, chậm rãi lướt lại ký ức vụn vặt và tình cảnh trước khi hôn mê. Trước khi ký ức chìm nổi, y nghe được một ít động tĩnh đứt quãng xung quanh, giờ đây y tận lực xâu chuỗi những ngôn từ vụn vỡ đó lại với nhau.

Nhưng vào lúc này, cửa lớn mật thất ầm một tiếng mở rộng, Nam Cung Liễu đã trở lại. Hắn ôm một đồng quýt tươi mới hái, vừa vào cửa liền ồn ào: “Bạn thân ca ca, quýt hái về rồi. Mấy quả ta chọn đều có vòng nhỏ nhỏ

phía dưới, ăn đặc biệt ngọt.....” Nói còn chưa dứt lời, thấy Sở Văn Ninh trên giường, “A? Sùng phi ca ca tỉnh rồi?”

Nghe xưng hô như thế, gương mặt vốn dĩ đã tái nhợt của Sở Văn Ninh càng trở nên âm trầm.

Sùng phi..... Sở phi sao?

Như vậy cái gọi là bạn thân ca ca là.....

Sư Muội tiếp lấy mấy quả quýt Nam Cung Liễu đưa, cười sờ sờ đầu hắc: “Người làm không tệ. Nhưng ta cùng vị Sở quý phi này đang có đôi lời cần nói, người ra ngoài trước đi, tự mình chơi một lát đi.”

“Ta không thể ở lại nơi này chơi sao? Ta có thể giúp các người lột quýt.”

“Người ở lại không tốt.” Sư Muội nói, “Có vài lời người lớn mới có thể nghe, con nít không được nghe.”

Nam Cung Liễu liền ngậy thơ mờ mịt mà lăm bầm một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở, thỉnh thoảng còn có tiếng lách tách của nến hoa.

Sư Muội chọn một quả quýt, thành thạo mà bóc vỏ, còn lột cả gân trắng trên múi quýt. Lúc hắc làm những việc này, thì tán gẫu với Sở Văn Ninh như đang trò chuyện trong nhà: “Nghe ra người mới vừa vào kia là ai không?”

“.....”

“Giọng của hắc, người hắc là không lạ gì.”

Bóc quýt xong, đưa tới bên môi Sở Văn Ninh: “Nếm thử xem, quýt này trồng trên Giao Sơn, là chính tay Từ Sương Lâm trồng, hắc vừa ở đây nói rõ, chắc là rất ngọt.”

Sở Văn Ninh nghiêng mặt ngoảnh đi.

Sư Muội chậm rì rì nói: “Người xem người, vừa mới tỉnh đã phát giận.”

Sở Văn Ninh trầm mặc trong chốc lát, lạnh băng nói: “Người khác đâu?”

“Ai?”

“Người biết ta nói ai.”

Sư Muội hơi nhường mảy phong: “Người muốn hỏi Mặc Nhiên?”

“.....”

Thấy y trầm mặc, Sư Muội liền ôn nhu mà cười: “Người đối hân thật đúng là dễ tâm. Câu nói đầu tiên khi tỉnh lại chính là tìm hân, đến ta là ai cũng không thèm hỏi một câu. Vì một người đã chà đạp người hơn nửa đời người, không đáng đi.”

Nam nhân bị bịt mắt trói chặt tay mập máy môi, đường cong sườn mặt đến cảm càng thêm vẻ gầy gò tiều tụy.

Sư Muội nhìn chăm chăm trong chốc lát, cảm thấy tà hoả dần dần bốc lên trong lồng ngực. Nhưng hân luôn tự nhận mình ung dung, làm chuyện gì cũng đều không nóng vội.

Người ăn cơm nên là ưu nhã, không lộ hàm răng, không để dính mép. Cái kiểu ăn xương cốt huyết nhục đều nuốt sạch như Đạp Tiên Quân kia quá mức hấp tấp, mỹ vị còn chưa tinh tế nhấp nháp đã chỉ còn tro lại cái bát không.

Đó là chó đói đầu thai, Sư Minh Tịnh chớp mắt.

Cho nên, bên dưới của hân tuy đã nổi lửa, nhưng vẫn chậm rãi mà tưới một lớp tươi mới cho món ăn trời ban của mình, ung dung mà dày vò từng tắc da thớ thịt. Chờ nấu đến xốp giòn toả hương, mới từ từ hé miệng nhỏ ăn vào bụng.

“Mặt khác, hỏi một câu lạc đề. Quýt đã đưa đến miệng người còn không chịu ăn sao?” Sư Muội cười khẽ, “Người ương ngạnh như vậy, trước kia làm thế nào mà hầu hạ Đạp Tiên Đế Quân?”

“Lấy ra.”

“Ta cảm thấy người tốt nhất vẫn nên ăn đi, mấy ngày nay chưa uống một giọt nước, môi người đều nứt hết rồi.”

Sở Văn Ninh lại chỉ căn răng nói: “Mặc Nhiên đâu?”

Sư Muội nhìn chăm chăm y vài lần, chậm rãi, không cười nữa.

“Bất luận là kiếp này hay kiếp trước, bất luận là có ký ức hay không có ký ức, trong mắt người đều chỉ có Mặc Nhiên. Sư.....” Chữ “tôn” chưa nói ra miệng đã biết lỡ lời, nên lập tức ngừng lại.

Nhưng lại lướt qua người Sở Văn Ninh một tia run rẩy.

Sư Muội neho đôi mắt: “Người nói ta nghe, rốt cuộc Mặc Nhiên hân tốt ở chỗ nào?”

Hắn nhìn xuống Sở Văn Ninh, nhìn đến đôi môi y một chút huyết sắc cuối cùng cũng từ từ biến mất.

“Người đó, làm việc kích động, không có đầu óc, suy nghĩ khờ khạo nực cười, tính nết cũng không phải loại thượng thừa. Người coi trọng hắn cái gì?”

“.....”

“Mặt? Linh lực? Miệng ngọt?”

Rốt cuộc thú tính kiềm nén đã lâu, càng về sau, tanh nồng trong từng câu từng lời càng hiện ra rõ ràng.

Đặc biệt khi nhìn thấy Sở Văn Ninh bắt đầu cắn môi, dường như y định kiềm nén một chút cảm xúc nào đó, Sư Muội liền cảm thấy mình càng thêm miệng khô lưỡi khô.

Ngôn ngữ bắt đầu càng suồng sã mà nói ra.

“Hay là năng lực trên giường của hắn?”

Trên hai má tái nhợt của Sở Văn Ninh hiện lên tức giận, vì phẫn nộ mà đỏ lên: “Câm miệng.”

Sư Muội cũng không định câm miệng. Nam nhân này thật vất vả mới tới tay hắn, dựa vào đâu mà ngừng lại đây? Hắn cười tủm tỉm mà nói: “Sở phi chắc còn chưa biết, kiếp trước sau khi người chết, Mặc Nhiên còn cho người một cái thụy hào* trung trình đó.”

(*谥号: thụy hào, tên hiệu được đặt sau khi hoàng đế băng hà hoặc cung tần phi tử sau khi chết.)

Hắn rất có hứng thú với việc bắt giữ mỗi một tia biểu tình dù là rất nhỏ trên mặt Sở Văn Ninh.

“Nghe ra có chút buồn cười, nhưng mà nghĩ lại cũng coi như chính xác. Suy cho cùng, kiếp này hay kiếp trước người đều thật sự sạch sẽ, chỉ bị một mình hắn làm bẩn qua. Nhưng mà chỉ một dạng như vậy, thật ra cũng không có gì để so sánh.” Sư Muội thông thả ung dung, “Người chưa từng thử qua người khác, dĩ nhiên cảm thấy hắn là tốt nhất.”

Đầu ngón tay tắc tắc dờ xuống.

Chóp mũi, môi, cằm, hầu kết.

Sở Văn Ninh khẽ run, gân xanh nổi đầy trên cổ tay, muốn tránh thoát Khổn Tiên Tác đang trói chặt mình, nhưng cuối cùng vẫn không thể động đậy.

“Đừng uổng phí sức lực. Sở quý phi muốn cởi trói cũng được, muốn biết tung tích của Mặc Nhiên cũng được, ta đều có thể thỏa mãn người.” Lời vừa chuyển, “Nhưng mà, người tốt xấu cũng là chiến lợi phẩm của ta, dù sao cũng nên chơi với ta một ván đi?”

“..... Người muốn làm gì.”

Sư Muội cười: “Ta muốn khiến tâm tư của người dời lực chú ý ra khỏi thân thể cái người kia một chút. Đừng mãi nghĩ đến hắn, ngẫm về ta, thế nào?”

“Người chính là người kiếp trước hạ cổ độc. Còn gì có thể nghĩ.”

Nếu nghe kỹ, có thể nghe ra trong giọng nói của Sở Văn Ninh có sự trầm uất và đau đớn.

Sở Văn Ninh tựa như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc nào đó của mình, nhưng là kiềm chế không được nữa, rất nhanh đã dâng trào lên.

Sư Muội cười nói: “Không sai, là ta. Nhưng Sở phi sao không đoán thêm một chút nữa, thân phận thật sự của ta, đến tột cùng là ai?”

“Người muốn nói thì nói, không nói thì thôi.”

“Ây, chừng nào người mới hết hung dữ nha.” Sư Muội thở dài nói, “Như vậy đi, Sở quý phi từng nói, cược lớn hại thân, cược nhỏ mua vui, nhưng đã muốn đánh cược thì phải đánh đến hại thân vậy. Chi bằng chúng ta đánh cược một phen.”

“.....”

“Nhưng mà,” Sư Muội dừng một chút, “Trước khi bắt đầu, ta phải mạo phạm một chút, trước tiên xem người đang mặc bao nhiêu món xiêm y đã.”

Thấy Sở Văn Ninh tuy không hé răng, nhưng đường cong nửa gương mặt lộ ra dưới lớp lụa đen che mắt không tự chủ được mà căng thẳng, nét mặt Sư Muội càng nhu hoà, hắn đếm từng món từng món xiêm y, sau cùng đếm được quần áo từ trong ra ngoài có tất cả năm món.

“Vậy ta cho người năm cơ hội, nếu trong vòng năm lần, người đáp đúng, ta lập tức nói cho người biết tung tích của Mặc Nhiên.” Dừng một chút, tiếp tục nói, “Nhưng mà, mỗi một lần người đáp sai, ta liền cởi bỏ một món

quần áo trên người người. Nếu đến khi cả năm món quần áo đều cởi ra hết mà Sở phi còn không có đáp án, vậy thì.....”

Hắn không nói tiếp, chỉ là cười cười, đầu lưỡi hồng nhạt theo bản năng mà liếm liếm môi. Rồi sau đó hắn ngồi lẳng lặng, chờ Sở Văn Ninh suy đoán. Sở Văn Ninh không nói lời nào, hắn cũng không vội, dù bận nhưng vẫn ung dung mà tiếp tục chờ.

Giờ phút này hắn thực rảnh rỗi, hắn có rất nhiều thời gian.

Nhưng là, thời gian cứ trôi qua từng chút từng chút, Sở Văn Ninh vẫn không đáp lại bất cứ câu gì. Lòng mày Sư Muội nhướn lên —— hắn có rất nhiều thời gian, nhưng chưa chắc sẽ có kiên nhẫn.

“Người đoán đi a.”

Sở Văn Ninh rất cuộc nói: “Cút.”

Sắc mặt Sư Muội liền trầm xuống: “..... Bây giờ người đang ở trong tay ta, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, người hắn là biết rõ.”

“.....”

“Sở Văn Ninh. Người không có lợi thế để nói điều kiện với ta. Đầu óc Đạp Tiên Đế Quân không tốt, có lẽ sẽ không so đo với người, có đôi khi sẽ thuận theo người, nhưng ta không giống thế.”

Sư Muội lạnh lùng nói: “Người ở trong tay ta, tốt hơn vẫn nên ngoan một chút.”

Hắn lại đợi trong chốc lát, thấy Sở Văn Ninh vẫn không hé răng, ngữ khí càng cứng rắn: “Người đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Đừng tưởng rằng này giờ người không nói gì, ta sẽ không có cách bắt người.”

Vừa nói, ngón tay tinh tế trắng nõn đã vươn tới, đặt trên thắt lưng Sở Văn Ninh. Rồi sau đó thông thả ung dung mà vuốt ve thắt lưng, đầu ngón tay lướt qua, giống như lưỡi đao đang cắt nát thịt cá.

“Nghe đây, ta đếm tới ba, nếu người vẫn không mở miệng, hậu quả người tự mình gánh chịu.” Sư Muội nói, đáy mắt hắn lưu chuyển ánh sáng nhỏ vun.

Kỳ thật hắn cũng không rõ là mình hy vọng Sở Văn Ninh đoán được, hay là hy vọng Sở Văn Ninh không đoán được. Nhưng đoán được hay không đoán

được bây giờ đã không còn quan trọng. Tất cả đã không thể quay đầu lại, mà hắn chỉ đang nghĩ nên dùng loại phương pháp nào để vạch trần gương mặt thật của chính mình.

Nhất định phải đủ kích thích, phải đủ tàn khốc, rốt cuộc người nam nhân trước mắt này đã cùng mình đánh cờ hai đời, hiện giờ hắn thắng, hắn muốn cẩn thận liếm láp thành quả của mình.

“Một.”

Trước mắt hắn tựa như có ánh sáng trắng lợi chiếu qua.

“Hai.”

Sở Văn Ninh sẽ như thế nào? Phần nộ? Cực kỳ bi ai? Sợ hãi?

Hắn rửa mắt mong chờ, môi răng khê mở.

“Ba..... Được, Sở phi quả thật rất trình liệt, cũng khó trách Đạp Tiên Quân lại muốn người muốn đến nghiệm.” Sư Muội nửa đùa nửa thật, “Nếu người không đoán, chúng ta sẽ chơi thô bạo một chút vậy. Người.....”

“Hoa Bích Nam.”

Giọng nói lạnh băng.

Ngón tay Sư Muội hơi hơi khựng một chút, động tác vốn dĩ đang định cởi bỏ thắt lưng Sở Văn Ninh đã ngừng lại, sau đó hắn cười cười: “Đoán đúng phân nửa. Tiếp tục?”

“.....”

Hắn lộ ra một dáng vẻ gian xảo như hồ ly, loại gian xảo này nếu ở trên người khác có lẽ sẽ đáng khinh, thế nhưng Sư Muội lại ưu nhã như vậy, bất luận lúc nào đều cũng như hoa sen chiếu thủy.

Hắn luôn luôn cho rằng Sở Văn Ninh sẽ không đoán được chân tướng cuối cùng, hắn thoả thuê mãn nguyện, hắn ——

“Ta thà rằng người thực sự đã chết.”

Tươi cười trên mặt Sư Muội đông cứng. Một lát sau, hắn mới hỏi: “Người nói cái gì.”

Giọng nói người trên giường kia thực lạnh, không có một chút nhiệt khí.

“Kiếp trước, lần thiên liệt đó, trận đại tuyết kia. Ta thà rằng người thật sự đã chết.”

Sư Muội nhìn chăm chăm y, một bụng ca từ đã chuẩn bị tốt bỗng nhiên không chỗ trút xuống, cuối cùng trở thành thất ngữ.

Một nửa cánh tay đã nâng lên của hắc cử như vậy lơ lửng trong không trung, cũng không biết nên đặt nơi đâu, bỗng nhiên không biết nên làm gì.

“Sư Minh Tịnh.” Một tiếng thở dài nhẹ nhàng, lại như ong chích trúng người hoảng hốt, “Có phải người hay không.”

“.....”

Tuy rằng là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí lại không cao giọng tí nào.

Sư Muội rũ xuống hàng mi mảnh, nhất thời không ai có thể nhìn rõ nét mặt hắc. Một lát sau, hắc khẽ cười một tiếng: “Ta không chết, khiến người thất vọng rồi.”

Hắc không nghĩ chịu thua, nhưng hứng thú trong giọng nói đã có chút suy giảm.

Sư Muội nói: “Ta thật sự chính là Sư Minh Tịnh của kiếp trước. Đến từ chính kiếp trước của người, thế giới của Đạp Tiên Quân. Ta và vị tiểu bằng hữu vẫn luôn bồi ở bên cạnh các người kia, đều không phải cùng một người.” Dừng một chút, “Nói lời giữ lời, ta cời trói cho người.”

Hắc vừa nói vừa cời Khổn Tiên Tác, rồi sau đó phủ tay lên dải lụa che mắt Sở Văn Ninh, kéo nhẹ một chút, tháo xuống.

Mắt đào hoa nhìn thẳng mắt phượng, đối diện lẫn nhau, giằng cổ không sòng.

“Vấn an sư tôn.”

Trong lòng Sở Văn Ninh đã có chuẩn bị, có điều lúc này chỉ càng thêm tối tăm, y nhìn hắc: “Người còn biết ta là sư tôn người.”

Nghe y nói như vậy, Sư Muội liền ôn nhu mà nở nụ cười, chẳng qua lúc này mới biết, bên dưới ôn nhu của hắc cất giấu một thanh chuỷ thủ sắc bén đến thế nào.

“Ừ, đương nhiên biết. Quân vì ta giương dù, ta chưa từng quên.”

Sở Văn Ninh thoát nhìn rất suy yếu, nhưng điều này cũng không thay đổi không được sự bướng bỉnh quật cường trời sinh trên mặt y. Y cứ như vậy nhìn chăm chăm Sư Muội sau một lúc lâu, môi răng hé mở, câu chữ nghiền nát, cực lạnh: “Người hồn trưởng*.”

(*tên khốn, khốn nạn)

Sư Muội cười nói: “Đã nhường.” Dừng một chút, lại hỏi, “Nhưng từ khi nào sư tôn đoán được thân phận ta? Kiếp trước?”

Sở Văn Ninh không đáp, chỉ bằng lãnh mà nhìn hằm. Trong ánh mắt kia xác thật có phần hận, nhưng sinh động nhất vẫn là thất vọng.

Sư Muội suy nghĩ: “Không đúng, không phải là kiếp trước. Nếu kiếp trước người đã biết ta chính là Hoa Bích Nam, thì khi người mở ra khe hở thời không đã nói cho Hoài Tội biết.”

Hằm khẽ nâng lên hàng mi: “Là kiếp này. Hoặc nói, chính là không lâu trước đây?..... Lúc người ở Long Huyết sơn, có phải ít nhiều đã nghe được ta và Mặc Nhiên nói chuyện hay không.”

“.....”

“Bỏ đi, chuyện này không quan trọng.” Sư Muội cười cười, “Dẫu sao mặc kệ là thế nào, bây giờ người đã ở trong lòng bàn tay ta, cuối cùng cũng trốn không thoát.”

Sở Văn Ninh càng thêm trầm mặc.

Kỳ thật trong ba đồ đệ, y nhìn không thấu nhất chính là Sư Muội. Lúc ấy y nguyện ý thu nhận người đồ đệ này là bởi vì Sư Muội kính cẩn nghe lời lại ôn nhu, có thể giúp người khi người gặp nạn, phân ưu khi người lo lắng, có thể ôn hòa mà đối xử tử tế với người khác. Đây là khí chất khiến Sở Văn Ninh thập phần bội phục. Chính vì y làm không được, vì thế lại tăng thêm phần thưởng thức, cho nên thu nhận đồ nhi này.

Nhưng cũng có đôi khi, y cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Ví như, Tiết Chính Ung nói Sư Muội là cô nhi do ông nhặt được trong chiến loạn, nhưng lúc Sư Muội nói về thân thế của mình, ngẫu nhiên sẽ có lúc câu trước không khớp câu sau. Loại dáng vẻ như thế rất giống như người nói dối, đã quên mất chi tiết khúc sau.

Cũng có đôi khi, thái độ của Sư Muội đối với sự vật đột nhiên sẽ có chút kỳ lạ —— giống như một con chó dữ bị thuần hóa tốt, nhìn như thuận theo, nhưng chỉ cần nghe thấy mùi máu tươi, liền nhin không được mà mắt lộ hung quang.

Có điều quan sát mấy năm, chưa bao giờ thấy Sư Muội có bất cứ một cử chỉ bất nghĩa nào, Sở Văn Ninh liền cảm thấy là mình hoa mắt, là mình nhìn gắm hoa rực rỡ lại hoá thành mặt mũi hung tợn.

Người như y giống như con nhím, cả người đều rất bén nhọn, chỉ có bụng là mềm mại.

Đồ đệ của y cũng thế, tất cả những người đối xử tốt với y cũng thế, y đều đặt họ vào phần bụng mềm mại đó của mình.

Đối với Sư Muội, y từng lưỡng lự giữa tín nhiệm và không tín nhiệm, y cũng từng có điều giữ lại, cũng đã dò xét, nhưng sau cùng vẫn lựa chọn tin tưởng. Vì thế, con dao nhỏ đã cắm phập vào bụng nhím, máu nóng chảy đầy đất.

Sư Muội đặt ra nghi vấn: “Sự việc trước kia, ngươi nhớ được bao nhiêu?”

“.....”

Lại hỏi: “Năm đó ngươi cứ khoanh tay đứng nhìn không phải tốt hơn sao? Tội gì cản trở ta.”

“.....”

Oán hận của kiếp trước quá nhiều, rốt cuộc kiếp này có thể hỏi rõ, Sư Muội không muốn dừng lại, không ngừng không nghỉ mà truy vấn: “Vì sao cuối cùng ngươi không giết Đạp Tiên Đế Quân, còn giúp hắn chuyển thế trọng sinh?”

Nghe được câu cuối cùng, Sở Văn Ninh rốt cuộc nâng lên đôi mắt: “Hắn và ngươi không giống nhau.”

Sư Muội hơi ngừng: “Có gì không giống nhau. Nếu nói ta tâm tư ác độc, hắn chẳng phải cũng máu tươi đầy tay?”

Sở Văn Ninh nhìn chăm chăm hắn: “Ngươi hạ cổ, tự ngươi biết rõ.”

“Vậy thì làm sao? Dù chính là ta hạ cổ, nhưng chẳng lẽ ngươi không phải do hắn giết?” Sư Muội nói, “Kiếp trước chính mắt ngươi nhìn thấy, tánh mạng nửa giang san, Tiết Chính Ung, Vương Sơ Tình, Khương Hi, Diệp Vong Tích..... Những người này là chết dưới tay ai?”

Hắn thông thả ung dung mà nâng tay lên, nhìn mười ngón tay thon dài của chính mình, móng tay mượt mà.

Một đôi bàn bay tinh tế sạch sẽ, mềm mại tỉ mỉ, không dính bụi trần.

Sư Muội xem qua, cười nói: “Chẳng lẽ là ta sao?”

“.....” Lửa giận bốc lên, thế nhưng nhất thời không nói gì.

“Nhưng ta không nghĩ sẽ đồ sát Nho Phong Môn, không nghĩ muốn giết Tiết Chính Ung. Cho nên có đòi món nợ mạng này cũng không nên tìm ta.”

Sư Muội nói, “Ta đã làm cái gì? Bất quá chỉ cho hãn một đoá cổ hoa mà thôi. Ta đã lớn thế này cũng chưa từng chính tay giết qua người nào đâu.”

Sư Muội tiếp tục cười tủm tỉm nói: “Cho nên nói đến cùng, đao là hãn cầm, người là hãn đâm. Không liên quan đến ta nhiều đâu, Bát khổ trường hận hoa kia không mang đến cho hãn bất cứ cừu hận gì mới. Tất cả những dục niệm của hãn đều thuộc về chính hãn, cổ chú chẳng qua chỉ có thể phóng đại chúng lên. Nếu những món nợ này lại tính hết lên người ta, ta thật uỷ khuất nha.”

Mỗi một câu hãn nói, sự ghê tởm trong lòng Sở Văn Ninh liên tăng thêm một phần, cuối cùng nghe hãn nói hãn cảm thấy bản thân mình uỷ khuất, Sở Văn Ninh bỗng dừng giương mắt, con người như băng hàn: “Người uỷ khuất cái gì?”

“Là hãn động thủ, dựa vào đâu mà sư tôn oán ta?”

“Bản thân hãn là người thế nào, người không phải rõ ràng lắm sao!”

Sư Muội nói: “Bản thân hãn là người thế nào ta đương nhiên biết rõ, người không biết rõ chỉ sợ chính là sư tôn người.”

Một sợi gân trắng giữa những múi quýt vương trong khe hở ngón tay Sư Muội, hãn ngại dơ, móc ra chiếc khăn lụa trắng tinh tĩ mĩ chà lau, sau đó từng câu từng chữ nói: “Mặc Nhiên vì sao lại đi đồ sát Nho Phong Môn? Bởi vì trong lòng hãn có hận. Mặc Nhiên vì sao lại đi giết Tiết Chính Ung? Bởi vì trong lòng hãn có sợ. Mặc Nhiên vì sao lại làm nhục người? Bởi vì trong lòng hãn có dục.”

Sư Muội nói, ngược hàng mi lên liếc nhìn Sở Văn Ninh một cái: “Người khác đâm hãn một đao, hãn không khoan thứ được. Người khác đưa hãn thứ tốt, hãn không cự tuyệt được. Mỹ nhân trước mặt hãn, hãn không kiềm ham muốn được —— đây là bản tính của hãn.”

Sở Văn Ninh cắn răng nói: “Sư Minh Tịnh. Người hủy diệt thiện niệm thuần khiết nhất của hãn, khuếch đại dục hận trong lòng hãn lên vạn lần,

bây giờ lại nói hành động của hắc đều là do dự niệm từ bản thân, người không cảm thấy mình rất buồn cười sao? Ai mà hận ý bị phóng đại cực hạn lại không đi huỷ thiên diệt địa? Người sao??”

“Vậy ai đã làm cho chính hắc có oán có hận? Ai làm cho hắc có dã tâm trong xương cốt? Ai lại làm cho bản thân hắc có dự niệm đây?” Sư Muội cười nói: “Nếu hắc có bản lĩnh, tâm sáng như trẻ sơ sinh, chưa từng có bất kỳ ý xấu nào, vậy trường hận hoa kia cũng không xốc lên nổi chút sóng gió gì. Cho nên, vẫn nên trách hắc tâm tư không sạch sẽ. Có điều, hắc chỉ là tục nhân mà thôi.”

Nghe đến đây, sắc mặt Sở Văn Ninh đã cực kỳ khó coi, đang muốn mở miệng nói nữa, lại nghe Sư Muội bồi thêm một câu.

“Con người phải chịu trách nhiệm với dự niệm của chính mình, chuyện này không có gì phải bàn cãi.”

“.....”

Nếu nói bây giờ Sở Văn Ninh còn muốn nói chuyện với hắc, nhưng nghe tới câu này, bỗng nhiên cảm thấy không cần phải nói thêm gì nữa, cũng không đáng để nói. Sở Văn Ninh xoay mặt ngoảnh đi.

Sư Muội thấy dáng vẻ của y, lắc lắc đầu: “Sư tôn, người quá thiên vị hắc.”

“.....”

“Ở trong mắt người, hắc làm cái gì cũng đều có lý do, đều có thể lý giải.”

“Vậy người nói cho ta, ta nên lý giải ai đây?” Sở Văn Ninh lạnh băng đến cực điểm, “Người sao?”

“.....” Sư Muội im lặng một lát, cười nói, “Cho nên sư tôn vẫn thích hắc?”

Ánh mắt Sở Văn Ninh giống như trăng sáng hồ băng.

“Cho nên, kiếp trước kiếp này, ta cùng sư tôn đánh cờ hai đời, chỉ sợ dẫu có thắng cũng không so được với hắc.”

Sở Văn Ninh lãnh đạm mà nói: “Người lấy cái gì so với hắc.”

Sư Muội nheo lại đôi mắt: “Người đối với ta thật sự chỉ có vài câu đánh giá như vậy thôi sao? Thật không có gì khác?”

Sở Văn Ninh không lập tức trả lời, nhìn dáng vẻ của y, tựa như là đang thực sự nghiêm túc mà suy nghĩ một lát, sau đó, y ngược hàng mi, cực lạnh cực tĩnh.

“Có.”

Sư Muội liền cười: “Là cái gì?”

Mặt Sở Văn Ninh không chút cảm xúc nói: “Người không cần so với Mặc Nhiên, người thậm chí không so nổi với Từ Sương Lâm. Trong người hắn ít nhất còn có tình ý, dám làm dám nhận. Hắn không giống người, Hoa Bích Nam.”

Đến cuối cùng, y thậm chí cũng không dùng tên Sư Minh Tịnh để gọi hắn. Sở Văn Ninh nói: “Người chính là tên hỗn trướng.”

[Husky] Chương 254: [Long Huyết Sơn] Nhớ người

Edit: Chu

Beta: Shira

Sư Muội bỗng im miệng, gương mặt trắng như tuyết hơi run lên, cùng với loại nhục nhã khi bị bạt tai. Nhưng hắn vẫn mím môi: “Người đúng là chút mặt mũi cũng chẳng để lại cho ta.”

Nói, tay lại sờ lên cằm Sở Văn Ninh, lại bị Sở Văn Ninh né đi như chạm rắn rết.

Sư Muội nheo mắt, trong mắt hắn có mưa bão sắp tới, nhưng cuối cùng vẫn im lặng thành bờ biển không gợn sóng.

“Không nói chuyện này nữa.” Khôi phục bình tĩnh xong, Sư Muội vẫn treo lên gương mặt ôn hòa kia, “Dù sao người cũng là kẻ nào tàn mà. Kiếp trước người vốn muốn giết hắn nhỉ? Có điều sắp làm được, người lại không nhẫn tâm. Người thậm chí trước khi chết còn tự phá linh hồn đã không chịu nổi của mình, truyền vào trong tim hắn.”

Sư Muội nói không sai, năm giao chiến sinh tử ở vực tuyết Côn Luân năm đó, Sở Văn Ninh dùng đầu ngón tay chạm nhẹ lên trán Mặc Nhiên, độ vào kỳ thật là linh hồn đã chia năm xẻ bảy của mình.

Cả đời này của y, kết quả linh hồn dật tán, một sợi để lại trong thân thể Mặc Nhiên quá khứ, một sợi để lại cho mình của quá khứ, còn lại một sợi, y vẫn ôm hy vọng xa vời, độ cho Đạp Tiên Đế Quân.

Sở Văn Ninh căn bản không biết cổ hoa kia tới giai đoạn thứ ba phải nhổ ra như thế nào, nhưng nếu đoá hoa kia cần linh hồn kẻ thì chú nuôi dưỡng mới có thể nở rộ, vậy đưa hồn mình vào, có lẽ sẽ thay đổi được điều gì...

Y cũng chỉ là một tàn khu, nên làm, có thể làm, đều đã hết sức rồi. Y xưa nay quyết đoán sát phạt, mềm lòng duy nhất, chính là Mặc Vi Vũ.

Bởi vì còn một đường hy vọng có thể cứu rỗi, nên đến cuối cùng, y vẫn không giết hắc. Y không tiếc dâng hiến linh hồn mình xé thành mảnh nhỏ, chỉ hy vọng có thể đưa Mặc Nhiên quay về nhân gian.

Cho dù khi ấy y cũng chẳng rõ đó có hữu dụng hay không.

Tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng y, Sư Muội cười cười: “Người làm như vậy, tuy không thể nhổ cổ trùng ra khỏi cơ thể lòng Mặc Nhiên, nhưng quả thật có thể nhiễu loạn nỗi lòng hắc, làm thiện ác trong lòng hắc giao niệ, cuối cùng điên như ma, tự sát mà chết.”

“...”

Biểu tình Sở Văn Ninh khẽ động, nâng mắt lên.

Kỳ thật khi gặp Đạp Tiên Quân không có nhịp tim ở Giao Sơn, y nhiều ít đã đoán được kết cục của Mặc Nhiên kiếp trước, nhưng lúc thật sự nghe bốn chữ “Tự sát mà chết”, trong lòng y vẫn nhói đau.

Sư Muội nhìn y, tiếp tục nói: “Sư tôn, người làm được, người thật sự bảo hộ hắc, thậm chí không biết tại sao, hồn phách của hắc thể mà còn trọng sinh tới tận đây. Ấy, ta đến giờ vẫn không hiểu, khi ấy người chỉ là một phế nhân, đến tận cùng làm thế nào mà phá hủy được kế hoạch của ta? Người đó... Người thật sự làm ta giật mình mà.”

Lông mi mềm mại như lá hương bồ của hắc rủ xuống, đến gần, tựa hồ muốn hôn Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh bỗng hoàn hồn, nhanh như chớp nâng tay lên, bóp chặt yết hầu hắc, gân xanh trên mu bàn tay nảy lên.

Nửa điểm thần sắc của Sư Muội cũng không thay đổi, hắc không chút để ý nắm lấy cổ tay Sở Văn Ninh, tựa hồ đã đoán trước được Sở Văn Ninh sẽ có phản ứng như vậy.

Hắc nở nụ cười nói: “Sao thế? Sư tôn còn muốn hại chết ta lần thứ hai, lần thứ ba ư? Tiếc là giờ muộn rồi, không có khả năng.”

Lời chưa dứt, đã nghe tiếng rầm tê tê, một con rắn cạp nong từ tay áo to rộng của Sư Muội chui ra, tàn nhẫn cắn lên tay Sở Văn Ninh một nhát.

Rắn kia cũng không biết được nuôi thế nào, chỉ cắn một nhát, đau nhức khó chịu. Tay Sở Văn Ninh thoát lực, bị Sư Muội giữ cổ tay, dùng tư thế khuất nhục hơn khi này buộc vào đầu giường.

“Người đừng lo lắng, con rắn này không độc.” Sư Muội trói hai tay của y, sau đó thông thả ung dung ngồi dậy, ngón tay trắng nõn lạnh lạnh nhẹ vuốt qua thân rắn cạp nong, mắt đào hoa nheo lại, “Rắn này nuôi vì người thôi, cắn một cái người sẽ cả người vô lực. Ta kính sợ sư tôn, cũng chỉ có thể làm cách này.”

Sư Muội giơ tay, hoạt xà lên vào trong tay áo, biến mất không còn thấy.

“Lại nói, kiếp trước buộc phải bắt đả dĩ, để người bồi bên cạnh Mặc Vi Vũ lâu như vậy, kỳ thật ta cũng không muốn.” Hắc đứng lên, đầu ngón tay thông dong, thế mà bắt đầu cởi áo choàng của mình, sau đó là áo ngoài, rồi sau đó...

Sắc mặt Sở Văn Ninh đột nhiên thay đổi, không ngừng ghê tởm: “Sư Minh Tịnh——!”

Sư Muội chỉ nhu hoà mỉm cười, đến gần Sở Văn Ninh: “Nói cho người một bí mật, kiếp trước lúc hai người thành thân, ta có dùng thân phận Hoa Bích Nam tới dự đấy.”

“!”

“Tuy rằng Đạp Tiên Quân có tâm tư của hắc, cho người trù mị lừa dối, để khách khứa không biết dung mạo của người, chỉ biết hắc cười Sở phi, nhưng ta biết đó là người. Nên sau khi tiệc rượu tàn, ta không đi, ta đến Hồng Liên Thủy Tạ—— sau đó hắc vào.”

Trong mắt Sư Muội chớp động tinh quang.

“Khi đó, tuy hắc đã bị ta dùng cổ tròng khống chế, nhưng vẫn có thể tự chủ về tư duy và cảm xúc, nên ta không thể để hắc phát hiện ra ta, ta trốn vào, cũng không rời đi.”

Sở Văn Ninh run lên rất nhẹ, bởi vì phần nộ, cũng vì ghê tởm cực độ.

Sư Muội ngồi xuống, ngón tay thon dài lạnh lạnh chậm rãi vuốt ve ngực y:

“Người biết không?”

Giọng hắc khàn khàn, trong mắt có ý vị tham lam.

Đầu ngón tay rời xuống từng tắc từng tắc, dừng trên bụng Sở Văn Ninh, bắt đầu cời dai lưng.

“Người tối hôm đó, nằm dưới thân hăn, bị hăn hạ tình được, bị làm tới thất thần rên rỉ... Chậc, thật là.” Đuôi mắt Sư Muội đỏ ửng, là đục, “Làm ta khát hai đời.”

Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy bị sỉ nhục tới cực điểm, nhưng ký ức hai đời chồng chéo lại hao tổn cực lớn, còn vừa bị rắn cạp nong cắn, cả người chút sức lực cũng không còn, y cắn răng: “Sư Minh Tịnh, người con mẹ nó, cút ra ngoài cho ta!”

Sư Muội cười khê: “Lên giường thôi mà, làm gì dữ như vậy, dù sao người cũng bị đồ đệ mình ngủ với rồi. Cũng chẳng cần rứt rề như vậy chứ?”

“CÚT ĐI!!”

“Nằm xuống hầu hạ một đồ đệ, hay là hai đồ đệ, cũng như nhau.” Sư Muội bình tĩnh nói, “Ta cũng không ngại, sao người không thoải mái hưởng thụ? Có lẽ kỹ thuật của ta cũng không kém hơn hăn đâu.”

“Người cho ta——”

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy ngoài cửa truyền đến một thanh âm lạnh như băng.

“Người cút ra ngoài cho ta.”

Sở Văn Ninh như bị sét đánh, bỗng ngẩng đầu, cửa đá không biết đã mở từ khi nào. Một nam nhân không rõ mặt ôm mạch đao hắc kim, đứng ngược sáng ngoài cửa mật thất, nhìn cao lớn lạnh lùng, lưng thẳng tắp.

Sư Muội neho mắt lại: “Là người...? Nhanh vậy à?”

Bước chân người nọ nặng nề bước vào, mang theo hơi lạnh, nhất thời làm ánh đèn trong phòng lay động, ánh nến chiếu lên một thân áo giáp chiến bào của hăn cũng lạnh lẽo. Giờ đã có thể thấy rõ dáng vẻ của hăn. Hăn có một đôi chân thon dài, giày ôm sát vào, phần hông thon chắc đeo đai đầu rồng bạc, cạnh có hộp ám khí bạc, trên tay đeo bao cổ tay sắc nhọn, mang bao tay huyền sắc long lân.

Lên trên một chút, gương mặt anh tuấn, anh khí trên mặt mày gần như xa xỉ—— Đạp Tiên Đế Quân!

Quanh thân để quân tản ra hàn khí cùng mùi máu tanh, như mới trở về từ sa trường.

Hắn nâng mắt lên, thậm chí bên má tái nhợt còn dính chút máu, mắt như lưỡi lê, nhìn chăm chăm hai người trên giường.

Nói chính xác, hắn hẳn là chỉ liếc mắt qua Sở Văn Ninh, ngay sau đó ánh mắt đâm thẳng vào Sư Muội, bắn ra hàn quang.

“Cút.” Sư Muội nhìn thấy hắn vào trong phòng, đầu tiên trên mặt lạnh lùng, sau đó bò lên, từ từ ngồi dậy.

“Bảo người đi giết người của Cô Nguyệt Dạ, đã giết hết chưa?”

“Giết còn chưa đã ghìen.” Đạp Tiên Quân vừa đi tới chỗ họ, vừa nhe hàm răng trắng, cắn lên viền bao tay, cởi nó ra, lộ ra bàn tay khớp xương rõ ràng. Hắn vứt bao tay dính máu lên bàn, nhìn Sư Muội chăm chăm, hung ác nham hiểm nói, “Thức thời chút. Oan hồn dưới tay bốn toạ không ngại thêm người đâu.”

Sắc mặt Sư Muội cũng khó nhìn, nói: “Người tốt nhất nên hiểu rõ mình đang nói chuyện với ai đi.”

“Bốn toạ chỉ phân biệt được rõ ràng mình có vui không thôi.” Đạp Tiên Quân lạnh lùng nói, “Người lên nhăm giường rồi, tránh ra.”

“Bao giờ tới lượt người hô ba uống bốn với ta?”

Đạp Tiên Quân nguy hiểm nói: “Xưa nay bốn toạ đã như vậy rồi đấy.”

Sư Muội tựa hồ đã giận tái đi, trong mắt chớp động lân quang: “... Ta là chủ nhân người!”

“Thì đã làm sao? Giao Sơn là chỗ của bốn toạ, trên giường là người của bốn toạ.” Đạp Tiên Quân hạ mắt xuống, bề ngẩng nhìn Sư Minh Tịnh, khoe miệng thậm chí mang chút trào phúng, “Chủ nhân. Mời ngài cút.”

Đạp Tiên Quân và Sư Minh Tịnh người một lời ta một câu, đối chọi gay gắt, tia lửa văng khắp nơi. Sở Văn Ninh xem tình huống này không hiểu nổi, trầm mặc quan sát.

Sư Minh Tịnh vừa nói Đạp Tiên Quân đã chết, thế người trước mắt này là gì? Quân cờ? Con rối sống?

Còn nữa, năm đó y nghĩ cách áp chế, rõ ràng cố trùng ở trên người “Mặc Nhiên” này. Mà để quân đời trước, do cố nhập quá sâu, đã không thể khôi

phục lại bình thường từ lâu rồi. Nên theo lý mà nói, hắc hắc nên yêu Sư Muội sâu đậm yêu sâu đậm tới không cách nào tự kiềm chế. Nhưng nghe ngữ khí này thì Đạp Tiên Đế Quân còn chẳng coi Sư Minh Tịnh ra gì.

... Còn, gọi là chủ nhân, lại là thế nào?

Sư Muội nhìn chăm chăm Đạp Tiên Quân chốc lát, sau đó cười nhạt, khoác áo đứng dậy.

Sở Văn Ninh không biết chuyện này, nhưng y lại rõ ràng.

—— đời trước Đạp Tiên Quân tự sát bỏ mình, mình lập tức mất đi một nanh vuốt, hắc liền mang xác cùng thức hồn lưu lại trong cơ thể Mặc Nhiên luyện hoá với thuốc, biến thành một hoạt tử nhân. Hoạt tử nhân rất giống cờ Trân Lung, đều nguyện ý nghe theo lệnh hắc, hơn nữa còn giữ lại ý thức khi còn sống.

Nhưng không biết sai ở đâu, có lẽ khi còn sống chịu tác động quá lớn, hoặc có lẽ cả đời hắc đã chịu thay đổi lớn quá nhiều, thân thể đã bị tàn phá không chịu nổi từ lâu, nói ngắn gọn, ở trong lòng hoạt tử nhân Đạp Tiên Quân này—— nhận thức về Sư Muội hết sức hỗn loạn, hắc trong chốc lát sẽ cảm thấy Sư Muội còn sống, chốc lát lại cho rằng Sư Muội đã chết, có đôi khi thậm chí còn tạm thời quên mất Sư Muội là ai. Nên cho dù đối mặt với Hoa Bích Nam, Đạp Tiên Quân cũng không ý thức được đây là Sư Muội, mà chỉ đơn thuần cho rằng đây là “chủ nhân”. Hơn nữa hắc còn không muốn nghe theo lời chủ nhân.

“Đúng là hết cách với người.”

Sư Muội lên phía trước, ấn nhẹ lên trán Đạp Tiên Quân: “Hồn tán!”

Một tiếng quát chói tai, sau động tác này, Đạp Tiên Quân cứng đờ, ánh mắt vốn tê duệ chợt tan rã, nháy mắt mất tiêu cự.

“Rõ ràng là con rồi ta làm, lại càng ngày càng không nghe lời, luôn làm trái lời ta, còn muốn phản phệ ta.” Sư Muội vỗ lên khuôn mặt lạnh băng của hắc, “Có điều kệ thôi, ta không trách người, dù sao người cũng chẳng phải “người” hoàn chỉnh.”

Đạp Tiên Quân: “...”

“Cố chịu thêm một chút.” Sư Muội nói, “Chờ thêm mấy ngày, ta lấy được thứ mình cần, làm lại người, người lập tức ngoan liền.”

Y nói xong câu đó, sức điều khiển Đạp Tiên Quân đã đến cực hạn. Tốc độ phục hồi này làm sắc mặt Sư Muội càng đen lại, y không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn như vậy, con người Đạp Tiên Quân đã khôi phục ánh sáng, thậm chí còn kiên quyết, lạnh lẽo hơn lúc này.

Loại ánh mắt lạnh lẽo uy hiếp này dừng trên người Sư Muội, Đạp Tiên Quân dừng một chút, híp mắt, sau đó nhả mũi lại, biểu tình như báo rình cắn đứt cổ con mồi: “Hừm? Sao người còn chưa cút thế?”

Nói, ngón tay thon dài vuốt ve chuôi đao Bất Quy.

“Định làm bia ngắm của bốn toạ à?”

Sư Muội không nhiều lời với hắn nữa, hoặc nên nói lệ khí của Đạp Tiên Quân quá nặng, tuy là “chủ nhân”, nhưng Sư Muội cũng tự biết không giữ được dây cương trên cổ hắn.

Hắc ám chi chủ này, nếu điên lên thật thì rất đáng sợ.

Sư Muội bỏ đi.

Sau khi y đi, Đạp Tiên Quân nhìn chăm chăm Sở Văn Ninh trên giường hồi lâu, biểu tình vi diệu lại cổ quái, tựa như cố hết sức khắc chế cái gì, lại không nhìn được khát vọng gì đó.

Cuối cùng hắn ngồi xuống, vươn tay, giữ lấy eo Sở Văn Ninh.

“Ta...”

Dừng một chút, không biết nên tiếp tục thế nào, vì thế mím môi, sửa miệng.

“Người...”

Sở Văn Ninh nhìn hắn, nhưng bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, vẫn không có câu tiếp, y liền chậm rãi, chớp đôi mắt đã hơi xốt.

“Khụ, bốn toạ có một chuyện quan trọng muốn nói với người.”

“Người nói đi.”

Đạp Tiên Quân chém đinh chặt sắt nói: “Kỳ thực cũng không quan trọng lắm, vẫn là không nói thì hơn.”

“...”

Một lát sau, dùng loại thần thái kiên định mở miệng: “Cũng không phải là quan trọng hay không quan trọng. Nếu người muốn biết như vậy, nói cho người cũng chẳng sao.”

Sở Văn Ninh: “...”

“Kỳ thực bốn toạ muốn nói...” Đạp Tiên Quân hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, cực kỳ cứng đờ mà nói, “Bốn toạ muốn nói, qua nhiều năm như vậy, tựa hồ... Có chút nhớ người...”

Hắn rất nhanh bổ sung thêm một câu, “Có điều không nhớ nhiều lắm, chỉ có chút xiu thôi.”

Hắn nói xong hai câu này, gương mặt anh tuấn tái nhợt kia lập tức lộ ra biểu tình cực kỳ hối hận.

Sở Văn Ninh ngơ ngẩn nhìn hắn, linh hồn và ký ức hai đời chồng chéo, y thậm chí không biết bên dùng tâm cảnh thế nào để đối diện với nam nhân này.

Nhưng Đạp Tiên Quân cũng không cho y nhiều thời gian suy nghĩ.

Hắn tựa hồ có hơi bức, dứt khoát cởi dây trói cho Sở Văn Ninh, kéo người lại, bàn tay to rộng vuốt ve gáy Sở Văn Ninh, giữ lại, sau đó hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng mà triền miên.

Răng môi Đạp Tiên Quân lạnh như băng, nhưng dục vọng lại nóng như lửa.

Sở Văn Ninh bị hắn hôn, hai người kia, hai linh hồn bị tàn phá khuyết thiếu, cách duyên trần hai đời, rốt cuộc lại hôn nhau, quấn quít với nhau.

Lúc bị Đạp Tiên Quân ôm trong lòng hôn, Sở Văn Ninh như nghĩ rất nhiều, lại như đầu óc trống rỗng, không bắt được gì.

Nhưng cuối cùng, y biết hốc mắt mình ươn ướt.

Đúng sai cũng được, thiện ác cũng thế, hết thấy đều khó định, hết thấy đều không rõ ràng.

Nhưng khi hôn nam nhân không hề có nhiệt độ cơ thể này, y biết được.

Đạp Tiên Quân không lừa y.

Mặc Nhiên không hề lừa y.

Hắn thật sự nhớ y.

[Husky] Chương 255: [Long Huyết Sơn] Lĩnh tội

Edit: LuBachPhong36

Một nụ hôn giằng co không biết bao lâu, Đạp Tiên Quân mới buông y ra. Sở Văn Ninh vốn tưởng rằng hắn sẽ bỏ qua như vậy, lại không ngờ môi mới vừa rời đi, lập tức lại tiếp xúc.

Cứ như thế lặp đi lặp lại nhiều lần, Đạp Tiên Quân cuối cùng thoả mãn, hắn liếm liếm môi, đôi mắt đen nhánh ngăm nhìn gương mặt Sở Văn Ninh.

“Không thay đổi, là người.”

Chuyện muốn hỏi thật sự quá nhiều, biến cố gặp phải cũng quá lớn. Sở Văn Ninh yên lặng trong một lúc, mới rốt cuộc khàn khàn mở miệng: “..... Chuyện quá khứ, người đều còn nhớ rõ?”

“Dĩ nhiên.”

“Người còn nhớ rõ mình chết như thế nào không?”

Vẻ mặt Đạp Tiên Đế Quân liền có chút u tối: “Thập đại môn phái liên thủ vây công, bốn tọa cực ghét.”

“Vậy người còn nhớ rõ ta chết như thế nào không?”

U ám giữa hai đầu mày Đạp Tiên Quân nhẹ phai đi, nhưng lại phủ lên một tầng chán chường: “Người cản trở đại sự của ta ở Đạp Tuyết cung, bốn tọa cực hận.”

Sở Văn Ninh lại hỏi: “Như vậy, người có nhớ chính mình chết đi sống lại như thế nào không?”

“Hoa Bích Nam thì cứu.”

“Cụ thể như thế nào?”

“Cái này tự.....” Chữ “nhiên” cũng chưa nói ra miệng, trên mặt Đạp Tiên Quân dần dần biểu lộ ra vẻ giật mình lo lắng. Nhưng loại lo lắng này cũng không tồn tại lâu, hắn nhắm hai mắt lại, lúc mở ra, trong mắt đã tỉnh táo.

Đạp Tiên Quân nhú mày nói: “Người vừa mới nói cái gì?”

Sở Văn Ninh lại không hé răng.

Y ít nhiều đã đoán được Sư Muội đã làm gì đối với thân thể này, từ trước đến nay khó không chế nhất là nhân tâm, sau khi Mặc Nhiên chết, Sư Muội không thể hoàn toàn khống chế tình cảm của khối thi thể này, cũng không dám đánh tan ký ức vốn đã rối loạn của Mặc Nhiên, cho nên đành phải lựa chọn cách xoá đi một phần nhỏ ký ức sẽ ảnh hưởng quan trọng đến việc nghe theo mệnh lệnh hắc của Mặc Nhiên.

Đạp Tiên Đế Quân trước mắt này e rằng chỉ là một cái xác không hồn, vũ khí sắc bén.

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, một lát sau, dường như y muốn nói điều gì, nhưng lời nói chưa kịp phát ra, trong cổ họng đã dâng lên một trận tanh ngọt. Y kịch liệt ho khan.

“Mặc Nhiên.....” Giữa đôi môi y nhuộm máu, gương mặt ngấn lệ ngược lên, “Đừng làm việc cho người khác nữa. Người đã là một khối thi thể, sớm đã an giấc ngàn thu. Người..... Khụ khụ.”

Trước mắt y lại từng chút từng chút biến thành màu đen, những mảnh nhỏ ký ức rải rác lại bắt đầu dâng lên.

Người nên quay trở về, người đã yên nghỉ dưới lòng đất sâu, nơi này không thuộc về người.

Nhưng những lời nói này lại không còn sức mà nói ra, Sở Văn Ninh chỉ mấp máy môi, ý thức đã bắt đầu tan rã ——

Cuối cùng y chỉ nhìn thấy Đạp Tiên Quân nhú mày lại, đang nói gì đó với mình, trên gương mặt anh tuấn mà tái nhợt kia hình như có chút hấp tấp.

“Sở Văn Ninh,” Y mơ hồ nghe được hắc đang gọi y, giống như kiếp trước, “Văn Ninh.....”

Y nhắm mắt lại, đau đớn do việc dung hợp linh hồn lần thứ hai lại tập kích đến, chuyện xảy ra tiếp theo, y không còn biết nữa.

Ngoài Thiên sơn, cây rừng hiu quạnh.

Đã nhiều ngày nay, mưa nhỏ tí tách vẫn rơi khắp vùng Thục Trung, cỏ cây xung quanh dịch trạm đều mọc lên một tầng mốc mủn, từ cửa sổ nhỏ ở

dịch trạm trông ra, chuỗi hạt nước từ lá trúc nhỏ giọt rơi xuống, rơi vào trong đầm, lan tỏa từng vòng gợn sóng.

Bỗng nhiên, một đôi giày dẫm lên những hạt mưa, ánh mặt trời Vân Ảnh vỡ vụn.

Mặc tông sư xuất hiện ở trước con đường núi quanh co dẫn về Tử Sinh Đỉnh.

Từ sau vụ kinh biến ở Long Huyết sơn, linh lực của hắc chưa thể khôi phục, không cách nào ngự kiếm, hắc vì lo lắng an nguy của Tử Sinh Đỉnh, thúc ngựa không ngừng nghỉ một mạch từ Long Huyết sơn trở về, mất tổng cộng bốn ngày.

Dọc đường đi, kỳ thật hắc đã suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Tỷ như, vì sao mình lại trọng sinh, tỷ như, Sở Văn Ninh của kiếp trước tại sao lại phải bày ra huyền cơ ở thạch động Long Huyết sơn, tỷ như... Sư Muội.

Suy nghĩ thật lâu, lại không tìm thấy bất kỳ một đáp án rõ ràng nào.

Vốn dĩ hắc không phải người thông tuệ, giờ lại đang chịu dày vò, lo lắng trước sau, nên càng không có cách nào bình tĩnh cẩn thận tự hỏi —— suy cho cùng là Sư Muội hiểu hắc, Sở Văn Ninh chính là điểm yếu của hắc, chỉ cần Sở Văn Ninh nhớ ra chuyện cũ, lập tức sẽ tuyên hắc án tử hình. Hắc tâm loạn như ma.

Mưa dần lớn thêm, Mặc Nhiên đứng trong gió lộng phía trước con đường dẫn lên Tử Sinh Đỉnh, hắc ngẩng đầu, từng hạt từng hạt mưa nhè nhẹ theo gió thổi ướt đầm gương mặt hắc. Trước mặt, bậc thềm đá quanh co uốn lượn, một đường dẫn lên đỉnh núi trời quang mây tạnh.

Con đường núi này, sống cũng đi qua, chết cũng đi qua, bi cũng đi qua, hi cũng đi qua, hai kiếp người hắc đã đi qua vô số lần, từ những năm tháng ngây ngô khi trẻ người non dạ, đến ngày hôm nay trần ai lạc định*, trở về chịu tội.

(*尘埃落定: bụi trần rơi xuống, ý nói mọi chuyện đã định, đã đến hồi kết thúc.)

Trời rất lạnh, hạt tuyết hòa cùng hạt mưa hỗn loạn rơi xuống, thấm ướt hắc y của hắc, vương đầy mái tóc hắc.

Thanh niên vốn nên vô ưu sầu,
Gió Bắc thổi tuyết bạc trắng đầu...

...

Mặc Nhiên nhắm mắt, bước lên từng bậc thang dài, đi lên đỉnh núi.
Một tội nhân chui đầu vào lưới, cuối cùng “kéo kẹt” một tiếng, đẩy ra cánh cửa sơn son ở Đan Tâm điện Tử Sinh Đình.

Cửa, chậm rãi mở ra, diên cuồng và vinh hoa, ác mộng và hắc ám trong suốt hai kiếp người của hắn, đều bắt đầu từ nơi đây.

Hắn nhớ tới kiếp trước, cái năm hắn hai mươi hai tuổi kia, hắn đối Đan Tâm vì Vu Sơn, đập nát tấm biển, bụi bay đầy đất. Hắn đứng trước tấm biển cũ, tại đó hắn thề phải đập khắp chư tiên, vi tôn thiên hạ. Kiếp trước hắn từ đây sa đọa, kiếp này hắn lại từ đây mà kết thúc.

Trong Đan Tâm điện nơi nơi đều là người, những nhân vật có danh dự uy tín tụ hội lại đây so với lần thảo phạt Từ Sương Lâm còn đông hơn.

Nghe được tiếng mở cửa, mọi người quay đầu, chỉ thấy một nam tử cao lớn mặc hắc y đang đứng chắn trước cửa, sắc mặt tái nhợt, trên trán dính vài sợi tóc đen ướt đẫm. Ánh mặt trời chiếu ngược phía sau thân ảnh hắn, bầu trời một màu xám xịt, mưa tuyết tầm tã.

Không ai nghĩ tới Mặc Nhiên sẽ bỗng nhiên xuất hiện như vậy.

Hắn là anh hùng đã dùng mạng đổi lấy bình an cho mọi người trên Giao Sơn, hay là ma đầu giết người không gớm tay trên Cô Nguyệt Dạ? Hắn rốt cuộc là người như thế nào?

Trong nhất thời không người hé răng, mỗi một đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào người nam nhân vừa trở về kia.

Người tin hắn cảm thấy hắn thật đáng thương, vừa ướt vừa lạnh, như con chó dầm mưa trở về nhà. Người không tin hắn chỉ cảm thấy hắn thật đáng sợ, vừa u ám vừa thâm hiểm, như quỷ dữ bò ra từ địa ngục.

Mưa vẫn không ngừng rả rích tuôn trên mái điện, thấm vào khe đá trước bậc thềm, rêu phong đầy ngói.

Mặc Nhiên ngược đôi mắt đen như mực, dưới hàng lông mi dài như cánh quạt, ánh mắt hắn ướt đẫm. Hắn nhẹ giọng nói: “Bá phụ, ta đã trở về.”

“Nhiên nhi! Người sao lại —— người sao lại chỉ một mình?”

Tiết Chính Ung ngồi ở tôn vị, sắc mặt hắc rất khó coi, lời thôi lệch thếch hiểm thấy, thiết phiến để bừa trên bàn, bốn chữ “Thế nhân thậm sũu*” nhuốm lấy ánh sáng nhàn nhạt, tựa như một trò chấm biếm khôi hài.

(*世人甚丑: thế nhân rất xấu)

“Ngọc Hành đâu?”

Mặc Nhiên rảo bước tiến vào trong điện, sự xuất hiện của hắc lúc này như một giọt nước nhỏ vào vại dầu bề ngoài tĩnh lặng nhưng thực ra đang sôi hừng hực, kích phát một tiếng nổ vang, hầu như tất cả mọi người đều lần lượt lui nhanh một bước khi hắc tiến lên.

“Mặc Nhiên!”

“Ma đầu, ngươi còn dám xuất hiện!”

“Người ở Cô Nguyệt Dạ giết nhiều người như vậy, ngươi vậy mà còn dám hiện thân!!”

Mặc Nhiên không để ý đến những tiếng la hét đó, trên đường tới đây, hắc đã sớm nghe nói về huyết án xảy ra ở Cô Nguyệt Dạ những ngày trước. Hắc cũng hiểu rõ Đạp Tiên Quân có bao nhiêu điên cuồng. Mấy chục mạng người tính là gì? Mấy trăm mấy ngàn mấy vạn người trong thiên hạ ở trong mắt hắc đều là tử thi, một cái Cô Nguyệt Dạ mà thôi, Đạp Tiên Quân căn bản sẽ không để vào trong mắt.

“Tên điên..... Người cùng Hoa Bích Nam căn bản là cùng một phe!”

“Người còn muốn đến đây làm gì? Hôm nay cao thủ các phái đều ở đây, Các chủ Thiên Âm Các rất nhanh cũng sẽ đến. Cho dù người quỷ kế đa đoan, nhiều đường biến hóa, người cũng trốn không thoát thiên la địa võng này!”

“Mặc Nhiên, ngươi quá xảo trá, ngươi lúc thì diễn mặt đỏ lúc thì diễn mặt trắng, làm mọi người đầu óc choáng váng sau đó dễ dàng thực hiện gian kế của mình, ngươi cực kỳ ác độc!”

Xung quanh là công kích và chất vấn như thủy triều, gương mặt từng người từng người đang phản nộ kích động. Mặc Nhiên cũng chẳng thèm để ý đến ai, hắc tiếp tục đi về phía trước, hắc ít nhiều đã hiểu được Hoa Bích Nam —— có tha thứ hắc cũng không muốn gọi người này là Sư Muội.

Hoa Bích Nam đã đào một cái mộ cho hắn. Đến chữ khắc trên bia mộ cũng đã viết sẵn, Hoa Bích Nam đã tính toán rất chu đáo, hắn sẽ phải tự mình nhảy vào.

Bởi vì, ngay thời khắc Sở Văn Ninh nhớ lại chuyện kiếp trước, Mặc Vi Vũ đã tự phán bản thân mình thành một khối tử thi vô phương cứu chữa.

Kết thúc.

“Bất luận trên mặt người có đeo bao nhiêu cái mặt nạ giả dối, hôm nay hào kiệt tụ tập, đều muốn vạch trần gương mặt thật của người.”

“Phải bắt người đến Thiên Âm Các xử tội!”

Tiếng người cãi cọ ầm ĩ ồn ào. Đâm vào màng tai nhiều nhất chính là ba chữ: “Thiên Âm Các”.

Mặc Nhiên không nghĩ tới Hoa Bích Nam sẽ cuốn Thiên Âm Các vào đây. Là trùng hợp? Hay là đã sớm có âm mưu?

Thiên Âm hùng vĩ, là một môn phái cổ xưa còn lưu lại suốt mấy ngàn năm qua ở Tu Chân Giới. Chương môn đầu tiên của môn phái này là con của một vị thần trên trời và một phàm nhân, sau đó truyền lại cho thế hệ sau có cùng quan hệ huyết thống. Mỗi một thế hệ qua đi, huyết thống thần của Thiên Âm Các tuy đã loãng, nhưng vẫn linh khí cực phú như xưa. Tuy rằng bình thường Thiên Âm Các không can thiệp hồng trần, nhưng cũng giống như người phàm tín ngưỡng tu sĩ, các tu sĩ ai cũng tín ngưỡng vào sự công chính của Thiên Âm Các.

Quyền uy trăm năm đã khó lật đổ, hưởng chi ngàn năm. Cho nên dù rằng kiếp trước Đạp Tiên Quân nhòe ngói báu trong thiên hạ, nhưng cuối cùng cũng để lại Thiên Âm Các một phương tịnh thổ*. Sư Muội rất thông minh, giao Mặc Nhiên cho Thiên Âm Các xử trí là không thể tốt hơn, không ai sẽ không phục phán quyết, cũng không ai có thể không phục phán quyết.

(*淨土: tịnh thổ, giống như cõi Niết bàn, chốn cực lạc)

Trong đại điện một mảnh ầm ĩ, Mặc Nhiên bước dọc theo thảm trải sàn thêu đầy hoa diên vĩ, đi đến phía trước, rồi sau đó đứng yên.

“Ta.....”

Người nam nhân này chỉ nói một chữ, tiếng người ồn ào liền đột nhiên tắt đi. Bọn họ nhìn chăm chăm hẳn, ánh mắt rất nhiều người vừa là cừu hận vừa là cảnh giác.

Bọn họ chờ hẳn giải thích, chờ hẳn thất thố, chờ hẳn sai lầm, bọn họ đuổi dài cổ chuẩn bị sẵn sàng để nhào đến chém giết, đem tên ác ma quỷ quyết kia xé thành mảnh nhỏ.

Người này thiện ác khó phân, hành động khó lường, nhưng thà rằng giết lầm, chứ không thể buông tha, nhất định phải ——

“Ta tới lĩnh tội.”

Lặng ngắt như tờ, thậm chí càng yên tĩnh hơn so với khi nãy.

Tựa như, ma đao soàn soạt rút ra chuẩn bị một trận đại chiến, trống trận gõ vang tiếng giết rung trời, lại bỗng nhiên biết được tướng lĩnh quân địch đã tự sát trong lều.

Thật hoang đường.

“Hắn nói cái gì?”

Sau một lúc lâu mới có người kịp phản ứng, lại không dám tin tên ma đầu này lại nhận tội dễ dàng như thế, vì thế thấp giọng hỏi người bên cạnh: “Hắn vừa nói mình tới lĩnh tội sao?”

Mặc Nhiên buông xuống mi mắt, quỳ xuống, đối mặt bá phụ bá mẫu, còn có Tiết Mông mặt mũi đã trắng bệch. Ánh đèn mông lung, chiếu lên gương mặt anh tuấn mà gầy gò của hẳn.

Chính xác là hẳn muốn ngửa cổ chờ chém, nhưng Hoa Bích Nam tính kế hẳn như thế, hẳn cũng không muốn để cho người đó được thoải mái như ý nguyện. Trước khi sám hối lĩnh tội, hẳn còn một việc phải làm ——

Hắn muốn dùng một chút sức lực cuối cùng để bảo vệ người từ đây hẳn không bao giờ có thể bảo vệ được nữa.

Vì thế Mặc Nhiên chậm rãi mở miệng, giọng nói nặng nề.

“Ta quả thật tay đầy máu tươi, bởi vì tư thù đã giết rất nhiều người. Mấy năm nay tuy muốn hối cải, nhưng tội không thể xá. Việc này Sở Văn Ninh cũng đã biết..... Hôm nay ta đứng trước mặt chư quân, trừ việc thú nhận tội tình, còn có một việc muốn thanh minh.”

Hắn dừng một chút, câu chữ phát ra, như đao xẻo tim: “Ta cùng Sở Văn Ninh đã không còn nghĩa sư đồ.”

Nghe một câu như thế, người người ở đây sửng sờ nhiều hơn kinh sợ: “Sao lại như thế?”

Phải biết rằng, công khai đoạn nghĩa sư đồ là cực đại gièm pha trong Tu Chân giới, xảy ra loại chuyện này, bất luận là sư phụ hay đồ đệ, đều cực kỳ mất mặt. Cho nên chỉ cần không có huyết hải thâm thù gì, cho dù quan hệ bất hoà thì lễ nghĩa ngoài mặt kiểu gì cũng phải làm cho đủ.

Kinh ngạc qua đi, không ít người nhỏ giọng nói thầm: “Trước đó không phải vẫn còn tốt sao? Sao bỗng nhiên lại như vậy, không phải là xảo trá gì chứ?”

“Nhìn không giống, có phải bọn họ sau khi ở lại Giao Sơn đã xảy ra chuyện gì không?”

“Có thể lắm..... Sở Văn Ninh giống như không để đồ đệ vào mắt. Lúc Sư Minh Tịnh bị Hoa Bích Nam bắt, hắn chẳng phải cũng không chịu buông tay đi cứu sao? Khiến người ta sau đó bị mù cả đôi mắt..... Nếu đổi lại ta là đồ đệ hắn, nhìn thôi cũng lạnh lòng.”

Tiếng bàn tán của mọi người lên lên xuống xuống, nhấp nhô như thủy triều. Giữa những thanh âm đó, Mặc Nhiên tiếp tục nói: “Hắn không dung thứ được ta giết người phóng hoả là phụ, nhưng cho tới nay, hắn đối xử ta lạnh nhạt, sỉ nhục tôn nghiêm ta là chính. Người này miệng đầy thiên hạ thương sinh, nhưng lại khắp chốn bạc đãi môn đồ, quá là dối trá! Lúc trước nếu không phải hắn, ta căn bản sẽ không sa lầy đến bước này.”

Quá đau rồi.

Hắn dừng giọng, môi răng đều đang run nhè nhẹ, nhưng vẫn muốn từng chữ từng chữ nói cho xong. Tự mình ngàn đao vạn xẻo lên thân.

“Là hắn hại ta, là hắn làm ta. Ta và hắn bất tương vi mưu*, hễ thẹn từng bái hắn làm thầy. Hiện giờ, ta và hắn đã hoàn toàn nhất đao lưỡng đoạn, sau này nếu còn ai coi ta như đệ tử hắn.....”

(Đạo bất đồng bất tương vi mưu.)*

Hắn nâng mắt lên, đó là đôi mắt của Đạp Tiên Quân.

“Thì đó chính là ghê tởm ta, hi vọng chư quân chớ nhắc lại!”

Tiết Chính Ung sợ hãi: “Nhiên nhi ——!

Mặt Tiết Mông càng không còn chút máu: “Ca, người điên rồi sao?! Người có biết mình đang nói cái gì hay không!”

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, hắn không muốn nhìn thấy bất kì ai trong nhà Tiết Mông nữa, một tiếng “ca” kia đã như móng sắc đâm vào tim phổi hắn.

Mặc Nhiên nói tiếp: “Trừ chuyện này ra, còn có một chuyện muốn nói.”

“Nhận tội thì nhận tội đi, sao cứ một chuyện hai chuyện ba chuyện, người ——”

Người nọ chưa oán giận xong, đã bị người đứng đầu chư tiên hiện nay là Khương Hi ngăn cản, Khương Hi nhìn Mặc Nhiên: “..... Mời nói.”

Mặc Nhiên nói: “Ta tiền nghiệp sâu nặng, nhận tội chịu chém không sai. Nhưng chuyện ở Cô Nguyệt Dạ, xác thực không phải ta làm.”

Ở đây có rất nhiều người đều là tới đòi nợ máu, trong lòng vốn dĩ đã thập phần kích động, lúc này nghe hắn phủ nhận án mạng ở Cô Nguyệt Dạ, không khỏi cực kỳ phản nộ. Sôi nổi mở miệng: “Ha! Chuyện cười ! Đây là sự thật chắc như đinh đóng cột, người còn giảo biện cái gì!”

“Không sai, không phải người còn có thể là ai?”

Mặc Nhiên nói: “Lúc ấy căn bản ta không ở Cô Nguyệt Dạ, khi đó ta cùng với Sở Văn Ninh đều ở Long Huyết sơn. Người làm chuyện này là một người khác. Hơn nữa người đó, nếu ta đoán không lầm, hắn chính là.....”

Hắn do dự, không lập tức nói ra thân phận Đạp Tiên Đế Quân.

Hắn không phải sợ cơn giận của mọi người, mà hắn cho rằng ở đây không ai có thể tin sự việc hoang đường cực điểm là: thời không sinh tử môn đã vỡ ra, có một Mặc Nhiên khác xuất hiện ở đây.

“Là ai a?”

Mặc Nhiên mấp máy môi, quyết định tạm thời không nhắc đến chuyện Đạp Tiên Quân, vì thế không lập tức trả lời, mà nói: “Là ai sau này ta sẽ nói. Tóm lại, người đó cấu kết với Hoa Bích Nam, một người ở Cô Nguyệt Dạ vu oan giá họa, một người khác bắt Sở Văn Ninh đi.”

Hắn nói những lời này xong, đám người phân ra thành hai làn sóng.

Làn sóng thứ nhất, âm thanh nhỏ yếu, nhưng cũng có thể nhận ra được rõ ràng, phần lớn là đệ tử Tử Sinh Đình đang kêu: “Ngọc Hành trưởng lão làm

sao vậy?!”

“Trưởng lão bị bắt đi nơi nào?!”

Làn sóng âm thanh còn lại chính là đám người trước đó đến đây hưng sư vấn tội*.

*(*Hưng sư vấn tội, nghĩa là phát động hoặc tập hợp một nhóm người / một đội quân đến để lên án, hỏi tội hoặc xử lý đối phương.*

“Mặc Nhiên, người cho rằng chúng ta sẽ tin người sao?”

“Trong hồ lô người không biết bán thuốc gì! Làm gì có người nào khác, ta xem người và Hoa Bích Nam căn bản là cùng một giuộc! Ở Giao Sơn hai người thông đồng nhau trước để diễn một vở kịch!! Các người không tiếc hại chết nhiều người như vậy, thậm chí bất chấp tình nghĩa đồng môn sư huynh đệ, hại Sư Minh Tịnh, người... người chính là tên lừa đảo!!!”

Nghe được tên Sư Muội, Mặc Nhiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Tiết Chính Ung đang ngồi trên cao, lại nhìn thoáng qua Tiết Mông: “Sư Muội hửn.....”

Tiết Mông lo lắng đến loạn, cướp lời hỏi trước: “Sư Muội hửn sao rồi? Hửn có ổn không?!”

Mặc Nhiên căn bản không thể nhìn thẳng hửn. Nhìn thấy bộ dạng tơi tả của một người, chỉ cần nhìn một lần là đủ lăm rồi.

Mặc Nhiên khép mắt nói: “Sư Muội, chính là Hoa Bích Nam.”

Tĩnh mịch, không tiếng động.

Sau một lúc lâu, Tiết Mông bỗng dừng ngã ngồi xuống chỗ của mình, lăm bầm: “Nói đùa cái gì vậy, sao có thể.....”

Đúng vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, Mặc Nhiên cũng sẽ nói, sao có thể. Sư Muội rõ ràng ôn nhu như vậy, tốt đẹp như vậy, bọn họ ba người ở bên nhau trải qua rất nhiều sóng gió, đối với hửn mà nói, Sư Muội là người bằng hữu chân chính đầu tiên trong đời hửn.

Nhưng người bằng hữu này là giả, chẳng qua chỉ là một hồi hoa trong gương, trắng trong nước.

Thật hoang đường.

Người chung quanh bắt đầu sôi nổi nghị luận: “Cái gì lung tung rồi loạn?”

“Điên rồi sao, một tiểu tu sĩ như vậy, lại là thiên hạ đệ nhất thánh thủ?”

“Nếu Sư Muội chính là Hoa Bích Nam, ở Giao Sơn hẳn giúp chúng ta giải Toản Tâm Trùng làm cái gì.”

Còn có những người ở Giao Sơn được Sư Muội cứu, cảm tạ càng sâu đối với Sư Muội, lúc này mặc kệ ba bảy hai mốt*, tức giận chỉ vào hăn nói: “Mặc Nhiên, người vì muốn rửa sạch tội nghiệt, vậy mà lại thốt ra loại lời nói hoang đường như thế, người ngậm máu phun người!”

(chỉ sự việc hoặc hành động chỉ xảy ra duy trì trong thời gian ngắn, sẽ sớm kết thúc)*

Lúc này, Khương Hi này giờ vẫn luôn nhú mào không nói gì cũng mở miệng: “Người có chứng cứ gì nói Hoa Bích Nam chính là Sư Minh Tịnh?” Khương Hi nói, “Hoa Bích Nam là môn hạ ta nhiều năm, gần như chưa từng rời khỏi Cô Nguyệt Dạ, nếu người nói hăn là Sư Minh Tịnh, như vậy hăn làm thế nào có thể đồng thời xuất hiện ở hai địa điểm?”

[Husky] Chương 256: [Thiên Âm Các] Thân thể chìm nổi

Edit: Chu

Beta:

“Hàn Lâm Thánh Thủ suốt ngày dùng vải đen che mặt, hàng năm ở suốt trong phòng luyện đan không ra ngoài, tiếp xúc với người bên ngoài, nên chỉ cần khống chế một người có dáng vẻ không khác biệt nhiều, người khác đã rất khó nhận ra.”

Khương Hi nhíu mày: “Ý của ngươi là, Hoa Bích Nam của Cô Nguyệt Dạ là giả?”

“Có lẽ là thật, có lẽ là giả. Nếu không muốn bị người khác phát hiện, thật giả lẫn lộn mới chu toàn nhất.”

Khương Hi ngẫm nghĩ nói: “Kể từ đó, Sư Minh Tịnh sử dụng Trân Lung Kỳ Cục, nhưng linh lực được tông chúng ta đều không lớn, không có nhiều khả năng nắm giữ thuật pháp này được.”

“Khương chưởng môn nói không sai, Trân Lung Kỳ Cục phải tổn lượng lớn linh lực. Hoa Bích Nam thông hiểu lý luận, lại ngại pháp lực yếu ớt, không thể dùng một mình. Nên trước đó hẳn không thể không mưu hợp với Từ Sương Lâm——”

Khương Hi lắc đầu nói: “Không đúng. Từ Sương Lâm từng nói, người sau màn là bạn hắn, hắn không muốn bán đứng bạn bè, nên đến chết cũng không nói cho chúng ta thân phận người kia đến tột cùng là ai. Nếu theo như ngươi nói, Sư Muội chính là Hoa Bích Nam, Từ Sương Lâm lập tức nhận ra hắn. Vậy sao sau khi kết giới trọng sinh bị Hoa Bích Nam phá, hắn không hề làm phản?”

Mặc Nhiên nói: “Bởi vì Từ Sương Lâm căn bản không biết Sư Muội và Hoa Bích Nam là một người.”

Huyền Kính đại sư bên cạnh vuốt râu nói: “Nếu họ là tri kỉ của nhau, chuyện lớn thế này sao lại không biết...”

“Là Từ Sương Lâm coi Sư Muội như tri kỉ.” Mặc Nhiên nói, “Nhưng Sư Muội lại không có khả năng dành tình cảm như thế cho hãn. Trên bàn cờ này, Từ Sương Lâm chỉ là một quân cờ quan trọng, không hơn.”

Hãn dừng một chút, tiếp tục nói: “Lúc ở Giao Sơn, Hoa Bích Nam bị thương, từng lột khăn che mặt. Gương mặt kia xấu vô cùng, như động vật thân mềm, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ là một tấm mặt nạ da người tinh xảo mà thôi. Đối với Từ Sương Lâm mà nói, có lẽ cả đời này hãn cũng chưa từng thấy gương mặt của “bạn thân” nhất này. Hãn căn bản không liên hệ gương mặt Hoa Bích Nam với Sư Muội. Nên cho tới tận khi hãn chết, cũng không cho rằng mình bị bằng hữu hãm hại hay lợi dụng, đương nhiên sẽ không muốn lật tẩy chân tướng phía sau.”

Khương Hi nói: “Theo ý người, từ lúc ở trên Giao Sơn, Sư Muội và Hoa Bích Nam đồng thời xuất hiện, trong đó có một quân cờ Trần Lung bị khống chế?”

“Ta đoán là vậy. Nhưng vẫn còn một khả năng thứ hai.”

“Cái gì?”

Mặc Nhiên lắc đầu: “Khả năng thứ hai để ta nghĩ chút rồi nói.”

Huyền Kính đại sư nói: “Vậy cứ cho là khả năng thứ nhất của Mặc thí chủ đúng đi, bần tăng vẫn cảm thấy có chỗ không thông—— Hoa Bích Nam chẳng có lý do gì để cắt ngang pháp trận trọng sinh của Từ Sương Lâm, hãn chẳng lẽ có thù oán với Từ Sương Lâm? Chẳng lẽ làm theo ước nguyện La Phong Hoa được trọng sinh của Từ Sương Lâm, có tổn hại gì với hãn?”

Mặc Nhiên thở dài nói: “Chẳng lẽ đại sư đã quên kết quả cuối cùng Từ Sương Lâm thi trận ư?”

Lão lừa trọc nhất thời không phản ứng lại, lắc đầu.

Mặc Nhiên nói: “Từ ngày thấy thiên liệt mở ra, Sư Muội căn bản không đưa thuật trọng sinh chân chính cho Từ Sương Lâm.”

“A...”

“Hắn vẫn luôn lừa Từ Sương Lâm. Từ Sương Lâm tốn công, cho rằng mình đang bố trí trận pháp trọng sinh, kỳ thật vì Hoa Bích Nam không đủ linh lực làm áo cưới.”

“Vậy Hoa Bích Nam kia dạy cái gì...”

“Là đại cấm thuật đệ nhất thiên hạ.” Mặc Nhiên dừng một chút, rồi cuộc nói ra, “Hắn dạy Từ Sương Lâm, là Thời Không Sinh Tử Môn.”

“!”

Người tham dự qua trận chiến ở Giao Sơn, đều không thể không nhớ tới vết nứt đen sâu trên nền trời lúc ấy, bên trong có hơn một ngàn tu sĩ thần bí khó lường...

Đó lại là Thời Không Sinh Tử Môn?

Mặc Nhiên nói: “Đây là khả năng thứ hai ta nói đến. Chỉ cần Thời Không Sinh Tử Môn tồn tại, Hoa Bích Nam và Sư Muội đều có khả năng là thật, chẳng qua một kẻ thuộc về hồng trần này, một kẻ thuộc về Tu Chân giới khác.”

Mọi người nghe xong lặng im, ngay sau đó có kẻ chống gối cười ha ha: “Mặc tông sư, người đỡ trẻ con ngủ đấy à? Lấy cấm thuật trong thần thoại ra hù người. Còn có hai Sư Minh Tịnh... Ha ha ha ha ha! Cười chết ta.”

“Nhưng mà, sao có thể chứ, đó là cấm thuật đã thất truyền ngàn năm... Ai có thể luyện được?”

“Quyển quan trọng nhất của Thời Không Sinh Tử Môn, trong truyền thuyết đã bị phong ấn trong Viêm Đế thần mộ từ lâu, cho dù có kẻ nghiên cứu loại cấm chú này, cho dù có kẻ nghiên cứu loại cấm chú này, có thể học nhất cũng chỉ là không gian, không có khả năng sẽ là thời không. Nếu không thiên hạ này sẽ giao thiệp với một trần thế khác, chẳng phải đại loạn à!”

Mặc Nhiên không cãi với bọn họ, mà chỉ nói suy đoán của bản thân mình. Hắn biết, đây có lẽ là lần tự bạch cuối cùng của mình với thân là Mặc tông sư, qua hôm nay, những người này về sau sẽ không cho mình bất cứ cơ hội giải thích chuyện gì nữa.

Hắn dùng lợi thế để nhận tội, đổi lấy chút bình tĩnh của mạng người, chỉ hy vọng có thể nói suy đoán của mình cho tất cả mọi người đều biết. Mặc kệ

bây giờ bọn họ có tin hay không, hắn nói ra, chính là một tiếng chuông cảnh báo, ngày sau nếu rồi động rồi, ít nhất sẽ có người nhớ tới lời nhắc nhở hôm nay, vậy có lẽ còn có thể gắn kết thời gian vẫn chưa muộn.

“Mong chư vị nghĩ một chút, nếu ta là Hoa Bích Nam, ta nắm giữ nội dung quan trọng của Trân Lung Kỳ Cục và Thời Không Sinh Tử Môn, nhưng linh lực ta trời sinh không đủ, cũng không có địa vị để tới tứ phương làm việc, ta nên làm gì đây?”

Đang ngồi có hơn phân nửa mang khúc mắc với Mặc Nhiên, cũng không muốn nghe hắn chỉ điểm.

Nhưng Khương Hi lại vì chút chuyện trước đây, vẫn còn thường thức Mặc Nhiên, hưởng chi huyết án Cô Nguyệt Dạ bản thân y còn nghi vấn trong lòng, nên nghiêm túc suy tư trong chốc lát, nói: “... Sẽ tìm người giúp.”

“Ai sẽ giúp người?”

“Không ai cả.”

Mặc Nhiên nói: “Đúng vậy, quả thật không có ai, nên chỉ có thể lừa. Lừa kẻ như Từ Sương Lâm, nội tâm khát vọng mong mỗi một người cực kỳ, tới giúp hắn hoàn thành một bước mưu đồ này.”

Huyền Kính đại sư nói: “Mặc thí chủ hoang đường, trận pháp kia chẳng lẽ không có khả năng là thứ khác? Thời Không Sinh Tử Môn thật sự không phải người bình thường có khả năng tập được, mấy ngàn năm, chưa từng thấy ai. Quan trọng nhất chính là nội dung quan trọng của quan trọng của quyền trục đã thất truyền, ai có thể luyện nổi?”

“Nhưng mà, quả thực là thiên phương dạ đàm.”

“Người dứt khoát nói Phục Hy đại thần giáng thế, chuyện này cũng không khác gì Thời Không Sinh Tử Môn mở ra.”

“Thật sự quá vớ vẩn, người kể chuyện cũng không dám kể như thế.”

Trong điện Đan Tâm ồn ào âm ỉ, cuối cùng, có người cười lạnh nói: “Mặc tông sư, trải chẵn lâu như vậy, người kế tiếp có phải muốn nói cho chúng ta biết, kẻ giết hại chư vị anh kiệt ở Cô Nguyệt Dạ, chính là một người khác thông qua Thời Không Sinh Tử môn đến trên đời này chứ?”

Mặc Nhiên: “...”

Thấy hăn không hé răng, trong đại diện liền có kẻ cười lên ha ha: “Lợi hại, lợi hại. Mặc tông sư vì để giải vây cho mình, đúng là bịa ra cái gì cũng nói được.”

“Hoá ra vòng vo nửa ngày, là muốn rửa sạch tội danh cho mình à?”

Khương Hi không chịu nổi âm ỉ như vậy, y xoay người phất áo, cả giận nói với mấy kẻ ồn ào đi đầu kia: “Nói chuyện thì nói chuyện, âm dương quái khí để làm gì?”

Huyền Kính đại sư tạo thành chữ thập nói: “Khương chương môn, cũng không phải người khác âm dương quái khí, đúng là lời của Mặc tông sư quá mức không thể tưởng tượng. Theo lão tăng thấy thì, vẫn là mời người thẩm vấn Thiên Âm Các đến, rồi mới cho quyết định thoả đáng.”

“Đúng vậy, các chủ Thiên Âm Các lát nữa là đến rồi, chờ nàng tới, để Mặc tông sư đi theo nàng một chuyến đi.”

Khương Hi còn chưa kịp nói, Tiết Chính Ung lại mở miệng, tuy rằng nổi lòng y phức tạp, lại vẫn nói: “Ta cảm thấy lời Nhiên nhi có thể giải thích rõ, có lẽ Thời Không Sinh Tử thật sự đã bị xé rách. Thiên Âm Các là nơi thẩm vấn đồ đệ tội ác ngập trời, trước khi chuyện chưa điều tra rõ, hăn không thể đi cùng các người.”

“Không sai!” Có đệ tử Tử Sinh Đỉnh đứng ra, “Giao Sơn một đường sinh tử, nếu không phải Mặc sư huynh cứu các người, các người có thể êm đẹp đứng ở đây à? Huynh ấy nếu muốn làm trên dưới Tu Chân giới điên đảo, lúc ấy sao không vây hết mọi người lại trên Giao Sơn không phải tốt hơn à!”

Huyền Kính đại sư sừng sốt: “Chuyện này...”

Có kẻ nói: “Quả thật như thế, lúc ấy mọi người gặp nguy trên đường tới Giao Sơn, Mặc tông sư nghĩ cách giúp chúng ta ra ngoài, hăn muốn hại người, khi đó đã có thể xuống tay.”

Lời này là sự thật, không ít người bắt đầu suy toán chuyện này, nhất thời yên lặng.

Nhưng yên lặng không phải đồng ý. Rất nhiều người ở đây giờ phút này đang mặc áo tang, người thân mới tang, tâm tình cực kỳ bi thống. Huống chi lúc ấy ở đại diện Giao Sơn người sống sót chính mắt thấy Mặc Nhiên

giết người, nhân chứng trừ Mai Hàm Tuyết lúc ấy đều tỏ vẻ hoài nghi với tình huống ấy, những người khác đều xác định đó chính là bản tôn của Mặc Nhiên. Dưới loại tình huống này, muốn họ từ bỏ lấy mạng Mặc Nhiên đòi nợ, ngược lại đi tin Thời Không Sinh Tử Môn trong thần thoại xuất hiện, nói dễ hơn làm?

Cho nên rất nhanh, có người phản bác: “Nhưng ta cảm thấy chuyện này rất không thoải mái, các người chẳng lẽ không nhớ? Trên Hoàng Sơn, Mặc tông sư đối với toàn bộ thế cục và Trân Lung Kỳ Cục đều tính cực kỳ chuẩn xác. Hẳn nói Sư Minh Tịnh dùng Trân Lung Kỳ Cục, nhưng ta ngược lại cảm thấy kẻ hiểu rõ nhất về cấm thuật, chính là hẳn ta.”

“Đúng vậy.” Sau khi có phản bác, đã có người lập tức phụ họa, “Còn có một số chuyện, các người không cảm thấy rất kỳ quặc à? Mặc Nhiên vì sao có thể mở kết giới Giao Sơn? —— Hẳn cũng không phải hậu tự Nam Cung gia.”

Tiếng nói vừa dứt, lúc này, ngoài điện Đan Tâm đã truyền tới một giọng nữ quanh quẩn.

“Chuyện này cũng không kỳ quặc. Bởi vì vị Mặc tông sư này chảy trên người, đúng là máu Nam Cung gia.”

Mọi người bỗng dừng quay đầu, thấy một người mặc trang phục bích sắc, một nhóm bên eo đeo lệnh bài mang chữ “Thiên” tiến vào, cầm đầu chính là một nữ tử trẻ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mắt dài mày ngọc, tóc mây hoa nhan, cực kỳ mỹ diệu, thậm chí có thể so sánh với đệ nhất mỹ nhân Tổng Thu Đồng năm đó, chẳng qua dù nàng đẹp thì có đẹp, khí chất cả người có vẻ thực băng lãnh.

Mọi người nhìn thấy nàng, phần lớn đều biến sắc, ngay cả vài vị cường môn trên mặt cũng mang sắc thái kính sợ.

Chỉ có Khương Hi không có phản ứng quá lớn, gật đầu: “Các chủ rốt cuộc tới rồi.”

Vị nữ tử kính trang này, đúng là các chủ Mộc Yên Ly của Thiên Âm Các đã lâu không xuất giang hồ.

Mộc Yên Ly thống lĩnh Thiên Âm Các, trọng án án treo trên dưới Tu Chân giới cuối cùng đều rơi vào tay nàng, từ nàng chủ trì đến thẩm tra xử lý——

nhưng yêu cầu Thiên Âm Các ra án tử kỳ thật cũng không nhiều, nên thủ lĩnh Thiên Âm Các thường mười năm hai mươi năm cũng chẳng xuất hiện trước mặt mọi người.

Bởi vì không thường ra cửa, làn da của Mộc Yên Ly cực kỳ trắng nõn, có thể thấy ẩn ẩn dưới làn da có mạch máu xanh nhạt. Nàng chậm chậm vào điện, dừng bước chân, nhàn nhạt nói: “Xin lỗi, để chư vị đợi lâu rồi.”

Huyền Kính đại sư hỏi: “Các chủ tới muộn giờ chút thật, trong các có việc phải trì hoãn ư?”

Mộc Yên Ly lắc đầu: “Không phải vậy, Thiên Âm Các bắt người, chưa vu khống bao giờ. Nên trước khi tới, ta đã tra rõ ít chuyện cũ của Mặc tông sư Tử Sinh Đình.”

Nàng dừng một chút, một đôi mắt hạnh lạnh như băng nhìn về phía Mặc Nhiên, môi đỏ khẽ mở: “Sau khi tra, phát hiện chuyện không đơn thuần như thế, thân phận vị Mặc tông sư này... Liên quan rất nhiều tới bản án cũ của Tương Đàm.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều có chút nghi hoặc: “Bản án cũ nào?”

Chỉ có Mặc Nhiên sắc mặt càng lúc càng trắng, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Hắn không ngờ tới chuyện này lại phải nói ra vào giờ phút này.

Mộc Yên Ly như đao phủ, lạnh nhạt bề ngễ với nam tử quỳ trước điện, nói: “Mặc tiên quân, không nói nhảm nhiều. Nhưng thân thể người, tự người hiểu rõ, chính miệng người thông báo cho thiên hạ, hay muốn ta mời nhân chứng vào điện?”

“...” Mặc Nhiên nhắm mắt lại.

Từ lúc mới trọng sinh, hắn đã biết nếu muốn một đời vô ưu, trên đời này có mấy người, hắn phải tự tay giết chết vĩnh tuyệt hậu hoạn. Nhưng ngay từ đầu, hắn không có thực lực không có cơ hội. Sau khi có thực lực, cơ hội cũng có, lại rút cuộc không muốn vì tư lợi của bản thân, cướp đi tính mạng người khác.

Kiếp trước vì giấu diếm thân thể mình, nắm chặt lợi thế trong tay, hắn giết đã đủ nhiều người rồi.

Mộc Yên Ly thấy hắn trầm mặc, liền nói: “Xem ra, Mặc tông sư không định tự mình thẳng thắn rồi.”

Nàng nói xong, trên khuôn mặt thanh lãnh mỹ mạo lộ ra một tia xem thường không chút che giấu, sau đó phất tay áo xoay người, đối mặt với nhiều khách khứa, thanh giọng như linh, xuyên thấu lòng người.

“VẬY Ể TA NÓI ĐI. CHƯ VỊ THÔNG THẢ NGHE—— VỊ ĐẠI TÔNG SƯ NỔI DANH BÊN NGOÀI NÀY, TRƯỚC KHI BÁI NHẬP TỬ SINH ĐỈNH, ĐÃ LÀ HUNG THỦ LƯNG ĐEO HƠN MẤY CHỤC MẠNG NGƯỜI. ĐỒ ĐỆ HUNG ÁC CỰC ĐỘ, NÊN TRỊ THEO CÔNG LÝ TỪ LÂU RỒI!”

“Cái gì?!”

“TRƯỚC KHI BÁI NHẬP MÔN PHÁI HẮN ĐÃ GIẾT MẤY CHỤC NGƯỜI?”

Tiết Mông mở to mắt, trước mắt mờ mịt, cậu lẩm bẩm: “Ca...?”

Một tiếng này không nhẹ không vang, lại vừa vắn rơi vào tai Mộc Yên Ly, Mộc Yên Ly nhàn nhạt liếc vị thiếu chủ Tử Sinh Đỉnh một cái, nhàn nhạt nói: “Ca?”

Tiết Mông: “...”

Bên ngoài mưa tuyết rơi xuống càng lớn, vòm trời càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng tối tăm, cho dù nến trong điện sáng choang, cũng ép tới hăn không thở nổi.

Biểu tình Mộc Yên Ly nhìn Mặc Nhiên tràn ngập xem thường, biểu tình nhìn Tiết Mông ngập lạnh nhạt. Môi nàng như đan hà, nói: “Nhận thù thành huynh, Tiết thiếu chủ thực sự cũng cực kỳ đáng thương.”

Tiết Mông rõ ràng không phản ứng lại những lời này, nhưng đầu đã nổ sấm ầm ầm, tựa hồ đất nứt trời băng. Cậu mở to mắt trong veo, lui lại một bước: “Cái gì... Cái gì mà nhận thù thành huynh?”

Cả người cậu đều run rẩy: “Người nói bậy cái gì đó...”

Mộc Yên Ly không hề để ý tới cậu, xoay người nói: “Mặc Vi Vũ, căn bản không phải cháu trai Tiết chương môn. Là kẻ giả mạo.” Nàng dừng một chút, đôi mắt xinh đẹp mà vô tình như đao nhọn, lướt qua mặt Tiết Chính Ung và Vương phu nhân, không phải không có công chính, không phải không có tàn khốc mà nói:

“CHÁU TRAI RUỘT CỦA TIẾT CHƯƠNG MÔN, ĐÃ TỪ TÁM NĂM TRƯỚC, CHẾT TRONG TAY MẶC NHIÊN TỪ LÂU RỒI!”

[Husky] Chương 257: [Thiên Âm Các] Lâm Giang tiên tử

Edit: Chu

Beta: Shira

“Cái gì!?”

Cả sảnh biến sắc!

Chỉ có một mình Mặc Nhiên nhắm mắt, bình tĩnh như nước.

Mọi người loạn hết cả lên: “Chuyện này rốt cuộc thế nào?”

“Bản án Tương Đàm cũ thế nào?”

“Vì sao hắn lại giết người...”

Mộc Yên Ly nói: “Chuyện này nói ra thì rất dài, chuyện khi nhỏ của kẻ khác, rất nhiều người biết rõ nội tình đã không còn nữa. Có điều nếu không muốn người ta biết thì đừng làm, Thiên Âm Các điều tra nhiều lần, vẫn tìm được chứng cứ.”

Trong lời kinh ngạc và giật mình của mọi người chòng chéo thành khối thuốc súng, Mộc Yên Ly bình tĩnh quay đầu lại: “Mấy nhân chứng tìm thấy ở Tương Đàm, các người đã đưa tới chưa?”

Tùy hầu ngoài cửa liếc mắt, trả lời: “Hồi các chủ, đều đang ở ngoài điện đợi.”

“Mời nhân chứng đầu tiên vào đi.”

Nhân chứng đầu tiên vào điện là một nghệ nhân lâu đời, tuổi rất lớn, dáng vẻ bối rối, lão nhìn tiên quân trong điện, phản ứng đầu tiên thế mà là bộp một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu, trong miệng vội lẩm bẩm: “Lạy các vị tiên quân đại gia... Lạy các vị tiên quân đại gia...”

Ngữ khí Mộc Yên Ly chậm rãi: “Lão tiên sinh trên đường mệt nhọc, đường tới nhiều vất vả. Ông đừng gập, ta hỏi mấy chuyện, có một đáp một, có hai

đáp hai là được rồi.”

Ông lão run run không đứng dậy nổi, hoà thượng Vô Bi Tự đến gần, cho lão một cái ghế, để lão ngồi xuống, nhưng lão rất sợ, mới đặt mông xuống một nửa, đã co lại rất nhỏ.

Mộc Yên Ly mở miệng nói: “Hai câu hỏi đầu tiên. Tiên sinh là người ở đâu? Làm nghề gì?”

Rằng ông lão run lên, vừa mở miệng, tiếng đã run rẩy: “Ta... Ta từ Tương tới, làm... Làm đèn lồng ven đường...”

Mọi người cực kỳ tò mò mà xem xét lão, tóc bạc thừa thớt, tới đôi giày nát. Bọn họ không biết ông lão bán đèn lồng ven đường này có thể vạch trần ra chuyện gì.

Mộc Yên Ly hỏi: “Tiên sinh đã bán đèn lồng, bán bao năm rồi?”

“Hơn nửa đời... Trên năm mươi năm, không nhớ rõ...”

“Đủ lâu rồi, ta không hỏi ông chuyện xa tới năm mươi năm đâu.”

Ông lão ngẩng đầu nhìn qua Mặc Nhiên, thấy người này cao lớn anh dũng, khí hoa thần lưu, không dám nhìn nhiều, lập tức rời mắt đi. Qua hồi lâu, mới do dự trộm ngó hăn, ngó ngó lại ngập ngừng nói: “Không có quen.”

Mộc Yên Ly nói: “Không quen cũng chẳng lạ, ta đây lại hỏi ông, khi ông bán đèn ở Tương Đàm Túy Ngọc xưa, có phải luôn có một đứa trẻ, thích đứng bên sạp ông ngắm đèn lồng không?”

“A...” Hai mắt ông lão vẫn đục, nói chuyện lại rõ ràng, ông thở dài gật đầu, “Đúng vậy, có đứa trẻ như vậy, cơ hồ tối nào cũng đến ngắm, nó thích lồng đèn ta làm, nhưng mà nghèo, không mua nổi... Khi đó ta còn mắng nó mấy câu, nó cũng không hé răng, lá gan rất nhỏ.”

“Tiên sinh còn nhớ tên nó không?”

“Ừm... Hình như là Mặc... Mặc Nhiên Nhi?”

Mọi người này còn ngưng thần nghe ông lão kể chuyện, lúc này, tầm mắt đều đặt hết lên người Mặc Nhiên.

Ông lão đang chìm vào hồi ức xưa, lẩm bẩm nói: “Không biết có “Nhi” không, ta cũng không nhớ rõ lắm. Chỉ biết nó là người của Túy Ngọc Lâu...”

Tiết Chính Ung đen mặt ngắt lời: “Nhiên nhi vốn là con nối dõi của huynh ta và mama Túy Lâu, Mịch các chủ mời vị tiên sinh này tới làm chứng lần nữa, là có ý gì?”

“Mama?” Ông lão sừng sốt, xua tay, “Ồi chà, không phải. Con trai mama kia tuy rằng cũng họ Mặc, nhưng gọi là Mặc Niệm, khi ấy là tiểu bá vương nối dang đầu đường cuối ngõ.” Ông lão nói, cúi đầu xuống, chỉ vết sẹo trên ót mình.

“Năm đó ta còn bị nó ném gạch cơ, đứa bé kia hung ác lắm, vừa hoang dại vừa lì.”

Sắc mặt Tiết Chính Ung đã thay đổi: “Mặc... Niệm?”

Vương phu nhân nôn nóng nói: “Lão tiên sinh nhớ nhầm chăng? Dù sao cũng chỉ khác một chữ, con trai của mama kia, rốt cuộc gọi là Mặc Nhiên, hay là Mặc Niệm?”

“... Là Mặc Niệm.” Ông lão kia nghĩ nghĩ, lại gật đầu, “Không sai đâu, sao nhớ nhầm được, gọi là Mặc Niệm.”

Thân mình Tiết Chính Ung vốn hơi nghiêng về phía trước, nghe lời này của lão, ngã xuống ghế, ánh mắt sững sờ.

“Mặc Niệm...”

Mịch Yên Ly tiếp tục nói: “Đứa nhỏ ngấm đèn lồng của ông, nó ở Túy Ngọc Lâu, là làm gì, ông biết không?”

“Ày, cụ thể ta không nhớ rõ lắm, hình như là làm phụ bếp giúp đun củi.”

Ông lão nói, “Thanh danh không tốt, nghe nói tay chân không sạch sẽ, luôn trộm vặt của khách.” Lão cố gắng nghĩ, sau đó tựa hồ nhớ ra cái gì, sắc mặt thay đổi, “À, nhớ ra rồi, đứa nhỏ kia không tốt, sau này lớn ngày càng tệ, còn cưỡng bức một hoàng hoa khuê nữ, khuê nữ kia không chịu nổi, cuối cùng tự sát.”

“Cái gì?!”

Nếu nói li miêu thế thái tử đã rợn người, vậy Mặc Nhiên khi xưa còn vậy bản thiếu nữ đàn ông, làm không ít người phản nộ giận sôi.

Có không ít tu sĩ làm cha làm mẹ đang ngồi, lập tức sùi bọt mép, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không thể tin nổi... Đường đường là Mặc tông sư, lại là cầm thú đội lốt người!”

“Quá ghê tởm rồi!”

“Chết không đủ xá!”

Mặc Nhiên không hé răng, chỉ lẳng lặng nhìn lão nghệ nhân này.

Kiếp trước, mình dấy lên gió tanh mưa máu ở Tu Chân giới, Thiên Âm Các cũng từng định ngăn cản, khi đó ông lão này cũng được Mộc Yên Ly đưa tới đây, chỉ và nhận ra hãn.

Lúc ấy hãn làm thế nào?

Không ngừng cười lớn, bình yên chịu tội.

Còn quay đầu lại nhìn Tiết Chính Ung và Vương phu nhân, nụ cười vắn vẹo lại trào phúng nói: “Làm sao? Oán ghét con à? Ghét bỏ con ư? Có phải lại muốn như vị sư tôn tốt kia của con, nói con—— phẩm tính kém, chất khó mài?”

Khi đó, chuyện Mặc Nhiên trộm học Trân Lung Kỳ Cục, đã không khác gì bị lộ, nhưng ban đầu Tiết Chính Ung vẫn chọn tin hãn. Cho tới tận khi ấy, Tiết Chính Ung mới bật dậy, giận tới ho ra máu, trợn đôi mắt hổ báo lên quát: “Nghịch súc! Đúng là nghịch súc!!”

Mặc Nhiên nghe hai chữ này, cười ha ha, cười tới càng tùy ý càng thống khoái.

Cười đến khoé mắt cũng ươn ướt.

Cưỡng bức khuê nữ?

Tiết Chính Ung tin.

Tiết Chính Ung thế mà lại tin.

Ha ha ha ha—— tiếng cười của Mặc Nhiên bỗng im bật, dứt khoát tự sa ngã, lòng nguội lạnh, khuôn mặt anh tuấn bị ép vắn vẹo sôi sục.

“Đúng vậy, ngày đó ta làm chuyện tội nghiệp ngập trời, ta giết cháu trai ông, giết nữ hài đáng thương kia—— Làm sao, bá phụ muốn thay trời hành đạo, giết ta để——“

Lời còn chưa nói xong, ngực đã đau xót.

Tính tình Tiết Chính Ung dữ dằn, Mặc Nhiên chưa kịp nói xong, đã gào lên đánh úp, trong mắt có hận cũng có nước mắt, gai nhọn trên quạt đâm vào ngực Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên hơi sững sốt, sau đó khoé miệng nhếch lên cười khê. Hắn cúi đầu, nhìn tay mình dần thấm ra máu tươi, nhỏ xuống đất.

“Bá phụ, gọi ông là bá phụ nhiều năm như vậy. Nhưng kết quả, ông vẫn không tin ta.”

“Câm miệng!!”

Mặc Nhiên cười, bả vai run nhè nhẹ: “Đúng rồi, nói đến cùng, trong thân thể chúng ta cũng không chảy chung dòng máu. Nên gia đình giả này, Tử Sinh Đình này... Đến tột cùng còn gì, để ta luyện tiếu đầu?”

Máu tươi bắn ra, văng đầy mặt.

Hắn nhìn Tiết Chính Ung ngã xuống trước mặt mình, não hơi tê dại——hắn vốn không muốn giết ông——là hắn trong tình huống khẩn cấp mới động thủ... Là tự ông tìm chết. Mặc Nhiên im lặng chốc lát, nâng đôi mắt nhuộm máu u hàn, nhìn Vương phu nhân kinh ngạc bị thương đến cực điểm, hắn liếm khoé miệng, bước qua thân thể bá phụ, đi tới chỗ bá mẫu.

Tiết Chính Ung còn chưa tắt thở, giữ chặt vạt áo hắn, gắt gao không chịu buông tay.

Nam nhân trung niên này như rất phần nộ, lại giống thống khổ và đau lòng hơn là phần nộ.

Khi đó trong đầu Mặc Nhiên điên cuồng, ý tứ trong ánh mắt bá phụ là gì, nước mắt tột cùng là rơi vì sao, hắn không rõ, cũng không muốn hiểu.

Mặc Nhiên nghe thấy Tiết Chính Ung nói: “Đừng... Đừng làm hại...”

“Bà ấy thấy rồi. Nên phải chết.” Mặc Nhiên thật hoà khí, cũng thật bình tĩnh, “Có điều, Tiết Mông không ở đây, nên... Nể tình ông nuôi dạy ta nhiều năm như vậy, mạng của hắn, ta tạm thời giữ lại.”

Vương phu nhân giãy giụa trong mắt Mặc Nhiên, thì đã sao?

Hơn nữa bà ấy căn bản không còn sức giãy giụa, bà ấy chỉ khóc, bà cũng như chồng bà, bảo hắn: “Súc sinh...” Nhưng đao đã đâm vào, máu tươi ồ ạt chạy ra, ý thức bà dần dần tan ra, bà nhìn hắn, cuối cùng lại thì thào nói: “Nhiên nhi, tại sao con...”

Tay Mặc Nhiên khi đó kỳ thực run lên, run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn rút ra. Hắn đầu nhìn tay, tay ướt đẫm, chủ thủ nhuộm đỏ tươi nằm trong tay, trơn trượt tanh hôi.

Nóng.

Nhưng rất nhanh sẽ lạnh.

Tựa như thứ mà hần gọi là nhà, thứ hần gọi là người thân.

Từ lúc bắt đầu hần đã thấp thỏm lo lắng, vì hần biết, Tiết Mông cũng được,

Tiết Chính Ung cũng thế, Vương phu nhân cũng chẳng sao.

Bọn họ, vốn dĩ không phải người thân của hần.

Cháu trai thân sinh của họ, đã chết trong tay hần từ lâu.

“Vớ vẩn!!”

Một tiếng hét to, cắt ngang ký ức của Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên cơ hồ mờ mịt ngẩng đầu, nhìn quanh đại điện một vòng, rốt cuộc dừng trên người Tiết Chính Ung.

Là Tiết Chính Ung đang nói.

“Đứa nhỏ ta nuôi lớn, ta tự hiểu rõ, sao hần có thể khi dễ thiếu nữ vô tội, ông đừng có mà ngậm máu phun người!!”

“...”

Mặc Nhiên ngẩn ra, bỗng nhiên cảm thấy nơi nào đó trong lòng tràn ngập chua xót.

Lông mi hần run lên, khép mắt lại.

Không giống.

Hai đời... Có rất nhiều chuyện thay đổi.

Lão nghệ nhân kia sợ tới mức ngã từ ghế xuống, liên tục đập đầu trên mặt đất: “Không, không, ta không lừa ai hết, tiên quân bớt giận, ta chỉ... Ta chỉ... Ta thật sự...” Lão chỉ là nghệ nhân đáng thương, căn bản chưa từng gặp tình huống như vậy, bị chủ một phái trách mắng, sợ tới mức mặt vàng như đất, cuối cùng nói không nên lời hoàn chỉnh.

Tiết Chính Ung quát khế, như mãnh thú vận sức chờ phát động: “Cút đi.”

“...”

“Cút!”

Lão nghệ nhân vội đứng dậy định cút, nhưng người của Thiên Âm Các lại cản lão lại, lão tiến không được lùi không xong, ngã xuống đất, cả người run như đang run rẩy, liên tục lẩm bẩm: “Má ơi, đây rốt cuộc là chuyện gì thế...”

Mộc Yên Ly nói: “Tiết chưởng môn đừng thẹn quá hóa giận, lão tiên sinh cũng đừng sợ, chuyện Thiên Âm Các cần, chính là giải oan khuất cho thiên hạ, tuyệt sẽ không vu oan giá hoạ, làm bị thương người vô tội đâu.”

Nàng dừng một chút, đỡ lão nghệ nhân dậy.

“Mời tiên sinh nói hết.”

“Ta không có gì để nói...” Ông lão bị dọa sợ, không dám ngẩng cổ lên nói chuyện nữa, “Mong chư vị tiên trưởng đạo gia, cao tăng hảo hán tha cho ta đi, ta thật sự không còn gì để nói nữa, trí nhớ ta không tốt mà, trí nhớ ta không tốt.”

Trong giảng co, Mặc Nhiên vẫn luôn trầm mặc không nói, bỗng nhìn Tiết Chính Ung, dập đầu trường bào.

Ý tứ của động tác này không cần nói cũng biết. Nháy mắt Tiết Chính Ung và Tiết Mông một câu, thậm chí là một chữ cũng không nói nên lời. Vương phu nhân không thể tin nổi mà lắp bắp: “... Nhiên nhi?”

Mặc Nhiên nói: “Khi ở Giao Sơn, đã định khi về thành thực với bá phụ. Nhưng không ngờ tới sẽ thành cục diện này.”

“...”

Ánh mắt Mặc Nhiên rất trầm tĩnh, bởi vì quá trầm tĩnh, thậm chí có vẻ hơi tịch mịch: “Mộc các chủ hôm nay tới, nhân chứng vật chứng đều tìm đủ. Không còn gì để nói nữa, không sai, ta không phải nhị thiếu chủ của Tử Sinh Đỉnh.”

Hắn dừng một, câu nói mang theo tiếng thở dài bay trong điện, tiếng nhẹ như gió, dấy lên ngàn tầng.

“Ta là con trai của bảy mươi hai thành Nho Phong Môn, thành chủ Nam Cung Nghiêm đời thứ chín.”

“Cái gì!!?” Mọi người sợ hãi.

“Không phải chư vị muốn nghe ngọn nguồn à?” Mặc Nhiên nhắm mắt lại, nói, “... Trận hoả hoạn ở Túy Ngọc Lô năm đó là ta phóng, mấy chục mạng người, quả thật đều chết trong tay ta.”

Vương phu nhân rưng rưng nói: “Nhiên nhi, sao con... Sao con lại...”

“Nhưng năm đó ở Tương Đàm, vụ án thiếu nữ bán đậu hủ ở phố Đông bị lãng nhục tới chết.” Hắn nói tới đây, trầm mặc một lát.

Đời trước, không có ai nguyện ý nghe hăn nói ra chân tướng.

Đều phần nộ chỉ trích hăn, nhục mạ mắng chửi hăn, nên hăn cũng chẳng buồn giải thích, dù sao trong mắt kẻ khác, cũng vẫn là một ma đầu tội ác tà trời như vậy, dính thêm chút máu nữa thì cũng chẳng sao.

Nhưng đời này, hăn rốt cuộc muốn nói.

“Nữ hài kia, không phải do ta hại.”

Trong Đan Tâm Điện rơi vào yên tĩnh, mọi người đều nhìn Mặc Nhiên chăm chăm, chờ hăn kể lại bản án cũ phủ đầy bụi không ai biết.

Mộc Yên Ly nhướn mày đẹp lên: “Ồ? Vụ án kia có ẩn tình gì khác à?”

“Có.”

“Mời công tử kể lại.” Mộc Yên Ly nói, “Xin lắng tai nghe.”

Mặc Nhiên lại lắc đầu: “Trước khi kể chuyện thiếu nữ bán đậu hủ ở phố Đông bị làm hại kia, ta muốn kể lại về một người quan trọng hơn.”

“Người nào?”

“Một nhạc kĩ.”

Mặc Nhiên nói, ánh mắt xa xăm, xuyên qua cửa sổ mở rộng, nhìn về phía chân trời.

“... Khi ấy, ở Tương Đàm có hai nữ tỳ bà trẻ, một người họ Tuân, gọi là Tuân Phong Nhượng, còn một người... Họ Đoạn, gọi là Đoạn Y Hàn.”

Ở đây có không ít người nghe hăn nhắc tới hai cái tên này, đều lộ ra biểu tình như cách một đời.

“... Tuân Phong Nhượng... Đoạn Y Hàn... A! Chẳng lẽ là hai vị số một của hai nhạc phường?”

“Chắc là các nàng rồi, ta nhớ các nàng ấy đều là nhạc kĩ ở Tương Đàm, được người ta gọi là Lâm Giang song tiên.”

“Đúng vậy, Phong Nhượng ca nổi rùng xuân, Y Hàn dừng múa hoa đầy trời sao.” Có người vuốt râu thở dài, “Ta khi đó, mới ba mươi tuổi, đối với hai vị này nổi danh như sấm bên tai. Nhưng một khúc của hai vị này cũng khó cầu, nghe nói mỗi lần biểu diễn, nhạc phường đều sẽ chật như nêm cối, nổi bật rất thịnh.”

Lại có người nói: “Hai vị nhạc tiên các nàng, hình như khi ấy còn đấu khúc.”

Mặc Nhiên nói: “Đã từng đấu. Tuân Phong Nhược nhỏ hơn Đoạn Y Hàn hai tuổi, vào nhạc phường sau hai năm. Khi đó, tỷ ấy tâm cao khí ngạo, không phục Đoạn Y Hàn nổi danh ngang tỷ ấy, nên đã gửi hoa thiệp, mời Đoạn Y Hàn tới Túy Ngọc Lâu đàn tấu ba khúc, múa ba khúc, dùng tài năng để phân cao thấp.”

“Cuối cùng ai thắng?”

“Thế hoà.” Mặc Nhiên nói, “Nhưng từ đó, hai người kính nể nhau. Tuân Phong Nhược và Đoạn Y Hàn tuy không phải nhạc kĩ cùng một nhạc phường, lại thường xuyên qua lại với nhau, xưng hô tỷ muội.”

Có người không kiên nhẫn nói: “Nói nhảm dong dài thế! Đang yên đang lành, kể chuyện hai nữ nhân làm gì?”

Mặc Nhiên liếc qua gã, nói: “Đoạn Y Hàn là mẫu thân ta.”

[Husky] Chương 258: [Thiên Âm Các] Nhu cốt tranh tranh

Edit: Hàn Tử Lam

Beta: Chu

“...!!”

“Cái gì?!”

Năm đó Đoạn Y Hàn ôm tỳ bà xuất hiện, đó là thiếu niên tranh nhung gấm vấn đầu, một đoạn lụa đỏ chưa biết số—— ca tiên tuyệt đại phong hoa kia, thế mà lại là mẹ hắn?

“Mẹ ta nhờ cơ duyên xảo hợp khi ấy, kết bạn với Nam Cung Nghiêm, cũng là thành chủ thứ chín của Nho Phong Môn khi ấy. Hắn biết ít thơ ca trù phú, miệng rất ngọt, lớn lên cũng tuấn tiêu.” Mặc Nhiên dừng một chút, “Mẹ ta đi gặp thử, thích người này.”

Tiết Mông bên cạnh nghe thấy không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm: “Sao có thể...”

“Này... Ít nhất cũng đã định tình rồi, ngày đêm tiếp xúc, mẹ ngươi không cảm thấy ư?”

Mặc Nhiên cười lạnh: “Nếu bà ấy cảm thấy, cũng sẽ không có nhiều chuyện sau này như vậy. Nam Cung Nghiêm rất biết bịa lời nói dối, hướng chi gã chỉ ở Tương Đàm một thời gian ngắn, mẹ ta căn bản không kịp phát hiện sự thật về gã. Sau đó, có phong thư thần bí đến từ Lâm Nghi. Nam Cung Nghiêm sau khi nhận được phong thư thần bí ấy, vội vàng vàng rời khỏi Tương Đàm.”

“Mẹ ngươi không hỏi gã đi đâu ư?”

“Gã đi nửa đêm, ngay cả lời từ biệt mẫu thân ta cũng chẳng có. Bọn họ làm quyến rũ mấy tháng, cuối cùng Nam Cung Nghiêm chỉ chừa lại cho một

chồng lá bạc, một tờ giấy viết hai chữ “đừng mong nhớ”, bốc hơi khỏi nhân gian như vậy.”

Có nữ tu thở dài: “Ày, những ca nữ nhạc phường, tiểu quan lê viên, khó tìm nhất chính là người thật lòng. Cũng quá đáng thương.”

Sau khi nàng cảm thán, lại không nhin được tò mò, tiếp tục hỏi: “Vậy sau đó thì sao? Mẹ người có phải không cam lòng bị tình lang vứt bỏ, nhờ người đi tìm gã?”

Mặc Nhiên lắc đầu: “Mẹ ta tính tình ôn nhu lương thiện, có hơi nhút nhát. Bị người ta vứt bỏ, cũng chỉ nuốt cay đắng xuống, không đi gây chuyện... Nhưng không lâu sau đó, bà ấy phát hiện rằng bà ấy có thai.”

Vương phu nhân nghe tới đây, không khỏi “A” một tiếng, ánh mắt thống khổ, nhìn Mặc Nhiên, lại không biết nên nói gì.

“Nhạc phường đồng ý tiếp tục giữ bà lại. Nhưng có yêu cầu, bà không được sinh đứa nhỏ ra. Nữ nhân từng sinh con, sẽ không múa được đẹp nữa, bọn họ không muốn hao hụt tiền lãi.”

Mặc Nhiên nhắm mắt: “Mẹ ta không chịu, ma ma liền muốn đòi chút tiền tùy bút chuộc thân của bà. Vì thế và mang hết tiền mình có được, trang sức tinh xảo trên người, ngay cả đôi giày thêu dưới chân cũng cho nhạc phường, đổi lấy thân tự do, muốn tới Lâm Nghi tìm cha ta.”

Vương phu nhân nhẹ giọng nói: “Nàng là một thân nữ tử không xu dính túi, từ Tương Đàm tới Lâm Nghi thế nào được?”

Mặc Nhiên nói: “Có người giúp bà ấy.”

“Là ai?”

“Tuân Phong Nhược.” Mặc Nhiên nói, “Tuân tử tử biết mẹ ta rời khỏi nhạc phường, nửa đêm chạy đuổi theo ra ngoài thành, tử ấy đưa tất cả tiền còn dư cho mẹ ta, cũng nói cho mẹ ta—— nếu không tìm thấy cha ta, đừng ngại tới Túy Ngọc Lâu tìm tử ấy, hai tử muội nhất định có thể sống tốt.”

Huyền Kính đại sư thở dài: “Có loại nghĩa khí này, đúng là không nên coi thường nữ tử yếu đuối.”

Khương Hi hỏi: “Về sau thì sao? Mẫu thân người tìm thấy Nam Cung Nghiêm không?”

Mặc Nhiên im lặng một lát, cười nhạt: “Tìm thấy chứ. Tuy rằng thân phận và tên Nam Cung Nghiêm để lại đều là giả, nhưng mẹ ta chẳng cần tốn nhiều công sức đã tìm thấy gã.”

Có kẻ kinh ngạc nói: “Hả? Còn có bản lĩnh thông thiên như thế?”

“Thật ra không có bản lĩnh thông thiên, chẳng qua là trùng hợp thôi.”

Mọi người nhìn quanh lẫn nhau, trên mặt đều có chút hoài nghi: “Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, thành chủ Nho Phong Môn đều ít xuất đầu lộ diện như nhau cả.”

“Bọn họ quả thật rất ít xuất hiện...” Trên mặt Mặc Nhiên mang một tầng tối tăm, “Có điều, lúc đại hôn và tiệc tròn tháng, Nho Phong Môn đều sẽ mở tiệc lớn, ở trên thành cao nhận lời chúc. Không phải ư?”

Mọi người nghe đều kinh ngạc: “Lúc trước Nam Cung Nghiêm nhận được thư, chẳng lẽ là giục gã về thành hôn ư?”

Có kẻ khác lại nhớ tới: “A, nhớ rồi, thê tử kết tóc của Nam Cung Nghiêm hình như là con gái nhà phú hào giàu có, nên không phải gã bị buộc phải bắt đắc dĩ, nên mới bỏ rơi ca kỹ đính ước cùng mình, trở về thành thân với con gái nhà giàu kia chứ...”

Biểu tình Mặc Nhiên cực kỳ đậm đặc: “Không hề bị buộc phải bắt đắc dĩ. Cũng không phải quay về thành thân. Lúc hắn nhận được lá thư kia, kỳ thật trong thư có nội dung—— là chương môn Nho Phong Môn bảo gã, thê tử gã sắp lâm bồn, bảo hắn về chăm sóc.”

Tiết Chính Ung vẫn luôn trầm mặc lập tức biến sắc, ông nói: “Nên lúc Nam Cung Nghiêm du ngoạn ở Tương Đàm, kỳ thật đã là đàn ông có vợ?!”

“Ừ.” Mặc Nhiên rũ mắt, cũng thật là làm khó hắn, chuyện như vậy giờ kể lại, thế mà trên mặt không có biểu tình đau khổ quá mức, hắn bình tĩnh nói, “Nam Cung Nghiêm vì thê tử mang thai, thân thể không khỏe, dễ sinh non, nên ra ngoài giải sầu. Gã gặp mẹ ta, thích trong lòng, nên nói dối rằng gã chưa đón dâu bao giờ, kiếm được niềm vui từ mẹ ta.”

Có người phản nộ dậm chân nói: “Tên này đúng là không bằng cầm thú!”

“Vợ trong nhà có mang, mình thì du sơn ngoạn thủy, còn có luôn cả con ở bên ngoài, ày.”

“Đoạn Y Hàn này đúng là xui xẻo tột cùng, Nam Cung Nghiêm có thể nhận nàng ư?”

Đáp án đương nhiên chẳng cần nói cũng biết. Mọi người dâng trào oán hận, ánh mắt đối với Mặc Nhiên lại có nhiều phần thương hại. Nhưng Mặc Nhiên đối với việc mọi người thấy hản thế nào lại không để ý, hản chỉ tiếp tục kể câu chuyện của mẫu thân.

Nói bí mật mang trong lòng hai đời, đây là lần đầu tiên hản nói ra công bằng. Hản thế mà trong đau đớn vô cùng, lại sinh ra vài phần thoải mái.

Mặc Nhiên nói: “Lúc ấy tiệc ở Lâm Nghi tàn, thành chủ Nho Phong Môn mở múa lân mừng. Mẹ ta đến trước toà thành thứ chín, thấy trên tầng thành treo hoa kết đỏ, Nam Cung Nghiêm ôm vợ con, cúi xuống hỏi thăm bá tánh, ném bánh kẹo hoa quả mừng. Mẹ ta sau đó... Không đi tìm gã nữa. Khi đó bà ấy đã dùng hết tiền, tiền để quay về Tương Đàm cũng không đủ, qua hơn nửa năm, ở ngay phòng chứa củi bỏ hoang, sinh ra ta.”

Khương Hi hỏi: “Vậy sau đó các người quay về Túy Ngọc Lâu ở Tương Đàm không?”

Mặc Nhiên lắc đầu: “Lúc ta sinh ra, thân thể rất yếu, không đủ sữa đã sinh bệnh, căn bản không có sức đi đường. Bà ấy vì khám bệnh cho ta, cầu xin hết các đại phu trong thành, không có ai muốn giúp bà ấy... Sau đó bà ấy bất đắc dĩ, đành phải bế ta, nghĩ cách vào Nho Phong Môn tìm gặp Nam Cung Nghiêm.”

Một năm ấy, mẫu thân suy nhược bế đứa trẻ sơ sinh, phong trần mệt mỏi xuất hiện trước mặt tình lang.

Nam nhân kia không hề vui sướng, chỉ có sợ hãi và kinh ngạc vô tận, thậm chí còn có phần nộ.

Gã có kiêu thê con thơ, thê tử là con gái nhà giàu nổi danh có hy vọng, sinh ra bé trai trắng trẻo đáng yêu, một nhà hoà thuận mỹ mãn—— Đoạn Y Hàn trong mắt gã chỉ như phân chuột, muốn phá hỏng thanh danh, phá hỏng gia đình toàn viên của gã.

Nàng bất an trong lòng.

Hản dựa vào đâu muốn nhận bọn họ?

Sợ nàng phá hỏng mọi chuyện, Nam Cung Nghiêm cũng cho nàng đủ tiền, để nàng nhanh nhanh cắt khỏi Nho Phong Môn, Đoạn Y Hàn ôm hy vọng cuối cùng, ngậm nước mắt: “Con còn chưa đặt tên, chàng có thể hay không...”

Gã giận dữ trợn mắt nhìn, mắt thanh như sắt: “Cút! Mau cút đi! Đây không phải con ta, người đừng có mà chút mặt mũi cũng không cần nữa, cút đi!”

Nàng bị đẩy ra khỏi cửa thô bạo.

Không có thời gian thương tâm, tiếng khóc đứa bé trong lòng đã mỏng manh như vậy, tay chân lạnh như băng, như một con mèo con chỉ còn hơi thở thoi thóp, cuộn tròn trong ngực nàng.

Nàng gọi nó, nó liền mở đôi mắt đen nhánh, ngây thơ mờ mịt nhìn nàng, không có chút bướng bỉnh, thực ngoan, cũng thực an tĩnh.

Nàng nhìn lại nước mắt, bế nó tới y quán.

Đại phu y quán quát nàng: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, chỗ bọn ta không phải Tế Thế Đường, sao có thể khám bệnh cho con người? Không có bệnh thì ——”

Nàng vội mang tiền Nam Cung Nghiêm bố thí cho nàng, để tổng cổ nàng đi móc ra, luống cuống tay chân, sợ người khác làm đứa con nhỏ trong lòng nàng giật mình.

Trong mắt nàng loé thê lương không ngừng cúi đầu cúi người: “Có tiền, đại phu, có tiền. Đại phu, cầu xin các người, xin hãy thương xót, cứu con ta với. Người, người xem, nó còn nhỏ như vậy...”

Y quán cũng không phải toàn kẻ vô lương tâm, chỉ là lúc trước bị nữ nhân này cầu xin tới phiền, xem bệnh cho thuốc lại chẳng có lợi gì, nên mới thô bạo cự tuyệt nàng. Nếu nữ nhân này có thể trả đủ tiền cho bọn họ vậy thì thái độ họ liền tốt ngay.

Thảo dược, châm cứu.

Bệnh quá nặng, còn phải ở lại trong y quán. Bệnh tình Mặc Nhiên khi tốt khi xấu, triền miên mấy tháng, mới rốt cuộc khoẻ lại. Mà lúc này, tiền trên người Đoạn Y Hàn cũng đã chẳng còn bao nhiêu. Nàng cảm tạ đại phu, bế con trai rời đi. Mắt thấy mùa đông sắp tới, nàng sợ con thơ vì mùa đông lạnh mà ốm, nên lại mua thêm một chiếc áo nhỏ, cùng một chiếc cũi nhỏ.

Xong hết, tiền cũng cạn, nàng không thể quay về Tương Đàm. Nhưng Đoạn Y Hàn ngồi trong phòng chứa củi bỏ hoang, nhìn tiểu gia hoả ngâm ngón tay, cười khanh khách với mình, lại cảm thấy thật vui vẻ, thật bình thản.

Nàng xưa nay luôn là người no đủ.

“Mẹ nên gọi con là gì bây giờ?”

Đứa nhỏ ê ê a a sẽ không nói được.

Đoạn Y Hàn nhóm một đồng lửa, ôm đứa nhỏ ngồi bên sưởi ấm, trêu đùa nó.

Đứa trẻ cười, nàng cũng cười theo.

Ánh lửa chột loé cháy rực, phòng ốc rách nát cũ kỹ, nhưng vì một ngọn lửa này, nàng cảm thấy cực kỳ ấm áp, nàng vuốt ve gương mặt nhỏ của hắn, nghịch chiếc chân nhỏ đá đá của hắn cười ha ha thành tiếng.

Nàng suy nghĩ một lát nói: “Nếu không, gọi con là Nhiên nhi nhé.”

Mặc Nhiên mút ngón tay, đôi mắt đen lúng liếng nhìn nàng.

Trên mặt Đoạn Y Hàn hình như có cô đơn trong chớp mắt: “Ta không biết nên đặt con họ gì, con không thể mang họ Nam Cung, nhưng cũng không thể theo họ mẹ, họ của mẹ là ma ma ở nhạc phường cho, con mà theo mẹ, cũng có hơi quái... Mẹ chỉ gọi con là Nhiên nhi, được không?”

Mặc Nhiên vui tươi hơn hờ cắn ngón tay, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

“Tiểu Nhiên nhi, chờ tới đầu xuân, chúng ta quay về Tương Đàm nhé.”

Đoạn Y Hàn vuốt ve mái tóc mềm mại của hắn, “Mẹ sẽ đánh tỳ bà, còn múa nữa. Nơi ấy có Tuân cô nương, muội ấy là tỷ muội tốt của mẹ, nhất định sẽ rất thích con, con phải ngoan, học gọi di nương nhanh một chút... Ừm, được rồi, tính tình muội ấy không tốt, con vẫn nên tập gọi tỷ tỷ thôi. Gặp mặt, nhất định phải bảo Tuân tỷ tỷ tốt, như vậy mới có kẹo ăn, đã biết chưa?”

Nàng nắm ngón tay bé xíu mềm mại của đứa trẻ, ôn nhu nói.

“Nhiên nhi, đợi thêm chút nữa, mùa đông sẽ qua nhanh thôi, chờ xuân về hoa nở, chúng ta liền về nhà.”

Nhưng mùa đông này, chung quy vẫn hơi dài.

Một năm đó, Hạ Tu Giới lén lút lan tràn, Lâm Nghi xây cao thành bảo vệ, nghiêm cấm bá tánh tầm thường ra vào, nên Đoạn Y Hàn chẳng có cách nào rời khỏi.

Nàng tới một tiệm làm kiếm sống, muốn kiếm chút tiền sống tạm bợ chăm con. Nhưng trên đời chẳng có chuyện gì không bị lộ, không biết là ai tiết lộ tình sử phong lưu của chồng cho thê tử Nam Cung Nghiêm, nói ngăn lại, không lâu sau đó, Đoạn Y Hàn bị chính chủ quán bán bánh bao đuổi nàng ra khỏi tiệm, không chút lý do.

Từ đó về sau, Đoạn Y Hàn bị xa lánh, ở Lâm Nghi không tìm được nghề để sống tạm, cũng chỉ có thể dắt con thơ bán nghệ ăn xin. Rất nhiều lần, nàng ở đầu đường nhu uyển cất giọng hát, mà Nam Cung Nghiêm phi ngựa lướt qua, tùy tùng phía sau mênh mông cuộn cuộn, vụt qua trước mặt nàng.

Gã chột dạ, muốn tránh nàng.

Kỳ thật hẳn làm vậy không cần thiết, tuy Đoạn Y Hàn nhu nhược, lại mang ngạo cốt, nàng chỉ hát tiểu khúc ở Tương Đàm, cũng không liếc mắt nhìn người nam nhân này một cái, càng không khóc lóc kêu than bên đường với tình lang xưa, tại sao gã lại bạc tình quả tín như thế.

Gã kỳ thật căn bản không hiểu nữ tử bà này có bao nhiêu cao ngạo.

“Thấy nàng nước mắt đầy mặt, trang phục tuy lam lũ dung mạo hiền lành, người lạ mới gặp không biết mặt, sẽ dừng mắt xem ta như thế nào?”

Có người đi qua trước mặt nàng, tiện tay ném cho nàng một đồng tiền.

Nàng như nhạc tiên nương tử phong hoa tuyệt đại năm đó, rũ mắt làm phúc, ôn nhu nói: “Đa tạ lòng tốt của lão gia.”

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy, khói lửa Hạ Tu giới không ngừng, Lâm Nghi sống chết mặc bây, tường thành vững trãi vẫn luôn cao cao dựng đứng.

Một dựng này, kéo dài suốt năm năm.

Mặc Nhiên năm tuổi.

Có một ngày, Nam Cung Nghiêm cãi nhau với thê tử, trong lòng buồn phiền, liền đông chuyển tây chuyển, đi dạo tới từ chợ phía tây. Hôm đó trời tiết cũng đẹp, gã giúp xuống tay, hứng thú mà ngó nghiêng từng cửa hàng trang sức, từng cửa hàng điểm tâm. Có ông cụ đánh cờ dưới cây đa lớn.

Lâm Nghi xưa nay luôn là phúc địa, Hạ Tu Giới chết bao nhiêu người thì có liên quan gì? Bọn họ ở đây, trăm năm luôn ca vũ thăng bình.

Nam Cung Nghiêng đi tới xem nhóm người chơi cờ.

Gã mặc thường phục ra ngoài, mọi người không nhận ra gã, gã liền vui tươi hớn hở mà ở bên cạnh chỉ cao chiêu, làm cho mọi người cuối cùng phiền tới lợi hại, đuổi gã đi chỗ khác.

Nam Cung Nghiêng ăn xệp, trong lòng không thoải mái, tới trước vài bước, lại đứng dưới cây đại thụ, nhìn một lồng chim hoàng anh, chim hoàng anh trong lồng sắt hót vang thanh thúy.

Có lẽ là ánh mặt trời quá đậm, làm lòng người thoải mái, Nam Cung Nghiêng đứng dưới tàng cây ngẫm nghĩ, bỗng nhớ tới năm năm trước, cô nương trong Tương Đàm lâu nhu uyển ôn hoà kia.

Hắn ngẩng đầu, đùa với chim hoàng anh, nói: “Ày, sẽ hát Tương khúc ư?”

Chim hoàng anh đương nhiên không hát, vẫn chỉ hót vang chiếp chiếp.

Chợt nghe phía sau có tiếng nói trong sáng, có người nhu tình như nước mà ngâm nga: “Đám mây tự do trôi thấp trong gió lạnh, băng tuyết đầy trời như bị gió thổi đóng băng.” Giọng như châu ngọc, chuỗi ngọc leng keng.

Gã dường như đã qua mấy đời, bỗng dừng quay đầu lại.

Bởi vì vẫn luôn cố tình tránh né, gã đã lâu rồi không gặp nàng, giờ khắc này, các phố xá rộn ràng nhộn nháo sầm uất, lui tới một đám người, gã bỗng nghe thấy một giọng nữ nhẹ nhàng ôn nhu—— như nhiều năm trước, lời trong mộng mà gã không dám nói với thê tử.

Hắn lại gặp nàng.

Đoạn Y Hàn đưa theo một đứa trẻ mong manh yếu đuối, hai mẹ con đứng bên đường, nàng rũ đôi mắt hát tiểu khúc mà mọi người ngàn kim khó mua ngày xưa, hy vọng có thể nhận được chút tiền thương hại của quân tử qua đường, một bữa cơm.

Nàng nhẹ nhàng xướng: “Đường núi rộng này trước đường nhỏ sau núi, núi phía trước núi phía sau ngàn người qua đường...”

Trước mặt vô số người qua lại, không ai vì nàng dừng lại.

Tuy hát dễ nghe, nhưng không phải vật thật, nàng chỉ hát, không ai nguyện ý trả tiền vì nàng.

“... Lệnh lang dễ dàng thấy lang khó, nhìn phòng ngự xa nước lạnh lạnh yên.” Bỗng nhiên, có một đôi giày thêu tơ vàng, khảm thủy ngọc xuất hiện trước mắt nàng, nàng nghe thấy nam nhân thấp giọng ngân nga hết khúc của nàng, “Hong nhan số tấn thư không tới, giếng đài tích nước mắt đợi quân xem.”

Đoạn Y Hàn sửng sốt một chút, sau đó chậm rãi nâng mắt lên.

Nàng lại gặp được gã.

Gã vẫn như năm năm trước, anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, diện mạo tuấn mỹ cực độ. Gã không già đi một chút, năm tháng không để lại chút dấu vết trên mặt gã.

Đoạn Y Hàn thấy bóng dáng mình trong mắt gã. Từ thiếu nữ kiều hoa chiếu thủy năm năm trước, thành mặt đầy gió sương, tư sắc toàn vô, làm người sinh lòng chán ghét bây giờ.

Nhưng ánh mắt Nam Cung Nghiêm nhìn nàng, quả nhiên lại có chút thâm tình.

Nhiều năm đón dâu, thê tử nghe nói tình xử ngày xưa của gã, tuy không dám nói rõ, lại cũng mọi cách không vui, động hay không động cũng phát giận tự cao tự đại, con trai cũng hư hỏng không chịu nổi. Hôm nay gã đứng trước mặt Đoạn Y Hàn, thấy dáng vẻ nàng như thế, trong lòng thế mà cũng sinh ra chút áy náy và thương tiếc.

Đoạn Y Hàn ngậm miệng, rủ làn mi, không hát.

“Mẹ?” Mặc Nhiên bên cạnh nghi hoặc khó hiểu, nghi hoặc nhìn nàng.

Đoạn Y Hàn nói: “Hôm nay mẹ mệt rồi, về nhà thôi.”

Mặc Nhiên liền nghe lời gật đầu, cười nói: “Chúng ta trở về nghỉ ngơi, cơm chiều cứ để con nghĩ cách.”

Hai mẹ con nắm tay định rời đi.

Nam Cung Nghiêm gọi nàng lại: “Nàng...”

Ánh mắt lại dừng trên người Mặc Nhiên.

Đứa nhỏ này vừa gầy vừa nhỏ, y phục mặc rách te tua, nhưng lại rất hiểu chuyện, mặt lớn lên cũng xinh đẹp.

Nam Cung Nghiêm đột nhiên ý thức được, đây chính là con trai gã đó.

Là cốt nhục của gã.

Gã vươn tay, xoa xoa đầu Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên không biết gã là ai, híp mắt, tùy ý người nam nhân này làm rối mái tóc đen của hắn: “Ừm...”

Nam Cung Nghiêm nhớ tới một năm kia, Đoạn Y Hàn bế đứa bé nhỏ như mèo con, tới trong phủ cầu xin gã cứu giúp.

Khi đó nàng nói: “Nó còn chưa có tên.”

“Người tên gì?” Nam Cung Nghiêm hỏi.

“Nhiên nhi.”

“Họ thì sao?”

“Ta không có họ.”

Nam Cung Nghiêm liền rất chua xót liếc mắt nhìn Đoạn Y Hàn, cũng không biết xúc động thế nào, gã nói: “Bằng không, các người liền——”

Lời còn chưa dứt, chợt thấy góc đường có một đám đạo sĩ Nho Phong Môn đi qua.

Nam Cung Nghiêm hoảng thần bị cắt ngang.

Gã giật mình một cái, tựa hồ quay lại hiện thực.

Gã đối diện với đôi mắt của Đoạn Y Hàn lần nữa.

Cặp mắt kia đã từng nhìn gã, đôi mắt cười đến cong cong, giờ lại rất nhạt nhẽo, không hề có bất cứ ảo mộng của thiếu nữ xuân quê nào, cho dù gã vừa mới định nhận bọn họ, cũng thanh lãnh.

Nàng đã nhìn rõ người nam nhân này từ lâu rồi.

Nam Cung Nghiêm bởi vậy có vẻ hơi chật vật, cũng có hơi ngại. Vì che dấu loại cảm xúc này của mình, gã ho nhẹ một tiếng, khằng khái cho tiền, nhét cả túi tiền vàng bạc bảo khí vào trong tay Mặc Nhiên.

Gã lại vỗ vỗ đầu Mặc Nhiên: “Mẹ con hát dễ nghe, chỗ vàng bạc này, mới xứng với nàng ấy.”

Một đôi tay mảnh khảnh lại với tới chỗ Mặc Nhiên, cầm túi tiền.

Đoạn Y Hàn chỉ lấy một đồng trong túi, thả vào trong cái bát vỡ Mặc Nhiên ôm, rồi sau đó đưa túi tiền đựng vàng bạc châu báu nặng trĩu kia, trả lại tất cả cho Nam Cung Nghiêm.

Nàng không nói nhiều, chỉ nhu hoa bình đạm hành lễ với hắn, như bất cứ người qua đường nào bố thí cho nàng.

Nàng khách khách khí khí mà nói với gã: “Đa tạ lòng tốt của lão gia.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Nàng là nhạc tiên Tương Đàm, cũng từng hái sao ôm trăng, một khúc một điệu múa. Khi vạn người không bằng nổi nàng, nàng chưa từng cao ngạo. Mà giờ hoa y phai màu, chu nhan khó khăn, chỉ có thể bán nghệ cầu xin thương xót ở ven đường, nhưng nàng cũng chẳng tự ti.

Cũng chính từ ngày đó, trong thái độ vi diệu của Đoạn Y Hàn, Mặc Nhiên nổi lòng nghi ngờ, sau đó nói bóng nói gió, cứng đầu hỏi mọi cách, mới biết được thân thế của mình.

“Mẹ nói những lời này cho con nghe, là vì không muốn lừa con. Nhưng mà tiểu Nhiên nhi, con phải nhớ kỹ, không được giận.” Đoạn Y Hàn nói, “Cũng đừng cầu xin gã.”

Nàng nói, chọc chọc cái đầu nhỏ của Mặc Nhiên.

“Chờ tai kiếp ở Hạ Tu Giới bình ổn, Lâm Nghi cho phép bá tánh bình thường tới lui, chúng ta liền về Tương Đàm nhé.”

Mặc Nhiên yên lặng thật lâu, sau đó gật đầu: “Con không cầu xin ông ta, con quay về Tương Đàm với mẹ thôi.”

Đoạn Y Hàn cười nói: “Cũng không biết Tuân muội muội có còn nhận ra mẹ hay không, mẹ rất khó coi.”

Mặc Nhiên rất sốt ruột: “Mẹ đẹp.”

“Ừ?”

“Mẹ đẹp nhất.”

Đoạn Y Hàn cười đến càng sáng lạn, giữa mặt mày, tựa như thật sự sống lại phong tình tuyệt sắc giai nhân năm đó, nàng đùa hân: “Miệng ngọt như vậy, về sau ai gả cho con, là do con dễ ngọt rồi.”

Mặc Nhiên có hơi ngượng ngùng, mím môi, một lát sau, vẫn lộ ra răng sữa nhòn nhọt.

“Chờ con trưởng thành, phải tìm một người vợ như thiên tiên, sau đó cùng ở bên cạnh chăm sóc mẹ.”

“Ồi chà, con mơ đẹp quá đấy, thiên tiên nhà ai gả cho con chứ.”

Hai mẹ con cười đùa một phen, trong phòng chứa củi ánh lửa bùng lên, thật ấm. Tựa hồ về sau mỗi một ngày, đều sẽ bình tĩnh trôi qua như thế. Lửa

cùng đêm làm cho người nghèo có cảm giác an ủi hư ảo, nên lúc ấy, bọn họ đều không đoán trước được, kỳ thật Đoạn Y Hàn, đã không còn nhiều thời gian.

“Chính là mùa thu năm ta năm tuổi.” Mặc Nhiên nói, “Vừa qua Trung Thu. Nho Phong Môn vì phong bế đối ngoại lâu dài, lương thực Lâm Nghi đã không đủ cung cấp. Bọn họ liền điều chỉnh hoá giới, nói đến cùng, cũng chính là để người nghèo phía dưới tiết chế ăn uống, không cướp được lương thực với người giàu.”

Tiết Chính Ung nghe thấy đã trăm mối ngổn ngang, trong lòng hỗn loạn, nhưng Mặc Nhiên nói những lời này, ông vẫn ngăn người suy tư một hồi, sau đó gật đầu.

“Đúng, ta nhớ rõ lần chỉnh giá ấy, sau Lâm Nghi toàn là dân chết đói, Nho Phong Môn mới rút cuộc cung cấp hàng hoá lại. Giăng co khoảng tầm... Tầm một năm?”

Khương Hi nói: “Ta nhớ rõ là nửa năm.”

Mặc Nhiên nhắm mắt, nói: “Không lâu như vậy. Là một tháng lẻ năm ngày. Chỉ giăng co ngăn ngủi có ba mươi lăm ngày.”

[Husky] Chương 259: [Thiên Âm Các] Cùng tử cùng bào

Edit: Chu

Beta: LuBachPhong36

Có người hỏi: “Sao người nhớ rõ tới vậy? Chuyện đã xảy ra bao lâu rồi chứ.”

Sao hẳn lại không nhớ rõ được? Trong trí nhớ của Khương Hi ở Thượng Tu Giới, là nửa năm bình đạm chẳng có gì lạ. Trong trí nhớ của Tiết Chính Ung ở Hạ Tu Giới, lại cảm khái một năm rất dài.

Mà trong trí nhớ Mặc Nhiên, đó là ba mươi lăm ngày sống trong tuyệt vọng, một ngày dài như một năm. Từng ngày từng ngày đều sống không bằng chết, từng ngày từng ngày đều như sống trong địa ngục.

Năm đó, lệnh chinh giá vừa ban hành, lòng người hoảng sợ, Đoạn Y Hàn và con trai nếu không có cơm ăn, cũng chỉ có thể nhặt lá cải mọc, gạo mốc meo hư thối, mì hỏng lút dạ. Về sau, người ăn không đủ no ngày càng nhiều, họ ngay cả lá cải cũng không nhặt nổi nữa. Trong khó khăn dồn dập, Mặc Nhiên không nhịn được nói với Đoạn Y Hàn: “Mẹ, chúng ta tới Nho Phong Môn tìm ông ấy đi, xin chút đồ ăn.”

Đoạn Y Hàn lại thì thào bảo: “Xin ai thì xin chứ không thể xin ông ấy đâu.” Bán nghệ ăn xin duyên phố, khom lưng cúi đầu, cười duyên hét lớn, đều là nghề bất đắc dĩ, nhưng nếu phải cầu xin Nam Cung Nghiêm, ý nghĩa không hề giống nhau.

Đoạn Y Hàn tuy khổn cùng tuyệt vọng, lại không muốn phá vỡ điểm mấu chốt cuối cùng này.

Nàng không chịu, Mặc Nhiên liền không nhắc lại nữa.

Đứa trẻ không đáng chú ý, thân thủ lại cực kỳ nhanh nhẹn, ngày thứ chín lệnh chinh giá được ban ra, hẳn rồi cuộc đi trộm một củ cải trắng.

Đoạn Y Hàn cẩn thận chia củ cải ra, mỗi ngày chỉ nấu phần lớn bằng nắm tay, chia ra cho hai người ăn. Ăn tới ngày thứ tám, củ cải đã bị thối, nhưng vì đã lâu không thấy có gì ăn cho no được, Đoạn Y Hàn đành cắt phần củ cải bị thối đi, miễn cưỡng chịu được thêm mấy ngày.

Sau khi ban hành lệnh chinh giá tới ngày thứ hai mươi mốt, bọn họ đã ăn sạch chút củ cải cuối cùng, rồi cuộc không còn tìm thấy bất cứ thứ gì ăn cho đỡ đói nữa.

Ngày thứ hai mươi lăm.

Trời mưa to, có giun bò ra từ đất, Mặc Nhiên tóm chúng lại, thêm chút nước mưa, nấu ăn luôn.

Cảm giác giun trong miệng trơn trượt làm người buồn nôn, Mặc Nhiên lâu lâu thực xin lỗi với mấy con vật nhỏ này hồi lâu, thật sự không có gì có thể lấp bụng nữa, nếu chịu qua được trận này, giun chính là ân công của hắn. Trời thấy đáng thương, hẳn lại không muốn ăn ân công, ác mộng này tới khi nào mới có thể trôi qua...

Ngày thứ hai mươi tám.

Mặc Nhiên sốt cao.

Cho dù tên nhóc này thiên phú dị bẩm, linh khí cực cao, nhưng cũng không chịu nổi đói khát chật vật như vậy.

Đoạn Y Hàn đã hết khí lực từ lâu, ánh mắt trống rỗng.

Hôm ấy, thừa dịp Mặc Nhiên ngủ nàng cũng hạ quyết tâm, đứng dậy rời khỏi phòng chứa củi, chậm rãi tới tiên thành Nho Phong Môn nguy nga cao ngất—— nàng có nguyên tắc của mình, thà chết cũng không khuất phục với Nam Cung Nghiêm.

Nhưng con trẻ vô tội, nó còn nhỏ như vậy, sao có thể bởi nàng rời nhân gian được.

Người trong đại điện đều lộ ra vẻ mặt trắc ẩn, tạm thời không nói Mặc Vi Vũ có tội hay vô tội, nhưng chuyện xưa năm đo thực sự cũng quá mức thâm rồi.

Có người thả chậm ngữ điệu, thở dài hỏi: “Lấy được không?”

“Không được.” Mặc Nhiên nói, “Vận khí không tốt, lúc tới, Nam Cung Nghiêm vừa cãi nhau với thê tử.”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Thành chủ phu nhân kia vừa thấy mẹ ta, tính bà ta nóng nảy liền nổi trận lôi đình, không những không cho mẹ ta chút đồ ăn nào, còn đánh nàng trực xuất khỏi Nho Phong Môn.”

“Thế Nam Cung Nghiêm đâu?”

“Không biết.” Mặc Nhiên nói, “Mẹ ta không nhắc tới gã.”

Có thể là ngăn cản, cũng có thể chỉ đứng bên cạnh, đáng vẻ thương mà không giúp được gì.

Mặc Nhiên không biết ngày đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết khi mẹ về, cả người đầy vết thương. Nàng cuộn lại trong phòng chứa củi ôm hẳn không nói lời nào, sau đó bắt đầu ho ra máu, trong có trộn lẫn máu và dịch bao tử, cả phòng ngập mùi tanh tươi hôi thối.

Ngày thứ ba mươi tư.

Đoạn Y Hàn đã không trụ nổi nữa, cơ hồ nói không ra lời, cũng chẳng rơi lệ.

Tối đó, nàng tỉnh lại từ cơn hôn mê, thế mà khôi phục được chút khí lực. Thấy Mặc Nhiên co bên cạnh nàng, muốn dùng thân thể nhỏ gầy sưởi ấm cho nàng. Nàng rất nhẹ rất nhẹ, rất ôn nhu mà nói với hắn: “Tiểu Nhiên nhi, phải tìm cách quay về Tương Đàm thôi.”

“Mẹ...”

“Về Tương Đàm, tìm Tuân tử tỷ, để báo ân.” Đoạn Y Hàn xoa đầu Mặc Nhiên, “Phải về Tương Đàm báo ân, đừng ở lại Lâm Nghi trả thù... Nghe mẹ nói, ngoan ngoãn...Lúc trước khi mẹ tới Lâm Nghi, nợ Tuân tử tỷ rất nhiều tiền, còn chưa trả, con về... Ở cạnh muội ấy, giúp muội ấy làm ít việc, giúp muội ấy vui vẻ. Ngày tháng sau này, nếu người khác cho con ân tình, con đều phải nhớ cho kỹ.”

Mặc Nhiên ngậm nước mắt giữa đầu nhìn quanh phòng chứa củi, sau đó nhìn gương mặt gầy gò của nàng.

Đôi mắt Đoạn Y Hàn đen tới toả sáng, thậm chí còn ánh lên màu tím như quả nho.

“Sau đó báo đáp.”

Đó là điều cuối cùng Đoạn Y Hàn trước khi chết thay Mặc Nhiên suy tính. Nàng sợ mình đi rồi, con trai sẽ bước lên ngã rẽ, nên ngàn dặn vạn dặn, bảo nó nhất định, nhất định phải rời khỏi vùng đất thương tâm này. Cuộc đời nếu như có lối ra, sẽ không nghĩ ngợi lung tung, sẽ không hăm sâu vào nhà tù của cừu hận.

Nàng cho hẳn “lối ra”—— phải báo ân.

Đừng báo thù.

Ngày thứ ba mươi lăm.

Đột chinh giá hoang đường này rốt cuộc bị bãi bỏ nhờ cuộc bạo động, thời gian duy trì chỉ ngắn ngủi có một tháng lẻ năm ngày.

Đối với những người giàu có mà nói, thật giống một trò cười được hạ màn. Khắp thành Lâm Nghi chướng khí mù mịt, còn bọn họ ở trong chăn êm màn ấm duỗi lưng tỉnh dậy, nhận bát bảo hương lộ thị nữ dâng lên để súc miệng, nghe tin lệnh chinh giá bị bãi bỏ, cùng lắm chỉ câu gắp mấy câu, ngáp một cái.

Tất cả đều không liên quan tới đau khổ.

Nhưng đối với Mặc Nhiên mà nói, đó lại là chuyện kích động không thôi.

Mình không cần lo về đồ ăn nữa, nên người tốt trên đường sẽ lại nhiều lên, Mặc Nhiên xin được một cái bánh, thậm chí còn có một bát cháo thịt ít đến đáng thương.

Hắn một ngụm cũng tiếc không dám uống, cẩn thận giữ chặt trong tay, hẳn muốn về nhanh chút, để đưa cho mẫu thân bệnh nặng.

Thứ tốt như cháo thịt, mẹ uống rồi, nhất định có thể hồi phục nhỉ?

Hắn vội không nhin nổi muốn dùng chén cháo này cứu mạng mẫu thân, nhưng hắn không dám chạy vội về nhà. Chén cháo này bị mẹ, cạnh chén mất một mảng to, nếu chạy vội, đổ ra ngoài thì phí mất.

Hắn vừa nhảy nhót lại vừa dầy vò chạy tới nhà chứa củi.

“Mẹ——!”

Hắn ôm chén mẹ trong tay, dùng cái đầu bần hê hê, như chó con mà đẩy mở cánh cửa rách nát, trên mặt mang theo ý cười, tràn đầy mong mỏi với tương lai.

Quá tốt rồi, có cháo thịt để uống, mẹ sẽ khoẻ lại nhanh thôi, cuối cùng cũng xuân về hoa nở, họ sẽ cùng nhau lên đường, quay về Lâm Nghi. Nơi đó ca vũ thăng bình, không lo đói nữa, có một tỷ tỷ họ Tuân, họ sẽ không cần lang thang khắp nơi ăn xin để sống nữa.

Quá tốt rồi, bọn họ cùng nhau về nhà.

Một tiếng “kêu kệt”.

Cửa mở.

“Nàng nằm ở bên trong.” Trong Đan Tâm Điện, Mặc Nhiên an tĩnh nhàn nhật nói.

Người khác hoặc kinh ngạc với sự lãnh đạm của hắn, hoặc run rẩy vì hắn máu lạnh.

Người này, kể về mẫu thân chết, thế mà có thể tâm bình khí hoà như thế, không có chút ảm áp nào, không có gợn sóng, thậm chí không có cả nước mắt.

Nhưng không ai nghĩ tới, cần bao nhiêu năm thương nhớ ngày đêm, đứt từng khúc gan khúc ruột, mới có thể mài bằng vết sẹo, mới có được gương mặt như giếng cổ không gợn sóng thế này.

“Ta gọi nàng, nàng không tỉnh.” Mặc Nhiên nói, “Nàng sẽ không bao giờ mở mắt nữa, cũng không uống được một ngụm cháo kia.”

Yên tĩnh thật lâu.

Vương phu nhân run giọng nói: “Chuyện kia... Về sau... Con, con một mình, quay về Lâm Nghi?”

Mặc Nhiên lắc đầu: “Ta tới Nho Phong Môn.”

Có người “A!” Lên, nói: “Người, người đi trả thù?”

“Mẹ ta nói, phải báo ân, đừng trả thù.” Mặc Nhiên nhàn nhật nói, “Ta không định đi trả thù, ta chỉ muốn an táng cho mẫu thân. Nhưng ta không có tiền, cũng không kiếm kịp, nên ta tới phủ của gã, xin gã chút tiền.”

“Gã cho không?”

Mặc Nhiên dường như khẽ cười nói: “Không cho.”

“Không, không cho? Nhưng lúc trước người có nói, trong lòng Nam Cung Nghiêm, nhiều ít vẫn có hình bóng mẫu thân người, sao cả tiền phát tang cũng...”

Mặc Nhiên nói: “Vì vợ hăn cũng mới chết không lâu, qua đời.”

“Cái gì?!”

Khương Hi nheo mắt lại: “... Thê tử của Nam Cung Nghiêm quả thực ra đi rất sớm, hơn nữa còn là tự sát ...”

“Phụ nhân kia lúc mang thai, chồng còn dây dưa với người khác bên ngoài, sau khi sinh con, không ngừng cãi nhau, ngày nào cũng không như ý. Ngày đó mẹ ta tới phủ tìm họ, bị bà ta bắt gặp, bà ta càng thêm cuồng nộ, nghe nói khi ấy bà ta cầm đao đâm Nam Cung Nghiêm, Nam Cung Nghiêm bị chọc giận, nói là muốn hữu thê* (*li di*).”

Mặc Nhiên tạm ngừng, sau đó nói: “Bà ta chịu không nổi, khuya hôm đó, đã treo cổ tự vẫn. Kỳ thật bà ta còn đi sớm hơn mẹ ta mấy ngày.”

Nghe tới đây, mọi người không biết nên nói gì cho tốt, một quãng tình duyên của công tử phong lưu phóng khoáng khi xưa, cuối cùng làm loạn tới giai nhân hương tiêu ngọc vấn, mình thì tan cửa nát nhà, tuần hoàn nhân quả trên đời, căn bản đều thế.

“Lúc ta xuất hiện, Nam Cung Nghiêm đang bị chương môn răn dạy, người nhà thê tử hăn cũng tới, là thương nhân cự phú tiếng tăm lừng lẫy ở Lâm Nghi.” Mặc Nhiên nói, “Nam Cung Nghiêm đã sớm bị mắng tới cầu huyết lâm đầu*, trong lòng không ngừng cáu giận. Đột nhiên thấy ta, làm sao còn tốt tính nổi nữa.”

(*mắng xối xả, mắng té tát)

Vương phu nhân dễ mềm lòng nhất, tuy đã biết Mặc Nhiên không có quan hệ huyết thống, nhưng lòng vẫn thương tiếc, rơi lệ nói: “Nhiên nhi...”

Câu chuyện cũ này, Mặc Nhiên thật sự không muốn nhắc đến.

Sắc mặt Nam Cung Nghiêm ngày đó, sắc mặt của những người đang ở trong linh đường ngày đó.

Ở linh đường Nam Cung phu nhân—— giấy vàng hoa bạc, giấy trát tiểu đồng, xếp thành núi cao, cắm cờ chiêu hồn cắm tú, quan tài đen nhánh viền vàng sáng rực rỡ, quá nhiều đồ vật.

Mấy trăm người quỳ túc trực bên linh cữu nữ nhân tự sát, than khóc.

Trường minh đăng được thắp sáng bằng dầu mực hương kinh*, chín mươi chín khoanh nhang vòng trầm hương lạng lẽ cháy, gió thổi khói bay, tàn

nhang phiêu tán.

(* đầu cá nhà táng)

Khung cảnh quá náo nhiệt.

Còn mẫu thân hẳn thì sao?

Nhạc tiên Đoạn Y Hàn của Tương Đàm chỉ có một bộ y phục rách nát tới không thể mặc, một đứa con thơ gãy trơ xương.

Ngay cả cái chiếu để bọc thi thể nàng cũng chẳng có.

“Mệnh trung ba thước, người khó cầu một trượng.”

—— đó là lời Nam Cung Nghiêm trong phần nộ cực điểm, tuyệt vọng tới cực điểm, nói với Mặc Nhiên.

Sau đó người nam nhân này dưới ánh nhìn chăm chăm của chương môn, ánh nhìn chăm chăm của nhạc phụ nhạc mẫu, đẩy thẳng đứa con riêng của mình ra khỏi cửa, từ chối không nhận.

Nam Cung phu nhân chết rồi, có quan tài sơn đỏ mạ vàng, mã não hương châu, áo liệm tuyết hàn bọc xác không thối, tơ lụa phủ mặt, lụa mỏng che mắt, cười hạc về trời.

Đoạn Y Hàn chết rồi, chỉ có một cái xác, một người đầy nước mắt, âm dương cách biệt, không còn gì khác. Theo ý của Nam Cung Nghiêm, nàng ngay cả một chiếc quan tài gỗ mỏng cũng xa không cầu nổi.

Nên, còn ai dám nói, con người đứng trước cái chết đều bình đẳng đây?

Vận mệnh đã bắt công ngay từ khi bắt đầu rồi.

Đến cuối cùng.

Nàng da thịt như ngọc.

Nàng mục nát thành bùn.

“Ta kéo nàng tới bãi tha ma, an táng.” Mặc Nhiên nói mấy chữ ít ỏi, nhẹ nhàng băng quơ.

Hắn không kể gì mình đã cầu xin quân tử qua đường chở họ một đoạn, hay làm sao kéo xác chết đã bốc mùi hư thối suốt mười bốn ngày, kéo tới tận vùng ngoại ô.

Hắn cũng không kể mình làm sao lật đá, đào đất, mai táng mẫu thân nhỏ bé gãy gò.

Mặc Nhiên không quen kể khổ trước mặt người khác.

Hắn vẫn luôn là người chôn thật sâu quá khứ của mình, nếu không đến mức bất đắc dĩ sẽ không hé miệng.

Mười mấy năm đầu đời, hắn đã sớm nhận hết khuất nhục, ác ý, khinh thường, phi báng. Trái tim hắn cứng rắn như sắt, kẻ khác nhìn hắn thế nào, hắn cũng chẳng quan tâm. Hắn căn bản không cần người khác thương hại hắn.

“Sau đó ta tới Tương Đàm.”

Hắn rốt cuộc không chịu nổi chốn Lâm Nghi này, có một ngày, hắn trốn trong một chiếc sọt ở phía sau xe đẩy tay của một đạo sĩ, lén lút trà trộn ra khỏi thành.

Hắn bắt đầu làm theo lời dẫn dò của mẫu thân, đến Tương Đàm, đi suốt nửa năm, từ giữa hạ, tới đầu đông. Giày rách, thì đi chân trần, sau đó lòng bàn tay bàn chân đều sinh ra vết chai thật dày.

Cứ đi một đường như vậy, hồi, khi hắn đi tới ngoài Vô Bi Tự, rốt cuộc hắn vì vừa lạnh vừa đói, bộp một tiếng ngã vào đồng cỏ.

“Mẹ...” Hài tử nho nhỏ nằm giữa đám cỏ, dưới mái tóc đen bù xù là ánh mắt tan rã. Hắn nhìn trời đất mênh mông kia.

Tuyết rơi rồi, tuyết lạnh đầu đông.

“Con phải gặp người rồi... xin lỗi... Con không chịu nổi nữa...”

Bông tuyết mềm mại rơi xuống, như tiếng than thở nhẹ nhàng, phủ đầy mặt hắn.

Giữa hoảng hốt có tiếng bước chân đến gần, sột sà sột soạt, sau đó có một đôi tay vén bụi cỏ ra, hắn nghe thấy một tiếng nói non nớt trong trẻo: “Sư tôn, người mau tới đây đi! Người mau nhìn nó, nó bị sao vậy?”

Một lát sau, có một đôi giày vải tới gần, có một nam nhân nói chuyện: “Người đừng động vào, về trước đi. Ta tới xem nó.”

Tiếng nói người nam nhân kia quá trầm lại lạnh lẽo, không có nhiều tình cảm.

Mặc Nhiên theo bản năng cảm thấy sợ hãi, hắn theo bản năng cảm thấy thiếu niên kia dễ gần, mà nam nhân kia lạnh như băng. Hắn không biết lấy sức từ đâu ra, khát vọng muốn sống sót khiến hắn nâng tay lên, suy yếu túm chặt góc áo người trẻ tuổi trước mắt.

Lời còn chưa nói, nước mắt đã chảy xuống.

“Cơm...”

Đói quá, cầu xin người, ta muốn ăn cơm.

Thiếu niên bị túm chặt ngày đó đúng là Sở Văn Ninh xuống núi cùng Hoài Tội, Sở Văn Ninh ngơ ngẩn: “Gì cơ?”

Mặc Nhiên miễn cưỡng ngẩng gương mặt nhỏ bần thiêu lên, run rẩy làm động tác lừa cơm, cổ họng đau rát nuốt xuống. Trước mắt hết thấy đều mơ hồ, quay cuồng, lỗ tai ong ong vang lên.

Hắn rơi nước mắt, rên rĩ cầu xin người trước mắt. Hắn biết nếu tiểu ca ca này cũng giống nhiều lão gia thiếu gia hắn gặp, bỏ mặc hắn không màng, vậy hắn nhất định không sống nổi, nhất định sẽ tắt thở. Hắn rốt cuộc không chịu nổi nữa.

“Ăn...”

Sau đó, Sở Văn Ninh cho hắn uống ít cháo.

Một ấm cháo, cứu kẻ sắp chết đói.

Uống cháo xong, Mặc Nhiên liền rời khỏi Vô Bi Tự, khi đó đầu óc hắn mê man không tỉnh táo, tướng mạo của “Ân công ca ca”, hắn chỉ có một đôi mắt phượng hơi hơi chếch lên, lông mi vừa dày vừa dài, còn lại chẳng còn ấn tượng gì.

Có điều, ngày ngày đêm đêm từ Vô Bi Tự tới Tương Đàm, hắn đều khoác chiếc áo choàng ân công ca ca cởi ra cho hắn kia. Khi đó cơ thể hắn nhỏ, khoác chiếc áo choàng của thiếu niên có vẻ phả lệ vụng về buồn cười, đặc biệt là lúc trùm mũ lên, vành mũ cơ hồ có thể che hết mặt hắn.

Trên đường đi luôn có những đứa trẻ không cần lo về cơm áo, rúc vào trong lòng cha mẹ, reo lên: “Cha, mẹ, nhìn tiểu ăn mày kia kìa, nó mặc cái gì thế, thật buồn cười!”

Mặc Nhiên cũng hoàn toàn không giận.

Kẻ khác châm chọc mỉa mai với hắn có là cái gì? Hắn chỉ cảm kích chiếc áo choàng không vừa người này giúp hắn che mưa chắn gió, có thể cho hắn lòng người ôn nhu.

Hắn khoác nó, khi tuyết rơi, bông tuyết không chạm đến người hắn. Tới đêm dài, bóng tối không len vào lòng hắn.

Mà mỗi khi đêm đến, hắn liền nhóm một đống lửa, ôm gối ngồi bên sưởi ấm, hắn trùm áo choàng lên cả đỉnh đầu, co người lại, từ bên trong lớp vải nhung mềm mại hướng mắt nhìn ra ngọn lửa cam ấm áp.

Áo choàng rất ấm, như được mẹ ôm, cũng như cặp mắt phượng ôn nhu của ân công ca ca... Đứa trẻ nho nhỏ cứ như thế cuộn tròn ngủ thiếp đi, thậm chí ngay cả trong mơ cũng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên áo choàng, như đang dựa vào một gốc hải đường hoa nở rộ.

Giờ quay đầu nhìn lại, chẳng trách mình thấy mùi hương trên cơ thể Sở Văn Ninh rất dễ ngủ, chỉ cần trên giường gối có hơi thở của y, mình đã có thể ngủ tới vô cùng an tâm.

Cũng không lạ khi lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Ngọc Hành trưởng lão dưới Thông Thiên Tháp, đã cảm thấy cặp mắt phượng rũ xuống cực ôn nhu. Tựa như đã từng thấy ở đâu.

Hoá ra hết thảy đều có nhân quả.

Hắn và Sở Văn Ninh... Hoá ra đã nói chuyện từ lâu, từng có tiếp xúc về nhiệt độ cơ thể, thậm chí hắn còn từng liếm lên lòng bàn tay Sở Văn Ninh. Hoá ra từ lâu như vậy, hắn đã ngửi mùi hoa trên y phục Sở Văn Ninh, hoá ra ân công ca ca hắn luôn tìm kiếm ở ngay bên cạnh, sống chết cũng chưa từng rời xa.

Mặc Nhiên buông mắt xuống, trong Đan Tâm Điện lạnh lẽo, thế mà vì vậy lại sinh ra một tia ấm áp.

Có điều đây là bí mật giữa hai người họ, Mặc Nhiên nghĩ trong lòng, vừa chua xót vừa ngọt ngào, hắn giấu kín bí mật này vào trong lòng, không nói cho ai, cũng sẽ không nói cho mọi người nghe.

Hắn hít một hơi thật sâu, dừng một chút, tiếp tục nói: “Sau khi tới Tương Đàm, ta theo di ngôn của mẹ tìm được Tuân Phong Nhược.”

Khi đó tiểu Nhiên nhi chỉ mới năm tuổi, trên người hắn được bọc thật dày, bởi chiếc áo choàng của thiếu niên Sở Văn Ninh.

Vạt áo choàng kéo trên đất, đã bẩn từ lâu, đứa trẻ nhỏ từ lòng tơ của áo choàng ló ra cái đầu như tổ chim dơ hề hề, khuôn mặt nhỏ xanh xao vàng vọt, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi... Tuân Phong Nhược tỷ tỷ, ở đây ạ?”

“Tuân Phong Nhược?” Ca cơ bị hấn giữ lại cười thành tiếng, tò mò đánh giá qua hấn, “Hoa khôi nhạc phường? Tuy nói chỗ chúng ta bán nghệ không bán thân, nhưng đối với Tuân cô nương nổi bật nhất, có bao người thích giọng ca hơn tướng mạo nàng ta chứ? Tiểu đệ đệ người mới lớn nhường này, thế mà đã biết tìm nàng?”

Mặc Nhiên mở tròn mắt, mặt mày ngây ngô, căn bản không hiểu ả nói gì. Nhưng ý cười nhạo trong mắt cô nương kia lại trần trụi, Mặc Nhiên bởi vậy rất xấu hổ, hấn siết chặt hai bên cổ áo choàng của mình, mặt đỏ lên: “Tỷ làm ơn, ta muốn gặp Tuân tỷ tỷ. Ta, mẹ ta bảo ta tới tìm tỷ ấy...”

“Hả? Mẹ ngươi là ai cơ?”

“Mẹ ta họ Đoạn, gọi là Đoạn Y Hàn...”

“A!” Ca nữ biến sắc, lui về sau một bước, dùng khăn che miệng, đôi mắt đào hoa lười biếng bỗng mở to, “Ngươi, ngươi là con của Đoạn nhạc tiên?” Năm đó khi Đoạn Y Hàn nổi danh bốn phương, cũng không tác oai tác quái, còn thường xuyên chia trang sức tiền bạc cho những tỷ muội tuổi già mất sắc, giọng hát không còn như xưa. Nên ca cơ này nghe nói hấn là con của Đoạn cô nương, liền thay đổi thái độ, vội đưa hấn vào phòng ấm hoa các, gặp Tuân Phong Nhược đang kê cao gối ngủ trong phòng.

Đóng cửa lại, Mặc Nhiên liền bái hạ Tuân Phong Nhược, kể lại ngọn ngành mọi chuyện từ đầu tới cuối cho nàng. Tuân Phong Nhược trong lòng đau xót, nước mắt rơi ướt xiêm y.

Nàng lập tức tìm ma ma, có ý muốn giữ Mặc Nhiên lại bên cạnh mình, ma ma vốn không chịu, nhưng không chịu nổi mấy lần năn nỉ của hoa khôi, hơn nữa bà ta đánh giá Mặc Nhiên mấy lần, cảm thấy đứa nhỏ này ít nhất cũng làm được mấy chuyện trong lâu, vì thế miễn miễn cưỡng cưỡng đồng ý. Ăn mỳ vào lâu sợ ám quẻ đen đui, theo quy tắc từng bộ y phục đều phải đốt sạch, lại tắm rửa kỹ càng sạch sẽ một lần.

Tắm thì không thành vấn đề, nhưng lúc nói phải đốt y phục, Mặc Nhiên lại khóc.

“Khóc cái gì! Cũng chẳng phải sau này không mua đồ mới cho mỳ!” Ma ma không kiên nhẫn dùng cái tẩu hút thuốc gỗ lên đầu Mặc Nhiên, “Biết

điều chút, lão nương còn cho ăn cho ở, người khác cười còn không kịp, nhìn cái dáng nghèo kiết xác của mày kia!”

Mặc Nhiên sợ liên lụy tới Tuân tử tỷ, nàng đã vì hăn mà nói hết lời tốt rồi. Nên hăn căn môi liều mạng chịu đựng, tới tận khi mặt đỏ bừng, đứng trước lửa sục sục không lên tiếng.

Khi đó hăn thật sự không biết, hết thầy chuyện này tốt cùng là vì sao. Vì sao hăn chỉ muốn giữ lại một chiếc áo cũ mà thôi, nhưng vì hăn yếu đuối vì hăn ti tiện, vì hăn là tên ăn xin hôi hám, vì để không khiến kẻ khác đen đủi và phiền phức, hăn cũng chỉ có thể để người ta cười nó từ người hăn xuống. Hăn không thể giãy giụa, không thể nói “Không”, thậm chí ngay cả quyền rơi nước mắt cũng chẳng có.

Nó đã từng cho hăn nhiều ấm áp, ký thác, chỗ dựa. Nó vì hăn che mưa chắn gió, đã dơ đến độ nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Hiện giờ hăn đã có nơi dừng chân, có lẽ rồi cuộc không dùng đến nó nữa. Hăn chỉ muốn giặt sạch nó cẩn thận, xếp chỉnh tề, cho dù từ giờ không mặc tới nữa, cất dưới đáy rương nhỏ cũng được. Nó là bạn của hăn mà, không chỉ là một chiếc áo cũ.

Nhưng vạn sự đều không như hăn muốn.

Bùng một tiếng, chiếc áo choàng bắn thiêu bị ném vào lửa, người ném nó chỉ như tiện tay ném đồ, cuối cùng còn sợ bẩn. Nhưng đối với Mặc Nhiên mà nói, đó là một lần hoả táng, một hồi tang lễ.

Hăn trở mắt nhìn.

Ngọn lửa bùng cháy cao, trần thế trắng lợm hờ.

“Uống chậm chút... Không đủ vẫn còn mà...”

“Người là người ở đâu tới thế...”

Bên tai hăn vẫn còn quanh quẩn giọng nói ôn hoà của thiếu niên. Đó là thiện ý hiếm thấy hăn được nếm qua trong cuộc đời hèn mọn của hăn.

Đều thành tro.

Cứ như vậy, Mặc Nhiên nhận ma ma của Túy Ngọc Lâu làm mẹ nuôi, hăn còn được mẹ nuôi tùy tiện cho một cái họ, họ Mặc. Từ đó thành kẻ sai vặt trong lâu, cuối cùng sống những ngày tháng yên ổn.

Có điều, ngày vui ngắn ngủi chẳng kéo dài bao lâu. Khi ấy, Tuân Phong Nhược đã không còn trẻ, theo quy củ trong lâu, tuy nhạc phường không thể so sánh với thanh lâu, nhưng đã tới tuổi, nếu không kiếm đủ “Phí tự thương”, thì đêm đầu của các cô nương, sẽ bị ma ma bán cho các công tử phú thương.

Tuân Phong Nhược không lo, nàng đã kiếm cho Túy Ngọc Lâu đầy bồn đầy bát.

“Còn thiếu mười lăm vạn kim.” Khi ấy Tuân Phong Nhược cười ngâm ngâm nói với Mặc Nhiên, “Tiểu Nhiên nhi, chờ đệ và tỷ tỷ ta đây kiếm đủ tiền rồi, là có thể chuộc thân đó. Tỷ tỷ sẽ cùng đệ trải qua những ngày tháng tốt đẹp.”

Mặc Nhiên bị đẩy xuống bếp làm, ngày thường rất ít khi gặp được nàng, ma ma sợ người trong lâu ô nhiễm tâm tình chia bè kéo cánh, nên Tuân Phong Nhược gặp Mặc Nhiên, luôn phải lặng lẽ.

Nàng vươn tay, nhéo mặt hăn, sau đó cho hăn một viên kẹo: “Suýt, cầm ăn đi. Tiếc là tỷ không cho đệ tiền được, sẽ bị phát hiện mất. Đôi mắt mẹ nuôi nhiều độc lắm, hì hì.”

Mặc Nhiên liền nhếch miệng cười, lộ khuôn miệng còn thiếu răng sữa: “Vâng, cảm ơn Tuân tỷ tỷ.”

Nhưng mà, Tuân Phong Nhược chỉ còn thiếu mười lăm vạn kim là có thể chuộc thân, chuyện này ma ma sao có thể không rõ trong lòng?

Trên mặt bà ta tuy bát phong bất động*, nhưng trong lòng lại thập phương hoá cấp.

Mất Tuân Phong Nhược, Túy Ngọc Lâu liền mất hơn nửa tiền tài kiếm được, ma ma kia liền tính toán, trước khi Tuân Phong Nhược đi, nhất định phải vơ vét cạn máu một phen .

Khi ấy không ít nhà giàu thềm nhỏ dải sắc đẹp của Tuân Phong Nhược, đều đưa ra giá trên trời, đủ để ma ma ăn không ngồi rồi cả đời. Cuối cùng ma ma kia động tâm tư xấu, thế mà đem Tuân Phong Nhược bán cho một phú thương lắm tiền. Hai người thừa dịp tết Thượng Nguyên*, Tuân Phong Nhược ngồi ở lâu đánh đàn, cho nàng một chén trà pha thuốc mê, sau đó đưa vào trong phòng...

Mặc Nhiên hôm đó nấu bánh trôi trong bếp, nặn thật cẩn thận chỉnh tề, mang cho Tuân tử tử ăn.

Hắn còn chưa vào, đã nghe thấy trong phòng có tiếng thở dốc nặng nề, Mặc Nhiên ngạc nhiên sợ hãi, đẩy cửa ra, mùi huân hương long não nồng đậm ập vào mặt, hun cho hắn nôn khan mấy lần.

Trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo, hắn nhìn thấy tên phú thương béo ú như thịt ba chỉ, khoé miệng chảy dãi, vạt áo mở rộng, đang đưa đẩy trên người Tuân Phong Nhược bủn rủn không có sức giãy giụa.

“Leng keng!”

Chén bánh trôi sứ rơi trên đất, Mặc Nhiên vọt vào trong phòng, cũng không biết lấy sức từ đâu ra—— thiên chất hắn từ nhỏ đã rất kinh người—— hắn đánh lộn với tên phú thương kia, sau đó ấn chặt tên mập ú đó xuống, hô to với Tuân Phong Nhược đã khóc như mưa, hoảng sợ không biết nên làm gì:

“Tỷ tử, mau chạy đi!”

“Nhưng mà đệ...”

“Tỷ đi nhanh đi, đệ không thể đi được, đệ phải giữ gã! Nếu tỷ không đi, chờ ma ma tới, chúng ta đều bị tóm ở đây, tỷ đi nhanh lên! Đi nhanh, tỷ đi rồi, đệ lập tức chạy liền!”

Tuân Phong Nhược là ân nhân của hắn.

Mặc Nhiên để nạng cao chạy xa bay, trốn khỏi Việt Châu, từ đó không quay lại nữa.

Hôm đó, rốt cuộc hắn làm được anh hùng.

Tuân Phong Nhược nghẹn ngào chấp tay thi lễ với hắn, chạy ra khỏi lâu. Nhưng Mặc Nhiên lại không trốn kịp. Ma ma nghe thấy động tĩnh, đưa người lên rất nhanh, mà vừa lên tới, đã thấy Mặc Nhiên ra tay đánh khách quý, thả hoa khôi chạy, khuôn mặt vặn vẹo, nôn ra máu.

Con trai ma ma, tuổi tác gần bằng Mặc Nhiên, đứa con này tâm địa độc ác, một bụng toàn ý xấu, thấy mẫu thân đang cực kỳ tức giận liền có một chủ ý trong lòng—— đứa trẻ ác độc có đôi khi gây thơ đáng sợ như vậy. Thằng bé kia dùng cách trừng phạt súc vật để trừng phạt bạn cùng lứa với mình.

Nó tìm một cái lồng sắt nhốt chó, để người nhét Mặc Nhiên vào trong. Lồng sắt nhỏ hẹp chật chội, Mặc Nhiên chỉ có thể ngồi xồm, không thể

nằm, không thể đứng, bọn chúng cho Mặc Nhiên ăn cơm thừa canh cặn như cho chó ăn, cứ như vậy suốt bảy ngày.

Bảy ngày, Mặc Nhiên bị nhốt trong căn phòng cũ của Tuân Phong Nhược, trong mùi huân hương trộn lẫn với hơi thở và dịch thể tanh hôi của nam nhân.

Hắn ngồi xồm, cong lưng lại.

Ngửi mùi hôn hôn trầm trầm, ngọt ngọt ngấy ngấy này.

Buồn nôn.

Bảy ngày.

Từ đó hắn ngửi thấy mùi huân hương đã ghê tởm, từ xương cốt tràn ra sự lo lắng và hoảng sợ.

**Bát phong xuy bất động: tám ngọn gió thổi không lay động. Theo Phật học, tám ngọn gió ấy là chỉ tám pháp ở thế gian hay làm loạn động tâm người, bao gồm: lợi, suy, huỷ, dự, xưng, cơ, khổ, lạc. Câu này ý chỉ: tâm lý vững vàng bất động khi đối diện với tám ngọn gió này.*

- *Thập phương hoả cấp: ý chỉ gấp như lửa cháy mười phương.*
- *Tết Thượng Nguyên: là Tết Nguyên Tiêu.*

[Husky] Chương 260: [Thiên Âm Các] Đời như lò luyện

Edit: LuBachPhong36

Trong Đan Tâm điện, một đám tu sĩ cũng không biết phải đánh giá như thế nào, rất nhiều người đều cúi đầu, tư lự không nói.

Huyền Kính đại sư nói: “Ai..... Oan nghiệt, thật là oan nghiệt.”

Các chủ Thiên Âm Các Mộc Yên Ly nói: “Oan có đầu, nợ có chủ, trên đời này có rất nhiều sự việc, vốn chính là nhân quả báo ứng, vòng vòng mắc xích.” Nàng nói tới đây thì chuyển đề tài, “Thế nhưng Mặc Nhiên, người phải biết rằng, chịu khổ chịu nạn cũng không phải lý do để người phát tiết cừu hận, xem mạng người như cỏ rác.”

“Đúng vậy.”

Một vị trưởng lão của Hỏa Hoàng Các cũng thở dài, nói: “Mặc Tiên Quân, người bị ủy khuất, dĩ nhiên đáng thương. Nhưng cũng là do người xuất thân không tốt, vận mệnh trên người. Mỗi người đều có mệnh, người không thể bởi vì chính mình bị ức hiếp mà quay sang ức hiếp những người không liên quan.”

“Người xác thật đã làm việc thiện, cũng chịu nhiều ủy khuất, nhưng theo tất cả những gì chúng ta biết, sau đó người cũng đã giết người..... Việc nào ra việc đó, đều phải tính rõ ràng.”

Mặc Nhiên không nói gì.

Khương Hi lại đột nhiên hỏi: “Tính như thế nào?”

“Chuyện này.....”

“Ai có thể tính được rõ ràng? Tính mạng của ai lại không phải là tính mạng, ai có thể làm thước đo công chính nhất?”

Khương Hi là người tùy hứng, cũng không tôn sùng Thiên Âm Các như thần linh, “Thật ra ta không có ý thiên vị Mặc Nhiên, nhưng ta muốn hỏi một câu, hôm nay, chúng ta đứng ở chỗ này, đều nói muốn tính sổ rõ ràng với Mặc Nhiên, buộc hã phải trả giá. Nếu vậy —— những khuất nhục mà Mặc Nhiên đã chịu qua thì sao? Những bất công hã đã chịu qua thì thế nào?”

“.....” Không ai nghĩ đến, người tổn thất lớn nhất trong vụ huyết án vài ngày trước là Khương Hi, lúc này lại đứng lên ra mặt vì Mặc Nhiên, mọi người nhất thời đều ngẩn cả người.

Mộc Yên Ly nói: “Khương chương môn, Thiên Âm Các từ trước đến nay công chính. Tộc của ta đã bảo vệ cân thần pháp khí qua nhiều thế hệ, đến lúc đó, sẽ tự lấy pháp khí ra cân đo thị phi ưu khuyết của Mặc công tử, quyết định hình phạt. Người không cần lo lắng.”

“Kỳ quái, ta và hã có quan hệ gì, vì sao ta phải lo lắng?”

Khương Hi khó chịu nhìn Thiên Âm Các thật lâu, môn tu của hã chính là được tông, nói trắng ra, chỉ cần luyện được cho tốt, thì thân thể phàm nhân cũng có thể tiêu dao chốn hồng trần, bởi vậy Cô Nguyệt Dạ đối với hậu duệ thần minh là không mê tín nhất.

Hã nheo một đôi mắt hạnh, bình tĩnh lạnh lùng nói: “Có điều Khương mỗ rất là tò mò, dám hỏi chư vị Thiên Âm Các, sau khi thăm vấn Mặc Nhiên xong, có phải chư vị cũng nên thăm vấn một chút những người có liên quan đến chuyện năm xưa hay không? Có phải nên đào ba thước đất, nhìn xem Nam Cung Nghiêm có còn sống hay không? Có phải nên đi đến Tương Đàm, tìm thử cái tên phú ông năm đó đã phi lễ với Tuân cô nương hay không? Mặc Nhiên giết người đền mạng là thiên kinh địa nghĩa, vậy hã bị nhốt trong lồng chó, bị đánh đập, ăn không đủ no, quần áo rách rưới, ân công thì bị khách làng chơi làm nhục, mẫu thân đang sống sờ sờ lại bị đối chết —— phải tìm ai tới hỏi đây?”

Huyền Kính đại sư lúng túng nói: “Khương chương môn, tại sao bỗng nhiên thanh minh cho tội nhân?”

“Không tính là thanh minh.” Môi mỏng của Khương Hi mấp máy, “Có điều ta nhớ tới lúc chúng ta ở Hoàng Sơn đã đối xử với Nam Cung Tứ và Diệp

Vong Tích như thế nào. Khương mỗ cũng không muốn thấy chuyện cũ tái diễn.”

Có người chợt nói: “Đây là hai chuyện khác nhau, căn bản không giống nhau.”

“Có gì không giống nhau?” Khương Hi nói, “Hiện giờ Nam Cung Tứ đã chết, Diệp Vong Tích đến giờ vẫn nằm liệt giường ở Cô Nguyệt Dạ, sự việc liên trở nên không giống nhau —— nhưng lúc trước, chẳng lẽ không phải là chúng ta bức ép họ, nói Nho Phong Môn nợ máu, muốn họ dùng hai tính mạng để trả nợ máu sao?”

Hắn bỗng chốc xoay người, đôi mắt màu nâu như chim ưng.

“Lúc đó thì sao? Thiên Âm Các đang ở đâu. Công đạo đang ở đâu?”

Người Bích Đàm Trang vì chuyện kiếm phổ mà kết oán thâm thù đại hận với Nho Phong Môn, đồ đệ của Lý Vô Tâm là Chân Tông Minh nói: “Lời nói của Khương chương môn thật thiên lệch. Nam Cung Tứ là truyền nhân Nho Phong Môn, oan có đầu nợ có chủ, trừ phi người Nho Phong Môn chết sạch, bằng không cũ nợ vẫn phải truy cứu tiếp. Không ai muốn làm oan đại đầu đầu.”

Khương Hi cười lạnh: “Đúng vậy, cho nên người xem, chẳng phải người rất hiểu đạo lý này hay sao? Không ai muốn làm người bị tát cái bạt tay cuối cùng đâu, bởi không thể đánh trả người khác.”

Chân Tông Minh: “.....”

“Người nghĩ như vậy, Từ Sương Lâm nghĩ như vậy, Mặc Nhiên cũng có thể nghĩ như vậy” Khương Hi phất tay áo nói, “Khi chuyện xảy ra trên người người khác, nói ra những lời này đều dễ như trở bàn tay. Nhưng khi bất công và tàn bạo thật sự đổ xuống đầu của chính mình, ai cũng sẽ cảm thấy, tại sao trên đời này nhiều kẻ ác như vậy, nhưng người chịu khổ lại chính là mình chứ?”

Chân Tông Minh nói: “Nghe ý của Khương chương môn, là cảm thấy chúng ta đối xử với Diệp Vong Tích và Nam Cung Tứ là quá mức tàn bạo bất công, vậy chuyện kiếm phổ của Bích Đàm Trang, cứ như vậy mà bỏ qua sao?”

Khương Hi nói: “Nam Cung Tứ cũng đã không còn nữa, người còn muốn truy cứu ai?”

Chân Tông Minh đột nhiên nổi giận: “Vậy sư tôn của ta phải chết oan sao?! Nam Cung Tứ không còn nữa, chẳng phải còn có Diệp Vong Tích sao? Nàng là thống lĩnh ám thành Nho Phong Môn, chuyện kiếm phổ, chẳng lẽ không có liên quan chút gì?”

Một mảng tĩnh mịch.

Ai cũng biết tính nết Khương Hi âm trầm lạnh lẽo, Chân Tông Minh thực sự quá không xứng với tên của hắc*, ở trước mặt mọi người vậy mà lại giằng co như thế với Khương Hi.

*(*Chân Tông Minh đồng âm với “thật thông minh”)*

Khương Hi nhìn chăm chăm Chân Tông Minh một lát, nói: “Trước đó ở Giao Sơn, Nam Cung Tứ giao thủ với Nam Cung Trường Anh, thân chịu trọng thương..... khi đó hắc dùng khẩu hình môi đã nói với ta một lời.”

“..... Nói cái gì?”

Khương Hi nhắm chặt hai mắt, trước mắt tựa như hiện ra hình ảnh Nam Cung Tứ huyết chiến đến hấp hối kiệt sức, trong kết giới, dưới kiếm của Nam Cung Trường Anh, từng lời từng lời chậm rãi nói với mình.

“Hi vọng có thể dùng hết trân bảo trăm năm của Nho Phong Môn, quảng tế hàn sĩ, không giữ lại gì.”

“Vậy.....” Chúng tu sĩ hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều có vài điều suy nghĩ. Các hòa thượng Vô Bi Tự rũ mắt càng sâu, chấp tay trước ngực, niệm thầm “a di đà Phật”.

Mặt Chân Tông Minh lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi nói: “Bây giờ thi cốt hắc cũng chẳng còn, Nho Phong Môn trân bảo đều ở trong mật thất, ai có thể mở ra được? Còn không phải là hắc nói suông không làm, làm bộ làm tịch.”

Khương Hi nói: “Vốn dĩ Nam Cung Tứ cũng không ngờ bản thân mình cuối cùng đến thi cốt cũng không còn. Huống chi, ta thà rằng tin tưởng lời người sắp chết, lời nói đó cũng vì thiện.”

Môi Chân Tông Minh run lên một chút, dường như muốn bác bỏ điều gì, nhưng cuối cùng không nói ra.

Qua thật lâu sau, hắn mới nói: “Đây là nguyên nhân hôm nay Khương chương môn che chở Mặc Vi Vũ? Muốn cầu sự khoan dung, để tránh dẫm vào vết xe đổ như Nam Cung Tứ?”

Khương Hi nói: “Khương mỗ chỉ cảm thấy, cầu sự công bằng công chính vốn là chuyện cực kỳ khó khăn, thậm chí căn bản là chuyện không thể. Hi vọng chư vị khi trách cứ người khác, đừng quá đề cao bản thân mình, đừng cảm thấy bản thân mình hiển nhiên là đại diện cho chính nghĩa, vì cũng chưa chắc là mình hoàn toàn đúng.”

Hắn nhìn thoáng qua hậu duệ thần minh của Thiên Âm Các: “Chỉ sợ đại diện công thãm cũng chưa chắc là hoàn toàn đúng.”

Hắn nói tới đây, Tiết Chính Ung cũng lên tiếng.

Tiết Chính Ung có vẻ rất mệt mỏi, thậm chí không biết nên đối mặt với Mặc Nhiên như thế nào, nhưng hắn trầm ngâm hồi lâu, vẫn khàn khàn thở dài: “Khương chương môn nói chí phải. Nhiều năm qua, Tu Chân giới rung chuyển bất an, mưa mưa gió gió, đã xảy ra không ít nhiễu loạn, mỗi một môn phái ít nhiều cũng đã từng làm chuyện hồ đồ, ai có thể phán được công bằng công chính tuyệt đối? Ai, thật ra.....”

Hắn thở dài, khép lại hai mắt.

“Thật ra, tàn sát nhân mạng thì nhất định phải tự mình ra tay sao? Năm xưa khi Nho Phong môn ra lệnh chinh giá, đao không dính máu nhưng đã hại chết bao nhiêu lê dân bá tánh vô tội. Tiết mỗ bản thân nhỏ bé, đứng ở trần thế hơn bốn mươi năm, không nhiều thành tựu, những việc đã làm không vì tu thân thành tiên, không cầu vang danh thanh sử. Chỉ muốn khổ nạn trong chốn loạn thế này ít đi vài việc.”

Hắn nói, ánh mắt có chút đăm đăm.

Tôn chủ Tử Sinh Đình, chỉ sợ dù có cố gắng bình tĩnh, nhưng biết con trai mình nuôi dưỡng nhiều năm lại không phải cháu ruột, cuối cùng cũng ngăn ngơ mù mịt.

Tiết Chính Ung lẩm bẩm: “Ta chỉ muốn những người phải chịu khổ ít đi một chút, ít đi chỉ một người cũng tốt.”

Lúc này, Mộc Yên Ly đứng một bên lạnh lùng nói: “Tiết chương môn trạch tâm nhân hậu, nhưng người có từng nghĩ tới, người khoan dung đối với tội

nhân, chính là bất kính đối với bá tánh vô tội tử nạn, bất kính đối với người phạm bị liên lụy. Thiên Âm Các lực mỏng, xác thật không có cách nào tính toán rõ ràng sai lầm mà mỗi một người phạm phải, cũng không thể đem từng người ra công lý, nhưng giết gà dọa khỉ — nếu Các ta đã quản chuyện của Mặc Nhiên, tất sẽ không qua loa mà chấm dứt. Hi vọng chương môn hiểu rõ.”

Tiết Chính Ung: “.....”

Mộc Yên Ly nói xong những lời này, một lần nữa quay đầu sang nhìn Mặc Nhiên.

“Mặc công tử, nay người đã từ từ kể xong cái khổ của thân thể mình, cũng giành được không ít thương hại. Chi bằng nói tới chuyện khác đi.”

Mặc Nhiên nhàn nhạt nhìn nàng: “Các chủ muốn nói chuyện gì.”

“Khi này người nói, cô nương ở phường đậu hủ bị lãng nhục đến chết không phải người làm.” Mộc Yên Ly nói, “Chuyện này ta tin người. Nhưng mà còn có cái chết của một người, mà người không thoát khỏi liên can.”

Mặc Nhiên nhắm mắt nói: “Các chủ điều tra thật sự rõ ràng.”

Mộc Yên Ly lãnh đạm nói: “Vậy người lập tức nói cho rõ, trước kia người đã giết chết Mặc Niệm như thế nào — đó mới thực sự là cháu trai của Tiết tôn chủ.”

Nàng còn chưa dứt lời, đã bị một giọng nói phản nộ cắt ngang.

Trong mắt Tiết Mông tràn ngập ánh lệ và hận ý, hăn cắn răng quát khê: “Câm miệng. Đừng nói nữa!”

Mộc Yên Ly liếc nhìn hăn một cái, đánh giá hăn: “..... Trốn tránh mà chi, cái gọi là thiên chi kiêu tử, xem ra cũng chỉ có thế.”

Đáp lại nàng là Long Thành lên tiếng, giống như cảnh cáo. Loạn đao lao thẳng về phía Mộc Yên Ly sượt qua gương mặt nàng, đâm thẳng vào xà nhà, vụn gỗ văng khắp nơi.

Mộc Yên Ly không hề né tránh, thậm chí mí mắt cũng chẳng buồn chớp một cái, một đôi mắt xinh đẹp lạnh lẽo như sương tuyết, nhìn thẳng Tiết Mông.

Tiết Mông nghiêng chặt răng hàm, cơ trên mặt đều hận đến run rẩy: “Cháu trai thân thích cái gì, tu hú chiếm tổ đảo lộn âm dương cái gì Người

nói đủ chưa.”

Bỗng dưng hắt thu hồi Long Thành, ngực phập phồng.

Hắn không hề nhìn Mặc Nhiên, cũng không nhìn bất cứ ai. Hắn giống như con thú bị vây, bị ép đến điên cuồng, bị ép đến sắp hỏng mất rồi.

“Các người nói xong chưa? Làm loạn đủ chưa?! Cái chuyện náo nhiệt này, các người xem vui lắm phải không?”

Vương phu nhân nói: “Mông nhi.....”

Tiết Mông không để ý tới tiếng kêu nhẹ nhàng của mẫu thân, hốc mắt hắn đỏ đậm, giờ Long Thành lên, nhìn bốn phía xung quanh, như tự giấu lại như khinh miệt nói: “Xem một thế hệ tông sư biến thành sát nhân cuồng ma, xem huynh đệ Tử Sinh Đỉnh phản bội, xem người thân biến thành thù địch —— có phải cảm thấy cực kỳ sảng khoái hay không?”

Tiếng nói ghen ngào như phá huân*, âm cuối như lông vũ run rẩy.

*(*sáo huân: một loại nhạc cụ cổ xưa, làm bằng đá hoặc đất, hình thù như trái trứng ngỗng, thường có 6-8 lỗ, thổi lên nghe như tiếng còi tàu)*

“Các người tới, thật sự là vì cần công đạo sao? Là vì cần chân tướng sao?”

Hắn dừng một chút, cắn răng nói, “Không phải tới gây chuyện trả thù sao?!”

Khương Hi nheo lại đôi mắt: “Tiết thiếu chủ, người quá mức thất thố.”

Tiết Mông bỗng dưng quay đầu lại, mắt như lửa điện: “Đến lượt người tới quản ta?”

“Mông nhi!”

Tiết Chính Ung đứng dậy bước đến tóm lấy bả vai Tiết Mông, nhưng vừa chạm đến, hắt ngăn cả người. Tiết Mông tuy rằng đang giận dữ gào thét, nhưng cả người hắn lại đang run nhẹ.

Gần như vỡ vụn.

“Ta không muốn nghe.” Hắn gằn từng từ một, mỗi một từ hận ý càng sâu, “Đều là nói dối. Nói dối..... Một đám lừa đảo!”

Tiết Chính Ung định khuyên giải hắn, nhưng Tiết Mông đã đẩy mọi người ra, xoay người lao ra khỏi Đan Tâm điện.

Từ đầu đến cuối hắn đều không nhìn Mặc Nhiên.

Kỳ thật ai đang nói dối, chân tướng thế nào, trong lòng Tiết Mông đã rõ ràng, nhưng trên đời này có rất nhiều thứ, càng là rõ ràng, càng khó chấp nhận.

Tiết Mông sống hơn hai mươi năm thuận buồm xuôi gió, trừ việc Sở Văn Ninh từng chết, hẳn chưa bao giờ trải qua tai kiếp gì lớn. Nhưng cũng bởi vì thuận lợi suôn sẻ như thế khiến hẳn đến nay vẫn giống một đứa trẻ. Đây cũng chẳng phải chuyện gì tốt, trẻ con có trái tim của trẻ con, cũng có sự lỗ mãng, vô tri, xúc động và gay gắt của trẻ con.

Tiết Chính Ung nhìn chỗ hẳn vừa rời đi, đứng ngơ ngác thật lâu, mới từ từ mà trở về chỗ ngồi.

Hắn cũng đã không còn trẻ tuổi gì, đã sắp thành người nửa trăm tuổi rồi, nhìn kỹ tóc mai đã có hoa râu. Hắn không biết bản thân mình có còn chịu nổi hay không. Hắn chỉ biết ngồi xuống.

Như vậy ít ra có thể trầm tĩnh một chút.

Trên gương mặt Mộc Yên Ly tựa như đóng một tầng băng mỏng, không có chút độ ấm nào, chỉ biết nhìn việc luận việc, nên nàng nói: “Mặc Vi Vũ, sự việc này, người định tự mình nói ra hay để ta mời nhân chứng tới nói?”

Mặc Nhiên rất bình tĩnh.

Một tử tù bình tĩnh.

“Không cần làm phiền người khác.” Mặc Nhiên nói, “Sự việc này nếu nhân chứng có liên quan còn sống, thì một người ta cũng chẳng muốn nhìn thấy.” Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên.

Dương quang mờ mờ, chiếu lên gương mặt tái nhợt của hắn.

“Ta tự mình nói.”

Mộc Yên Ly nâng nâng tay, lập tức có người Thiên Âm Các mang ghế đến, nàng thong thả ngồi xuống, một tay chống cằm, dáng vẻ cả người như đang ngồi nghe kể chuyện xưa: “Mời.”

Mặc Nhiên nhắm mắt, một lát sau, mới rốt cuộc mở miệng.

“Việc này, vốn dĩ có liên quan đến một người làm ăn.”

“Người làm ăn cái gì?”

“..... Chư vị hẳn là biết, ở Tu Chân giới có một loại nghề, gọi là ‘mật thám’.”

Mã Vân trang chủ đối với việc này dường như rất quen thuộc, nhắc tay nói: “Đúng đúng đúng, sơn trang chúng ta quen thuộc với loại người này nhất, họ thường qua lại trong hang cùng ngõ hẻm, hỏi thăm nghe ngóng một ít tin tức hoặc sự việc gì đó trên phố, để mưu chút lợi nhỏ.”

Mặc Nhiên nói: “Ừ, cho nên lúc đó khi bá phụ dò la khắp nơi tin tức về đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của huynh trưởng đã mất của mình, cũng đã tìm một vị mật thám.”

Tiết Chính Ung: “.....”

Chuyện này Tiết Chính Ung đương nhiên nhớ rõ, đúng là nhờ manh mối của vị mật thám kia cung cấp mà tìm được Mặc Nhiên, lúc ấy Túy Ngọc Lâu chìm trong biển lửa, nghe nói chỉ một đứa trẻ may mắn sống sót. Hẳn thậm chí còn có thể nhớ rõ ràng gương mặt kích động của vị mật thám kia, nhìn không được mà xúc động nói —— *thật là trời xanh phù hộ a, con trai của lệnh huynh đại nạn không chết, tất có hậu phúc.*

“Năm đó vị mật thám kia nhận uỷ thác của Tiết Chính Ung, mấy phen điều tra, rốt cuộc có manh mối, lập tức đến Túy Ngọc lâu tìm người. Tìm một nữ nhân họ Mặc.”

Có người hiếu kỳ nói: “Đó là ai?”

“Là quyến rũ* của huynh trưởng Tiết chương môn, nhân xưng Mặc nương tử. Từng là một thứ nữ* con nhà giàu.”

(* Quyến rũ: tình nhân)

(* Thứ nữ: con gái của vợ thứ trong gia tộc.)

Có người kịp phản ứng, kinh ngạc nói: “Mặc nương tử? Đó là tên của ma ma Túy Ngọc lâu phải không?”

“Nhưng mới khi này nghe những việc bà ta đã làm, giống như là một nữ nhân độc ác.”

Mặc Nhiên nhàn nhạt nói: “Cũng không phải từ nhỏ bà ta đã ác. Nghe mẹ ta nói, cảnh ngộ của Mặc nương tử và mẹ ta có vài phần tương tự, cũng là người đáng thương. Bà ta khi trẻ tuổi từng có một tình lang, là một tên tán tu* nghèo hai bàn tay trắng, tên tán tu kia nói mình muốn đến Hạ Tu Giới, sáng lập ra một đại môn phái uy danh hiển hách, Mặc nương tử liền đem

toàn bộ tiền tài trang sức của mình tặng hết cho hã, quyết tâm trợ giúp hã thực hiện dã tâm khát vọng.”

*(*Tán tu: người tự mình tu luyện, không có môn phái)*

Tiết Chính Ung lẩm bẩm nói: “Là đại ca ta.....”

Mặc Nhiên tiếp tục nói: “Tên tán tu kia trước khi chia tay, từng thề với Mặc nương tử, chờ mình nghiệp lớn thành công, tất nhiên sẽ tam môi lục sính*, vẻ vang mà cưới nàng về nhà. Vì thế, hã còn tặng Mặc nương tử một câu thơ ——

“Giữa sông sóng gợn

Trong lòng thuyền hoa

Tỳ bà tiên tử chậm chậm gảy

Lang quân ly biệt lặng lẽ nghe.”*

*(*Nguyên Hán văn: Yên ba giang thượng, họa phảng chu trung, tiên tử tỳ bà thanh thanh mạn, lang quân biệt lâm mặc mặc văn).*

Những câu thơ ấy sau này trở thành đối chứng để vị mật thám nhận biết Mặc nương tử.

Loại chuyện tình nam nữ này, đặc biệt thu hút tai mắt của mọi người.

Có nữ tu hỏi: “Chẳng lẽ Thái chương môn của Tử Sinh Đình cũng giống Nam Cung Nghiêm, đã vứt bỏ không màng chuyện của thê tử?”

Mắt hổ của Tiết Chính Ung trợn lên, lập tức quát: “Hồ ngôn loạn ngữ! Ca ca ta há là cái loại người này! Ca ca ta hã, hã vẫn luôn không quên Mặc cô nương.....”

Nhắc tới vong huynh, người nam nhân này nhin không được khổ sở, hốc mắt hơi hơi đỏ.

Toàn Cơ trưởng lão ở bên cạnh cũng nói: “Vị tiên cô này xin ăn nói cẩn thận. Thái chương môn là bởi vì không lâu sau khi lập phái, đã bất hạnh hy sinh trong một trận ác chiến, chứ không phải cố tình nuốt lời. Trước khi người tạ thế, còn thường đề cập đến chuyện nữ tử kia với tôn chủ, luôn nói là chờ lúc môn phái hơi ổn định sẽ lập tức đi đón nàng. Người và Nam Cung Nghiêm căn bản không giống nhau.”

“Đúng là như thế.” Mặc Nhiên nhẹ giọng nói, “Suy cho cùng bà ta vẫn may mắn hơn mẹ ta rất nhiều. Trọng phụ của bà qua đời, còn có người nhớ đến

mà đi đón bà ta về. Nam Cung Nghiêm thì còn sống, nhưng từ đầu đến cuối đều không dám nhận ta và mẫu thân.”

“Ha! Vậy là ta biết rồi! Hoá ra bởi vì nguyên nhân này mà trong lòng người sinh ra ghen ghét, cho nên li miêu đối thái tử, giết mặc nương tử, thiêu hủy Túy Ngọc lâu, mạo danh thay thế!”

Nghe được suy đoán ác ý như vậy, Mặc Nhiên liếc mắt nhìn vị tu sĩ “cực kỳ thông minh” này một cái, rồi sau đó nói: “Ta chưa từng chủ động nghĩ muốn mạo danh thay thế.”

Tu sĩ kia cũng không chịu phục, cười lạnh nói: “Vậy thì chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ còn có người ép người phải trở thành công tử Tử Sinh Đình sao?”

Chuyện gì đã xảy ra ư?

Mặc Nhiên cũng nhin không được mà nghĩ —— thật ra trên đời này có rất nhiều sự việc, lúc ban đầu, đều hoàn toàn không phải như thế. Chỉ là có một ngày, bỗng nhiên bướm bướm vỗ cánh, vì thế, gió nổi mây bay, biển cả cũng biến thành nương dâu.

Giống như hắn, ngay từ đầu cũng không nghĩ tới muốn giả làm cháu trai Tiết Chính Ung, còn Mặc nương tử, ngay từ đầu cũng không phải là ma ma tội ác chồng chất ở nhạc phường kia.

Bà ta cũng từng có những ngày tháng tuổi trẻ thiện tâm ôn hoà, cũng từng đứng bên hiên cửa sổ, ngóng trông tình lang sớm ngày trở về. Cũng từng vui sướng biết bao khi viết thư báo cho tình lang nơi phương xa biết trong bụng mình có tin vui. Cũng từng nhận lại được hồi âm của hắn, cảm nhận được tình cảm xúc động của một nam nhân lần đầu làm cha tràn đầy trên mặt thư.

Những năm tháng tốt đẹp đó, bà ta đều từng có.

Là thứ nữ thì thế nào, bị người khác chê cười tình lang mình là tên vô danh tiểu tốt thì thế nào, cười nhạo mình chưa kết hôn đã mang thai thì lại thế nào? Một ngày nào đó, hắn sẽ thực hiện lời hứa, phong quang vô hạn mà đón bà cùng con trẻ bước qua cửa lớn. Bà ta cứ như thế, hết lòng tin theo.

Nhưng mà sau đó, thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, dần dần, từ ba ngày một phong thư, biến thành bảy ngày một phong thư, rồi từ bảy ngày

một phong thư, biến thành một tháng một phong thư, sau cùng bắt vô âm tín. Mặc nương tử cuối cùng nản lòng thoái chí, bà tính tình lỗ mãng, đoạn tình cảm này vốn dĩ là giấu giếm phụ mẫu, nên sau khi sinh hạ con trai, bà ta do dự mấy lần mới ôm con trẻ trở về nhà. Kết quả phụ thân giận dữ, phu nhân chính thất thì tìm mọi cách nhục mạ. Mặc nương tử dưới sự tức giận mà giận dữ bỏ đi. Sau lại mấy phen trắc trở, cuối cùng khuê nữ phú hộ năm xưa lại trở thành ma ma chường quầy ở Tuý Ngọc Lâu.

Cuộc đời luôn bắp bênh như vậy, vận mệnh tựa như một lò luyện người, người lúc tiến vào không biết làm sao, nhưng khi trở ra, có lẽ đã hoàn toàn thay đổi.

Mặc Nhiên là như thế này, Mặc nương tử năm đó, cũng là như thế.

Từ lúc còn là khuê nữ chân chất thật thà, cho đến khi vị mật thám đó tìm được bà, thời gian đã trôi qua mười bốn năm.

Vị tiên sinh lòng mang uỷ thác của Tiết Chính Ung kia thông thả ung dung ngồi xuống, mở quạt xếp ra, cười nói: “Ma ma nơi này của các người đâu? Mau kêu bà lại đây.”

Ma ma bước ra, bà mặc áo khoác hoa đào, cánh tay choàng dải lụa vàng nhạt, chuyển thân lắc mông đi tới, trên tay còn cầm theo tẩu hút thuốc, vén lên rèm châu leng keng, cười duyên nói: “Ai da, vị công tử này, mới sáng sớm đã đến nghe tiểu khúc sao? Thích tỷ bà hay thích đàn tam thập lục? Đào hát ở chỗ ta, kim thạch ti trúc*, mọi thứ tinh thông, mở cửa ra làm ăn, nô gia sẽ tính rẻ cho công tử chút.”

Nhân sinh là như thế, mười bốn năm trước khi tình lang đi, nàng tựa người bên rèm châu, vẻ mặt bi thảm, dung nhan thanh lệ, ngóng theo bóng người. Mười bốn năm sau, đệ đệ của tình lang cuối cùng đã tìm được bà, chiếc rèm thời gian như cách nhân sinh mệnh mang, lại một lần nữa cuộn lên. Bà đã rũ bỏ màu son xanh biếc, đã trải qua cuộc đời bể dâu. Nữ nhân then thùng như con nai vàng kia đã chết từ lâu, giờ đây chỉ còn một nữ nhân trung niên ngồi ở Tuý Ngọc Lâu hô mưa gọi gió, miệng ngậm tẩu thuốc, mi nhon như tơ*.

(*ánh mắt quyến rũ, mị hoặc)

Vị mật thám kia cũng không có nhiều cảm khái như vậy, trong mắt hắn chỉ có tiền. Hắn phe phẩy chiếc quạt, cười nói: “Thật ra không cần nghe hát, ta đến đây, là muốn hỏi thăm ma ma về một người.”

Tươi cười trên mặt ma ma bỗng cứng đờ, giọng điệu lạnh xuống: “Hỏi thăm người? Hỏi thăm ai?”

Tiên sinh kia thông thả ung dung mà nói:

“Giữa sông sóng gợn

Trong lòng thuyền hoa

Tỳ bà tiên tử chậm chậm gảy

Lang quân ly biệt lặng lẽ nghe.”

Ma ma nghe được một nửa, sắc mặt lập tức thay đổi, sau khi hắn đọc hoàn chỉnh câu thơ, bà ta đã không còn sắc người, môi run rẩy, một đôi lông mày cắt tỉa tỉ mỉ, thậm chí sắc bén, thành thạch co rút, tay cầm khăn lụa ấn ấn vào ngực nửa ngày, lúc này mới run run rẩy rẩy hỏi: “Người, người rốt cuộc là..... Là người nào?!”

Vị mật thám cười nói: “Nếu như ta không tính sai, ta đây đã thay Tiết tiên trưởng tìm được người rồi. Mặc nương tử, mấy năm nay, bà sống có tốt không?”

Mặc nương tử lão đảo một chút, không đứng vững, ngã ngồi trên ghế gỗ tròn, thở phì phò từng cơn từng cơn, trên mặt lúc trắng lúc hồng, sau một lúc lâu mới phất tay đuổi hết mọi người, chỉ chừa lại một mình vị mật thám kia ở trong phòng. Bà gắt gao nhìn chăm chăm gương mặt người làm ăn kia, trong mắt có mừng rỡ có bi thương, đủ mọi loại thần sắc rối rắm phức tạp.

Về mặt vị mật thám nhàn nhạt, nhắc ấm trà lên châm cho bà một tách trà không nóng không nguội, đưa qua: “Uống chút trà trước đi.”

Mặc nương tử run run rẩy rẩy mà nâng tách lên, nhấp một ngụm, lại nhấp một ngụm, cho đến khi hết trà, nhưng vẫn cứ nhấp không vài ngụm, sau một hồi mới ngẩng đầu lên.

“Là Tiết..... Tiết lang kêu người tới tìm ta?”

Vị mật thám thở dài nói: “Nói thật, Tiết tiên quân mà ma ma mong nhớ, đã sớm tạ thế.”

“Cái gì?!”

“Là đệ đệ người, nhờ ta đi khắp nơi tìm hồng nhan tri kỷ năm đó của huynh trưởng mình. Trước đây, hai huynh đệ họ đã tự lập môn phái tại Hạ Tu Giới, hô mưa gọi gió, đã không còn là lữ khách độc thân phiêu bạt không nơi nương tựa nữa. Nhưng vị Tiết tiên trưởng kia bận nhiều việc ở môn phái, lúc đó tạm thời không thể thoát ra được, sau đó trong một lần trừ yêu đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã bất hạnh.....”

Mặc nương tử còn chưa nghe xong, liền lập tức che mặt, thất thanh khóc rống lên.

Vị mật thám khuyển bà thật lâu, bà mới miễn cưỡng ngừng khụt khịt, mật thám kia tiếp tục nói: “Trước khi Tiết tiên quân qua đời, đã đề cập với đệ đệ mình chuyện của ma ma, đệ đệ người trong mấy năm nay vẫn luôn tìm tui tích của ma ma, hy vọng có thể tìm được người, đóng người trở về.”

Câu thơ quan trọng nhất trong vụ làm ăn lần này, đương nhiên là hắc đã đọc thuộc lòng, lúc này lập tức đọc lại một lần nữa:

“Giữa sông sóng gợn

Trong lòng thuyền hoa

Tỳ bà tiên tử chậm chậm gảy

Lang quân ly biệt lặng lẽ nghe.”

Mặc nương tử thấp giọng kinh hô một tiếng “a”, nước mắt trong phút chốc đã dâng đầy hốc mắt, “Hắc, mấy năm nay hắc không đi tìm ta, là bởi vì..... ta còn tưởng rằng..... Ta lại còn oán hắc.....”

Vị mật thám thở dài: “Đã trôi qua rất nhiều năm, ma ma xin nén bi thương. Đúng rồi, ma ma có phải còn một đứa con trai không?”

“Đúng..... Vâng vâng vâng!” Mặc nương tử nghẹn ngào khóc nức nở, một bên khóc lóc, một bên gạt lệ, rồi sau đó hô to lên trên lầu các, “A Niệm, A Niệm..... Mặc Niệm! Mau, mau xuống đây!”

Cửa phòng mở ra, bước ra không phải là Mặc Niệm, mà là một tên nhóc ốm yếu mong manh.

Trong tay đứa trẻ còn ôm một đồng quần áo vừa tắm xong thay ra, gương mặt gầy gò từ sau lớp áo quần thò ra, trên má còn có vết sẹo có chút xanh tím, nhìn có vẻ đáng sợ.

Vị mật thám có chút do dự: “Đây là..... Lệnh lang sao?”

“A, không phải không phải.” Mặc nương tử lau nước mắt, nói, “Đây là tên sai vật nhóm lửa trong lâu ta.”

Tiên sinh lập tức nhẹ nhàng thở ra, thư thái cười nói: “À, thì ra là thế.”

Mặc nương tử quay đầu hỏi đứa trẻ kia: “Mặc Nhiên, công tử chạy đi đâu?”

-
- *Tam môi lục sính: ba lễ thư và sáu nghi lễ trong nghi thức hôn lễ truyền thống của Trung Quốc. Tam môi chỉ những thư từ qua lại trước hôn lễ, gồm: Sính thư, Lễ thư, Nghênh thư. Lục sính gồm: lễ nạp thái, lễ vấn danh, lễ nạp cát, lễ nạp kê, lễ thỉnh kỳ, lễ nghênh thân (vu quy).*
 - *Kim thạch ti trúc: kim chỉ nhạc cụ được chế tạo bằng kim loại, thạch chỉ một loại khánh (nhạc cụ cổ) làm bằng đá, ti chỉ nhạc cụ có dây đàn, trúc chỉ loại nhạc cụ có thân hình ống. Câu này ý muốn chỉ tất cả các loại nhạc cụ, cũng có ý chỉ tất cả các loại âm thanh từ những nhạc cụ đó.*

[Husky] Chương 261: [Thiên Âm Các] Tội danh ô thân

Edit: Chu

Beta: Shira

Nghe tới đó, Huyền Kính đại sư của Vô Bi Tự thở dài: “A di đà phật, Mặc công tử quả nhiên không phải cháu ruột của Tiết chương môn, nghiệt duyên mà.”

Có người phản ứng lại: “Hả... Là hẳn?”

Tu sĩ chung quanh khó hiểu nói: “Là hẳn cái gì?”

“Là đứa trẻ đưa ra chủ ý nhốt Mặc Nhiên vào chuồng chó à?” Người nọ bỗng dừng nói, “Tuổi gần bằng Mặc Nhiên, là con trai của Mặc nương tử.” Gã nghĩ vậy, bỗng thể hồ nhất quán, chợt bừng tỉnh nói, “Ta hiểu rồi, hoá ra người giết hai mẹ con họ, tu hú chiếm tổ, cũng không phải vì tham lam, mà vì cừu hận!”

Ít người nghe phân tích như vậy, cảm thấy rất có lý, âm âm quay đầu lại nhìn Mặc Nhiên với ánh mắt khinh thường, lại thương hại.

“Kể tới đó, cũng hiểu được rồi.”

“Ày, người đáng giận tất sẽ có chỗ đáng thương mà.”

Trong tiếng nghị luận than ngán thở dài, Mộc Yên Ly hắng giọng, chung quanh lập tức an tĩnh lại.

Nàng ta nói: “Mặc công tử, ta nghe nói, hàng năm người ăn không no ở Tuý Ngọc Lô, còn chịu ngược đãi, ma ma xưa nay luôn giận thì đánh người, có phải không?”

Mặc Nhiên nói: “... Ừ.”

“Con trai ma ma kia, chính là đứa trẻ năm đó đưa ra chủ ý nhốt người vào chuồng chó, có đúng không?”

“Không sai.”

Mọi người thấy suy đoán vừa rồi được chứng thực, thở dài càng nhiều, liên tục gật đầu: “Ày, các người xem, quả nhiên vì cừu hận mà sinh sát khí. Nói vậy thì hẳn rất hận hai mẹ con kia nhỉ.”

Bọn họ nói rất đúng, sao có thể không giận chứ? Mặc Niệm bằng tuổi hẳn, lại cường tráng hơn hẳn, bởi vì là con trai của ma ma, nên trong lâu căn bản không có ai dám chọc vào nó. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã hung ác không tốt, không có gì làm lại thích ăn hiếp Mặc Nhiên, trêu chọc, cũng thường vu oan hãm hại Mặc Nhiên. mấy chuyện trộm cắp toàn để Mặc Nhiên gánh tội thay.

Nhưng Mặc Nhiên rất thành thật, cho dù chịu ấm ức, cũng căn bản không dám trả thù Mặc Niệm công tử.

Khi ấy, mỗi ngày hẳn chỉ có một cái bánh bột ngô để ăn, nếu dám nhiều lời, chỉ sợ chút lương cuối cùng này cũng bị cắt mất, nên bị đánh chửi cũng được, chịu oan uổng cũng thế, hẳn cũng không hé răng, nếu thật sự không chịu nổi, trong đêm khuya tĩnh lặng, cuộn tròn ngủ trong phòng chứa củi, nhỏ giọng khóc một lúc.

Giọng cũng không dám vang, nếu đánh thức người khác, lại phải chịu thêm một trận đòn.

Mộc Yên Ly hỏi: “Có phải người rất hận họ không?”

Mặc Nhiên nâng mắt lên, con người cơ hồ có ý cười lạnh: “... Nếu không thì sao chứ.”

Mộc Yên Ly nói: “Nhưng họ người, vẫn lấy theo bà ta, nếu người hận bà ta vậy, sau cũng không muốn đổi à?”

Mặc Nhiên nói: “Họ Mặc này, là họ phổ biến ở Túy Ngọc Lâu, rất nhiều tôi tớ bán mình vào đó lấy họ này, bọn ta gọi Mặc nương tử là”mẹ nuôi” hoặc là “mẹ”, mọi người đều vậy, ta cũng quen rồi, chẳng có gì phải sửa cả.”

“Bà ta đối xử với các người đều không tốt như vậy?”

“... Không hề.” Mặc Nhiên nói, “Chỉ là xưa nay bà ta chưa từng thích ta, sau đó ta để Tuân Phong Nhược chạy mất, bà ta liền càng ghét ta hơn.”

“Mặc nương tử đối xử với người tệt thế nào?”

Kỳ thực đây là vấn đề rất dễ trả lời, Mặc Nhiên ở trong lâu nhiều năm như vậy, chỉ có mỗi đêm trăng tròn mới có thịt ăn, lại còn là thịt thừa của khách, trừ lần đó ra, ngày nào cũng chỉ có bánh ăn, phải làm việc nặng nhất, hơi sợ ý một chút, sẽ phải chịu một trận roi.

Nhưng hẳn thật sự không muốn nói thêm nữa, chỉ đơn giản nói: “Ta không muốn nói về việc này.”

“Được. Để không ảnh hưởng toàn cục, hỏi chuyện khác đi.” Mộc Yên Ly lại hỏi, “Vì bà ta đối xử cực kỳ tệ với người, nên khi ấy, nàng ta hỏi người Mặc Niệm đi đâu, người có nói dối không? Có phải khi ấy trong lòng người đã do dự?”

Mặc Nhiên nói: “Không hề.”

Khi ấy sao hẳn dám nói dối? Tính mạng của hẳn, y phục ấm no đều nằm trong tay ma ma, nên khi nghe ma ma hỏi, Mặc Nhiên cứ như chó bị đánh, đầu tiên hơi co lại, sau đó mới nhả giọng nói: “Niệm công tử tới Tư Thực ạ...”

Mặc nương tử hiểu rõ con mình nhất, thầm nghĩ sao có thể? Tiểu tử kia ngày thường ghét đọc sách nhất, tám phần là lại đi chơi vớ vẩn. Nhưng mật thám tiên sinh còn ngồi bên cạnh, bà ta bèn ho nhẹ một tiếng, gật đầu: “Ày, con trai ta chính là nghiêm túc hiểu chuyện như vậy, tiên sinh ông xem, rảnh rồi, lại ra ngoài nghe giảng rồi.”

Mật thám tiên sinh cười nói: “À, cần mẫn hiểu học là chuyện tốt. Vậy, ta gửi thư cho tôn chủ Tử Sinh Đình trước, đến lúc thúc cháu họ nhận nhau, cũng không vội nửa khắc này.”

Mặc nương tử liền đứng dậy, kích động cúi đầu: “Đa tạ tiên sinh. Vinh hoa phú quý ngày sau, tuyệt sẽ không quên ân giật dây của tiên sinh.”

Đội mật thám tiên sinh đi rồi, Mặc nương tử ngồi phát ngốc tại chỗ hồi lâu, vô hạn suy nghĩ và cảm khái, một lát thì khóc, lát sau lại cười.

Cứ giật như vậy nửa ngày, khoé mắt mới phát hiện Mặc Nhiên đang hơi sợ hãi mà đứng trong góc nhìn bà ta.

Bà ta đại khái thấy chuyện Đoạn Y Hàn trải qua quá giống mình, có lẽ vì lúc trước Mặc Nhiên cả gan làm loạn, thế mà dám thả cây rưng tiền của bà ta chạy. Nhưng mặc kệ xuất phát vì nguyên nhân gì, tựa như ký ức của Mặc

Nhiên, bà ta không thích thằng nhãi con này, hơn nữa càng ngày càng không ưa.

Bà ta lườm hăn: “Mày nhìn cái gì?”

Tiểu Mặc Nhiên vội rủ lông mi dài mảnh: “Thực xin lỗi.”

“Ngoài miệng mày nói xin lỗi, có phải trong lòng thấy tao khi khóc khi cười, rất hoang đường?”

“...”

Thấy hăn không hé răng, chỉ thuận theo mà cúi đầu, Mặc nương tử nhìn hăn một lượt, chán ghét nói: “Được rồi, không so đo với mày, mày thì biết cái gì được? Thử ăn cây táo, rào cây sung, đồ chó chết không biết ơn.”

Mặc Nhiên đã quen bị ma ma gọi là đồ chó chết từ lâu, cúi đầu, cũng chẳng nói lời nào.

Mặc nương tử nói: “Đừng có rúc ở đây nữa, hôm nay tâm tình tốt, không đánh người. Mày đi tìm Niệm công tử về đây—— Đừng có lừa tao, tao biết nó không ở Tư Thực—— bảo nó quay về. Tao có chuyện quan trọng phải nói với nó, nhanh lên.”

Nghe thấy mình phải đi tìm công tử, Mặc Nhiên theo bản năng hơi run lên.

Nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nghe theo, nhỏ giọng nói: “Vâng ạ, mẹ nuôi.”

“Sau này đừng gọi tao là mẹ nuôi.” Mặc nương tử nhăn mũi lại, “Túy Ngọc Lâu này, tao cũng đi sớm thôi... Thôi, không nhiều lời với mày nữa, mày đi đi.”

Hoàng hôn hôm ấy, Mặc Nhiên theo phân phó của ma ma, thấp thỏm bất an tới phụ cận tìm bóng dáng của Niệm công tử.

Hăn cũng không biết đến tột cùng là mình muốn tìm thấy người này sớm chút, hay muốn tìm thấy người này chậm chút. Vì tìm thấy rồi, sẽ không thể nghi ngờ bị Niệm công tử thoá mạ một trận, sợ hăn phá hỏng nhã hứng của mình. Nhưng nếu không tìm được, về cũng sẽ bị Mặc nương tử chỉ trích, ghét hăn vô dụng.

Thân ảnh nho nhỏ bất lực đi dưới ánh tà dương.

Khi đó Mặc Nhiên, cũng không biết vận mệnh của mình sắp bị tráo đổi với Niệm công tử.

Hăn từng chỗ từng chỗ, thành thành thật thật mà tìm.

Đến những nơi Niệm công tử thường đến—— bãi sông, sông bạc, có thanh lâu, sân chơi gà... Sau đó bị chế nhạo đuổi ra ngoài.

Cuối cùng hần thử hỏi nhiều lần, biết Niệm công tử và lũ cầu bằng hữu tới nơi xay bột ở ngoại ô, nghe nói còn khiêng theo bao tải rất lớn.

Mặc Nhiên không nghĩ nhiều, vội vàng chạy tới nơi xay bột.

Nơi xay bột kia đã bị bỏ hoang từ lâu, xung quanh toàn bãi tha ma, ngày thường không có người, Mặc Nhiên đi chậm tới, còn chưa đến phụ cận, đã nghe nơi xay bột truyền tới tiếng ồn ào, một đám thiếu niên y phục không chỉnh tề từ trong lao ra, cầm đầu đúng là Niệm công tử còn chưa cài đai lưng.

Mặc Nhiên vội nói: “Công tử, mẹ nuôi gọi cậu về, bảo là——“

Hần còn chưa nói xong.

Bởi vì hần phát hiện trên mặt đám thiếu niên kia đều mang vẻ kinh sợ như lâm vào đại hoạ, có mấy đứa thậm chí đã bị dọa phát khóc, co lại một bên run bần bật.

Mặc Nhiên sững sốt một lát, nhiều năm bị bắt nạt đã dạy cho hần một loại cảnh giác, hần nhìn hốc mắt Niệm công tử đỏ như máu, đang nhìn mình chăm chăm, lập tức không rét mà run, quay đầu bỏ chạy.

Niệm công tử phản ứng cực nhanh, quát: “Bắt lấy nó!”

Mặc Nhiên làm sao có thể là đối thủ của đám nhỏ này, thành thạo, đã bị ấn lên đất, đưa tới trước mặt Niệm công tử.

Có người thấp giọng nói: “Làm sao bây giờ, A Niệm, đây là tai hoạ đó.”

“Nếu không thì để hần cũng...”

“Không kịp trốn nữa rồi, bị thằng oắt này thấy.”

Mặc Nhiên đương nhiên không biết tại nó nói gì, nhưng gương mặt non nớt lại dữ tợn như hung thần, là hai chữ “lệ quỷ” đối với hần, ấn tượng ban đầu.

Niệm công tử nheo mắt lại, nó là người tinh táo nhất, cũng âm trầm nhất.

Nó nghĩ một lát, nói: “Đừng giết nó.”

Mặc Nhiên sợ hãi ngáng đầu.

Giết?

Những kẻ này xưa nay đánh hần mắng hần, khinh nhục hần, nhưng hần xưa nay chưa từng nghĩ tới chữ “Giết” này, có thể thốt ra từ miệng một đám

thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi.

Hắn nhất thời có hơi mờ mịt, thậm chí không hề phản ứng lại.

Niệm công tử nói: “Nhốt nó vào chỗ xay bột đi.”

“...” Một đám người xung quanh hai mặt nhìn nhau, sau đó thiếu niên mở chuột đầu khi đầu tiên phản ứng lại, mắt nó toả sáng, mũi còn chảy nước, mặt trắng tới đỏ bừng, giọng nó the thé nói: “Được, được! Ý kiến hay!”

Lại có vài người hiểu ra: “À! Hoá ra là ý này! Vẫn là A Niệm lợi hại!”

Những kẻ này vốn đang nhìn Mặc Nhiên chăm chăm, như tử địch có huyết hải thâm thù, nhưng hạ mắt xuống, lại như bày sói đói đang nhìn chăm chăm con sơn dương béo.

Mặc Nhiên không kịp phản kháng bị ném vào chỗ xay bột.

Đầu tiên hắn đập lên cửa, giãy giụa, nhưng cửa đã hỏng từ lâu, chỗ xay bột cũng không có cửa sổ, chỉ có ánh sáng lam lũ xuyên qua ván gỗ hỏng chiếu vào.

Mặc Nhiên gào lên: “Thả ta ra ngoài! Mấy người thả ta ra ngoài đi!”

Bên ngoài có người reo lên: “Đi báo quan! Mau đi báo quan!”

“Nhanh, nhanh lên! Bọn ta ở đây canh, mau đi trình báo, nhanh đi báo quan!”

Mặc Nhiên gào một lát, đập lên cửa một lát, nhận ra có đập thế nào có gào thế nào cửa cũng không mở ra, liền từ bỏ, hắn ngơ ngác quay người lại, dựa vào ánh sáng tối tăm, thấy trong phòng còn một người khác nằm.

Đó là một nữ hài.

Có hơi quen, sau đó lại nhớ ra là khuê nữ nhà người ta bán đậu hủ ở phố Đông, thời gian gần đây Niệm công tử vẫn dây dưa với người ta.

Y phục nữ hài tử này đã bị xé nát, ngực ngô loã thể lệ loi nằm trên đất, tay chân mở lớn, trên người có vết xanh tím, nơi tư mật càng hỗn độn...

Nàng bị đám súc sinh này lăng nhục tới chết, lúc chết mắt còn mở lớn, nước mắt trên mặt còn chưa khô, trống rỗng vô thần, nhìn chăm chăm về Mặc Nhiên, nhìn chăm chăm ra cửa.

Mặc Nhiên đầu tiên ngẩn ra một lát, sau đó kêu lên thảm thiết, lưng đập rầm lên cửa, đồng tử đột nhiên thu nhỏ—— rốt cuộc hiểu những kẻ kia làm gì, muốn làm gì.

Hoá ra, Niệm công tử tán tỉnh cô nương nhiều lần không được, lòng sinh ý xấu, nó biết cô nương này là quả hồng mềm, bối cảnh trong nhà chẳng có gì, dễ tóm. Liền cùng đồng bọn kiếm được chỗ xay bột này, thay phiên vấy bẩn nàng. Thân mình cô nương kia yếu ớt, đám hỗn trưởng kia lại thập phần thô bạo, kết quả mới làm một nửa, cô nương kia đã chết.

Mặc Nhiên lẩm bẩm nói: “Không... Không!!” Hắn xoay người, bắt đầu điên cuồng đập lên cánh cửa, “Mở cửa! Mở cửa! Không phải ta! Mở cửa!”

Tựa hồ nghe thấy hắn cầu xin, chỗ xay bột bỗng dừng mở.

Mặc Nhiên muốn lao ra ngoài, nhưng đôi tay lại bị đám thiếu niên thô bạo đè xuống.

Cầm đầu chính là Niệm công tử, nó tàn nhẫn độc ác, nói: “Thiếu chút nữa quên mất, làm giống một chút.”

Liền sai đồng bọn, lột sạch y phục Mặc Nhiên, lại lấy máu và dịch thể trên người cô nương kia, bôi lên người Mặc Nhiên.

Trong quá trình đó Mặc Nhiên vẫn luôn khóc, giãy giụa, nhưng sức đám thiếu niên này quá lớn, khát vọng muốn sống vượt qua tất cả, trong mắt chúng chớp động u quang dã thú, đứa nhỏ này cầu xin cũng được, khóc lóc van xin cũng thể, bọn nó đều mắt diếc tai ngơ, thậm chí có kẻ sau khi bị Mặc Nhiên cắn, còn giơ tay đột nhiên tát hắn mấy cái hung tợn nói: “Mày con mẹ nó câm miệng lại! Mày phạm tội giết người! Phạm tội cường bạo! Có nhiều người làm chứng như vậy, mày còn cãi nãi à?!”

“Không... Không phải ta! Không phải ta...”

Nhưng mà phản kháng thì đã sao? Bọn nó đã siết lên người hắn toàn vết xanh tím, ném vào nơi xay bột, khoá lại cùng cô nương trần truồng lõa thể đã chết, sau đó vừa ăn cướp vừa la làng, chạy đi báo quan.

Mặc Nhiên khó lòng giải bày, bị đánh ba mươi đại bản nặng trong nha môn, đánh tới da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ, sau đó bị nhốt vào nhà lao, chờ tuyên án cuối cùng.

Phạm nhân cùng nhà giam đều châm biếm, chửi rủa hắn, có mấy nữ tù nghe hành vi của hắn, còn chia nhau ra đánh hắn—— có người thậm chí còn muốn giết hắn—— nhưng quản ngục không muốn làm lớn chuyện, họ mới bỏ ý định.

Mặc nương tử tới khi màn đêm buông xuống, trong lòng bà ta cũng đã hiểu rõ ngọn nguồn, vốn còn giận con trai không hiểu chuyện.

Nhưng dù thế thì sao?

Bà ta là mẹ, vĩnh viễn che chở cho con trai mình.

Bà ta sợ khi khai đường, quan sai sẽ tra theo lẽ công bằng, nhờ đâu tra lên đầu Mặc Niệm nhà bà ta, hai mẹ con họ sao nhảy lên đầu làm phượng hoàng được nữa? Mật thám tiên sinh đã gửi thư đi, Tử Sinh Đình lập tức phái người tới đón họ, bà ta đợi nhiều năm như vậy, tóc cũng bạc rồi.

Vinh hoa phú quý cũng được, địa vị cũng thế, đều là thứ bà ta và con trai bà ta nên có.

Bà ta không cho phép xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Nên bà ta một nắng hai sương, cho tiền quản ngục, năn nỉ họ mắt nhắm mắt mở, ném hết mọi chuyện lên người Mặc Nhiên.

Nhưng có lẽ lương tâm bất an, sau khi bà ta hồi lộ xong, lại tới phòng giam thăm Mặc Nhiên. Còn cho Mặc Nhiên một bát thịt kho tàu.

“Không có độc, tao sẽ không hạ độc hại mày.”

Mặc Nhiên co lại trong góc nhìn bà ta, đôi mắt đen tới phát tím khốn đốn bất lực, đau thương và thống khổ. Dê bò heo chó sắp bị giết, cũng là loại biểu tình này.

Sợ hãi, khổ sở.

Nhưng trong tuyệt vọng cũng có phục tùng.

Mặc nương tử bỗng cảm thấy tim có chút run rẩy, đập hơi loạn.

Bà ta vì loại cảm xúc này của mình mà kinh ngạc lại sợ hãi, bà ta bỗng đứng dậy, hạ giọng, thật lòng tàn nhẫn, nói: “Dù sao, mày cũng là thằng nhãi không cha không mẹ. Tuy đáng thương, nhưng mày chết rồi, cũng chẳng ai thương tâm. Tao nuôi mày nhiều năm thế, cũng tới lúc mày báo đáp ân tình cho tao rồi.”

“...” Mặc Nhiên không hé răng, chưa nói, cũng không nói.

Mặc nương tử cắn răng: “Một chén thịt kho này, coi như bữa ăn tiễn mày, mày ăn, dưới chín tuổi, đừng oán tao... Tao cũng hết cách rồi.”

Nói xong, tà váy tung bay, xoay người bỏ đi.

Đời này Mặc Nhiên chưa từng ăn thịt kho tàu.

Giờ có một chén trước mặt hăn, hăn nhìn chăm chăm một lát, cuối cùng cũng không ăn. Hăn quăng chén trên đất, nước kho lênh láng, nhớ tới cô nương thân dưới đầy máu, hăn bỗng ghê tởm không nói nên lời, liền cong người, chống tường nôn.

Hăn không nôn ra gì.

Cả ngày qua hăn chỉ ăn một chiếc bánh.

Bánh đã tiêu hoá chẳng còn gì, hăn chỉ nôn ra toàn nước.

Tối đó, hăn không thể ngủ nổi. Máu cả người hăn khô như cái xác, máu trong người cứ cứng dần, chạm vào cứ như rỉ sắt, lột ra được.

Hăn chỉ một người, cuộn tròn, một mình, từ từ nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Trong phòng giam tăm tối dơ bẩn, trong phòng tù ngập mùi hôi thối trộn lẫn mùi thịt kho tàu, Mặc Nhiên trung thực đã chết. Sống lại, là Đạp Tiên Đế Quân cả tu chân giới nghe thấy đã sợ vỡ mật—— đáng vẻ ban đầu.

Về sau Bát Khố Trường Hận Hoa thúc giục sinh ra cừu hận ngập trời, duyên tức tại đây.

[Husky] Chương 262: [Thiên Âm Các] Hạ màn kịch

Edit: Thiên Di

Beta: Shira

Trong lao ngục Tương Đàm khi xưa đơn sơ, sáng sớm hôm sau, Mặc Nhiên thừa dịp khi thẩm vấn phạm nhân, trốn ra ngoài. Sau khi có được tự do, việc đầu tiên hắn làm, chính là trở lại Tuý Ngọc Lâu.

Vào hậu viện, đã thấy A Niệm mặc đạo bào màu đen, đặc ý đào dật đứng phơi nắng giữa sân.

Nó đứng dưới tai hoạ, giống như bất cứ lần nào xảy ra chuyện, đã có cô nhi Mặc Nhiên gánh cho nó, nó hết lòng tin rằng mình đã qua tai kiếp.

“Dù sao mày là đứa không cha không mẹ, chết cũng chẳng ai đau lòng.”

“Tao nuôi mày nhiều năm như vậy, tới lúc mày trả ân rồi.”

Đó là lý do bọn họ đưa một kẻ vô tội lên đài treo cổ.

Đường hoàng, thập phần trung khí.

Mặc Nhiên đứng trong chỗ khuất, đứng chỗ tối, nhìn Niệm công tử tiêu sái tự nhiên, một thân nhẹ nhàng.

Ồ, hoá ra có người đau, có người yêu, có mẫu thân che chở, là đáng vẻ thế này à?

Trời sập xuống, vẫn có người chống đỡ.

Chỉ có mình là chết không đáng quan tâm.

Mặc Nhiên nhìn nó, nhìn thật lâu.

Niệm công tử đã mua đạo bào, để tu sĩ trang điểm, chờ mẫu thân bán Tuý Ngọc Lâu xong, tới Hạ Tu Giới để làm tiểu thiếu gia phần mình. Lúc này,

nó đang làm bộ làm tịch múa kiếm trong viện, bên cạnh có đám thiếu niên vây quanh, đúng là nhóm cùng vu oan cho Mặc Nhiên kia.

“Kiếm pháp a Niệm giỏi quá!”

“Thật có khí khái, huynh tới hạ tu giới, về sau nhất định là kiếm tiên ghê gớm!”

“Bá phụ huynh của Tử Sinh Đình kia, hình như mấy năm nay rất lợi hại, huynh tới đó đúng là hưởng phúc rồi! Đừng quên giúp đỡ huynh đệ bọn ta đây!”

“Đúng vậy đúng vậy.” Có người nói phụ họa, “A Niệm, huynh ngàn vạn đừng quên bọn ta, chúng ta mặc chung quần cùng lớn lên từ nhỏ, chuyện tốt chuyện xấu đều cùng giúp huynh chịu trách nhiệm, ngay cả tiểu kỹ nữ bán đậu hủ kia chết, cũng ——”

A Niệm giờ đã coi địa vị mình rất lớn, không cho phép người khác nhắc lại vết nhơ nó cường nhục thiếu nữ, vừa nghe người nọ nói như vậy, lập tức lật tay cầm kiếm, chỉ vào yết hầu người nọ, cả giận nói: “Cô nương bán đậu hủ chết là do Mặc Nhiên làm, ngày đó chúng ta tận mắt nhìn thấy, hắn cầm thú đội lốt người, táng tận thiên lương, phi lễ với nàng —— những lời này, phải nhắc bao nhiêu lần các người mới nhớ!”

Người nọ bị kiếm chỉ vào, run bần bật, vội vàng nói: “Đúng, đúng..... Là trí nhớ ta kém! Ta nói sai rồi!”

Những người khác vội vội vàng vàng đỡ A Niệm nguôi giận: “Đều là do Mặc Nhiên kia, mặt người dạ thú, không bằng heo chó!”

“Đúng đúng đúng, cường nhục dân nữ, hiếp xong thì giết, bọn ta đều thấy, đời này không thể quên được sắc mặt yêu ma của nó.”

Mấy kẻ mồm năm miệng mười tăng thêm lời nói dối của mình, ai cũng như vậy, có thể nói dối trăm ngàn lần, đến mình cũng tin là thật, bọn họ càng nói càng cảm thấy chính khí凛 nhiên, càng nói càng biến mình thành sạch sẽ. A Niệm cười to hai tiếng, loát xoát quét kiếm, chém lên người rơm luyện kiếm mấy đường, chém rơi bù nhìn xuống đất, chỉ kiếm vào người rơm, khí phách hăng hái nói:

“Xem ta tu thành kiếm tiên, trừ ma vì dân, trừ ác..... Trừ ác gì.....”

Nó không thích đọc sách, khi xưa luôn trốn học, bởi vậy nói đến một nửa, đã ngừng lại.

Bên cạnh lập tức có thiếu niên tiếp lời: “Trừng ác dương thiện! Giúp đỡ chính nghĩa! Kiên tế thiên hạ! Quét sạch tám phương!”

A Niệm hừ một tiếng, khinh thường nói: “Người mà cũng dám nói à.”

Người nọ không nghĩ tới vô môn ngựa lại vô lên đồi, không khỏi xấu hổ: “.....”

A Niệm lại quét đường kiểm qua mấy lần, nói: “Quét sạch tám phương dựa vào sức mạnh, cũng không phải nhờ miệng lưỡi kém cỏi của người ta. Từ nay về sau, gặp lại loại dân ma như Mặc Nhiên, ta một kiếm đã có thể chém rớt đầu hắn, người còn làm gì với hắn được, đối thơ à? Ha ha ha ha _____”

Hắn “Ha” còn không có “ha” xong, bỗng nhiên nơi của hậu viện, truyền đến giọng nói chậm rãi, có người dùng hai tay chống cằm, sau đó nói:

“Niệm công tử, người thật không hổ là thiếu chủ Tử Sinh Đình..... Thật uy phong.”

“!!”A Niệm bỗng nhiên dùng kiếm chắn trước người mình, nháy mắt thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói, “Mặc Nhiên??!!”

Đám mây to lớn không gì sánh được trên bầu trời thông thả trôi đi, dần dần che khuất nắng nơi này, tạo thành bóng râm thật lớn trên đầu.

Thiếu niên quần áo tả tơi kia không biết vì sao, xuất hiện như chim ưng tại nơi chật đầy người gỗ, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tuy khuôn mặt hắn gây ớn, nhưng nhìn kỹ, ngũ quan cực kỳ thanh tú đoán chính. Ánh mắt hắn giờ sáng quắc, trên mi vẫn còn vết roi dử tợn, hắn mới lao từ trong ngục ra ngoài, máu bắn cũng không lau. A Niệm nhìn khuôn mặt này, chỉ cảm thấy vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Người trước mắt quả thật là Mặc Nhiên, nhưng hình như có chỗ nào nó không đúng rồi.

Mặc Nhiên cong đôi mắt lên, cười ngâm ngâm vuốt ve trong thanh đao khảo trong tay. Hai má lúm đồng tiền sâu như sóng to gió lớn, hồ nước lạnh lẽo, thân mật dịu ngoan nói không nên lời, sờn tóc gáy nói không nên lời.

“..... Giúp đỡ chính nghĩa, quét sạch tám phương? Mặc Niệm công tử, đại kiếm tiên tương lai, thiếu chủ Tử Sinh Đình. Người có khát vọng này khi nào thể? Thật đúng là làm ta cười muốn chết, ha ha ha ha ——”

Hắn càng nói tới cuối, tươi cười càng sáng lạn, ngũ quan càng vận vẹo.

Từ nhỏ đến lớn, đứa trẻ nhóm lửa ở trong phòng chứa củi vẫn luôn an tĩnh thuận theo, nhẫn nhục chịu đựng, đến nói cũng không nhiều lắm. Nhưng không gặp một đêm, hắn lại như vừa phá kén ra, mang theo ngọn lửa cuồng nhiệt, cười đến tùy tiện mà đường hoàng.

Hắn vốn đến cười cũng ít, thỉnh thoảng lộ lên cười cũng chỉ là mím môi, đáng vẻ nhút nhát sợ sệt.

Giờ phút này lại bị ép đến điên cuồng.

Đám kia thiếu niên sợ hãi lui hết về sau, tay a Niệm cầm kiếm hơi hơi phát run, nhưng hầu kết nhấp nhô một lượt, vẫn căng da đầu quát: “Mặc Nhiên, người ăn gan hùm mật gấu? Dám vượt ngục, ta đây vì dân trừ hại, thay quan phủ xử lý mạng chó của người!”

“Được nha.” Mặc Nhiên tùy tiện cười, ánh đao chột loé trong mắt, đã vọt lên, “Ta không muốn sống như vậy nữa, người có bản lĩnh muốn mạng chó này của ta, thì cứ việc lấy đi đi, có điều nếu người không có bản lĩnh, vậy _____”

Hắn thậm chí còn chưa nói hết lời, người đã vọt đến nơi. Nhưng thấy ánh sáng chột tắt, khảm đao rơi xuống, trường kiếm trong tay a Niệm leng keng rơi xuống đất, đầu nó trợn trắng hai mắt, lăn trên đất.

Máu tươi tung toé, phun ra mấy trượng!!

Thân hình không đầu lung lay đứng thẳng một lát, ngã rầm xuống đất.

Trong lúc nhất thời, lặng ngắt như tờ.

Máu tươi bắn đầy mặt Mặc Nhiên, từng miếng vải rách nát trên người, trong gió tanh tươi nhẹ nhàng phất động, tựa như lá tảo đông đưa trong biển.

Lúc hắn ngẩng đầu lên lần nữa, ý cười trên mặt càng thịnh, tơ máu trong mắt dữ tợn, hắn liếm máu bắn lên khoé môi, giọng ôn hoà nói hết nửa câu vẫn chưa nói xong: “Vậy để ta lấy cái đầu trên cổ người nhé.”

Những thiếu niên kia sợ tới mức cốt nhục lạnh lẽo, không nói ra nổi một câu.

Mặc Nhiên nâng lên mắt, ánh mắt u hàn: “Các người không phải rất lợi hại à? Không phải sẽ trả đũa à? Không phải sẽ đánh à!!! Trừ ma vệ đạo, trừng ác dương thiện..... Được đấy! Cùng lên hết luôn đi!”

Những kẻ đó nào dám lên, hết thấy chân như run rẩy, tè ra quần, một đám đều không thể tin nổi, đây là Mặc Nhiên? Là Mặc Nhiên vâng vâng dạ dạ, chịu ầm ức gì lớn, đều ần ần không rên một tiếng?

Mặc Nhiên ngẩng đầu lên, thở dài, sau đó kéo khảm đao, từng bước một đi lên trước. Mũi đao loẹt xoẹt vẽ ra một đường máu trên mặt đất.

“Sao đột nhiên lại khiêm nhường thế.” Hắc hắc cười, lạch cạch dựng thẳng lưỡi đao, khoe miệng cong lên, “Nếu các vị không muốn động thủ, như vậy, ta đành ra tay trước thôi.”

Trong phút chốc huyết vũ tinh phong.

Tu La tàn sát.

Khi ấy đã đến đúng giờ đóng cửa, phần lớn người của Tuý Ngọc Lâu đều đã nghỉ ngơi, Mặc Nhiên giết người trong hậu viện, liền vào trong sương phòng, từng bước từng bước giết sạch những người còn lại, có người trong lúc đang mơ bị cắt cổ, có người khi chợt tỉnh chỉ nhìn thấy ánh đao loé lên, trời đất điên đảo.

Chờ đến khi mọi người phản ứng lại, đã quá muộn, Mặc Nhiên phóng hoả khắp nơi, biến Tuý Ngọc Lâu thành biển lửa mênh mông, ca linh phó tử khản giọng kêu thảm thiết, khóc thiên thương địa, nhưng không ai dám vọt vào biển lửa cứu bọn họ.

Giết tới mấy người cuối cùng, Mặc Nhiên đã không thoả mãn với việc cướp mạng người nữa, giữa lửa lớn ngút trời, hắc thông thả ung dung ngồi giữa đại sảnh, mỉm cười, nhìn những kẻ bị hắc chém đứt chân, không cách nào nhúc nhích nổi, trong đó có cả mẹ nuôi Mặc nương tử. Mặc Nhiên nhìn họ vắn vẹo như mấy con giò, run rẩy, nước mắt nước mũi giàn giụa, gương mặt hắc trong khói trở nên mơ hồ không rõ.

Khảm đao gác bên đầu gối hắc, hắc cầm lấy chuôi đao, lại không chém giết bọn họ, mà dùng mũi đao gạt nho tươi trên bàn, cầm trong tay, chậm rãi lột vỏ, bỏ cuống, sau đó từng quả từng quả, chậm rì rì bỏ vào trong miệng, phồng má nhấm nháp.

Bỗng nhiên, giã mặt cười nói: “Ồ? Quả này ăn thật ngon, lớn từng này rồi, còn chưa bao giờ được ăn nho Tây Vực. Hoá ra các người ăn mỗi ngày, toàn là thứ tốt thế này.”

Hắn cúi đầu, phát ngốc một lát, sau đó cười hì hì, nói: “Ta thật ngưỡng mộ.”

Xà nhà bị đốt gãy, ầm ầm rơi xuống, tinh hỏa văng khắp nơi, cháy hừng hực rơi bên cạnh họ. Tất cả mọi người càng nức nở thê lương hơn, chỉ có Mặc Nhiên, còn một mình nâng má, gác chân, ôm đao, nghiêm túc ăn hết chùm nho kia phần hắn, tựa như trời có sập xuống cũng chẳng liên quan gì tới hắn.

“Lửa đốt lớn vậy, chúng ta chẳng ai thoát được đâu.” Ăn nho xong, Mặc Nhiên lại chọn một quả đào, vừa ăn, vừa cười, “Không bằng an vị ở đây, nói chuyện phiếm đi?”

Mặc nương tử quát: “Ai muốn nói chuyện phiếm với mày! Mày đồ súc sinh! Không bằng heo chó! Không bằng cầm thú!”

“Không nói chuyện phiếm?” Mặc Nhiên nhổ hạt nho, cười cười, “Không nói chuyện phiếm cũng được thôi. Vậy làm chính sự. Tối hôm qua mẹ nuôi cũng nói, ta mười năm qua, được các vị không rời không bỏ, mẹ nuôi dốc lòng chiếu cố. Giờ theo lý nên báo hiếu. Nên ta tới đưa các vị lên đường.”

Hắn đứng lên, đi quanh những người đó một vòng, như con chó trung thành, sáng sủa nói: “Có điều trên đường Hoàng Tuyền, các người đừng đi xa quá, đợi ta nữa nhé.”

Những người khác đều khóc lóc om sòm, Mặc nương tử khản giọng nói: “Mặc Nhiên!!! Mày đồ chó chết! Khi xưa Tuân nha đầu thấy mày đáng thương, có lòng tốt giữ mày lại, tao cũng nhất thời mang lòng tốt, đồng ý với nàng! Mày là thứ tai hoạ, mày là thứ sát tinh! Mày cái đồ —— Mày cái đồ súc sinh biến thái!”

“Bà cũng xứng nhắc tới Tuân tử tử à?”

Mặc Nhiên nhàn nhạt, “Lúc trước ta từ Vô Bi Tự tới, vì làm theo di nguyện của mẹ ta, trả ân tình cho tử ấy. Tử ấy biết ta không có mẹ, liền giao hết tiền mình kiếm được trong năm giao cho bà, mong bà có thể giữ ta lại, có chỗ dung thân. Tử ấy là ân nhân của ta, bà thì sao? Bà là cái thá gì.”

“Tao không nên đồng ý với nàng ta! Tao không nên —— tiền một năm có là gì? Sau đó mày còn dám trộm để nàng ta chạy trốn! Nàng ta chính là khôi thủ của Tuý Ngọc Lâu! Một khúc của nàng ta có thể kiếm được bao nhiêu tiền, mày có thể biết được à?! Nhưng mày thế mà..... Mày.....”

Mặc Nhiên cắt ngang bà ta: “Tỷ ấy là ân nhân của mẹ ta, cũng là ân nhân của ta, tỷ ấy trong Tuý Ngọc Lâu bán nghệ không bán thân, nhưng bà nhận tiền phú thương, bà bán đứng luôn tỷ ấy, bà cưỡng ép tỷ ấy phải tiếp khách —— bà nói xem. Vì sao ta không nên để tỷ ấy trốn đi?!”

“Mấy năm nay bà hận ta, bà tra tấn ta, nhưng ta không lên tiếng, ta không phản kháng, bởi vì mẹ ta đã nói với ta rồi, người có thể cho ta một miếng cơm, đều sẽ chưa tệ hết chỗ nói.” Mặc Nhiên nhắm mắt lại, “Ta vẫn luôn nhìn, vẫn luôn chịu đựng.....”

“Phi! Mày còn mặt mũi để nói?! Mày là thứ vong ân phụ nghĩa, là tao! Là tao cho mày chỗ ở, để tên tiểu ăn mày như mày có cơm ăn, có giường ngủ! Mày là đồ cầm thú, mày là thứ tạp chủng chó đẻ!”

“..... Ờ, cũng hay đấy. Tà pchủng chó đẻ?” Mặc Nhiên cười trong ánh lửa, “Bà mắng ta như vậy, con trai bà dưới tuổi vàng nghe được, có thể sẽ tưởng là bà gọi nó không nhỉ?”

Mặc Nhiên nói, đi tới, giữ lấy gương mặt trát đầy phấn dày cộp của ma ma. “Có điều, mẹ nuôi, bà cũng nhắc nhở ta, mấy năm nay bà cho ta cơm ăn, cho ta giường ngủ, ta thật cảm ơn bà. Một khi đã như vậy, ta liền đưa bà đi trước nhé.”

“Mày ——!”

“Có điều, vì để tăng hứng thú, không bằng chúng ta chơi một trò chơi trước đi?” Mặc Nhiên hứng thú bưng bưng mà nói, “Bà thấy kẻ mù đoán tranh, thế nào?”

Hắn nói, nhặt một đoạn gỗ nhỏ trên đất lên, dùng đầu có than đỏ. Sau đó đặt lên trên đôi mắt ma ma, chậm rãi, chậm rãi, vẽ một hình thái dương, than đỏ lướt qua, da cháy thịt rữa, ma ma khản giọng kêu thảm thiết, Mặc Nhiên lại cười nói với bà ta:

“Mẹ nuôi, bà đoán thử, ta vẽ gì thế? Đoán không ra, thì là bà thua, ta có thể vẽ hình tiếp theo rồi.”

Một ngày kia, mấy người đó, đều bị hăn chậm rãi tra tấn, từng chút từng chút giết chết.

Hăn dùng ác độc và khốn đốn mười năm đọng lại, dùng để cản ngược lại một lần, Tuý Ngọc Lâu, xác chết ngổn ngang, một mảnh đất khô cằn.

Hăn cuối cùng nằm giữa lửa lớn, nằm cùng những xác chết vụn vụn, nhìn trần lâu lung lay sắp đổ, cười tủm tỉm, từng miếng từng miếng, chậm rãi đút điểm tâm vào miệng, hoa quả.

“Ngon.”

Hăn dừng một chút, bỗng nhiên cười khổ, lông mi run lên, nước mắt lăn xuống, theo gương mặt tươi cười sáng lạn của hăn, chảy đầy mặt. Hăn duỗi tay, che hai mắt mình, vừa khóc vừa cười:

“Đáng tiếc về sau, không còn được ăn nữa rồi...”

Biển gỗ mun đỏ của Tuý Ngọc Lâu rơi xuống, nện lên sàn, chia năm xẻ bảy. Khói bốc cuồn cuộn, cột trập trổ trong lầu ầm ầm sụp đổ.

Toà lầu này, quán ngắm tỳ bà ca vũ, váy lụa rượu ô. Đã từng đẹp đến vô hạn, ca vũ thăng bình.

Cho tới giờ, phù hoa ngày trước đã qua, chuyện cũ xa hoa lãng phí thành tro bụi. Những nam nữ hoan ái đó, tình thù gút mắt, liền đều sa đoạ trong đoạn gỗ bị thiêu đốt đổ xuống. Trong biển lửa hừng hực, tiếng đàn thi của hai vị hoa khôi năm đó tựa hồ truyền ra từ kẽ hở, từ trong mái ngói hợp phùng ngâm nga nhẹ bay ra.

Đoàn Y Hàn xướng: “Tựa như hoa mỹ quyến vậy ——”

Tuân Phong Nhược ngâm: “Đều giao cho bích tàn viên ấy.....”

Danh lầu Tương Đàm này, mù mịt hư ảo trong tiếng nhạc đưa ma, màn che rủ xuống, một bài cổ nhạc yên nghỉ. Những màn kịch kia hoặc bị thương, hoặc sáng lạn, trong đám cháy này, sáng lạn lại trang nghiêm kết thúc.

[Husky] Chương 263: [Thiên Âm Các] Mộng cũ tái diễn

Edit: LuBachPhong36

Mặc Nhiên kết thúc tự bạch. Trong Đan Tâm điện nhất thời không người lên tiếng, tất cả đều yên lặng.

Ai đúng ai sai? Ai đúng ai sai?

Trong lòng mỗi người đều có sự so sánh riêng, nhưng không cách nào nói ra được cái tuyệt đối.

Mặc Nhiên không nhìn vào mặt người nhà Tiết Chính Ung, hẩn rử mi mắt, sau một lúc lâu nói: “Năm đó, ta cho rằng mình sẽ chết trong biển lửa. Nhưng khi tỉnh lại, lại phát hiện mình đã nằm ở Tử Sinh Đình. Vị mật thám kia ngồi ở đầu giường ta, thấy ta tỉnh lại, liền đề bả vai ta xuống, nói với ta —— từ nay về sau, ta chính là công tử Tử Sinh Đình.”

Hắn dừng một chút, khẽ cười nói: “Là cháu trai của bá phụ.”

Thảm sà trên Đan Tâm điện thêu dày đặc hoa diên vĩ rực rỡ, Mặc Nhiên nhìn những đoá hoa muôn màu khoe sắc kia, vẻ mặt lãnh đạm.

“Vị mật thám đó sợ không lấy được tiền thưởng. Cho nên khi bá phụ cứu ta ra từ đám cháy Tuý Hồng Lô, nôn nóng hỏi hắn, người này có phải là đứa trẻ ông muốn tìm hay không, hắn gật đầu.” Mặc Nhiên nói, “Cái gật đầu này của hắn, đã thay đổi cả vận mệnh của đời ta.”

Huyền Kính đại sư thở dài nói: “A di đà phật, Mặc thí chủ, người có thể yên lòng sao? Nhiều năm như vậy, người chưa bao giờ nghĩ tới phải thẳng thắn nói rõ với Tiết tôn chủ sao?”

“Sao lại không nghĩ tới, khoảng thời gian ta vừa mới tỉnh lại, ta rất bất an, rất muốn thẳng thắn.”

Ánh mắt Mặc Nhiên có chút mông lung, tựa như nhìn thấy được những ngày xưa tháng cũ như cách một đời kia.

“Nhưng mà, nghe thấy ta tỉnh, bá phụ..... Lập tức tới thăm ta, bá mẫu đích thân nấu mì cho ta, ta còn nhớ rõ, có đến ba cái trứng rán, còn là lòng đào, còn có rất nhiều thịt băm đầy trong bát. Bá mẫu nói với ta..... Sợ ta mới vừa tỉnh, khó ăn nên mới cắt nhỏ ra cho ta dễ nuốt. Tiết Mông cũng đến, tặng cho ta cả một hộp điểm tâm.”

Chậm rãi khép chặt mắt.

“Ta ăn bát mì kia, ăn những món điểm tâm kia. Lời nói thật đã không thể nào nói nên lời. Họ cười với ta như vậy, đối với ta tốt như vậy..... Nếu ta nói, Túy Ngọc lâu là do ta phóng hỏa, ta giết cháu trai các người, giết đệ muội* các người..... Vậy sẽ thế nào?” Mặc Nhiên nhẹ giọng nói, “Ta nói không nên lời. Những lời này ghen trong cổ họng, càng về sau..... Ta càng không biết nên nói như thế nào.”

(* em dâu)

Huyền Kính đại sư than nhẹ: “Ai.....”

“Ta biết Mặc Niệm là người như thế nào, tính tình hăn lười nhác, làm việc tùy tiện, lúc đầu ta không biết bá phụ đến tột cùng là hiểu rõ bao nhiêu về con người hăn, cho nên nhất cử nhất động đều cố gắng học theo hăn. Sau đó phát hiện bá phụ không biết, nên mọi việc sau này ta cũng không lấy hăn làm chuẩn nữa.” Mặc Nhiên ngừng trong chốc lát, chuyển giọng nói tiếp, “..... Nói đến cùng, ta và Mặc Niệm có thâm thù nợ máu giết cả nhà. Nhưng cuối cùng, ta lại chiếm người thân của hăn.”

Mọi người ở Tử Sinh Đình đều ngơ ngẩn mờ mịt, không ít đệ tử và trưởng lão đã từng có tiếp xúc với Mặc Nhiên đều đứng ngẩn ra, trong lòng giao thoa nhiều cảm xúc. Tiết Chính Ung cùng Vương phu nhân càng không nói gì, họ ngơ ngẩn nhìn bóng dáng Mặc Nhiên.

Đứa trẻ này, từ trẻ người non dạ đến khi làm một thế hệ tông sư, bọn họ một đường nhìn hăn lớn lên.

Nhưng bây giờ lại nói cho họ biết, tất cả những chuyện này, ngay từ lúc bắt đầu đã sai rồi.

Mặc Nhiên không phải là cháu trai của họ, còn có, thậm chí..... thậm chí giữa họ còn cách nhau mạng người, cách nhau nợ máu.

Nên nói cái gì?

Nên làm cái gì?

Tiết Chính Ung không biết, Vương phu nhân cũng không rõ ràng.

Họ chưa từng gặp qua “Mặc Niệm”, tất cả những tưởng nhớ và những điều họ cảm thấy nợ vị vong huynh này, đều đã ký thác lên người đứa trẻ tên Mặc Nhiên kia, họ không biết Mặc Niệm là ai, nhưng họ đã sờ qua đầu Mặc Nhiên, dắt qua tay Mặc Nhiên, nhận Mặc Nhiên gọi một tiếng “Bá phụ”, “Bá mẫu”.

Tiết Chính Ung tâm loạn như ma.

Trong tĩnh lặng, Mộc Yên Ly nói: “Mặc Nhiên, người tuy đáng thương, nhưng hành vi phạm tội chồng chất, không thể buông tha. Đếm thử xem, người biết người đã phạm vào bao nhiêu đại nghịch không?”

Mặc Nhiên xưa nay không ưa Thiên Âm Các, hăn nhắm mắt không đáp.

Mộc Yên Ly liếc nhìn hăn bằng nửa con mắt, giọng như chuông rỗng, âm vang lạnh lẽo: “Người lạm sát phạm nhân, phóng hỏa thiêu lâu, lừa gạt thân phận, giả mạo công tử —— Lúc trên Giao Sơn, người biết rõ trên người mình chảy dòng máu gia tộc Nam Cung, lại thờ ơ lạnh nhạt, rắp tâm khó dò, ở Cô Nguyệt Dạ người đại khai sát giới, máu nhuộm sẫm đường —— người sở cầu đến tột cùng là vì chuyện gì?”

“Ta lặp lại lần nữa, người Cô Nguyệt Dạ không phải ta giết, là do sau khi sinh tử môn mở ra khiến hai kiếp đan xen, người kia căn bản không phải ta.”

“Sinh tử môn là đệ nhất cấm thuật, mấy ngàn năm không mở, người không cảm thấy lý do của người quá mức hoang đường?” Mộc Yên Ly lạnh lùng nói, “Chỉ sợ rằng người thân vì hậu tự Nam Cung, trong lòng bất cam, đã tâm bành trướng, muốn trừ tính diên đảo trên dưới Tu Giới?”

“Mộc các chủ đã quá lời rồi.” Khương Hi nghe đến đó, nhin không được nhú mày, “Theo ý ta, Mặc Nhiên không có bất cứ động cơ gì muốn diên đảo trên dưới Tu Giới, nếu hăn muốn làm những việc này, tùy tiện giở chút thủ đoạn trên Giao Sơn, chỉ sợ thập đại môn phái lập tức tổn thất thảm

trọng. Trong chuyện này điểm đáng ngờ rất nhiều, trước khi chưa làm sáng tỏ, thận trọng ngôn từ.”

Đôi mắt Mộc Yên Ly lạnh lùng liếc hẳn: “Khương chương môn không cần thay hẳn nói chuyện. Cho dù hẳn không có ý điên đảo Tu Chân Giới, thì tất cả tội nghiệt trước đây hẳn phạm phải cũng đủ để áp giải đến Thiên Âm Các thẩm vấn.”

Nàng nói xong, nâng nâng tay, chỉ huy tùy tùng phía sau: “Bắt Mặc Nhiên lại, đưa đi.”

“Chờ một chút!”

Mộc Yên Ly ghé mắt, nhìn Tiết Chính Ung: “Tiết tôn chủ có chuyện muốn nói?”

Trên mặt Tiết Chính Ung mắng xanh mắng hồng, dường như hẳn cũng không rõ vì sao mình lại gọi Mộc Yên Ly lại, nhiều năm trở lại đây coi Mặc Nhiên là người của mình, đã thành thói quen của hẳn.

Hẳn không có cách nào ngồi im nhìn Thiên Âm Các cứ dẫn người đi như vậy.

Nhưng mà hẳn nên nói cái gì đây? Giữ lại sao?

Tiết Chính Ung nhắm mắt lại, hàm răng khẽ run, hẳn chỉ cảm thấy lạnh, cảm thấy đáy lòng trống rỗng, giống như có thứ gì đó rất quan trọng bị khoét đi.

Hẳn vùi mặt vào hai lòng bàn tay, trước nay hẳn tinh thần mình mãi, giờ khắc này lại lộ ra dáng vẻ khom lưng già yếu.

“Tiết tôn chủ là muốn nói lời tạm biệt với cháu trai của mình sao?”

Mộc Yên Ly làm người cay nghiệt, cố ý mà như vô tình dùng hai chữ “cháu trai”, càng làm cho Tiết Chính Ung như sợi bông trước gió, hoảng sợ run rẩy.

“Ta.....” cổ họng Tiết Chính Ung mất tiếng, “Nhiên nhi..... Mặc Nhiên.....”

Hẳn thậm chí không biết nên xưng hô với Mặc Nhiên như thế nào.

Mặc Nhiên lại không hề làm ông khó xử, hẳn nhắm mắt lại, đi lên phía trước vài bước, không nói một lời mà hướng về phía Tiết Chính Ung dập đầu quỳ lạy.

Ba quỳ chín lạy.

Có người đang thì thầm: “Lề mà lẽ mề, làm cái gì đây.”

“Làm bộ làm tịch.....”

Mặc Nhiên đối với những lời nói này mắt diếc tai ngơ, đại lễ hoàn tất, hần đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng vào lúc này, Tiết Mông lại đột nhiên vọt vào Đan Tâm điện, trên Long Thành trên tay nhuộm đầy máu đen, cực kỳ chấn động kinh ngạc, hần hô: “Bên ngoài ——”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Bên ngoài có rất nhiều quân cờ Trân Lung giết tới, còn có rất nhiều tử sĩ trên Giao Sơn Nho Phong Môn!!”

Mọi người sợ hãi! Lao nhanh ra điện —— chỉ thấy trăm trượng trời cao bên ngoài Tử Sinh Đỉnh, vô số tu sĩ ngự kiếm bay trên không trung, ống tay áo phật tung bay. Trong đám người này, có một nửa là mặc áo bào đen giống nhau, đều bịt mặt, một nửa đám còn lại thì mặc áo lông hạc huy, dải lụa che mắt, chính là những tử thi ở Nho Phong Môn anh hùng trủng.

“Đây là..... đã xảy ra chuyện gì?!”

“Những thi thể này không phải đã cùng Nam Cung Tứ chìm xuống sao? Sao bây giờ lại xông lên nữa! Là ai đã tháo bỏ cấm chế?”

Lời nói vừa nói ra, trong lòng đã có đáp án.

Là ai tháo bỏ cấm chế, còn ai có thể tháo bỏ cấm chế của gia tộc Nam Cung?

Không ít ánh mắt phản nộ tột đỉnh đã lướt lên người Mặc Nhiên.

Lúc này Mặc Nhiên tuy đã biết độc thủ phía sau màn vì ai, nhưng lại hết đường chối cãi. Càng đáng chết chính là, hiện tại linh lực hần đã mất hết, căn bản không thể ngăn cản đợt tấn công này của quân cờ, chỉ có thể trở mặt mà nhìn hàng trăm hàng ngàn tử sĩ ngã xuống.

Tử Sinh Đỉnh y như kiếp trước.

Trong chớp mắt, ngư long vượt sóng.

Trong phút chốc, đã thành biển máu.

—— Hóa ra, “kinh hỉ” theo như lời Sư Muội nói vẫn chưa kết thúc.....

“Nghênh chiến trước!”

“Đánh lui làn sóng quân cờ này ngay! Đánh lui trước!”

Mọi người tuôn ra ngoài điện nghênh chiến, nhưng vì họ không hề đoán trước được dị biến này xảy ra, mà những quân cờ Trần Lung đã ào ào kéo tới, không hề có dấu hiệu báo trước, cho nên thoáng chốc loạn thành một đoàn.

Mặc Nhiên đứng ở trước điện, nhìn đoàn quân cờ lũ lượt hạ xuống, bọn chúng đánh giáp lá cà với đệ tử Tử Sinh Đình, tu sĩ nghênh chiến dùng thuật pháp chống đỡ.

Giáp nhẹ màu lam bạc cùng áo bào đen giao tranh chém giết lẫn nhau, từng đợt từng đợt người trộn lẫn đan xen.

Hắn đứng trên thềm ngọc, đuôi mây từng trận co rút đau đớn, tất cả những điều diễn ra trước mắt đều tái diễn y như ký ức kiếp trước ——

Kiếp trước, chính hắn khống chế người chết và người sống hợp thành đại quân, giết hết tất cả những người ở Tử Sinh Đình dám nói “không” với hắn. Cũng từ thời khắc đó, hắn bắt đầu thói quen giết người như ma. Thói quen xem mạng người như cỏ rác, máu chảy đầu rơi, thân chết thành núi.

Hắn còn nhớ rõ lúc ấy chính mình cũng đứng trước Đan Tâm điện như vậy, đệ tử phản bội sư môn Mặc Vi Vũ mỉm cười quan sát đông đảo quần hùng, chúng sinh ưu tư. Nằm bên giày hắn là thi thể chưa lạnh của Tiết Chính Ung cùng Vương phu nhân.

“Bắt đầu từ Tử Sinh Đình, dùng máu của các người lót đường cho ta đi.”

Tiếng cười lạnh lẽo từ kiếp trước vẫn còn văng vẳng bên tai, mí mắt Mặc Nhiên giật thành thạch, hắn hô to với Tiết Mông: “Đừng đánh, đánh không lại đâu! Chạy mau, các người đều chạy mau đi!”

Tiếng người quá ồn ào, Tiết Mông lại cách hắn quá xa, không nghe thấy được.

Mặc Nhiên nhìn khắp mọi nơi, quanh mình đao kiếm vang tiếng, chiến loạn một mảng.

Hắn nhìn thấy Khương Hi đang chiến đấu với hơn mười quân cờ, trong một khắc hắn nhớ đến kiếp trước Khương Hi ngã xuống như thế nào dưới đao của mình ——

“Người không quỳ bốn tọa?”

“Không quỳ.”

“Không thừa nhận bốn tọa là đế quân?”

“Không nhận.”

Vung tay chém xuống, máu tươi vẩy ra.

Đánh không lại.....

Mặc Nhiên nhìn thấy Cung chủ Đạp Tuyết cung rũ mắt thối sáo huân, thanh vang cừu tiêu*, khiến quân cờ thần thức mơ hồ, lão đảo không ngừng, nhưng hăn nhớ đến kiếp trước vị cung chủ này cuối cùng mười ngón đều bị hủy như thế nào, gân cốt đứt đoạn ra sao ——

(*chín tầng trời)

“Vì sao ngoan cố chống đối?”

“Ta đã là cung chủ một cung, tuy vô lực bảo vệ Đạp Tuyết cung bình an, nhưng cũng tuyệt không trốn tránh.”

Sáo huân vỡ nát, cuối cùng thất truyền.

Đánh không lại.....

Chúng sinh hỗn loạn, Mặc Nhiên nhìn thấy Vương phu nhân cùng Tiết Chính Ung ở nơi xa nắm tay ngăn địch, trước mắt hăn lại hiện lên hình ảnh kiếp trước hai người chết không nhắm mắt, thê lương bi ai cùng phần nộ đều đọng lại ở đáy mắt.

Xuyên thấu qua hai kiếp, trừng thẳng ánh mắt mà nhìn chăm chăm hăn, oán hận hăn.

Lạnh.

Rất lạnh....

Xương cốt toàn thân Mặc Nhiên đều đang run rẩy, đầu ngón tay lạnh lẽo, Sư Muội lại làm đến bước này Hăn thế mà làm được đến bước này!

Trước đó hăn đã cảm thấy không thể coi nhẹ lúc Sư Muội bắt đi Sở Văn Ninh rồi uy hiếp hăn, nói đã dành cho hăn sự “kinh hi”, cho nên mới kiên quyết dứt khoát mà quay về Tử Sinh Đỉnh. Lúc này hăn không kiềm nổi mà da đầu tê dại ——

Nếu ngày đó hăn nhất thời xúc động, không nghe theo uy hiếp của Sư Muội, kiên trì đuổi theo giành lại Sở Văn Ninh, sẽ thế nào đây?

Một nửa anh hùng hào kiệt chốn Tu Chân giới đều ở chỗ này, những người này nếu chết không rõ ràng ở Tử Sinh Đỉnh, thì sẽ thế nào đây?

Sư Muội bố trí vòng vòng mắc xích, cũng không cho hãn nửa phút nghỉ ngơi. Mặc Nhiên đưa mắt nhìn quanh, khắp nơi đầy núi đều là quân cờ Trần Lung Đám xác sống không sợ chết không sợ đau Thây sơn biển máu yêu ma quỷ quái xương trắng tràn lan

Không thể cứ tiếp tục như vậy, không thể cứ tiếp tục như vậy!!

Sư Muội từng nói đây là “kinh hỉ” dành riêng cho hãn, vậy sẽ không vô duyên vô cớ mà sắp đặt. Nếu hãn đã trở lại, hãn thuận theo, như vậy nhất định phải có cách hóa giải! Hãn không thể cứ thế đứng nhìn mòng cũ tái diễn, không thể cứ thế đứng nhìn Tử Sinh Đỉnh bị huỷ diệt như vậy, không thể để bá phụ bá mẫu lại một lần nữa chết ở trước mặt hãn!

Nếu chuyện cũ lại tái diễn lần nữa, hãn phải đối mặt với chính mình thế nào Và, đối mặt với Sở Văn Ninh thế nào?

Mặc Nhiên đột nhiên hoàn hồn, đẩy dạt ra đám người trùng trùng điệp điệp, chạy hướng về phía bá phụ bá mẫu của mình.

“Đừng đánh! Rút lui khỏi nơi này trước đi, rời khỏi nơi này trước đi, đừng đánh! Căn bản không thể đánh thắng đâu!”

Giọng nói hãn nghẹn ngào, khóe mắt sắp nứt. Hãn tựa như chìm xuống giữa đại dương mê mông người, dốc hết toàn lực mà bơi về phía trước. Hãn tựa như người chết lao đầu vào người sống, tựa như thiêu thân lao đầu vào biển lửa, tựa như kiếp này lao đầu vào kiếp trước.

“Đừng đánh! Chạy mau, tất cả chạy mau! Các người đánh không lại đâu!”

Đánh không lại đâu...

Ta sớm đã chính mắt nhìn thấy cái chết của các người.

Chạy đi.... van cầu các người...

Đột nhiên một thanh kiếm chém ngang qua, kiếm quang âm u lạnh lẽo.

Nhìn lại, là gương mặt lạnh băng của Mộc Yên Ly.

“Người định thừa dịp hỗn loạn mà chạy sao?”

Mặc Nhiên cả giận nói: “Người tránh ra!”

“Người đã là trọng phạm Tu Chân giới, lý ra ta nên ——”

Lời nói vương còn ở kẽ răng, Mộc Yên Ly đã cảm thấy sau lưng phát lạnh, vừa quay đầu lại, thấy một quân cờ che mặt đang giương kiếm bổ xuống, nàng vội xoay người ứng chiến, giữa hai đầu mày toàn là sát ý. Nàng quát: “Mặc Nhiên! Quả nhiên là người đang phá rối!”

Nữ nhân này giọng nói trong trẻo, giống như suối lạnh, cực dễ nhận ra.

Một câu đó vừa nói lên, đã dẫn tới một vòng tu sĩ chung quanh sôi nổi ghé mắt, quả nhiên nhìn thấy quân cờ kia đang cùng Mộc Yên Ly đánh đến khí thế hùng hực, nhưng lại không may may động vào Mặc Nhiên.

Mọi người lúc này mới phát hiện, dường như tất cả quân cờ tràn vào Tử Sinh Đình đều xem Mặc Nhiên như vây cánh, tất cả đều né tránh hẳn, không làm hắn bị thương.

Có người phản nộ quát: “Đúng là cẩu tặc Mặc Nhiên kia đang quấy phá!”

“Hắn với đám quân cờ này là cùng một giuộc!”

Từng gương mặt nóng lên trong cơn giận dữ đang vắn vẹo vây quanh, từng lỗ tai rớt đầy tiếng gầm nhẹ thì ào, từng đôi mắt giết người đến nhuộm đầy máu đỏ đang nhìn về hắn.

Trùng trùng điệp điệp.

Bên trong những ánh mắt phản nộ kia, hắn đang là tên ma đầu giết người không chớp mắt. Hắn dường như lại biến thành tên Đế quân đạp tận chư tiên vi tôn thiên hạ kia, ác đao chiến mã của hắn phá nát hàng ngàn cảnh giới, hắn coi chốn hồng trần này như cặn bã, hắn điên cuồng!

Có người lạnh giọng hô: “Bắt lấy hắn!”

“Coi chừng hắn, đừng để hắn chạy thoát!”

“Để xem hắn có thể giả vờ tới khi nào!”

Ầm ầm vang lên bên tai hắn, là phản uất giống như đúc kiếp trước, là chỉ trích giống như đúc kiếp trước, và thảo phạt giống như đúc kiếp trước.

Cảnh tượng hai kiếp quá mức giống nhau, hắn thậm chí có thể hồi tưởng được trận quyết đấu sinh tử giữa mình và Sở Văn Ninh năm đó.

Ngày hôm đó, cũng giống ngày hôm nay, Mặc Nhiên tay cầm quân cờ Trần Lung, khống chế cả người sống, người chết, thú vật, chim muông, đại quân như mây đen dày đặc, chiến trận như gió sương ánh tuyết.

Hắn bề ngễ ngồi cao, rũ mắt cười nhạt, nhìn thiên địa đảo điên, ánh sáng cũng trở nên lu mờ.

Cuối cùng là Sở Văn Ninh ngăn cản hắn.

Là Sở Văn Ninh, dốc hết toàn lực chống lại trăm vạn quân cờ của hắn, vũ khí từ Thiên Văn đối đến Cửu Ca, từ Cửu Ca đối đến Hoài Sa.

Hoài Sa.

Mặc Nhiên vĩnh viễn cũng không thể quên Sở Văn Ninh lúc cuối cùng triệu ra Hoài Sa, trong mắt y là bi thương lạnh lùng và đau đớn thế nào.

“Nghe đồn đây là thanh đao sát phạt của sư tôn, hôm nay cuối cùng cũng được nhìn thấy.”

Khi đó Sở Văn Ninh hỏi hắn: “Mặc Nhiên, phải như thế nào người mới có thể dừng lại?”

Hắn chỉ tươi cười rạng rỡ: “Không dừng lại được rồi, sư tôn, ta đã hai tay đầy máu rồi. Ta tự tay giết chết bá phụ bá mẫu, giết chết đồng môn sư huynh đệ..... Bây giờ chỉ cần lấy đầu người tế trời, ta chính là bá chủ vô tiền khoáng hậu—— không còn ai có thể ngăn cản ta.”

Thần sắc của Sở Văn Ninh cực kỳ đau đớn.

Hắn nhìn thấy được, nhưng lại cảm thấy rất không sáng khoái, ác ý phục thù đấu đá lung tung trong lòng, hắn nghiền chặt hàm răng, câu chữ vỡ nát.

“Giết người rồi. Trên đời này sẽ không còn ai, là ta không thể giết.”

[Husky] Chương 264: [Thiên Âm Các] Đế quân như hắc

Edit: Chu

Beta: Shira

Sư đồ khi xưa, cuối cùng trở mặt thành thù.

Đó là một hồi chinh chiến cuối.

Cuối cùng Sở Văn Ninh vì linh hạch yếu ớt, không địch lại Mặc Nhiên khí thế nuốt núi sông, tuổi trẻ hung hãn.

“Đừng cố giãy giụa hấp hối nữa.” Ác ma trẻ tuổi càng đánh khí thế càng thịnh, hắc nhếch miệng tùy tiện cười, Bất Quy và Hoài Sa cận chiến, đao kiếm chạm nhau.

Ánh sáng kim sắc khi sáng khi tối.

Mà ngọn lửa xanh u ám lại ánh đầy đôi mắt sư đồ hai người.

Mặc Nhiên liếc qua gương mặt tái nhợt của Sở Văn Ninh, sau đó chuyển tròn mắt, nhìn linh lửa trên Hoài Sa dần tan rã, đáy mắt tràn đầy trào phúng.

“Người đã không còn linh lực, lại đánh với ta nữa, linh hạch người sẽ vỡ nát. Sư tôn, người kiêu ngạo như vậy, chết cũng sẽ không cam lòng làm phạm nhân, có đúng không?”

Sở Văn Ninh cắn răng không đáp, môi mỏng đã mất hết huyết sắc.

Cuối cùng, ánh sáng trên Hoài Sa hoàn toàn tan biến, Mặc Nhiên cũng biết linh lực Sở Văn Ninh đã kiệt quệ, hắc cười dài, tiếng như con ó.

“Người còn muốn dùng gì phản kháng lại ta? Văn Dạ Ngọc Hành... Sư tôn cao cao tại thượng của ta?”

Sở Văn Ninh chống kiếm nửa quỳ trên đất, bạch y đã nhiễm vết máu loang lổ.

Y nâng mắt lên, khi ấy, Mặc Nhiên hận ý quá sâu, chỉ nhìn thấy quyết tuyệt trong mắt y, lại không thấy bi thương chôn sâu dưới sự quyết tuyệt ấy.

Nhiều năm sau, Đạp Tiên Đế Quân tự uống kịch độc, hắc bất tri bất giác nhớ lại trận đánh nhau kịch liệt nhất cuộc đời.

Hắn không nhịn được nghĩ, Sở Văn Ninh lúc ấy, quả thật đã quyết tâm lấy cái chết để ngăn cản mình...

Đứng đầu chúng sinh, đã hoá tro.

Hắn từng mắng y là tiểu nhân, chỉ biết nói lời dễ nghe ngoài miệng.

Nhưng Sở Văn Ninh quả thật nói là làm.

—— “Quay về thiện ý đi.”

Sư tôn hắn nói.

“Đừng giữ lòng ác.”

Kim quang hiện lên.

Mặc Nhiên chỉ kịp nhìn thấy sự bình tĩnh cuối cùng trong đáy mắt Sở Văn Ninh, đã thấy ánh sáng bùng cháy mạnh mẽ trong tay y, Bắc Đẩu Tiên Tôn này, nam nhân không quen một người bạn nào ở Tu Chân Giới này, cứ lấy hy sinh linh hạch của mình vì đại giới như vậy, một lần nữa triệu ra ba thanh thần vũ.

Cửu Ca Thiên Văn Hoài Sa.

Ngạo cốt thà chết, Sở Văn Ninh có bao nhiêu?

Hùng binh mệnh mông cuồn cuộn Mặc Nhiên chế thành rớt cuộc bị Sở Văn Ninh dùng sức của linh hạch trấn áp, từng viên từng viên cờ đen cờ trắng bị ánh sáng thần vũ xoá sạch tan ra thành tro.

Nói cũng lạ, khi ấy Mặc Nhiên đứng đối diện Sở Văn Ninh, chỉ ở nơi gần trong gang tấc. Hắn nhìn người dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, dùng hết tâm huyết, thế mà không ra tay ngăn cản.

Hắn cứ như có chút kinh ngạc, lại có chút tò mò mà nhìn như vậy.

Hắn rất muốn biết người bạc tình trước mắt này, có thể vì cái mình gọi là “chúng sinh”, làm được tới mức nào.

Hắn chỉ nhìn như vậy.

Nhìn Sở Văn Ninh hao hết tất linh lực cuối cùng.

Sóng sông mãnh liệt bình ổn lại, che khuất ánh mặt trời mỏng manh tan biến.

Người sống bị khống chế từng chút từng chút khôi phục lại thần thức, người chết bị khống chế lại nhắm mắt, lả đi.

Mặc Nhiên chỉ nhìn như vậy.

Hắn nhìn linh hạch Bắc Đẩu Tiên Tôn vỡ vụn, nhìn Sở Văn Ninh từ ánh sáng lộng lẫy ngã xuống, nhìn sư tôn mình quỳ ngay trước mặt mình, cuối cùng sụp đổ ngã vào trong bụi bặm.

Mặc Nhiên khi ấy không có quá nhiều biểu cảm, khuôn mặt hơi nghiêng, bên tai mơ hồ vang lên tiếng mẩu thân dần dò trước khi chết. Nữ nhân hiền lành kia vuốt ve gương mặt hắn, nói với hắn: “Báo ân đi, đừng trả thù.”

Qua nhiều năm như vậy, hắn lại nghe thấy một câu quen thuộc. Trước khi Sở Văn Ninh tự hiến linh hạch, nói với hắn: “Quay về với thiện đi, đừng mang lòng ác.”

Nhưng mà hắn không làm được.

Trong lòng hắn tựa hồ có oán hận vô cùng vô tận, chỉ có máu mới có thể khiến hắn thở phào một hồi——

Hắn diệt Tử Sinh Đình, đồ thành Nho Phong Môn, giết bá phụ bá mẫu ngàn vạn tu sĩ đã mất mấy vị chương môn, nhuộm đỏ Thiên Trì, xương trắng đầy núi.

Đến cuối cùng, nghĩa quân vây núi, hắn tự sát trước tháp.

Những việc này đều là kinh nghiệm bản thân của hắn, hành vi tội ác ngập trời đều là hắn tự đúc thành. Thảm án nghe rợn cả người, hắn là chủ nợ, trên Bất Quy dính máu hơn ngàn người, Trân Lung Kỳ Cục đòi mạng người.

Là hắn.

Trước mắt Mặc Nhiên hoa lên từng trận, hắn bị ép tới thở không ra hơi.

Đột nhiên, hắn nghe lấy một tiếng rên, kéo hắn ra từ vũng lầy ký ức, hắn hoàn hồn, nhìn thấy bà vai Mộc Yên Ly bị quân cờ đâm trúng, máu nóng bắn lên khuôn mặt hắn.

“Các chủ!”

“Các chủ cẩn thận!”

Người Thiên Âm Các lập tức ủa lên, bảo vệ Mộc Yên Ly.

Mộc Yên Ly thở hỗn hển, nàng cắn răng nói: “Không sao.”

Quân cờ Trân Lung trước mặt nàng rút trường kiếm xoay ra sau cánh tay, trước mắt bao nhiêu người, quân cờ kia lưu loát quỳ xuống trước Mặc Nhiên. Nó đeo mặt nạ, cúi đầu nói: “Thuộc hạ hộ giá không nhanh, khiến chủ nhân bị làm phiền, tội đáng muôn chết.”

Mọi người sợ hãi.

“Là Mặc Nhiên điều khiển quân cờ!”

“Nó gọi hần là chủ nhân!”

Mặc Nhiên nói: “Không... Không phải...”

Nhưng mà ai tin hần?

Ai sẽ tin hần!

Mặc Nhiên trong tuyệt vọng lắc đầu lui về sau, hần nhìn từng gương mặt tràn đầy cừ hận và nghi ngờ.

Không phải.

Hần nhìn Tiết Mông, nhưng Tiết Mông cách quá xa, căn bản không chú ý tới động tĩnh bên này, sau đó hần thấy Vương phu nhân và Tiết Chính Ung. Hai người họ thật ra thấy hết thấy những biến cố này, sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Môi Mặc nhiên mấp máy, muốn nói gì đó, nhưng lại không có gì để có thể biện giải nổi.

Đột nhiên, hần thoáng nhìn thấy phía sau Vương phu nhân ào lên một đám quân cờ, trong chớp mắt, hần quát: “Bá mẫu! Cẩn thận!!”

Một tiếng gào to này khiến tất cả mọi người giật mình kinh ngạc quay đầu lại, Tiết Chính Ung lập tức cảnh giác, nhưng quân cờ vây trái phải chồng chất khó khăn, đã không kịp cứu vãn nữa.

“Bá mẫu!”

“Mẹ——!”

“Keng!”

Tiếng kim loại giòn vang, Khương Hi xông ra khỏi đám người, một thanh Tuyết Hoàng kiếm khí bức người, nháy mắt đánh lui đám quân cờ Trân Lung đến gần Vương phu nhân vắng xa mấy trượng.

Vương phu nhân kinh ngạc nói: “Sư đệ...”

“...” Khương Hi ngoái đầu lại lạnh lùng liếc bà, chỉ nói một câu, “Nhìn rộng ra chút.”

Lúc này, Huyền Kính đại sư đột nhiên phát hiện chân trời bị mây đen che kín nghìn nghịt, phóng thẳng tới Tử Sinh Đỉnh. Ban đầu lão không thấy rõ, tới khi thấy rõ, lại không thể tin nổi.

Đến tận khi mọi người đều chú ý tới tán mây kia, lão mới xác nhận, thối râu hô lên: “Sao có thể? Đến tận cùng có bao nhiêu quân cờ thế?!” Quân cờ màu đen cuộn cuộn như sóng, mênh mông không thấy bờ.

Có rất nhiều người chết, cũng có rất nhiều người sống, những người này đều bị một loại pháp thuật nào đó đốt cháy mặt, rút lưỡi, cho dù có khôi phục thần thức cũng chẳng thể nói.

Phía sau họ, còn có cả dị thú chim bay, chó săn rong rã bị Trần Lung Kỳ Cục điều khiển.

“Mặc Vi Vũ!!”

“Mặc Nhiên...”

Lúc này đã có nhiều người quay đầu lại trừng mắt, sợ hãi nhiều hơn giận dữ, vốn có ít người đứng gần hắn, thậm chí không tự chủ được lùi lại mấy bước.

“Ồ điên... Mặc Nhiên người điên rồi à...”

“Rốt cuộc người luyện chế bao nhiêu quân cờ?!”

Mặc Nhiên há miệng thở dốc.

Hắn muốn nói, không phải, không phải ta.

Nhưng mà không phải hắn, thì còn có thể là ai chứ?

Thời Không Sinh Tử Môn mở ra lần thứ hai, Đạp Tiên Quân suất trăm vạn hùng binh hạ xuống hậu thế.

Hắn và Đạp Tiên Quân có gì khác nhau?

Bọn họ có cùng ký ức, thi triển cùng thuật pháp, Đạp Tiên Quân biết Trần Lung Kỳ Cục, Mặc tông sư cũng am hiểu như vậy. Đạp Tiên Quân tạo quân cờ, nếu không cố ý thêm mệnh lệnh, thì cũng nhận Mặc tông sư thành chủ nhân.

Nên, giết người tàn sát hàng loạt dân trong thành, tham luyện cấm thuật.

Thiên quân vạn mã, rải đậu thành binh.

Điên đảo trần thế, chúng sinh khốn khổ.

Tất cả những việc đó đều là hăn làm, không ai đổ oan cho hăn.

Càng ngày càng nhiều quân cò tới gần, liếc mắt không thấy điểm cuối, như mực đen nhanh chóng loang trên giấy Tuyên Thượng, từng bước đến gần.

Có người kinh hoảng hô lên: “Nên làm gì bây giờ chứ!”

Mộc Yên Ly cả giận nói: “Mặc Nhiên! Người còn giáo biện gì nữa! Hết thấy chuyện này đều do người làm! Ta chỉ hận Thiên Âm Các không nhúng tay vào việc này sớm hơn, để bóp chết người!”

Mây đen che kín mặt trời, trời đất tối tăm.

Khấp núi gió tanh hiu quạnh, mấy vạn quân cò tử thi như chuông lớn treo trên chín tầng mây, lúc nào cũng có thể âm âm rơi xuống, đập vỡ năm hồ bốn biển, mạng người chỉ như kiến.

Đồng tử Mặc Nhiên thu nhỏ, hăn nhìn bầu trời.

Mọi người không muốn ở đây chịu trời, hoặc ngựa kiếm hoặc sóng đôi, đã hỗn chiến cùng các quân cò, tình hình chiến đấu lúc này còn kịch liệt hơn khi nãy, nơi nơi toàn máu tươi và tiếng kêu thảm thiết.

Đầu người lăn xuống.

Bụng mở ra.

Nhưng phía chân trời còn cuồn cuộn sóng đen lao tới không ngừng, vô cùng không ngăn nổi, làm người ta sởn tóc gáy.

Chợt nghe nơi xa vọng tới tiếng la của Tiết Mông: “Cha! Mẹ!”

Mặc Nhiên bỗng quay đầu lại, thấy hai người Tiết Chính Ung, Khương Hi nhuộm đầy máu tươi, máu bắn quá nhiều, đã không phân biệt nổi hai người họ là bị thương, hay là lúc giết địch máu toé lên từ lâu.

Tiết Mông ra sức vùng tới phía cha mẹ, một đường chém giết, nhưng vẫn bị địch cản đường.

“Tiết Mông——!”

Mặc Nhiên muốn tới giúp cậu, nhưng Tiết Mông thấy hăn có vẻ rất mâu thuẫn, Tiết Mông đang né tránh hăn.

Đột nhiên một tử sĩ Nho Phong Môn rút kiếm, đâm trúng bả vai Tiết Mông, lập tức máu chảy thành dòng, nhiễm đỏ bả vai.

“Tiết Mông... Tiết Mông!”

Lòng Mặc Nhiên nóng như lửa đốt, lao tới phía cậu, nhưng trong hỗn chiến có nhiều người như vậy, họ cách quá xa, hắn không tới được... Hắn không tới được...

Sau khi bị thương, càng có nhiều quân cờ vọt tới phía Tiết Mông, thân ảnh kia nhanh chóng bị nuốt chửng bởi những con rối Trăn Lung giết đỏ cả mắt.

“Mông nhi!”

“Mông nhi——!”

Tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Là giọng Vương phu nhân và giọng Tiết Chính Ung.

Mặc Nhiên chưa từng nghe tiếng kêu bị thương như vậy làm xương cốt hắn run lên.

Da đầu hắn tê dại.

Tiết Mông...

Không.

Không phải thế này.

Nhất định có cách, nhất định có cách!!

Nếu Hoa Bích Nam để hắn tới đây, lại bày ra cục diện như vậy, tuyệt không phải để hắn nhìn Tử Sinh Đỉnh bị phá hủy như vậy, Hoa Bích Nam muốn hắn làm thế nào?

Muốn hắn làm thế nào?!! Hoa Bích Nam rốt cuộc muốn hắn làm gì?!!!

“Kinh hỉ” này là vì sao? Làm sao mới kết thúc mọi chuyện, làm sao mới có thể buông tha cho hắn...

Bỗng nhiên.

Hắn nghĩ ra, hắn hiểu được.

Mặc Nhiên sững sốt một lát, sau đó tim đập thành thịch.

Hắn rốt cuộc hiểu ra.

Hoa Bích Nam làm tới ngoan tuyệt, không những muốn hắn thân bại danh liệt, còn muốn khiến hắn không thể quay đầu lại... Hắn đã hiểu.

Chuyện này, Nam Cung Tứ đã làm ở Giao Sơn.

Sở Văn Ninh, đã làm trong quyết đấu kiếp trước.

Hắn giờ không có linh lực... Nhưng vẫn còn linh hạch.

Hắn có thể cảm thấy suy nghĩ trong lòng đang chảy xuôi ánh sáng, dần sáng lên cũng tiếng tim đập.

Kiếp trước Đạp Tiên Quân dữ tợn mà điên cuồng cười lạnh tựa hồ lại hiện lên trước mắt——

“Người đã không còn linh lực, còn đánh tiếp với ta, linh hạch người sẽ vỡ nát. Sư tôn, người kiêu ngạo như vậy, chết cũng không cam lòng làm phạm nhân, có đúng không?”

Hắn biết nên làm gì.

Hốc mắt nóng lên, trong chiến hoả bay tán loạn, lòng Mặc Nhiên đã bình tĩnh trở lại.

Đời trước, Sở Văn Ninh dùng thân tuấn đạo, tự mình nói cho hắn, cái gọi là đứng đầu chúng sinh, mình thành tro, cũng không phải một câu hư ngôn.

Hắn tựa hồ lại thấy Sở Văn Ninh dùng linh hạch đã tiêu hao quá mức, một gương mặt tái nhợt trong kiếp trước.

Sư tôn hắn lúc ấy cho rằng mình nhất định sẽ chết, trước khi chết, y nói với Mặc Nhiên:

“Quay về thiện đi, đừng làm chuyện ác.”

Đại địa âm âm.

“Sao thế?”

“Sao thế này?”

Mọi người đứng như trời trồng, vừa tránh né, vừa tìm nơi phát ra động tĩnh.

Kỳ thật cũng không cần tìm.

Nơi Mặc Nhiên đứng, bỗng phát ra ánh lửa hùng hực—— đó cũng không phải ngọn lửa thật sự, mà là linh hạch hệ hoả tiêu hao linh lực quá mức thiêu đốt cao vút, khoá hoàn toàn Mặc Nhiên trong đó.

Mặc Vi Vũ.

Đạp Tiên Đế Quân kiếp trước, giờ là một đời tông sư.

Hắn... Hắn với tai hoạ lớn trước mắt, thế mà hắn... Thế mà vì cản hết thảy chuyện này...

Sống sờ sờ tự phá nát linh hạch mình!

Giống Nam Cung Tứ và Sở Văn Ninh, linh hạch vỡ nát làm hấn chột nhận được một lượng linh lực lớn nhất, hai mắt hấn bị ngọn lửa nhiễm tới đỏ đậm, trên gương mặt anh tuần đỉnh bạt không có quá nhiều biểu cảm đau đớn.

Giờ khắc này hấn là ai chứ?

Hấn có thể đừng là Đạp Tiên Quân bị vạn người thoá mạ nữa không.

Nếu có thể, hấn cũng muốn làm Sở Văn Ninh.

Linh hạch trong lồng ngực chậm rãi vỡ vụn, tan rã.

Ngọn lửa cháy càng ngày càng mạnh, xuyên qua mây mù, chiếu khắp trời cao.

Giờ khắc này, hấn bỗng cảm thấy những thứ thuần khiết khi còn nhỏ, giấc mơ sạch sẽ đều rơi lả tả xuống đáy lòng, hấn đứng trong ngọn lửa, hấn thấy Đoạn Y Hàn, thấy Sở Văn Ninh.

Nhìn thấy nàng vuốt ve gương mặt hấn trong phòng cứ cười, nói—— “Bảo ân đi, đừng mang thù.”

Nhìn thấy thiếu niên kia ngoài Vô Bi Tự, bưng nước cơm, thật cẩn thận đút cho hấn uống.

“Uống chậm chút, không đủ vẫn còn...”

Hấn hai đời này, vốn luôn chỉ muốn làm một người lương thiện.

Đời trước hấn không làm được.

Đời này quay đầu lại khi xưa, để tay lên ngực tự hỏi, tranh luận qua gần mười năm.

Hấn không biết nên bồi thường thế nào, ngày đêm dày vò, cũng không nhận được một kết quả.

Nếu hấn nói cho người khác, hấn cũng từng có mộng xưa làm hàn sĩ thiên hạ nổi danh, ai sẽ tin hấn?

Chỉ có cười nhạt, chửi rửa, chế nhạo.

Bởi vì hấn là Mặc Vi Vũ, hấn là Đạp Tiên Đế Quân.

Hấn bỏ qua, từng giết người, nên làm gì để đền bù, toàn là chuyện không đáng làm.

Đều sai cả.

Ai cũng không thể tha thứ cho hấn.

Có lẽ chỉ có ánh lửa ở đây, chỉ có linh hạch vỡ vụn, dùng thân tuần đạo, giờ đi theo con đường của Sở Văn Ninh kiếp trước, hẳn mới có thể được chút an ủi nhỏ nhoi.

Hắn mới có thể thật cẩn thận nói một câu:

“Nếu có thể, ta cũng muốn làm Sở Văn Ninh.”

Cầu xin các người, nghe thấy nguyện vọng này, đừng chê cười ta.

Đừng phỉ nhổ ta.

Ta rất ngốc, ngày tháng rất dài, cũng không có ai ở bên tương bồi.

Ta cứ như vậy trải qua hai đời, trải qua lỗi rẽ hai mươi năm.

Quá ngu ngốc, ta không biết vì sao cuối cùng mình lại rơi vào bóng tối không điểm dừng, ta cũng không biết vì sao cuối cùng mọi chuyện lại biến thành như vậy, quay đầu nhìn lại, đều sai cả rồi.

Ta không tìm thấy mẹ.

Cũng không tìm thấy sư tôn.

Cầu xin các người, Địa Ngục quá lạnh.

Để ta trở về được không...

Ta muốn về nhà.

[Husky] Chương 265: [Thiên Âm Các] Hai Sư Muội

Edit: Bubbuble

Nến cháy hết, lan tràn bóng tối.

Lửa dập tắt, chỉ còn tro tàn.

Nhưng bóng tối rồi sẽ được thắp sáng, tro tàn cũng được ủ ấm. Hắc cũng từng có những tháng năm tươi sáng rực rỡ, giờ phút này chẳng có lấy một người thấu hiểu, cũng chẳng có ai nhắc tới nữa.

Tia linh lực cuối cùng của Mặc Nhiên đã cạn kiệt.

Hắc nhìn nhĩa tước tan đi, âm binh trầm thổ, nhìn những quân cờ bị tách ra, người sống không còn bị khống chế. Hắc nhìn làn sóng đen mờ mịt sắp nuốt hết Tử Sinh Đỉnh dần dần tiêu tán, nhìn địa ngục tai kiếp cứ như vậy biến tan.

Người người đều nói hắc tội ác tà trời, chính hắc cũng cảm thấy như vậy. Nhưng ác quỷ này rốt cuộc lại làm ra sự tình so với thiên thần không chút khác biệt. Sở Văn Ninh là ngọn đuốc của hắc, hắc bước theo sau ánh sáng bập bùng trong đêm trường tăm tối, cứ vô thức mà đi.

“Ca!”

“Nhiên nhi!”

Hắc mơ hồ nghe được có người gọi hắc, hắc dường như thấy Tiết Mông lão đảo chạy về phía hắc, thấy Tiết Chính Ung và Vương phu nhân phá vòng vây trùng điệp lao tới bên hắc.

Nghe được tiếng gọi của họ, hắc chợt cảm thấy nhẹ nhõm. Hắc mở miệng, cơ hồ muốn cười nhưng nước mắt lại lã chã lăn dài trên khuôn mặt dính đầy huyết ô.

Hắc muốn nói: “Thực xin lỗi, ta làm không tốt.”

Nhưng lời nói nghẹn đắng trong cổ họng. Cuối cùng, hấn lại cầu xin:
“Đừng hận ta.”

Ta thật sự...

Thật sự vô cùng thích các người.

Thích bá phụ bá mẫu, thích Tử Sinh Đình, thích một đoạn ôn nhu, thích những thân nhân cướp đoạt được này.

Bá phụ, bá mẫu, Tiết Mông.

Đừng hận ta.

Trăm vạn binh lui, Mặc Nhiên ngã thật mạnh xuống mặt đất, đầy người bùn nhơ.

Kiếp trước Sở Văn Ninh bị trọng thương rơi vào hôn mê, bạch y nhiễm máu nhưng cả người vẫn như cũ có vẻ vô cùng sạch sẽ, thanh cao. Y và Mặc Nhiên lại không giống nhau, Mặc Nhiên trước nay đều dơ bẩn.

Ý thức dần trở nên mơ hồ, hấn cảm nhận được Vương phu nhân duỗi tay ôm lấy hấn, đôi tay mềm mại ấm áp, thanh âm phảng phất đau đớn thấu tâm can gọi hấn: “Nhiên nhi.”

Hấn nghe thấy Tiết Chính Ung tranh cãi cùng Mộc Yên Ly, gầm lên tức giận: “Gian kế? Còn có thể có gian kế gì nữa! Nếu quân cờ là do hấn triệu tới, sao có thể vì lui binh mà thành ra nông nổi này?”

Hấn nghe được Tiết Mông la lớn: “Đừng động vào hấn! Các người đừng động vào hấn! Đừng đưa hấn đi mà!”

Một mảnh hỗn loạn.

Mặc Nhiên cũng muốn giải thích, cũng muốn dặn dò, nhưng hấn rất mệt mỏi, thực sự sức cùng lực kiệt rồi.

Hấn khép mi mắt lại.

Giao Sơn.

Trong đại điện mệnh mông, ánh sáng từ trường minh đăng lạng lẽ lan tràn. Nơi đây không nhìn thấy nhật nguyệt, chẳng rõ ngày đêm, chỉ có từng giọt từng giọt sấp nấn chảy ra từ những chiếc hoa đèn chứng tỏ thời gian không hề bị ngưng đọng.

Sư Muội khoác áo choàng làm từ da bạch hồ ngồi trên đài cao. Hấn xoa xoa thái dương, nhắm mắt dưỡng thần.

Vị trí này vốn là nơi Từ Sương Lâm ngồi. Lúc trước hãn quan sát Từ Sương Lâm luyện chế từng quân cờ Trân Lung, tạo ra cực lạc và luyện ngục, một lòng ôm hy vọng xa vời có thể đem sư tôn của mình quay về nhân gian.

Hãn cảm thấy người này rất thú vị, đáng tiếc chung quy không thể giữ lại. Trước mặt hãn là một loại trận pháp có ảo ảnh vây quanh, mặt trên long xà tung hoành, phía dưới chỉ chít các điểm nhỏ nhiều màu sắc.

Đây là “Sa bàn*” mà kiếp trước Đạp Tiên Quân phối hợp Trân Lung Kỳ Cực sáng chế ra. Điểm màu đen là Trân Lung hắc tử, màu bạc là bạch tử, màu đỏ chính là quân cờ đã chết, còn những khối vuông nhỏ trên nền vải trắng đại diện cho thế lực đối địch —— Chỉ cần có sa bàn này trong tay, kể cả cách xa ngàn dặm hãn cũng nắm rõ ràng tình hình chiến cuộc.

**Sa bàn: Trong ngữ cảnh này là sa bàn quân sự, hiểu đơn giản là bản đồ quân sự với các ký hiệu điểm, đường nhưng dưới dạng mô hình.*

Sư Muội đặt sa bàn trên án, lại không hề liếc nhìn lấy một cái. Hãn biết rõ cuối cùng Mặc Nhiên sẽ lựa chọn thế nào, miếng vải này chẳng qua cũng chỉ là một món đồ có chút thú vị. Đạp Tiên Quân có vô số phương thức để thoát khỏi khốn cảnh, nhưng Mặc tông sư lại chỉ có duy nhất một con đường có thể đi, cho nên, chẳng có gì đáng để thưởng thức.

Không biết bao lâu trôi qua, cửa điện bỗng nhiên rộng mở, trong đại điện vang lên những tiếng bước chân rất nhẹ. Sư Muội vẫn không ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Người đến rồi sao?”.

Trước bức tường làm từ đá sáng đến độ có thể soi bóng người trong đó, một vị nam tử đang đứng im lìm.

Nam nhân vừa bước vào khoác áo choàng trắng như tuyết, vành nón hạ thấp che khuất một phần gương mặt. Hãn dừng ở giữa đại điện, dáng người thanh mảnh như một bông sen.

Nam tử mở miệng, tiếng nói thanh nhã nhưng ngữ khí lại trầm thấp: “Khi này bên ngoài truyền đến động tĩnh, Mặc Nhiên đem toàn bộ quân cờ của Đạp Tiên Quân nghiền nát.”

Sư Muội đến lông mi cũng không động, điềm đạm mà “Ừm” một tiếng, đáp: “Quả nhiên, hãn không có sự lựa chọn.”

Nam tử lại nói: "... Thân xác của Đạp Tiên Quân không ổn, cho nên những quân cờ hãn khổng chế đã sớm bắt đầu phản phệ người. Bây giờ Mặc Nhiên lấy linh hạch chi lực, đem chúng triệt để tháo bỏ. Người được giải thoát, cũng coi như là một chuyện tốt."

Sư Muội bật cười: "Vậy ư? Người là đang quan tâm ta sao?"

Nam tử không đáp, một lát sau, hần hỏi: "Sau đó, người dự định làm gì?"

"Vẫn theo kế hoạch cũ." Sư Muội cuối cùng cũng nhúc nhích, hần khẽ nâng eo, chậm rãi mở đôi mắt đào hoa cười cười, cả phòng như thể chìm trong khí xuân, "Không phải ta đã sớm nói cùng người rồi sao."

"... Ta biết người suy nghĩ cẩn thận, chu toàn. Nhưng người cũng biết rõ, Mặc Nhiên trả giá lớn như vậy để ngăn cản Trân Lung Kỳ Cục tàn sát bữa bãi. Môn phái tu sĩ lại không phải toàn kẻ ngốc, cũng chưa đến mức đối với chuyện này nửa điểm hoài nghi cũng không có."

Sư Muội cười cười: "Ta hiểu ý của người. Vì thay Tu Chân giới ngăn chặn một lần đại nạn, hần không tiếc phá vỡ linh hạch của chính mình. Anh hùng sao?"

"Người cảm thấy Tu Chân giới sẽ tôn hần làm anh hùng sao?"

Sư Muội không trực tiếp trả lời, hần vẫn như cũ khe khẽ mỉm cười, mười ngón tay giao nhau chống dưới cằm, ôn nhu hỏi người trước mặt: "Chuyện Mặc Nhiên làm này, có giống với Sở Văn Ninh kiếp trước không?"

Nam tử trầm mặc trong chốc lát mới đáp: "... Giống. Gần như là tái diễn."

"Tốt. Ta lại hỏi người, kiếp trước Sở Văn Ninh bị Đạp Tiên Quân giam lỏng chiếm đoạt, Tu Chân giới cuối cùng được mấy người chân chính để ý y, nhớ rõ y?"

"..."

Thấy hần không đáp, nét tươi cười trên mặt Sư Muội lại càng thêm cao thâm khó dò: "Gần như là không, đúng chứ? Ta đã từng nói với người. Những năm đó, Tiết Mông chạy ngược chạy xuôi, ban đầu còn có người nhỏ hai giọt nước mắt đồng tình, hứa hẹn sẽ giúp cậu ta một tay, đến Tử Sinh Đỉnh cứu người. Nhưng sau đó thì sao? Dưới ảnh hưởng của Đạp Tiên Quân, những lời hứa hẹn đó chỉ dính ở bên miệng. Thời gian cứ thế trôi đi, cảm động ban đầu cũng tan thành mây khói, mọi người chỉ càng lúc càng

cảm thấy Tiết Mông quá phiền phức. Thời điểm hắn chạy đi thỉnh cầu người khác, người ta liền nói với hắn —— Sở Văn Ninh ở trong cung lâu như vậy, có lẽ đã chết rồi. Vì một người chẳng rõ sống hay chết, sao có thể hy sinh tính mạng người khác?”

Nam tử thần bí lắc lắc đầu: “Sở Văn Ninh lúc ấy là thật sự không rõ tung tích, mà hiện tại Mặc Nhiên vẫn còn êm đẹp ở bên người bọn họ. Kể cả có nhân tâm, bọn họ cũng sẽ không đi thương tổn một người mới vì Tu Chân giới mà toàn thân tắm máu.”

Nghe hắn phản bác như vậy, Sư Muội không khỏi thở dài: “Người đó, sống ít hơn ta mấy năm, cho nên vẫn còn quá ngây thơ.”

Hắn vừa nói vừa đem tấm lụa gấm thu hồi lại. Ở mặt trên sa bàn, quân cờ toàn bộ đã biến thành màu đỏ, cũng có nghĩa chúng đều mất đi hiệu lực. Hắn lại không chút để ý, đem lụa gấm thả vào túi Càn Khôn.

“Thời điểm không liên lụy đến lợi ích của mình, ai ai cũng đều có thể rất cao thượng. Nhưng một khi đã tổn hại đến họ, họ sẽ dần dần bộc lộ ra bản chất súc sinh.”

Ngón tay thon dài đặt trên miệng túi nhẹ nhàng thắt nút lại, Sư Muội ngừng đầu nói: “Hiện giờ trong mắt bọn họ, Mặc Nhiên một nửa có thể là người tốt bị oan uổng, một nửa lại cũng có thể là ác nhân quỷ kế đa đoan. Ngộ thương người tốt tất nhiên đáng tiếc, nhưng tha nhân ác nhân lại có thể gây ra mưa máu gió tanh toàn bộ Tu Chân giới.”

“...”

Thấy đối phương trầm mặc lắng nghe, Sư Muội tiếp tục: “Cho nên, mặc dù linh hạch hắn đã vỡ vụn, thay Tu Chân giới chặn lại một lần đại nạn, nhưng trên người hắn vẫn còn quá nhiều điểm đáng ngờ. Nhân tính lại đa nghi, một khi đã tổn hại đến an nguy của chính mình, ai cũng sẽ lựa chọn nhổ cỏ tận gốc. Biến số nhỏ này cũng sẽ không thay đổi kết quả cuối cùng.”

Thần bí nam nhân hỏi: “Cho nên, người cảm thấy Thiên Âm Các vẫn có thể thuận lợi bắt giữ Mặc Nhiên?”

Sư Muội cười cười: “Thiên Âm Các là người của chúng ta, tất cả đều nằm trong kế hoạch. Đây là điều tất nhiên. Kế tiếp, chỉ cần nghĩ cách lấy được một mảnh nhỏ linh hạch của Mặc Nhiên, ta lại có thể một lần nữa thu thập

Đạp Tiên Quân dễ dàng sai bảo. Có lực lượng của hắn, còn có cái gì làm không thành.”

Nam tử không lập tức tiếp lời, một lát sau mới lên tiếng: “Nhưng ở một trần thế khác người đã thao túng hắn gần mười năm, lại có kết quả gì?”

Sư Muội hơi giật mình, tựa hồ bị ngữ khí chất vấn của nam tử đâm một nhát, sắc mặt chậm rãi trầm xuống, một lúc lâu sau mới híp mắt hỏi: “Lời này có ý tứ gì, người đang nghi ngờ ta?”

“... Không, ta không có nghi ngờ người.” Nam tử thở dài, “Ước nguyện ban đầu của người và ta đều giống nhau. Trên đời này chỉ sợ không ai có thể hiểu người bằng ta.”

Biểu tình lạnh lẽo của Sư Muội đến lúc này mới hơi hòa hoãn một chút. Nhưng con người xinh đẹp của hắn vẫn như cũ nhìn chăm chăm gương mặt dưới lớp nón kia của nam tử, tựa hồ muốn đánh giá xem lời nói của nam tử kia đến tột cùng có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả. Cuối cùng hắn nhấp nhấp môi mỏng, nói:

“Người hiểu rõ thì tốt. Mỗi bước đi của ta đều vì đòi lại những gì chúng ta nên có, cho nên hy sinh một chút cũng là điều khó tránh khỏi.”

“Ừm.”

“Người nói rất đúng, không ai hiểu ta bằng người.” Sư Muội nhẹ nhàng nói, “Ta sống giữa hai trần thế, thận trọng từng bước, rụt rè e sợ. Trừ người ra, ta hầu như không còn ai có thể tin cậy.”

“...”

“Cho nên người đừng làm ta thất vọng.”

Giọng nói của Sư Muội rơi xuống, khẽ khàng như cánh bướm đập dờn. Một hồi trầm mặc qua đi, nam tử thần bí cuối cùng cũng mở miệng. Ngữ khí bình thản, hắn hỏi: “Trong khoảng thời gian này, ta vẫn luôn muốn hỏi người một câu.”

“Câu gì?”

Bên ngoài Giao Sơn mây đen giăng đầy, gió nổi, cỏ cây hiu quạnh ngả nghiêng. Phảng phất trong tiếng gió gầm gào là vô số thanh âm gào khóc thảm thiết.

Nam tử nói: “Ta rất muốn biết, đời trước, vì chuyện của chúng ta rốt cuộc đã phải hy sinh những gì. Người nói thật với ta.”

Không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên hỏi như vậy, giữa chân mày Sư Muội dường như châm lên một ngọn lửa, ánh mắt u ám: “Không phải ta đã sớm nói với người hay sao? Chết một ít người vô tội, điều này quá đổi bình thường. Người nếu biết chúng ta từng bị giẫm đạp thế nào, liền sẽ ——”

“Một ít là bao nhiêu?”

Thanh âm ôn hòa mà kiên quyết đánh gãy lời Sư Muội. Sư Muội trong nháy mắt gần như câm nín.

Sắc mặt hắn tối hắc lại. Điều này thực sự kỳ lạ, bởi Sư Muội ngày thường là kiểu người không hi không nộ, nhẹ nhàng thanh thoát. Nhưng trước mặt nam tử thần bí này, hắn tựa hồ không ngại giương nanh múa vuốt. Như thế sát khí trên mặt hắn lúc này, nam tử căn bản không nhìn tới.

“Một ít chính là một ít, chẳng lẽ còn muốn ta phải lập danh sách những người vô tội tử nạn đưa người cùng xem xét sao?”

Nam tử lại nhàn nhạt cười, hắn nhẹ giọng nói: “Được rồi, người cũng biết, ta rốt cuộc không nhìn thấy.”

“...”

“Ta vẫn luôn rất phối hợp với người, từ lúc người tới tìm ta, nói cho ta biết chân tướng của kiếp trước. Nhiều năm như vậy ta vẫn luôn ở bên giúp người. Người ẩn núp ở Cô Nguyệt Dạ, ta liền ở Tử Sinh Đình qua mắt kẻ khác.” Nam tử nói, “Có một chút khó hiểu, tất nhiên cũng có hoang mang, nhưng tâm tư của người chính là suy nghĩ của ta, người theo đuổi chính là ta theo đuổi —— Vì điểm chung của chúng ta, ta sớm đã không màng sinh tử. Ta vẫn luôn cho rằng người cũng là dạng người này, cho nên ta có thể hy sinh cả bản thân mình, chỉ cần chúng ta có thể thành công.”

Sư Muội đột nhiên đứng dậy, đi qua đi lại.

“Người nói những lời này là có ý gì? Người không màng sinh tử, ý muốn nói ta sống cầu thả tạm bợ?”

Hắn phất tay áo, quay đầu nhìn chăm chăm bạch y nam tử, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo.

“Nếu người đã biết ta là dạng người gì, căn bản không nên nói ra những lời như vậy.”

“Ta biết.” Nam tử thần bí đáp, “Nhưng ta nghĩ, đời trước sau khi người già chết, lấy thân phận Hoa Bích Nam tránh ở phía sau màn, thao túng tâm cổ trùng —— Mười năm.”

“Tám năm.” Sư Muội ngắt lời hắn, “Sau đó Sở Văn Ninh đem địa hồn của chính mình phân làm hai, đột nhập vào thân thể hắn, ít nhiều gọi trở về một chút bản tính. Sau tám năm, hắn tự sát, chưa đến mười năm.”

“Được, tám năm.” Nam tử nói, “Tám năm này, người khuếch trương cừu hận trong lòng hắn, khiến hắn phạm phải tội nghiệt tày trời, chính là cách ước nguyện ban đầu của chúng ta càng ngày càng xa. Người thấy hắn trở nên như vậy, vì sao không sớm ngăn cản hắn?”

Sư Muội bật cười, hét lên: “Người có biết luyện một đóa Bát khổ Trường hận hoa như thế có bao nhiêu khó khăn gian khổ hay không?”

“... Ta biết.”

“Người có biết gieo cổ lên người, một khi cổ được giải sẽ không bao giờ có hiệu lực lần thứ hai hay không?”

“Ta biết.”

Sư Muội không cười nữa, trong mắt hắn lóe lên tia phản nộ: “Vậy người còn hỏi cái gì. Đối lại là người, người sẽ làm thế nào?”

Nam tử lặng im không đáp, thật lâu sau mới thở dài: “Không phải người đều đã thay ta lựa chọn hay sao?”

Sư Muội đột nhiên lúng túng.

Nam tử nói: “Ta không tự mình làm chuyện như vậy. Đã đi cùng con đường với người, cho nên ta biết nếu ta gặp cục diện đồng dạng cũng sẽ đưa ra quyết định giống nhau. Nhưng ta...”

Sư Muội nheo mắt, bước từng bước một xuống dưới điện, dừng lại trước mặt nam tử: “Nhưng người?”

“... Nhưng ta vẫn luôn vấn tâm hồ thẹn.”

Một mảnh tĩnh mịch.

Đột nhiên, Sư Muội túm lấy áo choàng của nam tử. Bàn tay xinh đẹp đeo nhẫn chạm khắc xà văn gặt gao nắm chặt lấy người trước mắt, lực tay bất

ngờ dùng sức.

Hắn căn rằng nói: “Hay cho vấn tâm hồ thẹn. Người và ta có khác gì nhau? Chuyện quá khứ từng chút từng chút có cái nào không phải chúng ta hai người cùng mưu hoa? Người không phải đã minh bạch rồi sao? Người không phải cũng tàn nhẫn độc ác cực điểm sao? Hiện tại người lại hồ thẹn? —— Vì cái gì?”

“...”

“Bởi vì người cảm thấy Từ Sương Lâm coi người là bạn, nhưng tới tận bây giờ người vẫn lừa gạt hắn, chỉ cho hắn Trọng Sinh Chi Thuật giả, khiến hắn thay chúng ta mở ra Thời Không Sinh Tử Môn? Cho nên người hồ thẹn?”

Nam tử nhẹ giọng nói: “Hắn đến chết cũng không bán đứng chúng ta.”

Sư Muội sững sốt một chút, ánh mắt chớp động khốn đốn cùng bi phẫn: “Được, được lắm —— Cứ coi như khi ấy là do người bất đắc dĩ —— Còn gì nữa? Người tận mắt thấy hàng ngàn hàng vạn quân cờ ngã xuống, người là vì những kẻ đó mà đau lòng, tự trách?”

Nam tử lại rất bình tĩnh: “Trong lòng người chẳng lẽ không có nửa điểm tự trách sao?”

“Người...” Sư Muội căn rằng, ánh mắt hắn phảng phất chút điên cuồng cùng giễu cợt. Hắn nhìn chằm chằm người trước mặt, nhìn thật lâu, giống như đang chiêm ngưỡng một thứ thiên hạ đại kê cười, lại cũng tựa như đang xem xét một tên phản đồ khiến hắn toàn thân lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, hắn như thể vừa tìm được một từ ngữ độc ác. Hắn cười rộ lên, lộ ra những thanh âm tàn nhẫn, đâm xuyên vào máu của nam tử kia.

“Tốt, rất tốt. Người nói nhiều lời hay như vậy. Tự trách ư, hồ thẹn ư? Nhưng nói cho cùng, người vẫn là đang thương tiếc đi?”

Nhìn giữa chân mày đối phương châm lên một sợi âm u mờ mịt, ánh sáng lập lòe trong mắt Sư Muội lại càng rạng rỡ. Hắn tựa như một con kèn kèn vây hãm con mồi, bay lượn, xoay quanh, chờ cho đến khi con mồi tắt thở, trong nháy mắt liền lao vào ngấu nghiến.

“Người bỗng nhiên đến hưng sư vấn tội với ta. Người đại khái cảm thấy hối hận bởi chính mình gián tiếp tạo nên trăm vạn quân cờ Trân Lung. Đại khái cảm thấy hối hận bởi chính mình tận mắt nhìn thấy Từ Sương Lâm chết.

Nhưng ta quá hiểu người. Ta biết người là người như thế nào —— Tự trách hay hổ thẹn vốn dĩ chẳng hề tồn tại trong người người. Người với ta giống nhau, đều máu lạnh, bạc tình.”

Con kèn kèn mang theo hơi thở tử vong càng ngày càng sát lại gần, mỗi lúc thêm lạnh lẽo.

“Căn bản người không hề sám hối. Đừng tự huyễn hoặc chính mình!”

Hắn nhếch miệng, ngạo nghễ cười rộ lên.

Năm người khác bảy tấc Sư Minh Tịnh, cả đời vĩnh viễn ưu nhã, thông dong.

Hắn gần từng chữ một.

“Theo như ta thấy, người chẳng qua đang thương tiếc đôi mắt của mình.”

Nói đoạn, Sư Muội rút bên hông ra một thanh chủy thủ, chậm rãi dùng đuôi dao đẩy mũ áo choàng xuống, từng chút từng chút, đột ngột phơi bày.

Áo choàng rơi xuống, phía sau lớp vải trắng lộ ra một dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Dáng vẻ tuyệt thế, mặt mày ưu nhã.

Hai người bọn họ, khuôn mặt lại giống nhau như đúc!

Chỉ là Sư Muội khoác áo choàng hai mắt đã hồng, che lại bởi một băng vải trắng như tuyết.

Sư Muội nhìn áo choàng của nam tử bị xốc lên, cười lạnh nói: “Sư Minh Tịnh, người nhìn rõ chính mình đi. Thứ người thương tiếc, chẳng qua là người hy sinh nhiều hơn ta. Ngày đó tình huống ở Giao Sơn đi tới cục diện gần như bế tắc. Để nhiều loạn Sở Văn Ninh, chúng ta đành phải thương lượng đưa ra chiêu cuối cùng —— Chung quanh nhiều người quan sát như vậy, chúng ta tất không thể diễn trò múa rìu qua mắt thợ. Cuối cùng người mất đi đôi mắt, nhưng ta lại vẫn còn nguyên vẹn, cho nên người ghen ghét.”

“... Nếu ta ghen ghét, từ lúc bắt đầu sẽ không đáp ứng kế hoạch này của người, sẽ không tính toán đến bước tồi tệ nhất là hy sinh chính mình. Kỳ thật đối với ta mà nói, chúng ta cho dù chỉ còn một người tồn tại cũng có thể hoàn thành sự tình còn dang dở. Ta cần gì phải ——”

Lời còn chưa nói hết lại bị đánh gãy.

“Ai?!”

Chủ thủ ném ra chuẩn xác lao đi, găm vào cột đá phía trên.

Sư Muội ngoái đầu nhìn lại, thanh âm lạnh lẽo nói: “Đi ra!”

Hoàng Khiếu Nguyệt đầu bù tóc rối suy yếu đến cực điểm từ mặt sau cột đá bước ra.

Ngày ấy hãn phản bội mọi người, tìm kiếm kho tàng tại Giao Sơn lại vô tình kích hoạt cơ quan, bị nhốt lại trong mật thất vô pháp thoát thân. Mật thất Nho Phong Môn vàng bạc bảo khí, kiếm phổ bí tịch, cái gì cũng không thiếu, chỉ duy nhất thiếu đồ ăn.

Giang Đông đường bị giam trong mật thất, tay chân tương tàn, mạnh hiếp yếu, người ăn thịt người, cuối cùng chỉ còn một mình Hoàng Khiếu Nguyệt.

Hãn ăn xong tên đệ tử cuối cùng, lần mò sờ soạng rốt cuộc cũng tìm được đường ra khỏi mật thất, không ngờ lại gặp phải sự hình quỷ quyết đến nhường này.

—— Hãn nhìn thấy gì? Hai Sư Minh Tịnh?

Hoàng Khiếu Nguyệt nghĩ thế nào cũng không hiểu.

Lấy đầu óc hãn, nhiều nhất cũng chỉ có thể suy đoán được đây là một cặp huynh đệ sinh đôi, tuyệt sẽ không nghĩ đến dưới tác dụng của Thời Không Sinh Tử Môn, cùng lúc xuất hiện hai Sư Muội của hai trần thế.

Nhưng càng nghe hai người đối thoại lại càng thấy kỳ quặc. Hoàng Khiếu Nguyệt cáo già xảo quyết, mơ hồ cảm thấy không ổn, muốn lảng lạng rời đi trước. Ai ngờ Sư Muội tai mắt nhạy bén, vậy mà có thể phát giác ra hãn.

Sư Muội nheo mắt: “Ta lại tưởng là ai, nguyên lai chỉ là một con chuột già.”

Tầm mắt hãn dời đi, hạ xuống y phục trên người Hoàng Khiếu Nguyệt:

“Máu... Giao Sơn không có động vật, máu gì thế?”

Hãn im lặng trong khoảnh khắc, tựa hồ đã thông suốt.

Môi răng khê mở, thanh âm mang theo ý khinh thường.

“Máu người?”

Hoàng Khiếu Nguyệt cảm nhận được sát khí, lập tức nhắc chân chạy.

“Người nghĩ mình có thể chạy đi đâu?”

Sư Muội áo xanh phiêu dật, thân nhẹ như điều, ngay lập tức đã vững vàng đứng trước mặt Hoàng Khiếu Nguyệt, nâng lên đôi mắt mênh mang ướt át như mưa bụi.

Đáng tiếc ánh mắt hắt quá lạnh, mưa trong mắt đã đông lạnh thành băng.

“Lão thất phu. Có lẽ người không biết, sự tình khiến ta ghê tởm nhất trên đời chính là người ăn thịt người.”

—— Đây là câu cuối cùng mà Hoàng Khiếu Nguyệt nghe được.

Trong đại điện nồng nặc mùi huyết tinh. Sư Muội nhìn Hoàng Khiếu Nguyệt ngã trên mặt đất, máu loãng từ lỗ thủng trước ngực ào ạt chảy ra, mày ngài nhíu lại.

Hắn vừa lau máu trên tay vừa nói: “Thứ đồ vật ghê tởm.”

Quay đầu lại, hắn nhìn chăm chăm một Sư Muội khác trong chốc lát.

Sau đó ngũ khí chậm rãi trầm xuống.

“Hai đời, thế nhân có rất nhiều kẻ cầm thú như Hoàng Khiếu Nguyệt, người cũng đã thấy rồi phải không? Cho nên Tu Chân giới nên sớm được trọng tể. Mặt khác, người cũng đừng nghĩ quá nhiều. Ta đã nói với người rồi, sẽ không để người phải hy sinh vô ích. Chờ đến khi sự tình chấm dứt, ta lập tức nghĩ cách chữa khỏi đôi mắt cho người.”

“...”

Thấy Sư Muội khoác áo choàng trắng vẫn không lên tiếng, hắn chuyển động tròn mắt, nhàn nhạt nói: “Đừng ngoan cố... Được rồi, ta đáp ứng người, nếu không có sự bất đắc dĩ sẽ không liên lụy đến người vô tội. Như vậy người yên tâm rồi chứ? Hải lòng chưa?”

Nghe được một câu này, bạch y Sư Muội vẫn luôn cứng đờ mới chậm rãi thả lỏng. Hắn mấp má môi, tựa hồ muốn cùng chính mình nói điều gì đó. Nhưng sau một hồi náo động, Sư Muội đến từ tiền kiếp tâm tình trở nên cực kém, không hề có ý muốn nghe đã rảo bước rời khỏi chính điện.

[Husky] Chương 266: [Thiên Âm Các] Sưởi ấm vì người

Edit: Chu

Beta:

Sau Giao Sơn có một đường mòn cổ, được bụi cỏ trùng trùng điệp điệp che khuất, từ đường mòn đó lên, là Thanh Đàm Cung dùng để nghỉ ngơi khi thờ cúng tổ tiên. Cung điện không lớn, nhưng hành lang nhỏ dài gấp khúc, vào cảnh bên trong, sinh trưởng một loại hoa Dạ Long Huyết tản ra ánh sáng, giờ đã qua độ nở hoa, chỉ còn rải rác mấy cây còn nở rộ, như sao đêm lác đác, cổ chiếu sáng bầu trời.

Sư Muội vào sâu trong bụi cây, ở đó có một suối nước nóng. Hắn cởi y phục, ngón chân trắng như ngọc dẫm lên bờ cát, rũ mắt nhìn mình trong hồ. Hắn vươn tay, chậm rãi xoa ngực——

Nơi đó từng vì cấm thuật phản phệ mà thối rữa một mảng lớn, nhưng giờ hắn không lo lắng, hết thầy đều theo kế hoạch, hết thầy đều sẽ tốt hơn.

Hắn bước vào suối nước nóng, trong suối nước nóng mờ mờ khí tức của rồng, ngâm thật thoải mái, Sư Muội dựa vào cạnh hồ, nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền tới tiếng sột soạt, Sư Muội không mở mắt, chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Ai?”

Nam Cung Liễu chui ra từ lùm cây, trên tóc vẫn còn một đoá hoa Long Huyết.

Gã thấy Sư Muội, cười rất vui vẻ: “Bạn thân ca ca tắm hả? Ta có thể giúp kỳ nơi không với tới không?”

Sư Muội nói: “Không cần.”

Nam Cung Liễu gãi gãi đầu: “Vậy, ta không có đây nữa, ta đi trước nhé. Nếu không huynh ngâm người, ta mặc xiêm y, huynh cũng mệt.”

Trong hơi nước bốc lên, Sư Muội khẽ cười, khuôn mặt hẩn trong nước suối càng trong sáng hơn, tựa như miếng băng mỏng mùa đông, trong suốt dễ vỡ, lại lạnh thấu xương.

Hắn hé đôi mắt đào hoa, cười như không cười mà nhìn Nam Cung Liễu: “Tại sao ta lại mệt?”

Nam Cung Liễu lại rất ngay thẳng: “Tại huynh đẹp đó.”

“Ồ... Người là con nít con nôi, cũng biết xấu đẹp?”

Nam Cung Liễu thở mạnh: “Ta năm tuổi rồi, không phải trẻ con nữa.”

Sư Muội như vui vẻ, nụ cười càng sâu: “Được, coi như ca ca sai rồi. Tối, ca ca hỏi người. Ta với Đạp Tiên Quân, người thích ai hơn?”

“Đương nhiên là bạn thân ca ca nha.” Nam Cung Liễu không cần nghĩ ngợi nói, “Đạp Tiên Quân là ai, đệ có biết hẩn đâu.”

“Vậy đổi cách nói đi.” Sư Muội nói, “Ta với Mặc Nhiên kia... Người nhớ mà nhỉ? Hẩn từng chơi với người.”

Nam Cung Liễu ngậm ngón tay, nghiêm túc nghĩ một lát, gật đầu.

“Ta với hẩn, người thích ai hơn? Đừng lựa chọn vì người có quen hay không, ta hỏi xấu đẹp trong mắt người thật.”

Lúc này Nam Cung Liễu không trả lời ngay, gãi nghiêng đầu, suy tư hồi lâu, mới nói: “Đương nhiên vẫn là bạn thân ca ca rồi.”

Sư Muội như bị lấy lòng: “Ồ? Người nói thử xem, hẩn không tốt ở đâu?”

“... Ta không biết nói sao.”

“Vậy sao người lại thích ta hơn?”

Nam Cung Liễu có vẻ hơi ảm ức: “Ta cũng không biết... Cảm thấy đẹp thì đẹp thôi mà.”

Sư Muội yên lặng chốc lát như nghĩ gì đó, chợt ra khỏi nơi sâu của suối nước nóng, tới chỗ nước nông, tay gác lên bờ hồ, lộ ra bờ lưng cong nhu mỹ, cười ngâm ngâm nói: “Người tới đây.” Hắn nói, vẫy bàn tay ướt sũng với Nam Cung Liễu, Sư Muội đứng thẳng người trong nước ấm.

“Ái nha——”

Sư Muội buồn cười: “Người kêu cái gì? Đều là nam, có gì để xấu hổ?”

Nam Cung Liễu đảo mắt vòng vòng, lâu bầu nói: “Mới không phải xấu hổ, huynh làm nước bắn vào mắt ta rồi.”

Sư Muội không quan tâm mắt gã có gì không, hần kéo tay Nam Cung Liễu, khiến đối phương nhìn thẳng vào mình. Vì thế vết sẹo dữ tợn ở ngực kia, cứ thế triệt triệt để lộ ra dưới mắt Nam Cung Liễu.

“Người nhìn đây xem. Sợ không?”

Miệng vết thương kia thối rữa lợi hại, còn chảy mủ ra ngoài. Nam Cung Liễu liếc mắt một cái, đã ghét tới độ quay đầu đi, rốt cuộc gã lời trẻ nhỏ không cố kỵ, nói: “Thật ghê tởm.”

Nụ cười Sư Muội không đổi, nhưng ánh mắt lại lạnh đi: “Giờ người còn thấy ta đẹp không?”

“...” Nam Cung Liễu cố gắng thoát khỏi kiềm chế của hần, nhưng sức Sư Muội quá lớn, gã không vùng ra được, cuối cùng trong mắt gã hiện một tầng hơi nước, có hơi sợ hãi, co rúm lại, “Huynh, huynh thả ta ra. Ta không thích thế.”

“Người nhìn cho cẩn thận.”

“Ta không muốn—— Ái da!”

Một tiếng răng rắc giòn vang, vì dùng sức quá lớn, nên Sư Muội bẻ trật khớp tay Nam Cung Liễu. Ánh sáng trong mắt hần chớp động không nói nên lời là cáu giận hay là không cam lòng, gần như là cố chấp: “Vừa rồi không phải bảo ta đẹp ư? Sao rồi, vì một chút vết thương nhỏ, mà từ đẹp thành xấu?”

“Không phải...”

“Có phải mỹ nhân chỉ cần chút tì vết, đã bị người ta chán ghét?” Sư Muội tới gần gã, “Triền miên ngày xưa, biến thành nhìn đã chán ghét, khao khát ngày xưa, biến thành thứ ghen ở cổ.”

Nam Cung Liễu rốt cuộc không nhịn được, khóc lớn: “Ta nghe không hiểu, ta nghe không hiểu! Huynh thả ta ra, ta không muốn ở đây nữa.”

Gã la hét âm ỉ khiến Sư Muội vốn tâm tình âm trầm trở nên càng tối tăm, trong mắt hần như có mây đen sóng lớn, đột nhiên giơ tay, tát lên má Nam Cung Liễu.

Hần cuối cùng buông Nam Cung Liễu ra, lạnh lùng nói: “Phế vật, cút đi.”

Chờ Nam Cung Liễu khóc lóc đi xa rồi, Sư Muội quay về sâu trong suối nước nóng lần nữa. Quanh mình cảnh vẫn vậy, hoa Long Huyết nở rộ, trong

không khí ngập tràn hương thơm nhàn nhạt, nhưng tâm tình hân hoan lúc đầu của hần biến mất hoàn toàn, lòng hần chỉ còn tức giận, tức giận vô biên vô hạn.

Hần bỗng hắt văng mặt nước, bọt nước bắn khắp nơi, hơi bình tĩnh lại.

Gợn sóng tan, lại chiếu gương mặt ôn nhu như cũ, vẫn là bóng vết thương thối rữa nơi ngực.

Sư Muội phần nộ sinh ra mờ mịt vô lực. Hần lại dựa vào cạnh hồ lần nữa, nâng mi, nhìn màn trời.

“Người đều sẽ thay đổi.”

Hần lẩm bẩm.

Tựa như hạt giống sẽ nảy mầm, chồi non xanh biếc, giữa lá xanh lộ ra một đoá hoa, đoá hoa thừa thớt khó khăn, hoa rơi sẽ bị nghiền nát thành bùn.

Thời gian không thấy không chạm được, nhưng mỗi người đều bị nó lén lút ăn mòn, có người bị cắt mất nanh vuốt, có người bị mài mòn góc cạnh.

“Đều sẽ thay đổi...”

Hần vốc một vốc nước, tạt lên mặt mình.

Chính hần kiếp trước và kiếp này đều biết, nhưng hần từ lúc nào đã bắt đầu bước đi lạc lối, từ đó không thể quay đầu?

Tắm rửa thay y phục xong, Sư Muội buông mái tóc đen dài, trong đường nhỏ thoảng hương thơm về mặt thất Giao Sơn. Đứng trước cửa trong chốc lát, đẩy tay mở cửa.

Lúc màn đêm buông xuống, ánh đèn trong mặt thất cơ hồ đều tắt, chỉ còn lại một ánh lửa lẻ loi, đốt phía sau rèm.

Sư Muội bất động thanh sắc vào phòng, không phát hiện ra bất luận động tĩnh gì, duy nhất mang vào theo chỉ có mùi hương bồ kết nhàn nhạt. Nhưng cũng chính vì mùi hương này, đã làm kinh động nam nhân nằm sâu trong rèm.

Đạp Tiên Quân giọng khàn khàn hạ thấp vang lên: “Ai?”

Sư Muội u ám nói: “... Ta.”

Trong rèm im lặng giây lát, truyền ra tiếng y phục sột soạt khi xoay người, Đạp Tiên Quân cười lạnh: “... Chủ nhân thật phong nhã. Đêm hôm khuya

khoắt không ngủ, tới rình nghe lén bên tường phòng bốn toạ làm gì? ... Ngài không nóng à?”

Sắc mặt Sư Muội càng lạnh: “Người cũng một vừa hai phải thôi. Giết chết y rồi cũng chẳng có ai chơi được.”

Giọng Đạp Tiên Quân lười biếng, tiếng trầm thấp quyện trong biếng nhác: “Chủ nhân cứ yên tâm đi, bốn toạ ở trên giường không có đam mê biến thái nào. Tình yêu cũng cụ thể một kiểu, với chuyện rảnh rồi khua môi múa mép, cho răn căn người, bịt mắt chơi giải đố cũng chẳng có hứng thú gì. Không làm chết ai đâu.”

“...”

Rảnh rồi khua môi múa mép, cho răn căn người, bịt mắt chơi giải đố—— cho dù lòng không chú ý cũng biết hăn nói tới ai.

Lửa giận trong lòng Sư Muội bùng lên, tiến tới loạt xoạt vén màn ra, tựa như đao kiếm va chạm, toé lửa khắp nơi, Sư Minh Tịnh đen mặt đối diện với gương mặt anh tuấn của Đạp Tiên Quân.

“Người——!” Lời còn chưa nói xong, hăn bỗng dừng lại.

Hăn vốn tưởng Đạp Tiên Quân và Sở Văn Ninh cửu biệt gặp lại, đương nhiên sẽ như chết đói, suồng sã đủ kiểu.

Nhưng sau màn đã bị vén lên, tình hình trước mắt thực sự khiến hăn ngoài ý muốn.

Hăn thấy Sở Văn Ninh mơ màng ngủ, khuôn mặt nóng bừng đỏ ửng, đang phát sốt. Mà vạt áo Đạp Tiên Quân hơi mở ra, lộ ra phần ngực trơn bóng cân xứng, ôm người trong lòng, trầm mặt, bàn tay lớn vuốt ve mái tóc người trong lòng. Dáng vẻ tuyệt đối không thể buông tay đáng ghét.

Sư Muội nói: “... Người đang làm gì đây?”

Vẻ mặt Đạp Tiên Quân khinh thường: “Người cho rằng bốn toạ có thể đang làm gì?”

“...”

Bỏ đi, hà tất phải so đo với người chết.

Sư Muội nhắm mắt, cố gắng áp xuống ngọn lửa trong lòng nhưng lửa trong ngực vẫn cháy le lói, nhất thời không có cách dập, cuối cùng không nhịn được lạnh lùng trào phúng nói: “Không ngờ tới Đạp Tiên Đế Quân đã lớn

như vậy, đi ngủ vẫn cần sự phụ ở bên. Ta nghĩ nếu không phải vì sợ tối, thì chắc là đang muốn làm nũng sự phụ nhỉ.”

Không thể không nói những lời này của Sư Muội thực sự có hiệu quả, Đạp Tiên Quân lập tức nguy hiểm mà nheo mắt lại, hắn theo bản năng muốn giơ tay đẩy Sở Văn Ninh hôn mê trong lòng ra, hoặc là dứt khoát một chân đá xuống giường, như vậy thoát nhìn có lẽ sẽ phi thường có khí thế.

Nhưng Sư Muội tới gần, cuối cùng hắn làm, lại là ôm nam nhân trong lòng càng chặt hơn, tay áo to rộng vung lên, che khuất khuôn mặt Sở Văn Ninh.

Làm xong việc này, Đạp Tiên Quân mới âm trầm nâng mắt lên: “Chuyện của bốn toạ, liên quan gì tới người chứ.”

Sư Muội căn vặn nói: “Tranh luận cũng phải biết điều, người cũng không nghĩ tới ai tạo ra người?”

“Hàn Lâm Thánh Thủ há mồm ngâm miệng cũng chỉ có một câu uy hiếp bốn toạ như vậy.” Đạp Tiên Quân lạnh lùng nói, “Thật sự là có tiền đồ quá lớn.”

“Người——!”

Sư Muội liên tục bị hấn chống đối, chung quy vẫn khó nhịn nổi, hắn giơ tay sắc bén, đâm lên trán Đạp Tiên Quân, độ vào chút linh lực.

“Hồn tụ.”

Chú quyết từ đôi môi no đủ niệm ra, nhưng đôi mắt Đạp Tiên Quân vẫn cứng rắn hung ác kinh người duy trì thật lâu, lâu tới mức lòng Sư Muội run sợ, thậm chí cảm thấy tên nam nhân này sắp thoát ly hoàn toàn khỏi khống chế của mình.

Trán hấn rịn mồ hôi mỏng, giằng co với Đạp Tiên Quân, cuối cùng cơ hồ hao hết linh lực toàn thân, quát khế nói: “Hồn tụ!!”

Lúc này, thân hình Đạp Tiên Quân hơi cứng lại, sau đó ánh mắt mới rốt cuộc tan rã.

Sư Muội thu linh lực, thở hỗn hển, che vết thương trước ngực, mắt hoa lên. Hắn vì lý do thể chất, linh hạch và linh lực đều hạ đẳng, cho dù khổ sở tu luyện chăm chỉ cũng không thể sánh vai với kẻ khác. Ngày thường dùng được đương nhiên lợi hại, nhưng một khi cần tới linh lực, thân thể hấn căn bản không chống đỡ nổi.

Sư Muội nhắm mắt lại, ngừng trong chốc lát, mới nhìn về phía Đạp Tiên Quân lần nữa: “Ta hỏi lại người lần nữa, người lúc này đang làm gì?”

Bởi vì bị khống chế, nên Đạp Tiên Quân không có chút cảm tình gì nói: “Y phát sốt, sợ lạnh.”

“... Cho nên?”

Người gỗ chỉ còn một một sợi thức hồn kiếp trước, cái xác không hồn nhàn nhạt nói: “Có bốn toạ ôm, y sẽ ấm hơn một chút.”

“...”

Sư Muội nhìn chăm chăm Đạp Tiên Quân thật lâu.

“Sưởi ấm?” Mối nhát màu của hắc giết giết, bỗng dừng cười thành tiếng, tuy rằng trong mắt đào hoa không hề có ý cười, “Mặc Nhiên, người điên rồi? Người tự sờ độ ấm trên người người mà xem—— người là cái gì? Toàn thân người lạnh như băng, người đã chết từ lâu rồi, thân thể vô tâm vô phế không có nhiệt độ, người cũng đã lạnh lẽo như băng, người còn muốn ủ ấm cho y?”

Đôi mắt đen trống rỗng của Đạp Tiên Quân tựa hồ hiện lên một tia đau đớn, nhưng đau đớn kia lướt qua giây lát, hắc chung quy cũng chỉ là một thi thể.

Sư Muội nói: “Dậy.”

Đạp Tiên Quân nghe lệnh cũng không lập tức đứng dậy, mi đen hắc nhú chặt, tựa hồ đang dùng ý chí giãy dụa với khống chế của Sư Muội.

“Người dậy cho ta!”

Mệnh lệnh càng mạnh, dưới miệng lưỡi hung ác như vậy, Đạp Tiên Quân rốt cuộc nghe lời.

Hắn chậm rãi đứng dậy từ giường, y phục vẫn mở rộng, nhiệt độ cơ thể Sở Văn Ninh vẫn còn lưu lại tại lồng ngực đã không còn phập phồng của hắn.

Sư Muội âm trầm nói: “Đi ra ngoài.”

Đạp Tiên Quân chậm chạp rời đi vài bước như vậy, đột nhiên ngừng lại, thấp giọng nói một câu: “Có.”

“... Cái gì?”

Đạp Tiên Quân cứng đờ lặp lại: “Có.”

Sư Muội nhất thời không kịp phản ứng lại, hỏi: “Có cái gì?”

“Độ ẩm.” Tên nam nhân này ngu ngốc nâng tay lên, vuốt ve trên lồng ngực của mình, vuốt ve độ ẩm Sở Văn Ninh để lại cho hắn, “Ở đây, ẩm.”

Sư Muội tựa hồ bị chọc cười, nổi giận, không có gì làm hắn ảo não hơn con rối trong tay không thuận theo, hắn quát khê nói: “Người cút ra ngoài cho ta.”

Đạp Tiên Quân lại đi hai bước, nhưng lần này thật sự chỉ là hai bước, biểu tình hắn bỗng dưng thành đau khổ.

“Không...” Hắn ôm đầu, gân xanh trên tay nẩy lên, cả người đều phát run, hắn phát ra tiếng thở dốc trầm thấp, “Bốn toạ... Không cam lòng... Lại có thể, có thể như thế... Như thế...”

Hắn nhắm chặt hai mắt, ý chí hắn hoặc mạnh hoặc yếu, ký ức lúc xa lúc gần. Hắn đang giãy dụa, đang rối rắm, mấy phen chìm nổi, hai đời tra tấn.

“... Đợi ... Người... Làm càn...!!”

Ni non đột nhiên dừng lại, run rẩy bỗng im bật.

Sư Muội kêu thành tiếng, che ngực lại—— Khi Đạp Tiên Quân thoát khỏi kềm chế luôn phản phệ lại hắn mạnh mẽ. Hắn cơ hồ lão đảo lui một bước. Ngay sau đó, hắn thấy Đạp Tiên Quân bỗng mở to mắt, trong mắt huyết tinh hung thần như sương mù lan toả khắp nơi.

“...”

Cặp mắt chim ưng đen, mặt không còn vẻ mê mang, bóng dáng mình là một gương mặt lạnh lùng.

Sắc mặt Sư Muội trắng bệch, chậm rãi nói: “Người khôi phục càng lúc càng nhanh.”

Đạp Tiên Quân không lên tiếng, đáy mắt lướt qua ánh sáng như tuyết, hắn khê thở phì phò, giơ tay triệu Bất Quy.

Sư Muội khê nâng cằm, tầm mắt rời từ trên chuôi đao, rơi xuống bộ mặt hổ báo của Mặc Nhiên: “Làm sao, giận rồi? Muốn giết ta?”

Lưỡi đao đen nhánh không có ánh sáng xoạt một tiếng nâng lên, chớp mắt đã kề bên cổ trắng như tuyết của Sư Muội, dùng sức cực tàn nhẫn, thậm chí cắt rách da thịt, rịn ra máu.

Sư Muội không lui, cười lạnh nói: “Để quân bệ hạ, người giờ có thể cử động, đều dựa vào linh lực của ta liên kết, nếu giết ta, người cũng chết.

Chuyện này người không phải không rõ.”

“...”

Sư Muội tiếp tục nói: “Luận thực lực, ta quả thật không đánh lại người. Nhưng người tự nghĩ kỹ, người muốn cá chết lưới rách, hay là muốn tiếp tục sống trên đời này.”

Tay Đạp Tiên Đế Quân cực ổn định, không hề run.

Nhưng một lúc sau, lại bỗng dừng trở tay thu hồi Bất Quy, quay đầu đi chỗ khác.

Sư Muội thấy hãn thu đao, liền nâng tay lên, thông thả ung dung sờ qua vết máu giữa cổ, sau đó nói: “Cũng may người không ngu ngốc quá mức.”

“...”

“Về sau đừng động hay không động cũng kêu đánh kêu giết. Kỳ thật quan hệ của hai ta, trong lòng người cũng hiểu rất rõ.” Sư Muội nhìn thoáng qua Đạp Tiên Quân, “Người tựa như lưỡi đao đã mòn, ta khôi phục lại người thành tốt như xưa. Tiếp tục làm lưỡi đao sắc bén của ta. Mà người thì sao, người có lẽ định sau khi khôi phục, hoàn toàn thoát khỏi khống chế của ta, muốn đầu ta.”

Tròng mắt Đạp Tiên Quân chuyển động, nghiêng qua, lạnh như băng mà nhìn hãn.

“Mấy năm nay, người ở một hồng trần khác tiếp tục làm việc thay ta. Tàn dư Sinh Tử Môn cực kỳ nhỏ hẹp, khó có thể hơn người, thông thường ta đều dùng bồ câu gửi thư tới cho người. Nhưng chúng ta thì thoảng cũng dùng cổ trùng bù đắp cho nhau, liên hệ nội tâm. Cho nên ta đương nhiên biết người nghĩ gì, người không cần giật mình.”

Đạp Tiên Quân rốt cuộc mở miệng, lãnh đạm nói: “Thấy người đứng cách cũng không xa, con mắt nào của người thấy bốn toạ giật mình?”

“...” Sư Muội mím môi, sắc mặt càng trầm, sau đó hãn nói: “Được. Nếu người biết rõ lợi và hại của chuyện này, vậy hãn càng nên nhịn tới giờ. Chúng ta đồng lòng hợp lực, chờ ngày đại cáo thành công kia, nhìn lại, đến tột cùng là người có thể phản phệ ta, hay là ta được một thanh vũ khí sắc bén bách chiến bách thắng.”

Đạp Tiên Quân nói: “Rửa mắt mong chờ.”

Sư Muội đang muốn nói gì, bỗng nhiên, Sở Văn Ninh trên giường phát ra một tiếng rên rất nhỏ. Chỉ là một tiếng này nhẹ như hoa quỳnh trong nháy mắt, nhưng hai nam nhân đang đấu võ mồm lại lập tức quay đầu qua.

“Văn Ninh?”

“Sư tôn——”

“...” Sư huynh đệ ngày xưa đối diện nhau, Đạp Tiên Quân hung ác nham hiểm không hề rảnh. Một lát sau, tròng mắt hắn chuyển động, từ trên người Sư Muội, chuyển qua trên người Sở Văn Ninh hôn mê không tỉnh.

Một lát sau, hắn lại dùng một loại miệng lưỡi không để ý lắm nói: “Người này đã nóng rất nhiều ngày. Làm sao cũng không đỡ hơn, nếu còn như vậy tiếp, y có thể hay không sẽ...”

Lời nói tới đây không có thêm gì nữa, Đạp Tiên Đế Quân giết người như ma đang nói đến chữ nào đó, liền dừng lại. Hàng mi dài của hắn giật giật, nhắm mắt lại.

Sư Muội lại chẳng có hề gì: “Muốn hỏi gì? Muốn hỏi y có thể chết không?” Không biết có phải ảo giác không, gương mặt vốn tái nhợt của Đạp Tiên Quân càng mất sắc. Hắn mím môi, tựa hồ thực ghét chữ “chết” này, chỉ lời ít ý nhiều mà nói: “Có thể không?”

“Đương nhiên không chết được. Người cũng quá coi thường Bắc Đẩu Tiên Tôn. Nhưng chuyện này người còn không biết xấu hổ hỏi ta?” Sư Muội nhướn mày, “Y phát sốt là vì ai? Còn không phải tại người như hổ như sói làm quá tàn nhẫn à.”

Sắc mặt Đạp Tiên Quân càng kém, quả thực xấu xí tới cực hạn, hắn âm trầm nói: “Hắn không phải ta, đừng nói phế vật kia thành một với ta.”

Nghe hắn nói vậy, Sư Muội nhìn hắn chăm chăm đánh giá một lượt, cuối cùng nói: “Trùng hợp, ta cũng cảm thấy hắn là phế vật. Người cũng biết rõ, ta hao tổn tâm cơ, xé mở thời không này lớn ra mời người tới đây, là vì khiến phế vật kia biến mất, để người là người trên đỉnh cao.”

“Bệ hạ.” Hắn bỗng mang theo nghiến ngậm, xưng hô như vậy với Đạp Tiên Quân, “Còn thiếu một chút cuối cùng, mục đích của chúng ta có thể đạt được. Người kỳ thật cũng rất muốn hoàn chỉnh sức mạnh, muốn linh hạch mãnh liệt mệnh môn, đúng không?”

“...”

Sư Muội như rắn đi săn, nhẹ nhẹ phun đầu lưỡi đỏ tươi, mê hoặc, dụ dỗ.

Hắn thấy khát vọng trong đáy mắt Đạp Tiên Quân.

Vì thế hắn giãn mặt ra cười, nhất định phải được, tính sẵn trong lòng.

“Nếu người muốn khôi phục toàn bộ sức mạnh, vậy nghe lời chút.” Hắn phun độc, mắt có tinh quang, “Người nghe lời, chúng ta mới dễ làm việc.”

Đạp Tiên Quân trầm mặc một lát, phất tay áo: “Trước đừng nói chuyện này.”

Tiếp theo hắn chỉ vào Sở Văn Ninh, “Nói cái này đi.”

“Y à, y cũng chỉ là chịu kích thích quá lớn khi linh hồn dung thể mà thôi.”

Sư Muội nhàn nhạt, “Không có gì để nói. Có điều nếu người thật sự muốn y thoải mái hơn, thế thì không bằng ra ngoài trước đi.”

Ánh mắt Đạp Tiên Quân lập tức cảnh giác: “Người muốn làm gì?”

Sư Muội cười như không cười: “Giúp y chữa thương.”

“Bốn toạ cũng muốn ở đây.”

“Khó mà làm được.” Sư Muội nói, “Hàn Lâm Thánh Thủ thi thuật cứu người, không chấp nhận có mặt kẻ khác.”

“...”

Thấy Đạp Tiên Quân còn không có ý định đi, Sư Muội liền hỏi: “Người không đi cũng được. Ta đây ra ngoài, để người ở lại. Dù sao để quân người có bản lĩnh thông thiên như vậy, nhất định có thể chăm sóc y tốt thôi.”

Nhưng Sư Muội vừa nói vậy, sắc mặt Đạp Tiên Quân liền càng khó nhìn.

Linh lực hắn hung ác bá đạo, không thích hợp nhất chính là thuật trị liệu, kiếp trước nhiều cung nhân như vậy, càng không thiếu y quan, nên hắn cũng chưa từng học cần thận.

Sư Muội khôi phục thông thả ung dung, cười ngâm ngâm mà nhìn hắn.

Đạp Tiên Quân đương nhiên bị nụ cười của hắn làm phát hỏa, bỗng quay đầu, cắn chặt răng, cắn bản không muốn nhìn Sư Muội nữa.

Qua hồi lâu, hắn mới nói: “... Được. Bốn toạ ra ngoài, người chữa thương giúp y.” Dừng một chút, lại hung ác nói, “Nhưng bốn toạ ở ngay ngoài cửa, nếu người dám...”

Hắn còn chưa nói hết lời, lạnh lẽo trên mặt cơ hồ có thể bóp chết người ta.

“Người nếu dám làm gì với y, bốn toạ lập tức lấy mạng chó của người.”

Loại uy hiếp này không có hiệu lực quá lớn với Sư Muội, hắn lại cười cười, làm thủ thế “mời đi” với Đạp Tiên Quân.

Đạp Tiên Quân đi ra ngoài, trước khi đi còn nhìn chăm chăm ngoài cửa thật lâu. Sư Muội đứng trong mật thất rất cuộc an tĩnh, nhìn cửa đá đóng lại, một lát sau, hắn xoay người, đi tới bên cạnh nam nhân bạch y nằm trên giường.

“...” Nụ cười trào phúng trên mặt Sư Muội thay đổi, đổi thành thần sắc cực kỳ an hoà, lại cực kỳ điên cuồng. Hắn nhẹ nhàng nói, “Sư tôn.”

Từng bước đi tới.

Giờ Sở Văn Ninh rất cuộc nằm trong tay hắn, Đạp Tiên Quân đứng ở ngoài thì sao? Hắn có rất nhiều cách để Sở Văn Ninh không phát ra tiếng.

Chờ đám đế quân tiến vào, vừa buồn bực vừa hung thần cũng đều bất lực. Muốn trách thì trách mình quá ngây thơ vô dụng, đành phải chấp tay để ái nhân ở lại xà phạt.

Ngón tay thon dài trắng nõn vén màn lên, Sư Muội cơ hồ ôn nhu lại tham lam nhìn nam tử phát sốt cao nằm trên giường: “Lần này, sẽ không có ai tới làm phiền chúng ta nữa.”

Hắn chậm rãi ngồi xuống, vươn tay vuốt ve khuôn mặt Sở Văn Ninh.

“... Đến đây đi, Sở phi, để ta chỉ cách phu quân của người một bức tường, dạy dỗ lại người cho cẩn thận. Nhé?”

[Husky] Chương 267: Kim Long Bàn Trụ

*Chương có nội dung hình ảnh

Edit: LuBachPhong36

Sư Muội đầu tiên là đút Sở Văn Ninh một viên thánh dược chữa thương, rồi sau đó cúi người, ngón tay mềm mại tinh tế như mười con bạch xà mê hoặc lòng người luồn vào giữa tóc. Hắn nâng gáy Sở Văn Ninh lên, áp trán mình lên trán y.

“Trang Chu mộng, điệp hóa thân, suốt đêm thường bầu bạn.....”*

Trong miệng khẽ niệm chú quyết, đang niệm niệm, lại bỗng nhiên ngưng lời.

Vốn dĩ hắn định thi chú loại bỏ một ít hồi ức của Sở Văn Ninh, đây là pháp chú hắn am hiểu nhất, trước đó hắn đã dùng trên người Mặc Nhiên.

Nhưng có lẽ vì trong cơ thể Sở Văn Ninh giờ đây linh hồn cực kỳ hỗn loạn, ký ức cũng đang trong giai đoạn hồi phục, sinh ra bài xích rất lớn đối với bên ngoài, hắn phát hiện chiêu này không còn hiệu quả đối với Sở Văn Ninh.

“Đúng thật là phiền phức!” Sư Muội thở dài, hắn nhắm mắt lại, rồi sau đó mở ra ——

Ánh sáng yêu dị quanh quẩn trong đôi mắt đào hoa. Hắn dùng đôi mắt như vậy nhìn chăm chăm Sở Văn Ninh, rồi sau đó lại lần nữa thì thầm: *“Trang Chu mộng, điệp hóa thân, suốt đêm thường bầu bạn, chuyện xưa như nước chảy, say dài trong núi sâu*...”*

Lần này lại có chút hiệu quả, nhưng cũng không phải là hoàn mỹ.

Chú pháp của hắn giống như một khối đá to ném xuống mặt hồ, tuy rằng lúc này nổi lên tầng tầng sóng cuộn, nhưng cũng rất nhanh đã quay về nguyên trạng.

Nhưng cũng chẳng sao, có thể quên đi chỉ một chút cũng tốt.

Hắn không hi vọng lúc mình và Sở Văn Ninh cùng chìm nổi trong biển đục, trong đầu Sở Văn Ninh vẫn còn sát khí quá mạnh.

Như vậy thật mất khẩu vị.

“Sư tôn, ngủ đã lâu, người cũng nên tỉnh đi.”

Tiếng gọi nhẹ nhàng phảng phất như cổ chú, sau một lúc lâu, hàng mi Sở Văn Ninh khẽ động, chậm rãi hé mở đôi mắt.

Bởi vì chú quyết của Sư Muội nên ý thức y tạm thời trở nên mơ hồ, tạm dừng ở kiếp trước, ngừng ở thời điểm sau khi Sư Muội chết.

Sở Văn Ninh đã từng bị Mặc Nhiên thương tổn quá sâu sau khi hắn đau đớn vì bị mất tình cảm, nên trong tiềm thức y nghĩ rằng nếu có thể thay đổi được chuyện đó thì tốt rồi. Do vậy thần thức y lúc này liền ngược dòng về lại những năm tháng đó.

—— Nhưng mà, ba hồn sáu phách của con người vốn vô cùng tinh diệu, trong cơ thể Sở Văn Ninh lúc này lại phải chứa linh hồn của hai đời, cho nên dù bị Sư Muội làm pháp chú, đầu óc vẫn hỗn loạn, đáng vẻ cả người mờ mịt như đang nằm mộng.

Ký ức của y đã rối loạn, chẳng phân biệt được đâu là mộng đâu là tỉnh.

“..... Sư Minh Tịnh?”

“Ừ.” Giọng nói Sư Muội rất ôn nhu, ôn nhu khi cố gắng đè nén một loại tình cảm vụn vẹo nào đó, “Là ta.”

Sở Văn Ninh dường như rất mệt mỏi, sốt cao làm cả người y không khoẻ, y chỉ như có như không mà lên tiếng, rồi khép lại đôi mắt.

Sư Muội biết y đang thích ứng, cũng không vội, ở bên cạnh bình tĩnh mà chờ.

Một lát sau, hắn nghe được Sở Văn Ninh đang nhắm mắt lại thấp giọng than một câu: “Ta sợ mình đang nằm mơ..... Thật tốt, người còn sống.”

Biết ký ức y ngừng lại ở chỗ sau khi thiên liệt xảy ra, nhưng hắn cũng không ngờ y lại có cảm xúc như vậy. Trong lòng Sư Muội vừa cảm động, nhưng vừa có chút chua xót.

“Người luyện tiếc ta chết sao?”

“..... Người còn trẻ như vậy Có nhiều người thích người như vậy” Sở Văn Ninh nhẹ giọng, “Không nên là người. Xin lỗi.....”

“.....”

“Nếu là ta thì tốt rồi. Ít nhất không có người quá đau lòng.”

Nỗi chua xót trong lòng càng thêm rõ ràng, đang khuấy động trong trái tim tử khí trùng trùng của hăn. Loại cảm giác này hăn đã từng có, đó là năm xưa khi lần đầu tiên căng dù đi cùng Sở Văn Ninh về nhà, sau này qua nhiều năm âm mưu tính kế như vậy, người bên mình chết đã chết, tan đã tan.

Hăn ẩn núp ở nơi tối tăm, buộc chính mình trở thành một khối đá cứng vô tình.

Sau này, hăn thực sự cho rằng bản thân mình chính là khối đá, mãi cho đến hôm nay, hăn mới chính xác rõ ràng mà cảm thấy, trái tim mình vẫn còn tồn tại.

Chua – ngọt – đắng – chát đều có, lại còn ngứa.

Hăn biết rõ mình không nên có loại cảm xúc này, cơn mưa chua xót kia sẽ ăn mòn đá cứng, rêu xanh mềm mại kia sẽ làm hăn sụp đổ.

Nhưng hăn vẫn không được nhin nắm lấy tay Sở Văn Ninh, trái tim thành thạch mà đập mạnh.

Hăn há miệng hít sâu, cổ họng khô khốc, vì thế lại nuốt nước bọt, mới khôi phục lại, hỏi: “Vậy còn người? Ta chết rồi, người đau lòng sao?”

“.....”

“Người từng đau lòng sao?”

Mắt phượng Sở Văn Ninh nửa mở, bên dưới hàng mi dài rậm là một đôi mắt đã chứa quá nhiều tâm sự. Sư Muội cố gắng nhìn sâu vào đôi mắt ấy, muốn tìm kiếm một chút cảm xúc rõ ràng.

Nhưng không có.

Tựa như, nước đơn độc tưới thì chỉ có nước, lúa đơn độc gieo thì chỉ có mầm, tình cảm đơn độc mà đặt vào một nơi, thì ở nơi đó chỉ có đúng một loại tình như thế mà thôi.

Đáng tiếc, tình cảm của con người vĩnh viễn không thể chỉ có một loại, Sư Muội chết, khiến y từng đau lòng, từng thống hổ, từng tự trách, sau đó lại

thành hồi hận. Đủ loại tình cảm hỗn loạn đan xen vào nhau, giống như hạt lúa hòa vào nước cùng gieo xuống, sớm đã biến chất lên men, không còn dáng vẻ của năm xưa nữa.

Sư Muội vẫn chấp niệm sâu đậm mà truy hỏi: “Sư tôn, nếu cho người một cơ hội nữa, người có bằng lòng cứu ta như cứu hắc không—— vứt bỏ tính mạng của chính mình mà tới cứu ta?”

Trong mắt Sở Văn Ninh một khoảng mênh mông.

“Có thể hay không?”

“Sư Minh Tịnh.....” Y chỉ kịp nói được ba chữ này, đột nhiên môi đã bị thô bạo lấp kín.

Đợi câu trả lời lâu như vậy, nhưng đến thời khắc thật sự nói ra, lại không dám nghe, không muốn nghe.

Sư Muội nghĩ, đại khái mình cũng đã biết đáp án.

Trong lồng ngực hắc oán khí khuấy đảo lung tung, hắc như đang trả thù mà hôn lên đôi môi nam nhân trên giường, tham lam mút vào. Lúc đầu Sở Văn Ninh còn chưa kịp phản ứng, mãi đến khi đầu lưỡi Sư Muội định cạy ra khớp hàm mà vói vào bên trong, y mới như người bừng tỉnh giữa mộng, bỗng dưng mở to hai mắt.

“A ——!”

“Xuyt, dừng lên tiếng.” Giọng nói Sư Muội như thở dốc, hạ chú quyết im lặng vào cổ họng Sở Văn Ninh, “Chú quyết này là trước đây người từng dạy cho chúng ta, nói có thể giúp chúng ta ở chỗ nguy hiểm không phát ra âm thanh. Người có nghĩ đến sẽ có một ngày nó bị ta áp dụng ngược lại trên người người?”

Hắn nói, căn bản không thèm nhìn sự mờ mịt cùng phần hận trong đôi mắt Sở Văn Ninh, sự đố kỵ ghen ghét và nóng vội của hắn gần như khiến hắn thất thố: “Sư tôn, người biết không? Hai đời. Ta dốc sức, thận trọng từng bước, ta chưa từng có một ngày yên ổn”.

Hắn trói hết chân tay Sở Văn Ninh lại, buộc vào đầu giường, vừa làm vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta thực sự không phải người bình thường, chuyện ta buộc phải làm cũng không cho phép ta trở thành người bình thường, nhưng như thế thì làm sao?! Đến cái con rồi như Đạp Tiên Đế

Quân kia ta còn có thể muốn làm gì thì làm, dựa vào cái gì ta phải lo trước lo sau?”

Sư Muội nói như vậy, lại nhìn thấy Sở Văn Ninh đang ở dưới thân hắn mà giận dữ giãy giụa, hắn cảm thấy vừa thống khổ lại vừa sung sướng.

“Hiện giờ xem như ta đã nghĩ thông rồi. Nhân sinh có đắc ý hay không, cũng đều muốn tận hoan..... Sư tôn.” Hắn đứng dậy, vội vàng dồn dập bắt đầu cởi quần áo Sở Văn Ninh, “Thật vất vả mới đi được đến bước này, cũng nên để ta nếm tư vị của người một chút. Xem như khen thưởng đối với đồ nhi..., nhỉ?”

Người bệnh nặng cũng không có nhiều sức để phản kháng, Sư Muội dễ như trở bàn tay đã cởi xong quần áo y. Không khí hơi lạnh, ngọn đèn dầu mờ lung, trên thân thể đường cong mạnh mẽ, cơ bắp căng chặt nam tính kia toàn là dấu vết tím tím xanh xanh mà Mặc Nhiên lưu lại trước đó.

Đôi mắt Sư Muội u tối đi, nhẹ giọng như nói mê: “Hắn cũng thật là, tàn nhẫn như vậy.”

Nói xong, nâng tay lên, nắm cầm Sở Văn Ninh, nhìn thẳng vào cặp mắt kia. Mắt phượng giờ phút này tựa như bị phủ một tầng sương mù, Sở Văn Ninh có lẽ không phân rõ được đây là cảnh trong mơ hay đời thực, đại khái cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật quá hoang đường không giống sự thật, nhưng cũng cảm thấy xúc cảm quá chân thật không giống là giả.

Hơn nữa ký ức hai đời kiếp trước kiếp này hỗn loạn, muốn y lập tức phản ứng kịp cũng không thể dễ dàng như vậy.

“Ta không giống với hắn.” Sư Muội nhìn chằm chằm Sở Văn Ninh trong chốc lát, ánh mắt dần dần lại dịu dàng, dấu vẩy bên dưới sự dịu dàng kia cũng mang theo chút quý dị, “Hắn căn bản không biết nên làm người nghiện như thế nào. Người thử qua ta, sẽ biết hắn chẳng là cái gì.”

Nói xong, hắn bắt đầu cởi thắt lưng của mình.

Hắn vừa mới tắm xong, trên người chỉ mặc một áo choàng dài, dễ như trở bàn tay đã cởi xuống hết, áo trườn trên mặt đất, lộ ra thân thể tinh tế đẹp đẽ như côn sơn mỹ ngọc.

“Sư tôn.....”

Hắn thì thầm, nghiêng thân dề lên.

Mặc kệ đây là mộng hay là thật, Sở Văn Ninh đều ghê tởm đến không chịu nổi, cả người đang run rẩy, sắc mặt xanh mét.

“Trên người người nóng quá.”

“.....”

Nếu giờ phút này mà cởi bỏ cấm chú đối với Sở Văn Ninh, nam nhân này chỉ sợ sẽ chửi ầm lên, sát khí bức người. Nhưng Sư Muội vẫn nhịn không được, vừa vuốt ve vừa lẩm bẩm nói: “Bên trong sẽ càng nóng sao?”

“Sư..... Minh Tịnh!”

Sư Muội nghe tiếng, bỗng dừng ngẩn ra.

“..... Tự mình cởi bỏ chú quyết?” Hắc nhướn đôi lên mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt Sở Văn Ninh, “Người, người này, thật là.....”

Môi răng Sở Văn Ninh khẽ run, lại ho ra máu, khàn giọng nói: “Người làm càn! Cút cho ta!”

Sư Muội trầm mặc, cúi đầu nhìn nam nhân dưới thân.

Người này là quá hung dữ?

Quá cố chấp?

Hay là không biết cam chịu số phận, không chịu thua?

Có quá nhiều điều muốn nói, nhưng câu chữ đến bên miệng, ngược lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng Sư Muội chỉ cười cười, rồi sau đó, ngay lúc Sở Văn Ninh sắp gằm lên câu tiếp theo, bỗng dừng bịt kín miệng y, hắc nhanh tay tháo dây buộc tóc xuống, buộc vào giữa môi răng y.

“Nếu pháp thuật người có thể tránh thoát, vậy ta đành phải trói thôi. Xin lỗi sư tôn.”

Nhìn thấy sự kinh ngạc mờ mịt, rồi lại phản nộ khuất phục đến cực điểm trong đôi mắt kia, Sư Muội chỉ cảm thấy nhiệt huyết tăng lên, hắc cúi người thì thầm bên tai y: “Lát nữa bị ta làm cho sáng, cũng nhớ kêu nhỏ tiếng một chút, vị Đế quân bệ hạ kia vẫn còn ở bên ngoài, nếu để hắc nghe được người ở dưới thân ta cũng dâm dăng như vậy, người đoán xem, hắc có vui không?”

Ngón tay Sư Muội từng chút từng chút dờ xuống, lưu lại ở mỗi một chỗ dấu hôn xanh xanh tím tím, lúc hắc dờ tay xuống chút nữa, Sở Văn Ninh

chỉ cảm thấy mình bị sỉ nhục đâm xuyên.

Trong ký ức hỗn loạn của y, khi ngừng ở kiếp trước, thời điểm y chưa phát hiện bí mật Mặc Nhiên bị trúng chú quyết, vì vậy y đã cực kỳ hận Mặc Nhiên.

Nhưng quan trọng là, y càng hận chính mình vì hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ.

Mặc dù y đối với Mặc Nhiên khuất nhục như vậy, ghét bỏ như vậy, thất vọng như vậy. Nhưng khi bị Mặc Nhiên ôm, khi nghe thấy tiếng thở dốc của Mặc Nhiên, khi mồ hôi trên bụng người đó nhỏ xuống thân thể mình, y vẫn sẽ thân bất do kỷ mà cảm thấy kích thích cùng sướng khoái.

Thậm chí trong vài lần điên cuồng hoan ái, y có thể cảm nhận được chính mình lén lút khát vọng Mặc Nhiên dừng dừng lại, cứ như vậy mà xé nát chính mình, xỏ xuyên qua linh hồn mình.

Mưa rền gió dữ triền miên khi đó làm y sinh ra một loại ảo giác an bình.

Khi nằm trong lồng ngực Mặc Nhiên, thỉnh thoảng y sẽ cảm thấy cái gì cũng chưa xảy ra, sẽ cảm thấy, cái người không ngừng dây dưa với mình đây, có lẽ cũng yêu mình.

Nhưng với Sư Muội lại không như vậy.

Tuy y không biết tại sao lại rơi vào ác mộng kỳ quái thế này, nhưng khi Sư Muội chạm vào y, y chỉ có phần nộ và hoảng sợ, y căn bản không thể chịu nổi quan hệ như vậy.....

Y căn bản không thích.

Cơ thể của Sư Muội cũng không giống với trong ấn tượng của y, cao lớn hơn, nhưng vẫn trắng nõn mịn màng như trước, đường cong mềm mại ưu nhã, trơn mượt như dùng mỡ dê ngưng khắc mà thành, khí vị hương thơm trên người tươi mát.

Chẳng phải cái cảm giác mạnh mẽ hùng hồ mà y quen thuộc ——

Y chỉ quen thuộc đối với cơ thể của Mặc Nhiên. Làn da người ấy tuy tái nhợt nhưng bên dưới lại chảy cuộn cuộn dòng máu mãnh thú, cực kỳ hoang dã. Hơi thở nam tử thần khiết đó như ánh mặt trời trưa hè chói chang, thiêu đốt con tim.

Tuy rằng có đôi khi sẽ nhuốm mùi máu, nồng mùi tanh.

Rất cứng. Rất lạnh.

Nhưng lồng ngực rắn chắc ấy lại rất nóng.

Sở Văn Ninh bỗng dừng mở mắt ra, đôi tay bị trói không ngừng giãy giụa, khiến cổ tay bị thít chặt đến rướm rướm máu tươi, đuôi mắt cũng vì khuất nhục mà nổi lên hai vệt đỏ.

Nhưng y giãy giụa cũng không có tác dụng gì, trên đệm giường trải lớp da thú thật dày, giãy giụa cũng chẳng phát ra âm thanh gì lớn.

Sư Muội rất hứng thú mà nhìn y giống như con thú nhỏ bị vây, cuối cùng cười cười: “Sư tôn cần gì phải uổng phí sức lực? Vẫn không tin ta sẽ làm người thoải mái sao?”

Hắn nói, nâng đôi chân thon dài mà săn chắc của Sở Văn Ninh lên, vòng eo tiến đến, ánh mắt u ám, giống như trong vô số lần hắn ảo tưởng mà tiến vào.

Sở Văn Ninh bỗng dừng khép chặt đôi mắt, môi đã cắn đến nát, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay —— cơ bắp toàn thân y đều căng cứng, không phải bởi vì sợ sự đau đớn sắp sửa xâm nhập.

Mà bởi vì bị sỉ nhục.

Thật sự quá sỉ nhục, mặc kệ tất cả chuyện này là thật hay giả.

Nếu là giả, y sẽ tự mình sỉ nhục bản thân mình sao lại có ảo mộng như vậy.

Nếu là thật, y sẽ tự mình sỉ nhục bản thân mình sao lại ngu xuẩn như vậy, nhận ba tên đồ đệ, hết hai tên mang tâm tư đại nghịch bất đạo thế này.

Nhưng y trước sau vẫn là một người có thói quen tự xét lại bản thân.

Nếu nói Mặc Nhiên có dự niệm đối với y, thì còn có thể nói đó là vấn đề của Mặc Nhiên. Như vậy Sư Muội cùng Mặc Nhiên lại giống nhau thì sao?

Y nhận không được bắt đầu hoài nghi chính mình có phải đã có chỗ làm sai, làm không đúng, làm không tốt đáng về một sư phụ của người khác hay không, mới có thể khiến hết một tên rồi đến hai tên đồ đệ của mình động lên cái loại dã tâm lang sói trên giường thế này.

Rốt cuộc là y sai ở chỗ nào rồi, mới gặp phải cái tội như vậy.

“.....”

Giăng co, căng thẳng.

Thật lâu sau, lại không thấy động tĩnh gì.

Sở Văn Ninh chậm rãi mở to mắt, tròng mắt màu nâu u tối chuyển động, nhìn thấy Sư Muội không biết vì sao đứng cứng đờ ở chỗ cũ, xuân sắc trên mặt mất sạch không còn chút gì, ngược lại mặt đen như đáy nồi. Y còn chưa hoàn toàn hiểu được tại sao Sư Muội lại có vẻ mặt này, ánh mắt đã dời xuống mấy tấc, lại nhìn thấy một hình ảnh khiến y câm nín không nói nên lời ——

.....

Cái thứ..... gì.....

Bầu không khí nồng đậm tình thú lúc này, giờ quét một phát mất sạch, nhất thời Sở Văn Ninh có cảm giác như bị sét đánh trúng.

Khụ khụ khụ..... Cái vật dưới thân Sư Muội kia vậy mà lại có màu..... màu vàng kim???

Hình cảnh này thật quá hoang đường, Sở Văn Ninh cứng đờ quay đầu đi chỗ khác, không muốn hại mắt.

Nhưng vài giây qua đi, y lại cảm thấy không đúng —— người bình thường nào lại có cái thứ đó màu kì vậy?

Vì thế y lại căng da đầu xoay mặt qua, xanh mặt, nhìn thoáng qua.

Lúc này thì y đã thấy rõ ràng, không phải cái của Sư Muội có ánh vàng rực rỡ, mà là một con tiểu ma long màu vàng kim không biết xuất hiện từ khi nào đã chiếm cứ toàn bộ vị trí chỗ đó của Sư Muội. Con tiểu long đó bám cũng thật chắc, nó ngẩng cái đầu rồng lên, tức giận tận trời mà mắt to trừng mắt nhỏ với Sư Minh Tịnh, thái độ của nó tựa như nếu Sư Muội mà dám làm bậy, nó sẽ lập tức độc ác, một phát thít nát cái vật nó đang quấn kia thành từng mảnh nhỏ.

Sở Văn Ninh: “.....”

Sư Muội: “.....”

Tiểu ma long hung ác nhe răng, nhìn cái người xui xẻo bị mình quấn chặt mà quát lên: “Oa, mié a* ——!!”

Nếu không phải tay đã bị trói, Sở Văn Ninh giờ phút này rất muốn giơ tay đỡ trán. Y thực sự không dám nhìn nữa.

“.....” Sư Muội trầm mặc sau một lúc lâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Sao lại thế này?!”

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe được âm thanh cửa bị ầm một tiếng đá mở ra, khuôn mặt hung ác nham hiểm của Đạp Tiên Quân xuất hiện phía sau vòm cửa, trong giọng nói là tràn ngập sát ý như tầng tầng mây đen kết thành.

Đạp Tiên Quân bước một bước vào cửa, hai cánh tay khoanh trước ngực liếc mắt nhìn. Ánh mắt hắt quét qua cái hình ảnh “Kim long bàn ngọc trụ” kia, trong sát ý lại nhuốm thêm vài phần châm chọc, sau đó môi mỏng khép mở, lạnh băng nói: “Vị tiểu thư này, mời ngài xuống giường.”

Sư Muội đã then quá hóa giận, nhất thời không hiểu rõ ý của hắn, giận dữ hỏi: “Cái gì tiểu thư? Ai?”

“Thật ngại quá.” Đạp Tiên Quân lại rất là cẩn thận mà ngấm nghĩa đánh giá cái thứ đang bị tiểu long quần chặt kia, “Hóa ra là vị công tử. Công tử quá nhỏ, bốn tòa nhất thời không phát hiện.”

Tiểu kim long vẫn đang bám tòn teng trên trụ, chồm râu nhếch lên nhếch xuống, nghe răng trợn mắt mà phụ họa với chủ nhân triệu hồi mình ra: “Mié a mié a!!”

Sự sỉ nhục đối với một người nam nhân, đến mức này chính là cực hạn. Tuy Sư Muội là người điềm tĩnh ung dung, nhưng giờ phút này cũng không ngăn được tức giận đến nổi đầy gân xanh, mặt ghen đỏ bừng. Hắn một thân quần áo hỗn độn, còn bị con quỷ ma long không biết ở đâu chui ra quần chặt thế này, tức giận đến phát điên nhưng cũng chẳng có chút khí thế nào, cho nên dứt khoát im miệng.

Đạp Tiên Đế Quân bước qua phía hắn, dừng lại bên cạnh giường, đôi cánh tay khoanh trước ngực, nghiêng người tựa vào trụ giường.

“Hoa Bích Nam, có phải ngươi cho rằng mình lẩn lộn không phát ra tiếng nào thì bốn tọa sẽ không biết ngươi đang làm cái gì không?” Hắn nheo mắt, trên khuôn mặt anh đĩnh là tràn đầy khinh thường, “Ngươi thật sự cho là bốn tọa năm nay ba tuổi sao. Hừm?”

**Trang Chu mộng hồ điệp: đây là tên người ta thường gọi bài cuối cùng trong tác phẩm Tề Vật Luận của Trang Tử, bởi trong bài đó có đoạn văn nổi tiếng có nội dung như sau: “Xưa Trang Chu chiêm bao thấy mình là bướm vui phận làm bướm, tự thấy thích chí, không còn biết có Chu nữa.*

Chợt tỉnh giấc, thì lại thấy mình là Chu. Không biết Chu chiêm bao là bướm, hay bướm chiêm bao là Chu? Chu và bướm ắt phải có tánh phận khác nhau. Đó gọi là Vật hóa” – Thu Giang Nguyễn Duy Cần dịch nghĩa.

* Nguyên Hán văn chú quyết: Trang Chu mộng, điệp hóa thân, chung dạ thường tương bạn, tạc nhật như lưu thủy, trường túy thử sơn trung.

* Tiếng của tiểu long nguyên văn là 咩呀: mie ya, có nghĩa là 什么啊: cái gì á? Nếu mình không lầm thì mie ya này phát âm theo tiếng Quảng Đông, tức là tiếng Hoa mà người Hồng Kông dùng.

Còn đây là Kim long bàn ngọc trụ, chư vị tự tưởng tượng =))))

[Husky] Chương 268: [Thiên Âm Các] Như về Vu Sơn

Edit: Chu

Beta:

Nói xong những lời này, Đạp Tiên Quân giật giật ngón tay, tiểu ma long kia lập tức cuốn người càng chặt. Sắc mặt Sư Muội thay đổi, đương nhiên là bị đau rồi, nhưng y vẫn còn muốn giữ mặt mũi, mặc dù đã rơi vào tình trạng này, vẫn cố hết sức duy trì gặp bất kinh của y.

“Mặc Nhiên, người dám nhìn trộm ta?”

Đạp Tiên Quân cười nhạo nói: “Có ý gì, người nói thử xem, trên đời này có chuyện gì, mà bốn toạ không dám làm?”

“...”

“Giới thiệu một chút. Đây là phân thân của ma long Vồng Ly Giao Sơn, chỉ nghe theo mệnh lệnh của gia tộc Nam Cung.” Đạp Tiên Quân liếc xéo y một cái, “Người đang ở trên địa bàn của bốn toạ còn không biết thu liễm, bốn toạ thấy người thật sự chán sống rồi.”

Gân xanh bên thái dương Sư Muội nhảy lên thành thạch, đương nhiên là bị chọc tức không nhẹ. Nhưng y không nghĩ tới huyết khế Giao Sơn lại có thể dùng như vậy, nhất thời do dự, không dám tỏ khí thế kiêu ngạo quá mức, chỉ nói: “Người vứt thứ ghê tởm này đi cho ta.”

Đạp Tiên Quân không hé răng, không chút che giấu mà nhìn chăm chăm vào nơi ma long quấn quanh một lát, sau đó cười lạnh nói: “Vậy người phải đảm bảo sẽ không bao giờ mang cái thứ ghê tởm này của người ra với bốn toạ trước.”

Việc giường chiếu bị quấy rầy vốn đã rất tức giận, Sư Muội đen mặt: “Người nói ai ghê tởm?”

“Ai bị trói thì là người đó.”

Sở Văn Ninh: “...”

Nhìn thoáng qua Sở Văn Ninh bị trói, Đạp Tiên Quân nhú nhú mày, sau đó sửa lại lời: “Ai không mặc y phục chính là người đó.”

Sở Văn Ninh: “...”

Hiểu lầm quá nhiều, Đạp Tiên Quân dứt khoát xua tay: “... Bốn toạ không nói người.”

Sư Muội nói: “Mặc Nhiên, người thật quá nực cười.”

Nhưng nói thì nói vậy, mặt y vẫn cứng đờ phủ thêm lớp áo dài, sau đó giương mắt nói với Mặc Nhiên: “Được rồi, giờ người có thể bỏ đi chưa?”

“Đừng vội, người ra cửa trước, đi xa chút, đi tới tầm sau núi ấy, nó sẽ tự mở ra.” Đạp Tiên Quân lười biếng, “Có điều bốn toạ nhắc nhở người một câu, nếu lần sau người còn mang lòng động tay động chân với người của bốn toạ... Nó đã quen với hương vị của người rồi, cho dù người có ra ngoài Giao Sơn, nó vẫn đuổi theo siết chết người đấy.”

Mang lòng đặc chí vô địch, Đạp Tiên Quân từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống, thập phần vô địch.

Sư Muội tức giận bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người để quân và Bắc Đẩu Tiên Tôn.

Đạp Tiên Quân đi tới, vươn tay——

Sau đó hần thấy cặp mắt rõ ràng mang theo mũi đao và địch ý của Sở Văn Ninh, lại có chút ướm át. Hần vươn tay giữ lấy, đại khái vì những năm cầm tù đó đã làm Sở Văn Ninh lập tức nhớ tới sự bạo ngược của hần, cơ hồ căng thẳng trong nháy mắt.

“...” Đạp Tiên Quân hơi thở dài trong lòng, lại cũng không biết một tia mềm lòng này của mình đến tột cùng là vì sao.

Hần đưa tay đặt lên trán Sở Văn Ninh.

Dừng một chút, lại lãnh đạm nói: “Sau này sẽ không để nghiệt súc kia khinh nhục người nữa, người của bốn toạ, không cho phép ai được chạm vào. Người có thể yên tâm rồi.”

Hần căn bản còn không biết giờ ký ức của Sở Văn Ninh đã bị Sư Muội xoá sạch, tạm thời lại quay về kiếp trước, bởi vậy cũng không biết lời nói này

của mình làm cho Sở Văn Ninh có kinh hãi lớn bao nhiêu.

Mặc Nhiên thế mà gọi Sư Muội là nghiệt súc...

Đạp Tiên Quân không để ý tới biểu tình của Sở Văn Ninh, trên thực tế hắn vẫn luôn tránh để mình nhìn thẳng y. Hắn hiểu mình, loại cảnh tượng trước mắt mà nhìn nhiều, sợ là sẽ lại mất khống chế, nhưng với trạng thái bây giờ của Sở Văn Ninh, khẳng định sẽ lại càng thêm khó có thể chịu nổi.

Nếu là trước kia, hắn đại khái sẽ chẳng có chút thương tiếc nào cả.

Nhưng một mình hắn, ở một thế giới khác lẻ loi hiu quạnh lâu như vậy, sống chết đều không thể làm chủ, chỉ có thể sống bằng một cái xác không hồn như vậy.

Lại nhìn thấy Sở Văn Ninh lần nữa, cõi lòng lạnh như băng của hắn tựa hồ sinh ra một tia ấm áp mờ nhạt mơ hồ. Đúng là loại ấm áp này làm hắn không còn táo bạo như từ trước tới giờ nữa.

Hắn giúp Sở Văn Ninh cởi dây thừng, nhìn đến cổ tay kia bị siết tới đỏ tươi, thậm chí còn theo bản năng mà xoa xoa nhẹ hai cái. Nhưng ngay sau đó hắn ý thức được mình đang làm gì, nên lại ngừng.

Hắn thật sự không biết mình bị làm sao nữa.

Lại qua một lát, pháp chú làm ký ức hỗn loạn của Sư Muội dần yếu đi, nên ánh mắt của Sở Văn Ninh bắt đầu có chút tan rã, nhưng y trong choáng váng kỳ quái, vẫn là sắc mặt tái nhợt, nhin lại cơn đau, nói: “Mặc Nhiên...”

“Hắn quay về rồi.”

Là tỉnh hay là mơ cũng không còn quan trọng, chỉ là tâm nguyện nhiều năm trong lòng được đền bù.

Sở Văn Ninh cơ hồ khàn khàn bảo: “Nên... Đừng hận nữa.”

Đạp Tiên Quân nhìn y.

Có lẽ cảm thấy mộng này quá đẹp, Sở Văn Ninh nhắm mắt lại, nâng tay vẫn còn có vết đỏ, vuốt ve khuôn mặt Đạp Tiên Quân: “Quay đầu lại đi.”

Đáy lòng tựa hồ có gì đó sụp đổ, Đạp Tiên Quân nhìn y chăm chăm đến chớp mắt cũng chẳng thèm chớp, mờ mịt hiện lên khuôn mặt hắn, mỏng như mây khói.

Sở Văn Ninh nhắm mi lại, có chút ghen ngào.

“Phía trước không có đường, quay lại đi... Đừng lên phía trước nữa.” Y ôm lấy gương mặt hần, Bắc Đẩu Tiên Tôn chìm nổi trong nhân sinh hai đời, nhìn Đạp Tiên Quân đã là một hoạt tử nhân từ lâu, hai đời trôi qua, bọn họ đã vỡ nát hết cả. Sở Văn Ninh khản tiếng, “Mặc Nhiên, sao mặt người lại lạnh như vậy...”

Lạnh tới như băng.

Nếu có thể, ta nguyện làm một ngọn đuốc, trong đêm đông dài chờ người quay đầu ở ngã rẽ. Ta nguyện cháy suốt cả đời, chiếu sáng đường về nhà của người.

Nhưng sao người lại lạnh như vậy...

Ta không biết mình còn có thể cháy bao lâu, nhờ đâu ta kiệt sức, đốt cạn, nhờ đâu tới khi ta bị dập tắt, người vẫn đi mãi trong đêm tối không chịu quay đầu, thì phải làm sao bây giờ.

Ngón tay Sở Văn Ninh run nhè nhẹ, nhắm mắt lại.

Y cô đơn một mình suốt cả hai đời, không quen ai chẳng có bạn, cũng không sợ phải rời đi.

Chỉ là nghĩ tới y đốt sạch hơi ấm cả đời, cũng không có cách nào sưởi ấm cõi lòng lạnh lẽo của Mặc Nhiên, y liền cảm thấy thực áy náy. Nghĩ tới đời y nếu dập tắt, thanh niên kia nhờ có một ngày muốn lãng tử quay đầu, lại không tìm ra phương hướng, y liền cảm thấy mình hần nên sống.

Chờ nhiều hơn một ngày cũng được.

Có lẽ ngày mai, băng sẽ tan.

Nam nhân kia sẽ quay đầu lại, đi từ màn đêm cực dài đi ra, đến nơi ngọn đèn đã rã rời.

Mấy ngày kế tiếp, vì chịu ảnh hưởng pháp chú của Sư Muội còn sót lại, hơn nữa ký ức hai đời của Sở Văn Ninh dao động liên tục, mấy ngày ấy y tỉnh lại cũng ít, ngủ lại nhiều, hơn nữa mỗi lần tỉnh lại, tinh thần đều rất rã rời, chuyện biết tới cũng toàn thứ linh tinh vụn vặt, chẳng hoàn chỉnh.

Sau khi Đạp Tiên Quân hiểu rõ ngọn nguồn, cũng cảm thấy bớt lo hơn, Sở Văn Ninh giờ là kẻ hồ đồ, dễ dỗ. Hôm trước bị khi dễ tàn nhẫn, hôm sau mở mắt chưa chắc đã nhớ chuyện hôm qua. Hơn nữa vì lý do ký ức vỡ vụn,

Sở Văn Ninh còn cho rằng mình đang mơ, nên càng ít đề phòng hơn hẳn ngày thường——

Móng vuốt sắc nhọn của mèo nhỏ giương ra đương nhiên khá thú vị, nhưng nếu cuộn lại ngủ thành mèo trắng lớn thì cũng hiếm có.

Không thể không nói, hẳn cảm thấy Hoa Bích Nam đã làm chuyện tốt.

“Hôm nay người, nhớ được bao nhiêu thứ rồi?” Đây thành câu đầu tiên mỗi sáng tỉnh lại tất nhiên hẳn sẽ hỏi Sở Văn Ninh.

Mà Sở Văn Ninh thường cau mày, hỏi hẳn một câu: “Gì cơ.”

Hẳn hiếm khi có kiên nhẫn không ngại phiền đáp: “Trí nhớ của người vẫn chỉ dừng lại sau khi chúng ta thành thân ở đời trước, hay là đổi qua ngày khác rồi?”

Lúc này, hẳn hơn phân nửa sẽ chờ sắc mặt Sở Văn Ninh khó chịu nổi, còn kèm một câu trầm thấp: “Mặc Vi Vũ, người lại phát điên gì nữa.”

Không phải lời gì hay, nếu là trước kia, đương nhiên sẽ ăn một phát tát.

Đạp Tiên Đế Quân hiện tại cũng nâng tay tát, chẳng qua đến cuối lại chậm chạp nhẹ nhàng, tiện đà một tay khác vươn theo, nhìn lên hoàn toàn không giống tát, mà là ôm lấy mặt đối phương.

Hẳn cười nhạo một tiếng, trong mắt lại có một tia cảm thấy mỹ mãn: “Thật tốt. Nếu người cứ như vậy mãi, thì không thể tốt hơn rồi.”

Hẳn thực sự không hy vọng Sở Văn Ninh sẽ nhớ tới chuyện đời này, không hy vọng y sẽ nhớ tới Mặc Vi Vũ trở thành tông sư kia. Tựa hồ chỉ cần Sở Văn Ninh hồ đồ mãi như vậy, bọn họ có thể trở lại năm kia ở Vu Sơn Điện, mặc kệ Sở Văn Ninh hận hẳn bao nhiêu, hai người họ đều có thể quấn quýt bên nhau ngày đêm.

Sư tôn của hẳn, Văn Ninh của hẳn, đều là của một mình hẳn.

Hoa Bích Nam giễu cợt hẳn: “Đến bữa của mình cũng tự ăn, lòng dạ còn không bằng đàn bà.”

Ghen?

Đạp Tiên Quân nghĩ, không hề có. Chỉ là cho dù súc vật, một thứ ở bên mình lâu rồi, cũng sẽ sinh ra một loại cảm tình “thói quen.”

Chỉ vậy thôi.

Tình hình Giao Sơn mấy ngày này tốt, Đạp Tiên Quân ép buộc Sở Văn Ninh ngồi dưới tàng quýt cùng mình, hắt nhìn hoa trắng nhỏ xíu nở rộ toả hương thơm, lười biếng thở dài: “Hương vị vẫn hơi thiếu chút, nếu là hải đường thì tốt rồi.”

Thần thức Sở Văn Ninh mơ hồ, vẫn cho rằng mình đang trong một giấc mơ đêm.

Đạp Tiên Quân xoay người trên mặt cỏ, ghé lại gần, gối đầu lên đùi y. Bốn mắt nhìn nhau, Đạp Tiên Quân nói: “Nhất quán. Đúng rồi, bốn toạ đói rồi, lát nữa quay về, người nấu cho bốn toạ một chén cháo đi.”

“...”

“Cần cháo trứng thịt, trứng không được chín quá, cháo không thể loãng quá, thịt cho một ít là được rồi. Người có làm không? Dạy người nhiều lần lắm rồi.”

Sở Văn Ninh vốn không muốn đi, lại bị hắt nài ép lôi kéo vừa dấm vừa xoa đến một cách nhỏ xíu cũng chẳng có. Sau đó đành phải đi tới nhà bếp sau đài hiến tế.

Củi đã cháy, gạo đã vò sạch, nước cũng bắt đầu sôi rồi. Đạp Tiên Quân ngồi bên bàn nhỏ, chống cằm nhìn dáng vẻ bực bội bất đắc dĩ của Sở Văn Ninh phản chiếu lên tiền đài.

Có điều cũng may là Sở Văn Ninh cho rằng đây là mơ, nên cũng không định phí nhiều sức để phản kháng.

Mà Đạp Tiên Quân thì sao, hắt biết giấc mộng này chung quy sẽ tan, nên quý trọng hơn bất cứ lần nào trước đây.

Nước cạn dần, dưới nắp gỗ toả ra mùi gạo thơm và hương thịt.

Đạp Tiên Quân đổi tư thế, tay đan chéo để dưới cằm, hắt cảm thấy mình có rất nhiều lời muốn nói với Sở Văn Ninh, nhưng lại cảm thấy nói ra cũng chẳng có nghĩa gì, nói cũng chỉ uổng công.

Đến cuối cùng, hắt giật giật môi, trầm thấp lười biếng nói ra, cũng chỉ là một câu: “Ừm.”

“Hử?”

Muốn nói gì?

Kỳ thật hẳn cũng không biết, vì thế nghĩ nghĩ, trịnh trọng lạ lùng: “Nhớ cho muối đấy.”

“... Cho rồi.”

“VẬY NHỚ NẼM THỬ MẶN NHẬT.”

“...”

Tròng mắt đen tới phát tím của Đạp Tiên Quân lộ ra một tia trêu cợt cùng nhẹ nhàng: “Đừng mong làm mặn chết bốn toạ.” Hẳn nói, đứng dậy tới sau Sở Văn Ninh, liếc qua nồi một cái, sau đó đột nhiên giơ tay, ôm lấy thân thể nam nhân ấm áp kia từ phía sau.

Hắn cọ cọ lên tai Sở Văn Ninh, rủ mi xuống: “Bốn toạ còn muốn tra tấn người cả đời.”

“MẶC VI VŨ——”

Cảm thấy người nọ cứng đờ, hẳn lại càng ôm chặt hơn, thậm chí không nhìn được, nghiêng qua hôn lên gáy, hàng mi dài khẽ động: “Làm sao? Bốn toạ dạy tay nghề nấu cháo cho người lâu như vậy, người còn không muốn nấu một chén cháo cho bốn toạ ư?”

Sở Văn Ninh bị lý lẽ của đạo tặc cường đạo này làm cho không biết nên nói thế nào cho đúng, thật vất vả mới nghĩ ra một lời bác bỏ nghiêm khắc, nhưng mới mở miệng, đến giọng cũng không kịp phát ra, đã bị Đạp Tiên Quân nghiêng qua lấp kín môi.

Hắn ôm ngọn lửa mất mà tìm lại được của hẳn, trở lại nhân gian xuân về hoa nở.

Giữa mùi vị của củi gạo mắm muối, thân hẳn đã là một hoạt tử nhân từ lâu, tận tình lại thâm tình hôn Sở Văn Ninh, rằng môi lạnh như băng quần lấy ấm áp.

Sư tôn của hẳn, Văn Ninh của hẳn, Sở phi của hẳn.

Không ai cướp đi được, không cho bất cứ ai.

Hôn tới kịch liệt, đầu Đạp Tiên Quân cũng mơ hồ, ấn người lên bàn, vừa như bình thường ghé lại gần hôn lên đôi môi đã sưng đỏ, vừa vươn tay cởi y phục Sở Văn Ninh đi.

Hẳn trước kia vẫn thường làm chuyện hỗn trưởng như vậy, có hứng, cho dù kẻ khác có việc gấp cầu kiến, hẳn cũng chẳng bận tâm.

Từng có một lần điên cuồng nhất, ban ngày hấn chột nổi dục niệm, hoan ái trong phòng nghị sự của Vu Sơn Điện cùng quý phi Sở Văn Ninh vừa mới sắc phong, bên ngoài có hoà thượng Vô Bi Tự tới, vì chuyện thuỷ quái ở Hoàng Hà làm loạn không ngừng mà phải xin vào yết kiến. Hấn cuối cùng bị làm phiền, dứt khoát sai người buông màn che xuống, để mấy hoà thượng kia vào.

Hấn cách một tầng lụa mỏng kia, xuyên qua rèm châu leng keng, trên chiếc giường tạo thành hình cái lá tiếp tục làm Sở Văn Ninh.

“Đừng rên... Ta đã nói với mấy kẻ ngoài kia, ta triệu Sở Phi tới sủng hạnh, để lại mặt mũi cho người.” Khi đó, hấn vừa đề lên người Sở Văn Ninh luật động, vừa trầm giọng thở dốc nói, “Nếu người rên thành tiếng, đợt lát nữa là mấy con lừa trọc kia đều biết người ta làm là người.”

“Mặc Vi Vũ...” Người dưới thân bị sỉ nhục tới cực điểm, hai mắt đỏ ửng, “Người hỗn trướng!”

Mà Đạp Tiên Quân đáp lại chỉ là càng đâm rút hung mãnh nhớp nháp, cùng tiếng dâng trào tình dục: “Bảo bối ngoan, phía dưới người nóng như vậy cũng ướt như vậy, sao miệng bên trên vẫn còn cứng thế? Lát nữa đừng vì quá sướng mà rên rỉ đấy.”

Những hoà thượng kia hồn nhiên không biết gì nên vào trong, nhìn thấy cách một tấm rèm lụa mỏng vàng nhạt, bóng dáng cao lớn mơ hồ của Đạp Tiên Quân, còn có một đôi chân thon dài, đang vô lực mở lớn, theo động tác đâm rút thô lỗ của Đạp Tiên Quân run rẩy, đầu ngón tay trắng nõn thon dài lạnh lạnh, như giọt mưa run rẩy rơi trên nhụy hoa.

Lý do thỉnh cầu thoái thác vì vậy mà nói hỗn loạn hàm hồ, Mặc Nhiên cắn bản chẳng nghe vào bao nhiêu.

Hấn chỉ nhớ khi đó Sở Văn Ninh như đã tới cực hạn, dáng vẻ không rên một tiếng, nước mắt sinh lý chảy ra từ hốc mắt ửng đỏ lăn trên gương mặt hồng phấn, một khắc ở dưới thân mình bị làm cho bắn, càng co rút, căng cứng cơ thể, cực kỳ thống khổ lại nhẫn nhịn sáng khoái, môi cắn nát cũng không chịu rên thành tiếng...

Quá kích thích.

Chờ hoà thượng đi rồi, hắn rút cuộc không kìm nén được nữa, nâng đôi chân dài vô lực yếu ớt của Sở Văn Ninh, đặt lên vai, từ bên cạnh hung mãnh hữu lực mà xâm phạm y.

“Văn Ninh, đừng nhịn, không có ai cả.” Nhưng thần thức Sở Văn Ninh lúc ấy đã tan rã, duy chỉ nhớ mỗi việc tuyệt đối không được rên ra nửa tiếng. Đạp Tiên Quân liền ghé lại gần hôn đôi môi đã nhiễm máu tươi của y, nuốt lấy vị rỉ sắt hơi tanh.

“Không có ai cả...”

Hắn lật người Sở Văn Ninh lại, để người ta dựa vào ngực mình đâm lên. Dương vật nóng bỏng cương cứng đâm vào rút ra tiểu huyết ướm dính, một đôi tay mò tới vuốt ve lồng ngực săn chắc dính nước mắt của nam tử.

Hầu kết hắn lên xuống, trong lúc làm tình nóng cháy thờ dốc nói, “Thoải mái không? Kích thích không?”

“...” Ánh mắt Sở Văn Ninh thất tiêu, nửa khuôn mặt anh tuần đều chôn sâu vào găm mềm hỗn độn, dương vật Mặc Nhiên thật sự quá lớn, mỗi lần đâm sâu vào bụng y đều có ảo giác muốn đâm thủng, y hơi hé môi mỏng, ngón tay siết chặt tư lự.

Người phía sau càng đâm càng nhanh, cơ hồ là tiết tấu cuồng nhiệt, cuối cùng lúc xuất tinh đâm sâu tới mức tựa hồ tình hoàn cũng cứng đầu mà chen vào trong. Tinh dịch bắn từng dòng vào sâu trong lối vào đã ướm dính không chịu nổi của y, Sở Văn Ninh bị kích thích tới cả người run rẩy——Mặc Nhiên vẫn luôn biết điểm mẫn cảm của y ở đó, mỗi lần xuất tinh, đều đâm vào đó bắn ra, tinh dịch đặc sệt làm da đầu y tê dại, nhịn không được khép hờ mắt, rên rỉ thành tiếng:

“A...”

Nhưng đó cũng chưa phải ngưng hắn.

Tinh lực Mặc Nhiên dồi dào, chỉ đè trên người y nghỉ một lát, dương vật chôn sâu trong thân thể y đã lại cương lên. Mặc Nhiên mở đôi mắt đen nhánh, xuyên qua lông mi mướt mồ hôi nhìn Sở Văn Ninh chăm chú.

Ánh mắt rời xuống từng tắc từng tắc. Từ đôi mắt ướm át mê ly, tới bờ môi bị cắn rách. Một đường đi xuống, đột nhiên cúi đầu, ngậm lấy phần ngực nhô lên. Sở Văn Ninh đã bị làm cho thần thức tan rã từ lâu không kịp đề phòng,

không khỏi phát ra một tiếng rên, tiện đà chân bị nâng lên cao—— y thở hổn hển, tiếp nhận dương vật nóng như lửa lại bồng bồng phấn chấn lần nữa.

“Ừm... A...”

Y lắc đầu, nghe thấy mình rên rỉ thở dốc, không nhịn được đưa tay tới bên môi, cắn.

Ánh sáng trong mắt càng vỡ vụn hơn.

Dưới thân đã ướt đầm, tinh dịch Mặc Nhiên vừa mới bắn vào trong cơ thể y thành chất bôi trơn, trong ái dục hai người gấn bó keo sơn đâm vào rút ra tạo thành tiếng nước nhóp nhép.

“Đừng tự cắn mình, buông tay ra.” Sở Văn Ninh nào chịu nghe hăn, vẫn cắn chặt cổ tay mình, muốn che kín thanh âm. Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, một tay chống lên giường, một tay khác cầm lấy tay Sở Văn Ninh, kéo tay y xuống. “Ôm lấy ta.”

“Làm gì... A...!”

Không cho y thời gian phản ứng Mặc Nhiên đã bế bồng cả người y lên, trọng lượng của nam nhân mất đi chổ dựa dồn cả lên người Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên trầm thấp cười, hôn y: “Người cũng chẳng nặng lắm.”

Nói rồi cứ bế y như vậy, muốn vào trong nội điện.

Nhưng dương vật cương cứng to lớn của hăn vẫn cắm trong cơ thể sư tôn mình, tư thế này làm mỗi bước đi của hăn, đều sẽ đâm vào sâu trong thành ruột.

Không biết là trùng hợp hay cố ý, quy đầu to lớn nóng bỏng của Mặc Nhiên vẫn luôn để ở sợi gân khiến Sở Văn Ninh không chịu nổi nhất kia, mỗi lần đâm vào, y đều bị kích thích tới không nhịn nổi căng cứng cả ngón chân, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu rên thành tiếng, chỉ dùng đôi mắt đen hung ác nhìn chăm chăm đồ đệ trước mặt.

“Người nhìn ta chăm chăm làm gì?”

Mặc Nhiên cười khẽ thành tiếng, bồng dưng không đi nữa, nhưng vẫn giữ chân Sở Văn Ninh, hướng lên nơi kiêu diễm phía trên làm loạn với biên độ nhỏ.

“Muốn vậy à?”

“...!”

Quá sỉ nhục, nhưng thân thể đã bị Mặc Nhiên dạy dỗ thành mẫn cảm từ lâu, Sở Văn Ninh nhăn mày, miệng hé mở thở dốc, mặt không khỏi đỏ lên.

Y có thể cảm nhận rõ ràng tại nơi hai người kết hợp có dịch thể sền sệt chảy xuống, theo động tác đâm rút của Mặc Nhiên, nơi đâm mĩ phía dưới càng thêm kỳ cục.

Mặc Nhiên bế y đâm vào với biên độ nhỏ như vậy một lúc, tựa hồ không chịu nổi. Ánh mắt hẩn u ám liếc ra phía sau điện, như ghét đoạn đường quá dài. Liền dứt khoát đè người ta lên mặt đất, trong đại điện ngày thường thượng triều—— hẩn không chờ nữa, chỉ thấy hạ thân được bao bọc ấm áp, thoải mái tới thể nên hẩn cứ đè Sở Văn Ninh trên đất như vậy, hông đâm rút kịch liệt, ngoan cố đâm sâu vào bên trong.

“Ừm... A...”

Lúc đâm vào rút ra nhiệt liệt điên cuồng nhất, linh hồn cũng như bị hút ra, tuy Sở Văn Ninh cố ẩn nhẫn, cũng không khỏi dần mất ý thức trong tình ái mưa rền gió dữ này.

Hai chân y vô lực mở rộng, treo bên vòng eo thon gọn săn chắc của Mặc Nhiên, thân hình nam nhân theo tình cảm mãnh liệt xấu hổ run rẩy, trong nháy mắt ấy, y thậm chí cho rằng Mặc Nhiên muốn cướp mạng y như vậy...

Vu Sơn Điện mây mưa hỗn độn, trên miếu đường uy nghiêm chẳng có ai, chỉ có hai oán xương loã thể cùng dây dưa.

Mặc Nhiên trầm thấp thở dốc, mồ hôi tụ ở eo, hẩn ôm chặt sư tôn bị mình làm tới thất thần, phía dưới chặt chặt chẽ chẽ dùng sức đâm vào, bên tai nghe thấy tiếng rên rỉ trầm thấp Sở Văn Ninh cố gắng đè ép hoặc thỉnh thoảng chột bật ra.

“Văn Ninh...”

Nóng cháy ngậm lấy bờ môi hé mở của Sở Văn Ninh, vì đâm rút quá cuồng nhiệt, cần cổ Mặc Nhiên nổi lên gân xanh, ấm như liệt hoả, ánh mắt cũng như liệt hoả.

Hẩn đâm vào trong y, dây dưa với y, một lúc thật lâu sau, trong nụ hôn triền miên và đâm rút kịch liệt, Mặc Nhiên đột nhiên liêu chết cùng Sở Văn Ninh

trên đất, bịt mũi miệng Sở Văn Ninh đang thở dốc lại, chỉ chừa ra một đôi mắt bị làm tối thất thần.

Hắn dùng sức đâm vào với biên độ nhỏ hai cái, sau đó đâm vào mãnh liệt, đâm vào sâu bên trong, ngón chân trên mặt đất vì dùng sức quá lớn mà hơi trắng bệch.

“Muốn bắn... Văn Ninh... Có phải ở đây không?”

Sở Văn Ninh đã bị tinh lực như quái vật của hắn làm cho điên rồi, đôi tay y vô lực rũ tên mặt đá lạnh như băng, thân thể hoàn toàn bị Mặc Nhiên mở rộng, bởi vì kích thích và thống khổ khiến cho run lên nhè nhẹ không ngừng.

Mặc Nhiên thấp giọng thở gấp, giọng gợi cảm, ánh mắt sâu thẳm, hắn nghiêng mặt Sở Văn Ninh qua: “Ở đây? Hừm?”

Quy đầu cực lớn đâm vào sợi gân sâu bên trong Sở Văn Ninh, đâm tới khiến Sở Văn Ninh bỗng mở đôi mắt khép hờ, đuôi mắt hồng nhạt không cam lòng khuất nhục...

Y run rẩy dưới thân Mặc Nhiên, lại bị một vòng tay rộng ôm chặt lấy. Mặc Nhiên thở dốc nóng bỏng nói bên tai y: “Bảo bối đừng cử động, muốn tới... A...”

Nam nhân trầm thấp rên rỉ khi xuất tinh, ngay sau đó ái dịch đặc sệt hữu lực bắn ra, từng dòng bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể Sở Văn Ninh, kích thích Sở Văn Ninh không khỏi khép hờ mắt, cả người như có dòng điện chạy qua, tê dại tới cực điểm, mất hồn.

“Văn Ninh, thoải mái không? Ta làm người sướng không?”

Sở Văn Ninh khi ấy thường sẽ chẳng nói gì, cho dù là tức giận trách mắng, cũng không có. Y đã thất thần từ lâu, đôi chân thon dài mở lớn, giữa hai đùi đầy ắp tinh dịch của đồ đệ mình...

Sau đó, bọn họ thường sẽ lại làm một lần nữa trên bảo tọa, hoặc trên bậc thang, thậm chí là đè ngay trên tường, Đạp Tiên Quân mang theo kịch liệt và cuồng dã như tính phá hủy.

Loại tính ái này nếu người tình ta nguyện, có thể nói là tiêu hồn, nên cho dù mang theo chút trả thù và ý tứ lăng nhục như vậy, cũng vẫn là cực độ vui sướng.

Giờ khắc này, sâu trong Giao Sơn, Đạp Tiên Quân chăm chú nhìn gương mặt gầy guộc của Sở Văn Ninh.

Hắn không lên tiếng mà nhớ lại chuyện năm đó, trong lòng mơ hồ dâng lên một tia tò mò ngửa ngáy—— Hắn không biết Sở Văn Ninh năm đó đến tột cùng có từng hỏi, vì sao mình tinh lực tràn trề, lại không đỗ lên Tổng Thu Đồng.

Kỳ thật tuy hắn cũng từng sung hạnh nữ nhân kia, nhưng luôn không thú vị, ngay cả hắn cũng hoàn toàn không hy vọng mình có con với Tổng Thu Đồng, cho dù là tìm hoan mua vui, cũng sẽ tránh để ả có thai. Có lẽ vì xuất thân của mình, hắn cảm thấy hai kẻ chẳng có tình cảm gì với nhau lại ở bên nhau cả đời, không nên có con.

Nhưng nói cũng kỳ lạ, hắn chán ghét Sở Văn Ninh như vậy, lại luôn nghĩ tới, nếu Sở phi của hắn được mình sung hạnh ngày đêm như vậy, có thể mang cốt nhục của hắn thì tốt rồi.

Ham muốn chinh phục?

Dục vọng trả thù?

Dục vọng chiếm hữu? Hay là trừng phạt càng làm người ta nhục nhã hơn bị chiếm đoạt.

Hắn không biết.

Hắn trong tự hỏi như vậy, lần nữa kéo lấy Sở Văn Ninh cùng hắn rơi sâu vào vực sâu tội ác dục vọng.

Chương 269: [Thiên Âm Các] Quân dừng xa nhau

Edit: LuBachPhong36

Trong lúc ý loạn tình mê, Đạp Tiên Quân kéo rơi đai lưng người đang nằm dưới thân mình, quần áo tán loạn, lộ ra dấu vết tím tím xanh xanh. Động tác hăn ngừng một chút, dường như nhớ đến cái gì, ánh mắt vừa u tối vừa nóng rực, hai con ngươi như hai khối u hỏa trên đồng tro tàn.

Một lát sau, Đạp Tiên Quân nhắm mắt lại, thở dài: “Thôi.....” Hăn cũng biết nếu lúc này mình lại làm, sợ là Sở Văn Ninh có thể bị hăn hủy đến xương thịt tách rời.

“Hôm nay tạm thời..... bỏ qua cho người.....”

Giữa một mảng núi non tĩnh lặng, hăn rút cuộc buông người trong lồng ngực ra, không làm chuyện gì quá mức. Nhưng vẫn cúi đầu, hầu kết lẩn lẩn, hôn lên gương mặt người hăn yêu, một đường hôn xuống phía dưới..... cuối cùng dừng lại giữa cổ, hàm răng trắng đều không nặng không nhẹ cắn một cái. Sau đó mới đứng dậy, nhân tiện kéo người nam nhân bị hăn đè trên bàn lên.

Cháo đã chín, bọt khí sôi ùng ục bắn ra bên ngoài.

Bàn tay thô kệch của Đạp Tiên Quân vụng về mà thay Sở Văn Ninh sửa sang lại y phục, ho nhẹ một tiếng, giọng nói vẫn trầm thấp như cũ, nhưng vẫn còn ôn nhu: “Cháo chín rồi, múc một chén đi.”

Tuy Sở Văn Ninh bị hăn làm cho mịt mờ như rơi vào sương mù, nhưng vì ngày thường hăn vốn hi vọng vô thường, huống chi y lại cảm thấy đây là mệnh, nên cũng không suy nghĩ quá nhiều. Huống chi đằng hoàng ăn cơm so với hoang đường tìm hoan thì thoải mái hơn rất nhiều, vì thế y không nói thêm lời nào nữa, bước sang mở nắp nồi.

“Múc nhiều một chút.”

“..... No chết người?”

Đạp Tiên Quân cười như không cười: “Người thử đi.”

Vừa nói vừa ngồi xuống cạnh bàn.

Tuy rằng hắn rất muốn ngó qua xem nồi cháo này Sở Văn Ninh nấu thành cái dạng gì, nhưng cái giá của Đạp Tiên Quân vẫn là quan trọng, vì thế ra vẻ nghiêm chỉnh* mà đoan chính ngồi ở cạnh bàn, còn bày ra một dáng vẻ không để ý chút nào.

*(*nguyên văn là thành ngữ “nhân mô cầu dạng”: ý chỉ những người ra vẻ chính trực nhưng lòng dạ khó lường, hoặc chỉ những người ra vẻ nghiêm túc nhưng thật ra đang suy tính âm mưu gì đó)*

Nhưng khi cháo thực sự bùng lên, Đạp Tiên Quân cũng không còn cách nào mà không để ý ——

Cháo này nấu quá lửa, lại cho hơi nhiều nước, vị mặn nhạt đều không ổn, chỉ sợ chưa đựng muống, hắn cũng có thể biết rõ ràng bản thân mình sau này sẽ không còn được nếm lại hương vị quen thuộc.

“Ăn đi.”

“.....”

Đạp Tiên Quân nhìn chén nhỏ trước mặt này thất thần thật lâu, cảm thìa quấy quấy, lại không múc cháo đưa vào miệng.

Sở Văn Ninh nhìn hắn một cái: “Người không ăn sẽ nguội.”

“..... Ừ.”

Múc cháo lên, đưa đến bên môi, lại do dự mà bỏ xuống.

Rốt cuộc Sở Văn Ninh nhìn ra hắn khác thường, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Đạp Tiên Quân cười cười, vẫn không đúng đắn và khinh miệt như cũ, “Nấu thật dở, không ăn.”

“.....”

“Ở đây khó chịu quá, bốn tọa ra ngoài hít thở không khí.”

Hắn nói xong, đẩy chén cháo chưa đựng miếng nào ra xa, đứng dậy đi ra phía cửa. Khi sắp đi đến cửa, giọng nói Sở Văn Ninh vang lên phía sau lưng.

“Nếu người không ăn.” Giọng nói y thực bình tĩnh, là bình tĩnh do bị hấn nhục nhã qua rất nhiều lần mà luyện thành, “Ta sẽ đồ hết cả nôi.”

Dù sao những thứ y làm cho hấn, tám chín phần đều bị hấn chà đạp.

Bắt đầu từ lúc hấn hất đồ sủi cỏ trên mặt đất, cho đến giờ vẫn luôn như vậy.

Đạp Tiên Quân lập tức quay đầu: “Để đó đừng nhúc nhích!..... Ta nói.....” Hấn ho khan một tiếng, che dấu thất thố của mình, “Để đó trước.”

“Để làm cái gì?”

“..... Không cần người quản.”

Hấn vén rèm cửa lên đi ra ngoài, bước đến dưới mái hiên, liền nhắm mắt lại mà nặng nề thở dài.

Kỳ thật hấn đã là một khối thi thể, có giống người sống đến thế nào đi nữa, suy cho cùng cũng không phải người sống —— hấn sớm đã không còn cách nào ăn cơm.

Năm đó tự sát ở Vu Sơn điện, lại bị Hàn Lâm Thánh Thủ lợi dụng chế thành xác sống. Hàn Lâm Thánh Thủ thông qua khe hở thời không đi đến kiếp này, mà hấn thì bị kẹt lại ở cái hồng trần tàn tạ không chịu nổi kia làm việc theo mệnh lệnh, cứ như vậy, gần mười năm.

Hấn làm một cái xác không hồn mười năm, hấn cũng không ăn cái gì được nữa. Nhưng hấn vốn cũng không tham ăn, cho nên chưa bao giờ vì thế mà cảm thấy tiếc nuối.

Mãi cho đến hôm nay, ngồi trước chén cháo sắc hương vị đều kém hấn cháo hoa thịt nạc ngày trước, hấn mới bỗng nhiên cảm thấy buồn bã mất mát ——

Vì sao hấn không còn là người sống nữa.

Hấn đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc chờ tới ngày hôm nay, chờ được một Sở Văn Ninh triệt triệt để để thuộc về hấn.

Nhưng đến một chén cháo trắng người nọ đích thân làm cho hấn hấn cũng không thể ăn được nữa.

Cháo Sở Văn Ninh nấu sẽ có hương vị gì?

Hấn đứng dưới mái hiên ngó đỏ nhắm mắt hồi tưởng lại, thật lâu sau, bỗng nhiên hấn nâng cánh tay lên, che khuất hàng mi của mình, không ai thấy rõ

vẻ mặt lúc này của hắn là thế nào, trên mặt hắn chỉ còn lộ ra một đôi môi nhạt màu, còn có chiếc cằm gầy gò.

Sau đó hắn lại buông cánh tay, mở mắt, đuôi mắt đỏ ửng.

Trí nhớ hắn không tốt, cũng không tính là quá thông minh. Nếu đầu lưỡi còn có thể cảm nhận được một chút vị chua ngọt mặn đắng, thì có lẽ hắn còn có thể gom nhặt lại chút ký ức. Nhưng giờ hắn xương thịt lạnh lẽo, môi răng vô vị. Cho nên, dù chén cháo kia ở trước mặt hắn, hắn cũng nhớ không ra đến tột cùng là nó có mùi vị gì.

Hắn không bao giờ biết nữa.

Lúc đêm xuống, hắn đi tìm Sư Muội.

Bên cạnh hồ lạnh phía trước Thiên cung, tuần mỹ nam nhân đang để chân trần, mũi chân hắt hắt dòng nước lạnh lẽo dưới hồ, bắn lên giọt nước lấp lánh.

Thấy hắn tới, đuôi mây Sư Muội khẽ nhếch, dường như biết ý đồ của hắn khi đến đây, thần sắc lạnh lẽo: “Ngày tốt cảnh đẹp như thế, không ngờ Đế quân bệ hạ không ở mặt thất bồi Sở tông sư, mà lại có thời gian rảnh rỗi tới tìm ta.”

Đạp Tiên Quân không muốn cùng hắn vòng vo, trực tiếp mở miệng hỏi: “Người có cách nào có thể khiến bốn tọa tạm thời biến thành giống lúc còn sống không?”

“.....” Sư Muội quét qua hai mắt hắn, “Tuy rằng người là cái xác sống, nhưng hắn là không có ảnh hưởng đến việc giường chiếu.”

“Ta không phải muốn nói với người cái này.”

“Ồ? Vậy người đang nói cái nào?”

“..... Ăn cơm.” Đạp Tiên Quân cứng đờ lạnh lùng, “Bốn tọa muốn ăn thức ăn.”

Ánh mắt Sư Muội u ám, như suy tư mà hỏi: “Chẳng lẽ là Đế quân muốn ăn chén sủi cải kia?”

“Sủi cải trừ sư ca ta ra, trên đời không ai có thể làm đủ tốt.”

Sư Muội cười một chút: “Hiếm có nha, hôm nay người vậy mà còn nhớ tới hắn.”

Ký ức của Đạp Tiên Quân đối với Sư Muội vẫn rất hỗn loạn, khi thì có thể nhớ ra, khi thì lại không có ấn tượng, từ trước đến nay thời điểm không có ấn tượng là chiếm đa số, cho nên hôm nay nghe hắc hắc tới hai chữ “sư ca”, Sư Muội không khỏi cảm thấy có chút mới mẻ.

Hắc hắc hỏi: “Ày, cả ngày người ở Giao Sơn quần quýt với Sở Văn Ninh, sao không nhớ tới Minh Tịnh sư huynh của người.”

“.....”

Cái gọi là đứng đối diện mà như không quen biết, đại khái chính là thế này. Qua một lúc lâu Đạp Tiên Quân mới nói: “Người đã từng nói, khối thân thể này của bốn tọa âm khí quá nặng, khi chưa có được linh hạch hoàn toàn mới như trước khi trọng sinh, thì không nên đi gặp sư ca ta. Hắc là thuộc tính thủy, bốn tọa sẽ làm hắc bị thương.”

Sư Muội chẳng có một chút ngại ngùng gì khi nói dối: “Đúng thật là thế.”

“Cho nên người hỏi sủi cỏ để làm gì?” Đạp Tiên Quân lạnh mắt nhìn hắc, “Đừng tò mò chuyện người khác.*”

Sư Muội liền cười cười: “Ta chỉ tò mò trên đời này trừ sủi cỏ ra, còn có mỹ thực trân quý gì khiến Đạp Tiên Đế Quân ném qua một lại nhớ mãi không quên.”

“.....”

“Sao vậy, không muốn nói sao?”

“.....”

“Vậy để ta đoán xem, là Sở tông sư xuống bếp làm cho người sao?”

Thấy thần sắc Đạp Tiên Đế Quân khẽ biến, môi mấp máy, Sư Muội liền cười nói: “Nghe nói Sở tông sư của Tử Sinh Đình nấu ăn chính là tuyệt nhất, thiện nghệ nhất là nấu than*, người cũng thật là thú vị, thứ đó mà cũng nuốt xuống cổ được.”

(ý chỉ sư tôn nấu cái gì cũng cháy thành than)*

Sắc mặt Đạp Tiên Quân càng nặng nề: “Người lập tức nói có cách nào không, những chuyện khác không cần dông dài.”

“Cách thì chắc chắn là có, hơn nữa ta cũng đã sớm nói qua với người.”

Đạp Tiên Quân nhíu mày: “Là cái gì?”

“Cách cũ thôi.” Sư Muội ôn nhu nói, “Sớm ngày lấy được linh hạch của Mặc tông sư, đem linh hạch của hắn đổi cho người, là người có thể giống y như lúc còn sống.”

Một đóa hoa quýt xuôi dòng trôi đến, mũi chân Sư Muội khẽ vót, kẹp đóa hoa trắng tinh thơm hương giữa khe hở ngón chân, hoa thơm tuy trắng, nhưng cũng không nồn nà tinh tế bằng làn da Sư Muội.

Sư Muội cười nhẹ nhàng mà nhìn đóa hoa vương nơi mũi chân, hoa không thể tiếp tục trôi bồng bềnh nữa, hắn nói: “Hai người chúng ta cùng nỗ lực, sớm một ngày lấy được linh hạch, ta liền sớm một ngày có được sức mạnh hoàn chinh của người, còn người, cũng có thể sớm một ngày ăn được những thứ mình muốn ăn.”

Dừng một chút, hắn nâng lên hàng mi mềm mại như nhung vũ: “Gặp được người người thương nhớ ngày đêm.”

“.....”

“Cho nên phối hợp với ta nhiều chút đi, Để quân bộ hạ.”

“Trước đó người muốn bốn tọa đi Cô Nguyệt Dạ giết người, sau lại muốn bốn tọa triệu hoán Trân Lung đại quân tiến công Tử Sinh Đỉnh, những thứ đó bốn tọa đều đã làm. Người còn muốn bốn tọa phối hợp với người như thế nào, dứt khoát một lần nói hết đi.”

Sư Muội vỗ tay cười nói: “Tốt, rất sáng khoái. Kỳ thật kể tiếp cũng không có quá nhiều chuyện muốn nhờ người làm, chỉ còn lại một chuyện cuối cùng.”

“Người nói.”

“Cùng ta cùng đi Thiên Âm Các, bàn cờ này của chúng ta đã hạ đến bước cuối cùng, thu lưới.”

Lúc hắn nói những lời này, Đạp Tiên Quân mới chú ý tới phía sau Sư Muội, một con bồ câu lông đuôi vàng kim đang đậu, đó là linh điều đưa tin của Thiên Âm Các

“Thiên Âm Các đưa tin cho người?”

“Đúng vậy.” Sư Muội vươn hai ngón tay thon dài, kẹp một tờ giấy mỏng, “Toàn là tin tức tốt, tất cả đều diễn tiến theo kế hoạch của chúng ta. Làm

người tốt thật không dễ nha, Mặc tông sư dốc tận linh hạch cũng muốn bảo vệ yên bình cho Tu Chân giới, nhưng không ai cho hắn lấy công chuộc tội.” Hắn cười cười, ngón tay vân vê, dùng chú pháp xếp phong thư kia thành một con bướm giấy, ném cho Đạp Tiên Quân.

“Người tự mình xem đi.”

“Không cần xem.” Đạp Tiên Quân tiếp nhận bướm giấy, nhưng lại không mở ra, đôi mắt đen nhánh nhìn Sư Muội, “Người nói ngay đi, khi nào ra tay.”

“Ba ngày sau thăm vấn. Lại qua ba ngày sau hành hình.”

“Sáu ngày?”

Sư Muội vuốt ve đôi cánh bồ câu kim sắc, vẻ mặt rất ôn nhu, nhưng đột nhiên trong tay áo hắn vụt ra một con rắn đầu tam giác sắc sỡ, nhanh như chớp cắn vào cổ con bồ câu, trong nháy mắt đã nuốt chửng con chim hiền lành kia vào bụng.

Tất cả những chuyện đó chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, trên mặt Sư Muội không hề dao động, như là sớm đã thành thói quen.

Hắn cười cười, phất bay vài túm lông còn sót lại, ngẩng đầu nói: “Không sai, cho nên chúng ta ở lại Giao Sơn đợi ba ngày, sau đó liền đi Thiên Âm Các xem xem.”

Lông chim rơi vào hồ nước, gợn sóng ôn nhu tản ra, đánh nát ảnh ngược phản chiếu trên mặt hồ của hai nam nhân.

“Linh hạch của hắn sẽ giúp người có sức mạnh đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi*. Cho nên tất cả những thứ người muốn, rất nhanh sẽ có thể có thôi.”

*(*Sở hướng phi mị)*

Sau một hồi đối thoại, Đạp Tiên Quân tâm sự nặng nề mà về lại mật thất Giao Sơn.

Tinh thần Sở Văn Ninh không được tốt, vốn dĩ hình như là đang đọc sách, nhưng giờ lại gục trên bàn ngủ rồi, ống tay áo trắng tinh như tuyết đầu mùa đọng đẫm rã xuống.

Hắn đứng ở bên cạnh nhìn y trong chốc lát, kỳ thật cũng chỉ là một người nam nhân, một ngọn cô đèn, một quyển thanh thư mà thôi, hắn đã trải qua

nhân gian phồn hoa, kinh qua gấm hoa rực rỡ, có cảnh đẹp mỹ nhân gì hãn chưa từng gặp qua.

Sở Văn Ninh thì tính là gì chứ.

Có gì đẹp đâu.

Hắn bức bối mà nghĩ như vậy, nhưng hầu kết lại lẫn lộn, không nhìn được mà cúi xuống ôm chặt người nam nhân kia, vùi gương mặt mình vào hõm cổ người ta mà ngửi ngửi cọ cọ.

“.....” Sở Văn Ninh bị hấn quấy nhiễu mà tỉnh, mở mắt ra. Trong mắt phượng đầu tiên là mê mang và nhu hòa, sau đó lại nhớ tới Đạp Tiên Đế Quân trước mắt này tàn bạo, ánh mắt lại bỗng dưng trở nên cực kỳ lạnh lẽo. Tất cả những biến hóa đó đều rơi vào trong mắt Đạp Tiên Quân. Phiền muộn và bất cam trong lòng hắn mọc lên như cỏ dại sau mưa, cuối cùng hắn không thể chịu được, một tay bế thốc Sở Văn Ninh lên.

“Người lại phát điên cái gì —— Ô!”

Một tiếng kêu rên, người đã bị áp ở trên tường.

Đạp Tiên Quân nóng cháy lại tuyệt vọng mà hôn môi y, từ cổ đến môi, từ môi đến cằm, hắn một bên nặng nề mà thở dốc, một bên hỏi: “Người thích ta sao?”

“.....”

“Sở Văn Ninh, người thích ta sao?”

“Người làm gì? Sao bỗng nhiên.....”

Nhưng Đạp Tiên Quân dường như cũng không muốn biết đáp án của y, hắn chỉ đơn thuần là muốn hỏi vấn đề này thôi, đến nỗi câu trả lời là gì, hắn cũng không quan tâm.

Hoặc bởi vì, bất luận là câu trả lời như thế nào, đường về đã mù mịt, đã không thể quay đầu lại rồi, cho nên cũng chẳng thay đổi được gì.

“Nếu ta không phải Đạp Tiên Đế Quân, nếu ta cũng giống như người, trở thành nhất đại tông sư, người có thể cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ta không? Có thể nguyện ý đối xử với ta tốt một chút không?”

Cuối cùng hắn cắn một ngụm bên gáy Sở Văn Ninh, hút máu chiếm hữu.

Dường như chỉ có như vậy, mới có thể chứng minh người trong lòng ngực này là thuộc về hắn, mà không phải thuộc về tên Mặc Vi Vũ hoàn toàn

không giống với mình kia.

Nhưng khi chớp mắt buông xuống hàng mi, giọng nói hắt lại khàn khàn.

“Có phải cuối cùng người thích dạng như hắt nhiều hơn thích dạng như ta.....”

“Mặc Vi Vũ, rốt cuộc người đang nói cái gì!”

Đúng vậy, lúc này ký ức Sở Văn Ninh hỗn loạn, chỉ có hồi ức kiếp trước, không có ấn tượng kiếp này. Dĩ nhiên sẽ không hiểu được hồ ngôn loạn ngữ của hắt.

Đại khái cũng chỉ có lúc này, y mới hoàn toàn thuộc về một mình Đạp Tiên Đế Quân.

Hắt bỗng nhiên cảm thấy rất khổ sở.

Không biết vì sao, trong giọng nói thậm chí có chút kiêu ngạo bi thảm.

Đạp Tiên Quân ôm chặt ái nhân của mình, đến cuối cùng, hắt nhẹ giọng hỏi câu: “Nếu ta đoạt đi linh hạch của hắt..... Người sẽ càng hận ta sao?”

Không có gì khó chịu hơn bị chính bản thân mình phủ định.

Đạp Tiên Quân ôm lấy người trong lòng ngực.

“Nhưng người vốn là người của bốn tọa”

“Đừng phản bội ta.”

Lúc tự lẩm bầm một mình, hắt thậm chí cảm thấy chính mình thật thê lương.

Đại khái cô độc lâu rồi, lưỡi đao có sắc bén đến mấy cũng bị cùn đi.

“Tám năm. Sau khi hắt trọng sinh có được người bao lâu, là bấy lâu ta chỉ còn một mình, một mình chờ đợi ở một kiếp hồng trần khác.”

Vu Sơn điện tịch mịch, trôi dạt không cố nhân.

“Đừng rời bỏ ta lần thứ hai..... Lần đầu tiên, ta còn có thể chết cho xong việc. Nhưng nếu người ra đi lần thứ hai đến cái chết ta cũng không thể lựa chọn được nữa.” Đạp Tiên Quân nhíu mày, giữa hai đầu mày là u sầu và điên cuồng, là bi thương và cố chấp, “Ta sẽ chịu không nổi.....”

....

*Nguyên văn là câu 哪壶不开提哪壶: “na hồ bất khai đề na hồ”: đây là một câu thành ngữ ý chỉ việc cố tình đề cập đến việc khó nói / xấu hổ của

đối phương.

[Husky] Chương 270: [Thiên Âm Các] Phán xử tội

Edit: Chu

Beta:

Thời hạn ba ngày chỉ trôi qua trong nháy mắt, tảng sáng ngày thứ ba, Sư Muội tới trước mật thất.

Đạp Tiên Quân đã mặc đồ xong, vẫn là một thân chiến giáp đen, bên vòng eo thon chắc đeo hộp ám tiễn toả ngân quang rạng rỡ, chân thon dài, vai cũng rộng, tay đeo giáp long lân, trên cổ đeo Thiên Cơ Hạp.

Hắn nâng mắt lên, ánh mắt thực lạnh: “Người tới rồi.”

“Chuẩn bị chút đi, chúng ta tới Thiên Âm Các.”

“Không cần chuẩn bị, đi thôi.”

Sư Muội đánh giá hắn một lượt: “Thế Sở Văn Ninh đâu?”

“Cho y uống thuốc, ngủ.”

Sư Muội gật đầu, nhưng để đề phòng nhỡ đâu, y vẫn vào mật thất cùng Đạp Tiên Quân một lần. Sau khi khám mạch, Sư Muội nói: “Tình lực y mấy ngày tới sẽ khôi phục hoàn toàn, cẩn thận.”

Đạp Tiên Quân thực ra không sợ sức chiến đấu của Sở Văn Ninh, hỏi ngược: “Ký ỨC thì sao?”

Sư Muội liếc mắt nhìn hắn: “Cũng thế.”

“...”

Ngó lơ vẻ tối tăm không vui trên mặt Đạp Tiên Quân, Sư Muội đứng dậy, tạo một mê hương trong mật thất, để đảm bảo Sở Văn Ninh không bỗng dưng tỉnh lại, phá hỏng mưu kế của y. Cuối cùng lúc ra cửa, hạ một cấm chú cao cấp.

Đạp Tiên Quân nhú mày: “Hạ chú này làm gì? Giao Sơn cũng chẳng còn ai khác, Nam Cung Liễu thì tâm trí tiểu quỷ tóc tơ, chả ai có thể tới cứu y.”

Sắc mặt Sư Muội không đổi, nhàn nhạt nói: “Cướp nhà khó phòng.”

“Ai?”

“Người không quen.” Sư Muội thở dài, “Là một người thân cận nhất của ta. Không nói, đi thôi.”

Hai người rời đi.

Trong mật thất thanh lãnh, chỉ còn lại một mình Sở Văn Ninh. Y vẫn còn hôn mê, ký ức hai đời quay cuồng dần khôi phục.

Nhưng không ngừng, ngay cả Sư Muội cũng cảm nhận được, Sở Văn Ninh vốn dĩ lập lại triển miên mãi như vậy, thần thức và ký ức đều chưa hoàn toàn khôi phục, cũng không phải bởi vì thân thể y không khỏe, còn vì một nguyên nhân rất quan trọng——

Y phải khôi phục, không chỉ có ký ức của một mình mình!

Có lẽ vì địa hồn ở trong thân thể Mặc Nhiên đã lâu, suốt ngày dây dưa quẩn quít bên linh hồn Mặc Nhiên, lúc địa hồn quay về, cũng mang cho y ký ức sâu bên trong linh hồn Mặc Nhiên.

—— giờ khắc này, những ký ức ấy dần mãnh tan thành từng mảnh vào trong đầu y. Y đang mơ, mơ thấy toàn chuyện cũ rách nát không chịu nổi.

Đầu tiên y mơ thấy ở bãi tha ma, đứa trẻ đầu bù tóc rối than khóc bên thi thể nữ nhân hư thối, nước mắt nước mũi đầy mặt, hai mắt đậm lệ mơ hồ.

“Mẹ... Mẹ... Có ai không? Có ai không... Mang ta chôn đi, mang ta chôn cùng với mẹ đi...”

Sau đó mơ thấy ở Túy Ngọc Lâu tại Tương Đàm, Mặc Nhiên bị đánh đến mức cả người tím xanh, cuộn tròn trong chuồng chó, không có thức ăn, không có cả nước uống, thậm chí hăn không thể xoay người.

Có đứa trẻ tầm tuổi hăn ngoác miệng cười nhạo hăn: “Cũng không nhìn lại bộ dạng mình thế nào, còn muốn làm anh hùng? Ta thấy người đúng là nực cười! Phi! Cả đời người đều nực cười!”

Nước miếng nhổ tới.

Tiểu Mặc Nhiên nhắm mắt lại.

Lông mi Sở Văn Ninh run rẩy.

Mặc Nhiên...

Tiếp theo, y lại mơ thấy ngọn lửa hừng hực vắn vẹo như lệ quỷ treo cổ ở trên lầu vũ, mưa lạnh lạnh.

Toàn tiếng than khóc khắp nơi, xà nhà cháy rụi đổ xuống, có người đang thét chói tai, khói đặc cuộn cuộn.

Thiếu niên Mặc Nhiên ngồi trong ánh lửa ngút trời, vẻ mặt rất lạnh, ánh mắt bình tĩnh, hẩn cúi đầu, trên gối gác một thanh đao loang lổ vết máu, trong tay cầm một chùm nho, chậm rãi bóc vỏ.

“Kết thúc cả rồi, mẹ.”

Mặc Nhiên có vẻ thực an bình.

“Nhưng mà con không gặp được mẹ rồi... Con đã giết người, trên tay toàn máu. Mẹ, sau khi con chết phải xuống địa ngục, sẽ không thể gặp lại mẹ nữa.”

Đột nhiên có ánh sáng hiện lên trong mắt.

Là khuôn mặt một nữ tử ôn nhu, đuôi mắt hơi nhếch lên.

Là ai?

Sở Văn Ninh cảm thấy giữa ánh mắt nữ tử kia có mấy phần giống mình, lúc nghiêm túc cúi đầu làm việc, phá lệ tiên minh.

Nàng cẩn thận cầm một bộ đồ vải thô.

“Mẹ...” Có giọng trẻ con, nhẹ như muỗi ngâm gọi.

Nữ tử nghe thấy tiếng ngẩng đầu lên, cười với hẩn: “Sao lại tỉnh rồi?”

“Ta mơ thấy ác mộng... Đói bụng quá...”

Nữ tử liền đặt y phục xuống, mở vòng tay ra, ôn nhu cười nói: “Lại mơ thấy ác mộng? Được rồi, đừng sợ, Nhiên nhi vào lòng mẹ này.”

Nhiên nhi... Mặc Nhiên...

Sở Văn Ninh nhắm hai mắt lại, trong lòng cũng không biết là tư vị chua xót thế nào.

Quá khổ.

Chỉ nhìn, cũng cảm thấy cuộc sống này khô khan khó khăn, từng ngày từng ngày đều gian nan như vậy.

Mẹ...

Đây là lần đầu tiên y thấy diện mạo mẫu thân Mặc Nhiên, y bỗng nhiên hiểu ra vì sao năm đó ngoài Vô Bi Tự, tiểu Mặc Nhiên lại theo bản năng siết chặt vạt áo mình, cũng hiểu ra vì sao trước Thông Thiên Tháp, thiếu niên kia lại đi tới phía mình, chấp nhất nắn nỉ mình, thu hấn làm đồ đệ.

Thiếu niên cười xán lạn nói: “Bởi vì nhìn qua người đẹp nhất, ôn nhu nhất.”

Lúc ấy, tất cả mọi người sau lưng đều cười Mặc Nhiên mắt mù, thấy Mặc Nhiên đang vượt mông ngựa.

Kỳ thật không phải.

Không phải...

Hắn không phải mù, cũng chẳng phải vượt mông ngựa, là không thể nói rõ sự thật, không thể lôi kéo Sở Văn Ninh nói: “Tiên quân, lúc người cúi đầu, kỳ thật có hơi giống người đối xử tốt nhất với ta trên đời này. Nàng đã không còn nữa, người có thể để ý ta không, có thể thay nàng, nhìn ta nhiều hơn không.”

Ta rất nhớ nàng.

Mặc Nhiên không thể nói gì, chỉ có thể nhịn nỗi chua xót lớn trong lòng, nhịn nước mắt dâng lên. Chịu sự lạnh nhạt bỏ qua của Sở Văn Ninh. Đuổi theo sau, ra vẻ thông dong mà cười vui vẻ, lừa gạt mọi người.

Không ai biết quá khứ của hắn, không ai có thể chia sẻ nỗi đau khổ với hắn. Hắn chỉ có thể cười xán lạn như thế, dưới Thông Thiên Tháp, nụ cười kia quá nóng bỏng, quá khao khát, cất giấu nỗi nhớ vô bờ vô tận, làm bỏng Sở Văn Ninh như vậy.

Mặc Nhiên mở to mắt.

Hắn không ở Tử Sinh Đỉnh, hắn ở gian tù cực kỳ hẹp. Nơi bốn bức tường ẩm mốc hôi hám, ánh sáng duy nhất chiếu vào thông qua ô cửa đưa cơm nhỏ dưới cửa sắt đen.

Đỉnh nhà tù khắc từng câu văn răn dạy, hắn biết mình đang ở nhà tù.

Đó là thánh điện để phán thẩm công chính công bằng nhất thiên hạ, công đường riêng biệt với thập đại môn phái ở Tu Chân giới.

Thiên Âm Các.

Hắn nằm trong, yết hầu khô rát, da môi nứt nẻ.

Xung quanh thật yên lặng, yên lặng tới mức trong màng nhĩ tự sinh ra tiếng gió trống rỗng, có thể nghe thấy tiếng linh hồn thì ào. Hãn ngơ ngác hồi lâu mới có thể hợp lại ý thức đã tan rã của mình——

Hãn kỳ thật cảm thấy mình kiếp trước nên có một ngày như vậy, nhưng vẫn mệnh đối xử quá tốt với hãn, để hãn sống qua loa hai đời, đến đời này mới thanh toán tội nghiệt của hãn.

“Mặc Nhiên, ăn cơm.”

Không biết nằm bao lâu, ở đây, thời gian đều mơ hồ.

Hãn nghe thấy có người tới, đẩy cơm canh vào trong cho hãn, một chiếc bánh chiên dầu, một chén canh.

Hãn không đứng dậy tới nhận, người hầu Thiên Âm Các kia cũng không thèm nói gì với hãn nữa, bước chân loạt xoạt, rất nhanh đi xa.

Sở Văn Ninh sao rồi?

Tử Sinh Đình sao rồi?

Những quân cờ phá huỷ cuối cùng đã tới đâu?

Hãn mơ mơ màng màng, vẫn luôn mệt mỏi tự hỏi ba câu này, nghĩ thật lâu, mới nguyện ý nhận mệnh, biết rằng chẳng ai nói cho hãn đáp án.

Hãn giờ thành phạm nhân trong tù.

Hãn ngồi dậy.

Ngực đau từng cơn, toàn thân không có chút sức lực, linh lực đã từng mãnh liệt mệnh mông không biết tung tích. Hãn dựa vào vách tường phát ngốc một lát——

Hoá ra sau khi linh hạch vỡ nát, lại là loại cảm giác này.

Không triệu hoán được thần võ, không thi triển được pháp thuật, như theo gió vượt ngàn con sóng cồn cát mất đuôi, mây cao gió lạnh không còn cánh.

Hãn cuộn trong góc, mắt đen mênh mang ngơ ngác nhìn phía trước.

Mặc Nhiên bỗng rất khổ sở, nhưng khổ sở cũng không phải do mình mà thành, hãn nhớ tới Sở Văn Ninh kiếp trước, thiên đạo luân hồi, hãn rốt cuộc cũng cảm nhận sâu sắc được sự bất lực và thống khổ khi ấy của Sở Văn Ninh.

Hãn rất muốn nói một câu xin lỗi với Sở Văn Ninh.

Nhưng mà muộn rồi.

Hết thầy đều không thể quay đầu lại.

Hắn bị nhốt trong gian tù, một chén canh và chiếc bánh kia từ nóng thành lạnh, từ lạnh tới lạnh lẽo. Sau đó hắn bắt đầu ăn, ăn xong chút đồ này, chẳng còn ai tới gian tù này nữa.

Hắn lại thành Mặc Nhiên khi thơ ấu bị nhốt trong chuồng chó, nhưng gian phòng này thật sự tốt hơn chuồng chó rất nhiều, hắn thế mà có thể nằm thoải mái dễ chịu.

Hắn liền nằm trong bóng đêm này, khi tỉnh khi ngủ, nhưng ngủ hay tỉnh cũng không quan trọng lắm, trong phòng này, hắn như đã chết.

Mặc Nhiên mơ màng nghĩ, có lẽ hắn đã chết rồi nhỉ?

Có lẽ cả đời này, chỉ là hắn nằm dưới quan tài Thông Thiên Tháp, hồn phách chưa tán, mơ một giấc mộng đẹp. Hắn nhớ lại cuộc đời ba mươi hai năm như cười ngửa thoáng qua trước mắt, ngũ quang thập sắc, vui buồn giận hờn, cuối cùng đều mục thành xương khô.

Hắn hơi cong khoé miệng, thành một nụ cười nhạt.

Hắn thế mà cảm thấy nếu thật sự là vậy, thì không thể tốt hơn.

Hắn rất mệt, đi lâu rồi, giãy giụa lâu rồi, phía trước là Địa Ngục hay là nhân gian, hắn đều không để ý nữa, hắn chỉ muốn nghỉ ngơi.

Lòng hắn già cỗi, kỳ thật từ sau khi Sở Văn Ninh chết, cũng đã hoàn toàn sụp đổ rồi, dần già đi. Nhiều năm hắn vẫn làm việc thiện như vậy, để đền bù, hắn luôn tìm loại thuốc tốt có thể chữa loại già cỗi này.

Nhưng hắn không tìm thấy.

Hắn tìm rất lâu, mặc kệ mặt dày vô sỉ xin lâu như vậy, giờ hắn tìm mệt rồi, xin mệt rồi. Đời này, hắn mất mẫu thân, mất sư tôn, mất bạn thân, mất ái nhân, mất thân thích mình cướp được, mất đi anh danh vô căn cứ.

Giờ, ngay cả linh hạch hắn cũng mất. Nhưng hắn vẫn bị đưa tới Thiên Âm Các, vẫn không cách nào thoát khỏi sự chỉ trích nghiêm khắc của Tu Chân giới.

Hắn rốt cuộc hết hy vọng, hắn biết mình rốt cuộc không thể có được sự tha thứ.

Mặc Vi Vũ hẳn là một ngọn núi hoang xấu xí, tuyết phủ mênh mông che vết thương của hẳn.

Nhưng tuyết tan rồi.

Bóng tối của hẳn cũng được, đáng sợ của hẳn cũng thế, đều không còn chỗ giấu.

Hẳn không làm Mặc tông sự được, từ khi hẳn dính máu người vô tội đầu tiên, cả đời hẳn đã chú định rằng hẳn chỉ có thể làm Đạp Tiên Đế Quân—— hẳn đốt đàn nấu hạc hẳn nghiêng răng hút máu bộ mặt hẳn dữ tợn hẳn không bằng cầm thú—— hẳn đáng chết.

Hẳn chết rồi, thiên hạ hoan hô.

Không biết hẳn bị nhốt trong cấm thất mấy ngày, cửa mở.

Đệ tử Thiên Âm Các đi vào, không nói một lời dùng Khốn Tiên Tác trói chặt hẳn, sau đó một trái một phải túm hẳn dậy, kéo hẳn ra ngoài.

Bọn họ kéo theo hẳn, đi qua một quãng đường dài tối đen.

Mặc Nhiên khàn khàn, hôn hôn trầm trầm mở miệng, nói những lời đầu tiên trong những ngày qua: “Họ sao rồi?”

Không ai thèm để ý tới hẳn.

Hẳn bị lôi đi, tới cuối. Ánh mặt trời chợt hiện lên, Mặc Nhiên như ác long cuộn tròn trong bóng tối rất lâu, mắt sớm đã quen rồi, trong ánh sáng mạnh mẽ chói trang như vậy có vẻ khốn đốn bất an. Hẳn căn bản không thích ứng được với ánh sáng chợt loé như vậy, hẳn muốn che mắt, nhưng tay bị trói sau lưng, nên hẳn chỉ có thể cúi đầu, lông mi đen dày ướt nước mắt——

Hẳn hoa mắt ù tai, không biết mình đang ở đâu, chỉ có khứu giác là rõ ràng. Hẳn ngửi thấy hơi thở của gió, hơi thở của biển người, hơi thở của hoa cỏ cây cối, hẳn bị đẩy lên, nên do dự mà bước về trước.

Từ từ, tai đã có thể thích ứng với nơi ồn ào này.

Hẳn nghe thấy tiếng rất nhiều người nói chuyện, khe khẽ nói nhỏ hợp lại với nhau như sóng bể. Thủy triều có thể cuốn trôi dơ bẩn, nhưng thủy triều cũng có thể chìm chết người.

Mặc Nhiên cảm thấy mình không thở nổi.

Hẳn thực suy yếu.

Giờ đã yếu tới cực hạn rồi.

“Quỳ xuống.”

Người áp giải đẩy hần, hần quỳ xuống, ánh bình minh từ cao chiếu rọi, chiếu lên gương mặt tiêu tụy của hần.

Không ngờ tới bên ngoài lại là ban ngày rực rỡ ánh nắng như vậy.

“Chính là Mặc tông sư kia...”

“Không thể tin nổi có một ngày thế mà có thể thấy hần bị công thẩm ở Thiên Âm Các, ài, đúng là biết người biết mặt không biết lòng mà.”

Tại Mặc Nhiên ông ông, mắt dần có thể thấy vài thứ, nhưng vẫn không rõ lắm, hần chỉ có thể dựa vào lông mi che đi, hơi nheo mắt, nhìn hết thấy trước mắt——

Là đài công thẩm Thiên Âm Các trong trí nhớ.

Khi hần thiếu niên, đã từng cùng tới xem nơi thẩm phán cùng với Tiết Chính Ung và Tiết Mông.

Dưới đài đông đúc, chen chúc xô đẩy, những người tới xem Thiên Âm Các công thẩm có bá tánh bình thường, tán tu bốn biển. Hần không thấy rõ gương mặt bất cứ người nào, cũng không nhìn thấy biểu tình trên mặt những người đó là gì, chỉ cảm thấy những người đó châu đầu ghé tai nhau, thành làn sóng nhấp nhô.

Sau đó, hần lại ngẩng đầu nhìn.

Bốn vách tường đài cao chót vót, trên đài có khách khứa của các môn phái. Màu xanh lá là Bích Đàm Sơn Trang, màu đỏ là Hoả Hoàng Các, màu vàng là Vô Bi Tự... Sau đó hần bỗng siết tay lại, thật kỳ quái, hần vẫn cảm thấy đau.

Hần thấy một thân ảnh màu lam bạc quen thuộc, môn phái trên cả khán đài an tĩnh nhất, cũng nhiều người nhất.

Tử Sinh Đình.

Hần chớp mắt, không quan tâm mắt đau rát, cố gắng nhìn tới nơi đó—— nhưng hần không nhìn thấy, hần không thấy Tiết Chính Ung ở đâu, không thấy ai là Tiết Mông ai là Tham Lang trưởng lão ai là Toàn Cơ, hần không tìm thấy Vương phu nhân.

Cuối cùng, trên đài thẩm phán, hần vẫn không thấy được người hần quan tâm nhất.

“Mặc Nhiên Tử Sinh Đỉnh, hệ thành chủ thứ chín thành Nho Phong Môn, con trai riêng của Nam Cung Nghiêm...” Trên đài cao, Mộc Yên Ly thanh thanh lẳng lẳng dùng thuật khuếch đại thanh âm nói, giọng át cả mây trôi, “... Cố thẩm phán nghiêm minh, không thể trệ nhâm, không thể phán sai...”

Mặc Nhiên không nghe lời nàng nói.

Tiếng nói nghiêm túc lại lớn như vậy với người bị giam cầm lâu mà nói, thực sự quá mức chói tai.

Mộc Yên Ly không nhanh không chậm nói khoảng một chén trà, vào tai Mặc Nhiên, đứt quãng thành những từ rách nát không đầy đủ như “Giết người đền mạng” “Bụng dạ khó lường” “Tu luyện cấm thuật”.

Cuối cùng hẳn nghe thấy nàng nói: “Xử lý trọng phạm, còn làm theo công đạo, là trách nhiệm của Thiên Âm Các này từ khi lập nên.”

Mộc Yên Ly nói xong, một đệ tử Thiên Âm Các tới cạnh, đệ tử kia tới trước mặt Mặc Nhiên, đứng ngược ánh sáng, mặc đen nhánh như bóng.

“Há miệng.”

“...”

Thấy Mặc Nhiên không phản ứng, người nọ “Xì” một tiếng, thô bạo kéo cằm hẳn, đổ một đồng thuốc vào miệng hẳn.

“Khụ khụ khụ——”

Mặc Nhiên không ngừng ho khan, hẳn đã nhiều ngày không ăn gì, dạ dày đột nhiên tiếp xúc với nhiều nước canh nóng như vậy, co rút, dường như muốn nôn khan.

Người nọ bóp yết hầu hẳn, không để hẳn cử động, ép hẳn uống toàn bộ nước thuốc. Chất lỏng lạnh lẽo như hoạt xà chui vào bụng, sông cuộn biển gầm, muốn xé rách xuyên qua lục phủ ngũ tạng.

Sắc mặt Mặc Nhiên xanh mét, hẳn muốn nôn, thật sự muốn nôn.

Nhưng hẳn không chịu lên tiếng nhận thua, không chịu xin tha, hẳn thậm chí không muốn khoé mắt mình rơi nước mắt. Nửa đời hẳn quá nhiều ngày tháng vội vàng, ti tiện, nhưng không có nghĩa hẳn không có tôn nghiêm.

Nước thuốc bị đổ cả vào, người nọ buông hẳn ra, hẳn thở hỗn hển nặng nề.

Cánh chim nản lòng, hiện hết mệt mỏi.

Lại vẫn là cô ưng hung ác trước khi gần chết.

Người Thiên Âm Các theo thường lệ giải thích với quần chúng năm hồ từ bốn biển tới——

“Đây là nước tố tội.”

Môi Mặc Nhiên tái nhợt, vẫn rũ mắt cười.

Nước tố tội... À, nước tố tội, sao hăn lại không biết?

Loại thuốc này, người vô tội tuyệt đối không thể uống, chỉ có thành phạm nhân bị Thiên Âm Các thẩm phán, mới có thể uống loại canh này, sau đó ý thức mơ màng, kể hết tội lớn mình phạm.

Đệ tử Thiên Âm Các kia giải thích xong, đi tới, điểm nhẹ lên môi Mặc Nhiên, dùng thuật khuếch đại âm thanh, để mỗi người đều nghe được lời hăn nói.

Mặc Nhiên nhắm mắt nhú mày, trong dạ dày hình như có đao cắt.

Hăn đang nhịn, vì nhịn đến quá vất vả, cả người đều phát run, xiềng xích kêu leng keng. Sắc mặt hăn tái nhợt, tròng trắng chậm rãi hướng lên, hăn khom người trên đài co rút... Run rẩy...

Hăn vẫn còn ý thức, nhưng ý thức kia nháy mắt rõ ràng, trong chốc lát lại mơ hồ, hăn dùng toàn bộ sức lực chống lại dục tính, nhưng vẫn không thoát được——

“Ta... Từng giết người.” Đến cuối cùng, vẫn thống khổ không chịu nổi mà nhắm mắt lại, khàn khàn mở miệng.

Tiếng nói hăn rách nát không chịu nổi, lão đạo truyền tới từng góc.

Mọi người đều an tĩnh, từng đôi mắt đều nhìn người trên đài.

Mộc Yên Ly trên đài cao bề ngể rũ mắt.

“Từng giết bao nhiêu người?”

“... Quá nhiều ... Không nhớ rõ ...”

Đã có bá tánh dưới đài biến đổi sắc mặt.

“Lần đầu giết người, người bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm.”

“Giết tu sĩ, hay phạm nhân?”

“Phạm nhân.”

“Giết người vì báo thù, hay bảo vệ mình?”

“Cả hai đều có.”

Hai người một hỏi một đáp, trước những quần chúng náo nhiệt vây lại xem đó, kể rõ lại chuyện xưa không rõ ràng. Họ vừa nghe Mặc Nhiên thế mà giết vì báo thù, là lúc mười lăm tuổi, hơn nữa càng giết càng nhiều, thế mà còn không nhớ rõ bao nhiêu, vừa giận vừa sợ.

“Thật không ngờ tới, Mặc tông sư đại danh鼎鼎 này lại là ma đầu giết người không chớp mắt!”

“Thật đáng sợ... Người này hiểm ác quá.”

“Lúc mười lăm tuổi ta còn không dám giết gà, thế mà hắn đã bắt đầu giết người! Thật biến thái...”

Mộc Yên Ly tựa hồ không nghe thấy, lạnh lùng nói: “Tiếp tục kể tội.”

“Ta...” Nhịn tới xương cốt run rẩy, cũng không thể nhịn nổi, Mặc Nhiên khàn khàn nói, “Ta... Mạo danh thay thế, ta giả mạo cháu trai tôn chủ Tử Sinh Đỉnh...”

“Bao lâu?”

“Tám năm...”

“Tiếp tục kể tội.”

Mặc Nhiên chậm rãi nói: “Ta... Tu luyện... Tam đại cấm thuật... Trần Lung... Trần Lung Kỳ Cục...”

Trên khán đài rất nhiều người trong nháy mắt rất nhiều người do dự không nói gì.

Có kẻ âm dương quái khí nhìn sang bên Tử Sinh Đỉnh, lạnh lùng trào phúng nói: “Tiết Chính Ung không phải còn giải vây cho tên cầm thú này à? Ta nói uống một ly nước tố tội, hắn nhất định nói thật—— Trước Tiết Chính Ung thế mà còn không cho Thiên Âm Các thẩm vấn Mặc Nhiên, ta thấy lão đông tây này bị mờ lộn che tâm rồi, thù giết cháu trai còn không muốn báo. Tử Sinh Đỉnh thế mà có đệ tử tu luyện cấm thuật, môn phái này có thể tan rã rồi nhỉ? Còn giữ làm gì? Đào tạo ma đầu tiếp theo à?”

“Ta cũng bảo hắn lâu rồi! Tử Sinh Đỉnh, hắn phế bỏ linh hạch mình cứu chúng ta, đơn giản là khổ nhục kế, may mà lúc ấy không tha cho hắn!”

“Nhưng mà, để lại thanh sơn không lo không có củi đốt, lúc ấy hắn nhất định nghĩ vậy, bản lĩnh hắn lớn thế, linh hạch bị phế thì đã sao, không khéo

còn có thể nghĩ ra đường tắt tự khôi phục mình. Vậy thì quá nguy hiểm, nếu không phải các chủ Thiên Âm Các hết sức kiên trì, không khéo chúng ta sẽ thả nhảm thứ ác độc này!”

Trên đài công thẩm có một chiếc bàn thạch thiên cân, toàn thân chảy ánh sáng kim sắc—— đó là một thanh thần võ cực kỳ đặc thù, nặng trăm tấn, từ khi Thiên Âm Các có thể mở, mấy ngàn năm, vẫn luôn đứng sừng sững ở đây, đại đại tương thừa.

Mặc Nhiên không chịu mở miệng nhận một tội, Mộc Yên Ly ra lệnh cho môn đồ mang những linh lực màu kim sắc lên bàn cân, những thứ đó nhanh chóng biến lớn, nặng trĩu đè xuống, kéo quả cân bên đỉnh, vào trường phạt tương ứng.

Lúc hăn nói tội nhẹ nhất, thiên cân đã chỉ sang hướng “Moi linh hạch sống.”

Mà sau khi hăn nói Trân Lung Kỳ Cục xong, thiên cân đã chỉ sang hình phạt nặng nhất——

“Hồn phách đập nát.”

Trên khán đài, nháy mắt mặt Tiết Mông mất sạch huyết sắc.

Cậu lẩm bẩm: “Hồn phách đập nát...?”

Từ đó trên nhân gian, sẽ không còn Mặc Vi Vũ, chẳng còn Mặc Nhiên.

Huynh trưởng này của cậu, thật cũng được, giả cũng thế.

Cho dù luân hồi chuyển thế, cũng sẽ không còn gặp lại được nữa.

Đầu cậu trống rỗng, tay cứng đờ.

Tiết Chính Ung bật dậy, nghiêm nghị nói với Mộc Yên Ly: “Hồn phách đập nát là một hình phạt từ khi Thiên Âm Các lập tới nay, chưa từng có người phải nhận. Mộc các chủ, hình như người thẩm phán mất đi công chính rồi.”

[Husky] Chương 271: [Thiên Âm Các] Thẩm vấn cuối cùng

Edit: Chu

Beta:

Nghe Tiết Chính Ung mở miệng, người các môn phái khác bên cạnh nháy mắt đứng lên: “Tử Sinh Đình có thể cầm miệng lại không?! Đệ tử các người tu luyện Trân Lung Kỳ Cục, phạm phải nhiều tội kỵ của Tu Chân giới, theo lý mà nói môn phái của các người nên tán phái lập tức rút đi! Giờ tạm thời không rảnh so đo với các người, nhưng các người có thể tự hiểu được không hả?”

“Tiết Chính Ung! Người còn nói giúp hử? Người với hử không phải một đám đả hủ chứ!”

Chung quanh lời người ông ông.

Môn phái cũng được, gia tộc cũng thế, thường chính là vậy. Một người thành thần, gà chó lên trời. Nhưng một khi một người làm ra chuyện tội ác tày trời, toàn bộ môn phái hoặc gia tộc đều bị coi như ma quỷ quỷ quyệt.

“Đây là xét tội, còn chưa kết án.” Mộc Yên Ly nhàn nhạt nói, việc nào ra việc đó, không bình phán Tử Sinh Đình, “Tiết chương môn đừng sốt ruột. Xét tội xong, còn kể công. Ưu khuyết điểm bổ sung, mới đưa ra kết quả cuối cùng.”

Nàng nói xong, quay đầu lại nhìn Mặc Nhiên phía xa, giọng thanh lãnh: “Tiếp tục kể tội.”

“Ta... Đã từng... Khi sư... Diệt... Tổ...”

“Khi sư diệt tổ?”

Lời này nói ra lại khiến người ta hoang mang.

Mặc Nhiên cảm thấy lòng như lửa đốt.

Khi sư diệt tổ, kể lại tội kiếp trước của hăn—— Tổ Tội Thủy này, thế mà ép được cả tội nặng kiếp trước của hăn kể ra!

Nhưng hăn không muốn... Hăn không muốn nói! Chẳng lẽ muốn hăn dưới vô số đôi mắt nhìn chăm chú, nói ra mình kiếp trước lãng nhục Sở Văn Ninh thế nào ư?

Từ thành cấm luyện, cười về thành phi thiếp.

Nhục thứ nhất thân ngao cốt, cuối cùng còn hại chết y.

Hăn không muốn nói.

Hăn cảm thấy mình không sống nổi, nhưng năm tháng của Sở Văn Ninh còn rất dài.

Sở Văn Ninh là linh hồn thần mộc, có linh khí thuần túy nhất, thiên phú dị bẩm. Hăn hy vọng Sở Văn Ninh có thể sống tốt, cuối cùng có thể phi thăng đắc đạo, liệt vào nhóm tiên, không bao giờ phải chịu khổ luân hồi, đau đớn tình yêu nữa.

Sư tôn hăn tốt như vậy, sạch sẽ như vậy.

Hăn muốn che chở y...

Tuyệt không thể khiến mọi người cảm thấy Sở Văn Ninh thật bẩn, trên người lây nhiễm tội nghiệt và mùi tanh của Đạp Tiên Quân.

Hăn muốn che chở y.

Che chở y...

Trong bụng cháy một ngọn lửa, đau muốn đứt từng khúc. Bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng Mộc Yên Ly lạnh băng ép hỏi: “Cái gì gọi là khi sư diệt tổ?”

Hăn không nói, hăn không nói.

Đầu ngón tay xát trên mặt đất thô ráp tới chảy máu, trán nghiền thành một mảng đỏ tươi, hăn co rúm thở gấp trong góc, như cá sắp chết gần bãi sông...

Hăn không nói.

Chống đỡ Tổ Tội Thủy như kháng lại Thiên Vãn, chỉ cần cắn răng thà chết, cuối cùng vẫn có thể nhịn được.

Hăn dưới chất vấn của Thiên Âm Các, giãy dụa dưới ánh nhìn của mọi người, thú bị nhốt gào khóc. Tra tấn này quá nặng, người bình thường

Thiên Âm Các hỏi cũng không thể nhin nữa, mà so với Thiên Văn thăm vẫn còn đau đớn hơn ngàn lần.

Hắn cảm thấy dạ dày có một đôi tay vô hình siết chặt, xé rách, thái nhỏ, miệng vết thương loang lỗ máu thịt bị nước muối rưới lên, nóng đau rát, tay đâm xuyên tim.

Giọng Mộc Yên Ly có vẻ xa vời, như cách đại dương truyền tới.

“Cái gì gọi là khi sư diệt tổ, đến tột cùng là chuyện thế nào?!”

Hắn không nói, hắn cắn rách lưỡi mình, cắn rách môi, trong miệng toàn máu, lại không rơi lệ.

Giống như bảy ngày bị nhốt trong chuồng chó.

Hắn không khóc.

Nước mắt hắn, sẽ chỉ là trò cười của quần chúng.

Không có ai thương hại hắn, hắn cũng không hiểm lạ sự thương hại của những kẻ này.

Cho dù đau tới chết, đau tới đứt từng khúc ruột, cũng muốn chịu đựng.

Mộc Yên Ly còn ở trên cao nhìn xuống mà thăm vấn: “Người với Sở Văn Ninh, đến tột cùng đã làm gì?”

Quá đau, đau tới mức cuối cùng trước mắt sinh ảo giác.

Hắn hoảng hốt thấy dáng vẻ Sở Văn Ninh trăm năm sau phi thăng thành tiên. Vẫn là y quan trắng như tuyết, mặt mày anh tuấn, khí hoa thần lưu, lúc không cười mày có hơi nhọn, cười lên nét nhọn biến mất, hoá thành một hồ ôn nhu.

“Chưa từng...”

Mộc Yên Ly sừng sốt một lát, môi đỏ khê mở: “Cái gì?”

Mặc Nhiên nghiền nát trong cổ, khàn tới cực điểm: “Ta nói sai rồi, ta chưa từng... Ta không hề... Khi sư...”

Nâng con ngươi lên, đầy tơ máu, con ngươi lại sáng ngời.

“Diệt tổ!”

Câu chữ cắn nát.

“...” Trên mặt Mộc Yên Ly cũng không biết là biểu tình như nào, tựa hồ có một tia kinh ngạc, lại tựa hồ có một tia mờ mịt, nhưng nàng sinh quá lạnh

lùng, kinh ngạc và mờ mịt rất nhanh ngừng lại đông thành băng, nàng dừng một chút, nói, “Tiếp tục kể tội.”

Mặc Nhiên ho ra máu, phổi như bị đập nát, lúc hô hấp cũng mang theo mùi tanh vẫn đục.

Hắn nằm trên mặt đất, chờ cơn đau đớn của Tổ Thủy Tội qua đi, cả người đều đã ướt đầm, dắc mặt tái nhợt như tờ giất trắng, mặt hắn dán sát đất, sợi tóc dính lên gò má, thở hỗn hển.

Mộc Yên Ly không tự chủ được tiến lên nửa bước.

Nàng nhìn hắn chăm chăm: “Tiếp tục kể tội.”

“Không còn tội...” Mặc Nhiên khép mắt lại, giọng khàn khàn, “Để kể.”

Mộc Yên Ly liền ra lệnh cho đệ tử tiến đến lấy chút máu của Mặc Nhiên, sau đó bôi lên quả cân, cân kia tại khắc ba chữ nhỏ xíu “Công thiện đức”, là dùng để cân công đức của người ta.

Nàng đặt quả cân lên bàn cân.

Thiên cân chậm rãi chuyển động, trừ Mặc Nhiên, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào kim đồng hồ màu vàng kia——

“Đập nát hồn phách”... Vẫn là “Đập nát hồn phách”...

Kim đồng hồ lẻ loi di chuyển.

Đập nát hồn phách.

Lại không thoát được vòng đập nát hồn phách.

Tiết Mông nắm chặt loan đao Long Thành bên gối, sắc mặt cực kỳ khó coi, cậu nhìn chăm chăm thiên cân kia. Cậu hết sức dựng thẳng eo mình, bởi biết nếu suy sụp hạ xuống, chỉ sợ không thẳng lại được.

Cậu hơi hơi phát run, giờ phút này tay cậu còn lạnh hơn cả huyền thiết Long Thành.

Đôi mắt đẹp của Mộc Yên Ly chớp cũng chẳng chớp một cái nhìn pháp cân màu vàng, kim đồng hồ kia di chuyển ngày càng chậm, di chuyển ở khu vực “Đập nát hồn phách”, cơ hồ đã quyết định xong.

Nàng phất tay áo, nhàn nhạt nói: “Được, xem ra đại cục đã...”

“Còn di chuyển.”

“Tiết công tử...”

Tiết Mông trừng mắt nhìn nàng, cậu đang nói, cho dù giọng cũng run rẩy đến lợi hại, cho dù cậu không biết mình là vậy tới tột cùng là đúng hay sai.

“Kim đồng hồ còn di chuyển.”

Mộc Yên Ly nói: “Dừng nhanh thôi.”

“Vậy chờ nó dừng đã.”

Mộc Yên Ly đối diện với tầm mắt cậu.

Một lát sau, trên mặt nàng hiện lên một ý cười trào phúng thanh lãnh:

“Được, vậy chờ nó dừng.”

Năng chói chang, hun cát đá mặt đất mênh mông thành một tầng khói mờ.

Bọn họ chờ, tất cả mọi người nhìn kim đồng hồ kia, chờ nó dừng lại.

Nhưng kỳ quái là kim đồng hồ kia qua hồi lâu cũng không ngừng lại——

Nó tựa hồ dẫn đo không biết nên phán quyết Mặc Vi Vũ thế nào cho chuẩn, nó hoảng loạn, do dự mà hướng tới nơi giảm nhẹ tội hơn, chậm rãi, từng chút từng chút.

Mộc Yên Ly tựa hồ cũng chưa từng gặp tình huống như vậy, nàng không hé răng, vạt áo vàng nhạt lay động, lẳng lặng đợi thiên cân thần võ phán quyết. Đốt ngón tay Tiết Mông trắng bệch, cậu gắt gao nhìn chăm chăm cây kim kia, tựa hồ tính mạng sắp lấy đi không phải Mặc Vi Vũ, mà là lấy đi mấy năm quen biết này của cậu và Mặc Nhiên.

Từ khinh thường tới chán ghét, từ chán ghét tới quen biết, từ quen biết tới chấp nhận.

Đến tột cùng là từ ban đầu đã sai rồi, hay là sau một tiếng “Ca” kia, đã sai tới thái quá?

Cậu không biết.

Cậu nhìn chăm chăm cây châm kia, trong lòng mênh mang không nơi nương tựa, chỉ có thể nhìn chăm chăm kim cân ôm hy vọng.

Đừng dừng lại.

Xin người.

Tiếp tục lên trước một chút, người xem đi, chỉ thêm chút nữa...

Tên kia sai thế nào, nhưng cũng mất đi linh hạch, lui vạn mã ngàn quân.

Sao có thể chịu cực hình chứ?

Sao có thể dập nát hồn phách chứ...

Một chút. Lại một chút.
Đến cuối cùng.

“Sống moi linh hạch.”

Mộc Yên Ly mặt vô biểu tình mà tuyên bố, nàng nhìn qua cực kỳ công chính cũng cực kỳ máu lạnh, so với ánh sáng vàng liễm diễm ấm áp trên người nàng cực kỳ khác biệt, cả người nàng còn thanh lãnh hơn cả sương tuyết.

Kim đồng hồ ngừng.

Mũi nhọn run rẩy chỉ vào bốn chữ “Sống moi linh hạch.”

Đó là thẩm phán cuối cùng dành cho Mặc tông sư.

Mộc Yên Ly nói với quần chúng mệnh mông cuồn cuộn, và thập đại môn phái trên đài——

Quả thật là thập đại môn phái, Thiên Âm Các vẫn giữ lại ghế cũ của Nho Phong Môn, trên ghế kia lẻ loi ngồi một người, là Diệp Vong Tích một thân hắc y.

Nàng đeo túi đựng tên của Nam Cung Tứ, trên gối nằm Nãi Bạch Kim đã mất chủ nhân vĩnh viễn, sắc mặt nàng thực tiều tụy, nhưng ánh mắt lại thanh tỉnh, nàng cũng đang xem hết thấy trên đài thẩm phán.

Mộc Yên Ly nói: “Trời xanh có mắt, gương sáng treo cao, Thiên Âm Các phán ưu khuyết điểm, chưa từng làm rối kỷ cương, chưa từng có bất công, chưa từng cố ý gây khó dễ, phán, Mặc Nhiên Mặc Vi Vũ, hình pháp sống moi linh hạch. Hạn là ba ngày, kính báo thiên hạ, nếu không có dị nghị, ba ngày sau——”

Tiết Mông vẫn luôn nhắm mắt chịu đựng, giờ phút này rốt cuộc không nhịn được nữa, cậu bỗng vụt dậy, giáp bạc nhẹ xanh lam loé sáng: “Ta có dị nghị.”

“...”

“Không cần chờ tới ba ngày sau, ta giờ có dị nghị.”

Phía dưới tiếng ồ lên càng lớn: “Tử Sinh Đỉnh con mẹ nó mau đóng phái đi! Thứ gì thế!”

“Dứt khoát thăm luôn Tiết Chính Ung với Tiết Mông đi! Tám chín phần mười là cùng một phe, sao tới nước này còn muốn nói giúp ma đầu!”

“Lúc ấy cờ Trâu Lung giáng thế, sao không giết người Tử Sinh Đình chứ? Các người thật sự không phải ma quỷ à?”

Sắc mặt Tiết Mông xanh mét, Mộc Yên Ly đương nhiên nghe được, nhưng nàng mắt diếc tai ngơ, chỉ nhàn nhạt nói: “Tiểu Tiết công tử còn muốn nói gì, ta chăm chú lắng nghe.”

Tiết Mông há miệng thở dốc, nhất thời tựa hồ không biết nói gì. Vương phu nhân trong lòng thập phần lo lắng, lặng lẽ kéo cậu: “Mông nhi, vẫn còn ba ngày, chúng ta bàn bạc kỳ hơn, ngẫm lại nên nói sao cho ổn...”

Tiết Mông lại như không nghe thấy mẫu thân nói, cậu ngơ ngác nhìn chăm chăm Mộc Yên Ly một lát, lại quay sang căn, cuối cùng ánh mắt cậu dừng trên màu đen nhỏ ở nơi xa kia.

Đó là Mặc Nhiên trên đài hình.

Đôi mắt Tiết Mông bỗng run lên, như rèm bị gió thổi bay, đáy mắt gợn sóng.

Tối cũng không phải, sáng cũng không đúng.

Cậu không đầu không đuôi mà nói: “Huynh ấy đã không còn linh hạch.”

Mộc Yên Ly: “Có ý gì?”

Tiết Mông bỗng nhiên kích động, cậu ngoái đầu nhìn nàng: “Có ý gì? Người không hiểu à? Cứu người của người ở Tử Sinh Đình, người đẩy lui quân cờ, chẳng lẽ không phải huynh ấy à? Mộc các chủ, ta muốn biết người nên hành hình ra sao? Linh hạch huynh ấy nát rồi! Các người còn muốn làm gì? Mọi tim huynh ấy ư?”

Trong mắt cậu chứa nước mắt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

“Sống mọi linh hạch, sống mọi linh hạch... Không có linh hạch, có phải các người lấy luôn mạng huynh ấy không!”

Mộc Yên Ly nheo mắt lại: “Thiên Âm Các tự có cách của Thiên Âm Các.”

“Làm theo quy củ, phán quyết sau khi đưa ra, ba ngày sau sẽ hành hình.”

Bỗng nhiên vang lên một giọng nói hơi khàn, mọi người đưa mắt nhìn lại, người nói lại là Diệp Vong Tích, “Các chủ có cách nào, mong nói rõ tại đây.”

Lập tức có người Bích Đàm Trang nổi giận: “Người có tư cách gì mở miệng? Người là cái thá gì?”

Càng có người khê nói nhỏ: “Ý vào có Khương Hi chống lưng cho nàng, ý vào cái chết của Nam Cung Tứ đổi lại trong sạch cho Nho Phong Môn, ả thật đúng là coi như chuyện mình như xưa, chuyện lớn thế, một nữ lưu vô danh chất vấn chủ Thiên Âm Các vậy, ả cũng xứng?”

Diệp Vong Tích bỏ mặc mấy câu này.

Cho tới lúc kẻ kết oán cùng Nam Cung gia khi xưa, lớn tiếng với nàng: “Diệp Vong Tích, Nho Phong Môn đã vong, ngươi một mình một người ngồi kia, không phải cho rằng mình là chương môn Nho Phong Môn chứ?”

Diệp Vong Tích ôm Nãi Bạch Kim kêu gù, không khôi phục chút linh lực nào trong lòng. Nàng côi cút đứng một mình, không giận cũng chẳng căi, chờ những âm thanh phản nộ hoặc chê cười yên ổn lại, nàng nói: “Thống lĩnh ám thành Nho Phong Môn còn ở đây, vong hay không vong, không phải do các người nói là được.”

“Người——”

Diệp Vong Tích không muốn cãi lời với kẻ khác, một đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Mộc Yên Ly: “Còn mong các chủ nói rõ.”

Mộc Yên Ly nói: “Thế gian này không phải là không có cách moi linh hạch đã nát, linh hạch nát, nhưng mảnh nhỏ vẫn nằm trong khoang tim, cái gọi là sống moi linh hạch, đương nhiên cũng không cần có linh hạch hoàn chỉnh.”

Sắc mặt Tiết Mông trắng như giấy: “Nên người định làm gì?”

“Thi pháp moi hết mảnh linh hạch nhỏ có thể lấy ra.” Mộc Yên Ly nói, “Thiên Âm Các sẽ không lấy mạng của hã...”

“Mạng” còn chưa ra khỏi miệng, Tiết Chính Ung đã bật dậy, trên mặt phủ mây đen: “Đào hết mảnh linh hạch nhỏ?”

“Không sai.”

“Vậy phải đào bao nhiêu lần?” Mắt hổ của Tiết Chính Ung giận dữ mở to, bên mái ông đã lẫn tóc bạc, “Năm lần? Mười lần? Sống moi linh hạch làm tổn thương tim, mỗi lần đều đau cực độ—— mấy năm trước Thiên Âm Các từng moi linh hạch một phạm nhân, nàng ta không chịu nổi, trở về nhà giam cùng ngày đã chết.”

Mộc Yên Ly dậm dậm nói: “Đó là nàng ta thể nhược, không thể trách Thiên Âm Các.”

“Vậy người không bằng trực tiếp lấy mạng hắc đi!” Tiết Chính Ung phần nộ quát, “Mộc Yên Ly, mảnh linh hạch nhỏ! Phiền người nói ra miệng, linh hạch hắc nếu vỡ thành hai, thì moi hai lần, nếu là ba, thì moi ba lần... Nhưng nếu vỡ thành trăm ngàn mảnh thì sao? Có phải người muốn lãng phí hắc luân?! Người chính là đang lãng phí hắc luân!!”

“Nếu vỡ thành vậy thật, cũng chính là mệnh của hắc.”

Tiết Chính Ung cứng họng.

Mệnh?

Mệnh cái gì.

Ông vì mệnh, nhận nhầm đứa trẻ này coi như cháu trai mình nuôi lớn.

Ông cho đứa nhỏ này người nhà, sư phụ, cho đứa nhỏ này chỗ ở, một gia đình. Nhưng mệnh đứa nhỏ vốn là vận mệnh thể nào?

Tư sinh khí tử, từ nhỏ ăn không đủ no, theo mẫu thân ăn xin bán nghệ mà sống.

Mẫu thân chết, hắc chỉ là một đứa bé gầy yếu, kéo thi thể dần dần, tới bãi tha ma, tự mang ấm áp duy nhất thơ ấu của mình, tự tay mai táng.

Hắc từng chịu bị đánh vô số lần, quả trách vô số lần, hắc bị coi như đồ chó chết, bị vu oan hãm hại.

Ai cũng mong thể đạo công bằng, nhưng từ một khắc sinh ra, vận mệnh vốn đã bất công——

Vì sao thể gia công tử được hương xe bảo mã, thiên kim đổi lấy nụ cười mỹ nhân.

Bên kia bá tánh nghèo khổ phiêu bạt khắp nơi, không thể không lấy kiến làm đồ ăn, thiên địa làm nhà.

Vì sao có người có thể vô ưu tận tình làm nũng với mẫu thân.

Có người lại phải mang thi cốt mẫu thân, tới trước mặt hào môn thể gia, đổi lại một câu, “Mệnh trung ba thước, người khó cầu một trượng.”

Vì sao có kẻ hèn mọn xuống mồ.

Có kẻ trời sinh phú quý.

Việc này không công bằng.

Theo vận mệnh bất công đảo lộn từng kẻ ở nơi thấp nhất, khi ra một lệnh điều chỉnh giá cũng có thể cướp đi tính mạng người thân bên cạnh họ——
Công chính ở đâu?

Đều là người sống sờ sờ cả, có thể nào không hận trong lòng, có thể nào siêu thoát thoải mái.

Đứa nhỏ này dù làm sai, cho dù không phải cốt nhục có quan hệ huyết thống với ông, cho dù là vận mệnh trâu cọt... Gặp chuyện thế này, vẫn đau lòng.

Tiết Chính Ung nhắm mắt lại.

Ông lầm bầm: “Quá tàn nhẫn, thiên cân thần võ có lẽ căn bản không suy tính với tình huống linh hạch vỡ nát này... Mấy trăm lần, Mộc Yên Ly.”

Ông nâng mắt lên, giọng phát run.

“Người muốn cầm đao, đâm xẻo tin hãn, mấy trăm lần.”

“...”

Trong trời đất sáng rõ, Thiên Âm Các hết thảy đều nghiêm cẩn, công chính, không chút cầu thả.

Tiết Chính Ung ngẩng mặt, nhìn tầng mây mờ mịt chậm rãi trôi qua.

“Được rồi, giờ hãn có tội phải trả, hãn nợ thế đạo này, cũng nên trả hết thôi.”

Gió nổi lên.

Tiết Chính Ung bỗng nghẹn ngào.

“Nhưng thế đạo này nợ hãn thì sao đây... Có người còn cho hãn ư... Có người còn cho hãn ư...”

[Husky] Chương 272: [Thiên Âm Các] Miệng đời đáng sợ

Edit: Bububble

Công thẩm cuối cùng cũng kết thúc.

Cho dù có người lên tiếng, có người biện bạch, kết quả vẫn như cũ không thể thay đổi.

Thần võ Chi Cân Thẩm Phán của Thiên Âm Các là Tu Chân giới nghìn năm cổ chế, không có ai đủ khả năng chạy thoát, Mặc Vi Vũ tất nhiên cũng chẳng thể may mắn thoát khỏi.

Một hồi thanh âm dài vang lên, Mặc Nhiên bị áp giải đến Sám Tội Đài bên ngoài Thiên Âm Các.

Pháp khí trói buộc, kết giới bao phủ, thị vệ đứng yên. Hắn phải quỳ gối tại đây ba ngày ba đêm, chịu đựng tất cả những lời chê cười, thóa mạ của người qua đường, chờ đến ngày sinh đào linh hạch.

Đây là cái gọi là công khai luận tội.

“Cha, nương, ta muốn đi xem hắn.”

Trong sương phòng dành cho khách của Thiên Âm Các, Tiết Mông ngồi không yên. Cậu đột ngột đứng dậy, lại bị Vương Phu nhân giữ chặt.

Vương Phu nhân nói: “Đừng đi.”

Nàng ngày thường dễ bị lung lay, giờ phút này lại vô cùng kiên quyết.

“Không thể đi Sám Tội Đài, không thể đi xem hắn.”

“Vì sao?!! Ta chỉ là... Ta chỉ là...”

Vương Phu nhân lắc đầu.

“Tử Sinh Đình hiện giờ tự thân khó bảo toàn, hôm nay có bao nhiêu người yêu cầu chúng ta tán phái? Phụ tử hai người cần phải bình tĩnh, ngàn vạn

không thể sơ suất. Một khi Tử Sinh Đỉnh bị lung lay, Ngọc Hành cũng thế, Nhiên Nhi cũng vậy, ngay cả đường lui cũng đều đoạn tuyệt.”

Tiết Mông mờ mịt: “Nhưng mà thật sự sẽ có người đánh hắc, vây quanh mắng chửi hắc sao? Ta không biết Trần Lung Kỳ Cục kia rốt cuộc là chuyện gì, vì sao hắc có thể thao túng... Nhưng mà...”

Cậu vui mặt vào lòng bàn tay, thanh âm nghẹn ngào.

“Nhưng mà, ngày đó hắc đã cứu chúng ta.... Tại sao lại có người không trải qua tai kiếp ngày đó, không thấy được sự tình ngày đó, chỉ bằng lời nói của một bên liền đối xử với hắc như vậy.”

Tại sao?

Tiết Mông không hiểu, cậu quá thuần khiết.

Nhưng Vương phu nhân lại rõ ràng, Tiết Chính Ung cũng minh bạch.

Thiên Âm Các là điện phủ công chính bậc nhất Tu Chân giới —— Là một dạng đồ vật đã ăn sâu vào tiềm thức, đặc biệt còn được sử dụng từ năm này qua tháng khác, từng từng trăm ngàn năm. Hắc sẽ có một số người tự hỏi, tại sao nó lại là công bằng công chính, nó cũng có thể mắc phải sai lầm chứ. Nhưng thế lực Thiên Âm Các lớn như vậy, vài thanh âm phản bác đó cũng sẽ bị che lại dễ như trở bàn tay.

Mặc Vi Vũ là tội nhân.

Bởi vì là tội nhân, ai cũng đều có thể đánh đập hắc, thóa mạ hắc.

Bởi vì mắng chính là mắng tội nhân, đánh chính là đánh tội nhân. Cho nên những thứ đó, nước miếng cũng vậy, nắm tay cũng thế, đều không phải bạo lực, không phải phát tiết, không phải vào hùa, không phải ghen ghét, càng không phải đối với hồ lạc Bình Dương sinh ra khoái ý vô hạn.

Mà là đang trừng ác dương thiện.

Mọi người hắc là nên vỗ tay tỏ ý vui mừng, ai dám phát ra một tiếng cầu tình thì chính là đồng đảng, nên bị áp lên đài, mặt tạt sơn, tóc cắt trụi —— Phi, loại đạo đức suy đồi, không phân biệt được phải trái, chắc chắn là cùng một ruộc với ác nhân.

Tiết Mông không thể đến Sám Tội Đài.

Sẽ diên mất.

Chạng vạng, trời đổ mưa nhỏ.

Sám Tội Đài không có mái che. Mặc Nhiên quỳ gối giữa mưa bụi mịt mờ. Hạt mưa lất phất chạm lên mặt hăn. Hăn nhắm mắt lại, đám đông ồn ào bên dưới, một cơn mưa này cũng không thể dập tắt náo nhiệt.

Lúc này, tu sĩ đều đã tản đi, còn lưu lại phần lớn đều là bá tánh bình thường không rõ lý lẽ. Đám cư dân Thượng Tu Giới này không tu chân, cũng không biết lúc trước đã phát sinh đủ loại biến cố gì. Nhưng bọn họ lại cực kỳ tò mò, cầm dù giấy, đánh giá thường thức nam nhân bị trói trên đài này. Ban ngày, khán đài cách khá xa, căn bản nhìn không rõ tướng mạo Mặc Nhiên.

Nhưng công thẩm ở Sám Tội Đài này, bá tánh đều có thể tới gần.

Có cô nương kinh ngạc nói: “Buổi sáng nghe sự tình hăn gây ra, ta cứ nghĩ mặt mũi hăn phải hung tợn dữ dằn lắm. Không ngờ lại dễ nhìn như vậy.”

Tinh tráng đại hán* đứng bên nàng liền săn sóc, thay nàng sửa sửa áo choàng, nói: “Người quá ngây thơ rồi. Trên đời này, kẻ tướng mạo đẹp nhưng nội tâm hiểm ác đếm không xuể. Người ngàn vạn lần đừng để loại người này mê hoặc.”

**Tinh tráng đại hán: Người đàn ông khỏe mạnh, lực lưỡng.*

Cũng có cha mẹ đem theo con cái, cố ý tới.

Người cha kia chính là một tiên sinh dạy học của Thượng Tu Giới, lịch sự văn nhã, bế hài tử của mình lên để cậu bé nhìn rõ bộ dáng Mặc Nhiên quỳ gối.

“Thấy rồi chứ? Sau này phải trở thành người đoan chính, tuyệt không thể làm ra hành vi giống loại cầm thú này.”

Hài tử kia ngây thơ mờ mịt, chỉ mới năm, sáu tuổi, còn chưa thực hiểu chuyện bèn hỏi: “Cha, hăn phạm vào sai lầm gì thế. Vì sao phải quỳ ở chỗ này?”

“Sai lầm hăn phạm phải, có thể nói là khánh trúc nan thu*.” Tiên sinh dạy học lập tức chít chít, “Thiên Âm Các công thẩm kết luận, hăn giết người, phóng hỏa, tu luyện cấm thuật, lừa gạt thân phận. Người này nửa phần liêm sỉ cũng không có, nhân tính cũng không, máu lạnh âm u, heo chó không bằng —— Sau này lớn lên, người vạn nhất không thể giống hăn, nhớ kỹ chưa?”

**Khánh trúc nan thư: Dù có chặt sạch hết rừng tre làm thẻ thì cũng không thể ghi hết tội lỗi.*

“Nhớ kỹ.”

Phụ thân vừa mới nhẹ nhàng thở ra, lại nghe hài tử hỏi: “Nhưng mà cha, người quen hẳn sao?”

Phụ thân sững sốt một chút: “Ta?... Ta đương nhiên không quen biết hẳn. Cha người là tiên sinh đoan chính thanh phong bậc nhất Thượng Tu Giới, cả đời quang minh lỗi lạc, kết giao đều là người có học thức, chính phái quân tử —— Sao có thể quen biết loại tà ma ngoại đạo này.”

Hắn dừng một chút, tựa hồ cảm thấy còn muốn truyền lửa thêm nữa, liền ân cần dạy dỗ hài tử: “Nhà chúng ta là thư hương thế gia, từ nhỏ đều được giáo dục đạo đức. Cùng với loại người như hẳn, chỉ nói nhiều một câu cũng đủ cảm thấy hổ thẹn dơ bẩn cực độ. Người nhớ kỹ chưa?”

Lần này hài tử không nói nhớ kỹ, cũng không nói không nhớ kỹ.

Cậu khó hiểu hỏi: “Nhưng mà cha, nếu người không quen hẳn, sao lại biết hẳn... Hẳn... A...” Cậu nỗ lực học cách nói của phụ thân, cố sức mà nhớ lại, “Hẳn heo chó không bằng, máu lạnh âm u? Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta thấy hẳn mà... Hiếu một người không phải cần thời gian thật lâu thật lâu sao? Giống như ta và Tiểu Hoa cách vách...”

Tiên sinh dạy học: “Người không hiếu, hai chuyện này không giống nhau. Hẳn là người đã bị định tội.”

Hài tử mở to đôi mắt nhìn Mặc Nhiên, một lúc lâu sau nói: “Nhưng mà ca ca này nhìn qua thật đáng thương... Hẳn cũng đâu có giống người xấu, cái gì Âm Các kia có thể thãm sai thì sao?”

“Người còn quá nhỏ cho nên mới nghĩ như vậy.” Tiên sinh dạy học xưa nay cổ hủ, đối với nghi ngờ của nhi tử vội vàng dốc hết sức phủ quyết, “Chờ người lớn lên sẽ lập tức minh bạch. Thiên Âm Các mấy ngàn năm nay đều là nơi công bằng công chính nhất trên đời, thiên thần lưu lại điện phủ, không thể sai được.”

Hài tử liền ngậm ngón tay nhìn chăm chăm Mặc Nhiên, cái hiếu cái không, nhưng quả nhiên không hề cùng Mặc Nhiên nói chuyện.

Đêm đã khuya, đám người dần trở nên thưa thớt.

Canh ba vừa điểm, mưa phùn biến thành mưa lớn, một bóng người cũng không thấy.

Một đêm qua đi, trời vừa tảng sáng, có người bán hàng rong chậm rãi đẩy xe đi ngang qua.

Mưa lớn gió gầm gào, người bán hàng rong gặp người đẩy chiếc xe ghép từ những miếng gỗ cũ nát. Lúc này Mặc Nhiên mê man nửa ngủ nửa tỉnh, nghe được thanh âm bánh xe lăn qua đá xanh trên mặt đường, còn có tiếng người bán hàng rong nặng nề thở dốc.

Hắn ý thức mơ hồ, hoảng hốt cho rằng chính mình vẫn đang trong những năm tháng phiêu bạt bên ngoài.

Hắn hơi hơi mở mắt ra, con người mờ mịt.

Nhưng dường như đã thành phản xạ, sau khi mất đi Sở Văn Ninh, mỗi ngày mỗi đêm hắn đều theo bản năng muốn giúp đỡ thiên hạ. Hắn muốn lại gần giúp người bán hàng rong mỗi một đẩy xe đến dưới tán cây. Hắn muốn làm một chút ít việc thiện trong khả năng cho phép.

Nhưng hắn phát hiện ra chính mình không đứng dậy nổi.

Qua một hồi lâu, hắn mới nhớ ra, khoảng thời gian chuộc tội đó đã một đi không trở lại.

Hiện giờ hắn đã là khâm định tội nhân Thiên Âm Các.

Đột nhiên một trận cuồng phong ập tới. Gió quá mạnh, vải dầu che trên xe bị cuốn lên. Người bán hàng rong vội vã dùng sức đè nó xuống nhưng vô ích.

Vải dầu bị thổi bay, một đồng hàng hóa trên xe bị nước mưa xối ướt sũng. Người đàn ông vì kể sinh nhai mà bôn ba, mệt mỏi, đáng thương đứng trong mưa, nôn nóng muốn chụp lại tấm vải dầu ——

Mặc Nhiên nhìn người đàn ông.

Hắn cảm thấy rất khó chịu, bởi vì hắn nhớ tới mẫu thân mình ngày trước cũng vì một đồng tiền mà khởi vũ.

Trên đời này luôn có rất nhiều người, thời điểm người khác kê cao gối an giấc, họ lại phải mạo hiểm gió rét mưa to, vì miếng cơm manh áo mà hồi hải ngược xuôi.

Hắn thực lòng rất muốn giúp.

Trong đêm mưa, hắc lại cảm thấy tâm tình bỗng chốc trở nên bình lặng. Bởi vậy hắc cũng hồi tưởng lại rất nhiều chuyện trong quá khứ. Hắc nhớ mình đã từng ngồi đối diện mẫu thân cười hì hì, nói:

“Chờ ta có tiền đồ, ta sẽ xây thật nhiều phòng, mọi người đều có chỗ ở, ai cũng sẽ không phải ăn đói mặc rách nữa.”

Mặc Nhiên kỳ thật không rõ, vì sao những tên thị vệ Thiên Âm Các đứng đó lại không ai tiến lên giúp đỡ người bán hàng rong.

Rõ ràng chỉ là một chuyện nhỏ không tốn sức lực gì.

Nhưng những người này vẫn đứng thẳng tựa như tảng bách, là những lính gác trang nghiêm nhất của Thiên Âm Các, không chút dao động, thân như bàn thạch, tâm địa đại khái cũng chẳng kém sắt đá bao nhiêu.

Người bán hàng rong thở hồng hộc đuổi theo tấm vải dầu. Vải dầu bị gió cuốn, bọc lại, thế mà lại thổi tới Sám Tội Đài, rơi xuống trước mặt Mặc Nhiên.

Một cánh tay khô gầy như vỏ cây vươn ra, cuối cùng cũng bắt được nó.

Mặc Nhiên nhẹ nhàng thở ra, liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng người bán hàng rong trong lòng biết rõ đồ vật trên xe đã bị mưa xối đến hỏng, tâm tình kém đến cực hạn lại không biết nên phát tiết thế nào. Hắc nắm chặt tấm vải dầu trong tay, đau lòng không thôi, đột nhiên cảm nhận được Mặc Nhiên đang nhìn mình.

Hắc quay đầu, trừng mắt với Mặc Nhiên.

Bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, hướng Mặc Nhiên hung hăng phun một cục đàm: “Nhìn cái gì mà nhìn! Có cái gì đẹp! Ai cho loại tiện phôi lạn hóa người chê cười ta?! Đáng chết! Xem người chết như thế nào!”

Hắc chưa hả giận nhưng lại không dám đến quá gần, chỉ đành nhặt mấy cục đá bên cạnh ném vào người Mặc Nhiên.

Nhóm tiểu đệ tử Thiên Âm Các đã sớm quen với chuyện này.

Bọn họ thường lén lút cười hì hì nói: “Người sao, chỉ cần còn có thể phân biệt thiện ác đều sẽ căm thù loại trọng hình tù phạm này, đánh một hai cái cũng không có gì to tát.”

Bọn họ cực kỳ thấu hiểu cảm xúc của bá tánh.

Vì thế thường không ngăn cản.

Mấy khối đá nện ở trên mặt trên người, cũng không đau.

Nhưng Mặc Nhiên lại hơi run rẩy.

Thấy hăn run rẩy, thấy hăn thống khổ, người bán hàng rong dường như cảm thấy chính mình hôm nay xui xẻo hay thống khổ cũng chẳng đáng gì. Ác khí trong lòng giảm đi một chút, hăn lê thân hình suy nhược bất kham đến bên xe hàng, phủ vải dầu lên trên, đẩy xe đi xa.

Thình không một mảnh tằm tối, mệnh mông sương mù. Mưa lớn dội xuống cuốn trôi cục đàm của người bán hàng rong, cũng cọ rửa rất nhiều vết bẩn trên người Mặc Nhiên.

Mưa càng lớn, nhân gian càng thanh sạch.

Trời đã sáng.

Có tu sĩ Thiên Âm Các lục tục ra khỏi thành môn, đi ngang qua người Mặc Nhiên, hoặc làm như không thấy, hoặc ghét bỏ khinh thường.

Chợt có một đôi giày đen dừng ngay trước mặt Mặc Nhiên.

Một tán dù mở ra, che đi mưa lộp độp rơi xuống.

Mặc Nhiên đang ngủ, không cảm nhận được.

Cho đến tận lúc nghe thấy tiếng người tranh cãi.

Một thanh âm ôn nhã trầm trầm, ngữ khí lại rất kiên định: “Cho hăn thi một kết giới che mưa.”

“Không có mệnh lệnh của các chủ, không thể động tới Sám Tội Đài.”

“Chỉ là cái kết giới mà thôi.”

“Thương mà không giúp gì được.”

Mặc Nhiên mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn thấy một nam tử thân mình đỉnh bạt —— Không, không phải nam tử, là Diệp Vong Tích. Diệp Vong Tích thái độ kiên quyết: “Ngày hành hình còn chưa tới, các người không nên đối xử với hăn như vậy.”

“Chúng ta đối xử với hăn như thế nào?” Có người nhú mày, “Diệp cô nương, người đang muốn đổ trách nhiệm sao? Thiên Âm Các chiếu theo quy củ làm việc, là trời xanh không vừa mắt hăn mới đổ trận mưa này. Không phải chúng ta thêm trừng phạt cho hăn.”

Diệp Vong Tích trong mắt lóe phẫn nộ: “Đây còn không phải là trừng phạt sao? Suốt một đêm! Cả đêm qua các người để hăn chịu mưa xối như vậy?”

Nếu không phải hôm nay ta nhìn đến...”

Phía dưới có người Bích Đàm Trang đi ngang qua, là Chân Tông Minh mang theo một đám sư đệ.

Nghe được động tĩnh, Chân Tông Minh ghé mắt cười lạnh: “Ai da, Nho Phong Môn ám thành thủ lĩnh lại muốn xen vào việc người khác sao?”

“Thay tội nhân bung dù, ha ha.”

Chung quanh có người vây lại, mọi người khe khẽ nói nhỏ, châu đầu ghé tai. Lại có vài nữ tu vốn xem thường Diệp Vong Tích, thì thầm với nhau

Đáng tiếc thanh âm không nhỏ.

“Nghe nói lúc trước ở Nho Phong Môn, hắc y nhân thay Diệp Vong Tích rửa oan chính là Mặc Nhiên.”

“Cái gì? Ta không biết... Tên ác quỷ này cư nhiên lại giúp nàng?”

“Mặc Nhiên đến mẹ nuôi nuôi lớn chính mình cũng có thể giết, sao lại đối xử với Diệp Vong Tích tốt như vậy?”

Im lặng bao trùm trong chốc lát, rồi sau đó có người mở to hai mắt, lấy khăn che miệng, biến sắc: “Trời ơi, liệu có phải hai người bọn họ là...”

Là cái gì?

Thật thông minh, không có người nào vào giờ phút này nói ra về sau một cách rõ ràng. Nhưng trên mặt bọn họ đều lộ ra biểu tình ghê tởm cùng kích động. Chính vì lời nói lấp lửng, suy đoán lại càng thoải mái, cao trào kịch liệt một hồi dài lan tỏa trong đám người, khuếch tán giữa màn mưa mù mịt. Bọn họ nhìn chăm chăm hai người trên đài.

Một nam một nữ.

Vì cái gì mà nữ tử có thể nguyện ý giúp một nam tử nghèo túng, nản lòng thoái chí? Có phải vì nàng đã từng qua đêm với hắn? Khẳng định là nàng đã từng qua đêm với hắn, khẳng định là nàng đã yêu đến chết hắn, yêu cực kỳ lúc cùng hắn ở trên giường triền miên lâm ly, nhĩ tấn tư ma*.

**Nhĩ tấn tư ma: tóc tai cọ xát, ý chỉ hành động thân mật.*

Thật dơ bẩn.

Mặc Nhiên nâng con ngươi lên, liếc mắt nhìn Diệp Vong Tích một cái. Hắn muốn nói chuyện, nhưng lần đầu mở miệng lại không phát ra bất kỳ thanh

âm nào.

Hắn lại phải nuốt nước bọt, sau đó mới khàn khàn nói: “Diệp cô nương...”

“Người tỉnh rồi?”

Diệp Vong Tích cúi đầu, vẫn là bộ dáng ôn hòa mà đoan chính năm đó.

“... Người đi đi... Đừng đứng ở chỗ này, không tốt cho người.”

Diệp Vong Tích lại không hề rời đi. Nàng mang theo một bình nước ấm, cúi người, một bên cầm dù, một bên cởi bỏ miệng bình. Dù nghiêng, hơn phân nửa nước mưa đều xối lên người nàng.

“Uống nước đi...”

Lập tức có người của Thiên Âm Các tiến đến ngăn cản: “Diệp cô nương, không được cho tù nhân cơm canh.”

“Vậy tù nhân có thể bị người đứng xem ném đá ầu ẩu ả sao?”

Diệp Vong Tích tuy không biết tình hình đêm qua, nhưng nhìn xung quanh chỗ Mặc Nhiên quỳ rơi rớt đá lớn đá bé, trên mặt trên trán đều là vết bầm.

Nàng nhìn bọn họ chăm chăm, ánh mắt lại có điểm quyết liệt như Nam Cung Tứ.

Trên người nàng, cũng dần dần xuất hiện bóng dáng cố nhân.

“Thiên Âm Các không phải theo lẽ công bằng mà hành sự sao? Đây là công bằng của các người?”

Những người đó tự biết mình đuối lý, lập tức không nhiều lời nữa. Tên cầm đầu trên mặt lộ vẻ xấu hổ, ho nhẹ nói: “Nước thì được, thứ khác không thể.”

Diệp Vong Tích liền cho hắn uống một chút nước ấm.

Mặc Nhiên thấp giọng nói: “Hà tất...”

“Người từng giúp A Tứ.” Diệp Vong Tích không ngược mắt lên, “Cũng từng giúp ta.”

“... Giao Sơn ngày đó, nếu người chết là ta, Nam Cung hẳn...”

Tay Diệp Vong Tích hơi ngừng một chút, cả người run rẩy. Nhưng cuối cùng nàng vẫn lên tiếng: “Ai cũng đều muốn sống. Ta chung quy sẽ không vì người muốn sống mà trách tội người.”

“...”

“Uống đi.” Nàng nói, “Tiết Mông không thể tới, hẳn bị cha mẹ ngăn cản. Ta ở đây che dù. Trước đây người làm chuyện cả thiên hạ không tán đồng, giúp đỡ ta và A Tứ. Hiện giờ kể cả không còn ai hướng về người, ta cũng sẽ giúp người.”

Biểu tình nàng vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng lại rất kiên định.

“Ta ở đây.”

Nàng đã nói là làm, quả nhiên cứ như vậy đứng bên cạnh Mặc Nhiên. Thiên Âm Các không cho mở kết giới, nàng liền cầm dù, hơi nghiêng nghiêng, thay Mặc Nhiên che mưa.

Có nàng ở đó, người ném đá không còn, nhưng những lời bình luận lại ngày càng khó nghe.

Yêu nhân bất nam bất nữ. Cầm thú áo mũ chinh tề.

Nữ tử chẳng biết phân biệt tốt xấu. Hung thủ táng tận thiên lương.

Muốn thêm tội thì thiếu gì lí do? Huống chi ai cũng biết đứng bên cạnh nam nhân quý trên mặt đất vĩnh viễn không thể xoay người này là nữ nhân sớm đã môn phái lui tàn, không nơi nương tựa.

Mắng chửi đến khó nghe, ai sẽ thay bọn họ phân trần?

Mặc Nhiên lúc này mới kinh ngạc phát hiện dừng sĩ trên đời hóa ra lại nhiều đến vậy. Từng vụ từng vụ, đông đặc hùng hồn, giống như măng mọc sau mưa xôn xao thoát ra khỏi miệng.

Chính trực đến vậy, oán giận đến vậy, căm ghét cái ác như kẻ thù.

Ngày trước lại chẳng biết những người này ở nơi nào.

Thiên Âm Các thăm vấn, chỉ sợ suốt mười năm cũng chẳng tìm thấy ai nhiệt tình như thế.

Người đến xem náo nhiệt cứ một đợt tới một đợt đi, hết tụ lại tan, tựa như thủy triều lúc lên lúc xuống. Có người nói: “Tên Mặc Nhiên này khi xưa làm không ít việc tốt, hiện tại chẳng biết là muốn rửa tâm điều gì. Hẳn còn từng ngủ lại trong thôn chúng ta, ở cùng loại đại ma đầu sát nhân như vậy, ngấm lại cũng không khỏi lạnh người”

“Nghe nói nương hắc là Đoạn Y Hàn, các người biết không?”

“Đoạn Y Hàn? Nhạc tiên một khúc khó cầu đó sao?” Người nghe giật mình, “Cô nương đó không phải là người rất tốt sao? Nghe nói có tài học,

lại ôn nhu thanh khiết, tâm địa còn thập phần thiện lương...”

Lập tức liền có người âm dương quái khí nói: “Nam nhân các người cũng thật có ý tứ, Đoạn Y Hàn thực ra là kỹ nữ thì có! Đạo gần đây kỹ nữ cũng có thể được khen thanh khiết, đúng là thời thế đổi thay, trong lòng một chút đạo đức cũng không còn.”

Nam nhân bị phản bác kia có chút không vừa lòng: “Đoạn Y Hàn là nhạc linh, không phải xướng*. Nàng ở nhạc phường nhiều năm như vậy, chưa từng tiếp bất cứ hoa khách nào ——”

**Nhạc linh: người đàn hát múa tại nhạc phường*

Xướng, xướng kỹ: con hát kiêm kỹ nữ

“Người cảm thấy nàng không tiếp khách là bởi vì người nghèo. Loại nữ nhân này chỉ cần tiền tài danh vọng, làm gì còn cái gì trong sạch với không trong sạch.”

Lúc này có người kích động nói lớn: “Nhạc linh với xướng kỹ thì có gì khác nhau? Đều là loại người không biết tự trọng tự ái, một chút liêm sỉ cũng chẳng còn. Bây giờ lại còn có kẻ thay ám xướng* xảo biện, không thể tin nổi Thượng Tu Giới rộng lớn mênh mông, đạo đức vậy mà thấp hèn đến mức này.”

**Ám xướng: kỹ nữ dơ bẩn xấu xa.*

Người vừa lên tiếng không phải ai khác mà chính là tiên sinh dạy học hôm qua ôm hài tử tới.

Hôm nay hẳn không ôm hài tử theo mà đang bê một chồng thư tịch, phía sau còn có một đám thư đồng. Tiên sinh dạy học hơi hơi nâng cằm, thoát nhìn có vẻ cực kỳ thanh cao.

Có người nhận ra hẳn tới, khách khí nói: “Mã tiên sinh hôm nay tan học sớm quá.”

“Chỉ học trong sách thì không hiểu hết thiên hạ.” Tiên sinh dạy học đáp, “Hôm nay tan học sớm một chút, chính bởi cố ý muốn mang môn sinh tới thân thanh thụ giáo, trông thấy việc đời.”

Hắn dứt lời, trừng mắt liếc công tử vừa lên tiếng thay Đoạn Y Hàn một cái, khịt mũi coi thường: “Nhưng không nghĩ tới cư nhiên lại có thể nghe thấy

một lời kinh thế hải tục đến vậy, thật là làm Mã mỗ mở rộng tầm mắt, cũng thật sự vì Thượng Tu Giới không khỏi quan ngại sâu sắc.”

“Đúng vậy, Mã tiên sinh nói không sai, tiên sinh thật là đạo đức mẫu mực.”

“Tiên sinh làm thầy kẻ khác, dụng tâm lương khổ*.”

**Dụng tâm lương khổ: Làm điều tốt cho người khác mà không ai hay biết.*

Nam nhân mới khi này dừng cảm biện bạch thay Đoạn Y Hàn vừa then vừa giận. Người xung quanh đều cười nhạo hắc, sắc mặt hắc tái như gan heo nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, cảm giận phát tay áo bỏ đi.

Những lời này, ban đầu lọt vào tai khiến Mặc Nhiên tức giận cực điểm, về sau lại bất lực.

Hắn thì làm được cái gì, chỉ có thể im lặng nghe mẫu thân đã sớm khuất bóng qua môi răng thiên hạ trở nên dơ bẩn tanh tưởi.

Từ một nữ nhân trước khi chết còn dặn dò hắn “Phải nhớ ân, không cần báo thù”, lại bị nghiền nát đảo loạn trong miệng lưỡi tằm tối thành kỹ nữ, dâm phụ, sinh ra thứ hạ tiện bại hoại.

Ngăn không nổi miệng lưỡi thế gian.

Diệp Vong Tích nhẫn nại thật lâu, rốt cuộc cũng không nhẫn nại được.

Nàng đi lên phía trước một bước, lớn tiếng cùng người dưới đài tranh luận.

Nhưng Mặc Nhiên hạ giọng gọi nàng lại: “Đừng nói nữa.”

“...”

“Vô dụng thôi.”

Diệp Vong Tích quay trở lại đứng bên hắn. Lúc này mưa đã tạnh dần, nhưng nàng vẫn không thu dù, tựa như một tán dù giấy đơn bạc này có thể ngăn trở thứ gì đó từ bên ngoài.

Mặc Nhiên ngược mắt nhìn nàng một cái, một lúc lâu sau mới khàn khàn nói: “Đừng đứng ở chỗ này với ta. Diệp cô nương, nếu người tin ta... Lập tức quay về Thiên Âm Các, đi tìm Tiết Mông, tìm người Tử Sinh Đỉnh... Nói với bọn họ...”

Hắn ngừng lại trong chốc lát.

Giờ phút này đến nói chuyện hắn cũng cảm thấy kiệt sức.

“Nói với bọn họ, nghe ta nói, nghĩ cách... Mau chóng tìm được Hoa Bích Nam... Tìm được sư tôn ta...”

Nhắc tới Sở Văn Ninh, thâm tâm hẳn lại một trận quặn đau.

Sở Văn Ninh đang ở đâu?

Nghe ngữ khí của Sư Muội, có lẽ hẳn sẽ không thương tổn y. Nhưng không biết Sư Muội mang y đến nơi nào, sẽ cưỡng bách y làm chuyện gì?

Hắn không dám tưởng tượng.

“Đệ nhất cấm thuật chặn chắn sẽ được thi triển, cần sớm có đề phòng.”

Mặc Nhiên khép mi mắt, “... Ta ngăn không nổi lần tiến công thứ hai...

Nhưng nhất định sẽ còn có lần thứ hai... Cầu người tin ta... Ta không có rắp tâm nào khác, ta chỉ hy vọng tất cả mọi chuyện có thể dừng lại.”

Không thể tiếp tục tồi tệ hơn được nữa.

Ta không muốn lại giẫm lên vết xe đổ, lại thấy Sở Văn Ninh triệu ra Hoài Sa.

Ta không muốn lại nhìn y một mình, lấy tính mạng, bổ khung thiên.

[Husky] Chương 273: [Thiên Âm Các] Không giống bạn đồng hành

Edit: Thiên Di

Beta:

Trong đại điện Giao Sơn, một ánh đèn lẻ loi loé lên.

Nam Cung Liễu co bên bảo tọa ngủ quên mất, trong tay còn cầm hai quả quýt chưa ăn.

Bỗng, chỗ ngoặt xuất hiện một thân hình cao gầy, bóng đổ lên người Nam Cung Liễu, thông thả đến gần. Bước chân người nọ rất chậm, cầm thêm gậy, trên sống mũi có vắt qua một lớp lụa trắng mềm mại, che hết cả mắt y. “Ừm.....” Có lẽ tiếng gậy trúc gõ lên đất quấy rầy giấc ngủ của Nam Cung Liễu, gã tỉnh lại, dụi dụi mắt, có chút mờ mịt: “A, là bạn thân ca ca à..... Mắt huynh bị sao vậy?”

Xuất hiện trong đại điện đúng là Sư Muội bị mù luôn xuất quỷ nhập thần, cố hết sức không xuất hiện trước mặt mọi người.

Nam Cung Liễu ngơ ngẩn: “Không phải huynh tới Thiên Âm Các ư?”

Sư Muội lắc lắc đầu: “Nói ra thì rất dài, nên không kể với người.” Hơi dừng lại, lại nói, “A Liễu, trên bàn ta vẫn còn để một quyển binh phổ Trân Lung, người có thể giúp ta tìm chút không?”

“Chuyện này có gì không thể.” Nam Cung Liễu lập tức tới bàn tìm, rất nhanh đã tìm được túi gấm chế thành binh phổ kia, “Đây nè.”

“Đa tạ.”

Ngón tay thon dài của Sư Muội chậm rãi vuốt lên mặt gấm, mắt y đã mù, không thấy chữ bên trên, nhưng loại binh phủ này không chỉ dùng mỗi chữ chép lại, vì phòng nhỡ đâu, dùng linh lực cũng có thể đọc. Y đứng trong đại điện trống trải, đọc từng chút nội dung ghi trên, viết trên đó, là Hoa Bích

Nam trước đây ép Mặc Nhiên tự huỷ linh hạch, thuyên chuyển binh lực của quân cờ Trân Lung có được.

Thuyên chuyển, dân trên Lâm Linh đảo kiếp trước, bốn vạn sáu nghìn người.

Dân ở Vô Bi Tự, một vạn ba nghìn người.

.....

Đủ loại như vậy.

Đệ tử Tử Sinh Đình kiếp trước, toàn bộ.

Sư Muội siết tấm lụa mềm mại kia, ban đầu chết lặng, trong đầu chỉ hỗn loạn nghĩ: Hoá ra sau khi mình chết kiếp trước, là loại thân sơn biển máu này ư?

Đệ tử Tử Sinh Đình, toàn bộ.

Toàn bộ đều bị làm thành quân cờ Trân Lung, vì Đạp Tiên Đế Quân ra roi, ngoài Tiết Mông, không ai may mắn thoát khỏi?

Nhưng y rõ ràng nhớ rõ, Hoa Bích Nam từng ôn hoà nói với y: “Người biết, ta cũng nhìn người ta sống chết quen rồi, nhân gian nhiều khổ, chỉ còn kẻ làm điều ác. Ta hy vọng trên con đường này thượng ít người phải chết hơn, nếu không, lương tâm ta cũng khó an.”

Hoa Bích Nam qua khe hở thời không tới trước mặt y, nói với y một câu.

—— nhân gian nhiều khổ, chỉ còn kẻ làm điều ác, chuyện bất đắc dĩ, chỉ mong giảm thương vong.

Điều này không khác ý niệm của y là bao, y tàn nhẫn độc ác, nhưng cũng không phải là mong muốn của mình, y cũng chỉ bất đắc dĩ.

“Lương tâm khó an.....” Lúc ấy, Hoa Bích Nam chân thành tha thiết khẩn cầu nói với y một câu, đã giết hết người trong thiên hạ ở một trần thế khác từ lâu.

Mà y đến tận khắc này mới biết được.

“Bạn thân ca ca, huynh, huynh làm sao vậy?” Đầu ong ong sung huyết, bên tai mơ hồ có giọng nôn nóng của Nam Cung Liễu, “Sắc mặt huynh thật khó coi, sao huynh lại run? Huynh..... Có phải huynh ốm không? Huynh lạnh không?”

Hài tử lải nhải, đột nhiên y được ấm áp bao lấy, là Nam Cung Liễu cởi áo ngoài của mình, luống cuống tay chân mà khoác lên người y.

“Tối, ta không lạnh, ta đưa y phục của ta cho huynh.”

Kẻ đã từng giấu kim trong bông, tội nhân đầy mưu mô, sau khi mất thần thức lại trở nên đơn thuần như thế.

Có lẽ mỗi người, đều từng như vậy, người vô lo vô ưu, thời niên thiếu chân thành tha thiết? Chỉ là qua dáng vẻ thảng năm, tái tim cũng như gương mặt hình thành nếp nhăn.

Trở nên không bao giờ giống mình nữa.

Sư Muội khoác xiêm y của Nam Cung Liễu, hắt lạnh, lạnh thấy xương.

Mắt hoa lên từng đợt, dưới vải trắng chảy huyết lệ..... Y suy sụp ngã xuống trên toà, co nhỏ người lại.

“Hắn không phải ta.....” Sư Muội không ngừng lẩm bẩm, “Hắn không phải ta.....”

Nam Cung Liễu đương nhiên nghe cạnh mê mang: “Cái gì?”

Sư Muội chôn mặt vào khuỷu tay, run rẩy rất nhỏ truyền từ đầu ngón tay tới toàn thân, y thậm chí không muốn chạm vào dải lụa trắng nữa.

“Ta muốn cứu người, ta cũng biết hy sinh không thể tránh được, ta biết sẽ có rất nhiều mưu kế, sẽ cô phụ rất nhiều chân thành, ta đã chuẩn bị vạn kiếp bất phục từ lâu, hẳn thương lượng bảo ta có lẽ phải hy sinh hai mắt, ta cũng chưa từng do dự. Nhưng ta.....”

“Bạn thân ca ca.....”

Nam Cung Liễu đặt tay lên người y, giống như con trẻ trấn an, vụng về khuyên giải an ủi y.

Sư Muội bỗng dừng nghẹn ngào: “Nhưng ta thật sự không nghĩ tới, hẳn giết nhiều người như vậy mà.....”

Lụa gấm rơi xuống đất, bên trên ghi lại rõ ràng, là số tu sĩ, bình dân trong một hồng trần khác.

Đều thành xương trắng.

Qua hồi lâu, lâu đến mức Nam Cung Liễu ngồi xổm bên cạnh, ngơ ngác không biết nên làm gì, Sư Muội mới chậm rãi chống án kỉ lạnh băng, đỡ người đứng lên.

Nam Cung Liễu vội hỏi: “Huynh muốn đi đâu thế?”

Sư Muội yên lặng một lát, y tựa hồ trong mê mang nghĩ mình nên tới đâu, ở lúc Nam Cung Liễu hỏi tới câu thứ ba, y mới hoảng quá thần, y cắn môi, nói: “Mật thất.”

Y không thể sai tiếp nữa, y muốn cứu sư tôn.

Đến trước cửa mật thất, y khụy xuống, mới nhận ra Hoa Bích Nam thế mà hạ một cấm chú cao thâm trên cửa đá.

“.....” Sư Muội hơi giật mình, sau đó bên môi treo ý cười khổ.

Từ lựa gấm binh phổ, đến cấm chú trên cửa đá. Y bỗng nhận ra mình lại nực cười như vậy.

Hắn đề phòng y, nên tạo cấm chú, là loại pháp thuật theo lý mà nói thì Sư Muội chưa từng tập tới. Nói đến cùng, Hoa Bích Nam căn bản không tín nhiệm y.

“Để người thất vọng rồi.” Sư Muội nhẹ giọng nói, trong tay sáng lên ánh xanh, đánh về phía trận.

“Có lẽ là người, ở tuổi này của ta, còn chưa học loại chú quyết này. Nhưng ta có, chỉ là người không biết mà thôi.”

Cửa đá mật thất âm âm mở ra.

Có ai làm việc nặng một lần, đường nhân sinh cũng hoàn toàn giống vậy đâu?

Cho dù là cùng một người, có lẽ cũng sẽ vì ngày xuân tránh một cơn mưa, ngày mùa hè tìm bóng cây ngủ, mà thay đổi cả đời như vậy.

Sư Muội do dự mãi trước cửa mật thất, rốt cuộc vẫn nhẹ nhàng đi vào.

Trong mật thất đốt một ngọn trường minh đăng Cửu Long Hàm Đuốc, tản ra ánh sáng thuần khiết, chỉ là ánh sáng với hai người trong phòng mà nói chẳng làm nên chuyện gì.

Bọn họ một người hôn mê, một kẻ đã mù.

Sư Muội che băng vải ngồi bên giường Sở Văn Ninh, vươn tay, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve khuôn mặt Sở Văn Ninh.

Y nhẹ giọng thì thào nói: “Sư tôn.....”

Sở Văn Ninh không tỉnh lại, cũng không lên tiếng, gương mặt y vẫn còn nóng.

Linh hồn phân liệt, hợp hai thành một.

Y nhận những hồi vức vụn vụn của Mặc Nhiên, bị dày vò trong mắt.

Ngón tay Sư Muội tản ra ánh sáng, điểm lên gáy y, linh lực ôn nhu như nước truyền tới, chảy xuôi toàn thân.

“Có khá hơn không?”

Vẫn không ai đáp lại y.

Sư Muội rủ mi, kỳ thật y cũng biết Sở Văn Ninh vẫn ngủ say, nếu không y cũng chẳng thể nào lấy hết can đảm, vào thạch thất, ngồi bên Sở Văn Ninh.

Y phát giác một lát, như suy nghĩ rất nhiều, lại như chẳng suy nghĩ gì.

Kỳ thật, trước khi báỉ nhập môn hạ, lúc y còn rất nhỏ, trong lòng có một tâm nguyện, vì tâm nguyện này, hy sinh gì cũng đáng giá.

Y biết rõ số mệnh mình là gì, nên chưa từng cảm thấy mình làm sai.

Nhưng có một ngày, thời không sai lệch, một mình khác từ trong hồng trần phong trần mệt mỏi, bỗng nhiên xuất hiện trước mắt.

Y gặp được mình mười mấy năm sau.

Sợ hãi và kinh ngạc lướt qua không nói, thiếu niên thời đại y, lúc lần đầu gặp Hoa Bích Nam, cảm giác lớn nhất lại là không khoẻ —— y không biết cái gì đã biến mình thành tiêu ma như vậy. Âm lãnh, giáo hoạt, mưu mô, được ăn cả ngã về không.

Nhưng mà, vì cả hai cùng nguyện vọng, y cuối cùng đồng ý với yêu cầu của Hoa Bích Nam, thận trọng từng bước, rốt cuộc tới tận bước hôm nay.

Mấy năm nay, Sư Muội ở hai hồng trần, để lại Mặc Nhiên bên cạnh y, mà còn có một Sư Minh Tịnh đi lại về thao túng sau màn.

Tựa như hai người khác nhau là Đạp Tiên Quân và Mặc tông sư, y kỳ thật cũng không hoàn toàn giống Sư Minh Tịnh kia như thế. Vì mỗi người trải qua mỗi khác, Sư Minh Tịnh kia giống Hàn Lâm Thánh Thủ giỏi mưu kế, mà y trong thời gian như lũ, thành một quân cờ đen trên bàn cờ của thánh thủ.

Giờ nghĩ lại, lúc Hoa Bích Nam xé rách thời không sinh tử môn xuất hiện, y cũng coi như hậu sinh trẻ tuổi tàn nhẫn độc ác. Nhưng sau khi y hợp tác với Hoa Bích Nam, Hoa Bích Nam vẫn luôn nói với y: Phải giấu mũi nhọn, phải học ngụy trang.

Thiếu niên thời đại y đã từng vì thế mà cãi một trận với Hoa Bích Nam: “Ta chịu đủ rồi, người muốn ta giả vờ tới khi nào? Vả bực ôn nhu hiền lành, nhìn từng bước một. Người bố trí ra nhiều lời nói dối trong ứng ngoại hợp như vậy, ai nhớ cho nổi?”

Lúc ấy y vừa về từ Kim Thành Trì với nhóm Mặc Nhiên, Hoa Bích Nam vì biểu hiện trước mặt Trích Tâm Liễu của y không vừa lòng, trách y mấy câu, lại không ngờ Sư Muội phản ứng lớn như thế, không khỏi ngẩn ra: “Ta chỉ đang nhắc nhở người hành sự cẩn thận, chớ để lộ đuôi.”

“Người nói thì nhẹ nhàng rồi.” Y căn môi, “Người bảo ta xác nhận tâm ý Mặc Nhiên năm lần bảy lượt, ta có bao giờ không làm? Người biết a dua theo một kẻ người không thích ghê tởm thế nào không.”

Hoa Bích Nam nhất thời không biết trả lời sao, một lát sau mới nói: “Chuyện người trải qua, ta cũng từng gặp cả rồi, người có tư cách gì bảo ta không biết.”

“Nhưng chuyện người trải qua ta lại chưa trải qua!”

“.....”

“Từ khi người tới đời này, người đã nói cho ta, làm thế nào là sai, làm thế nào là đúng. Có thể, người là người từng trải, vì mục đích kia, ta nguyện ý nghe người nói, cũng vì vậy trả giá toàn bộ. Nhưng mà Hoa Bích Nam.” Sư Muội càng nói càng kích động, thở phì phò, hốc mắt ửng đỏ, “Người tốt nhất nên rõ ràng, người không có tư cách tới quở trách ta.”

Đó là từ khi xuyên qua tới nay, lần đầu tiên xung đột với mình khi thiếu niên, sắc mặt Hoa Bích Nam đen như than chì, nhấp môi không hé răng.

Sư Muội nói: “Người thất bại ở thế giới của người, nên thông qua khe hở thời không sinh tử môn Sở Văn Ninh để lại, đi tới đây, đã nói từ đầu. Nhưng người phải rõ ràng chút, ta không phải quân cờ của người.”

“.....”

“Ta là vì mục đích chung của chúng ta, mới cùng người hợp mưu.”

Hoa Bích Nam nhắm mắt: “Người nghĩ nhiều rồi, không ai coi người như quân cờ cả.”

Cảm xúc Sư Muội vẫn rất kích động: “Thôi bỏ đi, từ khi người cảm thấy Mặc Nhiên trọng sinh, chuyện nào ta không phải làm theo phân phó của

người? Ta vẫn luôn giúp người nhìn chăm chăm Bát Khố Trường Hận Hoa ngủ say trong cơ thể hắc! Là ta!”

“.....”

“Hắc lần đầu xuất hiện ở trấn Vô Thường, người đã vội vã bảo ta tới “ngẫu nhiên” gặp hắc, sau đó người bảo ta tới bưng hoành thánh tới cho hắc, càng đừng nói tới những ý định người bảo ta ly gián hắc và Sở Văn Ninh.” Đôi mắt đào hoa của Sư Muội nhìn chăm chăm Hoa Bích Nam sắc mặt càng ngày càng khó kham, “Ta diễn kịch diễn tới muốn nôn!”

“Những việc này dù không có ta, người cũng sẽ làm.” Hoa Bích Nam cắn răng nói, “Người đừng cảm thấy là ta ép người, những việc này kiếp trước cũng làm như vậy. Mặc Nhiên là ký chủ của Bát Khố Trường Hận Hoa, chỉ có lập xác nhận lại tình cảm của hắc, mới có thể xem xét được trạng thái của cổ hoa trong hắc, người cho rằng người chịu ảm ức này, ta không phải chịu?”

Thấy Sư Muội không lập tức phản bác, Hoa Bích Nam lại nói: “Kiếp trước, ta cũng làm như người, ta cũng vẫn luôn ngụy trang, tới tận khi Thiên Liệt Quỷ giới, ta dùng cái chết của mình giục hắc sinh ra hận ý. Sau đó ta mới dùng thân phận Hoa Bích Nam sống lần nữa.”

“.....”

“Ta nhịn lâu như vậy, người vì sao qua hai năm ngăn ngủi đã không chịu nổi?”

Sư Muội bỗng dừng ngẩng đầu: “Còn hỏi vì sao? Người luôn cho mình là đúng. Ta thì sao?”

Hoa Bích Nam: “..... Người với ta khác gì nhau.”

“Có khác nhau. Nếu có thể, ta cũng không muốn bị xúi giục.” Sư Muội nhìn chăm chăm hắc, sau một lúc lâu mới phun ra nửa câu sau, “Cho dù là mình của thế giới khác.”

Nhưng rất khó như ý, cho dù lòng có khó chịu bao nhiêu, sau ngày tranh chấp bùng nổ, Sư Muội vẫn không thể không cúi đầu trước vận mệnh.

Y rốt cuộc còn quá trẻ, rất nhiều biến cố chưa từng trải qua, mà y lại biết rõ mình cầu điều gì cuối cùng, nên chung quy y vẫn thoả hiệp với mình kiếp trước.

Y mấy năm nay, nghe theo bố trí của mình ở hồng trần khác, sống còn giống con rối hơn so với quân cờ Trâu Lung. Nếu nói không có chán ghét, đó là giả. Nhưng mỗi khi trong lòng khó chịu đến cực điểm, y lại không ngừng tự nhắc mình: Vì làm đại sự, thống khổ này có là gì.

“Khi nào có thể kết thúc vở diễn này.” Đây là câu y thường hỏi Hoa Bích Nam nhất, “Khi nào thiên liệt.”

Mà Hoa Bích Nam trả lời y, thường như giả vờ cho con lừa ăn củ cải: “Nhanh thôi, còn nhanh hơn kiếp trước.”

Y cứ chờ từng ngày như vậy, chờ không ngại phiền.

Sau đó cửa vào Quỷ giới rốt cuộc mở rộng, y cho rằng mình có thể như kiếp trước, giả chết để giải thoát. Lại không ngờ tới Sở Văn Ninh bỏ mạng trong trận chiến này.

Đêm hôm đó, y bùng nổ mâu thuẫn không thể ngăn nổi với Hoa Bích Nam. Trong phòng đệ tử đóng chặt, Sư Muội ném vỡ chén sứ xanh trước mặt hắn, ngực phập phồng kịch liệt ——

“Người bảo ta còn giả vờ ra vẻ thong dong thế nào được nữa? Sư tôn chết rồi, người tính đi tính lại, người tính tới nước này chưa?”

Sắc mặt Hoa Bích Nam cũng cực kỳ khó coi: “Chuyện này, sao người có thể trách ta? Người muốn trách cũng hẳn nên đi trách Mặc Nhiên, là hắn tùy tiện hành sự.” Ngón tay hắn để trên bàn siết lại thành quyền, cơ hồ đâm vào trong tay, giọng bỗng dừng sắc bén, “Là hắn hại chết Sở Văn Ninh.”

“..... Đúng, là hắn.” Hốc mắt Sư Muội đỏ bừng, lại cố hết sức ngăn lại nước mắt. Từ nhỏ y đã được mẫu thân dạy, cho dù gặp chuyện gì, cũng nhất định không thể khóc.

Hoa Bích Nam cũng vậy.

“Là hắn hại chết sư tôn, vậy người đừng cản ta, giờ ta lập tức đi giết hắn!”

Hoa Bích Nam bỗng dừng ngẩng đầu: “Người điên rồi?!”

“Ồ?” Sư Muội thở phì phò, gật đầu, trong mắt tràn đầy khiêu khích, “Người còn biết hai chữ điên rồi?”

Hoa Bích Nam cắn răng nói: “..... Bảo vệ tốt Mặc Nhiên, rèn luyện hắn, khống chế hắn, đây chuyện mẫu chốt của chúng ta. Những chuyện khác, không phải người nên nghĩ tới.”

“Nhìn đi, chính là như vậy.” Sư Muội đỡ trán cười lạnh, trong mắt chớp động ánh sáng mãnh liệt, “Hàn Lâm Thánh Thủ người, người có thể theo chúng tu sĩ Cô Nguyệt Dạ dao tể Sở thông sư, thậm chí có thể thích thì thoa mạ Mặc Nhiên mấy câu —— nhưng ta thì sao? Lời người nói với ta lại hỗn trưởng thế nào?”

“.....”

Sư Muội ngồi xuống ghế, biểu tình cơ hồ là xem thường: “Người hôm nay tới, chuyện công đạo thứ nhất với ta, là muốn ta mau chóng xác nhận Bát Khổ Trường Hận Hoa trong cơ thể Mặc Nhiên có mất hiệu dụng hoàn toàn không, hay có thể cứu lại không.”

Y lẩm bẩm, chậm rãi nâng ánh mắt lên mấy tấc, hạ xuống gương mặt xám trắng của Hoa Bích Nam.

Chê cười: “Thế mà người còn muốn ta đi thông báo cho Mặc Nhiên? Nói với ta, tuyệt không thể để Sở Văn Ninh trong lòng hăn, thay thế vị trí của ta?”

Câu chữ sắc nhọn như đao, đâm vào Hoa Bích Nam, cũng tự đâm mình.

Y cười nhạt: “Giữa hai ta, đến tột cùng kẻ điên là ai chứ.”

Hoa Bích Nam bỗng dừng nhắm mắt lại, con người dưới mí mắt hơi mỏng xoay chuyển, sau đó hăn nói: “Ta không thể làm được. Vì Sở Văn Ninh kiếp trước hy sinh, Bát Khổ Trường Hận Hoa trong cơ thể Mặc Nhiên liền có vô vàn nguy cơ, nếu nó hoàn toàn bị phá hủy, đến lúc đó muốn khống chế Mặc Nhiên, thì khó càng thêm khó.”

“Nên người đẩy hết mọi chuyện không phải người làm đẩy lên ta, phải không?!” Sư Muội rớt cuộc không nhin nổi, bỗng dừng đập bàn bật dậy, “Sư tôn người chỉ vừa đi..... Người có nghĩ tới cảm thụ của ta không?”

“.....”

“Người thích y, chẳng lẽ ta thì không thích à?”

Sư Muội nói xong câu đó, giọng không khỏi run rẩy.

Trong phòng tĩnh mịch.

Cuối cùng y ngồi xuống, dùng tay che, lông mi dài mảnh không ngừng run lên dưới lòng bàn tay. Nhất thời không ai hé răng, mưa ngoài cửa sổ âm ầm, trời đất tựa hồ trong tiếng sấm ồn ào bị đánh nát.

Thật lâu sau sau, mới nghe thấy Hoa Bích Nam khẽ than thở: “..... A Nam, ta không thể khuyên nổi người.”

Mà Sư Muội phản ứng, lại chỉ cứng đờ nói một câu lạnh lẽo: “Đừng gọi ta là A Nam.”

“.....”

“Ta và người không giống nhau. Gọi ta là Sư Muội, hoặc là Sư Minh Tịnh.”

[Husky] Chương 274: [Thiên Âm Các] Nghìn cân treo sợi tóc

Edit: LuBachPhong36

Có thể ai rồi cũng sẽ thay đổi, cho dù là cùng một người, lúc đầu là đáng vẻ tương đồng, nhưng bởi vì gặp phải duyên kiếp trùng trùng, biến số xoay chuyển, qua mười năm, hai mươi năm, tính tình và hoàn cảnh cũng sẽ không còn tương đồng như xưa nữa.

Kỳ thực, khi xưa lúc hạ lời nguyện lên người Mặc Nhiên, Sư Muội cũng là người tâm lạnh như sắt, ý chí kiên định.

Trong mắt hắn, ngoại trừ mối thù của bản thân, sở cầu của bản thân ra, thì không quan tâm đến điều gì khác nữa.

Nhưng cũng chính lúc ấy, hắn nhìn những hành động của chính mình đến từ kiếp trước, hắn đặt tay lên ngực tự hỏi, liền bỗng nhiên rất muốn biết trong lòng Hoa Bích Nam kia có từng cảm thấy một chút không đúng nào không, có nửa giờ nửa khắc nào cảm thấy khinh miệt?

Cuối cùng, hắn vẫn làm theo như những gì Hoa Bích Nam giao cho. Hy sinh đến tận bây giờ, hắn đã cười lên lưng cọt, đã khó mà leo xuống.

Hắn biết rất rõ ràng, tư tình sẽ khiến đại sự thất bại trong gang tấc, không có gì quan trọng hơn việc ổn định Mặc Nhiên, giữ được chính mình.

Dù sao hắn cũng đã diễn lâu như vậy, đeo gương mặt giả nhiều năm như vậy, ghê tởm đến tận xương tủy, cũng đã chết lặng. Cái gì gặp dịp thì chơi, cái gì trong ngoài không đồng nhất, chỉ sợ Sở Văn Ninh chết, cũng không thể thay đổi cái gì.

Chỉ là, khi hắn cầm dẫn hồn đăng mà Hoài Tội đại sư đưa, khi hắn đứng ở bên cầu Nại Hà mà chẳng đi nơi nào, thậm chí không thể vì người mình yêu

mà quyết chí vào nơi nước sôi lửa bỏng bất chấp gian nguy, khi ấy hãn cũng nhịn không được mà sinh lòng hâm mộ.

Nếu hãn cũng có thể giống Tiết Mông, giống Mặc Nhiên, làm chủ được cuộc đời của mình, hoặc nói là, tự hãn có thể cho phép hãn làm chủ cuộc đời của mình, vậy thì tốt rồi.

Nhưng vận mệnh hãn không do hãn. Hãn như một “Lê viên tiểu sinh” *, không cam lòng mà lặng lẽ trù tính phần mình để chính mình có thể có được một màn kịch viên mãn.

Ngay từ đầu, câu dẫn Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên nhìn mình cười, nói: “Sư Muội, ta thật sự rất thích người.”

Sau đó, lại lợi dụng Từ Sương Lâm.

Từ Sương Lâm lười biếng mà vớt quả quýt,捏 đôi mắt: “Cả đời ta trôi nổi, không thể tưởng tượng được còn có thể gặp một bằng hữu như người, đa tạ người nguyện ý dạy ta cấm thuật trọng sinh. Chờ tên phế vật La Phong Hoa kia sống lại, ta nhất định bảo hãn nấu chén bánh trôi cho người ăn —— người không biết đâu, hãn nấu bánh trôi ăn ngon nhất. Nể mặt người, ta mới đồng ý cho người ném thử.”

Đến cuối cùng, cháy nhà lòì mặt chuột.

Dự tính xấu nhất mà hãn và Hoa Bích Nam thương lượng qua đều giống nhau, hãn không thể không hi sinh chính mình một chút, khiến cho sư tôn, bằng hữu tâm loạn, để đến thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, khe hở thời không thuận lợi mở ra.

Hãn vốn là một người nắm bắt quân cờ.

Nhưng khi bản thân mình của mười năm sau đến, hãn lại trở thành quân cờ của chính mình.

Cảm giác bị khống chế kỳ thực cũng không dễ chịu, cũng không phải hãn hoàn toàn không cảm thấy chán ghét, chỉ là chấp niệm trong lòng quá mạnh, khát vọng quá sâu, hãn không định dễ dàng từ bỏ.

Nhưng mà.

Hãn thật sự, thật sự không biết, cái gọi là “hy sinh nhỏ bé” trong miệng của chính mình kiếp trước kia, lại là chỉ tính mệnh của mấy chục vạn người, là chỉ sự sụp đổ của cả một cõi hồng trần.

Sau khi thời không sinh tử môn mở ra, hắn mới biết được chân tướng tàn khốc như vậy. Sư Minh Tịnh này, nói cho cùng cũng không phải là Sư Minh Tịnh kia. Hắn không có trải qua mười năm kia, không có trải qua từng ngày từng ngày luân hồi.

Đến thời khắc này, hắn thực sự không có cách nào hiểu được mình của mười năm sau.

Nhưng hắn đã không còn đường lui.

Giờ phút này hắn chẳng qua chỉ là một quân cờ bỏ đi, cũng giống như những quân cờ binh giáp trắng đen xen lẫn trên bàn cờ kia, mất đi mũi nhọn, lại không có đất dụng võ.

“Sư tôn.” Ánh đèn mờ lung, chiếu lên khuôn mặt tú mỹ đoan chính thanh nhã của hắn, hắn vẫn ôn nhu trầm tĩnh như cũ, “Thực ra ta nghĩ chuyện này, đã rất lâu rồi..... Ta đang nghĩ, Mặc Nhiên cũng có thể làm lại từ đầu, có thể thay đổi không giống như trước. Nên ta nghĩ, nếu tất cả đều có thể quay đầu lại, ta có thể sẽ vì một ý nghĩ sai lầm mà đưa ra một lựa chọn khác hay không?”

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ còn nghe thấy giọng nói của mình hắn.

“Nhưng mà, giờ phút này đã không còn kịp nữa rồi.” Sư Muội nói, “Ta biết, sư tôn đã hận thấu ta, Mặc Nhiên cũng đã hận thấu ta, thiếu chủ cũng sẽ không đối đãi với ta như bằng hữu nữa.....Bất kể con đường này đi như thế nào, ta có lưỡng lự hay không, thì cuối cùng ta vẫn biến thành bộ dạng như hắn.”

Tay hắn dán lên gương mặt nóng hổi của Sở Văn Ninh, lạnh lạnh mà rót vài phần linh lực trị liệu cho y.

“Xin lỗi, ta vẫn làm sư tôn thất vọng rồi.” Hắn nói, “Điều may mắn duy nhất chính là, hai mắt ta đã mù, không phải nhìn thấy bộ dáng người hận ta.”

Dừng một chút, Sư Muội cười, dưới nụ cười ấy, xuyên về đầy phòng.

“Điều cuối cùng trong mắt ta nhìn thấy, chính là các người vì ta mà đau khổ. Đủ rồi.”

Hắn cởi bỏ dây Khốn Tiên đang trói tay Sở Văn Ninh, tiêu trừ cấm chú trên giường, rồi sau đó giải bỏ pháp chú trên cửa đá.

Làm xong những thứ này, Sư Muội xoay người, vượt phẳng y phục, chậm rãi rời khỏi mật thất.

Hắn đi xa rồi, bị màn đêm u tối nuốt chửng.

.....

.....

Cùng lúc đó, tại địa phận của Thiên Âm Các.

Mã tiên sinh hủ Nho* dạy học vừa mới từ tư thực trở về, hắn vỗ vỗ bả vai đau nhức mà bước vào phòng, theo thường lệ định xuống bếp trước để tìm một chung trà bát bảo uống.

(hủ trong hủ bại, Nho trong Nho gia)*

Đẩy cửa đi vào, tối như hũ nút.

Mã tiên sinh không khỏi nhú mày, vừa đi lần mò để đèn vừa gọi: “Phu nhân? Trời tối thế này, sao đến ngọn đèn cũng không thắp? Người đây là.....”

Thốc một tiếng, đao lửa đá lửa mài vào nhau.

Mã tiên sinh cứng họng thất thanh, kinh sợ không nói được gì mà đứng như trời trồng giữa nhà——hắn nhìn thấy rõ, người hầu trong nhà mình toàn bộ đã bị treo cổ chết, giống như từng chiếc từng chiếc chuông gió nhè nhẹ đong đưa trên xà ngang. Lão phu nhân của hắn đã bị mổ bụng, máu me nhầy nhụa ruột chảy đầy đất, mắt và miệng đều mở căng, đầu hướng về phía cửa.

“A.....” Mã tiên sinh định la, nhưng ra khỏi miệng lại chỉ còn những âm thanh cực kỳ run rẩy vô lực, qua một lát, mới da đầu tê dại mà hét được một tiếng thảm thiết, vãi cả phân tiểu: “Á——!!!!”

“Chặc! Ổn ào cái gì.” Một nam nhân từ buồng trong đi ra, trong tay đang cầm cuốn 《Thượng Thư》, hắn lấy gáy sách gãi gãi chỗ ngứa ở cổ, ngáp một cái, “Chưa thấy người chết bao giờ à?”

“Người..... Người người người!! Mặc —— Mặc.....!!”

Nam nhân búng tay một cái, cũng lười biếng mà giải thích: “Mẫn âm chú.”

“Cái.... cái gì chú?”

“Mẫn âm chú, cái này mà cũng không biết.” Nam nhân trợn trắng mắt, “Bốn tọa đang ngồi đọc kiệt tác trong phòng tiên sinh đấy, có biết trời tối rồi mà còn làm phiền hàng xóm nghỉ ngơi là không tốt không? Lại đây. Bây giờ thích la gì cứ la, nếu còn ai có thể nghe thấy, thỉnh tiên sinh cứ việc trách bốn tọa.”

Sắc mặt Mã tiên sinh trắng bệch như quỷ, hai đùi run rẩy, ngày thường hăn lời lẽ sáo rỗng*, làm gì đã gặp qua trường hợp máu me như vậy, hăn sớm đã sợ tới mức không chịu nổi nữa, cả người đổ đầy mồ hôi, sau một lúc lâu mới run giọng nói: Mặc..... Người cái tên ma..... Ma đầu..... Người..... Người không phải đang ở pháp trường Thiên Âm Các sao..... Người..... Người.....”

(nguyên văn là: chi, hồ, giả, dã — là bốn hư từ thông dụng trong Hán văn cổ để làm trợ ngữ từ giúp âm vận câu văn được êm tai, hoặc tăng thêm ngữ khí. Cho nên “chi, hồ, giả, dã” thường được dùng để chỉ những lời lẽ sáo rỗng, chẳng có nghĩa lý gì.)*

“Pháp trường Thiên Âm Các?”

Nam nhân nâng lên đôi mắt đen đến phát tím, thoáng cười.

“Không sai, bốn tọa đã đến đó xem qua. Bằng không sao có thể nghe được cao kiến của tiên sinh ngày hôm đó chứ?”

Hăn nói, tiện tay ném quyển sách sang một bên, đứng thẳng thân hình cao lớn đỉnh bạc, chậm rãi mà đi từng bước đến vị tiên sinh dạy học kia.

Ánh đèn chiếu lên gương mặt cực kỳ tuấn tú của hăn, không phải Đạp Tiên Quân thì là ai đây?

Đạp Tiên Quân nghe hăn cười rạng rỡ, má lúm đồng tiền thật sâu, vậy mà lại hướng về phía tiên sinh kia vái chào: “Cuộc đời bốn tọa bội phục nhất là người đọc sách. Nay mạo muội tới cửa giết cả nhà người, thật là đường đột rồi. Vãn an tiên sinh.”

Cái giọng điệu không âm không dương kì kì quái quái này, lại thêm xác người tứ tung lộn xộn ngổn ngang trên mặt đất.

Cho thêm tên họ Mã này mười bảy mười tám lá gan nữa cũng không đủ, hăn phịch một tiếng ngã quỵ trên mặt đất, thở hỗn ha hỗn hển: “Người muốn làm gì..... Người muốn làm gì!!”

Đạp Tiên Quân chỉ cười, giơ tay phất một cái, trong tay xuất hiện một thanh mạch đao.

Hắn nghiêng mặt nhìn tiên sinh dạy học kia: “Người đoán xem?”

“Đừng giết ta!!!” Mã tiên sinh kêu lên thảm thiết, không ngừng lùi về phía sau, “Đừng giết ta!!!”

Đang lùi lùi, lại đụng phải thứ gì đó, hắn quay đầu, lập tức đối diện với gương mặt chết không nhắm mắt của phu nhân nhà mình, nên càng kêu la thất thanh: “Không không không!!! Không không —— đừng, cầu người..... đừng A a a!! A a a a a!!”

Đáp lại hắn chính là một đao đâm xuống, thẳng tắp cắm ở trên đùi hắn, đâm xuyên xuống mặt đất!

“Á Á Á ——!!!”

Đạp Tiên Quân nheo lại đôi mắt, tươi cười nhã nhặn lại ngọt ngào: “Xin hỏi tiên sinh..... nhạc linh và kỹ nữ có gì khác nhau?”

“Cái, cái gì?” Mã tiên sinh sửng sốt, đang đau đớn thể này còn có đầu óc gì để suy nghĩ, chỉ biết ai oán mà khóc lóc, “Cái gì.....”

“Chính người nói mà.” Đạp Tiên Quân chậm rãi, “Trước đây tiên sinh từng nói ở Thiên Âm Các. Nhạc linh a, kỹ nữ a, đều là loại người không biết tự trọng tự ái, không biết liêm sỉ. Năm nay vậy mà lại có người thay cái loại gái điểm ấy giáo biện, không ngờ giữa mệnh mệnh Thượng Tu Giới đây đạo đức lại để ta gặp phải tình huống thấp hèn đến mức này.”

Hắn bắt chước giọng điệu nói chuyện của tiên sinh dạy học kia, trầm bổng du dương, bình chân như vại.

Sau khi nói xong, ngừng trong chốc lát, cười nhạo một tiếng, nghiêng một khuôn mặt tuấn tú qua.

“Học thể này có tính là thuộc không, tiên sinh?”

Giữa cơn đau đớn khiếp sợ, Mã tiên sinh cuối cùng cũng có chút ý thức mơ hồ, nhớ ra đây là những lời mình từng nói để công kích mẫu thân Mặc Nhiên, vội vàng một bên nước mắt một bên nước mũi mà nói: “Không không không, hồ đồ! Ta hồ đồ! Cái này.....” Hắn nuốt nước bọt, mặt đầy mồ hôi, “Kỹ nữ là kỹ nữ, nhạc linh là nhạc linh..... Không, không giống nhau, không giống nhau.....”

“Sao lại không giống nhau chứ? Bốn toạ lại cảm thấy tiên sinh nói rất có lý.” Đạp Tiên Quân ngoài cười nhưng trong không cười mà bước tới, lại giờ mạch đao lên, “Nói đi nói lại, đầu óc bốn toạ dùng không tốt lắm, bên cạnh dù sao vẫn thiếu một người chỉ điểm. Tiên sinh có cái lưỡi linh hoạt như vậy, chi bằng tặng cho bốn toạ đi, hửm?”

“Không..... Không không không!! Tông sư tha mạng!! Đạo gia tha mạng!!” Mã tiên sinh nói năng lộn xộn, mồ hôi đổ đầy lưng, “Cầu xin người, đại ân đại đức, đại nhân đại nghĩa.....”

Đạp Tiên Quân cười tủm tỉm: “Cái gì tông sư đạo gia. Một lỗ tai không? —— Phải kêu bệ hạ.”

“Bệ..... Bệ hạ?” Mã tiên sinh ngẩn ra, nhưng mà mặc kệ nó, chỉ cần được sống, kêu cha cũng còn được. Ngay sau đó kêu liên tiếp vài tiếng: “Bệ hạ bệ hạ! Bệ hạ tha mạng! Bệ hạ khai ân!”

Đạp Tiên Quân ngồi xổm xuống, nắm lấy cằm hắn, cười nói: “Ây. Đạo đức mẫu mực, hỏi người một câu, đến tột cùng là bốn toạ không biết xấu hổ, hay là tiên sinh không biết xấu hổ đây?”

“Ta ta ta! Là ta là ta! Là ta..... Là.....”

Nhưng mà xin tha mạng thì có ích gì đâu.

Lòng bàn tay Đạp Tiên Quân phát lực, trong tiếng khóc lóc và cầu xin tha mạng của hắn, cười rạng rỡ, bóp gãy toàn bộ yết hầu hắn.

Làm xong những chuyện này, nam nhân áo đen nhìn quanh căn phòng, cảm thấy hài lòng mà xác nhận đích thực không còn một ai sống sót, lúc này mới đứng lên, chùi chùi vết máu trên tay, đẩy cửa đi ra ngoài viện.

Bên ngoài Hoa Bích Nam đang chờ hắn.

“Phát tiết xong rồi?”

“Gần như vậy.”

“Đã có thể cùng ta trở về Thiên Âm Các chuẩn bị?”

Đạp Tiên Quân nhìn hắn một cái: “Được rồi.”

Hoa Bích Nam lắc lắc đầu: “Thật là hết cách với người. Có chút thù nhỏ như vậy cũng so đo, chẳng phải chỉ mới nói mẫu thân người có vài câu, người đến nổi ——”

“Vậy hay là bốn toạ cũng nói mẫu thân người vài câu?”

“.....”

Sắc mặt Hoa Bích Nam khẽ biến, cuối cùng nghiêng mặt đi, không hề trả lời.

“Đi thôi. Chẳng phải người nói ngày mai sẽ lấy được tim của Mặc tông sư, sau đó lập tức đưa vào trong thân thể bốn toạ sao? Còn đứng thất thần ở đây làm gì, bốn toạ đã gấp không chờ nổi rồi.”

Đạp Tiên Quân nói, quần áo một lược, bước nhanh về hướng Thiên Âm Các.

Kim quang chiếu sáng khắp nơi, xuyên qua đám mây ngũ sắc, trời rất nhanh đã sáng rồi.

Cùng với một tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ đến cực điểm, thi thể cả nhà Mã tiên sinh đã bị hàng xóm dậy sớm phát hiện. Hung án như thế theo lý hẳn là có thể đẩy lên một cơn sóng lớn, đáng tiếc lại không có.

Bởi vì giờ khắc này, có một phán quyết càng thu hút tròng mắt người khác hơn đang tiến hành.

Trên đài hành hình Thiên Âm Các, ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt. Dầu nến hòa tan, phát ra thanh hương từng bách, hai ả thị nữ Thiên Âm Các khoác xiêm y tơ vàng liềm diễm, cánh tay ngọc nhu uyển chuyển, thấp sáng dãy đèn nến hai bên hình đài.

Nói ra cũng thật kỳ quái, đội cận vệ Thiên Âm Các này, tướng mạo mỗi người đều là cực kỳ xinh đẹp, nam tuấn nữ diễm, cũng không biết đây là nhờ tu tâm pháp của Thiên Âm Các mà được, hay bởi vì Mộc Yên Ly khi thu đệ tử đã đặc biệt lựa chọn tướng mạo.

“Thiên địa tự có linh minh, thiện ác cuối có hồi báo.”

Từng ngọn từng ngọn đèn ánh lên ánh sáng đồng thau man rợ nhảy nhót, ngọn lửa kia tươi đẹp như hồng lụa, phất phơ lung lay.

Nơi nơi đều là người.

Trên đài, dưới đài, Tây Bắc Đông Nam.

Xung quanh hình đài người tập trung đổ đến chật như nêm cối, Tiết Mông ngồi trên ghế Tử Sinh Đình, vẫn luôn không ngừng phát run.

Ba ngày nay, Tiết Chính Ung cầu người ở khắp mọi nơi, nhưng không làm nên chuyện gì. Những tu sĩ đó mê tín công bằng công chính của thần võ

thiên cân, cũng sợ hãi Mặc Vi Vũ đang nắm giữ ván cờ Trân Lung.

“Hắn đã cứu chúng ta.”

Người Tử Sinh Đình này không nề hà phiền phức mà muốn giải thích cho mỗi một người hắn thuyết phục, “Ngày đó hắn đã tán linh hạch để cứu chúng ta, nếu hắn có âm mưu, cần gì phải làm đến bước như thế?”

Nhưng mà những điểm đáng ngờ trên người Mặc Nhiên quá nhiều, cho nên vẫn không có môn phái nào nguyện ý đứng về phía họ, ngay cả Cô Nguyệt Dạ và Đạp Tuyết cũng đều bảo trì trung lập, im miệng không nói lời nào.

Đệ nhất cấm thuật thất truyền mấy ngàn năm bỗng nhiên tái hiện, sánh với đệ nhất công thâm điện từng từng mấy ngàn năm.

Chỉ có kẻ gốc tử mới có thể lựa chọn tin tưởng người trước mặt kia.

Cho nên sự bôn ba của Tiết Chính Ung mới có vẻ vụng về như vậy, sự biện giải của Tử Sinh Đình mới có vẻ yếu ớt vô lực như vậy.

Tiết Mông từng mơ mơ hồ hồ mà nghĩ, hay là, cướp ngục đi.

Nhưng hắn cũng biết không có khả năng.

Chỗ này nơi nơi đều là thủ vệ Thiên Âm Các, ngoài ra còn có chưởng môn cùng đệ tử các môn phái khác, phía dưới khán đài là mệnh môn bá tánh.

Vô số đôi mắt nhìn chăm chăm, mọc cánh cũng khó thoát.

Cho nên, mọi sống linh hạch, cuối cùng vẫn là kết cục của Mặc Nhiên.

“Thiên Âm Các ba ngày công kỳ, tội phạt đã định.” Mộc Yên Ly trang nghiêm mà đoan chính thanh nhã nhìn xuống biển người vô biên vô nhai phía dưới, gõ vang chuông nhạc trong tay, “Giải phạm nhân Mặc Nhiên vào.”

Từ sáu tội đài, đến hình đài. Mặc Nhiên bị áp giải, một người linh hạch đã vỡ nát, lại bị mười mấy tên đệ tử cấp cao của Thiên Âm Các rình rập chăm chăm.

Bọn họ là con kèn kèn. Mà hắn bị đưa vào chỗ chết, chẳng có mấy người mà sau khi đào linh hạch xong còn có thể sống sót, kèn kèn nghe được mùi máu tươi, tròn mắt lóe tinh quang.

“Mặc Nhiên trọng tội đây thân, giờ Ngọ hôm nay, giải đến nơi tước linh hạch hành hình.” Giọng nói Mộc Yên Ly thanh thanh lạnh lạnh, “Tội trạng

có mười, tại đây tuyên đọc, để báo thiên địa.”

Mưa đã tạnh, nhưng trên mặt đất vẫn ướt sũng,

Mặc Nhiên đứng giữa vũng nước mưa, ánh mặt trời Vân Ảnh quanh quẩn dưới chân hắn, hắn dời tầm mắt lên, di chuyển giữa đám người, tìm được Diệp Vong Tích.

Hắn dùng đôi mắt đen như mực chăm chú nhìn nàng, giống như đang hỏi ý. Hỏi nàng có phải đã theo dấu dò của mình đi gặp người Tử Sinh Đình truyền đạt những điều hắn muốn nói hay không. Hỏi nàng có phải đã hiểu rõ những chuyện bản thân mình không buông xuống được sau này hay không.

Diệp Vong Tích hướng phía hắn gật gật đầu, khoé môi Mặc Nhiên cong lên thành một nụ cười nhu hoà trong sáng, đáy mắt thấm đẫm hào quang.

Thời tiết thật tốt.

Mưa ngừng rồi.

“Tội thứ nhất, tàn sát bá tánh, xem thường mạng người.”

Giọng nói Mộc Yên Ly lượn lờ quanh trong Thiên Âm Các, trang trọng nghiêm túc.

“Tội thứ hai, phóng hoả thiêu lâu, để báo tư thù.”

Hương trước Phật đốt lên, chư thiên thần Phật trên trời khấu đầu, hoặc nộ hoặc hiền, đả toạ cầm chuỗi, nhìn xuống mệnh mông chúng sinh. Những năm gần đây, Mặc Nhiên không ngừng ngước nhìn trời cao, nếu trên trời thực sự có thần linh, trong mắt hắn cất giấu tội nghiệt, chôn giấu dã tâm, sợ sẽ bị phát hiện.

Nhưng giờ khắc này, rốt cuộc hắn thả lỏng tâm tình, hắn nhìn về phía chân trời, ánh mặt trời như đang thanh tẩy, thấm vào đôi mắt đen đến phát tím của hắn thành vô vàn hạt lưu li, cuối cùng trở thành thuần khiết.

Hắn lại ngước nhìn trời cao, trời cao trong trong sáng sáng, đến mây cũng mờ nhạt.

Giọng nói Mộc Yên Ly sao mà mịt mù xa xăm, hắn nhắm mắt lại.

Không nhìn Tử Sinh Đình, cũng không hề nhìn bất cứ gương mặt của cổ nhân nào.

“Tội thứ sáu, học trộm cấm thuật, xúc phạm đại giới.”

Bỗng nhiên nhớ ra cái gì, giữa hai đầu mày hăn lộ ra chút thất vọng và lưu luyến.

Vốn dĩ cả đời này, muốn đối đãi với Sở Văn Ninh cho tốt, đáng tiếc cuối cùng cũng không làm được, rồi từng tâm tâm niệm niệm hứa hẹn lần đầu tiên thực sự triền miên, cuối cùng lại là một mảnh hỗn độn.

Lấy thất bại mà kết thúc.

Hăn làm thật sự không phải là người lương thiện, mà là một thứ xui xẻo, một tên ôn thần, một trò cười sứt sẹo.

Hai kiếp sống này.

Muốn bảo vệ mẫu thân, lại bảo vệ không thành.

Mong báo ân tình, lại chưa từng như nguyện.

Lúc còn nhỏ muốn làm anh hùng, sau này lại muốn đổi trắng thay đen cả đời làm cháu trai Tiết chương môn, rồi đến bước đường cùng, lại đánh cược trái tim, muốn làm Đạp Tiên Đế Quân máu lạnh vô tình nhất trên đời.

Lại cũng chẳng giải quyết được gì.

“Đạp Tiên Quân, Mặc Vi Vũ, Mặc tông sư.....” Long mi hăn run rẩy, hầu kết lăn lăn, cuối cùng phát ra một tiếng cười nhạt và cảm khái mà chỉ mình hăn có thể nghe được.

“Người thật sự là người buồn cười nhất trên đời này.”

Hăn than xong một tiếng, lại ngửa đầu nhìn lên trời cao, gió thổi phất phơ vài sợi tóc rối trên trán hăn, hăn nheo đôi mắt lại, tiếp đến lại nghĩ, Sở Văn Ninh giờ ở nơi nào?

Chắc là bởi vì đã đạt được quá nhiều, đã dùng hết tất cả duyên phận rồi, cho nên đời này, đoạn đường sau cùng này.... đến cuối cũng không được gặp lại Quân một lần.

Cũng tốt.

Hăn cong lên đôi mắt, cười hăng hắc trên hình đài.

Ít nhất khỏi phải để Sở Văn Ninh nhìn thấy bộ dáng chật vật đến thế này của hăn.

“Thời gian đã đến! Hành hình ——!”

Một tiếng uy nghiêm phụ xướng, kèn lệnh thổi lên...

Tựa như ác mộng rơi vào bóng tối, tựa như một tiếng “Hành hình” cách xa vạn dặm này truyền thẳng vào màng nhĩ, trong mật thất Giao Sơn, Sở Văn Ninh bỗng dưng mở mạnh mắt ra, từ trong hôn mê thức tỉnh kinh hoàng ngồi bật dậy.

“MẶC NHIÊN!!!”

Ánh nền lập loè, y từng hơi từng hơi thở hỗn hển, mồ hôi thấm ướt y phục. Y hơi hơi phát run, gần như là theo bản năng mà mở miệng gọi ra chính cái danh tự đã dây dưa với mình hai đời. Rồi sau đó hầu kết lăn lên lăn xuống, ánh mắt có chút đăm chiêu.

Mới vừa rồi y giống như thấy được ánh đao, cơn run rẩy mãnh liệt kéo đến, tim như nổi trống, cũng không biết vì sao lại kinh hoàng cực kỳ.

“.....”

Y ngồi trên giường, bàn tay ra sức vuốt mặt vài cái, mồ hôi dần dần lạnh thấu, mới hồi phục lại tinh thần.

Trước mắt y ký ức rõ ràng không ngừng hiện ra, những ký ức đó cũng không phải thuộc về y —— một nửa địa hồn của y lưu lại trong cơ thể Mặc Nhiên rất lâu, thế cho nên khi quay về với y, vậy mà lại mang theo rất nhiều ký ức thuộc về Mặc Nhiên. Những ký ức đó sau khi bị Bát khổ trường hận hoa cắn nuốt, còn sót lại, bị vứt lại.

Thậm chí đến chính Mặc Nhiên cũng không hề nhớ rõ những ký ức quan trọng này.

Nhưng,

Sở Văn Ninh đều nhìn thấy được.....

[Husky] Chương 275: [Thiên Âm Các] Lòng son rách nát

Edit: Chu

Beta:

Y thấy Mặc Nhiên khi còn nhỏ cười xán lạn với mẫu thân, y thấy Đoạn Y Hàn xoa đầu Mặc Nhiên, nói: “Phải báo ân, đừng mang thù.”

Y thấy Mặc Nhiên ôm hộp điểm tâm Tiết Mông cho hân, cẩn cẩn thận, chút mảnh vụn cũng không muốn bỏ phí.

Y thấy Mặc Nhiên đứng trước cửa tiệm rượu Trấn Vô Thường, mặc một thân trang phục của đệ tử mới nhập môn, đưa túi bạc vụn vào trong tay ông chủ, sau đó cười đến có chút thẹn thùng lại chờ mong: “Lấy một vò Lê Hoa Bạch ngon nhất, có thể đựng vào bầu rượu đẹp chút không? Ta muốn tặng cho sư tôn ta nếm thử.”

Ký ức có được hiện lên liên tục.

Những thứ từng ở trong lòng Mặc Nhiên, thời gian ấm áp nhất, trong sáng tốt đẹp nhất—— cứ như đèn kéo quân, ngũ quang thập sắc hiện lên.

Trong ảo ảnh Mặc Nhiên vẫn luôn cười, từ tuổi thơ đói khổ lạnh lẽo, đến những năm tháng nhàn nhã trước khi Bát Khố Trường Hận Hoa phát tác. Nhưng những hồi ức này cũng không nhiều, những ngày tháng thuần túy Mặc Nhiên có được trong cả đời thật sự quá ít, ngày tháng có thể cười thật lòng chỉ đem trên đầu ngón tay.

Sở Văn Ninh nhìn từng chuyện loé qua.

Sau đó, hết thảy đều yên ổn.

Vì linh hồn hai người thực sự dây dưa quá lâu, nên giờ phút này, y có thể cảm nhận rõ ràng trước khi Bát Khố Trường Hận Hoa được gieo, Mặc Nhiên lại thích mình như vậy, kính trọng y, không muốn rời xa y, nhiệt tình

yêu thương y, cho dù y không thích cười, lúc dạy thuật pháp, thậm chí có hơi hà nghiêm.

Nhưng vẫn thích, cảm thấy quen thuộc lại ấm áp.

Cảm thấy sư tôn băng băng lãnh lãnh này, từ tận xương tủy kỳ thật là người rất tốt.

Mặc Nhiên lại từng thích y... Từ sớm như vậy, đã nhiệt liệt hồn nhiên mà thích y.

Ký ức tiếp theo chuyển qua, Sở Văn Ninh theo ký ức của Mặc Nhiên, rơi vào một đêm trăng thanh gió mát. Tối đó, phòng của đệ tử Tử Sinh Đình sáng lên ngọn đèn, Mặc Nhiên ngồi cạnh bàn, trước quyển sách mở ra, thật cẩn thận thêu từng mũi lên khăn trắng trong tay.

Thêu từng đường từng đường một, chân tay vụng về đâm vào đầu ngón tay, máu rỉ ra, thấm lên khăn.

Mặc Nhiên mở to mắt, sau đó rất uể oải, thở dài: “Khó quá.”

Khăn trắng bị vò lại, ném qua một bên.

Lại lấy ra một tấm mới, lại thêu.

Nến không tắt một đêm, vứt vô số khăn, cuối cùng tay chân nhanh nhẹn hơn chút, chậm rãi, cánh hoa màu đỏ nhạt dần lan ra, một cánh, hai cánh... Năm cánh.

Mỗi cánh đều thêu tinh tế, mỗi cánh đều thêu chân thành.

Thiếu niên vụng về thêu một tấm khăn trắng tinh, từng đường kim mũi chỉ, nở rộ thành một bông hải đường quanh năm không tàn.

Ánh mắt hẩn nhìn chiếu khăn có ánh sáng.

Thêu xong rồi, kỳ thật cũng cực kỳ khó coi, nơi đầu cánh có chỗ không đúng, nhìn như mở ngủ làm thành, nhưng Mặc Nhiên lại vui vô cùng, hẩn hưng phấn ngó trái ngó phải, lại tung khăn lên, khăn tay mềm nhẹ bay giữa không trung, rơi lên mặt hẩn.

Che khuất khuôn mặt hẩn.

Hẩn cười thành tiếng dưới khăn, thổi một hơi, khăn tay hải đường liền bay lên, lộ cặp mắt ôn nhu của hẩn. Ánh sáng chảy quanh.

“Tặng cái này cho sư tôn, người chần chẫn sẽ thích.”

Trong lòng hẩn là ấm áp nặng trĩu, sau đó cổ hoa được gieo không cách nào chịu nổi, phải cắn nuốt.

“Sau này mỗi lần dùng khăn tay, đều sẽ nhớ tới ta rồi.”

Mặc Nhiên ôm khăn vào ngực, trong lòng nhớ tới vô số lần Sở Văn Ninh khen hẩn, bộ dáng vui vẻ, chỉ cảm thấy thảo trường oanh phi, nhện không được vui sướng. Màn đêm buông xuống, hẩn vui sướng chạy tới tấm cửa Sở Văn Ninh, tìm thấy nam nhân đang đứng cạnh ao xem cá.

“Sư tôn!”

Hẩn hưng phấn chạy tới, mặt đầy ánh sáng.

Sở Văn Ninh có chút kinh ngạc: “Sao người lại tới đây?”

“Ta, hắt xì——“

Trời giá rét, ra ngoài quá vội vàng, không mặc áo khoác, thiếu niên còn chưa kịp nói, đã hắt hơi mấy cái trước.

Sở Văn Ninh nói: “... Chuyện gì mà gấp thế, đến y phục cũng quên khoác thêm?”

Mặc Nhiên dụi dụi mũi, nhếch miệng cười: “Chờ không nổi ạ, ta có một thứ, nếu không tặng sư tôn, thì không ngủ được.”

“Thứ gì?”

“Lễ bái sư tặng sư tôn.” Hẩn nói, liền cẩn thận sờ sờ tìm khăn tay đã gấp cẩn thận trong ngực lấy ra, đến lúc sắp tặng, đột nhiên do dự ngừng lại, mặt cũng đỏ lên: “Kỳ thật... Kỳ thật không đáng giá bao nhiêu. Cũng không, không phải đẹp lắm.”

Nghĩ nghĩ, dứt khoát cầm khăn giấu ra sau, chân bất an nghiến nghiến lên đất.

Sở Văn Ninh: “...”

“Người mua gì?”

Tai thiếu niên đỏ lựng, then thùng đáp: “Không phải ta mua, ta không có tiền...”

Sở Văn Ninh ngẩn ra một lúc: “Là tự người làm?”

Mặc Nhiên cúi đầu xuống, hai hàng lông mi dài như mây mù, nhỏ giọng nói: “Dạ.”

Không đợi Sở Văn Ninh trả lời, hần lại vội vội vàng vàng nói: “Nếu không thì kệ đi, kỳ thật đặc biệt đặc biệt xấu đặc biệt xấu!” Liên thanh, cuối cùng vẫn cảm thấy không đủ, lúc lấy hết can đảm nhìn Sở Văn Ninh lần nữa, lại bổ sung thêm một câu: “Đặc biệt xấu.”

Sở Văn Ninh vẫn nhớ rõ tâm tình của mình ngay lúc đó, trên thực tế là kinh ngạc lại vui mừng.

Y chưa từng nhận được quà người khác tự tay làm.

Nhưng y lại ngại biểu hiện ra ngoài, cũng cười ngượng ngùng, đành cứng đờ gương mặt, sợ bị tiểu đồ đệ mới nhập môn này nhìn thấy sự ngọt ngào đã thấm nhuần đáy lòng.

Y ho nhẹ một tiếng, chầm chước mở miệng: “Cái đó, làm cũng làm tốt rồi, sao lại xấu chứ, đưa ta xem thử?”

Cuối cùng Mặc Nhiên vẫn đưa khăn ra bằng hai tay, muốn đưa lên, lại cảm thấy khi này lẩn lộn, khăn tay đã bị nhăn rồi, luống cuống tay chân muốn vuốt phẳng.

Mặt đỏ như đốt, một đôi tay thon dài lớn hơn đưa tới, nhận lấy tấm khăn khiến hần khó xử muốn chết.

Hết thấy binh hoang mã loạn, hành quân lặng lẽ như vậy.

Mặc Nhiên ngây ngốc, không khỏi “A” lên: “Sư tôn, thực sự rất xấu...”

Khi đó Sở Văn Ninh còn chưa sinh ra tình cảm với Mặc Nhiên, chỉ nhớ cặp mắt kia đen tối toả sáng. Ướt long lanh, như hồ nước trong, rất đẹp.

Tình có khi như chớp loé qua, có khi lại chậm như tích nước nhỏ từ đá.

Sở Văn Ninh là hậu giả, y bị từng giọt từng giọt ôn nhu ấm áp của thiếu niên lấy lòng, lúc ấy thoáng nhìn bất giác cười có bao nhiêu kịch liệt, tác dụng chậm nhưng đủ.

Đợi đến khi nhận ra, nhu tình này đã thành vũng lầy, y hăm sâu trong đó, từ đó hữu lực khó lui.

“Là khăn tay?”

“Ừm... Dạ vâng.”

Khăn tay trắng, vải tơ tằm, bên góc thêu hoa hải đường, đường thêu cần thận rắn chắc, vụng về đáng yêu.

Lần đầu tiên y nhận lễ vật như vậy.

Người tặng lễ thấy y không nói gì, còn tưởng rằng y không thích, lắp bắp giải thích: “Ta, ta theo hình vẽ trong sách, kỳ thật... Ách, kỳ thật khăn tay kiểu này trên trấn có bán, cũng chẳng quý. Thêu cũng... Cũng đẹp hơn ta nhiều.”

Cuối cùng hẳn có chút nóng nảy, muốn giơ tay lấy khăn lại. Nhưng Sở Văn Ninh nhanh hơn hẳn một bước, đã bất động thanh sắc cắt khăn vào khâm bào.

“Kỳ cục. Nào có đạo lý lễ bái sư đã tặng, lại lấy về?”

Khăn nhả dùm đó, còn có độ ấm của Mặc Nhiên, quả thực rất xấu, tới trấn Vô Thường, khăn kiểu này mười đồng có thể mua tám cái.

Nhưng vẫn cảm thấy trân quý, không nghĩ còn có.

Vì vậy lễ vật đầu tiên Mặc Nhiên tặng cho Sở Văn Ninh. Sau khi trúng cổ chú, ký ức này cũng được, khăn tay này cũng thế, đều bị Mặc Vi Vũ quên mất.

Da mặt Sở Văn Ninh mỏng, không nói lời hay, sau cũng chưa từng cố ý nhắc chút chuyện này, nhưng thấy Mặc Nhiên càng ngày càng để bụng tới Sư Muội, xoay quanh đi theo làm tùy tùng, đồ tặng cho không một trăm cũng tới tám mươi, y càng thêm trầm mặc, không muốn để Mặc Nhiên dễ dàng nhìn thấy chiếc khăn này nữa.

Đó là thứ Mặc Nhiên tùy ý bố thí cho y, mà y lại quý trọng cái chổi cùn của mình.

Y nhớ ra...

Địa hôn dung hợp, mang tới chuyện cũ. Chuyện như vậy, từng chuyện từng chuyện, Sở Văn Ninh đều chậm rãi nhớ ra.

Y đứng dậy, phần nộ hơn bất cứ thời điểm nào, vội vàng, bi thương, đau đớn——

Tay y phát run, y rốt cuộc biết hết thầy chân tướng, biết hết mọi chuyện từ đầu tới cuối.

Kỳ thật, không chỉ dừng ở thời thơ ấu chịu oan.

Cũng không chỉ dừng ở bị Sư Muội mê hoặc.

Xa không dừng.

Nhưng ký ức quan trọng nhất, đều bị Sư Muội dùng chú quyết giấu đi, hai mươi năm, hai đời, không một ai biết dáng vẻ ban đầu của chuyện này.

Cho tới tận hôm nay.

Chân tướng, chân tướng...

Đây mới là chân tướng cuối cùng!

Giao Sơn mất người ngăn cản, Sở Văn Ninh bất chấp chuyện khác, y muốn điên rồi chạy khỏi chân núi, y tới thôn trấn gần nhất, hỏi hướng Mặc Nhiên đi.

“Mặc tông sư kia?” Người trong thôn không biết thân phận của Sở Văn Ninh, lớn giọng nặng nề nói, “Tông sư chó má cái gì, chỉ là cầm thú trong ngoài không đồng nhất.”

Trong ngoài không đồng nhất, cầm thú...

Tội nhân...

Bạo quân.

Mắt hoa lên, chuyện hai đời cấp bách, Đạp Tiên Quân kiếp trước nhếch miệng cười dữ tợn với y, Mặc Vi Vũ kiếp này rũ mắt cười nhạt cùng y.

Không phải.

Chân tướng không phải như vậy.

Mặt Sở Văn Ninh tái nhợt hỏi: “Hắn ở đâu?”

“Thiên Âm Các đấy.” Người trong thôn nói, “Giờ Thượng Tu Giới Hạ Tu Giới không ai không biết chẳng ai không hiểu, người này phạm tội ngập trời, nay sống sờ sờ bị moi linh hạch, nhận trừng phạt thích đáng!”

Như núi đá vỡ vụn, choáng váng tới đầu ù ù.

“Bao giờ hành hình?!” Sở Văn Ninh hỏi quá vội vàng, mắt phượng loé ánh sáng mãnh liệt, dọa sợ người trong thôn.

“Nhớ, nhớ không rõ lắm, hình như là... Trưa?”

Trưa... Trưa... Y nhìn về phía mặt trời, bỗng dừng biến sắc!

Thăng long phù phá không mà ra, dấy lên cuồng phong quanh quẩn, Sở Văn Ninh thét lên ra lệnh cho rồng giấy hoá to đưa y cười gió, bay tới nơi xét xử. Rồng giấy lúc đầu còn muốn lăm mồm cãi nhau với chủ nhân, lại ngạc nhiên hoảng sợ nhận ra trong mắt Sở Văn Ninh có ánh nước.

Rồng giấy nhỏ bị dọa sợ ngây người: “... Người sao thế?”

“Giúp ta.”

Chưa từng thấy biểu tình Sở Văn Ninh như vậy, nó cũng không biết phải làm sao, chỉ nói: “Bốn toạ xưa nay chưa từng không giúp người mà——Ấy dà, người đừng khóc.”

Sở Văn Ninh cắn chặt răng, hung ác, lại đã trống rỗng.

Chân tướng kia như sâu mọt, cắn mòn xương cốt y.

“Ta không khóc, đưa ta tới Thiên Âm Các, chờ nữa không kịp mất!”

“Người muốn tới đó làm gì?”

“Cứu người.” Run rẩy không ngừng, rõ ràng không muốn khóc, rõ ràng chưa bao giờ nguyện ý khóc, nhưng nước mắt chung quy vẫn chảy xuống, Sở Văn Ninh hung hăng dụi dụi đôi mắt đỏ bừng.

“Cứu một người bị phán tội sai.”

“...”

“Nếu trên đời này có người hăn nên sống sờ sờ bị moi linh hạch, chịu vạ người thoá mạ, đó không nên là hăn.” Sở Văn Ninh khàn khàn nói, “Ta muốn giải oan giúp hăn.”

Rồng giấy không hỏi nữa, nó chở y, hoá thành cự long thông thiên triệt địa tài giỏi cao chót vót, phá không mà ra, bay lên tận trời, ngang với mây xanh, nhất thời không cần thận lướt qua, gió mạnh tạt vào, bay trên mây biển ẩm ướt.

Sở Văn Ninh ngồi trên lưng nó.

Dòng khí mạnh mẽ phả vào mặt y, trên chín tầng mây lạnh kinh người, máu đầu ngón tay gần như đông cứng. Y nhìn phía trước, nhìn mây mù trùng trùng điệp điệp, từng dãy núi non trùng điệp, như nước chảy qua sông, đủ loại thí dụ nhân gian như khi xưa, bay vụt qua.

Kỳ thực trong một khắc tỉnh dậy kia, y đã điên cuồng, chết lặng, vỡ vụn rời đi.

Lúc này ngừng lại, y mới triệt triệt để để bị những chuyện xưa kia làm cho đau khổ không chịu nổi. Y cuộn trên thân rồng, chậm rãi co lại, chậm rãi chôn mặt vào trong tay.

Gió thực mạnh, phần phật bên tai.

Bọn họ muốn thăm Mặc Nhiên, muốn moi tim hăn, lấy linh hạch hăn——

Tội ác tày trời, tội đáng chết muôn vàn lần.

Không phải.

Tiếng gió lớn như vậy, đủ để che hết hết thảy hỉ nộ bi thương của phàm nhân.

Trời cao mây rộng, Sở Văn Ninh rớt cuộc trong tiếng gió gào rít khóc thất thanh, hai kiếp phù du... Đạp Tiên Quân cũng được, Mặc tông sư cũng thế...

Hoá ra đều không lo như vậy.

Mặc Nhiên có câu nói rất đúng.

Một bái trước Thông Thiên Tháp kia, từ lúc bắt đầu, đã sai rồi.

Mặt trời lên cao, đồng hồ nước ngoài Thiên Âm Các đã chỉ tới canh đó, nữ quan đánh lên chuông, cao giọng hô: “Đã tới trưa——”

Chim bay tán loạn.

“Hành hình!”

Bước lên hình giá, tiên tác trói chặt, cởi áo ngoài, vạt áo mở rộng.

Biểu tình Mộc Yên Ly lạnh như băng, nàng cầm chủy thủ thần võ, chậm chậm tiến đến, Mặc Nhiên trước mắt đứng yên.

“Nay hành hình với quân, mong quân ăn năn.”

Môi mấp máy, niệm đoạn thơ xưa của Thiên Âm Các.

“Thiên Âm mệnh mông cuồn cuộn không thể có tư.

Thiên Âm chi tử, không thể có tình.

Thiên Âm mù mịt, không thể xúc phạm.

Thiên Âm có sen, dùng kính chúng sinh.”

Nàng rũ mắt trí lễ với Mặc Nhiên—— là ý đưa tiễn.

Sau đó rủ đao khỏi vỏ, ánh lửa toé ra, thần khí vù vù, kim vũ tứ tán. Ánh sáng chủy thủ chiếu rọi hai mắt nàng, nơi đó không có chút tình cảm nào.

Phía dưới có người che kín hai mắt, có người nghển cổ, có người nhắm mắt thở dài, có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Chúng sinh trăm sắc thái, là chuyện bình thường.

“Hành, thiên phạt mỗ linh hạch.”

Giơ tay chém xuống, máu toé ra tứ phía.

Tĩnh mịch.

Trên đài có người thất thanh, giọng vang chín tầng mây: “Ca——!”

Màu đỏ, máu đỏ tươi nóng bỏng chảy ra, thần võ đâm hoàn toàn vào ngực hắn. Mặc Nhiên mở to mắt, thế mà lúc đầu còn vô tri vô giác, sau đó mới cứng đờ cúi đầu xuống, nhìn trái tim huyết nhục dữ tợn.

Hắn mấp máy môi, cơn đau bắt đầu bùng nổ như pháo hoa, ánh sáng và hình ảnh trước mắt vụn vụn kịch liệt.

“Khụ khụ!!”

Máu trào ra từ miệng, nhỏ tí tách, có mùi tanh rỉ sắt.

Thiên địa mệnh mông cuồn cuộn, hoá thành biển đỏ thê lương như vậy.

Nhưng sai rồi, sai cả rồi.

Sở Văn Ninh ngự long mà bay, cách đài xử tội càng lúc càng gần.

Y từng cho rằng Mặc Nhiên lạnh nhạt với mình, du hí nhân gian, là vì oán hận, vì lòng sinh oán hận.

Y từng cho rằng Mặc Nhiên sau từng lần trách phạt, răn dạy, dần dần quên mất ôn hoà từng có giữa hai người.

Kỳ thật không phải, những ký ức ấy vẫn vây chặt quanh hồn phách Mặc Nhiên.

Y thấy.

Sở Văn Ninh thấy nơi sâu nhất trong lòng Mặc Nhiên, dưới sự trấn áp của Bát Khố Trường Hận Hoa, đều là ấm áp thâm tình từng có.

Một năm kia, Mặc Nhiên còn trong sáng tinh khôi, hắn có một trái tim ấm áp khoẻ mạnh, đập đều đều dưới lồng ngực. Một năm kia, hắn nhìn sư phụ mới bái đứng bên cửa sổ dưới hiên gỗ, nghiêng đầu qua với hắn, màu mắt nhàn nhạt, nói: “Mặc Nhiên, lại đây.”

Đến gần, trước mặt là giấy và bút mực.

“Tôn chủ nói, người còn không biết viết tên tự mình thế nào. Đề bút, ta dạy người.”

Y dạy hắn, âm sắc nhạt nhẽo, như cành hoa hạnh bên ngoài cửa sổ, nở tới xuất trần vô u.

“Tôn chủ cho người tự là Mặc Vi Vũ, nghĩa ngược với tên thật của người, ta viết một lần, người nhìn cẩn thận.”

Vì thế, ngòi bút cong lại, ngòi bút sư phụ mạnh mẽ, tiểu đồ đệ ngây thơ mờ mịt đứng bên học.

“Viết nhiều thêm chút đi.”

“Lần này viết ít đi một chút.”

Hai chữ dạy năm lần, mới xiêu xiêu vẹo vẹo viết cho đúng được, nhưng khó coi như quỷ vẽ bùa, xấu muốn chết. Sở Văn Ninh chưa từng gặp đồ nhi vụng về như thế, không khỏi có chút bức mình: “... Khó lắm à?”

Không khó.

Nhưng khi đó Mặc Nhiên không dám nói cho y, bởi vì dáng vẻ y rũ mắt viết chữ quá đẹp, hấn lòng tham không đáy, muốn có nhiều hơn nữa, vì thế cố tình viết thêm một nét, viết thiếu một dấu.

Để y lại dạy mình cẩn thận thêm một lần.

“Khó lắm ạ.”

Sở Văn Ninh lườm hằn: “Người nhìn nghiêm túc, đừng có hi hi ha ha.”

Mặc Nhiên nhấp môi cười, thiệt tình thật lòng có hơi buồn rầu: “Vậy, sư tôn viết thêm lần nữa, dạy ta đi.”

Hắn thực thích một thoáng cúi đầu kia, mắt phượng tà phi.

Chỉ cần Sở Văn Ninh cầm tay dạy hắn, hắn liền có thể nghe thấy hoa hải đường nở ngoài cửa sổ.

Kết giới đài hành hình cao ngất, lời phán Thiên Âm, không ai cản trở.

Lưỡi dao chủ thủ thần võ sắc nhọn, có thể hiểu tâm ý chủ nhân, thần sắc Mộc Yên Ly nhạt nhẽo, tựa hồ không nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề của Mặc Nhiên, cũng không nhìn thấy gương mặt tái nhợt như xác chết của người nọ, càng không thấy gân xanh trên thái dương Mặc Nhiên nảy lên, khoé miệng chảy máu tươi.

Nàng chỉ làm theo câu phán quyết của thần võ.

Sống sờ sờ moi linh hạch.

Chủ thủ đâm vào tim, mau chóng đâm sâu vào huyết nhục, đâm tới mảnh vụn linh hạch, liền dùng lực moi ra—— mũi dao sắc bén, không khỏi cắt vào huyết nhục.

Nàng đương nhiên không thèm để ý, moi cả huyết nhục lẫn mảnh vụn linh hạch tẩn ra ánh sáng lấp lánh, ném vào khay bạc người hầu bưng bên cạnh.

Nữ tu trị liệu lập tức đi lên, cầm máu chảy mãnh liệt, dán sát trái tim co rút, để hãn không đến mức vì vậy mà chết mất.

Thiên bình phán quyết hãn sống sờ sờ moi linh hạch, nên Thiên Âm Các sẽ bảo vệ hãn chu toàn, ít nhất là không chết trên đài, không chết trong lúc hành hình.

Bọn họ để hãn tỉnh, để đề phòng không phân biệt rõ là đau tới hôn mê hay gần chết, nên Mặc Nhiên tự nhìn tim mình lần lượt bị mổ ra, tìm kiếm mảnh vỡ, tạm thời trấn trụ, khép lại.

Từng lần từng lần một.

Tiết Mông hồng mất, cậu gào khóc, chôn mặt vào trong tay, nước mắt rơi như mưa.

“Ca...”

Đau tới thần thức mơ hồ, huyết quản giằng giật.

Nhưng lại cảm thấy rốt cuộc được giải thoát.

Môi đao Mộc Yên Ly đâm xuống, moi mảnh vỡ từ trái tim bị đâm nát của hãn ra, hãn lại cảm thấy tội nghiệt kiếp trước của mình, tay đầy máu tanh nhạt đi một chút.

Có phải không đau là xong, sẽ có thể được tha thứ không?

Có phải moi hết những gì còn sót lại, sẽ được như khi xưa không?

Nhưng khi xưa là ở đâu?

Nếu quay về ngày bái sư trước Thông Thiên Tháp kia, hãn vẫn là công tử giả mạo của Tử Sinh Đình, mẫu thân cũng đã chết đói, hạnh phúc kia vẫn là hoa trong gương, trăng trong nước.

Nếu quay lại phòng chứa củi khi còn bé, năm tháng hãn sống nương tựa vào nhau với Đoạn Y Hàn, hãn lại sợ trời xui đất khiến, từ đó không gặp Sở Văn Ninh nữa, hạnh phúc này sẽ là hối hận.

Hãn quay về chuyện cũ, giờ phút này lại không có cách nào tìm được một khởi đầu yên tâm thoải mái giữa nhân sinh hai đời, hãn lại không có cách nào tìm một thời gian vô ưu vô lo, ngày tháng áo cơm no đủ, cho dù một ngày cũng được.

Hãn sống hai đời, hơn bốn mươi năm, thế mà không có một ngày an bình.

Chủy thủ của Mộc Yên Ly vẫn còn chôn sâu tròn huyết nhục, thay trời hành đạo.

Hắn biết linh hồn mình tanh tươi dơ bẩn tội không thể tha, thiên đạo lặp lại, phán quyết tất cả mọi thứ.

Nhưng giờ phút này, hắn bỗng dưng có hơi xót xa.

Hắn muốn mẫu thân, muốn sư phụ, muốn đệ đệ, muốn bá phụ bá mẫu, hắn muốn một gia đình.

Nhưng mà, lòng hắn quá tham, muốn nhiều như vậy.

Nên cuối cùng, hắn cái gì cũng không có.

Hạnh phúc, ôn tồn hắn biết tới, cuối cùng đều là giả, rồi không đứng được nước, tuột khỏi tay.

Hắn dùng tất cả đền bù, lại không nhận được thứ gì.

Hắn bên sông nhân sinh dài, ôm cái rồi nhỏ nhỏ, ướm đầm của hắn, hắn ngồi xồm xuống, rồi trống không, hắn ngơ ngác nhìn sóng sông dâng lên, như người chết.

Kỳ thật từ lúc bắt đầu, hắn cũng chỉ có một chiếc rổ rách này, hắn cầm nó.

Sa vào một hồi đã chú định là giấc mộng xa vời.

[Husky] Chương 276: [Thiên Âm Các] Ta tới tuần người

Edit: LuBachPhong36

Pháp trường trang nghiêm. Mảnh nhỏ linh hạch của Mặc Nhiên không ngừng bị móc ra, đào tẩn.

Một mảnh lại một mảnh.

Hắn gặt gao nhẵn nạy, cứng rắn chịu đựng, đền tội là một chuyện, yếu thế lại là một chuyện khác, hắn không muốn kêu đau ở trước mặt Mộc Yên Ly, hắn vững như bàn thạch.

Đau đớn quá sâu, chìm nổi trong biển khổ.

Đột nhiên, kinh ngạc nghe được một âm thanh, như tiếng sấm mùa xuân nổ vang trong đầu.

“Mặc Nhiên!”

Không có khả năng, sao có thể?

Sao có thể sẽ là y.....

Nhất định là do mình quá thống khổ, tâm sinh ảo giác, thần thức mơ màng.

“Mặc Nhiên!!”

Chung quanh bắt đầu ồn ào náo động, hình như có người đang kinh hô, đang ồn ào, giữa không trung đã nổi gió lớn, tay Mộc Yên Ly cũng ngừng lại.

Mặc Nhiên run rẩy, dùng hết sức lực lớn nhất để ngẩng đầu ——

Hắn nhìn thấy thần tiên của hắn cười rộ bay đến, từ trên trời cao mà lao xuống.

Hắn nhìn thấy thần tiên của hắn bạch y phấp phới, tựa như tiên giáng trần.

Càng đến gần, gương mặt bên cạnh sừng rộ đang bay cao chót vót kia càng trở nên rõ ràng, tim Mặc Nhiên chợt co rút đau đớn, so với đao đâm

vào tim còn đau đớn hơn.

Hắn nhìn thấy thần tiên của hắn đang khóc, Sở Văn Ninh..... đang khóc!

“Sư..... Tôn.....”

Miệng vết thương trên ngực máu chảy ồ ạt, Mặc Nhiên giãy giụa lên, xích sắt leng keng.

Sở Văn Ninh nhảy xuống cự long, trong chớp mắt đã đứng trước kết giới xung quanh hình đài, Chúc Long liền hóa thành một tia kim quang chói mắt, trở lại trong phù chú.

“Ngọc Hành!”

“Sư tôn!”

“Ngọc Hành trưởng lão!”

Tất cả mọi người trong Tử Sinh Đình trên khán đài đều đứng lên, người của những môn phái còn lại cũng kinh ngạc, ngay cả bá tánh áo vải cũng ngạc nhiên nói: “Đây là Bắc Đẩu Tiên Tôn trong lời đồn sao?”

“Là sư phụ Mặc Nhiên!”

“Bọn họ không phải nói đã nhất đao lưỡng đoạn sao?”

Hốc mắt Sở Văn Ninh vốn dĩ đã đỏ, khi nhìn thấy những mảnh nhỏ linh hạch đầy máu tươi trong khay bạc, y càng sụp đổ.

Cổ họng y khàn khàn, muốn nói chuyện, còn chưa mở miệng, liền đã nghẹn ngào.

“Các người..... Không thể đối với hắn như vậy.....”

Mọi nơi ồ lên.

“Hắn đang nói cái gì?”

“Hắn điên rồi sao? Mặc Nhiên là phạm nhân giết người điên cuồng a!”

Mỗi một câu đều như đao nhọn khoét vào tim Sở Văn Ninh, mỗi một tiếng chỉ trích đều như mũi dùi khoan sâu vào lồng ngực Sở Văn Ninh.

Đau cực kỳ.

Sở Văn Ninh nhìn kết giới Thiên Âm Các, đôi mắt đen nhuận ướt ấy yên lặng ngóng nhìn nam nhân của mình, nam nhân đang bị xé ngực mổ tim, linh hạch tổn hại.

Nam nhân khi bị nghìn người chỉ trích, lại không biết chính mình bị hàm oan. Ngốc như vậy.

Sở Văn Ninh mấp máy môi, cả người run rẩy.

Tay y dán lên kết giới trong suốt của Thiên Âm Các, y nghẹn ngào: “Phán sai rồi..... Phán sai rồi.....”

Đừng lấy chủ thủ đâm hấn, đâm ta đi.

Đâm ta đi.....

Luôn nói Đạp Tiên Quân vô tình, Mặc Vi Vũ cầu thả.

Kiếp trước, người người dùng ngòi bút làm vũ khí, mong không được hấn chết.

Kiếp này, ngày đêm thấp thỏm bất an, trốn không thoát nội tâm khiển trách. Nhưng sự thật lại có ai biết?

Mộc Yên Ly tựa như trong lòng gấp rút, sau khi kinh ngạc ban đầu qua đi, lại lập tức giơ lên đao nhọn, mũi đao nhỏ huyết, từng giọt từng giọt.

Mặc Nhiên lẩm bẩm: “Đừng nhìn.”

Phập một tiếng, chủ thủ lại lần nữa đâm ngập vào tim, dòng máu phun trào.

Đồng tử Sở Văn Ninh đột nhiên co hẹp, sau một lúc lâu, bạo liệt, tiếng nói nghẹn ngào phá mây: “ĐỪNG——!!!”

Kim quang trong nháy mắt xuất thế, gió mạnh nổi lên.

Thiên Vãn ứng triệu mà ra, một chiêu đánh xuống, mấy chục đệ tử cấp cao của Thiên Âm Các đang duy trì kết giới đều không thể chịu nổi một kích này, lần lượt hộc máu quỳ xuống đất, trong nháy mắt kết giới đã nứt toác. Trong quang hoa rực rỡ chói mắt, Sở Văn Ninh cảm thần võ đang toé ra ánh lửa trong tay mình, lập tức lao về phía giữa hình đài.

“Có người muốn cướp tù!”

“Sở Văn Ninh muốn cướp tù!!”

Mộc Yên Ly lập tức cầm khay chứa mảnh vỡ linh hạch cho vào túi càn khôn, quay đầu lạnh giọng hạ lệnh: “Ngăn hấn lại!”

“Rõ! Các chủ!”

Đệ tử Thiên Âm Các y phục kim sắc vây quanh lại như sóng triều, va chạm kịch liệt cùng linh lưu của Sở Văn Ninh, các tu sĩ trên khán đài đều sợ ngây người, bọn họ chưa từng gặp qua Sở Văn Ninh với dáng vẻ như thế——

Điên cuồng, bi thương.

Không còn lý trí.

Hiển nhiên Sở Văn Ninh càng tiến càng gần, Mộc Yên Ly thấp giọng mắng, trong mắt hiện lên sương lạnh, cuối cùng móc ra một mảnh linh hạch vụn vỡ, thu vào trong túi càn khôn, rồi sau đó quần áo phần phật, xoay người cùng Sở Văn Ninh đối chiêu.

“Sở tông sư, người thật sự cứu hắc? Người nghĩ cho kỹ, người đi một bước này, từ đây thiên thu bêu danh, người cùng hắc đều phải gánh lấy!”

Kiểm quang chiếu sáng lên mắt hạnh của Mộc Yên Ly, nàng trừng mắt nhìn y.

Thiên Văn trói chặt bội đao của Mộc Yên Ly, trong phút chốc lưu quang bắn toé khắp nơi.

Sở Văn Ninh nghiêng nát từng câu từng chữ: “Vây, để ta bồi hắc!”

Chính sử công chinh, phổ tấn anh hùng.

Nhưng ta chỉ muốn ở bên cạnh người, nằm trong câu truyện về bạo quân cũng được, hay nát thây trên bảng hung thần cũng xong, đều tốt cả.

Ta không muốn hậu nhân khi nhắc đến chúng ta, phụng ta là thần, chỉ người là quý.

Ta không muốn sử sách hậu thế khi lưu lại một đoạn, viết ta người bất hoà, sư đồ thành thù.

Nếu ta không thể vì người trầm oan giải tội.

Mặc Nhiên, Mặc Vi Vũ, Đạp Tiên Quân.

Ta nguyện ý cùng người chịu muôn đời thóa mạ.

Địa ngục quá lạnh.

Mặc Nhiên, ta tới tuần người.*

....

*(*tuần: chôn cùng)*

Trong khoảng mây trôi tụ lại hợp, quang ảnh loá mắt đã khiến người người chỉ nhìn thấy một mảng hỗn loạn.

Trên đài dưới đài càng là lo sợ không yên, không biết phải xoay sở thế nào, trong hỗn loạn chỉ nghe được hai tiếng “tranh” “tranh”, Thiên Văn đột nhiên đã đánh gãy đoạn xiềng xích đang trói Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên lập tức ngã quỳ xuống đất, rơi vào lồng ngực ấm áp của Sở Văn Ninh.

Máu của hắn trong chớp mắt đã nhiễm đỏ bạch y của y.

Mặc Nhiên từ khi bắt đầu đã không hề rơi lệ, lúc bị mổ ngực moi tim cũng chưa từng ghen ngào, lúc này ngực đã nát không thành hình, hai tay hắn run rẩy nâng lên, lại buông xuống.

Hắn muốn cứ như vậy mà ôm lấy Sở Văn Ninh, nhưng lại cũng muốn cứ như vậy mà đẩy Sở Văn Ninh ra, hắn tha thiết hi vọng xa vời cùng Sở Văn Ninh cùng trời cuối đất không chia lìa, lại khẩn thiết khát vọng mọi điều của Sở Văn Ninh đều là tốt đẹp, vĩnh viễn sạch sẽ, không có liên quan gì đến người dơ bẩn như mình.

Cho nên hắn không biết đến tột cùng là nên ôm lấy, hay là nên chia lìa.

Một đôi tay run lâu như vậy, cuối cùng thật cẩn thận dè dặt mà nâng lên phía sau lưng Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên khóc.

Hắn nói: “Sư tôn..... Vì sao không trách ta..... Vì sao còn muốn cứu ta.....”

Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy lòng đau như sắp chết, y gắt gao ôm chặt người trong lồng ngực, rớt cuộc bất chấp ánh mắt quanh mình, mọi người nhìn chăm chăm, thiên ngôn vạn ngữ, cũng không biết phải nói gì trước mới tốt.

“Ta dơ như vậy..... Sẽ làm người cũng dơ.....” Mặc Nhiên thấp giọng nói, câu chữ đều nồng đậm mùi máu tươi, hắn càng khóc càng thương tâm, người nam nhân chưa từng yếu thế trước mặt người khác này, ở trong lồng ngực Sở Văn Ninh lại không còn một manh giáp nào, “Nhưng ta cũng sợ người không cần ta..... Nếu đến người cũng không cần ta, ta thật sự không biết nên đi nơi nào.....”

Vỡ, rõ ràng là linh hạch Mặc Nhiên. Đâm, rõ ràng là trái tim Mặc Nhiên.

Nhưng lúc này, Sở Văn Ninh lại cảm thấy trái tim chính mình cũng đang co rút, đang bị lãng trì xé nát, máu thịt mơ hồ.

Hoá ra mỗi gân mỗi cốt, đều đã chặt chẽ tương liên.

Chung quanh Thiên Âm Các rất nhiều tu sĩ tiến lại, trùng trùng điệp điệp vây lấy bọn họ, từng bước áp sát.

Bạch y Sở Văn Ninh nhuộm máu, một tay cầm theo Thiên Vãn, một tay ôm Mặc Nhiên.

Người trong thế gian quá nhiều thị phi trắng đen, kỳ thật cũng không dễ dàng nói rõ ràng.

Người chính nghĩa tự cho là đúng quá nhiều.

Người tính kế bụng dạ khó lường cũng không ít.

Cho nên, khuất tử Hoài Sa, Mịch La nước mắt. Hàm oan Vũ Mục, phong ba di hận*.

*(*khuất trong khuất phục. Mịch La là tên con sông bắt nguồn từ tỉnh Giang Tây, chảy về tỉnh Hồ Nam, nước mắt Mịch La ý chỉ nỗi âu sầu, thất chí của Khuất Nguyên, một chính trị gia thuộc nước Sở thời Tam Quốc, khi ông gieo mình xuống sông Mịch La tự tử. Hàm oan Vũ Mục ý chỉ nỗi oan của Nhạc Phi, danh tướng chống quân Kim thời Nam Tống.)*

Bọn họ còn có thể được cùng trả lại trong sạch, nhưng còn tấm lòng son niên thiếu thì sao? Không phải mỗi một tội mỗi một oan đều có thể nói được rõ ràng, rốt cuộc vẫn còn có một bí mật, còn một người vĩnh viễn không có cơ hội được lật lại phán quyết.

Sở Văn Ninh ôm Mặc Nhiên, y nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, ta không có không cần người.”

“Sư tôn.....”

“Ta sẽ vẫn luôn ở bên cạnh người, sống hoặc chết, ta đưa người về nhà.”

Mất đi chú thuật trị liệu, ý thức của Mặc Nhiên càng lúc càng hôn mê, tim cũng càng lúc càng đau, nhưng nghe được những lời này, cả người hẳn đều chấn động, tiện đà môi mấp máy, nước mắt lăn xuống, lại cười.

“Người đối với ta tốt như vậy, rồi của ta đã đầy rồi..... Ta thật rất vui.....”

Hắn dừng một chút, giọng nói dần dần yếu đi...

“Sư tôn, ta buồn ngủ quá..... Ta lạnh.....”

Thân thể Sở Văn Ninh khó phát hiện mà khẽ run một chút, cánh tay đang ôm Mặc Nhiên càng dùng sức hơn, rút linh lực của mình cuộn cuộn không ngừng vào người Mặc Nhiên, nhưng là vô dụng.

Giống như kiếp trước, trên đỉnh Côn Luân, Đạp Tiên Quân cũng ôm chính mình khi ấy đã chết, muốn truyền linh lực cứu tính mạng của y.

Vô dụng.

Sở Văn Ninh rất nóng lòng, mắt phượng ướm hồng, nước mắt lặng lẽ mà lăn xuống, y lại vuốt tóc hăn, nghiêng mặt sang, ghé môi hôn lên thái dương ướm lạnh của hăn, khàn khàn nói: “Đừng ngủ, người nói cho ta nghe, cái gì rồi?”

Trên mặt những người vây xung quanh tràn đầy cảnh giác, xem thường, rét lạnh, đề phòng, chán ghét, ghê tởm.

Nhưng thế thì sao.

Cái gì cũng không còn quan trọng.

Thanh danh, tôn nghiêm, tính mạng.

Hai kiếp rồi, y đều tận mắt nhìn thấy Mặc Nhiên rơi vào vực sâu, lại bó tay chịu thua. Y chỉ cảm thấy sao lại thống khổ như vậy, cảm thấy chính mình sao lại thất bại như vậy.

Là y đến chậm rồi.

Mặc Nhiên vô lực, ý thức đã bắt đầu tan rã, máu càng chảy càng nhiều, thân thể cũng càng lúc càng lạnh, hăn nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ có một cái rổ nhỏ..... trong rổ có một cái lỗ..... là trống không.....vết đã thật lâu.....”

Hăn theo bản năng mà muốn cuộn tròn lên.

Đôi môi xanh trắng ngập ngừng, nước nở.

“Sư tôn..... Tim đau quá.....”

“Người ôm ta một cái, cầu xin người.”

Sở Văn Ninh tim đau như cắt, chỉ không nhịn được mà nói: “Ta ôm người, không đau, không đau.”

Nhưng Mặc Nhiên đã không nghe thấy được nữa, ý thức Mặc Nhiên đã hỗn loạn.

Đều hỗn loạn rồi.

Giống như đứa trẻ của nhiều năm trước ở trong phòng chứa củi không nơi nường tựa, áo cơm không đủ,

Giống như đứa trẻ quỳ xuống bên thi thể thối rữa của mẫu thân trong bãi tha ma, thất thanh mà khóc rống,

Giống Đạp Tiên Đế Quân rốt cuộc cũng không trở lại được quá khứ,

Giống thân ảnh côی cút cô tịch đứng dưới Thông Thiên Tháp năm nào,
Giống Mặc tông sư giường kiếm độc hành năm năm chờ y hồi hồn,
Giống nam nhân cuộn người trên đệm giường đã ướt gối trong đêm mưa to...

“Ta đau quá..... Thật sự đau.....”

“Sư tôn, có phải ta đã trả hết hay không? Có phải ta đã sạch sẽ hay không.....”

Càng lúc càng mơ hồ.

“Sư tôn.”

Đứa trẻ kia, thiếu niên kia, ác ma kia, bạo quân kia, đồ đệ nhỏ kia, cuối cùng nghẹn ngào, chậm rãi, giọng nhẹ như mây khói.

“Trời tối rồi, ta sợ quá..... Ta muốn về nhà.....”

Sở Văn Ninh vẫn luôn nghe hắn nói, giờ này khắc này, đã khóc không thành tiếng.

Mặc Nhiên, Mặc Nhiên, tại sao ngươi lại ngốc như vậy?

Trả hết cái gì, sạch sẽ cái gì.....

Là ta thiếu ngươi mà.

Ai cũng không biết chân tướng, chính ký ức của ngươi cũng bị huỷ diệt.

Nhưng rốt cuộc ta lại biết ——

Ta rốt cuộc biết, ngươi chỉ làm đồ đệ ta vài tháng, lại dùng hết cả hai đời để bảo hộ ta.

Gánh lấy tất cả bêu danh, tội danh, hiểu lầm, vu oan.

Bị ép trở nên ngông cuồng, điên dại, khát máu, ô dơ.

Nếu như không có ngươi, hôm nay người quỳ gối sám tội trên đài này, hẳn chính là ta, người bị moi tim..... cũng sẽ là ta.

Là Đạp Tiên Đế Quân dùng linh hồn của chính mình, bảo vệ Văn Dạ Ngọc Hành.

Từ đây hẳn vĩnh viễn sa đoạ hắc ám.

Mà y mãi mãi lưu lại quang minh.

Đều sai rồi.

Nhưng chính lúc này, đám đệ tử tinh nhuệ Thiên Âm Các giống như những con báo săn đã lượn vòng quanh đảo từ rất lâu rồi, vuốt sắc xé rách không

khí, hơn trăm người hướng về phía bọn họ mà đánh tới!

Kim quang của Thiên Vấn mãnh liệt đến trắng xám, trắng đến chói mắt.

“Giết bọn họ!”

“Ngăn bọn họ lại!”

Sở Văn Ninh nhắm mắt.

Bốn bề thụ địch tiếng giết rung trời ——

Đám người xung quanh bắt đầu tiến công, bóng kiếm ánh máu, Sở Văn Ninh bỗng dưng trợn mắt! Rồi sau đó y đưa một tay dờ xuống, năm ngón tay mở ra, trong khoảnh khắc gió mạnh cuốn lên, y lạnh giọng quát:

“Hoài Sa, triệu – tới!!”

[Husky] Chương 277: [Thiên Âm Các] Bốn tọa cô hàn

Edit: Yuu Yuu

Theo sau tiếng quát này, lưỡi kiếm bạo liệt sát phạt ánh quang được triệu tới, sát khí lẫn trời!

Chúng nhân đều biến sắc, các đệ tử cao cấp của Thiên Âm Các cũng bị dọa sợ lui về sau một bước, nhưng lập tức vẫn cứng rắn kêu, “Không được lùi về sau, không được để chạy trốn!”

“Mỗi họa này không thể giữ! Nhất định phải diệt bỏ tận gốc!”

Hai bên đều là tên đã lên dây không phong không được, không khí kéo căng đến cực hạn_____

“Động thủ!”

Tiếng như giọt nước rơi, rơi vào nồi chảo, chớp mắt một tiếng nổ chớp vang! Chỉ thấy pháp chú và lưỡi dao sắc bén từ bốn phương hướng vào giữa trận chém xuống, mà Sở Văn Ninh tay nâng cao Hoài Sa, kim quang phá mây sáng loáng ngăn chặn. Y lấy sức của một người, đối mặt với tu sĩ ập đến như thủy triều, kiếm khí trong mắt phượng và máu bắn tung tóe hòa lẫn nhau, khiến cho cả gương mặt y như Tu La.

Y che chở Mặc Nhiên, lấy một thanh kiếm, lấy thân huyết nhục, lấy mệnh này, từ nay về sau tất cả đều minh bạch.

Không ai nghe y giải thích, không người nào nguyện ý thả hai người trong tuyệt cảnh như thú bị vây khốn một con đường về. Không có hi vọng, không có giúp đỡ, không có tin tưởng, không có ánh quang.

Bọn họ sau tất cả mọi thứ, chỉ còn lẫn nhau.

“Mặc Nhiên, nhịn thêm chút nữa, ta mang người đi.”

Bỗng nhiên một đạo chú mãnh liệt đánh trúng cánh tay Sở Văn Ninh, trong chớp mắt, máu tươi tuông ra, vết thương sâu đến thấy xương trắng. Nhưng Sở Văn Ninh cũng chỉ cắn môi dưới, liền mạnh mẽ chém ra một đường kiếm_____

“Mau tránh ra!” Tu sĩ trên pháp trường kinh hãi kêu lên, “Tránh ra!”

Hoài Sa có tư thái kinh thiên, một kiếm này bổ xuống, phía dưới âm âm nổ, cát đá bay khắp bầu trời, kiếm khí đan xen ngang dọc, trên mặt đất bổ ra mấy cái hào rộng không thấy đáy.

Mộc Yên Ly sắc nhọn nói, “Sở Văn Ninh! Trong mắt người còn thiên đạo hay không!”

“...”

Thấy y không để ý, Mộc Yên Ly bộc phát phần nộ, thét chói tai, “Lẽ nào người muốn ngang nhiên đối nghịch với thần, làm trái thiên ý?!”

Trên khán đài cũng có người hô, “Bắc Đẩu Tiên Tôn, ngài thu tay lại đi. Ngài muốn làm trọng phạm Tu Chân Giới à?”

Dưới sát khí bạo liệt của Hoài Sa, quanh thân không kẻ nào có thể tiếp cận được nửa bước.

Sở Văn Ninh rốt cục nghiêng nửa khuôn mặt, liếc mắt nhìn tu sĩ Thiên Âm Các, sau đó nói, “... Ta đã là dạng đó.”

Dứt lời, y cắn răng ôm Mặc Nhiên hơi thở thoi thóp, đem nam nhân huyết nhục mơ hồ gác ở đầu vai của chính mình, khàn khàn giọng nói, “Đừng sợ, đều kết thúc rồi. Chúng ta đi, chúng ta về nhà... Ta mang người về nhà.”

Thế nhưng y nhìn về phía trước, trước mặt y, lúc này đã là một đường máu xác chết ngang dọc. Y giết tu sĩ Thiên Âm Các, phía sau những phần chân tay bị đứt rời có càng nhiều tử sĩ đỏ mắt tràn đến.

Nhà ở nơi nào đây?

Bọn họ không còn chỗ có thể đi, chỉ có thể nhảy vào địa ngục.

Cuối cùng y cũng không biết rốt cuộc chính mình giết bao nhiêu người, mới có thể thoát thân. Lúc mang theo Mặc Nhiên ngự kiếm lên chín tầng trời, cả người y đều hơi run. Y chưa từng đoạt đi nhiều sinh mạng vô tội như vậy, trên người y lúc này nhuộm máu của Mặc Nhiên, máu của mình, càng nhiều hơn chính là máu của tu sĩ Thiên Âm Các.

Dơ bẩn.

Bắn đến tận xương tủy, có rửa cũng không sạch.

Mây trôi trước mắt hợp tan, giữa thiên địa một mảnh mênh mông.

Nên đi nơi nào?

Giao Sơn đã không thể, Long Huyết Sơn cũng không còn an toàn... Tử Sinh Đỉnh... Y còn mặt mũi nào liên lụy Tử Sinh Đỉnh nữa đây.

“Sư tôn...”

Nghe được một tiếng rên rỉ ở bên tai, Sở Văn Ninh bỗng quay đầu lại, đối diện chính là gương mặt trắng như giấy của Mặc Nhiên, “Người... Người đưa ta trở về đi.”

“Nói mê sảng cái gì!”

Mặc Nhiên chỉ lắc đầu, “Người đã tới tìm ta, người không phải không cần ta.” Hắn thập phần miễn cưỡng, cũng thập phần cố gắng nặn ra một dáng vẻ tươi cười, mặc dù ánh mắt của hắn đều đã có chút tan rã, “VẬY là đủ rồi... Ta đã có nhà... Đủ rồi...”

“Đem ta trở lại đi, đem ta trở lại... Người còn có đường lui...” Thanh âm của hắn càng ngày càng nhẹ, lông mi cũng dần dần rũ xuống, thế nhưng hắn siết ống tay áo Sở Văn Ninh, không ngừng nỉ non, “Người còn có đường lui...”

“Không có.” Lòng Sở Văn Ninh như đao cắt, y nắm lại bàn tay lạnh như băng của Mặc Nhiên, ôm toàn bộ hắn vào trong ngực, “Ta không có đường lui, đâu ta cũng sẽ không đi.”

“...”

“Ta cùng với người.”

Nếu là trước kia, Mặc Nhiên nghe được Sở Văn Ninh nói với mình thế này, nhất định sẽ mừng như điên, sẽ thoải mái, thế nhưng hiện tại hắn nghe được câu này, hắn thế mà mờ mịt không biết phải làm sao. Hắn giơ tay lên, dùng hết tất cả khí lực của mình, cũng chỉ là giơ tay lên một cái mà thôi.

Từng vệt từng vệt máu lớn đã nhiễm đỏ y phục hắn, Mặc Nhiên cuối cùng mất đi ý thức, ngã vào lòng Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh ôm thân thể ngày càng hư nhược trong lòng, không còn kiềm chế được nữa, y cũng không xác định bọn họ rốt cuộc có truy binh ở sau

lưng hay không, không biết những người đó bao lâu nữa sẽ đuổi đến, y mang theo Mặc Nhiên đáp xuống trên một sườn núi phụ cận, tay y run kịch liệt, đẩy vài lần mới đẩy loạn ra vạt áo của Mặc Nhiên.

_____ Ở trái tim có một lỗ thủng máu tươi nhể nhại.

Trong đầu ong một tiếng nổ tung, y thậm chí không dám liếc mắt nhìn lại khuôn mặt của Mặc Nhiên thời khắc này.

Y bỗng nhiên nghĩ đến, kiếp trước, Mặc Nhiên giữ thi thể mình hai năm.

Ngày ngày đêm đêm của hai năm này, hẳn sẽ có tâm tình gì?

“Người đừng đi, Mặc Nhiên...” Hai tay đặt chồng lên miệng vết thương của hắn, đem linh lực cuộn cuộn không ngừng chuyển cho hắn, cả người Sở Văn Ninh đầm máu ôm lấy Mặc Nhiên cả người đầm máu, như bị dã thú bị thợ săn lột sống da thịt nhưng còn chưa chết.

Ở trong ánh chiều tà cuối ngày, máu hòa trong máu, thịt quăn lên thịt.

“Người không thể đi, không phải lỗi của người... Cho tới bây giờ đều không phải lỗi của người...”

Mặc Nhiên Mặc Nhiên, Mặc là hắc ám, Nhiên là quang minh. Hắn suốt đời tìm kiếm quang minh, lại chung quy khó thoát khỏi bóng đêm sâu dày. Sở Văn Ninh rốt cục lấy dũng khí nhìn thoáng qua gương mặt của Mặc Nhiên, chỉ liếc mắt, gần như sụp đổ.

Gương mặt đó đã là một chút bóng dáng của người sống cũng không còn, trắng đến đáng sợ, đều là máu tươi, chỗ mi mày thậm chí còn có vết sẹo loang lổ ____ đó là vết tích từng bị người ta ném đá.

Y không nhịn nổi nữa, cúi ở trước người Mặc Nhiên thất thanh khóc rống, khoan vào tim đau đến tận cùng.

Đây là thiếu niên đã từng ở dưới Thông Thiên Tháp, xán lạn mà bông bột quăn quít lấy hắn, nói với hắn “Tiên quân tiên quân, người để ý con đi” đó sao?

Vì sao... Đều là máu... Vì sao... Không còn sức sống, mặt mày không còn dư nửa điểm vết cười.

Đều không nhận ra được... Không nhận ra được.

Cho nên Mặc Vi Vũ đến tận cùng đã làm sai điều gì? Hắn khi còn sống, phải chịu khổ đau như vậy.

Có thể bởi vì hắn không thân không thích, không nơi nương tựa, nên số phận cũng khi dễ hắn. Hắn ở trong kẽ hở sinh hoạt, nỗ lực đổi ra nhiều nụ cười như vậy, cuối cùng bị thế nhân nhìn thành một gương mặt khó ưa.

Ai biết trong bùn đất mục nát, cũng từng có hoa cỏ thán tư.

“... Sở Văn Ninh.”

Bỗng nhiên, một thanh âm quen thuộc ở trong gang tấc lạnh lùng vang lên.

“Người để cứu hắn, nhất định không tiếc tổn hại thanh danh tốt của mình sao?”

Sở Văn Ninh cứng đờ, bỗng dừng ngẩng đầu, thấy một thân ảnh cao lớn ngược ánh thái dương, chậm rãi thông thả bước về phía y.

Đạp Tiên Đế Quân đứng ở trong rừng cây, khép hờ ánh mắt, chính diện nhìn chăm chăm bọn họ.

“Ta còn tưởng rằng trên đời này đối với người mà nói thứ trọng yếu nhất, sẽ là một thân thuần khiết của người.” Hắn chậm chậm nói, “Nghĩ không ra, người vậy mà sẽ vì hắn mà ô uế chính mình.”

Hắn từng bước đến gần, hoa văn hình rồng thêu tối ánh sắc đen dưới mặt trời mênh mông thăm thẳm, giày sắc đỏ có rồng đen uốn lượn ánh kim cuối cùng dừng trước mặt bọn họ.

Dường như là bản năng, Sở Văn Ninh bỗng dừng đứng dậy, kim quang bỗng phát sáng trên tay, triệu ra Thiên Vãn_____ Y đứng giữa Mặc Nhiên kiếp trước cùng kiếp này.

Con người Đạp Tiên Quân chuyển động, tầm mắt đầu tiên là ở thế do dự trên dây liễu phát kim quang, sau đó ung dung thản nhiên một lần nữa rơi xuống người Sở Văn Ninh.

Nam nhân giờ phút này giống như là từ trong máu tươi lao ra ngoài, toàn thân không có nửa mảnh vải sạch sẽ, một đôi mắt phượng đuôi mắt ướt át, phức tạp đối diện nghênh đón ánh mắt của mình.

Đạp Tiên Quân cười xuy, “Hắn đối với người quan trọng như vậy?”

“...”

Thấy Sở Văn Ninh không đáp, Đạp Tiên Quân liền lạnh lẽo nói, “Tránh ra.”

Sở Văn Ninh không hề lay động, trong lúc này đầu y là một mảnh hỗn loạn, nhưng y vẫn hiểu rõ “Mặc Nhiên” trước mắt này chẳng qua chỉ là một

thanh vũ khí, một thể xác không có máu thịt.

Khóe miệng cười lạnh của bộ thể xác này bộc phát vẻ tàn khốc, “Thế nào, người cho là người cứ như vậy, bốn tọa sẽ không có biện pháp bắt người?”

“... Ta muốn mang hắn đi.”

“Đi chỗ nào?”

Chỉ một câu, giống như đao nhọn đâm sâu vào vỏ ngọc.

Đáy mắt Đạp Tiên Quân lóe lên chệch cười, “Sở Văn Ninh, các người tự hỏi lòng, ở hồng trần mê mông này, ngoại trừ bốn tọa nguyên ý thu nhận người, người đâu còn chỗ dung thân... Mang hắn đi? Chớ có nực cười.”

Hắn tiến lên, thân thủ nhanh như điện chớp, bỗng dừng năm cầm Sở Văn Ninh, áp sát.

“Chút linh hạch sạch sẽ cuối cùng chưa đào trên người hắn là của bốn tọa. Người cũng là của bốn tọa. Người tốt nhất nên rõ ràng vị trí của mình.”

Tiếng nói vừa dứt, bỗng kim quang bùng lên, Đạp Tiên Quân thu tay kịp lúc sau tiếng vút, nhưng bên mặt cảm nhận được một trận nóng rát. Hắn tùy ý lau qua, viền tai trái đã bị Thiên Vấn quất ra một miệng vết thương dữ tợn, máu màu đen loãng theo khuôn mặt chảy xuống.

“...” Đạp Tiên Quân trầm mặc một lát, hung ác nham hiểm nâng mí mắt lên, biểu tình trên mặt không biết nên nói là cuồng nộ hay mừng rỡ, hắn nhíu sống mũi, tâm tình và diện mạo hầu như đều là vạn vạn, “Tốt, rất tốt.”

Hắn bi thảm mà cười ra tiếng, phất ống tay áo, hắc bào phần phật như mây.

“Nghĩ không được lâu như vậy rồi, bốn tọa còn có thể cùng Thiên Vấn đánh một trận.” Ngón tay thon dài giơ lên, từ gương mặt sờ qua, lau vết máu, màu mắt Đạp Tiên Quân u ám, nhìn chăm chăm mặt Sở Văn Ninh, “Bốn tọa, rất là hoài niệm.”

Phía sau tính mạng Mặc Nhiên treo lơ lửng, chỉ kéo dài thêm một chút cũng có thể hồi thiên pháp thuật (*). Dù lòng của Sở Văn Ninh có loạn hơn nữa, cũng biết không thể nhiều lời với Đạp Tiên Quân.

() Hồi thiên pháp thuật – 回天乏術 – Xoay chuyển đất trời cũng không có phương pháp. – Ý chỉ thế cục hoặc bệnh tình nghiêm trọng, đã không còn cách nào cứu được.*

“Thiên Vấn_____ Vạn nhân quan!”

Đạp Tiên Quân thầm mắng một tiếng, mũi chân vừa lướt lên, mặt đất đã nứt ra nghìn vết cắt, vô số dây liễu khỏe mạnh xù xì từ sâu bên trong mặt đất phun trào, đâm thẳng về phía hắn. Mà một dây leo mảnh nhỏ khác đem Mặc Nhiên đã hôn mê bất tỉnh cuốn vào, chặt chẽ chẽ bảo hộ ở sâu bên trong cành liễu.

Đạp Tiên Quân nhìn Sở Văn Ninh đứng ở trung ương trận pháp, hầu như bị chọc giận đến nở nụ cười, “Người cứ đối đãi khác biệt như vậy?”

“Thiên Vấn, phong.”

“...”

Mình chất vấn lại chỉ đối thấy thế tiến công càng mãnh liệt hơn, cuồng phong như lưỡi dao nghiêng trời lệch đất, nếu nói không có oán hận, đó là giả.

Đạp Tiên Quân nhìn chăm chăm nam tử y quan chặt vật đứng trên mặt đất kia, chợt trong lòng dấy lên một trận chua xót khổ sở rất lâu không có. Cũng chính là một cái chớp mắt thất thần như thế, nhát bổ nhanh như gió nhằm vào sườn bụng hắn, hắn đột nhiên chịu đau, cúi đầu nhìn thấy máu đen từ vết thương ồ ạt chảy ra.

Y lại đánh hắn bị thương...

Vô luận đời trước, hay là đời này, Sở Văn Ninh cho tới bây giờ cũng chưa từng đem hắn để vào trong mắt.

Nơi cổ họng đột nhiên chua xót, Đạp Tiên Quân giả vờ bộ dáng ung dung tươi cười bỗng dừng gay gắt xiết chặt lại, giơ tay quát khế, “Bất Quy triệu đến!”

Bích đã chu kiêu đương niên sự, hựu phục nhất niên quân Bất Quy...(*)
Thế nhưng quân quay về, lại thế nào? Quân quay về, vẫn cùng hắn đao kiếm giao tranh, còn không phải vì nguyên nhân ngu xuẩn như vậy, muốn máu của hắn, muốn mạng của hắn!

Đột nhiên cực hận.

Bất Quy cùng Thiên Vấn chạm nhau, hai thanh thần vũ đều phát ra rùng rùng hồ hồ gầm.

Hai đời.

Cách trận chiến sinh tử của hai vũ khí này, đã qua hai đời. Điều khắc trên lưỡi đao và chuôi Bất Quy từ lâu đã mài mòn, dường như Đạp Tiên Quân và Bắc Đẩu Tiên Tôn đã từng trước kia, đều sút mẻ không chịu nổi.

Kim sắc huy hoàng cùng ánh sáng u bích lẫn xé nhau, giống như hận tận máu tủy, lại như triền miên tận xương. Tại trong quang cảnh sáng tối không ngừng này, Đạp Tiên Quân chăm chú nhìn gương mặt trước mắt đó.

Vết máu loang lỗ, biểu tình phức tạp.

Còn sống.

Trong lòng hung ác đến cùng cực, thiêu đốt đau đến cùng cực.

Hắn cắn răng, bỗng nhiên cực không cam lòng hỏi một câu, “Vì sao rõ ràng đều là ta... Người lại cứ phải vì hắn, cùng bốn tọa đánh thêm một trận.”

“...”

Sở Văn Ninh chẳng biết nên nói gì, đối với một khối thể xác, dù cho nói cái gì cũng vô tích sự.

Thế nhưng không biết là hào quang quá chói mắt, khiến người ta sinh ra ảo giác, y lại có một chớp mắt, cảm thấy ánh mắt Đạp Tiên Quân là thống khổ mà cô tịch.

Thế nhưng đã thành ươn ướt.

“Thương thế hắn thành như vậy, người sẽ khó chịu. Bốn tọa ở đâu.” Đạp Tiên Quân khàn khàn giọng, tận lực kìm nén, nhưng không cam lòng này quá mãnh liệt, hận hận không thể cầm một cây đuốc, đốt tất cả không cam lòng thành tro, thế nhưng lửa thiêu cháy, lửa cháy quá mạnh lại hun vành mắt hắn đỏ ửng.

“Sở Văn Ninh. Người biết lúc bốn tọa sống lại, thấy trong Hồng Liên Thủy Tạ, thì cốt của người đều không còn... Là có cảm nhận gì sao?”

Sở Văn Ninh ngẩn người. Mà Đạp Tiên Quân nhin không được đem những lời này nói ra thì nhắm mắt lại, trên mặt căng cứng. Phẫn uất và nhục nhã, đau khổ và si cuồng làm hắn gần như phát điên, hận bỗng dùng hết toàn bộ linh lực trút vào Bất Quy_____

Chỉ nghe một tiếng “Ầm” thật lớn!

Mỏm núi đá văng tung tóe, đất rung núi chuyển. Cây cỏ quanh mình trong phút chốc bị linh lực hung hận nghiền thành bột mịn, liễu đấng không chịu

không nổi cuồng bạo của Bất Quy, đều nứt toác thành tro.

“Gần mười năm!”

Tại trong tro bụi bay ra, duy chỉ có cặp mắt Đạp Tiên Quân là rõ ràng, trong mắt hắt một mảnh màu đỏ tươi.

“Mười năm, Sở Văn Ninh. Hắn sống lại ở quá khứ, bỏ bốn tọa tỉnh lại ở Tử Sinh Đỉnh, ở Vu Sơn điện. Mười năm này bốn tọa từ trong thư biết được các loại sung sướng của các người, biết được từng cái từng cái công lao vĩ đại của hắn ____ Ta đâu? Ta đâu!!”

Lưỡi đao bỗng dừng bổ tới, đất đá bay mù trời, mặt đất nứt ra cái hào sâu không thấy đáy.

“Ta từ đâu tới cuối đều chỉ có một người! Hắn ngay từ đầu đã có, ta ngay có một vốc tro cốt cũng không có!”

Đao bén chặt chém, Sở Văn Ninh rút Thiên Vãn về, lấy Hoài Sa đối địch.

Thế nhưng chuôi sát phạt này hướng tới, khiến Đạp Tiên Quân bùng phát thô bạo, lúc này hắn như lệ quỷ trở về từ địa ngục, oán hận quá sâu.

Loại ánh mắt này của hắn, làm cho Sở Văn Ninh không khỏi kinh hãi.

... Vì sao rõ ràng chỉ là một cỗ thi thể, còn có thể có tình cảm mãnh liệt như vậy.

“Các người dựa vào cái gì đối xử với ta như thế.”

Lửa cháy mạnh đốt cháy rừng cây, lá cây từ mọi nơi bay xuống nhuộm ánh lửa, cháy đen góc cạnh, đốm lửa nhỏ chớp tắt. Đạp Tiên Quân một thân hắc y, bỗng dừng rút lực đao, lướt nhẹ về phía sau, đứng ở giữa vụn lá xào xạc, cây cỏ khô khốc.

Sở Văn Ninh chẳng biết vì sao hắn đột nhiên lui về phía sau, liền thấy hắn nhắm mắt lại, hai hàng lông mi cong dày đè nén trên gương mặt vô cùng tái nhợt. Đạp Tiên Quân lầm bầm nói:

“Dựa vào cái gì đối đãi với ta như thế.”

Đang nói giữa chừng, mặt đất mơ hồ phát sinh âm ầm rung động.

Sở Văn Ninh bỗng dừng biến sắc, y lập tức quay đầu_____

“Mặc Nhiên!”

Đang muốn quay người che chắn phía trước Mặc Nhiên hôn mê bất tỉnh, cũng đã nghe được năm chữ rét lạnh tận xương.

Đạp Tiên Quân nói, “Kiến Quỷ. Vạn nhân quan.”

Long trời lở đất!

Máu cả người Sở Văn Ninh đều lạnh lẽo, dây leo... dây leo... Đạp Tiên Quân và Mặc Vi Vũ căn bản là một người, Mặc Vi Vũ có khả năng triệu hoán Bất Quy, Đạp Tiên Quân cũng có thể triệu được Kiến Quỷ!

Dây leo to lớn xù xì đột ngột từ mặt đất mọc ra, phá đất phóng lên, mạnh mẽ cuốn lấy tay chân Sở Văn Ninh. Mà một phần dây leo khác thì lại xé Thiên Văn đã bị tổn thương, móc Thiên Văn bảo vệ sâu trong đám dây leo quấn vòng người Mặc Nhiên ra.

Sở Văn Ninh thấy thế lòng nóng như lửa đốt: “Người dừng tay!”

Không ai để ý hăn, Đạp Tiên Quân phiêu nhiên vút đến trước mặt Mặc Nhiên, lãnh đạm nhìn vào sâu bên trong dây leo, một gương mặt giống mình như đúc.

Ánh mắt dời xuống, rơi lên ngực đã mơ hồ huyết nhục.

Sở Văn Ninh lớn tiếng quát lên: “Thiên Văn_____!”

Thế nhưng Thiên Văn và Kiến Quỷ đều là thần võ nhất phẩm, Đạp Tiên Quân cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đưa tay vút lên trời cao, một lần nữa dây leo ánh kim trời lên bổ nhào đến gần Kiến Quỷ đỏ lửa dây dưa cùng một chỗ, trong nhất thời không phân ra cao thấp thắng bại.

Môi Sở Văn Ninh trắng tái, kinh mạch trên tay đều nổi lên, tận lực lấy một thân máu thịt, giã ra khỏi trói buộc của Kiến Quỷ.

“...” Đạp Tiên Quân rút cuộc chuyển tròn mắt, ánh mắt phức tạp liếc nhìn y, môi mỏng đóng mở, thấp giọng thở dài, “Sở Văn Ninh. Người thật sự là hết lòng thương yêu hăn.”

Nói xong, bỗng dừng đưa tay lên, đâm thẳng lồng ngực Mặc Nhiên!

Chỉ cần một mảnh vụn linh hạch cuối cùng, hăn có thể khôi phục bình thường. Hăn mới thật sự là Đạp Tiên Đế Quân, là Mặc Vi Vũ chân chính, là nhân nhện mười năm cô độc, vốn nên được đền bù người mong ước kia.

Hăn mới nên còn sống.

“A_____!”

Nhưng ngay trong ánh chớp điện quang này, một đường ánh sáng hiện lên, trực tiếp xuyên thủng lòng bàn tay Đạp Tiên Quân.

Máu đen, tí tách tí tách rơi xuống dưới.

Đạp Tiên Quân dán mắt vào bàn tay bị dây Thiên Văn xuyên qua, trên mặt trong một lát không có bất kỳ biểu cảm gì.

Đau?

Thất vọng?

Phản hận?

Suốt đời nếm trải qua quá nhiều lần, đạp khái sớm thành thói quen.

Điều sau cùng hẳn làm, chỉ là chậm rãi quay đầu lại, không hề bận tâm nhìn về người nam nhân bị Kiến Quỷ trói tầng tầng lớp lớp, nhưng lại thở gấp, ánh mắt tàn nhẫn ương ngạnh kia.

Đạp Tiên Quân từ bàn tay máu tươi nhể nhại của mình kia, cứ như vậy thâm sâu mà lãnh đạm nhìn y một hồi, sau đó, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Sở Văn Ninh.”

“...”

“Vì sao người không dứt khoát móc tim ta?”

Sở Văn Ninh đang run rẩy, Kiến Quỷ dường như sinh ra nghìn vạn kích thích lời nói thật, ghim mỗi một tắc xương cốt của y, y nhú lại mày kiếm, dưới lông mi, một đôi mắt phương ngạt tràn thống khổ.

Đạp Tiên Quân nhìn hẳn, thu linh lực nhập vào lòng bàn tay, cắt đi một đoạn dây leo ở chỗ đó.

Lúc này, hẳn bỗng nhiên cũng không vội đào nội tạng nổi liền máu thịt trong tim Mặc Nhiên, hẳn từng bước một đi về phía Sở Văn Ninh.

Đến gần, dùng chính bàn tay chảy đầy máu của mình, xoa gương mặt tái nhợt của Sở Văn Ninh.

“Hỏi người đó.” Hẳn như hơi hột, lại tựa như oán hận thấu xương tủy,

“Người tàn nhẫn như vậy, vì sao không dứt khoát móc tim của bốn tọa.”

“Bốn tọa ở trong mắt người, đến tột cùng tính là cái gì đây...”

Đạp Tiên Quân nhẹ nhàng thở dài, buông đôi mắt xuống.

Sở Văn Ninh tất nhiên sẽ không đáp lời hẳn. Đạp Tiên Quân đang muốn nói thêm gì đó, nhưng vào lúc này, hẳn bỗng nhiên chú ý tới dây liễu cuốn Sở Văn Ninh sinh ra ánh sáng đỏ chói mắt. Hẳn bỗng ngăn ra, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lăm băm nói, “Thăm vấn?”

Nếu Kiến Quỷ giống Thiên Vãn, như vậy Thiên Vãn có khả năng thẩm vấn, thì Kiến Quỷ cũng thế.

Đáy mắt tím đen của Đạp Tiên Quân bỗng sáng ngời, hẳn cực muốn dùng Kiến Quỷ tra xét lời nói chân thực trong miệng Sở Vãn Ninh. Mối hẳn giật giật, chẳng qua có lẽ cũng không nghĩ ra muốn nói cái gì, vì vậy lại nhấp môi. Qua một lúc lâu, mới cân nhắc thử nghiệm nói, “Khụ... Nếu như...”

“Bốn tọa nói là nếu như.”

Vãn đề muốn hỏi tựa như quá tổn hại mặt mũi, nhưng cơ hội trời ban như vậy, còn không hỏi, sợ rằng lại sẽ hối hận cả đời.

Hắn lại do dự một lúc lâu, mới nặng nề lạnh mặt, cũng không nhìn đến ánh mắt của Sở Vãn Ninh, chậm rãi nói ra: “Nếu như, đời trước... Bốn tọa đi sớm, đi trước người.”

Ánh quang Gặp Quỷ càng ngày càng sáng, bức ép người bị trói buộc, tùy thời cơ chuẩn bị thổ lộ lời chân thật.

Đạp Tiên Quân giương mắt.

“Người... Cũng sẽ nhớ kỹ bốn tọa sao?”

Tâm tình muốn biết câu trả lời của nam nhân này quá mức dữ dội, vì vậy Sở Vãn Ninh cảm giác được nghìn vạn lần kim châm đâm vào trong cơ thể, đau đứt ruột gan, mỗi một cây kim đều nỗ lực tra ra lời nói thật trong lòng y, y run rẩy, xương cốt phát lạnh, sắc mặt suy yếu.

Đạp Tiên Quân không chớp mắt theo dõi y, môi mỏng khẽ mở, tâm sự thâm sâu.

“Người có không?”

“Ta...” Đau tận xương cốt, tựa như muốn xé vụn nội tạng, Sở Vãn Ninh bị buộc đến đường cùng nâng mắt lên, mê man nhìn Đạp Tiên Quân.

Trong hơi nước ướt át, gương mặt anh tuấn kia quen thuộc như thế, mang theo khát khao nóng vội, thậm chí có hoảng hốt có thâm tình.

Lại như là đêm trăng thật lâu trước kia, trên Phi Hoa Đảo sớm chiều, Mặc Nhiên và y ngồi phi kiếm, hẳn nắm tay y, nói, “Con thích người, còn người?”

Viên mắt bỗng dừng đã thẩm ước.

Sở Vãn Ninh hầu như là tan rã, khản giọng nỉ non, “... Đều giống nhau...”

Có lẽ âm thanh y trả lời quán nhẹ, cũng có lẽ là nguyên nhân khác. Đạp Tiên Quân tự thân dựa vào gần hơn, hầu như dán vào gương mặt đã ẩm ướt mồ hôi, không có một chút sức sống nào của Sở Văn Ninh.

“Cái gì đều giống nhau?”

“Đều giống nhau...” Lông mi rũ xuống, lúc đan xen nhau, lộ ra vẻ ẩm áp mơ hồ, “Ta cũng sẽ không... Để người đi trước ta...”

“...”

“Xin lỗi.” Thanh âm khàn khàn không liên mạch, như huân vỡ nát, “Là ta không có bảo vệ người tốt.”

Đạp Tiên Quân bỗng dừng giật mình.

Mặt của hắn vốn không có huyết sắc, trong phút chốc hiện ra thê lương.

Trong tai ù ù như có sấm sét bổ qua, hắn không tránh khỏi lại nghĩ tới ở thiên trì Thiên Sơn, lúc người kia ngã vào trong lồng ngực mình, dùng tay loang lổ vết máu, nhẹ nhàng chọc lên trán.

Người kia nói, là ta bạc người, tử sinh bất oán.

Trái tim bỗng dừng đau buốt, tựa như có vật gì đó ở trong nứt ra.

“... Văn Ninh...” Hắn cứng đờ đứng ở chỗ cũ, như một pho tượng gỗ.

Lần thứ hai hắn vươn tay, nhưng lúc này lại chập vật vội vàng, hắn thậm chí cũng không biết là bởi vì sao, hắn chỉ là đưa tay tới như vậy, muốn vuốt ve gương mặt tương tự như kiếp trước kia.

Gương mặt lạnh lẽo, nhuộm máu.

Đột nhiên, một tiếng huýt gió bén nhọn vang lên đâm rách màng tai.

Ngón tay gần như chạm vào gò má y của Đạp Tiên Quân cứng đờ lại.

Đối với thi thể mà nói, đôi mắt thừa quá nhiều tình cảm kia bỗng nhiên trở nên trống rỗng mờ mịt. Đạp Tiên Quân rũ cánh tay xuống, theo tiếng huýt bén nhọn này, tựa như mất đi ý thức của mình, chậm rãi lui về phía sau, sau đó phất phất tay, thu lại tất cả vũ khí.

Bất Quy kiếp trước cũng vậy, Kiến Quỷ kiếp này cũng thế, đều biến mất.

Sở Văn Ninh rơi vào trong bùn đất, giương mắt nhìn lại thấy một nam tử y quan thanh khiết đứng tại một chỗ xa xa, nam tử kia mang mạng che mặt, ngón tay cầm một ống sáo ngọc, tay kia thì nắm chặt một cây trượng.

Nam tử kia đứng ở cuối rừng cây, giữa lá trúc rơi lộn xộn, dáng hình trong sạch như hoa sen, an tĩnh đứng thẳng, dẫn Đạp Tiên Quân đi đến chỗ mình.

“Người là...”

“Mang Mặc tông sư đi đi.” Nam tử than nhẹ một tiếng, thanh âm rõ ràng đã dùng chú chuyển ngữ bóp méo qua, Ta chống đỡ không được lâu lắm, rất nhanh hẳn sẽ lại khôi phục ý thức.”

“...”

“Đi nhanh đi.” Nam nhân nói, “Thiên Âm Các và Hoa Bích Nam rất nhanh sẽ đuổi đến đây. Nếu bị bọn họ bắt được, cái gì cũng không thể thay đổi nữa.”

Sở Văn Ninh cắn răng đứng dậy, đem Mặc Nhiên nhấc lên, thúc giục phù chú thẳng long, gọi chòm sao Thương Long chở bọn họ rời khỏi.

Trước khi nhảy lên mình rồng, y quay đầu liếc nhìn nam tử đứng sâu trong rừng trúc, lại phát hiện nam tử kia nhấn cây trượng xuống mặt đất, mới có thể chậm rãi bước đi.

Trong đầu y mơ hồ có dính dáng đến chuyện cũ, nhưng một lát cũng nghĩ không ra duyên cớ.

“... Đa tạ người.”

Nam tử chỉ lắc đầu, lại thúc giục, “Đi mau.”

Rồng giấy biết được nội tâm Sở Văn Ninh, lúc này mở miệng nói chuyện, “Tiểu huynh đệ có lòng thiện, chủ nhân ta sợ là muốn hỏi họ tên người một chút, sau này có duyên, cũng có thể đến đây đáp tạ.”

“...” Nam nhân trầm mặt một hồi, nhẹ giọng nói, “Ta sao?”

Cây rừng vì vu vang động, trong vọn thanh âm, giọng của hắn có vẻ thật tĩnh mịch.

“Ta rốt cuộc chỉ là một người của tự do mà thôi.”

Rồng giấy còn muốn hỏi nữa, Sở Văn Ninh lại biết người này đã quyết định sẽ không nói ra thân phận của mình, y hướng về người kia phía nói lời thi lễ, vỗ vỗ thân rồng, nói, “Đi thôi.”

Nếu y lên tiếng, rồng giấy cũng biết nặng nhẹ, liền không nói nhiều lời nữa, bất thành lình cưỡi mây bay lên không, lên như điều gặp gió, phút chốc biến mất trong thay đổi khôn lường, mất tích xa ngút ngàn.

Khắp nơi nổi gió, bạch y nam tử mang mạng che mặt kia an tĩnh đứng ở chỗ cũ một hồi, hắt ngẩng đầu lên, mãi đến khi trận gió yếu dần, mọi nơi đều lại vắng lặng, hắt mới có thể hướng về một mảnh trời cao chính mình không nhìn thấy, cũng không còn thấy rõ bóng lưng, thấp giọng nói:

“Đệ tử Sư Muội, cung tiễn sư tôn.”

Ánh mặt trời từ trên cao tung rơi, rơi xuống y quan thuần khiết của hắt.

“Giang hồ đường xa, sư tôn, đi đường cẩn thận.”

[Husky] Chương 278: [Tử Sinh Đình] Xưa nay chưa phụ quân

Edit: Chu

Beta:

Mấy ngày này, cho dù là Thượng Tu Giới hay Hạ Tu Giới đều ồn ào huyên náo truyền một chuyện—— pháp trường Thiên Âm Các sừng sững mấy ngàn năm lần đầu tiên bị cướp. Mà người cướp phạm nhân là Sở Văn Ninh thiên hạ đệ nhất đại tông sư, y giết mười một người tinh nhuệ ở Thiên Âm Các, làm trăm người bị thương, cướp phạm nhân trọng tội Mặc Vi Vũ rời đi.

Có kẻ nói Sở Văn Ninh điên rồi, có kẻ nói Sở Văn Ninh cũng giống Mặc Vi Vũ, đều là mặt người dạ thú. Còn có ít kẻ ở gần đó, nên thấy rõ chuyện nhỏ không đáng kể, giận dữ nói—— Quan hệ của Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên không đúng, giữa bọn họ có gì đó ám muội, thực dơ.

Nhưng cho dù bên ngoài có nghị luận thế nào, Sở Văn Ninh và Mặc Vi Vũ cũng không tái xuất giang hồ, không ai biết tin tức của họ.

Tông sư thanh chính đệ nhất thiên hạ, đưa ác quỷ nguy hiểm đệ nhất thiên hạ đi.

Sau đó, mai danh ẩn tích.

Một cửa sổ hé nửa, tuyết mịn như tơ, ngoài rèm rêu xanh mới lên, hoa lạc bốn năm cánh đã tàn.

Phong ba Thiên Âm Các đã qua ba bốn ngày, bên ngoài đã loạn thành một nồi cháo từ lâu, bình phán gì đó có cả, mà chỉ có trong núi hoang này, mới có chút an tĩnh.

Bỗng, có người từ sâu rừng cây vắng vẻ đi tới, đến bên cửa sổ đủ tuyết đọng trên quyển hoạ trục, y che một tán dù giấy rộng, ôm một bó củi, đẩy

cửa vào. Phòng rất lạnh, y đặt củi bên cạnh lò sưởi, ném thêm mấy khúc vào lò, để ngọn lửa cháy mạnh hơn.

Nơi này lâu năm chưa được tu sửa, lâu rồi không có ai ở, tuy đã được dọn dẹp qua loa, nhưng không khí bên trong vẫn ngập mùi ẩm mốc. Vì thế, y cố ý bẻ một nhánh mai mới nở, mang tới gác trên đầu giường.

Sở Văn Ninh ngồi xuống, nhìn nam nhân nằm trên giường nhỏ hẹp kia.

Ngày thứ tư, vẫn không tỉnh.

Tựa như ngày ấy thoát thân từ dưới tay Đạp Tiên Quân, y dùng pháp thuật kiếp trước tập được và linh lực hơn nửa kiếp này chưa từng hao tổn, cuối cùng kéo dài hơi tàn của Mặc Nhiên. Nhưng đã lâu như vậy, Mặc Nhiên vẫn hôn hôn trầm trầm, mệnh có thể kéo dài một đường, như linh hạch lại không thể chữa trị.

“Căn nhà này là sư tôn ta khi xưa đi du lịch xây nên, lâu lắm không có ai rồi, vẫn còn hơi mùi.” Sở Văn Ninh nhìn mặt hắc, biểu tình chuyên chú, “Biết người không thích huân hương, nhưng người không ghét hoa. Ta mang theo một nhánh mai, hẳn là có thể nở thật lâu.”

Mặc Nhiên nằm, lông mi buông xuống.

Dáng vẻ hắc ngủ có vẻ thực an tĩnh cũng thực bình thản, là yên lặng cả đời hiếm có.

Mấy ngày nay, Mặc Nhiên vẫn luôn an tĩnh ngủ say như vậy, Sở Văn Ninh làm vội mấy chuyện phải làm xong, liền canh giữ bên cạnh hắc, nói chuyện với hắc.

Trước kia, khi hai người họ ở chung, luôn là Mặc Nhiên nói rất nhiều, mà Sở Văn Ninh nghe bên cạnh.

Không nghĩ có một ngày, người ngồi nghe và người nói sẽ ngược lại.

“Kết giới ngoài kia đã gia cố rồi, cấm chú cũng bày ra, sẽ không có ai tìm tới đây được đâu.” Sở Văn Ninh nói, “Củi lửa và đồ ăn đều mang về rồi, lát nữa không còn chuyện gì thêm đâu.”

Dừng một chút, thở dài nói: “Người đấy, sao vẫn chưa chịu tỉnh?”

Y nói, vươn tay, xoa xoa đầu Mặc Nhiên.

Ánh lửa lay động. Y ngồi bên giường đợi một thời gian dài, trên mặt đất toàn là vị trí mặt trời hoạt động, vẫn không đợi được người kia mở mắt.

Sở Văn Ninh nhắm hàng mi lại, khe khẽ thở dài.

“Nếu người vẫn muốn ngủ, vậy ngủ đi... Ta tiếp tục kể chuyện xưa hôm qua, kể tiếp cho người nghe.”

“Thực xin lỗi, người đã nói người thích nghe chuyện cũ trước khi ngủ, nhưng ta lại chẳng kể gì cả... Nên, cũng chỉ có thể kể câu chuyện khi xưa chúng ta cùng trải qua.” Y rũ mi trầm mặc một lát, giọng ôn hoà nói, “Ừm... Hôm qua kể tới đâu rồi nhỉ? ... Để ta ngẫm lại đã. Đúng rồi, kể tới đời trước phát hiện người trúng cổ chú, vẫn luôn muốn giúp người tháo bỏ.”

Sở Văn Ninh nói: “Nhưng Bát Khố Trường Hận cắm rễ quá sâu, ta làm gì cũng không còn tác dụng nữa. Đời này cuối cùng cũng giải được, lại không nghĩ tới sẽ biến thành như vậy.”

Y xoa nhẹ lên mu bàn tay lạnh lẽo của Mặc Nhiên.

Cũng lạnh như vậy.

Y cứ nắm lấy tay Mặc Nhiên như vậy, nhẹ giọng nói chuyện với hắn như thế.

Khi xưa hai người họ vì âm mưu, cũng vì tính cách, rất nhiều lời xưa nay đều chưa từng nói ra, nên trời xui đất khiến, thành người lạ thù thù.

Sở Văn Ninh rất hối hận.

Nếu thẳng thắn thành khẩn hơn chút sẽ ra sao? Hết thấy có thể thay đổi vậy không, mình có thể phát hiện ra Mặc Nhiên trúng cổ sớm hơn một chút không.

Có phải đều có thể quay đầu lại không?

“Người sống lại một đời, vẫn luôn muốn chuộc tội.” Sở Văn Ninh nhắm mắt, thở dài, cuối cùng giọng ngưng lại, mấy lần không nói nên lời, “Nhưng mà người có nhớ không, người trúng Bát Khố Trường Hận như thế nào? Người nghĩ một chút đi... Mặc Nhiên, người nghĩ một chút đi...”

Người chưa từng nợ ta.

Từ lúc bắt đầu, đã là ta nợ người.

Xin người, tỉnh lại đi.

Nếu người có thể tỉnh lại, nếu người có thể nhớ tới những ký ức đã mất đó, người sẽ biết... Hết thấy chân tướng đều bắt đầu từ bảy năm trước, khi ta

bế quan trong đêm mưa kia.

Đó là lúc vận mệnh của y và Mặc Nhiên thay đổi. Là một ngày trong đời y đã từng không coi trọng. Một ngày kia, Hồng Liên Thủy Tạ gió mưa lất phất, nước mưa chảy xiết trên ngói, tiếng sấm giạt ùng ùng, nhưng y lại không nghe thấy.

Linh hạch Sở Văn Ninh yếu ớt, năm ấy lại tới lúc cần phải chữa trị.

Vì thế, để đệ tử hầu hạ bên cạnh an tâm, trước khi y bế quan tự tạo mẫn âm chú cho mình, sau đó lẳng lặng ngồi thiền hóng gió trong đình, thần sắc chìm vào an tĩnh.

Nên y không thấy gương cung bệ kiểm trước mắt.

Một ngày kia, ngay trước mặt y, trong tiếng gió của mưa bão sấm giạt, tại Hồng Liên Thủy Tạ, Mặc Nhiên và Sư Muội đối đầu nhìn nhau chăm chăm, sắc mặt Mặc Nhiên tái nhợt, mà biểu tình Sư Muội hung ác nham hiểm.

Một chân tướng xưa nay Sở Văn Ninh không biết, trong đêm mưa chậm rãi mở ra.

Lần bế quan đó, Mặc Nhiên báỉ nhập sư môn chưa lâu vì chuyện “Hái hoa” mà chịu ấĩm ứĩc, phát ngôn bừa bãi nói phụng dưỡng sư tôn không tốt, không muốn đến chăm sóc.

Nhưng lời thiếu niên nói lúc giận có bao giờ là thật?

Hai đêm trần trọc, Mặc Nhiên vẫn nhớ ân không mang thù, áp nỗi buồn khổ trong lòng xuống, một mình tới Hồng Liên Thủy Tạ, định thay ban Sư Muội.

Không nghĩ một chuyện trời xui đất khiến như vậy, hẫĩn lại bắt gặp một ấĩm mưu thay đổi cả đời người.

Sư Muội đang thi cữ với Sở Văn Ninh.

Mờ mịt, kinh ngạc, sợ hãi, phẫĩn nộ, thất vọng. Nháy mắt đốĩt cháy lục phủ ngũ tạng.

Hẫĩn xông lên trước, cướp lấy lưỡi đao sắc bén trong tay Sư Muội—— quát khẽ, như dã thú gầm lên: “Huynh làm cái gì thế?!”

Sư Minh Tịnh chỉ kinh ngạc trong chốc lát, ngay sau đó đôi mắt đào hoa ôn nhu lại xinh đẹp khẽ cong lên.

Y mỉm cười: “Ta còn bảo ai, giờ này dám xông vào kết giới Hồng Liên Thủy Tạ, chỉ có thể là ba đồ đệ chúng ta, còn có chương môn Tử Sinh Đình này. Thiếu chủ cũng được, chương môn cũng thế, ai tới cũng đều phiền phức, cũng may mà là người.”

Mặc Nhiên vội vàng chạy tới, hăn thở hỗn hển, thân mình yếu ớt ngã trước mặt Sở Văn Ninh, gió đêm thổi vào vạt áo thổi loạn tóc.

Hăn gắt gao nhìn chăm chăm mặt Sư Muội.

“Huynh sát lại chỗ sư tôn bế quan làm gì? Huynh... Huynh...” Lúc ấy Mặc Nhiên căn bản không thể tin nổi, Minh Tịnh sư huynh luôn nói lời ôn nhu nhỏ nhẹ kia cũng có gương mặt ma quỷ hung thần ác sát thứ hai, “Người đến tột cùng là kẻ nào?!”

Sư Muội cười một tiếng: “A Nhiên thật đáng yêu, ta đương nhiên là Minh Tịnh sư huynh của đệ rồi. Bằng không thì ta có thể là ai chứ?”

Y nhìn dáng vẻ Mặc Nhiên che chở Sở Văn Ninh.

Một đệ tử chỉ mới nhập môn, nhỏ bé như vậy, không biết tự lượng sức mình.

Như trò đùa sứt sẹo.

“Không phải đệ nói, đệ ghét sư tôn, không bao giờ muốn gặp người nữa à?”

Sư Muội đã tính toán sẵn trong lòng, không nhanh không chậm trêu chọc hăn, cười nhạo hăn.

“Lúc ta mang hoành thánh cho đệ, đệ nói với ta đệ hận muốn chết loại người tàn nhẫn độc ác như sư tôn, sao mới hai ngày đã thay đổi chủ ý, không ngờ lại tới tìm người rồi.”

“Nếu ta không tới tìm người, ai biết được hôm nay người sẽ làm ra chuyện gì!” Mặc Nhiên vừa phẫn uất vừa bi thương, “Sư Minh Tịnh, uống công khi đó ta cảm thấy người tốt, uống công khi đó ta còn tin người!”

“Ấy chà, tại đệ dễ dãi quá chứ, sao lại trách ta được?” Sư Muội cười ngâm ngâm, “Một bát hoành thánh, mấy câu ôn tồn, đã lừa đệ khẳng khẳng một mực được. Kỳ thật đệ chính là con chó không ai muốn, ai cho đệ một khúc xương, đệ đã đi theo hăn rồi.”

“...”

“Đệ không cần lờm ta thế, thế nào, hoành thánh ngon không?”

Mặc Nhiên run rẩy, đôi mắt đen của hắn trong màn đêm có vẻ ướt lại lạnh, sau một lúc, hầu kết nhấp nhô: “Sư Minh Tinh... Tim người lại màu đen.”

Sư Muội vẫn cười: “Đen là tim trúng cổ, là tim sinh bệnh rồi, tim ta không bệnh không đau, đương nhiên so với người bây giờ, so với sư tôn bây giờ, cũng là đỏ.”

Y dừng một chút, ngón tay thon dài trứng nồn xoay xoay, đầu ngón tay xuất hiện một đoá hoa cực kỳ diễm lệ. Nụ hoa kia khép lại, vẫn còn chưa nở, cánh hoa màu đen khép chặt, xung quanh loé ngấn quang.

Sư Muội chấp nhất một đoá hoa kia, ghé lại bên mũi người nhẹ.

Hoa tươi mỹ nhân, phong tình vạn chủng lại có nguy cơ tứ phía.

Làm người không rét mà run.

Mặc Nhiên lẩm bẩm: “Đến tột cùng người muốn làm gì...”

Sư Muội nâng mi lên, lông mi nhỏ dài, mắt đào hoa chứa sóng, mang ý cười, y nhìn qua tâm tình rất tốt: “Kỳ thật giải thích với đệ cũng vô dụng, ta chỉ cần thì một chút, đệ rất nhanh sẽ quên hết chuyện đêm nay, chẳng nhớ nổi gì.”

Đoá hoa đen nhỏ nước lên tay y.

“Có điều, nể tình đồng môn, cũng không phải không thể kể cho đệ.” Sư Muội nói, “Đây là mầm hoa Bát Khổ Trường Hận mẫu thân ta nuôi trồng, là ta cực cực khổ khổ vất cả nuôi lớn, nếu không có ai thương thức, sẽ biến mất khỏi hâu thế, ta cảm thấy thật không thú vị.”

“Bát Khổ... Trường Hận?”

“Sư đệ, sống có bát khổ, chết cũng trường hận. Trên đời này có một loại hoa do Ma tộc để lại, phàm nhân rất khó nuôi, tên là Bát Khổ Trường Hận.”

Giọng Sư Muội ôn nhã, “Loại hoa này, khi còn bé phải uống máu người, sau khi nở rộ, cắm rễ sâu vào tim người, hấp thụ lòng lương thiện và ôn nhu, phát sinh thành hiểm ác và cừu hận.”

Y nói, thâm mật vuốt ve ánh hoa khép kín màu đen.

“Trần thế này dù người có tốt tới đâu, chỉ cần trong lòng có một tia bất mãn, đều có thể bị Bát Khổ Trường Hận giục sinh sôi, dần dần... Biến

thành ma đầu giết người không chớp mắt.”

Tròng mắt y loé một tia sáng âm u lạnh như vảy rắn.

Mắt đào hoa xoay chuyển, nhìn thẳng vào Sở Văn Ninh đang đả tọa xuất trần.

Dáng vẻ Mặc Nhiên run sợ: “Người muốn đưa Trường Hận hoa vào lòng sư tôn ư?!”

“Hà tất phải kinh ngạc.” Sư Muội mỉm cười, “Người là đại tông sư đệ nhất thiên hạ, đệ nói xem, nếu người biến thành ma đầu, sức mạnh sẽ lớn tới thế nào đây?”

“Người điên rồi?! Sao người có thể... Sao người lại nhẫn tâm...”

“Người máu lạnh bất cận nhân tình—— không phải đệ nói?” Sư Muội nhàn nhạt, “Ta biết người thành dáng vẻ người ghét nhất, sư đệ, từ nay đệ có thể danh chính ngôn thuận mà hận người, chẳng phải đẹp cả đôi đường ư.”

Da đầu Mặc Nhiên tê rần, cột sống nhanh chóng lan tới từng trận tê dại.

“Người... Hoang đường... Đó là lời ta nhất thời giận dữ, ta không hận người, người mau buông ra, người đừng làm hại người như vậy...”

Sư Muội rất có hứng thú: “Vì sao?”

Vì sao?

Người tốt như vậy, trên bàn Hồng Liên Thuỷ Tạ, tất cả đều là bản vẽ của người, tạo cơ giáp cũng được, vũ khí cũng thế, cũng không phải vì mình, đều vì lo lắng cho an ổn của tánh mạng người khác.

Người thuần khiết, sạch sẽ, như trận tuyết mới đầu mùa đông bay xuống từ không trung.

Tuy rằng người rất nghiêm khắc, có khi bất cận nhân tình, nhưng mỗi lần sẽ cầm lấy tay mình, dạy mình hiểu được chữ nghĩa.

Sẽ bồi mình tập võ, từ ban ngày tới tận đêm tối.

Người nguyện ý nhận mình, từ nay Mặc Vi Vũ không hề lẻ loi hiu quạnh, chỉ có thân nhân giả và hạnh phúc.

Từ nay có một thân phận thật sự.

—— đệ tử của Sở Văn Ninh.

“Người không thể làm hại người...” Mặc Nhiên non nớt, hẳn muốn đánh thức sư tôn, nhưng căn bản không biết nên làm thế nào, hẳn chỉ có thể

bướng bình đứng trước mặt Sở Văn Ninh, “Người không thể biến thành ác quỷ, người tốt như vậy, nếu người khiến người giết kẻ khác... Người sẽ khổ sở.”

Suy nghĩ trong lòng mãnh liệt buồn giận không biết nên biểu đạt thế nào, chỉ có thể dùng lời đau khổ đơn giản nhất chất phác nhất, thậm chí nói năng lộn xộn để khuyên.

Giống như pháp thuật còn chưa kịp học giỏi chưa kịp luyện, chỉ có thể dùng thân mình gây yếu không chịu nổi ngăn cản.

Khiến một người lương thiện giết người là chuyện cực thống khổ.

Trong lửa lớn ở Tuý Ngọc Lô, hắc cũng đã khắc cốt cảm nhận được.

Sư Muội đánh giá hắc, chỉ cảm thấy nực cười không nói nên lời.

“Khổ sở? Đến lúc đó người thành kẻ như vậy, sẽ không khổ sở đâu. A Nhiên, đệ không cần vì vậy mà ưu phiền.”

“Nhưng người vì sao muốn làm vậy?! Vì sao người một hai phải làm người bị thương?!”

Sư Muội lần này không trả lời ngay, y rú mi xuống, ngừng một lát, mới nhàn nhạt nói: “Bởi vì ta có chuyện nhất định phải làm.”

“...”

“Ta cần sức mạnh mạnh nhất, vì ta mà làm.” Sư Muội mím môi, “Đệ sẽ không hiểu được.”

Thiếu niên Mặc Nhiên cơ hồ chỉ có mỗi sức mạnh nhỏ bé đáng thương của mình, cố hết sức thuyết phục bị sư huynh cao thâm khó đoán trước mắt này.

“Sư tôn là người thế nào, người cũng không phải không biết, cho dù... Cho dù người làm vậy với người, cắn nuốt toàn bộ lòng thiện lương trong người, biến người thành một ma đầu giết người, người cũng sẽ không chỉ nghe theo lời người nói, phục vụ người—— Người... Người không làm được đâu.”

“Sao đệ biết ta không làm được?” Sư Muội cười khẽ, “Hừm, quên nói với đệ, đoá hoa Bát Khố Trường Hận này, ta mang vào nửa phần tàn hồn của mình. Chỉ cần trong hoa vui vẻ, sẽ chậm rãi yêu ta, nhất sinh nhất thế, không cách nào giải được.”

Mặc Nhiên sợ hãi: “Người quả thực điên rồi!!”

Sư Muội thông thả ung dung đi tới phía họ. Màn đêm được ánh sét chiếu sáng, nổ âm rung động, chiếu rọi dung nhan khuynh quốc khuynh thành của Sư Muội.

“Tựa như người nói, người tốt như vậy, phục vụ ta, trở thành người của ta, sao lại không thể? Cho dù có biến thành ác mà thì đã sao. Đến lúc đó chỉ với mỗi ta ta nói gì người nghe nấy, lưu luyện si mê ta, chẳng phải tuyệt diệu ư.”

Y biết Sở Văn Ninh sẽ không tỉnh lại vào giờ phút này, cũng sẽ không nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người. Nên y đương nhiên không sợ, dù bận vẫn ung dung nói: “Sư đệ, lui qua bên cạnh đi thôi. Đệ cho rằng chỉ với kẻ vừa mới tu luyện thành linh hạch ban đầu như đệ, có thể chống lại ta à?”

Mặc Nhiên cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không cho.”

Sư Muội chỉ cười, sau đó trong chớp mắt, y thế mà quỷ mị vọt ra sau Mặc Nhiên, tay đã treo ở không trung ngay trên đỉnh phát quan của Sở Văn Ninh, nâng lên đoá hoa màu đen sắp nở.

“A Nhiên, đệ biết vì luyện đoá Bát Khố Trường Hận này, ta đã mất bao nhiêu tâm huyết không? Ta dốc sức, chỉ để chờ ngày sư tôn bế quan này.”

Y hạ thấp mình, gương mặt cơ hồ dán sát lên sườn mặt Sở Văn Ninh.

“Người sắp trở thành lưỡi dao sắc bén của ta, con rối của ta, phải trở thành người của ta rồi. Đệ thì có thể cản được cái gì chứ?”

Hoa hạ xuống.

Mệnh phải đổi.

Chợt nghe thiếu niên lạnh giọng, dốc sức ngăn cản lại.

“Đừng chạm vào người!!”

“Đệ thực sự nực cười.” Sư Muội dần mất kiên nhẫn, “Đệ có biết không...”

“Đổi thành ta đi.”

Chỉ còn lại một lời giữa răng môi như vậy, tiếng sét phá không nơi chân trời, tia sáng xé rách màn đêm.

Sư Muội nheo tròn mắt lại, hỏi: “Gì cơ?”

Cả người Mặc Nhiên đang run rẩy.

Hắn mới nhập môn một thời gian ngắn như vậy, thuật pháp học được ít tới đáng thương, hắn hiểu rõ rằng không ngăn cản được Sư Muội, cũng không

biết nên đánh thức Sở Văn Ninh thế nào.

Hắn tay không tắc sắt, càng không có sở trường.

Chỉ có mỗi huyết nhục.

Nên hắn chỉ có thể nói: “Đổi thành ta đi.”

Sư Muội yên lặng trong chốc lát, mới cười nhạt một tiếng: “Đệ biết đệ đang nói gì không?”

“Ta biết.”

“Bát Khổ Trường Hận Hoa, là mẫu thân ta dốc hết tâm huyết, là ta tách linh hồn mới nuôi lớn được.” Sư Muội đứng dậy, nhìn chăm chăm mặt Mặc Nhiên, “Đệ thì là cái thá gì, đệ mà cũng xứng?”

“Ta...” Tay siết thành quyền, sau hồi lâu, bỗng ngẩng mặt lên, “Ta có lẽ không xứng, nhưng lại thích hợp hơn sư tôn rất nhiều.”

Trong ánh mắt Sư Muội có chút ánh sáng chớp động: “... Chỉ giáo cho?”

“Người nói đoá hoa này sẽ thúc giục cừu hận trong lòng người. Nhưng mà, nếu trong lòng người kia trong sạch, không có chút oán hận nào thì sao?”

Sư Muội im lặng một lát, cười: “Không có khả năng. Mỗi người đều có thù oán trong lòng, cho dù là Bắc Đẩu Tiên Tôn cũng không ngoại lệ.”

Nhưng tay y vuốt ve cánh hoa Trường Hận, sinh ra một tia do dự.

Mặc Nhiên nói không sai, kỳ thật mấy năm nay y cũng nghĩ Sở Văn Ninh có thể trở thành đất ấm cho Trường Hận Hoa không—— nhờ đâu đáy lòng người này chưa từng tồn tại chút oán hận nào thì sao?

Nuôi thêm một đoá hoa nữa lại phải hao phí thời gian và tâm huyết, huống chi linh hồn phân liệt thực sự quá thống khổ, y cũng không muốn trải qua lần hai.

Mặc Nhiên thấy y do dự, liền tiếng lên một bước: “Nhiều năm như vậy, người đã từng thấy sư tôn hận bất cứ kẻ nào chưa?”

“...”

“Người nói Trường Hận Hoa phải cắn nuốt lòng tốt âm áp... Mấy thứ này với người bình thường mà nói, có lẽ không phải tất cả, nhưng hắn là người còn hiểu rõ sư tôn hơn cả ta.”

Mưa rơi càng lớn, vạn mộc hiu quạnh.

“Sư Minh Tịnh, người không sợ người sẽ dần mất đi những ký ức có được, nhưng thứ tốt đẹp đều không thể nhớ, sẽ bị người phát hiện ra manh mối ư?”

Sư Muội bỗng dừng nheo mắt lại.

Con người sâu kín, hình như có rãnh phun nọc lướt qua.

Mặc Nhiên từng bước tới gần y, tim như nổi trống, tiếng sét chói tai, còn vội hơn mưa.

“Ta không biết người muốn làm gì, nhưng mà, nếu người nhất thiết một hai phải có một người hiến tế, đổi thành ta đi.”

“Đệ...”

“Lòng ta có hận, có thể nảy sinh. Ta không có nhiều ký ức thuần túy, cho dù dần dần phai nhạt mất, cũng sẽ không dễ bị người ta phát hiện.”

Mặc Nhiên cố hết sức thuyết phục thanh đao của đao phủ đặt ngược lên trên cổ mình.

“Ta giờ không thể làm được gì, nhưng mà sư tôn và bá phụ đều từng nói ta có thiên chất cao, linh lực nhiều... Ta có thể làm được.”

Hắn run rất nhẹ, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, vẫn kiên trì nói hết.

“Ta có thể thay thế người, trở thành ác ma giết người mà người muốn có.”

“Sư Muội.” Hắn cuối cùng đứng yên trước mặt Sư Minh Tịnh, tia chớp kinh hồng, gió mạnh nổi lên, thổi nghiêng màn mưa, rơi nghiêng vào trong đình.

Từng trận lại từng trận lạnh lẽo.

“Đổi thành ta đi.”

Có lẽ là đánh trúng vào điểm yếu của y, hoặc có thể Sư Muội vốn không xác định được Sở Văn Ninh có thể làm ký chủ cho Bát Khố Trường Hận không, hoặc, năm đó linh lực Mặc Nhiên biểu hiện ra thật sự vô tiền khoáng hậu, thời gian hắn kết thành linh hạch còn nhanh hơn cả Tiết Mông thiên chi kiêu tử, nhanh tới làm người ta đỏ mắt.

Cuối cùng, sau khi Sư Muội cân nhắc mấy lần, cuối cùng vẫn mang nụ hoa đen sắp nở rộ, chôn vào đáy lòng Mặc Nhiên.

Xong tất cả, Sư Muội ngồi bên bàn đá, tay vuốt ve, ánh mắt hơi xuất thần.

Y cũng không lý giải được tới tột cùng là vì sao.

Mặc Nhiên vì sao lại chặn lại một kiếp trong mệnh cho Sở Văn Ninh?
Dùng sinh mệnh, linh hồn, tôn nghiêm và tương lai.

Bọn họ rõ ràng mới chỉ có duyên phận sơ đồ chưa tới một năm như vậy thôi.

Y không hiểu.

Sư Muội nhìn nhụy hoa màu đen dần dần chui vào trong ngực Mặc Nhiên, rõ ràng cánh lá mềm mại như vậy, lại có thể cứng cáp đâm xuyên màu máu thịt của người ta, đâm vào sâu bên trong.

Trong quá trình này, Mặc Nhiên vẫn luôn nhin, không hé răng, cho tới tận khi nhụy hoa như xúc tua dài cổ quái, lặn sâu xuống nước chui vào ngực hẳn, Mặc Nhiên mới rớt cuống nức nở một tiếng, quỳ sát xuống đất.

Thiếu niên trước mặt mình run rẩy, mà Sư Muội cứ lẳng lặng ngồi như vậy, cánh tay ngọc ngà chống cằm, cao cao tại thượng, nhìn Mặc Nhiên co rút trước mặt mình, nôn ra máu trước mặt mình.

“Đau lắm à?”

“Khụ khụ...”

Sư Muội rất có hứng thú, ánh mắt vẫn ôn hoà: “Đau thế nào? Ta chưa từng thi chú này cho người ta, ta thật sự rất tò mò... Sư đệ tốt của ta, cảm giác bị Trường Hận Hoa xuyên tim rớt cuống thế nào?”

Ánh mắt y như xuân thủy lướt qua, chảy tới thân hình Mặc Nhiên nằm trên đất, cuối cùng dừng trên đốt ngón tay tái nhợt của Mặc Nhiên.

Ngón tay Mặc Nhiên vô thức siết trên đất, đầu ngón tay bị cào rách, kéo dài thành từng vệt từng vệt máu.

“Đau hơn cả moi tim ư?”

Mặc Nhiên không trả lời y.

Đau là thật, nhưng... So với đau khổ trên bãi tha ma ở Lâm Nghi năm đó còn đỡ hơn rất nhiều.

So với việc trơ mắt nhìn người thân chết trước mặt mình, còn ổn hơn rất nhiều.

So với tự tay đào đất lên, mang cốt nhục mai táng, còn tốt hơn rất nhiều.

“Khi xưa, không thể bảo vệ tốt cho mẹ, giờ rớt cuống có thể... Có thể bảo vệ tốt được cho sư phụ.”

Ánh mắt dần tan rã, hẩn lẩm bầm như vậy.

Những hồi ức đẹp nhất cứ nhạt đi từng chút, những ký ức thuần khiết không dơ bẩn trong quá khứ càng ít đi, trước mắt hẩn hiện lên kỳ ức tốt đẹp ít tới đáng thương——

Năm kia có người bố thí cho hẩn và mẫu thân một chén canh nóng.

Lão nông phu đã từng mời họ vào nhà sưởi ấm trong đêm tuyết lạnh giá, sưởi ấm nghỉ ngơi.

Hài tử cùng ăn xin giống nhau, chia cho hẩn nửa cái bánh nhân thịt nhạt được.

Đoạn Y Hàn nắm tay hẩn, dắt hẩn qua đê dài đầy chuồn chuồn bay múa trong thu...

Không hận, không đau khổ, không có không cam lòng, không thấp thỏm, không lệ khí.

Hết thủy đều bình thản.

Thuần túy tốt đẹp nhất.

Hẩn thấy mình dưới hoa đăng cẩn thận thêu khăn tay hải quan, thấy mình chống cằm trước bàn đá, cười nhìn sư tôn ăn bánh trung thu, hẩn thấy dưới ánh trăng ấm áp, mình lần đầu tiên mang lê hoa bạch cho sư tôn.

Những ký ức này, từ đây đều phai nhạt.

Không bao giờ còn nhớ rõ...

Từ đây cừu hận nảy sinh, những ký ức về chuyện cũ ôn nhu xưa cũng thay đổi đáng vè.

Từ đây nhiệt huyết trong lòng hẩn tắt ngấm, không còn lửa. Xuân thủy trong mắt hẩn đóng băng, kết thành băng lạnh lẽo.

Từ đây, hẩn đi ngược lại với lời mẫu thân.

Đoạn Y Hàn nói: “Phải báo ân, đừng mang thù.”

Rốt cuộc không làm được.

Không biết lấy sức từ đâu ra, hẩn nhịn lại cơn đau như xé rách lục phủ ngũ tạng, lưng lay muốn đứng lên—— lão đảo, lại không đứng được, hẩn quỳ, bò, đến cuối cùng đầu tới linh hồn cũng đang run rẩy, lại vẫn phủ phục, bò tới trước Sở Văn Ninh.

“Sư tôn...”

Hắn run run nức cười giãy giụa, mấp máy.

Sư Muội tưởng hắn định làm gì, cuối cùng lại phát hiện thiếu niên này chỉ đánh dùng hết toàn lực, dùng hết nhiệt huyết cuối đời và cảm ơn, dập đầu

Nước mắt rơi xuống.

“Sư tôn, ta rất nhanh... Sẽ làm người thất vọng...”

Mưa đêm lất phất.

“Ta rất nhanh, sẽ không nhớ được người tốt, ta không bao giờ có thể... Không thể học thuật pháp của người cẩn thận... Người sẽ chán ghét ta, căm hận ta...”

Hắn đánh khóc, nói ra hết những lời lương thiện cuối cùng cần nói.

Nhưng Sở Văn Ninh không nghe được.

Y ở ngay trước mặt hắn, không thể nghe được gì cả.

“Thực xin lỗi, ngày đó ta hái hoa là vì muốn tặng cho người. Sư tôn, hôm nay ta tới, vốn là... Ta định đợi người tỉnh, xin lỗi người, những lời trong lòng, đều... Đều nói cho người.”

Tiếng khàn khàn như lời cắt huyết nhục từ cổ họng ra.

“Sư tôn, cảm ơn người không chê ta, nguyện ý nhận ta...”

“Ta thật sự, thật sự.”

Tim bỗng run rẩy, đáy mắt hiện lên một tầng máu đỏ. Đó là dấu hiệu Bát Khổ Trường Hận Hoa bắt đầu mọc rễ, cũng là chung tình quyết bắt đầu có hiệu lực.

Trán nổi gân xanh, ngã mạnh lên đất, nghiền mặt đất.

Khóc không thành tiếng.

“Ta thật sự, thật sự thích người.”

Sư Muội nhẹ thở dài, biểu tình như thú vị, lại như thương hại.

Chẳng qua y thương hại cũng được, thú vị cũng thế, đều nhàn nhạt, chẳng gì làm y động lòng được.

Cuối cùng y đi tới, bẻ cằm Mặc Nhiên qua, nhìn đôi mắt dần hỗn loạn của Mặc Nhiên, nhẹ giọng hỏi: “Đến, sư đệ, nói cho ta, giờ đệ có mong muốn gì?”

“Mong muốn...”

Mong muốn gì?

Sắc thu Lâm Nghi, trước Thông Thiên Tháp.

Đoạn Y Hàn đang cười, Sở Văn Ninh rũ mắt.

Tuân Phong Nhược tỷ tỷ của nhạc phường để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ nhỏ, trong mắt loé ánh sáng nóng bỏng mà kích động, nàng nói với hắn: “A Nhiên, tỷ sắp đủ tiền chuộc thân rồi đó, tỷ đưa đệ đi, chúng ta rời khỏi nơi này, tỷ tỷ đưa đệ đi hưởng ngày lành.”

Mặc Nhiên trong mê man, vẫn cố hết sức níu kéo cành lá hương bồ ký ức đang dần tan đi.

Hắn lẩm bẩm: “Mong muốn báo ân... Không... Mang thù...”

Sư Muội lắc đầu, lại đợi một lát.

Hỏi lại: “Mong muốn thế nào?”

Mặc Nhiên khàn khàn chấp nhất: “Mong... Một ngày kia được chết trong tay sư tôn.”

Sư Muội sững sốt một lát, tiện đà cười: “Chết trong tay sư tôn?”

“Ta không muốn làm ma đầu... Ta không muốn xuống địa ngục...” Hắn lộn xộn, nỉ non lặp đi lặp lại, “Ta không muốn chỉ nhớ mỗi hận, sư tôn...”

Hắn thế mà tránh khỏi tay Sư Muội, quỳ sát trước mặt Sở Văn Ninh, gần như gào khóc. Hai mắt hắn đỏ đậm, ý thức ngày càng hỗn loạn.

“Giết ta đi.”

Đến cuối cùng, duy nhất lặp lại, chỉ có một nguyện vọng.

“Ngày đầu tiên ta làm chuyện ác... Xin người, xin người... Giết ta đi.”

Mưa to giàn giụa, cắn nuốt hết bóng đêm mênh mang, thiếu niên như thú bị nhốt nghẹn ngào than khóc. Sấm giập đùng đùng, rừng trúc hiu quạnh, hoa sen trong Hồng Liên Thủy Tạ một đêm úa tàn, rơi vào trong hồ.

Sống có bát khổ, chết có trường hận.

Trước khi mất đi ý thức, Mặc Nhiên vươn bàn tay run rẩy, giữ góc áo Sở Văn Ninh, hắn ngẩng đầu lên, nỉ non: “Sư tôn... Người... Để ý ta đi... Người để ý ta đi... Được không...”

Người để ý ta đi.

Bao nhiêu cực khổ và nén hận trên đời này, đều bị nước mưa chảy xiết và tiếng gió che mất?

Qua hai đời, rốt cuộc Sở Văn Ninh quay đầu biết được chuyện cũ, ngày hôm sau nhớ mang máng, một ngày rã rời kết thúc, miên man nghĩ trong khi tỉnh.

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu vào đình trúc, trong nhà thuỷ tạ ngập hải đường và sen đỏ đã úa tàn, mùi thơm như ngày đầu, rất nhanh thành bùn đất.

Mưa đã tạnh, Sở Văn Ninh chớp chớp mắt, quay đầu thấy Sư Muội đứng bên bàn trà, hơi nước lượn lơ dăng lên, mặt mày Sư Muội túm mĩm ôn hoà như vậy, thấy y tỉnh, Sư Muội cười.

“Sư tôn.”

“Sao còn chưa đi nghỉ? Người canh ba ngày rồi, đổi cho Mặc Nhiên đi.”

Chung trà rót ra, nước nóng màu hổ phách tràn đầy tâm sự.

Sư Muội dâng trà cho y, mỉm cười nói: “Hôm nay vẫn để ta canh cho sư tôn thôi, A Nhiên tính tình trẻ con, trong lòng vẫn còn chưa hết giận nữa.”

Sở Văn Ninh ngẩn ra một chút: “Hắn không tới?”

Sư Muội rũ mi, lông mi đen dài mềm mại như tấm rèm, như nhụy hoa vàng nộn cuốn lại đầu xuân, y “Dạ” một tiếng, nói: “Không tới, đến Tàng Thư Các, giúp tôn chủ xếp sách rồi ạ.”

Sở Văn Ninh có một chớp mắt như vậy thất thần buồn bã.

Y vốn định mượn cơ hội hai người ở chung, nói một câu về chuyện Mặc Nhiên hái hoa cho cẩn thận, ngày ấy mình cuối cùng cũng nghiêm khắc quá mức rồi...

Y chưa bao giờ gặp chuyện đồ đệ phạm giới, xong chuyện ngấm lại, cũng cảm thấy trách phạt quá tàn nhẫn.

Nhưng Mặc Nhiên còn chẳng muốn gặp y, bề quan cũng không muốn tới bồi y.

Sở Văn Ninh khép mắt lại.

“Sư tôn, uống trà đi.”

Thật lâu sau, y đáp, nhận chén trà trong tay Sư Muội, thơm ngát đầy ắp, thổi nhẹ làn khói mỏng, uống một ngụm.

Trà quá đầy, lúc nhận lấy nhỏ lên trên y phục.

Sư Muội thận trọng như phát, nhìn thấy, cười: “Ta có khăn.”

“Không cần mượn của người.” Sở Văn Ninh lấy một chiếc khăn trắng thêu hải đường ra, cúi đầu lau vệt trà chưa khô.

“Khăn tay thật đẹp, nhìn qua như mua tấm tốt nhất trong trấn vậy.” Sư Muội ôn nhu nói, “Sư tôn tự đi mua ạ?”

Có giây lát như vậy, Sở Văn Ninh muốn nói, không phải, là Mặc Nhiên đưa.

Là hần thêu.

Lễ bái sư cho ta.

Nhưng tâm tình không tốt, cũng không muốn nói, cảm thấy lời của mình như vậy, có chút cảm thấy thẹn không tên.

Nên trầm mặc trong chốc lát, Sở Văn Ninh cũng chỉ rầu rĩ mà “Ừ” một tiếng, gấp khăn cẩn thận, cất vào vạt áo.

Cất khăn xong, y khe khẽ thở dài.

Một ngày kia, ánh mặt trời sáng lạn, tối qua gió rét mưa sa làm hồ sen nghiêng ngả, lá sen dính lên bờ hồ.

“Đêm qua mưa lớn lắm à?”

Sư Muội châm trà, nghe vậy đầu ngón tay ngừng lại, ánh mắt sâu thẳm: “Dạ?”

Sở Văn Ninh chuyển ánh mắt sang hồ ngào ngạt hương thơm, nhàn nhạt: “Hoa tàn hết rồi.”

Sư Muội lại cười, đặt chung trà xuống cẩn thận, sau đó vân đạm phong khinh nói: “Đêm qua bão lớn, ầm ỹ một trận, liền ngừng. Hôm nay thời tiết sẽ đẹp, chờ lát nữa đất khô chút, ta quét sạch hoa rơi trong viện liền.”

Sở Văn Ninh không nói gì nữa.

Ánh bình minh sáng lạn trên không trung, lộng lẫy như gấm, nhìn ra xa, vạn dặm trời cao như trong veo, khi mặt trời mới mọc ở phía đông, ánh sáng vàng lộng lẫy tán loạn.

Quả thật.

Đó là một ngày nắng rực rỡ hiếm có.

[Husky] Chương 279: [Tử Sinh Đình] Quảng đời còn lại gửi vào đêm tuyết

Edit: Bububble

Nam Bình u cốc.

Đêm đã khuya, tuyết rơi trắng xóa bên ngoài gian nhà tranh.

Mấy ngày nay, thương thế của Mặc Nhiên ngày càng trở nặng, kể cả Sở Văn Ninh dùng Hoa Hồn Hiến Tế thuật chữa thương cho hắn, hiệu quả cũng gần như chẳng thấm vào đâu.

Ban chiều, hắn mơ mơ hồ hồ tỉnh lại một lần nhưng ý thức vẫn không thanh tỉnh. Khẽ mở mắt, nhìn thấy Sở Văn Ninh, hắn cũng chỉ khóc, hắn nói xin lỗi, lại nói không cần đi, từng câu từng chữ lộn xộn lặp đi lặp lại, cuối cùng khóc không thành tiếng.

Hắn vẫn đang nằm mơ, vẫn triền miên trong những tháng năm rung chuyển bất an đầy biến động.

Hắn trong chốc lát cho rằng mình vừa mới được Tiết Chính Ung nhặt về, trong chốc lát lại cho rằng mình đang đau khổ mất đi Sở Văn Ninh năm năm kia.

Thứ duy nhất hắn mộng không đến là những ký ức đã bị Bát Khố Trường Hận Hoa đoạt mất. Mơ không tới những nỗ lực của hắn, tất cả những sự bảo vệ, tất cả những hồn nhiên vốn dĩ hắn phải được sở hữu.

“Mặc Nhiên...” Tay bưng một chén cháo vừa nấu, Sở Văn Ninh bước tới bên giường.

Cháo nấu miễn cưỡng có thể vào miệng, là thuộc về tay nghề kiếp trước.

Y ngồi xuống bên giường, nâng tay lên chạm khẽ vào trán Mặc Nhiên.

Nóng đến lợi hại.

Y gọi hẩn, nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh. Sở Văn Ninh liền chờ, chờ đến khi cháo dần dần nguội ngắt, dần dần lạnh băng. Y cảm thấy không thể để như vậy, lại đem cháo đi đun cách thủy.

Y không biết khi nào Mặc Nhiên sẽ tỉnh, nhưng khi tỉnh sẽ lập tức có đồ ăn. “Là cháo gà người thích nhất.” Sở Văn Ninh nhẹ giọng nói, linh lực rót vào tim hẩn vẫn luôn không hề gián đoạn, nhưng Mặc Nhiên vẫn chưa từng tỉnh lại.

Vẫn chưa tỉnh lại, nghĩa là linh lực vừa đứt, có lẽ hẩn sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Căn bản không có khả năng cứu trở về.

Nhưng mà không cam lòng, sao có thể cam tâm!

Mặc Nhiên còn sống, hẩn còn có hơi thở dù là vô cùng mỏng manh. Mấy ngày này, nhật nguyệt sớm chiều, Sở Văn Ninh túc trực ở bên cạnh hẩn, nhìn lồng ngực hẩn vẫn phập phồng, liền cảm thấy còn có hi vọng, tất thấy đều còn có thể quay đầu lại.

Tất thấy vẫn còn kịp.

Sở Văn Ninh nhớ rõ có một đêm, Mặc Nhiên mơ mơ màng màng tỉnh lại. Lúc ấy trong phòng không thắp đèn, Mặc Nhiên cứ ngơ ngơ ngác ngác nhìn giá cắm nến, đôi môi khô nứt nẻ mấp máy.

Y lúc ấy thực kích động, vội nắm lấy tay Mặc Nhiên, hỏi hẩn: “Người muốn nói gì?”

“... Đèn...”

“Cái gì?”

“... Đèn... Muốn đèn...” Mặc Nhiên nhìn giá nến mà chính mình không có cách nào để thắp lên kia, nước mắt đã chảy xuôi trên gương mặt, “Muốn đèn sáng lên...”

Trong chớp mắt, thời khắc đan xen.

Phảng phất quay trở lại năm đó, thời điểm vừa mới bái sư. Mặc Nhiên bị bệnh, thiếu niên nhỏ gầy nằm co cụm trên giường, mê man choáng váng.

Lúc Sở Văn Ninh tới thăm hẩn, hẩn nhỏ giọng nức nở gọi mẹ.

Không biết phải dỗ dành thế nào, Sở Văn Ninh đành ngồi bên giường, do dự nâng tay lên sờ sờ trán thiếu niên.

Hài tử nhỏ gầy vừa khóc vừa nói: “Tối quá... Toàn là bóng tối... Mẹ... Ta muốn về nhà...”

Cuối cùng, là Sở Văn Ninh thắp lửa lên giá cắm nến. Ánh lửa chói lọi chiếu sáng bốn vách tường, cũng chiếu sáng gương mặt Sở Văn Ninh. Tựa hồ như cảm nhận được nguồn sáng ấm áp, hài tử còn đang phát sốt cao mở to đôi mắt đen nhánh vẫn còn đọng nước mắt.

“Sư tôn...”

Sở Văn Ninh nghe được, thay hắt dèm góc chần, thanh âm trầm thấp nghe thật ôn nhu: “Mặc Nhiên, đèn sáng rồi... Người không phải sợ.”

Nhiều năm trôi qua, ngọn đèn cô độc lại một lần nữa lung linh sáng lên. Quầng sáng ấm áp lan tràn khắp gian nhà tranh, xua tan bóng tối lạnh lẽo vô tận.

Sở Văn Ninh vỗ về vuốt tóc hắt, thanh âm khàn khàn gọi hắt: “Mặc Nhiên, đèn sáng rồi.”

Y muốn tiếp tục nói, người không phải sợ.

Nhưng mà yết hầu nghẹn ngào, rốt cuộc nói không nên lời. Sở Văn Ninh cố ép chính mình không được rơi nước mắt, cuối cùng cũng không chịu được, tay vẫn đặt trên trán Mặc Nhiên, vỡ òa nước mắt: “... Đèn sáng, người tỉnh lại, được không?”

“Người để ý ta, được không...”

Hoa đèn giọt nến mệnh mang như trong cõi mộng. Nơi gian nhà tranh, một ngọn đèn vẫn luôn lập lòe, từ khi hoa quang rực rỡ, cho đến khi dầu hết đèn tắt.

Sau đó, ánh mặt trời lại rạng rỡ, phía chân trời ngoài cửa sổ bừng lên sắc trắng tinh khôi. Dùng một ngọn đèn lại có thể đánh thức thiếu niên ngủ say năm năm tháng tháng. Nhưng tất cả đã qua rồi.

Không bao giờ có thể quay đầu lại

Lại ba đêm nữa.

Khoảng thời gian này Sở Văn Ninh mỗi ngày đều túc trực bên giường hắt, chiếu cố hắt, chăm sóc hắt, truyền linh lực cho hắt, cũng kể cho hắt nghe những sự tình mà chính hắt đã phai nhạt.

Một chiều hoàng hôn, tuyết lớn đã ngừng, ngoài cửa sổ thấp thoáng bóng hồng nhật. Ánh tà dương lấp lánh rải những giọt vàng vắn vương lên vạn vật. Có con sóc nhảy qua những cành cây còn đọng tuyết khiến những quả lê trắng đung đưa, tuyết cũng theo đó như mưa rào rào rơi xuống mặt đất.

Nam nhân nằm trên giường bị ánh sáng dịu dàng đánh thức, gương mặt tái nhợt tiêu tụy dưới nắng chiều dường như lại thêm phần huyết sắc. Hắn khẽ chớp mắt, con ngươi hơi dao động —— Rồi sau đó, dường như hoàng hôn sắp tàn, màn đêm buông xuống, hắn chậm rãi mở bừng mắt.

Sau mấy ngày hôn mê liên miên thập tử nhất sinh, Mặc Nhiên rốt cuộc cũng tỉnh.

Hắn mở to mắt, ánh mắt vẫn mờ mịt không có tiêu cự, thẳng đến khi thấy Sở Văn Ninh mặt mày thiếp đi bên giường.

Mặc Nhiên cất giọng khàn khàn mà thăm thò: “Sư tôn...”

Hắn nằm sâu trong chăn, ý thức chậm rãi quay về. Hắn mơ hồ nhớ lại lúc nửa tỉnh nửa ngủ mê man, Sở Văn Ninh lập đi lập lại nói với hắn những lời đó.

Một chén rượu Trung thu, khăn tay thấm hải đường,... Còn có một năm kia ở Hồng Liên Thủy Tạ, hắn xả thân thay y gieo Bát Khố Trường Hận hoa.

Là mộng sao?

Có phải hắn quá khao khát được cứu rồi nên mới mơ thấy Sở Văn Ninh cùng hắn nói những chuyện xưa? Có phải hắn quá hy vọng được quay đầu lại nên mới mơ thấy Sở Văn Ninh nguyện y khoan dung hắn, nguyện ý thứ tha hắn?

Hắn nghiêng mặt, vươn tay muốn chạm đến nam nhân đang say ngủ bên giường kia. Nhưng đầu ngón tay chưa chạm tới đã vội rụt trở về.

Hắn sợ một khi chạm vào, mộng liền vỡ nát.

Hắn vẫn như cũ ở Thiên Âm Các, vẫn như cũ quỳ gối ở Sám Tội Đài, phía dưới là sơn hô hải gọi quần chúng. Hắn lẻ loi mà quỳ gối trước vạn người, những người đó trong mắt hắn cuối cùng đều biến thành những gương mặt mơ hồ, thành những oan hồn từng chết trong tay hắn, gào thét chói tai cười đến man rợ muốn lấy mạng hắn.

Không có người cần hắn, không có người cứu hắn.

Là hẩn mặt dày vô sỉ, là hẩn lòng lang dạ thú, là hẩn điên cuồng tàn bạo, là hẩn ảo giác Sở Văn Ninh sẽ đến —— Là hẩn bị moi tim quá đau đớn, ảo giác nhân gian cuối cùng chìm trong lửa đỏ.

Giả, tất cả đều là giả.

Trước nay không hề có người chặt đứt thiết khóa, trước nay không hề có người ôm chặt hẩn, trước nay không hề có người ngự gió mà đến, trước nay không hề có người dẫn hẩn về nhà.

Lông mi run rẩy, đôi mắt ngập nước nhìn chăm chăm bóng hình Sở Văn Ninh mơ màng ngủ. Hẩn không dám chớp mắt, cho đến tận lúc đôi mắt mờ nhòe mờ lung, cho đến tận lúc nước mắt rơi xuống.

Sở Văn Ninh ảnh ngược vỡ tan thành ngàn vạn điểm hoa quang, hẩn hốt hoảng kiếm tìm mộng đẹp của hẩn.

Mộng vẫn còn đây.

Mặc Nhiên vô lực nằm trên giường, lông mi ướt át, cổ họng nghẹn ngào, nước mắt không ngừng chảy xuống từ khóe mắt... Lồng ngực rất đau, máu vẫn không ngừng thấm ra bên ngoài. Hẩn sợ sẽ đánh thức giấc ngủ ngắn ngủi của Sở Văn Ninh, liền cắn chặt môi không phát ra một tiếng động mà khóc thút thít.

Hẩn tỉnh, nhưng thân thể hẩn lại vô cùng rõ ràng. Hẩn biết tất cả chỉ là tạm thời, là hồi quang phản chiếu* mà thôi!

**Hồi quang phản chiếu: hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.*

Cũng là trời cao cuối cùng cũng đối với hẩn rủ lòng thương.

Mặc Vi Vũ hẩn lo sợ hơn nửa đời, điên cuồng cả đời. Đây tay máu tanh ác danh khó thoát, đến cuối cùng mới bị tuyên án giáng tội. Bởi vậy hẩn cảm thấy thực mờ mịt, thậm chí có chút thấp thỏm.

Hẩn không biết đây là may mắn hay bất hạnh.

Bất hạnh là sống hai đời.

May mắn là quãng đời còn lại ngắn ngủi nhưng an bình.

Nhưng quãng đời còn lại kéo dài bao nhiêu lâu nữa? Một ngày? Hai ngày?

Đó là hẩn lấy mệnh đổi lấy ngày lành!

—— Là quãng thời gian an bình hẩn chưa bao giờ có được.

Sau hăn lại nghe được động tĩnh Sở Văn Ninh thức tỉnh. Hăn cuống quýt lau nước mắt, hăn không muốn sư tôn thấy hăn đang khóc.

Mặc Nhiên quay đầu, nhìn người bên giường lông mi run rẩy, nhìn người bên giường mắt phượng mở lớn, nhìn người bên giường trong mắt phản chiếu hình ảnh của chính mình.

Ngoài cửa sổ Kim Ô* lặn, Bắc Đẩu chuyển.

**Kim Ô: mặt trời*

Hăn nghe thấy Sở Văn Ninh thảng thốt gọi nhẹ một tiếng: “Mặc... Nhiên?” Thanh âm kia trầm thấp mà ôn nhu, như mầm xuân nảy lên khỏi mặt đất, băng chảy tuyết tan, lại như rượu nấu trên bếp than hồng nhè nhẹ tỏa ra từng đợt hơi men sưởi ấm cõi lòng. Đó là thanh âm mà hăn cả đời này không thể quên được. Mặc Nhiên trầm mặc trong chốc lát, rồi sau đó gương mặt giãn ra, khóe môi vẽ nên một nụ cười.

“Sư tôn, ta tỉnh rồi.”

Đêm khuya tĩnh lặng không gió không tuyết, quãng đời còn lại thênh thang vô tận.

Một đêm này, Nam Bình Sơn thâm cốc, cuối cùng Mặc Nhiên cũng chờ được khoảng thời gian nhẹ nhàng ấm áp nhất suốt hai đời nhân sinh. Hăn tỉnh, khóe mắt Sở Văn Ninh thấp thoáng kinh hi cùng bi thương hăn đều thấy được. Hăn tỉnh, dựa người vào thành giường, Sở Văn Ninh nói cái gì làm cái gì, Sở Văn Ninh kể với hăn những hiểu lầm và từng chuyện đã qua. Đối với hăn mà nói đều không còn quan trọng nữa.

Hăn chỉ nghĩ làm sao kéo dài một chút, lâu hơn một chút.

“Để ta xem lại miệng vết thương.”

“Không cần đâu.” Mặc Nhiên cười cười nắm lấy tay Sở Văn Ninh, đặt lên môi mình hôn khẽ, “Ta không có việc gì.”

Vài lần cự tuyệt, Sở Văn Ninh liền nhìn hăn, tựa hồ bỗng nhiên minh bạch điều gì, trên mặt huyết sắc từng chút một rút mất.

Mặc Nhiên vẫn duy trì thanh âm nhu hòa, bình tĩnh nói: “Thật sự không có việc gì.”

Sở Văn Ninh không trả lời, một lát sau, y đứng dậy đi đến bên bếp lửa. Lửa đã tắt, y đứng trước mặt Mặc Nhiên, chậm rãi khơi lên ngọn lửa.

Lửa lại bùng lên, lấp lánh rực rỡ sưởi ấm cả gian nhà. Nhưng Sở Văn Ninh không quay đầu lại, y vẫn như cũ lấy cặp gắp than gạt những thứ linh tinh ra ngoài, không còn gì lại gảy gảy từng thanh củi.

“Cháo...”

Cuối cùng, y khăn khăn mở miệng.

“Cháo vẫn luôn ủ, chờ người tỉnh lại.”

Mặc Nhiên yên lặng một lát, rũ mắt cười: “... Đã lâu không được nếm cháo Văn Ninh nấu, đời trước người đi rồi, ta liền không ăn cháo nữa.”

“Nấu không ngon.” Sở Văn Ninh nói, “Ta vẫn là, đại khái... Vẫn là miễn cưỡng có thể vào miệng...” Âm cuối của y có chút run rẩy, tựa hồ không nói nổi nữa.

Sở Văn Ninh ngừng một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Ta lấy cho người một chén.”

Mặc Nhiên đáp: “... Được.”

Trong phòng ấm áp vô cùng. Đêm đen buông xuống, bên ngoài tuyết lại rơi từng đợt đứt quãng.

Mặc Nhiên bưng chén cháo, thật cẩn thận mà uống, uống mấy ngụm lại liếc mắt nhìn Sở Văn Ninh một cái, sau đó cúi đầu uống mấy ngụm nữa, lại liếc mắt nhìn Sở Văn Ninh một cái.

Sở Văn Ninh hỏi: “Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không.” Mặc Nhiên nhẹ giọng đáp, “Ta chỉ là muốn... Muốn nhìn người nhiều thêm một chút.”

“...” Sở Văn Ninh không hé răng, dùng chủy thủ bạc xiên cá nướng trên bếp. Y lấy xiên cá ra, bắt đầu cắt phần thịt cá trắng như tuyết.

Trước kia y ăn cái gì cũng đều là Mặc Nhiên chiêu cố.

Bây giờ thì ngược lại.

Y đưa thịt cá đã cắt cho Mặc Nhiên, nói: “Chờ nguội bớt rồi ăn đi.”

Mặc Nhiên liền nghe lời đưa lên miệng ăn.

Nam nhân này dựa vào thành giường, cả người bọc chăn bông, có vẻ không cao lớn đĩnh bạt như ngày thường. Ánh lửa bập bùng chiếu rọi lên khuôn mặt hắc, quả thật còn rất trẻ.

Lúc này Sở Văn Ninh mới bỗng nhiên ý thức được, kỳ thật Đạp Tiên Quân cũng thế, Mặc tông sư cũng vậy, đều nhỏ hơn y mười tuổi.

Lại phải trải qua nhiều đau khổ đến vậy.

Mặc Nhiên uống cháo xong, chọc chọc một miếng cá ngon nhất lên định đưa cho Sở Văn Ninh ăn, lại sửng sốt một chút: “Sư tôn, người làm sao vậy?”

Sở Văn Ninh cúi đầu, hốc mắt ửng đỏ. Y bình ổn lại tâm tình, lúc này mới nhàn nhạt đáp: “Không có gì, ngẫu nhiên cảm phong hàn thôi.”

Y sợ nếu cứ ngồi như vậy sẽ không thể không chế được chính mình, bèn đột ngột đứng dậy: “Ta đi xem xét xung quanh một lát, người ăn xong rồi nghỉ ngơi sớm chút. Chờ đến khi vết thương tốt hơn, ta mang người trở về Tử Sinh Đình.”

Hai người bọn họ đều biết cái gọi là chuyển biến tốt đẹp chẳng qua chỉ là hồi quang phản chiếu, quãng thời gian bình lặng an ổn này sớm đã chẳng còn nhiều.

Vậy mà lại muốn nói đến ngày mai, bàn chuyện tương lai. Như thế muốn đem vài thập niên dồn dập nhét vào một thời điểm, đem toàn bộ vật đổi sao dời sau này đều gói ghém vào một đêm tuyết rơi đầy trời này.

Sở Văn Ninh rời đi không lâu, Mặc Nhiên ngồi thần thờ trước bếp lửa trong chốc lát. Sau đó hần cởi áo, cúi đầu nhìn vết sẹo dữ tợn trên ngực mình.

Hắn bỗng nhiên phát giác, cảm thấy mình thật cô quạnh.

Đêm tuyết Nam Bình.

Bên ngoài tuyết rơi mỗi lúc một dày. Mặc Nhiên chẳng biết khi nào chính mình sẽ kịch liệt chuyển biến xấu, cũng không biết sinh mệnh đến bao giờ sẽ lụi tàn. Hắn ghé vào mép giường nhìn tuyết bay lả tả phía sau khung cửa, bên tai đều là tiếng gió thét gào. Hắn bỗng nhiên cảm thấy nhân sinh chính mình tựa như một cơn gió, chuyện ngày hôm qua đều bị bỏ lại phía sau.

Kỳ thật đời trước cũng thế, đời này cũng vậy, luôn có những người thông minh xuất chúng mưu hoa, đánh cờ.

Sư tôn cũng vậy, Sư Muội cũng thế, bọn họ một người muốn bảo vệ hắn, một người muốn hại hắn, nhưng cả hai đều có tính toán của riêng mình,

ngay cả khi đến cuối cùng trời xui đất khiến không thể thành công nhưng bọn họ đều nhìn xa trông rộng.

Mặc Nhiên không giống bọn họ, hắn chỉ là loại khuyến đại đột muốn chết, không có tâm tư vòng vo Tam quốc, cũng chẳng biết phải thận trọng từng bước, làm sao để hạ quân cờ xuống một cách hoàn mỹ. Hắn chỉ biết thành thành thật thật giữ lấy người mình yêu, chẳng sợ bị đánh đến da tróc thịt bong, thương đến xương cốt, vẫn bướng bỉnh đứng trước mặt người kia, vĩnh viễn không rời.

Loại người này nói một cách hoa mỹ thì là dũng cảm.

Nói khó nghe, là ngu.

Người ngu ngốc bây giờ đang nằm cạnh khung cửa sổ, lông mi khẽ rung, chợt nhìn thấy bên gốc hoa mai là một bóng dáng quen thuộc.

Sở Văn Ninh chẳng hề đi xem xét xung quanh, đây chỉ là cái cố thôi.

Y đứng dưới tàng cây, khoảng cách quá xa, tuyết lại quá lớn, Mặc Nhiên không thấy rõ bất kỳ biểu tình gì trên mặt y, chỉ thấy bóng dáng xa xăm mơ hồ. Đứng đơn độc giữa tuyết lớn trắng trời, y vẫn không hề nhúc nhích.

Y đang suy nghĩ cái gì?

Y có lạnh không?

Y...

“Sư tôn.”

Sở Văn Ninh đang thất thần đứng trên nền tuyết, nghe gọi giật mình quay đầu lại. Trong bóng tối thăm thẳm, giữa màn tuyết mênh mông, thanh niên hắc y mang theo chăn bông, chẳng biết từ khi nào đã ở phía sau y.

Sở Văn Ninh cả kinh, lập tức nói: “Sao người lại ra đây? Người ra làm cái gì? Người mau quay ——”

“Vào” còn chưa kịp thốt ra, một trận ấm áp đã bao quanh y.

Mặc Nhiên mở chăn, tối tăm cùng ấm áp theo đó đột ngột lan tràn, hắn ôm Sở Văn Ninh vào trong chăn.

Hai người đứng dưới gốc mai. Chăn bông đã lâu không dùng, phảng phất mang theo mùi thời gian. Bên ngoài tuyết lớn gió to dường như chẳng mấy may ảnh hưởng đến bọn họ.

Trong sự ấm áp cùng tăm tối, Mặc Nhiên ôm chặt y: “Người đừng suy nghĩ nhiều, tuy rằng những sự tình mà sư tôn nói ta đều không nhớ rõ, nhưng mà...”

Hắn dừng một chút, đặt môi hôn lên trán Sở Văn Ninh, sau đó mới nhỏ giọng nói: “Nhưng nếu hiện tại sự tình lặp lại một lần nữa, ta vẫn sẽ làm như vậy.”

“...”

“Hơn nữa.” Hắn mở chăn bông, quờ quạng nắm được bàn tay lạnh buốt như băng của Sở Văn Ninh, “Sư tôn cũng không cần cảm thấy dẫn vật. Kỳ thật ta nghĩ Sư Muội nói không sai, Bát Khố Trường Hận hoa chỉ là đem những ý niệm chôn sâu trong lòng ta phơi bày ngoài ánh sáng, biến nó thành sự thật mà thôi.”

Mười ngón tay đan vào nhau, siết chặt.

Mặc Nhiên nhăn trán: “Trong lòng ta vốn dĩ có rất nhiều thù hận, chẳng qua khi còn nhỏ không phát tiết ra. Tàn sát Nho Phong Môn... Ta có nghĩ tới. Bá chủ thiên hạ, ta cũng từng vọng qua. Nói tiếp cũng thật nực cười, thời điểm năm sáu tuổi trốn trong phòng, ta từng ảo tưởng một ngày chính mình có thể hô mưa gọi gió rải đậu thành binh*. Đó đều là những ý niệm của ta, không có ai áp đặt cả.”

**Rải đậu thành binh: Cách viết khác “Sái đậu thành binh”, “Tát đậu thành binh”,... là một phép thuật của nhiều Tông pháp Đạo Gia của Trung Quốc. Phép thuật này là rải những hạt đậu được yểm phép của thầy pháp xuống đất, sau khi rơi xuống đất những hạt đậu biến thành binh lính, tùy việc mà thầy pháp sai khiến có thể biến nó thành Thủy Binh, Hỏa Binh, Mộc Binh.*

Hắn vuốt ve gương mặt Sở Văn Ninh: “Vậy mới nói, nếu lúc trước trúng cổ là sư tôn người, nói không chừng người sẽ không biến thành bạo quân tội ác tày trời như ta. Người sẽ không bị lợi dụng, càng không bị Thiên Âm Các moi tim.”

Hắn nở nụ cười, thanh âm thoải mái, cọ trán mình lên trán Sở Văn Ninh an ủi: “Người không bị ta thay thế, không cần nghĩ nhiều, về phòng ngủ đi.”

Giường thật hẹp, Mặc Nhiên ôm chặt y.

Một khắc không sớm thì muộn cũng đến kia càng lúc càng gần, vô phương trốn tránh.

Ý thức Mặc Nhiên mơ hồ mà tan rã, trái tim quặn lên từng hồi, đau đớn hơn bất cứ cơn đau nào trước đây. Hồi quang phản chiếu không kéo dài, thời điểm mẫu thân qua đời cũng là như thế này. Hắn tự biết thời gian của chính mình đã thật sự sắp cạn rồi.

Hắn rũ hàng mi dày, bếp lửa giờ phút này cũng đang dần dần tàn lụi. Thứ ánh sáng mờ nhạt lập lòe chiếu rọi lên khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn của hắn, mang theo nét ôn nhu kỳ lạ.

Nam nhân ngốc nghếch đại khái cũng nhìn ra tia đau đớn trong mắt Sở Văn Ninh, bởi vậy cố gắng chịu đựng cơn khó chịu, cất tiếng đùa giỡn: “Có đẹp không?”

Sở Văn Ninh quả nhiên sửng sốt một chút: “Cái gì?”

“Sẹo đó.” Mặc Nhiên nói, “Nam tử hán đại trượng phu, thêm vài vết sẹo mới có hương vị.”

Sở Văn Ninh trầm mặc trong chốc lát, duỗi tay ra không nhẹ không nặng mà đánh lên tay hắn, đánh quá nhẹ, ngược lại giống như vuốt ve.

Hồi lâu sau, tựa hồ không thể nhẫn nại được nữa, y vùi mặt vào lồng ngực ấm áp của Mặc Nhiên, không hề hé răng nhưng bả vai lại run nhè nhẹ.

Y hiểu rõ.

Sở Văn Ninh hiểu rõ vô cùng.

Mặc Nhiên ngẩn ra một lát, ôm lấy y, đặt môi hôn lên trán và tóc y.

“Như vậy thật xấu nha.” Sống sót sau tai nạn, hắn so với ngày xưa lại càng thêm dịu dàng. Hắn khe khẽ thở dài, “Văn Ninh đừng khóc, sẽ xấu.”

Phải để sư tôn nói với hắn như vậy mới đúng.

Một tiếng Văn Ninh, hai đời luân phiên.

Sở Văn Ninh ở trong chăn ôm lấy thân thể nóng như thiêu đốt nhưng vẫn còn nhịp đập của nam nhân này —— Y vẫn luôn ghét bỏ, thậm chí cảm thấy thẹn thùng khi phải biểu đạt bất cứ cảm xúc chân thật nào trong thâm tâm. Nhưng giờ phút này, y phát giác căng thẳng cùng ngượng ngùng như vậy thật nhục cười, thật hoang đường.

Vì thế tại đây tứ chi giao triền, ấp ôm không rời. Tại đây giường chăn chật hẹp, nhà tranh trống trải, đêm dài đặng đặng gió tuyết đan xen.

Sở Văn Ninh nhẹ giọng nói: “Sao có thể xấu? Người có sẹo cũng được, không có sẹo cũng thế. Đẹp.”

Mặc Nhiên ngẩn ra.

Hắn chưa từng nghe Sở Văn Ninh biểu lộ thẳng thắn như vậy.

Kể cả thời khắc thổ lộ khi ngự kiếm ngày đó cũng không.

Trong phòng chỉ le lói ánh sáng đang tắt dần nơi bếp lửa, thật an tĩnh, cũng thật ôn nhu.

Chút ôn nhu cùng an tĩnh muôn màng.

“Đời trước, đời này, ta đều thích người, nguyện ý ở bên người. Sau này cũng nguyện ý.”

Mặc Nhiên nghe y ở trong lồng ngực mình thốt lên một câu. Hắn không thấy được gương mặt Sở Văn Ninh, nhưng có thể tưởng tượng được bộ dáng của y lúc này.

Hắn là đôi mắt phiếm hồng, vành tai cũng phiếm hồng.

“Đã từng biết người bị mê hoặc nhưng lại không thể biểu lộ, chỉ có thể hận người... Hiện tại rốt cuộc cũng có thể gánh vác cùng người.” Sở Văn Ninh trên mặt nóng đến lợi hại, đuôi mắt cũng lấp lánh “Ta thích người, nguyện ý cùng người kết tóc, nguyện ý vì người xẻ hồn, nguyện ý thần phục người.”

Nghe được “nguyện ý thần phục người”, thâm tâm Mặc Nhiên cơ hồ như bị liệt hỏa thiêu đốt, cả người run lên.

Hắn đã cảm động, lại càng bi thương, đã thống khổ, lại càng lưu luyến.

Hắn cơ hồ là run rẩy, thảng thốt gọi: “Sư tôn.....”

Sở Văn Ninh giơ tay ngăn lời hắn: “Người nghe ta nói xong đã.”

Nhưng đợi một hồi lâu, Sở Văn Ninh chung quy vẫn là kiểu người không nói lời âu yếm. Y suy nghĩ rất nhiều, lại thấy thế nào cũng không thích hợp, thế nào cũng không đủ.

Trong khoảnh khắc, Sở Văn Ninh kỳ thật rất muốn nói: “Thực xin lỗi, khiến người ủy khuất, mang nặng quá nhiều.”

Lại muốn nói: “Kiếp trước cho tận đến khi ta rời đi cũng không thể nói rõ ràng chân tướng cùng người, là ta hiểu lầm người.”

Y cũng muốn nói: “Năm đó ở Hồng Liên Thủy Tạ, cảm ơn người nguyện ý bảo hộ ta.”

Y thậm chí tôn nghiêm giờ phút này đều có thể bỏ đi hết, y muốn gào khóc với Mặc Nhiên, muốn ôm thật chặt khối thân thể lúc này hãy còn ấm áp, nói: “Cầu xin người đừng đi, cầu xin người đừng rời khỏi.”

Nhưng mà vết hầu nghẹn ngào, tâm can chua xót.

Cuối cùng, Sở Văn Ninh cúi đầu, đặt môi hôn lên vết sẹo trên ngực hắn, hàng mi khép lại. Y khàn khàn mở miệng.

“Mặc Nhiên, mặc kệ trước đây ra sao, sau này thế nào, ta và người mãi mãi ở bên nhau.”

Cảm thấy then đến cả thiêu đốt cả người.

Nhưng ngôn ngữ lại trang nghiêm quá đổi.

“Cả đời đều là người của Đạp Tiên Quân, cũng là người của Mặc tông sư.”

Quá nóng.

Mặc Nhiên cảm thấy ngọn lửa trong lồng ngực lại một lần nữa bùng lên, trước mắt là pháo hoa lộng lẫy, đau đớn cùng bi thương bởi một lời này đều tan biến thành mây khói, tựa hồ thứ gì đó thật xa vời.

“Hai đời, đều thuộc về người.”

“Không hối hận.”

Mặc Nhiên khe khẽ khép mi lại, nước đã dâng đầy khóe mắt.

Cuối cùng, hắn hôn môi Sở Văn Ninh, thở dài nói: “... Sư tôn... Cảm ơn người.”

Bên ngoài tuyết rơi càng ngày càng lớn, trời mỗi lúc một khuya.

Hai người ôm nhau ngủ, trong đầu đều có một suy nghĩ, hóa ra, đây chính là quãng đời còn lại.

Mặc Nhiên biết vạt áo chính mình đã bị nước mắt thấm ướt, nhưng hắn không nói gì. Hắn từ nhỏ luôn ôm hy vọng xa vời rằng quãng đời còn lại sẽ có thật nhiều niềm vui, thời điểm này, hắn là nên hạnh phúc.

Hắn ôm Sở Văn Ninh, vỗ về: “Ngủ đi, Văn Ninh. Ngủ đi, ta ôm người. Người sợ lạnh, ta sưởi ấm cho người.”

“Chờ ta khỏe rồi, chúng ta cùng quay về Tử Sinh Đỉnh. Ta muốn thỉnh tội cùng bá phụ bá mẫu, ta muốn lại cùng Tiết Mông cãi cọ ồn ào... Chúng ta còn có rất nhiều việc phải làm...”

Mặc Nhiên nhẹ nhàng vuốt tóc Sở Văn Ninh, thanh âm dịu dàng.

Cổ họng toàn là máu tanh ngọt, hô hấp cũng ngày một đứt quãng.

Nhưng hắn vẫn mỉm cười, biểu tình thật điềm tĩnh: “Sư tôn, ta sẽ che dù cho người cả đời.”

Sở Văn Ninh ở trong lồng ngực hắn, đã nghẹn ngào không thành tiếng.

“Hạ sư đệ...” Hắn lại trêu chọc y, rõ ràng đã nói không thành lời, vậy mà vẫn muốn trêu chọc y, “Sư ca... Kể chuyện xưa cho người nghe... Về sau mỗi buổi tối đều kể cho người nghe... Người đừng ghét bỏ sư ca ăn nói vụng về, quanh đi quẩn lại cũng chỉ biết kể mỗi chuyện trâu ăn cỏ...”

Cuối cùng, Mặc Nhiên nâng mắt, nhìn ra ngoài khung cửa sổ đã bị tuyết đọng một mảng.

Đất trời một dải trắng xóa thênh thang.

“Văn Ninh.” Hắn ôm lấy y, tiếng tim đập quanh quần bên tai Sở Văn Ninh. Hắn nhẹ giọng nói, “Ta vẫn luôn yêu người.”

Hắn chậm rãi khép mi mắt, lúm đồng tiền nhợt nhạt, tấm hai vò lê hoa bạch.

Tim đập từng chút từng chút chậm rãi, từng chút từng chút đứt quãng.

Bỗng nhiên, ngoài cửa sổ một cảnh mai bị tuyết đọng che khuất, tuyết quá dày, cành cây đứt gãy, đột ngột phát ra thanh âm. Tuyết và nhánh cây cùng rơi xuống, giòn vang.

Một trận động tĩnh này trôi qua, Sở Văn Ninh, rốt cuộc không nghe được tiếng tim đập bên tai nữa.

Y đợi vài giây, y đợi một lát, y đợi một lúc lâu, y đợi mãi, đợi mãi.

Không còn thanh âm.

Không có thanh âm... Cái gì cũng không có...

Chỉ còn một khối xương cốt lạnh lẽo, yên tĩnh đến đáng sợ.

Là một người từng cả đời tuyệt vọng, trầm mặc đến đáng sợ.

Ngưng.

Đứt.

Nghỉ.

Trong phòng tĩnh mịch, yên lặng khủng khiếp.

Rất lâu rất lâu sau, Sở Văn Ninh không cử động. Y vẫn như cũ dựa vào lồng ngực Mặc Nhiên, nằm trên giường. Y thậm chí không đứng dậy, không ngẩng đầu, cũng không nói nữa.

Tiểu đồ đệ, Mặc sư huynh, Đạp Tiên Quân của y muốn y ngủ ngoan.

Nói sẽ che dù cho y cả đời, kể chuyện xưa cả đời, quãng đời còn lại đều sẽ yêu y.

Mặc Nhiên nói, bên ngoài lạnh, tuyết lớn.

Ta sưởi ấm cho người.

Sở Văn Ninh liền cuộn người trong vòng tay hắn, cuộn trong lồng ngực hơi ấm còn chưa tan biến, không nhúc nhích.

Bọn họ ngày mai còn phải khởi hành về nhà.

Y phải mau chóng cùng Mặc Nhiên nghỉ ngơi thật tốt.

Sở Văn Ninh vươn tay, vòng qua ôm lấy eo Mặc Nhiên.

Trong đêm tối, y thì thào: “Được, ta nghe lời người, ta ngủ.... Nhưng mà, ngày mai, ta gọi người, người nhớ phải tỉnh lại.”

Y dán mặt vào lồng ngực không còn phập phồng, nước mắt thấm ướt vạt áo Mặc Nhiên.

“Đừng ngủ nướng.”

Ngủ ngon, Mặc Nhiên.

Một đêm rất dài, nhưng ta luôn ở bên người, nguyện cho người mộng đẹp, có lửa, có đèn.

Còn có nhà.

[Husky] Chương 280: [Tử Sinh Đình] Giữa miệng lưỡi thiện ác

Edit: Chu

Beta:

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh mặt trời chiếu vào hiên cửa sổ.

Sở Văn Ninh mở mắt ra, chăn đệm ấm áp, độ ẩm một người có thể ấm cả hai người. Y an tĩnh nhìn khuôn mặt Mặc Nhiên, trong ánh mắt y là người đẹp nhất đời, người tốt nhất.

Y không động dậy, y nghĩ, hôm nay nên nấu cháo gì thì ổn?

Hôm qua uống xong, Mặc Nhiên như quỷ chết đói đầu thai ăn liên tục bốn chén, một chút cũng không dư lại.

Y hôn lên gương mặt Mặc Nhiên, hỏi: “Làm thêm cho người một chút, được không?”

Nam nhân ngủ thật sự trầm, lông mi đen nhánh rủ xuống, như hai chiếc lá hương bồ ôn nhu, ôn nhu như thế ngay sau đó sẽ mở mắt ra, cười ngâm ngâm kéo y lại, nói với y: “Đói rồi, Văn Ninh đi nấu cho bốn toạ một chén cháo đi.”

Lại như sẽ thâm tình lưu luyến mà nói với y: “Sư tôn làm gì cũng tốt, ta đều thích cả.”

Thi thể đã sớm lạnh như băng, hôn lên gương mặt lạnh lẽo, không có chút độ ẩm.

Sở Văn Ninh không khóc.

Y đứng dậy, đắp chăn đàng hoàng cho Mặc Nhiên, sau đó y ra ngoài viện nhặt củi nhóm bếp, y nấu nghiêm túc, cẩn thận làm cơm.

Nước sôi, hơi nước ngập tràn, cháo sôi ùng ục quay cuồng, nổi từng bong bóng nho nhỏ. Y dùng muôi vớt bọt ra, thêm chút muối, lại đun nắp gỗ lại.

Người đã trọng sinh một lần, không thể dùng thuật trọng sinh cứu về lần hai.

Sở Văn Ninh mơ màng đứng bên bệ bếp, thần thứ y có một khắc thanh minh như vậy, khắc thanh minh này cơ hồ muốn mạng y, y vội ngăn đầu ngón tay run rẩy, giờ tay mở vung——

Cháo nấu xong, chỉ có một người uống.

Giờ có ký ức vụn vặt của Mặc Nhiên, Mặc Nhiên khi nhỏ thực khốn cùng, ăn không đủ no, đến một cái bánh nóng hôi hổi cũng có thể khiến vui vẻ cả ngày.

Mặc Nhiên sẽ không lãng phí, nên cũng sẽ tỉnh lại thôi.

Cháo nấu xong, y đi quét tuyết trong viện, sau đó hái một cành mai mới, mang về tia bột cành khô, đặt vào bình đất ẩm nhỏ.

Hương hoa mai mười dặm, vậy trên con đường Mặc Nhiên đi, vẫn có thể gặp được người dương.

Không, ý thức y lại hỗn loạn.

Cái gì mà đi trên đường, cái gì mà gặp người dương... Mặc Nhiên rõ ràng vẫn còn khoẻ mạnh nằm ở đây, hôm qua và mấy hôm trước hay mấy ngày trước cũng thế, chỉ là mặt gầy ốm xanh xao hơn, sắc mặt tái nhợt hơn thôi.

Hắn vẫn sẽ tỉnh.

Hai đời, cho dù là oán là ghét, lá yêu là gắn bó, sau khi họ tương ngộ, Mặc Nhiên vẫn chưa từng chủ động rời xa mình mà đi. Nên dần dần, Mặc Nhiên nhiễm ứat sinh mệnh y, thành gió, thành thời gian, nước sông chảy qua kẽ ngón tay, ánh sáng phủ lên tóc dài.

Y là ngày đêm sớm chiều của hắn, là hồng trần một đời của hắn.

Sở Văn Ninh chậm rãi bước trong hồng trần này. Hồng trần này, tuyết vẫn còn vương, ve vẫn còn kêu, thu hà vẫn sẽ chết, hoa hạ vẫn sẽ sinh, hết thay đều như cũ, nên Mặc Nhiên sao có thể rời đi chứ?

Ynguyện ý thủ bên hắn, làm bạn với hắn, chờ ngày hắn tỉnh lại. Tựa như khế ước kiếp trước Mặc Nhiên định ra với xác Sở Văn Ninh, đảo lộn âm dương cả đời, Sở Văn Ninh cũng làm chuyện giống với Đạp Tiên Quân.

“Chỉ có ngày ta đi, người mới có thể rời khỏi đây.”

Mặc Nhiên từng đứng bên Hồng Liên Thủy Tạ, mặc một thân hắc y, nói với Sở Văn Ninh hôn mê như vậy.

“Bồi ta.”

Mà nay, trong thâm cốc Nam Bình, Sở Văn Ninh một bộ bạch y, thế mà giao thiệp với Đạp Tiên Quân.

Y vươn tay, vuốt ve gương mặt không có huyết sắc của Mặc Nhiên: “... Bồi ta.”

Ánh vàng sáng lên, linh lực y chuyển vào trong cơ thể xác chết kia, từ nay về sau cho dù cùng trời cuối đất, trên trời nhân gian, chỉ cần Sở Văn Ninh vẫn còn trên đời, xác chết Mặc Vi Vũ cũng sẽ không thối rữa. Chỉ có nhiều năm về sau, Sở Văn Ninh ly thể, linh lực truyền vào ngưng hãn, họ mới có thể tiêu vong cùng nhau.

Hoá thành tro, tan thành bột mịn, biến thành bùn đất thừa thớt trên đời.

Y và hãn cùng rời đi.

Than lửa trong thánh điện Thiên Âm Cốc cháy hừng hực, chiếu lên tường khi tối khi sáng, Mộc Yên Ly đứng một mình trong đại điện, tay rũ xuống, nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, cửa điện mở, một người đi tới.

Mộc Yên Ly không quay đầu lại, nhàn nhạt: “Đệ tới rồi?”

“Tới rồi.” Người nọ bỏ mũ trùm của áo choàng xuống, lộ ra gương mặt khuynh quốc khuynh thành, đúng là Sư Muội, “Mộc tỷ tỷ không tới hậu điện xem thử?”

“Không có gì để xem.” Mộc Yên Ly nói, “Có điều chuyện đệ khiến người ta bị mỗ ngực. Máu tanh quá nhiều, tỷ không chịu nổi.”

“Hết cách rồi, đạo được tông, vốn là thế.” Sư Muội cười cười, “Cho dù là Khương Hi của Cô Nguyệt Dạ, cũng sẽ không cho kẻ bị mỗ chết một phòng thanh hương đâu.”

Mộc Yên Ly nhú mày, cũng không định nói nhiều về chuyện cắt mỗ người sống với y, liền hỏi: “Lại nói tiếp, thuật pháp này đệ cũng thi triển mấy ngày rồi, Đạp Tiên Đế Quân đến tột cùng bao giờ mới hoàn toàn trọng sinh?”

“Không tính là trọng sinh, trong cơ thể hẳn chỉ còn một mảnh thức hồn, cùng lắm là hoạt tử nhân thôi.”

Mộc Yên Ly nhíu đôi mắt đẹp lại, nói: “Chúng ta cũng chỉ cần một hoạt tử nhân. Càng nghe lời càng tốt... Nhưng những mảnh linh hạch nhỏ đó thì sao, còn công dụng khác không?”

“Không khác lắm, tuy không hoàn chỉnh, nhưng sức mạnh vẫn lớn tới đáng sợ như thế.” Sư Muội nói, “Mặc Nhiên quả không hổ tu sĩ thiên chất đệ nhất, cũng đủ mở đường cho chúng ta.”

Mộc Yên Ly thở dài: “Hy vọng lần này chớ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.”

“Có xảy ra hay không xảy ra chuyện ngoài ý muốn rất khó nói.” Sư Muội nói, “Đệ đang thi pháp để linh hạch trong cơ thể Đạp Tiên Quân phục hồi như xưa, ít nhất cần mười ngày, mười ngày này, đệ hy vọng Mộc tỷ tỷ giúp đệ làm hai chuyện.”

“Đệ nói đi.”

“Thứ nhất, chờ sau khi Đạp Tiên Quân hoàn toàn khôi phục như xưa, chúng ta lập tức phải làm đại sự kia. Đến khi ấy tu sĩ dù có ngốc, cũng biết Mặc Nhiên nói thật, chỉ sợ sẽ bắt tay cản trở chúng ta.” Sư Muội dừng một chút, “Tuy nói binh tôn tướng của không đủ chống lại, nhưng nhiều người, vẫn rất đau đầu.”

“Nên làm sao?”

“Chiến lược Thượng Tu Giới tuy mạnh, nhưng không đủ kinh nghiệm. Vấn đề là Tử Sinh Đình. Ta hy vọng Mộc tỷ tỷ tung chút tin đồn, khơi mào tranh chấp giữa Tử Sinh Đình với các môn phái trước, để môn phái này sụp đổ trước.”

Mộc Yên Ly nói: “Sở Văn Ninh cướp tù, Mặc Vi Vũ bỏ trốn, hai kẻ này vốn đều là người của Tử Sinh Đình, để tạo tin đồn cũng không khó. Huống chi, Tử Sinh Đình trước đó cũng đã chịu công kích, không ít người đều muốn ép họ tan rã phái. Chuyện này dễ làm. Thế chuyện thứ hai thì sao?”

“Thứ hai.” Sư Muội thở dài, làm như tiếc hận, “Giúp đệ giết một người.”

“Ai?”

“Chính ta.”

Mộc Yên Ly bỗng quay đầu lại trừng y, ngọn lửa chiếu sáng khuôn mặt ôn nhu của Sư Muội: “Đệ kiếp này?”

“Đúng.”

“Đệ điên rồi à? Đệ nói nghiêm túc? Nói thế nào đệ ấy cũng là...”

Nàng dừng lại, không nói thêm gì nữa, bởi vì nàng nhìn thấy dưới hàng mi mềm mại đen dày như lá hương bồ của Sư Muội, lộ ra một đôi mắt đen, ngập tràn sát khí.

“Nói thế nào thì hãn cũng là đệ?” Sư Muội cười, “Lời này không sai. Nhưng hãn cũng là phản đồ.”

“...”

“Nếu không phải hãn thả Sở Văn Ninh chạy mất, sẽ có kẻ tới cướp tù à?”

“...”

“Nếu không phải sau đó hãn nhiễu loạn thần thức Đạp Tiên Quân, Sở Văn Ninh có thể đưa Mặc Nhiên nửa sống nửa chết kia đi ư?” Nói tới đây, trong mắt Sư Muội hiện lên một tia lạnh lẽo, “Cũng khổ cho hãn theo đệ học chút thuật pháp, một tên mù, ẩn nấp giấu tung tích chạy thoát thật nhanh, không để đệ bầm xác hãn.”

Mộc Yên Ly không nhin được nói: “Tỷ biết đệ ấy làm việc này không có đạo nghĩa, nhưng dù sao đệ ấy cũng là người trong tộc chúng ta.”

“Hãn là đệ, hai hồng trần này đã được định trước sẽ chồng lên nhau, có một mình đệ là đủ rồi.” Sư Muội bước lên bậc thang, đứng cạnh Mộc Yên Ly, “Tựa như tỷ, kiếp trước tỷ bị bệnh chết rồi. Nhưng giống như Mộc tỷ tỷ giúp ta bây giờ, cũng như thế.”

“Nhưng mà đệ không cần tới mức một hai phải giết đệ ấy, một tộc của chúng ta đã chịu đủ cực khổ rồi.” Mộc Yên Ly có chút nôn nóng mà nhìn chằm chằm vào mắt Sư Muội, “A Nam, chúng ta đã từng thề, chỉ cần là người trong tộc gặp hoạn nạn cần giúp đỡ, sẽ nâng đỡ nhau, không giết hại lẫn nhau.”

Sư Muội rời ánh mắt, y không nói gì, nhìn ngọn lửa như rồng rắn bay múa, sau một lúc lâu mới nói: “Lúc trước đệ ở Giao Sơn cũng nghĩ vậy, lòng đệ nghi ngờ ai cũng chưa từng nghi ngờ hãn, nên cuối cùng mới để hãn thừa cơ. Nói đến cùng, hãn không giống đệ.”

“...”

“Ta vẫn là Hoa Bích Nam và Sư Minh Tịnh.” Sư Muội nhàn nhạt, cuối cùng khép mắt, thở dài, “Nhưng hửn thì sao? Hửn chỉ còn nhớ mình là Sư Minh Tịnh, đã quên mất mình là Hoa Bích Nam rồi.”

Ngọn lửa bùng lên, toé ra đốm lửa màu cam.

Mộc Yên Ly cuối cùng lắc đầu: “Chuyện thứ hai đệ nói tử không làm được. Đệ ấy vì chúng ta giờ đã mất đi đôi mắt, giờ chúng ta không bao dung đệ ấy nữa, nhóm Sở Văn Ninh cũng không thu nhận đệ ấy—— đệ ấy chẳng thể tới đâu, chẳng thể làm gì, đệ cần gì phải vội vã đuổi cùng giết tuyệt đệ ấy, chỉ vì đệ ấy đã phản bội đệ chứ? Bởi vì con đường cuối cùng đệ ấy chọn không giống với đệ?”

Sư Muội không nói, thật lâu sau, mỉm cười: “Tử luôn sát phạt quyết đoán, sao bỗng dừng lại mềm lòng?”

Mộc Yên Ly bỗng ngẩng đầu lên, trong mắt nàng loé lên sự thống khổ: “Bởi vì đệ ấy cũng là đệ đệ của ta, đệ ấy cũng là đệ mà.”

Khuôn mặt nàng vì cảm xúc này mà cuối cùng trở lên không còn lạnh như băng nữa, không hề giống như một pho tượng đá, một tảng băng khắc thành.

“A Nam, cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, cho dù đệ biến thành dáng vẻ thế nào, tử cũng chưa từng nghĩ cách xuống tay với đệ. Tử không làm được.”

Chậu than cháy thành từng đám khói dày đặc, bay lên lùa đỏ rực xuống.

Sư Muội thở dài: “... Được rồi, đây là việc riêng, nếu tử không muốn làm thì tùy tử thôi. Nhưng chuyện đầu tiên, việc này thành hay bại, mong Mộc tử tử làm cho thoả mãn.”

Mộc Yên Ly nhắm mắt lại, giờ khắc này tiếng chuông chiều vang lên, từ các đỉnh lâu trang vọng về nghiêm minh. Chuông Thiên Âm Các này đã có từ khi lập phái mấy trăm ngàn năm, âm sắc vẫn hồn hoành như xưa. Tiếng chuông lượn lờ không tiêu tan, Mộc Yên Ly hạ giọng mở miệng.

“Tử biết rồi... Đệ yên tâm đi.”

Sau đêm nói chuyện ở Thiên Âm Các, Bích Đàm Trang Thượng Tu Giới bỗng nhiên xảy ra huyết án giết người hàng loạt. Việc này chưa tra rõ, Hoả

Hoàng Các, Vô Bi Tự, Cô Nguyệt Dạ mấy môn phái liên tiếp cũng xuất hiện án tử này.

Rất nhanh, một chuyện khủng bố biến thành tuần hoàn, mọi người rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề mấu chốt——

Cờ Trân Lung.

Nơi nơi đều là cờ Trân Lung.

Hẻm ruộng hương trấn, các hoa tiên môn, không một chỗ nào may mắn thoát khỏi.

Những quân cờ mất thần trí này ngày càng nhiều, nơi nơi phóng hoả giết người, các môn phái Tu Chân giới ốc không mang nổi mình ốc, không còn dư sức lo chuyện sống chết của bá tánh.

Từng ngày, máu tươi nhuộm sông, từng toà từng toà thành trì trở thành thành hoang, trận tai kiếp này đáng sợ hơn bất cứ lần thiên liệt nào từng có.

Vì mọi người thậm chí không xác định được độc thủ sau màn là ai, không biết đâu là kết thúc của lần đại giết chóc bất thành linh này. Nhưng phần lớn tu sĩ cho rằng trận tai kiếp này bắt đầu từ kế hoạch Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên không rõ tung tích bắt tay làm. Có điều cũng có người ôm hoài nghi trong lòng, ví như đám lưu dân tụ tập trong miếu rách bây giờ, bọn họ bàn tán nói: “Nếu Mặc Nhiên phá rồi, nói còn tin được. Nhưng Sở Văn Ninh sao lại giúp hắn?”

“Ai biết được, có lẽ vì được chia một chén canh?”

Lại có người nói: “Ta cảm thấy không chỉ dừng ở chia một chén canh đơn giản thế đâu. Thiên kiếp ở pháp trường kia, các người cũng thấy, nếu chỉ là sư đồ bình thường, cảm xúc sẽ không đến nỗi kích động như vậy chứ? Theo ta thấy ấy, Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên quan hệ căn bản không bình thường đâu.”

“Á... Người nói là?”

“Long Dương chi hảo, sư đồ tương gian.”

Môi răng trên dưới chạm nhau, không tiếc lời dơ bẩn xấu xa.

Những người xung quanh đồng loạt lộ ra biểu cảm cực kỳ kinh ngạc cùng chán ghét, thì thào bảo: “Không thể nào? Y chính là Bắc Đẩu Tiên Tôn đấy...”

“VẬY các người đừng quên năm đó khi Sở Văn Ninh bố thiên liệt không cẩn thận chết, đồ đệ Mặc Nhiên của y mạo hiểm tánh mạng nguy hiểm đến Địa Ngục cứu y. Tuy nói sư đồ tình thâm, nhưng đây là chuyện cửu tử nhất sinh, là người, người làm được không?”

Đối phương liền trầm mặc.

“Còn lần ở Giao Sơn nữa, các người nghe chưa? Sư Minh Tịnh trước khi bị bắt đi, từng nói một đoạn ấy.”

“Cái gì?”

“CỤ thể không nhớ rõ lắm. Lúc ấy tình hình nguy cấp, rất nhiều người không có ngẫm cẩn thận, sau đó cẩn thận tưởng tượng, cảm thấy giữa những câu chữ đều lộ ra ít ái muội.”

Có người nhú mày nói: “Nhưng nghe nói Sư Minh Tịnh chính là Hoa Bích Nam, y nói có thể tin à?”

“Toàn nói bậy bạ!”

Mọi người bị tiếng gào lên này làm hoảng sợ, quay đầu thấy một nam tử trợn mắt lên: “Loại lời này sao có thể là thật! Rõ ràng là Mặc Nhiên hắt nước bẩn vào Sư Minh Tịnh!”

“Lý huynh hà tất phải kích động thế.....”

Nam tử kia nói: “Tại sao ta không kích động? Tánh mạng này của ta chính là Sư Minh Tịnh cứu!”

“A.....”

“Lúc ấy ta ở Giao Sơn, Hoa Bích Nam hạ vào chúng ta một loại cổ trùng tên là Toàn Tâm Trùng, nếu không phải Sư Minh Tịnh dùng thuật đồng liệu giải giúp ta, ta đã mất mạng lâu rồi! Nếu Sư ân công chính là Hoa Bích Nam, y tội gì cần giúp chúng ta giải chú?”

“Ân công vì cứu chúng ta, bị Hoa Bích Nam làm thương đôi mắt, đến nay sống chết không rõ, lại còn bị Mặc Nhiên bôi nhọ, ta..... Ta thay y thấy không đáng.”

Hắn nói, thế mà gào khóc. Những người khác trong miếu rách không biết nói sao cho phải, hai mặt nhìn nhau ——

Một bên là Sư Minh Tịnh và Thiên Âm Các, một bên là Mặc Vi Vũ và Sở Văn Ninh, hai bên đều có điểm đáng ngờ, nhưng hiển nhiên người phía sau

càng nhiều điểm đáng ngờ, càng đáng hoài nghi.

Trong đám người có một nữ tu, lúc này lò sưởi lúc sáng lúc tối, bỗng nhiên thấp giọng nói một câu: “Kỳ thật..... Ngày đó khi ở trên Giao Sơn đối kháng với Từ Sương Lâm, ta cũng ở trong đội ngũ. Chuyện Sư Minh Tịnh làm và chuyện Mặc Nhiên làm, ta đều thấy cả, hai người họ đều không giống người xấu.”

“Nhưng trong hai người họ, luôn có kẻ đang nói dối chứ?”

Nữ tu lắc lắc đầu: “Chuyện ai đang nói dối không quan trọng lắm, ta không dám đoán bừa. Nhưng ta muốn nói một chuyện ta tận mắt nhìn thấy.”

Nhìn thấy mọi người đồng loạt chuyển ánh mắt tới phía nàng, nàng có chút thẹn thùng, ho nhẹ một tiếng, nói: “Lúc ấy mọi người đều bị thương, tình trạng của Mặc Nhiên và Sở tông..... Sở Văn Ninh cũng không tốt, ngồi bên cạnh nghỉ ngơi. Ta trong lúc vô ý nhìn thấy, Mặc Nhiên trộm vươn tay..... Vuốt ve mặt Sở Văn Ninh.”

[Husky] Chương 281: [Tử Sinh Đình] Ta mong nhiều vì thiện

Edit: LuBachPhong36

“A.....”

Rất nhiều người lớn tuổi không chịu nổi loại thầy trò mờ ám này, lập tức lấy tay áo che miệng, nhú mào thật sâu.

“Thế còn ra thể thống gì!”

Nữ tu bê tách trà trong tay, cúi đầu nói: “Lúc ấy ta cảm thấy quái lạ, sững sốt một chút. Nhưng mà hai người họ đều là đại tông sư tiếng tăm lừng lẫy, nói sao ta cũng không dám có suy nghĩ gì trái với luân thường đạo lý. Có điều bây giờ nghĩ lại, quả thật hai người họ quá không bình thường rồi.”

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: “Còn có, chuyện khi nãy chính chư vị mới đề cập, là những lời Sư Minh Tịnh nói trước khi bị bắt đi. Lúc ấy lời nói của hãn mậ mờ, ta chỉ cảm thấy khó hiểu, chưa từng cân nhắc tỉ mỉ, bây giờ nghĩ lại thấy ý của hãn hãn là trước đây Mặc Nhiên từng tâm duyệt hãn, sau đó lại thay đổi tâm ý, lại đi yêu Sở Văn Ninh.”

Mọi người lập tức yên lặng không hé răng.

Rất nhiều chi tiết trước kia không đáng chú ý, lúc này đều nhất nhất trở nên rõ ràng.

Đột nhiên có người nhẹ giọng nói: “Cái lần cướp tù ở Thiên Âm Các đó, các người đều có ở đó phải không? Lúc Văn Ninh an ủi hãn, hình như ta nhìn thấy Sở Văn Ninh hôn lên trán hãn.”

“A!” Miêu tả chi tiết càng khiến người chán ghét, nhưng lại càng khiến người thêm tò mò, “Ai hôn ai?”

Người nọ gãi đầu giải thích: “Sở Văn Ninh hôn Mặc Nhiên.”

“.....”

“Các người đều không nhìn thấy sao?”

Mọi người sôi nổi tỏ vẻ cũng không có thấy rõ, người nọ liền phất tay nói: “Được rồi, vậy coi như ta chưa nói đi. Có lẽ là ta hoa mắt nhìn lầm rồi.”

Nhưng có rất nhiều lúc, câu “coi như ta chưa nói” kỳ thực là một câu vô nghĩa, với câu “Thần có câu nói không biết có nên nói hay không”, có hiệu quả vi diệu như nhau.

Bát nước đổ đi rồi có thể hốt lại được sao? Vì thế loại ghê tởm này càng thêm rõ ràng. Sư đồ hai người ở bên nhau, nếu là đồ đệ chủ động, ít nhiều còn tốt một chút, nhưng nếu là sư phụ chủ động, thì trong tầng cấm kỵ lại chồng thêm một tầng tanh hôi, bụng dạ khó lường, làm thầy không nghiêm. Cái loại bàn tán lén lút và đoán mò này dĩ nhiên không chỉ giới hạn trong gian miếu rách nát này. Bởi vì là người mang hiềm nghi lớn nhất, Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh trở thành đề tài tám chuyện khắp đầu đường cuối ngõ.

Cái gọi là chuyện tốt thì không ra khỏi cửa, tiếng dữ lại đồn xa, loại đề tài “thầy hiền trò hiếu” sẽ khiến người ta mơ màng ngủ gật, nhưng loại “sư đồ yêu đương vụng trộm” chắc chắn có thể khiến toàn bộ ánh mắt của cả bàn ăn đều tụ lại trên miệng của người đang thao thao bất tuyệt. Cho dù còn có người hoài nghi, có người bất mãn, nhưng cũng không ngăn được lời đồn phát tán.

Cho nên trong nhất thời, phỏng đoán kiểu gì cũng có —— nói Mặc Nhiên bò lên giường người ta, nói Tiết Mông cùng Sở Văn Ninh cũng dan díu, nói Sư Muội cùng Sở Văn Ninh chỉ sợ cũng không sạch sẽ. Cứ như vậy, Bắc Đẩu Tiên Tôn vốn dĩ sạch sẽ, trong một sớm một chiều liền biến thành lão nam nhân biến thái thích dâm loạn thiếu niên anh tuấn.

“Miệng người nung chảy vàng, tích hủy tiêu xương”, trước giờ đều không phải là câu nói suông.

“Các người xem hắn có ba đồ đệ, có ai không đỉnh không đẹp, nếu nói hắn không có tâm tư gì, các người tin sao?”

“Lúc Mặc Nhiên vừa mới bái nhập môn phái, Sở Văn Ninh không phải không chịu nhận hắn sao? Ta có quen bằng hữu trong Tử Sinh Đình, hắn nói với ta, lúc sau Mặc Nhiên lại đi Hồng Liên Thủy Tạ qua một đêm, sau

đó Sở Văn Ninh liền nhận hẳn —— tại sao? Cái này còn phải hỏi sao, ngủ qua rồi chứ gì nữa, công phu trên giường của Mặc Nhiên tốt thật nha.”

Những tình tiết này khiến cho trong lòng mọi người càng thêm ngứa ngáy, lại càng đàm luận say sưa.

“Năm đó Mặc Nhiên chỉ vừa mới thành niên khoảng hai mươi tuổi thôi, vậy mà Sở Văn Ninh cũng hạ thủ được.”

“Bỗng nhiên hiểu ra vì sao năm đó nữ tu kia nhìn lên hắn tắm rửa lại bị đánh một trận gần chết, chắc là đã nhìn thấy những thứ không nên thấy rồi.”

Vài phút yên lặng ái muội, sau đó một tên du côn lưu manh không có hảo ý mà cười cười, nói: “Ai, kỳ thực ta thực sự có chút tò mò, các người nói xem, lúc hai người bọn họ ngủ với nhau, ai nằm trên ai nằm dưới nha?”

“Chắc chắn là Mặc Nhiên nằm dưới rồi, cái loại tính tình như Sở Văn Ninh các người cũng biết rồi, hắn cao ngạo như vậy, chung quy cũng không đến mức đi tìm đồ đệ đến đè chính mình đâu.”

“Nghĩ như vậy thì, Mặc Nhiên thật đúng là rất đáng thương…… Bị cưỡng bách lên giường với một lão nam nhân lớn hơn mình nhiều tuổi như vậy, tính tình vừa nóng nảy lại vừa khó hầu hạ, vẻ ngoài cũng đâu phải là đẹp nhất đâu, nhất định là rất ghê tởm đi.”

“Aiii……”

Nhưng những lời nói vô căn cứ trên vẫn chưa phải là chuyện đáng sợ nhất, theo thời gian trôi qua, có vài quân cờ Trần Lung bị người ta nhận ra thân phận, đều là đệ tử Tử Sinh Đỉnh.

Nếu nói chỉ có một hoặc hai chuyện thì là trùng hợp, nhưng mỗi lần bắt được manh mối như vậy đều chỉ thẳng về phía Tử Sinh Đỉnh, dầu là môn phái trong sạch cũng khó tránh khỏi trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích, dẫn đến một cuộc khủng hoảng cực kỳ lớn.

Mấy ngày nay, đã có người lục đục tìm tới Tử Sinh Đỉnh để nói lý lẽ, tất cả đều được ăn “bế môn canh*”.

(*“Bế môn canh” 闭门羹 là từ xuất phát từ điển tích thời Đường. Trong Vân Tiên Tạp Kí của Phùng Chí có nói, ở Tuyên Thành có một người họ Sử tên Phụng, chia khách ra làm mấy hạng, coi thường những người bị cự

tuyệt ngoài cửa, đưa họ một bát canh cho xong chuyện. “Bế môn canh” mà hiện nay thường nói mang ý nghĩa “đóng cửa không tiếp”)

“Tiết chương môn không có ở đây, có chuyện gì qua mấy ngày rồi nói sau.”

“Tiết Chính Ung đi nơi nào?”

Thấy đối phương gọi thẳng họ tên Tôn chủ của mình, tiểu đệ tử giữ cửa nóng nảy nói: “Từ lúc dị biến tới nay, chương môn nhà ta ngày đêm bồn ba, bận rộn giải quyết mấy quân cờ kia, nơi nào cũng tự thân đi làm, chỗ nào cực khổ thì chương môn ở chỗ ấy, chính người tự đi tìm đi!”

Những người kiếm chuyện gây sự đó liền cười lạnh: “Bận rộn giải quyết quân cờ? Ta nghĩ là bận rộn thao túng quân cờ, thông đồng cùng một bọn với tội phạm Mặc Nhiên Sở Văn Ninh mới đúng.”

“Người nói bậy gì đó?!”

“Ta nói bậy?” Người nọ nói, “Mặc Nhiên tu luyện cấm thuật, Sở Văn Ninh cướp tù bỏ trốn, thêm vào đó trước kia Tiết Chính Ung không ngừng vì Mặc Nhiên cầu tình, mấy ngày nay khắp nơi khắp chốn lại có đệ tử Tử Sinh Đỉnh bị làm thành Trân Lung cờ. Nói phía sau môn phái các người không có mờ ám, ai tin đây?”

Đối mặt với những kẻ kiếm chuyện linh tinh vật vãnh này, Tiểu Chính Ung sau khi nghe bầm lại, luôn mệt mỏi thở dài, nói: “Thanh giả tự thanh, thế đạo bây giờ, có thể làm tốt chuyện của chính mình cũng đã cảm ơn trời đất rồi, đừng để ý tới những gì bọn họ nói, tùy họ đi.”

Hôm nay, lại có người lên núi tìm tới cửa, còn mang theo mấy thi thể, nói muốn Tử Sinh Đỉnh phải đền mạng.

Lúc Tiết Chính Ung trở về đã là đêm khuya, cả người hằn toàn là máu, cũng có mấy chỗ bị thương. Hắn vừa nghe Vương phu nhân kể lại việc đó, vừa rửa sạch bùn đất trên mặt mình, thở hỗn hà hỗn hển, cũng không hé răng.

Vương phu nhân nói: “Còn tiếp tục như vậy cũng không phải cách, chàng xem có phải nên đi nhờ Thiên Âm Các giúp đỡ hay không……”

“Nhờ Thiên Âm Các giúp đỡ?” Tiết Chính Ung liếc mắt nhìn qua, trên má vẫn còn một vết cào dài do cương thi lưu lại, “Ta thấy cái nơi Thiên Âm

Các ấy không ổn chút nào. Mộc Yên Ly kia giống hệt như pho tượng Bồ Tát bằng đất, ngơ ngơ ngác ngác, quả thực vô sỉ.”

Vương phu nhân vội vàng che miệng hắt lại: “Chàng đừng nói bậy.”

“.....”

“Ta biết trong lòng chàng không thoải mái.” Vương phu nhân thở dài, sờ sờ mặt hắt, “Nhưng còn cách nào nữa đâu. Đó là hậu duệ thần linh, là đại phái thiên tuế do thần linh lập nên, bọn họ vốn đã có uy nghi. Cho nên ngay cả 300 năm trước, tai ương Bình vương lần đó cũng không có ai dám nghi ngờ bọn họ, chàng thì có sức lực gì mà lay động được bọn họ?”

Ánh mắt Tiết Chính Ung phần uất, dường như là muốn nói cái gì, nhưng lại không biết nói thế nào. Cuối cùng hắt ném khăn vừa lau vết thương qua, bước đến bên cửa sổ, khoanh tay đứng phía trước cửa sổ, nhìn ra ánh trăng rằm bên ngoài.

“Nàng nói Nhiên nhi giờ này thế nào rồi.” Qua thật lâu sau, giọng nói hắt khàn khàn, hỏi như thế.

Vương phu nhân kéo vạt áo xiêm y khúc khuỷu, bước đến bên người hắt: “Phu quân.....”

Ánh trăng chiếu vào gương mặt nam nhân, gương mặt kia vốn dĩ luôn tươi cười hi hi ha ha nhưng giờ phút này nụ cười đã tắt đi, lại có vẻ mệt mỏi đến thế, thậm chí dấu vết tuổi già đều hiện lên rõ.

“Tuy nói nó không phải là huynh trưởng ta sinh ra, thậm chí còn động thủ giết hại cháu trai ta. Nhưng mà nhiều năm như vậy..... Nàng có hiểu không? Nhiều năm như vậy, ta đều xem nó như..... Ta.....”

“Ta hiểu. Chàng không cần nói nữa, ta đều hiểu.” Hốt mắt Vương phu nhân cũng có chút đỏ, “Ta cũng giống như vậy.”

Tiết Chính Ung vùi mặt vào lòng bàn tay, muộn phiền lại đau đớn mà xoa xoa, bỗng nhiên cong người lên, ho khan kịch liệt.

Thật vất vả mới ngừng ho, mở ra hai tay, lại là một bãi máu.

Vương phu nhân ngạc nhiên, trong lòng lập tức nóng như lửa đốt: “Sao chàng lại bị thương nặng như vậy? Mau nằm xuống, để ta nhìn xem.”

“Có cái gì đáng nhìn đâu.” Tiết Chính Ung dùng khăn lau đi vết máu, “Bị chút nội thương mà thôi, nghỉ ngơi mấy ngày là được.”

“Ngày mai chàng cũng đừng bôn ba bên ngoài nữa, chàng nhìn chường môn nhà khác đi, có ai giống như chàng mọi việc đều tự tay làm lấy?”

Tiết Chính Ung dường như là định cười trừ một tiếng, nhưng là hăn quá mệt mỏi, thể xác lẫn tinh thần đều mệt, nụ cười kia giương lên một nửa liền tắt xuống: “Tung tích của Nhiên nhi và Ngọc Hành đến giờ vẫn chưa rõ, Tu Chân giới mấy ngày nay lại không yên ổn. Mấy ngày trước đến chân núi Vô Thường trấn cũng xảy ra án mạng, đã chết chín người. Lúc này bảo ta ngồi yên?”

“.....” Vương phu nhân mở to một đôi mắt xinh đẹp, yên lặng mà nhìn hăn.

Tiết Chính Ung vuốt vuốt tóc nàng: “Nàng cũng biết người như ta, không thể mà.”

Vương phu nhân cắn cắn môi, nói: “VẬY ít nhất chàng cũng tạm nghỉ một ngày đi. Chàng đã nội thương đến nôn ra máu, không thể xem nhẹ, chẳng lẽ chàng quên huynh trưởng chàng ra đi như thế nào sao?”

Nét cười cuối cùng trên mặt của Tiết Chính Ung cũng ngừng.

Hăn nhìn thấy Vương phu nhân rũ hàng mi, dưới hàng mi mềm mại ấy dường như có ánh nước lấp lánh, không khỏi đau đớn trong lòng, nói: “Nàng... nàng đừng khóc nha Ta phúc lớn mạng lớn..... Ai da, được được, ngày mai ta lập tức ở lại môn phái, chỗ nào cũng không đi, ta nghỉ ngơi một ngày, sau đó lại ra cửa, như vậy được rồi đi?”

Vương phu nhân nức nở nói: “Ta mặc kệ chàng, quản cũng quản không được, tùy chàng đi đâu thì đi.”

“Sao có thể chứ.” Tiết Chính Ung cười khổ nói, “Được rồi, đừng lo lắng. Nàng xem ta đến tuổi này rồi, có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, không sao đâu. Nàng tin ta, tất cả rồi sẽ tốt thôi.”

Ngày thứ hai, Tiết Chính Ung quả nhiên là không có ra cửa, nhưng hăn cũng không nhàn rỗi, ở Tàng Thư Các tỉ mỉ nghiên cứu, trầm tư suy nghĩ.

“Tôn chủ, thiếu chủ nấu thuốc cho người, nhân lúc nóng người uống đi.”

Tiết Chính Ung nói: “Để đó đi.”

Vì hăn đang suy nghĩ đến chỗ quan trọng, nên cũng không có tâm tư mà đứng dậy rời đi, vẫn luôn bận rộn như thế đến buổi chiều. Sau đó vì nội

thương bên sườn bụng phát tác, mới nhớ tới mà bước sang chậm rãi uống chén thuốc đã nguội lạnh.

Đi ra khỏi Tàng Thư Các, Tiết Chính Ung hỏi đệ tử giữ cửa đang đứng một bên: “Phu nhân cùng Tiết Mông đâu?”

“Thiếu chủ vừa mới trở về từ chân núi, phu nhân ở từ đường dâng hương cầu phúc, người có muốn đi gọi họ tới không?”

Tiết Chính Ung vốn dĩ muốn cùng trò chuyện với họ nên mới tạm nghỉ một lát. Nhưng khi đang định mở miệng thì lại cảm thấy trước mắt một trận choáng váng —— dù sao hãn cũng lớn tuổi, không như thanh niên hai mươi mấy tuổi, bị thương ngủ một giấc là có thể khôi phục rất khá.

Hãn không thể không nhận già.

“Bỏ đi, đừng quấy rầy họ.” Tiết Chính Ung chịu đựng đau đớn, miễn cưỡng cười cười, “Ta đi Tĩnh tu thất đả tọa trong chốc lát, nếu có việc, tới nơi đó tìm ta là được.”

“Vâng, tôn chủ.”

Tiết Chính Ung giơ tay vỗ vỗ trên vai đệ tử kia, chắc là khoảng thời gian này nhiều biến cố phát sinh, khiến toàn bộ tâm tình hãn đều có chút thê lương, lúc này nhìn tiểu đệ tử trước mắt, không khỏi thầm than trong lòng, tuổi trẻ xanh tươi thật là tốt.

Còn hãn thì sao, nếu có thể vì những thanh niên trẻ tuổi tươi tốt này làm thêm nhiều chút gì đó, vậy thì không gì có thể tốt hơn.

“Đi đây, mấy cuốn sách trong đó bị ta làm loạn, phiền người…….”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên có người vội vàng chạy tới, nhìn thấy Tiết Chính Ung liền quỳ xuống, vẻ mặt giống như tai họa đã giáng xuống đầu, bầm tấu nói: “Tôn chủ! Không hay rồi!”

Một tiếng gào to này kích đến nội thương bên sườn bụng của Tiết Chính Ung càng đau. Ai, thật là, sớm biết sẽ thế này thì trước đó nên đến chỗ Tham Lang chuẩn trị một phen.

Sắc mặt hãn trắng bệch, nhưng vẫn cố chịu đau hỏi: “Gấp gấp hoảng loạn cái gì, làm sao vậy?”

Đệ tử kia nóng lòng nói: “Tất cả các môn phái trên Thượng Tu Giới đều tiến đến Đan Tâm điện, thậm chí còn có thiên hạ đệ nhất đại phái Cô

Nguyệt Dạ.”

Trong lòng Tiết Chính Ung lộp bộp một tiếng, mơ hồ đã đoán được nguyên do, nhưng vẫn nói: “..... Bọn họ tới làm gì.”

“Nói là trong khoảng thời gian này có quá nhiều cáo trạng và điểm đáng ngờ liên quan đến Tử Sinh Đỉnh. Bọn họ nói không thể mặc kệ ngồi xem, muốn tới chất vấn tôn chủ, hướng tôn chủ xin một lời giải thích.” Đệ tử kia càng nói càng lo sợ không yên, gần như là muốn rơi lệ, “Tôn chủ, nhìn tư thế họ thế kia, chỉ sợ là muốn bức cho chúng ta phải giải tán môn phái.”

“.....” Sắc mặt Tiết Chính Ung xanh mét, nghiến răng, giơ tay điểm vài huyệt vị ở chỗ nội thương trên sườn bụng, nhin đau mà nói: “Đúng là thị phi bất phân, khinh người quá đáng.”

Hắn quay đầu, nói với đệ tử trông coi Tàng Thư Các: “Việc này trước tiên đừng nói với phu nhân, miễn cho nàng quá mức lo lắng.”

“Rõ.”

Sau khi căn dặn xong, Tiết Chính Ung một tay xách lên đệ tử đưa tin đang run rẩy quỳ trên mặt đất kia, trầm mặt nói: “Theo ta đến trước điện đi.”

[Husky] Chương 282: [Tử Sinh Đình] Cô lang nhập tuyệt cảnh

Edit: Chu

Beta:

Trong Đan Tâm điện, Tiết Chính Ung và các vị đệ tử trưởng lão sắc mặt âm trầm, nhìn chăm chăm những khách không mời mà đến kia.

Quả nhiên người những đại môn phái này cơ hồ đều tế sống, ngay cả Khương Hi phân rõ đúng sai trắng đen cũng ở đó. Tuy y không muốn nhằm vào môn phái nào, nhưng bởi vì chuyện trọng đại, hơn nữa mấy ngày nay manh mối hướng tới Tử Sinh Đình quá nhiều, y là người đứng đầu tiên môn, cũng không thể không phái người tới.

Mà môn đồ Tử Sinh Đình mấy ngày nay liên tục bị kiểm chuyện, trong lòng vốn đã không thoải mái, hôm nay bỗng nhiên bị chỉ vào mặt mắng “Có dã tâm từ lâu” “Che giấu tội phạm”, càng là một bụng lửa giận. Huống chi Thượng Tu Giới ồ ạt tới, giữa lời nói mang nhiều hiềm nghi và xem thường, nói nói, trong không khí đã tràn ngập mùi thuốc súng.

“Tiết mỗ nói lại lần nữa, Tử Sinh Đình chưa từng cố ý đưa quyền trục cấm thuật cho Mặc Nhiên, cũng không dung túng cho Mặc Nhiên tu luyện thuật này, không trộm luyện cờ Trân Lung, càng không định dùng cấm thuật này thống nhất Tu Chân giới. Còn nữa, Ngọc Hành và Mặc Nhiên giờ này đều không ở trong phái, mong chư vị phân rõ phải trái.”

Trong môn phái Thượng Tu giới, Bích Đàm Trang, Giang Đông Đường kết oán sâu nhất với Tử Sinh Đình.

Người Giang Đông Đường chỉ còn thừa thớt trăm kẻ, bên ngoài đều phân rõ giới hạn với Hoàng Khiếu Nguyệt, nhưng trong xương cốt lại chưa chắc. Bọn họ nhìn nhau, có kẻ cười lạnh nói: “Tiết chưởng môn, vu khống. Tuy

ông nói Tử Sinh Đình sạch sẽ, nhưng giờ các loại hiềm nghi đều hướng tới quý phái. Bụng người cách một lớp da, ai biết các người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Đúng vậy.”

“Mấy ngày này các quân cờ Trân Lung làm loạn tới Tu Chân giới gió tanh mưa máu, bị bắt đều liên quan tới Tử Sinh Đình các người, nếu nói là trùng hợp, cũng không khỏi quá mức gượng ép rồi.”

Có người ở Bích Đàm Trang thò đầu vào nói: “Không biết chư vị có biết, Tử Sinh Đình giúp Tu giới trăm yêu trừ ma, thường may mắn không lấy, kéo dài suốt hai mươi năm. Khổ cực vất vả nhất đều bị họ giành làm, làm xong còn không cần hồi báo, một lần hai lần còn nói xuất phát từ lòng tốt, nhưng hai mươi năm, chư vị không cảm thấy quá vớ vẩn à?”

Tiết Chính Ung cả giận nói: “Ta cùng huynh đệ dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, lập phái vì ước nguyện ban đầu giúp bá tánh Tu giới che mưa chắn gió. Tiết mỡ mang tấm lòng son, ta đương nhiên trong sạch.”

“Lòng son?” Người nọ cười lạnh, “Tiết Chính Ung một tấm lòng son, dạy ra cháu trai trộm học cấm thuật, dạy nên một tông sư giết người cướp ngục. Giờ hai ma đầu lớn nhất đều từ Tử Sinh Đình ông ra, Tiết chương môn có mặt mũi gì để nhắc tới hai chữ lòng son?”

Có kẻ hát đệm theo nói: “Không sai. Tiết chương môn nói cũng thật dễ nghe, ha ha, vì che mưa chắn gió cho bá tánh? Trên đời không có ai ngốc, không có ai sẽ làm việc tốt suốt hai mươi năm không cần báo đáp. Sau lưng chắc chắn có âm mưu!”

“Còn nhiều quân cờ không rõ lai lịch thế, tuyệt sẽ không phải một ngày chế thành. Nói không chừng Tử Sinh Đình mấy năm nay, bên ngoài dùng chiêu trừ ma vệ đạo, ngầm nuôi quân cờ Trân Lung...”

Tiết Mông cũng ở trong điện, cậu mấy ngày nay ghen một bụng lửa giận, nghe tới đây rốt cuộc không nhịn được nữa, bỗng bật dậy, rút đao xử án, uỳnh uỳnh khuynh đảo, thoáng chốc hỗn loạn đầy đất.

“Các người nói đủ chưa.”

“...”

Tiết Mông giương mắt, ánh mắt hung ác: “Chưa tính ngẫm bịa đặt, chạy tới Tử Sinh Đình giương oai, ai cho các người lá gan đây?!”

Giang Đông Đường nỗ lực hết đà, liên tiếp chết nhiều tiền bối như vậy, chương môn đề cử đã có hơi làm bật. Chương môn mới nhậm quyền nhìn qua chỉ là thiếu nữ mới có mười sáu mười bảy tuổi, ngoại trừ xinh đẹp ra thì chả có gì, cứ như vậy thế mà dựa vào được vài vị sư huynh trong phái ủng hộ mà lên chức.

Tiểu cô nương kia không hiểu quy củ, chưa từng chịu khổ, cảm thấy người trong thiên hạ đều xui xẻo như mấy vị sư huynh kia của nàng, vì nàng dung nguyệt mạo sở mềm lòng, nên nũng nịu mà cười nói: “Tử Minh ca ca, huynh đừng giận chứ.”

Tiết Mông: “...”

“Huynh vừa giận, là hết tuần tiểu đó.”

“Phì!” Lập tức có người cười thành tiếng.

Tuy không khí trong điện bức bách, nghe nàng mở miệng như vậy, không ít tu sĩ không căng mặt được. Môn phái lớn như Hoả Hoàng Các Đạp Tuyết Cung, đệ tử đều dùng ánh mắt ngu ngốc nhìn vị “Chủ một phái” này.

Cô nương này càng cảm thấy nam nhân trên đời đều vì nàng mà khuynh đảo, nâng cằm cổ trắng như tuyết, tự mình si mê nói: “Có gì âm ức không thể tâm bình khí hoà mà nói đâu chứ? Chỉ cần huynh nói có đạo lý, ta sẽ đi đầu, chương môn thập đại môn phái ở Thượng Tu Giới đều sẽ vì huynh chủ trì công đạo.”

Lời vừa nói ra, nhóm chương môn còn ra vẻ trang trọng đều không nhận được.

Mã Vân Đào Ba Sơn Trang là thương nhân, phản ứng nhanh nhất, gã sửng sốt: “Gì? Thượng Tu giới có mấy đại môn phái? Thập đại?”

Minh Nguyệt Lô cung chủ Đạp Tuyết cung mặt vô biểu tình nói: “Nàng ta tính nhảm rồi. Ông coi như không nghe thấy là được.”

Mã Vân là kẻ hiền lành, lập tức cười “ha ha” hai tiếng, cười hì hì không cắt ngang.

Nhưng Huyền Kính trưởng lão Vô Bi Tự, vài vị đạo trưởng của Hoả Hoả Các sắc mặt đã khó coi. Có điều, các chương môn sắc mặt kém hơn, đều

không bằng nửa âm trầm của Khương Hi.

Khương Hi tuy không nói, nhưng y hiển nhiên bị câu “Ta sẽ đi đầu” của con nhóc kia mạo phạm, vừa vuốt ve chiếc nhẫn chường môn của mình, vừa âm trầm nhìn chăm chăm tiểu cô nương nhà người ta.

Cô nương kia còn cố làm nổi bật: “Chúng ta việc nào ra việc đó, mọi người từng người nêu ý kiến, nói chút suy đoán, cũng không có sai đâu mà.”

Trong giọng Tiết Mông văng tia lửa khắp nơi: “Muốn kể chuyện cũ thì về nhà mà kể. Ở Thục Trung không tới lượt nha đầu ngu ngốc người nói chuyện!”

“?”

Tiểu cô nương sững sốt, thế mà nháy mắt nước mắt doanh trùng, quay đầu khụt khịt nói với đại sư huynh đại sư thúc ở Giang Đông Đường, “Hắn, hắn không nói đạo lý—— Hắn mắng ta... Hu hu hu oa oa oa, ta không phải mới nói một câu à, sao hắn lại dữ như vậy chứ...”

Khương Hi: “...”

Minh Nguyệt Lâu: “...”

Huyền Kính trưởng lão: “...”

Có người nhỏ giọng thì thầm bảo: “Giang Đông Đường coi như tiêu rồi.”

“Con nhóc này là ai thế? Còn không bằng Hoàng Khiếu Nguyệt nữa...”

Mai Hàm Tuyết cũng ở trong đám người, hắn nghe vậy xoa xoa mũi, cười nói: “Cũng không thể nói vậy chứ, còn tốt hơn Hoàng Khiếu Nguyệt một chút. Tiểu cô nương lớn lên cũng xinh phết.”

Nha đầu ngu ngốc này vừa khóc, lập tức có sư huynh ở Giang Đông Đường của nàng nóng nảy. Có thư sinh mặt trắng đầu tiên lấy khăn tay lau mặt cho nàng, ngay sau đó quay đầu, lạnh đạm nói với Tiết Mông: “Thật không hổ đây là đồ nhi của Sở tông sư, đường đệ của Mặc tông sư.”

Giờ Sở Văn Ninh với Mặc Nhiên đối với Tiết Mông mà nói, như vậy ngược của rỗng, sao có thể nhắc tới.

Lời còn chưa dứt, Long Thành loé ánh lạnh, bỗng chỉ vào cổ kẻ kia! Bốn phía im lặng.

Người nọ không nghĩ tới Tiết Mông thế mà lại động thủ luôn, cách lưỡi đao hàn quang rực rỡ, thấy ánh mắt Tiết Mông cực kì lạnh lẽo, khó giữ lý trí,

trông khỏi mặt nhỏ càng trắng, há miệng thở dốc lại không dám hé răng.

“Đúng vậy, ta uy phong. Chẳng lẽ ta không được uy phong à?”

Tiết Mông dùng mũi chọc lên cổ người nọ, cậu giận tới tay cũng run lên, lực đạo khó khống chế nổi, đã đâm rách da kẻ nọ, dao sắc gặp máu.

“Nhưng mà người, người là cái thá gì. Cũng xứng ở Tử Sinh Đình, nói năng lỗ mãng với ta?”

Tiết Chính Ung thấy Tiết Mông nổi giận, ngược lại hơi bình tĩnh hơn, ông trầm giọng nói: “Mông nhi, con ngồi xuống.”

Tiết Mông bỗng quay đầu lại: “Chẳng lẽ con phải nghe lời họ nói?!”

Tiết Chính Ung: “...”

Tiết Mông rời tầm mắt khỏi phụ thân, ánh mắt như sói hổ lướt qua một đám châu đầu ghé tai nhìn cậu thì thầm, ngực cậu phập phồng, cậu mở miệng, cho dù cố trấn định hết sức, tiếng nói vẫn có một tia phẫn nộ run rẩy.

“Thật quá nhục cười. Nhiều năm như vậy, Tử Sinh Đình chưa từng vô nghĩa, môn đồ đệ tử bốn ba khắp nơi—— Vì sao? Danh lợi? Tiền tài? Cấm thuật?”

Long Thành giương cao, tuyết quang liễm diễm.

“Chư vị tiên trưởng, nghĩa sĩ, hào kiệt, chưởng môn.” Gắn từng chữ một, câu chữ phá không, cắt qua mặt mũi mọi người, mắt Tiết Mông đỏ ngầu, “Ta hỏi các người...”

“Hai mươi năm trước, lúc trấn Vô Thường sắp thành trấn quý, các người ở đâu?”

“Mười lăm năm trước, đại Thiên liệt ở Thục Trung, có mười trống chín, các người ở đâu?”

“Ba năm trước, kết giới trấn Thái Điện bị tổn hại, quý mị hoành hành, dân đói phiêu bạt khắp nơi, các người ở đâu?”

Trong mắt cậu có thủy quang loé lên, giọng càng lúc càng tàn nhẫn, trầm lạnh.

“Mấy năm nay, Hạ Tu giới khẩn cầu các người viện thủ bao nhiêu lần, xin các người thương hại tương trợ, có ích không? Nho Phong Môn năm đó trừ ma phải nhận bao nhiêu tiền mới bằng lòng ra tay? Lưu dân Hạ Tu Giới đến cơm cũng không đủ no, sao có thể lấy tiền của chư vị đại Phật.”

Mọi người bị nói tới thẹn, có người cúi đầu ngấm lại, nhưng cũng có người ngấm một lúc lâu, định hắt hết nước bắn lên cho một mình phái Nho Phong Môn ôm lấy: “Không sai, Nho Phong Môn năm đó quả thực lòng dạ hiểm độc, nhưng không liên quan tới bọn ta. Phái ta trừ ma hàng yêu, nhận cũng chỉ có mấy trăm bạc, Tiết thiếu chủ không thể một gậy đánh nghiêng thuyền một người thế được.”

“Ồ. Mấy trăm bạc.” Tiết Mông đột nhiên cười nhạt, “Đạo trưởng, người tới Hương Trấn Thục Trung xem thử chưa?”

“...”

“Người tới phía nam Thục xem đi, người tới quỷ thành Phong Đô xem đi, tới dưới chân Nga Mi xem đi, người nhìn xem những người đó sống thế nào, sau đó người về nói ta nghe, các người “chỉ” lấy có mấy trăm bạc.”

Huyền Kính đại sư thở dài nói: “Tiết thiếu chủ, lão nạp biết trong lòng cậu đau khổ.”

Dừng một chút, chuyển đề tài.

“Nhưng mà, cho dù thế nào, quả thực đệ tử Tử Sinh Đỉnh tu luyện cấm thuật. Lại còn có trưởng lão cố ý báo che, chặn pháp trường Thiên Âm Các, thậm chí để thoát nạn, giết hại danh tu sĩ Thiên Âm Các. Hai tội này, Tử Sinh Đỉnh khó mà thoát tội.”

Tiết Mông lửa giận càng cao, như mây đen phủ giữa chân mây: “Đại sư, Thiên Âm Các khi ấy ra tay tàn nhẫn tới đâu, ông cũng thấy rồi. Bọn họ muốn mạng sư tôn ta và Mặc Nhiên! Sư tôn ta không đi, còn ở đây chờ chết à?!”

Tình tình cậu bộp chộp, những lời này thốt ra khỏi miệng, lập tức có kẻ tìm ra sơ hở.

“Hả? Lời này có ý gì, Tiết thiếu chủ vậy mà cho rằng Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên không làm sai?”

“Giết người có nhiều đạo lý thế, quả nhiên trên bất chính dưới ắt loạn.”

“Quan niệm thị phi thế, khiến người ta chê cười, ta thấy Tử Sinh Đỉnh này, thật sự không thể giữ lại rồi.”

Nghe thấy câu cuối cùng, Tiết Chính Ung cũng sôi máu, nơi bị thương càng đau kịch liệt. Mười ngón tay ông âm thầm siết chặt, nhin lại cơn đau, sau

đó nhìn chăm chăm kẻ vừa nói, vẻ mặt trở nên cực kỳ âm trầm: “Vị tiên trưởng này có lẽ đang nói đùa.”

“Họ không nói đùa.”

Tiết Chính Ung nheo mắt lại, tìm nơi có tiếng nói, chậm rãi quay đầu, ông lẩm bẩm: “Khương Hi...”

Từ đầu tới giờ, Khương Hi chưa từng mở miệng bồi nhọ, nhưng cũng không mở miệng nói đỡ. Y một thân xanh nhạt thêu hoa đỏ chỉ bạc, đứng trong điện, nhìn không ra tâm tình.

Khương Hi kỳ thật cũng muốn tranh than trong nước đục, nhưng lại không mở miệng, có lẽ tình huống càng bức bách hơn, nên y mới giật giật mi, giương mắt nói: “Theo quy củ Tu Chân giới, nếu có đệ tử tu luyện cấm thuật, cho dù môn phái không bày mưu tính kế, không thể dạy bảo, không giám sát nổi.”

Sắc mặt Tiết Chính Ung trắng bệch.

Khương Hi nói tiếp: “Để ngăn hậu hoạn sau này, một khi phát hiện, môn phái này lập tức chia môn đồ, ép đóng cửa. Điểm này, Tiết trưởng môn không phải không biết.”

Quả thật là không biết.

Nhưng mà, tuy quy củ này định ra, cả trăm năm Tu Chân giới chưa từng có. Một môn phái có bao nhiêu đệ tử? Mỗi đệ tử làm gì, sao quản nổi? Nhìn lại trước kia, cho dù là Nho Phong Môn, Cô Nguyệt Dạ, thậm chí Vô Bi Tự, Hoả Hoàng Các, nào có ở đâu không có kẻ luyện Tam Đại Cấm Thuật? Thí dụ như lúc Hoài Tội còn sống có thuật trọng sinh nổi tiếng—— có ai vì vậy mà công kích Vô Bi Tự, muốn phương trượng đóng cửa chùa?

Quy củ này rõ ràng chỉ đặt ra, xưa nay không thực hiện. Chỉ có tình hình hôm nay, mọi người đẩy đổ tường, họ sợ Tử Sinh Đỉnh giấu âm mưu, mới mang ra thứ rỗng tuếch này, ép Tử Sinh Đỉnh tán phái.

Tiết Chính Ung không đáp, chỉ là hình dung sụp đổ, nhìn chăm chăm Khương Hi, như con sói cô đơn bị ép tới đường cùng.

Sau hồi lâu, ông hỏi Khương Hi: “Người không cảm thấy rất hoang đường à?”

Khương Hi đáp: “Ta cảm thấy Hoang Đường. Nhưng lệnh văn là thế, ta không có cách nào giúp quý phái biện bạch.”

“Lệnh văn...” Tiết Chính Ung bỗng dừng cười, đốt ngón tay vuốt ve thành ghế khắc đầu thú bên cạnh, nhắm mắt thở dài, “Hai mươi năm. Lệnh văn của Thượng Tu Giới vẫn nói nghiêm là nghiêm, nói khoan là khoan, không thay đổi chút nào.”

Khương Hi tựa hồ tự thấy trong lòng mình có mâu thuẫn, mím môi, không nhiều lời nữa. Nhưng bên cạnh có mấy tôn chủ môn phái khác dần xuất đầu, nói: “Mong Tiết chương môn làm theo lệnh văn, giải tán Tử Sinh Đình.”

“Phạm tội phải phạt, Tiết chương môn hiểu rõ trong lòng.”

“Mọi việc đều làm theo quy củ thôi, các người làm loạn nhiều thế, chẳng lẽ còn dám nói mình trong sạch?”

Ầm ầm một mảnh, có người quay đầu nói với Khương Hi: “Khương chương môn, chúng ta trước khi tới đã thấy các tội trong đại thành, Tử Sinh Đình lần này không thể thoát tội, người đứng đầu chúng tiên, tốt xấu phải có biểu hiện gì chứ.”

Khương Hi: “...”

Tâm mắt mọi người đều tập trung trên người y, Khương Hi hạ mắt, một lát sau, dịu giọng mở miệng: “Quý phái quả thật còn nhiều nghi vấn, nay thời cuộc xoay chuyển, không thể coi nhẹ. Tiết chương môn, Tử Sinh Đình làm theo luật phải tán phái. Nếu sau này ông có chứng cứ gì, cũng có thể lại...”

Y còn chưa dứt lời, đã nghe thấy tiếng gào lên: “Khương Hi, người đừng có khinh người quá đáng!”

“... Tiết thiếu chủ.” Khương Hi trời sinh ngạo mạn, xưa nay luôn làm theo ý mình, giờ làm theo lệnh văn, tâm tình vốn khó chịu, giờ thế mà còn bị một thằng nhóc bảo “khinh người quá đáng”, không khỏi tâm trạng càng kém. Thái dương y nổi gân xanh, nheo mắt lại, “Nói với người bao nhiêu lần, trưởng bối nói chuyện, văn bối nên biết câm miệng lại. Người cũng hơn hai mươi tuổi rồi, đối nhân xử thế so với thiếu chủ Nam Cung Tứ, còn kém hơn một khoảng.”

Tiết Mông nghe những lời khắc nghiệt của y, cơn giận càng cao, một chân đá văng tu sĩ trước mặt mình, lập tức đi tới phía Khương Hi, đột nhiên túm chặt vạt áo Khương Hi, ấn y lên trên xà nhà.

Mày như lưỡi đao, tâm huyết như nước.

Cậu không phải không sinh hận: “Khương Hi! Người còn không biết xấu hổ so sánh ta với Nam Cung Tứ ư? Sao người không tự so mình với Nam Cung Liễu luôn đi?”

Khương Hi đã bị mạo phạm, biểu tình càng lạnh lùng: “Thấy người tuổi nhỏ, nhắc người một câu. Buông tay.”

Tiết Mông đương nhiên không thềm để ý đến, cậu bị ép cho có chút điên cuồng, nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục nói: “Theo ý ta, người còn không xứng đứng đầu chúng môn bằng Nam Cung Liễu! Người đảo lộn trắng đen, tốt xấu không phân biệt nổi!! Người... Người...”

Mọi người sợ hãi, đệ tử Cô Nguyệt Dạ thậm chí không kịp phản ứng, bọn họ chưa bao giờ tin rằng có kẻ sẽ dám vô lễ với tôn chủ một phái tới thế.

Cậu gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt lạnh như băng của Khương Hi, cắn răng.

“Khương Hi, người là đồ súc sinh.”

Lợi hại kiểu này, Đan Tâm điện nháy mắt bùng nổ.

“Tiết Mông! Người làm càn! Người là văn bối, sao có thể nói với tôn trưởng như thế!”

“Thiên chi kiêu tử cái gì, dạy bảo vứt chó ăn rồi!”

Khương Hi hơi nâng cằm, trong mắt chảy xuôi u quang, y nhìn Tiết Mông chăm chăm một lát, sau đó chậm rãi nâng tay, giữ lấy tay Tiết Mông giữ mình kia, chỉ dùng chút lực——

Răng rắc.

Tiếng xương giòn vang.

“Ừ!”

“Mông nhi!”

Khương Hi như vứt rác đi, lạnh lùng ném Tiết Mông sang một bên, cẩn thận vuốt phẳng lại nếp uốn trên y quan của mình, sau đó mới mở miệng nói.

Không phải với Tiết Mông, mà là với Tiết Chính Ung.

“Tiết Chính Ung, ông dạy con thật giỏi.”

Tay Tiết Mông bị siết trật khớp, vẫn giận dữ muốn lao lên, nhưng lần này người Cô Nguyệt Dạ không cho cậu làm như ý, âm ầm rút kiếm cản.

Khương Hi rốt cuộc hết kiên nhẫn, giữa mày có một ngọn lửa, phiền chán nói: “Tán phái.”

“Tán phái!”

“Tử Sinh Đình nhất định phải tán phái!”

Một đám đen nghịt ép tới, không có thứ gì đoàn kết làm người ta sợ hãi bằng lúc này, khuôn miệng khác biệt đều lặp lại một ý như nhau——

Tử Sinh Đình hôm nay nhất định phải tán phái, mỗi họa này, không thể giữ lại.

[Husky] Chương 283: [Tử Sinh Đình] Khói lửa cuối cùng đã cháy lên

Edit: LuBachPhong36

Không khí trong Đan Tâm điện căng đến mức tận cùng, chỉ một chút sẽ bốc cháy lên. Đệ tử Tử Sinh Đình cùng đệ tử chư phái Thượng Tu Giới giằng co mà đứng, không ai nhường ai.

Dây cung đã giương, khi bắn ra, hoặc là dây đứt, hoặc là tên bay.

Lúc này, trong đám người chột có một người đứng ra, là cung chủ Đạp Tuyết cung, Minh Nguyệt Lô.

Giọng nói Minh Nguyệt Lô ôn tồn dễ nghe, phá vỡ sự tĩnh mịch nguy hiểm này: “Xin chư vị chờ một lát, lệnh văn là chết, con người là sống. Chư vị suy bụng ta ra bụng người, ngẫm lại xem, hiện giờ thực tế cũng không thể chứng minh được Tử Sinh Đình luyện chế quân cờ, cương quyết đòi giải tán phái thì quả thực có chút quá đáng. Ta nghĩ nếu không thì như vậy đi, tạm thời tịch thu quyền cấm thuật của Tử Sinh Đình, thẩm định cẩn thận lại lần nữa rồi mới quyết định đi.”

Huyền Kính đại sư lắc lắc đầu: “Minh cung chủ và Tiết chương môn tư giáo sâu đậm, không khỏi có phần thiên vị. Tử Sinh Đình đã phạm vào cấm kỵ Tu Chân giới, chỗ nào lại còn cần phải thẩm định cẩn thận?”

“Lời này của Phương trưởng sai rồi, quy tắc này rất nhiều môn phái đều đã phạm qua.” Lời nói Minh Nguyệt Lô ôn tồn nhỏ nhẹ, thái độ lại rất kiên định, nàng ôn thanh nói, “Nếu muốn tính toán, ta vẫn chưa quên Hoài Tội đại sư của quý phái.”

“Người ——!” Sắc mặt Huyền Kính tối sầm lại, ngay sau đó ống tay áo phất một cái, một lần nữa bày ra vẻ trang nghiêm trên mặt chắp tay trước ngực nói, “Thuật cứu người, há lại đánh đồng với cờ Trân Lung.”

“Vậy thuật cứu người kia có tính là tam đại cấm thuật không?”

Người nói chính là Tiết Chính Ung. Lúc này, vài người đứng gần hắn đã cảm thấy hắn có chút khác lạ, nam nhân ngày thường uy phong lẫm liệt nay hơi thõa lại gập gáp, sắc môi lại trắng xanh.

Huyền Kính nói: “..... Dĩ nhiên là tính.”

Tiết Chính Ung nhắm mắt lại, thở hỗn hển, sau đó mới một lần nữa nhìn chăm chăm Huyền Kính phương trượng, khàn khàn nói: “Một khi đã vậy, đại sư sao có thể bởi vì trọng sinh thuật có thể cứu người, mà tách nó ra khỏi quy tắc chứ?”

Huyền Kính chần chừ sau một lúc lâu, không biết nên biện giải như thế nào, cứng ngắt nói: “Đây không phải là cùng một chuyện.”

Đệ tử Tử Sinh Đình đứng bên cạnh tức giận mà tiến lên chất vấn: “Tại sao lại không phải là cùng một chuyện? Thượng Tu Giới tu luyện cấm thuật cũng có khối người, chỉ là không thành công thôi, nếu bởi vì quy tắc này mà muốn nghiêm trị phái ta, có phải cũng nên bắt hết mọi người đều giam lại không?”

Tham Lang trưởng lão âm trầm nói: “Vô Bi Tự có Hoài Tội, Cô Nguyệt Dạ có Hoa Bích Nam, tại sao chỉ trích chuyện của Tử Sinh Đình? Khương chưởng môn muốn Tử Sinh Đình phải đóng cửa, chỉ bằng làm gương tốt trước đi, tại đây tuyên bố Cô Nguyệt Dạ giải tán.”

Không ngờ bị phản lại một chiêu thế này, chúng môn phái đều có chút chột dạ, những người này giờ kêu gào dữ dội giờ phút này cũng đều sôi nổi an tĩnh lại, không muốn dẫn họa thủy đến trước cửa nhà mình.

Tiết Chính Ung ho nhẹ mấy tiếng, lông mi rủ xuống, lặng yên không một tiếng động mà giấu đi vết máu trong lòng bàn tay mình, ngược mắt mạnh mẽ cười nói: “Nếu các phái cũng đều đã làm việc tương tự thế, hơn nữa cái gọi là Tử Sinh Đình trộm luyện quân cờ, ý đồ điên đảo trên dưới Tu Giới, những lời nói vô căn cứ này cũng không cách nào chứng thực, như vậy thứ Tiết mỗ vô lễ —— mời các vị lập tức rời đi.”

“Này.....”

Sát khí hùng hực bốc lên, vốn một lòng cho rằng có thể loại trừ môn phái khác loài này, lại không ngờ rằng nháo thành cái cục diện lúng ta lúng túng

thế này, sắc mặt mọi người nhất thời đều có chút khó coi.

Khương Hi vốn là không có ý muốn bức bách Tử Sinh Đỉnh giải tán phái. Nhưng trước đó đã lỡ cười lên lưng cọt, rồi cuộc khó mà leo xuống, không thể không làm. Lúc này thấy mọi người yên lặng, hần liền nhắm mắt, dứt khoát nói: “Đi trước.”

Nghe câu nói như thế, tảng đá trong lòng Tiết Chính Ung cuối cùng cũng rơi xuống, hần nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhỏ đến không thể phát hiện ra, sống lưng vẫn luôn căng thẳng cũng thả lỏng. Nhưng chính lúc này lại đột nhiên cảm thấy tê rần, hần quét mắt nhìn xuống, thấy y phục xanh biển bên eo sườn đã có vết máu loang lổ thấm ra.

Vết thương hôm qua thật sự là quá nặng. Lát nữa nhất định phải tìm Tham Lang trưởng lão cẩn thận xem xét

Hần còn chưa nghĩ xong, bên ngoài chợt có đệ tử Thiên Âm Các cầm kiếm xông vào trong điện. Mỗi gương mặt của bọn họ đều lạnh băng, khí thế ào ào, vừa vào cửa liền cất cao giọng quát: “Tiết Chính Ung, người cũng thật có thể diện. Tử Sinh Đỉnh chưa từng tư luyện Trân Lung cờ, những lời này mà người cũng nói ra miệng được!”.

Mọi người không ngờ người của Thiên Âm Các sẽ đến, đều kinh ngạc, lũ lượt quay đầu lại. Nhưng thấy sau lưng bọn họ có đến mấy chục bá tánh áo vải vâng vâng dạ dạ theo sau, trong đó còn có mấy gương mặt hết sức quen mắt, nhìn qua hình như là thôn trưởng của mấy thôn nhỏ ở nơi nào đó thuộc vùng Thục Trung.

“Xảy ra chuyện gì.....”

Một sư huynh Thiên Âm Các lạnh lạnh nói: “Không phải người muốn chứng cứ sao? Mang đến nhiều đây có đủ không?”

Lại có môn đồ nói với mọi người: “Tử Sinh Đỉnh là nơi ô dơ, chường môn lòng muông dạ thú, mấy năm nay vẫn luôn tung lưới ở Thục Trung, bức bách bá tánh bình thường hiến tế đồng nam đồng nữ để tu luyện cờ Trân Lung —— những người này đều là nhân chứng, còn gì có thể ngụy biện?!”

Tiết Chính Ung bỗng dừng đứng lên, trong mắt điểm điện hung thần, máu tươi lại dâng lên trong yết hầu: “Hồ ngôn loạn ngữ!”

“Có phải hồ ngôn loạn ngữ hay không, ta hay người nói đều không tính, chính người tự hỏi họ một chút đi.”

Mấy chục thôn dân kia giống như đàn vịt bị hoảng sợ, lão đảo mà túm tụm lại với nhau, co rúm lại, sụp mi nhìn xuống, không ai dám miệng trước Tiết Mông tinh mắt, lập tức nhận ra một gương mặt quen quen trong đám người, ngạc nhiên nói: “Thôn trưởng Lưu?”

Thôn trưởng họ Lưu kia đột nhiên run lập cập, ánh mắt run rẩy mà liếc qua một cái, liền như con cá trơn nhẵn không dính tay, trôi trượt đi.

“Người tới đây làm gì?” Tiết Mông nhất thời còn chưa phản ứng kịp, hẩn như là có chút ngây thơ đáng yêu, nhưng cái loại ngây thơ ấy trong giờ phút này lại có vẻ đáng thương như vậy.

“Ta.....” Thôn trưởng Lưu nuốt ngụm nước bọt, ngón tay khô gầy nhéo lấy góc áo, hẩn nhìn chằm chằm vào mặt đất, hai chân lão đảo.

Ngữ khí đê tử Thiên Âm Các mạnh mẽ, nói: “Nói thật, nếu người nói láo, Thiên Âm Các trước nay công bằng, tuyệt không nhân nhượng.”

Thôn trưởng Lưu rùng mình một cái, đột nhiên quỳ mọp xuống, đập đầu xuống đất: “Ta..... Ta, ta nói! Tử Sinh Đình mấy năm nay mượn danh nghĩa trừ ma hộ đạo, nói là không lấy một xu, kỳ thật... kỳ thật vẫn luôn ép chúng ta giao nộp bé trai bé gái trong thôn cho họ.....”

Tiết Chính Ung giận tím mặt, vỗ bàn đứng lên: “Đánh rắm!”

Giọng nói Thiên Âm Các so với Tiết Chính Ung càng vang: “Nói tiếp. Bọn họ muốn đồng nam đồng nữ làm gì?”

“Ta, ta cũng không biết.” Trán thôn trưởng thấm đẫm mồ hôi bóng loáng, nuốt một ngụm nước bọt, bả vai lạnh run, “Nói là đưa vào núi tu luyện, nhưng cũng không còn nhìn thấy họ nữa. Tiểu Hồ, Tiểu Thạch..... những đứa trẻ đó đều không còn trở về.”

Người của Thiên Âm Các liền quay đầu hỏi nhóm tu sĩ Tử Sinh Đình.

“Trong các người, có ai là đứa trẻ mà vị thôn trưởng này nhắc tới?”

“.....”

Dĩ nhiên là sẽ không có.

Máu cả người Tiết Mông đều đang sôi trào kích động, Tiểu Hồ, Tiểu Thạch..... lúc hẩn chạy đến cứu tiểu thôn đang gặp khó khăn bấp bênh khi

ấy, chúng nó đã vùi thây trong bụng yêu ma rồi.

“Nói dối!!!” Trong lòng lửa giận thiêu đốt, trong yết hầu tanh ngọt dâng lên, Tiết Mông tức đến như muốn hộc máu, “Người lấy oán trả ơn, lương tâm có thể yên sao?!!”

Sắc mặt thôn trưởng Lưu suy sụp, nước mắt không ngăn được mà lăn xuống. Nhưng không biết đến tột cùng là Thiên Âm Các đã lấy cái gì uy hiếp hẳn, hẳn vẫn kiên trì nói: “Tử Sinh Đình không phải môn phái tốt..... Bọn họ, trước mặt một kiểu..... Sau lưng một kiểu Ở Thục Trung, đã làm..... Làm vô số việc thương thiên hại lý.....”

Nước mắt nước mũi giàn giụa, nhưng lại không dám nhìn lên bất kỳ ai, hẳn đổ sụp xuống đất mà gào khóc nói: “Tử Sinh Đình bá đạo xâm phạm Hạ Tu Giới a!!”

Đám người ồ lên.

Nếu như ngày thường, lời nói của mấy chục thảo dân này chúng tu sĩ nhất định sẽ không hoàn toàn tin tưởng. Nhưng đại đa số người ở đây vốn dĩ đang hướng tới Tử Sinh Đình đòi giải tán phái, nên trong lòng sớm đã tự có phán quyết, bởi vậy khi nghe được bằng chứng như thế, lập tức tiếp nhận toàn bộ, giận không thể kiềm.

“Ta đã nói bọn họ tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì tốt mà!”

“Tiết Chính Ung, người còn có gì giải thích?”

Tiết Chính Ung cũng thế, Tiết Mông cũng thế, đệ tử cùng các trưởng lão Tử Sinh Đình đều ngậm ngẩn cả người.

Khi này, đông đảo môn phái bắt tay nhau tới xúc phạm, bọn họ chỉ cảm thấy phẫn nộ, còn có thể múa may hai tay nói mình ủy khuất và oan uổng.

Nhưng giờ phút này, liếc mắt nhìn qua một lượt, thế nhưng toàn là vài vị thôn trưởng ở Thục Trung và mấy chục bá tánh..... Là những người đó từng tặng họ trứng gà, trắng mặt, nước mắt giàn giụa mà cảm ơn ân cứu mạng của tiên quân, nói ‘kết cỏ ngậm vành*’ không có gì báo đáp người.

*(*Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Do tích Ngụy Khoá không mang chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoá bị giặc bao vây, nhờ có hồn của cha người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoá thoát được.)*

Mấy chục con sói trong núi này đứng giữa Đan Tâm điện. Bọn chúng đích thân cầm đao đâm thẳng vào đan tâm*.

(*丹心: đan tâm – lòng son, lòng trung nghĩa)

Đau cực kỳ, cũng lạnh cực kỳ.

Như rơi xuống hầm băng, khắp cả người phát lạnh.

Những nhân chứng ấy từng đám người tiến lên, người thứ nhất trong mắt còn hồ thẹn, người thứ hai chân căng còn phát run, nhưng người thứ ba đã có thể nhìn thẳng mặt mọi người, người thứ tư bắt đầu nói những lời lẽ như là chính đáng, người thứ năm đã học được thêm mắm thêm muối..... Cả đám người như chim nhận, con nhận đầu đàn dẫn đầu, đám phía sau thuận theo.

Cái gọi là miệng đời xói mòn vàng, ba người thành hổ. Bọn họ cứ nói cứ nói, đồng dục hùng hồn, cứ nói cứ nói, lại tự cho là thật.

Tiết Mông chỉ cảm thấy máu lạnh, cảm thấy rằng lãnh.

Hắn từng cho rằng người có sống lưng, phá cũng không gãy, lại không ngờ chó săn vì sống, có thể uống phân.

“Đúng vậy, chính là cái quân cờ gì đó.....” Đến lượt bà mối của thôn Giả, bà ta cũng đến đây làm chứng, “Bọn họ ép buộc chúng tôi giao trẻ nhỏ cho họ coi như thù lao trừ ma, Tử Sinh Đỉnh không thu tiền, chỉ thu trẻ con, đây là quy củ mà cả Hạ Tu Giới chúng ta đều biết.”

Khương Hi nhíu mày hỏi: “Đã biết vậy tại sao còn đến tìm họ?”

Bà mối liền lấy khăn hồng gạt lệ: “Không còn cách nào khác, nghèo mà, nên thỉnh không nổi đạo trưởng đại gia ở Thượng Tu Giới, nên chỉ có thể chọn cách đưa trẻ con trong thôn đi..... Nói là đưa đến Tử Sinh Đỉnh tu luyện, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, hức hức..... Đám trẻ con số khổ đó bị đưa đi rồi thì đều không thể sống được nữa.”

Dứt lời, đầm ngực giậm chân, che mặt gào khóc.

Cũng có thư sinh tới làm chứng: “Đúng thật như thế, Tử Sinh Đỉnh thu người không thu tiền, chúng ta còn muốn sống nên cũng không dám giận, không dám nói. May mà trời xanh có mắt, ác giả ác báo, Tử Sinh Đỉnh rốt cuộc lòi đuôi cáo. Các vị đạo gia, xin các vị nhất định phải làm chủ vì bình minh cho thương sinh ở Hạ Tu Giới a!”

Giang Đông đường lập tức có người đứng ra: “Yên tâm, Thượng Tu Giới thanh chính trong trắng, hôm nay danh môn chính phái có trăm năm lịch sử, có uy tín danh dự đều đã ở đây hết, nhất định sẽ theo lẽ công bằng mà hành sự.”

Những hương dân đứng ra làm chứng lập tức cảm động đến rơi nước mắt, sôi nổi tiến lên khóc lóc kể lể những chuyện ác mà Tử Sinh Đình đã làm.

Bọn họ biết, nếu đã làm chứng giả, thì sẽ không còn đường rút lui. Nếu hôm nay Tử Sinh Đình không ngã, một ngày nào đó nhất định sẽ tìm mình thanh toán.

Trong đại điện nhất thời tìm không thấy một người sống nào, chỉ có thể thấy từng con từng con lệ quý đang điều đình quanh co, mở ra mồm to đầy máu, cắn xé mộc trụ cũ nát của đại điện, cắn xé phòng ngói mái tường mộc mạc Cắn xé cái biển hiệu “Đan Tâm điện” thô sơ bởi vì kinh phí không đủ mà chưa từng được sửa chữa.

Máu tươi đầm đìa.

Tiết Mông đang run rẩy, hăn nhắm mắt lại, nước mắt lăn xuống, hăn khàn khàn nói: “Các người..... Sao có thể nói ra khỏi miệng được?”

Là Thiên Âm Các lấy vinh hoa hứa hẹn?

Hay là lấy tính mạng ép bức.

Sao có thể nói ra khỏi miệng được, sao có thể nói ra được.....

Cái miệng đỏ tươi của bà mối kia vẫn còn đang mở mở khép khép, câu chữ vụn vỡ như rắn độc rót vào trong tai Tiết Mông —— “*Tử Sinh Đình lén luyện quân cờ*”, “*Xem mạng người như cỏ rác*”, “*Bắt cướp đồng nam đồng nữ*”

Từng câu từng chữ đều vụn vụn, biến thành ác mộng dữ tợn.

“Bọn họ ức hiếp Hạ Tu Giới.”

“Mặt người dạ thú, ra vẻ đạo mạo!”

“*Tên Sở Văn Ninh kia và Mặc Nhiên là đáng ghét nhất, vì luyện chế quân cờ, hại biết bao nhiêu bá tánh vô tội*”

Xương cốt đều hận, hai tay run rẩy.

Lý trí sụp đổ.

“Người —— Sao có thể nói ra miệng được?! Sao có thể làm được!!”

Phần nộ như ỗ kiến, phá huỷ một đường đê cuối cùng trong nội tâm. Tiết Mông rắc một tiếng bẻ lại khuỷu tay bị sái, ngay sau đó rút đao ra, Long Thành như hồ gươm ngân dài, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, loan đao đã nhuộm máu.

Bà mối kia đang đứng bố trí màn “*đệ tử Tử Sinh Đỉnh cường hiếp ấu nữ*” chột sừng sốt, cúi đầu nhìn xuống ngực mình, rồi sau đó oa một tiếng mà phun máu ra, chưa kịp nói câu nào liền thịch một tiếng ngã xuống đất.

Tĩnh mạch.

Nói đến cũng kỳ quái, người Thiên Âm Các đứng ngay bên cạnh đám thôn dân kia, lại không hề ra tay ngăn cản —— bởi vì giết mình? Hay là căn bản không phản ứng kịp? Không thể biết rõ đáp án, cũng sẽ không có ai suy nghĩ sâu thêm.

Tâm mắt mọi người đều dồn hết trên người Tiết Mông, giọt máu nhỏ tí tách, dọc theo mũi đao Long Thành chảy xuống, một giọt, hai giọt. Như tích tụ thành một hồ đỏ tươi tĩnh mạch.

Rơi vào vực sâu, Phượng Sồ* khó thoát.

*(*tên hiệu của Bàn Thống, mưu sĩ thời Tam Quốc)*

“A!” Đột nhiên có người bộc phát ra tiếng thét chói tai, giống như hồi chuông tận thế rớt cuộc gõ vang, “Giết... giết người rồi.....”

“Tiết Mông lạm sát nhân chứng! Tiết Mông điên rồi!!”

Trong điện thoáng chốc càn loạn, không biết là ai động thủ trước, lửa giận kiềm nén đã lâu rớt cuộc nổ tung bùng phát, dây cung căng cứng đã lâu rớt cuộc đứt đoạn, người Tử Sinh Đỉnh và người Thượng Tu Giới rớt cuộc vung tay đánh nhau ——

Tư thù, sợ hãi, bài trừ đối lập.

Một trận chiến này bao hàm quá nhiều tư tâm, cục diện trong phút chốc đã mất khống chế.

Giữa hàng loạt bóng đao ánh kiếm, Tiết Chính Ung chịu đựng cơn đau nhức nơi miệng vết thương, gằm nhẹ nói: “Đừng đánh, tất cả dừng tay!”

Nhưng người Tử Sinh Đỉnh nghe hẩn, người Thượng Tu Giới lại không dừng tay. Nếu cứ như vậy, cuộc chiến sẽ không ngừng lại được, nội tâm Tiết Mông đã bị vò nát, rối tinh rối mù không còn ra hình thù gì, loại vỡ nát

này lan tràn đến hốc mắt khiến nó ướt hồng, hấn một bên cầm loan đao chém tấn ác quỷ, một bên lại không kiềm được mà nghẹn ngào, không kiềm được mà khóc.

Có lẽ chỉ có giờ khắc này, phượng hoàng nhi mới thực sự hiểu được cảm nhận của Mặc Nhiên khi còn bé.

Trong Túy Ngọc lâu, một thanh đao củi tàn sát sạch sẽ tánh mạng toàn lâu, khi ấy chính là cái loại tuyệt vọng, ghê tởm, kích thích này, và còn có cảm giác tự ghét bỏ chính mình.

Cái gì cũng không còn quan trọng nữa, lửa giận đã thiêu đốt trái tim hấn, chỉ có máu tươi mới có thể dập tắt.

Đột nhiên một thanh kiếm chống lại thế tiến công của hấn, quanh thân chuôi kiếm tản ra óng ánh sắc xanh, nhìn qua cực kỳ quen mắt —— nhưng giờ phút này Tiết Mông không thể nhớ ra, hấn chỉ gào lên với người của Đạp Tuyết cung có tướng mạo xấu xí kia: “Cút ngay!! Đừng cản ta!”

“Đừng đánh, nếu cứ đánh thật sự sẽ gặp rắc rối, người bình tĩnh một chút.”

Lọt vào tai chính là một giọng nói quen thuộc.

Là ai?

Tiết Mông nghĩ không ra, cũng không muốn nghĩ nữa.

Thống khổ và cừu hận bẻ gãy nội tâm hấn, sự ẩn nhẫn của một người chung quy cũng có cực hạn, bước qua cái lằn ranh đó, thần cũng thành quỷ, thánh nhân cũng hóa thành Tu La.

Nhất niệm Phật, nhất niệm Ma.

Tròng mắt hấn cháy đỏ, giờ phút này chỉ có hận, hận vô tận, bắt đầu từ Thiên Âm Các đã cháy lên lửa hận, rồi cuộc bùng phát ra che trời lấp đất, trong chớp mắt đã cắn nuốt lấy hấn

“Cút!”

Long Thành cùng lam kiếm va chạm leng keng, nhưng nam tử mặt mũi xấu xí kia lại không thua kém chút nào, giao đấu đối kháng với hấn, một đôi con người màu lam bích nhìn chăm chăm vào mặt Tiết Mông.

“Nếu người không bình tĩnh lại, chỉ làm hại Tử Sinh Đình càng thảm hơn.”

“Người là cái thá gì? Đến phiên người quản?!”

Đao càng bổ xuống càng tàn nhẫn, kiếm lại ung dung không vội vàng, chiêu chiêu đối chạm.

Đôi mắt màu Bích nhìn đôi mắt màu đen, ánh mắt lại quen thuộc đến vậy.

..... Là ai.....

“Tử Minh, đừng đánh nữa.”

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, tình cảm không nhiều, nhưng vẫn có thể nghe ra một tia lo âu và thương hại.

Trong đầu đang điên cuồng và hỗn loạn của Tiết Mông dường như hiện ra một vết sáng, thế đánh mãnh liệt như hung thần ngừng lại, chỉ còn lồng ngực vẫn kịch liệt phập phồng.

Giờ phút này mặt đã đầy máu, búi tóc tán loạn, hấn hung tợn mà nhìn chăm chăm vào nam tử xa lạ xấu xí kia: “Người.....”

Lời chưa kịp nói ra đã cảm thấy sau lưng đột nhiên một trận âm phong nổi lên.

Tiết Mông bỗng nhiên quay đầu lại, muốn nâng Long Thành lên đỡ cũng không kịp, cánh tay đã bị một vết thương nứt toác dữ tợn đầy máu, sâu tới thấy cả xương trắng!!

“Mông nhi!!”

Tiết Chính Ung thấy con trai bị thương, liền từ bậc thềm cao mà lao xuống cứu giúp.

Hơn mười tên đệ tử tinh nhuệ của Thiên Âm Các kia đều là tử sĩ tâm phúc của Mộc Yên Ly, lúc này mỗi đôi mắt đều lũ lượt hướng về phía Tiết Mông, nhào qua tấn công.

Thực lực những binh sĩ này cũng tương đương với trưởng lão Tử Sinh Đình, bọn chúng đồng loạt hướng về phía Tiết Mông đang bị thương mà xuất ra sát chiêu, muốn lấy cho được tính mạng của phượng hoàng nhi.

“Mông nhi..... Mông nhi!”

Nhưng do cách quá xa, Tiết Chính Ung căn bản không qua tới được, mặt khác lại có quá nhiều người vây chặt tứ phía xung quanh hắn. Tiết Chính Ung sốt ruột muốn bảo vệ con, dưới trận tập kích mạnh mẽ cũng đã toàn thân bị thương, máu tươi thấm dẫm.

Tiết Mông cắn răng vung đao lên, một kích đánh lui hai người, nhưng cánh tay mình lại chảy máu như mưa, toàn bộ cổ tay đều đang phát run
Bỗng nhiên một đường ánh sáng đỏ hiện lên ——

“Cẩn thận!”

Trong chớp nhoáng, lại là nam tử có đôi mắt màu bích khi này cùng hãn đối đầu đã thay hãn chặn một sát chiêu.

Đệ tử Thiên Âm Các nheo mắt lại: “Đạp Tuyết cung có phản đồ? Muốn đứng về phía Tử Sinh Đình?”

Nam tử kia không đáp, bội kiếm lăm liệt như sương, quay đầu lại đối diện với sắc mặt đang trắng bệch mà ánh mắt hung ác Tiết Mông, nói: “Đi qua bên bá phụ. Nhanh lên.”

“Ta……” Tiết Mông che lại vết đao trên cánh tay, trên thực tế hãn căn bản che không được, máu thịt và xương trắng đều lộ lộ trong không khí, toàn bộ cánh tay đều đã thấm đẫm máu nóng.

Hãn mấp má môi, dường như muốn nói cái gì, nhưng lại không nói, ánh mắt tìm về hướng Tiết Chính Ung.

Chỉ một cái liếc mắt này, chút huyết sắc cuối cùng trên mặt Tiết Mông trút sạch.

Hãn gần như là kêu thảm, không màng nguy hiểm lão đảo chạy về phía Tiết Chính Ung, gào rống: “Cha!!!”

Ánh mắt Tiết Chính Ung rét lạnh, lập tức phản ứng lại, hãn giơ tay soạt một cái, lấy bao cổ tay bằng thép tinh đồn thế công của người sau lưng mình, ngay sau đó đánh trả một chiêu, người nọ đột nhiên bị đánh ngã trên mặt đất. Tiết Mông đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó như không cần mạng nữa mà lách về phía bên người phụ thân.

Hãn đột nhiên nắm lấy cánh tay Tiết Chính Ung, vừa vui vừa lo: “Thật tốt quá, cha, người không sao…… Người không sao……”

Tiết Chính Ung vì một chiêu vừa rồi đã làm nứt toạc vết thương cũ, bên sườn từng dòng từng dòng máu tươi trào ra, nhưng do toàn thân hãn lúc này đã dính đầy màu đỏ tươi, thế nên Tiết Mông cũng không cảm nhận được, hãn bắt lấy cánh tay phụ thân, nói: “Cha, ta muốn báo thù, hôm nay ta phải bắt những người này có mạng tới mà không có mạng về, ta ——”

“Khụ khụ.....”

Giọng nói đột nhiên ngưng lại.

Tiết Mông nhìn thấy Tiết Chính Ung bỗng dừng quỳ sụp gối trên mặt đất, trong vết hằn sặc ra một vũng máu bầm to.

“Cha.....?” Phượng hoàng nhĩ lập tức sợ ngây người, hấn lớn như vậy, chưa từng thấy qua phụ thân bị trọng thương như thế, phút chốc trong đầu ong ong một mảnh, “Cha, người làm sao vậy? Người.....”

Đôi môi nhuốm máu của Tiết Chính Ung mấp máy, hấn cầm lại cánh tay Tiết Mông, khàn khàn nói: “Dừng tay.”

“..... Cái gì.....”

Tiết Chính Ung nhìn chăm chăm mặt Tiết Mông, dư quang ánh mắt cũng quét qua một lượt khung cảnh gió thổi cỏ lay xung quanh.

Trận chiến đấu kịch liệt này, là hấn muốn sao?

Nơi nơi đều là tiếng la, màu đỏ máu chảy hòa với màu trắng của não bắn ra, độc thủ phía sau màn còn chưa bắt được, các đại môn phái đã bắt đầu giết hại lẫn nhau.....

Tiết Chính Ung nói: “Kêu người Tử Sinh Đình, đều dừng tay.”

“Nhưng mà bọn họ ——”

“Cứ đánh tiếp như vậy thì sẽ thế nào?” Sắc mặt Tiết Chính Ung xám ngoét, “Ai là người đạt được ý đồ? Là giải tán môn phái thảm hơn hay là môn phái diệt vong đau hơn?”

Tiết Mông không hé răng, chỉ là hai mắt đỏ đậm, đến đầu ngón tay cũng đang phát run.

“Đi.....” Tiết Chính Ung nhẹ nhàng đẩy hấn một cái, nước mắt Tiết Mông lập tức rơi xuống, hấn gần như là lão đảo mà từ trên mặt đất đứng lên, đứng ở trước người phụ thân, lạnh giọng quát:

“Ngưng chiến! Tất cả dừng đánh!”

[Husky] Chương 284: [Tử Sinh Đình] Ngô nhi trân trọng nhiều

Edit: Chu

Beta: Shira

Một câu này tựa hồ hao hết khí lực và ngạo khí, Tiết Mông bỗng nhắm mắt lại, bên má nóng rực.

“Đừng đánh...”

Nhưng như liệu nguyên chi hoả, cháy dễ dàng, tắt lại rất khó. Đan Tâm Điện một trận chiến loạn, đã đầy người chết và bị thương từ lâu, máu tươi những người này thành dầu sôi, mang cừu hận và ngọn lửa điên cuồng tới tận cùng, nhất thời Tiết Mông hô cũng được, Tiết Chính Ung thở dài cũng thế, đều chẳng ai nghe thấy.

Cho dù có nghe thấy, từ đôi mắt đỏ ngầu giết chóc cũng không ngừng.

Mấy ngày nay quá nhiều điều bất an. Huyết án liên tiếp, Trân Lung Kỳ Cục, người Cô Nguyệt Dạ đã chết, Giang Đông Đường loạn xì ngầu, Bích Đàm Trang không chủ nhiều ngày, Phật môn Vô Bi Tự nhiễm máu, không ít tu sĩ ở đây đều có những ngày tháng quá khứ mất chính bạn bè người thân của mình...

Ai là chủ mưu? Ai đang nói dối?

Không có đáp án, nhưng mà tất cả đều chỉ hướng dẫn tới trước cửa Tử Sinh Đình, vì thế hận ý súc tích và sợ hãi đều bùng nổ tại đây.

Nước đổ khó hết.

Tiết Mông trải qua ít đại chiến, giờ phút này vẫn còn chưa cảm thấy ý nghĩa tới tột cùng là gì, ngực cậu phập phồng, đứng yên nhìn bên kia điên cuồng chém giết.

Nhưng Tiết Chính Ung lại đã hiểu, chuyện tới nước này rồi, chỉ sợ đã mất không chế đến làm người khởi xướng cũng chưa từng lường trước được

Ông cắn chặt răng, chịu cơn đau đớn do vết thương hở miệng, chịu cơn mờ trước mắt, tóm lấy bả vai Tiết Mông: “Con... Chạy nhanh đi.”

“Cha?!”

“Nhanh chạy ra ngoài cho cha!! Đến chỗ mẹ con, nhanh lên!”

Nhưng lời còn chưa dứt, đã có bảy tám kẻ tú lại tới trước hai người, kẻ đã giết đồ cả mắt: “Tiết Mông, người giết sư huynh ta, ta muốn người đền mạng!”

“Con trai nghiệt súc!”

Tiết Mông đứng yên bất động—— cậu giết sư huynh tên này? Khi nào... Cậu rõ ràng chưa từng thương tổn tính mạng ai, cậu chưa từng...

Thần trí cả người cậu đều loạn, trong lúc hỗn loạn cậu cúi đầu, nhìn Long Thành nhỏ máu tươi trên tay mình. Cậu bỗng sờn tóc gáy.

Đúng rồi, cậu giết người.

Cậu giết người—— người thứ nhất chính là bà mỗi làm chứng, sau đó là...

Cậu không nhớ rõ. Cậu lúc này như phát điên đại khai sát giới, tay cậu mặt cậu toàn là máu, đầy tay đầy mặt... Đầy tay đầy mặt...

“A!!!”

Tiết Mông bỗng rên rỉ, như thú gần chết, thái dương nổi mạch máu, khoé mắt muốn nứt.

Vì sao lại biến thành như vậy... Từ ngày Mặc Nhiên rời đi đã bắt đầu, hết thay đều thay đổi, từng chuyện từng chuyện vượt khỏi khống chế của cậu, cậu rời bản thân trong quá khứ ngày càng xa.

“Con giết người... Cha... Con giết người...”

Cậu hoảng sợ chột quay người, đối diện với gương mặt Tiết Chính Ung tái nhợt đến đáng sợ. Tiết Chính Ung nắm lấy tay cậu, kéo cậu ra sau mình cầm thiết phiến phách trăm chém giết, phá một đường máu xông ra.

“Đi.”

Nam nhân lưng lay sắp đổ, phá đường ra cho con trai thiếu niên.

“Mông nhi, đi mau.”

Tiết Mông đứng thẳng bất động không nhúc nhích, lúc này có người lao tới giết, Tiết Chính Ung không chống đỡ nổi, thế mà giờ tay cầm lấy đao sắc của người nọ, nháy mắt máu tuôn như chú, tới tận khi thấy cả xương. Tiết Chính Ung thầm mắng một tiếng, một tay khác từ bên hông run rẩy rút chuỷ thủ ra, bỗng đâm vào bụng người nọ.

Máu nóng phun trào!!

“Đi đi!!”

Tiết Chính Ung gào lên, đột nhiên thấy một người thoáng qua, ông lạnh lùng nói: “Hàm Tuyết! Đưa nó ra ngoài! Đưa nó rời khỏi đây!”

Mai Hàm Tuyết vẫn luôn đánh ở bên này, lúc này chọt phá vòng vây, nhẹ nhàng tới, đến cạnh Tiết Mông. Hắn đầu tiên nhìn thoáng qua Tiết Chính Ung, trong mắt lại có nỗi khổ riêng, sau đó mới tóm lấy cánh tay Tiết Mông, trầm giọng nói: “Đi theo ta.”

Hắn dứt lời, đưa theo Tiết Mông cương ma thất thần, tới sau cửa Đan Tâm Điện chém giết ra ngoài. Có lẽ Đạp Tuyết Cung phản chiến làm mọi người nhất thời không hoàn hồn, Mai Hàm Tuyết vẫn luôn đưa theo Tiết Mông chém giết tới cửa đại điện, mới có kẻ phản ứng lại, giận dữ xông lên về phía hai người, miệng gào: “Giết người xong thì chạy? Ai đền mạng thay?!”

Mai Hàm Tuyết một tay gảy đàn koto, tranh tranh mấy tiếng, như kim thạch phá không, đuổi địch phía trước. Nhưng đang thở phào nhẹ nhõm, chợt nghe thấy Tiết Chính Ung quát: “Chú ý phía sau!”

Đột nhiên quay đầu, nhưng một người mặt đầy máu bắn, cười dữ tợn chém đao xuống, muốn ngăn cũng không kịp—— lúc này, bỗng một chiếc thiết phiến bay tới, chứa đầy linh lực, nó ở giữa không lượn vòng, lập tức đâm vào nam nhân kia, thoáng chốc xuyên thủng lồng ngực.

“Bá phụ...”

“Cha...”

Hai thanh niên kia quay đầu lại, Tiết Chính Ung không ngừng thở dốc, đương nhiên một kích này đã hao phí cực đại khí lực của ông. Chuôi thiết phiến này sau khi lấy mạng mục tiêu rơi xuống đất.

Máu tươi nhuộm đầu mặt quạt, cho dù là Tiết lang cực đẹp, hay là thể nhân cực xấu, trên mặt quạt kia, cũng chẳng còn thấy rõ.

Tiết Chính Ung miễn cưỡng làm thủ thế với hai người, nhẹ giọng nói:
“Mau...”

Đi còn chưa nói, tròng mắt Tiết Mông đột nhiên chiếu rọi một thanh trọng kiếm chứa đầy linh lực. Một tên Giang Đông đường giơ hung nhận đứng sau lưng Tiết Chính Ung, ngay khi Tiết Mông còn chưa kịp lên tiếng, đã hướng về phía cha cậu——

Một đao chém xuống!!!

Thất thanh.

Mắt Tiết Mông mở lớn, bỗng không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào xung quanh.

Tựa như đại dương mệnh mông vạn dặm yên lặng, không có gió, không có khí, không có ánh sáng.

Tối.

Máu cả người Tiết Mông như đóng băng lại như nổ tung, sờn tóc gáy, khoe mắt sắp rách ra, nhìn chăm chăm người trước mắt kia.

Tiết Chính Ung vì thấy con trai được cứu khi này, trên mặt còn mang một tia vui mừng thả lỏng, hình ảnh đều dừng lại ở giờ phút này.

Nhưng lại sinh ra một tia ảo giác an tường.

Biển rất sâu, không ngừng nghỉ, vô hạn vô bờ. Nước thực lạnh, thấy xương tuỷ, cả đời khó xoá.

Thực tĩnh, tĩnh mịch.

Không có âm thanh... Không có âm thanh...

Không có.

Tới tận khi máu loãng theo vết thương trên đỉnh đầu chảy xuống, theo mắt, theo gương mặt.

Hai hàng, tựa như nước mắt đỏ, nhỏ giọt.

Trong nháy mắt này, Tiết Mông tựa hồ cho rằng đây chỉ là một hồi đùa cợt, hoặc là cảnh một giấc mộng, hoặc cũng có thể hết thảy chuyện này còn có thể quay đầu lại, đều kịp cứu vãn.

Nhưng mà không phải.

Đã quá muộn. Người liên quan, có thể uy hiếp.

Chiến thần cũng sẽ vẫn thân.

“CHA!!!!!!!!”

Một tiếng gào lớn, núi non nhập biển.

Tất cả yên tĩnh nát từ đây—— Sóng cuộn lên, ngàn đôi tuyết, thấy long trời lở đất, nước lũ chảy ngược, biển dậy sóng, xé rách bầu trời!

Tiết Mông như phát điên chạy về phía Tiết Chính Ung, cậu như đã thú gần chết gào thét xé rách cừu tiêu cắt ngang hành động của mọi người, mọi người nghe thấy sợ hãi quay đầu lại——

Sóng biển phân sóng, cậu từ trong đám đông nghiêng ngả lão đảo cướp đường chạy tới bên Tiết Chính Ung.

Tiết Chính Ung luôn đứng, ngay cả lưng cũng không cong. Ông cứ nhìn chăm chăm Tiết Mông như vậy, một đôi mắt hồ mở to, vẫn luôn mở to. Cặp mắt kia làm Tiết Mông cảm thấy ông vẫn còn sống, còn có thể cứu về, còn...

Lúc cách còn gang tấc, Tiết Chính Ung ngã xuống.

Bịch một tiếng, cơ hồ thẳng tắp ngã quỵ. Người mọi nơi tan rã, không ai nói gì.

Tiết Mông lập tức dừng lại, cậu không lên phía trước nữa.

Cậu cứ đứng tại chỗ như vậy, cả người phát run, từ run rẩy rất nhỏ, biến thành kịch liệt run rẩy, môi, ngón tay, không có chỗ nào nghe không chế của mình.

Cậu lẩm bẩm, dò hỏi, thật cẩn thận.

Cậu khàn khàn nói: “Cha?”

Máu tanh đầy điện.

Rốt cuộc không còn ai đáp.

Long Thành leng keng rơi xuống đất, Tiết Mông chậm rãi lui về sau, lui về sau... Nhưng cậu có thể lui tới đâu? Hôm qua? Hôm qua mọi thứ rốt cuộc cũng không thể về.

Trong cuộc đời cho dù là bước nào, cho dù là trời xui đất khiến hay không, hay đau tới đứt gan đứt ruột, chỉ cần xảy ra, thì không còn cách quay đầu.

Đan Tâm điện yên tĩnh.

Cậu không lùi, thân hình lão đảo kịch liệt, sau đó quỵ xuống, cậu ngơ ngẩn nhìn hết thảy trước mắt, nước mắt không ngừng lăn xuống. Cậu nâng tay

lên, muốn lau, nhưng lau lung tung cũng không lau sạch được, nước mắt chảy xuống từng hàng.

Cuối cùng cậu chôn mặt trong tay, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở nhỏ vụn, nước nức kia như mực trên giấy, thấm dần ra—— sau đó cả giấy hoang đường, đều là mực.

“Cha... CHA!!”

Nức nở hoá thành gào khóc.

Chặn trước người Tiết Mông, rốt cuộc không còn có thể đứng dậy, dùng bả vai dày rộng và tiếng cười sang sảng, giúp cậu che mưa chắn gió cuộc đời. Thời gian thiếu niên thiên chi kiêu tử, năm tháng vô lo, chính thức kết thúc vào giờ phút này.

Sụp đổ.

Hỗn loạn, tất cả đều hỗn loạn.

Tu sĩ Giang Đông Đường xuống tay tàn nhẫn đứng như trời trồng, trọng kiếm rơi xuống đất, hắc lẫm bẩm nói: “Không, không... Không phải ta...”

Hắc không ngừng lắc đầu, nhìn Tiết Mông quỳ gối điên cuồng, hắc cực kỳ sợ hãi, run rẩy. Hắc muốn cướp đường chạy, nhưng ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hắc, hắc không thể lui.

“Không phải... Người nghe ta nói... Ta vốn chỉ muốn đáng rơi vũ khí trong tay ông ta...”

Hắc nhìn Tiết Mông chăm chăm, khẩn trương nuốt nước miếng.

Tiết Mông giờ phút này còn chìm trong bi thương vô hạn, nhưng hắc biết một khi Tiết Mông nâng mắt lên, mình chỉ còn một đường—— chết.

“Mau mời Vương phu nhân tới đây.” Toàn Cơ trưởng lão là người tinh táo nhất, hắc nhìn Tiết Mông còn co rúm, còn chưa đứng lên, còn đang khóc thảm thiết. Hắc thấp giọng phân phó đệ tử, “Nhanh lên, lát nữa sợ là không ai ngăn nổi Thiếu chủ đâu.”

Đệ tử kia thấy chương môn vẫn thân, trên mặt đầy nước mắt: “Nhưng mà sư tôn, là chương môn không muốn để phu nhân tới đây, phu nhân chưa bao giờ nhúng tay vào đại sự, bà ấy...”

“Giờ là khi nào rồi, còn nói việc này.” Toàn Cơ nói, “Nhanh lên!”

Đệ tử kia liền lau nước mắt, gật đầu chạy tới sau núi.

Có chưởng môn chết, hết thầy mới rồi cuộc bắt đầu bình tĩnh. Trong điện có kẻ vết thương không ngừng đau đớn, có kẻ mặt xanh mét, có kẻ mím môi không rên một tiếng. Còn có người nhẹ giọng nói: “Sao lại thế này, năng lực Tiết Chính Ung hẳn không chỉ dừng ở đây chứ, sao lại không tránh được?”

Bọn họ cũng không biết Tiết Chính Ung trước vừa tới trấn Vô Thường trừ ma phục yêu, bị quân cờ Trân Lung đâm trúng, nơi yếu hại bị thương. Họ chỉ thở dài:

“Ài, ngồi trên ghế chưởng môn lâu rồi, ai cũng sẽ già, anh hùng xế bóng mà.”

Nhưng lời đó, Tiết Mông cũng không nghe thấy, cậu vì mắt đầy nước mắt và cừu hận dần bị màu máu bao trùm, cậu nghẹn ngào, khóc nức nở, khóc thảm thiết, cuối cùng, trông mắt đỏ như biển máu.

Cậu nâng mắt lên, nhìn chằm chằm kẻ tới vi phạm, trong cặp mắt kia đốt sạch thuần triệt và tha thiết, chỉ còn máu và hận, thù với oán.

Một tiếng gào thét giận dữ! Long Thành bạo khởi!!

Giết!

Lúc này, Tiết Mông thực sự bạo tẩu thất tâm, khắp nơi thét chói tai, cậu trở nên đáng sợ như vậy, không có lý trí, không sợ chết cũng chẳng sợ đau, ai có thể ngăn cậu? Chẳng ai ngăn được cậu.

Vô Bi Tự Cô Nguyệt Dạ Giang Đông đường Hoả Hoàng Các... Phi! Cậu không nhìn thấy! Cậu chỉ nhìn thấy từng gương mặt lệ quỷ, một đám thân ảnh vụn vụn, cậu cảm thấy mình đang ở trong luyện ngục đang ở một vùng máu tanh vô nhai Vô Gian.

Hận!

Vì sao?

Vì sao gần hai mươi năm lòng son chứng giám, cũng đành phải trốn một sớm tính kế, bốn năm nhàn ngôn?

Vì sao cả đời cúc cung tận tụy, chung quy chỉ là sai phó chân thành, nhiệt huyết chảy về hướng đông?

Vì sao đầu gạo dưỡng ân, thẳng mẹ dưỡng thù.

Vì sao gốc như vậy.

Máu chảy thành sông.

Ai nói gì cũng không nghe thấy, ai khuyên gì cũng thành bọt nước.

Tiết Mông điên rồi, phượng hoàng nhuộm máu, máu cháy thành lửa, lửa phá không mà ra chính là mãnh thú hai mắt đỏ đậm, răng đầy máu tanh, muốn cắn nát yết hầu từng kẻ ngăn cản nó!

Quân cũng biết, nhược quán năm ấy, ve kêu giữa hè.

Tiết Chính Ung cười tủm tỉm xoa đầu Tiết Mông, hỏi: “Ngô nhi sau này muốn làm gì?”

“Giống như cha.” Phượng hoàng nhi mở to đôi mắt thanh triệt, nói, “Làm một đại anh hùng đỉnh thiên lập địa, làm hảo hán, trừng ác dương thiện, không thẹn với lòng.”

Máu bắn lên mặt cậu, có kẻ thê thảm kêu thất thanh.

Cậu giết ai?

Hình như là tử tử của ai thê tử của ai.

Chẳng sao cả.

Chết đi, giết thì giết đi, dù sao cậu cũng chẳng còn sạch sẽ, dù sao cũng là họ tự tìm... Là họ ép cậu!!

Cậu như phát điên mà tàn sát, đám người tan rã. Cậu không nghe thấy... Không nghe thấy...

Cho tới tận khi giọng người nọ vang lên.

“Mông nhi.”

Như siết bảy tấc.

Cực lực áp chế cảm xúc, thanh âm run rẩy.

Nhu nhược như vòng nhang lượn lơ bay lên, đầu ngon tay siết làn khói tan mất.

Tiết Mông hoảng thần.

“Bắt lấy hắn!”

“Đừng để hắn nổi điên nữa!”

Khắp nơi có kẻ đánh tới.

“Mông nhi...”

Tiết Mông bị bày sói hổ báo vây đánh, cả người cậu toàn máu, cánh tay đã run tới kỳ cực, sau một trận này, chỉ cợ không còn cánh này dùng cánh tay

này cầm đao. Cậu híp mắt, có máu loãng từ trong mắt chảy ra. Cậu cứng đờ mà quay đầu.

Cửa Đan Tâm điện mở rộng, ánh mặt trời mênh mang chiếu vào.

Vương phu nhân xuất hiện ở cửa, một bộ y sam trắng tinh, thân thể bà tuy suy nhược, tính tình ôn hoà, cũng không nhúng tay vào chuyện trong điện, vẫn luôn như thế.

Cho tới tận giờ phút này bà mới nghe tin, giai nhân tóc mây khi xưa, đã thành nước mắt ướt vạt áo.

Tiết Mông khàn khàn, giọng rách nát vỡ vụn: “Mẹ?”

Đệ tử Tử Sinh Đình đồng loạt quỳ xuống hành lễ: “Phu nhân.”

Các trưởng lão cũng hành lễ: “Vương phu nhân.”

Trên mặt bà không có nửa điểm huyết sắc, duy nhất điểm lệ chính là đôi khuyên tai ngọc san hô đỏ. Bà không hé răng, đầu tiên là nhìn thi thể trượng phu, thân hình đột nhiên run lên, sau đó lại lấy Tiết Mông bị người ta nhân cơ hội áp chế ngã ngồi trên đất, sắc mặt càng trắng.

Người trong phái đều lo lắng bà nhu nhược như thế, sợ là ngay sau đó sẽ không chịu nổi mà ngất đi.

Nhưng mà Vương phu nhân chỉ run nhẹ nhẹ, môi giật giật, lần đầu tiên, không thể thốt nên lời.

Nhưng lần thứ hai, bà mở miệng. Giọng khàn tới lợi hại, lại cực lực giữ vững mình.

“Thả nó ra.”

Ba chữ, nói với kẻ thô bạo áp chế Tiết Mông.

Rất nhiều những kẻ kia chưa từng thấy mặt Vương phu nhân, giờ phút này thấy, chỉ cảm thấy là nữ tử mềm yếu không chịu nổi, hết sức hung ác nói với bà: “Con trai bà giết nhiều người như vậy, thả thế nào?!”

“Phải đưa tới Thiên Âm Các giam giữ thẩm phán!”

Trong mắt Vương phu nhân ngậm nước mắt, vẫn gằn từng chữ một: “Thả nó ra.”

“...”

Không có ai buông tay, đều đang giằng co.

Vương phu nhân hơi ngẩng đầu lên, tựa hồ muốn nhịn lại nước mắt, nhưng không thành, nước mắt đặng ngắt vẫn theo nước mắt bà rơi xuống. Bà nhắm mắt lại, thân hình mảnh khảnh run lên, yếu như gió thoảng.

Có kẻ nói: “Hôm nay Tử Sinh Đình không thể không đóng phái, đã làm bị thương vô số tu sĩ Thượng Tu Giới. Chuyện Mặc Nhiên và Sở Văn Ninh càng đáng nghi, nên mặc kệ thế nào, đều phải bàn công đạo—— Giết người thì đền mạng thiên kinh đại nghĩa. Phu nhân, xin lỗi.”

Vương phu nhân cũng không hé răng, cũng không liếc nhìn thêm xác trượng phu, bà yên lặng mà đi qua những kẻ tự giác tản ra, từng bước một, lên đài cao Đan Tâm điện, đứng trước vị trí tôn chủ.

Đứng yên.

Phía dưới ong ong tiếng người vang lên: “Tiết chương môn chết là chuyện trùng hợp ngoài ý muốn, nhưng Tiết Mông lại cố ý tàn sát.”

“Không sai, nhất định phải đưa hãn đi.”

Thanh như nước lặng, hết đợt này tới đợt khác, bên này giảm bên kia tăng. Có gió thổi vào điện, màn rèm phất phơ, la mạc thanh hàn.

“Tiết Mông tội không——“

“Rầm!” Một tiếng vang lên!

Cả điện kinh ngạc.

Đập bàn thế mà lại là nữ nhân cành lá hương bồ mềm yếu này. Hai mắt Vương phu nhân đã mờ, gương mặt phù dung tiểu lệ ghen tới đỏ bừng. Bà không biết nên phát hoả như thế nào, nhưng tức giận đã đốt cháy lòng bà.

Nàng đứng trên tiền điện, ánh mắt lướt qua mọi người——

“Mông nhi là con trai ta, Nhiên nhi là cháu trai ta, Chính Ung là trượng phu ta.”

Giọng bà không vang, nhưng câu chữ rõ ràng mang quyết tuyệt.

“Các người, moi linh hạch cháu trai ta, cướp đi tánh mạng trượng phu ta. Giờ, còn muốn trước mặt ta, đưa con trai ta đi luôn?”

Nữ tử Giang Đông đường nhiều nhất, trái lại không thể lý giải tâm tình Vương phu nhân.

Lập tức có nữ tu lãnh đạm nói: “Vương thị, bà nói có đạo lý chút.”

“Không sai, nếu không phải cháu trai bà tu luyện cấm thuật, chúng ta hà tất phải moi linh hạch hắc? Nếu không phải trượng phu bà không nghe khuyên bảo, làm gì thành thảm kịch tới nỗi này? Nếu không phải con trai bà giết vô số người, chúng ta sao phải đưa hắc đi? Vương thị, bà bênh vực người của mình cũng phải có đạo lý.”

Chúng môn phái lúc này hận thù sâu đậm với Tử Sinh Đỉnh, đều không muốn dễ dàng buông tha cho họ.

“Đóng cửa môn phái!”

“Đưa hết kẻ vừa động thủ đi! Nhất định phải nghiêm trị nghiêm thẩm! Những ma đầu đồ sát này, chẳng lẽ đều phải tha à?”

“Không tha cho kẻ nào, bắt hết lại!”

Vương phu nhân đứng trên điện phủ, đối mắt với một mảnh hỗn loạn, nữ tử mong manh yếu đuối này nhắm mắt, chậm rãi mở miệng: “Người goá ở đây, nếu ta còn sống, thì không cho phép các người động tới đệ tử Tử Sinh Đỉnh, đụng tới con trai ta may mắn nào nữa.”

Phía dưới có kẻ nghe xong chỉ cảm thấy bà nực cười, chỉ có sắc mặt Khương Hi hơi thay đổi. Cạnh xà nhà, một nữ tu Giang Đông đường lên tiếng đầu tiên: “Bà thật đúng là dũng lược.”

Vương phu nhân chậm rãi đi xuống điện phủ, bà không thèm nhìn nữ tu kia, chỉ nhìn chăm chăm cổ người ta nói: “Các người khi dễ cô nhi quả phụ, thì là bản lĩnh gì?”

Đi xuống bậc thang cuối cùng, nàng đứng trên thảm thêu hoa đỏ đỏ sậm, nâng đôi mắt tú mỹ lên, khuôn mặt vẫn nhu nhuyễn, ánh mắt lại kiên quyết.

Bà nâng tay lên, giật giật, tháo một vòng bạc trên cổ tay xuống.

Nữ tu kia nheo mắt lại trào phúng nhìn bà: “Bà làm gì thế?”

Vương phu nhân giơ tay, không biết vì sao lòng bàn tay không nhiên nổi lên ánh đỏ chói mắt. Bà khép hai tay lại, ngón tay thon dài thế mà nghiền nát vòng bạc thành bột mịn!!

Rất nhiều người đều sợ hãi lui một bước, ngay cả người Tử Sinh Đỉnh cũng cả kinh không thốt nên lời, Tiết Mông cũng ngạc nhiên vì chuyện trước mắt. Trong đám người chỉ có Khương Hi—— Chỉ có mình Khương Hi.

Y nhìn bà chăm chăm, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng không có nửa điểm kinh ngạc.

“Tử Sinh Đình, sống chết không thay đổi. Chư vị ở đây, nếu muốn bốn môn bế phái, tiến lên——”

Vương phu nhân ném bụi tàn của vòng bạc đi, ngược mắt, nói một câu làm mọi người sợ hãi biến sắc.

“Cùng ta đánh một trận.”

[Husky] Chương 285: [Tử Sinh Đình] Phượng hoàng liệu thiên nhật

Edit: Chu

Beta:

Vỡ tan theo vòng bạc, xa xa vang lên tiếng phượng kêu, ngọn lửa phía sau Vương phu nhân mở rộng thành tước vũ to lớn, nháy mắt ánh đỏ luân phiên nổi lên, lửa cháy ngút trời! Linh lưu hung thần táo bạo như bể dung nham, cắn nuốt mạnh mẽ hết vạn vật.

Bà đứng trong lửa, nâng bàn tay thon dài trắng nõn, trong đôi tay ấy lập tức tụ lại lửa lớn dũng mãnh thành từng mảng lớn, nằm trong tay, lắt phất rung động.

“Sao lại thế này?! Không phải linh lực bà ta yếu ớt ư?”

“Rõ ràng Tiết Chính Ung cưới là một nữ nhân không biết pháp thuật... Bà ta, rốt cuộc bà ta làm thế nào?!”

Tiết Mông cơ hồ sợ hãi: “Mẹ?!”

Khương Hi cũng tiến lên một bước, lạnh lùng nói: “Sơ Tình! Mau dừng lại! Chuyện hôm nay, sao ngươi phải làm tới nước này?”

Lâu rồi không có ai gọi tên hồi khuê nữ của Vương phu nhân, mắt bà bị ánh lửa đỏ rực hiện lên một tia không rõ cảm xúc, nhưng rất nhanh đã tan biến không còn thấy, bà nhìn Khương Hi: “Khương chương môn, nếu ta không làm tới bước này, các ngươi sẽ lui ư?”

“...”

“Sẽ bỏ qua Tử Sinh Đình, buông tha cho Tiết Mông ư?”

Khương Hi cắn răng nói: “Ngươi dừng lại trước đã, tất cả chuyện khác có thể nói sau.”

Vương phu nhân lắc đầu: “Ta đã bị các người đâm vào tim một lần, ta đã chết trước Đan Tâm Điện rồi, không có lần thứ ba.”

“Sơ Tình!”

“Khương chương môn, dừng lại ở đây thôi.”

Phượng hoàng thét dài, vạt áo Vương phu nhân đột nhiên bay loạn, trông mắt dần dần hiện lên màu đỏ máu. Có người mắt tinh nhận ra nơi vòng eo bà bắt đầu tản ra ánh cam đỏ mạnh mẽ, xuyên y phục chiếu ra, không khỏi kinh hô: “Đó là gì?!”

Khương Hi thầm mắng một tiếng, quay đầu lại quát lên với mọi người: “Xuống núi hết đi!”

“Nhưng chuyện còn chưa kết thúc, Tiết Mông còn...”

“Muốn chết thì người ở lại đi!” Khương Hi cả giận nói, “Đây là phượng hoàng thiên hoả của Cô Nguyệt Dạ!! Các người có cần mạng không?!!”

Vừa nghe bốn chữ phượng hoàng thiên hoả, cơ hồ tất cả mọi người phút chốc mặt đều nâu như đất—— Đệ tử nữ của Cô Nguyệt Dạ trên eo có hình xăm, khi gặp nguy nan thì kích nổ phượng hoàng thiên hoả, đây là chuyện mọi người đều biết. Nhưng biết thì biết, xưa nay chưa từng có ai tận mắt nhìn thấy ngọn tà hoả này.

Bởi vì cái giá phải trả quá lớn, ít thì tu vi cả đời, nhiều thì tính mạng không giữ nổi.

Một chúng tu sĩ vội vã hoang mang rối loạn như chó nhà có tang, lao khỏi Đan Tâm Điện, sau đó trước sau nự kiếm thoát khỏi chân núi, trong đại điện vừa rồi kiếm giường nỏ căng thoáng chốc chỉ còn vài người.

Khương Hi vẫn chưa đi, tóc vấn bạch mang của y phần phật tung bay trong gió, ngoái đầu nhìn lại phía Vương phu nhân: “... Linh hạch người căn bản không chịu nổi.”

Y cơ hồ có chút khó hiểu, híp trong mắt màu nâu.

Như phần nộ, lại tựa bi thương.

“Người linh hạch bạo ngược, điểm phượng hoàng thiên hoả? Người giúp được con trai hôm nay, nhưng về sau thì sao?”

“Nếu ta không bạo thiên hoả, ngay cả con trai ta hôm nay cũng không thể bảo vệ được bình an.” Ngọn lửa trên người Vương phu nhân càng tích càng

mạnh, loại tà hoả này một khía tới bậc lửa, thế tất bùng lên, không cách nào dập tắt.

Bà đi lên thềm ngọc, đứng ở nơi Tiết Chính Ung đã cười hì hì khi còn sống vô số lần, đôi mắt đỏ đậm lướt qua các đệ tử và trưởng lão của Tử Sinh Đình trong điện.

“Chư vị đồng môn.” Ba chinh đồn trang phục thi lễ, “Chính Ung khi còn sống cùng ta, đã tin sự thật Nhiên nhi nói trước khi chia tay. Hôm nay chúng môn tới ép, Thiên Âm Các làm việc rất kỳ quặc. Chư quân thấy vào mắt, thị phi trắng đen, hẳn trong lòng đã cân nhắc.”

Chúng môn do dự, từng đôi mắt đều nhìn nữ nhân nhu nhược trông thuộc khi xưa.

Vụn lửa trên y phục bà rơi xuống nước toả sáng lộng lẫy, bóng dáng loang lổ.

“Tử Sinh Đình đã lập phái hơn hai mươi năm, chưa từng làm thương người vô tội, chưa từng không biết nghĩa, cho dù chịu nhiều phỉ báng, vẫn nói trong lòng không hổ. Nhưng mà ta dốc hết sức yếu, không thể nói rõ chân tướng, còn thành chỗ bắt bẻ. Hôm nay đừng đi, gửi gắm ba điều, mong chư quân niệm tình ngày xưa, không ngại giúp đỡ.”

Chúng đệ tử đồng loạt rũ mắt rưng rưng nói: “Tất cả nghe phu nhân phân phó.”

Tiết Mông ghen ngào thì thào: “Mẹ...”

“Sau khi phượng hoàng thiên hoả nổ, ít nhất sau ba ngày mới tắt, người khác không cách nào tới gần. Chuyện thứ nhất, ta mong chư quân bảo toàn sinh lợi, tạm rời xa Tử Sinh Đình, từng người mưu sinh.”

“Chuyện này...”

Tham Lang lắc đầu nói: “Phái vong phải thủ vệ, không làm chó săn tán.”

Vương phu nhân nghe vậy cười, nói: “Đây không phải chó săn tán. Từng nghe một câu của Nam Cung Trường Anh tiên trưởng Nho Phong Môn, lời rất hay.”

Bà nhìn qua những trưởng lão và đồ đệ trong điện, như khi cho dù xuất hiện lần nào trước mặt mọi người khi xưa, ánh mắt đỏ đậm giờ bỗng ôn nhu như nước, ánh sáng lấp lánh.

“Nam Cung Trường Anh từng nói, cho dù Nho Phong Môn tán phái, chỉ cần trên đời vẫn có người giữ “Tham lam oán hận ghi thù giết chóc dân loạn trộm cắp, là bảy điều quân tử Nho Phong Môn không thể phạm”, thì môn chưa vong.” Vương phu nhân dừng một chút, nói, “Ta dùng ý của y, hôm nay cũng muốn nói, là như vậy.”

“Phu nhân...”

“Chư quân rời đi, chờ khi chân tướng rõ ràng, khi hết thủy đã có định luận, nếu vẫn có lòng, hãy quay về nơi đây.”

Trong điện nhất thời không ai nói gì, chỉ có các đệ tử nhỏ tuổi bi thương nước mắt rùng rùng, thắm ướt trọng sam.

Vương phu nhân nói: “Chuyện thứ hai, là mong chư quân đừng làm Nhiên Nhi, và Ngọc Hành khó xử. Ta tin hai người đó trong việc làm có khổ riêng, cũng tin lời Nhiên nhi nói không phải giả.”

Trường lão đi đầu, chúng môn đồ đồng loạt cúi đầu, trầm giọng nói: “Môn nhân Tử Sinh Đỉnh, tuyệt không làm địch với Mặc công tử, Ngọc Hành trường lão.”

“Kia, chuyện thứ ba.” Vương phu nhân thở dài, “Ta nghe theo lời Nhiên nhi nói về thời không sinh tử môn, sẽ mở sau ít ngày nữa, đến lúc đó...”

Bà dừng một chút, tựa hồ nhất thời không rõ mình kiên trì đến tột cùng là đúng hay sai.

Nhưng vẫn chậm rãi nói tiếp: “Đến lúc đó mong rằng chư quân, cùng với nhiều bá tánh Tu Chân giới.”

Tham Lang tính tình tuấn liệt, giờ không khỏi cả giận nói: “Những súc sinh cắn ngược kia, có gì phải giúp?!”

“Khi này phu nhân không ở, căn bản không biết sắc mặt những kẻ đó có bao nhiêu ghê tởm!”

“Hạ Tu Giới nhiều người như vậy, chó săn có, ác nhân có, thiện ý chưa chắc sẽ được báo đáp.” Vương phu nhân nhẹ giọng nói. “Nhưng năm đó Chính Ung lập phái, cũng không phải vì lời khen và sự cảm kích, mà vì để không hổ với trái tim chân thành của mình.”

Tròng mắt bà càng lúc càng đỏ tươi, hình xăm phượng hoàng trên vòng eo cũng càng ngày càng sáng ngời.

Vương phu nhân đứng trong ánh lửa ngút trời: “Chư vị, hồng trần này dữ dội rộng lớn, hai chữ công bằng thực sự quá mức xa vời. Nhưng dù vậy, ta làm việc trượng nghĩa, không thẹn với lòng son của ta, hay chúng ta thân vẫn chỉ là chuyện nhỏ.”

Bà nhắm mắt lại, nhẹ thở dài.

“Nên, nếu Tử Sinh Đình vì mấy chục phản đồ kia, vì bị bất công, mà thành không gượng dậy nổi, từ đây không màng tánh mạng mọi người, trở thành Nho Phong Môn thứ hai... Đó mới là chuyện Chính Ung đau lòng nhất.”

“Chúng ta không thay đổi được cái ác, cũng không có một đôi mắt nhìn thấu lòng người. Nhưng ít ra có thể làm được, đừng để cái ác và cừu hận thay đổi chúng ta.”

Vương phu nhân cuối cùng khẽ cười nói: “Mong cuộc đời này của chư quân, một lòng trung can, vĩnh viễn không thay đổi.”

Giọng lạc đi, lửa ngút trời.

Phong ấn phượng hoàng thiên hoả hoàn toàn mở ra, linh lực cường hãn tựa như không ngừng cuộn cuộn thoát ra từ cơ thể nhỏ nhắn của Vương phu nhân, chỉ một thoáng ánh lửa rực rỡ tựa như lũ bất ngờ làm vỡ đê, bùng ra khỏi Đan Tâm Điện, mệnh môn cuộn cuộn mãnh liệt ào ra——

Thanh Thiên Điện, Múa Kiếm Bình, Mạnh Bà Đường, cầu Nại Hà... Hai ngọn núi, một dòng sông, Sương Thiên Điện, Hồng Liên Thủy Tạ...

Trong phút chốc, đều bị linh hoả bao trùm.

Ngọn lửa này có thể biết suy nghĩ của chủ nhân, đối với ngọn cây ngọn cỏ trên Tử Sinh Đình, đều vòng qua không đốt, tựa như những trưởng lão và đệ tử giờ phút này còn đứng trong điện, tuy rơi vào trong biển lửa, lại không bị thiêu bỏng.

Vương phu nhân nói: “Đi đi.”

Không ai nhúc nhích.

Bà thở dài, thúc giục mọi người: “Đi đi, còn đứng ngốc ở đây làm gì? Mau đi hết đi.”

Lặp lại mấy lần, mới có người lục tục cúi đầu, chậm rãi rời đi. Đan Tâm Điện dần dần trống rỗng, cuối cùng, chỉ còn hai người Tiết Mông và Khương Hi.

Khương Hi cuối cùng nhìn bà một cái, quay người định rời đi, Vương phu nhân gọi y lại: “Chờ chút đã.”

“... Người còn chuyện công đạo sau nữa?”

Trong ánh lửa, thần sắc Vương phu nhân không rõ ràng lắm, khi sáng khi tối, khi lạnh khi ấm. Bà do dự hồi lâu, cuối cùng bà nhắm mắt lại, bình tâm lại, nhẹ giọng nói: “Sư đệ, người tới đây, ta có câu này, muốn nói cho người.”

Lời vừa ra, Tiết Mông và Khương Hi đều ngẩn ra.

Tiết Mông thực sự không nghĩ ra Vương phu nhân tột cùng muốn nói gì, mà phải nói riêng với Khương Hi ngay bây giờ. Mà Khương Hi đương nhiên cũng nghĩ vậy, y nheo mắt lại, không nhúc nhích.

Khương Hi nói: “Có chuyện gì, nói ở đây đi.”

“...”

“Giữa ta và người, cũng chẳng có gì không thể nói cho người khác nghe.”

Vương phu nhân thấy không lay chuyển được Khương Hi, quay đầu nói với Tiết Mông: “Mông nhi, con xuống núi trước đi. Mẹ có mấy câu, chỉ có thể nói cho mỗi Khương chương môn biết.”

“Mẹ...?”

“Mau đi đi, chuyện này không liên quan tới con.”

Trên mặt Tiết Mông toàn máu dơ hề hề, nước mắt chảy xuống, để lại một vệt dài, cậu chặt vật lau gò má, nức nở nói: “Con không muốn đi... Mọi người đều ở đây... Con không muốn đi chút nào! Con chỉ muốn ở lại đây cùng mọi người...”

“Nếu con không muốn đi, thì tới Sương Thiên Điện chờ đi.” Vương phu nhân thở dài, “Đợi mẹ nói xong chuyện với Khương chương môn, sẽ đưa cả cha con tới đó.”

“...”

Sắc mặt Vương phu nhân bây giờ đã phi thường kém, khoé miệng cũng có vết máu chảy ra, bà nhíu mi ho nhẹ, nhẹ giọng bảo: “Mông nhi nghe lời đi...”

Tiết Mông không ngừng lắc đầu, dùng tay gạt lệ, nhưng cũng biết giờ mẫu thân kích nổ phượng hoàng thiên hoả, mạng không thể kéo dài, mình làm

trái lời bà, sẽ giày vò chút thời gian cuối cùng của bà.

Cuối cùng cậu cũng rời đi, Đan Tâm Điện rộng như vậy, đến cuối cùng chỉ còn hai sư tỷ đệ đồng môn Cô Nguyệt Dạ.

Tiết Mông đi rồi, một hơi cuối cùng kia của Vương phu nhân tan đi, bà suy sụp ngã trên hoa toà, không còn dáng vẻ cường tự trấn định vừa rồi nữa.

Bà nhìn mấy đài trước mắt, sừng sốt rất lâu, nước mắt theo mồ hôi lăn trên gò má rơi xuống, sau đó bắt đầu ho khan kịch liệt, nôn ra máu.

Khương Hi đứng yên, y thấy Vương phu nhân ho ra máu, tựa hồ muốn tới, nhưng cuối cùng vẫn không hề nhúc nhích. Qua một lát, y nói: “Nơi này đã không còn ai, người muốn nói gì.”

Vương phu nhân ho đến lợi hại, nhất thời chưa đáp lại.

Khương Hi thấy thế, nhíu chặt ấn đường, sắc mặt tối tăm nói: “Nhân đó chuyện người tu luyện, linh hạch ngày càng bạo ngược, sau đó muốn tu tập thuật pháp cũng khó, huống chi kích nổ phượng hoàng thiên hỏa? Nó sẽ lấy mạng người.”

Vương phu nhân bình ổn hô hấp, lông mi thấm ướt, nhìn mấy đài, ánh mắt có hơi mờ mịt: “Đúng, ta biết chứ.”

Biển lửa như nước, lại không đốt tới chỗ bọn họ. Giữa bà và Khương Hi, tựa như còn cách một một đở nặng nề.

“Vậy người còn muốn nói gì?”

“...”

“Nếu người không có chuyện gì, ta đi đây.”

Khương Hi đợi một lát, thấy bà rũ mắt không nói, mất kiên nhẫn.

Y quay người muốn đi, lại nghe thấy một tiếng nhẹ nhàng.

“Sư đệ.”

Lửa cháy bay múa, như hồng trần cuộn cuộn.

“Người rất coi thường Mông nhi ư?”

Và nói không đầu không đuôi như vậy, thế nhưng trong lòng Khương Hi lại ẩn bất an: “Gì cơ?”

“Lần đầu tiên người thấy nó ở Nho Phong Môn, đã cãi nhau với nó một trận. Nếu không có ta đến theo, có lẽ người đã động thủ với nó.” Vương

phu nhân khe khẽ thở dài, “Sư đệ, tính tình nó quả thực không tốt lắm, nhưng mong người coi như nó còn trẻ vậy... Đừng so đo với nó.”

Khương Hi nhất thời không phản ứng lại, y nghiêng mặt, hỏi: “Người có ý gì?”

Vương phu nhân không trả lời ngay, trong làn mây đen vắng vẻ cuộn cuộn che trên đầu hai người, tựa hồ sẽ mưa bất cứ khi nào, trời đất đổi sắc.

Trong trầm mặc này, Khương Hi bỗng nhớ tới một chuyện khi mình còn là thanh niên, tim y đập kịch liệt, nhưng thần sắc trên mặt vẫn băng lãnh. Y không hé răng, tay siết thành quyền, chờ Vương phu nhân mở miệng.

“Tiết Mông...”

Vương phu nhân khe khẽ thở dài, lại như tia lửa xé trời, sấm sét phá không——

“Tiết Mông, nó kỳ thật rất giống người. Sư đệ, đệ có hiểu không?”

Cho dù trong lòng đã đoán ra, nhưng kỳ thật nghe được những lời này, đầu Khương Hi vẫn ửng lên, suy nghĩ thoáng chốc trống rỗng.

Ai giống y?

Tiết Mông?

Hậu sinh mỗi lần thấy y đều táo bạo vô lễ, khiến y xem thường tận xương tuỷ?

Hoang đường...

Trong đại điện tĩnh mịch, Khương Hi nhắm nuốt ý của bà, những chân tướng phủ bụi như lớp băng nứt vỡ, phá ra tầng tầng. Trên mặt Khương Hi không chút lay động, nhưng máu đã lạnh buốt.

Y cơ hồ có hơi run sợ, lại cảm thấy thực vớ vẩn.

Y bỗng xoay người, nhìn chăm chăm mặt Vương phu nhân, y cho rằng mình nghe lầm, y biết tuyệt đối không có khả năng. Câu nói kia tuy nhẹ, nhưng gần từng chữ một, rõ ràng như nước, xuyên qua ngọn lửa hừng hực đánh về phía y.

Trước mắt y, thành hải lăng kinh đảo.

“Khương Dạ Trầm.” Vương phu nhân chậm rãi, nâng lông mi ướm át, một đôi mắt đen nhìn vào y, “Tiết Mông, nó là con người.”

[Husky] Chương 286: [Tử Sinh Đình] Lang bạc thâm tình

Edit: Bubbuble

*Lang: 郎 Mĩ xưng dành cho nam giới, cũng dùng để chỉ phu quân hoặc ý trung nhân.

“...” Mấy phần trầm mặc, Khương Hi gần như là cười nhạt, nhưng trong đáy mắt lại lóe lên tia sợ hãi, “Vương Sơ Tình, người điên rồi sao? Người có biết mình đang nói cái gì không?”

Dưới lớp vải áo, tay hắn đã nắm chặt thành quyền, lồng ngực như thể có núi đá nứt toạc, cả người mơ mơ hồ hồ, đầu vầng mắt hoa.

“Hắn với ta thì có thể là loại quan hệ gì?”

Thái độ Khương Hi tuy ương ngạnh, nhưng những lời của Vương phu nhân kỳ thực đã làm hắn từ kinh đến sợ, từ sợ đến nghi, từ nghi đến giận —— Nhiều năm đến vậy hắn vẫn luôn đứng đơn độc một mình, không gia không quyến với trần thế —— Con nối dõi? Lúc này lại nói rằng Tiết Mông là con hắn? Quả thực... Hoang đường đến cực điểm!

Vương phu nhân chịu đựng từng đợt máu tanh cuộn cuộn trào lên cổ họng, thở hổn hển, tựa hồ cảm thấy sỉ nhục nhưng vẫn kiên trì nói: “Sự tình năm ấy, trong lòng sư đệ hắn cũng tự rõ ràng. Mông Nhi với người có quan hệ gì, ta quyết không lừa dối người.”

“...”

Khương Hi trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên bắt đầu phá lên cười. Hắn hiếm khi có thời điểm cười lớn như vậy, cười tới đáy mắt tràn đầy ý mỉa mai cùng cuồng nộ.

Hàm răng cắn chặt, từng câu từng chữ lạnh lùng.

“Nhi tử của ta? Sư tỷ muốn gửi gắm, nói tình với ta chưa chắc không thể, tội gì phải thêu dệt chuyện xưa nực cười như vậy! Tính tình bộ dáng của lệnh lang*, nào có nửa phần tương tự với ta?”

*Lệnh lang: Con trai của người nói chuyện cùng mình, mang sắc thái tôn trọng.

Có lẽ là vì trong lòng bất an mãnh liệt, hắn cực lực phản bác không chịu thừa nhận, gương nanh múa vuốt.

“Người cùng Tiết Chính Ung rơi vào đường cùng, lại còn muốn dùng thủ đoạn dơ bẩn đó bắt ta tới thu dọn tàn cuộc? Tiết Mông Tiết Tử Minh sao có thể là nhi tử của ta!!”

Trong lòng lại run rẩy đến lợi hại, tận sâu trong thâm tâm dường như có một thanh âm lạnh băng nói với hắn, đúng vậy, cậu ta là hài tử của người, người suy nghĩ một chút về tuổi tác cậu ta, suy nghĩ một chút lúc trước Vương sư tỷ rời Cô Nguyệt Dạ thế nào, người tự hỏi chính mình, trời xanh trên đầu, Khương Hi, người cẩn thận ngẫm lại...

Sao có thể như vậy!

Hắn tựa như thú dữ điên cuồng cắn xé, đem chút lý trí tận đáy lòng kia xé thành bột mịn.

Dựa vào cái gì?

Đơn độc hơn hai mươi năm, bỗng nhiên nói rằng hắc có một nhi tử. Nhi tử đó lại nơi nơi chốn chốn đối nghịch với hắc, luôn bày ra bộ dáng cực kỳ chán ghét hắc, còn nhận người khác làm cha lâu như vậy.

Quá hoang đường.

Khương Hi hắc lại chẳng phải kiểu người thiện tâm quá độ, tuyệt sẽ không làm kẻ ngốc không đầu không đuôi hữu danh vô thực. Hắc tuyệt sẽ không mắc mưu, tuyệt sẽ không tin loại chuyện nực cười này, tuyệt sẽ không...

“Tuyệt Hoàng.”

Mọi thanh âm đều im lặng.

Dường như tất cả ánh sáng xung quanh đều vụt tắt, Khương Hi vô định mò mẫm giữa đêm trường, chung quanh mờ mịt.

Lần đầu tiên hắc thấy rối loạn như vậy.

Vương phu nhân nhìn hắc, nói: “Tuyệt Hoàng.”

“... Người có ý gì?” Môi ngập ngừng, đã gần như tái nhợt.

Vương phu nhân nhẹ giọng mà nói: “Sư đệ, người sẽ không thể không hiểu.”

“...”

Hắc quả thực không có khả năng không hiểu.

Tuyết Hoàng là thần võ của hãn, những người khác tuy rằng cũng có thể sử dụng nhưng không có cách nào phát huy toàn bộ uy lực cường đại của nó. Chỉ có nguyên huyết tông thân* mới có thể khiến Tuyết Hoàng vui lòng phục tùng mệnh lệnh.

*Nguyên huyết tông thân: con cháu trực hệ.

Khương Hi trong một thoáng nửa câu cũng không nói nên lời.

Thậm chí cũng chẳng cần phải thử, Vương phu nhân đã đem chuyện nói đến mức này, còn có thể phản bác thêm gì nữa? Hãn dường như bị bức đến cùng đường mặt lộ.

Hãn cứng họng.

“... Chuyện này...”

Thật lâu sau, Khương Hi mới sắc mặt trắng bệch, khàn khàn mở miệng. Ban đầu điên cuồng là thế, lúc này hãn cơ hồ đã quá mệt mỏi: “Chuyện này, Tiết Chính Ung hãn... Cũng biết?”

Vương phu nhân đáp: “Hãn vẫn luôn biết.”

“...”

Khoảnh khắc nàng nói những lời này, ánh mắt ngập tràn ôn nhu nhưng cũng đầy thống khổ.

—— Thời điểm Tiết Chính Ung gặp nàng, nàng mười bảy tuổi, hoa sen chớm nở.

Ngày đó, hãn cười con lừa con, ngậm cọng cỏ đuôi chó đi ngang qua Dương Châu, vừa vặn gặp được thiếu nữ Vương Sơ Tình tới bến cảng mua

sắm vải dệt. Một đám nữ đệ tử Cô Nguyệt Dạ hoa hòe lộng lẫy, ai hăn cũng đều không có ấn tượng gì, chỉ duy nhất nhìn trúng Vương cô nương trong đám đông.

Tiết Chính Ung là kiểu người thẳng thắn, cười hì hì đi theo nàng chào hỏi. Các nữ tu khác nhìn hăn chế giễu khinh bạc, Vương Sơ Tình tính tình vốn ôn nhu, có chút ngượng ngùng, đỏ mặt khuyên hăn vài câu rồi cúi đầu vội vội vàng vàng rời đi.

Cô nương kia ôn nhu lại xinh đẹp, Tiết Chính Ung nhất kiến chung tình, cứ cách thời gian lại tới Cô Nguyệt Dạ. Một năm hai năm ba năm, Trung thu Đoan ngo Thượng nguyên, đều tới tìm nàng. Cuối cùng, khắp Cô Nguyệt Dạ đồn đại nàng dan díu cùng một tên côn đồ. Tuy Vương Sơ Tình tính tình hiền dịu nhưng rốt cuộc cũng không chịu nổi, thẹn quá hóa giận đuổi hăn đi.

Tiết Chính Ung lúc ấy lại là một tên tiểu vô lại, không đi.

Vương cô nương đành nói, người đi đi, người cứ như vậy ta thực khó xử. Tiết Chính Ung liền đáp, người không thân mật, ta cũng không, ta chỉ tới để nhìn người. Nếu một ngày nào đó người gả chồng, ta sẽ lập tức biến mất.

Vương cô nương nói không lên lời.

Tiết Chính Ung liền cười, nhưng nụ cười ấy so với tia chớp biến mất còn nhanh hơn.

Hăn dừng một lúc, hơi có chút để ý hỏi nàng: “Người... Người không phải đã có người trong lòng rồi chứ?”

Gò má Vương cô nương thoáng chốc phấm hồng. Nàng cúi đầu, kiều hoa chiếu thủy*, nhẹ giọng đáp: “Không có.”

*Kiều hoa chiếu thủy: E lệ cúi đầu, giống như hoa soi mình xuống mặt nước.

Chẳng phải lời nói thật.

Nàng tất nhiên là đã có người trong lòng. Người đó không chỉ là người trong lòng của một mình nàng, mà còn là tình lang trong mộng của đông đảo nữ tu Cô Nguyệt Dạ —— nàng thích Khương Hi sư đệ.

Nhưng mỗi đệ tử Cô Nguyệt Dạ đều biết, Khương Hi là tên cận bã.

Trong số các đệ tử cùng thế hệ, hãn tướng mạo anh tuấn nhất, thân thủ sắc bén nhất, thanh âm cũng êm tai nhất.

Cũng là kẻ lãnh khốc vô tình nhất.

Người này tính tình quái gở, lời nói khắc nghiệt, nhưng năng lực xuất chúng, thủ đoạn tàn nhẫn, lớn lên lại cực kỳ đẹp —— Kiểu người tuấn kiệt như vậy dễ dàng đánh cắp trái tim thiếu nữ, nhưng Khương Hi lại coi tim người chẳng có điểm khác biệt gì với tim heo. Hãn chưa từng quý trọng bất cứ người nào. Nữ nhân đem chân tình trao cho hãn, hãn ngại nhân gia lắm nhãi. Nam nhân đem chân tình hiến cho hãn, hãn mắng đối phương biến thái.

Khương Dạ Trầm cứ như vậy chìm đắm trong thế giới của riêng mình, từ trước đến nay đã thương bao người mà không hề hay biết.

Cũng giống như rất nhiều sư tỷ muội, Vương Sơ Tình luôn âm thầm thích Khương Hi. Nhưng nàng biết chính mình không tính vào hàng tuyệt sắc, tuổi tác so với Khương Hi lại lớn, cho nên căn bản không dám lớn mật thổ lộ. Khương Hi chưa từng tiếp nhận thành ý của bất kỳ nữ nhân nào. Người khác khen hãn, hãn không nghe thấy, người khác đối xử tốt với hãn, hãn không cảm kích, người khác nếu dám can đảm bày tỏ tình cảm với hãn, hãn

lập tức mắng đối phương đến mẹ ruột không nhận khóc lóc chạy đi. Nói ngắn gọn, kẻ có thể cùng Khương Hi thăng thấn tâm sự, đều là trang hào kiệt.

Vương phu nhân không cảm thấy bản thân là trang hào kiệt, cho nên nghĩ rằng đoạn tình ý này rồi cũng sẽ phai nhạt theo năm tháng, cuối cùng tan thành mây khói. Nhưng lại đến một ngày, chương môn tìm đến hai người bọn họ.

Chương môn nói: “Cô Nguyệt Dạ là môn phái thiện tu tuổi thọ dưỡng nguyên thần đứng đầu Tu Chân giới, phần lớn đệ tử đều có thể sống đến trăm tuổi trở lên. Tất cả các đại chương môn đều dùng phương pháp khổ tu để kéo dài tuổi thọ, hy vọng tìm được con đường trường sinh bất lão, không phi thăng cũng có thể tiêu dao nhân gian.”

Quả thật, vì trường sinh bất lão thuật, chương môn Cô Nguyệt Dạ từng trải nghiệm qua rất nhiều phương pháp, trong đó cũng bao gồm phương pháp song tu Cửu Thiên Huyền Nữ* lưu lại.

Cửu Thiên Huyền Nữ: Một vị nữ thần về chiến tranh và sự trường thọ trong thần thoại Trung Hoa, ở Việt Nam bà được biết đến với tên gọi Mẫu Cửu Trùng Thiên.

Nàng và Khương Hi một người là chí thuần thủy hệ, một người là chí thuần hỏa hệ, hai người lại cũng không quá quan tâm đến nhân tình thế thái, rất thích hợp ở bên nhau tu luyện. Lúc ấy chương môn tìm bọn họ chính là vì muốn hai người kết bạn tu hành.

Vương Sơ Tình ái mộ Khương Hi đã lâu, trong lòng cực kỳ vui sướng. Nhưng Khương Hi lại chẳng hề tỏ ra cao hứng, hẳn một lòng chuyên tâm hướng đạo, cực kỳ chán ghét chuyện tình yêu vụn vặt, cho rằng nó vừa phiền toái lại vừa vô dụng. Không biết trên đời tại sao lại có nhiều si nam oán nữ đến vậy, quả thật khiến hẳn không thể hiểu nổi.

“Nói chuyện yêu đương là bệnh. Có bệnh sớm trị.” —— lời này thốt ra từ miệng Cô Nguyệt Dạ đệ nhất mỹ nam Khương Hi, không biết đã làm tổn thương biết bao trái tim nữ tu. Trong mắt Khương Hi, cho dù là Huyền Nữ phòng trung thuật cũng không nên mang theo bất luận thứ cảm tình gì, song tu chính là song tu. Nếu chưởng môn thỉnh cầu, hẳn cũng sẽ không đông dài, liền cùng sư tỷ làm theo bí tịch sở thuật, bế quan tu hành. Chỉ là, tình yêu không giấu nổi trong ánh mắt thiếu nữ.

Thường xuyên qua lại, Khương Hi dần dần cũng minh bạch tâm ý của vị sư tỷ này đối với mình. Điều này làm cho hắn thực bức bối, cũng thực bất an. Hắn tu hành cùng nàng chỉ vì mệnh lệnh, không hề tư tâm. Huống chi song tu bí thuật này yêu cầu phải bất động phàm niệm, nam nữ kết hợp cũng là vì linh lưu tương dung, quyết không thể có tình yêu y dục. Bởi vì duyên cớ này, Khương Hi nghiêm túc đề cập với sư tỷ rất nhiều lần, muốn nàng hồi tâm tĩnh tư, đừng mơ mộng những thứ không tưởng.

“Nếu trong lòng người mang tạp niệm, cứ tiếp tục song tu chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma, linh hạch bạo ngược.”

Nhưng Vương cô nương sao có thể khống chế được tình cảm của chính mình? Rốt cuộc dẫn đến một lần, sau khi chấm dứt tu hành, nàng bởi tâm tình không yên mà linh lưu đại loạn, thần thức cũng không thanh. Khương Hi phải dùng sức lực cực đại mới áp được linh hạch hỗn loạn của nàng xuống. Bởi vậy hắn vô cùng giận dữ, hỏi nàng vì sao nhiều lần không nghe khuyên bảo, suốt ngày ôm tâm tư hàm hồ.

“Nếu chuyện này còn tiếp diễn, đừng tu nữa, sẽ hại chết người.”

Nàng khi đó cũng quá đổi khổ sở, không biết lấy dũng khí từ nơi nào, vừa khóc vừa bằng bất cứ giá nào hỏi hắn: “Dạ Trầm, người tu hành chỉ vì mệnh lệnh của chưởng môn sao?”

Khương Hi sắc mặt cực kỳ khó coi, hỏi lại: “Bằng không thì còn có thể vì cái gì?”

Tuy rằng sớm đã biết Khương Hi tính lạnh như băng, tâm như thiết thạch, nhưng khi thật sự nghe hắn nói ra những lời này, nàng vẫn không chịu đựng nổi, nước mắt rào rào chảy xuống. Nàng cảm thấy mất mặt, đưa tay lau lung

tung nhưng nước mắt vẫn không ngừng trào ra khiến nàng càng thêm bối rối. Nàng vội vàng đứng dậy, nước nở nói: “Thực xin lỗi.”

Rồi sau đó xoay người rời đi, không hề quay đầu lại. Thời gian sau, Khương Hi mấy ngày liền không đến tìm nàng, trên đường nhìn thấy nàng cũng không hề cùng nàng nói chuyện. Một vài mạo muội nữ tu nhỏ tuổi của Cô Nguyệt Dạ nhìn ra manh mối, tụ tập sau lưng chê cười nàng: “Lúc trước còn háo hức lắm mà, tưởng rằng cứ thế có thể leo lên đến bên cạnh Khương sư ca. Sao có thể!”

“Song tu thì song tu, lại cố tình tự mình đa tình. Nếu như tu đến tẩu hỏa nhập ma, vô duyên vô cớ còn liên lụy tới Dạ Trầm sư huynh của chúng ta, thật là hại người hại mình.”

“Thôi bỏ đi, song tu gì chứ. Sư huynh làm những việc này cùng nàng là vì công. Nàng làm những việc này cùng sư huynh là vì tư. Nàng mưu toan gì mọi người đều rõ ràng rồi. Ai, ta thấy nàng chính là muốn công khai chiếm tiện nghi sư huynh.”

“Tuổi Vương sư tỷ lớn hơn chúng ta, da mặt cũng dày hơn chúng ta nha.”

Những lời này, truyền qua truyền lại, cuối cùng truyền tới tai Tiết Chính Ung ngày trung thu theo thường lệ tới tìm Vương cô nương. Tiết thiếu hiệp chân chất nhưng cũng không vụng về, thường xuyên qua lại liền minh bạch chân tướng sự tình. Hắn lập tức nổi giận đùng đùng đi dạy dỗ mấy tiểu nha đầu lắm miệng, rồi sau đó chạy tới tìm Vương cô nương. Đến lúc thấy nàng lại không biết nên nói cái gì, chỉ ngơ ngác nhìn nàng: “Người...”

Vương Sơ Tình nâng lên đôi mắt phỉm hồng, cơ hồ vừa mới khóc. Tiết Chính Ung luống cuống tay chân: “Người đừng khóc mà, người đừng quan tâm nhàn ngôn toái ngữ của những người đó. Người, người... Ta cảm thấy người rất tốt, ta... Ta...”

*Nhàn ngôn toái ngữ: Lời nói linh tinh, không căn cứ.

Vương Sơ Tình đứng bên cây liễu, dời ánh mắt đến mặt hồ sóng nước lăn tăn: “Trước kia không nói thật với người, ta đã có người trong lòng.”

“... Ừm.”

“Vậy sao người vẫn chưa đi?”

Tiết Chính Ung gãi gãi đầu: “Nhưng người kia lại không thích người... Hãn không thích người. Ta... Ta vẫn có thể nói vài câu với người mà, hãn không quản được.”

“...”

Thấy nàng trầm mặc, Tiết Chính Ung liền có chút do dự: “Hãn quản được sao?”

Vương cô nương cúi đầu, nhẹ giọng đáp: “Hãn sẽ không quản.”

Khương Hi và nàng thì có tính là gì đâu? Từ đầu tới cuối chẳng qua chỉ là mệnh lệnh của sư môn, là chính nàng tình nguyện.

Trong phái, người người đều nói Khương Hi là tên cặn bã. Nhưng Vương Sơ Tình cảm thấy, nếu một nam nhân chỉ vì không tiếp nhận tình ý của người khác lại bị gán cái mác cặn bã, vậy cũng không quá khắc nghiệt rồi.

Khương Hi chưa từng lừa gạt tình cảm của bất luận kẻ nào, trước nay cũng không cho bất luận kẻ nào hy vọng. Là các nàng như thiêu thân lao vào lửa cháy, biết rõ hãn lãnh khốc vô tình, lại vẫn tự mình tình nguyện chạy theo chân hãn.

Đã tới nước này, kỳ thật nàng cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, đến lúc muốn buông xuống rồi.

Nhưng trời xui đất khiến, có thể là vì đệ tử phụ trách được thiện sơ suất, một ngày nào đó đã mắc sai lầm khi điều phối được tề, hoặc có thể là do

nguyên nhân nào đó khác —— Vương cô nương phát hiện, bản thân thể mà lại có thai.

Nàng chỉ cảm thấy vừa hoảng loạn lại vừa bất lực, không biết nếu chuyện này truyền ra ngoài, các sư tử muội sẽ bàn tán, cười nhạo nàng thế nào, cũng không biết Khương Hi sẽ bày tỏ thái độ gì. Nàng mờ mịt vô định, đứng ngồi không yên, cuối cùng quyết định đi tìm chương môn.

Song vừa đến bên ngoài phòng chương môn, còn chưa kịp gõ cửa, nàng đã nghe được một thanh âm lãnh đạm truyền đến, đúng là Khương Hi đang nói chuyện.

“Sư tử tâm động lòng phàm, linh hạch ngày càng bạo ngược, hiện giờ chỉ thi triển một chút pháp thuật nhỏ cũng không khống chế được linh lưu. Nếu còn tiếp tục như vậy sẽ đả thương thân thể. Khẩn cầu chương môn thu hồi mệnh lệnh song tu, ta không thể cùng nàng tu luyện.”

“Ai, Hi Nhi, chẳng bằng người tự đến nói với nàng một câu, có lẽ có thể...”

“Không cần nói nữa. Ta đã nhắc nhở nàng nhiều lần, nhưng quả thực nàng không thích hợp tu luyện đạo này.”

Khương Hi nói, “Sơ Tình tâm tư quá dễ dàng dao động, vô dụng.”

Chương môn hỏi: “... Vậy tiếp theo người tính toán thế nào?”

Khương Hi đáp: “Nếu không có người thanh tịnh tuyệt đối, thì không tu.”

Chương môn thở dài: “... Ta biết rồi, người đi đi. Thanh tịnh tuyệt đối là đạo song tu gian khổ nhất, không biết mấy chục năm nay Cô Nguyệt Dạ liệu có thể tìm ra một người khác cũng chuyên tâm như người hay không?”

Khương Hi không rời đi ngay lập tức. Hắn đứng sững tại chỗ trong chốc lát, hỏi: “Việc này rất khó sao?”

“Khó vô cùng.” Chương môn liếc hắt một cái, “Người cùng Vương Sơ Tình ở bên nhau lâu như vậy, thực sự không hề có một chút dao động?”

Khương Hi cơ hồ có chút khó hiểu, hỏi: “... Ta vì cái gì sẽ... Dao động?”

Chương môn nhìn chăm chăm Khương Hi một lúc lâu, trong ánh mắt thanh niên này không có nửa tắc dối trá. Chính vì vậy lại khiến chương môn kinh ngạc, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Khương Hi, trong mắt ngươi, Vương Sơ Tình là gì?”

“Đại sư tỷ.”

“Thời điểm song tu thì sao?”

“... Đối tượng song tu.”

“Không có gì khác sao?”

“Không có gì khác.”

“...”

Thấy thần sắc chương môn có chút phức tạp, Khương Hi nhíu mày: “Chẳng lẽ nên có gì khác sao?”

“Không phải.” Một lúc lâu sau, chương môn tóc đã muối tiêu mới thở dài, “Nhiều năm như vậy, đệ tử song tu vẫn luôn không qua được ải ái tình. Ngươi là người đầu tiên... Nhưng đáng tiếc, không biết liệu có ai có thể cùng ngươi hoàn thành đại sự này.”

Ngày hôm ấy, Khương Hi cũng vậy, chương môn cũng thế, cả hai bọn họ đều không biết đoạn đối thoại đó toàn bộ đã lọt hết vào trong tai Vương cô

nương. Nếu lúc trước Vương cô nương còn mang theo một tia ảo tưởng, nửa điểm hi vọng. Vậy lần này một phen đối đáp rõ ràng, lại khiến nàng cả người phát lạnh, mặt mũi mất hết.

Quá hồ thẹn. Thật sự không biết nên tiếp tục dừng chân tại môn phái thế nào, cũng không biết nên lấy mặt mũi nào để nhìn người khác. Trước kia nàng vốn đã bị các sư tỷ muội rêu rao bàn tán sau lưng, nếu để họ biết được nàng còn vô ý có hài tử với Khương sư đệ...

Nàng chỉ mới tưởng tượng thôi đã cảm thấy không rét mà run, cũng không dám lưu lại môn phái nữa. Đêm tối mênh mông, nàng chạy trốn Lâm Linh đảo.

“... Không phải người rời đi cùng Tiết Chính Ung ư?”

Vương phu nhân đáp: “Không phải.”

Khương Hi đột nhiên khép mắt, không biết lúc này phải nói gì mới đúng.

Hắn quả thật là kẻ bạc tình, trong lòng chỉ có đại đạo. Cả đời hắn ngoại trừ Vương phu nhân thì chưa từng tiếp xúc qua nữ sắc. Mà năm đó đối với Đại sư tỷ, hắn cũng cảm thấy bản thân chẳng có cảm tình nào đáng nói. Nhưng sau đó nghe nói Vương phu nhân rời đảo cùng Tiết Chính Ung, hắn ít nhiều vẫn nhú mào.

Hắn cảm thấy trên đời cảm tình quả nhiên chẳng lâu dài bằng hoa cỏ, nữ nhân tất cả đều không đáng tin. Cho dù là sư tỷ đối với mình tràn đầy thâm tình, còn chưa nói lời nào với hắn đã cùng người khác đi mất rồi.

Từ đây, hắn đối với chuyện tình yêu càng thêm ghét bỏ, thậm chí có chút mĩa mai.

Hai mươi năm đằng đẳng, tận đến ngày hôm nay, rốt cuộc hắn mới nghe được chân tướng một đoạn chuyện cũ từ chính miệng Đại sư tỷ. Chỉ là “Vương cô nương” lúc đó giờ đã thành “Vương phu nhân”. Mà những năm

tháng hoa niên đẹp dễ nhất cuộc đời ấy của bọn họ, cũng đều đã trôi qua mất rồi.

Thật lâu sau, Khương Hi mới cứng đờ mà nói: “VẬY NGƯỜI... NGƯỜI SAO ĐẾN NƠI PHẢI RỜI KHỎI CÔ NGUYỆT DẠ?”

“Ta không thể ở cùng dưới một mái hiên với người, sư đệ.” Hai mươi năm sau, cuối cùng Vương phu nhân cũng có thể bình tĩnh đến vậy mà nhìn hăn, “Người đều có tôn nghiêm, ta không còn mặt mũi nào dừng chân lại sư môn.”

“...”

“Ta từng muốn bóp chết Mông Nhi trong bụng, nhưng rồi lại không đành lòng.” Vương phu nhân nhàn nhạt nói, “Cho nên ta một thân một mình, bốn ba qua rất nhiều nơi. Sau đó ở Bạch Đế Thành sinh hạ hài tử của ta và người. Thời điểm Chính Ung tìm được ta, ở bên bồi bạn với ta, Mông Nhi đã được một tuổi. Hăn vẫn luôn biết thân phận của Mông Nhi.”

Nàng nói, lại bắt đầu ho ra máu.

Năm đó tẩu hỏa nhập ma, tu đến linh hạch bạo ngược, mấy năm nay vẫn luôn bị áp chế, hiếm khi sử dụng pháp lực. Giờ phút này, hỏa phượng hoàng được thổi bùng lên, lửa rừng rực cháy tận trời, tính mạng nàng cũng đã đến hồi cuối.

Vương phu nhân chậm rãi ngừng ho, hô hấp đã có chút hỗn loạn, nàng nói: “Sư đệ, cái gọi là Chính Ung bắt ta về Tử Sinh Đỉnh thành thân, là hăn tự truyền ra bên ngoài. Hăn trước nay đều sợ ta mặc cảm... Cũng sợ Mông Nhi mặc cảm...”

Ánh mắt nàng mông lung hồi lâu, rơi xuống trên thi thể đã lạnh của Tiết Chính Ung.

Lại chỉ trong giây lát, đã bị đau đớn lẫn át.

Nàng nghĩ đến đêm tân hôn năm ấy, Tiết Chính Ung cười hì hì nói với nàng: “Được rồi, từ nay về sau, chuyện cũ đừng nghĩ đến nữa. Trước đây ở Cô Nguyệt Dạ, tên vô lại kia khiến người mất mặt. Ta thì không bao giờ.”

“Người và ta ở bên nhau, đời này ta luôn luôn làm người vẻ vang.”

“Chỉ cần có ta ở đây, người sẽ không phải chịu nửa điểm ủy khuất.”

Vương phu nhân dời ánh mắt đi chỗ khác, khe khẽ run rẩy.

Quân tử một lời, tứ mã nan truy.

Tiết Chính Ung làm được. Thời điểm ở bên hắn, nàng không cần xuất đầu lộ diện, cũng không bị người đời làm khó. Nàng rơi nước mắt, chịu khuất nhục, đổ máu, tất cả đều là khi hắn đã rời đi rồi.

“Nhiều năm như vậy, hắn chẳng thèm để ý thân thể ta suy nhược, không thể hoài thai. Cũng chẳng thèm để ý Mông nhi không phải là thân sinh cốt nhục của hắn, đối xử với Mông Nhi như con ruột. Tiết Mông... Tiết Mông lớn đến như vậy, chưa từng phải chịu qua khổ cực...”

Nàng khép mắt, sắc mặt trắng đến trong suốt.

“Hiện giờ chúng ta đều không thể bảo vệ Mông Nhi được nữa.”

Khương Hi gần như chết lặng.

“Sư đệ, hai mươi năm nay coi như là ta trả thù người cũng được... Muốn oán muốn hận, muốn chán ghét..... Tính trên một mình ta đi.”

Giọng nói Vương phu nhân càng lúc càng nhẹ.

“Cầu xin người giúp hần... Đừng để người khác, làm hại hần...”

Đến cuối cùng, thanh âm của nàng chỉ còn khe khẽ rung lên như gió thoảng: “Dạ Trầm... Cầu xin người...”

Phượng hoàng thiên hỏa liếm lên nền trời, Khương Hi đứng giữa biển lửa, thiên địa đều nhuốm một sắc đỏ tươi mãnh liệt. Hần nhìn nữ nhân ở trên tòa cao kia. Nàng khép hai hàng mi, rũ mắt, tựa như đã say giấc ngủ. Hần cảm thấy nàng dường như còn có chuyện muốn nói, huống chi khi này nàng rõ ràng còn đáp ứng Tiết Mông, nói hai mẹ con sẽ gặp nhau ở Mù Sương Điện —— cho nên hần kiên nhẫn chờ đợi.

Hần chờ nàng đứng lên, nói với hần tất cả những chuyện đó đều là giả, là một trò đùa, một chuyện nực cười.

Hần bình tĩnh kiên nhẫn chờ đợi thật lâu, chờ đến sắc mặt ngày một hung hiểm, tim đập ngày một nặng nề, máu càng lúc càng lạnh.

Nàng rốt cuộc lại không nói gì.

Vương phu nhân và Tiết Chính Ung cùng xuống Hoàng Tuyền.

Nàng từng là danh môn cao giai nữ tu, ôn nhu hiền thục. Sau mọi người lại đồn đại nàng bị Tiết Chính Ung bắt về làm phu nhân, cũng có người nói nàng bỏ trốn để thành thân cùng Tiết Chính Ung. Xôn xao ồn ào, chẳng ai biết chân tướng ra sao. Mấy năm nay, rất nhiều người ở Tử Sinh Đỉnh đều cảm thấy Vương phu nhân có lẽ cũng không mấy thích trượng phu mình, chỉ là vì nhút nhát, cho nên không dám oán trách.

Nhưng mà mặc kệ người khác nói thế nào nghĩ ra sao, thời khắc tính mệnh Tiết Chính Ung vụt tắt, nàng đã có ý định đi theo. Không biết đến cuối

cùng nàng là vì tuần tình hay tuần thứ gì khác. Tâm tư nữ nhân này, có lẽ đến tận những giây phút cuối đời nàng cũng không hề tự minh bạch. Suốt cả cuộc đời, nàng đối với trượng phu rốt cuộc là cảm kích hay là tình yêu? Tâm ý đối với Khương Hi rốt cuộc vẫn luôn âm ỉ hay đã sớm tan thành mây khói? Nàng kỳ thật không thể nhìn thấu.

Trên đời này có rất nhiều chuyện, sẽ không có cách nào đưa ra một đáp án tuyệt đối chính xác.

Phút cuối cùng, nàng mơ mơ hồ hồ nhớ đến, nhiều năm trước ở bên cửa sổ đọc được một câu thơ ——

“Duy tương chung dạ thường khai nhãn,

Báo đáp bình sinh vị triển mi.”*

- Đây là hai câu thơ cuối trong bài thơ “Khiến bi hoài 3” (Giải nỗi sầu nhớ) – một trong chùm ba bài thơ khóc vợ của nhà thơ đời Đường Nguyên Chuẩn. Nguyên Chuẩn 元稹 (779-831) tự là Vi Chi, người Hà Nam, từng là Thượng thư Tả thừa, ngang chức tể tướng, là bạn rất thân của Bạch Cư Dị.

唯將終夜長開眼,

報答平生未展眉

(Ta chỉ còn biết chong mắt mãi suốt đêm dài,

Để báo đáp ân tình của nàng suốt đời chưa hề được tươi nét mặt.)

Dịch thơ:

“Suốt đêm mở mắt trông trần

Thương nàng son phấn chưa lần vẽ mi.”

(Bản dịch của Nguyễn Minh – Thivien.net)

Khi ấy nàng cùng Tiết Chính Ung vừa mới thành hôn, thi thoảng sẽ hoảng hốt nhớ lại những năm tháng thiếu nữ khi còn ở Cô Nguyệt Dạ. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, sương mù Thục Trung luôn giăng dày như vậy, tựa tán ly hợp, tựa như mây trắng vương vãi trên nền đất không có người quét dọn.

Trời cao cơ hồ gần sát với nhân gian.

Có người đi đến, nàng đương lúc xuất thần, mơ màng nghĩ tới Khương Hi. Nhưng một kiện áo choàng phủ lên đầu vai. Mộng liền tỉnh.

Bởi vì nàng biết rõ, Khương Hi vĩnh viễn sẽ không quan tâm nàng ấm hay lạnh.

Vương phu nhân quay đầu lại, ngọn đuốc trên cửa sổ phía tây đang sáng bập bùng, Ba sơn dạ vũ*.

*Ba sơn dạ vũ: Có lẽ là một ý trong bài thơ Dạ Vũ Ký Bắc (Đêm mưa gửi người phương Bắc) của Lý Thương Ẩn, ý miêu tả mưa đêm nơi núi non.

“Quân vẫn quy kỳ vị hữu kỳ,
Ba sơn dạ vũ trưởng thu trì.
Hà đương cộng tiến tây song chúc,
Khước thoại Ba sơn dạ vũ thì.”
 (“Ngày về khó hẹn cho nhau,
Ba Sơn mưa tối hồ thu nước đầy
 Bao giờ chung bóng song tây
 Còn bao nhiêu chuyện núi này mưa đêm!”

- Bản dịch của Nam Trân -)

Trượng phu tuổi trẻ anh tuấn nở nụ cười nhìn nàng, gãi gãi đầu:
“Ngoài trời rất lạnh, cẩn thận kéo nhiễm phong hàn.”

Đan Tâm điện trải một tấm thảm thêu hoa đỗ nhuộc* thật dày, là loài hoa Vương phu nhân yêu thích nhất. Khương Hi bước lên những hoa văn này ra ngoài, biểu tình vẫn hờ hững, thậm chí so với ngày thường còn cứng nhắc hơn ba phần.

*Đỗ nhuộc: Còn được gọi là thái lai trắng, có thể dùng làm thuốc chữa đau đầu, chóng mặt, hoa mắt,...

“Kèo kẹt” một tiếng, cửa điện đẩy ra.

Hắn chuẩn bị rời đi, trong nháy mắt cánh cửa mở ra, lại thấy sắc mặt trắng bệch không hề nhúc nhích của Tiết Mông.

[Husky] Chương 287: [Tử Sinh Đình] Mệnh khó tách rời

**Chương có nội dung hình ảnh*

Edit: Yuu Yuu

Khương Hi không hé răng. Tiết Mông cũng không nói gì.

Qua thật lâu, Khương Hi mới trằm mặt, biểu tình cực kỳ không được tự nhiên, đông cứng mở miệng, “Nếu người đều nghe được. Cũng không cần ta nói lại.”

“...”

“Người đi dần xếp hậu sự đi, theo quy củ Tử Sinh Đình.” Khương Hi đưa ánh mắt dời đi chỗ khác, hẳn thậm chí không muốn nhìn thêm hai mắt của Tiết Mông.

“Mẫu thân người phó thác cho ta. Ta sẽ ở dưới chân núi chờ người.”

Tiết Mông lung lay, nhưng cũng chỉ là lung lay không có chút ý nghĩa nào mà thôi.

Nhiệt huyết cả người cậu đều giống như bị hút hết, chỉ là mấy đốt ngón tay động hai ba cái, tựa như đã tiêu hao toàn bộ khí lực của mình.

Tiết Mông đột nhiên mãnh liệt nhìn về hướng Đan Tâm Điện sâu thẳm. Vết máu trên thềm do ngọn lửa làm cho nổi bật đã không còn rõ ràng như vậy, nhưng Tiết Chính Ung vẫn nằm sấp trên mặt đất. Lúc hẳn không cười, tướng mạo hình như có chút già nua, nếp nhăn đều rất rõ nét, thái dương cũng sinh tóc bạc.

Mà Khương Hi cũng chỉ có dáng vẻ ba mươi tuổi, vĩnh viễn phong nhã hào hoa.

Tiết Mông chậm rãi đi về phía trước vài bước, sau đó dừng lại.

“Người đi đi.”

Khương Hi quay đầu lại, thấy bóng lưng cô linh của Tiết Mông.

Tiết Mông nói, “Ta không nhận người, người không phải cha ta.”

Nói xong, trở tay âm một tiếng đóng cửa điện. Một lát sau, Khương Hi nghe được từ bên trong truyền đến tiếng khóc rống đứt quãng cực kỳ bi ai của Tiết Mông, tê tâm liệt phế.

“...”

Khương Hi ở trong gió rét đứng yên thật lâu, đến khi chân tay lạnh lẽo, sau đó thật chậm bước xuống núi.

Dưới chân núi, một nhóm tu sĩ đều sợ hãi phượng hoàng thiên hỏa, đa số phân tán hết. Chỉ có Đạp Tuyết Cung còn để lại vài đệ tử, trong đó có Mai Hàm Tuyết.

Thấy Khương Hi đi ra, theo cấp bậc lễ nghĩa, những tiểu bối Đạp Tuyết Cung này hướng về phía hấn rũ mắt hành lễ, thấp giọng nói, “Khương chương môn.”

Khương Hi cảm nhận được cơ trên mặt cứng đờ đến lợi hại, hấn mím môi một cái, đồng tử màu nâu xám chuyển động, rơi xuống trên người Mai Hàm Tuyết dẫn đầu, “Còn không đi?”

Mai Hàm Tuyết ôn nhã mà lãnh đạm, “Chờ một người bạn cũ.”

Khương Hi hiểu rõ người hấn chỉ là ai, nói, “Trong một lát hấn sẽ không xuống được.”

Mai Hàm Tuyết nói, “Một lát cũng là chờ, ba bốn ngày cũng là chờ. Trái phải đều không có việc gì, liền ở lại nơi này.” Hấn dừng một chút, nói tiếp, “Mặt khác, Khương chương môn. Cung chủ có lời, bảo ta nói cho người.”

Lòng tràn đầy nóng nảy không thể nào phát tiết, Khương Hi dè xuống, hỏi, “Là gì?”

Mai Hàm Tuyết hành một lễ, “Cung chủ quyết ý không mù quáng tin theo thần minh phía sau Thiên Âm Các, cũng sẽ không cùng với môn phái Thượng Tu Giới nhất trí hợp tác. Khương chương môn là người đứng đầu chúng tiên môn, từ nay về sau dự tính làm việc, không cần lo lắng đến Đạp Tuyết Cung chúng ta nữa.”

Khương Hi yên tĩnh một hồi, trên mặt nhìn không ra biểu cảm gì, “Các người định cứ như vậy độc lập với chúng tiên môn?”

“Tứ cố vô thân đương nhiên đáng sợ.” Ánh mắt Mai Hàm Tuyết như sóng xuân dịu dàng, mang theo ý cười, nhưng thần sắc có chút lạnh, “Có điều, mù quáng theo cái gọi là tín ngưỡng thần minh, mới là điều không thể làm nhất.”

Khương Hi chăm chú nhìn hần.

Hần không hề thấy cảm thấy phần nộ, cảm thấy bức mình, cảm thấy cười chê.

Khi xưa nhìn Nam Cung Liễu ngồi ở vị trí này, hần chỉ thấy rất nhiều quyết định của Nam Cung Liễu đều hoang đường nực cười. Mà khi chính hần thực sự đi tới bước này, hần mới phát hiện rất nhiều chuyện đúng là thân bất do kỷ (*).

(*) *Thân bất do kỷ: 身不由己 – Thân không do tự mình làm chủ, nghĩa là không được tự do làm theo ý muốn của mình.*

Trừng trị Mặc Nhiên, là ý của hần sao?

Mù quáng tin vào Thiên Âm Các, là hần thật lòng sao?

Lúc này đây thảo phạt Tử Sinh Đình, hần từng dốc hết sức khuyên can, nhưng chúng môn phản bác, hần đứng đầu chúng tiên môn, đến cùng có thể làm gì?

Trước đây hần đứng đầu Cô Nguyệt Dạ, còn có thể không cần đếm xỉa đến, có thái độ của chính mình. Mà khi hần bước lên tôn vị, khiến Cô Nguyệt Dạ trở thành môn phái đệ nhất thiên hạ, hần lại phát hiện mình đã mất chỗ có thể trở về.

Cuối cùng, hần phải trở thành Nam Cung Liễu kế tiếp.

Khương Hi nhắm mắt, không nói được lời nào, phẩy tay áo bỏ đi. Mai Hàm Tuyết tri thư đạt lễ, ở phía sau hần lập tức lại hành một lễ, thản nhiên nói, “Cung tiễn Khương chương môn, giang hồ gặp lại.”

Hần không trả lời, thanh y trên người thêu tơ vàng mây tối, cũng không quay đầu lại, hướng phía xa xa mà đi.

Trước kia hần an tọa Vu Linh Sơn, thay thế vinh quang hôm qua cả Nam Cung Liễu, phía dưới tiếng vỗ tay ầm ầm, vui mừng náo nhiệt. Khi đó hần cho là mình chắc chắn khác với kẻ tiền nhiệm, cho là dựa vào tài năng của

bản thân, có thể hoán đổi nhật nguyệt thiên địa. Khi đó hắc có dã tâm, có nhiệt huyết, có hoài bão.

Nhưng lúc này hắc mới hiểu được.

Hóa ra tiếng vỗ tay ngày đó cũng không phải đang nghênh đón một vị tiên thủ hùng tài vĩ lược. Mà là một hồn phách đưa tang sự tự do tự tại.

Từ đây, giang hồ mịt mù tít tắp, thiên địa rộng lớn, dễ gặp Khương tôn chủ, lại khó tìm thấy Khương Hi.

Lúc Tiết Mông đưa cha mẹ đi mai táng, vẫn không rời Tử Sinh Đình. Sau khi thiên hỏa dập tắt, Mai Hàm Tuyết phụng mệnh lên núi tìm hắc, sau cùng ở trong điện thờ đầy sương giá, tìm được Tiết Mông đã hôn mê bất tỉnh, đưa hắc về Côn Lôn Đạp Tuyết Cung.

Cùng lúc đó, cung chủ Đạp Tuyết Cung chiêu cáo thiên hạ, từ nay về sau các môn phái định đoạt, không cần hỏi ý Côn Lôn, Côn Lôn từ nay về sau cũng không nguyện ý chịu ràng buộc bởi luật lệ của Tu Chân Giới. Từ nay, nhất đao lưỡng đoạn(*).

Nhất đao lưỡng đoạn: 一刀两断 – Một đao cắt hai, có nghĩa là cắt đứt quan hệ.

Lại về sau, Khương Hi cho mời mọi người đến Vu Linh Sơn, thảo luận việc hệ trọng mấy ngày gần đây. Trong buổi họp, Khương Hi khẳng định việc đồng ý trải qua tam thẩm để định đoạt, tức là, “Công đường thẩm vấn”, “Chúng tiên môn cùng thẩm vấn”, “Bách tính thẩm vấn”, mà không đồng ý chuyện sẽ nhẹ dạ cả tin vào lời của một gia tộc.

Mặc dù hắc chưa chỉ ra “lời của một gia tộc” là gia tộc nào, nhưng mọi người đều hiểu rõ hắc có bất mãn với Thiên Âm Các. Bởi vậy, Khương Hi bèn bị tất cả kịch liệt phản bác_____

“Thiên Âm Các là nơi của thần minh, Mộc các chủ khi thẩm vấn dùng thần võ mà thần lưu lại. Không gì có thể sánh bằng công chính của thần minh.”

“Khương chương môn tùy hứng làm vậy như thế, e rằng sẽ bị trời phạt.”

Đối lại càng thêm lòng tin vào Thiên Âm Các, đem mỗi lời nói cử động của Mộc Yên Ly nâng thành giáo lý khuôn phép của phái bảo thủ đang háo hức kích động, cũng không biết dừng khi từ đâu tới, lại đập bàn trong buổi họp.

“Thiên Âm Các chính là vinh quang mấy nghìn năm qua của Tu Chân Giới, bao nhiêu án oan đều do bọn họ rửa sạch. Toàn bộ Tu Chân Giới chính là vì có Thiên Âm Các, rất nhiều người trước đó từng vi phạm pháp lệnh mới có thể trở lại. Khương chưởng môn, ngài muốn dập tắt thánh nhân đệ nhất Tu Chân Giới này sao?”

Khương Hi điềm nhiên nói, “Theo như ý kiến của chư vị, Thiên Âm Các đúng là một nơi trong sạch không bẩn không sai?”

“Thiên Âm Các lập thế nghìn năm, do thần minh sáng tạo, hiển nhiên không có sai lầm.”

“Chúng ta tu tiên, đều là vì sau này có thể được phi thăng. Nếu Khương chưởng môn nghĩ thần tiên trên trời cũng sẽ có lỗi, vậy tín ngưỡng của tu chân ở chỗ nào?”

Đối kháng với quá nhiều người bảo thủ, tinh thần quần chúng của bọn họ quá hăng hái, tranh nhau biện hộ vì thần minh ở Thiên Âm Các. Đến cuối cùng, nét mặt Khương Hi tái nhợt, cũng vô lực chống trả.

Chính là giấy không gói được lửa, bộ mặt thật chung quy vẫn trời lên mặt nước. Từ lúc phân tán khắp Tử Sinh Đình, hỗn loạn giống như không hề chậm đi, ngược lại ngày càng nghiêm trọng, ba ngày sau, Thực Trung bắt đầu đại-bạo-loạn.

Không kiềm chế được đầu tiên chính là Vô Thường trấn, một nhóm người mang áo vải để tang, đi đến trước Thiên Âm Các nhục mạ kháng nghị.

“Tử Sinh Đình từ lúc nào từng thu nhận bé trai bé gái?”

“Súc sinh từ Thiên Âm Các! Nhất định phải hướng vào Tử Sinh Đình làm chuyện xảo quyệt! Lương tâm các người có thể bình yên sao?!”

“Tu tiên tu tiên, nhắm mắt mà tu tiên! Vô Thường trấn ngay dưới chân núi, các người đã hưng sư vấn tội (*) thì vì sao không dám tới công đường dưới chân núi của chúng ta? Các người là lũ phản bội không có tim không có phổi, lấy oán trả ơn chính là tay sai, đơn giản là vì tìm cho mình một lý do để ra tay hung ác ghê tởm! Một đám mang tội giết người!”

Hưng sư vấn tội: 兴师问罪 – nghĩa là phát động quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương, còn là cách dùng chung để chỉ việc hỏi tội, trách hỏi ai đó.

Cụm từ này có xuất xứ từ thời nhà Tống, trong cuốn 25 tác phẩm “Mộng Khê bút đàm” của nhà bác học Thẩm Quát: “Nguyên Hạo cải nguyên, đề ra y quan lễ nhạc, ra lệnh cho cả nước phải dùng Phiên thư, Hồ lễ, tự xưng tên nước là Đại Hạ. Triều đình hưng sư vấn tội.”

“Xin trong sạch cho Tiết chương môn!”

Người dân Thượng Tu Giới từng được cứu ra khỏi nạn lửa cháy ở Lâm Nghi, càng là lệ ướt vành mắt, tràn đầy phẫn nộ, gào thét nói, “Vu oan hãm hại, bụng dạ khó lường, các người căn bản không phải người, là nghiệt súc! Là quỷ!!”

Có tu sĩ nhìn không nổi, cầm kiếm nổi giận nói, “Nói đủ chưa? Thiên Âm Các là nơi của thần minh, miệng đầy lời dơ bẩn, không sợ sau này sẽ xuống địa ngục?”

Mọi người trầm mặc mấy phần, chợt có thuyết thư tiên sinh cầm quạt giấy, tại Thiên Âm Các này cười lạnh một tiếng, “Xuống địa ngục?... Các vị tiên quân mời nghe cho kỹ_____” Hắc hắc giọng, trầm bổng du dương nói, “Thiên Âm Các, không bằng chuồng lợn!”

Mọi người cười ha hả, vỗ tay tỏ ý vui mừng.

Có vị công tử than thở, “Tiên sinh, người thuyết thư hơn mười năm, tại hạ mới nghe qua được một đoạn đặc sắc nhất.”

“Không sai! Thiên Âm Các không bằng chuồng lợn!!”

Liên tiếp những tiếng hét vang lên, mặt tu sĩ kia giận lên như lá gan, đánh cũng không được, mắng cũng mắng rồi, đứng tại chỗ bất động một lát, sắc mặt xanh mét phát tay áo rời đi.

Bởi những người này đều là bách tính không hề có linh lực, Thiên Âm Các căn bản không đem bọn họ để vào mắt, tùy bọn họ la hét ầm ĩ. Nhưng không nghĩ tới người từ năm sông bốn biển chạy tới ngày càng nhiều, tới ngày thứ hai, các đệ tử rốt cục không nhịn được bấm tấu Mộc Yên Ly.

“Các chủ, trên quảng trường tất cả đều là bách tính đến minh oan cho Tử Sinh Đỉnh. Ngài xem, có nên đi ra ngoài nói cái gì đó không?”

Thần sắc Mộc Yên Ly nhạt nhẽo, “Không cần giải thích với bọn chúng, những kẻ như thế quát hai tiếng sẽ tự cảm thấy mất mặt, tự rời đi.”

“Nhưng mà bây giờ đã có...” Đệ tử kia lúng túng, “Có hơn một nghìn người ngăn ở cửa...”

Mộc Yên Ly khẽ run, “Hơn một nghìn người?”

Nàng từ trên giường hồng toan chi yên (*) thướt tha đứng dậy, dầm lên thảm da thú, đi tới phía trước cửa sổ.

(*) *Giường hồng toan chi yên*

Ánh mắt chuyển xuống, từ cửa sổ khắc hoa nhìn ra bên ngoài, cửa chính sân rộng của Thiên Âm Các đều là một mảnh trắng xóa. Những bách tính mang áo vải đưa tang, đều tập trung tại nơi này. Có chửi ầm lên, có ngồi đàng hoàng trên đất, toàn bộ là dáng vẻ cổ chấp mộc rỗ nầy mằm ở đây.

Một cái nhú ở mi tâm Mộc Yên Ly ngưng tụ lại.

Đệ tử thân truyền ở bên cạnh thận trọng nói, “Hai ngày rồi, một người cũng không ít đi, trái lại ngày càng nhiều. Bách tính từ tất cả các thành trấn nông nông ở Thục Trung cũng bắt đầu đến Thiên Âm Các rồi. Tiếp tục như vậy nữa, việc chúng ta tìm người ngụy tạo bằng chứng có thể gánh không nổi, tất sẽ bại lộ.”

Mộc Yên Ly, “...”

“Các chủ, làm sao bây giờ?”

Mộc Yên Ly nhấp môi, chưa trả lời, chợt nghe phía sau có tiếng nói ôn nhuận như ngọc, “Gánh không nổi cũng không cần phải gánh.”

Bức rèm che mờng lung, Sư Muội ung dung đi vào noãn các (*), đệ tử kia thấy hân, vội vàng cúi đầu hành lễ, “Thánh thủ tiên bối.”

(*) Noãn các – 暖阁 – Phòng nhỏ có thiết kế lò sưởi tách khỏi phòng lớn.

Mộc Yên Ly cau mày nói, “Sao đệ lại tới đây? Không ở bên kia trông coi Đạp Tiên Quân?”

“Tất cả mảnh nhỏ linh hạch đã dung nạp vào trái tim hân. Nhưng tạm thời hân sẽ không tỉnh.” Sư Muội đi tới bên cửa sổ, nhàn nhạt đưa mắt nhìn thoáng qua, “Đã thấy rất nhiều người đến, bọn họ thật là rảnh rỗi.”

Vẻ mặt Mộc Yên Ly có chút lo lắng, “Đã lúc nào rồi, đệ còn nói mát. Hôm nay đều dựa vào danh vọng Thiên Âm Các chống đỡ mới không có cục diện không khống chế được, nhưng tỷ cũng không biết còn có thể chống đỡ

bao lâu. Trong những tu sĩ kia có rất nhiều kẻ ngốc, nhưng cũng không đần. Đám bách tính bên dưới còn náo loạn thêm nữa, sợ rằng Đạp Tiên Quân còn không tỉnh, tình huống sẽ xảy ra biến đổi lớn.”

Sư Muội lại cười cười, “Mộc tử tử không cần lo lắng. Biến đổi lớn như thế nào đi nữa, Thiên Âm Các cũng sẽ ổn định.”

“Sao lại nói vậy?”

“Tu tiên, cuối cùng là vì phi thăng thành tiên. Chung quy không đến mức ở trên mặt đất mà đắc tội với hậu duệ thần linh.” Sư muội nói, “Kỳ thực Tử Sinh Đỉnh có tội hay không, lòng những tu sĩ kia chẳng lẽ không rõ ràng sao? Có phải chứng cứ giả không, chẳng lẽ còn không hiểu?”

“...”

“Lúc đó bọn họ lựa chọn tin tưởng, là bởi vì sợ hãi Tử Sinh Đỉnh có âm mưu, sợ hãi Trần Lung Cục của Mặc Nhiên. Là bọn họ muốn diệt trừ môn phái này, cho nên mới nguyện tin tưởng lời làm chứng của hơn mười người như vậy.” Ngón tay Sư Muội phủ lên cửa sổ, nhàn nhạt nói, “Trong lòng bọn họ hiểu rõ.”

“Vậy nên đệ mới vừa nói. Gánh không được, cũng không cần gánh.”

Mộc Yên Ly hỏi, “Đệ có ý gì?”

“Dưới khoát một chút, đuổi đi.”

Mộc Yên Ly nói, “... Thiên Âm Các không cấm người nói thẳng, cũng không vô cớ đuổi người đi, đệ làm như vậy sợ rằng sẽ mang đến chệch tránh.”

Sư Muội nhàn nhạt, “Không phải đệ vừa nói rõ ràng sao? Thiên Âm Các đúng hay sai, kỳ thực bọn họ đều đã rất rõ. Nhưng tạm thời bọn họ sẽ không khởi nghĩa vũ trang. Mà chờ đến khi bọn họ chuyển đến giai đoạn này____ Đạp Tiên Quân của chúng ta cũng đã tỉnh. Tử có biết nghĩa là gì không?”

“...” Mộc Yên Ly như muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy có chút mâu thuẫn, cuối cùng vẫn nhắm mắt, quay đầu nói với đệ tử, “Đuổi bọn chúng đi.”

Người đệ tử trung thành nhất kia rời đi, trong noãn các cũng chỉ còn Mộc Yên Ly và Sư Minh Tịnh hai người.

Hai người bọn họ đứng bên cửa sổ, nhìn tình hình phía dưới.

Có đệ tử Thiên Âm Các nổi đuôi nhau ra, y phục bạch kim dưới ánh mặt trời lặn tấp nập. Người dân thấy bọn họ đi tới, tưởng cuối cùng đã có lời nói, đều đứng dậy. Hướng về đám đệ tử vây quanh đi tới kia

Bởi vì cự ly cách nhau khá xa, Sư Muội và Mộc Yên Ly cũng không thể nghe thấy bọn họ nói chút gì, nhưng loại ánh mắt phản nộ này lại có thể thấy được.

Bỗng nhiên, không biết tại sao nổi lên, một bách tính xông tới níu đệ tử Thiên Âm Các, giơ tay cho một cái tát vang dội vào lỗ tai_____

Cục-diện-bạo-loạn!

Mộc Yên Ly bỗng mở to hai mắt, biến người phía dưới bắt đầu vùng dậy, người đẩy ta chen, hơn mười đệ tử Thiên Âm Các bị vây ở trong đó hỗ trợ lẫn nhau đánh một trận.

Vẫn còn muốn loạn hơn? May mà Mộc Yên Ly trấn tĩnh lại, thấy môn đồ mình bị công khai nhục mạ ầu đả, không có cách nào ngồi yên. Nàng đang muốn đẩy cửa sổ ra, lệnh những đệ tử kia có thể dùng pháp thuật tự bảo vệ mình, nhưng tay đã bị bắt lại.

Sư Muội nói, “Để bọn họ đánh.”

Mộc Yên Ly nói, “Thiên Âm Các có quy củ, nếu không có mệnh lệnh, tu sĩ không được đánh bách tính. Ta còn không ra, quyền cước vô tình, sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng bọn họ.”

Sư Muội bình tĩnh nói, “Vây cứ để một người chết.”

Mộc Yên Ly, “!”

Phản nộ sẽ khiến người mất lý trí, càng là một đám người tụ lại một chỗ đánh nhau trong thời gian rất ngắn, ra tay cũng sẽ không còn chừa mực.

Rất nhanh, Mộc Yên Ly liền thấy đoàn người dừng lại.

Bọn họ chậm rãi tản ra một vòng, trong vòng tròn một đệ tử Thiên Âm Các ngã xuống, Mộc Yên Ly thậm chí còn không nhớ rõ tên người này. Đệ tử kia quỳ rạp trên mặt đất, từ từ có một vũng máu từ dưới thân hắt thấm ra.

Sư Muội buông tay Mộc Yên Ly ra, nói, “Được rồi, hiện tại có lý do đem những con kiến hôi này nghiền chết. Ra tay đi.”

Trấn-áp-bạo-lực thật ra khó mà trở thành một cái cớ.

Chỉ cần tìm được lý do, trấn-áp-bạo-lực đều là chuyện có thể dễ dàng làm được.

Cửa Thiên Âm Các mở rộng, rất nhanh có thật nhiều đệ tử đi ra, tất cả đều cầm roi chấp pháp, đem đám bách tính không hề có linh lực kia xua đi hết_____

Đoàn người thoáng chốc hỗn loạn.

Bọn họ đầu tiên là xua đuổi, lại lấy kiếm đâm xuống. Thiết hét chói tai, tiếng mắng chửi, trách cứ đan vào nhau thành một mớ. Mọi người né tránh, gào thét, chen chúc, chỉ là không có người quay đầu bỏ chạy.

“Nếu các người còn dây dưa nữa, đừng trách Thiên Âm Các lãnh khốc vô tình!”

“Thiên Âm Các có tình nghĩa từ bao giờ?” Trong đám người chột vang lên một âm thanh tun lấy bấy, chính là thôn trưởng Ngọc Lương thôn, “Già này hôm nay chính là muốn đòi lại công đạo, dù cho chết ở chỗ này cũng không có gì hối tiếc.”

Nha đầu Lăng Nhi trong thôn càng thương tâm phần nộ, đứng một chỗ cùng bảy tám cô nương lão nương trong thôn, cũng không lùi, “Các người muốn giết thì tới đi, bà cô đây ngày hôm nay cũng muốn xem các người có năng lực giết chết bách tính Thục Trung hay không, để chặn nghìn cái miệng!”

Người cầm đầu quân bên Thiên Âm Các nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Một đám điêu dân cố chấp, đứng xếp hàng muốn chết.”

Mắt thấy đánh được rồi, pháp phú chột hiện.

Bỗng nhiên “vù” một tiếng, mưa tên đâm xuống mặt đất, nổ ra chớp sáng đầy đất! Ngay sau đó kết giới màu vàng bay lên không trung, âm âm chặn hai phe.

Đội quân Thiên Âm Các phần nộ quát, “Kẻ nào?!”

Một dải ánh sáng trắng chột vọt lên trời cao, cánh cung Xuyên Vân khảm sừng, trong chớp mắt, sói tru phá trời! Ở trong linh lực cường đại kinh người này, một tu sĩ anh khí bừng bừng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần thả người nhảy xuống, lạnh lùng đứng chặn trước bách tính Thục Trung, quanh thân sương khói quanh quần. Mà phía sau nàng, một con sói cao chừng hai

người nam tử trưởng thành đón gió mà đứng, nó lông như tuyết móng sáng màu bạch kim, ánh mắt đỏ đậm, nhe răng oai hùng, hung hăng phun ra một ngụm hơi thở.

Sư Muội ở trên lầu nheo con mắt lại, “Diệp Vong Tích...”

Diệp Vong Tích giơ tay lên, lưu loát thu cung, một tay kia triệu lại trường kiếm, đơn thương độc mã đứng trong gió, ánh mắt cứng cỏi mà cứng rắn ngoan cường.

“Lại là người?!” Có người của Thiên Âm Các nhận ra nàng, trợn mắt nhìn nàng, “Người là cái đồ dư nghiệt của Nho Phong Môn.”

Diệp Vong Tích không hé răng, đôi chân dài bước về phía trước một bước.

“Lần trước nhìn người kiên trì cho Mặc Nhiên uống nước, liền biết người có vấn đề!” Người đứng đầu quân bên Thiên Âm Các kia nói rằng, “Quả nhiên người và Mặc Nhiên là một loại mà! Đều là đầu sỏ ma đầu!”

Trường kiếm ra khỏi vỏ, như nước chảy ngang.

Diệp Vong Tích nheo mắt lại nói, “Đầu sỏ ma đầu là ai, tâm các người đều rõ ràng. Chẳng qua, có một câu, chư vị nói không sai.”

Nàng dừng một chút, lại một lần nữa mở miệng:

“Diệp mỗ, đúng là người đứng một bên Mặc tông sư.”

Người cầm đầu quân Thiên Âm Các cười lạnh nói, “Diệp Vong Tích, người một người đàn bà, cũng muốn cùng môn phái ta đơn độc giao chiến sao?”

Diệp Vong Tích hiển nhiên vì chuyện Tử Sinh Đỉnh mà cực kỳ oán hận, trong con người lóe ra ngọn lửa rực sáng, nàng bỗng phóng vút thanh kiếm trước mặt, linh lực mạnh mẽ này khiến chuôi kiếm không phải thần võ trực tiếp đâm vào phiến đá, trên mặt đất xuất hiện một vết nứt đáng sợ!

Nàng nghiêng răng nói, “Ta nhin môn phái các người rất lâu rồi. Đừng cả ngày đàn bà đàn bà hai chữ đọng lại ở ngoài miệng!”

“...”

Đám tu sĩ từ trước giờ thấy Diệp Vong Tích, cơ bản đều là thấy nàng ăn nhấm nhún nhường, thái độ ôn hòa.

Đây là lần đầu tiên bọn chúng thấy nàng nổi giận.

“Đều nghe kỹ cho ta.” Toàn thân mạnh mẽ của Diệp Vong Tích mỗi một tác đều cực căng, như loài báo, nàng không chút nhún nhường nhìn chăm chăm

những nam nhân phía bên kia, “Từ trước đến nay, Tử Sinh Đình đối với Nho Phong Môn chưa từng bỏ đá xuống giếng, còn bảo hộ bách tính Lâm Nghi trong biển lửa_____ Hôm nay mặc dù không có Tử Sinh Đình, nhưng Diệp mỗ nơi này, cũng sẽ không để các người lại đả thương dù chỉ một chút di dân của Thục Trung!”

Thiên Âm Các không có người từng đối đầu giao chiến với nàng, cho nên cũng không biết thực lực của nàng, chỉ cảm thấy nàng là một nha đầu khóc sướt mướt bên thiếu công tử nhà nàng. Bởi vậy có người nhin không được bật cười lạnh, “Tiểu nha đầu, người có biết mình đang nói cái gì không? ... Chỉ bằng một mình người, muốn bảo vệ một đám chim cú rụng lông phía sau người? Khẩu khí thật là lớn. Năng lực của người tới từ đâu thế hả?”

“Vậy người mở to hai mắt cho ta, nhìn ta một chút xem có cái năng lực này hay không!”

Vỏ quăng bên cạnh, nét kiêu như sương.

Diệp Vong Tích không hề nói lời vô nghĩa với bọn chúng, một tiếng vang dội, chân dài nhấc lên, thân nhẹ như yến sải bước như lang. Ngay sau đó nàng giơ tay lên rút kiếm – cắm trên mặt đất, đem một đám tu sĩ Thiên Âm Các hoặc là xem thường, hoặc là khinh miệt đánh tan.

Trong noãn các, Sư Muội thân nhiên nhìn tình trạng náo loạn bên dưới, đôi môi thủy sắc mở rồi khép, cười lạnh nói, “Hừ, tưởng rằng cũng không được nhìn thấy nữ chiến thần kiếp trước nữa. Nghĩ không ra đến cùng, nàng vẫn bị dồn đến con đường này.”

“Chiến thần?”

Sư muội không có trả lời, chỉ là hơi thương hại, sau lại mang theo chút châm chọc mà nhìn Diệp Vong Tích, “Tỷ tỷ nhìn xem. Một đời người, sẽ có rất nhiều lối rẽ. Thế nhưng đến cuối cùng, kết cục đều giống nhau. Kiếp trước nàng là người như thế nào, đời này cũng đã định trước trốn không thoát.”

Máu tươi phun trào, tia lửa điện chạm vào nhau, trong phút chốc tiếng chém giết rung trời, từ đầu đến cuối một mình nàng ẩn hiện trong vô số đao quang kiếm ảnh, kết giới phía sau ngăn cách toàn bộ bách tính không biết pháp thuật.

Nữ tử này y phục màu đen, eo nhỏ chân dài_____ Lúc này cầm kiếm, nàng là Diệp Vong Tích.

Não Bạch Kim phối hợp với nàng hoàn toàn không có kẽ hở, túi đựng tên bằng lụa của Dung phu nhân ở bên thắt lưng nàng phiêu đảng lắc lư.

Một khắc kia giờ cao cung, nàng lại là Nam Cung Tứ.

Cả đời này, so với kiếp trước nàng càng từng trải nhiều hơn, nàng từng có bất lực, từng có mê man, thậm chí từng có vân khai vụ tể (*) ngăn ngủi như vậy, nữ nhi tình trường.

Vân khai vụ tể: 云开雾霁 – Chỉ tiết trời từ âm u chuyển thành trong sáng. Thường dùng để chỉ sự oán giận, nghi ngờ có thể tiêu tan.

Nam Cung Tứ tặng nàng ngọc bội trong hoàng hôn, vừa lúc ráng chiều ngũ sắc trên cầu Nại Hà, nàng cho rằng từ này về sau đã có thể thả lỏng hào hiệp căng cứng, rốt cục có thể quay về làm một cô nương ôn nhu khóc cười tùy ý.

Thế nhưng, Nam Cung Tứ đã chết.

Cái chết của hãn không hề báo trước, trước khi đi thậm chí còn nói với Diệp Vong Tích lúc đó ở lại giết địch, “Biết nàng sợ bóng tối, rất nhanh sẽ trở về.”

Vậy mà hãn vẫn chưa có về.

Cho nên, Diệp Vong Tích, cuối cùng vẫn như kiếp trước, mất đi mềm mại của nàng, cũng mất đi khôi giáp của nàng. Nàng chậm rãi tiêu hóa nhu tình mật ý còn sót lại này, nàng chậm rãi chấp nhận bản thân trở trở trối trối. Trong lòng nàng, yên lặng vì mình làm hai tang lễ_____

Từ trường lão đã chết, mang Tiểu Diệp Tử đi. Nàng tự tay mai táng nghĩa phụ đào lý xuân phong nhất bôi tửu (*).

Nam Cung Tứ đã chết, mang đi Diệp cô nương. Nàng tự tay dập gang hồ dạ vũ thập niên đăng (*) cùng A Tứ.

() Đào lý xuân phong nhất bôi tửu: Cảnh hoa đào mận trước gió xuân cùng uống rượu.*

()gang hồ dạ vũ thập niên đăng: Ngọn đèn trong đêm mưa trên gang hồ đã mười năm.*

Hai cụm trên là câu thơ thứ ba và thứ tư trong bài thơ Ký Hoàng Cơ Phục của Hoàng Đình Kiên. Bài thơ này được tác giả viết để bày tỏ nỗi nhớ mong muôn phần đến người bạn ở cách xa nghìn dặm.

Ngã cư Bắc hải, quân Nam hải,

Ký nhận truyền thư tạ bất năng.

Đào lý xuân phong nhất bôi tửu,

Giang hồ dạ vũ thập niên đăng.

Trì gia dẫn hữu tứ lập bích,

Trị bệnh bất kỳ tam chiết quăng.

Tưởng đắc độc thư đầu dĩ bạch,

Cách khe viên khốc chương khe đăng.

Dịch nghĩa:

Tôi ở biển Bắc, bác ở biển Nam

Gửi nhận đưa thư việc này không thể làm

Cảnh hoa đào mặt trước gió xuân cùng uống rượu

Ngọn đèn trong đêm mưa trên giang hồ đã mười năm

Lo cho nhà chỉ có bốn bức tường không

Chữa bệnh không cần phải ba lần gãy cẳng tay

Nghĩ đến đọc sách đầu đã bạc

Cách khe nghe vượn khóc, chướng khí bốc bên khe

Nguồn:

Chiến thần che lấp mất mộ phong nữ tử.

Nàng xoay người, đơn thương độc mã đi tới trước Thiên Âm Các, đối đầu với đám tu sĩ.

Sư Muội nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt bên dưới, nói với Mộc Yên Ly, “Điều động tất cả đệ tử nhất đẳng xuống phía dưới nghênh chiến. Nữ nhân này không thể giữ lại.”

Mộc Yên Ly giật mình, “Tất cả đệ tử nhất đẳng? Nàng, nàng chẳng qua là một cô nương...”

Sư Muội liếc mắt mỉm cười, “Vậy mà cô nương này đời trước lại khiến Đạp Tiên Quân chịu nhiều đau khổ. Nếu tỷ xem thường nàng, sau này sẽ không muốn thỉnh giáo đầu khớp xương của nàng cứng bao nhiêu đâu.”

Cửa trái mở rộng, đệ tử nhất đẳng Thiên Âm Các dốc toàn bộ lực lượng, Diệp Vong Tích một bên duy trì kết giới không bị phá, một bên chiến đấu kịch liệt với bọn họ.

Nàng vẫn luôn mang dây buộc tóc xanh đen thêu con hạc của Nho Phong Môn, trong lúc tiến lùi, dây buộc tóc bay phần phật. Mộc Yên Ly hạ lệnh chết, cho nên những đệ tử Thiên Âm Các này từng bước ra sát chiêu với nàng, lực một người căn bản khó địch đám đông, nhưng Diệp Vong Tích vẫn căn răng không lùi, hơn nữa Nãi Bạch Kim dũng mãnh, trong lúc nhất thời rốt cuộc vẫn không ở thế dưới.

“Lại thêm người.” Sư muội như ở cạnh ao xem cá, nhìn tình hình phía dưới, nhàn nhạt nói, “Nói chung, hôm nay nàng tự đưa mình tới cửa, thì không thể để cho nàng sống quay về_____”

“A Nam, đệ xem bên kia!”

Bỗng Mộc Yên Ly cắt đứt lời Sư Muội nói, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, Sư Muội thấy phía xa xa chân trời, một tầng mây khói màu lam chậm chậm nổi lên.

Đúng là chư vị trưởng lão Tử Sinh Đỉnh cùng đệ tử đến!

Đây là chiến lược bởi vì Vương phu nhân bảo hộ mà còn sống sót, vẫn mặc chiến giáp của Tử Sinh Đình như cũ, đập ngân quang bội kiếm chói lòa, từ sâu trong màn sương bao phủ mà tới, hùng vĩ bành trướng, cầm đầu là hai người Tham Lang và Toàn Cơ, ngô đài đương phong (*), áo bào tung bay.

(*)*Ngô đài đương phong*: – 吴带当风 – Thắt lưng Ngô (họ Ngô, chỉ họa sĩ Ngô Đạo Tử) mang theo gió – Thuật ngữ trong tranh Trung Quốc, là cụm từ khái quát phong cách nhân vật trong tranh của Ngô Đạo Tử. Ngô Đạo Tử (khoảng 686-760) là danh họa kiệt xuất thời Thịnh Đường, có thành tựu vượt trội về vẽ tranh.

Trong kỹ xảo dùng bút, ông đã sáng tạo ra một bước ngoặt mới, có pha trộn phương pháp “Thuần thái điều” (thuần thái điều nghĩa là dây rau nhút, phương pháp vẽ tranh với tốc độ nhanh chậm, nét bút nặng nhẹ đầy tinh tế, giàu biến hóa...), tăng cường phần cảm giác phần nổi của cơ thể, ông kết hợp đường cong của cơ thể con người vô cùng tự nhiên, bức họa này cũng có ảnh hưởng nhất định đến phương Tây. Bức họa nhân vật, tay áo, thắt lưng, vốn có hướng nghênh gió nhẹ múa, vì thế mới có cụm từ “Ngô đài đương phong”.

Cụm từ “ngô đài đương phong” sau này cũng dùng để chỉ tài vẽ tranh cao siêu xuất chúng hoặc phong cách phiêu dật.

Phía sau hơn nghìn đệ tử, đều mang ánh mắt bừng bừng phần nộ, ánh giáp sáng giữa trời!

Toàn Cơ trường lão cất cao giọng nói, “Hậu duệ thần minh Thiên Âm Các các vị, chính là lấy nhiều địch ít như vậy sao?”

Tham Lang thì tính cách âm trầm dữ tợn, dưới đôi mắt chòng chọc, hẳn cũng không có nhiều nho nhã như vậy, năm chữ lời ít ý nhiều, cực kỳ phần nộ có thể rõ ràng thấy được, “Các người đi chết đi!”

“...”

Đối mặt với Bạo phong sậu vũ (*) lao đến, đội quân hùng mạnh mà oai phong, sắc mặt Sư Muội có một chút khó chịu, độ cung khéo môi cũng không biết là cười hay chế giễu.

(*) *Bạo phong sậu vũ*: 暴风骤雨 – Gió dữ dội, mưa đột ngột – Ví von thanh thế to lớn, phát triển cực kỳ nhanh và mãnh liệt.

“Thực sự là nghiệt duyên. Mỗi một lần đại chiến, đều phải là người của Tử Sinh Đỉnh quyết thắng bại đầu tiên.” Hắc vừa nói như vậy, vừa nhìn về phía sóng người cuộn cuộn.

Trong đám người kia không có hình bóng Sở Văn Ninh... Lúc cướp pháp trường Thiên Âm, Sở Văn Ninh mang Mặc Nhiên đi nơi nào? Mặc Nhiên kia bị moi tim nhiều lần như vậy, nhất định không sống nổi nữa, vậy còn Sở Văn Ninh?

Là canh giữ bên mộ Mặc Nhiên, hay là dứt khoát như đời trước, chết cùng Mặc Nhiên.

Dù là khả năng gì cũng đều làm hắc phiền muộn, tâm tình Sư Muội có một loại bất an lơ mơ. Hắc xoay người, đi vào trong phòng.

Mộc Yên Ly nén ưu lo nói, “Đệ đi đâu vậy?”

“Đi xem tình trạng của Đạp Tiên Quân.” Sư Muội dừng một chút, “Nghĩ một chút biện pháp, làm hắc sớm tỉnh lại. Chờ hắc tỉnh, Thời Không Sinh Tử Môn một lần nữa mở ra_____ Ai cũng không ngăn được chúng ta.”

Ngón tay dài nhọn mơn trớn ký hiệu Thiên Âm Các, mặt thất âm âm mở rộng. Sư Muội bước xuống bậc thang thật dài, dọc theo một đường khắc ấn tín phù chú Thượng Cổ tinh xảo, đi qua ba cánh cửa có kết giới, đi tới chỗ sâu nhất của thạch thất.

Nơi này hàn băng kết đầy đất, sương mù tràn ngập, trên mái vòm màu xám tro khảm một khối ngọc thạch, đang chảy xuôi ánh sáng thánh khiết. Phía dưới khối ngọc thạch có hiện lên một quan tài nước, Sư Muội cúi thấp xuống trước quan tài, nhìn người nam nhân y phục chỉnh tề nằm bên trong.

“Đạp Tiên Đế Quân Mặc Vi Vũ...” Hắc trầm giọng nói, ánh mắt rơi xuống ánh sáng trên ngực nam nhân, “Ngủ đủ lâu, người cũng nên tỉnh dậy rồi?”

Lời của hắc hiển nhiên không có hiệu quả gì, Đạp Tiên Quân vẫn nhắm nghiền hai mắt như trước, môi không có chút máu.

“Dòng linh lực hỗn loạn đến vậy.” Sư Muội đưa tay phủ lên trán Đạp Tiên Quân, tỉ mỉ cảm nhận, như có điều gì nghĩ ngợi, nhìn chăm chăm gương mặt anh tuấn kiệt xuất, “Người mơ thấy ác mộng à?”

Người hôn mê dĩ nhiên sẽ không trả lời hắc.

Sư Muội gỡ nhẹ tóc trên trán hăn, vẻ mặt rất ôn nhu, như là nhìn một thanh thần binh được đúc thành, hăn chậm rãi nói, “Tuy là đoạt lại linh hạch của chính người, thế nhưng linh hạch, thứ đồ vật này, có cùng nhịp thở với trái tim, hòa vào cơ thể theo thời gian sẽ ít nhiều làm cơ thể không khỏe.”

Tiếng nói của hăn mang theo mê hoặc, là pháp phú thôi miên ý chí.

“Đạp Tiên Quân, bất kể người mơ cái gì cũng đừng tin, đều là giả... Nào, tỉnh lại đi. Tỉnh lại, cái gì người cũng có thể đạt được.”

Thân thể hạ thấp xuống dưới, hầu như dán ngay bên tai, nhu hòa đến tột cùng mê hoặc đến tột cùng.

“Sư Minh Tịnh cũng được, Sở Văn Ninh cũng được, thậm chí mẫu thân người, đều sẽ trở lại.”

“Nhanh tỉnh lại đi.” Hăn lẩm bẩm với đế quân đang chìm trong mộng, “Ta chờ người.”

[Husky] Chương 288 【 Tử Sinh Đỉnh 】 Tông sư và Đế quân

Edit: LuBachPhong36

Là mộng.

Đạp Tiên Quân mở to mắt, phát hiện mình đang đứng ở vùng quê rộng lớn vô ngàn, mây màu đỏ tươi, đè xuống rất thấp, giơ tay là có thể với tới. Bốn phía cỏ lau sinh trưởng tươi tốt, cỏ lay chìm nổi, trong bụi lau sậy lớn vờn tiếng người nói thầm, có người đang cười, có người đang khóc, những âm thanh đó đều rất nhẹ, như màn lụa phất qua đầu ngón tay, cảm giác như nước chảy.

Hắn đi về phía trước, làm kinh sợ đám đom đóm xanh thẫm phía sâu trong bụi cỏ lau, sau đó hắn nhìn thấy một con sông yên tĩnh bao la hùng vĩ, so với bất kỳ biển rộng hồ sâu nào trước đây đều rộng lớn hơn, nhưng tốc độ nước chảy lại cực kỳ thông thả.

Trên sông xa xa thấp thoáng mấy con thuyền trôi, tiếng hát người chèo thuyền từ xa xôi mù mịt vọng tới: *“Thân ta rơi xuống vực lồi thẳm thẳm, tứ chi nát tắn thành bùn. Đầu ta rơi vào không gian mênh mang, mắt ngâm tóc khô nghiến thành bụi. Kiến đỏ sáng rực, ăn sạch lòng ta. Kèn kèn mịt mờ, mổ sạch bụng ta..... Chỉ còn hồn về..... chỉ còn hồn về.....”*

Chỉ hồn quay về, hôm qua như nước chảy.

Hình như hắn đã từng tới nơi này, là khi nào?

Đạp Tiên Quân nhìn trái nhìn phải, tất cả mọi thứ trước mắt đều quen thuộc đến vậy, nhưng cẩn thận nhớ lại, trong đầu lại trống rỗng.

“Này, người.”

Đột nhiên có người nói chuyện ở phía sau hắn.

Hắn chợt quay đầu lại, ngoại trừ đom đóm, cái gì cũng không thấy.

Giọng nói kia rất mông lung, rất hư ảo: “Người đi về phía trước, ta ở ngay phía trước.”

Tuy rằng bị người khác sai việc thực sự rất chán ghét, nhưng hắc vân không tìm được tò mò, trầm mặt đi về phía bầu trời đang bay lượn sâu trong bụi cỏ lau.

Rất nhanh, hắc vân nhìn thấy một cối xay cũ nát, trong tiểu viện cỏ dại mọc thành bụi có vài đoạn cây ngói vỡ xiêu xiêu vẹo vẹo, mà ở ngay chính giữa sân viện, một nam nhân ngồi trên tảng đá đen như than, đang đưa lưng về phía hắc vân, ngược nhìn lên vòm trời.

“Người là ai?”

Nam nhân nghe được giọng nói hắc vân, cũng không lập tức quay đầu lại, mà thở dài: “Có lẽ ta mới là người phải đi.”

“Đi? Đi nơi nào?” Không đợi nam nhân trả lời, hắc vân lại bức bối mà hỏi: “Nơi này lại là nơi nào?”

“Hồn chi bỉ ngạn*” Nam nhân nói, “Người nhìn thấy con sông kia không? Ngồi trên bè trúc, một đường trôi theo sóng nước, liền sẽ đi đến địa phủ.”

(* bờ bên kia của linh hồn)

“.....”

“Đầu thai phải đợi bảy tám năm, vào cửa sẽ có tên thủ vệ bụng bị lòi ra đo đạc công tội cả đời của người. Tội lỗi nhiều, sẽ trực tiếp áp giải người xuống mười tám tầng địa ngục.” Kể về những chuyện xảy ra sau khi chết này, giọng nói của nam nhân vẫn rất hoà hoãn ôn nhu, tựa như đang ôn lại chuyện cũ nào đó.

“Tầng thứ nhất gọi là Nam Kha hương, bên trong có một thư sinh nghèo bán tranh, có điều bây giờ hắc vân không hắc vân là nghèo, sau này ta sẽ đốt cho hắc vân thật nhiều giấy tiền. Còn có lão già bán hoành thánh, đi tiếp vào bên trong sẽ gặp được một toà cung điện, đó là do Tứ vương gia của Quý giới xây, còn có một toà Thuận Phong lâu.....”

“Loạn thất bát tao*.” Đạp Tiên Quân không kiên nhẫn mà cắt ngang hắc vân: “Rốt cuộc người muốn nói cái gì?”

(*lung tung rối loạn)

Nam nhân yên lặng trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Đạp Tiên Quân, người sợ chết không?”

Đạp Tiên Quân cười lạnh: “Có gì phải sợ.”

“Trước đây ta cũng cho là vậy.” Nam nhân nói, “Cho nên, ta đã từng lựa chọn uống thuốc độc tự sát. Ta đã cho rằng ở nhân gian này ta không còn mong muốn gì, ta cũng không sợ chết.”

Dừng một chút, nam nhân cúi đầu.

“Nhưng mà hiện giờ ta không hề muốn đi. Y còn sống trên đời, ta bỏ không được y.”

Nói xong câu đó, nam nhân nhẹ nhàng nhảy xuống từ tảng đá, từ trong bóng đêm u tối, bước ra dưới ánh sáng trăng thanh. Gió trên sông Hồn thổi lên, nhất thời bay bổng mê mang, đom đóm tụ tán.

Sắc mặt Đạp Tiên Quân khẽ biến: “..... Là người?”

Mặc Nhiên đi về phía hắc, nơi trái tim là một mảng trống rỗng, là một lỗ thủng tối đen lọt gió, mặt mày hắc khoan thai, sống mũi cao thẳng, khuôn mặt đoan chính lại có vẻ anh khí bừng bừng phấn chấn đến vậy. Hắc không khác mấy so với Đạp Tiên Quân khi lần đầu tiên chạm mặt nhau trên Giao Sơn, chỉ là giờ phút này trông hắc có vẻ thản nhiên nhiều rồi, không còn sự sợ hãi mờ mịt khi đó.

“Người sao lại.....”

“Như người chứng kiến, ta không phải là người sống.”

“.....”

“Nhưng không biết tại sao, dường như ta cũng không hoàn toàn giống với những người khác, thất đầu đã qua, nhưng lại không có Hắc Bạch Vô Thường đến dẫn ta đến địa phủ. Ta vẫn luôn lang thang ở chốn này.”

Đạp Tiên Quân hơi nheo lại đôi mắt.

“Người không cần khẩn trương. Linh hạch ta ở trong thân thể người, dĩ nhiên là ta sống không được.” Mặc Nhiên dời mắt hướng ra sông Hồn mênh mông cuồn cuộn, nhẹ giọng nói: “Nhưng ta cũng không muốn đi..... Ta muốn trở về.”

Nghe hắc nói như vậy, Đạp Tiên Quân đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó giơ tay xoa xoa ngực chính mình, sau một hồi trầm mặc, bỗng vịn ra một nụ

cười dữ tợn: “Linh hạch của người ở chỗ này của bốn toạ? Nói cách khác..... Hoa Bích Nam thành công? Hẳn làm được, bốn toạ rất nhanh sẽ có thể tự do trở lại, sẽ có thể ——”

Lời hẳn còn chưa dứt, đã bị Mặc Nhiên cắt ngang.

Mặc Nhiên quay đầu, nhàn nhạt nhìn hẳn: “Người biết Hoa Bích Nam là ai không?”

“.....”

Hẳn đi về phía Đạp Tiên Quân, đi đến gần, nâng lên ngón tay toả ra bạch quang hư vô, nhẹ nhàng điểm ở giữa hai mắt Đạp Tiên Quân.

“Kỳ thật nói với người cũng vô dụng. Nơi này của người đã bị hẳn động tay động chân, rất nhiều thứ bất lợi cho việc hẳn thao túng người, hẳn đều sẽ trừ bỏ. Nhưng mà, nếu người còn lưu giữ một mảnh thức hồn, thì tốt xấu gì cũng nên nhớ rõ một chút đi..... Đừng vô tri mờ mịt mặc người khác sắp đặt như vậy.”

Cũng không biết là vì sao, trong nháy mắt khi Mặc Nhiên chạm vào hẳn, Đạp Tiên Quân bỗng nhiên cảm thấy trong đầu đau nhức khó chịu, dường như có rải rác mảnh nhỏ xẹt qua cực nhanh trước mắt hẳn.

“Người làm cái gì?!”

Mặc Nhiên không đáp, chỉ nâng khuôn mặt hẳn lên, rất an tĩnh, lại có chút bi thương mà nhìn hẳn: “Nếu người có thể biết được tất cả chân tướng, vậy thì tốt rồi.”

“Người.....”

“Nếu như là vậy, ta cũng có thể yên tâm một chút mà ra đi.”

Đạp Tiên Quân nghiêng rằng nói: “Chân tướng cái gì?! Loạn thất bát tao cái gì! Buông tay ra cho bốn toạ!” Hẳn vừa nói vừa giận không thể kìm nén mà muốn tránh thoát vòng vây của Mặc Nhiên, nhưng mà sức lực hẳn đều như là đánh vào bông vải, pháp chú và chân tay hẳn đều xuyên qua thân thể nửa trong suốt của người nọ.

Mặc Nhiên khép đôi mắt lại, nhẹ nhàng thở dài: “Người biết không? Thật sự ta rất muốn để người nhìn thấy tất cả những điều ta đã trải qua từ khi trọng sinh cho tới nay, ta rất muốn để người có được tất cả những ký ức của ta.”

“Có lẽ bởi vì chấp niệm quá sâu, linh hồn ta mới không bị dẫn đi, ta mới có thể gặp được người ở chỗ này.”

Hắn nói, cúi người về phía trước, trán dán sát vào trán Đạp Tiên Quân.

“Quay đầu lại đi.” Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm, “Buông tha chính người.”

Nghe được một câu nói quá giống với câu kiếp trước Sở Văn Ninh nói trước khi chết, Đạp Tiên Quân cả người chấn động, nhưng cơn giận của hắn chưa kịp phát tiết, trước mắt hắn lại hiện lên một mảng máu tươi ngang dọc.

Hắn lại thấy được Quỷ giới thiên liệt.

Ở cái nơi đại tai kiếp thay đổi nhân sinh cả đời hắn, tất cả mọi người đều không lo nỗi thân mình, than khóc rung trời.

Đạp Tiên Quân bay bay trôi trôi như con diều, du đãng giữa không trung, dưới chân là đám người khóc la, là máu tươi tanh hôi và tứ chi gãy rời. Hắn nhìn xung quanh, Sư Muội đâu? Sư Muội ở nơi nào.....

Hắn tìm không thấy, hắn tìm không thấy, lòng hắn như lửa đốt, hắn không kiềm nổi cuồng nộ —— bỗng nhiên, hắn ngừng lại.

Giữa khói lửa, có một thân ảnh quen thuộc đang chuyển động. Đạp Tiên Quân bay vút qua, hắn kinh ngạc mà nhìn thấy đó là chính mình thời niên thiếu, đang mê mang bất tỉnh, hơi thở thoi thóp.

Đây là làm sao vậy?

Giống như trả lời hắn, Đạp Tiên Quân nhìn thấy khung cảnh biến đổi, có người công thân thể tàn tạ của hắn lên, gian nan bò qua thây sồn biển máu.

Là ai?

Đôi tay máu thịt lằn lộn kia..... Là của ai.

Cái người chính bản thân mình đã không bò nổi nữa, nhưng vẫn không chịu buông tay, gắt gao túm lấy thân thể của hắn, là ai?

Đạp Tiên Quân bay thấp xuống, lướt quanh bên thân hai người kia, hắn nhìn chăm chăm cái người cả thân tắm máu kia, gương mặt khiến người nhìn khó phân biệt được —— cuối cùng, hắn thấy rõ, lại như gặp phải sét đánh.

“Sở Văn Ninh.....?”

Sao có thể..... Sao có thể!

Bên tai hình như có người đang phẫn nộ la hét, âm thanh tuy rằng xa xăm, nhưng tức giận của người nọ lại giống như lưỡi lê đâm thẳng vào đáy lòng. Đang rống lên: “Máu trên bậc thềm vẫn chưa phai, đó chính là con đường y mang người về nhà!”

“Kết giới quan chiếu là song sinh, người bị trọng thương bao nhiêu, y cũng giống như vậy.”

“Sao người lại có thể nói y không cứu người..... Sao người lại có thể nói y không cứu người.....”

Khấp cả người phát lạnh.

Đạp Tiên Quân đột nhiên mở mắt ra, hai mắt đỏ đậm, hẩn nhìn Mặc Vi Vũ gần ngay trước mắt, nghiêng răng nói: “Người đang cho bốn tọa xem cái gì đó?! Như thế..... Vớ vẫn không chịu nổi!”

Hắn có lửa giận ngập trời, nhưng cặp mắt đối diện kia lại làm hắn bỗng dừng ngẩn ra.

Mặc Nhiên nhìn chăm chú hắn, bên trong đôi con người đen nhánh trầm tĩnh là một mảng ướn át: “Ta tận lực giao hết ký ức của ta cho người.”

“Ai muốn xem chuyện của người với hắn?! Ai cần biết chuyện từ khi người trọng sinh tới nay! Người tham sống sợ chết, người cô phụ Sư Muội..... Người cùng bốn tọa căn bản không giống nhau!” Hắn dường như là tức giận, “Ai cho người tự chủ trương? Cút ngay!”

Vô số người vì lửa giận như thế mà sợ hãi, nhưng ở trong mắt Mặc Nhiên lại không kích lên nổi một tia gợn sóng.

Mặc Nhiên nhìn hắn, ánh mắt kia thậm chí là thương hại, hắn đứng trước mặt Đạp Tiên Quân, từ góc áo bào bỗng nhiên cháy lên một ngọn lửa kim sắc, thân hình hư vô của hắn trong ngọn lửa từng chút từng chút một mà tan rã, hoá thành điểm điểm đốm sáng.

“Kỳ thật không cần người nói, ta cũng nên đi.”

“Ta dùng lực của linh hồn chính mình, đem tất cả ký ức đều cho người. Đường này là nghịch thiên mà làm, ta cũng không biết cuối cùng ta sẽ thế nào.” Nói tới đây, Mặc Nhiên dừng một chút, cười, “Có lẽ sẽ bị tất cả lực đạo luân hồi bất dung, cũng có lẽ sẽ trực tiếp bị phán vào địa ngục Vô Gian.”

“.....”

“Nghĩ tới khả năng tốt nhất.” Mặc Nhiên nói, “Có lẽ hồn phách ta có thể đi theo linh hạch, cùng dung nạp vào trong thân thể của người.”

Nãy giờ hắn nói cái gì Đạp Tiên Quân cũng không thèm để ý, nhưng khi nghe đến đây, bỗng dừng hàng mi dài nhướn cao: “Người nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Mặc Nhiên cười như không cười mà nhìn hắn: “Người đang sợ sao?”

“Bốn tọa có gì phải sợ?” Đạp Tiên Quân đã chịu mạo phạm cực lớn, neho lại đôi mắt, “Nhưng khối thân thể này là của bốn tọa, người đừng mơ tu hú chiếm tổ!”

Mặc Nhiên thở dài: “Người chỉ là không muốn tiếp nhận một số sự thật.”

“.....”

“Người không muốn tiếp nhận những việc ta đã thừa nhận, mà người lại làm như không nhìn thấy sự thật.”

“Người câm miệng!”

Mặc Nhiên bình tĩnh mà nhìn hắn, hư ảnh càng tan càng nhanh, trong nháy mắt đã tan đến ngực, thân, eo..... Trước khi biến mất, hắn nâng tay lên, muốn chạm vào tóc mai của Đạp Tiên Quân. Nhưng Đạp Tiên Quân tựa như bị vật dính kịch độc gì đó chọc phải, chán ghét mà lui ra sau một bước. Thấy hắn như vậy, Mặc Nhiên cũng chỉ cười cười, điểm điểm kim quang trong thân thể hắn giờ lại như thiêu thân lao vào trong lửa, bỗng nhiên hướng thẳng vào ngực Đạp Tiên Quân mà chui vào —— Đạp Tiên Quân cảm giác được trong cơ thể có một sức mạnh quen thuộc đang sống lại, sức mạnh ấy hùng hực mà nóng cháy, như nham thạch nung dưới lửa nóng. Sức mạnh này khiến hắn ngàn lần cảm thấy thân thuộc, nhưng cũng cực độ chán ghét.

“Người mơ tưởng cùng bốn tọa dung hồn*.....”

*(*dung trong dung hợp)*

“Ai cũng không muốn đi, nên ta cũng muốn tận lực thử một lần cuối cùng.”

Đạp Tiên Quân bắt đầu cuồng nộ: “Cút đi cho bốn tọa!”

Nhưng Mặc Nhiên chỉ nhìn chăm chú hắn: “Xin lỗi. Đến cuối cùng vẫn muốn tranh đoạt khối thân thể này với người.”

“.....”

“Nếu như bản tính của người có thể khôi phục thì tốt rồi.”

“Làm Mặc Vi Vũ đi.” Ngọn lửa kim sắc rất nhanh đã thiêu đốt đến đầu ngón tay hắc, rồi sau đó, nuốt sống gương mặt anh tuần trẻ tuổi kia, “Đừng làm Đạp Tiên Quân.”

Giọng nói tán đi.

Tan thành mây khói.....

Cùng lúc đó, mặt thất Thiên Âm Các trong nháy mắt bị ánh sáng kim sắc chói mắt chiếu sáng khắp nơi, sáng như ban ngày, ánh sáng đâm vào làm Sư Muội nhất thời không mở mắt được. Hắc đột nhiên nâng ống tay áo lên che khuất khuôn mặt, qua một lúc lâu, ánh sáng mãnh liệt ấy mới dần dần tắt xuống.

Trước đây Sư Muội chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy, bỗng dưng hạ ống tay áo xuống, gương mặt tái nhợt quay lại nhìn vào trong quan tài bằng ——

Thình lình đối diện với một đôi mắt đen đến phát tím.

Đạp Tiên Quân từ trong quan tài chậm rãi ngồi dậy, khuôn mặt hắc trắng như băng, môi cũng chưa khôi phục huyết sắc. Hắc như là được chạm khắc từ ngọc lạnh, như từ u tuyền mà ngưng tụ thành, ngay cả y phục đen tuyền theo tơ vàng cũng thấm đẫm sương mù lạnh giá, ánh sáng chiếu vào trên người hắc cũng như bị đông lạnh.

Đạp Tiên Quân nâng tay lên, đầu ngón tay thon dài tái nhợt chạm vào mép quan tài, tiếp theo hắc chuyển động tròn mắt, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Sư Muội.

“.....”

Tuy biết bản thân mình là chủ nhân của hắc, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú thâm sâu lạnh lẽo như thế của hắc, Sư Muội vẫn không tự chủ được mà lùi về phía sau nửa bước.

“Người.....” Hắc kết lẩn lên trượt xuống, Sư Muội mạnh mẽ tự trấn định, “Cuối cùng cũng tỉnh.”

Đạp Tiên Quân không đáp lời, gương mặt hắc cực kỳ hung ác nham hiểm, thậm chí so phía trước kia càng bướng bỉnh khó lường hơn.

Hắn thở hỗn hển, mồ hôi lạnh đã ướt sũng phía sau lưng, gương mặt tươi cười cuối cùng của Mặc tông sư dường như vẫn lay động trước mắt —— hắn nhắm mắt lại, muốn cảm nhận cơ thể của mình đến tận cùng là có xuất ra thêm ba hồn sáu phách không cần thiết nào nữa không, nhưng việc này dĩ nhiên không thể chỉ dựa vào cảm giác là có thể có được đáp án.

Sư Muội đứng bên cạnh, thấy sắc mặt hắn kỳ lạ, vội vươn tay phủ lên trán hắn, trong miệng yên lặng niệm pháp chú, xoa dịu nội tâm xao động bất an của Đạp Tiên Quân.

“Thế nào rồi?” Sau khi niệm một lượt Trấn linh chú, Sư Muội nhìn chăm chăm mặt hắn, hỏi.

Đạp Tiên Quân cũng không lập tức trả lời, thật lâu sau, hắn nâng tay lên, giật giật năm đầu ngón tay, móng tay cân xứng đều đặn kia giống như ngưng tụ từ băng, không có một chút huyết sắc.

Hắn từ trong quan tài đứng lên.

“Ta hình như đã mơ một giấc mộng rất dài.....” Đạp Tiên Quân mở miệng, nghẹn ngào mà nói ra câu nói đầu tiên này.

Ánh mắt Sư Muội rất cảnh giác: “Đều là giả.”

Để quân áo đen như mây, tơ vàng như nước, hắn bước ra khỏi quan tài, thần sắc có chút mù mịt: “Ta cũng nghĩ vậy.”

Hắn nhìn chăm chăm Sư Muội, Sư Muội cũng nhìn chăm chăm hắn. Sau một lúc lâu, Sư Muội thấp giọng thử nói: “Người còn nhớ rõ mình là ai không?”

“.....”

Mấy phần trầm mặc.

Nam nhân anh tuấn lãnh khốc kia dường như là khẽ cười một chút, môi mỏng khép mở: “Sao lại không nhớ rõ. Đạp Tiên Đế Quân, Mặc Nhiên Mặc Vi Vũ.”

Hắn hơi một ngưng lại, rũ xuống hàng mi mảnh, đối diện với Sư Muội đang cực kỳ căng thẳng mà hành lễ một cách lười biếng: “Nguyện vì chủ nhân dốc sức.”

Trong mắt Sư Muội ánh lên vẻ mừng rỡ điên cuồng, nhưng hắn vẫn không dám thả lỏng, hắn lấy ra một viên tinh thạch từ trong túi càn khôn. Viên đá

ấy loé lên ánh sáng xanh bích, hình dáng kỳ quái, đây chính là tinh thạch mạnh nhất dùng để thử nghiệm linh lực tu sĩ.

Hầu kết hần lên xuống, mang một loại trông mong tha thiết nào đó, bước qua đưa viên tinh thạch vào trong tay Đạp Tiên Quân.

“Có thể thả sáng nó không?”

“.....” Sóng mắt Đạp Tiên Quân lưu chuyển, lãnh lãnh đậm đậm mà liếc mắt nhìn viên đá một chút, thông thả ung dung nói, “Này có khó gì.” Tiếng nói vừa dứt, hai ngón tay đã siết chặt, kinh lạc* trên tay bạo phát.

*(*kinh lạc: đường vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc. Kinh lạc phân ra hai loại kinh mạch và lạc mạch.)*

Chỉ trong nháy mắt, linh lưu cường hần nhất trên đời rót vào trong đó, chưa nói đến tinh thạch lập tức phát ra ánh sáng chói mắt, mà mặt ngoài tinh thạch cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt mờ mờ.

Sư Muội ngừng thở, đôi mắt nhìn chăm chăm viên đá kia, nửa khắc cũng không dời mắt.

Chợt nghe được “Bang” một tiếng giòn vang, viên đá xanh bích cứng rắn như thế đã mãnh mẽ vỡ ra giữa hai ngón tay tái nhợt của Đạp Tiên Quân, sau đó tiếp tục bị linh lực cường hần ép đến tan thành tro bụi ——

Thành tro bụi!!

“Này thì tính là gì?” Đạp Tiên Quân tùy ý nhúm một ít bột phấn, cười lạnh một tiếng, “Không đáng thưởng thức.”

Sư Muội bỗng dưng thả lỏng, hần đi về phía sau vài bước, gần như là mất sức mà ngồi phịch xuống ghế đá.

Đây..... đây là chiến lực mạnh nhất nhân gian..... Giờ này khắc này, rốt cuộc một lần nữa trở lại cho hần sở hữu sao?

Sư Muội không kìm được mà run rẩy, từ khẽ run đến run rẩy kịch liệt, ánh sáng u ám trong thạch thất chiếu lên gương mặt phong hoa tuyết đại của hần, là cuồng hoan? Hay là thư thái? Ánh sáng lay động không ngừng, chiếu lên mọi thứ cũng chẳng rõ ràng, thậm chí là kỳ quái.

Sau một lúc lâu, mới thấy Sư Muội vùi gương mặt mình vào hai lòng bàn tay, khàn khàn mà lẩm bẩm câu: “Mẫu thân, người nhìn thấy không? Ta đã làm được.”

Bỗng nhiên hắc như là có chút điên cuồng, đứng bật dậy, hướng về phía bốn bức tường trống rỗng, hướng về phía thạch thất trừ hắc và Đạp Tiên Quân ra thì không có người thứ ba, hắc hét to, gần như khàn giọng mà hét lên: “Người nhìn thấy không? Rất nhanh thôi! Các người đều nhìn thấy không?”

Không có người đáp lời hắc, hắc phá lên cười trong mật thất trống vắng, cười đến nước mắt rơi lã chã —— đó, lại là một giọt nước mắt kim sắc!

So với Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch Tổng Thu Đồng trước kia —— giống nhau như đúc.

[Husky] Chương 289: [Tử Sinh Đình] Thăm vùng đất xưa nửa thành quỷ

Edit: Chu

Beta:

Ác mộng Tu Chân giới mấy ngày này càng bề bộn hơn. Trân Lung Kỳ Cục như ác mộng lan tràn ở trần gian, kẻ sau màn như tên điên, căn bản không bắt bẻ thân phận ký chủ, cho dù là lão già sắp chết hay là trẻ con, đều có thể dùng.

Lưới giăng ra rộng lớn mềm như lụa thế kia, không ai hiểu nổi đến tột cùng hẳn muốn làm gì.

Có người khóc lóc cầu xin Thiên Âm Các giúp đỡ, nhưng chủ Thiên Âm Các bỗng cáo bệnh không ra, cho dù có kẻ chạy nạn chết đói tới trước các, đại môn cũng không mở. Dần dần, những kẻ ấy cực kỳ không cam lòng mà hiểu ra—— có lẽ từ khi bắt đầu, họ đã sai rồi.

Nhưng hết thầy cũng đã muộn. Mặc tông sư chết rồi, Sở Văn Ninh cũng không rõ tin tức, Tử Sinh Đình sụp đổ, các môn phái khác ốc không mang nổi mình ốc, càng lúc càng nhiều quân cờ Trân Lung du tẩu nhân gian, giết người phóng hoả, chiến thế như cỏ khô bị đốt, tốc độ kinh người lan tràn khắp Tu Chân giới.

Giang Đông, Dương Châu, Thục Trung, Lôi Châu... Rừng cột trạm trở, lâu thuyền đêm tuyết, đều than thở trong ngọn lửa khô khiến héo nóng cháy, bờ tường sụp đổ, bao người trong gió trắng, đều trong ngọn lửa này bay tán loạn giữa trang nghiêm một đi không trở lại.

Trên đài ngắm sao Thiên Âm Các, Sư Muội nhìn núi xa nước gần hỗn loạn, y đứng một mình chốc lát, phía sau truyền tới tiếng bước chân nho nhỏ.

Nữ nhân dẫm lên lớp tuyết đọng li ti, một đôi tay phủ lên, Mộc Yên Ly giúp y khoác áo choàng.

“Đạp Tiên Quân đâu?”

“Sáng nay hăn xuất phát rồi.”

“... Đệ phải hăn đi làm chuyện kia?” Mộc Yên Ly hơi kinh ngạc, “Sao nhanh vậy?”

“Không cần đợi nữa, cần chuẩn bị cũng làm rồi, giờ vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió đông. Xem hăn thôi.”

Sư Muội nói xong câu đó, lại qua hồi lâu, mới mở miệng nói tiếp, giọng nói xưa nay bình tĩnh có một tia run rẩy.

“Tỷ tỷ.” Hăn thì thảo với Mộc Yên Ly, “Nhiều năm như vậy, hai đời, rốt cuộc đệ đã làm được gì...”

Mộc Yên Ly nghiêng mặt qua, thấy đôi mắt đào hoa của y ươn ướt ánh nước, tựa như cực kỳ kích động, lại tựa như ảm ức cực kỳ.

Sư Muội nhắm mắt lại, không nhìn được mà hơi hơi phát run: “Đi thôi.”

Y trầm thấp nói: “Thời không sinh tử môn sẽ sớm mở. Chúng ta mang tất cả các quân cờ có được, tới bờ bên kia.”

“Tất cả quân cờ có được?”

“Tất cả có được.”

“Nhưng mà nhiều người như vậy...” Sắc mặt Mộc Yên Ly tái nhợt, nhưng nàng thấy biểu tình kích động lại thống khổ của Sư Muội, nàng vẫn kiên định nói, “... Được, tỷ hiểu rồi.”

Nàng xoay người rời đi, lúc sắp bước xuống đài ngắm sao, Sư Muội bỗng gọi nàng lại.

“Đợi đã!”

Nàng quay đầu, thấy dưới màn trời nhàn nhạt, Sư Muội quay đầu, gió to phàn phật thổi tung áo choàng y, y nhìn Mộc Yên Ly, tựa hồ muốn nói gì, nhưng hốc mắt hồng hồng, lại trước sau không nói ra.

Mộc Yên Ly cứ nhìn thẳng y như vậy một lát, sau đó Mộc Yên Ly nói: “Đệ yên tâm, cho dù tàn nhẫn, tỷ cũng sẽ không phản bội đệ.”

Sư Muội bỗng nhắm hai mắt lại, người ở trước thời điểm máu chốt tựa hồ vẫn luôn mẫn cảm và yếu ớt như vậy.

Giọng y có hơi phát run: “Cả một đời này chỉ có ta tự phản bội mình...”

“Đệ ấy không phản bội đệ.” Mộc Yên Ly nói, “Đệ ấy là phản bội toàn bộ tộc Điệp Cốt, phản bội tất cả chúng ta. Trên tay đệ ấy không nhiễm máu tu sĩ—— Nhưng đệ ấy từ nay lại đẩy chúng ta vào Địa Ngục.”

“...”

“Tỷ hiểu rằng đệ bất đắc dĩ.” Mộc Yên Ly nói với Sư Minh Tịnh, “A Nam, cho dù trên đời này người ta có nói đệ như thế nào. Trong tộc Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, đệ cũng hoàn toàn xứng đáng làm anh hùng.”

Nàng rời đi.

Sư Muội nhìn bóng nàng xa dần, sau đó xoay người, khớp xương rõ ràng trên tay đặt lên lan can ngọc, cảm giác lạnh như băng, vẫn luôn lan tràn vào tận trong lòng.

“Anh hùng?” Sư Muội ngửa đầu, nhìn không trùng u ám xám xịt nặng nề, sau một lúc lâu thở dài, “Không làm anh hùng được đâu, không có một anh hùng nào trên lưng mang nợ nhiều mạng người vậy cả.”

Đôi mắt y hình như có một tia chớp mắt buồn bã, ngay sau đó ngưng tụ thành hàn băng.

“Hoa Bích Nam ta tổn hết tâm cơ cả một đời, tranh trời đấu đất, ta không tin Thiên Đạo không thể sửa—— Giờ thời không sinh tử môn, Trân Lung Kỳ Cục, những cấm thuật này đã nằm trong tay ta, ta lại muốn xem thử, trên đời này còn ai có thể ngăn cản được ta.”

Đốt ngón tay trắng như ngọc.

“Anh hùng cũng được. Ta chỉ muốn tìm một lối thoát mà thôi.”

Ba chữ, bay vào trong gió.

“Cho chúng ta.”

Vực tuyết Côn Luân mênh mông cao vút, có một bóng người màu đen đứng ngược.

Gió mạnh tuyết như dao nhỏ đập lên gò má hăn, nhưng hăn híp tròng mắt đen tối phát tím lại, tựa hồ cũng không thể cảm nhận được loại giá lạnh ăn vào xương tuỷ này.

Hăn như chim ưng đột ngột bay vút lên từ vách đá. Nhảy lên ngói nhà xanh, bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng, thân thủ linh hoạt. Côn Luân Đạp

Tuyết Cung nhiều cao thủ tuần tra như vậy, không một ai chú ý tới hắc. Hắc đi trên mặt tuyết, thậm chí không có chút dấu vết.

Rất nhanh người nam nhân này đã tới đỉnh cao nhất của Đạp Tuyết Cung, từ nơi này có thể thấy gió tuyết trong Thiên Trì xa xa, mông lung sầm tĩnh, hơi nước ngập tràn.

Thân ảnh như tia chớp màu đen ngừng lại.

Nam nhân đứng trên đỉnh Côn Luân, thẳng tắp như một thanh đao sắc, mắt đen nhìn mặt hồ Thiên Trì. Gió nổi lên, thực nhanh, thổi rơi áo choàng của hắc, lộ ra gương mặt tái nhợt tuấn tú không có chút huyết sắc.

Là Đạp Tiên Đế Quân.

Sư Muội trải qua nhiều chuyện luyện lại hắc lần hai, có được linh hạch Mặc tông sư, khôi phục lại linh lực cường đại như khi xưa. Hơn nữa không còn ngỗ nghịch cãi lại mệnh lệnh “Chủ nhân”.

Hắc rốt cuộc thành thanh hung nhận sát phạt vừa lòng Sư Minh Tịnh, cùng với suối nguồn linh lực.

Nhưng mà, sau khi tỉnh dậy từ Thiên Âm Các, trong đầu Đạp Tiên Quân chợt hiện lên chút mảnh nhỏ tán loạn—— khi xưa hắc vẫn luôn cho rằng hắc hận Sở Văn Ninh, hắc yêu Sư Minh Tịnh, vui buồn yêu ghét của hắc đều liên quan tới hai người kia.

Nhưng mà hắc lại mơ hồ cảm thấy không đúng.

Gần đây nhất hắc thường xuyên nghe được một thanh âm mơ hồ, thấy ít cảnh tượng mờ nhạt.

Hắc thấy Sở Văn Ninh ở Mạnh Bà Đường cẩn thận bọc hoành thánh, nghe thấy mình nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn, chúng ta làm lại từ đầu, được không? Người để ý ta đi... Được không...”

Hắc thấy trăng tròn trên mặt biển, chiếu sáng tâm hai người, mình nắm chặt tay Sở Văn Ninh, mà Sở Văn Ninh vẫn luôn cúi đầu, đuôi mắt phượng xưa nay sắc bén dường như ướt hồng. Hắc nghe thấy Sở Văn Ninh nói với mình: “Ta không tốt. Không có ai thích ta...”

Hắc thấy hắc cùng Sở Văn Ninh liêu chết triền miên trong giường khách điểm, bên ngoài mưa sa gió giạt, hoàn toàn không liên quan tới họ.

Hắn thấy Sở Văn Ninh ở Hồng Liên Tạ Thủy nâng mi lên, nhìn về phía mình——

Bỗng nhiên tim đập nhanh.

Đạp Tiên Quân đột nhiên mở mắt.

Những thứ đó là gì?

Hắn thấy Sở Văn Ninh ôn nhu như vậy mà nhìn mình chăm chú, là loại ánh mắt dù dùng tình được tra tấn cầm tù lắng nhục năn nỉ ỉ ôi cũng không đổi được.

Đạp Tiên Quân cảm thấy đầu mình rất đau, hắn nâng tay lên, vàng sáng như ban ngày chiếu sáng gai nhọn lạnh lẽo trên bao cổ tay của hắn, hắn xoa xoa thái dương mình, thấp giọng mắng: “Chuyện gì vớ vẩn thế chứ?”

Hắn đứng trên nóc nhà phát ngốc hồi lâu. Côn Luân tuyết rất lớn, chỉ chốc lát đã phủ một tầng dày. Hắn mơ hồ có hơi giật mình, vì sâu trong nội tâm hắn, thế mà cảm thấy như vậy cũng thực tốt, giống như một giấc mộng đẹp, mà mình trong mộng sẽ vì ánh mắt ôn nhu kia của Sở Văn Ninh mà cảm thấy an bình.

“... Bốn toạ đúng là điên rồi.”

Hắn chớp chớp mắt, sau đó vứt ý niệm vớ vẩn này ra sau đầu, tiếp tục lên phía trước.

Mệnh lệnh của chủ nhân khiến hắn tới nơi có linh lực mạnh nhất ở Côn Luân, hoàn toàn mở ra Thời Không Sinh Tử Môn thông với kiếp trước. Nên theo lý thì hắn nên đi về phía Bắc. Nhưng hắn trông thấy Thiên Trì, vẫn không tự chủ được mà vòng qua.

Đó là nơi hắn vĩnh viễn mất đi Sở Văn Ninh.

Đạp Tiên Quân khắc chế mà đứng yên chốc lát, cuối cùng vẫn không nhịn được bị ma quỷ ám ảnh mà đi tới nơi đó, lúc có thể đi lướt qua hành lang cung đình Đạp Tuyết Cung, hắn bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

“Cha... Mẹ...”

Thanh âm kia rất quen tai, hắn bỗng dừng dừng bước lại, ẩn thân vào chỗ tối, lộ ra đôi mắt đen như mực, xuống quan sát.

Sau đó hắn thấy rõ, hắn không nhịn được cười nhạo: “Ta còn bảo là ai, hoá ra là người.”

Trong sân, chỉ có một mình Tiết Mông. Tiết Mông ôm bầu rượu, nằm trên bàn, đã say mèm.

“Lần này cha mẹ người cũng không phải bốn toạ giết.” Đạp Tiên Quân rất có hứng thú mà thường thức dáng vẻ say rượu của Tiết Mông, xoa xoa cảm mình, “Nhưng người khổ sở, bốn toạ liền cao hứng. Bốn toạ vẫn còn chưa quên trước kia là bị ai đâm xuyên ngực đâu.”

“Thế nào, cảm giác đau lòng có phải rất tốt không?”

Trong viện yên tĩnh, cũng không có ai khác.

Đạp Tiên Quân nhìn chăm chăm phía dưới một lát, bỗng nảy lòng tham, bóng đen phát động, hắn đi tới trước mặt Tiết Mông.

Phượng hoàng nhi say thành bần cũng không cảm thấy hắn tới, vẫn vươn tay vuốt ve bầu rượu, muốn rót quỳnh tương ngọc lộ vào miệng tiếp.

Nhưng bỗng có một bàn tay lạnh lẽo vươn tới, nắm bầu rượu đỏ, ngừng động tác của cậu lại.

“Người... Ai...?”

“Người đoán đi.”

Tiết Mông miễn cưỡng nâng đôi mắt khóc tới sừng lớn lên, khốn đốn dọc theo cái tay kia, nhìn lên trên. Đối diện với khuôn mặt anh tuấn lại tràn ngập chê cười của Đạp Tiên Quân.

Đạp Tiên Quân chưa từng gặp Tiết Mông nản lòng thoái chí như vậy, tuy rằng hắn tin chắc Tiết Mông rất nhiều lần trộm sau lưng người ta mà hỏng mất, nhưng đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy, hắn liếm liếm môi, cảm thấy thực hưng phấn cũng thực kích thích.

Hắn cúi người, như nhìn chăm chăm cổ con mèo, nhìn vào Tiết Mông chăm chăm: “Thú vị, hoá ra đồ đệ Sở Văn Ninh tự hào nhất, cũng sẽ lấy rượu mua say, uống tới hoá thành bần nhão.”

Hắn nói, nghiêng người ngồi bên bàn đá, sau đó duỗi tay nâng cầm Tiết Mông.

“Lâu rồi không thấy dáng vẻ lúc trẻ của người.” Đạp Tiên Quân có hơi cảm khái, “Đợi ở hồng trần kia rất lâu rồi, bốn toạ cũng đã quên mất khi người

thiếu niên cũng có một gương mặt bạo ngược thế này.”

Đầu ngón tay vuốt ve lên từng chút.

Xẹt qua gò má, mũi, ánh mắt, sau đó không nặng không nhẹ dùng đầu ngón tay chọc chọc trên trán.

“Tiết Mông, người biết không? Có một chuyện, bốn toạ kỳ thực rất hối hận.” Hãn nhìn đôi mắt ngơ ngẩn của Tiết Mông, dần dần lộ ra một tia cười khiến người ta không rét mà run, “Đời trước, bốn toạ có một ý tốt trong chớp mắt, tha mạng cho người, mà người ngược lại còn muốn giết bốn toạ. Có đôi khi bốn toạ cũng nghĩ... Có phải nên giết người từ đầu hay không?”

“Người ấy, sống không khỏi thoải mái, chết chưa chắc đã thống khổ.” Giọng Đạp Tiên Quân trầm thấp mà tối tăm, “Tiết Mông, người muốn đi bồi cha mẹ người à?”

Hãn vừa nói, vừa cúi người xuống.

Hơi thở lạnh băng lướt qua gương mặt Tiết Mông, hai ngón tay lạnh lẽo chạm lên động mạch trên gáy Tiết Mông—— trong quá trình này hãn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mắt Tiết Mông.

Hãn nhìn hai mắt đắm lệ mông lung phản chiếu bóng dáng của mình, như quỷ đáp xuống nhân thế.

“Kỳ thật người trên trần thế này, cuối cùng cũng sẽ chết.” Răng trắng Đạp Tiên Quân lạnh lạnh, “Người với ta dù sao cũng là huynh đệ nửa đời. Nếu đã gặp người ở đây, không bằng bốn toạ tiễn người trước một đoạn đường, giúp người giải thoát.”

Đầu ngón tay phát lực, đang định xuống tay.

“Ca...”

Bỗng nhiên, một tiếng nỉ non, như mầm xuân chui từ đất lên, long trời lở đất.

Đạp Tiên Quân ngẩn ra.

Tiết Mông nhìn hãn, trong cơn say tựa hồ không còn phân biệt được rõ ràng vẻ người trước mắt, nước mắt cậu ướt trọng sam, nghẹn ngào lão đảo bò dậy, túm chặt cánh tay lạnh băng của Đạp Tiên Quân, như túm chặt khúc gỗ mục nhấp nhô giữa biển.

“Ca...”

Cậu gọi hân.

Cậu làm sao có thể nhận ra khác biệt rất nhỏ giữa hai đời của Mặc Nhiên, cậu chỉ nói người trước mắt là Mặc Nhiên, là huynh trưởng của cậu, người nhà của cậu, là tháng năm vô ưu vô lự nhất của cậu đã trở về.

Đạp Tiên Quân lần này nghe rõ, xác định mình không nghe nhầm. Nên hân có hơi kinh ngạc, trên mặt cũng không biết nên bày ra biểu tình như thế nào.

Trong đầu hỗn loạn.

Giữa mơ hồ, trước mắt Đạp Tiên Quân hiện lên hư ảnh, hân thấy mình ngồi cùng Tiết Mông ở Hồng Liên Thủy Tạ, pha trà nấu rượu, chạm cốc dưới ánh trăng.

... Đó là chuyện Mặc tông sư trải qua?

“Ca.” Ánh mắt Tiết Mông mông lung say lời chờ, cậu chôn đầu trong lòng Đạp Tiên Quân, lúc đầu còn nhịn khóc, nhưng đến cuối cùng, lấp bắp, cứng đờ nghẹn ngào nuốt xuống, bỗng oà khóc, “Đừng đi... Các người đừng bỏ ta lại một mình...”

Một lúc sau, tựa như nhớ ra cái gì, cả người cậu bỗng run lên, môi tái xanh, “Đừng giết cha ta, đừng ép bọn họ... Những kẻ đó là do ta giết, đừng làm cha mẹ ta bị thương, tới chỗ ta này...” Nước mắt lăn xuống từng giọt lớn, thấm ướt ngực Đạp Tiên Quân, “Đừng... Đừng moi tim ca ta mà...”

Trong nghẹn ngào quanh đi quẩn lại, bàn tay Đạp Tiên Quân vốn muốn giết chóc lại chậm rãi buông xuống, muốn đẩy Tiết Mông ra. Nhưng Tiết Mông ôm hân chặt như vậy, dán sát thân thể.

Dần dần, nơi gần tim nhất, cũng bị nước mắt thấm ướt.

Đạp Tiên Quân cuối cùng như trốn tránh nhảy lên mái nhà chạy mất, thân hình hạ thấp ẩn giấu trên hành lang, nhìn Tiết Mông ôm gối khóc lớn trên nền tuyết.

Tiết Mông trong trí nhớ hân luôn là hung thần, ngạo mạn, hùng hổ dọa người bén nhọn lại khắc nghiệt. Mà giờ phút này giữa trời đầy gió tuyết, rốt cuộc như đứa trẻ không tìm thấy ca ca.

Hân nhìn Tiết Mông khóc tại chỗ lâu thật lâu, sau đó Tiết Mông đứng dậy, không biết là tỉnh rượu, hay là khóc mệt rồi, đứng thẳng giữa sân mênh

mang như vậy, cuối cùng ôm vò rượu, đến nơi hoa mai trong sân. Thanh niên kia đi lang thang không mục tiêu, biểu tình hoảng hốt, chậm rãi đi xa — đi xa —

Đạp Tiên Quân nhìn trên đất tuyết, hai hàng dấu chân oai bảy vắn tám không quay đầu lại, vẫn luôn vào sâu trong gió tuyết, cho đến khi không còn thấy bóng dáng Tiết Mông.

Trong gió lớn, bỗng dừng truyền tới tiếng ca lẩm lẩm, đó là khúc ngân của Thục Trung Tiết Chính Ung khi còn sống hay hát, giờ vang ra từ cổ Tiết Mông, tiếng vọng xoay quanh Côn Luân Đạp Tuyết Cung.

“Ta bái cổ nhân nửa thành quỷ, chỉ có nay say lại cùng vui.” Một tiếng vang lên, giọng cao của thiếu niên, trở thành tang thương, “Tóc để thành chỏm cài nhành hoa quế, đối diện gương mặt rửa lốm đốm.”

Tuyết lớn phủ trắng tóc đen của thiếu niên.

Giọng khàn khàn hỗn loạn trong gió tuyết, mọi thanh âm hiu quạnh.

“Ánh mặt trời mộng toái càng đi xa...” Càng ngày càng xa, từ gần thành xa vời. Cũng có lẽ không phải Tiết Mông đi xa, mà chỉ là người thiếu niên đó đã cuộn lại khóc không thành tiếng, câu chữ nghẹn ngào, “Bỏ lại thân già ta ngậm nước mắt đục.”

Bỏ lại thân già ta.

Cậu mới hai mươi hai tuổi, lại chỉ say trong mộng, mới có thể gặp lại nụ cười vui vẻ của cổ nhân, lại được đoàn viên. Cậu mới đang ở độ tuổi phong hoa, lại chỉ uống một vì Đỗ Khang, mới có thể thấy cao đường từ ái, một vài bạn cũ.

Tiết Mông ngẩng đầu, tựa hồ muốn nhìn nước mắt từ khoé mắt lại, nhưng cậu không biết mình có nhìn được không, phong tuyết đã làm mờ mắt cậu. Cậu nhắm mắt, gần như thét dài, tiếng vang tận mây xanh, tựa hồ hỏi trời, biết rõ về đất.

“Nguyện tăng thêm tuổi thọ cùng Chu Công, phóng quân ôm rượu, quay lại vẫn còn!”

Mây trời tụ hợp, cậu ôm vò rượu trong tay.

Đôi tay dang ra, Tiết Mông thẳng tắp ngã vào nền tuyết, cậu không muốn lên phía trước, phía trước là đâu? Nơi nơi đều là trời băng đất tuyết, không

còn hình bóng quen thuộc, không còn nhà.

Cho dù vừa rồi mơ thấy Mặc Nhiên, đều là giả, đều là một hồi hoa trong gương, trắng trong nước, giây lát lướt qua.

Tiết Mông nằm trên nền tuyết, một lát sau, nâng tay lên, che khuất mắt mình.

Môi nhạt màu huyết sắc hơi hé mở, lệ nóng lăn chã rơi xuống.

“Vì sao các người đều đi hết, chỉ để lại một mình ta.”

Tiết Mông bỗng đứng cứng họng, mắt âm điệu.

“Vì sao chứ... Vì sao phải để lại mình ta...”

Kỳ thật hai đời, tới cuối cùng, chỉ còn lại mỗi mình cậu.

Đạp Tiên Quân nghe tiếng gào khóc bị gió thét nuốt trọn kia, nhìn nơi Tiết Mông đi xa, hắn vẫn không nhúc nhích mà đứng trên nóc nhà, gió to thổi tung áo choàng hắn bay phần phật. Hắn giơ tay, chạm lên ngực, cũng không biết đó là cảm giác như thế nào.

Ta bái cổ nhân nửa thành quý.

Đối với Tiết Mông mà nói là thế, với Đạp Tiên Quân, sao lại không phải như thế?

Kiếp trước Vu Sơn Điện, trống không, cuối cùng chỉ còn lại mình hắn cô đơn, không có ai cả. Hắn không biết lư hương trong phòng mình đã từng được bày ở đâu, cũng không còn mặc vừa y phục lúc thiếu niên, có đôi khi hắn thốt ra một câu cầu học đáng chê cười, nhưng chung quanh lại là từng gương mặt cứng đờ căng thẳng cung cung kính kính.

Không ai biết hắn đang nói gì, không một ai hiểu hắn.

Người hiểu được hắn hoặc ở tuổi vàng, một ở Thiên Nhai.

Đạp Tiên Quân từ từ tới bên Thiên Trì, thời tiết không đẹp, nơi xa kết thành sương, tuyết chảy xiết trên hồ. Hắn bất động thanh sắc đứng ở đó, như pho tượng gỗ vô tâm vô phế, không biết ấm lạnh.

Sương tuyết tùy ý bao trùm hắn.

“Sở Văn Ninh...” Nhẹ thở dài, “Nếu năm đó...”

Nếu năm đó, thế nào?

Hắn không nói thêm gì, lông mi giao nhau, nhắm chặt mắt lại.

Xưa nay không có gì là nếu năm đó, hắc là Đạp Tiên Đế Quân, là tôn thượng của Tu Chân giới không ai có thể với tới. Hắc không biết hồi hận là gì, quay đầu lại là gì.

Xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi.

Hắc không nói hồi, cũng chẳng nói bừa.

Cho dù huyết nhục mơ hồ, thân rời bằng hữu, đây chính là đường hắc chọn, bụi gai rậm rạp, nơi chẳng ai biết được. Đạp Tiên Quân khoanh tay đứng thật lâu, cuối cùng, vẫn làm một chuyện khiến người ta không tưởng tượng nổi—— hắc quỳ xuống.

Ở nơi năm đó Sở Văn Ninh tử trận, dập đầu.

Một bái.

Hai bái.

Tới bái thứ ba.

Đạp Tiên Quân ngẩng mặt lên, dưới mũ trùm, lông mi động tuyết, biểu tình trang nghiêm, không một ai biết hắc nghĩ gì. Sau đó hắc đứng dậy, tựa hồ làm xong tâm nguyện nhiều năm, không rên một tiếng phất áo choàng đen, lao tới nơi nhiều linh khí nhất núi Côn Luân.

Đế quân đã ra, thiên hạ không một ai có thể kháng cự. Sư Minh Tịnh không chọn sai, hắc có linh lực lớn mạnh nhanh nhẹn dũng mãnh nhất nhân gian, cũng có tu vi hùng hồn khiến người ta theo không kịp.

Thời Không Sinh Tử Môn, mở ra.

[Husky] Chương 290 【Tử Sinh Đỉnh】 Hàn mai tĩnh đế sinh

Edit : LuBachPhong36

Tiết Mông nằm trên mặt đất, một khi say hấn liền mơ hồ, căn bản không biết chính mình vừa mới đối mặt với ma đầu mạnh nhất trong thiên địa này. Hấn vẫn nằm đó, ngửa mặt ngã trên nền tuyết trắng, tuyết trắng trên đỉnh Côn Luân lả tả bay xuống, giống như tơ liễu ngày xuân, như cỏ lau ngày thu, bao trùm lấy hấn.

Không biết qua bao lâu, có người giương dù đỏ tươi, từ trong tuyết trắng tiến đến gần. Tiết Mông hé mắt, rồi sau đó hấn nhìn thấy một khuôn mặt thanh thanh lãnh lãnh.

“Mai.....”

Tiết Mông lăm bắm một tiếng, hai chữ Hàm Tuyết cũng không nói ra, hấn quá mệt mỏi.

“Ừ, là ta.” Lời nói Mai Hàm Tuyết không nhiều lắm, nâng hấn từ trên mặt đất ngồi dậy.

Tiết Mông tựa vào đầu vai Mai Hàm Tuyết, lại không đi, ngược lại hỏi: “Có rượu không?”

Mai Hàm Tuyết nói: “Không có.”

Tiết Mông mơ hồ như không nghe thấy: “Được được được, vậy người bồi ta uống một chén?”

“..... Không uống.”

Tiết Mông yên lặng trong chốc lát, xuy cười mà nói: “Người xem đồ chó người, trước đây ta không uống, người túm lấy ta rót rượu, bây giờ ta uống rồi, người lại nói không có với ta. Người chơi ta sao?”

“Ta không rượu.”

Tiết Mông lại lăm bắm vài câu, nghe qua hình như là đang mắng người. Sau đó hấn đẩy Mai Hàm Tuyết ra, chân cao chân thấp mà đi vào trong mênh mông tuyết lớn. Mai Hàm Tuyết che dù, nhìn bóng dáng có chút khom khom của hấn, cũng không đuổi theo, chỉ hỏi: “Người đi đâu?”

Hấn cũng không biết mình đang đi nơi nào, hấn chỉ hận rượu còn chưa đủ nhiều, không thể say chết chính mình.

Mai Hàm Tuyết nói: “Trở lại đi, đằng trước không có đường.”

Tiết Mông bỗng dừng dừng lại bước chân, hấn ngơ ngác mà đứng ở nơi đó, một lát sau, hấn bỗng nhiên khóc lớn lên: “Ta mẹ nó chỉ là muốn uống chút rượu! Người cũng không cho ta uống! Không uống thì không uống, người còn gạt ta nói người kiêng rượu! Người có phải người hay không a?!”

“..... Ta không gạt người.”

Tiết Mông căn bản nghe không vô, gào khóc nói: “Các người có phải người hay không a?”

“.....”

“Trong lòng lão tử không thoải mái, người nhìn không ra sao?!”

Mai Hàm Tuyết nói: “Nhìn ra rồi.”

Tiết Mông sừng sốt, ngay sau đó càng ủy khuất, đến chóp mũi cũng đỏ bừng: “Được..... Được được được, đã nhìn ra mà cũng không bồi ta uống. Có phải người sợ ta uống chùa không trả tiền người hay không? Ta nói cho người nghe, thực ra ta cũng không nghèo như vậy.....”

Hấn nói thế rồi thực sự lăm bắm mà móc móc vào túi, móc ra được một đồng tiền đồng lẻ tẻ rồi lại đếm qua đếm lại mấy lần, càng đếm càng càng khổ sở: “A, sao lại ít như vậy?”

Mai Hàm Tuyết đỡ đỡ trán, hiển nhiên có chút đau đầu: “Tiết Mông, người say rồi. Người nên đi nghỉ trước đi.”

Tiết Mông còn chưa đáp, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân sần sật.

Một giọng nói ôn nhã khác vang lên: “Đại ca, người lại nói đạo lý gì với một tên say rượu?”

Giọng nói tan, một bàn tay mang bao tay lụa mỏng đuổi ra tới, xách theo túi da dê, chuông bạc lạnh canh trên cổ tay. Mai Hàm Tuyết liếc xéo mắt, quay đầu lại ——

Phía sau hẳn, một nam tử giống hẳn như đúc đang đứng, mặt mày cực kỳ ôn nhu, nhưng ý cười trên mặt lại nồng đậm.

“Thực ra nếu gặp phải một con ma men, chỉ có hai biện pháp.” Nam tử cười mỉm, “Chuốc say hẳn, hoặc là đánh hẳn bất tỉnh.”

Mai Hàm Tuyết: “.....”

Nam tử kia tiếp tục nói, chớp chớp mắt nhìn Mai Hàm Tuyết: “Biết đại ca không rượu. Người về đi, ta bồi hẳn uống.”

—

Làn khói mỏng xanh nhạt lượn lơ bay lên, không gian ôn nhu mềm mại, thâm tình chân thành, nhưng lại khó bề phân biệt.

Tẩm phòng đại sư huynh Đạp Tuyết cung tràn ngập hương vị Long Diên hương* sang trọng cao quý, nơi nơi đều được phủ bởi thảm lông tơ trắng tinh, dẫm chân lên, lông tơ bao phủ không thấy mắt cá chân, màn lụa mỏng càng làm lẫn lộn nhạt nguyệt sớm chiều, gió thổi mảnh bay, gió lay Tô Mạc Già*.

(Long Diên hương là một chất sáp màu xám được tạo ra trong hệ tiêu hóa của cá nhà táng, trước đây được sử dụng trong ngành công nghiệp sản xuất nước hoa, nhưng ngày nay nó đã được thay thế phần lớn bằng vật liệu tổng hợp và chỉ còn được sử dụng trong một số loại nước hoa đắt tiền.*

**Tô Mạc Già là tên bài thơ miêu tả sắc thu của Phạm Trọng Yêm thời Bắc Tống.)*

Mai Hàm Tuyết để chân trần, chống gò má nghiêng đầu, nằm trên thảm nhung trắng, ngón chân trắng nõn như ngọc tùy ý cọ cọ, đôi mắt màu ngọc bích nhìn về phía Tiết Mông trước mắt đang ngồi xếp bằng ngoác mồm to uống rượu.

Qua ba tuần rượu, Mai Hàm Tuyết cười hỏi: “Ai, Tử Minh, người không ngạc nhiên?”

“Ngạc nhiên cái gì?”

“Chúng ta có hai người.”

Tiết Mông: “.....Ồ.”

Tiết Mông: “Hừ.”

“Không biết người có phát hiện được không, ngày đó ở Tử Sinh Đỉnh, người thay người chặn kiếm chính là đại ca ta.”

“Nghĩ không ra.”

Mai Hàm Tuyết nói: “Người đã gặp qua vũ khí của hắc, Sóc Phong. Một thanh kiếm bạc đúc bằng sắt đen.”

Tiết Mông cau mày ra sức nghĩ nghĩ: “..... Nhưng ngày đó trên đại diện, người thay ta chặn kiếm rất xấu xí. Vũ khí cũng không phải bạc, là..... là.....”

“Là lam.” Mai Hàm Tuyết khéo hiểu ý người mà gật gật đầu, “Bởi vì hôm đó hắc tức giận, hắc rất sốt ruột, cho nên hắc trút linh lưu vào. Ngày thường hắc không trút nhiều linh lưu như thế, kỳ thực ca ta không thích ra tay quá tàn nhẫn.”

“.....”

“Thanh kiếm kia kỳ thật hai chúng ta sẽ đối dùng, ta là mộc thủy linh hạch, hắc là thủy hỏa linh hạch. Có cơ hội người sẽ nhìn thấy ba loại linh lưu lục hồng lam, nhưng là.....”

Hắc không nói tiếp, bởi vì Tiết Mông xem ra không có quá nhiều hứng thú, Tiết Mông nghe được một nửa thì bắt đầu uống rượu một mình, vẻ mặt lạnh nhạt.

Mai Hàm Tuyết nheo mắt lại.

Hắc bỗng nhiên cảm thấy bộ dạng này của Tiết Mông cũng không ương ngạnh phi dương như ngày thường, ngược lại lộ ra chút lạnh lùng. Loại lạnh lùng này khiến Tiết Mông trở nên không giống chính mình, mà giống một người khác.

Nhưng giống ai đây?

Trong nhất thời Mai Hàm Tuyết không thể nghĩ ra, nhưng hắc cũng lười nghĩ.

Tiết Mông lại uống cạn một túi da dê, sau đó hỏi Mai Hàm Tuyết: “Rượu này còn không?”

“Còn, nhưng người đã uống quá nhiều, không thể uống nữa.”

Tiết Mông nói: “Ta ngàn ly không say.”

Mai Hàm Tuyết liền cười: “Người có bệnh sao?” Nhưng vẫn đưa rượu cho hắn, trước khi đưa lại nhẹ nhàng nói: “Đây là bình cuối cùng, nếu ta lại đưa cho người, để ca ta biết, nhất định xẻo sống ta.”

Tiết Mông liền chậm rãi uống rượu, vẻ mặt rất lạnh lẽo.

Hắn không giống Tiết Mông.

Đang uống, Tiết Mông bỗng nhiên lẩm bẩm: “Người có ca ca.”

“A.” Mai Hàm Tuyết cười nói, “Không thì sao, đã nói nửa ngày, hơn nửa vừa rồi người cũng nhìn thấy.”

Ánh mắt Tiết Mông có chút mơ hồ, lông mi thật dài, giống như cánh bướm đang đậu, hắn lại lẩm bẩm nói: “Ta cũng có ca ca.”

“Ừ, ta biết.”

Tiết Mông dựa vào xà nhà, ngồi xếp bằng lâu rồi, có chút tê, hắn duỗi thẳng một chân, nhìn chăm chăm Mai Hàm Tuyết trong chốc lát.

Bỗng nhiên, vẻ lạnh băng trên mặt hắn biến mất, ngược lại trên mặt lại phủ một tầng hào quang sáng sủa, nhưng Tiết Mông vẫn không giống Tiết Mông.

Hắn mỉm cười hỏi: “Ai, ca người đối đãi với người thế nào?”

Mai Hàm Tuyết có chút kinh ngạc với thay đổi của hắn, chẳng lẽ người này uống say sẽ có biểu hiện này? Nhưng vẫn như cũ mà nói: “..... Khá tốt.”

“Ha ha ha, người thật đúng là tiếc chữ như vàng, khá tốt là tốt như thế nào? Hắn sẽ thay người đúc vũ khí, hay là sẽ nấu cho người một bát mì khi người sinh bệnh?”

Mai Hàm Tuyết mỉm cười nói: “Đều sẽ không, nhưng hắn sẽ thay ta chăn nữ nhân.”

Tiết Mông: “.....”

“Ta không thích nhìn nữ nhân khóc nháo.” Mai Hàm Tuyết nói, “Những người ứng phó không xong đó, đều là hắn thay ta chăn. Hắn làm việc dứt khoát hơn ta nhiều, không có tình cảm gì, cũng không có dài dòng dây dưa. Nhưng hắn lại không có tình thú gì, cho nên đã lớn tuổi rồi mà đến năm tay một cô nương cũng chưa nắm qua.”

Tiết Mông nhăn mũi lại: “Ca người tên là gì?”

“Mai Hàm Tuyết.”

“Giống như người*?”

“Chữ không giống nhau.” Hắc cười cười, “Hắc là Hắc trong hắc lãnh, danh xứng với thật.”

*(*Chữ Hàm và Hắc đều có phiên âm là “hán”, đọc giống nhau, nên tên của hai anh em nhà này đọc y chang nhau là Múi Hán Xuế)*

Tiết Mông lắc nhai nói: “Tại sao các người phải diễn một màn này.....”

Mai Hàm Tuyết nói: “Để thuận tiện làm việc, có nhiều chuyện, hai người làm thì không có gì kỳ lạ, nhưng nếu người khác đều nghĩ xuất phát từ tay một người, liền sẽ cảm thấy rất cao thâm khó đoán. Cung chủ cố ý để chúng ta làm như vậy, cho nên từ nhỏ đã mang ta và ca ca ta theo như thế này.”

Hắc vừa nói vừa mở nắp lư hương, cầm muỗng bạc gầy gầy tro tàn bên trong, sau đó cho thêm chút hương liệu ninh thần xua hắc, giọng nói vẫn rất nhu hoà.

“Ta cùng hắc vẫn luôn mang theo mặt nạ da người bên mình. Lúc hắc mang, ta liền lấy chân dung gập người, lúc ta mang, hắc liền lấy chân thân hành sự. Thoáng một cái đã hơn hai mươi năm.”

“Các người không mệt à?”

“Không mệt nha, chơi rất vui.” Mai Hàm Tuyết cười cười, “Có điều ca ca ta có lẽ đã cảm thấy mệt rồi, hắc nói ta ở bên ngoài trước nay thiếu nợ phong lưu quá nhiều, làm hắc đến ra khỏi cửa cùng phải vòng đường tránh đám nữ tu mà đi.”

Tiết Mông không biết đến tư vị bị nữ tu vờn quanh là như thế nào, trên thực tế hắc cảm thấy mình và vị huynh đài Mai Hắc Tuyết kia tình trạng khá là giống nhau, một đồng tuổi rồi mà đến tay nữ nhân cũng chưa sờ qua.

Nhưng loại chuyện này, cũng không có gì tốt để khoe. Vì thế hắc chán ngắt mà uống rượu, trầm mặc, không hé răng.

Mai Hàm Tuyết cho rằng hắc say, đầu óc cũng không bình thường, lại không ngờ ngay lúc này, Tiết Mông đột nhiên hỏi hắc một câu: “Vì sao cứu ta?”

Ngữ điệu lại thay đổi, lúc này vậy mà trở nên thật ôn nhu.

Loại ôn nhu này xuất hiện trên mặt Tiết Mông thật sự là rất không hài hòa, so với sự sáng sủa trước đây, sự lạnh lùng mới vừa nãy, lại càng chói mắt.

Mai Hàm Tuyết rốt cuộc không chịu nổi, hắt ngời dậy, nâng bàn tay đang đeo chuông bạc lên, nắm lấy cằm Tiết Mông mà bẻ trái bẻ phải xem xét, vừa nhìn vừa nói: “Kỳ quái, vẫn chính là người, chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiết Mông cũng không giãy giụa, từ lúc hắt bẻ cằm mình, một đôi mắt đen như mực vẫn lẳng lẳng mà nhìn Mai Hàm Tuyết, một lát sau, lại hỏi: “Vì sao giúp Tử Sinh Đình? Ta với người rất quen sao?”

“Không tính là quá quen.” Mai Hàm Tuyết nói, “Khi còn nhỏ cùng người chơi đùa, nhưng người cùng chơi với người, một ngày là ta, một ngày là ca ta. Thực ra ta cũng chỉ ở cùng người có mười ngày trở lại đây.”

“Vậy tại sao lại nguyện ý thu nhận ta?”

Mai Hàm Tuyết thở dài, hắt vươn một ngón tay nhỏ dài, chọc vào ấn đường Tiết Mông: “Cha mẹ người, đã cứu mạng mẫu thân ta.....Bà là người của thành Toái Diệp, người cũng biết thành Toái Diệp rồi, lệ quý rất nhiều. Sau khi bà sinh ra huynh đệ ta, liền đưa ngay đến Côn Luân Đạp Tuyết cung, sau đó trong thành gặp trận tai họa, tử thương nghiêm trọng, bà rất vất vả mới chạy thoát ra, còn bị chặt đứt một chân.”

Hương liệu được cho thêm vào có một loại hương thơm như tuyết từng mát lạnh.

Mai Hàm Tuyết cười cười: “Một đường lưu lạc khổn khó, không có ngân lượng, lúc đi đến chân núi Côn Luân đã sắp tắt thở.”

Mặt mày hắt vẫn rất nhu hòa, giọt nước đỏ trên dây buộc giữa trán rục rồ lấp lánh.

“Khi đó, Tiết bá phụ cùng Vương bá mẫu lần đầu tiên tới Côn Luân Đạp Tuyết cung bái phỏng. Họ gặp được mẫu thân ta hơi thở thoi thóp, không hỏi thân thế bà, không lấy tiền bà còn dùng dược liệu tốt nhất để trị thương cho bà, sau này khi biết được bà đến tìm con, còn công bà lên núi Côn Luân.”

Tiết Mông nhất thời không nói gì, ngơ ngác mà nghe.

Qua một hồi lâu, hắt mới hỏi: “Vậy, mẹ người sau này thế nào?”

“Bệnh quá nặng.” Mai Hàm Tuyết lắc đầu nói, “Xoay sở mọi cách, nhưng vẫn đi rồi.... Có điều nhờ phúc bá phụ bá mẫu, hai huynh đệ ta mới được gặp mặt bà lần cuối cùng.”

Một chút gió bên ngoài thổi vào, hương khói trong phòng tán ra, chuông gió trên góc mái kêu vang.

Gió mát như nước trong.

“Mấy năm nay, bá phụ bá mẫu vẫn luôn nói không cần kể ân, chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì. Mãi về sau này thậm chí chính họ cũng quên mất chuyện này, nhưng ta và đại ca vẫn luôn nhớ rõ.” Mai Hàm Tuyết ngược đôi mắt xanh bích lên, yên bình mà nhìn hần.

Thời gian đã trôi qua rất nhiều năm rồi, khi hần kể về chuyện xưa, không nhìn thấy đau thương, chỉ có ôn hòa.

“Ngày đó, là Tiết bá phụ công mẹ ta, mà Vương bá mẫu ở bên cạnh che dù, bọn họ sợ mẹ ta lại nhiễm phong hàn. Bá phụ bá mẫu vào điện, chuyện thứ nhất nói, không phải công sự của Tử Sinh Đình, cũng không phải muốn kết minh hoặc giao hảo cùng Đạp Tuyết cung. Họ hỏi, nơi này có phải có một cặp song sinh đến từ Toái Diệp thành không.”

Lông mi kim sắc nhàn nhạt rũ xuống, che khuất một đôi hồ xanh nước biếc.

“Nói thật, họ là chương môn và chương môn phu nhân xuất sắc nhất mà đời này ta từng gặp qua.”

Tiết Mông ghen ngào: “Cha mẹ ta.....”

Mai Hàm Tuyết “Ừ” một tiếng, nói: “Cha mẹ người.”

Tiết Mông vui mặt vào hai lòng bàn tay, bả vai run nhè nhẹ, hần lại khóc, nước mắt cả đời này dường như đều chảy hết trong mấy tháng sụp đổ này.

Hần khóc, rốt cuộc hần lại biến trở về bộ dáng Tiết Mông.

Mà lúc này, Mai Hàm Tuyết mới bừng tỉnh nhớ ra ——

Mới vừa rồi, hần lãnh đạm mà nói “Ta ngàn ly không say.”, đó là Sở Văn Ninh.

Hần sáng sửa hỏi “Người cũng có ca ca sao?”, đó là Mặc Vi Vũ.

Hần nhu hòa mà nói “Vì sao cứu ta.”, đó là Sư Minh Tịnh.

Hần đang nỗ lực mà vụng về hồi ức lại bộ dáng của họ, hồi ức lại từng chút từng giọt, từng cái nhìn từng nụ cười, lúc đứng lúc ngồi, lúc giận lúc bực.

Ngày xưa hăn quen nếp Sở Văn Ninh lạnh lùng ngang tàng, Mặc Vi Vũ nóng nảy, Sư Minh Tịnh ôn nhu, ngày xưa hăn có sư tôn, có đường ca, còn có bạn thân.

Bỗng nhiên một đêm mưa đánh vào đám bèo, sơn hà vỡ vụn gió phiêu tán.

Mưa dừng rồi, chỉ còn lại mình hăn vẫn ở chỗ cũ.

Họ đều biến mất.

Một mình Tiết Mông, cầm theo bình rượu đục, uống vào, một người thành ba người.

Hăn đang khóc, đang cười, lãnh đạm, nóng nảy, ôn nhu...

Hăn thích bọn họ, cung kính biểu đạt sự yêu thích, kiệt ngạo biểu đạt sự yêu thích, biệt nữ biểu đạt sự yêu thích đó.

Hăn nghĩ có lẽ hăn chưa thể hiện tốt, sự yêu thích của hăn đối với sư tôn, luôn có vẻ rất ngu ngốc. Sự yêu thích của hăn đối với đường ca, luôn có vẻ rất sắc bén. Sự yêu thích của hăn đối với Sư Muội, luôn có vẻ rất hững hờ.

Uống rượu xong, Tiết Mông chậm rãi cuộn tròn thân mình, hăn co thân lại đến nhỏ như thế, hốc mắt đỏ bừng.

Hăn nói: “Là ta không tốt..... Ta làm không đúng.....”

Các người trở lại đi.

Ta sẽ không bao giờ ngạo mạn nữa, không bao giờ tùy tiện nữa, không bao giờ do dự nữa, không bao giờ coi thường nữa.

Tiết Mông nước nở, trán dán vào đầu gối, cả người đều run lên nhè nhẹ, hăn khóc, hăn nói: “Trở lại đi..... Đừng bỏ ta lại một mình!”

Nếu cố nhân có thể trở lại, nếu tất cả có thể quay lại từ đầu, hăn không cần cái thanh danh thiên chi kiêu tử gì nữa, không cần cái uy nghiêm của thiếu chủ Tử Sinh Đình gì nữa.

Hăn chỉ muốn nhiệt tình mà nói thẳng ra với họ ——

Ta là thực sự, thực sự thực sự yêu các người, không thể không có các người, cả đời đều muốn liên quan đến các người.

Nguyện dùng linh hạch, nguyện trả vạn kim.

Nguyện dốc tất cả sở hữu này, đổi lấy cố nhân đông đủ dưới một mái nhà, một buổi tham hoan.

Mai Hàm Tuyết thấy hấn thương đau, thở dài một hơi, giơ tay vén lên tóc mai bên tai hấn, đang định nói gì đó, chợt nghe phía ngoài cung một tiếng ầm vang trầm đục, tựa như lôi sét đánh qua mây dày, mặt đất chấn động.

Chấn động đó rung chuyển hồi lâu, giống như sâu trong cánh đồng tuyết có một con thú khổng lồ nào đó đang thức tỉnh, lúc nào cũng có thể phun trào giận dữ, một phát nuốt trọn nhật nguyệt.

Mai Hàm Tuyết thầm nghĩ không ổn, bố trí ổn thỏa Tiết Mông, đang định ra cửa, liền thấy được huynh trưởng tay cầm bội kiếm, vén lên màn lụa, bước đến tiến vào.

Sắc mặt đại ca đang nặng nề, cực kỳ tối tăm: “Lập tức đến đại điện đi.”

Mai Hàm Tuyết ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy? Vừa này là động tĩnh gì?”

Huynh trưởng xưa nay lạnh lùng của hấn mím chặt môi, nói: “Phía đông bắc xuất hiện một pháp trận thần bí, chỉ sợ những gì Mặc tông sư nói trước đây không sai, thời không sinh tử môn sắp mở.”

** Long Diên hương là một chất sáp màu xám được tạo ra trong hệ tiêu hóa của cá nhà táng, trước đây được sử dụng trong ngành công nghiệp sản xuất nước hoa, nhưng ngày nay nó đã được thay thế phần lớn bằng vật liệu tổng hợp và chỉ còn được sử dụng trong một số loại nước hoa đắt tiền.*

** Tô Mặc Già là tên bài thơ miêu tả sắc thu của Phạm Trọng Yên thời Bắc Tống.*

[Husky] Chương 291: [Tử Sinh Đỉnh] Hai đời đan xen

Edit: Yuu Yuu

Chương 291: [Tử Sinh Đỉnh] Hai đời cuối cùng đan xen

Đạp Tiên Quân đứng ở vạn thước trời cao, hắc bào vẫn ngang tàng cuộn cuộn.

Hắn hít mắt lại, tay áo bao phủ phiền phức bị thổi tán loạn, linh lực trong bàn tay như thạch long nuốt trời, bỗng nhiên xé mở nhìn được thời không lạnh lẽo và mịt mù_____

“Uỳnh!”

Bỗng một tiếng vang thật lớn, một đạo tia chớp giống như lưỡi dao sắc bén bổ xuống, chớp mắt chấn động trời cao!

Mấy phần tĩnh mạch, ngay sau đó, nước Thiên Trì tuôn ra chảy ngược, tuyết Côn Lôn chia nhau phun trào, mây vàng cuốn đất, gió bắc tràn trời... Sở Văn Ninh đã từng đi tới hồng trần này, chỉ xé ra một vết tích rất nhỏ, sau đó Sư Muội nhọc lòng chữa trị vết tích kia, bèn cũng đi theo trần thế này.

Nhưng hai lần đó thời không hé mở, cũng chỉ là bị thương nhỏ, rất nhanh sẽ được lực của Hồng Môn khôi phục nguyên dạng. Dù cho sau này ở trên Giao Sơn, Tử Sinh Đỉnh mượn ngũ đại thần binh mở ra một đạo thiên liệt to lớn, cũng chỉ là tạm thời đập tan ranh giới hai hồng trần trong lúc đó mà thôi.

Thế nhưng lúc này đây, do Mặc Nhiên tự mình xé mở vết nứt so với trước kia hoàn toàn bất đồng. Trên bầu trời thoáng chốc máu tươi tràn ngập, đồng thời có hai mặt trời và hai mặt trăng từ từ mọc lên, hiện lên ánh sáng màu trắng yếu ớt, treo lơ lửng trên bầu trời.

Từ Giang Nam đến Mạc Bắc, từ mép biển đến chân trời. Trong chốc lát hầu như tất cả mọi người ngừng công việc trên tay, ngửa đầu nhìn hiện tượng thiên văn kỳ quái đáng sợ kia.

Vô Thường trấn. Có đứa trẻ mới bi bô tập nói khóc nỉ non, được mẫu thân chăm chú ôm vào trong ngực, mẫu thân hôn mặt nó nhỏ giọng dụ dỗ, “Đừng khóc, đừng khóc, bé cưng ngoan, mẹ ở chỗ này, mẹ ở chỗ này.”

Thành Dương Châu. Có lão phụ nhân tóc bạc da gà run rẩy chống quái trượng, thân thể còng lưng, mất tiếng nói, “Kia... Bầu trời kia vì sao lại có hai mặt trăng, còn có hai cái mặt trời... Trời, trời ạ, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì...”

Phi Hoa đảo. Tôn Tam Nương dựng thẳng lông mày rậm, chống nạnh đứng bên bờ, nàng lớn tiếng ra lệnh cưỡng chế tất cả mọi người vào nhà tắt đèn lánh mặt, lại để cho người làm đưa người già yếu không có nhà trên đảo tất cả nhận vào phủ sắp xếp.

Nàng nhìn chăm chăm dị tượng trên bầu trời, trong mắt là cảnh lửa cháy tung tóe.

Càng miễn bàn Cô Nguyệt Dạ, Hỏa Hoàng Các, Vô Bi Tự những đại môn phái này, mặc kệ có nguyện ý tiếp thu hai không, hầu như toàn bộ tu sĩ vào giờ khắc này rõ ràng đều hiểu một việc:

Thời Không Sinh Tử Môn, thực sự mở ra.

Mặc Nhiên ngự mây trên không, trong mắt đẫm một màu máu, đồng tử mãnh liệt lóe lên ánh quang điên cuồng.

Hắn bị Sư Minh Tịnh trước sau thôi miên tâm ý vài lần, sống rồi lại chết, chết rồi lại sống, ký ức càng xóa sạch thành mảnh nhỏ, trong cơ thể lại cũng chỉ có một luồng thức hồn cầm cự.

Bởi vậy toàn thân hắn đều là điên cuồng, so với trước đây càng thêm bất chấp ngang ngược.

Hủy thiên diệt địa.

Rất nhanh, một nửa giang sơn đều bị luồng mây màu đen này bao trùm, Đạp Tiên Quân ngửa mặt lên trời, ha ha cười dài _____ nhưng hắn đang cười cái gì?

Hắn cũng không rõ ràng lắm, cũng không biết.

Trí óc loạn thành một mối, ở giữa ý niệm trong lòng có chủ nhân không ngừng ra lệnh, quanh quẩn lượn vòng.

Mắt hắc khê khép hờ, nhìn kết giới mây đen cuộn cuộn dưới một tầng kết giới long lanh óng ánh, giữa môi răng nặn ra một vết cười lạnh, sau đó giơ tay lên, trầm giọng nói, “Bất Quy.”

Bất Quy lập tức xuất hiện.

Đầu ngón tay Đạp Tiên Quân để ở trên thân đao từng chút từng chút một lau qua, ma sát.

Ngay sau đó, hắc hướng về kết giới gần cách hai hồng trần, hung bạo đánh xuống!!

Giây lát tĩnh mịch_____

Đột nhiên, lòng đất nổ vang, vạn vật tháo chạy.

Thời Không Sinh Tử Môn rốt cuộc triệt triệt để để bị hắc mở, chặt đứt, cắn nát.

Chỉ một thoáng, sơn hà biến sắc.

Linh lực hung ác ngoan độc bá đạo của hắc và thần võ Bất Quy hợp lại, khiến vết nứt này khuếch trương hoàn toàn đến vậy, trong phòng trăm năm tuyệt không có khả năng phong kín!

Nhiệm vụ hoàn thành.

Đạp Tiên Quân đứng cửa thiên liệt tuôn ra gió mạnh, híp mắt nhìn chốc lát, sau đó quay đầu liếc qua hồng trần này, dừng một chút, xoay người bước vào thế giới chân chính thuộc về hắc kia_____

Lúc tiếng gió đang gào thét bên tai hắc dừng lại, hắc nâng mắt lên.

Trước mắt là một mảnh trắng muốt mênh mông. Hắc lại lần nữa trở về cái thế giới xưng vương xưng đế. Về tới Côn Lôn Đạp Tuyết Cung kiếp trước.

“Bệ hạ.”

“Cung nghênh đế quân bệ hạ trở về.”

Hắc đứng ở trên cánh đồng tuyết trắng um tùm bao la, có rất nhiều kẻ vây quanh vội vàng chạy về phía hắc, quỳ xuống trên mặt tuyết liên tiếp như thủy triều, ba quỳ chính lạy, dập đầu trước hắc.

Đạp Tiên Quân không hé răng, ánh mắt như chim ưng nhìn chăm chăm đảo qua những tu sĩ thăng hàng, trùm áo choàng màu đen kia.

Nhìn không thấy cuối cùng, những người này, vẫn lan tràn đến dưới chân núi.

Dẫn đầu là một lão nhân run run rẩy rẩy, gió bắc thổi tóc mai hoa râm của lão, chính là Lưu công đã phụng dưỡng hãn nhiều năm.

Năm đó Đạp Tiên Quân chết đi, Lưu công cũng như những cung nhân khác, bị đuổi về quê nhà. Còn tưởng rằng tất cả đều đã kết thúc vào lúc ấy, vậy mà cũng không bao lâu, một người tên là Hoa Bích Nam, Thánh Thủ của được tông oanh liệt xuất thế, lộ ra diện mạo hung thần ác quỷ, lại biến thi cốt Đạp Tiên Quân thành hoạt tử nhân để khống chế.

Chỉ có điều tên hoạt tử nhân này có tình cảm và ý chí riêng, sinh nhiều bất mãn với người hầu mà Hoa Bích Nam phái tới, mãi đến khi Hoa Bích Nam một lần nữa tìm kiếm lại cung nhân ở Vu Sơn Điện trước đây, hãn mới từ bỏ ý đồ.

Hoa Bích Nam sau này không biết vì nguyên nhân nào đó mà lão Lưu cũng không biết, mai danh ẩn tích trong hồng trần này, chỉ để để quân ở lại một mình, cùng hậu thế hấp hối muốn chết không được muốn sống không xong. Thời gian lâu dài, may là người ngu xuẩn vẫn có thể nhìn ra để quân cho tới nay đều bị điều khiển, lão Lưu cũng không ngoại lệ. Nhưng lão là một ông lão da mồi, nửa cái cổ đều chôn trong hoàng thổ, lại có thể làm gì đây?

Lão không thân không thích, bằng hữu cũng đều sớm chết hết, lão chỉ có thể coi việc hầu hạ Đạp Tiên Đế Quân như một phần ký thác sau cùng, già yếu mà chất phác lo liệu.

Chính là bởi vì phần ký thác này, lúc Lưu công lần thứ hai thấy hãn, trong mắt đã có mừng rỡ lại có ưu sầu, rốt cuộc so với người khác thoát nhìn chân thật hơn nhiều.

Đạp Tiên Quân giật giật môi, “Lão Lưu.”

“Bệ hạ.” Lưu công dập đầu, “Bệ hạ cuối cùng đã trở về.”

“... Người biết không?” Khi Đạp Tiên Quân nói lời này, cũng không ý thức được bản thân lại như hài tử vội vàng chia sẻ tin vui cùng trưởng bối, “Bổn tọa lại thấy được hãn.”

Lưu công ngăn ra:”... Sở tông sư?”

“Ừ, thấy thật nhiều thứ. Linh hạch bốn tọa cũng đã khôi phục, chờ chuyện quan trọng hoàn thành, bốn tọa có thể_____”

Có lẽ thấy được bóng của chính mình đang hưng phấn không thôi từ ánh mắt lão nhân vẫn đục, Đạp Tiên Quân bỗng dừng ngừng nói, có chút ngượng ngùng quét một đám người xung quanh.

Hoàn hảo, không ai dám cả gan chê cười hần.

Hần mím bờ môi, để cho mình một lần nữa trở nên lạnh lẽo mà uy nghiêm, phất ống tay áo một cái, nói, “Được rồi. Đừng quỳ nữa. Đứng lên hết đi, theo bốn tọa về Vu Sơn Điện.”

Một đường ngự kiếm quay về Thục Trung, lướt qua mùi tử khí trầm nặng, điêu tàn vắng vẻ.

Hồng trần này đã không còn dư quá nhiều người sống, hần sớm thành thói quen. Chỉ có điều ở thế giới kia chờ đợi một hồi, một lần nữa thấy được người đi người đến náo nhiệt, vẫn sẽ có chút cô tịch.

Đêm đó, hần mở vò Lê Hoa Bạch năm xưa, ở Vu Sơn Điện hiu quạnh uống một mình.

Từ khi chiếm được linh hạch của Mặc Tông Sư, thân thể hần khôi phục không ít, rất nhiều việc người sống mới có thể làm, hần cũng có thể làm. Ví như uống rượu, ví như ăn cơm. Có điều dù cho tu sửa thể nào đi nữa, thi thể vẫn là thi thể, tư vị đầu lưỡi hần có thể nếm ra kỳ thực cũng không được nhiều như khi hần còn sống.

Nhưng hần vẫn vì thế mà thỏa mãn.

Rượu quá ba tuần, hơi có chút men say, hần đỡ trán, nằm trên tháp mềm, chán muốn chết mà hồi tưởng lại ít chuyện cũ. Những chuyện cũ này thật ra cũng không thoải mái, dùng để nhắm rượu, chung quy làm người ta cảm thấy phiền muộn.

Trước đây hần không muốn nhớ, nhưng mà lúc này hần không sợ.

Hai hồng trần đã gắn liền, từng không thoải mái đến mấy nữa cũng rất nhanh có thể thay đổi. Hần khép hờ mắt, ngón tay thon dài vờn quanh tua hồng trên bầu rượu, hần lẩm bẩm nói, “Sở Văn Ninh...”

Đứng dậy, một mạch đi đến Hồng Liên Thủy Tạ phủ đầy bụi đã lâu. Vừa đến cửa, liền gặp được Lưu công tử bên trong đi ra, hai người đều sửng sốt.

“Bệ hạ vạn an.”

Đạp Tiên Quân hỏi, “Sao ông lại ở chỗ này?”

Hắn đang nói chuyện, tầm mắt rơi trên cái sọt đựng khăn lau và chỗ lông gà lẫn lộn mà Lưu công mang theo.

“Đang quét dọn?”

Lưu công thở dài, “Vâng, không biết hôm nào bệ hạ lại muốn đến, sợ đồ vật quá lâu không dùng sẽ bị phá hủy, cho nên mỗi ngày đều dọn dẹp.” Lão Lưu dừng một chút, “Ở đây vẫn có dáng vẻ như ban đầu, bệ hạ vào đi thôi.”

Đạp Tiên Quân bỗng nhiên cũng không biết nên nói gì cho phải.

Một mình hắn đi tới cạnh bờ ao, ao này tập trung linh lực, bởi vậy luôn có hương thơm. Con ếch không hề biết xuân thu kê to từ sâu trong ngó sen, trong ngày hè gió nam ấm áp, người sưởi nắng mi mào ảm đạm, hắn bỗng nhiên trở nên hăng hái, kéo Sở Văn Ninh, không nói lời nào mà ở trên cầu hôn trên trán người nọ một chút.

Khi đó giữa bọn họ ngoại trừ tính – dục, dường như cũng không có quá nhiều ôn tồn, bất thành lình không có chút ý tứ suồng sã nào, khiến cho Sở Văn Ninh hơi cảm thấy kinh ngạc.

Trên cây ve kêu hai ba tiếng, ếch trong ao cũng không tỏ ra yếu kém.

Hắn nhìn đôi mắt phượng hơi mở lớn kia, càng thấy thú vị, liền nói, “Cũng không có việc gì, không bằng ra ngoài du ngoạn giải trí?”

Không chờ Sở Văn Ninh cự tuyệt, đã đem ngón tay tay lên môi đối phương, “Xuyt. Nghe bốn tọa nói xong đã.”

“...”

“Chúng ta cùng đánh cược, đợi lát nữa bốn tọa đếm tới mười, nếu như ếch trong viện kêu, nghĩa là người thua, người phải đi lấy cho bốn tọa một bầu nước ô mai. Nếu ve trên cây kêu trước, nghĩa là bốn tọa thua, bốn tọa... Mang người xuống núi giải sầu một chút.”

Xuống núi đúng là một việc cực cực kỳ mê hoặc. Sở Văn Ninh lúc đầu không muốn để ý hắn, thế nhưng sớm chiều ở chung, Đạp Tiên Quân từ lâu đã biết rõ mà bắt nạt chỗ mềm mại của y, nói lên điều kiện khiến y căn bản không cách nào cự tuyệt.

Nam nhân tuần mỹ cười cười, “Ha, bắt đầu rồi?”

“Một, hai, ba...”

Thanh âm trầm nóng chậm rãi chảy xuôi, hai người đều lấy tinh thần nghe tiếng ếch hoặc tiếng ve kêu, thế nhưng nhân gian để quân đại khái số mệnh khiếm khuyết, hăn vừa mới bắt đầu đếm, ve kêu cực kỳ náo nhiệt, ếch lại lười vang tiếng, rất có ý tứ hành quân lạng lẽ.

“Tám, chín...” Càng về sau, lại càng kéo dài. Kéo dài tới độ chơi xấu cũng quá rõ ràng, chọc cho Sở Văn Ninh quay đầu, lạnh lùng nhìn hăn.

Đạp Tiên Quân cũng thật là dày da mặt, bị người khác nhìn như vậy rồi, thế mà còn dứt khoát dừng ở chữ “chín”, không có đếm tiếp, còn hỏi ngược Sở Văn Ninh, “Người nói xem con ếch kia có phải đã chết rồi không.”

“...”

“Nếu không thì sao lại không kêu.”

“...”

“Người chờ chút, bốn tọa nhìn một cái xem nó có còn sống không, không phải không công bằng.” Hăn nói, lấy một khối đá từ trên mặt đất, ném vút về phía con ếch da xanh biết sinh khí dồi dào_____

“Mười!”

“Ôp!”

Ếch bị dọa sợ, phịch một tiếng nhảy vào trong nước, sóng lẫn tăn theo tiếng ếch mà dập dềnh tách ra, Đạp Tiên Quân cười ha hả, ngón tay cọ trên môi, nhìn Sở Văn Ninh nói, “Người thua. Gọi trước là ếch.”

Sở Văn Ninh phất tay áo muốn đi, ống tay áo bị kéo lại. Đạp tiên Quân được tiện nghi tâm tình tốt, hồ sen thâm lặng lững lờ, hăn không để ý đối phương tức giận, cười nói, “Nước ô mai phải lạnh, càng là cái loại lạnh này.”

“Người còn cần mặt mũi không?” Sở Văn Ninh hầu như cắn răng mà nói.

“Thứ đồ kia không thể giải nhiệt, còn có lợi ích gì.” Đạp Tiên Quân nói, chọc trán y một chút, “Đi thôi, nhớ kỹ bỏ thêm ít đường.”

Đại khái ngày đó tâm tình thực sự rất tốt, ở dưới ánh mặt trời rực rỡ oi nóng uống xong một bầu nước ô mai ướp lạnh ngọt thẩu tâm can, ngay cả tiếng ếch cũng dễ nghe không sao nói được.

Trời chạng vạng tối, hắc bổng nhiên nói với Sở Văn Ninh, “Rất nhanh cũng đã qua ba năm.”

“Cái gì?”

Thấy phản ứng của y, trên mặt đế quân trẻ tuổi thoáng qua một tầng không vui, “Xưng đế. Bốn tọa xưng đế, rất nhanh cũng đã ba năm.”

Đạp Tiên Quân vừa nói, vừa cố gắng tìm chút gợn sóng nhỏ bé trong ánh mắt Sở Văn Ninh, đáng tiếc kết quả làm người ta cảm thấy rất thất bại. Hắc hơi nhăn mũi lại, có chút âm trầm lại có chút không cam lòng, nghĩ một lát, hắc bổng nhiên nói: “Người theo bốn tọa, cũng đã ba năm.”

“...”

“Nhìn xem mùi vị nước mơ này không tệ lắm, bốn tọa mang người xuống núi một chút. Nhưng không thể đi xa, ở ngay trấn Vô Thường.”

Xe ngựa đã chuẩn bị, màn trúc gói mát chén trà quạt giấy đầy đủ mọi thứ.

Đứng ở trước cửa chính Tử Sinh Đình rộng lớn sửa đổi nhiều lần, Đạp Tiên Quân vượt vòng vàng khám phỉ thúy của con bạch mã, nghiêng mặt nhìn Sở Văn Ninh nói, “Nhìn có quen không? Đây là chiếc xe ngựa trước kia người vẫn thích ngồi khi ra ngoài, đi cũng không đáng ngại, không làm người bị ngã.”

Sở Văn Ninh không biểu hiện ra bất kỳ vui sướng nào, y giống như từ trước tới nay giẫm chân lên đệm màu vàng, hất màn trúc vào bên trong.

Người hầu trợn mắt há hốc mồm, quay đầu sợ hãi nhìn Đạp Tiên Đế Quân đứng dưới trời chiều.

Người nam nhân này tính cách âm trầm, lạm sát vô tội không kể nguyên nhân là chuyện thường, thật không biết Sở tông sư kia có lá gan ra sao, vậy mà chẳng màn cấp bậc lễ nghĩa, dám cả gan bước lên xe ngựa trước cả đế quân bệ hạ một bước.

Nhưng khiến người hầu cửa không nghĩ đến chính là, Đạp Tiên Quân tựa như đối với chuyện này cũng không để ý, hắc thậm chí còn hí mắt, đầy hứng thú cười cười, “Nhìn xem, người này vẫn tưởng mình là Ngọc Hành trưởng lão đấy.”

Đang định theo lên xe, bổng nhiên phía sau truyền tới âm thanh mềm mại nhu mì của một nữ nhân.

Nữ nhân kia ôn nhu gọi, “A Nhiên.”

[Husky] Chương 292: [Tử Sinh Đình] Lòng quân sâu như biển

Edit: Chu

Beta:

Đạp Tiên Quân quay đầu lại, thấy Tống Thu Đồng y quan hoa mỹ, nhu nhược động lòng người, đang dẫn theo một hàng tùy tùng tới gần.

Tay hắn vươn ra vén màn hình ngừng lại, bất động thanh sắc mà kéo rèm trúc xuống che kín mít, sau đó hỏi: “Làm sao?”

“Thiếp thân rảnh rồi không có việc gì, tùy ý đi tiêu thực một chút.” Tống Thu Đồng chỉnh đốn trang phục thi lễ, ánh mắt nhu uyển mà nhìn tới phía xe ngựa, “A Nhiên muốn ra ngoài ư?”

“Tới trấn Vô Thường dạo chợ đêm.”

Ả cười tươi sáng, biểu tình kính cẩn nghe theo lại không mất thân cận: “Đường xá gần như vậy còn phải dùng xe ngựa. Không phải đi một mình ư?”

Lúc đó tính kiên nhẫn của ả không ít, vì thế nở một nụ cười: “Không phải đi một mình.”

Sóng mắt Tống Thu Đồng lưu chuyển, ánh mắt dừng trên nơi đạp chân của hoàng toan kia, nữ tử tâm tư cẩn thận, chỉ vừa liếc qua đã có đáp án. Biểu tình ả đầu tiên hơi cứng lại, sau đó lộ vẻ mặt vui vẻ nói: “A, chẳng lẽ là Sở phi muội muội?”

“...”

Quả thực có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Sở Văn Ninh trong xe ngựa sau khi nghe thấy xưng hô này, Đạp Tiên Quân nén cười: “Ừ. Là y*.”

(*Trong tiếng Trung, nàng ấy và hắn/y đọc giống nhau)

Thần thái trên mặt nữ nhân càng tươi đẹp mỹ lệ hơn, quả thực muốn khiến mây màu tía phía chân trời ảm đạm thất sắc: “Thật sự tốt quá, ở cung đình suốt ba năm, cũng chỉ có mỗi ngày đại hôn có thể gặp Sở phi muội muội, nhưng đội khăn voan suốt. Hôm nay là ngày lành gì đây, thế mà lại có thể gặp được.”

Ả nói: “A Nhiên có nguyện ý để hai tỷ muội chúng thiếp gặp nhau không?”

Đạp Tiên Quân lắc đầu: “Tính tình y không tốt, gặp người sống sẽ không thoải mái. Cho dù đó là người câm. Đừng gặp.”

Tuy Mặc Nhiên nói gì Tổng Thu Đồng luôn nghe nấy, nhưng lúc này khó nhin tâm tư lại. Huống chi ả đối với Sở phi này có thể nói là đã chất chứa oán hận từ lâu, từ ngày thành hôn ấy vô cơ phải chịu nhàn ngôn toái ngữ, ả cảm thấy nhục nhã. Sau đó nghe thấy càng nhiều cung nhân nhàn ngôn toái ngữ, nói để quân tân hôn ở trong phòng Sở phi tới tận gần hoàng hôn ngày thứ hai mới ra.

“Một đêm cũng chưa ngừng nghỉ, động tĩnh kia thật sự muốn lấy mạng người ta.”

“Nghe người trực đêm nói, bọn họ bấm đầu ngón tay đếm, nói ít nhất cũng phải làm bảy tám lần, bệ hạ cũng quá sung mãn rồi.”

Còn có cả tiểu cung nữ cười hì hì nói: “Không phải sung mãn là Sở phi nương nương ư? Cả đêm tới tận lần thứ bảy thứ tám, có lẽ rất nhanh sẽ có tiểu hoàng tử thôi.”

Có điều khiến Tổng Thu Đồng không chịu nổi nhất lời xì xào nói nhỏ là chuyện khác, tỷ như “Hoàng Hậu nương nương xinh đẹp như vậy, không ngờ tới đêm tân hôn thế mà lại bị thất sủng”, “Đây căn bản không hợp lẽ chế, bệ hạ cũng quá không để mặt mũi cho nương nương rồi”.

Ả cảm thấy mặt như bị Sở phi chưa từng thấy mặt tát cho một cái, nóng rất đau đớn này suốt ba năm chỉ tăng chứ không giảm.

Sau này, ngay cả tì nữ tâm phúc của ả lòng cũng sinh oán hận, cắn răng nảy sinh ác độc oán trách: “Cũng không biết là hồ ly tinh ở núi nào tu thành, mê hoặc bệ hạ choáng váng đầu óc như thế.”

Ngược lại còn khuyên ả: “Nương nương đừng khổ sở quá, người xem bệ hạ cơ hồ đêm nào cũng ở chỗ ả ta, nhưng không thấy ả mang thai, nghĩ tới

thân mình chôn chung không tốt, đời này không có được con nối dõi. Bệ hạ cũng chơi với ả ta thôi, sớm muộn gì cũng sẽ phát chán.”

Tổng Thu Đồng miễn cưỡng cười, có ít lời, làm sao ả có thể diện để nói ra? ả với hần lần hoan ái không nhiều lắm, hần đều cẩn thận tới cực điểm, cũng không muốn để ả có thai. Lần duy nhất nguyện phát tiết trong nơi ôn nhu hương của ả, là không lâu trước đây, sau khi hần uống say cãi nhau lớn cùng Sở phi, tới giữa nửa đêm mới tới nơi của ả.

Khi đó ả đã ngủ sau, khi màn hình bỗng dưng bị xốc lên, đối diện với cặp mắt đỏ tươi mất lý trí. ả thậm chí còn không kịp phản ứng, đã bị hần lật người lại xé rách đồ lót, thô bạo lỗ mãng mà làm. Trong tra tấn lỗ mãng điên cuồng, búi tóc ả bị hung hăng kéo lại, ả nghe thấy hần thở dốc bên tai: “Người giấu ta trộm viết thư cho ai? Người để ý tới hần như vậy?”

Trong lúc mây mưa, nàng bị kích tới nhũn cả người, lại nghe thấy hần ní non phía sau mình: “Người không thể gặp bất cứ ai... Không thể đi bất cứ đâu... Người chỉ có thể làm Sở phi của bốn toạ... Cho dù không cam lòng đi nữa...”

Tổng Thu Đồng hồi thần từ ký ức khiến người ta bị sỉ nhục, ả sửa sang lại thần sắc cho tốt, cong lên đôi mắt đẹp lấp lánh cười nói: “Tuy nói bệ hạ không ngại lễ nghĩa, nhưng dù sao cũng là tử muội, thiệp muốn gặp muội ấy, tặng cho muội ấy chút lễ mọn mà thôi.”

Tay Đạp Tiên Quân đặt trên màn trúc không có ý định buông xuống: “Y gì cũng có rồi. Cũng chẳng thiếu gì đâu.”

Nếu lời nói ra đã tới mức này, Tổng Thu Đồng cũng hết kế sách có thể làm được, chỉ đành ôn thanh nhuyễn ngọc nói với đế quân vài câu, ánh mắt trông mong nhìn hần lên xe ngựa, đi xa cùng hồ ly tinh kia.

Mà sâu trong màn trúc, trên ghế đệm, Đạp Tiên Quân nhin cười tới đau cả cơ bụng, vẫn tiếp tục nghiêm trang nói: “Bốn toạ thân là đế quân, chuyên sủng người suốt từ trước, có lẽ không ổn rồi.”

“...”

Sắc mặt Sở Văn Ninh tối sầm, nghiêng mặt nhìn ngoài cửa sổ, không rên một tiếng.

Ánh nắng màu cam chiếu xuyên qua màn mỏng vào, chiếu lên gương mặt y tầng tầng lớp lớp quang ảnh trong suốt. Đạp Tiên Quân nhìn chăm chăm một lát, dựa tới gần, dứt khoát nằm lên đùi y.

Lưng Sở Văn Ninh thẳng tắp cứng đờ, cũng không nhìn hắn, mà hỏi: “Người không nóng à?”

“Giọng ái phi lạnh như thế, có thể giải nhiệt giảm nhiệt độ rồi.”

“...” Sở Văn Ninh rút cuộc cúi đầu liếc ẩn, ánh mắt còn lạnh hơn cả giọng. Y thật sự cảm thấy phần nộ, không có nam nhân nào nguyện ý trở thành phi tần của một nam nhân khác, một tiếng Sở phi muội muội kia của Tổng Thu Đồng đã làm y khó nuốt trôi, đến đuôi mắt của y cũng ửng hồng, vì bị sỉ nhục.

Lúc đầu Đạp Tiên Quân phong y làm phi, cũng vì để y nếm thử loại tư vị không bằng cả nữ nhân. Tổng Thu Đồng là thê, mà y đường đường là Bắc Đẩu Tiên Tôn, thế mà lại chỉ được phong cho một cái danh văn bồi là thiếp.

“Giận rồi?”

“...”

“Bốn toạ không để người gập ả, người còn ầm ức cái gì nữa chứ?”

Đạp Tiên Quân vốn còn muốn đùa cợt người nam nhân này, nhưng chiều hôm chợt loé, ánh hoàng hôn chiều tà chiếu vào màn trúc, chiếu sáng mặt Sở Văn Ninh. Đạp Tiên Quân nhận ra cặp mắt kia lạnh băng xa cách như thế, vì thế giật giật môi, chung quy cũng chẳng nói gì.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy thật không thú vị.

Hai người cũng chẳng nói nữa.

Tới trấn Vô Thường, thất thất bát bát mưa rất nhiều đồ. Kẹo đường, bánh hoa, hồ lô ngâm đường, đèn lồng, có thể mua đều mua, chất trong xe ngựa. Nhưng Sở Văn Ninh chỉ nhìn náo nhiệt ngoài màn trúc, cũng không để ý tới màn trúc rực rỡ muôn màu.

Làm thế nào cũng không thấy Sở Văn Ninh cao hứng, Đạp Tiên Quân không khỏi có chút bức bối.

“Được rồi, đêm nay không về nữa.” Hắn bỗng nhiên nói, “Ở lại trong trấn đi.”

Hắn ra lệnh cho mã phu tìm khách điểm, phủ thêm mũ áo choàng lên cùng Sở Văn Ninh vào trong.

Tiểu nhị đang ngáp, thấy khách nhân chấn hưng tinh thần, ngáp một nửa liền cười tủm tỉm hỏi: “Khách quan ở trọ ư?”

“Cho một gian phòng.”

Tuy rằng mặt Sở Văn Ninh bị mũ che đi không thấy rõ lắm, nhưng dáng người khí độ rõ ràng là một nam tử, tiểu nhị không khỏi tò mò mà đánh giá. Sở Văn Ninh nói: “... Hai phòng.”

Nghe y nói vậy, cơn giận Đạp Tiên Quân vẫn luôn đè nén chợt dồn lên đầu: “Quan hệ của ta với người thế nào, dùng hai phòng để che tai mắt người ngoài à?”

Nếu nói ánh mắt tiểu nhị lúc này là ngờ vực, thì giờ chính là chợt bừng tỉnh.

Đạp Tiên Quân rất hài lòng với loại ánh mắt này của tiểu nhị, thậm chí còn có chút khuây khỏa ác độc. Phòng mở, hắn lập tức kéo tay Sở Văn Ninh, vừa vào phòng còn chưa đóng kín cửa, đã chặt chẽ chẽ hôn lên, môi lưỡi vội vàng dây dưa kịch liệt.

Hoa văn trên gỗ nho ngoài cửa sổ, vạn nhà sáng đèn, nhưng ánh sáng đó chẳng liên quan tới họ, hắn ấn Sở Văn Ninh trên giường lớn, tiếng kéo kẹt ái muội vang lên, hắn nghe thấy Sở Văn Ninh khẽ than một tiếng.

“Mặc Nhiên, người như vậy là có ý gì.”

“...”

“Chúng ta như vậy còn có ý gì được.”

Những lời này quá bén nhọn, nên qua lâu rồi nhớ lại, ngực vẫn nhói đau.

Đạp Tiên Quân mở mắt ra.

Hắn vẫn đứng trước Hồng Liên Thủy Tạ, những chuyện cũ đó đều đã qua.

Nhưng không biết vì sao, trước mắt hắn tựa hồ luôn có hư ảnh chớp động, bên tai hình như có tiếng mưa rơi tầm tã, hắn tựa hồ là u hồn trong đêm, xuyên qua cửa sổ gỗ nho khắc hoa văn nhìn trộm vào.

Hắn thấy được căn phòng như vậy, vẫn là hai người như thế, không giống chỉ có mưa to ngoài cửa sổ, cùng loại không khí yêu say đắm trên giường.

Hắn thấy mình cùng Sở Văn Ninh liêu chết triền miên trên chiếc giường kia, phòng rất tối, nhưng hắn xác định mình có thể thấy mặt Sở Văn Ninh — mê mang dục vọng, hơi khép hờ mắt, cùng dây dưa một chỗ với mình, cảm thấy thẹn lại nóng bỏng.

Ảo giác này, mình không phải không có thâm tình mà chăm chú nhìn nam nhân dưới thân, khẩn cầu lại kiên quyết: “Đêm nay, ta chỉ muốn làm người thoải mái.”

Hắn cúi đầu, hôn lên ngậm lấy nơi yếu ớt của Sở Văn Ninh, như mong muốn nghe thấy người nọ thở dốc, ngón tay Sở Văn Ninh hoàn toàn luồn vào mái tóc đen của hắn: “A...”

Đạp Tiên Quân bỗng đỡ trán mình, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ ra. Hai đoạn hồi ức này đan xen với nhau, cắn xé nhau, muốn chiếm thế thượng phong. Đoạn nào là thật? Đoạn nào là mơ? Hắn không biết, hắn không dám nghĩ nữa.

Miễn cưỡng bình ổn nội tâm, hắn cướp đường đi, rời khỏi Hồng Liên Thủy Tạ.

Hắn vào Vũ Kiếm Bình, đứng trước ngọc trắng khắc lan nhìn ngọn núi xa vời, ngực hơi phập phồng. Đoạn ký ức có thể nói là hương diễm vừa nãy là gì?

Chẳng lẽ là cuộc sống Mặc Nhiên ở thế giới khác đã trải qua ư...

Hắn lại không tự chủ được mà nhớ lại cặp mắt ướt át lại nhu hoà kia của Sở Văn Ninh, ngẩng ngỗ trầm thấp thở dốc trên giường.

Đạp Tiên Quân bỗng dừng siết chặt vòng bảo hộ.

— chẳng lẽ Sở Văn Ninh cam tâm tình nguyện cùng Mặc tông sư gặp quý kia lên giường à?!

Không biết vì sao, rõ ràng hai bọn họ cùng là một người, lửa giận của Đạp Tiên Quân vẫn bùng cháy hừng hực, nhiễm đỏ đáy mắt.

Nếu đó thật sự là hồi ức của một cái mình khác, vậy hắn bỗng nhiên cảm thấy vô cùng phản hận cùng không cam lòng.

Vì sao? Dựa vào cái gì?

Sau khi hắn bị Hoa Bích Nam làm sống lại, là cái xác không hồn quay về nhân gian này, để lại cho hắn chính là Vu Sơn điện đầy vết nứt trước mắt,

cùng một đồng cục diện rối rắm làm người ta buồn nôn tới cực điểm.

Lúc hăn hốt hoảng chạy tới Hồng Liên Thuỷ Tạ, nhìn thấy gì chứ? Là tro bụi sau khi linh lực đã tan hết, hải đường rụng đầy đất, phòng ốc không người trống trơn.

Và hồ sen không hề có cố nhân.

Hăn bị Hoa Bích Nam kéo dậy sống lại từ Địa Ngục, nhưng thi thể Sở Văn Ninh đã hoá thành tro tàn, không còn dư lại cái gì, rốt cuộc không tìm thấy nữa.

Hăn nhớ rõ khi ấy mình chầm chậm tới bên bờ hồ sen, cúi đầu mặt vô biểu tình nhìn trong chốc lát, sau đó cúi người nhúng cả tay vào trong, vốc nước lên. Giá lạnh sâu thẳm, lạnh lẽo thấu xương.

Hăn không tự chủ được mà rung mình, nước chảy khỏi khe ngón tay, hăn sụp ngồi xuống đất.

Cho nên, hăn về đến nhân gian, đến tận cùng có còn gì nữa đâu.

Hăn mỗi ngày mỗi ngày đều chán ghét cuộc sống trên đời này hơn, nhưng hăn là kẻ bị quản chế, thân bất do kỷ, hăn không thể không phục tùng mệnh lệnh của Hoa Bích Nam.

Sau đó Hoa Bích Nam dò ra một khe thời không sinh tử môn, lại không chịu nói cho hăn là ai để lại, tên kia cao hứng phần chấn phần mình mà tới một hồng trần khác, để lại hăn vất vả bán mạng ở đây. Có điều vui mừng duy nhất, vì để hăn làm việc trong lòng có Phật, Hoa Bích Nam lâu lâu sẽ nghĩ cách gửi cho hăn chút tin tức.

Nên hăn biết được một phần hồn mình trọng sinh ở thời đại kia, hăn biết được tin tức về Sư Muội, tin tức về Tiết Mông, tin tức về Diệp Vong Tích Nam Cung Tứ những kẻ đã chết từ lâu.

Hăn cũng biết được tin tức về Sở Văn Ninh.

Hoa Bích Nam gửi thư cho hăn luôn ngăn ngừa, tích chữ như vàng. Hăn cũng cực kỳ chán ghét chữ của Hoa Bích Nam, đầu bút lông bén nhọn, như đuôi bò cạp.

Nhưng lá thư đó, thành niềm hi vọng lớn nhất của kẻ hoạt tử nhân hăn, tựa hồ cho người chìm sâu trong biển một hơi thở. Mỗi lá thư hăn đều giữ lại,

lúc không có thư mới, hăn lại lật đi lật lại mấy lá thư làm hăn ghê tởm muốn chết đọc cả trăm lần.

Hăn cảm thấy mình hăn là điên rồi.

Vào đêm, người hầu dâng cơm chiều, hăn thích náo nhiệt. Nên từ khi trọng sinh tới nay vẫn luôn cưỡng chế mọi người tụ tập trong điện. Hăn lười biếng nghiêng người nằm nhìn bọn ăn, thường thường hăn sẽ hỏi vài câu vị thế nào.

Đạp Tiên Quân ngày xưa không thích đọc sách, nhưng mấy năm nay, chẳng có ai ở bên cạnh hăn để tiêu khiển đêm dài chậm chạp, chỉ có thể lật thẻ tre ra tiêu khiển. Đọc đọc, cũng ngẫm ra được chút thú vị trong câu chữ.

Ví dụ như hăn muốn người ta ăn cơm cháy, hăn sẽ nói: “Đến, người nếm thử sấm dậy đất bằng giúp ta”, hăn muốn người ta ăn rau chân vịt, hăn sẽ lại nói, “Người nếm thử vệt xanh mỡ đỏ trong bát đi.”

Muốn một kẻ thất học đọc sách rất khó, nếu mà kẻ thất học kia còn cảm nhận được nó hay, chỉ có thể nói: cuộc sống của hăn đã chẳng còn gì thú vị nữa.

Tại diên hàm, có người tới báo: “Bệ hạ, thánh thủ tiên bối cũng đã trở về rồi.”

“Một mình hăn?”

“Đưa theo Mộc các chủ, bọn họ muốn an bài việc hiến tế trước, sau khi thoả đáng sẽ tới gặp bệ hạ.”

Đạp Tiên Quân bóp vỏ nho tím trong khay bạc, biểu tình nhạt nhẽo: “Bảo bọn họ cứ từ từ mà tới, bốn toạ muốn được thanh nhàn.”

Người vừa tới lại nói: “Còn nữa, thánh thủ tiên bối còn một câu muốn dặn dò bệ hạ.”

“Gì?”

“Mấy ngày tới chú ý, trần thế đã loạn, ‘y’ nhất định sẽ tới.”

“...” Ánh mắt Đạp Tiên Quân sâu kín, sau một lát, cười, “Biết rồi, bốn toạ tự hiểu trong lòng.”

Hăn đương nhiên biết y sẽ tới.

Hai hồng trần đan xen, có trăm vạn lưu dân, Mặc tông sư bỏ mạng, Tử Sinh Đình luân hãm—— Sở Văn Ninh cũng giống mình, chẳng còn lại gì, y cho

dù có chết cũng tới tìm mình.

Đạp Tiên Quân cũng không sợ hãi, thậm chí hắn còn có chút bí ẩn mong chờ.

Đêm đã khuya, trong cung sáng lên từng ánh nến, chỉ là Vu Sơn Điện có tới chín nghìn chín trăm chín mươi chín ngọn nến, chiếu rọi bóng đêm thành mặt trời không lặn.

Đạp Tiên Quân gọi Lưu công công tới, nói: “Người bảo kẻ khác, dập nửa số nến đi.”

Đèn quá sáng, hắn sợ Sở Văn Ninh khó lén vào, nên tự hạ cảnh giới.

Lưu công công làm theo phân phó, hắn đứng yên chờ, chờ Lưu công công đến bấm tắt cho hắn: “Bệ hạ, nửa số nến đã dập ạ.”

Hắn nhìn cả đình ánh sáng mờ nhạt, vẫn bất mãn, nghĩ nghĩ nói: “Dứt khoát dập hết đi.”

Lưu công: “...”

Từng trần từng trần giá cắm nến trong Vu Sơn Điện bị dập tắt, nhưng đáy lòng Đạp Tiên Quân lại sáng lên từng chút từng chút. Hắn mơ hồ cảm thấy Sở Văn Ninh sẽ tới nhanh thôi. Người nợ tựa hồ vẫn một bộ bạch y, vẻ mặt phần hận, miệng đầy thương sinh đạo nghĩa làm người ta chán ghét, có lẽ còn muốn báo thù cho Mặc tông sư.

Hắn ngẫm lại thấy thực hưng phấn, đầu lưỡi liếm qua răng trắng dày đặc và bờ môi. Hắn chỉ chứa lại một ánh đèn đặt trong thau đồng để dưới đất sâu bên rèm, đây là ánh nến hắn dành cho thiên nga tuyệt vọng Sở Văn Ninh kia, nói cho y ở đây, đang chờ y tới chịu chết.

Đêm đã khuya, mưa ngoài cửa sổ bắt đầu rơi xuống tí tách.

Đạp Tiên Quân thay chính bào đen tuyền thêu tơ vàng trang trọng nhất, tự tay sửa sang lại đệm giường chần gối, đi lại trong phòng mấy vòng, vẫn cảm thấy thiếu gì đó, cuối cùng sai người mang vò lê hoa bạch ủ năm xưa, đun cách thủy.

Người nam nhân này đun ấm rượu ngon, mặc trang phục lộng lẫy, kéo rèm xuống, đứng bên cửa sổ nhìn mưa bên ngoài càng lúc càng lớn. Từ đầu tới cuối, ngay cả bóng dáng Bất Quy hắn chưa triệu hồi ra cũng tới.

Nhưng hắn cố tình lừa mình dối người, vừa giữ rượu ngon đất ấm, vừa hung thần ác sát mà nghĩ: Hừ, chờ Sở Văn Ninh tới, nhất định phải cho y biết thế nào là đao kiếm vô tình!

[Husky] Chương 293: [Tử Sinh Đình] Đế Quân Trường Môn oán

Edit: Bubbles

**Trường Môn Oán: Trường Môn Cung là nơi ở của các cung phi thất sủng trong đó có nàng Trần A Kiều – Hiếu Vũ Trần hoàng hậu. Nàng là Hoàng hậu thứ nhất của Hán Vũ Đế Lưu Triệt – Hoàng đế thứ 7 của triều đại Tây Hán. Nàng xuất hiện trong một tích nổi tiếng là “Kim ốc tàng kiều” (Nhà vàng giấu người đẹp), sau vì không có con, mưu hại hoàng thất, bị thất sủng, giam vào Trường Môn Cung. Lòng sầu muộn, nàng mua rượu nhờ Tư Mã Tương Như làm bài “Trường Môn phú” giải nỗi sầu bi với lời lẽ, ý tứ tha thiết rồi tìm cách dâng lên Vũ Đế.*

Trong thơ cổ điển thời nhà Hán, nỗi sầu của các cung phi trong triều thường được thể hiện dưới tựa đề “Trường Môn Oán”.

Nhưng chờ đến tận nửa đêm, Sở Văn Ninh vẫn không tới.

Đạp Tiên Quân đầu tiên là huyệt hăng, sau chuyển thành âm trầm, cuối cùng lại lo lắng.

Hoa bào màu đen lướt trên nền đất lát gạch vàng, hần đi qua đi lại, trong đầu không kìm được suy nghĩ, Sở Văn Ninh rốt cuộc làm sao vậy?

Thời Không Sinh Tử Môn bị xé rách, vô luận muốn hỏi chân tướng hay có ý đồ ngăn cản, hần đều phải tới Vu Sơn Điện tìm hần. Theo tính tình Bắc Đẩu Tiên Tôn, kể cả thiếu tay hay thiếu chân nhất định vẫn sẽ tự tới tìm phiền toái.

Vì sao không tới?

Bị bệnh? —— Không có khả năng, người kia bị bệnh cũng nhất định sẽ đến.

Không biết? —— Lúc trước có thể không biết, nhưng bây giờ hai giới giao thoa thiên địa kinh biến, sao có thể không biết.

Vậy thì...

Bỗng dừng ngừng lại, hắc ảnh phản chiếu dưới ánh nến leo lét trở nên lờ mờ chớm như đá lạnh, cực kỳ đáng sợ.

Chẳng lẽ là đã chết?

Chưa kịp nghĩ nhiều thêm, móng tay đã gắt gao đâm sâu vào lòng bàn tay. Đạp Tiên Quân cắn răng, bấp thịch cả người đều phát run.

Tám năm đồng hành ở Vu Sơn Điện, hai năm thi cốt gấn bó. Hắn dành phần lớn sinh mệnh của mình với Sở Văn Ninh. Bởi vậy cho nên sau khi hắn trở lại nhân gian, nhìn Sở Văn Ninh ngay cả tro cốt cũng không còn, hắn thế mà càng trở nên điên cuồng.

Việc Sư Muội mất đi, hắn có thể chấp nhận, đem hết toàn lực mà hy vọng có thể khiến người sống lại.

Nhưng hắn căn bản không chấp nhận được việc Sở Văn Ninh chết.

Màn đêm càng thăm thẳm, ánh nến duy nhất mà hắn còn lưu lại kia đã sớm cháy hết, hoa đèn tắt ngóm, con thiêu thân mà hắn mong chờ vẫn còn chưa tới.

Nỗi sợ hãi trong lòng càng lúc càng sâu, tựa như giọt mực rơi trên giấy Tuyên Thành không ngừng loang rộng. Hắn cứ lang thang đi tới đi lui, lặp đi lặp lại mà du tẩu.

Cuối cùng, hắn vô lực ngã xuống giường.

Đúng lúc này, hắn nghe được một thanh âm nhỏ đến khó phát hiện vang lên trên nóc điện.

Đạp Tiên Quân đứng bật dậy, ánh sáng và hơi ấm tựa hồ trong khoảnh khắc quay trở về với thân thể hắn. Ánh mắt hắn sáng ngời, lại mang theo cừu hận.

Nếu lúc này cho hắn một chiếc gương, hắn sẽ phát hiện biểu tình của chính mình với Trần A Kiều Trường Môn oán cũng chẳng sai biệt lắm —— đều là cái dạng này, ngồi chờ mòn mỏi mà quân không tới, bộ dáng oán phụ cái giận mãnh liệt.

Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, thậm chí không đợi đối phương động thủ trước, liền một chân đá văng cửa điện, nhảy lên nóc nhà giữa màn mưa lớn ào ạt.

“Sở Văn Ninh!”

Kẻ điên không thể nói lý.

“Hắn chết khiến người đau khổ tới mức không gượng dậy nổi? Hắn chết rồi có phải người liền tâm tâm niệm niệm không muốn quản nhân gian nữa sao?”

Người còn chưa thấy rõ, đao đã vung tới. Trong màn mưa, ba bốn chiêu leng keng chống đỡ, tiếng vũ khí kim loại va vào nhau vang lên cứng cáp sắc lạnh.

“Không phải từng nói quên mình hết lòng vì chúng sinh sao?! Tinh thần sa sút đến tận bây giờ mới đến cùng bốn tọa phân thắng bại, cái gì mà Văn Dạ Ngọc Hành Bắc Đẩu Tiên Tôn, tiền đồ cũng chỉ đến thế mà thôi!”

Đối phương lên tiếng, thanh âm trong mưa có vẻ rất mơ hồ: “Cái gì lung tung vớ vẩn...”

Đạp Tiên Quân nheo mắt.

Hắn lập tức nghe ra thanh âm đó không phải là Sở Văn Ninh. Điều này khiến cho hắn giữa lửa hận đột nhiên hiện lên một tia minh bạch. Đến khi đối phương lại một lần nữa đem lưỡi đao sắc bén chém về phía mình, ánh mắt hắn bắt đầu trở nên lạnh lẽo, Bất Quy lóe lên tia sáng xanh, giơ tay chém xuống.

Chỉ nghe được “Keng” một tiếng, vũ khí của đối phương từ đầu đến cuối không hề sáng lên thân vũ quang hoa, dưới thế công bạo ngược của Bất Quy liền gãy làm hai mảnh, rơi xuống mái ngói.

“... Hồn trưởng nhà ai?” Sau khi nhận sai người, Đạp Tiên Quân càng thêm căm giận, “Đến bình khí đằng hoàng cũng không có lại dám tới ám sát bốn tọa.”

Đem mạch đao chỉ hướng đỉnh đầu người nọ, từng chữ âm u lạnh lẽo: “Ngáng mặt.”

“...”

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu lên.

Sấm sét trong nháy mắt xé tan bầu trời, ánh sáng hắt lên một gương mặt tái nhợt.

Đạp Tiên Quân nhăn mũi, biểu tình cực kỳ nguy hiểm: “Lại là người?”

Tiết Mông đứng dậy, tay cậu run lên khe khẽ. Đạp Tiên Quân nhìn theo ánh mắt cậu, thấy trên nóc điện ướn sừng là hai đoạn Long Thành đã gãy, trong lòng chậm rãi minh bạch.

Hắn nheo mắt, qua hàng lông mi nhìn đến thanh niên bị mưa xối ướt đẫm.

“Xem ra không nên nói ‘lại’ là người.” Đạp Tiên Quân ngạo nghễ nói, “Mà phải nói... Là người à, đệ đệ tốt của bốn tọa.”

Sấm dội vang trời, màng nhĩ như thể bị nghiền nát.

Tiết Mông nhắm mắt lại.

“Lần đầu tiên cùng bốn tọa so chiêu đi.” Đạp Tiên Quân cất tiếng, “Thật là tuổi trẻ non nớt lại ngây thơ. So với người sau này thì đáng yêu hơn một chút.”

“... Người trả ta...” Tiết Mông vừa mở miệng, thanh âm lập tức nghẹn ngào, nhưng cậu vẫn nói, “Người trả tính mạng cha mẹ cho ta.”

“Lời này người kiếp trước đã nói với bốn tọa một lần.”

Bỗng dưng trợn mắt, phần nộ cùng đau đớn bộc phát cùng một lúc: “Người trả ta tính mạng của ca ca!”

Lúc này Đạp Tiên Quân không hé răng, một lát sau mới cười lạnh nói: “Làm tông sư thật tốt, một người hai người, đều nhớ đến hắn.”

“...”

“Nhưng hắn có từng nói với các người, hắn chính là ta chuyển sang kiếp khác? Tội nghiệt cùng hận thù kiếp trước tất thay hắn đều nhớ rõ.” Trong mắt lộ ra hàn quang, răng nanh sắc bén, “Hắn chính là kẻ lừa đảo!”

Tiết Mông và Đạp Tiên Quân đối diện giằng co trên nóc điện, tựa như hai con thú đen thẫm giương cặp sừng hướng vào nhau.

Đạp Tiên Quân càng nói càng khó chịu, biểu tình bởi vậy cũng càng thêm vặn vẹo: “Hắn tên hỗn trướng, lừa hiện thế an ổn, lừa huynh hữu đệ cung, lừa thân bằng chung quanh, lừa cái thanh danh tốt đẹp Mặc tông sư —— Hắn sớm đáng chết. Hắn với bốn tọa có cái gì bất đồng?”

Tiết Mông nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các người căn bản không giống nhau.”

“Ha! Nực cười!”

Nước mưa ào ạt dội xuống theo mái ngói thành dòng nước chảy xiết mãnh liệt dưới chân bọn họ: “Cái gì không giống nhau? Có cái gì không giống nhau? Người cho rằng hãn sạch sẽ hơn ta? Ngâm trong nước mưa một trăm năm cũng không rửa sạch dơ bẩn của hãn!”

Hàng mi dài của Tiết Mông đều bị nước mưa thấm ướt: “Hãn với người là hai người!!”

“Con mẹ người mới là hai người.” Đạp Tiên Quân nhẹ nhàng băng quơ lại vô cùng ác độc, “Người giả mù sao!”

Vương phu nhân tân tang, nghe những câu như vậy tất nhiên là cực kỳ chói tai. Tiết Mông gầm lên, lửa bùng cháy trong lòng bàn tay, hướng pháp chú đánh về phía Đế quân.

Mười năm sau Tiết Mông cũng không phải đối thủ của Đạp Tiên Quân, hưởng chi trước mắt chỉ là một nhãi con.

Đạp Tiên Quân mặt không biểu tình mà né qua, linh hỏa kia đến tóc của hãn cũng không chạm được. Ngược lại, hãn giơ tay, đem cánh tay chưa kịp thu hồi của Tiết Mông bóp chặt, tròng mắt đen tím chậm rãi hạ xuống.

“Hai vị dưới mái hiên, lập tức lăn ra đây cho bốn tọa. Nếu các người không nhúc nhích, coi chừng bốn tọa bóp nát móng vuốt của chim non nhỏ này.”

Huỳnh đệ Mai Hàm Tuyết hai người nhảy lên mái hiên, một người ôm đàn, một người cầm kiếm.

Đạp Tiên Quân cũng không ngoài ý muốn liếc mắt quét qua hai người bọn họ một cái, cười lạnh nói: “Nhân sinh các người thật đúng là thú vị. Bất luận trần thế nào, đều vô điều kiện mà cùng Tiết Mông đứng chung một chỗ.”

Đại ca không lên tiếng, đệ đệ Mai Hàm Tuyết bật cười: “Không thì sao? Đế quân Bộ hạ chẳng lẽ cho rằng ai cũng giống ngài, lấy oán trả ơn, máu lạnh bạc tình?”

Những lời này ít nhiều chạm đúng chỗ đau của Đạp Tiên Quân, gương mặt Sở Văn Ninh, gương mặt Tiết Chính Ung, gương mặt Vương Sơ Tình ở

trước mắt hần nhất loạt hiện lên.

Lấy oán trả ơn... Máu lạnh bạc tình...

Hần trầm mặc một lát, trong màn mưa lớn bật lên một tiếng cười lạnh lẽo:

“Hai vị thật đúng là không sợ chết.”

Cánh tay nổi gân xanh hung bạo, túm lấy búi tóc Tiết Mông, Đạp Tiên Quân nói tiếp: “Tiết Mông tốt xấu cũng là sư đệ của bốn tọa mà Bắc Đẩu Tiên Tôn dốc hết sức thân bảo. Nhị vị các người cùng bốn tọa không hề liên quan, không sợ bốn tọa đem các người băm thành trăm mảnh sao.”

Nhắc tới Sở Văn Ninh, Tiết Mông càng thêm bạo nộ: “Người còn có mặt mũi nhắc đến sư tôn? Người loại nghiệt súc! Cầm thú!”

“Bốn tọa sao lại không thể nhắc đến y?”

Đạp Tiên Quân hỏi, một tay đem Tiết Mông nhắc tới, nhìn gần sát gương mặt bị xối ướt đầm của Tiết Mông.

Hần bỗng dừng nhớ tới những ký ức vụn vặt linh tinh thuộc về Mặc Tông sư. Nhớ tới ánh trăng Phi Hoa đảo, mưa đêm trấn Vô Thường, thậm chí nhớ tới hơi nước Diệu Âm trì... Bỗng nhiên ghen ghét như cỏ dại mọc lan tràn.

Hần u hàn lạnh lẽo nói: “Người nói thử xem, bốn tọa có cái gì mà không thể nhắc đến y.”

“...”

“Hần là người nào của bốn tọa, chẳng lẽ vị ca ca đoan chính trong sạch kia của người chưa từng nói với người sao?”

Tiết Mông đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó đôi mắt bỗng dựng mở to:

“Người, người nói bậy gì đó...”

“Người kỳ thật vẫn luôn có chút cảm giác phải không?” Đạp Tiên Quân nhìn chăm chăm vào mắt cậu, mang theo loại khoái cảm bức con mồi đến chết, “Từ những lần người cùng hai bọn họ ở chung, từ những toái ngữ nhàn ngôn của người khác.”

Tiết Mông đầu tiên là cứng đờ, rồi sau đó kịch liệt run rẩy.

Cậu run rẩy khiến Đạp Tiên Quân cực kỳ hưng phấn.

Đúng, chính là như vậy. Làm dơ Sở Văn Ninh, làm bẩn Sở Văn Ninh, Gặp Quỷ Mặc Tông sư kia chẳng phải luôn thận trọng, lo lắng quan hệ của mình

cùng Sở Văn Ninh bị thông cáo thiên hạ sao?

Hắn cố tình không cho loại ngụy quân tử kia được như ý.

“Sao vậy, người còn chưa biết?”

“Không... Không không không, đừng nói.”

“Là biết một chút ư?”

Tiết Mông cơ hồ là run rẩy, da đầu tê dại: “Đừng nói!”

Đạp Tiên Quân phá lên cười ha hả, ánh mắt vừa hung ác lại điên cuồng:

“Xem ra người trong lòng sáng như tuyết, người rất rõ ràng.”

“Mặc Nhiên ——!”

“Sở Văn Ninh là người trên giường của bốn tọa.”

Đột nhiên thất thần, phảng phất như mưa rền gió dữ đều cứ như vậy mà tắt hết thanh âm.

Đạp Tiên Quân nhìn chăm chăm hai hốc mắt trống rỗng chưa hết run rẩy của Tiết Mông, chỉ cảm thấy khắp người thống khoái, vì thế hắn càng thêm giương nanh múa vuốt mà cào xé trái tim của thanh niên này. Hắn cười lạnh nói: “Đời này, đời trước, sư tôn người đều bị bốn tọa lẫn lộn trên giường qua. Khách điểm Phong Nhai trấn Vô Thường, Diệu Âm trì Tử Sinh Đỉnh, sương phòng Đào Bao sơn trang, phiên vân phúc vũ* vô số lần, người không thể tưởng được đi.”

**Phiên vân phúc vũ: Nghiêng tay làm mây, úp tay tạo mưa, ý chỉ sự đảo điên.*

Tiết Mông cả người đông cứng thành băng, ánh mắt tối đen một mảnh.

“Đúng rồi.” Bỗng nhiên hồi tưởng lại một đoạn ký ức thuộc về Mặc tông sư, mắt hắn lóe lên ánh sáng u lãnh mà nham hiểm, môi mỏng khép mở, “Huynh trưởng mà người dốc lòng che chở kia, còn từng làm trò với sư tôn ngay trước mặt người.”

“...”

“Trước lúc các người lên Giao Sơn, người đến phòng Sở Văn Ninh tìm y. Khi ấy, người còn vươn tay, sờ trán Sở Văn Ninh, hỏi hắn có phải phát sốt hay không.”

Sắc mặt Tiết Mông càng lúc càng trắng bệch.

Đạp Tiên Quân cười nói: “Người có thể tưởng tượng Sở Văn Ninh lúc ấy vì cái gì mà gương mặt phiếm hồng, đáy mắt dậy sóng không?”

“Đừng nói nữa!!”

Gầm lên tất nhiên là chẳng có ích lợi gì, chỉ làm Đạp Tiên Quân càng thêm tàn bạo: “Bởi vì chỉ cách người một tấm màn, dưới lớp chắn. Vị ca ca tốt của người, đang ngậm lấy sư tôn người, đang làm y đó!”

Tiết Mông sắc mặt hết trắng lại hồng, hết đỏ lại xanh, tới tới lui lui mấy lượt biểu tình thay đổi, đột nhiên xoay đầu, chịu đựng không nổi ghê tởm, co rút nôn khan một trận, cả người đều nổi da gà.

Ác ma nhân gian đối với phản ứng của cậu vừa lòng đến cực điểm, hắc phá lên cười, mắt lóe tia cuồng nhiệt: “Thế nào, còn cảm thấy ca người với bốn tọa bất đồng sao? Hắc làm ra những chuyện phong lưu bỉ ổi đó, chỉ là không nói cho người mà thôi, người cho rằng hắc có bao nhiêu ——”

“Đoàng” một tiếng bạo vang, đánh gãy lời hắc.

Đạp Tiên Quân đột ngột quay mặt đi, chỉ thấy phía tây Thông Thiên Tháp ánh lửa nổi lên bốn phía, vô số yêu vật biến thành tia sáng vàng rực bay lên giữa mưa rền gió dữ.

“... Chuyện gì xảy ra?”

Lời này mới vừa hỏi, liền nghe được nơi xa lạnh lạnh tiếng đàn vang lên như phượng hoàng quần khóc, tiên âm như lũ. Những yêu vật đó trong tiếng đàn lần lượt hóa hình, dường như bị thao túng bởi thanh âm, vun vút lao về hướng mặt đất mà tham chiến, trong đó có một mộc hệ yêu vật dừng cảm nhất không hề tỏ ra sợ hãi.

Đạp Tiên Quân tròn mắt trong khoảnh khắc co lại, hắc lẩm bẩm: “Cửu Ca...?”

Mặc kệ Tiết Mông, thậm chí không rảnh liếc mắt nhìn Tiết Mông một cái, Đạp Tiên Quân xé tan màn mưa lao lên không trung, hai ngón tay vừa nhắc triệu Bất Quy tới đã lập tức hướng về phía Thông Thiên Tháp bay đi.

Thông Thiên Tháp lúc này đã thành một đại dương lửa mênh mông, vô số quân cờ Trần Lung tu vi tạm được đang cùng bày yêu đối kháng, mà ở trung tâm chiến cuộc là hai nam tử đều mặc y quan trắng như tuyết.

Một người khoanh tay mà đứng, thao túng Trần Lung Hoa Bích Nam.

Người còn lại ánh mắt sát phạt, tay gảy đàn thúc chiến Sở Văn Ninh.

Nhìn thấy Văn Dạ Ngọc Hành vạt áo tung bay giữa biển lửa, trong lòng Đạp Tiên Quân vậy mà đầu tiên là buông lỏng —— Bởi vì Sở Văn Ninh rất cuộc cũng tới. Rồi sau đó lại phần nộ —— Bởi vì tuy rằng Sở Văn Ninh tới, nhưng không tới tìm hãn đối kháng trước, mà lại trực tiếp đi tìm Hoa Bích Nam.

Uống công hãn mòn mắt trông mong, chờ đợi lâu như vậy!

“Người chần chừ ở bên đó làm gì?” Hoa Bích Nam trời sinh linh lực thấp kém, lúc này giao chiến cùng Sở Văn Ninh hoàn toàn dựa vào những quân cờ Trân Lung. Hãn liếc mắt thấy Đạp Tiên Quân, cắn răng nói, “Còn không mau tới giúp ta?”

Đạp Tiên Quân trong lòng có nỗi khổ riêng, lại vẫn lập tức đáp ứng.

Hãn từ không trung nhảy xuống, che trước mặt Hoa Bích Nam, u quang lập loè, đã đem mạch đao nắm chặt trong tay.

“Người đi trước, nơi này để bốn tọa ngăn cản.”

Hoa Bích Nam sớm đã bị Sở Văn Ninh đánh đến chật vật bất kham, không cửa chạy trốn. Lúc này thấy Đạp Tiên Quân ra tay, cuối cùng cũng có thể nhẹ nhàng thở ra.

“Người chính mình cẩn thận một chút.” Hãn phân phó, “Đánh xong khóa y lại, tuyệt không để y làm hỏng đại sự của chúng ta.”

Dứt lời liền hóa thành hư ảnh, ẩn vào màn đêm, không còn thấy bóng dáng. Đạp Tiên Quân một lần nữa quay đầu: “Sở Văn Ninh, bốn tọa hiểu rõ người sẽ không có khả năng khoan tay đứng nhìn. Chỉ là không nghĩ tới, người thế nhưng lại biết phải tìm hãn trước, xuống tay với hãn.”

“...”

Sở Văn Ninh sắc mặt tái nhợt, ánh mắt không có tiêu cự, khiến người nhìn không thể thấu rõ cảm xúc của y.

“Vì cái gì không tới tìm bốn tọa trước. Hừm?”

Sở Văn Ninh không đáp lại, trên thực tế y và Đạp Tiên Quân hai người, giờ phút này nếu nói ai càng giống một cỗ thi thể hơn thì chính là y. Bắc Đẩu Tiên Tôn toàn bộ thân thể hồn phách đều như chết đi, chỉ có một tầng bản năng gắn chặt với y, khiến y vì trần thế này làm chút sự tình cuối cùng.

Đạp Tiên Quân nhảy lên, cùng Sở Văn Ninh tiếp chiêu. Động tác tung ra cực nhanh, giữa màn mưa và lửa nheo mắt nhìn y: “Bởi vì cảm thấy đánh không lại bốn tọa?”

“...”

Trên tay ánh đao lóe sáng, cùng linh lực từ tiếng đàn va chạm vào nhau: “Bởi vì không biết nên đối mặt với Tiết Mông như thế nào?”

“...”

Càng lúc càng đau đớn, cho nên càng lúc càng ác độc. Đao pháp hấn cực nhanh, thế hung mãnh kinh người, bởi vì kết hợp linh hạch Mặc tông sư, cho nên so với lúc trước càng thêm sắc bén, trong khoảnh khắc đã tới gần phía trước đàn của Sở Văn Ninh.

“Vẫn là bởi vì...”

Ghen ghét lan tràn ướt đẫm hai hàm răng.

Kim sắc quang hoa cùng bích sắc quang huy vào giờ phút này giao hội, mạch đao vung xuống, Cửu Ca vang lên, Sở Văn Ninh đầu ngón tay khẽ động, hạ xuống một đạo kết giới bảo hộ kiên cố không phá vỡ nổi.

Trong phút chốc linh lưu ào ạt phun trào, đao hấn đặt ngay trên kết giới của y.

Cách một tầng cánh hoa hải đường mỏng manh lưu chuyển, bốn mắt nhìn nhau.

“Vẫn là bởi vì...” Bỗng nhiên Đạp Tiên Quân thu lại quang diễm trong tay, khoảnh khắc bùng lên trở lại đã không phải bích sắc của mộc thuộc tính mà là hỏa thuộc tính đỏ rực.

Đó là màu sắc linh lưu mà Mặc tông sư thường dùng.

Sở Văn Ninh ngẩn ra.

Ánh lửa cùng kim quang vẫn tiếp tục giăng co, bắn lên lấp lánh giữa màn mưa to như trút nước. Một lúc lâu sau, gương mặt anh tuấn của Đạp Tiên Quân đột nhiên trở nên ôn nhu.

“Vẫn là bởi vì, sư tôn...” Dưới hàng mi dày, ánh mắt hấn vừa thâm tình lại vừa bi thương, “Người không đành lòng nhìn ta chết lần thứ hai?”

Tranh một tiếng, vậy mà đàn sai một nốt. Văng sáng kết giới của Sở Văn Ninh đột ngột yếu đi. Bất Quy chớp lấy khoảnh khắc này, mãnh lực hạ

xuống, trong phút chốc kim quang chia năm xẻ bảy, tiêu tán thành vô vàn cánh hải đường bay lả tả.

Cường đại linh lực đánh văng y xuống mặt đất, mắt thấy chuẩn bị ngã vào vũng bùn lầy lội, một bàn tay vươn đến ôm lấy eo y. Sở Văn Ninh tự biết đã rơi vào bẫy của hắn, không khỏi quát khê: “Mặc Vi Vũ ——!”

Mưa giăng khắp trời, Đạp Tiên Quân vì quỷ kế thành công mà phá lên cười ha hả, rốt cuộc cũng được như ước nguyện, khoe miệng nhếch lên đầy thỏa mãn cùng tàn nhẫn.

Ôn nhu không còn nữa, vừa mở miệng, đã là mặt mũi hung tợn: “Thật tốt. Cuối cùng ngươi cũng chịu phản ứng lại.”

“...”

Đạp Tiên Quân một phen bóp chặt gương mặt y, cơ hồ là chóp mũi dán chóp mũi, môi chạm vào môi. Hắn lạnh lạnh nói: “Nếu ngươi vẫn không hé răng, bốn tọa sợ rằng ngươi bị câm rồi đi.”

Chương 294 [Tử Sinh Đỉnh] Quán quít si mê đêm mưa gió

Edit: Yuu Yuu

Ở đây không phải là nơi tốt để nói chuyện, Đạp Tiên Quân ôm Sở Văn Ninh, một đường mưa sa bão táp, phút chốc trở về Vu Sơn Điện. Tiết Mông trên góc hiên đã đi mất, nghĩ tới cũng thật là, Mai Hàm Tuyết là một kẻ thông minh như vậy, cũng biết cái gì gọi là tạm thời rút lui.

Nhấc chân đạp cửa, bọn họ mang theo mưa gió ướt đẫm, đi vào đại điện ấm áp khô ráo bên trong.

Lúc trước vì chờ Sở Văn Ninh mà giữ lại ngọn đèn đã tắt.

Đạp Tiên Quân không để ý, nếu bướm không lao đến, hắn cũng có thể miễn cưỡng làm con nhện đi săn, tám chân dày đặc, dụ con mồi vào trong sào huyết của mình.

Hắn mạnh mẽ đẩy Sở Văn Ninh lên giường, từ trên cao bề nghe nhìn xuống nam nhân sắc mặt xanh trắng, ánh mắt băng lãnh, không nói một lời kia.

Hắn cảm giác mình có rất nhiều lời muốn nói, khẽ nhếch khóe môi, sau lại phun ra một lời không mặn không nhạt, âm u tăm tối,

“Bất luận thế nào, chẳng lẽ bốn tọa cần phải trở thành người như hắn, người mới nguyện ý ngẩng đầu nhìn bốn tọa thêm một lần?”

Hắn bề mặt Sở Văn Ninh qua, ép buộc đôi đồng tử đen nhánh kia phải nhìn mình. Tay cảm nhận được, gương mặt này vừa ướt lại vừa lạnh.

“Sở Văn Ninh, tốt nhất ngươi nên rõ ràng một việc.” Hắn gần như là nghiêng rằng nghiêng lợi, “Trên đời này đã không còn Mặc tông sư. Dù ngươi có từ bỏ hay không, hắn cũng không trở về được nữa.”

Sở Văn Ninh tựa như bị kim đâm trúng, vẻ mặt vẫn chết lặng mơ hồ có phát run. Phản ứng như thế không còn nghi ngờ gì nữa, khiến cho Đạp Tiên

Quân càng ghen ghét, hăn bỗng dưng phát lửa trong lòng, dẫn người lấp kín bờ môi lạnh lẽo của đối phương.

Từ hôn môi đến cởi áo đều là một đường quen thuộc, nam nhân trước mắt đúng là xương cốt cường ngạnh, nhưng hăn gặm nhiều năm như vậy, hiển nhiên biết nên hạ miệng như thế nào, triệt để ăn vào trong bụng.

Chiêu thức phản kháng giống hệt kiếp trước, Đạp Tiên Quân gần như dễ dàng hóa giải thế công của y, sau đó cầm đan dược đã chuẩn bị từ lâu ở đầu giường, không nói lời nào đặt bên môi y.

“Tốt xấu gì cũng lâu ngày gặp lại, bốn tọa không muốn nhìn thấy dáng vẻ không tình không nguyện của người. Nào, ăn đi.”

Nhìn Sở Văn Ninh nhú mày giãy dụa, ánh mắt hăn rét lạnh, lực đạo trên tay lớn tới mức gần như tàn nhẫn hung bạo, khiến cho môi Sở Văn Ninh đều chảy máu, mới miễn cưỡng nhét đan dược vào trong miệng, sau đó lập tức cúi người, ngậm mút hai cánh môi thật mỏng.

Đầu lưỡi thô ráp của hăn luồn vào trong, ngăn chặn viên thuốc tan xương mềm ruột kia, ướm át mà cường bạo đẩy vào trong yết hầu Sở Văn Ninh.

“Ô...”

Mùi máu tanh nồng rỉ sắt tan ra giữa răng môi, đầu lưỡi mềm mại ướm át đẩy viên thuốc đến yết hầu, Sở Văn Ninh không có khả năng thoát khỏi, rốt cuộc nuốt hết vào trong bụng.

Mặc Nhiên buông y ra, y lập tức cong người dậy ho khan kịch liệt, buồn nôn từng trận nôn khan.

“Yết hầu lại cạn như vậy?”

“...”

“Lúc người vì hăn mà ngậm, vì sao không thấy người nôn ra?”

Sở Văn Ninh bỗng dưng biến sắc, quay đầu mở to hai mắt, như thấy ma ban ngày, nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt mang theo cười nhạo mỉa mai của Đạp Tiên Quân.

“Thế nào, người cho rằng người và hăn làm những chuyện kia, sẽ không có ai biết được sao.” Đạp Tiên Quân nói, biểu tình vừa hả dạ vừa oán hận, “Kỳ thật các người làm trò này. Bốn tọa đều rõ ràng hơn ai hết.”

Hắn nói, bỏ đi áo bào bị mưa to xối ướt, lên giường. Thảm da thú mềm mại liền lún sâu, bờ vai rộng cân xứng của hắn hơi hạ thấp, chống cánh tay, nhìn xuống người nam nhân nằm dưới thân mình kia.

Tóc ướt nhẹ trên trán rũ xuống, nước mưa rơi trên mặt Sở Văn Ninh, chiếu vào trong con người Đạp Tiên Quân.

Ánh mắt Đạp Tiên Quân u ám, cúi người, vươn đầu lưỡi, liếm bọt nước trong suốt.

Hắn cảm thấy thân thể Sở Văn Ninh bỗng dưng căng thẳng, bởi thế khẽ cười, “Người làm sao còn mẫn cảm như vậy.”

“...” Nếu nói, trước kia Sở Văn Ninh còn có thể phản nộ, đuổi người cút đi, thì giờ phút này tâm y đã chết, chỉ cần môi dưới, không lên tiếng cũng không mắng nhiếc.

Chỉ là đầu ngón tay cũng thế, xương cốt cả người cũng thế, vẫn nhịn không được mà hơi run. Y cực hận loại thân bất do kỷ này.

Thấy y khó chịu, Đạp Tiên Quân ngược lại bắt đầu bình tĩnh, nhìn người dưới thân bởi vì kinh ngạc ngơ ngác và được tính mà mặt từ từ đỏ lên, thông thả từ tốn nói, “Lại nói tiếp, vì sao hắn lại không tiến vào phía sau người hử?”

Tay du ngoạn xuống dưới, ghé vào tai thì thầm,

“Nói cho ta biết, nơi đó của người, vẫn cứ chặt hệt như trước ư?”

Rõ ràng là một gương mặt vô cùng anh tuấn, lại nói những lời bỉ ổi xấu xa như vậy. Tiếng nói của hắn càng ngày càng mê hoặc, đầu ngón tay vuốt ve ngày càng tùy ý, được tính khi hắn âu yếm phát tác càng rõ nét, Đạp Tiên Quân nhìn dung nhan ngày đêm mong nhớ, hầu kết nhấp nhô, tiếng nói trầm thấp nóng bỏng.

“Nếu người không trả lời, vậy ta tự đi vào thử một cái... Để ta xem một chút, bên trong người có nhớ mong ta hay không...”

Thứ thuốc kia quả là thuốc tốt, có hiệu lực cực nhanh, lúc này, lưng Sở Văn Ninh đã mỏi như, toàn thân không có một chút sức lực, chỉ có thể mặc cho Đạp Tiên Quân nâng người tiến đến, nắm hai chân của mình đặt ở đầu vai.

Y bỗng dưng khép mắt, lông mi rung động.

Hắn không giống Mặc Nhiên trước kia, cho tới bây giờ Đạp Tiên Quân vẫn lười làm mấy chuyện thăm dò vớ vẩn, cực ít ôn tồn. Sở Văn Ninh nghe được tiếng hắn cởi áo báo, ngay sau đó thứ nóng rực để ngay đó, giữ sức chờ phát dục, cấp bách xâm lược.

Lúc này, bên ngoài chợt có người gõ cửa, “Bệ hạ, thánh thủ tiền bối cầu kiến_____”

“Cút ra ngoài!”

Cùng vang lên với tiếng quát chính là âm thanh của ngọn đèn vỡ nát, người hầu không biết nặng nhẹ vừa tiến vào cửa, hắn liền nhặt chén trà bên cạnh phóng tới vỡ toang.

Cửa điện lập tức đóng lại, không còn người nào dám đi vào quấy nhiễu nữa.

Ngón tay thô ráp của Đạp Tiên Quân vuốt ve môi Sở Văn Ninh, “Người xem, ở đây còn lại người với ta. Cũng chỉ có thể còn người và ta.”

Bên ngoài mưa như trút nước, sấm chớp âm âm.

Không biết qua bao lâu, động tĩnh trong phòng từ từ lắng xuống.

Dưới màn rèm trùng điệp buông thả lộ ra áo ngủ bằng gấm mất trật tự chảy xuống, bị ánh chớp đáng sợ ngoài cửa sổ chiếu lên phân rõ sáng tối. Trận mưa dữ này vẫn không dừng, ngược lại càng về sau càng lớn.

Trong đêm tối Sở Văn Ninh mở mắt, nam nhân bên cạnh đã ngủ. Có lẽ nhiều năm như vậy làm bạn đã thành thói quen, cũng có lẽ vì Đạp Tiên Quân cho rằng y ăn nhuễn cân tán cũng rất an toàn, nói tóm lại, nam nhân này ngủ rất an ổn, không hề có chút phòng bị. Thân thể khỏe đẹp cân xứng đè lên người y, nặng nề khiến người ta không thở nổi.

Sở Văn Ninh nghiêng đầu, nhìn mặt nam nhân.

Lúc Thời Không Sinh Tử Môn vừa mở, y cũng từng va chạm Đạp Tiên Quân, vẫn nhớ rõ cảm xúc lạnh như băng và tĩnh mịch trong ngực.

Thế nhưng lúc này người kề sát y có tim đập.

Viên linh hạch bị đào lên kia, một lần nữa tụ trong cơ thể Đạp Tiên Quân thành thứ đồ vật giống trái tim.

_____ Không nên suy nghĩ nhiều, Mặc Nhiên đã chết, dù ở trần thế nào đi nữa, đều đã chết.

Sở Văn Ninh ở trong tiếng tim đập thông thả mà mạnh mẽ, tự nói với mình như vậy.

Mặc Nhiên đã chết. Đây chỉ là một bộ thể xác không hồn không phách.

Người nên biết mình phải làm gì.

Vững tâm như sắt, trong bàn tay tụ lại ánh sáng, thế nhưng tia sáng kia lúc tỏ lúc mờ, cuối cùng thì dập tắt.

Sở Văn Ninh ngưng mắt nhìn nam nhân gần trong gang tấc này.

Tia sáng rất âm đạm, lúc Đạp Tiên Quân khép mắt rũ lông mi, thì càng thêm khó nhận ra kiếp trước hay kiếp này.

Sở Văn Ninh đột nhiên cảm giác được, kỳ thực lúc này cực kỳ giống đêm mưa kia bọn họ lần đầu tiên ngủ cùng nhau ở Vô Thường trấn. Một đêm đó, thật ra y cũng từng tỉnh lại, y cũng từng dựa sát người qua, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt ngủ say của Mặc Nhiên.

Không... Không không không.

Mặc Nhiên đã chết... Dù cho tim có đập, cũng là một bộ thi thể, dù cho có thể nói, cũng đã không còn hồn.

Đã chết.

Nhưng vì cái gì hắn còn có thể nhớ kỹ chuyện sau này ở kiếp khác như vậy, vì sao tình cảm trong mắt hắn chân thành phong phú như vậy, vì sao...

Dáng vẻ Sở Văn Ninh sợ run, không thể nghĩ tiếp được nữa.

Căn rằng, ánh sáng trong tay thay nhau nổi lên, gọi ra Hoài Sa, ngưng tụ thành một thanh đoản kiếm sắc bén. Xoay người chỉ trong tích tắc, y đóng mắt lại không quan tâm dùng hết khí lực quyết liệt đâm tới ngực Đạp Tiên Quân!!

“Soạt” một tiếng, chuôi kiếm hướng thẳng!

Sở Văn Ninh bỗng mở mắt, người bên cạnh đã biến mất vô tung. Hoài Sa hóa thành lưỡi kiếm sắc bén xuyên thủng giường, thần võ chém sắt như chém bùn cuối cùng cũng không đâm trúng để quân có xác không hồn kia.

Mưa chảy rất xiết, một cánh cửa phía đông lâu năm không sửa, trong ban đêm mưa gió bị văng mạnh ra, mưa to gió lớn rót vào, từng đợt lạnh run.

Tia chớp trắng bệch xé trời tiến vào trong phòng, ánh sáng lạnh lẽo như tuyết chiếu ra gương mặt khiếp sợ của người bên giường.

“Bốn tọa còn khờ dại cho rằng, có lẽ người sẽ không động thủ nữa.”

“...” Sở Văn Ninh chậm rãi quay đầu lại.

Đạp Tiên Quân dựa vào bên giường, trên ngực trần đỏ nhợt có một vết xước nhợt nhợt, đó là vết trầy da vừa rồi lách được, hắn không thèm để ý thứ này chỉ nào, chỉ lãnh đạm nhìn Sở Văn Ninh, “Nghĩ không được người vẫn muốn giết ta.”

Hắn lướt người qua, tốc độ nhanh kinh người, trong chớp mắt đã bắt được cổ tay Sở Văn Ninh, chỉ nghe một tiếng răng rắc giòn tan, hắn đã trực tiếp bẻ trật khớp cánh tay của Sở Văn Ninh.

“Rất bất ngờ phải không, ta hình như còn lợi hại hơn so với bất cứ lúc nào trước đây?” Đạp Tiên Quân nhìn chăm chăm khuôn mặt đau đến tái nhợt, nhưng vẫn không nói lời nào như trước của Sở Văn Ninh, nhàn nhạt lên tiếng, “Những chiêu thức triệt phá này, người đều chưa từng thấy qua.”

Hắn dừng lại một chút, tựa như có chút chế giễu, “Kỳ thực cũng không có gì ngoài ý muốn. Nếu để cho một mình người ở chỗ này. Người nào người cũng không quen, lúc nào cũng không thể thiếu cảnh giác. Mỗi ngày chuyện thú vị nhất cũng chỉ có thể là luyện công. Như vậy qua bảy tám năm, người cũng sẽ rất tiến bộ.”

Ánh sáng rực rỡ của Hoài Sa mất đi, tan thành một cái bóng nhỏ vun, một lần nữa nhập vào người Sở Văn Ninh.

Đạp Tiên Quân nhìn y mỉm cười, “Sư tôn, trước đây, chiêu thức của ta đều là do người dạy. Nhưng bây giờ không phải như thế nữa.”

“...”

“Hắn sống lại bao lâu, ta cũng ở thế giới này dày vò chừng ấy thời gian, hôm nay nay ta còn thu được linh hạch của hắn.” Hắn nói, ngón cái sinh ra vết chai thô ráp xoa nhẹ mi tâm Sở Văn Ninh, “Bằng khả năng của sư tôn lại muốn giết ta, không thể nào.”

Một lát sau, hắn như nhớ ra cái gì đó, vì vậy nói, “Có lẽ sư tôn vẫn chưa biết, mấy năm nay, ta đã làm những gì ở hồng trần rách nát không chịu nổi này đâu?”

Giọng nói của hắn vô cùng thân thiết, trước sau cũng không tự xưng bốn tọa nữa.

“Ta tiện thể dẫn người đi nhìn.”

Nơi hãn muốn dẫn Sở Văn Ninh đi cũng không xa, ngay phía sau núi Tử Sinh Đỉnh, nơi kết giới yếu ớt mỏng manh nhất của Hạ tu giới.

Trước kia vừa đánh nhau, áo của hãn đều đã ướt đầm, quần áo Sở Văn Ninh thì càng bị hãn xé đến không thể mặc nữa. Có điều Đạp Tiên Quân cũng không lo lắng việc này, hai ngón tay nhón lên, dùng linh diệp truyền lệnh, sau một lát Lưu công liền cầm một xấp quần áo giặt giũ hong khô sạch sẽ tiến vào trong điện.

Sở Văn Ninh ở sau rèm màn xuyên qua khe hở nhìn thấy lão bộc nhiều năm không gặp, trong lòng cũng không biết có tư vị gì.

“Bệ hạ, xiêm y đã mang tới.”

“Những thứ y phục cũ này, cũng chỉ có ông biết để ở chỗ nào, thu xếp rất nhanh chóng.” Đạp Tiên Quân nhàn nhạt, “Đặt đó. Ông lui ra.”

Biết lúc này Sở Văn Ninh đang ở ngày trong rèm, vậy nên tay của lão bộc có chút run, lão mặc dù rất muốn nhìn chủ cũ một lần, nhưng bởi vì không hợp lễ tiết, vì thế vẫn cúi thấp đầu như trước, dập đầu trên mặt đất, tập tễnh đi ra khỏi điện.

Y phục rất vừa người, chúng nó không có khả năng không vừa người, bởi vì đó chính là vật cũ kiếp trước của Sở Văn Ninh.

Mặc Nhiên gác chân thon dài ngồi ở bên cạnh, không lên tiếng nhìn Sở Văn Ninh thay y phục ở sau trướng, ánh mắt của hãn có chút mơ hồ, không có ai biết hãn suy nghĩ cái gì, tựa như cũng không ai biết được vì sao Sở tông sư đã chết nhiều năm như vậy, Đạp Tiên Đế Quân cực hận y vẫn không chịu đốt chỗ y phục đó.

Rõ ràng là thứ ai cũng không cần.

Mưa vẫn còn rất lớn, mây đen trên trời đêm cuộn cuộn, hiện tượng kỳ quái cùng lúc bộc phát, nhưng Đạp Tiên Quân lười biếng tạo ra kết giới chắn mưa, để mình và Sở Văn Ninh được bao phủ bên trong. Một đường đi qua đình đài lầu các, những chỗ xem đều mù mịt u ám dưới trời mưa xối xả, cảnh trí và dung mạo con người đều mơ hồ như vậy.

“Bệ hạ, tông sư.”

“Tham kiến bệ hạ, tông sư.”

Đi qua Tam Sinh điện, ở trên cầu Nại Hà cũng đã có thể thấy ánh sáng đỏ bất thường nổi lên sau ngọn núi. Đạp Tiên Quân đi phía trước, lúc này quay đầu lại cười như không cười liếc mắt nhìn Sở Văn Ninh, “Tử Sinh Đỉnh lập phái ở nơi âm dương rót vào, kết giới yếu ớt nhất, trước đây người thường xuyên đến tu bổ, chẳng qua, người có cảm thấy ngoại trừ quỷ khí ra còn khí tức khác không?”

Sở Văn Ninh không đáp, nhưng ngón tay dưới ống tay áo cuộn lại.

Y ít nhiều đã biết mình sẽ thấy cái gì – Sư Minh Tinh xé rách Thời Không Sinh Tử Môn, nắm Trân Lung Kỳ Cục trong tay, hai trần thế tung hoành ngang dọc, chuyện cần làm sau cùng tất nhiên sẽ không thể nào đơn giản.

“...”

“Nếu người đến một nơi nào đó trong hồng trần này, như vậy đã đi qua không ít thôn xóm thành trấn.” Bước chân của Đạp Tiên Quân chậm lại, cùng y sóng vai bước đi, giọng nói bình thản như nói việc trong nhà, “Có phải là thấy làng cũng thế, trấn cũng thế, đều yên tĩnh đến đáng sợ không?”

Hai người cùng nhau đi qua con đường chật hẹp phía sau núi, lướt qua những cảnh hoa tươi tốt rũ xuống.

Phía trước lại có một lối rẽ, chính là vách núi sau núi.

Đạp Tiên Quân bỗng nhiên dừng bước, đứng ở khúc rẽ, phía sau vách đá dường như có ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, phản chiếu núi đá đỏ đậm. Hắc nghiêng nửa gương mặt, sắc đỏ biến hóa kỳ lạ lan tràn đến đáy mắt hắc, hắc kéo khéo môi, cho Sở Văn Ninh một nụ cười tanh ngọt xán lạn.

“Thành tựu nhiều năm của bốn tọa mở ra ở đây. Sư tôn, xin mời.”

[Husky] Chương 295: [Tử Sinh Đình] Tuần đạo khó hồi hương

Edit: LuBachPhong36

Bắc ngang trước mặt bọn họ, là một chiếc cầu.

Thân cầu được xây vươn ra từ mép vực núi cao dốc, kéo dài mãi tới cuối vòm trời. Ở nơi xa nhất, có một cửa đá lẳng tiêu treo lơ lửng trên không, bằng mắt thường căn bản không thể nào đánh giá được nó rốt cuộc lớn thế nào, nó cứ ở chót vót mây mù như vậy, sấm sét đan xen mưa to xối xả cũng không làm tắt được ngọn lửa cháy đỏ rực đang toả ra xung quanh nó.

“Sư tôn còn nhớ không? Trước đây người đã giảng qua cho chúng ta, thật lâu thật lâu trước kia, loạn chư ma, sau khi Câu Trần thượng cung giúp đỡ Phục Hy dẹp yên ma khẩu, trục xuất Ma tộc ra khỏi nhân gian, nhìn bọn họ biến mất như vậy.”

Đạp Tiên Quân khoanh tay nhìn cửa đá rộng lớn mạnh mẽ ở nơi xa tít kia, nói: “Ma Tôn binh bại, cuốn giáp mà chạy. Sau khi trở lại Ma Vực, vì bại trận mà cảm thấy thẹn, nên hạ lệnh đóng kín tất cả cánh cửa kết nối với nhân gian, từ đây không lui tới lẫn nhau với thế tục.”

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Phàm là không có chuyện gì tuyệt đối, vì phòng vạn nhất, Ma Tôn vẫn giữ lại một cửa thông cuối cùng..... Chính là cái trước mắt này.”

Oành một tiếng, sấm chớp toé điện.

“Tuần đạo chi môn.”

Nhưng ánh mắt Sở Văn Ninh căn bản không đặt trên tuần đạo chi môn, từ này đến giờ khi y đến đây, dường như vẫn luôn nhìn chăm chăm chiếc cầu lớn thông thiên xa xa nối liền Ma Vực với sau núi Tử Sinh Đỉnh.

Khi nhìn thấy chiếc cầu kia, đầu tiên là y giật mình, ngay sau đó sắc mặt trắng bệch, đến cuối cùng cả người y đều có vẻ vỡ vụn, gần như là điên cuồng vỡ vụn.

Y đột nhiên quay đầu: “Mặc Vi Vũ, người điên rồi?!! Chiếc cầu này.....”

“Chiếc cầu này đồ sộ như thế.” Rõ ràng đã thu hết vào trong đáy mắt tất cả những phản ứng của Sở Văn Ninh, Đạp Tiên Quân vẫn là hơi hơi mỉm cười, nâng lên mí mắt, biết rõ còn cố hỏi, nói, “Người làm sao vậy? Không thích sao?”

..... Thích?

Chiếc cầu rộng năm thước dài không thấy điểm cuối trước mắt này không dùng dù chỉ một nửa cây gỗ, một nửa cây đinh. Từ đầu đến cuối, nó đều là dùng thân thể con người xếp chồng lên nhau trùng điệp mà thành!

Những xác chết kia, từng khối từng khối chồng lên nhau, lơ lửng giữa trời cao, kéo dài che phủ thành chiếc cầu thây người nhìn không thấy điểm cuối. Xác chết có nam có nữ, có già có trẻ, lít nha lít nhít như kiến, nối thẳng đến cánh cửa Ma giới đẹp đẽ hùng vĩ kia. Rốt cuộc có bao nhiêu thi thể?

Căn bản không thể đếm xuể.

“Nếu là tuần đạo chi môn, tất nhiên có tuần đạo chi lộ.” (con đường tuần đạo)

Vẻ mặt Đạp Tiên Quân dửng dưng, tựa như đồng tử thi kia so với hòn đá nhặt được ven đường, cọc gỗ chặt được trong rừng không có gì khác nhau. Sau đó hắt huýt một tiếng, ở nơi xa của chiếc cầu dài bỗng nhiên sáng lên một đường sáng màu lam loá mắt, tựa như có thứ gì đó từ điểm cuối xa xôi chạy về hướng bọn họ.

“Kỳ thật có chút bí văn liên quan đến Ma giới, sư tôn chẳng hề biết rõ.” Đạp Tiên Quân làm xong vài thứ đó, quay đầu cười cười nhìn Sở Văn Ninh, “Nếu không chê, đệ tử liền cùng sư tôn nói một chút.”

Sở Văn Ninh: “.....”

“Sư tôn chỉ biết năm đó khi Phục Hy cùng Ma Tôn đại chiến, Câu Trần thượng cung bội phản, vì Phục Hy chế tạo một thanh đệ nhất “kiếm” trong thiên địa. Lại không biết sau này Ma Tôn vì thế ghi hận trong lòng, có ý định trả thù Câu Trần thượng cung. Hẳn tuy làm chủ vạn binh nhưng lại không có cách nào có thể trừng phạt lên người của Câu Trần tộc. Nên đã trực xuất tất cả mẫu tộc của hắn ra khỏi Ma giới.”

Đạp Tiên Quân hất ống tay áo, nhìn đường sáng màu lam tối ở nơi xa kia, tiếng nói trầm thấp.

“Ma tộc từ xưa linh lực bá đạo. Đúng là bởi vì loại huyết mạch cường đại này, khiến cho thể năng bọn họ tiêu hao rất lớn, chỉ có liên tục không ngừng ăn uống ngũ cốc thịt cá ở Ma giới mới có thể đủ cung cấp nuôi dưỡng linh hạch bọn họ lưu chuyển bình thường.”

“Sau khi mẫu tộc của Câu Trần thượng cung lưu lạc ở nhân gian, bởi vì lâu dài không tìm được thức ăn thích hợp, linh hạch dần dần bắt đầu héo rút, dị biến, cuối cùng phần lớn đều trở thành phế vật tay trái gà không chặt. Đặc

tính Ma tộc duy nhất lưu giữ lại trong cơ thể bọn họ, cũng chỉ có thể thích hợp song tu với thân thể lai giống.”

Nói tới đây, Đạp Tiên Quân dừng một chút, quay đầu lại đi nhìn về phía Sở Văn Ninh: “Sư tôn hẳn là biết, nguồn gốc của chi Câu Trần mẫu tộc là loại nào phải không?”

“.....” Cho dù không muốn trả lời, nhưng sự tình quan trọng, Sở Văn Ninh trầm mặc một lát, cắn răng nói, “Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch?”

“Không sai.” Đạp Tiên Quân vỗ tay mà cười, “Đúng là Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch.”

“Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch vốn cũng là Ma tộc cực kỳ cường hãn, ma vì nổi dôi tông đường, ở năm tháng dài đằng đằng đã sinh hoá ra thể chất lô đỉnh. *Vốn dĩ thân thể thích hợp song tu với cường đại linh hạch, có thể cho bọn họ con nổi dôi kéo dài một thế hệ sau mạnh hơn thế hệ trước. Nhưng khi cánh cửa Ma giới đóng lại, bọn họ rốt cuộc không tìm được thứ cung cấp cho linh lực, vì thể linh hạch cường đại không còn tồn tại nữa, bọn họ chỉ còn lại thân thể dồi dào linh tính.*” (Trong tiểu thuyết tu chân: thuật ngữ “lô đỉnh” thường chỉ nữ tu chuyên dùng cho cường đại nam nhân như một liệu pháp thái âm bổ dương, cho nam tu hấp thụ âm nguyên, đề cao công lực.)

“Đương nhiên.” Tựa hồ là nhớ tới ai, đôi mắt đen của Đạp Tiên Quân hình như có một cái chớp mắt ảm đạm, “Còn có dung mạo xuất chúng trời sinh của Ma tộc.”

Chuyện này không cần hẳn nhiều lời, Sở Văn Ninh cũng rõ ràng.

Cách nhìn của Tu Chân giới đối với Mỹ Nhân Tịch chỉ có hai loại: có thể ăn thịt, hoặc làm lô đỉnh ngủ chung để song tu.

Trước kia Hiên Viên bán đấu giá, Tống Thu Đồng bị xem như vật phẩm không phải chính là nguyên nhân này sao? Đến Khương Hi người được xem như hiểu lý lẽ vẫn không coi Mỹ Nhân Tịch như con người, nên càng đừng nói đến những tên tu sĩ phẩm tính vốn đã không đứng đắn kia.

“Dung nhan xinh đẹp cùng thân hình mê người, nếu ở trên người kẻ mạnh, đó là dẹt hoa trên gấm.” Đạp Tiên Quân nói, như có như không mà liếc nhìn Sở Văn Ninh một cái.

Sau một lúc lâu, lại tiếp tục nói: “Nhưng nếu hai loại ấy xuất hiện trên người kẻ yếu, thì đó chính là chim tước trên tuyết trắng, bạch hồ trong đêm đen. Ất sẽ bị xâm phạm và tàn sát.”

Một đường sáng màu lam vẫn còn đang chậm rãi tiếp cận, tiếp cận.....

Đạp Tiên Quân nói: “Điệp cốt tộc ban đầu còn lưu giữ sức mạnh Ma tộc, có thể cùng sống với người phàm. Nhưng dần dần, sức lực ngày càng bạc nhược, cuối cùng gần như là hoàn toàn mai một. Kết quả như người và ta chứng kiến, ở niên đại Hồng Mông sơ khai kia, cá lớn nuốt cá bé, Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch thuần chủng rất nhanh đã bị diệt tộc. Còn lại một số vì tự bảo vệ mình, chỉ có thể che giấu thân phận.”

“..... Che giấu như thế nào?”

“Ồ, từ khi gặp mặt nhau đến nay đây là thứ đầu tiên người hỏi bốn toạ.” Đạp Tiên Quân đảo tròn mắt, nhàn nhạt nói, “Kỳ thật rất đơn giản, người hẳn là còn nhớ rõ lúc Tống Thu Đồng khóc, nước mắt là kim sắc. Đây là đặc tính Ma tộc, nếu muốn giấu giếm thân phận, không rơi nước mắt thì tốt rồi.”

Sở Văn Ninh không hé răng.

Không rơi nước mắt, nói thì dễ dàng, nhưng kỳ thực lại là một chuyện không hề nhẹ nhàng.

Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch trời sinh dung mạo đáng vẻ kinh diễm, luôn là diện mạo xuất chúng trong đám người, nếu khiến cho người khác hoài nghi, các tu sĩ có rất nhiều thủ đoạn để bức họ phải rơi lệ.

“Những Mỹ Nhân Tịch chưa bị phát hiện, để có thể tồn tại, bọn họ phải ẩn cư trong rừng núi, cũng có người lựa chọn kết hôn với phàm nhân Những người kết hôn với phàm nhân, con cái sinh ra có đôi khi giống ma, có đôi khi giống người. Nếu là giống ma, trẻ con rất khó khống chế chính mình, một khi bị ức hiếp sẽ rơi nước mắt, nếu bị người khác nhìn thấy là kim sắc, như vậy đối với người lớn hay trẻ con đều là tai họa trước mắt. Nếu là giống người, vậy cũng không có gì để vui vẻ, bởi vì ma huyết vẫn cứ tồn tại trong thân thể của họ, nói không chừng qua một thế hệ sẽ lại sinh ra một Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch.”

Nghe hẳn nói đến nơi đây, Sở Văn Ninh bỗng nhiên nhớ tới một người, vì thế hơi hơi nhúu mày, nói ra ba chữ.

“Tổng Tinh Di.....”

“Ừ, Hóa bích tôn sư Tổng Tinh Di của mấy trăm năm trước.” Đạp Tiên Quân gật gật đầu, “Không sai, trong quá trình sinh sản, ngẫu nhiên sẽ có đứa trẻ cực kỳ may mắn, chúng giống như đúc người thường, lúc khóc cũng không chảy ra nước mắt kim sắc, thân thể cũng sẽ không hiển thị ra tính chất lô đỉnh đặc biệt rõ ràng, thậm chí bởi vì huyết mạch hỗn hợp đúng lúc phát huy tác dụng bất ngờ, có thể giúp họ nhanh chóng kết ra linh hạch, linh lực bá đạo không thua gì Ma tộc thuần khiết. Nhưng khả năng kiểu này cực kỳ nhỏ bé, mấy ngàn năm qua, Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch đạt tới năng lực tông sư, duỗi một bàn tay cũng đã có thể đếm hết.”

Hắn nói, còn vươn năm ngón tay của mình ra, có chút châm biếm lại tựa như thú vị mà quơ quơ trước mắt.

Một lát sau, hẳn nói tiếp: “Cho nên, dưới tình trạng tràn ngập nguy cơ như

vậy, không ít Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch đều nghĩ phải trở về Ma giới. Chỉ cần trở về, bọn họ sẽ không bao giờ phải lo lắng đề phòng quá nhiều, có một cuộc sống mà cả đời tuyệt sẽ không rơi lệ, không bao giờ phải lo lắng bị người ta bán làm lô đỉnh hoặc là huỷ đi để hãm canh. Ở những năm chiến loạn mà mọi người điên cuồng tìm kiếm Mỹ Nhân Tịch để mưu sinh, họ cũng không cần rạch mặt của mình, lo lắng cái túi da xinh đẹp này sẽ khiến họ rước hoạ sát thân.”

Hắn chậm thanh chậm ngữ mà nói lâu như vậy, một đường ánh sáng lam kia rớt cuộc mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng, tựa như là năm con ngựa kéo một cỗ xe, từ con đường tuần đạo mà bay nhanh đến.

Đạp Tiên Quân nói: “Có điều, muốn trở về Ma giới cũng không phải dễ dàng như vậy. Ma Tôn cùng Câu Trần thượng cung có nợ máu, ở trong mắt hắn, Câu Trần thượng cung là phản đồ, phản bội theo phe Thần giới. Cho nên Câu Trần một mạch liên lụy cửu tộc, đời đời kiếp kiếp không trở mình được. Hắn đương nhiên không muốn để nhóm Mỹ Nhân Tịch tinh thần sa sút kia quay lại cố hương.”

“.....”

Mưa to vẫn như trút nước xuống mặt đất, ở chốn hồng trần ẩm ướt vị tanh. Đạp Tiên Quân nhìn xe ngựa kia từ xa tới gần, qua đã lâu mới tiếp tục: “Mãi cho đến Nhất đại Ma Tôn mai một, Nhị đại Ma Tôn kế vị, tân đế quân tài lược khê buông lỏng khâu dụ.”

Ánh mắt Sở Văn Ninh khê nhúc nhích: “Hắn cho phép Mỹ Nhân Tịch trở lại Ma giới?”

“Cho phép.” Đạp Tiên Quân cười cười, “Nhưng là, như sư tôn chứng kiến, hắn thiết hạ nếu không sử dụng cấm thuật thì không thể vượt qua rào chắn

hiếm yếu. Nếu những Mỹ Nhân Tịch đó muốn về nhà, nhất định phải làm được chuyện này.”

Trong lòng Sở Văn Ninh căng thẳng, mơ hồ đã hiểu rõ ngọn nguồn sự tình. Đạp Tiên Quân lơ đãng mà chỉ vào chiếc cầu biển thây trước mắt, nói: “Người nhìn con đường tuần đạo trước mắt này. Nó là chiếc cầu duy nhất có thể thông lên cửa vào Ma giới từ nhân gian, chiếc cầu này cần phải có người sống tự nguyện hiến tế, mới có thể từ từ bắc xuống dưới mà đi.”

Hắn cười cười hăng hắc: “Tử sĩ nguyện ý hy sinh tính mạng của mình vì người khác mà lót đường, tìm được một người đã là may mắn, tìm được năm người chính là rất may mắn, tìm được một trăm người thì gọi là gặp quý. Đang sống tốt đẹp, ai sẽ tự nguyện vì hậu tự Ma Tộc tìm đường về nhà mà chịu chết?”

Sở Văn Ninh nâng lên mắt: “Cho nên, phải cần cờ Trân Lung.”

Đạp Tiên Quân không ngờ y sẽ nói tiếp, sững sốt một chút, mới lộ ra hàm răng dày đặc: “Không sai.”

Hắn quay đầu nhìn con đường tuần đạo bao la hùng vĩ, tròn mắt dần dần nheo lại: “Những người này, đó là trong mấy năm nay bốn tọa dùng cờ Trân Lung mê loạn tâm trí, khiến cho bọn họ cam nguyện hiến tế.”

“..... Người giết bao nhiêu người.”

Đạp Tiên Quân chuyển động tròn mắt, con ngươi tím đen sâu kín nhìn chăm chăm y, sau một lúc lâu, phun ra hai chữ: “Tất cả.”

“.....!”

“Gần như tất cả.”

Chiếc cầu trước mắt tựa như không có điểm tận cùng, vô bờ vô bến, giữa mưa to gió lớn vẫn giống như luôn luôn an tĩnh, cũng giống như đầu đầu cũng toàn là lệ quý đang kêu gào, đang khóc than, đang khàn giọng mà rống giận, đang bi thương mà xin tha.

Sở Văn Ninh không rét mà run.

“Người biết, chiếc cầu này dài bao nhiêu không?” Không đợi Sở Văn Ninh trả lời, Đạp Tiên Quân liền bình tĩnh mà nói, “Bốn tọa gần như đã giết sạch mọi người ở trần thế này rồi, những người còn tồn tại chỉ sợ không đến một vạn. Nhưng chiếc cầu này chỉ mới lấp đầy được hơn phân nửa —— phần còn thiếu, chỉ sợ giết hết một vạn người cuối cùng kia cũng không bổ khuyết đủ.”

“.....” Sở Văn Ninh gần như là run rẩy, “Cho nên, phải mở ra Thời không sinh tử môn?”

“Người luôn có thể lập tức nghĩ đến đáp án tệ nhất.” Đạp Tiên Quân nhàn nhạt nói, “Không sai, cần phải mở ra thời không sinh tử môn, phải từ một trần thế khác mới đạt được đủ số quân cờ Trân Lung, mới có thể lót xong con đường này.”

Mưa trút xuống như thác nước, hai người đặt mình trong kết giới, trên mặt kết giới nước mưa xối xuống không ngừng, họ đứng đối diện nhau, đôi mắt màu nâu nhìn chăm chăm cặp mắt tím đen, cuối cùng sấm sét đánh xuyên vòm trời phụ họa cho tiếng mắng gần như là cuồng nộ của Sở Văn Ninh

“Các người quả thực là điên rồi!”

Đạp Tiên Quân đứng giữa sấm sét tím trời chỉ cong lên một nụ cười lạnh: “Bốn tọa biết ngay người sẽ phản ứng thế này mà.” Hắn nói, chuyển ánh

mắt đi, xe ngựa đang lướt đến gần, dần dần có thể phân biệt ra hình dạng chi tiết.

“Thời không môn, Trần Lung cờ.” Hãn dừng một chút, “Tốt nhất còn phải có trọng sinh thuật. Cần có người làm được toàn bộ cấm thuật, cửa Ma giới sẽ lần nữa mở ra. Bọn họ đều có thể quay về cố thổ.”

“.....” Sở Văn Ninh đang run rẩy, phần nộ và sợ hãi gần như làm y không nói ra bất cứ một lời nào.

“Nhất định người muốn hỏi, vì sao cứ phải phá những cấm thuật này, Ma Tôn mới cho phép bọn họ về nhà phải không?” Đạp Tiên Quân nhàn nhạt mà nhìn xe ngựa càng lúc càng đến gần kia, khó được lúc khéo hiểu lòng người: “Kỳ thật rất đơn giản. Tam đại cấm thuật, là Câu Trần thượng cung sáng chế, đại biểu cho năng lực đã từng thông thiên triệt địa của Ma tộc, nhưng cuối cùng lại bị Câu Trần coi là nguồn gốc của tai họa, thỉnh Phục Hy cấm tiệt, huỷ quyền trục bí thuật thành chia năm xẻ bảy.”

Hãn hơi tạm dừng, sau đó tiếp tục: “Cả tộc Mỹ Nhân Tịch vì Câu Trần bị hạch tội, dĩ nhiên cũng nên cho thấy bọn họ cùng Câu Trần thế bất lưỡng lập, quyết tâm nhất đao lưỡng đoạn. Bọn họ cần phải đứng đối lập với Câu Trần thượng cung, xúc phạm thiên uy Phục Hy, mới có thể đạt được sự tha thứ của Ma Vực.”

Đột nhiên một tiếng vó ngựa hí dài, năm con thiên mã Ma tộc từ trong ngọn lửa ở con đường tuần đạo mà phá ra, đón lấy gió lạnh mưa sâu chốn nhân gian, uy phong đường đường mà ngựa đầu ưỡn ngực, dừng vó trước cầu.

Đạp Tiên Quân áo đen tung bay, tiến lên vuốt ve đầu lâu xương khô của một con thiên mã, ghé mắt nói với Sở Văn Ninh: “Phá cấm thuật, làm trái Câu Trần thượng cung, thù cùng Phục Hy đối địch. Mới không hổ Ma tộc

hậu tự. Tất cả những tính toán của Hoa Bích Nam, toàn vì cả tộc Mỹ Nhân Tịch, sư tôn lúc này đã hiểu chưa?”

[Husky] Chương 296: [Tử Sinh Đỉnh] Đúng như mộng năm đó

Edit: Chu

Beta:

Hiếu?

Còn gì không rõ, Sư Minh Tịnh từ khi bắt đầu đã che giấu thân phận thật sự với Tử Sinh Đỉnh. Nhiều năm như vậy, y vẫn luôn tránh nhắc tới cha mẹ thân sinh của mình, cho dù thỉnh thoảng nhắc tới, lời cũng ít ỏi đã lộ ánh mắt bi thương, làm người ta không đành lòng hỏi tiếp.

Nói dối luôn có lỗ hổng, nói nhiều tất lộ, loại đạo lý dễ hiểu này Sư Muội sẽ không không hiểu nổi.

Lúc này quay lại nghĩ, Sư Muội từ nhỏ tới lớn, cho dù chịu ấm ức thế nào, chịu vết thương thế nào, quả thực không rơi một giọt nước mắt...

“Lên, bốn toạ dẫn người tới cuối con đường xem thử.”

Xe ngựa là ma tộc, toàn thân đúc từ lưu kim, dùng ngân thuỷ dung khảm với ma thuật, tiếp giáp càng xe như khắc hai người, bên trái là một nam tử râu quai nón, mắt trợn lên, cầm roi trong tay, cũng không biết người tạc tượng có thù oán gì với hắn, dáng vẻ người này bị khắc cực kỳ xấu xí, làm người thấy sinh lòng chán ghét. Bên phải có một nữ tử đầy đà, hạ mi rũ mắt, cầm roi trong tay, cái này còn đỡ hơn chút, xấu thì cũng xấu, nhưng vẫn còn trên khả năng có thể chịu đựng.

Làm người không thoải mái nhất chính là năm bảy kẻ kéo xe ngựa ma, dùng năm thứ huyền phù linh lực, có thể phân rõ tứ chi cùng một cái đầu đầm đìa máu tươi—— này là giả, là gỗ khắc, nhưng Sở Văn Ninh từng thấy dung mạo Câu Trần giả ở đáy Kim Thành Trì, nên dễ như trở bàn tay mà nhận ra đây kỳ thực là dáng vẻ của Câu Trần thượng cung.

“Xe ngựa ở Ma Giới đều như thế cả.” Đạp Tiên Quân liếc mắt nhìn cái đầu kia, “Ngàn năm qua vẫn thế.”

Ngồi trong buồng xe, kéo dây cương ngựa ma điều khiển, Đạp Tiên Quân chọn một tư thế thoải mái nửa nằm nửa ngồi, nói: “Trên càn xe có hai tượng nhỏ là ai, hẳn người cũng đoán được nhỉ.”

“... Là Phục Hy và Nữ Oa.”

“Không sai.” Hắc cười cười, “Lão già Ma tôn hận Thần giới muốn chết, chỉ ước có Thuỷ thân có thể kéo xe cả đời cho lão.”

“... Thần Nông cũng không may mắn thoát khỏi?”

“Cái này chưa từng nghe Hoa Bích Nam nói tới. Có điều trong lời đồn Thần Nông ôn hoà bao dung, ngày thường không thích quản chuyện đánh đánh giết giết, quan hệ với Phục Hy và Nữ Oa cũng không phải thập phần thân thiết. Nghĩ tới trận chiến thần ma năm đó, lão xảo quyệt kia hẳn chẳng tham gia vào bao nhiêu đâu.”

Sở Văn Ninh không cần nhiều lời nữa, quay đầu nhìn vệt đỏ trên đường ngoài cửa sổ.

Ngựa ma đi cực nhanh, có lẽ chỉ tốn khoảng một chén trà, đã chở họ tới trước bức tường đại môn cao vút đầy máu tanh.

Xuống xe ngựa, dưới chân chông chất xương trắng đúc thành cầu, trước mặt là mây trời vô biên, mà cổng ma giới kia nhìn qua lớn hơn cả Tử Sinh Đình mấy trăm lần. cho dù toàn cảnh hay chi tiết đều có thể thấy rất rõ ràng. Nó khổng lồ như vậy, tựa hồ nối với bầu trời, nhìn xuống vào trong, mưa đêm bắn tung toé vào trong liệt hoả sâu thẳm dưới vực. Phàm nhân đứng trước nó, chỉ như một khúc gỗ lớn trôi nổi, thân ngô giữa biển.

Sở Văn Ninh nhìn cánh cổng cực lớn thông thiên này, nhìn qua mấy chỗ điêu khắc tinh tế cực điểm, khắc thành cảnh tượng năm giới, trong đó có Ma giới ở trên cùng, quỷ, yêu, người, Thần giới ngược lại ở nơi thấp nhất. Nét điêu khắc rất rộng, nhưng mờ hồ lộ ra vẻ quỷ quyệt không rõ.

“Có phải cảm thấy rất kỳ quái không?” Đạp Tiên Quân tới bên cạnh y, sóng vai cùng y nhìn cánh cửa cực lớn, “Lần đầu bốn toạ thấy nó, cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.”

“...”

“Nhìn non nửa canh giờ, mới nhìn ra vấn đề.

Có điều hẳn hiển nhiên không định để Sở Văn Ninh tốn nửa canh giờ xem chăm chăm, nên hẳn nói: “Trên cửa đá và phù điêu khắc thành đương nhiên không phải cùng một vật liệu, mà là sau đó đun nóng đúc lên. Là xương thần tiên.”

Sở Văn Ninh bỗng quay đầu.

Thần thái Đạp Tiên Quân được lửa ma chiếu rọi có vẻ càng thêm âm tình bất định: “Khi thần ma chiến một trận ở Hồng Hoang, Ma Tôn lột da lóc xương toàn bộ thần tiên là tù binh, chế thành phù điêu, khảm lên cửa lớn ở Ma Giới.”

Gió mạnh thổi qua làm vạt áo hẳn bay tán loạn.

“Từ đó về sau, mỗi sinh linh tới trước Ma giới, đều sẽ thấy từng có bao nhiêu thần tiên bị ma bắt. Cũng tỏ rõ sau cổng Ma tộc, vĩnh sinh vĩnh thế không qua lại với thần tiên.”

Lại nhìn cảnh tượng kinh dị này một lát, Đạp Tiên Quân nói: “Không khác lắm, giờ người biết chúng ta muốn làm gì rồi, người còn oán trách nhiều thế không?”

“... Giết người hai đời, chỉ để mở một con đường về nhà.” Sở Văn Ninh nâng mắt lên, cho dù biết Đạp Tiên Quân cũng chỉ là một con rối bị người điều khiển, vẫn không nhịn được chê cười, “Không oán trách, chẳng lẽ người còn hi vọng ta nói, làm tốt ư?”

Đạp Tiên Quân đang định nói tiếp, sau lưng lại truyền tới tiếng loạt xoạt.

Họ quay đầu lại, thấy Mộc Yên Ly dẫn theo hơn ngàn người mệnh mệnh cuồn cuộn từ sau núi Tử Sinh Đình tới, nàng không ngờ tới hai người lại ở đây, đầu tiên sững sốt, sau đó ánh mắt lập tức dừng trên người Sở Văn Ninh.

“Sao người lại đưa y tới nơi này.” Nàng nhìn chăm chăm Sở Văn Ninh, lời lại nói với Đạp Tiên Quân, “Cũng không lo gặp rắc rối.”

Đạp Tiên Quân cười lạnh nói: “Một ánh mắt của y, bốn toạ đã biết luôn tiếp theo y muốn làm gì rồi. Không nhọc người phải lo lắng.”

“Nơi này chính là yếu địa để tộc Điệp Cốt về quê, người có biết——”

Hắn căn bản không muốn nghe nàng nói nhiều, lập tức ngắt lời: “VẬY TRONG ĐÁM PHÉ VẬT CÁC NGƯỜI, CÓ AI CÓ THỂ BẮT PHÂN THẮNG BẠI VỚI Y?”

Mộc Yên Ly ngẹn lại.

“Y ở bên cạnh bốn toạ, so với bị nhốt trong lồng sắt giăng mười cấm chú nặng càng thêm cánh cũng khó thoát hơn. Bốn toạ có lòng tốt đưa y theo để các người bớt lo, người sao còn nhiều lời vô nghĩa thế.”

“Người——!”

“Làm sao?” Đạp Tiên Quân nâng mi mỏng lên, ánh mắt cực lạnh lẽo, “Không phục thì bốn toạ lập tức đưa y về, từ nay ngồi yên mặc kệ. Tự người nghĩ cách mà trông chừng y. Đừng lơ không cẩn thận để y lại gần Hoa Bích Nam, lấy mạng Hoa Bích Nam để như trở bàn tay đấy.”

Mộc Yên Ly bị hắn nói nhất thời không biết nói gì, qua lâu sau mới mở lời, ánh mắt chứa ý giận tái đi: “... Chuyện này để vậy đi. Ta đưa ít quân cờ tới, để họ đi xuống dưới. Chuyện khác, A Nam từ hiện thế lừa những kẻ này, nhốt cả ở Tử Sinh Đỉnh. Người dọn dẹp chuyện trước mắt cho tốt, nhanh quay về tạo thêm quân cờ mới đi.”

Nàng nói xong liền phất tay áo bỏ đi, Đạp Tiên Quân liếc nhìn Sở Văn Ninh một cái, lộ ra răng trắng, rút một hồ má lúm đồng tiền thật sâu.

“Vận khí của người thực sự không tồi, tới một đám nhân công và vật liệu. Muốn xem bốn toạ đúc cầu thế nào không?”

Hiển tế người sống đúc thành phù điêu quá mức đáng sợ, ngày hôm sau quay về, Sở Văn Ninh mơ thấy ác mộng.

Trong mộng Đạp Tiên Quân đứng cuối con đường, dưới chân dẫm lên xương trắng bị nghiền thành mảnh nhỏ, tâm can tì vị trong bụng, mỗi một bộ phận mỗi một khối thịt nát đều lộ ra một cái miệng đỏ tươi, thê lương kêu thảm thiết.

“Ta không muốn chết...”

“Trả mạng lại cho ta... Trả lại mạng ta đây...”

Y thấy nửa khuôn mặt Tiết Mông, thấy đôi mắt Tiết Chính Ung, thân hình Vương phu nhân, một cánh tay Hoài Tội trong đồng thi thế ấy.

Y cực lực chạy về phía họ, gọi: “Tiết Mông! Tôn chủ! Phu——“

Giọng nói lạc đi.

Y thấy dưới huyết sắc chiếu rọi đầy trời, Mặc Nhiên chậm rãi quay đầu, vẫn là một thân y phục đệ tử khi xưa, ánh mắt hân ôn nhu mà bi thương, hân nói: “Sư tôn, cứu ta với...”

“Ta không muốn chết, ta không muốn như vậy... Cứu ta với...”

Bỗng dừng bồng tỉnh, y thở hỗn hển, gương mặt và ngực đầy mồ hôi lạnh, y muốn đứng dậy, nhưng cổ tay bị cầm chú của Đạp Tiên Quân trói buộc, y không thể động đậy.

Trong phòng thực an tĩnh, chỉ có một mình y, đồng hồ nước chậm rãi chảy, như dòng nước mắt người chết tụ thành.

“Người tới...”

Trong thời gian này y tiêu tụy hơn hân, gầy đi nhiều. Y ngồi trên giường, thân thể quá đơn bạc, chần trên người y cơ hồ không phập phồng.

Hồi ức kiếp trước, kiếp này bỏ qua, chồng chất biến xác, tương lai vô vọng. Từng chuyện từng việc đè lên vai y, ngay cả lỗi sắt cũng nghiền thành tro tàn.

Ánh mắt Sở Văn Ninh trống rỗng, y ngơ ngẩn, chậm rãi hoàn hồn từ ác mộng nhưng hiện thực cũng chẳng tốt hơn ác mộng là bao, biểu tình y vì thế phá lệ rách nát.

“Người tới...”

Lưu công tập tễnh bước vào, đã già hơn nhiều so với trong trí nhớ của Sở Văn Ninh.

Rốt cuộc thế giới này, cách cái chết của y năm ấy trong kiếp trước quá xa quá xa.

“Tông sư, mơ thấy ác mộng?”

Lão bộc liếc mắt có thể nhìn ra lòng y, Sở Văn Ninh mệt mỏi gật đầu.

“Ta đi pha cho ngài một ấm trà gừng nóng vậy...”

“Không cần.” Sở Văn Ninh nâng đôi mắt còn ướt át, trong bóng đêm nhìn lão, “Mặc Nhiên đâu? Vẫn ở đường tuần đạo?”

“...”

“Hân lại giết bao nhiêu người?”

Lão Lưu trầm mặc thật lâu, thở dài: “Tông sư, đừng hỏi.”

Đồng hồ nước chảy từ từ, bên ngoài mưa gió hiu quạnh.

“Lão nô không hiểu tu hành thuật pháp. Nhưng cũng rõ, một ngày Thời Không Sinh Tử Môn mở ra hoàn toàn, hết thảy đều không thể quay đầu lại. Chuyện này thật ra trong lòng tông sư cũng hiểu rõ.”

Môi Sở Văn Ninh khẽ động, một lát sau, y bỗng dừng chớp mắt, ngón tay siết lên pháp chú đỏ như lửa trên cổ tay mình—— từ sau khi y hành thích không thành, Đạp Tiên Quân vẫn luôn đề phòng với y trong lòng. Lúc rảnh rồi không có gì làm, Đạp Tiên Quân sẽ tự mình nhìn chăm chăm canh chừng y, mà lúc phải đi trải đường về cho Ma Tộc, Sở Văn Ninh sẽ bị nhốt trong Vu Sơn Điện.

“Tông sư... Thôi bỏ đi, hai đời, ngài đã làm nhiều lắm rồi.” Giọng Lưu công già nua, như lá mua thu lung lay sắp rụng, “Ít ngày cuối cùng, cứ như cách nhìn mọi người đi.”

“Kết thúc cả rồi, không còn cách nào nữa.”

“Cứ kệ nó đi thôi, đừng tự tra tấn mình nữa...”

Lưu công sau đó bưng lên một chén trà gừng, để Sở Văn Ninh uống xong. Lão nhân gia từ trước thận trọng từ lời nói đến việc làm, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, đây cũng là lí do ông được giữ lại cạnh Đạp Tiên Quân lâu như vậy.

Nhưng đêm mưa nay, lão nhìn thấy Sở Văn Ninh bị buộc vào ngõ cụt, tiêu tụy cực điểm, lão nhìn gương mặt Sở Văn Ninh, thậm chí còn trắng hơn cả chén sứ, lão nhìn mưa đêm gió rét bên ngoài, bỗng tâm tình có hơi phức tạp.

Lưu công không biết nên khuyên thế nào để an ủi, lão chỉ có thể thở dài nói: “Uống nhiều chút, dù sao cũng uống hết chén này đi... Trà gừng xua hàn, luôn nói ác mộng là vì thể hàn, uống xong ngủ tiếp, sẽ không thấy ác mộng nữa.”

Một lát sau, ngơ ngẩn, nỉ non nói nhỏ: “Con trai ta trước kia cũng hay gặp ác mộng, cho nó uống một chút, nó liền ngủ an ổn...”

Nhưng giọng lâu bầu quá nhẹ, Sở Văn Ninh không nghe thấy.

Lão bực hờn hạ y uống trà xong, liền bưng khay chậm rãi ra ngoài, trước khi ra khỏi phòng lau lau khoé mắt cho y. Lão nhân mềm lòng, mềm lòng

lại chẳng làm được bất cứ việc gì, nên bóng dáng lão có vẻ càng thêm câu lũ.

Lão biến mất cuối hành lang dài.

Kỳ thật lão Lưu nói không sai. Muốn ngăn cản Sư Muội, thời cơ tốt nhất là trước khi Thời Không Sinh Tử Môn mở, bỏ lỡ, thế cực cơ hồ đã chẳng còn khả năng cứu vãn nữa.

Sở Văn Ninh ngồi trong Vu Sơn Điện không người, y biết, mình đã thua Sư Muội rồi, kiếp trước phát hiện chân tướng quá trễ, y hy sinh cùng mưu hoa, có điều cũng chỉ làm chậm lại tai kiếp này thêm tầm mười năm.

Cuối cùng hết thầy vẫn về điểm vốn có.

Y dùng hết sức, nhưng chung quy hoàn toàn không thể làm được.

Không dừng lại ở một quyển sách điển thượng ghi lại, thời không tan vỡ, thiên phạt sẽ đến, kỳ thật cho dù thiên phạt không đến, hai trần thế này cũng đã hỗn loạn không thành dáng vẻ gì. Năm tháng cuối cùng này, rất nhiều lòng người rõ ràng, nhưng thần thức Đạp Tiên Quân tàn khuyết, nên hăn không lo sợ bất an, hăn sống thực tự tại.

Hôm nay hăn trở về, mang theo một vò lê hoa bạch.

Hăn rót đầy chén trước mặt hai người, vừa nói với Sở Văn Ninh: “Đường tuần đạo đã trải sắp xong rồi.”

“...”

“Chờ Hoa Bích Nam làm xong chuyện này, cũng rảnh rồi luôn.” Hăn uống một ngụm lê hoa bạch đã lâu rồi không được nếm, sau đó cười rộ lên, “Ừm, vị vẫn như thế.”

Nói xong, lại giương mắt lên nhìn Sở Văn Ninh: “Chờ họ quay về Ma giới rồi, người muốn ở lại hồng trần này cùng bốn toạ, hay muốn vượt qua Thời Không Sinh Tử Môn, để bốn toạ cùng người quay về thế giới trước kia?”

Sở Văn Ninh liếc nhìn hăn một cái, hỏi: “Sư Muội thì sao.”

“Sư...”

Hăn sững sốt một chút, sau đó mi đen chậm rãi nhú lại, biểu tình có vẻ hơi mờ mịt lại hơi thống khổ, hăn buông chén rượu xuống, giờ tay nặng nề xoa trán.

Sở Văn Ninh chăm chú nhìn nhất cử nhất động của hắc, thăm nghĩ quả nhiên Hoa Bích Nam đã làm tư duy hắc lẫn lộn lợi hại, đối với Đạp Tiên Quân mà nói, chuyện “Sư Muội” giờ nói không thông, nên hắc chẳng có cách nào mà nhớ nhung sâu sắc tới.

Cuối cùng, Đạp Tiên Quân chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, hắc bỗng dừng ném ly đi, trong ánh nến, hắc dùng cặp mắt ửng đỏ khốn đốn nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt.

“Ta không biết.”

Hắc nhắm mắt lại, kéo Sở Văn Ninh đứng lên, hắc vẫn ngồi yên, một lát sau, trán dựa lên eo Sở Văn Ninh, bên mũi người thấy mùi hoa hải đường quanh quẩn.

“Đừng hỏi ta nữa.”

Sau những ngày ấy, diễn xuất của Đạp Tiên Quân cơ hồ giống hệt kiếp trước, thậm chí còn nặng nề hơn.

Khối xác chết không nên có tình cảm này, tựa hồ rất sợ Sở Văn Ninh sẽ lại biến mất hoặc chết thêm lần nữa, vì thế dùng hết các thuật pháp tối cao mạnh mẽ nhất của mình để nhốt y lại. Ban ngày, Đạp Tiên Quân đi luyện cờ Trân Lung, đúc cầu làm đường, đêm về, sẽ không ngừng nghỉ dây dưa cọ xát bên nhau cùng y. Tựa hồ chỉ có tính ái kịch liệt nhất mới có thể an ủi được nội tâm không yên ổn của hắc, tựa hồ chỉ có vài sâu trong nơi ấm áp của Sở Văn Ninh, mới có thể xác định được hết thảy chuyện này không phải là mơ.

“Văn Ninh...”

Đêm khuya tĩnh lặng, nam nhân bên cạnh y thì ào nói mơ trong lúc ngủ say.

“Người để ý ta đi...”

Rõ ràng biết cũng không có khả năng nhưng loại thời gian này, y vẫn cảm thấy người cùng mình dây dưa có linh hồn. Tiếng tim dưới ngực đập trầm lại hữu lực, mặt mày giống như đúc thanh niên đã chết.

Lúc khàn khàn gọi “Văn Ninh”, giọng của Đạp Tiên Quân, thậm chí còn có thứ tựa như tình yêu.

[Husky] Chương 297: [Tử Sinh Đình] Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch

Edit: LuBachPhong36

Thời điểm ngày thứ sáu, cửa điện kéo kẹt một tiếng mở ra.

Mưa to bên ngoài vẫn còn đang tiếp tục, có người thu lại dù giấy đã ướt sũng, vẩy vẩy vạt áo bị mưa to xối ướt dính sát người, đi vào trong điện.

“Sư tôn.”

Người tới mặc một thân y quan trắng như ngó sen, choàng khăn, mắt đào hoa bay nghiêng ẩn tình, trong đáy mắt có vàng xanh. Từ lúc đối chiến tại Thông Thiên tháp đến nay, đây là lần đầu tiên Sư Muội đi đến Vu Sơn điện tìm y.

“Trước đây đã định đến thăm sư tôn, nhưng không thể phân thân, mãi đến hôm nay rốt cuộc mới có chút nhàn rỗi. Đã đến muộn, sư tôn chớ trách.

Sở Văn Ninh chỉ nhìn hắn một cái, liền dời tầm mắt đi.

Đối với việc này Sư Muội cũng không để ý, hắn ngồi xuống trước mặt Sở Văn Ninh, có lẽ vì việc trải đường diễn ra thuận lợi nên xem ra tâm tình hắn rất tốt, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng ngời ngời.

“Người vẫn còn đang giận sao?”

“.....”

“Cửa Ma giới đã sắp mở rồi, sư tôn không có gì muốn hỏi ta sao?”

Sở Văn Ninh vẫn không trả lời, nghiêng đầu nhìn mưa ngoài cửa sổ. Sự yếu ớt và mù mịt của y chỉ để lộ ra trước mặt người y yêu sâu đậm, Sư Minh Tịnh hao hết nhiệt tình của y, cho nên y thành khối đá cứng, có bổ công kiên trì thêm cũng không thể hòa tan.

Sư Muội thở dài: “Ta tới là muốn nói chuyện tâm tình cùng người, tốt xấu gì cũng để ý trả lời ta một câu đi.”

Sở Văn Ninh rút cuộc ném cho hắn một chữ: “Cút.”

Không như tâm trạng buồn bực trước đại chiến, càng gần thành công, tâm trạng Sư Muội càng thêm bình thản. Hắn cũng không vì Sở Văn Ninh lạnh nhạt mà tức giận, ngược lại cười cười: “Lại cũng thực sự cho ta một câu.”

Nước mưa vẫn tạt vào khung cửa sổ sớm đã ướt đầm không thôi, thời không sinh tử môn náo loạn hai chốn hồng trần, bất cứ dị tượng nào giờ đều là bình thường, Sở Văn Ninh thậm chí cảm thấy có lẽ trận mưa to này vĩnh viễn cũng sẽ không ngừng, sẽ cứ như thế mà trút nước xuống, cuối cùng bao phủ cả hai mảnh thời không song song.

Sư Muội đối với chuyện này không thêm để ý, hắn đứng dậy rót hai tách trà, một tách đưa tới tầm tay Sở Văn Ninh, nói: “Nếu người không để ý tới ta, vậy có vài lời ta phải đích thân nói với người thôi. Ta không thích giải thích, nhưng với sư tôn, ta cũng không muốn có quá nhiều hiểu lầm.”

Trà hãy còn nóng ấm, hắn thổi trôi trôi lá trà xanh, rũ hàng mi thông thả ung dung mà uống một ngụm.

“Nên nói như thế nào đây, ta từ nhỏ đến lớn, làm rất nhiều chuyện ác, chưa nói được vài câu thật lòng, nhưng ta thật sự không muốn lạm sát kẻ vô tội.”

Tay Sở Văn Ninh bất giác nắm chặt, trên mu bàn tay tái nhợt đã nổi đầy gân xanh.

“Sư tôn đã nhìn thấy con đường tuần đạo rồi phải không, vốn dĩ ta chỉ định đem hết lũ cầm thú cũng không bằng trên đời này lột đường. Dù sao cái loại người ấy chết cũng không có gì đáng tiếc. Nhưng sau đó ta lại phát hiện nó sao lại dài đằng đằng đến vậy, dài đến nỗi phải bắt hết thi thể ở hai kiếp hồng trần mới có thể lấp đầy được.” Sư Muội nói, “Lòng ta cũng không dễ chịu gì.”

“.....”

“Ta không thích tư vị trên tay dính máu, cho nên ta gần như không có đích thân giết qua người nào. Ta không lừa người.”

“Người là không có gạt ta.” Sở Văn Ninh bỗng nhiên nói chuyện, “Ta tin người không có đích thân giết qua người nào.”

Sư Muội hơi hơi giương mi lên, tựa hồ có chút kinh ngạc.

Sở Văn Ninh quay đầu sang, ánh mắt lạnh như băng: “Người người thiện, người mềm lòng, người không muốn lạm sát kẻ vô tội, người không thích trên tay dính máu. Cho nên những việc này người cũng không đích thân đi làm, người tạo ra một Đạp Tiên Quân, từ đó kẻ điên cuồng tàn sát Nho Phong Môn là hãn, bạo quân máu tươi khó tẩy là hãn —— hãn thay người làm tất cả những chuyện người cần phải làm, những chuyện hãn không muốn làm cũng đã làm hết lần này đến lần khác. Người cao minh.”

“Sư tôn nói những lời này là không công bằng.” Sư Muội thở dài nói, “Ta cũng không nghĩ tới muốn tàn sát Nho Phong Môn. Đó là bản thân hãn có thù riêng.”

“Không có Bát khổ trường hận hãn sao đến nỗi phạm phải tội nghiệt ngập trời như vậy.”

“Không có tám khổ trường hận, hãn nhất định sẽ không phạm phải tội nghiệt ngập trời như vậy sao?”

Sở Văn Ninh nhìn chăm chú vào đôi mắt Sư Muội: “Hãn sẽ không.”

Sư Muội chỉ cười khẽ, xua xua tay, ý là không muốn lại dây dưa nhiều thêm, hãn nói: “Bỏ đi. Không có gì phải tranh cãi. Tóm lại ta đã từng nói với Từ Sương Lâm, hy vọng thế đạo này người tài ba được sống, kẻ tầm thường làm nô, thiện ác có báo, những lời ấy đều là lời nói thật, ta không nói dối.” Hãn dừng một chút, tiếp tục nói, “Nhưng đối với Điệp Cốt tộc mà nói, cho người khác lương thiện chính là đánh mất tính mạng của chính mình. Con đường trở về cố hương của chúng ta nhất định phải dùng máu tươi để trải thành, ta không có lựa chọn nào khác.”

Sở Văn Ninh nhắm hai mắt lại.

Sư Muội nói, lại đổ thêm đầy trà vào cái tách đã rỗng của mình, thở dài: “Sư tôn có lẽ sẽ không hiểu, vì sao ta vì Điệp Cốt tộc quay về Ma giới mà có thể hi sinh gần như tất cả tính mạng của mọi người ở cả hai mảnh thời không. Kỳ thật a, chuyện này không khó hiểu.....”.

Hãn nhìn hơi nước lượn lờ bốc lên.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ nghe được giọng nói Sư Muội trầm trầm như lúc ban đầu.

“Sư tôn có gặp qua đàn trâu rừng bị dã thú vây chưa?”

“Giết đồ cả mắt rồi, xông xáo liều lĩnh, hận không thể đem thứ cản trở trước mặt mình, người cũng thế, thú cũng thế, tất cả đều dùng hai sừng nhọn đâm thủng. Đây là bản năng cầu sinh.”

Sở Văn Ninh hiểu ý của hắn, cả tộc Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch giống như cảnh đàn thú bị buộc đến đường cùng. Vờn quanh bốn phía là từng gương từng gương mặt tham lam khát máu, muốn lột da bỏ xương bọn họ.

“Đối với Mỹ Nhân Tịch mà nói, cuối cùng chỉ có hai con đường. Hoặc là hoàn toàn diệt tộc, hoặc là trở về Ma giới. Đây là một sự lựa chọn sống còn.” Sư Muội nói tới đây, ánh mắt có chút ảm đạm, “Nếu Tu Chân giới không coi Mỹ Nhân Tịch như hàng hóa mua bán, tùy ý lăng nhục, nếu chúng ta còn có thể sống sót ở nhân gian, thì có ai lại làm ra việc đáng sợ như vậy đâu.”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, suy nghĩ cuồn cuộn, ánh mắt dần dần từ ảm đạm trở nên hỗn loạn, từ hỗn loạn trở nên lạnh băng, cuối cùng lại trở nên điên cuồng.

Tựa như cho đến ngày hôm nay hắn mới trải qua nhân sinh.

“Đàn trâu vô tâm bị tàn sát. Dao mổ giáng xuống, đồng bạn chung quanh lần lượt lần lượt mà mất đi tính mạng..... Sư tôn, người bảo chúng ta làm sao mà khoan thứ thế đạo này.”

Giọng nói Sư Muội có chút run rẩy: “Tu Chân giới sẽ không tạo một bộ sách sử cho Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, bởi vì những người này chỉ xem chúng ta như súc vật hoặc là lô đỉnh song tu. Nhưng trong tộc chúng ta vẫn luôn khắc sâu trong lòng —— ngay ở năm đầu tiên khi chiến tranh người ma kết thúc, hầu như Mỹ Nhân Tịch sở hữu dòng máu thuần chủng đều bị giết sạch. Mấy ngàn năm sau, cho dù chúng ta dùng mọi cách cẩn thận không bị bại lộ thân phận, nhưng vẫn không trốn thoát đám tu sĩ có lòng tham.”

“Bốn ngàn năm trước, hai ngàn năm trăm năm trước, chín trăm năm trước, bảy trăm năm trước, bốn trận thanh tước. Huyết mạch Mỹ Nhân Tịch trà trộn trong đám phàm nhân bị lòng bắt ra, ăn thịt uống máu, giam lỏng luân phiên cưỡng gian..... Bọn họ hận không thể đuổi cùng giết tận cả tộc của ta.”

Ngón tay Sư Muội cầm chặt tách trà, cổ tay ẩn ẩn gân xanh.

“Kỳ thực nếu thật sự chết hết thì cũng thôi đi, coi như xong hết mọi chuyện. Nhưng đám tu sĩ đó sao lại bỏ qua cách tu hành hay đến thế?”

Sở Văn Ninh: “.....”

“Sư tôn đọc nhiều sách vở, hẳn là biết vì tránh cho Mỹ Nhân Tịch bị tiêu diệt hoàn toàn, chương môn đời trước nữa của Cô Nguyệt Dạ đã làm cái gì.” Sư Muội ngược mắt, cặp mắt đào hoa lúc này lại nhuộm màu đỏ tươi.

Chuyện này Sở Văn Ninh xác thật biết, trong bất cứ cuốn thư tịch giới thiệu nào của Cô Nguyệt Dạ cũng có nói, cũng xem chuyện ấy như công trạng hiển hách ——

Được tông Cô Nguyệt Dạ lòng bắt khắp nơi hai mươi nữ nhân Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch trẻ tuổi, ngày đêm giao hợp với tu sĩ thể lực tinh tráng mạnh mẽ, khiến họ hoài thai con nối dõi. Sau khi mang thai, chương môn dùng linh dược giục sinh, bốn tháng là có thể sinh hạ trẻ nhỏ. Nữ nhân vừa mới sinh nở xong lại lần nữa bị cưỡng hiếp, tiếp tục bị bắt mang thai, bị bắt dục sinh.....Cứ thế lặp lại, khiến cho tộc Mỹ Nhân Tịch có thể kéo dài.

Nhưng loại kéo dài này giống như lợn, dê đờ bị làm thịt.

Không, không phải giống như. Bọn họ chính xác là lợn, dê đờ bị làm thịt.

Trẻ con được sinh ra, bé trai thì lập tức bị phân tách làm thành đan dược, hoặc là trực tiếp bán cho nhà giàu Nho Phong Môn. Bé gái thì bị nuôi nhốt lại, sau khi dậy thì được dùng để giao phối, trở thành vật gây giống làm ấm giường mới.

“Giao phối.”

Đến nay Sở Văn Ninh vẫn còn nhớ rõ sự khiếp sợ và ghê tởm khi lần đầu tiên mình nhìn thấy hai từ này xuất hiện trong quyển 《Cô Nguyệt Dạ tiên đan thần dược bị cấp phương 》 .

Sư Muội cười cười, nụ cười kia lần đầu tiên trông có vẻ có chút xanh trắng và thâm trầm: “Bọn họ lấy cách luyện sâu độc để luyện Mỹ Nhân Tịch. Thế mà lại giành được sự tán dương ca ngợi của Tu Chân giới.”

“Người sống..... Đều là người sống. Chỉ bởi vì đã từng pha lẫn một chút máu của Ma tộc thượng cổ, có thể mang lại nhiều lợi ích cho giới tu hành, bọn họ liền xem người sống phán làm súc vật.” Vì che giấu đau thương của

mình, Sư Muội lại giơ tay uống tách trà, nhưng đầu ngón tay lại đang run lên nhè nhẹ.

“Thuốc giục trưởng phôi thai có ảnh hưởng cực lớn lên cơ thể người mẹ, những Mỹ Nhân Tịch bị nuôi nhốt đó không có một ai sống quá ba mươi tuổi. Có điều sống ít đối với các nàng mà nói ngược lại là chuyện tốt, có thể sớm một chút trừ bỏ “giao phối” chính là “ác mộng “sinh đẻ”.

Khi hần nói hai từ “giao phối” và “sinh đẻ”, trên mặt có nét cừu hận đau đớn như bị tát một bạt tay. Sư Muội dừng lời, trong nháy mắt tựa như hần sắp kìm nén không được mà chửi ầm lên, nhưng cuối cùng hần giật giật mép môi, nhả ra hai từ chứa đầy châm biếm.

“Rất tốt.”

Sở Văn Ninh mở to mắt, ánh mắt rớt cuộc dừng trên người Sư Muội.

Từ trước đến nay người này luôn là nam nhân đứng đắn hoặc là quý quyết khó lường, giờ phút này tựa như một kẻ báo thù tầm thường không hơn không kém, trên mặt khắc sâu cừu hận rõ nét.

Sư Muội yên lặng trong chốc lát, dường như là nghĩ tới cái gì, rớt cuộc chịu đựng không được. Hần ném rơi tách trà, vùi mặt vào trong lòng bàn tay xoa xoa, cuối cùng hần hít một hơi thật sâu, khi ngẩng đầu lên, vành mắt đã phiếm hồng.

Trong trí nhớ Sở Văn Ninh, cảm xúc của Sư Muội chưa bao giờ chân thật và rõ ràng như thế.

“Sư tôn có còn nhớ, vì sao Cô Nguyệt Dạ lại ngừng chăn nuôi tộc Mỹ Nhân Tịch không?”

“..... ” Sở Văn Ninh không hình dung được tâm tình của mình giờ phút này là gì, y khàn khàn nói, “Xảy ra án mạng.”

Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch suy cho cùng không phải nghiệt súc, cổ trùng cũng sẽ phản phệ, huống chi người sống.

Ở thời sư phụ của Khương Hi kia, trong đám Mỹ Nhân Tịch bị nuôi dưỡng có một thiếu nữ không cam lòng khuất phục lại giới về tâm kế, nàng không giống những tỷ tỷ trước đó, không tìm cái chết, cũng không chết lặng trống rỗng.

Nàng lấy sắc đẹp và lời nói ngọt ngào câu dẫn một vị đệ tử cấp cao của Thiên Âm Các năm đó đến Cô Nguyệt Dạ xem hàng, tên đệ tử kia trùng hợp cũng là thứ háo sắc, đêm đó đã nhin không được mà leo lên giường của tuyệt sắc giai nhân này. Ngày hôm sau, nàng khẩn cầu tình lang chuộc mình ra khỏi Cô Nguyệt Dạ, đồng phát thề nguyện cả đời để hăn không chế, giúp hăn tu hành.

Tên đệ tử Thiên Âm Các kia nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc tâm trí, liền đồng ý với nàng. Kết quả cô nương được chuộc ra có mấy ngày đã chạy trốn khỏi hăn, rồi không biết từ nơi nào tìm ra mối lửa, trong đêm tối trở lại đảo Lâm Linh, một mối lửa phóng hoả thiên viện Cô Nguyệt Dạ.

Đêm đó, một nhóm Mỹ Nhân Tịch đã từng bị giam chung dưới sự giúp đỡ của nàng đã ào ào bỏ chạy tứ tán, hơn trăm tên đệ tử Cô Nguyệt Dạ bị lửa thiêu chết cháy.....

Đám môn phái còn lại đến xem nào nhiệt cũng không ngại đau eo, ngoài miệng thì nói lời trấn an, trong lòng lại cười nhạo Cô Nguyệt Dạ đến một nữ nhân cũng trông không xong. Được tông vì thế mà danh tiếng mặt mũi đều giảm mạnh, chưởng môn tức giận, dứt khoát từ đây kết thúc nuôi dưỡng đối với Mỹ Nhân Tịch ——

“Nếu muốn cười, về sau cũng đừng tới xin thuốc. Dù sao nhiều người đào tẩu như vậy, chư quân nếu có năng lực, không ngại tự mình săn bắt đi.”

Cho nên đến khi Khương Hi nhậm chức chưởng môn, Mỹ Nhân Tịch trong tay Cô Nguyệt Dạ cũng chỉ dư lại một Tống Thu Đồng, vốn dĩ nói là lưu lại hầu hạ tôn chủ. Nhưng Khương Hi người này không gần nữ sắc, hăn đặc biệt phiền chán nữ nhân, càng coi Mỹ Nhân Tịch là tai hoạ, tuy rằng trong môn phái có rất nhiều trưởng lão trong lòng còn nhiều bất mãn, hăn vẫn khẳng khái làm theo ý mình, quyết định đem nữ nhân này đi bán đấu giá. Nhìn Sở Văn Ninh có thể nhớ ra những chuyện cũ đã được ghi chép lại này, Sư Muội rốt cuộc cười cười, hăn nói: “Còn thêm một câu.”

“..... Người nói.”

“Ngày đó ở Hiên Viên các, đúng, chính là cái lần Tống cô nương bị bắt bán đấu giá. Ta cũng đi.”

Sở Văn Ninh hơi hơi ngẩn ra.

Sư Muội nói: “Ta đi, ta ở ngay gian phòng đầu tiên. Ra giá ba nghìn năm trăm vạn.”

Nghe Sư Muội vừa nói như vậy, Sở Văn Ninh xác thật mơ hồ có chút ấn tượng. Lúc ấy Mặc Nhiên và y ở bên nhau, y thấy Tổng Thu Đồng đáng thương, vốn định cứu nàng một mạng, nhưng trên lầu có một bao sương che màn lụa, khách nhân bên trong ra tay một lần chính là ba nghìn năm trăm vạn, khi đó y còn muốn hỏi Mặc Nhiên để lấy thêm tiền ra giá cạnh tranh với người này.....

“Là người?”

“Ừ, là ta.” Về mặt Sư Muội dần dần bình tĩnh trở lại, hắc cười cười, “Rất lâu trước kia ta đã lập lời thề, phải bảo hộ mỗi một Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch mà ta có thể giúp đỡ được. Tổng Thu Đồng là tộc nhân của ta, ta nắm được tin, liền muốn đi chuộc nàng..... Đương nhiên, trong kiếp này cũng muốn lấy Bất Quy ra đi câu thử sát khí trong cơ thể của Mặc Nhiên. Kết quả ai ngờ người lưu lại trong thân thể hắc một nửa địa hồn, bảo hộ hắc đến lợi hại, thậm chí còn vì vậy mà khiến cho bản thân người cộng hưởng..... Bỏ đi. Những chuyện này đều đã qua, có gì đáng nói đâu.”

“Dù sao sư tôn cũng biết, cuối cùng là Diệp Vong Tích mua được nàng.”

“Nếu nàng là tộc nhân của người, kinh biến Nho Phong Môn lần đó, vì sao người.....”

“Vì sao ta khoanh tay đứng nhìn, để nàng chết?” Sư Muội cười, “Không còn cách nào khác, ta cần phải che giấu huyết thống của mình, kỳ thật lúc ấy những mệnh lệnh đối Hoàng sơn đều là ta hạ, nàng chỉ là người nguy trang mà thôi. Đối lại ở tình huống khác, có lẽ ta còn có thể cứu nàng một mạng. Nhưng ở trước mặt Từ Sương Lâm..... Sư tôn cũng biết linh lực ta bạc nhược, Từ Sương Lâm là nguồn gốc sức mạnh của ta ngay lúc đó. Hắc đối đãi với ta như bạn thân, nhưng mà, ta đã lấy thân phận Sư Minh Tịnh Tử Sinh Đình cùng hắc kết giao.”

“.....”

“Nếu hắc biết ta là Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, còn nguyện ý cùng ta hợp mưu sao?” Sư Muội bình tĩnh nói, “Ta đã sớm nói qua, trong mắt hắc hết

các tu sĩ, chúng ta chính là heo chó dê bò, Từ Sương Lâm cũng sẽ không ngoại lệ. Nhìn thái độ của hần đối với Tống cô nương là biết.”

Nỗi lòng Sở Văn Ninh nặng nề, thật lâu sau cũng không biết nên nói gì.

Sư Muội ngược lại lại có lòng cùng y nhiều lời, tiếp tục nói: “Chúng ta quay lại chỗ vừa kể đi, nói tiếp về Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch chạy ra khỏi Cô Nguyệt Dạ kia.”

“.....” Sở Văn Ninh rũ hàng mi, yên lặng, một lát sau, y nhìn về phía gương mặt dung nhan tuyệt đại của Sư Muội. Kỳ thật ngay từ đầu câu chuyện và thấy thần thái của Sư Muội, y đã nhìn ra chút manh mối, y tựa như thờ dài một chút mà nói, “Đó là mẫu thân người đi. Cô nương kia.”

Sư Muội đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó sống lưng chậm rãi thả lỏng, ngũ quan cũng mơ hồ nhu hòa lên.

Cuối cùng hần cười khổ một chút: “Người luôn luôn có thể đoán đúng. Không sai, nàng chính là mẫu thân ta.”

[Husky] Chương 298: [Tử Sinh Đỉnh] Người tính không bằng trời

Edit: Chu

Beta:

Nước mưa văng trên mái ngói, trong vắng vẻ, Sư Muội uống một ngụm trà, tựa hồ đã hạ quyết tâm gì đó, nói: “Để ta cho người xem thứ này.”

Hắn lấy từ túi Càn Khôn ra một mặt gương đồng loang lỗ rỉ sét, trên viền kính khắc rồng bay phượng múa, khắc nhật nguyệt càn khôn*.

(*Nhật nguyệt càn khôn: chỉ mặt trời, mặt trăng, trời đất.)

“Tấm gương này tên là Tạc Nhật Giám, là di vật của phụ thân ta. Phụ thân ta họ Mộc... Sư tôn nói vậy cũng đoán được phần nào rồi. Ta và Mộc Yên Ly là tỷ đệ cùng cha khác mẹ.”

Hắn nói xong, căn ngón tay lấy máu quét lên mặt gương, gương bắt đầu nổi khói mờ, đợi khói tan hết, trên mặt gương xuất hiện ảo ảnh mờ lung. Nhưng ảo ảnh đó dần ngưng tụ thành hình, sinh ra cảnh tượng và gương mặt——

Là đài ngắm cảnh Thiên Âm Các, khung cảnh một ngày hè nắng chói chang, dưới đài ngắm cảnh hoa sen nở rộ đầy hồ, chuồn chuồn ớt lượn thấp.

Có vị phu nhân mặc hoa phục đứng bên bờ, ngón út đeo chu khẩu nhọn hoắt, đang cho cá ăn, trong hồ bởi vậy là gợn sóng liên hồi. Nữ nhân này tuy xinh đẹp ưu nhã, lại cực kỳ thanh lãnh, lúc quay đầu nói chuyện với tùy hầu, có thể thấy nàng có một đôi mắt phượng dài, tròn mắt trong veo, có chút cậy đẹp mà kiêu.

Sở Văn Ninh khẽ nhú mày, nhìn nàng, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Sư Muội.

“Bà ấy không phải mẹ ta.” Sư Muội như thấy Sở Văn Ninh có nghi ngờ, cười cười, “Bà ấy là Lâm thị mẹ ruột của Mộc tử tử.”

Sau đó không lâu, một người mặc váy lụa thêu hoa, nữ tử búi tóc kiêu nha hoàn Thiên Âm Các từ bên gương đồng đi vào bức họa, dáng vẻ nàng có lẽ tầm mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt kiêu nhu, ôn lương hiền thực. Sư Muội khẽ vuốt mặt gương, nói: “Đây mới là mẹ ta. ... Bà là hậu nhân của Tổng Tinh Di Hoá Bích tôn sư, Cô Nguyệt Dạ nuôi bà như súc vật, không cho bà tên. Bà trốn khỏi đó thì tự muốn đặt tên cho mình, nhưng Tổng là họ lớn của Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, bà không dám lấy, nên dùng hoá tự của Hoá Bích tôn sư, dùng hài âm, tự xưng mình là Hoa Quy từ đó.”

“Ý tứ của về quê là, mẫu thân ta đã biết tộc Diệp Cốt còn có thể trở về Ma giới, vẫn luôn hy vọng có thể đưa tất cả các tộc nhân về nhà.”

Gương đồng loang lổ không che được dung nhan khuynh thành của Hoa Quy, bà đang kính cẩn lại ôn nhu nghe Lâm thị nói, Sở Văn Ninh chú ý tới trong hình Lâm thị vẫn luôn lạnh như băng, các thị nữ khác đều kính sợ, chỉ có mình Hoa Quy cười nói xinh đẹp, dâng hết chân thành tha thiết cho nữ chủ nhân.

Sở Văn Ninh nói: “Bà ấy làm thế nào vào được Thiên Âm Các?”

“Lúc trước đệ tử cao giai của Thiên Âm Các kia giúp bà. Kỳ thật trên sách ghi lại những thứ kia đều không phải chân tướng. Mẹ ta sau khi lần trốn ra khỏi Cô Nguyệt Dạ, cũng không rời khỏi bên cạnh hắn. Bọn họ khi ấy đều vô tâm, mẹ ta khẩn cầu hắn nghĩ nghĩ cách thả mình và tộc mình đi. Đệ tử kia nàng nói gì nghe nấy, nên trộm nghĩ cách tới trong đám cháy Thiên Âm Các, giúp bà một tay.”

Ấn đường Sở Văn Ninh có vết nhăn mờ, thăm nghĩ hoá ra là vậy.

Trên sử sách ghi lại không phải lúc nào cũng đúng, có vài chân tướng sẽ bị ăn mòn chậm rãi trong dòng lũ thời gian, chờ tới khi người già nhất niên đại ấy đi rồi, phương hoa không còn, rốt cuộc sẽ không còn ai biết dáng vẻ chuyện xưa nữa.

Sư Muội tạm dừng giây lát, tiếp tục nói: “Qua hai năm, chuyện đám cháy Cô Nguyệt Dạ dần phai mờ ở Tu Chân giới. Mà đúng lúc đó Lâm phu nhân của Thiên Âm Các hạ sinh con gái, mà tính tình Lâm thị cổ quái, không

giỏi chăm con, nên cần tìm mấy cô nương tay chân nhanh nhẹn tới giúp. Tên đệ tử kia nhân cơ hội này đưa mẫu thân ta vào trong các. Từ đó mẫu thân ta thành thị nữ của Lâm thị.”

Nghe tới đó, Sở Văn Ninh lại nhìn về phía gương đồng, không biết cảnh tượng trên mặt kính đã thay đổi từ khi nào, Lâm thị ở cạnh bồn hoa gần cửa sổ đọc sách, Hoa Quy ở bên cạnh nàng, bế đứa nhỏ mà tận tâm dỗ dành.

Cảnh này chợt thấy thật ôn nhu, nữ chủ nhân ung dung, từ nữ trung thành, đứa trẻ ngây thơ.

Nhưng nhìn rõ, lại cảm nhận được sóng ngầm mãnh liệt.

“... Sau đó bà ấy thay thế được vị trí của Lâm phu nhân.”

“... Ừ.” Sư Muội nói, “Ở Thiên Âm Các lâu rồi, mẹ ta nhận ra môn phái này có địa vị siêu nhiên ở Tu Chân giới. Khi đó bà ấy còn hơi ngây thơ, nghĩ ra một chủ ý tốt hơn về Ma giới.”

“Cái gì.”

“Trở thành phu nhân Thiên Âm Các.” Sư Muội nói, “Hậu tự thân mình, một lời đáng ngàn vàng, bà ấy nghĩ chỉ cần các chủ có thể mở miệng tôn quý, về sau Tu Chân giới sẽ càng ít kẻ tàn hại—— ít nhất sẽ không có kẻ trắng trợn tàn bạo giết hại Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch.”

Hình ảnh thay đổi, trên mặt gương đồng xanh âm u phản chiếu, vẫn là đài ngắm cảnh ban đầu kia, nhưng không biết đã là mùa đông năm nào.

Hoa sen dưới đài đều khô héo, thừa thốt khó sống. Không có chuồn chuồn, trong hồ cũng không thấy cá chép đỏ bơi lội. Những sinh linh thanh thoát đó và vị mỹ nhân thanh lãnh Lâm thị đều không thấy. Thay vào đó chính là tuyết bay mấy ngày liền, tịch mai ám hương, cùng bóng dáng một nữ nhân khoác áo choàng lông cáo trắng dày.

Một lát sau, có một nam nhân tới gần, nàng nghe thấy tiếng ngoài đầu lại nhìn, gương mặt kia xinh đẹp phong hoa tuyết đại che sau lớp lông cáo mềm mại. Nàng cười với hắn, tuyết mới ảm đạm.

Lúc này Hoa Quy, không biết đã dùng thủ đoạn gì mà khiến chủ nhân khi đó từ vợ, Lâm thị sau khi bị từ vợ không lâu đã chết. Trong cái chết bất đắc kỳ tử đó còn có đệ tử cao giai khi đó giúp nàng.

Nàng rớt cuộc được như ước nguyện, thành phu nhân hậu tự thân mình Thiên Âm Các.

Bầu trời không trung xám xịt, Hoa Quy đến trước mặt trượng phu, đầu tiên làm lễ với hân, tiện đà cười ngâm ngâm vươn tay, xoa đầu bé gái nhỏ bên cạnh hân.

“... Là Mộc Yên Ly?”

Sư Muội cười nói: “Đúng vậy.”

“...”

“Sư tôn có phải không rõ lắm, vì sao Mộc tử tử thân là con gái Lâm thị, lại một lòng hướng về mẫu thân ta, ngược lại bỏ rơi không quan tâm mẹ ruột mình không?”

Sở Văn Ninh không đáp gì, tiếp tục xem chuyện trong gương đồng.

Mộc Yên Ly khi đó nhiều nhất mới có bốn năm tuổi, không chút phản kháng được Hoa Quy bế vào lòng, thậm chí còn ôm cổ Hoa Quy cười hì hì, tựa hồ được mẹ kế dỗ rất thoải mái.

Sư Muội nói: “Tính cách Lâm thị u ám, trầm mặc ít lời, cũng không có tình cảm mẹ con gì. Sau khi sinh Mộc tử tử, bệnh tình của bà ấy ngày càng nghiêm trọng, thậm chí còn đả thương người khác, bà ấy dùng kéo đâm vào mu bàn tay Mộc tử tử, lúc chọc bốn năm lỗ rồi, mẹ ta đã về. Là bà ấy cứu Mộc tử tử khóc suốt mười.”

“Một mẹ ruột sẽ đâm chết mình, và một ma ma yêu thương mình từ nhỏ, chăm sóc mình. Mộc tử tử chọn người sau.”

Hình ảnh vừa chuyển, ngoài cửa sổ đóng lớp băng mỏng, dán vụn thoi hồng phúc. Hân là vừa qua Tết Âm Lịch, Hoa Quy ngồi bên bàn nhỏ viết thư.

Bên cạnh nàng có hai đứa nhỏ một nam một nữ, đứa bé gái cao ngạo thanh lãnh, đứa bé trai mặt mày ôn nhu, đúng là Hoa Bích Nam và Mộc Yên Ly khi nhỏ.

“Được rồi.” Hoa Quy cười tủm tỉm lấy giấy Tuyên Thành tới thổi nhẹ, mỉm cười nói, “Nhìn xem mẫu thân các con chép lại đơn phổ được tông, không có sai chứ?”

Mộc Yên Ly khi đó nói còn chưa sôi, giọng ngòn ngòn: “Mẫu thân viết đương nhiên đẹp rồi.”

Sư Muội còn nhỏ tuổi hơn, đến nói ngọng cũng không có, chỉ ngồi yên cắn ngón tay, nhìn hai nàng vui cười náo nhiệt.

“Cha ta cả ngày say mê tu luyện pháp thuật, ngày thường quản thúc hai tỷ đệ lỏng lẻo, ta và Mộc tỷ tỷ vỡ lòng đều là từ lời nói và việc làm của bà ấy làm chuẩn mực.” Nhìn tình hình trong gương, Sư Muội nhớ lại nói, “Bà ấy dạy bọn ta biết chữ nghĩa, dạy bọn ta chút thuật pháp nhỏ cơ bản nhất.”

“Bà ấy biết thuật pháp?”

“Chỉ biết một chút.” Sư Muội hơi ngừng lại, “Kỹ năng hù dọa dân chúng bình thường, còn tu sĩ yếu nhất có lẽ cũng chẳng đánh lại.”

“...”

“Có điều bà ấy nguyện ý bồi bọn ta, làm bạn cùng bọn ta ngày đêm.” Một tiếng thở dài, ánh mắt Sư Muội có hơi đăm đăm, “Mặc kệ bà giỏi tâm kế, hay đối xử với người khác thế nào. Nhưng bà ấy đối xử với ta và Mộc tỷ tỷ, là dâng hết tim gan.”

Hình trên gương hiện lên rất nhanh, tựa hồ thời gian như thoi đưa như nước, từ khe hở ngón tay chảy ra. Trong vội vàng hiện rất nhiều chuyện, Mộc Yên Ly và Sư Muội dần lớn lên.

Mà trong quá trình này, tỷ đệ bọn họ cơ hồ đều có Hoa Quy bảo hộ.

Đêm giông tố giàn giụa, nàng đỡ Mộc Yên Ly chìm vào giấc ngủ.

Giữa mùa hạ sau giờ Ngọ, nàng bón Sư Muội uống canh đậu đỏ.

Phạm đủ loại này, từng giọt từng giọt.

“Sau đó, ta tới tuổi học thuật pháp vỡ lòng, phụ thân ta tự mình dạy ta thuật pháp Thiên Âm Các, nhưng thiên tư ta ngu dốt, thật sự không học được. Hẳn thực thất vọng, ta khi đó cũng cảm thấy mình là phế vật tài trí tầm thường—— dù sao Mộc tỷ tỷ mới tám tuổi đã thuận lợi lên Trúc Cơ. Mà ta chăm chỉ tập luyện, ngay cả chút cảm khí cũng không có.”

Trong hình tiểu Sư Muội ngồi bên hồ nước phát ngọc, bên đầu gối nho nhỏ đặt một thanh kiếm.

Hoa Quy kéo váy dài quét đất, cau mày, từ bên cầu gỗ quanh co khúc khuỷu đi tới. Ánh mắt nàng tìm kiếm một vòng, tìm thấy đứa nhỏ lẻ loi xuất thần rồi, biểu tình nôn nóng cuối cùng cũng thả lỏng lại.

Nàng tới bên cạnh hắn, cúi người nói gì đó với hắn, sau đó bế Sư Muội vào lòng, đến cuối hoa viên.

“Vì từng ở Cô Nguyệt Dạ một thời gian dài, nàng gặp rất nhiều kẻ linh lực yếu ớt, có thể nhờ tập luyện được tông ở Tu Chân giới có được một vị trí nhỏ.” Sư Muội nói, “Nàng cũng không vì Cô Nguyệt Dạ từng ngược đãi Mỹ Nhân Tịch mà một gậy đánh đổ. Nàng thuyết phục phụ thân, từ đó ta bắt đầu tu hành đường được tông.”

Trước đó Sư Muội kể rất nhiều chuyện nam nữ lục đục, Sở Văn Ninh đại khái biết Hoa Quy là người có thủ đoạn, nhưng cụ thể lợi hại thế nào, y không hiểu lắm, không nói được.

Mà lúc y nghe tới đó, y bỗng cảm nhận được rõ ràng sự sắc bén của nữ nhân này——

Cô Nguyệt Dạ tựa như ác mộng địa ngục đối với nàng, cắn nuốt nửa đời của nàng. Đối lại là người bình thường, cho dù không hận tận xương tuỷ, cũng mang khúc mắc với được tông trong lòng, không đồng ý. Nhưng nàng lại rất rõ được tông là gì, mình yêu cầu gì, lại làm thế nào.

Nàng có một đôi mắt cực kỳ bình tĩnh, cho dù thù sâu như biển, cũng tuyệt không hành động theo cảm tình.

“Bà vẫn luôn mưu hoa đầu vào đấy. Đi một bước, có khi đã tính cả trăm bước tiếp theo. Nên ngoại trừ chăm sóc ta và Mộc tỷ tỷ, và còn dư sức tìm tộc nhân rải rác khắp nơi, sau đó giấu trời qua biển, cung cấp che giấu cho họ.”

Nhưng đương nhiên, địa vị Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch sau đó vẫn không thay đổi được. Hơn nữa Sở Văn Ninh còn nhớ rõ vị Hoa phu nhân này đã qua đời rất sớm. Trong chuyện này đương nhiên có nỗi khổ cất giấu.

Liên hệ với đủ loại tin đồn về tộc Điệp Cốt và hậu duệ Thần tộc, Sở Văn Ninh mờ hồ có suy đoán trong lòng. Y hỏi: “... Sau đó thân phận Hoa phu nhân... Bại lộ?”

Sư Muội không lập tức trả lời, trông mắt hắn loé lên ánh sáng ngời, chợt thấy cực kỳ bén nhọn, như cừu hận thấu xương. Nhưng nhìn kỹ, lại như sóng biển bi ai.

“Vốn không lộ.” Hắc nói, “Phụ thân đầu óc kém cỏi, căn bản không nhận ra mẫu thân khác thường... Nhưng hắc nói thế nào cũng là hậu nhân Thần tộc, cho dù dòng máu Thần tộc trong người hắc cực kỳ nhỏ bé, vẫn có chút cảnh giác thiên phú.”

Hắc rũ mắt nhìn mặt gương, hình ảnh đã chuyển tới tẩm cư Thiên Âm Các, một nam nhân ốm yếu nằm triền miên trên giường bệnh.

“Năm ấy ta chín tuổi, tên nam nhân này sinh bệnh nặng, bệnh lạ, mời đại phu tốt nhất tới khám cũng không tìm ra nguyên nhân.”

Sư Muội nói, cười lạnh một tiếng: “Kỳ thật sau khi biết nội tình, lý do rất rõ ràng. Hắc là hậu duệ thần tộc, mẹ ta là hậu duệ ma tộc. Sau trận chiến thần ma, Ma Tôn hạ lời nguyền—— Từ nay về sau thiên thu vạn đại, không thể có thần ma kết hợp, người vi phạm phải chết.”

“Phụ thân ta gặp bệnh lạ đúng là vì lời nguyền thượng cổ này mà ra, nhưng hắc cũng không cảm kích. Mà thần giới thì sao, có lẽ vì thương hại, có lẽ vì muốn Ma Tôn khốn đốn. Tóm lại, có một đêm, có thần quân báo mộng cho phụ thân ta, nói ngọn nguồn từ đầu tới cuối. Hơn nữa còn nói... Nếu muốn sống, phải một đao cắt đứt với ma nữ.”

Sở Văn Ninh nhìn bộ mặt dữ tợn của Sư Muội, chờ hắc nói tiếp.

Y biết chuyện đương nhiên không phải một đao cắt đứt đơn giản như vậy.

Sư Muội nói: “Sau khi tỉnh mộng, phụ thân bạo nộ. Trước nay Thiên Âm Các muốn gió có gió muốn mưa có mưa, hắc ở địa vị cao cả tại Tu Chân giới, mỗi người đều tôn trọng hắc như thần minh. Nhưng nữ nhân này... Thứ heo chó như bãi thối nát mặc người xâu xé, song tu lô đỉnh, thế mà dám tính kế với hắc, lợi dụng hắc, lừa hắc.”

“...”

“Bà thậm chí còn thiếu chút nữa hại chết hắc. Thật ác độc dữ dội. Nên...”

Hít sâu một hơi, cho dù đã áp xuống tốt, giọng Sư Muội vẫn lộ một tia khản đi sắp mất tiếng.

Hắc nắm chặt chung trà, cho dù trà đã nguội, hắc chưa uống hết. Dưới một ý niệm, dùng sức quá mạnh, ly sức “Rắc” một tiếng, vỡ tan.

Nước trà văng khắp nơi...

Mặt gương cũng bị nước trà toé tới, hình ảnh bị nước trà màu hổ phách làm mơ hồ không rõ. Mơ hồ có thể thấy nam nhân nằm trên giường bệnh triệu Hoa Quy tới.

Hắn để chân trần xuống giường, ra vẻ không có gì hàn huyên vài câu với nàng, cười ngâm ngâm đi tới cửa, đưa lưng về Hoa Quy, lạch cạch một tiếng đóng cửa lại, chốt khoá.

—— nam nhân quay đầu, về thê tử mình. Trong vệt nước vắn vẹo trên gương, hiện lên bộ mặt dữ tợn.

Sư Muội bỗng hơi run lên, đột nhiên quay ngược mặt gương lại, không nhìn mặt gương nữa.

Gân xanh trên mu bàn tay hắn nảy lên, như bộ rễ thô của cây to, mỗi một mạch máu đều kích động lại mang sợ hãi cùng hận ý.

Qua hồi lâu, hắn chôn mặt vào trong tay. Giọng có vẻ cực kỳ mệt mỏi.

“Hắn...”

Mở miệng nói một chữ lại dừng.

“Tên súc sinh này...” Tựa hồ có hận ý như hồng thủy ngập trời muốn phát tiết tựa như có thiên ngôn vạn ngữ muốn thoá mạ, nhưng vạn mã ngàn quân giết tới cổ họng, người tranh ta đoạt cũng không biết nên nói câu nào ra trước, vì thế cứng họng.

Sư Muội bình ổn lại, tựa hồ hắn đã xem lại mặt gương đồng này rất nhiều lần, nhưng qua lâu như vậy, cách nhiều năm như vậy, vẫn hận.

Hắn chậm rãi ngừng run rẩy. Cuối cùng, những hận ý đó thành một câu nhìn như bình bình đạm đạm.

“Một ngày kia, vị cha thần minh của ta, ăn tươi nuốt sống mẫu thân ta.”

[Husky] Chương 299: [Tử Sinh Đình] Cả đời khó ngừng lại

Edit: Chu

Beta: Shira

“!!”

Thấy sắc mặt Sở Văn Ninh nháy mắt trắng tới tận cùng, Sư Muội làm như bị ai lại tựa như điên cuồng mà cười thành tiếng, hần lạp lại: “Đúng vậy, phụ thân ta ăn tươi nuốt sống ta còn sống sờ sờ. Sống... Khi đó ta ở gần, nghe thấy tiếng kêu ta chạy tới, ta vội vã chạy thẳng tới đập lên cửa bảo mẫu thân ta mẹ làm sao vậy mẹ làm sao vậy... Không ai đáp lại ta. Bà ấy vẫn luôn ở nơi chỉ cách một cánh cửa kêu thảm thiết.”

Môi mỏng khẽ mở, Sư Muội nói: “Cửa mở.”

Tĩnh mạch.

Tựa như tĩnh mạch năm đó khi cửa lớn mở ra.

Phụ thân miệng đầy máu. Thịt cánh tay mẫu thân mơ hồ.

Như linh hồn trẻ nhỏ bị chém làm đôi.

Chín tuổi.

Phụ thân đã điên cuồng, máu thịt Đệ Cốt Mỹ Nhân Tịch có thể giúp người ta tăng tu vi, gã nhân lúc bà ấy sắp bệnh chết, đây là bà ấy nên trả lại cho gã!

Ngay cả nghiệt chủng trước mặt này! Nghiệt chủng sẽ khiến gã bị báo ứng! Nghiệt chủng!

Gã với đôi tay dính nhớp về phía đứa trẻ cả người phát lạnh không nói nổi một câu, ánh mắt điên cuồng lại vụn vụn.

Sư Muội khi đó căn bản không phản ứng lại, hần ngơ ngác đứng nhìn hết thấy trước mắt, bị thương và sợ hãi đều không có, hần như bị rút cạn trong

nháy mắt, thân xác trống rỗng đứng yên.

Tay nam nhân với tới càng gần, một giọt máu ấm áp rơi xuống, ngay trên má hăn, như nước mắt.

Hăn ngẩn người, mờ mịt nhìn lệ quý xa lạ này.

“Cha...?”

“Chạy đi!” Phía sau gã Hoa Quy thét chói tai tê tâm liệt phế xuyên vân phá tiêu, “A Nam, chạy đi!!!”

Một cánh tay bị lưỡi dao rạch nát, gân cốt nơi chân bị đánh gãy, nữ nhân như giò bọ điên cuồng giãy giụa trên đất, xấu xí đến cực điểm, lại cố hết sức bò về phía chồng mình, muốn túm chặt cẳng chân nam nhân.

“Chạy đi!!! Chạy mau!!! Đừng quay đầu lại! Đừng trở về! A——!!!!!!!”

Đáp lại bà là nam nhân đạp lên mặt bà ấy dùng hết sức lực nghiền xuống đất.

Hoa Quy nghiêng đầu đi, khoé mắt có một giọt nước mắt ánh kim chảy xuống.

Bà dùng hết toàn lực nói: “Chạy...”

Rắc một tiếng.

Yết hầu đứt gãy...

Bà ấy nói, chạy.

Vì thế từ sau ngày đó, nhất thời là từng ngày từng ngày mỗi ngày mỗi đêm, hăn đều như nổi điên chạy khỏi Thiên Âm Các, chạy như điên thoát khỏi núi rừng mệnh mang, hăn bôn tẩu, hăn chịu không nổi hăn muốn hồng mất. Hăn hồng mất.

Cho dù chạy trốn tới đâu, cho dù qua bao nhiêu năm, hăn đều có thể nghe thấy tiếng kêu bén nhọn đáng sợ của mẫu thân: “Chạy mau! Chạy!!”

Hăn chạy từ sâu trong hẻm ruộng tới cánh đồng bát ngát, xuyên qua sóng lúa kim sắc, như mũi tên từ sâu trong bóng đêm xé rách vọt tới sớm mai, trời đất ôn nhu ửng đỏ.

Như máu.

Máu từ trong cơ thể bà chảy ra, máu từ khoé mắt hăn chảy xuống.

“A... A a a!!!!”

Hắn vô thức gào khóc thành tiếng vô nghĩa, giày đã rơi từ lâu, chân rách nát, nứt, đá sỏi kẹt vào, máu thành mủ.

Nước mắt màu vàng kim rồi cuộc không ngừng rơi xuống lỗ chân trên mặt hắn, hắn như thú bị nhốt kêu thảm chạy khỏi rừng khô, lao qua cây bụi bụi gai, chân bị cắt rách.

Hắn không dám dừng lại, hắn không dám nhìn xem con đường nào thoải mái, hắn chỉ kiệt lực vội vàng chạy, hắn không dám dừng lại, sẽ chết. Dừng lại sẽ chết.

Hắn không dừng lại.

Chớp mắt qua mười năm, chưa từng có một ngày nào dám dừng lại.

Sẽ chết, tộc Điệp Cốt không về nhà sẽ chết.

“Khi đó ta được Tiết tôn chủ nhặt được... Ta cực kỳ sợ, khi đó chủ Thiên Âm Các tìm tin tức của ta khắp thiên hạ, ta không dám nói thật, cũng không dám khóc. Ông ấy hỏi ta từ đâu tới, cha mẹ ở đâu, ta đành lừa ông ấy...”

Sư Muội nhẹ giọng nói, “Sau đó, ông ấy đưa ta về Tử Sinh Đỉnh... Lại qua mấy năm, có một tộc nhân Điệp Cốt được mẫu thân cứu năm đó nghĩ ra cách tìm tới ta, bà ta vẫn luôn làm đệ tử Thiên Âm Các, vì để tránh nghi ngờ, trước khi vào các bà ta đã tự tay hủy hoại gương mặt mình... Bà ta tránh được đôi mắt của phụ thân ta, chuyển giao di vật của mẫu thân cho ta.”

“Mẹ ta nhiều năm qua vợ vết ma vẫn ghi chép lại, danh phổ của Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, nụ hoa Bát Khố Trường Hận, còn có cách mở ra đại môn Ma giới mà bà ấy đã nghiên cứu, một sọt đầy ắp.”

Sở Văn Ninh nhắm mắt ngừng lại: “... Cho nên, người muốn theo con đường bà ấy từng đi. Làm việc bà ấy phải làm từ trước.”

“Đúng, ta tiếp tục tu đạo được tông, vì tránh để tôn chủ hoài nghi, những năm ta rời núi lang bạt đều dùng danh nghĩa Hoa Bích Nam.”

“Danh vọng Hoa Bích Nam càng ngày càng cao, cao tới mức ngay cả Khương Hi cũng để ý tới ta, y đưa tay ra với ta—— ta liền làm chuyện giống mẫu thân năm đó. Cho dù môn phái này đã từng coi Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch là súc vật, cho dù nó đã từng câu nệ mẫu thân ta lâu như vậy, nhưng vì để có một vị trí nhỏ ở Tu Chân giới nhanh chóng, lấy được thứ

cần thiết để về quê, ta đồng ý với y. Từ đó ta có hai thân phận, đệ tử Tử Sinh Đình, và được sư Cô Nguyệt Dạ.” Sư Muội dừng một chút, “Sau đó các chủ Thiên Âm Các chết, Mộc tử tử kế vị gã. Tử ấy vẫn luôn tìm hung thủ giết hại dưỡng mẫu của mình... Ngay từ đầu ta không dám tin tưởng bất cứ kẻ nào, nhưng thử dò la vài lần, ta rốt cuộc quyết định đến Thiên Âm Các gặp tử ấy, kể lại ngọn nguồn câu cho tử ấy.”

Nói tới đây, Sư Muội hơi hơi mỉm cười, cho dù ánh mắt là thê lãnh: “Như sư tôn chứng kiến... Ta đánh cược không nhầm, tử ấy đứng về phía ta.”

“...”

“Tuy tử ấy không phải Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, lại coi mẫu thân ta là mẹ, coi một tộc Mỹ Nhân Tịch là mẫu tộc của mình. Mấy năm nay, tử ấy vẫn luôn giúp đỡ ta.”

Giúp đỡ Hoa Bích Nam. Giúp đỡ Sư Muội.

Giúp đỡ đệ đệ cùng cha khác mẹ của nàng.

Sư Muội nói xong, hẩn thu dọn mảnh vỡ chén sứ, sau đó thả vào túi Càn Khôn.

Mưa bên ngoài như mấy vạn oan hồn Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch uống mạng mấy năm qua, tí tách nện vào cửa sổ, ai oán, không cam lòng. Ngoài đó tựa hồ cũng có Hoa Quy, có mẫu thân Sư Muội. Bà thê lương mà gào, chạy đi... Chạy mau, đừng ngừng lại, đừng quay đầu...

“Không có lối thoát.” Sư Muội cuối cùng mệt mỏi chôn mặt vào tay, giọng hơi khàn, “Sư tôn, chúng ta không có lối thoát. Là nhân tộc diệt chúng ta, cũng chỉ còn lựa chọn này... Ta cũng không thể lựa chọn kết cục.”

Tựa hồ là tận thế, tựa như lưỡi đao, tia chớp xé trời.

Tiếng mưa rơi xôn xao vội vã, tiếng chân thiên quân vạn mã rầm rập, lá cây ướt nước sáng loáng, trong ánh sáng chói mắt rạng rỡ vùng Trung Đông đảo Tây Thục.

Đột nhiên đại môn mở ra, gió mạnh cuống theo mưa hắt vào.

Hai người trong điện quay đầu về ánh sét trắng sáng, Mộc Yên Ly đứng trước cửa, nàng không che dù, cả người đều bị xối ướt, ánh mắt có vẻ rất loạn.

“A Nam, chỉ thiếu ba mươi quân cờ Trân Lung cuối cùng, chúng ta đã tới gần cửa vào Ma Giới.”

Nàng còn chưa nói xong, Sư Muội bỗng bật dậy, ngón tay không ngừng được hơi phát run: “Đạp Tiên Quân đâu? Ba mươi quân cờ đối với hắc mà nói chỉ là chuyện trong nháy mắt, mau để hắc biết rồi còn...” Hắc nói tới đây, bỗng ngừng lại.

Mộc Yên Ly vào phòng, lúc này mới có thể thấy rõ trên mặt nàng ngoại trừ vui mừng còn có rất nhiều hoảng sợ: “Đạp Tiên Quân không biết bị làm sao nữa, bỗng nhiên ngất đi. Hơn nữa nhịp tim hắc cũng...”

“Cũng?”

“Cũng cực kỳ không ổn, linh hạch đang hỏng dần, như sẽ không tỉnh lại...”

Sư Muội xoay người kinh ngạc: “Không có khả năng! Đó là linh hạch của chính hắc, ta điều phối hơn ngàn thứ, sao bỗng nhiên lại hỏng, sao lại...”

Dừng lại.

Hắc bỗng đột nhiên nhanh trí, tựa hồ một trạm kiểm soát mở ra, uỳnh một tiếng lôi đình cao hơn cửu tiêu, trần thế sụp đổ vang lớn, hắc chậm rãi quay đầu lại, dùng khuôn mặt tái nhợt như thấy quỷ, chuyển về phía Sở Văn Ninh chân tay bị trói hoàn toàn.

“Chẳng lẽ...” Môi run rẩy, đóng mở, “Chẳng lẽ... Là người làm?”

Bên ngoài mưa rền gió dữ tiếng vang làm phòng càng yên tĩnh, tĩnh đến có phần kỳ quặc, như vực sâu đen kịt. Bóng giá cắm nền như cờ trắng chiêu hồn, trong cơn mưa u oán quỷ quyết lay động.

Trong không gian tĩnh mịch này, Sở Văn Ninh nhắm mắt, sau đó lại mở.

“... Đúng.” Y nói, “Là ta.”

Uỳnh một tiếng, lôi đình tựa hồ muốn nổ tung trời xanh thành bột mịn, đất rung núi chuyển. Mưa to tựa hồ như thác nước điên cuồng tuôn rơi.

Trong lòng Sư Muội chấn động, lao đảo một bước.

“Người... Người vẫn còn có thể...”

“Nếu người kể chuyện của người với ta.” Tiếng Sở Văn Ninh rất thấp, “Ta đây cũng nói chuyện của ta với người.”

Sư Muội: “...”

“Kiếp trước, ta bị phế linh hạch, chỉ còn sức mạnh của Cửu Ca, cũng không biết thân thể của mình. Nên ra mới có thể vô lực chống lại Đạp Tiên Quân.” Kim quang trên cổ tay sáng chói, chỉ nghe được tiếng leng keng giòn vang, xiềng xích đứt đoạn, linh phù cháy rụi!

Sở Văn Ninh ngồi từ giường dậy, nâng đôi mắt phượng lên.

“Nhưng đời này, hắc giam lỏng ta mấy ngày nay, cũng đủ để ta đưa sâu pháp chú vào lòng hắc.” Lúc nói những lời này, trên khuôn mặt Sở Văn Ninh không có bất luận biểu tình gì.

Bi thương, thống khổ, thương hại, hối hận, chẳng có gì, bình tĩnh như đã chết.

“Pháp chú ăn mòn càng ngày càng sâu, cuối cùng làm linh lực hắc hỗn loạn, tim ngừng đập. Thanh thần binh lợi khí này của người, vẫn bị huỷ trong tay ta.”

“...”

“... Xin lỗi, Hoa Bích Nam. Ta không thể để các người về nhà.”

Sư Muội tựa hồ không thể ngờ tới một bước biến chuyển này, sắc mặt hắc còn trắng hơn ngọc thạch, còn lạnh hơn huyền băng, hắc không tin nổi mà nhìn Sở Văn Ninh chăm chăm, môi hơi phát run.

“Kết thúc.” Sở Văn Ninh nói, trong tay ánh sáng thay nhau hiện lên.

“... Người điên rồi!!!” Sư Muội nhìn ánh sáng kia, bỗng nhiên điên cuồng, trong mắt toé ra dã tính như thú, “Người muốn giết hắc?! Người thể mà muốn giết hắc... Người nhẫn tâm—— người thể mà lại nhẫn tâm!!”

Không ai có thể nhìn thấy cảm xúc chảy xuôi trong đáy mắt đen nhánh của hắc là thể nào. Sở Văn Ninh nói: “Ta nhẫn tâm.”

“...”

Kim quang càng thịnh, sắc mặt Sở Văn Ninh cũng càng ngày càng khó coi—— tuy y chỉ là một đoạn gỗ Viêm Đế, nhưng có rất nhiều pháp chú thần mộc trời ban, y đều có ấn tượng mơ hồ. Bao gồm cả “Thiên Văn Vạn Nhân Quan”, trong đầu cũng đã có sẵn dáng vẻ mơ hồ.

Y từng cho rằng đây là ngẫu nhiên, về sau lại hiểu không phải vậy.

Bản thân là thần mộc, y từng được Thần Nông để lại rất nhiều ấn ký phù chú, chỉ cần y cố gắng nhớ lại, là có thể nhớ ra nhiều bí thuật thượng cổ, ví

dụ như giờ phút này, lần đầu y sử dụng Liệt Thi Quyết.

Liệt Thi Quyết, có liên quan tới trận chiến thần ma ở Hồng Hoang. Tương truyền sau trận chiến ấy, trên đại lục Nhân tộc tử thương thảm trọng, người sống giãy dụa trong biển xác, rất nhanh nhiễm dịch bệnh, lây bệnh hiểm nghèo... Mà lúc ấy, Phục Hy một lòng muốn đuổi tận giết tuyệt ma khẩu, Nữ Oa bị trọng thương rơi vào trầm miên của thủy thần, có thể cứu thế chỉ còn lại Thần Nông.

Vì thế, Thần Nông trồng một cây thần mộc Viêm Đế che trời ở cực đông của biển, thần mộc kia cao xuyên chín tầng trời, thân cực to lớn, có vạn loại cành, kết trăm triệu hoa quả.

“Thần mộc, Vạn Nhân Quan.”

Giọng vang lớn, bộ rễ Viêm Đế thần mộc lan tràn từ đáy biển Đông Hải, nháy mắt lan rộng khắp toàn bộ Tu Chân giới! Những phần rễ đó thô tù hoặc thon dài, hoặc cứng cáp hoặc mềm mại đột ngột phá đất lên, bùn đất rơi rào rạt.

“Nghiền thi, thu quan!”

Rễ cây bao bọc lấy từng thi thể hư thối trên đất, vỡ vụn thành tro... Trong trời đất không thấy xác thối, xác hư thành đất màu mỡ, trên đất màu mỡ nở hoa tươi. Viêm Đế thần mộc hoàn thành chuyện đầu tiên khi nó xuống nhân gian, sau đó hàng tỉ bộ rễ quay gọn về Đông Hải.

Đây là đoạn ghi chép sử sách xưa nhất về Viêm Đế thần mộc.

Ánh sáng trên tay Sở Văn Ninh toả sáng quắc.

Đây là pháp thuật của Thần Nông. Y sẽ làm được, bởi vì y là một đoạn của Viêm Đế thần mộc. Giờ y thúc giục pháp quyết, người kia... Rất nhanh sẽ phi hôi yên diệt, chẳng còn gì dư lại.

Có điều cũng chỉ là một khối thi thể mà thôi.

Sở Văn Ninh đau đớn tới cực điểm mà nghĩ, có gì... Luyện tiếc.

“Người... Sở Văn Ninh, người...”

Sư Muội nhìn y chăm chăm, trong mắt kinh giận cùng điên cuồng dần dần hiện lên. Hai đời, mọi tính toán đều ở đây, hẳn rồi cuộc hết cách để thông dong.

“Người dừng lại cho ta!!”

Nghe thấy câu này, Sở Văn Ninh nâng mắt lên, an tĩnh nhìn hẩn, tựa như ngày mưa nhiều năm trước, y nhìn thấy đứa trẻ dưới mái hiên học đường Tử Sinh Đình.

Khi đó y sao cũng không ngờ tới, thân phận Sư Muội lại là Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch thoát ra sinh thiên.

Ấn tượng ban đầu của y đối với Sư Muội, chính là từ lời nói của người khác. Y nghe nói có một đứa trẻ mới tới, là đứa trẻ lúc học vẫn luôn rất dụng tâm, nhưng bất đắc dĩ trời sinh linh hạch quá yếu, thuật pháp nào cũng không thi triển tốt. Hơn nữa bởi vì tư chất quá kém, không có trưởng lão nào muốn nhận nó làm đồ đệ, ngay cả Toàn Cơ sau khi kiểm tra linh căn của nó xong cũng uyển chuyển mà cự tuyệt nó.

Năm đó, nước mưa theo mái ngói đen chảy xuống, đứa trẻ liên hoa có chút bất đắc dĩ ngửa đầu nhìn, trong ngực ôm một chồng sách.

Sở Văn Ninh hơi giật mình: “... Là người?”

Y nhận ra đứa trẻ không hợp với mọi người, vì thế che ô, đi tới phía nó.

“A, Ngọc Hành trưởng lão.” Tiểu gia hoá cả kinh, cuống quýt cúi đầu hành lễ, chồng sách cao tới cằm nó lung lay sắp đổ, “Vấn an trưởng lão.”

“... Đã trở vậy rồi, còn ở học đường?”

“Hết, hết cách rồi ạ, muốn xem nhiều thứ, còn chưa kịp xem xong.”

Sở Văn Ninh rũ mắt, ánh mắt dừng trên “Bách thảo dược tông Cô Nguyệt Dạ tập”.

Đứa nhỏ vì vậy có hơi xấu hổ, má trắng ửng hồng: “Tư chất ta ngu dốt, chỉ có thể xem chút nội dung về dược tông... Ta cảm thấy Cô Nguyệt Dạ tốt hơn...”

Sở Văn Ninh hơi khó hiểu, ấn đường nhíu lại thành một đường: “Độc sách thôi mà, khẩn trương cái gì.”

Đứa nhỏ cúi đầu càng thấp: “Là đệ tử nói sai.”

Thân mình mảnh khảnh liễu mạng cúi thấp, không ngờ tới đáng vẻ làm người thấy thật đáng thương, Sở Văn Ninh không khỏi nhớ tới cuộc đối thoại giữa các trưởng lão——

“Sư Muội kia ngoan ngoãn thì đúng là ngoan ngoãn, nhưng không có thiên phú, đáng tiếc.”

“Kỳ thật nó không hợp để tu chân, ày, tôn chủ không biết nghĩ gì, tội gì nhận kẻ không có tuệ căn tu hành chứ. Nếu thương hại nó, để nó tới Mạnh Bà Đường rửa bát nấu cơm cũng được mà.”

“Có điều hình như nó có chút hứng thú với duợc tông, Tham Lang, ông không suy xét nhận thử à?”

Tham Lang trường lão lười biếng: “Tính tình quá yếu đuối, không thích, không nhận.”

Một cây dù vươn tới, giọt mưa như trân châu rơi lên mặt giấy dầu.

Ngón tay trắng như ngọc sắc bén cầm cán dù, đốt xương rõ ràng. Sở Văn Ninh nhàn nhạt nói với đứa nhỏ kia: “Đi thôi, muộn lắm rồi. Ta đưa người.”

Đóa hoa đại nở rộ trên mái lay động, Sư Muội sửng sốt, đầu tiên khom người hành lễ, sau đó đi vào dù giấy ẩm áp.

Trong gió nghiêng mưa phùn, bọn họ đi xa.

Đáy mắt Sư Muội huyết hồng, cả người hằn căng lên như dây cung giường cứng, hằn phần nộ quát: “Sở Văn Ninh! Vì sao ngươi phải cản ta?! Chuyện cũng đã tới nước này rồi, ngươi cản trở còn ích lợi gì!”

“Nên giết cũng giết rồi, dù sao cũng chỉ là ba mươi mạng người mà thôi! Chỉ cần ba mươi mạng người, như vậy tộc Điệp Cốt có thể sống sót, hơn một ngàn năm! Rốt cuộc có thể quay về Ma Vực, ngươi vì sao? Ngươi dựa vào đâu chứ?”

Phong lôi kinh động, hằn như vuốt rồng bị mục rỗng. Trên gương mặt kia không còn chút ôn nhu kia xưa ở đâu nữa.

“Ngươi huỷ hoại Đạp Tiên Quân, những tu sĩ đã chết cũng chẳng còn cách nào sống lại, ngươi huỷ diệt hắc, trần thế này cũng chẳng còn thuốc nào cứu nổi, ngươi... Ngươi...”

Sở Văn Ninh nói: “Thiên phạt còn chưa tới, kết cục Thời Không Sinh Tử Môn, trần thế này quả thực không thể cứu nổi, nhưng vẫn còn một chuyện khác có thể bảo toàn.”

“Ta chỉ cần thêm ba mươi mạng người mà thôi!”

“... Một mạng cũng không thể mất nữa.” Sở Văn Ninh nhắm mắt, ánh sáng trong tay nháy mắt sáng vô cùng, “Thiên Vấn, Vạn Nhân Quan——!”

Như khi Thần Nông trói xác, theo giọng quát chói tai của y, nơi xa truyền tới tiếng đất nứt trầm đục.

Lòng bàn tay bỗng dừng nắm lại!

Ở xa xa sau núi, Đạp Tiên Quân hôn mê bị dây liễu gắt gao trói chặt.

Môi Sư Muội trắng bệch, đồng tử co lại thật nhỏ: “... Vì sao người... Ngoan tuyệt tới tận nước này...”

“...”

“Không cho chúng ta đường sống cuối cùng. muốn giết chết chính đồ đệ của người... Ta chỉ là... Ta chỉ là cần thêm ba mươi mạng mà thôi...”

Một hồng trần khắp nơi toàn xác chết, một cái khác non sông phong vũ phiêu diêu. Sau khi Ma Vực mở rộng càng không biết sẽ có dị biến như thế nào, từ xưa Ma tộc thiện chiến thị huyết, sau đó Câu Trần làm phản, Phục Hy ác chiến, mới đuổi bọn chúng khỏi nhân gian.

Sở Văn Ninh rất rõ, đây không phải chỉ là ba mươi mạng người...

Cho dù là ba mươi mạng người, thì ai đáng chết? Ai nên lót đường cho tộc Điệp Cốt, ai đáng hy sinh.

Kim quang trong tay càng chói, chiếu vào trong mắt Sư Muội, Sư Muội tựa hồ bị ánh sáng này moi tim móc phổi, hăn cuồn nộ muốn tiến lên, nhưng trước mặt Sở Văn Ninh có một đạo kết giới chặn lại.

Hăn không qua được.

Không còn Đạp Tiên Quân nữa, Sư Muội tựa hồ mất đi đồ tể mang lưỡi dao sắc bén, chỉ còn lại chút thịt... Hăn cùng Mộc Yên Ly tuyệt đối không thể là đối thủ của Sở Văn Ninh.

Trong tuyệt vọng, hốc mắt Sư Muội tựa hồ muốn nhỏ máu. Hăn nên làm gì bây giờ? Hăn nên là sao bây giờ? Hăn——

Bỗng nhiên, hăn nhớ tới một chuyện. Cảnh này như gặp được mãnh thú đồ tể, lão đảo thò vào túi, rút ra thanh vũ khí sắc bén cuối cùng. Hăn ném thanh vũ khí sắc bén này về phía kẻ quyết định huỷ diệt kế hoạch cả đời của hăn.

“Hay lắm, được lắm. Sư tôn, là người tàn nhẫn. Người... Xuống tay đi.”

“...”

“Người xuống tay đi.”

Sở Văn Ninh không biết vì sao hắn đột nhiên thay đổi thái độ, lại thấy hắn đột nhiên đỡ trán ngửa đầu, ha ha ha cười thành tiếng, tiện đà đột nhiên cúi đầu nhìn chăm chăm mặt Sở Văn Ninh không rời, câu chữ cắn tới dập nát: “Người cứ việc động thủ, sư tôn. Người cứ việc băm thây hắn thành vạn đoạn. Cùng lắm thì cả hai chúng ta, chẳng ai chiếm được chỗ tốt, ai cũng thua khó coi!”

Mộc Yên Ly nhìn dáng vẻ hắn điên cuồng, không khỏi mắt mang nỗi khổ riêng, nhẹ giọng nói: “A Nam...”

Sư Muội lúc này đã không nghe bất luận lời nào của nàng, hắn ôm sự điên cuồng cuối cùng của đấu thú gần chết, gần như nhe răng trợn mắt mà hung ác nói:

“Người giết hắn đi—— Giết hắn.”

“...”

Nọc độc phun ra, đôi mắt đen của Sư Muội xuyên qua khe hở ngón tay, nhìn chăm chăm vào Sở Văn Ninh. Gắn từng chữ một.

“Cùng với ngay trong thân thể hắn, một sợi thức hồn lưu luyện si mê người cuối cùng!”

[Husky] Chương 300: [Tử Sinh Đình] Lòng quân như lòng ta

Edit: Chu

Beta:

Ánh sét chiếu vào trong cửa điện, chiếu lên gương mặt Sư Muội khi sáng khi tối.

Trong ánh sáng chói mắt, chỉ có đôi mắt kia là đen thẳm.

Tựa như thiên hoả Chúc Dung cũng không thể chiếu sáng nó.

Biểu tình Sở Văn Ninh khế biến, nhưng y không mở miệng hỏi. Hiện tại Sư Muội nói gì cũng khó tìm ra tâm tư, nhưng cho dù vậy, ánh sáng chói lọi trong tay y cũng không tự chủ được mà tối lại.

Ánh sáng tối đi, đã bị Sư Muội tóm được.

Hắn như túm được ngọn cỏ trong lỗ xoáy, nói với Sở Văn Ninh: “Sư tôn, người sẽ không thật sự cho rằng, Mặc Nhiên đã chết hoàn toàn rồi chứ?”

“Người thật sự cho rằng...” Sư Muội hơi thở gấp, “Đạp Tiên Quân chỉ là một cái xác một khung xương đã chết ư?”

Dừng một chút, tiếp tục nói: “... Sư tôn, chi bằng người ngẫm lại cho cẩn thận. Trên đời này có thi thể nào có thể tự suy nghĩ như vậy, cố chấp tự hành động như vậy... Ai làm nổi? Lấy gì mà làm? Trần Lung Kỳ Cục cũng không làm được tới mức này đâu.”

“...”

“Người biết không.” Sư Muội nhìn chăm chăm vào mắt Sở Văn Ninh, chậm rãi phun ra bí mật chôn giấu, “Trong cơ thể Đạp Tiên Quân, vẫn còn một sợi thức hồn chưa tan.”

“!!”

Trước câu nói này, đáy mắt Sở Văn Ninh luôn trống rỗng, như tầu thi. Nhưng sau câu nói này, Sư Muội thấy rõ ràng trong ánh mắt kia hiện lên gợn sóng, vì thế hần nhẹ thở hắt ra, vẫn không dám coi thường.

“Sư tôn cũng biết linh hạch ta yếu ớt, không thể tự mình thi triển được pháp thuật lợi hại nào. Nên Trân Lung Kỳ Cục, ta không thể khống chế. Có điều, được tông vẫn có cách của được tông.”

Lúc Sư Muội nói những lời này, trước mắt tựa hồ lướt qua thi thể của Đạp Tiên Quân năm đó sau khi uống thuốc độc tự sát. An tĩnh nằm trong phần mộ trước Thông Thiên Tháp...

Khi đó hần căn bản không biết sai ở đâu, trong đầu trống rỗng. Lưỡi đao sắc bén của hần, thần binh bách chiến của hần, sao lại chết?

Lương tri Mặc Nhiên vốn đã nên bị Bát Khổ Trường Hận Hoa cắn nuốt hầu như không còn gì rồi! Còn gì có thể tra tấn lòng hần, khiến hần tự sát mà chết?

“Kiếp trước Thập đại môn phái vây đánh Tử Sinh Đình, sau khi thấy thi thể Mặc Nhiên, những kẻ đó đều muốn ngũ mã phanh thây hần.” Sư Muội nói, “Nhưng ta ở trong đám người đó, dùng thân phận tông sư khổ sở khuyên nhủ. Cuối cùng có thể giữ lại thi thể kia.”

Mỗi câu hần nói, đều nhìn chăm chăm vào từng thay đổi trên biểu tình Sở Văn Ninh.

“Ta không thể mất sức mạnh của hần. Nên ta tìm mọi cách biến hần thành một hoạt tử nhân một cái xác không hồn. Tuy rằng năng lực của hần sẽ không bằng lúc còn sống, nhưng ít ra vẫn có thể chấp vá dùng tạm được... Nhưng người cũng biết, có lẽ trước khi chết hần còn nhớ người nào đó, nên một tia chấp niệm sâu trong lòng hần quá mạnh mẽ, ta tẩy sao cũng không tẩy sạch được linh hồn hần.”

Sư Muội chậm rãi nói: “Cho dù ta có dùng cách bức hồn gì, mảnh tàn hồn kia cũng không tan. Tàn hồn kia...” Câu chữ của hần rõ ràng, “Chống đỡ thần trí của hần, hồn phách hướng tới Thông Thiên Tháp.”

“—— hồn phách mang chấp niệm với người.”

Bước chân dừng lại, Sư Muội đứng giữa đại điện.

Lúc này hắn đã có thể thấy rõ gương mặt xanh mét của đối phương, môi mím chặt, còn có kinh mạch trên mu bàn tay nảy lên.

Hắn thấy Sở Văn Ninh đau đớn cùng do dự, ngụm khí kia của hắn mới hoàn toàn thở hắt ra, chậm rãi, một lần nữa thông dong trấn định: “Sợi hồn phách kia không được trọng sinh, vẫn là âm hồn bất tán trong thi thể Đạp Tiên Quân, nên sau khi sống lại hắn cực kỳ cố chấp với người, tới mức Mặc tông sư... Người hắn cũng cảm nhận được, lúc hắn mới trọng sinh không quan tâm tới người như vậy. Sau đó tình ý của hắn với người mới lại sinh ra lần nữa.”

Sư Muội vừa nói ra những chân tướng phủ đầy bụi, vừa nhìn chăm chăm gương mặt dần thay đổi của Sở Văn Ninh.

“Trong thân thể Đạp Tiên Quân có tình yêu cố chấp nhất với người trong kiếp trước.”

Hắn chú ý tới ngón tay Sở Văn Ninh hơi run rẩy, vì thế hắn liếm môi, như hoạt xà tiến lên một bước, giọng mê hoặc lòng người.

“Sư tôn, người xem, giờ ta đơn giản chỉ cần có ba mươi mạng người thôi. Dùng ba mươi người, người có thể đổi lấy mạng Mặc Nhiên. Người có nguyện ý không đây?”

Bên ngoài gió gào thét, tướng quân ma loạn vũ.

Nam nhân trước mắt nhìn như băng lạnh xuất trần, kỳ thật cả hai đời đều đã bị phá nát trên hai chữ tình thâm.

Hắn hết lòng tin y sẽ đáp ứng.

Đợi một lát, Sở Văn Ninh rũ mắt xuống, không ai có thể thấy rõ ràng biểu tình của y thế nào: “Người nói trong thân thể hắn, còn một sợi hồn phách.”

“Ừ.”

“Dâng ra ba mươi người cuối cùng, để hắn trải đường về nhà vì các người. Người định buông tha cho hắn luôn?”

“Là vậy.”

“...” Sở Văn Ninh không lập tức trả lời, mà lẩm bẩm nói, “Nên sau khi ta gặp hắn, những lời hắn nói, đa số đều xuất phát từ chân tình của hắn.”

Có thể uy hiếp người là thuyết phục tốt nhất, cho dù là Bắc Đẩu Tiên Tôn cũng vậy.

Sư Muội cơ hồ nắm chắc thắng lợi, càng thả lỏng, hần nói: “Đúng, đều là chân tình của hần. Tuy hần không phải Mặc Nhiên hoàn chinh lúc ban đầu, nhưng ít ra vẫn có linh hồn, ít ra vẫn có ý thức của mình.”

“Sư tôn, nghe ta một lần đi.” Hần ôn nhu khuyên nhủ, “Đừng động thủ. Người, ta, còn có hần, ba người chúng ta đều tốt hơn nhiều.”

Sở Văn Ninh vẫn không trả lời, y thở dài: “... Sư Minh Tịnh.”

“Hử?”

“Người còn nhớ khi người bái nhập sư tôn, tâm nguyện cuối cùng lúc bái sư viết gì không?”

Nhận câu hỏi không đầu không đuôi thành linh như vậy, Sư Muội có hơi mờ mịt, nhưng hần vẫn nghĩ, trả lời: “Mong được rủ lòng thương, có nhà để về.”

Hần nói xong lại có dự cảm xấu, nói thêm: “Có điều, khi đó ta thật sự muốn coi sư tôn như người nhà, ta không nói tới chuyện Mỹ Nhân Tịch về quê hương...”

Sở Văn Ninh cũng không để ý, lại hỏi: “Vậy người biết năm đó khi Mặc Nhiên bái sư, tâm nguyện của hần là gì không?”

“... Là gì.”

Sở Văn Ninh rốt cuộc nâng mắt lên, y nhìn Sư Muội, ánh mắt dần trở nên thực lạnh nhạt, lạnh nhạt tới thậm chí còn sâu và yên lặng hơn ban đầu nhiều.

“Hần nói, muốn có thần võ như Thiên Vãn. Nếu vậy, có thể cứu được thêm càn nhiều tính mạng hơn.”

Nam nhân này bình bình đạm đạm, nói xong tâm nguyện của ái nhân khi xưa cho người ta. Ngay sau khi Sư Muội còn chưa phản ứng lại, đã thấy kim quang trong đại điện sáng chói, linh lực cường hãn như sóng lớn phá không, làm người khác không có cách nào lại gần nữa bước.

Sư Muội đột nhiên hoàn hồn, lạnh giọng quát:

“Sở Văn Ninh!!!!!!”

Tiếng gào vụn vụn bén nhọn, xé nát ngói xanh.

“Sở Văn Ninh! Người điên rồi?!! Người điên rồi!!!”

Sư Muội tuyệt vọng lại cuồng nộ, hấn trong ánh sáng chói lọi khiến người khác không có cách nào mở mắt nổi tròng mắt ép sát nam tử bạch y ở giữa, Mộc Yên Ly bên cạnh giúp hấn, đỡ hấn, khuyên hấn.

Nhưng vậy thì có ích gì.

“Nghien, thi. Thu, quan!”

“Đừng——! Đừng tay!!! Người đừng tay cho ta!!” Nghe thấy tiếng Sở Văn Ninh truyền ra từ gió mạnh, Sư Muội càng điên cuồng, khóe mắt muốn nứt, hấn hét to gầm lên nghẹn ngào mắng chửi dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Nhưng mà, kim quang hiện lên lại tắt, ánh sáng chói lọi đâm vào mắt khi này lụi tàn, để lại vệt loang lổ. Hết thấy đều kết thúc.

Cuồng phong ngừng lại.

Tĩnh mịch.

Sắc mặt Sở Văn Ninh đang đứng trắng bệch, Sư Minh Tịnh tiêu tụy quý xuống.

Linh lực dần dần tắt hoàn toàn.

Một lát sau, họ nghe thấy nơi núi xa, truyền đến tiếng đất nứt nặng nề——kia, hấn là động tĩnh nơi thi hài Đạp Tiên Quân bị nghiền thành bột mịn.

Sư Muội nhìn Sở Văn Ninh chăm chăm, rất nhiều cảm xúc kịch liệt chém giết chinh chiến trên mặt hoàn toàn biến mất, cừu hận của hấn hay kinh giận đều nứt vỡ, trong khe, lộ ra một tia sợ hãi.

Hấn không biết mình đang sợ gì. Sợ hãi Sở Văn Ninh có thể tự tay giết chết Mặc Nhiên? Sợ đoạn đường tương lai? Sợ hãi... Sợ hãi cái gì.

Như tới tận thế.

Sư Muội rốt cuộc mở miệng lầm bầm: “... Chết rồi? ... Hấn... Chết rồi?”

“Sở Văn Ninh, người giết hấn... Hấn đã từng chặn trước mặt người ở Hồng Liên Thủy Tạ, cầu xin ta động thủ với hấn đi, đừng làm vậy với người... Nhưng người thế mà nhẫn tâm giết hấn... Người thế mà nhẫn tâm...”

Sợ hãi cuối cùng thành điên cuồng cười dài, cho dù hấn không có bất cứ ý muốn cười nà, nhưng hấn ngửa đầu lên cười ha ha, Mộc Yên Ly bật khóc bên cạnh, không ngừng khuyên hấn: “A Nam... Đủ rồi... Đủ rồi...”

Sư Muội chỉ cười dài, cười cười, nước mắt chảy xuống hai hàng, màu vàng kim, rơi trên mặt đất.

“Hắn chết rồi. Đạp Tiên Quân chết rồi... Thực tốt, kết thúc rồi. Sở Văn Ninh, người thua, người tuyệt tình, người chơi trội.”

Sở Văn Ninh đứng yên, không có bất luận biểu tình gì.

Y như một cái xác, y chính là một cái xác.

“Sư tôn, là ta xem thường người.”

Giọng Sư Muội run rẩy.

“Người tàn nhẫn hơn tưởng tượng của ta nhiều lắm.”

Sở Văn Ninh vẫn không nhúc nhích, như mất đi âm áp cuối cùng.

Y từng cho rằng Mặc Nhiên đã rời nhân thế, nhưng một khắc trước y lại biết, hóa ra trên đời vẫn còn một sợi hồn phách một cái xác cùng tồn tại, còn có một Mặc Vi Vũ bị phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng y đã nghiền những mảnh nhỏ này thành tro.

Đúng, y tuyệt tình, y không thể cải.

Thiếu niên kia, thanh niên kia, nam nhân kia, ái nhân sẽ cười sẽ giận, hoặc hoàn chinh hoặc vỡ nát. Ái nhân duy nhất trên đời không sợ y, tôn trọng y, bao dung y, ái nhân dùng huyết nhục của mình để thay y ngăn cản một tai kiếp.

Người thay thế y, bị Bát Khố Trường Hận Hoa cắn nuốt, người thay thế y, trở thành bạo quân tàn bạo chủ nhân hắc ám.

Tên ngọc suốt mười sáu năm không tròn ấy, hết thủy chỉ có trả giá, bảo hộ y.

Rốt cuộc không thể về nữa.

“Lúc trời mưa cũng muốn cứu nhiều giun hơn nha.”

“Sư tôn, Lê Hoa Bạch, mời người uống.”

“Quà bái lễ ta tặng sư tôn rất xấu... Rất xấu rất xấu rất xấu.”

Văn Ninh. Ta nhớ người.

Hắn từng cười ngâm ngọc học viết, chờ nhà cao cửa rộng vạn gian, muốn hàn sĩ thiên hạ đều cười.

“Phải báo ân, không mang thù.”

Nhưng lại là thân sơn biển máu, hắn chìm nổi hai đời.

Không mang thù... Không mang thù...

“Ta không biết suy nghĩ, học giỏi thuật pháp, chờ gặp phải chuyện gì, cứu được nhiều người hơn là ổn rồi...”

Đó là Mặc Nhiên niên thiếu còn thanh tỉnh, nghiêm túc bày tỏ tâm nguyện với Sở Văn Ninh.

Hắn khi đó từng tha thiết mà hy vọng, nếu có càng nhiều người được sống thì tốt rồi.

Hắn trước khi đoạ thành Đạp Tiên Quân, từng nỗ lực chấp nhất như vậy mà sinh nhiệt tình với từng sinh mệnh tốt đẹp, thậm chí nguyện trả giá bằng linh hồn để cảm ơn, bảo hộ từng người đối xử tốt với mình.

“Tuy rằng ta rất ngốc, nhưng ta sẽ cố hết sức học, cố gắng, sư tôn sẽ không trách ta ngốc chứ, ha ha.”

Thiếu niên trong trí nhớ vò đầu cười, cực kỳ mềm mại với Sở Văn Ninh như vậy, khi đó hai má lúm đồng tiền của hắn tựa như chứa đầy Lê Hoa Bạch, say cả đời từ đó.

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại.

Tay, rớt cuộc run lên.

Trong mơ hồ và choáng váng, tựa như có gió lạnh thổi vào mặt, hôn lên lông mi ướt át của y. Y như nghe thấy giọng Đạp Tiên Quân, trầm thấp ôn nhu hiếm có, thanh âm ấy mơn trớn vành tai, than nhẹ bên má y:

Thanh danh, tâm nguyện, máu tươi, cốt nhục, trái tim, linh hồn, thân thể, tro tàn.

Thực xin lỗi, ta chỉ có được như vậy, hiến tế cả rồi.

Ta đã cố hết sức.

Văn Ninh, người phải sống tốt...

Y bỗng dừng mở mắt ngẩng đầu, mắt phượng đã mờ mịt, trong mơ hồ, y như thật sự thấy tàn hồn kia của Đạp Tiên Quân hiện trước mắt, mặt mày ôn nhu anh tuấn, nụ cười vui sướng lại sâu bi.

“Mặc... Nhiên...”

Hồn phách vốn nên trong trẻo như hàn mai tản ra vạn ánh sáng, hắn cúi người ôm chặt lấy y, hôn y, tới khi y vươn tay ra, cuối cùng tan biến như hoa quỳnh trong lòng y.

“Không ổn!!”

Bỗng dưng có người của Thiên Âm Các vọt vào, lửa sém lông mày hốt hoảng hô, “Không ổn!!”

Mộc Yên Ly là người duy nhất còn bình trong phòng này, nàng rưng rưng quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Biết bên Đạp Tiên Quân xảy ra chuyện rồi, đừng——”

“Cái gì?” Đệ tử kia sửng sốt, ngay sau đó không rõ nguyên do mà dậm chân nói, “Không phải Đạp Tiên Quân! Là chân núi cơ! Các môn phái trên dưới Tu Chân giới, cùng nhau đánh lên đây!!”

[Husky] Chương 301: [Tử Sinh Đỉnh] Chuyện cũ lặp lại

Edit: Yuu Yuu

Trong mưa lớn một nhóm nghĩa quân vừa mới tụ họp đứng ở trước núi, đều có mặt tu sĩ các môn phái.

Thời Không Sinh Tử Môn vừa mới mở, mọi thứ đều không biết, phía trước bốn phía nguy cơ đầm rồng hang hổ, bởi vậy trong lần đầu gặp mình quân này lòng người ai cũng không yên, từng người tự có bàn tính riêng của mình, dường như không ai nguyện ý xung phong đi đầu. Bọn họ đều lo lắng Trân Lung Kỳ Tử ngủ đông ở Tử Sinh Đỉnh, lo lắng lại gặp phải vị sư phụ hung bạo từng chống lại Giao Sơn.

Bọn họ nhìn phía xa xa, trong lòng lo sợ_____ tại nơi màn mưa mờ lung trong Vu Sơn Điện, liệu có một ác ma khép hờ mắt ngồi ngay ngắn, chờ quần hùng sợ ném chuột vỡ òa, mỹ mãn căn xé mọi người thành vụn nhỏ hay không?

Có người giơ cao cây đuốc được thắp từ pháp chú, giữa đầu nhìn sơn điện nguy nga kia, thì thào cảm khái, “Thật không muốn đến... Thiên Âm Các nhất định phải làm ra loại chuyện tới như thế này...Ta vẫn thấy giống như đang nằm mơ.”

“Đừng kêu ca nữa.” Chân Minh Tông của Bích Đàm Trang vỗ bả vai người nọ một chút, “Có công phu dong dài này, không bằng nghĩ xem nên tấn công lên núi như thế nào đi, mau mau chấm dứt cơn ác mộng này.”

Có người khác sắc mặt tối tăm nói, “Chỉ sợ không đơn giản như vậy. Mộc Yên Ly là thân thần huyết, Hoa Bích Nam là nhất đại được tông, còn có cái người Đạp Tiên Đế Quân kia... Chính là tên Mặc Nhiên đó, pháp lực cao

thâm, tính tình âm độc, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn, ngàn vạn lần không thể phớt lờ.”

Lời nói của vị tu sĩ này nhận được sự đồng tình của rất nhiều người.

_____ Nếu Tiết Mông của kiếp trước đứng ở chỗ này, vậy thì hẳn nhất định sẽ cảm thấy được nhân sinh nhấp nhô lặp lại, một lần nữa trở về lúc ban đầu.

Trước mắt đủ loại, tương tự như đêm hôm đó mười đại môn phái vây quanh tấn công Tử Sinh Đình, Đạp Tiên Quân tự sát bỏ mình.

Đáng tiếc giờ phút này ở trong đám người này cũng không phải Tiết Mông kiếp trước, mà là thanh niên vừa mới mất đi cha mẹ kia.

Diện mạo cậu tuy anh tuấn, khuôn mặt vẫn rất tiêu tụy, vì để tang, cậu không mặc áo giáp ánh bạc của Tử Sinh Đình. Cậu chỉ mặc một áo lam mộc mạc, tóc đuôi ngựa dùng dải dây trắng buộc gọn gàng.

Tiết Mông mở miệng nói, “Lạc đề thì đừng có nói nữa, còn âm ỉ thêm càng không cứu vãn được thế cục. Cái gì mà tính tình âm độc cẩn thận thì hơn... Nếu mà sợ phiền phức, người ở lại chỗ này. Không cần đi lên.”

Toàn bộ đều dẫm vào vết xe đổ của kiếp trước, y như năm đó, Tiết Mông vừa nói như vậy, vòng người chung quanh đều nổ tung.

Một lần nữa cậu lại thành tấm bia cho mọi người chỉ trích_____

“Lời này của Tiết công tử người đúng thật là quá phẫn, cái gì gọi là sợ phiền phức?” Nữ tu Liễu Diệp của Giang Đông Đường kia dựng lông mày lên cực cao, “Người thì chuyện gì cũng không sợ rồi, vài ngày trước đó cứng đầu không để ý chạy tới Vu Sơn Điện ám sát Đạp Tiên Quân. Kết quả thế nào?”

“...”

“Kết quả còn không phải người bại trận, còn liên lụy Mai sư huynh thu thập tàn cục cho người!”

“Người_____”

Một cánh tay thon dài trắng nõn, khó khăn chặn đường Tiết Mông, chuông bạc trên cổ tay leng keng.

Tiết Mông cả giận nói, “Không cần người xen vào việc của người khác!”

Về mặt Mai Hàm Tuyết ôn hòa nói, “Chuyện của ân nhân, nào có thể nói là chuyện vợ vãn?” Hãn nói xong, quay đầu đối mắt với nữ tu chẳng còn rõ nơi nào đang đỏ mặt cười cười.

“Lại nói, cô nương dễ nhìn như vậy, trong lời cũng không xuôi tai, đương nhiên muốn chỉ điểm, khiến cho cô nương biết sai thì sửa.” Hãn nho nhã lễ độ nói, “Giúp Tiết Mông là giúp đỡ bằng hữu, không phải là thu dọn tàn cục. Trời đất ở đây, lòng ta sáng tỏ, còn mong cô nương chớ oan uổng tại hạ.”

Trên giang hồ ai chẳng biết mị lực của Mai sư huynh, nữ tu kia thoáng chốc đã nói không ra lời, lộ ra gương mặt căng trướng như gan heo.

Thấy nàng có bộ dạng này, đạo nữ của nàng nhất thời cảm thấy được trên đỉnh đầu mình có chút xám ngắt, vì thế đứng ra trào phúng nói, “Có ý tứ, Tiết công tử tự mình dũng mãnh vô địch, chúng ta đều chỉ biết sợ đầu sợ đuôi thôi, nếu không thì ngài lên núi dò xét đường trước đi? Dù sao ngài vô cùng quen thuộc Tử Sinh Đỉnh, nghe nói vị Đạp Tiên Đế Quân phía trên là đường huynh Mặc Vi Vũ kiếp trước của ngài, dù sao cũng sẽ không uy hiếp tính mạng ngài, thế càng ổn thỏa.”

Nhắc tới Đạp Tiên Đế Quân, không ít người đều lộ ra chút vẻ xấu hổ trên mặt.

Lúc trước Mặc tông sư nói chân tướng cho bọn họ, thời điểm kia bọn họ nghĩ người ta có ý đuổi tà ma, miệng đầy lời vợ vãn. Nhưng hiện tại, mọi việc từng thứ trôi lên mặt nước, tất cả đều như Mặc Nhiên đã nói trước kia, vì thế rất nhiều người lương tâm đều có chút bất an.

Đáng tiếc, không phải tất cả mọi người đều có thái độ này, một vị tu sĩ cao tuổi ho nhẹ, mở miệng nói, “Thật ra, ta cảm thấy thân phận vị Đạp Tiên Đế Quân còn cần tra xét tỉ mỉ.”

Tiết Mông lạnh lùng nhìn hãn một cái, “Tra xét cái gì?”

Ông ta nói, “Ý của ta là, Đạp Tiên Quân kia tuy rằng giống Mặc Nhiên như đúc, nhưng không nhất định giống lời Mặc Nhiên từng nói, là kiếp trước của hãn. Chà dầu sao, Trân Lung Kỳ Cục ấy mà, cái gì cũng đều có thể.”

“Đúng vậy, ta vẫn cảm thấy được giết người Cô Nguyệt Dạ là chính bản thân Mặc Nhiên, cái gì kiếp trước với chả kiếp này chứ, đều là lý do, là lấy

cớ!”

Dù cho đã bước tới tình cảnh này, trong đám người vẫn có người kiên định tin tưởng rằng lúc trước Mặc tông sư nói dối, bọn họ không hề oan uổng hấn.

Dù sao đám người bọn họ, có kẻ từng ở Thiên Âm Các khẳng khái thuật chuyện, ức hiếp nhục nhã hấn. Có người trong ba ngày công thẩm từng ném đá và đồ ăn vào hấn, châm biếm hấn. Nếu thừa nhận lời nói của Mặc tông sư chính là lời nói thật, chẳng khác nào thừa nhận chính mình mù mờ còn đi nói xấu người tốt, việc này đối với vài người nào đó mà nói, thật sự rất mất mặt.

Nhận sai có khi so với phạm sai lầm cần càng nhiều dũng khí, mà nhóm người nhu nhược hiển nhiên thiếu khuyết loại dũng khí này. Bọn họ vì kiên trì rằng mình không có sai lầm, liền kiên quyết tuyệt đối không thể để Mặc Nhiên mình oan rửa tội. Dù hấn có chịu nhiều ủy khuất, nhiều vũ nhục, gánh nhiều tội danh hơn nữa, hai đời không được bình an. Tội trạng này, bọn họ vẫn hi vọng hấn gánh thêm nữa.

Đối với những “quân tử” này mà nói, trong sạch của người khác so với thể diện của mình, thì càng không đáng một đồng.

Mai Hàm Tuyết nghe đến đó, cười dài mà khen, “Tôn đạo trưởng, ngài thật đúng là ngạo cốt tranh tranh, không thể bẻ rời.”

Ngạo cốt tranh tranh – 傲骨铮铮 – Chỉ tính cách cao ngạo bất khuất, tương tự ngay thẳng, kiên trinh. (Bốn từ này của Mai sư huynh mắng mà như không mắng, công phu quả thật thâm hậu nên tại hạ không nỡ sửa lại =))))

Lão nhân kia sửng sốt, cân nhắc nửa ngày mới phát giác Mai Hàm Tuyết đang chê cười hấn, không khỏi giận dữ, xông lên nghĩ đến việc muốn đánh nhau, lại bị một vị lão hòa thường ngăn lại.

Huyền Kính đại sư khuyên nhủ, “Được rồi, hai vị thí chủ đừng tranh cãi nữa, trước hết hãy nghe lão nạp nói một lời. Thân phận Đạp Tiên Quân như thế nào chung quy cũng không quan trọng, quan trọng là... đến lúc chúng ta lên núi đối phó, thì nên phân công binh lực như thế nào.”

Hắn quay đầu, ôn tồn hòa khí hỏi Tiết Mông, “Tiết công tử, cậu là người từng giao thủ với Đạp Tiên Quân, theo ý kiến của cậu, vũ lực người này như thế nào?”

Tiết Mông sau một hồi cân nhắc, nắm chặt tay nói, “Tập hợp lực của tất cả chưởng môn có mặt, chưa chắc có thể thắng.”

“A!” Vị Tôn đạo trưởng kia nhướn lông mày trắng, “Hay cho một vị thiên chi kiêu tử, cũng thật thông hiểu khí lực của người khác, diệt uy phong chính mình!”

Huyền Kính đại sư có chút giật mình, “Nói như vậy, thực lực người này so với Sở tông sư còn hơn không ít, khó trách Sở tông sư sẽ bị hãm bắt đi...”

“Bắt đi? Chân tướng dơ bẩn của Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên hiện tại ai còn không biết. Ta thấy căn bản không phải bắt đi, Đạp Tiên Quân cũng không phải kiếp trước gì đó, cả sự kiện này đều do Mặc Nhiên ở phía sau màn thao túng, Sở Văn Ninh và hắn cũng là một đám! Không tin chúng ta lên núi chờ xem!”

Sắc mặt Tiết Mông đột nhiên trắng bệch, nếu là trước kia nhất định cậu đã gầm lên đập nát miệng lão thất phu này, nhưng cách đây không lâu cậu từng biết được chân tướng sự việc đêm hôm đó của Mặc Nhiên và sư tôn, cậu còn cảm thấy ghê tởm tới cực hạn, cuối cùng đứng thẳng bất động ở chỗ cũ, vẻ mặt sụp đổ, một câu cũng không nói nên lời.

Chính lúc chật vật bất kham hết sức này, một bóng dáng cao lớn màu xanh nhạt nhẹ nhàng nhào che trước mặt cậu.

Khương Hi lạnh lùng nói, “Tôn đạo trưởng lớn mật đoán liều như thế, nếu đến khi lên núi rồi, sự tình không giống như lời người nói, vậy cái đầu lưỡi mê hoặc người khác này của ngươi, ta cũng sẽ không giữ lại.”

Cơ mặt đạo sĩ kéo một cái, môi mấp máy tựa như muốn nói gì đó, nhưng lăm bấp nửa ngày, đối mặt với Khương Hi cũng không thể văng câu chửi thề, bèn câm miệng.

Khương Hi nghiêng mặt liếc Tiết Mông, không nói thêm nữa, mà cúi đầu suy nghĩ một phen, nói với người khác, “Việc này không nên chậm trễ, trước tiên chúng ta bố trí đối tượng mà từng người cần nhắm vào lúc lên núi quyết chiến, rồi sau đó lập tức hành động.” Tầm mắt hắn chuyển qua

gương mặt những chưởng môn cùng trưởng lão khác, xem như là xác nhận, “Trừ Trần Lung Kỳ Tử không tính, đã biết Tử Sinh Đình có những người nào chưa?”

Chung quanh liền lần lượt có người đáp, “Khăng định sẽ chạm mặt Mộc Yên Ly.”

Khương Hi hỏi, “Có người từng giao đấu với cô ta chưa?”

Một nữ tu giơ tay, “Lúc loạn lạc ta từng đánh với ả mấy chiêu.”

Khương Hi lại hỏi, “Thân pháp như thế nào?”

Nữ tu suy nghĩ rồi nói, “Phái ba vị trưởng lão hãn cũng đủ ngăn cản ả.”

“Được, ba vị trưởng lão nào nguyện ý lúc bắt đầu giao chiến khống chế Mộc Yên Ly?”

Người Tử Sinh Đình sớm đã xem Mộc Yên Ly như cái đinh trong mắt, lúc này ba trưởng lão Toàn Cơ, Tham Lang, Lộc Tồn lập tức đi ra. Ba người này là đồng môn, công phu đều vô cùng tốt, trị liệu là giúp đỡ vây đánh các loại đều am hiểu, Khương Hi không cần phải nghĩ ngợi nhiều liền đáp ứng.

Khương Hi lại hỏi, “Còn có ai?”

“Còn có một đám cận thị Thiên Âm Các, nhóm người này đếm không được. Nhưng ít ra cũng phải sáu bảy trăm, thực lực khó mà đánh giá.”

Khương Hi trầm tư nói, “Phương thức võ đấu tương tự Thiên Âm Các nhất chính là Vô Bi Tự...” Hãn giương mắt nhìn về phía Huyền Kính đại sư, “Đại sư có nguyện ý cho đệ tử quý tử trong thời gian giao chiến theo sát những cận thị Thiên Âm Các không?”

“Việc này...” Huyền Kính đại sư âm thầm suy tính một chút lợi và hại.

Hại thật rõ ràng, những đệ tử Thiên Âm Các này nhân số và thực lực đều không rõ, yếu là tốt nhất, nhưng nếu là mạnh, chỉ sợ sẽ làm nguyên khí Vô Bi Tự đại thương. Tuy nhiên lợi cũng rất mê người, bởi vì ít nhất bọn họ không cần đối mặt với Đạp Tiên Đế Quân đáng sợ nhất.

Vì thế ông ta gật gật đầu, “Lão nạp đương nhiên vì thiên hạ phân ưu.”

“Còn lại là Hoa Bích Nam...” Khương Hi thở dài, nhắm lại đôi mắt, “Chuyện này không cần phải nói. Cô Nguyệt Dạ mặt dù không thể nói biết rõ từng chiêu từng thức của hãn, nhưng ít ra trò của một thầy giống nhau.

Lúc đại chiến, mời chư vị trưởng lão môn đồ ta nhìn tập trung người này, không cần nương tay nhân từ.”

Tất cả đều lần lượt an bài, còn lại cũng chỉ có Trân Lung Kỳ Tử và Đạp Tiên Quân.

Ánh mắt Khương Hi đảo qua mọi người, nhưng trừ một ít tu sĩ cảm khái mong muốn đứng ngoài, thì càng có nhiều người một khắc này giống như đột nhiên gặp phải bệnh xương cốt, một đám tư duy buông lả, còn có chút đứt khoát dùng tay vuốt cổ, giống như là cổ rất đau.

“Cung chủ?”

Minh Nguyệt Lô gật đầu, “Đạp Tuyết Cung nên ra sức.”

Khương Hi lại hỏi các chủ của Thượng Thanh Các, vị đạo trưởng kia cũng vuốt cằm nói, “Không thể đổ trách nhiệm cho người khác.”

Nhưng mà trừ những người này ra, các môn phái khác không phải e sợ, mà là quả thật không thích hợp chiến đấu, những người này hoặc nhiều hoặc ít đều có chút do dự. Thậm chí có người lẩm bẩm nói, “Đạp Tiên Quân kia nếu có thể xé rách Thời Không Sinh Tử Môn, chỉ bằng chừng này lực lượng của các chương môn khẳng định không đủ.”

“Đúng vậy, còn không phải lính trinh sát cảm tử à...”

Có người thì lại thở dài, “Nếu Nho Phong Môn còn thì tốt rồi, tu sĩ bảy mươi hai thành thì, nhiều thành chủ như vậy, ây... Đáng tiếc.”

“A?” Bỗng nhiên một tu sĩ Giang Đông Đường giương cao giọng, “Diệp Vong Tích kia đâu? Không phải cô ta rất có năng lực chiến đấu sao? Thực lực chỉ sợ so với mười Nam Cung Liễn, tuyệt đối là sức chiến đấu cấp chương môn. Cô ta đâu rồi?”

Không đề cập tới việc này còn được, đề cập rồi mặt Khương Hi cũng đen. Hần u ám âm nhu nói, “Lúc trước chúng ta xuất phát sắp xếp một nhóm dân chúng tị nạn ở Cô Nguyệt Dạ. Lúc ấy nói phải giữ một tu sĩ trấn giữ để ngừa đại quân Kỳ Tử tiếp cận_____không ai tự động xin đi giết giặc. Cuối cùng là nàng ở lại.”

Tu sĩ kia “A” một tiếng, mặt lộ vẻ xấu hổ.

Khương Hi tối tăm nói, “Các vị đều là hào kiệt. Như thế nào mà khắp nơi cần một tiểu nha đầu?”

“...”

Lại chờ một lát, trong đám người vẫn không có mấy người nguyện ý xung phong đi đầu. Vị tân chương môn trẻ tuổi xinh đẹp của Giang Đông Đường kia thậm chí còn quanh co nói, “Ta cho rằng hay cứ cứ ngấm lại cho kỹ đã, dù sao đây cũng không phải đùa giỡn được. Hay chờ một lát đi?”

Vừa nghe từ “chờ” này, Tiết Mông nhất thời tức giận đến môi phát xanh, cậu cố gắng kiềm chế chính mình, nói, “Còn muốn đợi đến khi nào nữa? Đợi thêm một lát xem năng lực có vững chắc thêm không à?”

“Thì cũng không thể tùy tiện lên núi chịu chết mà.”

“Thành bại chỉ một lần này, Tiết thiếu chủ cẩn thận lời nói.”

Huyền Kính đại sư cũng khuyên nhủ, “Tiết công tử, cẩn thận sẽ được thuyền vạn năm. Hiện giờ long trời lở đất, Sinh Tử Môn hiện thế, ai cũng không biết phía trước sẽ có chuyện xấu gì. Nhân tài kiệt xuất của cả Tu Chân Giới lúc này đều tụ họp. Nếu thật sự một gậy tre khiến tất cả đều rơi xuống nước, ai có thể chịu trách nhiệm?”

“Đúng vậy, nếu hại chết nhóm chương môn tiên quân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ...”

Tiết Mông vẫn luôn nhẫn nhịn, lúc này rốt cuộc nhịn không được, cậu bỗng đứng ngẩn đầu, ánh mắt đỏ như máu, “Chương môn các người còn chưa có chết, cũng đã nghĩ đến nên làm cái gì bây giờ, vậy Tử Sinh Đỉnh thì sao?!”

“...”

Nhắc đến Tử Sinh Đỉnh, mọi người không khỏi nghĩ đến đôi phu thê chương môn vì bị oan uổng mà chết song song, không ít ánh mắt đều bắt đầu né tránh, cũng có xúc động áy náy bội phần, cúi đầu không nói.

“Tử Sinh Đỉnh đã sớm không biết nên làm cái gì bây giờ.” Giọng Tiết Mông khàn nhỏ, “Ta đã không còn đường ca, không còn sư huynh, không còn cha, không còn mẹ, hiện tại ngay cả tôn đều...”

Lông mi Tiết Mông khẽ run, hầu kết di chuyển, tựa như dùng toàn lực nuốt hết thống khổ của mình. Thế nhưng thống khổ kia quá sâu, cậu cuối cùng vẫn thừa nhận không được, cậu nhắm đôi mắt rồi lại mở ra, “Các vị sợ chết, vì vẫn còn ký thác. Ta không có, cho nên ta không sợ chết.”

Mai Hàm Tuyết ở một bên nhú mi thấp giọng ngăn cản nói, “Tiết Mông!”
Nhưng cậu làm sao còn nghe chứ.

Trên đời này ai cũng không thể ngăn cậu được nữa.

Tiết Mông nói, “Các người không đi, tự ta sẽ đi.”

“Thiếu chủ!” Đệ tử Tử Sinh Đình đều tiến lên muốn khuyên, nhưng ý Tiết Mông đã quyết, sát tâm đã tỏ. Cậu xoay người, để lại tất cả mọi người ở phía sau, vẫn ẩn nhẫn tức giận cùng ủ khuất, đều thánh nước mắt bên má, ở nơi không ai nhìn thấy cuộn cuộn rơi xuống.

Khương Hi đứng trong mưa to, nhìn bóng dáng của cậu, “Người...”

Nghe được âm thanh của hắn, Tiết Mông đi nhanh hơn, Long Thành của cậu đã nát, cậu thậm chí không có một thanh gì giống kiếm. Nhưng cậu vẫn không quay đầu lại mà hướng về phía Tử Sinh Đình sừng sững đi tới.

“Tiết Mông!”

Nhiều lần do dự, rốt cuộc một tiếng khàn khàn từ hầu kết Khương Hi khó khăn phá đất chui lên.

Khương Hi đi lên, tay còn chưa động tới bả vai Tiết Mông, đã thấy thanh niên xoay người, một đôi ánh mắt như chim tước lóe ngọn lửa mạnh mẽ, cậu phần nộ quát, “Cút đi! Đừng đụng ta!” Nói xong dùng sức bỏ kiếm chế của Khương Hi, không hề cho bất cứ ai có cơ hội nói chuyện, xoay người rời đi.

Đài cao rêu mọc, trong núi tre lên.

Tiết Mông ở trong mưa to thở dốc chạy gấp, trước mặt là thế giới ướt đầm giống như trong mộng.

Nơi này, Vương phu nhân từng dưới trăng, xem một đóa mẫu đơn nở rộ. Chỗ kia, Tiết Chính Ung từng uy phong đường đường, công sự trở về, lập tức tiếng chuông lan tràn. Tiết Mông đi qua cửa đá trắng, nhìn thấy Sư Muội cúi đầu trầm ngâm, chạy qua trụ anh hùng, nhìn thấy Mặc Nhiên đang nhìn ánh trăng, cậu đứng trong mưa gió nhìn các đệ tử rộn ràng nhón nháo tan học trở về, đứng trên mái hiên cầu nói cười như hôm qua.

Cậu chạy càng chạy trôi chảy về phía trước, giống như hổ dữ vào rừng. Sau đó trong dư quang thoáng thấy một cây đào già, cậu thấy được chính mình

còn nhỏ tuổi ở dưới tàng cây ba quỳ chín lạy, mỉm cười ngẩng đầu, đối diện với Sở Văn Ninh bạch y phấp phới trước mặt nói,
“Đệ tử Tiết Mông, bái qua sư tôn.”

Bỗng dừng nhắm mắt lại.

Chuyện cũ Tử Sinh Đỉnh mang theo nhiều lắm, từng cái từng cái đốt ngũ tạng cậu. Nơi này từng có bao nhiêu hoa lửa xán lạn, hiện giờ có bấy nhiêu tro bụi đau thương.

Tiết Mông thẳng đường bước vào, mưa gió che phủ, cổ nhân phí hoài.

“Đừng đi theo ta... Đừng khiến ta phải nhìn lại những thứ này...”

Cậu thì ào, xuyên qua những nơi này đúng là bóng dáng âm hồn bất tán, theo thiếu niên thời còn hăng hái thẳng trận mà chạy. Khi cậu đứng ở đỉnh núi, cả người đều ướt đẫm, mưa dầm dề chặt vật. Tựa như một phượng hoàng nhi cánh chim đều đã suy tàn, lạnh run lấy bấy.

Lạnh.

Xương cốt đều lạnh thành băng.

Cậu nhấp lông mi dày đặc, nhìn cung điện dày đặc phía xa xa, nền sáng tối âm đạm. Đây là Tử Sinh Đỉnh kiếp trước, lần trước ám sát, cũng không nhìn cẩn thận...

Bỗng nhiên, cậu thoáng nhìn trước Thông Thiên Tháp từ góc xa, ba phần mộ đứng thẳng.

Đây là thứ mà cậu chưa từng gặp qua tại gia môn mình. Cậu nhin không được đi đến nhìn tường tận, ba phần mộ đứng thẳng, một phần là “Du Bạo hoàng hậu”, một phần bị đùn bằng phẳng, tấm bia đá ngã về một bên.

Cuối cùng một phần thật xưa thật cũ.

Trước mộ phần kia mơ hồ có bóng dáng mơ hồ, đứng rất cô cút.

Y bào người nọ loang lổ vết máu, tay áo rộng chấm đất, đứng trước mộ phần, nâng tay vuốt ve chữ viết trên bia mộ.

Tiết Mông bỗng nhiên kinh hoàng, đầu giống như lông chim châm chích, máu cả người lúc này đều nảy lên đầu, cậu quát chói tai, “Mặc Nhiên!”

Muốn rút Long Thành chém tới, nhưng bên hông đã trống không.

Sau đó cậu mới nhớ đến, Long Thành, đã nát. Nát từ một lần giao tranh với Đạp Tiên Quân.

Nam nhân đưa lưng về phía cậu tựa hồ không nghe được thanh âm gì, chậm rãi cúi người ở trước mộ bia, giống như lữ đồ cực độ mệt mỏi rốt cuộc đi tới điểm cuối cùng, Tiết Mông nhìn hắn đem trán đặt trên mặt đá lạnh như băng, nhẹ nhàng cọ cọ.

Lòng bàn tay Tiết Mông âm âm mà bốc lửa, ánh sáng màu cam văng khắp nơi.

Cậu không quan tâm mà chém về phía Đạp Tiên Quân quá khứ, hết như quá khứ_____

“Ầm!”

Một tiếng nổ, ánh lửa cũng không kịp tổn thương bất luận kẻ nào, chỉ có khối bia lâu năm đã mọc rêu bị vỡ nát.

Tiết Mông cả kinh, nhìn quanh trái phải, bất kể là Đạp Tiên Quân, hay bóng dáng màu đen, đều không có ai_____ Vì sao đều không có.

Cậu ở trong mưa tầm tã, vạn cây hiu quạnh đông nghiêng tây ngã, giống như trên trời dưới đất chỉ còn lại một mình cậu cô đơn lẻ bóng. Nhưng bóng cây lắc lư tiếng gió thổi ri ri, lại giống như thiên quân vạn mã đều ẩn nấp trong rừng tối, hùng mạnh trong cây cỏ, cuốn giáp ngậm tằm(*) sẵn sàng chiến đấu.

(*) *ngậm tằm*: thời xưa khi hành quân bí mật, binh sĩ phải ngậm trong miệng mỗi người một chiếc đũa để không nói chuyện, lộ hành tung.

“Đạp Tiên Quân_____! Đạp Tiên Quân!!”

Cậu quát lên, thanh âm phúc chốc đã bị tiếng sấm nghiền thành mảnh vỡ bột mịn.

Nhìn lầm rồi sao?

Làm sao có thể sai, rõ ràng là bóng dáng rõ rệt như vậy, rõ ràng vừa rồi đứng ở chỗ này, rõ ràng người kia còn lấy tay sờ tấm bia đá, trên tấm bia đá...

Bỗng dừng dừng lại.

Tiết Mông cúi người, nâng tay chậm rãi sắp xếp tấm bia bị mình đập bể tách rời kia, xếp một nửa, thoáng chốc như ngã xuống khe nứt!

Trên bia kia rõ ràng viết:

Tiên sư Sở Văn Ninh chi mộ

Mộ của ai? Mộ cái gì?!!!

Tiết Mông giật mạnh lên, lão đảo lui về phía sau, tia chớp trắng xám chiếu ra gương mặt sầu thảm của cậu, Tiết Mông lắc đầu lẩm bẩm nói, “Không... Không... Sao lại thế nào... Sao có thể như thế này?”

Cậu nuốt nước bọt, cố hết sức khiến cho mình bình tĩnh. Cậu ngồi xổm chỗ cũ thờ dốc trong chốc lát, mới miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, híp mắt nhìn kỹ khối bia mộ kia.

Thân mộ đã loang lỗ, ít nhất đã hơn mười năm, không phải còn mới. Trên mộ còn có dấu vết khắc tạc sâu cạn không đồng nhất, tựa như vốn khắc cái gì đó, sau lại có người cạo sạch chữ viết này đi, một lần nữa khắc lại bảy chữ này.

Tiên sư.

Sở Văn Ninh chi mộ.

Đây là mộ phần đời trước của sư tôn?

Môi Tiết Mông phát xanh, cả người run nhẹ, quay cuồng trong lồng ngực không biết là bi thương, phần nộ, sợ hãi, hay là cái gì khác... Cậu vùi mặt vào trong lòng bàn tay, đem nước mưa ướt sũng lau sạch, nỗi lòng rối loạn tê dại.

Cho nên, tại trong một cái thời không khác cậu không biết tới, rốt cuộc có tình thù yêu hận như thế nào?

Cậu không thể hiểu hết, tựa như cậu không biết trên khối bia đá này từng khắc qua cái gì, nguyên nhân bởi vì sao, là bị ai sửa chữ.

Đều không biết được.

Tiết Mông ở chỗ này dừng trong chốc lát, nhưng khi cậu mở mắt ra, cậu nhìn hình dáng màu vàng đen kia hiện lên. Lần này cách càng gần, trên y bào thêu kim tuyến núi sông cao chót vót rồng vươn hồ gầm đều có thể thấy được rõ ràng như thế.

Người kia thân ảnh như là hồn phách xen lẫn người sống, vừa không hoàn toàn sống, cũng không hoàn toàn là hồn phách. Người nọ nhìn xa Thông Thiên Tháp, Tiết Mông hoảng hốt nghe được hần nhẹ giọng nói, “Sư tôn, người... để ý ta đi.”

Thanh âm mờ ảo, giống như ảo mộng.

“Ta phải về nhà, ta phải về nhà.” Hắc nói, trong giọng nói lộ ra một tia mờ mịt cùng với tim đập mạnh và loạn nhịp, “Ta về nhà...”

“Sư tôn...”

Ầm vang một tiếng, sấm sét giống như đập nhỏ mặt đất, nội bộ núi sông đều âm ỷ chấn động, ngũ tạng run lên.

“Nhưng ta không có nhà...”

Thân đen vàng đột nhiên quay đầu, trong màn mưa hiem ác kịch liệt, Tiết Mông thấy được gương mặt của hắc, gương mặt của Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên như thể không nhìn thấy hắc, thế nhưng tự ngoảnh đầu lại lăm lăm, “Không có nhà... Ta phải trở về... Ta phải trở về!”

Hắc lo lắng mà tuyệt vọng nói, “Để ta trở về, để ta trở về! Ta muốn gặp hắc... Ta muốn gặp hắc!!”

Trong tiếng sấm chớp giập, bóng dáng mờ ảo màu đen kia bay lên trời, Tiết Mông thành linh bị cơn gió màu đen âm lãnh hung ác này tập kích, bóng dáng kia xuyên qua cậu, mang theo hàn ý thấu xương, so với mưa còn lạnh hơn nhiều. Cậu bị mị hoặc trong nháy mắt đến nỗi không thể mở mắt ra được, ngã xuống đất.

“Ta không thể chết được... Ta muốn gặp hắc!”

Tiết Mông rành mạch nghe được tiếng quát khê của Mặc Nhiên, bóng đen giống như gió xoát bay về phía sau núi Tử Sinh Đỉnh. Chờ cậu lấy lại tinh thần, dù là quý hay là ảnh cao cao đều không thấy, sau đó từ phía núi bắn tóe một đạo hồng quang xé trời!

.....

Chuyện gì vừa xảy ra? Bóng dáng mới vừa nhìn thấy kia là cái gì?

Quý Hồn?

Sắc mặt cậu trắng như xác chết, cương cứng tại chỗ_____ mãi đến khi có người ở sau lưng vỗ vỗ cậu một chút.

Lúc này cả người Tiết Mông đều đã căng đến mức tận cùng, một cái vỗ này khiến cậu bỗng nhảy người lên, như điên như cuồng lại như cực kỳ bất lực,

“Ai?! Ai!!”

Mai Hàm Tuyết đè cậu lại, vội nói, “Đừng sợ, là ta.”

Ở trong rừng cây phía sau hắc, một người Đạp Tuyết Cung gương mặt cực xấu, nhưng có một đôi đồng tử màu ngọc bích nhàn nhạt mà Tiết Mông quen thuộc. Là vị đại ca lạnh lùng buốt giá kia của Mai Hàn Tuyết.

Đại ca Mai Hàn Tuyết từ trong rừng đi ra, trong tay nắm hai thanh kiếm, một thanh là thần vũ Sóc Phong của hắc, một thanh còn lại là...

“Tuyết Hoàng.”

Mai Hàn Tuyết đi đến trước mặt Tiết Mông đang không ngừng run rẩy, giao bội kiếm của Khương Hi cho cậu.

“Khương chương môn nhờ ta thay mặt hắc giao cho người. Hắc nói người cứ việc dùng, không cần vì nguyên nhân nào mà cự tuyệt.”

Đệ đệ trước mắt còn còn chút tò mò, “Có thể hỏi một câu, người với Khương Hi rốt cuộc có quan hệ gì không?”

“Đi thôi.” Câu chuyện bị đại ca không chút nào khoan dung đánh gãy, “Cùng đi đến Vu Sơn Điện xem xem tình hình của Sở tông sư như thế nào rồi.”

Mai Hàn Tuyết nói xong những lời này, liếc mắt nhìn Tiết Mông một cái, lấy chuôi kiếm Sóc Phong gõ bả vai đối phương, không nói thêm lời nào mà đi vào sâu trong màn mưa to.

Mà đệ đệ song sinh của hắc thở dài, nâng tay vỗ vỗ đầu Tiết Mông, cũng theo ca ca lướt đến hướng Vu Sơn Điện mưa gió phiêu nhiên.

[Husky] Chương 302: [Tử Sinh Đình] Hồn đoạn Vu Sơn Điện

Edit: LuBachPhong36

Vu Sơn điện cũng chính là Đan Tâm điện ngày trước. Đạp Tiên Quân sau khi kế vị, điều chỉnh bố cục điện chia thành ba khu vực: tiền điện, trung đình và hậu điện.

Hai huynh đệ Mai gia không trực tiếp đi vào, họ đứng ở cửa, chờ Tiết Mông tới, đại ca liền nói với hân: “Cung điện này không ổn lắm, bên trong có mê hồn chướng.”

“Mê hồn chướng là gì?”

Mai Hàm Tuyết giải thích nói: “Là một loại khí cùng loại với khí độc kỳ môn độn giáp. Bên trong rừng mai của Đạp Tuyết cung có, quanh năm không tiêu tan.”

Tiết Mông xanh mặt hỏi: “Có thể gây ra tác dụng gì?”

“Sẽ làm người hít phải tìm không thấy đường.” Mai Hàm Tuyết nói, “Loại khí độc này đối với người trong nhà thì không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với người xâm nhập thì sẽ làm cho cảnh vật biến đổi rối loạn, làm người đó không tìm được cửa ra vào thực sự. Người hay nghe dân chúng nói quỷ đánh tường phải không, đại khái chính là loại này.”

Tiết Mông: “.....”

Mai Hàm Tuyết băng lãnh nói: “Bọn họ đang kéo dài thời gian. Sau điện chỉ sợ có người đang giao chiến.”

Mai Hàm Tuyết liền hỏi: “Làm sao bây giờ? Đi vòng qua được không?”

Mai Hàm Tuyết liếc mắt nhìn hân: “Người ở Đạp Tuyết cung hơn hai mươi năm, người hỏi ta?”

“..... Khụ.” Đệ đệ có chút ngượng ngùng, quay đầu nói với Tiết Mông, “Không còn cách, chỉ có thể bước vào tìm kiếm nơi phát ra khí độc, tiến hành xua tan.” Nhìn thấy sắc mặt Tiết Mông, lại trấn an nói, “Có điều người đừng lo lắng, cái này ta nhất am hiểu, ta thường xuyên dựa vào mê chướng của rừng mai sau núi Đạp Tuyết cung để trốn những nữ tu phiền toái tới cửa tìm ta. Cho ta chút thời gian, hẳn là có thể phá.”

Nhắc tới chuyện này, mặt đại ca hẳn liền đen lại, giọng nói quả thực lạnh lẽo như rót ra từng mẩu băng vụn.

“Người vẫn còn mặt mũi để nói.”

Giờ phút này Tiết Mông một chút tâm tình để nghe chuyện phiếm của hai huynh đệ họ cũng không có, hẳn tiến lên hai bước, “kéo kẹt” một tiếng, đẩy ra cửa lớn trước Vu Sơn điện.

Giống như lệ quỷ mở ra vòm miệng tanh hôi, cửa sơn sơn trở chậm rãi mở rộng, ánh đèn bên trong tối tăm, trống vắng không tiếng động. Tiết Mông một bước bước vào, quả thật có thể cảm thấy trong không khí tràn ngập một mùi hoa nhàn nhạt.

Hắn quay đầu lại, đã không thấy huynh đệ Mai gia. Nghĩ đến chướng khí chưa tán phía trước, cảnh tượng ba người nhìn thấy đều sẽ không giống nhau, mà ai cũng nhìn không thấy ai.

Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói quen thuộc từ bảo tọa đặt cao trên đại điện truyền đến.

“Tiết Mông.....”

Gió âm từng trận, màn lụa màu đen phất phơ. Tiết Mông cả kinh, quát: “Mặc Nhiên?!”

Giọng nói kia thở dài: “Là người ư? Người đã đến rồi sao?”

Hầu kết Tiết Mông lên xuống, sống lưng dựng thẳng, rút kiếm đi qua hướng đại diện tối tăm ẩn sâu phía sau ngọn đèn dầu ——

Mũi kiếm gạt thật mạnh màn che ra, sau đó hắn thấy.

Ngồi cao phía trên, một nam tử khuôn mặt anh tuấn, sắc mặt tái nhợt đang nhắm nghiền hai mắt. Nam tử kia đang ngồi nghiêng trên bảo tọa vàng hoa lệ, đầu đội cửu lưu châu miện*. Ánh mắt đen nhánh, góc mặt lạnh lùng

nghiêm nghị, sống mũi tuy cao nhưng độ cong lại rất tinh tế. Một đôi môi nhạt màu, nhìn không ra quá nhiều cảm xúc.

*(*vương miện có chín sợi hạt châu phía trước và sau)*

Là Đạp Tiên Quân.

Sắc mặt Đạp Tiên Quân cực kỳ kém, thân thể trắng bệnh có chút xanh xao, trông như đáng vẻ sau khi kịch độc bộc phát. Trước mặt hắn bày vài mâm đựng trái cây, giữa mâm quả nho tím đen, quả táo đỏ nhạt, giang sơn muôn hồng nghìn tía đều bày trên khay bạc, nhưng người trên đế tọa đến mí mắt cũng không buồn hé. Hắn không nhìn.

Là ảo giác? Hay sự thật?

Cũng không thể phân biệt rõ ràng. Trong não Tiết Mông ong ong, khi hắn hoàn hồn đã nghe được chính mình đang nói: “Mặc Nhiên, người.....”

Đạp Tiên Quân nhìn qua dường như vẫn chưa tỉnh lại từ trong giấc ngủ, vẫn khép mắt như cũ, có điều lại lên tiếng: “..... Cái gì?”

Có lẽ là nam nhân trước mặt đã quá suy yếu rồi, lại có lẽ mới vừa rồi mưa to, Tiết Mông cũng đã phát tiết lửa giận vô tận của mình rồi. Lúc này, đối với ảo giác trên bảo tọa cao cao kia, lại cảm thấy mỗi mệ hơn là phần nộ.

Hắn cũng không biết Mặc Nhiên có trả lời hay không, cũng không biết chính mình làm như vậy đến tột cùng có nghĩa gì. Hắn chỉ là chết lặng mà lăm bằm, hỏi những câu hỏi luôn nghẹn lại trong ngực hắn, gần như đã khiến hắn áp lực đến suy sụp.

“Người vì sao phải làm những chuyện đó..... Người là trọng sinh trở về sao? Người..... Người cùng sư tôn..... Các người thật sự.....”

Đạp Tiên Quân đương nhiên không trả lời. Hắn chỉ là khẽ hừ nhẹ một tiếng, rồi sau đó chậm rãi hé mở hàng mi.

Dưới ngọn đèn dầu suy yếu, hắn liếc mắt nhìn Tiết Mông một cái: “Tính ra, từ lúc từ biệt ở Côn Luân Đạp Tuyết cung, người cùng sư tôn, cũng đã hai năm không gặp nhau.”

Tiết Mông sửng sốt một chút: “Cái gì?”

Đạp Tiên Quân mỉm cười, lăm bằm nói: “Tiết Mông, người nhớ hắn không?”

Tiết Mông đột nhiên ngẩn ra, hỏi: “Cái gì Côn Luân Đạp Tuyết cung, cái gì hai năm không gặp, cái gì loạn thất bát tao?!”

Ảo giác chập chờn trước mắt này, kỳ thật lại đúng là lúc Mặc Nhiên kiếp trước uống thuốc độc tự sát, đối thoại lần cuối cùng với Tiết Mông của năm đó, cũng là buổi nói chuyện cuối cùng Đạp Tiên Quân lưu tại nhân gian.

Ảo giác tùy ý mà sinh ra, thế nhưng trùng hợp lại hiện ra tình cảnh sinh ly tử biệt của hai người ở kiếp trước.

Nhưng lúc này Tiết Mông cũng không biết. Hắn mờ mịt mà phần uất, nôn nóng mà sợ hãi, hắn trừng mắt với nam nhân ngồi trên bảo tọa, quát hỏi: “Người đang nói bậy bạ gì đó?”

Đôi mắt Đạp Tiên Quân đang nhìn hắn, lại giống như không thấy hắn.

Tựa như là xuyên qua Tiết Mông chân thực đang đứng đây mà nhìn về một bóng dáng không tồn tại khác.

Hắn lẩm bẩm nói với bóng dáng không tồn tại kia: “Còn cho người? Lời nói ngu xuẩn. Người cũng không động não mà nghĩ xem, ta với sư tôn là thâm cừ đại hận như thế, sao ta lại cho phép hắn sống trên đời này.”

Tiết Mông im miệng.

Đúng..... Đây là ảo giác, chỉ sợ bản thân mình dù không hé răng, Đạp Tiên Quân cũng sẽ không ngừng nói tiếp. Hắn đang đối thoại với một người mà chính hắn cũng không nhìn thấy được.

Hắn đang nói cái gì?

Trong tai ong ong, câu nói của Đạp Tiên Quân, Tiết Mông bởi vì nghe không hiểu, cho nên cũng không nhớ rõ quá nhiều. Nhưng ánh mắt nam nhân trên đế tọa là điên cuồng mà lạnh băng như thế, cố chấp mà mâu thuẫn, ánh mắt ấy khiến cho cả người Tiết Mông phát lạnh —— đây không phải ca ca hắn. Hắn nhận không ra.

Đạp Tiên Quân vẫn còn đang dữ tợn: “Người là muốn nhắc nhở ta, hắn đã từng đánh ta thương tích đầy mình, bắt ta quỳ gối nhận tội ở trước mặt mọi người. Hay là muốn nhắc nhở ta hắn đã từng vì người, vì những người không liên quan, che chắn trước mặt ta, năm lần bảy lượt cản trở chuyện tốt của ta, phá hư nghiệp lớn của ta?”

Bạo quân này giống như một rồng mù đã gãy đi móng vuốt, đang sa trong vũng lầy sức cùng lực kiệt giữ lại sự hung ác cuối cùng của mình.

Hắn không ngừng nhắc đến, như điên như cuồng, như si như ma. Hắn nhìn qua thật ác độc, nhưng thực ra đã cực kỳ mệt mỏi.

Hắn nói: “Tốt xấu gì cũng là thầy trò một hồi. Thi thể hắn, đặt ở Nam Phong Hồng Liên thủy tạ. Nằm giữa hoa sen, bảo tồn rất tốt, tựa như đang ngủ.”

Hắn lại nói: “Thi thể hắn hoàn toàn dựa vào linh lực của ta mà duy trì, mới có thể vẫn luôn không rữa nát. Nếu người nhớ hắn, cũng đừng phí lời với ta ở chỗ này, nhân lúc ta chưa chết, mau mau đi đi.”

Tiết Mông bước lên bậc thềm, nắm chặt Tuyết Hoàng trong tay, mồ hôi ròng ròng: “Người rốt cuộc đang nói cái gì……”

Kiếp trước, ai đã chết?

Thi thể ai đặt ở Hồng Liên Thủy Tạ?

Thi thể ai phải dựa vào linh lực của Đạp Tiên Đế Quân mà duy trì, mới có thể vẫn luôn không rữa nát Ai?

Kỳ thật từ trong lời nói của Đạp Tiên Quân, từ mới vừa rồi nhìn thấy mộ phần ở trước Thông Thiên Tháp, trong lòng Tiết Mông cũng đã có đáp án. Nhưng mà trong đầu hắn dường như bị lấp đầy vụn băng, môi răng hắn vì run rẩy mà không ngừng va vào nhau.

Ai đã chết..... Ai đã chết!!

Mặt hắn đột nhiên vặn vẹo, xông lên điện, hắn đuổi tay túm lấy vạt áo Mặc Nhiên, nhưng năm ngón tay lập tức xuyên qua ảo giác.

Gương mặt Đạp Tiên Quân gần trong gang tấc, nghẹn ngào mà nói: “Đi thôi. Đi xem hắn. Nếu muộn rồi, ta chết đi, linh lực vừa dứt, hắn cũng liền thành tro.”

Giọng nói rơi xuống, nam nhân này suy sụp nhắm mắt, độc đã phát tác.

Mà Tiết Mông thì mở to mắt, cả người run rẩy ——

Tất cả những thứ này sao lại biến thành như vậy? Cái kiếp này đến tột cùng còn phát sinh chuyện hoang đường đến thế nào?

“Người giết hắn?”

Giọng nói Tiết Mông ào ào, như muốn đứt đoạn, “Là người giết hắn?”

“.....”

“Có phải từ lúc trọng sinh tới nay người cái gì cũng biết rõ ràng hay không, có phải thật ra cái gì người cũng biết hay không?”

Dĩ nhiên sẽ không có người trả lời hẳn, nhưng mà Tiết Mông vẫn hỏi.

Trên đời này có rất nhiều đáp án, nếu biết được cũng sẽ không khiến người vui vẻ, chỉ khiến người thêm dày vò, nhưng biết rõ như thế vẫn còn muốn hỏi.

Sự thật tàn nhẫn so với lời nói dối ôn nhu, đến tột cùng thì cái nào là yêu, cái nào là hận đây?

“Nếu người biết..... Tại sao lại phải gạt chúng ta? Ca..... Sao người nhẫn tâm đến thế..... Sao người nhẫn tâm đến thế”

Trước mắt là gương mặt gần như co rút của Đạp Tiên Quân, kịch độc phát tác ra ai cũng sẽ không còn dễ nhìn nữa. Máu tươi từ khóe miệng Đạp Tiên Quân chảy ra, hẳn chống thân thể, lão đảo mà đứng lên, đi tập tễnh ra ngoài điện.

“Người muốn đi đâu?”

Tiết Mông vươn tay về phía hư ảnh kia.

“Người muốn ——”

Bỗng nhiên, năm ngón tay lại lọt vào bên trong một nguồn ấm áp.

Tiết Mông giật mình một cái, mùi hoa trong xoang mũi biến mất, chỉ còn thân ảnh vỡ nát sắc đen và vàng kim đan xen, đang bước tới hoàng hôn cuối ngày.

“Mặc Nhiên?!”

Không còn Mặc Nhiên.

Ảo ảnh biến mất, ánh mắt và vẻ mặt Tiết Mông rất mù mịt cũng rất vỡ vụn, mộng cảnh và hư ảo, kiếp trước và kiếp này, đến tột cùng thì cái nào là thật, cái nào là giả? Thời không sinh tử môn rạn nứt, khiến cái hồng trần trước và thế giới này của họ loạn thành một đoàn, sự việc nào là thực sự xảy ra, Mặc Nhiên nào là Mặc Nhiên thật, và, bản thân mình cái nào mới là thật?

Vẻ mặt vỡ vụn thâm trên gương mặt gầy ốm của hắn trông thật đáng thương, đến ánh mắt cũng toàn là hoảng hốt.

Qua thật lâu, ánh mắt hắn dần dần tụ lại.

Trong đôi con người màu nâu chiếu rọi ra thân ảnh Mai Hàm Tuyết.

“Tĩnh tĩnh.” Mai Hàm Tuyết buông tay hắt ra, búng một cái trên trán hắt, Tiết Mông ăn đau.

“Kết thúc rồi.”

“.....”

Tiết Mông cứng người một hồi lâu, mới rút cuộc lấy lại tinh thần, hắt gần như là kiệt lực mà lầm bầm: “Xin lỗi.....”

Mai Hàm Tuyết mấp máy môi: “Không có gì phải xin lỗi. Loại ảo giác này rất mơ hồ, tâm sự người càng nặng, nó sẽ biến ra thứ càng dọa người.”

Tiết Mông nâng mắt lên, đôi mắt đen vẫn còn mang chút ướt át mà nhìn hắt.

Thật ra hắt rất không thích nói chuyện với Mai Hàm Tuyết, nhưng giờ phút này người trước mặt tựa như một điều chân thật nhất yên bình mà tồn tại trong một mớ vô căn cứ hỗn độn phía trước, hắt không khỏi mà khàn khàn mở miệng: “Người thì sao? Người thấy cái gì?”

Mai Hàm Tuyết không lập tức trả lời, ngưng một lát, mới nhoẻn miệng cười: “Trải qua tai hoạ hơn mười năm trở lại đây, hơn một ngàn cô nương. Ai, qua một trận ôn nhu hương lụa thịt a, thật sự rầu chết tại hạ.”

“.....”

Đúng lúc này, họ bỗng nghe được một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến từ sau điện.

Ánh mắt Mai Hàm Tuyết như băng, gương kiếm nói: “Đi.”

Tiết Mông và Mai Hàm Tuyết lần lượt đuổi kịp, lướt qua trung đình mưa to xối xả, họ đi vào sau điện, đầu tiên nhìn thấy một thân ảnh bạch kim đẹp đẽ uyển chuyển đang bay lướt trên hành lang nóc đình. Thân ảnh kia nhìn thấy ba người xâm nhập, bước chân ngưng một chút, tròn mắt rũ xuống. Âm âm một tiếng sấm sét chiếu sáng lên nòng mạt.

Mai Hàm Tuyết trầm mi lãnh đạm nói: “Mộc Yên Ly?”

Phía trước truyền đến một tiếng quát chói tai: “Mộc tử tử đừng để ý tới bọn họ, chạy mau!”

Mộc Yên Ly nghe tiếng, tuy không cam lòng, nhưng vẫn nhanh chóng lướt đi. Khi ba người Tiết Mông đến, sau điện đã là một mảnh vỡ nát hiu quạnh,

nơi nơi toàn là cây tàn ngói vỡ, xà nhà bị lửa thiêu nham nhở, rèm tơ màn lụa đều đang bị lửa cháy hừng hực, trăm ngàn sợi lửa đỏ đang toé tia lửa phun lên trời, khói đen quay cuồng như sóng dữ.

Ở giữa sân điện, hai bóng trắng mạnh mẽ lướt qua lướt lại nhắm vào nhau chém giết, gió mạnh bắn lên, toé lên tinh hoả! Hai bóng người đều nhanh như chớp, trong không trung hăng hái lao vào nhau rồi lại tách ra.

Chỉ nghe được tiếng binh khí kim loại va vào nhau canh canh, kiếm khí màu kim màu lam lần lượt hiện ra, oanh một tiếng mái ngói bị đánh bay, một thân cây to từ trong bùn cát đất đá bị nhấc lên như ngoạ long thức tỉnh, xoay vòng nhô lên cao. Phía bên kia thì soạt một tiếng từ dưới đồng gạch vàng vỡ vụn ngưng tụ ra một luồng linh lực như đầu sóng màu lam, mãnh liệt cuộn cuộn.

Bóng người vèo vèo, một trái một phải lần lượt đứng trên đỉnh cây to và trên đỉnh sóng lớn.

Tiết Mông đột nhiên thất sắc: “Sư tôn!”

Bất luận đã biết chân tướng là thế nào, nhưng quan tâm đến Sở Văn Ninh trong lúc nguy nan vẫn luôn là bản năng của Tiết Mông.

Mai Hàn Tuyết thì nheo lại đôi mắt, hứng từng đợt hơi nước nhè nhẹ bắn tới tung toé, lẩm bẩm nói: “Sư Minh Tịnh.....”

Hai người đang thay phiên nhau tạo nên gió bão kia đúng là thầy trò Sở Văn Ninh và Sư Minh Tịnh khi xưa.

Nhưng kỳ quặc chính là cả người Sư Minh Tịnh đều đang được bao phủ bởi một luồng linh lưu cường đại rõ ràng thuộc về Đạp Tiên Đế Quân, trên da thịt lộ ra chú văn đen đặc chi chít, kinh lạc càng bạo nổi đáng sợ.

Tiết Mông vọt lên: “Đã xảy ra chuyện gì?!! Sư Muội, sư ——”

Phịch một tiếng vang lên, Tiết Mông bị bắn ra khỏi vòng quyết chiến, hăn miễn cưỡng bò dậy, chỉ thấy trước mặt mình đã rơi xuống một đường chắn hải đường kim sắc.

Sắc mặt Sở Văn Ninh cực kém, lạnh lạnh nói: “Đừng qua đây.”

Mai Hàn Tuyết tiến lên vài bước, đứng ở bên cạnh Tiết Mông, hăn nhìn chăm chăm linh lực cường hãn khác thường của Sư Muội, nhú mày: “.....”

Kỳ quái. Hắn đang dùng chiêu thức hệ thủy của chính mình, nhưng tất cả những thứ phát ra lại đều là sức mạnh của một người khác.”

Chỉ hơi ngừng một chút, Sở Văn Ninh và Sư Minh Tịnh đã lập tức giao thủ, giờ phút này linh lực của hai người họ đều đã hoàn toàn phóng thích, luồng khí cường hãn kia bức cho ba người còn lại ở đây đều không thở nổi.

Liễu đằng dưới chân Bắc Đẩu Tiên Tôn tung bay, trong tay đang nâng lên kim kiếm Hoài Sa, kiếm quang hiện lên, chiếu sáng lên ánh mắt còn mãnh liệt hơn so với kiếm phong, thân y nhẹ như chim yến, đột nhiên cầm kiếm đánh về phía Sư Muội!

“Sở Văn Ninh!!”

Sư Muội gầm lên gần như vận vẹo.

“Hai kiếp ta chưa từng giết người —— người lại đối xử với ta như vậy?!”

Nói xong, oanh một tiếng, giơ tay kết ấn, một lá chắn màu lam đậm đột nhiên căng ra trước mặt Sư Muội, sinh sôi chống lại công kích của Sở Văn Ninh.

Nhưng nhìn kỹ, lại có thể phát hiện lá chắn kia không phải sinh ra từ hư không, mà là sinh ra từ một đoạn mạch đao không vỏ đang đỡ đòn —— là Bất Quy! Đang chảy trên người Sư Muội tất cả đều là linh lưu thô bạo của Đạp Tiên Quân, thế cho nên Bất Quy cũng nhận sai chủ nhân, vậy mà lại nghe hắn triệu hoán, vì hắn hiệu lực.

Đáy mắt Sở Văn Ninh tối đen, y nói: “Không, hai kiếp người đều đã giết ta.”

Kim kiếm thu lại, lưu lại ánh sáng đẹp đẽ, trên lá chắn Sư Muội kết ra đã có vài vết nứt ẩn ẩn. Nhưng thấy Sở Văn Ninh lại bay vút lên cao, chân dài tàn nhẫn đá vào chỗ vết nứt, mượn lực lướt về phía sau, sau đó phóng Hoài Sa trong tay qua! Chỉ nghe được một tiếng sấm sét nổ mạnh lên, mây đen dày đặc trên vòm trời vừa đúng lúc ồ ồ kéo đến, náo động mưa gió lôi quang chốn cửu châu, Hoài Sa đột nhiên đâm xuyên qua kết giới của Sư Muội!

Sư Muội giơ Bất Quy lên đón đỡ, nhưng suy cho cùng hắn đâu phải Mặc Vi Vũ.

Hắn không cách nào chịu nổi sức mạnh của Hoài Sa, mạch đao rời tay rớt

ra, tranh một tiếng mà cắm ngược trên mặt đất. Ngay sau đó, kim kiếm thần võ đâm thẳng vào ngực Sư Muội!

“A.....” Sư Muội miễn cưỡng tránh né, tránh được chỗ hiểm nơi trái tim, nhưng chỗ khác lại tránh không khỏi, chỉ nghe được soạt một tiếng vang lên, máu tươi tung toé khắp nơi, Hoài Sa đâm xuyên vào bả vai Sư Muội, máu đỏ đầm đìa ướt đầm tay Sở Văn Ninh.

Sư Muội đột nhiên khụy xuống mặt đất, ngã quỵ trên đồng gạch ngói vỡ nát, vẫn còn kiệt sức mà đè lại vết thương cố gắng đứng dậy.

Trong ánh mắt hằn toả ra phần nộ và dữ tợn cực độ: “Vì sao người cản trở ta! Người cản trở ta thì có ích lợi gì?! Cản trở ta thì người có thể sống lại sao? Cản trở ta ngày tháng sau này của các người có thể thoải mái sao? Cản trở ta thì hai kiếp này có thể trở lại như trước sao?!!!”

Sở Văn Ninh từ chỗ cao lướt xuống, mũi chân chia xuống đất, sau đó đứng giữa một mảnh hoang tàn.

Cả người y đều ướt đầm, có thương tích cũng có máu, thái độ lãnh đạm, so với bất kỳ thời điểm nào cũng không giống như Sở Văn Ninh.

Điều y vừa nói chính là sự thật.

Bát khổ trường hận hoa căn nuốt người y yêu, cho nên hai kiếp này y đều đã chết trong tay Sư Minh Tịnh.

Hai kiếp.

“Người có làm gì thì cũng đã trễ rồi! Người có biết vốn dĩ người nên làm gì mới có thể ngăn chặn tất cả những chuyện này không?!” Sư Muội gần như là điên rồi, hăn nhe răng trợn mắt mà quát về phía Sở Văn Ninh, mưa to trút nước ướt đầm hai người, nhưng cũng không dập tắt được lửa hận bất diệt, “Vốn dĩ kiếp trước sau khi người mở ra sinh tử môn, trở lại quá khứ, phải giết chết Mặc Nhiên, đem thi thể chết băm chết dầm của hăn mà xé nát thành từng mảnh từng mảnh, đốt thành tro rồi đập nát ra!! Người nên giết hăn!”

“.....” Ánh mắt Sở Văn Ninh lạnh băng.

“Gì mà làm lại từ đầu, gì mà cứu rồi! Buồn cười! Chính bởi vì người muốn cứu hăn, người không nghĩ giết hăn, ta mới có thể một lần nữa có được hăn

với linh hạch cường đại hơn! Ta mới có thể đúc lại Đạp Tiên Đế Quân, mới có cục diện như hôm nay!” Sư Muội nói, thế mà lại bật cười ha ha.

Ánh mắt hần như nhanh rắn, như càn bò cạp, như châm ong, như nước độc ào ạt.

Sư Muội nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chính bởi vì người..... Người làm không được. Không phải người muốn ngăn cản ta sao? Nếu người sớm chút ra tay trừng phạt, vậy tất cả đều kết thúc, thì làm gì còn có chuyện của ta?!”

“Là người liên lụy này hai trần thế này!”

“Đừng tưởng rằng bản thân mình là cái gì Văn Dạ Ngọc Hành Bắc Đẩu Tiên Tôn, người đã làm được cái gì? Người cái gì cũng chưa làm được! Ta chính là lợi dụng người giữ lại bí truyền đệ nhất cấm thuật thời không sinh tử môn, mới một lần nữa mở ra sinh tử môn, cho nên huỷ hoại thiên địa này cũng có một phần công lao của người..... Ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ——”

Tiếng cười dính nhớp như mạng nhện, đáng sợ như kèn kèn.

Hần ngã qua ngã lại, khóe miệng chảy máu, ma văn trên người đang từng chút từng chút một mà rút đi, nhưng hần mặc kệ, cực lực dùng ngôn từ ác độc nhất để vũ nhục người trước mặt, nguyên rửa người trước mặt.

Đã từng động tâm cũng được, từng yêu thích cũng thế.

Đều tan thành mây khói dưới cơn mưa như trút nước này.

Đại khái là hần đã đánh giá thấp Sở Văn Ninh, hoặc là đánh giá cao chính mình. Trước giờ luôn tràn đầy tự phụ, cho rằng Sở Văn Ninh có thể trở thành vật trong tay mình tùy ý chơi đùa, chỉ cần xuyên dây xích đủ chặt, nuôi để chơi chơi cũng không sao. Tính mạng của y không nhất thiết phải lấy. Nhưng giờ phút này ——

“Nếu làm lại từ đầu.....” Giận dữ và hàn quang loé lên trong đôi mắt đào hoa, Sư Muội đè lại bả vai máu tươi đầm đìa, “..... Ta nhất định giết người.”

Một chút ma văn cuối cùng cũng tiêu tan.

Linh lưu cường hần trên người Sư Muội đột nhiên biến mất.

Ngã ngồi dưới đất, giờ đây chẳng qua đã biến thành một Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch bình thường.

Hơi thở Sư Muội hỗn ha hỗn hển, cách một màn mưa, nhìn Sở Văn Ninh. Vừa rồi, hắn mới dùng một sát chiêu cuối cùng —— mượn thần. Chiêu này hắn đã từng dùng qua ở trước mặt Mặc Nhiên sau khi trọng sinh, trong một buổi tối ở khách điểm tại Đảo Lâm Linh.

Nói là chiêu thức, thật ra nên nói đó là nuốt một loại linh dược. Loại linh dược này là dùng máu của Đạp Tiên Đế Quân để luyện nên, có thể nội trong thời gian một nén nhang khiến cho nội lực của hắn đạt được sức mạnh như Mặc Nhiên.

Tuy rằng sức mạnh kia cũng không phải là thực lực thật sự của Mặc Nhiên, tính ra vẫn kém hơn một chút, nhưng dưới rất nhiều tình huống cấp bách cũng đều đủ dùng.

Lúc này đây, hắn không thể trong một thời gian ngắn mà đánh bại Sở Văn Ninh nên lập tức nghĩ phải dùng hết bản lĩnh của mình.

Hắn biết rõ.

Tiết Mông ở bên cạnh xem đến da đầu tê dại, cũng không biết làm sao, khàn khàn nói: “Sư tôn?..... Sư Muội?”

Giọng nói tuy yếu, nhưng chỗ Sư Muội ngã xuống cách chỗ Tiết Mông đứng không xa, hắn nghe được, vì thế quay đầu. Bốn mắt nhìn nhau, trong đầu Tiết Mông càng thêm trống rỗng.

Sư Muội nhìn hắn trong chốc lát, đáy mắt bỗng nhiên tinh quang chợt lóe, ngay sau đó trên gương mặt tuấn tú tuyết luân kia liền chậm rãi nở ra một nụ cười thống khổ.

“Thiếu chủ.....”

Tiết Mông đột nhiên chấn động.

Trong hoảng hốt, ánh mắt Sư Muội vẫn là ánh mắt ngày xưa, gương mặt cũng vẫn là gương mặt ngày trước, hắn vẫn chật vật như vậy nhu nhược như vậy, giờ đây cũng không nói được gì nhiều, chỉ là vươn tay về phía Tiết Mông.

Tiết Mông đang đứng ở bên cạnh kết giới, chỉ cần hắn cảm lòng không đành mà bước ra một bước —— không, nửa bước là đủ rồi, như vậy.....

Nhưng mà đúng lúc này, Bất Quy đang cầm ở bên cạnh bỗng nhiên phát ra ánh sáng mãnh liệt! Tất cả mọi người đều sửng sốt, ánh mắt toàn bộ đều

dừng trên Bất Quy, chỉ thấy thanh bách chiến hung đao này không hề có dấu hiệu báo trước mà đột nhiên toả ra hào quang mãnh liệt, ánh sáng đỏ lúc thì đỏ tươi lúc thì lam tối, qua lại đan xen hơn mười lần, bỗng dưng bộc phát ra một trận cuồng lưu!

Mai Hàm Tuyết nói: “Cẩn thận!” Một tay bắt lấy Tiết Mông đang thiếu chút nữa bước ra khỏi kết giới mà túm trở về.

Ngay sau đó bọn họ nhìn thấy Bất Quy từ đất nứt mà xuất ra, bay nhập vào giữa bão táp, sau đó giống như một luồng sao băng lộng lẫy, lập tức bay vút về cấm địa phía sau núi!!

Tình hình này, những cái đó bắt đầu tấn công lên núi, các tu sĩ đang giao chiến với các quân cờ đầy núi đều nhìn thấy được, mọi người sôi nổi giật mình: “Đó là cái gì?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Sư Muội neho lại đôi mắt, nằm trên mặt đất mà nhìn phía sau núi tràn ngập ánh sáng đỏ tươi, ánh sáng chói loá ấy thấm đẫm đôi mắt hẩn, sau đó hẩn bầm bầm đầu ngón tay, nhắm mắt cảm nhận. Một lát sau, Sư Muội bỗng nhiên hiểu được, đột nhiên trợn mắt, trên mặt lại mừng như điên.

“Đạp Tiên Quân!!”

Sở Văn Ninh bỗng nhiên quay đầu lại, sắc mặt trắng bệch.

Sư Muội lớn tiếng cười ồm ồm, đôi mắt hổ lang phát sáng: “Hẩn chưa chết..... Ha ha ha..... Hẩn thế mà chưa chết!” Sức lực không biết từ nơi nào tới, hẩn từ trên mặt đất bò lên, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, hẩn điểm vài chỗ huyết vị cầm máu, rồi sau đó giương ra áo choàng đang đầm đìa máu tươi, trong nháy mắt hẩn đã lướt trên mái ngói, nhảy lên vài bước, rút thân vào rừng cây rậm rạp.

“Sư tôn.....”

Sở Văn Ninh không thể dừng lại, y quay đầu nhìn vào mắt Tiết Mông, rồi nói với Mai Hàm Tuyết: “Nhờ các người chăm sóc hẩn.” Chính mình thì bay lên, lướt theo sát thân ảnh Sư Muội.

Thân pháp Sư Muội uyển chuyển nhẹ nhàng, trên mặt khinh công cũng không thua sư phụ, hai người một trước một sau, Sư Muội cắt đuôi không được Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh nhất thời cũng bắt không được hẩn. Hai

người trong chớp mắt đã lướt đến sau núi, nhưng tất cả tình cảnh trước mắt lại đủ khiến người bỗng nhiên ngừng bước, kinh hãi ngập trời.

[Husky] Chương 303: [Tử Sinh Đình] Tiết Mông kiếp trước

Edit: Thiên Di + Chu

Beta: Shira

Trước đường tuần đạo có vết nứt đỏ sâu không thấy đáy, đúng là vết nứt Sở Văn Ninh sử dụng thuật pháp nghiền thi để lại. Lúc này nước mưa tuôn xuống ào ào chảy ngược và khe, tựa hồ có tiếng thác nước tụ lại lao xuống thành dòng.

Trên vết nứt đỏ, có một nam tử y phục hắc y đưa lưng về phía bọn họ, tay cầm mạch đao, ngự khí lẳng không.

Nghe thấy động tĩnh, đầu ngón tay nam tử khẽ nhúc nhích, chậm rãi quay đầu.

Là Mặc Nhiên!

Trong gió to phần phật, tim như bị rìu đá chém qua, Sở Văn Ninh khó tin nổi mà nhìn chằm chằm kẻ trước mắt... Chuyện này đến tột cùng là thế nào?!

Ầm ầm ầm——

Tia sét trắng bệch lập loè, sau đó tiếng sấm nổ vang.

Ánh sáng tái nhợt kia chiếu sáng gương mặt đầy máu bắn của Đạp Tiên Quân. Gương mặt kia quá đáng sợ, Sư Muội cảm lòng không nổi lui lại một bước.

Nhưng Sở Văn Ninh lại không tự chủ được tiến lên hai bước.

Vết máu.

Máu đầy mặt, trù trên mặt, làn da lộ ra bên ngoài cũng đan xen ngang dọc, huyết nhục bị xé rách. Hãn quả thực giống như một thi thể bị tách rời ra, nhưng vì lưỡi dao không đủ sắc bén mà xé xác tàn thất bại, toàn thân toàn

vết rách, duy chỉ còn trên mặt mày vẫn giữ được dung mạo anh tuấn ngày xưa.

“...”

Môi Sở Văn Ninh trắng xanh, y đứng trong mưa to tầm tã, nhìn hoạt tử nhân bị ngàn đao vạn xẻo.

Hoạt tử nhân cũng nhìn chăm chăm y, tròn mắt hắc bạch phân minh tích huyết lệ.

Thần thức Đạp Tiên Quân mơ hồ không rõ, hồi ức lẫn hồi ức chém giết, hồn cùng hồn kích đấu, có lẽ vì quá đau, hắc không khỏi dùng bên tay không cầm đao mà đỡ nửa khuôn mặt.

Máu đen cùng nước mưa chảy qua khe hở ngón tay.

Lông mi dày của hắc run rẩy, có phần nộ của Đạp Tiên Quân, cũng có mê man của Mặc tông sư: “... Vì sao lại muốn đối xử với ta như vậy?”

Sở Văn Ninh: “...”

“Vì sao lại muốn giết ta?” Nam nhân đứng như trời trồng, tròn mắt chiếu lên bóng dáng Sở Văn Ninh. Chậm rãi, biểu tình hắc trở nên bất lực lại nhu thuận, hắc lẩm bẩm: “Sư tôn, có phải ta làm không tốt ở đâu rồi không?”

“Không...”

“Có phải ta chọc người không cao hứng không?”

Nghe giọng hắc nói, núi sông trong đầu Sở Văn Ninh rách nát, gì cũng loạn lên. Y nghĩ, trong màn mưa chính là Đạp Tiên Quân ư? Không phải... Không phải, đó là Mặc Nhiên mà.

Cho dù là Đạp Tiên Đế Quân hay là Mặc tông sư, đều là Mặc Nhiên mà thôi.

Cả người Mặc Nhiên tắm máu, lung lay đi tới phía y, dưới vết máu tung hoành là gương mặt xác chết trắng bệch.

“Ta đây là lại làm người thất vọng ở đâu rồi. Người muốn đối xử với ta như vậy.”

Nước mưa thấm vào xương cốt Sở Văn Ninh, lạnh lẽo phát run. Y cứ nhìn Mặc Nhiên từng bước một đi tới phía mình, Mặc Nhiên đang khóc, trong mắt chảy ra tất cả đều là máu.

“Đừng lại lấy roi đánh ta mà... Ta cũng sẽ đau... Cho dù ngu ngốc, cho dù chậm hiểu... Người đánh ta... Ta cũng sẽ đau mà... Sư tôn...”

Run rẩy từ rất nhỏ tới kịch liệt, không đứng thẳng nổi, Sở Văn Ninh gần như sụp đổ.

Y quỳ xuống, trong mưa to co lại thành một đoàn, bao tử như bị móng vuốt cào cho rách nát, y giờ phút này thế mà trước mắt Mặc Nhiên còn giống người chết hơn.

“Thực xin lỗi...” Sở Văn Ninh khàn khàn cực kỳ bi ai, “...Thực xin lỗi...”

Thương thế của người sút sẹo cùng ta thống khổ lâu dài.

Hận máu cuối cùng của người đều trả lại trên người ta.

Y quỳ gối trước mặt Mặc Nhiên, chật vật, co rúm lại, cơ hồ dùng toàn bộ dũng khí còn sót lại trong quãng đời còn lại ngẩng đầu lên, lại trong lúc nhìn thoáng qua thân thể bị chính mình lãng trí kia, chung quy khóc không thành tiếng: “Là ta có lỗi với người...”

Y không biết sai ở đâu, có lẽ vì hoạt tử nhân vẫn còn một sợi linh hồn không thể coi là thi thể thực sự, nên pháp chú nghiên thi không có hiệu lực hoàn toàn.

Mặc Nhiên không chết, nhưng hắc vận điên cuồng. Nhưng ký ức hoặc đau khổ hoặc điên cuồng, hoặc mê man hoặc thống khổ trong đời hắc ào ào tràn lên.

Hắn là Mặc Vi Vũ, là Mặc tông sư, là Đạp Tiên Đế Quân, là tiểu Nhiên nhi. Vô số mảnh nhỏ vỡ vụn, biến thành nam nhân bị tàn phá không chịu nổi trước mắt.

“Mặc Nhiên...”

Nghe thấy giọng y, con người Mặc Nhiên hơi chuyển động. Hắn dừng bước chân lại, nước mưa thấm ướt bên chân hắn đỏ chói, máu đầy đất.

Ngừng một lát, nam nhân thần thức phân liệt bỗng nhiên táo bạo, tựa hồ bị một ý thức khác xâm chiếm, hắn bắt đầu đi qua đi lại, biểu tình hung ác nham hiểm vận vẹo trên khuôn mặt có vẻ càng thêm dữ tợn đáng sợ.

“Sở Văn Ninh! Người cực kỳ hận bốn toạ, không tiếc dùng hết thầy đại giới cũng muốn lấy mạng bốn toạ, có phải hay không?”

“Bổn toạ cũng cực kỳ hận ngươi! Hận không thể băm thây ngươi thành vạn đoạn ăn vào trong bụng hận không thể khiến ngươi tuần ta hơn ngàn kiếp muôn đời! Ngươi chẳng trách được ta, là ngươi giết ta——!”

Ổng tay áo phần phật, mắt giận dữ trợn lên.

Hắn giương cung bạt kiếm tức sùi bọt mép tựa hồ ngay sau đó sẽ bạo khởi bóp chặt yết hầu Sở Văn Ninh bóp nát yết hầu y thành mảnh nhỏ.

Nhưng tựa như cung chưa giương đã đứt, kiếm chưa ra đã bẻ.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, một ánh sáng xanh đánh vào ngực Đạp Tiên Quân, ánh mắt Đạp Tiên Quân buồn bã, bỗng trầm mặc nghiêm mặt. Ngừng lại mấy phần, hắn chậm rãi đứng thẳng người, một mình lạnh lẽo cực độ đứng bên lối tuần đạo.

Sở Văn Ninh quay đầu lại, thấy Sư Muội lung lay chống vào núi đá, còn giữ nguyên tư thế ném phù chú, một đôi mắt đào hoa hung ác cay xè, loé ánh sáng mãnh liệt.

“Ôn chuyện cũ cũng nói xong rồi nhỉ.” Sư Muội cắn răng hàm, nâng hai tay kết ấn, hắn chỉ nhìn chăm chăm Đạp Tiên Đế Quân đầm đìa máu thịt, “Ngươi biết chuyện gì quan trọng nhất. Nếu không chết, thì nhanh thay ta gom cho đủ ba mươi quân cờ cuối cùng ngay!”

“Nhanh lên.” Hắn nói, há miệng thở hỗn hển, “Không thể kéo dài nữa.”

Dưới ánh sáng phù chú, Đạp Tiên Quân vốn hỗn loạn không chịu nổi, khuôn mặt chông chéo thiện ác dần dần trở nên tĩnh lặng như nước, nhưng sương tuyết lạnh băng.

Ánh mắt hắn điên cuồng cũng được, oán hận cũng thế, mọi cảm xúc đang có đều biến mất.

Đạp Tiên Quân ngăn gọn gật đầu với Sư Muội, mạch đao trong tay toả ánh sáng chói. Hắn cơ hồ chết lặng mà đáp: “Rõ. Chủ nhân.”

Hắn nói xong, tay vừa nhấc, giáng xuống một chú quyết phòng hộ bảo vệ Sư Muội, sau đó áo đen như ưng lướt cao, bay vọt về phía tiền điện. Nhưng mới chỉ bay tới giữa không trung, một bóng hình chắn ngay trước mặt hắn.

Sở Văn Ninh ngăn hắn lại.

Cả người ướt đầm, một lòng đã vỡ vụn tan nát từ lâu, hận không thể hoá thành bùn đất bụi bặm, trong bão táp tan xương nát thịt như vậy.

Nhưng mà y vẫn tới ngăn cản.

“Nếu như có thêm càng nhiều người được thoải mái hơn, vậy thì tốt rồi...”

Đó là lời Đạp Tiên Quân nói với y lúc thanh tỉnh, nên cho dù có đau, cho dù sức cùng lực kiệt, y vẫn muốn cố đến một khắc cuối cùng.

Sở Văn Ninh khàn khàn nói: “Hoài Sa, triệu tới.”

Đạp Tiên Quân nhìn ánh kim quang quen thuộc xuất hiện trong tay y, ấn đường ấn có nếp nhăn.

Hoài Sa.

Mưa to.

Trần thế sụp đổ. Biển máu vô nhai.

Nhiều năm trước, bọn họ cũng từng có một ngày giống vậy. Một ngày kia, họ từng dâng hết nhiệt huyết, dùng sức lực cả đời, đánh đến trời đất đổi sắc, quạ kim tây trầm.

Không ngờ tới trận chiến sư đồ kiếp trước, sẽ cách năm tháng Hồng Hoang, lần nữa hạ xuống nhân gian.

Người sống một đời, có lẽ luôn có chú định, tựa như Nam Cung Tứ không thoát khỏi vận mệnh chết trẻ, Diệp Vong Tích nhất định phải trở thành quân tử hồng nhan, Tử Sinh Đình chú định chạy trời không thoát nắng. Đạp Tiên Quân và Sở Văn Ninh, nhất định phải đao kiếm tương hướng.

Cho dù là hận, hay là yêu.

Đều không thoát được.

“Bất Quy. Triệu tới.”

Thanh giọng trầm khàn thấp thấp, ánh sáng xanh u ám chiếu sáng đôi mắt Đạp Tiên Quân. Hiện giờ hắn bị Sư Muội khống chế mạnh nhất, trong ánh mắt không có chút gợn sóng, hắn tựa như vừa đến từ Địa Ngục, chiếu rọi thân ảnh Sở Văn Ninh thương lãng cô tịch trong mưa.

Kiếm khí phá vân, hoành đao nghịch vũ!

Trong gió mạnh, hai thân ảnh một đen một trắng chong chéo tương sát, linh lưu va chạm!

Bọn họ trong mưa hăng hái phá chiêu, chỉ một thoáng san bằng đất cát, cuồng phong nổi lớn, bọt nước quanh hai người văng khắp nơi, như biển

tuyết văng xuống, lại tựa như thối tung đất cát. Không ai chậm chạp, cùng nhau dốc sức đánh, một đường đánh tới trước Thông Thiên Tháp.

Trận thế một trận át mây đen, nhất thời mọi người trên dưới núi đều bị kinh động, âm âm ngẩng đầu ngóng nhìn——

“Là Sở Văn Ninh?”

“Y, sao y lại đánh nhau với Mặc Nhiên rồi? Hai người họ không phải một giuộc à?”

Mưa như vạn mã cuồng đập, nơi đỉnh núi Tử Sinh Đỉnh, kim quang trong tay Sở Văn Ninh chói lọi, đâm thẳng vào ngực Đạp Tiên Quân! Nhưng ánh sáng còn chưa chạm đến, đã nghe một tiếng nổ vang, dung nham bắn tung toé viêm dương hiển hách từ tay Đạp Tiên Quân trào ra, như lũ lửa bất ngờ cắn nuốt sạch kim quang!

“Uỳnh!”

Trong phút chốc ngói tàn gạch vỡ văng khắp nơi, cây rừng xung quanh bật cả gốc.

Khương Hi lúc này dẫn mọi người tới trước sơn môn đang đối kháng cùng các quân cờ, lạnh giọng quát: “Tất cả cẩn thận!” Nói xong đột nhiên mở một lớp kết giới bảo vệ mọi người xung quanh, những đá vỡ cát bay, cực mộc che trời, hết thảy đều đập lên kết giới của y.

Khương Hi rất khó duy trì, thoáng chốc đã phun ra một búng máu, quỳ một gối, môi răng toàn máu đỏ tươi.

“Mau mở kết giới! Ta không ngăn nổi lần hai!”

Rất nhiều tu sĩ lúc này mới giật mình hốt hoảng thất thố nhận ra, đồng loạt luống cuống tay chân mở kết giới. Bọn họ ngửa đầu nhìn về phía Thông Thiên Tháp, giờ phút này không khỏi có chút ngây đại, Mặc Vi Vũ và Sở Văn Ninh, đây là thực lực thế nào chứ...

Trước bảo tháp phù đồ, hai sư đồ họ càng đánh càng kịch liệt, Sở Văn Ninh cắn răng ứng đối với mỗi chiêu thức của Đạp Tiên Quân. Trên đời này ngoại trừ y, chỉ sợ không có người thứ hai có thể tiếp được nhiều công kích của đế quân đến vậy.

Chỉ có Sở Văn Ninh có thể.

—— người nam nhân trước mắt này, mũi đao nhọn đâm tới, dưới chân né tránh, đến cùng như trước kia, đều là Sở Văn Ninh tự mình dạy.

Nhưng ở Tử Sinh Đỉnh này, có mấy lần thậm chí chính tại trước Thông Thiên Tháp, y tay cầm tay mà chỉnh lại động tác tư thái của Mặc Nhiên, dặn dò nói lại tâm pháp cho hẳn. Từ thiếu niên ngây ngô vô tri, một đường tới binh khí chạm nhau giờ phút này.

Đây là lần quyết đấu quyết liệt thứ hai của Bắc Đẩu Tiên Tôn Sở Văn Ninh, cùng với đệ tử Đạp Tiên Đế Quân Mặc Vi Vũ.

Một năm đó, Sở Văn Ninh ôm kiếm mà đến, trong lòng còn mang hy vọng. Y cho rằng y có thể cứu đệ tử nhằm đường lạc lối về, vì thế y toàn lực ứng phó.

Nhưng trận này, Sở Văn Ninh biết hết thảy không thể quay đầu lại, cho dù thắng hay thua, người y mong muốn quay về nhất cũng không thể về được nữa.

Đạp Tiên Quân quát khê: “Kẻ cản ta phải chết.”

Trước mắt tựa hồ hiện lên thiếu niên Mặc Nhiên luyện kiếm, trán đẫm mồ hôi, thanh trĩu thấm mồ hôi mỏng, dưới tia nắng ban mai mới lên dẫm trên tu trúc bay lên không, chém ra ba đường kiếm hoa uyển chuyển nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hắn quay đầu lại, nhếch miệng cười với Sở Văn Ninh, má lúm đồng tiền thật sâu: “Sư tôn sư tôn, người xem ta học có được không?”

Trong tay lửa bùng lên, trượt qua ngực.

Sở Văn Ninh tránh ra, bàn tay đầm đìa máu tươi của Đạp Tiên Quân sượt qua vạt áo y.

Nhưng lúc trước, khi Mặc Nhiên ở Hồng Luận Thủy Tạ bồi y luận bàn, rõ ràng cũng là chiêu này, khi đó bàn tay thiếu niên vẫn thon dài, còn chưa có một vết sẹo nào.

Sườn mặt thành niên lúc nhìn y thực ôn nhu, sau đó cười cầm tay y, nói: “Không đánh nữa, đánh nữa thì không xong mất.”

Đao kêu vang, kiếm ngâm nga.

Sở Văn Ninh chợt nhớ tới thôn Ngọc Lương, Mặc Nhiên từng năn nỉ mà kéo y đi xem một tuồng kịch dân dã, chiêm trống vang, cổ huyền chói tai.

Bên tai giọng ca kỹ vang lên: “Khí phách bá vương tẫn——“

Trên đài khuôn mặt trang điểm mang mang vệt sáng sắc sỡ, dưới đài Mặc Nhiên tập trung tinh thần xem, Sở Văn Ninh ngẩng đầu lên, Mặc Nhiên lập tức thoát khỏi thiên cổ bi thương kia, từ trong tâm nguyện ấu thơ giương mắt nhìn.

Hắn cười hỏi y: “Đẹp không?”

Đôi mắt đen như mực, thật ôn nhu.

Sở Văn Ninh từng cảm thấy những vở kịch đó, nam kịch lắm lời, ê ê a a, một chữ hận không thể phá thành ba chữ để hát, y không hiểu loại này đến tột cùng có gì hay để nghe. Nhưng giờ phút này y lại cực muốn quay về vở kịch dân dã trước thôn Ngọc Lương.

Dầu từng phun ra lửa lớn, võ sinh thối trên mặt sông, giang hồ sáng lạn. Tràng diễn kia, nếu xướng suốt cả đời thì thật tốt.

“Keng!”

Bỗng nhiên chợt thất thần, Hoài Sa bị Bất Quy đánh rơi!

Năm đó cũng thế, sau khi thần kiếm rơi xuống, y lập tức lùi lại, triệu ra Thiên Văn chặn tạm. Nhưng mà lúc này đây, thực lực Đạp Tiên Quân tăng thêm một tầng, nên Sở Văn Ninh còn chưa kịp lui lại, hắc đao không vỏ đã chỉ về phía ngực y.

Đạp Tiên Quân nheo mắt lại.

Trước mắt hắn xám xịt, không nhìn rõ mũi đao mình chỉ vào là ai. Chỉ biết đối thủ hết khí phách, như người trực đêm ở Lương Sơn, một đêm nghe vĩ quản, tiếng địch tới bốn bề.

Chỉ còn lại một ngõ cụt dựa vào điểm yếu để chống lại mà thôi.

“Thứ vương vớ.”

Môi mỏng mấp máy, một đao chém xuống!!

Trong cổ gắng sống còn, một chiếc chiết phiến huyền kim bay tới, đón đầu đánh thẳng lên mặt Đạp Tiên Quân! Chiết phiến này thế tới cực mạnh, lực đạo kinh người, Đạp Tiên Quân lập tức thu Bất Quy lại, nâng đao đỡ lấy, nhưng vẫn bị chiết phiến huyền kim này làm cho lùi một bước.

Ngay sau đó, quang trận ba vệt đỏ xanh đan xen từ trên cao vọt xuống, thế như lôi đình, vây kín Đạp Tiên Quân trong đó!

“Ai?!” Đạp Tiên Quân nhất thời không thể động đậy, không khỏi cắn răng hàm, lạnh giọng gầm lên, “Cút ra đây!”

Mây đen che kín, ba bóng dáng đứng trên đỉnh Thông Thiên Tháp nguy nga, từ mưa to như thác đổ nhảy xuống, vừng vàng hạ xuống bậc thang. Lúc này rốt cuộc có thể nhìn thấy rõ mặt ba người họ, ba người bọn họ—— Một người mặc áo choàng lông chồn, mặt mày tùy tiện.

Một người buộc cao mái tóc vàng, ánh mắt băng hàn.

Mà đứng trước người kia, dáng vẻ tầm khoảng ba bốn mươi tuổi, một thân giáp bạc nhẹ màu xanh, ánh mắt sáng rõ, biểu tình trầm ổn, một đường sẹo cắt ngang qua từ trán hấn, trên người này không có chút mũi nhọn khinh cuồng, chỉ có bình tĩnh, còn có một vật dày cực kỳ giống với Tiết Chính Ung.

Nam tử giơ tay, đỡ được chiết phiến huyền kim quay lại, nâng lên một đôi mắt không còn thanh xuân.

Là huynh đệ Mai gia kiếp trước... Còn có...

Một tiếng sét xé trời.

Sở Văn Ninh nhìn nam nhân kia——

Một Tiết Mông ở hồng trần khác!!

[Husky] Chương 304 【 Tử Sinh Đỉnh 】 Kiếp trước của họ

Edit: LuBachPhong36

Tiết Mông của kiếp trước đứng trong gió táp mưa sa, tiếng nói khàn khàn lợi hại. Hắn há miệng thở dốc, hầu kết lặn vài lần, khi mở miệng ra lại là một câu nói quá thận trọng: “Đệ tử Tiết Mông, bái kiến sư tôn.”

Tám chữ đơn đơn giản giản, không người để nói đã hơn mười năm.

Tiết Mông nói xong những lời này, cảm thấy hết thấy trăm vị trong nhân sinh giờ đã hiện lên hết trên đầu lưỡi, lại là đắng không kể nổi, rốt cuộc câu thứ hai cũng nói không nên lời.

Ở phía sau hắn, Mai Hàm Tuyết nói: “Tử Minh, ngưng thần.”

Hai huynh đệ Mai gia của kiếp trước, tưởng mạo lại không có gì thay đổi, chỉ là trong ánh mắt của từng người giờ đã thêm phần thận trọng, linh lực cũng vượt xa trước kia.

“Biết trong lòng ngươi rối loạn, nhưng linh lưu dù sao vẫn không thể rối loạn theo như vậy. Ta vừa mới nhìn thấy ngươi khi còn thiếu niên cũng đã đi vào thế giới này, nếu lúc này lại đánh thua, mặt mũi ngươi lập tức mất hết trước mặt chính mình. Mau hoàn hồn.”

“.....”

Tiết Mông sớm đã không còn là thiếu niên vô tri lỗ mãng kia. Hắn biết Mai Hàm Tuyết nói rất đúng, cho nên dù có hết sức không cam lòng, nhưng hắn vẫn hít một hơi thật sâu, dời ánh mắt từ Sở Văn Ninh trên người đi, một lần nữa ném lên Đạp Tiên Quân bên kia.

“Các ngươi là thứ gì.” Bên trong pháp trận, Đạp Tiên Quân cực kỳ nguy hiểm mà nheo mắt, “Vội vàng tìm chết?”

Mai Hàm Tuyết ngẩn ra: “Sao lại thế này, hắn giống như không quen biết chúng ta.”

Sở Văn Ninh ở một bên nói vọng qua: “Hắn đã hoàn toàn không có ý thức. Hiện tại ai cũng không nhận ra.”

Tiết Mông: “.....”

Nếu nói, vừa mới chỉ là nhìn thấy hình ảnh Sở Văn Ninh, hắn cũng đã tâm thần kích động. Giờ phút này hắn lại một lần nữa nghe được giọng nói quen thuộc này, giọng nói mà sau này hắn chỉ có thể nghe được trong mộng, nước mắt Tiết Mông rốt cuộc kìm không được, chậm rãi đóng đầy hốc mắt. Đã qua bao nhiêu năm rồi?

Hắn không dám quay đầu nhìn lại những năm tháng đó, hắn sợ hồi ức lại, nước mắt lập tức sẽ không có tiền đồ mà rơi xuống.

Kỳ thật thời gian đối hắn mà nói, qua thật sự nhanh nhưng lại cũng rất chậm, hắn còn nhớ rõ năm thứ nhất Sở Văn Ninh bị bắt, ở Tử Sinh Đỉnh sống chết chưa biết. Khi đó, hắn một mình hồi hải ngược xuôi, đau thương cầu viện, nhưng có lẽ là bởi vì ngày xưa hắn tâm cao khí ngạo quá mức, trên dưới Tu Chân giới, thế nhưng hầu như không có ai để ý đến hắn.

Sau này, cuối cùng cũng chờ được nghĩa quân tập kết, hắn bức thiết mà hy vọng có thể sớm một chút cứu ra cố nhân trong hang ổ của ma quỷ, nhưng mọi người lại ngại hắn lỗ mãng ích kỷ, châm chọc mỉa mai hắn. Mà khi đó binh lực Mai Hàm Tuyết được bố trí, cũng không ở tiền phong, hắn tứ cố vô thân, chỉ có thể chính mình lên núi.

Nhưng chờ hắn trên núi chính là cái gì? Là Tử Sinh Đỉnh cảnh còn người mất, là Đạp Tiên Đế Quân gần đất xa trời, còn có —— Hồng Liên Thủy Tạ, hàn đầm bên cạnh ao, là thi thể Sở Văn Ninh dần dần mai một theo cái chết của Đạp Tiên Quân.

Gần mười năm rồi!

Người hắn đợi mười năm, thành một khối thi thể. Khối thi thể ấy lại vỡ thành tro tàn ngay trước mặt hắn.

Đế Trụ* chống đỡ của hắn cứ như vậy mà biến mất, hắn chỉ có thể giống một đứa trẻ luống cuống bất lực, quỳ giữa đồng tro tàn bay lá tạ mà thất thanh khóc rống.

(* tên một ngọn núi, ở Hà Nam, Trung Quốc)

Hắn đã đến chậm, thậm chí đến góc tay áo của ân sư hắn cũng không đụng vào được.

Thậm chí, rốt cuộc nghe không được Sở Văn Ninh gọi hắn một tiếng: “Tiết Mông.”

Về sau, sự tình trở nên càng đáng sợ.

Đạp Tiên Quân chết đi sống lại, Sư Minh Tịnh lộ ra bộ mặt hung tợn, bọn họ đại khai sát giới, nhân gian hoàn toàn trở thành Quỷ Vực. Đối với Tiết Mông mà nói, bạn cũ ngày xưa chết đã chết, thay đổi đã thay đổi, vò rượu Đổ Khang khi niên thiếu chôn dưới gốc cây quế, nay đào ra được, còn ai có thể uống cùng hắn?

Cho nên kỳ thật Tiết Mông không biết chính mình đã phải dùng sức lực bao lớn, mới có thể đem ánh mắt đầu tiên sau hơn mười năm này, từ trên người Sở Văn Ninh mà dời đi.

“Lần này rốt cuộc không có tới muộn.” Tiết Mông nói, “Sư tôn, ta tới giúp người.”

Đúng lúc này, Tiết Mông của trần thế khác cùng hai huynh đệ Mai gia khác chạy tới —— tuy rằng rõ ràng sau khi thời không sinh tử môn mở ra có lẽ sẽ nhìn thấy vài người không thể tưởng tượng tới, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy chính mình của mười mấy năm sau, vẫn làm ba thanh niên kia ít nhiều thấy kinh hoảng.

Thanh niên Tiết Mông nói: “Người..... Người.....?!”

Nhưng Tiết Mông của kiếp trước chỉ liếc mắt nhìn hắn, trong cái liếc mắt ấy có hâm mộ, cũng có bi thương. Rồi sau đó hắn trầm thấp mà cười một tiếng, nói: “Thiếu chút nữa đã quên. Hoá ra, mười mấy năm trước ta là cái dạng này.”

“.....”

“Thật ngốc.”

Thanh niên Tiết Mông vô duyên vô cớ bị chính mình đóng cái móc ngốc tử, còn chưa kịp phản ứng lại, quả cầu lửa của Đạp Tiên Đế Quân đã đánh về phía ngực hắn ——

Tiết Mông nghiêng người một cái, hần vốn dĩ không nghĩ dùng Tuyết Hoàng, vào lúc này theo phản xạ mà rút ra thần võ này, miễn cưỡng chống đỡ qua thể công, sau đó lão đảo lui về phía sau mấy bước. Thật vất vả mới đứng vững, gầm lên muốn phóng về phía Đạp Tiên Quân, lại bị một thanh bội kiếm toả ra lam quang ngăn lại.

Mai Hàn Tuyết của kiếp trước đứng ở trước mặt hần, nghiêng liếc đôi mắt: “Đã có chúng ta ở đây, tất nhiên là không cần các người động thủ.”

Mai Hàn Tuyết cũng cười mỉm mỉm mà nói với chính mình của mười năm trước: “Cái sọt thùng của trần thế này, dĩ nhiên phải để người của trần thế này vá lại. Không nhọc ngài đại giá, Mai tiên quân phong nhã hào hoa, đang lúc năm thịnh, nếu lại bị cay đắng thâm thù trùng trùng bao vây, trải qua nửa đời sau giống như ta đây thì thật vô vị, vậy không tốt lắm.”

Thanh niên Mai Hàn Tuyết: “.....”

Lúc này, pháp trận của ba người vây khóa Đạp Tiên Quân bỗng nhiên chấn động kịch liệt, Mai Hàn Tuyết ngưng trêu đùa chính mình, lập tức quay đầu nghiêm túc nói: “Không tốt! Sức mạnh của hần so với trước kia còn mạnh hơn rất nhiều!”

Sở Văn Ninh nói: “Trong thân thể hần dung nạp mới một trái tim.”

“!”

Tiết Mông dốc sức thi pháp, kinh mạch trên tay nổi lên, hần nghiêng răng nói: “Thời gian chúng ta có thể duy trì chỉ sợ còn ngắn hơn so với dự đoán —— sư tôn, người mau chóng quay ngược trở lại đi, giết Hoa Bích Nam!”

Sở Văn Ninh còn chưa trả lời, thanh niên Tiết Mông lại hỏi: “Giết Hoa Bích Nam? Vì sao lại là Hoa Bích Nam, không phải giết tên này..... tên này.....”

Hần nhất thời cũng không biết nên gọi Đạp Tiên Đế Quân là Mặc Nhiên thì tốt, hay gọi cái gì khác.

Tiết Mông liếc mắt nhìn chính mình một cái: “Đây là một thi thể luyện thành con rối, giết không được. Nhưng chỉ cần người thao túng sau lưng hần chết, hần không lâu sau cũng sẽ tan thành mây khói. Còn nữa ——”

Hần dừng một chút, miễn cưỡng tạm tách ra một bàn tay, dưới chân thanh niên Tiết Mông lập tức sáng lên một trận hình màu lửa đỏ.

“Nơi này nguy hiểm. Các người còn trẻ, không nên chịu cực khổ này. Đi, tất cả quay về đại quân công sơn* đi.”

(* đại quân tụ hợp tấn công lên núi)

“Không! Ta không cần! Người dựa vào cái gì —— Này!”

Cho dù thanh niên Tiết Mông cực lực giãy giụa, nhưng vẫn giống hai huynh đệ Mai gia, nhanh chóng bị cánh bướm linh lực xuất ra từ trong quang trận bao vây, khi cánh bướm đưa ba người trẻ tuổi ấy hướng về phía tiền điện mà bay đi, trong khoảnh khắc đã biến mất không thấy.

Vừa mới tiến đi ba tiểu gia hỏa này, liền nghe được một tiếng “rắc!” thanh thúy, Mai Hàm Tuyết thay đổi sắc mặt: “Trận pháp sắp vỡ, Tử Minh!”

Tiết Mông bỗng dưng hết linh lưu toàn thân đều tuôn ra hướng tới phía Đạp Tiên Đế Quân, cả người hấn phát run, như là kiệt lực siết chặt một con ác thú cấp bách muốn phá không mà ra, dây thừng trên cổ ác thú này sắp đứt đoạn.

“Sư tôn, đi ——!”

Không cần Tiết Mông lập lại, Sở Văn Ninh nhảy lên không trung, mào kiếm của y nhú chặt, nhìn Tiết Mông một cái: “Ta rất nhanh sẽ trở về. Đừng bị thương.”

“Câu này nên là ta nói với sư tôn.” Tiết Mông cắn răng nói, “Yên tâm, đệ tử đã là xưa không bằng nay, chịu đựng được.”

Hắn chịu đựng được.

Hắn tồn tại trên cõi đời này nhiều năm như vậy, chống đỡ sớm đã thành thói quen, thói quen lại chống đỡ hẳn tiếp tục bước về phía trước. Cũng đã chịu đựng được nhiều năm không thấy mặt trời như vậy, hiện tại được gặp lại ân sư, hẳn không có lý do gì chịu đựng không nổi.

Sở Văn Ninh thở dài nói: “Bỏ người một mình nhiều năm như vậy, xin lỗi.....”

Giọng Quân vẫn còn bên tai, người đã đi xa.

Nước mắt Tiết Mông rốt cuộc chảy xuống.

Nam nhân tuổi gần chững chạc khóc lên khó coi, cho dù mưa to chảy xiết che đậy giúp hắn, cũng không che được bả vai hắn khẽ run, hốc mắt đỏ bừng.

Đạp Tiên Quân ở trong pháp trận gần như cuồng bạo, trận quang kia giống như băng nứt thiên trì, hiện ra những vết nứt không còn nguyên vẹn! Mắt thấy hắc sắc phá khỏi vòng vây, nhưng ngay lúc này một luồng hồng quang hướng phía hắc phóng tới, gắt gao vây chặt hắc, Đạp Tiên Quân bị đánh trúng nên càng giận dữ, ngược lên đôi mắt đỏ máu, nhìn chăm chăm về hướng luồng hồng quang vừa đánh tới ——

Tiết Mông nhìn thẳng vào hai mắt Đạp Tiên Quân: “Người hết hy vọng đi, ta sẽ không để y lại biến mất ở trước mặt ta lần thứ hai.”

Hắc nói, dùng hết mười phần mười linh lực, gân xanh trên cổ giựt giựt liên hồi, ánh mắt cứng rắn như sắt.

“Sư đệ, trước nay đều là người thắng ta một bậc. Hôm nay, sư tôn ở bên cạnh, ta không muốn làm y thất vọng, cho nên..... Người đừng hòng thắng ta!”

Mai Hàn Tuyết phản ứng rất nhanh, đã là cả kinh, hàng mày dài cau chặt mà quát: “Tử Minh! Làm cái gì!?”

Chỉ nghe oanh một tiếng vang, phía sau Tiết Mông sáng lên ánh lửa đỏ cháy hừng hực. Hắc quát chói tai một tiếng, song chưởng đẩy ra, ánh lửa kia theo pháp trận đánh thẳng về phía Đạp Tiên Đế Quân, trong phút chốc tựa như vạn tiễn xuyên tâm, công xiềng bốn phía đan xen, trói cả người Đạp Tiên Quân trong đó!

“AA ——!”

Đạp Tiên Quân hai mắt trợn ngược, ngửa đầu kêu rên, linh lực điên cuồng chảy quanh thân trong nháy mắt đã yếu đi hơn phân nửa. Tròng mắt đen đã chết của hắc chậm rãi chuyển qua, như oán quỷ vô thanh mà nhìn chăm chăm Tiết Mông, khoé miệng rỉ ra vài giọt máu đen đứt quãng.

Bên ngực trái của hắc, nơi gần vị trí trái tim, có một vết sẹo.

Là chỗ đã từng bị Long Thành của Tiết Mông một kiếm xuyên thủng.

Hiện giờ cấm điều pháp chú do Tiết Mông tụ ra hơn trăm rễ đều dồn hết vào thân thể hắc, sợi rễ bén nhọn nhất lần nữa đâm thủng ngực ngay vị trí năm xưa.

Lỗ thủng trống rỗng đầy máu.....

Mai Hàm Tuyết vừa sợ lại vừa gấp: “Người mau dừng lại, người như thế đã dùng hết lực linh hạch, nếu còn tiếp tục như vậy, linh hạch người sẽ.....”

“Dài dòng!” Tiết Mông lạnh giọng cắt ngang hẳn.

Hắn nhìn chăm chăm Đạp Tiên Quân, sư huynh năm xưa đang nhìn chăm chăm sư đệ, thích khách năm xưa đang nhìn chăm chăm bạo quân.

Hai huynh đệ năm xưa hiện giờ nhìn chăm chăm lẫn nhau, bao nhiêu năm tháng sinh tử như xóa bỏ toàn bộ, sắc mặt Tiết Mông tuy kém, nhưng trong ánh mắt không ngờ lại sáng lên quang hoa mãnh liệt thuộc về phương hoàng nhi năm đó.

“Toàn bộ những điều học được suốt đời của Tiết Mông ta, toàn vì một trận chiến hôm nay.”

Mai Hàm Tuyết: “.....”

Lời vừa dứt, trong phút chốc phương hoàng phá mây, chỉ thấy được lửa cháy tận trời!!

Trong liệt hỏa, phảng phất như nhìn thấy rất lâu rất lâu trước đây, một thiếu niên khoác giáp nhẹ màu lam bạc, tóc đuôi ngựa buộc trên khấu vàng, hẳn là hét âm ỉ, nhe răng trợn mắt mà reo lên:

“Ta muốn đạt được đệ nhất Linh Sơn đại hội!”

“Hừ! Loại thần võ này, sớm muộn gì ta cũng sẽ có! Có gì hiếm lạ đâu!”

“Năm mươi năm sau, không! Chỉ cần ba mươi năm, ta nhất định có thể khiến Tử Sinh Đỉnh trong tay ta phát dương quang đại, uy chấn Cửu Châu!”

Mặt mày non nớt như mầm xanh, giọng nói giòn giã như đào non, người thiếu niên kia không hề kiêng dè, không sợ trời không phải vì không sợ vận mệnh, mà bởi vì khát vọng hoài bão mãnh liệt cháy trong lòng.

Ánh lửa gần như chiếu sáng nửa vòm trời Tử Sinh Đỉnh, bao chuyện năm xưa giờ phút này đều bị thiêu thành than bụi, thiêu thành tro tàn.....

Vạn sự lắng đọng lại, chỉ còn Tiết Tử Minh hiện giờ.

Hắn ánh mắt hẳn trầm nóng kiên định, nói: “Ta không cầu công thành danh toại, nhưng cầu người như năm đó.”

[Husky] Chương 305: [Tử Sinh Đình] Thân thần tuần ma đạo

Edit: Yuu Yuu

Cùng lúc đó, bốn phía Tử Sinh Đình đã nổi chiến. Nghĩa quân xông lên đình núi, tiên phong giao thủ với quân cờ, đội cảnh vệ phụ trách mở ra kết giới, y binh bên ba ở trong loạn chiến... Mấy ngàn loại pháp chú đan xen, phía trên dãy núi giống như cửa bàng nhiên hắc thú sáng lên nhiều vết vết điểm điểm khói lửa.

Nhưng dù vậy, một chưởng này của Tiết Mông khiến cho nước lũ vẫn cực kỳ hấp dẫn ánh mắt thế nhân, ánh lửa mạnh như vũ bão, thẳng hướng trời cao! Sở Văn Ninh ở trong gió đêm nhìn lại, trong lòng cảm thiết. Y biết Tiết Mông đã muốn thiêu đốt lực của linh hạch, nếu chính mình không thể đánh nhanh thắng nhanh, chỉ sợ Tiết Mông lại bước theo gót Nam Cung Tứ.

“Thăng Long_____ Triệu đến!”

Hai ngón tay y mang theo Thăng Phong phù, lấy máu vấy ra. Chỉ nghe rỗng được rỗng ngâm biển cả, rỗng giấy ngâm nền kia phá mưa bay lên không, âm thanh như tiếng chuông.

“Sở Văn Ninh, lại gọi bốn tọa có việc gì?”

Mày kiếm Sở Văn Ninh đè thấp, sắc bén nói, “Đi đến cuối con đường tuần đạo, phải nhanh.”

Cặp mắt rỗng của con rỗng giấy ngâm nền kia đảo qua hướng Cửu Châu khói lửa nổi lên tứ phía, không lại hỏi nhiều, chỉ nói: “Đi lên.” Một người một rỗng trong chớp mắt xuyên gió phá mưa, như theo gió vượt sóng, lập tức hướng tới con đường tuần đạo trải bằng người chết bay đi. Sở Văn Ninh từ chín tầng mây hạ xuống, con đường thần ma hai giới kia liên tiếp ánh

sáng đỏ tươi chói loà, như là máu phun ra từ động mạch, tuôn về một hướng không biết được.

Bởi vì phía sau núi khoảng cách đến đường Ma giới quá gần, đã bị khí tức Ma tộc ảnh hưởng, vòm trời này chảy xuống ráng hồng đỏ tươi tím nhạt, cũng không bị mưa to xâm nhập.

Rồng giấy lao xuống hạ cánh, lúc rơi xuống đất nháy mắt hóa thành luồng ánh sáng biến vào trong phù chú. Sở Văn Ninh vững vàng mà đứng ở con đường tuần đạo, khẩu khí không vội, nâng mắt lên_____

“Người đến rồi?”

Một âm thanh truyền đến từ khoảng không thăm thẳm, Sư Muội đứng ở cuối con đường, phía sau là cửa Ma giới lửa bùng bùng thiêu đốt. Bởi vì Tiết Mông và huynh đệ Mai gia tạm thời không chế Đạp Tiên Quân, kết giới bảo hộ xung quanh hãn đã dần dần biến mất. Nghe được động tĩnh, Sư Muội nghiêng nửa gương mặt đẹp đẽ, mắt ngênh đón, liếc mắt nhìn Sở Văn Ninh một cái.

“Người cũng thật có năng lực.”

Gió thổi tóc mai của hãn, ánh mắt Sư Muội thay đổi liên tục, lại dừng ở ánh sáng vụn vụn trên cửa Ma giới.

“Thời Không Sinh Tử Môn đã mở ra, người còn không lập tức tu bộ, lại nhất quyết phải cản trở đường về của tộc ta...”

Sở Văn Ninh không trúng kế, “Ba đại cấm thuật từng được Câu Trần Thượng Cung sáng chế, khí tức Ma tộc sẽ khiến pháp lực khuếch trương thêm mười lần. Cũng không phải ta không muốn để Điệp Cốt tộc được về nhà, mà một khi ma vực mở rộng, ma tức hung hãn tràn vào, Sinh Tử Môn sẽ càng thêm mở rộng.”

“...” Sư Muội trầm mặc một lát, cười lạnh, “Rốt cuộc không lừa nổi người.”

Sở Văn Ninh không định nhiều lời với hãn, kim quang trên tay mãnh liệt nổi lên, mắt thấy Thiên Văn sẽ bổ trúng Sư Muội, bỗng nhiên bên cạnh hiện lên một bóng người. Đúng là Mộc Yên Ly cầm kiếm mà đến, mạnh mẽ ngăn trở một đòn này!

“Ta sẽ không để người động tới hần.” Mộc Yên Ly nâng lên đôi mắt có kiếm quang chiếu sáng, quát khê nói, “Hần đã chịu quá nhiều khổ sở.”

Sư Muội, “Mộc tỷ tỷ...”

Không biết tại sao Mộc Yên Ly làm được, ở phía sau nàng, thế nhưng hơn trăm Trân Lung Kỳ Tử tuần đạo mệnh môn cuộn cuộn theo sát. Sở Văn Ninh thấy tình thế nguy cấp, nhanh chóng giành ngăn cản đại quân kì tử kia trước. Nhưng Mộc Yên Ly thân thủ nhanh nhẹn, như chớp ngăn cản trước mặt hần.

Sở Văn Ninh nói, “Tránh ra!”

Mộc Yên Ly cười lạnh, “Dựa vào cái gì phải tránh ra? Tu Chân Giới không quan tâm sống chết của Mỹ Nhân Tịch, vậy thì Mỹ Nhân Tịch về nhà, vì sao phải bận tâm tính mạng của mấy kẻ các người?” Nàng nói xong, mũi kiếm giương lên, lấy thân xông tới.

Đồng thời ngay lúc đó, quanh thân nàng nổ tung ánh sáng bạch kim cực kỳ đáng sợ của mặt trời nóng bỏng_____ Đây là được ăn cả ngã về không, Mộc Yên Ly vì để lấy sức lực chiến đấu cực mạnh, cũng đã làm vỡ linh hạch của chính mình!

Nàng vốn là thân thần huyết, dù cho huyết mạch này có loãng, sau khi tự bạo vẫn cứ có tư thái dời núi lấp biển như trước, sức mạnh trong lúc chiến đấu ngăn ngại thậm chí có thể cao hơn cả Đạp Tiên Đế Quân.

“Gì mà tông sư đại năng... Gì mà danh môn chính đạo...” Ánh mắt Mộc Yên Ly lạnh lẽo quyết tuyệt, “Mấy ngàn năm này, uống máu người ăn thịt người, các người vì phi thăng đắc đạo cái gì cũng đều có thể làm được!”

Kiểm khí của nàng sắc bén, Sở Văn Ninh không thể không dùng toàn lực chống đỡ. Nữ nhân trước mắt này tuy rằng không có một giọt huyết mạch Mỹ Nhân Tịch, thậm chí còn có thể xem là hậu duệ xa xôi của thần minh, lại đánh cược tính mạng mình cũng phải giúp Ma tộc về nhà.

Trong chốc lát áo bào trắng của Sở Văn Ninh tung bay, tay áo ánh kim của Mộc Yên Ly phấp phới, hai người ở không trung giống như con diều nhẹ nhàng, lại từng chiêu từng chiêu sát ý xé trời.

Tiếng binh khí va chạm leng keng, hoa lửa bắn tung tóe, hai người tập trung quan sát lẫn nhau.

Mộc Yên Ly phỉ nhổ, “Đúng là kẻ vương vúi!”

Sở Văn Ninh cắn răng nói, “Trên đời này... Không phải mỗi người đều như lời người nói.”

Cho dù vượt qua đêm tối, khắp thân sương hàn, vẫn có thể nhớ rõ ân tình một côm của Dung phu nhân, nhớ rõ La Tiêm Tiêm trước khi cuồng hóa cũng không muốn hại người, nhớ rõ đệ tử Tử Sinh Đình không cầu vài xu tiền chỉ vì giúp đỡ, nhớ rõ Sở Tuân khoét tim soi sáng đường về...

Y vẫn có thể nhớ dân làng Ngọc Lương thôn cười xán lạn, nhớ rõ chủ nhân Phi Hoa đảo lương thiện chính trực, nhớ rõ Nam Cung Tứ nhảy vào long trì nóng cháy trần yêu tà, nhớ rõ Lý Vô Tâm nhiều tuổi ngự kiếm chuyển càn khôn.

Y vẫn có thể nhớ rõ Nam Cung Trường Anh mỉm cười đậm bạc, hóa thành từng chấm kim quang, vẻ mặt ôn hòa, “Nhân gian tốt như vậy, có hoa là đủ rồi, hà tất phải nhiễm máu.”

Hiện giờ những thân ảnh đó trong kiếp nạn này đều hoặc bệnh hoặc chết, hoặc lưu tán hoặc tiêu tan...

Thậm chí còn có Diệp Vong Tích.

Một năm đó ở Hiên Viên Các, là nàng không tiếc số tiền lớn cứu một thiếu nữ Diệp Cốt mồ côi, cho Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch trắng thuần kia cả đời có tương lai và tự do.

“Thì tính sao?” Mộc Yên Ly nói, “Chẳng lẽ ta phải vì vài người như vậy, thì phải khoan dung tội của trần thế này à?!”

Miệng đầy cừ hận, thanh kiếm hừng hực.

“Mẹ ta lương thiện như vậy, nhưng bởi vì bà là Diệp Cốt Ma Tộc, cuối cùng bị phụ thân cầm thú ăn tươi nuốt sống... Tính mạng của bà chẳng lẽ sẽ không phải là tính mạng?”

“...”

“Từ nhỏ tới này, chỉ có mình bà yêu thương ta, đối xử với ta như nữ nhi. Trừ bà ra, từ cha ta đến trưởng lão của môn phái, còn có tu sĩ các người, ai xem ta như người sống sờ sờ mà đối xử?” Mộc Yên Ly giận dữ nói, “Trong thân thể ta chảy máu của thần minh, tất cả liền xem ta như cái cân công

bằng, bắt ta diệt sạch ước vọng của con người, bắt ta tu tập tâm pháp cắt đứt nhớ nhung... Dựa vào cái gì?”

Lực linh hạch đã khuếch trương đến mức tận cùng, cả người Mộc Yên Ly đều bị ánh sáng trắng rực rỡ của hậu duệ thần linh bao phủ, linh hạch tự bạo của nàng bất đồng với tu sĩ bình thường, thậm chí ngay cả đồng tử và tóc nàng đều bắt đầu chuyển sang màu vàng kim nhạt, mỗi một nhát chém xuống, đều giống như có trọng lượng ngàn quân.

“Là hậu duệ thần linh thì phải vô tình, là Điệp Cốt Tịch thì phải chịu căn cước, ngàn vạn năm qua đều như vậy...” Thanh kiếm chạm thanh kiếm, thần vũ chạm vào nhau phát ra tiếng bén nhọn vù vù như thể xé rách màng tai.

Nhưng không gì có thể so với ánh mắt càng sắc nhọn của Mộc Yên Ly, Mộc Yên Ly nói từng chữ một, “Sở tông sư, có phải người chưa từng tìm xem án của tổ tông Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch?”

“...”

“Đó là một quyển sách ăn thịt người... Ngày xưa, tu sĩ xem Mỹ Nhân Tịch như thuốc để phi thăng, hôm nay, Mỹ Nhân Tịch chẳng qua cũng bắt các người lột đường về nhà mà thôi!”

Nổ âm một tiếng, Mộc Yên Ly dùng lực suốt đời, đột nhiên giương kiếm chém vào Sở Văn Ninh.

Sở Văn Ninh bỗng dừng trở tay quát, “Cửu Ca, triệu đến!”

Hoài Sa thu lại, cổ cầm hiện ra, giữa tiếng đàn đang đang một đạo kim quang chói mắt đâm thẳng trời cao, chiếu khắp cả Tử Sinh Đỉnh! Trước mặt Sở Văn Ninh mở ra một vùng hải đường thênh thang tung bay, y treo giữa không trung, tay áo phần phật, trước mắt là một gương mặt tràn ngập thù hận của Mộc Yên Ly.

Nàng không hận y, nàng hận là hận thể đạo bất công, hận mẫu thân chết thảm, hận sống không thể tự do, hận ngục tù vây khốn khanh cho tới bây giờ.

“Để cho bọn họ trở về.”

Một kích không đánh bại, linh lực của nàng đã đến cực hạn, nhưng vẫn như cũ không thể hủy diệt kết giới Sở Văn Ninh, khóe môi trái lại có máu tươi

thỉnh thoảng chảy xuống.

Tiếng nói của nàng khàn khàn dâng lên, tay giờ kiếm đang run rẩy.

Linh hạch đã muốn vỡ nát...

Mộc Yên Ly bỗng nhiên giương mắt nhìn về phía Sở Văn Ninh, âm thanh thể nhưng lại nhẹ nhàng, “Xin người...”

Sở Văn Ninh nhìn thấy được ảnh ngược của chính mình ở đôi đồng tử đang chuyển thành màu vàng nhạt.

Đó là bóng dáng ai?

Vẻ mặt có hỗn loạn, có trống rỗng, có méo mó, có mờ mịt.

Có tàn nhẫn. Có nhân hậu.

“Để cho bọn họ về nhà đi... Sở tiên quân...”

Ảnh ngược giữa kim quang bỗng dừng biến mất.

Bởi vì trong đầu quá mức hỗn loạn, Sở Văn Ninh một lát sau mới phát hiện ra nguyên do là bởi vì Mộc Yên Ly đã dùng hết tất cả lực lượng, linh hạch cũng sắp nát, nàng một lần nữa khôi phục dáng vẻ vốn có, chỉ một đôi mắt đen nhánh. Nhìn y.

Mũi giáp tận sức, tuyệt lộ vô sinh.

Nàng không bao giờ còn là hậu duệ thần minh cao ngạo lạnh như băng kia nữa, cặp mắt kia tựa như một nữ nhi hết sức bình thường.

Vì đệ đệ của mình, vì hậu duệ Ma tộc đối ngược với chủng tộc của chính mình, mà cầu xin.

“Để bọn họ trở về đi mà...”

Nàng nói xong, kiếm quang trên tay bỗng dừng dần mất, bởi vì không chịu nổi chiến đấu kịch liệt lúc trước, lúc dòng linh lực vừa tắt liền tan thành bột phấn.

“Xin người.”

Mộc Yên Ly từ trời cao rơi xuống, y bào màu bạch kim ở sau người phấp phới như sen.

Thắt lưng của nàng vẫn thêu gia huy, văn chương ở trong bóng tối phát ra ánh sáng rạng rỡ kia đại biểu cho chính nghĩa cùng quang minh.

Thiên Âm mệnh môn cuộn cuộn, không thể có tư.

Thiên Âm chi tử, không thể có tình.

Thiên Âm mệnh mông, không thể xúc phạm.

Thiên Âm có sen, lấy kính chúng sinh.

Một đoạn bài ca ngâm xướng này, nàng đọc từ nhỏ đến lớn, nhắm mắt lại mở to mắt đều giống như một thứ gông xiềng vây lấy nàng.

Nàng từ khi lớn lên, câu chữ đầu tiên không phải cha, cũng không phải mẹ, mà chính là bốn chữ mở đầu của bài ngâm này, Thiên Âm mệnh mông cuộn cuộn.

Mỗi ngày học thuộc nghìn lần vạn lần, quỳ gối trước tượng thần mình hết lần này đến lần khác khẩn cầu.

Không thể có tư..... Không thể có tình..... Không thể xúc phạm..... Lấy kính chúng sinh.

Sinh nhật có ấn tượng đầu tiên của nàng, vị phụ thân không hề ôn nhu kia đưa cho nàng một tượng đất được nặn tinh xảo, vẽ màu nước sơn, cát vàng rơi xuống, hộp gấm vừa mở ra, mặt mày tươi vui hướng về phía nàng cười.

“Oa_____ Thật là đẹp mắt!”

Phụ thân thản nhiên mà nhìn nàng, “Thích không?”

“Thích ạ!” Mộc Yên Ly vui sướng ngẩng đầu lên, nội tâm giống như có vạn đóa pháo hoa tràn ra, “Cảm ơn cha cha!”

Nam nhân được nàng gọi là cha kia nâng đầu lên, sờ sờ đầu của nàng, sau đó lấy hộp gập từ trong tay nữ hài_____

Sau đó, ở ngay trước mặt nàng, đập bể nó trên mặt đất.

“Choang!” Đồ sứ rơi xuống đất có thanh âm như vậy.

Tượng đất sẽ không nói, mặt mày vẫn tươi tắn, cười tủm tỉm mà nhìn nàng, chỉ là mặt cười bị nẻ, dung mạo vỡ tan, Mộc Yên Ly ngốc ngốc một chỗ, mới giật mình vô cùng lo sợ mà khóc toáng lên vô cùng lo sợ, muốn nhào tới đoạt búp bê của mình.

Một đôi giày thêu gia huy cán cân công bằng giẫm lên.

Tiếng vang vỡ vụn, tóc gáy dựng đứng.

Đỉnh đầu búp bê cứ thế mà vỡ nát...

Vị phụ thân này dời chân, trước mặt hài tử là một đám bụi đất nghiền nát.

Rõ ràng mới vừa nãy thôi, chúng nó còn sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề, đáng điệu vô cùng ngây thơ lại khả ái cười với nàng... Tại sao chứ? Tại sao lại

phải làm như thế? Không phải là lễ vật đưa cho nàng sao? Có lẽ do nàng không ngoan, khiến cho phụ thân tức giận, vậy nên mới khiến cho tò te nhỏ bé vô tội phải chết.

“Thiên Âm chi tử, không thể có tình.” Nam nhân vào lúc cô gái đang khóc lớn trước mặt, hết sức lạnh lùng nói, “Thích sẽ thất thố. Thích sẽ lỡ việc. Người là hậu duệ thiên thần, thống trị chính nghĩa nhân thế... Vì phụ cho người lễ vật thật sự, là dạy dỗ người, vĩnh viễn cũng không được đối với bất kỳ đồ vật gì, nói ra hai từ “thích ạ”.”

Không thể có tư... Không thể có tình...

Không thể có tư không thể có tình không thể có tư không thể có tình_____ Tà chú xé rách não nàng! Lư hương nghi ngút khói quý báu cùng bùng lên âm thanh ca tụng trang nghiêm_____ Thiên Âm_____ Mệnh mệnh cuộn cuộn_____

Biết bao nhiêu đêm dài nàng ôm đầu gần như điên cuồng, nàng mặc áo ngủ bằng gấm ở trong màn trướng im lặng khổ đau.

Tìm không thấy đường ra.

Tìm không thấy đáp án...

Cha là gì? Mẹ lại là gì?

Nàng từng muốn đi ôm mẹ đẻ Lâm phu nhân, nhưng Lâm phu nhân lại là người điên, lấy cây kéo đâm nàng, tay nàng nhận đầy lỗ thủng, thậm chí còn cầm cây kéo hướng về phía cổ họng nàng...

Không thể có tư.

Không thể có tư!

Trong bóng đêm của đau khổ tột cùng, nàng một mình quỳ gối trước tượng thần, trong miệng tụng niệm không thể xúc phạm, trong lòng lại nguyện rửa oán hận không thể cán nát tượng thần này thành bột mịn!

Cứ như vậy, nữ hài biến thành thiếu nữ, thiếu nữ biến thành nữ lang.

Phía sau nàng hơn một nghìn người quỳ theo, nàng niệm khúc ngâm ca sớm đã nhuyển như cháo khắc sâu vào xương tủy, “Thiên Âm mệnh mệnh, không thể có tư...”

Có đôi khi điên như ma, vai lưng phát run, mơ hồ muốn dựng người lên, dùng kiếm huy chém người Thiên Âm Các thành thịt nát rồi chết cho xong.

Nhưng mà sau đó, bên tai bỗng nhiên lại vang lên một âm thanh ôn hòa ôn nhu, thật ngọt, thật trẻ trung. Âm thanh kia nhẹ nhàng mà nhìn nàng hát, “Cỏ lau cao, cỏ lau dài, cách núi cách nước xa xa cùng vọng lại. Cỏ lau bên này là cổ hương, cỏ lau bên kia là đại dương mênh mông.”

Nàng mở to mắt, ánh nắng trời từ tượng thần rơi xuống, loang lổ chiếu lên mặt đất.

Khi đó nàng đã là chủ của Thiên Âm Các, tim đập mạnh và loạn nhịp trông về ảo ảnh loang lổ nứt nẻ này, giống như trong âm thanh ca dao, thấy được lau sậy Vong xuyên, bông mận tung bay.

Một nữ nhân đứng ở trong cỏ lau, vươn tay loan mặt khẽ mỉm cười hướng về phía nàng.

“Cỏ lau bên này là cổ hương... Cỏ lau bên kia là đại dương mênh mông...”

“Mẹ...” Nàng thì thào.

Nàng gọi Lâm phu nhân là mẫu thân, kính cẩn lễ nghi. Chỉ có với một người, nàng mới kêu là mẹ.

Đó là kế mẫu của nàng, cũng là ma nương từ nhỏ đến lớn của nàng. Có lẽ người bên ngoài không rõ, vì sao nàng lại không hận nữ nhân tu hú chiếm tổ này. Nhưng những người đó vĩnh viễn cũng không hiểu được_____

Trong sinh mệnh quy cách trắng đen của nàng, chỉ có trong mấy năm ngắn ngủi bên cạnh Hoa Quy phu nhân, nàng mới từng có cười vui, cũng từng có nhu tình, từng có ấm áp và hoài bão, cũng từng có ngọt ngào cùng tình thân.

Nói ra thì sẽ không có người tin.

Khúc ca dao cỏ lau Hoa Quy phu nhân dùng để ru nàng ngủ này, ở trong cuộc đời nàng, ngoại trừ Thiên Âm mênh mông cuộn cuộn, là khúc xương ca duy nhất nàng được nghe.

Chỉ có một khúc này, áp chế tâm ma cả đời nàng, cũng thành tâm ma một đời.

“Mộc tử tử!!!”

Bên tai giống như nghe được tiếng kêu sợ hãi của đệ đệ Hoa Bích Nam. Cho đến bây giờ nàng cũng chưa từng nghe âm thanh thất thổ đến vậy của nó.

Nhưng nàng quán không được nhiều như vậy, nàng dùng một tia linh khí cuối cùng, làm giảm bớt thể rơi xuống đất của mình. Chẳng qua điều này cũng không phải vì nàng muốn sống.

Nàng cắn răng, dọc theo con đường tuần đạo, từng chút một lê bước, giò bọ bò đến sát bờ.

Sau đó_____

Tại thời điểm mà ai cũng không kịp phản ứng, nàng dựa vào khí lực còn sót lại, đột nhiên đi vào mép cầu ma!

“Mộc Yên Ly, tự nguyện tuần đạo, nguyện cho y chờ được tâm nguyện hoàn thành, cuối cùng có thể hồi hương.”

Sư Muội thấy tình huống như vậy, như là muốn phát điên lên, hấn nhào qua, nhưng mà đã quá muộn, Mộc Yên Ly cuối cùng quay đầu lại nhìn hấn. Nữ nhân này vẫn lạnh lùng thản nhiên, biểu cảm cũng không nhiều, ngay cả làn da đều lộ ra luồng hàn khí như sương tuyết.

Nhưng giờ khắc này, nàng lại hướng tới đệ đệ cùng cha khác mẹ, thậm chí thuộc chủng tộc bị ruồng bỏ mà cười thản nhiên, đúng là bách mị túng sinh(*).

(*) *Bách mị túng sinh* – 百媚纵生 – Trăm vẻ kiều mị cùng phô bày.

Mặt mày nàng hé cười, ngửa mặt ngã xuống.

“Tỷ_____!!!!”

Mộc Yên ly nở nụ cười, ánh mắt nhìn phía vòm trời, nữ nhân luôn bất động thanh sắc này, hướng đến lễ bái trời cao mờ mịt vạn lần, nói, “Cút con mẹ người đi không thể có tư.”

Thân cây cầu kia nháy mắt bùng lên một luồng hồng quang, ngọn lửa màu đỏ tươi của con đường tuần đạo nhanh chóng cuốn lấp toàn thân nàng. Trước khi bịa lửa dữ căn nuốt, nàng dùng hết sức lực liếc mắt nhìn về hướng đại môn Ma vực.

Nàng giống như nghe được thanh âm truyền đến phía sau cánh cửa cực lớn kia, thật ôn nhu, là mẹ nàng trong ngày mùa hè ở trên sạp mát phe phẩy nhẹ cây quạt nhỏ quạt cho nàng, biếng nhác mà ngâm nga_____

“Cỏ lau cao, cỏ lau dài, cách núi cách nước xa xa cùng vọng lại.”

Cỏ lau bên này là cố hương,

Cỏ lau bên kia là đại dương mênh mông...

“Mộc các chủ!!!”

“Mộc cô nương!!!”

Đột nhiên những “quân cờ” bên trên con đường tuần đạo này đều mất khống chế, một kẻ lại một kẻ lao đến, quỳ gối trước mặt nữ nhân một thân thần huyết, lót đường cho Ma tộc, chính là nữ nhân đã hóa thành bậc thang thứ ba mươi đếm ngược của con đường tuần đạo, thi thể bị trói buộc, dần dần không ở trong ma quỷ.

Sở Văn Ninh hạ xuống mặt đất, đầu ngón tay y đều đã cực lạnh, trước mắt đung đưa những bóng người.

Y cứ nghĩ phía trước là quân cờ Mộc Yên Ly mang đến, nhưng giờ phút này mới phát hiện ra là không phải.

Những người này phần lớn đều mặc y bào của đệ tử hầu cận Thiên Âm Các, khuôn mặt cực kỳ đẹp, nước mắt chảy xuôi ra đều là màu vàng...

Là Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch!

Thiên Âm Các dưới sự quản lý của Mộc Yên Ly, vậy mà lại dùng danh thu nạp đệ tử hầu cận, may mắn tập hợp được nhiều Điệp Cốt tộc còn sống như vậy, những người này đều gào khóc nức nở, lão đảo quỳ xuống mặt đất.

Nàng vừa mới mang bọn họ ra khỏi sự tàn sát của đám tu sĩ, chuẩn bị lót những bậc cuối cùng của con đường tuần đạo, bọn họ có thể tùy thời cơ mà về nhà...

“Hung thủ!” Bỗng nhiên có người quay đầu, hướng tới phía Sở Văn Ninh gầm lên, gương mặt bị cừ hận khiến cho vụn vụn dữ tợn, “Người cái tên hung thủ này!”

“Tại sao nơi nào cũng đều là địch của chúng ta? Tại sao lại phải ép Mộc các chủ đi đến con đường này?!”

Từng gương mặt đều tuyệt sắc xinh đẹp, liếc mắt một cái lại là hận thù tận xương.

Không ít Điệp Cốt Tịch đều hướng về phía y, mất đi lý trí cũng không biết nặng nhẹ mà nhắm vào y, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Sở Văn Ninh đứng thẳng, trước mặt y lộ ra mờ mịt, phải ngăn cản linh lực thấp kém của những Mỹ Nhân Tịch này thật sự rất dễ dàng, y thậm chí

nâng tay cũng không nâng, đầu ngón tay kết ra tấm chắn cũng đủ để cho những người đó không thể xuyên qua.

Hung thủ.....

Tội nhân.

Tông sư.

Cứu thế.

Sở Văn Ninh không khỏi khép lại hai con mắt. Y đang làm gì? Y còn có thể làm gì đây?

Mặc Nhiên đã chết, thời không nứt ra, thiên phạt giáng xuống, Mộc Yên Ly lấy thân thần tể đường đến Ma tộc, Tiết Mông dùng linh hạch áp chế Đạp Tiên Quân.

Y bỗng nhiên cảm thấy được trước mặt mình là một bức tường đầy đao nhọn, từng cây đao lạnh lẽo đâm tới, mà y phải đi xuyên qua từ trong đó.

Tựa như thế nhân không phải ai cũng ác, Điệp Cốt tộc cũng không phải đều có tội.

Nhưng y phải ngăn cản con đường về nhà của bọn họ.

Dù là chỉ còn hai mươi chín bậc thang cuối cùng, hai mươi chín cái thi thể. y cũng không thể để cho bọn họ rời đi, để cửa Ma giới mở rộng. Bởi vì chỉ cần cửa Ma giới mở, thiên phạt chỉ sợ cũng sẽ nhanh chóng giáng xuống, hai trần thế cứ như vậy mà bị giết, người Cửu Châu ngay cả cơ hội thở dốc phản kháng đều khó có. Y nên có nhãn tâm như thế nào, mới có thể ngồi xem chuyện này phát sinh.

Y không thể...

Y không thể có một tia do dự, một tắc mềm lòng.

Mặc Nhiên đeo trên lưng tội danh hai đời, Tiết Mông giờ phút này còn đang lấy tính mạng vì y kéo dài thời gian, càng đừng nói từng này người uống mạng, con đường trước mắt đầm mùi máu.

“Hung thủ!”

“Người hại chết chúng ta! Người hại chết chúng ta!”

Vô tình máu lạnh! Người sẽ gặp báo ứng!”

Hồn như lửa nấu, lạnh vững tâm như sắt.

Sở Văn Ninh bỗng dừng mở mắt_____ Y phải làm hung thủ này.

Y không còn lựa chọn nào khác.

“Sư Minh Tĩnh.”

“...” Sư Muội cách đám đông, xa xa nhìn lại y. Trên một trường gương mặt khuynh quốc khuynh thành kia còn dính nước mắt, ánh mắt hình như có điên cuồng, lại giống như trống rỗng vô tận.

Gió nổi lên, tay áo của y ở trong gió nhẹ tung bay, hần tựa như đã nhận mệnh Sở Văn Ninh sẽ giết hẳn. Bàn tay Sở Văn Ninh quả thật cũng sáng lên kim quang, Hoài Sa lại xuất hiện_____ keng một tiếng, y lấy kiếm khí gạt bỏ đám đông chen chúc trước mặt, tính toán ngăn cách hẳn và nhóm Mỹ Nhân Tích.

Một khắc lướt qua, ánh mắt y như lưỡi lê đêm tuyết, mũi kiếm hướng thẳng tới Sư Muội mà đâm!!!

Cũng chính là lúc này, con đường tuần đạo dưới chân bọn họ bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt chấn động. Ngay sau đó cột sáng màu đỏ thật mạnh đột ngột từ dưới đất xông lên, trong đó mấy cột sáng bỗng nhiên chặn đường đi của Sở Văn Ninh.

Có người kêu lên, “Mau nhìn! Mau nhìn phía trước!”

“Là cửa Ma giới! Sao lại thế này?”

“Cây cầu đang tăng thêm, cầu đã dựng đến cửa Ma giới!!!”

Đến cuối cùng gần như thành tiếng hét chói tai, “Cửa đã mở rồi!!!”

Sư Muội cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một luồng ánh sáng bạch kim huy hoàng theo nơi Mộc Yên Ly chết đi tản ra, từ một bậc thang cuối cùng kéo dài, lấy thế cực kỳ kinh người hướng tới cửa Ma giới dựng xuống!

Sắc mặt Sở Văn Ninh đột nhiên biến đổi, mà Sư Muội sau khi kinh ngạc ban đầu qua đi trên mặt lại bỗng chốc mừng như điên.

Con đường tuần đạo đã thông rồi_____ Cây cầu nhân giới ma giới rốt cuộc đã thông rồi!!!

Một tiếng nói mẽ mẽ mà già nua từ sau cửa Ma giới truyền đến, quanh quẩn tại đất trời, thanh âm kia hình như có tán dương, lưỡi biếng nói, “Con đường tuần đạo lại có thần tộc hiển tế, đám trẻ tuổi các người, gây tổn hại tính mạng thần tộc, chí hướng cống hiến cho ta, tâm này đã biểu lộ.”

Thanh âm này rất vang, phạm vi trăm dặm ngoài Tử Sinh Đỉnh đều có thể nghe được rõ ràng, người ở cả tòa núi lúc đại chiến đều ngửa đầu nhìn phía sau bên kia núi.

Sắc mặt Khương Hi biến thành tuyết trắng, đương nhiên, không ngoài hẳn, tất cả mọi người đều biết, cửa Ma vực sợ rằng sẽ mở...

Quả nhiên, thanh âm già nua kia đã nói câu tiếp theo:

“Khoảnh khắc thiên phạt buông xuống, Ma Tôn bệ hạ gặp thanh niên có công giết thần các người, khoan nhân đại xá, miễn đi hai mươi chín bậc cầu thi xác cuối cùng. Lập tức, mở rộng cửa Ma giới, cho phép các người trở về!”

“Cái gì?!”

Đỉnh núi đường núi lập tức hỗn loạn.

Mã trang chủ của Đào Bao Sơn Trang thậm chí ngồi dưới đất, khóc lớn lên, “Trời ạ!!! Phải làm sao bây giờ!!!”

Cũng có người mặt vàng như đất, run run rẩy rẩy, “Thiên phạt lập tức sẽ tới? Thiên phạt gì... Thiên phạt gì?”

Ba người Tiết Mông và huynh đệ Mai gia đang chiến đấu kịch liệt với Đạp Tiên Quân cũng cả kinh, tim Tiết Mông nảy lên, bị Đạp Tiên Quân nhân cơ hội tránh ra khe hở, mà Tiết Mông lập tức đã bị sức mạnh phản lại, chỉ cảm thấy trước ngực căng cứng, bỗng nhiên phun ra một miệng đầy máu huyết! Đạp Tiên Quân nghe được động tĩnh, nghiêng đi đôi mắt đỏ tươi, trừng mắt nhìn Tiết Mông một lát, vẻ mặt hẳn thật hỗn loạn, tựa như trí nhớ trong đầu lại bắt đầu trở mình quấy nhiễu bừa bãi, hồn phách trong cơ thể cũng bắt đầu tra tấn chém giết lẫn nhau, “.....Tiết Mông.....”

Mai Hàn Tuyết lập tức giương trường kiếm Sóc Phong, bảo hộ đệ đệ và Tiết Mông ở phía sau người, trầm giọng nói, “Cẩn thận.”

Nhưng Đạp Tiên Quân không có ý công kích tiếp, ngược lại bỗng dừng ngừng lại mi dài, trán tim bỗng phẳng lặng, vẻ mặt phát sinh thống khổ.

“Không... Đây là chuyện gì... Sao lại thế này!”

Hắn mờ mịt đến cực điểm cũng phản nộ đến cực điểm hét lớn một tiếng, mất đi không chế, nhanh chóng đi tới hướng núi rừng rậm rạp. Mai Hàn

Tuyết lúc này mới buông lỏng một hơi, quay về phía hai người bên cạnh, hỏi Tiết Mông, “Người thế nào rồi?”

“Đừng đừng ta, người đi qua chỗ sư tôn bên kia! Đem những gì chúng ta chuẩn bị bố trí trước đó nói với người!”

Mai Hàm Tuyết nắm cổ tay hắn, lắc lắc đầu, “Linh hạch của người đã gần như vỡ vụn, phải chữa thương trước.

Tiết Mông tức giận nói, “Đi nhanh!!”

“Nếu không ta sẽ đi trước, hai người đều dừng hành động.” Mai Hàm Tuyết biết được tình thế cấp bách, không thể chậm một giây, ngón tay hướng về Tiết Mông, nói với ca ca mình, “Ca, huynh giúp hắn điều tức. Đệ đi tìm Sở tông sư.”

Trước con đường tuần đạo, theo bậc thang cuối cùng hoàn thành, đường ma giới và nhân giới rất cuộc hoàn toàn nối liền nhau, những người Mỹ Nhân Tịch này đều lộ ra vẻ mặt nằm mơ, dường như mỗi người đều phát run, thậm chí không ai dám nhấc chân bước lên một bước, ngay cả Sư Muội cũng không nhúc nhích.

Một lát sau, không biết cụ thể là bao lâu, có lẽ chỉ qua một giây lát, có lẽ là lâu đến mức khiến người ta nín thở.

Trước cửa Ma giới bỗng nhiên chấn động, chỉ một thoáng mây nổi lên bốn phía, tám phương gió lộng, thiên địa đều giống như nặng nề thờ dốc, phát ra oi bức khổng lồ_____

Cửa Ma giới khắc phù điêu xa hoa lãng phí mở ra hai bên, một ánh sáng ửng từ khe hở phụt ra!

Sở Văn Ninh chỉ cảm thấy một luồng tà khí và chiến khí đáng sợ hơn bao giờ hết theo khe hở tuôn ra, đó đúng là khí tức Ma tộc có thể giúp bành trướng lực ba đại cấm thuật...

Ma vực mở!!!

[Husky] Chương 306: [Tử Sinh Đỉnh] Liên ta dị tộc thân

Edit: Thiên Di + Chu

Beta:

Trời đất ngay lập tức biến sắc, khí tức Ma tộc như mũi tên xuyên thủng tầng mây, lao thẳng tới phía Thời Không Sinh Tử Môn xa xôi.

Mưa to liên miên hơn mười ngày chợt ngừng lại.

Mới vừa rồi còn mưa to tầm tã, trong nháy mắt một giọt mưa cũng không còn.

Có người run môi lên, mong may mắn, run rẩy hỏi: “Đây là... Đây là làm sao vậy?”

Không ai trả lời hẳn, mỗi đôi mắt đều chăm chú nhìn về phía Thời Không Sinh Tử Môn, nhưng cổng lớn màu đen giữa ban ngày kia nhất thời không có dị trạng.

Mọi người thấp thỏm bất an chờ đợi.

Không có dị trạng, không có dị trạng.

Không có dị trạng.

“Hết mưa rồi... Có phải không có biến cố gì không?”

“Có lẽ do sợ bóng sợ gió thôi, không làm sao nhỉ...”

Lục tục có mấy người thở phào, gò má căng chặt thả lỏng. Nhưng ngay lúc này, đất dưới chân họ bỗng nhiên bắt đầu rung lên.

“Làm sao vậy?!”

Lại ngửa đầu lên nhìn, nhưng thấy thế của Thời Không Sinh Tử Môn đen kịt lay động kinh người dần mở rộng, căn nuốt mây mưa chưa tan trên bầu trời, ngay sau đó một tiếng huýt gió bén nhọn phá trường không, mọi người trợn mắt há mồm!—— nhưng thấy một con chim phượng đỏ rực từ lỗ đen

mà ra, cất lên viền, chim phượng kia mở rộng hai cánh, che trời. Mắt nó như Thiên Trì, móng vuốt như núi Nhạc, chỉ một cọng lông vũ đã dài hơn trăm mét, một cái cánh, sương khói thần châu lẫn lộn, vô số cây cỏ bật gốc, núi Côn Luân cách nó gần nhất thì tuyết tan, băng cũng chảy.

“Trù pi——!!”

Trong giây lát, thần điều này đã đậu trên Côn Sơn, ngẩng cổ hét vang, tiếng vang phát ra đúng là lúc Thời Không Sinh Tử Môn mở rộng và khép kín đã xuất hiện.

“Đây là...”

Có tu sĩ kêu thảm: “Là thủy hoàng!!”

“Là phượng hoàng thủy tổ!!”

Đây là thần thú cổ không có một quyển hoạ trục nào vẽ lại, sau đó quay về dưới toà Câu Trần thượng cung, thủy hoàng có khả năng rời núi lập bề, đương nhiên khi nó vẫy cánh bay lượn trên chín tầng trời, nhanh như sấm sét, vượt xa ánh sáng.

Sở Văn Ninh lẩm bẩm nói: “Hoá ra... Kẻ trấn thủ sinh tử môn vẫn luôn là nó?”

Câu Trần sáng chế tam đại cấm thuật Thời Không Sinh Tử Môn, kỳ thật mở ra là để giam giữ phượng hoàng thủy tổ, nháy mắt mọi người bước vào khe, thủy hoàng hét vang đặt câu hỏi, đưa kẻ tiến vào cười mây vượt gió, ngang thời gian, trở lại quá khứ hoặc tới tương lai, nhưng thân hình nó quá khổng lồ, tốc độ quá nhanh, nên người mở ra Thời Không Sinh Tử Môn thường căn bản không nhìn thấy bóng dáng nó, chỉ kịp nghe tiếng nó kêu, cũng đã được đưa tới niên đại muốn đến.

Phượng hoàng đứng trên núi Côn Luân, kim hồng hoả nhãn quan sát dưới đất, bỗng nhiên phát ra tiếng người trầm thấp vang trời, như chuông lớn cảnh báo vang khắp nhân gian: “Hong trần có trật tự, người đảo lộn nó, sẽ nhận thiên phạt.”

Sau khi nói xong, bay lên trời, chỉ thấy chín chiếc lông đuôi vàng rực nhất nhất mở ra, lê xuống đất. Hai cánh hợp lại, nhân gian đất rung núi chuyển, đồi núi sụp đổ! Tìn hình kia nếu không có cảnh tận thế, kỳ thật bao la hùng vĩ vô luân.

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Quay về!”

Cùng lúc y quát lên không chỉ một người, cơ hồ mỗi chương môn trưởng là môn phái vào lúc này đều cùng phản ứng——

Quay về.

Khát vọng sống là bản năng, không cần nói thêm để thức tỉnh, những tu sĩ như kiến trước mặt phượng hoàng thuỷ tổ ngự kiếm bay lên, chạy trốn bay tán loạn ngược hướng với thuỷ tổ.

Mai Hàm Tuyết lúc này chạy tới bên cạnh Sở Văn Ninh, mở mắt trước tóc bay tán loạn, nói: “Tông sư, xin hãy để bọn họ lui tới biên giới Thời Không Sinh Tử Môn.”

Không đợi Sở Văn Ninh hỏi, hắn lại nói: “Trần thế này đã không ổn từ lâu rồi. Tám năm này, bọn ta và Tiết Mông vẫn luôn nghĩ cách, chính vì khi ngày này tới, có thể áp tai kiếp xuống mức thấp nhất. Nên một ngày hai hồng trần này tự đả thông, bọn ta liền ở cạnh Sinh Tử Môn, dùng trọng giáp Huyền Vũ bày kết giới pháp trận.”

Trọng giáp Huyền Vũ là lấy từ Thuỷ Hoàng và Huyền Vũ cùng lúc, lấy nó làm căn cơ, thi triển kết giới bảo hộ có thể tăng cường ngàn vạn lần.

Chỉ là loại giáp này nghe đồn ở cực đông của biên, nơi cửu tử nhất sinh.

Huỳnh đệ Mai gia và Tiết Mông ở hồng trần này, trải qua gian nguy thế nào, mới có thể mang nó về...

Mai Hàm Tuyết nói: “Mong tông sư để tất cả mọi người sang bên đó, để tất cả bọn họ quay về trần thế của mình.”

“...”

“Hồng trần này sinh ra tai nạn, nên kết thúc rồi.”

Giọng hân vang vọng, thuỷ hoàng nơi xa phát cánh bay lên, đuôi chim đỏ rực quét xuống, cuốn theo ngàn tắc tuyết Côn Luân, sau đó biến hoá trong thiên địa một vệt đỏ rực, tốc độ nó nhanh không ai nhìn thấy nổi, nhưng trong chớp mắt Hoàng Hà chảy ngược, Trường Giang ngược hướng, nước biển cả mênh mông bị kích bắn cao vạn trượng, tựa hồ đại dương mênh mông đến đáy biển đều bị nhấc lên, tàn sát tới đại lục!

Nước biển ngập trời đến, Cửu Châu đảo mắt thành Hồng Hoang.

Sở Văn Ninh đang muốn lui, lại phát hiện tốc độ hồng thủy vọt tới còn nhanh hơn tốc độ mọi người ngự kiếm chạy trốn, trong chớp mắt thế mà đã lao tới gần chỗ bọn họ, chỉ sợ giây lát là có thể đuổi kịp phần lớn mọi người.

Y nhanh chóng quyết định, nói với Mai Hàm Tuyết: “Người và Tiết Mông đưa họ đi trước, ta ở lại đây, kéo thêm chút thời gian.”

Y nói, lần nữa triệu ra Thăng Long Phù, hướng về phía chân trời.

Sở Văn Ninh lạnh lùng nói: “Thiên Vãn! Vạn Nhân Quan!”

Dây liễu đột ngột mọc lên từ mặt đất, y cắn rách đầu ngón tay, lấy máu quẹt lên, quát: “Dừng tường!”

Thân tử đằng che thân tử đằng, cành liễu quấn quanh cành liễu, trùng điệp nặng nề lặp lại, núi non trùng điệp cây rừng trùng điệp xanh mướt, nháy mắt tạo thành một bức tường cao vô ngần.

“Cửu Ca triệu tới!”

Ánh sáng trong tay tụ lại, Cửu Ca đã nằm trên đùi. Sở Văn Ninh gảy dây đàn, giữa hoa âm như nước chảy, quang huy kim sắc bọc lấy bức tường dựng lên từ Liễu Đằng, khiến nó càng vững không thể đổ. Mà lúc y làm xong việc này, nước lũ cuồn cuộn đã lao đến——

“Ào ào——!”

Bọt nước đập mạnh lên tường, nháy mắt thành sóng lớn tận trời.

Sở Văn Ninh nghiêng mặt nói với Mai Hàm Tuyết: “Đi mau đi!”

Tình hình này Mai Hàm Tuyết cũng chưa từng dự đoán được, tuy lòng hân nóng như lửa đốt, cũng không thể làm gì, chỉ đành thi lễ với Sở Văn Ninh, quay người biến mất sâu trong rừng rậm um tùm.

Nhất thời, đại quân tu sĩ lui lại. Sở Văn Ninh đang cực lực chống chọi.

Hồng thủy lao nhanh đang rút gào, muốn xé rách Thiên Vãn và Cửu Ca đúc thành đê dài.

Mà trên đường tuần đạo, trước mắt Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch chợt xuất hiện cửa Ma giới rộng mở. Ma giới ửng đỏ cùng sắc mây tím đậm an bình, chông chéo với nhân gian thế lương.

Cửa, mở hoàn toàn.

Sư Muội là kẻ đứng đầu nhất bị hơi thở Ma giới thuần triệt vây lại. Loại hơi thở này làm cả người hắc phát run, toàn thân thư giãn, hắc cầm lòng không đậu mà tham lam hít loại ma khí ô uế này, viên linh hạch khô héo trong ngực vì tiếp xúc với loại ma tức này mà nở to sống lại.

Sức mạnh ma tộc giờ phút này rốt cuộc thay đổi cả người hắc mạnh mẽ.

Hoá ra, linh lực cường đại là cảm giác này à?

Hắc rốt cuộc cảm nhận được... Hắc rốt cuộc cảm nhận được!

Mừng như điên làm mắt hắc toả sáng, trên khuôn mặt tuấn mỹ thậm chí hiện chút tinh quang dã thú. Giống như hắc còn có tộc nhân Điệp Cốt phía sau.

Những kẻ Mỹ Nhân Tịch từng vì thiếu hơi thở Ma tộc, linh hạch yếu ớt, tay trái gà không chặt, giờ khắc này rốt cuộc đạt được linh lực cường đại vốn thuộc về họ.

Một lão già thân mình lam lũ, râu tóc lốm đốm chậm rãi xuất hiện ở cửa Ma Vực, đôi mắt màu đỏ đậm lướt qua mọi người, sau đó nhắm mắt lại, nhếch miệng cười: “Ai ui, lão già đã chờ ở đây suốt bốn nghìn năm, người thủ vệ kế nhiệm đã chết, cũng không nhìn thấy nhóm Mỹ Nhân Tịch nào có thể làm tới bước này.”

Lão chống gậy, rất vừa lòng mà nói: “Được rồi, được rồi, người đối nghịch Thần giới, công lao to lớn. Không sai, không sai.”

Hắc nói xong, liếc nhìn nhân gian đang sụp đổ, cười lộ hàm răng ố vàng.

Lão ma già này nghiêng người, nhường cho nhóm Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch lối vào, từ từ run run mà nói: “Lão thân, cung nghênh chư quân về quê.”

Phía sau bọn họ hồng thuỷ ngập trời, nhưng đó là chuyện của nhân gian, liên quan gì tới ma chứ?

Sư Muội quay đầu nhìn thoáng qua Sở Văn Ninh đang kiệt lực chống đỡ, sức kẻ hèn nhỏ bé, muốn giơ tay xoay chuyển đất trời.

Chuyện này đến tột cùng là anh dũng, hay là ngu dại?

Có điều cũng chính vì phần ngu dại này của Sở Văn Ninh, đã từng làm lòng mình khó yên. Sắp tới lúc đi rồi, Sư Muội không ngờ lại không nhịn được nhớ tới năm ấy Ngọc Hành trưởng lão cầm ô đưa hắc. Khi đó, bọn họ ở bên cầu Nại Hà, nhìn thấy một con giun giãy giụa.

Sở Văn Ninh tùy ý nhìn thoáng qua, phất ống tay áo, con giun kia được một ánh kim quang kéo lại, ổn định chắc chắn thả lại vào trong cây cỏ.

“Trường lão làm gì vậy?”

Sở Văn Ninh mặt vô biểu tình: “Nó ngáng đường.”

Lý do này đương nhiên sứt sẹo, Sư Muội người: “Trường lão thật tốt bụng. Có điều lúc trời mưa đất ngập nước, ngày thả nó vào trong đất, chỉ lát nữa nó sẽ lại chui ra, bò ra ngoài, đến lúc đó lại cần trường lão giúp nữa rồi.”

Sở Văn Ninh hơi ngừng bước chân, trong ấn đường hình như có một vết nhăn mờ mờ.

“... Sao chưa từng biết thế.” Y rũ mắt liếc nhìn Sư Muội một cái, “Người hiểu biết nhiều đấy.”

Sư Muội có chút ngại ngùng mà cười nói: “Con giun là rỗng đất mà, thường dùng làm thuốc. Ta hiểu chút về tập tính của chúng nó. Ta cũng chỉ hiểu mấy thứ không dùng được thôi.”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, kết quả Sư Muội phát hiện Sở Văn Ninh tuy đã hiểu, lại vẫn sẽ tiện tay “thu dọn” những vật nhỏ cản đường. Cuối cùng hẳn có chút dở khóc dở cười, dứt khoát cũng giúp luôn.

Sở Văn Ninh nhìn hẳn ôm một chồng sách trong lòng, lại vẫn miễn miễn cưỡng cưỡng khom lưng, nói: “Hà tất.”

“Chúng nó chán đường trường lão mà.” Trong làn mưa làm mặt Sư Muội lạnh đi ngoái đầu ôn nhu nói với y, “Đệ tử khiến chúng nó ngoan chút.”

Sở Văn Ninh lắc lắc đầu, đi tới, lần nữa che dù đoạn đoạn chính chính trên Sư Muội: “Đừng có chạy tới chạy lui, ướt cả rồi.”

Đường về không ngăn không dài, hai người sóng vai đi, không nói gì có hơi xấu hổ.

Sư Muội liền ôn thanh hỏi: “Trường lão, người vẫn luôn tốt như vậy ư?”

“...”

Tròng mắt nâu chuyển xuống, mắt phượng uy nghi.

Trên mặt Sở Văn Ninh không có biểu tình gì: “Có chỗ nào tốt.”

Sư Muội băng tuyết thông minh, lúc này nhìn ra Ngọc Hành trường lão không hề bất cận nhân tình như lời đồn. Hẳn cười nói: “Trường lão rõ ràng biết một số chuyện là vô dụng, nhưng vẫn làm...”

Sở Văn Ninh không trả lời, trầm mặc lên trước.

Lúc Sư Muội cho rằng y sẽ không phản ứng lại mình, Sở Văn Ninh mở miệng nói: “Trên đường gặp ăn mày, biết rõ chút tiền tài của mình không thể làm họ không thoát khỏi cảnh khốn đốn được, sẽ không bố thí ư?”

“...”

“Trên đường gặp linh thú dính bẫy, biết rõ cứu rồi thả về rừng, vẫn sẽ có khả năng chui vào lưới, thì ngồi yên mặc kệ luôn?”

Sư Muội hạ lông mi mềm mại, ôn hoà nói: “Đệ tử hiểu ý của trưởng lão rồi, đa tạ trưởng lão dạy bảo.”

“...” Hắc nhu hoà như vậy, Sở Văn Ninh ngược lại có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng nói, “Có điều chuyện con giun. Thật sự chỉ là ngáng đường thôi.”

Sư Muội sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn mặt nghiêng của y, rõ ràng đáng vẻ rất lạnh khốc, nhưng bên thính tai lại hơi đỏ.

Bỗng nhiên cảm thấy thật đáng yêu.

Vì thế Sư Muội mím môi, giọng như sóng nước: “Trưởng lão thật tốt. Nói vậy đối với các sinh linh còn lại, cũng đều thương tiếc.”

“...”

Dừng một chút, bỗng hỏi: “Đúng rồi, hôm nay đọc trong sách được một chuyện, đệ tử có chút khó hiểu, cũng không có sư tôn để hỏi. Trưởng lão có thể giải thích giúp đệ tử không?”

Cuối cùng không cần nói về vấn đề cứu hay không cứu xấu hổ tới cực điểm nữa. Sở Văn Ninh như trút được gánh nặng, gạt đầu nói: “Người nói đi.”

“Được kinh Cô Nguyệt Dạ bao hàm toàn diện, rất nhiều phương pháp tu luyện đều khiến đệ tử ghen hòng nhìn trần trời. Trong đó khiến người ta khó hiểu nhất, là một thánh dược khiến người ta nhanh chóng kết thành linh hạch, sau khi dùng, có thể khiến——“

Sắc mặt Sở Văn Ninh không biết vì sao thành âm trầm, y cắt ngang hắc: “Người muốn dùng loại thuốc này?”

“Trưởng lão biết loại nào ư?”

“Thuốc này mấy năm được đây được Tu Chân giới tôn sùng, môn phái lớn nhỏ để xin được tông bán cho.” Sở Văn Ninh híp mắt lại, “Sao ta lại không biết được.”

Sư Muội nhìn mặt đoán ý, sau đó nói: “Đệ tử cũng không hứng thú với loại thuốc kia, có điều thấy trong tài liệu nói thuốc dẫn cần máu thịt Địch Cốt Mỹ Nhân Tịch, trong lòng có chút ít khó hiểu. Không biết Mỹ Nhân Tịch này... Tính là người, hay tính là thú?”

Sở Văn Ninh không chút chần chờ, y cau mày kiểm lại, biểu tình tức mưng mà trả lời đệ tử hỏi y.

“Là người.”

Y thậm chí không nói “Tính là người”, mà không cần nghĩ ngợi nói “Là người.”

“...”

Sư Muội còn chưa nói tiếp, Sở Văn Ninh đã nhìn lướt qua mấy quyển được tông Sư Muội ôm trong lòng, đưa tay đỡ lấy.

“Trường lão?”

“Được tông Cô Nguyệt Dạ có nội dung khó phân chính tà, không nên học tham khảo. Ngày mai người tới Tàng Thư Các mượn đọc thuật của Tham Lang trường lão đi, phù hợp hơn nhiều.”

Sư Muội cúi đầu nói: “Sách trong Tàng Thư Các, đệ tử chỉ có thể mượn những sách bên ngoài, bên trong... Bên trong đều phải có sư phụ thân truyền cho phép...”

Sở Văn Ninh ngẩn ra một chút, nghĩ đứa trẻ nhập môn cũng có thời gian như vậy, vì tư chất kém, ngay cả Toàn Cơ khoan dung cũng không muốn nhận hẳn.

Trong mưa phùn bay nghiêng, y cười ngọc bội bên hông mình: “Cầm.”

“... !”

“Có người Tàng Thư Các hỏi, người đưa lệnh bài của ta cho họ xem là được rồi.” Sở Văn Ninh dặn dò nói, “Chọn sách cẩn thận, đừng vì đọc nhầm sách mà đi nhầm đường.”

Sư Muội muốn đưa tay nhận ngọc bội, nhưng sách trong lòng quá nhiều. Một tay lại thật sự là đại nghịch bất đạo, đang mặt đỏ tai hồng không biết phải làm sao, Sở Văn Ninh đã quỳ nửa gối, tự tay buộc ngọc bội vào bên hông Sư Muội.

Lúc làm xong, biểu tình Sở Văn Ninh thực nhạt nhẽo, tựa hồ cũng là tiện tay “thu dọn” mấy con giun ngáng đường.

Nếu là trưởng lão khác tuyệt đối không đưa lệnh bài Tàng Thư Các của mình cho bất cứ đệ tử không quen biết nào. Đây là quy củ.

Nhưng Sở Văn Ninh đương nhiên không giống một người sống quy củ.

“Được rồi.” Đưa lệnh bài cho Sư Muội, y đứng lên lần nữa, rũ đôi tay có vết chai mỏng đơn giản vì hàng năm sửa chữa cơ giáp sinh ra, “Đi thôi.”

“...” Đứa trẻ thanh trĩ hít sâu một hơi.

Hắn không biết vì sao mình phải hít sâu một hơi, nhưng nếu không hít, suy nghĩ cảm xúc trong lòng thoáng chốc ngập tràn sẽ làm hắn khóc ròng.

Kỳ thật rất ấm ức.

Cho dù là làm Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, hay là làm đệ tử thiếu linh lực, hắn vẫn luôn chưa được đối xử công bằng bao giờ. Ngày xưa hắn cảm thấy thế cũng chẳng sao, dù sao đã quen rồi, những kẻ trước mắt hắn dù sao cũng chỉ là một đám đồ tể xấu xí tởm cực điểm mà thôi.

Cũng có người dừng lại, nói cho hắn “Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch là người”, thật sự là có người dừng lại, cứ như vậy đưa lệnh bài cũng không bắt buộc phải là đệ tử thân truyền cho hắn, chỉ vì không để hắn vào lối rẽ. Trái tim thiên chuy bách luyện, không biết vì sao bỗng dưng đau đớn lợi hại.

Mới rồi cuộc cảm thấy rất ấm ức, cho tới này, đều nhịn quá vất vả.

Sư Muội biết, kỳ thật mình nhìn như ôn nhu lễ phép, nhưng chung quy cũng chỉ là hắn muốn cất giấu nguy cơ, tự đúc cho mình một mặt nạ giả mà thôi.

Hắn trốn sau gương mặt nạ này, dùng ôn hoà để tự vệ, dùng ôn hoà trốn tránh, hắn nhìn qua hoà ái dễ gần với bất cứ ai, kỳ thật chẳng ai chạm tới đáy lòng hắn. Tim hắn đã chứa đầy thù hận của Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, sẽ không có nửa điểm ôn nhu.

Nhưng ngày đó sau khi quay về, lúc biết thư báỉ sư, hắn hạ bút viết, lại mang theo chút thật lòng đáng quý.

Thư viết xong, gác lại bút lông cẩn thận, Sư Muội nhìn ánh đèn chảy xuôi.

Hắn cảm thấy cuộc đời mình ngoại trừ báo thù và về quê ngoại, tựa hồ có chút kinh hỉ không đoán trước được. Loại kinh hỉ này đối với hắn mà nói

có lẽ là nguy hiểm. Nhưng lúc ấy, hắn cảm thấy có chút ôn nhu cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, không thay đổi được lòng báo thù lớn lao nhất của hắn.

Giờ khắc này, Sư Muội quay đầu lại nhìn chút “nhu tình” mình từng có, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì.

Phần nộ? Bi thương?

Hình như không đơn thuần như vậy.

Nói bất đồng, cuối cùng không thể thành mưu.

Sư Muội tạm dừng một lát, vẫn là nửa trào phúng nói một câu: “Sư tôn, người xem. Cho dù là ai, đứng trước thiên mệnh cũng không nhịn được phải tranh giành. Người, ta, người, ma, đều như nhau.”

Câu nói thực nhẹ, Sở Văn Ninh đứng trên trời cao, không có khả năng nghe được, nhưng Sư Muội nói, trong lòng liền cảm thấy thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn khai báo hơn ngàn tên Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, xoay người đến cửa Ma Vực bao la hùng vĩ.

Về quê.

Ma đầu canh cửa đương nhiên đi tuốt đằng trước mọi người, đó là thủ lĩnh nhóm người này, bởi vậy thập phần tôn kính khách khí với Sư Muội, sau khi hắn bước vào cửa vực hành lễ.

“Công tử chờ đã.”

“Sao thế?”

“Ma tộc có phân chia phẩm cấp huyết thống gia tộc cao thấp, công tử về quê rồi, cần kiểm tra căn nguyên trước, quy tông nhận tổ.”

Sư Muội mặt vô biểu tình: “Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch không phải đều là mẫu tộc của Câu Trần thượng cung? Còn kiểm tra cái gì nữa.”

Lão ma đạo thủ vệ kia: “Mẫu tộc Câu Trần đã bị thu ma tịch từ lâu, công tử cùng chư vị phía sau sau khi trở về Ma giới, cần giữ huyết thống còn lại gia tộc hỗn huyết sắp xếp nơi khác.”

Sư Muội nhú mày, tuy ngại phiền phức, nhưng quay đầu trông thấy Sở Văn Ninh thế lực đơn bạc, cũng không biết có thể chống chịu bao lâu. Mà sau mình còn hơn một ngàn người chờ vào Ma Vực, liền gật đầu: “Vậy thì nhanh chút.”

Lão ma giơ tay vung lên, trong tay xuất hiện một thanh quyền trượng đầu thú nhe răng nanh, trong miệng lã niệm chú quyết, thấy đầu thú phun ra từ miệng ánh sáng đỏ rực, như găm vóc bao vây Sư Muội thật chặt.

“Bạch, Trình, Tạ, Chu...”

Mỗi ánh sáng đều lập loè một chữ mờ.

Sư Muội hỏi: “Đây là gì?”

Lão ma đạo: “Phổ tông tộc, gia tộc nào phù hợp nhất với huyết thống của công tử, ánh sáng ấy sẽ in lên cổ tay công tử.”

Sư Muội không hé răng, cúi đầu nhìn từng dải lụa sáng chói.

“Tần, Phí, Âu Dương, Thượng Quan, Chung Ly, Lạc, Diệp, Đoạn, Sở...”

Lão ma niệm chú không ngừng, nhưng qua hồi lâu vẫn không thấy dải lụa ngừng lại, ấn đường lão không khỏi nhíu lại, gương mặt nhìn mặt Sư Muội.

Sư Muội cũng bình tĩnh mà nhìn lão.

Đối diện ánh mắt, lão ma ngưng ngưng cười cười, lại tiếp tục niệm chú quyết gia tộc, niệm niệm, đột nhiên một dải lụa đỏ vòng quanh trên cánh tay Sư Muội, Sư Muội như suy tư mà giơ tay lên, tinh tế đoan trang: “Là dải này ư? Họ nào?”

Hắn nhìn trái phải, nhưng còn chưa kịp nhìn chữ viết bên trên, dải lụa kia đã nhanh chóng khô héo biến thành màu đen, nháy mắt thành bột mịn.

Sư Muội: “...”

Lão ma thủ vệ nhất thời cũng không nói gì, cứng đờ tại chỗ, tựa hồ có chút không thể tin nổi mà nhìn hắn.

Sư Muội chậm rãi nâng ánh mắt lên mấy tấc, trong lòng kỳ thật đã có đáp án mơ hồ, nhưng hắn vẫn ngập tràn âm u cười ngâm ngâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Bộ mặt lão ma thay đổi mạnh, nhăn mũi, quát lên: “Thần duệ?!”

“...” Sư Muội ngừng một lát, cười nhạo một tiếng, tùy tay phất hết tro đen trên cổ tay đi, nhàn nhạt nói: “Phụ thân ta quả thực là hậu duệ thần minh, nhưng vậy thì đã sao, cả đời ta chưa làm nửa việc của Thần tộc, đặt nhiệm vụ để Ma Tộc về quê là của mình. Cũng không tới mức trên người ta mang

theo chút máu dơ như vậy, người liền chụp mũ thần duệ cho ta chứ. Vậy cũng quá——“

Lời không nói hết, đã thấy quanh mình lão ma kia cuốn một làn gió mạnh màu đen, ép Sư Muội không khỏi lui lại một bước.

Gió tan đi, lão ma lam lũ biến mất.

Xuất hiện ở cửa vào Ma giới, là bộ xương quái răng nanh đan xen, cầm rìu lớn. Quái vật kia đột nhiên chém chiến phủ trong tay xuống đất, cản đường đi của nhóm Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch, ngựa mặt lên trời gầm thét, giọng thô dát.

“Từ xưa thần ma không thể cấu kết, nhóm tộc người có thần huyết, dơ bẩn cực điểm!! Đường tuần đạo không thể chứa chấp, đám nghiệt súc các người lập tức cút khỏi Ma Vực—— Ma môn lập bế!”

Theo tiếng nó gào, trái phải Ma Môn ầm ầm kinh động, thật sự hướng về giữa khép lại, mà cầu tuần đạo vốn đã dựng cần thận, cũng từ nơi xa phía Tử Sinh Đỉnh bắt đầu, dùng thanh thế tuyệt lộ đáng sợ cuộn cuộn sụp đổ!!

[Husky] Chương 307: [Tử Sinh Đình] Dời hoàng hôn

Edit: Chu

Beta:

“Sao lại thế?”

Mỹ Nhân Tịch phía sau không biết chuyện đằng trước, vươn cổ nhìn quanh. Sở Văn Ninh tuy tạo lớp phòng thủ kiên cố, nhưng trước đại dương Cửu Châu mệnh mông cũng chỉ là một gò đất mà thôi. Mắt thấy kết giới Cửu Ca bắt đầu nứt vỡ, có dòng nước từ kẽ liểu chảy qua, những Mỹ Nhân Tịch đó không khỏi loạn tay chân, reo lên trước: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao không cho chúng ta vào?”

Còn có người quay đầu lại liếc qua, nháy mắt sắc mặt thay đổi nhiều: “Đường tuần đạo sụp đổ rồi!”

“Cái gì?!”

Từ đó, Mỹ Nhân Tịch trong ngoài khốn đốn, Ma môn phía trước đóng chặt, cầu ma phía sau cũng sụp đổ. Mà dưới chân họ là vực sâu vô tận, có thể trốn đi đâu?

Trong phút chốc cảnh loạn cả lên, Sư Muội lạnh lùng nói: “Lên trước cả đi, đừng hoảng!”

“Hoa tông sư...”

Thuật khuếch đại của hãn truyền thanh âm đến cuối: “Ta nói rồi. Ta sẽ đưa các người về quê.”

Đây là chuyện hãn cầu cả hai đời, cũng là tâm nguyện của mẫu thân hãn lúc còn sống. Tới bước này, hãn sẽ không bao giờ lùi bước.

“Nhưng mà tông sư, chúng ta làm gì có năng lực chống lại ma sử?”

Sư Muội nghiêng mắt, con người màu nâu ánh lên cảnh tượng tận thế.

“Từ trước quả thật không có. Nhưng giờ thì sao?”

Hắn nói như vậy, những Mỹ Nhân Tịch kinh hoàng thất thố mới đột nhiên nhớ tới, vì Ma Vực mở ra rò rỉ khí tức, trên người họ ít nhiều cũng khôi phục chút linh lực của ma tộc.

Sư Muội nói: “Các người lui ra sau, tập trung lại đi từ từ tới đường tuần đạo.”

“Thế tông sư người thì sao?”

Sư Muội giương mắt nhìn về bộ xương khô múa may trước mắt, nói: “Ta đánh bại nó.”

Giọng lạc đi, xương khô ma rít gào chém tới.

—— “Tông sư cẩn thận!”

Sư Muội cũng không để ý, hắn chưa bao giờ có được linh lưu mãnh liệt như vậy, ma tức này trong thân thể hắn tung hoành, khiến hắn chỉ tiến không lùi.

Kỳ thật bản thân tộc Điệp Cốt là bộ tộc cường hãn như thế, chỉ vì một người phản bội, ngàn vạn năm qua phải chịu bất công của vận mệnh...

Trong mắt có hận, tay cháy lên ánh lửa, không nói hai lời ném vào bộ xương khô kia.

Bộ xương khô hiện lên, cầu lửa đánh vào Ma môn, cháy một ấn ký đen.

“Phản đồ mà dám lỗ mãng!”

Sư Muội phản nộ nói: “Trong thân thể ta chảy dòng máu thể nào, chẳng lẽ do ta sai ư?! Bởi vì dòng máu mẹ của Câu Trần, bị lưu đày tới nhân gian, khó kết linh hạch. Bởi vì là hậu tự thần minh, bị cự tuyệt trước cửa, không được về nhà—— Ta làm gì? Điệp Cốt Tộc làm gì? Sao lại bị coi là phản đồ?”

Bộ xương khô kia chỉ trang nghiêm cố chấp lặp lại: “Phản đồ mà dám lỗ mãng...”

Tựa như lời Phật trong miệng tăng lữ.

Như tượng đất thành thân vàng.

Rõ ràng là một thứ mờ mịt vô tung như vậy, lại thuận lý thành chương như thế.

Bầu trời, Sở Văn Ninh cực lực ngự kháng nước lũ chảy xiết, phương xa, mọi người ở Tu Chân giới đã lui tới chỗ hai hồng trần giao hội, ở nơi đó dựng lên kết giới Huyền Vũ.

Trước mắt, Sư Muội cùng bộ xương khô ma giao chiến sinh tử.

Mỗi người đều mang trên lưng sứ mệnh riêng, có từng người lựa chọn. Họ có lẽ từng vì lợi ích mà giao chiến, nhưng mà giờ phút này đều kiệt sức để tranh giành người chết ta sống với đối phương.

Vận mệnh rốt cuộc đã phán quyết, gương mặt mọi người đều như nhau——Ta hoặc hèn mọn. Nhưng không muốn đưa tay chịu trời.

“Tông sư! Đường tuần đạo sắp sập hết rồi!”

“Chúng ta không chịu nổi...”

Có mấy Mỹ Nhân Tịch còn nhỏ không ngừng tuyệt vọng khi sắp chết, che mặt khóc.

Bọn họ đang khóc, tiếng khóc rơi vào trong gió, chen chúc đập vào tai Sư Muội...

Tựa hồ một năm kia, thân thể hắc nhỏ gầy dồn sức đập lên cửa đá lạnh băng của Thiên Âm Các.

Cửa mở, hắc thấy khoe miệng phụ thân rời khỏi cốt nhục mẫu thân, hắc nghe thấy mẫu thân kêu thảm, thân thể máu me nhầy nhụa co trên đất, nàng tê tâm liệt phế gào lên với hắc:

“Chạy đi! —— Mau chạy đi!”

Chạy đi, rời khỏi đây.

Chạy đi, tới một nơi có thể bao dung chúng ta.

Đưa theo các tộc nhân bị khi dễ. Đó là tâm nguyện mẫu thân bán linh hồn, bán thân thể, cuối cùng hiến cả sinh mạng mong thực hiện được.

Chạy đi.

“Nên, ta đến tột cùng có lỗi với Ma tộc ở đâu?”

Đây là câu hỏi cuối cùng của hắc, hắc cũng không định chờ một câu trả lời. Nhưng thấy Sư Muội tung người nhảy lên, tránh một đòn chém từ rìu nặng của bộ xương khô ma, ngay sau đó thân pháp uyển chuyển nhẹ như giấy diều, giãy lắt hai gối khụy xuống, kẹp chặt trên vai bộ xương khô ma, kẹp chặt chuyển động đầu trái phải.

Con đường dưới chân càng rung lên lợi hại, quân cờ Trân Lung xây thành cầu nhanh chóng sụp đổ, thi hài ầm ầm rơi vào vực sâu vô tận, thậm chí tiếng vang rơi xuống đất cũng không nghe thấy.

Sư Muội ngẩng đầu, hần nhìn các tộc nhân đã co thành một đám, những người này vừa nhận được ma tức trong thân thể, kiệt lực ngừng sự sụp đổ của đường về.

Bọn họ là Mỹ Nhân Tịch thuần huyết, là con chim cầm tay về tổ—— mà mình thì sao?

Trong vực có tiếng dơi xòe cánh.

Trên tay Sư Muội hiện ánh sáng lạnh lẽo, một bụi gai bông vụt ra, mang sát khí sắc bén của Ma tộc. Hần nâng cao nó, nhắm ngay tim bộ xương khô ma kia——

Bỗng nhiên tung tóe!!

... ..

Dơi đến tột cùng là gì?

Là chim bay lượn lơ dưới chân trời? Hay là con thú co mình trong bóng đêm?

Có lẽ cả hai bên đều không nhận hần. Dòng máu hần dơ bẩn, cho dù đến đâu, hần cũng chỉ có thể làm phản đồ.

Mấy phần tĩnh mạch. Bộ xương khô ma ầm ầm ngã xuống! Phút chốc hóa thành vụn điểm tro đen, mai một không còn gì. Nhưng lúc này, Ma môn đóng lại cũng ập tới ngu cơ, Sư Muội bật dậy, tung người bay lên cao, dùng thân thể huyết nhục tạm chống đỡ cửa đá đang khép kín.

Hần quay đầu, tức giận với nhóm Mỹ Nhân Tịch còn mờ mịt thất thố, đầy nước mắt, quát lên: “Còn thất thần làm gì? ... Chạy đi!!”

Chạy đi...

“Chạy đi!” Hoa Quy trước khi chết thét chói tai xuyên mây, hai mươi năm, vẫn tê tâm liệt phế, “A Nam, chạy đi!!!”

Hần nhắm mắt lại vẫn có thể thấy rõ cánh tay nàng bị xé rách, gân cốt chân bị đánh gãy, gãy giữa vụn vụn trong vũng máu, như thú bị nhốt, nàng túm chặt chân trượng phu phía trước, chỉ vì nhường một con đường sống cho con trai mình.

“Chạy đi!!! Chạy mau!! Đừng quay đầu lại! Đừng quay về!!! A——!!!!!”

Nam nhân đạp chân, mặt nàng rách nát mơ hồ.

Một khắc cuối cùng, nàng dùng hết sức lực nói: “Chạy...”

Rắc một tiếng.

Yết hầu đứt gãy.

Sư Muội cắn chặt răng, dùng ma tức cả người, xương cốt vang lên răng rắc, lại cố hết sức chống cự lại cửa đang đóng, không cho ma vực đóng lại như vậy.

Hắn nhìn phía dưới, mồ hôi trên trán rịn ra, môi cắn nát, máu rỉ ra. Cả người hắn đều run rẩy, gân cốt như bị phá nát—— Cửa ma môn tuy đóng lại chậm hơn, nhưng lực đạo lại chưa từng giảm một chút, cứ uy nghi lạnh nhạt ép về phía thân thể huyết nhục này.

Một tắc, hai tắc... Một thước... Hai thước...

Gân xanh nảy lên, má đỏ đậm.

Lại nhìn đám đông phía dưới kích động hoảng loạn, nghẹn ngào nói: “Chạy đi...”

Nhanh một chút, nhanh hơn một chút.

Ta nói rồi phải đưa chúng ta về nhà. Cho dù tay đầy máu vạ người thóa mạ khi sư diệt tổ xhusng bạn xa lánh. Ta nhiều lần trải qua chuyện xấu, vì một con đường về này, ta làm tất cả rồi.

Nhưng ta không phải phản đồ.

Cốt cách tự hồ đều sai vị trí, đều bị nghiền nát, lại vẫn chống lại phiến đá lớn không gì sánh nổi kia—— thật nực cười, kiến chống trời, phù du hám thụ.

Lúc này, chợt nghe cách đó không xa vang một tiếng lớn.

Sư Muội miễn cưỡng nâng khuôn mặt mướt mồ hôi, lông mi ướt át nhìn ra ngoài. Hắn thấy Sở Văn Ninh bị sóng ngút trời đập trúng căn nuốt, bức tường Thiên Vãn cùng Cửu Ca đúc thành đã rách nát không chịu nổi, chủ nhân rơi từ trời cao xuống, bờ đê đau khổ gấn bó này thoáng chốc cũng sụp đổ.

Hắn tận mắt thấy Sở Văn Ninh bị một con sóng lớn đánh vào.

“Sư tôn...”

Bờ tường đổ xuống, hồng thủy lại không bị ngăn cản, dùng thế chẻ tre áp tới hai bên dầm đạp lên tuyết, san bằng dãy núi, lập đầy thung lũng. Chỉ giây lát, hết thảy đều chìm trong sóng gió.

Nhân gian không còn ngày hôm qua.

Biển cả thành ruộng.

Cũng trong giây lát ấy, Ma môn không ngờ lại tăng sức ép, Sư Muội chỉ cảm thấy gân xương lệch đi, linh lực tiêu hao quá mức, bỗng phun máu.

Hắn rũ mắt nhìn phía dưới, còn những người cuối cùng chưa kịp đi qua.

Không biết sức ở đâu ra, hắn gào một tiếng, khoe mắt muốn nứt ra, gân cổ giãn giật, tay dùng hết sức ngăn cửa đóng lại.

“Hoa tông sư!!”

Nhóm Mỹ Nhân Tịch qua cửa chưa từng đi xa, đều tụ lại bên dưới nhìn hắn, có điều Sư Muội lúc này đã không còn nhìn rõ mặt họ, mắt hắn đã mờ đi, hết thảy mờ mịt.

Tám người cuối cùng... Năm người... Ba người...

Trên mặt thống khổ lại vắn vẹo, cừu hận muốn trả thù cùng khoái ý nặn thành nụ cười, máu chảy trong miệng, răng đỏ tươi.

Vận mệnh trời đất cái gì, người ma quỷ thần, cái gì cản đường về của ta, trước phá hết——

Còn không phải... Đánh không lại...

Một lòng cứng như sắt.

Một thân cố chấp cũng khó rời.

Một người... Cuối cùng...

“Chạy...”

Sư Muội cười, chớ nói phù du không thể hám thụ, chỉ cần vững tâm, ồ kiến cũng vỡ bờ.

Hắn cuối cùng, không phải làm được ư?

“Rầm” một tiếng!

Cửa Ma Vực ầm ầm đóng lại, trước mắt thoáng chốc đen đỏ đan xen, đỏ là máu, đen là trời. Con dơi trong kẻ hở thế gian nghe thấy thanh âm cuối cùng trên thế gian, là một tiếng giòn vang “Răng rắc”.

Sờn tóc gáy.

Là đầu vỡ vụn?

Hay là khi nhỏ, tiếng cổ mẫu thân bị đập gãy...

“Hoa tông sư! Tông sư!” Tộc Điệp Cốt than khóc theo tiếng Ma Môn đóng lại, bị cách lại trong một thế gian khác.

Cửa Ma Vực đầm đìa máu tươi, trong kẽ hở, có xác Hoa Bích Nam ngã xuống... Nhưng ngay sau đó lại bị sóng lớn vọt tới, hàng tỉ hài cốt đúc thành đường tuần đạo bị cuốn trôi không còn dấu vết gì.

Đội sóng triều vọt qua, Ma môn không thấy nữa.

Chỉ còn lại Tử Sinh Đỉnh chìm vào sóng biển, Thông Thiên Tháp sụp đổ, Hồng Liên Thủy Tạ mai một, Đan Tâm Điện ngói bay loạn nháy mắt bị cắn nuốt chẳng còn.

Sở Văn Ninh sắc mặt ngưng nước, mấy lần gọi Hoài Sa ra để ngự kiếm, lại vì linh lực tạm ngưng mà không thành.

Lại một đợt sóng khác ập tới, sóng cường đại đập vào ngực Sở Văn Ninh, cuốn theo đoạn gỗ vỡ, y đột nhiên chìm sâu vào biển, thống khổ nhúu chặt mày, không thể thở nổi... Cũng không thể tóm được bất cứ cọng rơm cứu mạng nào...

Bạch y phấp phới, tóc đen tán loạn, y không ngừng chìm vào trong nước, chìm xuống. Trước mắt chậm rãi hiện lên vàng sáng, y không thở nổi, dần có cảm giác linh hồn thoát ra.

Nhóm Tiết Mông... Hẳn đã lui tới kết giới Huyền Vũ.

Chuyện sau đó, họ có thể làm sai không?

Còn Mặc Nhiên nữa...

Mặc Nhiên... ..

Y nhắm rãi mở to mắt, trong nước lạnh băng, ánh mặt trời xa vời, vài bọt khí nho nhỏ thoát ra bên môi. Y mờ mịt trống rỗng hướng về phía mặt trời, có lẽ sắp khôn thở nổi mà chết, y lại sinh ra ảo giác.

Y thấy một thân ảnh màu đen bơi tới gần y, cách gần, có thể thấy mặt mày quen thuộc, mắt đen tới phát tím, thậm chí trên mặt còn có vết thương nhỏ vụn.

Đó là kết quả để lại sau khi hắn bị nghiền thi không thành.

Sở Văn Ninh bỗng nhắm mắt, có lẽ mình thật sự quá nhẫn tâm. Nên cuối cùng, ảo giác trước khi chết cũng tra tấn y.

Y khàn khàn nói: “Thực xin lỗi...”

Môi răng khép mở, lại có bọt khí nhỏ vụn.

Đột nhiên, một bàn tay dùng sức tóm chặt lấy y, y không còn sức phản ứng lại, đã rơi vào trong lồng ngực rộng lớn kiên cố. Trong lồng ngực ấy lạnh tới lợi hại, không có chút ấm áp nhỏ nhoi nào, nhưng nước biển như bị hơi thở dã tính cường hãn trên người nam nhân này hâm nóng.

“Sở Văn Ninh.”

Y mơ hồ nghe thấy có người gọi y.

“Văn Ninh!”

Trong ý thức tán loạn, có người ngậm lấy môi mình, cánh môi hơi lạnh khép mở, truyền vào một tia linh lực.

“Bất Quy, triệu tới!”

Thoáng chốc một ánh xanh chiếu rọi nước biển, nam nhân túm lấp, mạch đao đưa họ vọt ra khỏi nước. Chỉ trong giây lát, “rầm” một tiếng, họ phá thủy mà ra, cả người Sở Văn Ninh ướt đẫm, y trời sinh sợ lạnh, ngâm trong nước lạnh hơi phát run, môi xanh trắng, chút huyết sắc cũng không còn, thở hỗn hển từng hơi từng hơi.

Thở hỗn hển một hồi, mới bỗng dừng phản ứng lại vừa nãy xảy ra chuyện gì.

Y bỗng ngẩng đầu, không nghiêng không lệch đối diện với đôi mắt ướt át sâu thẳm, không hỗn loạn mơ màng, mà trong veo lành lạnh.

Mặc Nhiên cũng hơi thở dốc, môi gợi cảm khẽ nhếch, có chút ướt át. Hắc y hắn cũng ướt đẫm, dán sát cơ bắp săn chắc, hắc cước cúi đầu nhìn Sở Văn Ninh chằm chằm như vậy, không nói gì.

Đây là ai?

Là con rối hay là người sống?

Là Đạp Tiên Quân, hay là Mặc tông sư?

Cổ họng Sở Văn Ninh nghẹn lại, nhất thời không phát ra âm thanh, hầu kết nhấp nhô một lúc lâu, định mở miệng, nhưng một giọt nước biển đắng chát theo trán chảy xuống, chảy vào trong mắt.

Y lập tức nhắm mắt lại, đuôi mắt đỏ bừng.

Cũng chính khắc y nhắm mắt lại, nam nhân ôm chặt y trong nước, môi hơi lạnh dán lên trán y.

“Là bốn tọa tới chậm.”

“...”

“Xiềng xích Hoa Bích Nam mở rồi, không ai có thể khống chế bốn tọa nữa.” Hắc hôn lên trán y, lông mi, vì vừa rồi lao tới cứu người quá nhanh, vẫn còn hơi thở gấp.

Đạp Tiên Quân nhìn Sở Văn Ninh chậm rãi mở mắt lần nữa, giơ tay xoa nhẹ tóc Sở Văn Ninh, sau đó đưa mắt nhìn hồng thủy ngập trời trên nhân gian.

Giọng hắc trầm thấp khàn khàn, sau một lúc lâu nói:

“Đi. Đưa người về thế giới của người.”

[Husky] Chương 308: [Tử Sinh Đỉnh] Hợp lực ngự nước lũ

Edit: Yuu Yuu

Trước Thời Không Sinh Tử Môn, kết giới Huyền Vũ đã mở ra, đây là phòng tuyến cuối cùng, một khi thủy triều phá đến đây, tiếp theo chính là trần thế này.

“Hồng trần hữu tự, nhược tự băng liệt, thiên phạt tương chí, giai quy hồng môn.” (Hồng trần có mùa, nếu mùa nứt vỡ, thiên phạt buông xuống, đều về hồng hoang.)

_____ Trên án sách cổ đã ghi lại lời cảnh báo thế nhân, một khi Sinh Tử Môn bị xé rách đến mức không thể vãn hồi, hồng thủy sẽ bao phủ hai thế giới này, vạn vật đều trở về thời sơ khai.

Tất cả những điều này đối với tu sĩ ở đây mà nói đều cực bất thành linh, bọn họ bị giết đến trở tay không kịp, không ít người ngoại trừ khóc cũng không biết còn có thể làm chút gì nữa không.

Cái này cũng khó trách, trước tận thế bất ngờ này, có mấy người có thể thần nhiên đâu?

Nhưng đối với huynh đệ Mai gia đã trải qua thời đại Đạp Tiên Quân, cùng với Tiết Mông thanh xuân không còn nữa mà nói, bọn họ lại sớm đã có chuẩn bị.

Mai Hàm Tuyết nói, “Người tu công phạt và trị liệu đều trở về hết, trở lại bên kia Sinh Tử Môn. Người tu ngự thủ đều đến đây, theo ta đi giữ kết giới Huyền Vũ.”

Có người hỏi, “Đi làm cái gì?”

“Gia cố phòng thủ.”

Mọi người liếc mắt nhìn kết giới Huyền Vũ thông trời nổi đất kia một cái, lại xa xa nhìn nước lũ diệt thế cuộn cuộn chảy, trong lòng không khỏi nao núng.

Có một nữ tu run rẩy hỏi, “Cái này... Có ngăn được không?”

Mai Hàn Tuyết nhìn lại, thấy nữ tử này dung nhan xinh đẹp, vì thế híp mắt mỉm cười. Người này quả nhiên là đạo chơi nhân gian nhìn thấu sinh tử, tính mạng đều đã treo một đường xong vẫn có lòng thành thối khô hài như cũ, “Ồ, ngăn hay không ngăn được không thể nói thỏa đáng, nhưng không ngăn cản khẳng định sẽ chết, cô nương có sợ không?”

“...”

Mai Hàn Tuyết lạnh lùng nghiêm mặt đi tới, “Đã là lúc nào rồi, sao mà còn tán gẫu.”

“Vì lúc như vậy mới phải tán gẫu thôi, nếu không làm quỷ, đến địa phủ đi tìm quỷ nương tử sao?”

Đây là lần đầu tiên huynh đệ Mai gia xuất hiện trước mặt mọi người____ Nhưng thấy hai người bọn họ, huynh trưởng băng lãnh như sương, đệ đệ ôn nhã xán lạn, nữ tu kia không khỏi lắp bắp kinh hãi, nửa ngày tinh thần mới quay về, “Người... Các người là?”

Mai Hàn Tuyết cười nháy mắt nhìn nàng, “Thế nào, có phải ta vẫn đẹp hơn một ít không?”

Môi nữ tu cũng không thể khép lại, chỉ biết ngơ ngác ngác, “Các người...”

Đang muốn đánh giá lại hai người họ cho rõ ràng, nam tử lạnh lẽo như băng kia đã dời thân đi qua, tay áo phiêu diêu đi tới cạnh cửa Thời Không Sinh Tử Môn, dùng khuếch âm thuật nói với mọi người,

“Công phạt lui ra sau, ngự thủ đến phía trước. Mời nhanh lên.”

Có người hỏi, “Cho dù chúng ta dùng kết giới Huyền Vũ tạm ngăn hồng thủy, nhưng mà kia cũng chỉ là kế hoãn binh, vẫn không thể chống đỡ như vậy được?”

“Đúng vậy, ngộ nhờ nước lũ vẫn không lùi thì sao?”

Mai Hàn Tuyết lắc đầu nói, “Một nửa đến chống đỡ hồng thủy, một nửa ở phía sau đóng kín Sinh Tử Môn.”

Đóng kín Sinh Tử Môn?

Hiện giờ cả bầu trời đều đã bị xé rách hoặc nứt xuyên, phóng mắt nhìn lên hang nứt của trời liền như sa mạc Gobi(*) nhìn không thấy điểm cuối. Hai thời không đã gần như hoàn toàn dung hợp, đóng kín thế nào đây?

(*) *Sa mạc Gobi: Sa mạc lớn của Mông Cổ.*

Giống như nhìn thấu được nghi ngờ của mọi người, Mai Hàn Tuyết nói, “Vạn Đào Hồi Lãng Chú.”

Thanh niên Tiết Mông đứng trong đám người sừng sốt một chút, chỉ cảm thấy bí quyết này vô cùng quen tai, đang suy nghĩ, chợt nghe Toàn Cơ trưởng lão bên cạnh nói, “Không phải là Ngọc Hành từng... sáng lập pháp chú này sao?”

Y nhắc tới chuyện này, người Bích Đàm Trang đi theo cũng phản ứng quay sang đây.

Lúc thiên liệt ở Thái Diệp trấn, Lý Vô Tâm từng đem theo một đám đệ tử đi tìm Tử Sinh Đình muốn nói lý lẽ. Sau một phen hiểu lầm, Sở Văn Ninh nghiêm mặt nói cho mọi người “Vạn Đào Hồi Lãng Chú” là do chính y sáng lập.

Mai Hàn Tuyết nói, “Vạn Đào Hồi Lãng, có thể nghịch chuyển pháp chú đã thi triển.”

Có người giật mình nói, “Lớn như vậy cũng có thể?”

“Lấy lực một người đương nhiên không được.” Mai Hàn Tuyết nói, “Cho nên chư vị phải đồng tâm hiệp lực.”

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, sau khi hai mặt nhìn nhau, đã có không ít người do dự lui về sau cửa Thời Không Sinh Tử Môn.

“Linh lực của ta không được, ta chống đỡ nước lũ không nổi.”

“Ta cũng vậy, ta không am hiểu nhất là kết giới phòng ngự.”

Ai cũng không phải là kẻ ngốc, đều hiểu rõ được đi ngăn cản kết giới Huyền Vũ nguy hiểm, mà đóng kín lại dễ dàng. Trong lúc nhất thời tuy có mọi người Tử Sinh Đình, Đạp Tuyết Cung, cùng với một ít thanh niên xung phong của môn phái khác đi lên, nhưng cũng không hề ít tui sĩ đều chen chúc lui về vết rách phía sau.

Mai hàn Tuyết nhìn chằm chằm những con rùa đen rụt đầu này, vẻ mặt vốn đã không hòa nhã lại càng thêm âm trầm, “Đều muốn núp ở hậu phương ổn

định vững chắc, phía trước ai tới chặn?”

Rất nhiều kẻ thời điểm đó là như thế, ví dụ như hai quân đối chọi, nhất quyết tử chiến. Biết rõ sau khi quân tiên phong rơi vào tay giặc, chính mình cũng không thể sống một mình, lại vẫn khải vọng có thể được phân về phía sau.

Đang lúc giằng co, chợt nghe Khương Hi nói, “Ta tới.”

Tu sĩ của Cô Nguyệt Dạ thấy chưởng môn bước ra, sau khi nhìn quanh, cũng có một nhóm người đi theo giữ kết giới Huyền Vũ. Được tông là chi yếu nhất của mười đại môn phái, bọn họ đi ra ngoài, thật giống như nâng tay tát cho nhóm vương bát sớ chết này một cái bạt tai.

“... Ta cũng biết một chút ngự thủ, có thể giúp một phần lực.”

Chân Tông của Bích Đàm Trang nói xong những lời này, cũng đi tới hàng đầu, trầm mặc ôm kiếm đứng ở một bên.

Không ít người lục tục thêm thêm vào, tuy rằng vẫn còn không đủ số lượng, nhưng mắt thấy ba con sóng lớn đầu tiên sắp tới gần, bọn họ cũng không đợi thêm lát nữa.

“Nhanh chút! Tử Minh, người ở phía sau thi triển Vạn Đào Hồi Lãng Chú. Những người khác đến trước kết giới Huyền Vũ chuẩn bị chống đỡ.” Mai Hàm Tuyết nói xong câu đó, thả người nhảy lên, đi tới trước kết giới to lớn trong suốt, đưa tay chưởng lên.

“Mở trận!”

Làm như vậy cũng không phải một mình hăn, rất nhanh thôi, một đôi tay hai đôi tay đều chưởng về phía hàng rào cuối cùng của hồng trần này. Linh lưu màu lam, linh lưu màu xanh, linh lưu màu đỏ... Vô số hào quang tụ hợp lại thành tấm chắn ngăn cách với thiên địa này.

Chậm rãi theo đó, một đồ đằng thân rắn mai rùa ở trong màn đêm chầm chậm mà sáng lên, đuôi nó tràn mặt đất, đầu ngẩng cửu tiêu, đây đúng là ấn chú bảo hộ Huyền Vũ mọi người hợp lực nhóm lên.

Cũng tại ngay lúc này, sóng dữ mang theo nước lũ như phượng hòa cuộn cuộn nổi lên từ phía trước vọt tới, khí thế hơn xa vạn con ngựa phi nhanh, Hoàng Hà nhập biển.

Mỗi người đều kéo căng cực hạn, hai mắt nhìn ngấn nước màu vàng không ngừng tới gần kia.

“Chuẩn bị xong, nhanh đến_____”

Hầu như là vừa mới dứt lời, một con sóng cao ngàn thước đã nuốt trời hướng về phía bọn họ mà nện xuống! Trong phút chốc bọt nước văng khắp nơi!

“Chống đỡ!”

Nước lũ phần nộ này như con ác thú hung tợn, cho dù có kết giới Huyền Vũ chống đỡ, vẫn có dòng nước đánh nát chỗ linh lực yếu ớt, đầu mũi tên mạnh mẽ mãnh liệt mà phun vào. Cũng có không ít tu sĩ thực lực yếu kém chống đỡ không được luồng lực lượng cường hãn này, trước cuộn sóng đầu tiên, hơn mười người liền quỳ xuống, miệng sặc máu tươi.

Khương Hi quay đầu lại lạnh lùng nói, “Ít người nữa tiếp tục đến!”

Nhưng nhìn thấy tình hình này, người dám tiến lên càng ít đi.

Mà Tiết Mông ở phía sau đã vẽ xong ký hiệu của Vạn Đạo Hồi Lăng Chú, hắc một kích lên trời, mấy vạn cơn sấm lôi đình phát sáng ở sau phù chú âm âm xuất hiện, tản ra tám hướng Thời Không Sinh Tử Môn.

Giống quân tiên phong ngăn cản hồng thủy, tu sĩ phía sau cũng bắt đầu rút linh lực vào Vạn Đạo Hồi Lăng Chú, tận lực muốn khép kín vết rách của hai thời không này. Nhưng vết rách này thật sự quá lớn, trong chốc lát cũng nhìn không được đến tận cùng bờ mép có co lại hay không, không ít người trong lòng kỳ thật đều không yên đến cực điểm.

Phía sau tiến triển chậm chạp, đằng trước cũng đã là trứng chọi đá.

Lại một con sóng lớn ập tới, càng có nhiều tu sĩ ngã xuống đất không dậy nổi, không thể chống đỡ. Mà vết rách của kết giới Huyền Vũ cũng càng lúc càng lớn, cột nước chảy xiết phun tung tóe trong đó, quần áo của những người Khương Hi rất nhanh đã ướt đầm.

“Nếu còn tiếp tục thì không được.” Mai Hàn Tuyết nói, “Không duy trì được Sinh Tử Môn đóng kín, kết giới Huyền Vũ sẽ bị phá.”

“...”

Đúng lúc này, bọn họ chợt nghe được tiếng vó ngựa truyền đến từ phía sau. Vừa quay đầu, liền thấy một đám tán tu và dân thường từ xa xa tới đây. Tu

sĩ ngự kiếm, dân thường cưỡi ngựa, cầm đầu có hai người, một người hắc y chấm gót, mặc mào cực kỳ tú lệ, chính là Diệp Vong Tích.

Còn có một bà nương đã già một nửa, ngự kiếm xiêu xiêu vẹo vẹo, cả người khoác lụa đỏ thắt lưng tỉ mỉ, trâm vàng đầy đầu hoa cả mắt, lại là chủ Phi Hoa đảo Tô Tam Nương.

Phía sau hai người bụi mù cuồn cuộn, không biết dẫn theo bao nhiêu người, có lẽ là đem theo cả phụ nữ, trẻ em và người già tị nạn.

Diệp Vong Tích từ trên thân kiếm nhẹ nhàng nhảy xuống, nhíu mi nói, “Thật xa đã thấy động tĩnh, trên đường đến đây đều nghe được.”

Ánh mắt của nàng lướt qua đám người, rơi xuống kết giới Huyền Vũ đầy nguy cơ kia. Sau đó quét mắt liếc nhìn nhóm tu sĩ linh lực cao cường, cũng không nguyện ý đến phía trước dẫn thân vào nguy hiểm.

Trên đời này có dũng sĩ thân thể gầy yếu, cũng sẽ có kẻ hèn nhát thân thể cường tráng, thể xác con người cùng tâm tính không nhất định hợp nhau.

Diệp Vong Tích chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nghiêng răng nói, “... Không có bản lĩnh, lòng dạ lại không bằng thứ dân!”

Nàng bỏ lại những người này, dùng kinh công, đi đến bên cạnh Khương Hi, lấy tay mình phủ lên.

Ngoại trừ nàng, tán tu đang đi theo cũng vậy, thậm chí dân thường cũng thế, mặc kệ năng lực bọn họ nhiều hay ít, đều tranh nhau muốn đuổi theo phía trước____ Thấy tình hình như vậy, tuy da mặt có dày hơn nữa, không chịu nổi thẹn thùng.

“Ta... Ta cũng đi.”

“Quên đi, dù gì không phải sẽ chết sao? Ta cũng đi!”

“Còn có ta còn có ta!”

Người tụ tập trước kết giới Huyền Vũ ngày càng nhiều, hào quang của pháp trận quy xà vốn đã dần ảm đạm lại lần nữa sáng lên rực rỡ.

Đợt sóng thứ ba... Đợt thứ ba...

Người tranh với trời, người đấu với mệnh.

Bỗng nhiên có cô nương giòn giã hô lên, “Mau nhìn kia!!! Bên kia là rìa Sinh Tử Môn sao?!”

Thanh âm như sét đánh, mọi người giật mình một cái, đều nhín tới phương hướng nàng chỉ_____ Quả nhiên, ở ven vòm trời xa xôi, mơ hồ có thể thấy một đường màu đen đang không ngừng rút lại, tuy rằng tốc độ cực chậm, như quả thật không thể nghi ngờ là đang thu lại.

Chỉ một lát đã có người kích động tới rơi lên, “Nhanh! Nhanh chút nữa! Thật sự có thể đó! Là thật sự có thể đóng kín!”

Thấy được cơ hội sống rõ ràng này, dường như mỗi đôi mắt đều dấy lên ánh quang muốn sống. Hai chương bọn họ cùng hợp, cuộn cuộn không ngừng mà hội tụ lực lượng đến trung tâm Vạn Đào Hồi Lăng Chú, đối lấy một thước một tắc phong kín Thời Không Sinh Tử Môn.

Nhưng mà, lực thiên địa chung quy mệnh mông cuồn cuộn, ngay cả lúc này đã có vạn người cùng chung một mối thù, dùng linh lực cả người rót vào bảo hộ kết giới, vẫn không thể dùng thần lực chống lại.

Người như kiến nhỏ, cũng thật sự quá mức nhỏ bé...

Theo một đợt sóng như tuyết trở mình chém xuống, một tiếng răng rắc giòn vang, trung ương kết giới Huyền Vũ xuất hiện một tia chớp hình vết rách. Vết rách kia từ trên đỉnh rơi xuống mặt đất, sau đó bọt nước hết đợt này đến đợt khác rỉ vào.

Mặt mũi mọi người trắng bệch, bọn họ cũng biết nếu vết nứt ra sẽ đổi lại cái gì_____

“Ầm!!!”

Chưa kịp nghĩ xong, đất nứt trời sứt!

Một chỗ hổng nứt ra, vạn khoảnh(*) Trường Giang và Hoàng Hà phía sau ùn ùn kéo đến, âm thanh sóng nước phần nộ bao phủ tiếng hét thất thanh chói tai của mọi người, nhất thời có không ít người bị vật ngã quy.

(*) Khoảnh: Đơn vị đo lường diện tích, rộng khoảng 6,667 hec-ta.

“A!!”

“Cứu mạng!!”

Nước ngập tiến vào giống mưa như trút nước, Tiết Mông đứng trước Sinh Tử Môn, quay đầu lại nhìn cảnh tượng kết giới Huyền Vũ trước mắt, cắn răng nói với mọi người, “Nhanh chút nữa!”

Đang nói, chợt thấy một người vọt tới phía mình, trong tay nắm một thanh kiếm tràn đầy ngân quang. Không phải người khác, đúng là chính mình khi còn trẻ.

Hắn chế trụ vai thanh niên Tiết Mông, mi dài giận dữ dựng thẳng, “Trở về! Người căn bản phải trận phòng ngự.”

Thanh niên Tiết Mông nghiêng răng nói, “Ta muốn trả kiếm lại cho người kia.”

“Ai?”

Thanh niên Tiết Mông nâng một ngón tay, chỉ đến phía Khương Hi thiếu khuyết thần võ giúp đỡ, mặt đã không còn chút máu lại còn dùng hết toàn lực.

“Khương Dạ Trầm? Người làm sao lại có kiếm của hắn?”

Thanh niên Tiết Mông sửng sốt, “Người không biết?”

Tiết Mông lắc lắc đầu, “Ta không biết. Ở thời đại chúng ta hắn rất sớm đã ra đi.”

Lúc hắn nói những lời này, ánh mắt có chút mông lung. Hắn lang bạc đầu đường xó chợ lâu như vậy, đối với tất cả những người còn sống kia, thời đại bắt đầu chiến loạn, kỳ thật đều đã nhớ không rõ lắm.

Nhưng Tiết Mông suy nghĩ trong chốc lát, vẫn nhìn thấy bóng dáng của Khương Hi, nói, “Năm đó Đạp Tiên Quân muốn hắn dâng cuốn sách mật của Cô Nguyệt Dạ, trong đó ghi lại đều là Được tông thuật. Lợi hại thì lợi hại, nhưng mà rất tà môn, ví dụ như lấy Điệp Cốt Mĩ Nhân Tích để chế thuốc, ví như thuật song tu âm dương trường sinh.”

“...” Chú ý thấy thanh niên Tiết Mông nghe được thuật song tu trường sinh kia, sắc mặt trở nên rất khó coi, hắn không khỏi hỏi, “Người làm sao vậy?”

Thanh niên nói, “Không có gì... Sau đó thì sao?”

“Khương Hi không đồng ý. Hắn nói bản sách mật Được tông kia là tà ma ngoại đạo, từ khi hắn bắt đầu tiếp nhận chức vụ chương môn, đã đốt quách đi rồi.”

“...”

“Đạp Tiên Quân giận dữ, nghiêm khắc ra lệnh hắn chép một quyển. Hắn tất nhiên không đáp ứng, cuối cùng vẫn bị giết”, Tiết Mông khép mắt

lại,” Khương Dạ Trầm là một hào kiệt. Ta thật cao hứng khi thấy hãn còn sống ở trong thế này.”

Thấy thanh niên cũng chính là mình không nói gì, Tiết Mông buông mắt nói, “Người còn chưa có trả lời ta. Người làm sao lại có bội kiếm của hãn?” Thanh niên Tiết Mông môi ngậm ngừng, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, một lúc lâu sau, mới vừa mở miệng nói một chữ “Ta...” Phía sau đã lại là một trận nổ, khiến người ta gân cốt run lên lông tóc dựng đứng.

Bọn họ bỗng dừng quay đầu lại, thấy cái vết rách tia chớp kia đã mở đến mức tận cùng, Diệp Vong Tích và Mai Hàm Tuyết quỳ gục song song, Khương Hi vẫn còn kiên cường chống đỡ, nhưng bỗng dừng đã khụ ra một ngụm máu.

Thanh niên Tiết Mông thất thanh gọi, “Khương...”

Khương gì đây?

Vẫn gọi hãn là Khương Hi sao?

Hay là Khương chương môn?

Một quyết định giữa răng môi, cậu chạy đến, đem Tuyết Hoàng đưa cho Khương Hi.

“... Cút trở về!” Khương Hi giương mắt thấy là cậu, sắc mặt xanh trắng càng thêm khó coi, hãn nhíu mi lại, đem cả thần võ của chính mình và Tiết Mông đẩy trở về, “Quay về khe nứt bên kia, đừng đến thêm phiền!”

Nói xong lại sặc ra một ngụm máu.

“Khương Dạ Trầm!!!”

Nghe hãn nói tự của chính mình, Khương Hi ho khan thật mạnh vài tiếng, thở hổn hển quay đầu lại, ánh mắt hung ác lại phức tạp, “Mẹ nó... Ai cho phép người kêu ta như vậy?”

“...”

“Danh của ta, tự của ta, cũng không đến lượt người gọi.” Môi răng rét buốt đỏ tươi, kinh mạch Khương Hi mãnh liệt xông lên, trong mưa dữ dội trút xuống, dốc hết sức dùng hết toàn lực duy trì kết giới.

Lại còn không quên như mới gặp, mắng cậu một câu.

“Không có quy củ!”

Âm thanh nổ màng nhĩ, đáng sợ nghiền nát từng từng theo nhau mà đến. Tiết Mông thậm chí không kịp nói chuyện, cũng không kịp phản ứng, đã bị Tuyết Hoàng mạnh mẽ kéo về hậu phương_____ Ngay sau đó cậu liền nhìn thấy tia chớp hình khe nứt kia lập tức văng tung tóe, lần này không phải nứt nhỏ ra, mà cả khối cả khối sụp đổ vỡ tan.

Trường Giang và Hoàng Hà nháy mắt chảy ngược!

Mọi người đứng ở sau Thời Không Sinh Tử Môn nháy mắt tê dại từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân.

Đều kết thúc rồi.

Tận thế... Tận thế... Đều về hồng hoang.

Có người thậm chí không hề xuất lực vào Vạn Đào Hồi Lãng Chú, bọn họ quỳ xuống, ở trước thiên phạt giống như bóng đêm nguyên thủy ngã nhào dập đầu khóc, quỳ xuống đất cầu thiên thần thương hại.

Có người thì ngửa mặt lên trời hô to bất công, nước mắt giàn giụa chảy xuống.

Kết thúc.

Nhưng mà lúc này! Trong dòng chảy điên cuồng đối nghịch bỗng nhiên có một luồng ánh sáng ngọc bích rực rỡ chém rơi xuống!

“Sao lại thế này!”

“Cái gì thế vậy!”

Một chút gió thổi cỏ lay đều có thể làm lòng người trong tuyết cảnh này sinh run rẩy, huống hồ là động tĩnh kinh thiên hải địa như thế này. Bọn họ đưa mắt nhìn lại, lại thấy trên trời cao một nam nhân chiến giáp hắc kim ngự kiếm đi tới, cách rất gần, có thể nhìn thấy toàn thân hắn đều là vết sẹo, tựa hồ bị ngàn vạn mũi đao nhọn cắt qua. Nhưng dù vậy, mọi người vẫn có thể thấy rõ tàn ảnh anh tuấn ngày xưa trên tướng mạo hắn.

“Là... Mặc... Mặc Nhiên?”

“Là ma đầu!”

“Trời mẹ, ma đầu cái gì, rõ ràng là Mặc tông sư đó!!” Mã Vân của Đào Bao Sơn Trang lập tức kích động đứng lên, bởi vì cho dù là đồ ngốc đều có thể nhìn ra được Mặc Nhiên tới cứu bọn họ, mà không phải đến đổ dầu vào lửa.

Mà cùng hăn tới, còn có Bắc Đẩu Tiên Tôn Sở Văn Ninh đã lâu không thấy bóng dáng.

“Sở tông sư!!!”

Vị sáng lập nên Vạn Đào Hồi Lãng Chú kia, tông sư kết giới đệ nhất thiên hạ.

Giống y như chương môn nhà mình, nhóm tu sĩ sợ chết nhất Đào Bao Sơn Trang, thấy thế cực kỳ hưng phấn, bọn họ trước tiên mừng như điên khó nén được, hoa chân múa tay vui sướng nói, “Được cứu rồi! Được cứu rồi!”

Mặc Nhiên ngự gió trên không, y bào phần phật, một thân giáp da hùng mạnh bao bọc toàn thân. Hăn lập tức phi tới trước kết giới Huyền Vũ, nhảy xuống, vững vàng đứng ở bên trong sóng nước.

“Kiến Quỷ, vạn nhân quan!”

Theo một tiếng hét to của hăn, vô số liễu đằng đột ngột mọc lên từ mặt đất, mang những người bị đánh ngã, bị ngâm trong nước, Diệp Vong Tích cũng thế, Tôn Tam Nương cũng thế, còn có Khương Hi vể mặt u ám. Hăn khóa toàn bộ những người trọng thương này ở bên trong dây liễu, đưa tới phía sau. Rồi sau đó quay đầu nghiêm khắc hạ lệnh nói:

“Thay đổi người cút lên! Ngự thủ không bị thương đâu?!” Hăn nhìn lướt qua Khương Hi, càng thêm cuồng nộ nóng giận, “Sao ngay cả tông sư trị liệu cũng tới làm loại chuyện này?! Có phải các người muốn chết không?!” Tu sĩ ngự thủ ham sống sợ chết phía sau bị mắng mặt xám mày tro, không ngẩng đầu nổi.

Đạp Tiên Quân đột nhiên tung một kích, một luồng ánh sáng chói mắt theo lòng bàn tay hăn bắn tóe ra, lập tức truyền khắp kết giới, hăn nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Ai con mẹ nó dám trốn tránh, chờ chinh đồn xong trận mưa phùn này trở về, bốn tọa lần lượt bóp nát đầu cát người!”

“...” Mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Cút ra đây!!”

Không biết người nọ có lực uy hiếp đáng sợ như thế nào, cũng có lẽ đã trải qua một lần tuyệt vọng gần chết, rất nhiều hạng người cực sợ chết ở trước tận thế đều muốn lên, ngay cả tàn quân từng đáng khinh nhất của Giang Đông Đường cũng vượt qua biên giới Sinh Tử Môn, đã không còn có mấy

người từ chối. Tu sĩ thành đàn đi theo phía sau Đạp Tiên Quân, một đôi tay hai đôi tay phủ trên kết giới Huyền Vũ.

Kết giới vốn lung lay sắp đổ phút chốc lại khôi phục linh quang, bởi vì mọi người đồng tâm hiệp lực, cũng bởi vì lực trận chiến nhân giới đầu tiên rót vào, trong chốc lát trở nên không thể phá vỡ, tản ra khí thế cực kỳ hùng hồn.

“Xạ_____”

Mắt thấy một trận thủy triều cao bằng vạn người, như gió xoáy biển gầm hùng hồn lao đến, có người trời sinh nhát gan, nhìn thấy tình hình như vậy không khỏi cuống cuồng nuốt nước miếng, hai lần nhấp nhô.

Đạp Tiên Quân âm trầm nói, “Một kẻ cũng chớ chạy. Người dám lui thử xem.”

“...”

“Nếu ai lâm trận bỏ chạy. Bốn tọa liên cho các người không thấy thái dương sau đêm nay.”

[Husky] Chương 309: [Tử Sinh Đình] Mặc Nhiên chưa rời xa

Edit: Chu

Beta:

Hắn hoàn toàn không có ý nói giỡn, cũng không phải uy hiếp, hắn đang nói rõ một sự thật, một điều kiện hắn đưa ra.

Nhất thời thật sự không ai dám rút lui, chỉ đành căng da đầu, lại sợ hãi nhắm mắt toàn lực chú linh.

Một cây số—— trăm mét.

Gần...

Uỳnh!

Sóng đập lên, màng nhĩ chấn động, trời đất nổi trống, tựa hồ trăm triệu người ném chùy, mặt trăng mặt trời đều dập nát trong sóng lớn. Cánh tay thon dài của Đạp Tiên Quân nổi gân xanh, cắn chặt răng.

Mà phía sau hắn, Sở Văn Ninh đã tới chỗ Thời Không Sinh Tử Môn giao nhau, vỗ vỗ Tiết Mông đang đau khổ gắn kết Vạn Đào Hồi Lãng.

Tiết Mông quay đầu, khuôn mặt thực trầm ổn.

Tuy rằng khoé mắt có ít nếp nhăn, nhưng lúc hắn nhìn Sở Văn Ninh, biểu tình như đáng vẻ lúc còn thiếu niên.

“Sự tôn.”

Sở Văn Ninh nhìn hắn: “Ta tới.”

Chỉ thấy một vệt sáng màu bích loé lên, Cửu Ca hiện hậu thế, Sở Văn Ninh đứng thuận gió, cầm đàn gảy, Thời Không Sinh Tử Môn thế mà thế mà dùng tốc độ kinh người mắt thường thấy được thu nạp Tứ Hải Bát Hoang.

“Lui về đi.” Y vừa đánh đàn, vừa nói với mọi người, “Tất cả ra sau ta.”

Chuyện như chạy trốn, tất nhiên không cần nói lại lần hai, nhưng lần này phần lớn mọi người, thậm chí có những kẻ từng tham sống sợ chết, bọn họ đều không tranh cãi ai trước ai sau nữa. Có kẻ đỡ đồng bạn trọng thương, có kẻ cõng một số người bệnh chưa từng gặp chậm rãi rời về sau.

Bên cạnh khe thời không sinh tử môn là phụ cận núi Côn Luân, bọn họ tới trên sơn đạo Côn Luân, rất nhiều người đều không hề lui.

Bọn họ đứng đó, nhìn thân ảnh trắng của Sở Văn Ninh đứng trong đồng tuyết, tay áo rộng tung bay, tiếng đàn trầm trầm...

Ai nói tu tiên chính là thân vạn năm bất tử, manh sức mạnh hủy thiên diệt địa?

Có người sống suốt một vạn năm, cũng chỉ là một khối đá cứng. Có người cho dù chỉ vội vàng lướt qua nhân gian, lại để lại một con đường phồn hoa lộng lẫ.

Thí dụ thời khắc này, ở trước Thời Không Sinh Tử Môn, có một vị tiên nhân, dùng thân thể máu thịt của y, người ngón gảy đàn, độ một hồng trần, chứng minh bản thân tu đạo.

Trên trời dần có tuyết bay xuống, dừng trên bờ vai.

Có người chú ý tới gì đó, lấp bấp kinh hại: “Ủa? Đây không phải là tuyết...”

Là Viêm Đế thần mộc ở cực đông của biển đã cảm nhận được, một gốc hải đường cổ xưa từ Hồng Mông chi sơ nở hoa, nó không giống bất cứ loại hoa nào, tản ra mùi thơm cực kỳ ngào ngạt. Cánh hoa thối tuyết trong suốt bay lả tả từ thiên nhai lướt tới nhân gian.

Cánh hoa bay lên, mây bay quét sạch, những mùi thơm đó như toát ra một đạo tinh lưu, bay tới cạnh Thời Không Sinh Tử Môn, giúp trần thế khép lại...

Trong cánh hoa bay múa, không ít tu sĩ nhớ tới một truyền thuyết: Có một lần trời đất khuynh đảo, là Thần Nông gieo Viêm Đế thần mộc, cứu nhân gian thừa thốt trở về. Thời gian luân chuyển, cho tới giờ, Phục Hy đã tạ thế, Nữ Oa đã trầm miên, Viêm Đế cũng không thấy thánh tung, nhưng thần mộc vẫn còn mãi.

Thân là tàn thụ cổ xưa, vẫn trấn cửu châu thanh thiên.

Đường nhiên vết rách thời không càng khít càng nhỏ, Đạp Tiên Quân quay đầu lại nhìn thoáng qua, nói với người bên cạnh: “Về cả đi. Nhân lúc sinh tử môn chưa đóng, nhanh lên chút, dứt hết về.”

Nhưng không phải tất cả mọi người lập tức trốn hay rút lui, lại có kẻ còn tỏ vẻ có thể duy trì, có kẻ tỏ vẻ muốn chiến đấu tới một khắc cuối cùng.

Trong xương cốt ai không có chút máu anh hùng như vậy chứ?

Cho dù bị năm tháng và cuộc sống mai một sâu trong lòng, cũng luôn có một ngày sôi trào bắn cao.

Đạp Tiên Quân thật sự giận quá hoá cười: “Các người có đi giùm không, các người có đi luôn được không, muốn khiến bốn toạ nổi giận đúng không? Mau dứt ngay!”

Những kẻ đó mới lục tục bắt đầu quay về.

Chợt nghe thấy một thanh giọng run run: “Đế quân... Ngài đâu rồi...”

Đạp Tiên Quân sững sốt một lát, chậm rãi quay đầu. Nhìn thấy dưới làn mưa diệt thế, một lão già thân mình cằn lũn xa xa, nhìn mình.

“Lưu công?”

Có lẽ là hoa mắt, hắn thế mà cảm thấy ánh mắt lão già ấy nhìn mình là ánh mắt xót xa thương tiếc không nói rõ. Tựa như một người cha, đang nhìn con trai mình.

Quá hoang đường.

Cho lão nô kia một vạn lá gan, lão già này cũng không dám coi Đạp Tiên Đế Quân tàn bạo hung thần như con trai mình. Nhưng mà, ngay lúc này, Đạp Tiên Quân bỗng mơ hồ nhớ tới, lão già hoả năm ấy tiến cung hầu hạ mình, vừa mất đi con trai trong chiến loạn.

Nếu tiểu tử kia còn sống, cũng hẵn là ngang bằng tuổi của hắn.

Đạp Tiên Quân nhắm mắt lại, nói: “Bốn toạ bản lĩnh như thế, đương nhiên cuối cùng sẽ rời đi một mình. Khanh không cần ưu phiền.”

“Đế quân...”

“Đi đi.” Đạp Tiên Quân rời ánh mắt khỏi người lão già kia, “Đi tới một trần thế khác.”

“...”

“Có khi trên trần đời kia, con trai ông vẫn còn chưa chết đâu.” Hắc đột nhiên nhếch miệng cười khê, lộ ra răng nanh nhòn nhọt và má lúm đồng tiền thật sâu, “Mau cút đi lão Lưu. Chăm sóc hắc cho thật tốt.”

Thời không sinh tử môn đang không ngừng thu nhỏ, người trước kết giới Huyền Vũ cũng theo thứ tự quay về, mỗi một người rời đi lại mất một ngự thủ, sức lực Đạp Tiên Quân dồn lên kết giới Huyền Vũ lại càng lớn, đến khi cuối cùng chỉ còn hơn trăm người, biển rộng mênh mông phía trước lại nổi một đợt sóng lớn, từ nơi chân trời xa xôi cuộn cuộn lao tới gần.

Đạp Tiên Quân nheo mắt, sau khi đánh giá lạnh lùng nói: “Tất cả mọi người thu tay lại, đi qua sinh tử môn.”

Lúc này khe hở thời không đã co lại thành một đại môn cao lớn bình thường, mắt thấy một đợt sóng mới ập xuống, các tu sĩ còn lại rút cuộc thu tay, một đám xuyên qua khe hở, trở về thế giới khác, về tới cánh đồng tuyết Côn Luân.

Nhưng sóng lớn đánh tới với tốc độ quá nhanh, đa số mọi người còn chưa kịp đi qua, làn sóng đã đột nhiên đánh lên trên kết giới Huyền Vũ.

Lúc này kết giới chỉ dựa vào Đạp Tiên Quân dốc sức chống đỡ, tuy hắc thiên chất vượt trội, lúc này đã ngàn quân áp đỉnh, không khỏi kêu một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Sóng to như dự chương phiên phong, cá voi rẽ sóng, trong nơi đại dương sâu thẳm tựa hồ có long nữ vũ luyện, đất rung núi chuyển.

Có người ở trước nơi thời không sinh tử môn giao hội quay đầu lại do dự: “Mặc tông sư...”

Đạp Tiên Quân nghe thấy xưng hô này bỗng nhiên nổi giận, hắc chửi ầm lên: “Mặc cái đầu người! Có cút không? Cút cút cút!”

Đối phương cũng không biết làm hắc khó chịu ở đâu, tức khắc không dám hé răng, cúi đầu bước qua sinh tử môn. Tu sĩ còn lại cũng nhất nhất theo đi qua, sinh tử môn càng co càng nhỏ. Nhưng mà kết giới Huyền Vũ đã đứng bên bờ vỡ nát, Đạp Tiên Quân quay đầu lại, thấy còn hơn mười tu sĩ không kịp đi vào. Hắc không khỏi thầm mắng một tiếng, đôi tay chông chắt vết sẹo tiếp tục đặt trên kết giới, gân xanh trên mu bàn tay đều nảy lên.

Nhưng hắc vẫn không chịu nổi.

Hắn tuy là sức mạnh đầu tiên trong trận chiến nhân giới, nhưng nói đến cùng cũng chỉ là một người mù mịt, sao có thể đối kháng với thiên địa Hồng Mông.

Tiếng răng rắc giòn vang không dứt bên tai.

“Kết giới sắp vỡ!”

Đạp Tiên Quân đứng trước hồng thủy ngập trời, cũng không quay đầu lại mà phản nộ quát lên với những kẻ còn chưa rút lui.

“Cút nhanh lên!”

Môi răng thấm ra vệt máu màu đen, hai hàng lông mi rủ xuống, Đạp Tiên Quân nhìn thoáng qua chân trái mình—— đang chậm rãi bị ăn mòn, hoá thành từng hạt bụi nhỏ...

Hắn cười lạnh một tiếng, cũng chẳng sợ hãi.

Hắn là hoạt tử nhân Sư Muội tái tạo, chỉ cần Sư Muội chết, thân thể hắn cũng không thể chống đỡ được bao lâu, rất nhanh sẽ hoá thành tro tàn.

Có thể trước khi tan thành tro vẫn tranh giành cũng vận mệnh vào lúc này, hắn cảm thấy đủ rồi.

Chỉ là...

Nghiêng mắt nhìn lại, thân ảnh Sở Văn Ninh sau thời không sinh tử môn mơ hồ không rõ, vết rách còn đang thu nhỏ dần, chỉ còn dư lại bốn năm người đang tiến vào trong. Còn lại chỉ có Tiết Mông và huynh đệ Mai gia giờ phút này chưa từng vượt rào.

Người Tử Sinh Đỉnh không khỏi tiến lên trước, nóng lòng gọi: “Thiếu chủ!”

Tiết Mông ho khan một tiếng, chỉ vào mình lúc thanh niên: “Thiếu chủ của các ngươi là vị nào thế, không phải ta.”

Thanh niên Tiết Mông: “...”

“Một núi không thể có hai hổ. Một thế giới sao có thể có hai Tiết Mông? Chẳng phải lộn xộn à.” Tiết Mông cười, khoé mắt ẩn ẩn có nếp nhăn, “Ta vốn dĩ không thuộc về trần thế này của các ngươi, cố ở lại cũng chẳng tự tại. Giờ có thể dốc chút lực cuối cùng vì hai đời hồng trần, tâm nguyện đã xong rồi. Huống chi ta mệt mỏi đã lâu, đã sớm muốn nghỉ ngơi.”

Hắn quay người đi, đến trước kết giới Huyền Vũ. Kết giới lúc này đã nứt thối thối bát bát, nơi nơi đều là vết vỡ.

Hắn tới cạnh Đạp Tiên Quân, thần sắc phức tạp mà liếc mắt nhìn nam nhân kia một cái, há miệng thở dốc, tựa hồ muốn nói gì.

Nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Thiếu chủ!”

“Tiết thiếu chủ!”

Phía sau người của Tử Sinh Đình gọi hắn, nhưng thế thì sao? Cho dù là thời đại này, phụ thân cậu cũng được, mẫu thân cũng thế, đều không còn nữa.

Huống chi cuộc đời hắn vốn chẳng liên quan tới hồng trần khác, nếu cố ở lại, hắn cũng cũng biết nên tự xử thế nào.

Tiết Mông thở dài, giơ tay xoa mạch máu nhảy lên thành thịch sau cổ của mình, bỗng nhếch miệng cười.

Lớn tuổi chính là như vậy, luôn có chuyện bỗng làm hoa mắt chóng mặt, tinh thần hoảng hốt. Có điều lớn tuổi cũng có chỗ tốt của lớn tuổi, ví dụ như lúc nói chóng mặt, trời đất không phải màu đen, rất nhiều lần hắn có thể thấy thân ảnh Tiết Chính Ung, Vương phu nhân nở nụ cười.

Rất nhiều lần hắn có thể thấy ba tiểu gia hoả khi thiếu niên, vây quanh một vị Tiên Tôn bạch y đang ồn ào: “Sư tôn, sư tôn.”

Đó đều là thứ quen thuộc của hắn, không ai cướp đi được.

“Ta thả cố nhân nửa thành quý...” Hắn thống thống khoái khoái mà cao giọng hát, như hát với cố hữu, lúc mọi người chưa kịp phản ứng, đã xuyên qua vết rách Huyền Vũ, lao vào sóng gió hải triều cuồn cuộn.

Hắn thuộc về hồng trần này, cho dù bị xé thành mảnh nhỏ, nhân thể phiêu linh, hắn cảm thấy mình cũng nên ở lại nơi này.

Hắn cũng không cảm thấy thống khổ lắm, kỳ thật giống với ngủ như chết sau một hồi say bí tỉ.

Nguyện tăng tuổi thọ cùng Chu công.

Thả quân ôm rượu về vẫn còn.

Cực kỳ thống khoái. Tiết Tử Minh hắn chịu khổ hơn mười năm, cuối cùng cũng được thành toàn và giải thoát.

Mọi người tĩnh mịch, sau một lát, tất cả đệ tử Tử Sinh Đình quỳ xuống, tư lự không nói gì. Mà các cung nhân Đạp Tuyết Cung như bỗng phản ứng lại chuyện này, không ít người đột nhiên biến sắc, nhìn về phía huynh đệ Mai gia.

“Đại sư huynh! Quay về đây đi, đừng tới đó...”

“Mau quay lại đi... Các huynh quay về đi...”

“Ái dà, không về được nữa không về được nữa.” Mai Hàm Tuyết cười sáng lạn đứng sau kết giới vẫy tay với họ, “Một Mai Hàm Tuyết có thể gây hoạ với nửa gian nhân Tu Chân giới đấy. Nếu mà có hai ta trên đời, chẳng phải lộn xộn ư? Vì thương tiếc nửa số cô nương nửa giang san, ta đi nhé các huynh đệ. Giang hồ gặp lại.”

Mai Hàm Tuyết đứng bên cạnh đệ đệ, nhìn hồi lâu không thấy tuyết Côn Luân trắng phau, sư môn thánh sơn lồng lộng, đoan chính thi lễ với chương môn Minh Nguyệt Lô đã sớm từ thế ở thời đại này: “Đệ tử Mai Hàm Tuyết, hôm nay bái biệt sư môn.”

Hai người nhìn qua nói nhẹ nhàng, nhưng ai cũng biết tâm tư bọn họ đã không ngừng dao động.

Minh Nguyệt Lô nhắm mắt lại, thở dài một tiếng cuốn vào trong gió.

Huynh đệ Mai gia chống đỡ bên kết giới Huyền Vũ, nhìn tu sĩ ngự thủ cuối cùng đi vào khe sinh tử môn, đệ đệ cười tươi sáng, ca ca gật đầu, trọng trách trên vai hai người đã hoàn thành, cả đời này không cô phụ ân tình, không cô phụ bạn thân, không cô phụ nhân thế. Bọn họ nhìn dòng nước lũ chảy xiết—— một cơn sóng vươn lên, thân ảnh bọn họ tựa như cánh hoa mai trôi trong nước biến mất không thấy nữa.

Đến tận đây, mọi người đều hoặc lui về sau Thời Không Sinh Tử Môn, hoặc quay về với biển cả mênh mông.

Tiếng đàn lúc này, chợt biến mất.

Sở Văn Ninh nâng mắt lên, Cửu Ca hoá thành một ánh kim quang hoá vào cốt nhục y. Trên đồng tuyết Côn Luân, bạch y của y phần phật, đưa lưng về phía mọi người.

Nhất thời không ai biết y muốn làm gì.

“Chỉ còn chút vết nứt cuối cùng.” Sở Văn Ninh nói, y hơi nghiêng mặt đi, gió nổi lên, thổi bay vạt áo mềm nhẹ và mái tóc đen nhánh của y.

“Sau khi ta đi, chư quân làm nó khép lại, giữ hiện thế an bình.”

“...”

Mấy phần yên tĩnh, chợt có kẻ phản ứng lại, hô lớn: “Tông sư!!”

“Sở tông sư!”

Tiết Mông cơ hồ dừng đứng lông tóc, lão đảo từ trong tuyết động Côn Luân chạy tới: “Sư tôn! SU TÔN!!!!!!” Nhưng tuyết ướt quá trơn, cậu vội vàng chạy lại, bỗng dừng té ngã, một đôi mắt đen nhánh như thú nhỏ kinh hoảng thất thố bị ai nhìn Sở Văn Ninh.

“Sư tôn...”

Nghe thấy tiếng cậu, Sở Văn Ninh quay đầu lại.

Đôi mắt y đen nhánh nhìn cậu, cuối cùng Sở Văn Ninh nói: “... Thực xin lỗi.”

Thực xin lỗi cái gì?

Đồng tử Tiết Mông co nhỏ, đầu tựa như nổ tung, có người đâm băng lạnh vào trong đầu cậu.

Thực xin lỗi cái gì?! Thực xin lỗi vì quan hệ của y cùng Mặc Nhiên? Thực xin lỗi vì đã từng nói dối? Hay là vì...

Cổ họng nghẹn lại, nuốt nước miếng.

Hay là vì...

“Đừng mà! Người đừng đi!” Tiết Mông rối cuộc hồng mắt, cậu quỳ trên cánh đồng tuyết trắng, gào khóc, “Người đừng đi! Vì các người đều như vậy... Vì sao đều phải bỏ lại ta một mình... Vì sao chỉ còn ta ở lại một mình chứ!!!”

Nước mắt không ngừng theo vết máu trên mặt cậu chảy xuống, hoá thành từng vệt trắng.

Nội tâm bị xé rách khóc thảm thiết tựa hồ khiến trào máu tươi khỏi họng, tựa hồ can đảm đều dập nát, huyết nhục mơ hồ.

“Đừng bỏ rơi ta... Trở về đi mà! Các người về đi mà!”

Cậu như thú kêu khóc, co mình trên nền tuyết, bông tuyết không tiếng động rơi xuống quanh cậu, cậu tựa hồ là kẻ bị tuyết nghiền thành ngàn mảnh vỡ.

Rốt cuộc không đứng dậy nổi.

“Cầu người... Về đi mà...”

Ta có còn lại gì đâu?

Phụ thân. Mẫu thân. Ca ca. Bằng hữu.

Ngay cả Long Thành cũng nát.

Trở về đi.

Đừng mang đoạn xương cuối cùng của ta rời đi.

Sư tôn... Cầu xin người...

Nhưng mà Tiết Mông không biết, Sở Văn Ninh đã chết.

Một người, được đặt trên thần đàn, bởi vì thực lực quá mức cường hãn, nên lưng mang trọng trách nặng nề tới không có cách nào thở nổi.

Y nhìn ái nhân chớp mắt trong lòng.

Y tự tay xé rách bầm thây ái nhân.

Y nhất định phải rút kiếm tương hướng cùng cố nhân.

Những việc này, chỉ một chuyện đã đủ khiến lòng rộng tuếch, huống chi y trải qua toàn bộ. Y rốt cuộc không quay đầu được.

—— ta cố hết sức để các người sống.

Nên hiện tại, các người có thể để ta ích kỷ một hồi, để ta bồi hãn cùng chết.

Sở Văn Ninh rốt cuộc bước một chân vào Thời Không Sinh Tử Môn, từ cực tuyết Côn Luân nghênh đón tảng sáng, tới nước lũ mãnh liệt nhân gian rách nát.

Nơi đó, trời đất đều không còn màu sắc, nơi đất Cửu Châu chỉ còn lại một người cuối cùng.

Sở Văn Ninh bạch y phết đất, tới sau người kia, ôm chặt lấy hãn từ sau lưng. Sau đó, nâng năm ngón tay thon dài, bao lại bàn tay đầy vết thương.

Đạp Tiên Quân kinh ngạc cực độ, bỗng dừng quay đầu lại: “Người làm sao ——?!”

Sở Văn Ninh cười, dưới hàng mi dài là đôi mắt phượng đen ôn nhu.

“Ta nói rồi.”

“...”

“Địa Ngục quá lạnh, ta tới tuần người.”

Thân hình ấm áp ôm lấy thi thể lạnh băng. Thân thể Đạp Tiên Quân đã rách nát tới lợi hại, chân trái cơ hồ đã tan toàn bộ, thành tro tàn.

Biểu tình trên mặt hắc phức tạp, mím môi, cuối cùng quay mặt đi chỗ khác. “... Bốn toạ phiền chán nhất chính là người, cần gì người đến tương bồi.” Nhưng tim lại như muốn nổ tung, bên trong tràn ra đều là ôn nhu lưu luyến. Thân thể hắc cũng chỉ là một khối thi thể nhưng lúc này lại chợt thấy nóng tới lợi hại.

Mấy phần trầm mặc, Đạp Tiên Quân đột nhiên quay đầu xoay người lại: “Đúng rồi. Kỳ thật có một chuyện. Bốn toạ hắc nên nói cho người.”

“Là gì?”

Hắc ngẩng đầu, nhin lại nỗi buồn hé miệng thở hỗn hển, sau đó hạ quyết tâm nói với Sở Văn Ninh: “Trước khi nói cho người, người có thể nói thật với bốn toạ không.”

“...”

“Có phải người thật sự rất hận ta không? Người luyện tiếc, có phải chỉ có mỗi Mặc tông sư chết trong lòng người kia không?”

Hắc nói xong những lời này, thế mà lại cực kỳ khuất nhục mà ướm đỏ hốc mắt.

Nếu không phải trời đất đảo lộn, không thấy sống chết, hắc có lẽ cả đời cũng không tìm đáp án của câu hỏi này bằng miệng lưỡi ti tiện như vậy. Hắc hỏi, chỉ cảm thấy nhục nhã khó nhin nổi, ngón tay không khỏi siết lại —— chỉ là hắc bỗng phát hiện, ngón tay của tay trái hắc cũng bắt đầu tan ra, chậm rãi, hoá thành tro tàn...

Đợi hồi lâu, không chờ được câu trả lời của Sở Văn Ninh, trái tim nóng cháy của hắc cũng lạnh xuống.

Như thứ nội tạng nẩy lên trong ngực bị bóp nát, thành tro tàn.

“Được rồi.” Đạp Tiên Quân quay đầu, “Bốn toạ biết đáp án. Không sao cả, dù sao bốn toạ cũng...”

Lời còn chưa dứt, đã bị một đôi tay ấm áp giữ lấy gương mặt.

Sở Văn Ninh nhìn khuôn mặt bị cắt rách nát xấu xí của hắc, không còn anh tuấn nữa, đôi mắt lại chân thành tha thiết, nóng bỏng hơn bất cứ thời điểm nào.

“Người có ngọc không cơ chứ.”

“...”

“Đều là người cả.” Sở Văn Ninh ôm lấy hân. Kết giới Huyền Vũ chợt loé sáng rồi tối sầm lại, cuối cùng dập tắt.

Trên đời chỉ còn bóng đêm, đợt sóng cuối cùng kiêu ngạo thẳng lợi vọt tới, tiếng sóng tựa như chê cười sức người nhỏ bé dữ dội, nào dám tranh đấu cùng vận mệnh.

“Những lời này, ta cũng từng nói với hân.”

Sở Văn Ninh ôm lấy ái nhân đang biến mất, trước hồng thuỷ ngập trời, trong tận thế sụp đổ hết sức, biểu tình bình tĩnh nhưng ánh mắt trang nghiêm.

“Mặc tông sư cũng được, Đạp Tiên Quân cũng thế, đều là người cả.”

Cánh tay cũng tan thành bụi, dần dần lan lên ngực.

Đôi mắt đen ngóng nhìn đối phương.

Sở Văn Ninh nói: “Ta cũng vẫn sẽ luôn là người của người.”

“Vĩnh viễn không hối hận.”

Biểu tình Đạp Tiên Quân cứng đờ, bỗng nhắm mắt lại, lông mi dài mảnh mơ hồ có nước mắt.

Hân rút cuộc tháo xuống mặt nạ lạnh như băng của mình, mặt mày chậm rãi thả lỏng. Hân dùng cánh tay còn lại chưa tan đi gắt gao ôm chặt lấy Sở Văn Ninh sau lưng, khiến ái nhân dán sát vào lồng ngực mình, hân cúi đầu hôn tóc Sở Văn Ninh, gương mặt lưu luyến cọ lên trán ái nhân.

“Người nói rất đúng.” Hân thở dài nói, “Là do ta quá ngốc...”

Đạp Tiên Quân nỉ non: “Văn Ninh, thực xin lỗi.”

Nhiều ít năm ái hận dây dưa, hơn phân nửa cuộc đời ân oán chìm nổi, đều trong một tiếng thở dài này trần ai lạc định.

Sau một lúc lâu, Sở Văn Ninh nghe thấy hân dán bên tai mình, giọng trầm thấp khàn khàn, là an bình cực nhỏ bé cả đời Đạp Tiên Quân từng có: “Được rồi, thời gian còn lại không nhiều lắm... Ta nên nói cho người bí mật kia thôi.”

“Bí mật gì?”

Đạp Tiên Quân rũ mắt xuống: “Có liên quan tới Mặc tông sư.”

“!”

“Kỳ thật, từ khi sau khi dung hợp với tim hắc, ta có thể cảm nhận được.”
Hắc dừng một chút, “Linh hồn Mặc tông sư ở trong thân thể ta.”

“...” Sở Văn Ninh ngẩn ra, sau đó bỗng giương mắt, không thể tin nổi mà nhìn nụ cười của Đạp Tiên Quân.

“Những mảnh linh hồn nhỏ đỏ... Vẫn luôn ở trong thân thể ta. Chỉ là lòng ta cứng như đá, cảm thấy cho dù mình chỉ là một thân xác tàn, một sợi thức hồn, cũng có định đoạt. Nên không muốn hợp nhất với ba hồn năm phách kia.”

“Nhưng đến nước này, nếu chỉ có một mình ta có thể nói cho người, vậy không khỏi quá mức bất công rồi.”

“...”

“Văn Ninh...”

Đạp Tiên Quân nhắm mắt lại, nụ cười nhạt trên mặt dần dần điêu tàn.

“Đừng đau khổ, hắc vẫn luôn ở đây.”

“!!”

Trong ánh mắt kinh ngạc của Sở Văn Ninh, giây lát, Đạp Tiên Quân mở mắt ra lần nữa, rõ ràng vẫn là hai mắt ấy, lại không có loại cảm giác đen tối phát tím, mà thuần khiết, ôn nhu.

“... Mặc Nhiên?!!”

Rầm một tiếng, sóng lớn ập xuống, kết giới Huyền Vũ rốt cuộc hoàn toàn vỡ nát, trong sóng lớn tung hoành giữa đại dương, Mặc Nhiên không nói gì trước, mà chỉ ôm chặt lấy y, cùng y chìm vào bên trong đại dương mênh mông, sâu trong nước lũ diệt thế.

Bọt nước cùng bọt biển trong suốt toé lên quanh mình, biển xanh, Mặc Nhiên mở mắt ra.

Nước biển rất sâu, tựa như tình ý trong cặp mắt đen kia.

Trong sóng triều, Mặc Nhiên mấp máy môi, không tiếng động nói gì đó với Sở Văn Ninh.

Sư tôn, đừng lo lắng, là ta.

Ta vẫn luôn ở đây.

Về sau cũng vậy.

Cho nên... Trở về đi. Đừng ở lại đây.

Tin tưởng ta, ta sẽ không sao, ta sẽ cố hết sức đến gặp người, bầu bạn với người.

Ta sẽ ở một thế giới khác chờ người.

Môi răng đóng mở, hẳn cuối cùng gọi Gặp Quỷ ra, Gặp Quỷ trói buộc toàn bộ thân thể Sở Văn Ninh, đưa y tới nơi vết nứt vuông cuối cùng của Sinh Tử Môn còn sót lại.

“Mặc Nhiên... Mặc Nhiên!! Người có ý gì? Người cái tên hồn trưởng! Người có ý gì!!”

Mặc Nhiên cười ngâm ngâm chìm nổi trong dòng nước, thân thể rách nát không chịu nổi của hắn đã hoá tro tới khuôn mặt, gương mặt kia từng có điên cuồng, ngọt ngào, hồn nhiên, tà nanh, cũng có chính có tà, đều trong lúc này hoá thành từng hạt tro loang lổ, từng mảnh vỡ.

Dần dần rời xa.

Trở về đi. Văn Ninh.

Người phải tin ta.

Ta sẽ không sao đâu, ta sẽ vẫn mãi ở bên cạnh người.

Đến vĩnh viễn.

[Husky] Chương 310: [Tử Sinh Đình] Một lá bài cuối cùng

Edit: Bạch Lộ

Có ánh sáng.

Khi Mặc Nhiên mở mắt, nhận ra mình đang nằm trong một mảnh trời cao màu đỏ tím. Hắn chậm rãi chớp chớp đôi mắt, nghiêng cổ, sau đó đứng dậy... Hắn phát hiện đây không phải bầu trời, mà là một tòa cung điện toàn thân dựng đứng bằng thủy tinh tím, bởi vì cung điện quá lớn, một viên gạch có thể gần bằng chiếc xe ngựa, nên hắn mới có thể hiểu lầm tưởng đây là đám mây.

Có dáng người nam nhân cao lớn đứng nơi xa, dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Nam nhân kia hất áo bào lên nhìn không ra chất liệu, đi chân trần, trong tay cầm một chiếc đèn lưu ly dạ quang, chất lỏng màu hổ phách bên trong chuyển động không ngừng. Ngoài cửa sổ đang mở có một đóa hoa đỏ tươi ướm át, bên trong nhụy hoa nhỏ xuống từng giọt từng giọt ngân quang.

Nhân gian không có sức sống kiểu này, không có dáng vẻ đóa hoa như vậy. Mặc Nhiên có thể khẳng định, nhân gian cũng không có một tòa cung điện như vậy.

“Ta đang ở đâu?” Hắn hỏi.

Động tác ngón tay nam nhân ngưng lại, hơi nghiêng hơn phân nửa khuôn mặt qua, có điều bởi vì quá ngược sáng, Mặc Nhiên cũng không nhìn rõ mặt của hắn.

“Người ngược lại rất tinh táo, anh hùng.”

“...”

Nam nhân đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, tùy ý đặt ly tại một bên bệ cửa sổ, sau đó đi tới phía hắc. Chỉ trong chớp mắt, Mặc Nhiên thấy rõ. Nam nhân này có một gương mặt hơi giống Câu Trần Thượng Cung, dưới khóe mắt có một nốt ruồi hồng sắc nhện, bờ môi rất mỏng, xem ra tính tình tuyệt không phải quá tốt.

“Ta là tôn chủ đời thứ hai của Ma Giới.” Nam nhân chậm rãi nói, con mắt nhìn chăm chăm Mặc Nhiên :”Người bây giờ đang ở Ma Cung.”

Mặc Nhiên trầm mặc một lát:“... Nếu như người không nói, ta còn tưởng người là Diêm La đại đế.”

Nam nhân cười khê: “Người cứ hết lòng tin mình chết rồi như vậy?”

“Không.” Mặc Nhiên nhìn vào mắt hắc,“Ta không thấy vậy. Nhưng ta cũng không cảm thấy ta còn là người sống.”

Ý cười của Ma tôn trở nên rõ ràng hơn: “Người nói không sai.”

Hắc vươn tay, đầu ngón tay mang theo vẩy hắc long dễ như trở bàn tay xuyên qua lồng ngực Mặc Nhiên, mà Mặc Nhiên cũng không cảm thấy đau đớn một chút nào.

“Người xác thực không phải một người sống.” Ma Tôn nói,”Người chỉ là một hồn phách tụ hợp mà thôi.”

Mặc Nhiên không lên tiếng.

Ma Tôn lười biếng nói: “Tổ tiên của ta lập ra phép tắc, Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch trên thế gian trừ phi đối nghịch với Thiên tộc, phá hỏng cấm thuật của Phục Hi, nếu không không thể trở về Ma vực. Từ Trân Lung Kỳ Cục đến Thời Không Sinh Tử Môn, người đều thay bọn họ làm được, anh hùng của ta.”

Mặc Nhiên u ám nói: “Đây không phải là ta muốn làm. Đó là do Hoa Bích Nam...”

“Hắc chẳng qua chỉ là thứ tạp chủng Thần không ra Thần Ma không ra Ma .” Trong mắt Ma tôn lộ ra một cổ khinh miệt, “Hắc đã từng thề cả đời tuyệt không sát hại đồng loại của hắc. Nhưng hắc không làm được.”

“... Ý người nói hắc hại Tống Thu Đồng?”

“Không.” Ma Tôn nói, một đôi mắt màu hồng ngọc phản chiếu hình bóng Mặc Nhiên, hắc giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Mặc Nhiên,

“Người biết ta đang nói ai.”

“Từ một khắc khi cửa Ma vực mở ra, người đã cảm nhận được.” Ánh mắt Ma Tôn giống như đao nhọn sắc bén, “Nếu không người cuối cùng cũng không đáp ứng vị Tiểu Tiên Quân kia của người như vậy, kì thật trong lòng người đều hiểu.”

Mặc Nhiên không lên tiếng, hai cánh mi rủ xuống.

Ma Tôn chậm rãi ngồi thẳng lên, thân hình cao lớn đổ xuống một cái bóng đen đặc trên mặt đất. Hắn nói: “Mặc Vi Vũ, người cũng biết, trên đời này có một loại Mỹ Nhân Tịch cực đặc thù. Bọn họ sẽ không rơi nước mắt kim sắc, không có bất cứ chút ma khí nào, nếu như không nhận tổ, thậm chí ngay cả Hoàng Sơn đã định ra kế ước cùng Mỹ Nhân Tịch cũng không cảm nhận được. Cho nên có một số người đến chết cũng không nhận ra thân phận thật sự của mình.”

Mặc Nhiên khô khan: “Vậy thì đã sao.”

Ma Tôn cười cười: “Vậy thì đã sao? Người nên biết rõ, loại người này có thể kế thừa linh lực bá đạo của ma tộc thượng cổ, giống như Hoa Bích Tôn Tổng Tinh Di nhiều năm trước vậy.”

Hắn nói, đầu ngón tay bỗng nhiên sáng lên một luồng hào quang màu tím đen, hắn đem hào quang này chỉ về phía Mặc Nhiên, vầng sáng bay vào bên trong hồn phách hắn. Ngay lập tức, Mặc Nhiên chỉ cảm thấy một loại năng lượng mãnh liệt bùng bột chấn động rong ruổi bên trong tam hồn lục phách, tiếp theo bị mình hoàn toàn hấp thu.

Ma Tôn nhìn hết thấy trước mắt, mỉm cười nói : “Người xem, người quả nhiên có thể hấp thu khí lực của tộc ta.”

“...”

“Người ta nói chính là người.” Ma Tôn nói. “Người chính là một Mỹ Nhân Tịch đặc thù sau Tổng Tinh Di. Chỉ là người chưa từng phát hiện, Hoa Bích Nam cũng chưa từng cảm nhận được chút nào.”

Mặc Nhiên nâng lên con ngươi.

Ma Tôn chấp tay , một lần nữa nhìn về phía hoa rơi ngoài cửa sổ: “Thương hại lời thề son sắt của hắn, nói tuyệt đối không tổn thương tộc nhân, nói

muốn bảo vệ tất cả Diệp Cốt Mỹ Nhân Tịch có thể bảo vệ. Lại hại người cả một đời.”

Mặc Nhiên từ dưới đất đứng dậy, hăn kỳ thật cũng không có tâm tình đi nghe những thứ có cũng được không có cũng chẳng sao này. Bị sát hại cũng được, bị lợi dụng cũng được, đều đã qua.

Bây giờ hăn chỉ quan tâm một việc: “Làm sao ta mới có thể trở về?”

“Về đâu?” Ma Tôn quay đầu liếc hăn, “Nhân gian?”

“Nhân gian.”

“Nhân gian có gì tốt, một đám sâu kiến tầm thường. Người có năng lực, cũng có khí phách, huống chi người vốn là tộc nhân của tộc.” Ma Tôn thản nhiên nói, “Chính bởi vì người là ma, ta mới có thể gọi hồn phách của người, triệu người trở về Ma Cung. Ở lại nơi này, người sẽ có vạn năm tuổi thọ, thực lực của người nói cho ta biết, người có thể dốc sức vì tộc ta.”

Mặc Nhiên lại cười: “Thật xin lỗi, ta chỉ làm cho người khác dốc sức vì ta, chứ không dốc sức vì bất luận kẻ nào.”

Đồng tử đỏ của Ma Tôn sâu kín nhìn chăm chăm hăn, mang theo điểm xem xét cùng chỉ trích. “... Được.”

Mặc Nhiên nói: “Chỉ có một người là ngoại lệ. Ta nguyện ý dốc lòng vì y.”

Ma Tôn cười nhạt: “Người dốc lòng cho một khúc gỗ?”

“Y không phải một khúc gỗ.”

Ma Tôn liếc mắt: “Ta gọi hăn Tiểu Tiên Quân chỉ là khách khí. Hăn ngay cả thần cũng không phải, chỉ là một gốc mạ nát của lão già Thần Nông.”

Mắt thấy Mặc Nhiên càng ngày càng tức giận, Ma Tôn ngừng nói, nghiêng người sang, eo gầy dựa vào thành cửa sổ. “Có phải đầu óc người không được tốt lắm không?”

“Người phải biết rằng...” Ma Tôn nói “Nếu người thật sự định trở về, người sẽ không nhận được những thứ mà tộc ta cung cấp. Người chỉ có thể sống vài chục năm, nhiều nhất là trăm năm.”

Trước đó Mặc Nhiên một mực căng thẳng, nghe đến đây, ngược lại lại cười: “Lâu như vậy?”

“Ở nhân gian thật đúng là được cho sống lâu trăm tuổi.” Ma Tôn tựa hồ có chút hoang mang, lại tựa hồ có chút để ý: “Nhân tộc chẳng qua chỉ là cả đời

sâu kiến, mấy chục năm có thể làm cái gì? Trên trăm năm cũng có thể làm cái gì? Người xé rách Thời Không Sinh Tử Môn, nắm giữ Trân Lung Kỳ Cục, lão già Phục Hi chỉ sợ ở trên trời cũng bị người làm tức gần chết. Người có tài hoa loại này, lại cam tâm làm một con rùa bị cắt đuôi trốn trong mai?” Hãn càng nói càng không cao hứng, cuối cùng dứt khoát mắng: “Ngu xuẩn.”

Mặc Nhiên hạ tầm mắt, lông mi dài rung động. Lúc đầu Ma Tôn cho là hãn phần nộ, nhưng một lát sau, nhìn kỹ, mới phát hiện hãn đang nín cười.

Ma Tôn: “. . .”

Mặc Nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt tươi cười sáng sủa: “Làm sao người biết?”

“...”

“Ở nhân gian, rất nhiều người nói ta ngốc.”

Ma Tôn vò nhấn xương lông mày, hãn xem ra tựa hồ có chút đau đầu, cơ hồ là đang rên rỉ: “Tại sao có thể mất mặt ma như thế. . .”

“Ta chưa hề cảm thấy mình là ma.” Mặc Nhiên nói, “Chỉ có trong nháy mắt lúc Ma Môn mở rộng đó, ta mới mơ hồ cảm giác được.”

Ma Tôn nhìn hãn chăm chăm.

Mặc Nhiên cười một hồi, rồi không cười nữa, hãn nhìn Ma Tôn: “Cho dù như thế nào, cũng đa tạ người đã bảo vệ hồn phách của ta.”

“Ta chỉ quý trọng tài năng.”

Mặc Nhiên lắc đầu, hãn không có ý định nói tiếp những thứ này cùng Ma Tôn. Hãn chỉ là dùng cặp mắt đã từng điều khiển qua vô số hồn phách kia, thành khẩn mà nghiêm túc, nhìn chăm chú lên nam nhân trước mặt mình, sau đó nói: “Nhưng thật xin lỗi. Ta muốn về nhân gian.”

“...”

Ai cũng không nói nói tiếp.

“Lý do.” Cuối cùng Ma Tôn cứng nhắc hỏi “Cho ta một lý do.”

“Bởi vì ta đã hứa với một người.” Mặc Nhiên nói. “Ta đã hứa sẽ trở lại bên cạnh y.”

Côn Lôn Đạp Tuyết Cung.

Giờ khắc này, tuyết ở Thiên Sơn đã ngừng, khe hở thời không khép kín, dòng lũ sinh tử kiếp trước tựa như một cảnh tượng hoang đường trong mộng.

Sơ hà dần dần thấu, đất trời rộng rãi và an bình.

“Sở tông sư!”

“Tông sư! Tông sư!”

Bên tai có người gọi, ý thức hẩn chậm rãi khôi phục lại.

Sở Văn Ninh mở hai mắt ra, ánh mắt nhất thời trống rỗng, khói bụi hai đời tựa hồ cũng yên tĩnh lắng xuống trong đôi mắt này. Y nhất thời cho rằng mình đang ở Tử Sinh Đỉnh, vào một buổi chiều mùa đông nào đó bị âm thanh ồn ào của các đồ đệ đánh thức. Lại cho rằng hình như y đang ở trong Điện Vu Sơn hắc ám lạnh lẽo, Lưu công ngồi bên giường thở dài gọi y dậy. Qua thật lâu, ánh mắt của y mới dần dần thanh minh. Con người chuyển động, y nhìn thấy những cái tu sĩ vây quanh mình, trên trời có tuyết rơi, màn đêm đã hơi tàn lay lắt, sâu trong mây mù có ánh nắng chiều đỏ hiện lên.

Y hơi khép mắt, khàn khàn thì thào: “Mặc Nhiên...”

Phảng phất như thanh niên đã chết ấy đáp lại sự quyến luyến của y, hoặc là chấp niệm của y quá sâu, sinh ra ảo giác... Y bỗng nhiên nhìn thấy mấy sợi lưu quang kim hồng sắc từ khe tàn của Sinh Tử Môn nhẹ nhàng lướt ra, lướt qua màn trời rực màu son, bay về phương xa...

Đó là cái gì?!

Sở Văn Ninh lập tức mở to mắt, không phải là bởi vì nhóm người bên cạnh la lên, mà là bởi vì mấy sợi kim hồng kia.

... Đó là vật gì?!

Y mệt mỏi dập tắt hi vọng bị những quang mang kì diệu kia nhóm dậy, y giây dựa đứng lên, không để cho bất kì kẻ nào đỡ, cũng không nói gì. Sở Văn Ninh lão đảo đi theo mấy sợi kim quang kia, phía sau là giọng lo âu của mọi người:

“Sở tông sư...”

Giờ phút này rốt cuộc bùn cát được rửa sạch, mọi người đều biết Mặc Vi Vũ cũng không phải là tội nhân. Chỉ là cái giá phải trả quá lớn, loại trong

sạch này, không biết đằng sau có nổi bao nhiêu ý nghĩa.

Nhưng hình như Mặc Nhiên kỳ thật không để ý cách nhìn của thế nhân, hăn tự thanh thuần, hăn tự nhiên bản, hăn tự điên cuồng, hăn tự si mê. Sở Văn Ninh cũng giống vậy. Ước nguyện của hai người bọn họ, chỉ là trong lòng mình không hối tiếc mà thôi.

“Sư tôn!!”

Tiết Mông muốn đuổi theo y, nhưng mới đuổi được mấy bước, đã nghe thấy đám người đằng sau rối loạn ầm ĩ.

Có đệ tử Cô Nguyệt Dạ bên kia thất thanh hô lớn: “Chưởng môn! Chưởng môn, người làm sao vậy?”

Tiết Mông khẽ giật mình, bỗng nhiên quay đầu đẩy đám người ra. Khương Hi duy trì không nổi, ngã xuống trong đồng tuyết trắng ngần, dưới thân y là từng bãi máu lớn tuôn ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy?!”

Trưởng lão Cô Nguyệt Dạ tức giận gào lên: “Vừa rồi không phải còn rất ổn sao?! Tại sao có thể như vậy?!”

Có đệ tử e sợ chỉ vào eo một vết sẹo dữ tợn bên eo Khương Hi: “Là... Là bị dòng lũ bên trong lợi khí đánh trúng vào ư? Chưởng môn sợ cục diện sẽ càng rối loạn, cho nên không nói...”

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt. Trước bình minh đến, Khương Hi ngã xuống trần thế đã yên ổn, nhắm mắt trong hiện thế an bình.

“Nhanh chữa thương đi!”

“Còn lo lắng cái gì! Mau cứu người!”

Trong lòng Tiết Mông chấn động mạnh, đầu loạn cả thành một đoàn. Thân mình cậu lung lay, trong tay còn cầm Tuyết Hoàng mà Khương Hi cho cậu. Cậu nghiêng đầu, muốn tìm bóng lưng Sở Văn Ninh, nhưng mà mới nhắc chân độ nửa tắc, đã thoát lực bịch một tiếng quỳ gối xuống đất, cuối cùng khóc lớn. Cậu không biết sơn hà này xa vời, nơi nào đã không còn yêu hận tình cừu? Thế gian ngáng đầu, lại không có nổi cố nhân làm bạn. Thiếu niên kiêu căng đặc ý, cầm kiếm hành hiệp, đã cách một hồng trần, vĩnh viễn không quay đầu.

Mà trên đường mênh mông giữa núi tuyết, Sở Văn Ninh nhìn thấy quang mang kim hồng sắc kia bay về phía chân trời, bay về phía núi xa...

“Tin tưởng ta, ta sẽ cố hết sức gặp lại người.”

“Ta ở một thế giới khác chờ người.”

Sở Văn Ninh đột nhiên run rẩy, nhưng không dám suy nghĩ nhiều, phải tận mắt nhìn thấy chân tướng trước, nếu không y không dám hi vọng xa vời.

Lúc này, ánh mặt trời đã đột ngột xé rách bóng đêm hôm qua chiếu lên mặt đất. Ánh nắng vàng rực chiếu vạn trượng, nhẹ nhàng quý dị chiếu trên đường núi. Ánh mặt trời mọc tỏa ra biển người mênh mông, rực rỡ như đang ăn mừng sự sống sót sau tai nạn. Sở Văn Ninh nhìn qua ánh mặt trời phía đông, đầu ngón tay vân vê lá phù, kim quang hiện lên.

“Thăng Long... Triệu tới!”

Y thét dài một tiếng. Rồng giấy bên trong phá gió mà ra, thân thể quay quanh, tiếng như hồng chung. Tiểu long kia đưa mắt nhìn khắp hồng trần vẫn an ổn, vui sướng trong lòng, không khỏi lại bắt đầu cùng chủ nhân nói giỡn:

“Gió êm sóng lặng chưa?”

“Ừm.”

“Đánh xong rồi à?”

“Ừm.”

Rồng giấy càng cao hứng, nó bay lên không trung lượn một vòng, mới thỏa mãn đáp xuống, sau đó lại giống như mỗi lần gặp Sở Văn Ninh, nó giễu giễu nói:

“Đúng rồi, Sở Văn Ninh, sao mỗi lần gặp người cũng đều chỉ có một mình.”

Sở Văn Ninh an tĩnh đứng trong gió bắc, tuyết lạnh rì rào rơi trên lông mi dài. Y hồi tưởng đến những lời Mặc Nhiên đã nói cùng mình lúc ly biệt, chỉ cảm thấy tâm như trống lòi. Yên tĩnh một hồi lâu, y mới ngẩng đầu, đối diện rồng giấy nghịch sáng, nói: “Đưa ta đến một nơi.”

“Nơi nào?”

Sở Văn Ninh xoay người lên lưng rồng, cự long giương đầu bay lên, y đón gió tuyết đầy trời, quan sát mặt đất rộng lớn. Ánh mặt trời bàng bạc, càng

ngày càng trong suốt, y bay trong ánh ban mai chói lọi, nói với cự long: “Đến núi Nam Bình. Ta muốn đi gặp hắc.”

Rồng giấy nhất thời muốn bịa chuyện, nhưng sừng vênh lên, cuối cùng không nói lời nào.

Kỳ thật nó vô cùng rõ ràng nơi chủ nhân muốn đến là chỗ nào, người chủ nhân muốn tìm là ai. Nó phát ra một tiếng ngâm, trước khi bay vào chín tầng mây, Sở Văn Ninh ngoái nhìn non sông tráng lệ.

Trời cao ung dung, mây bay từ từ. Y từ gió tuyết trên Côn Luân Đạp Tuyết Cung, theo kim quang kia mà đi, cuối cùng bay tới bay tới—— giang hồ phủ mưa nhẹ xa xôi.

Mặc Nhiên đã hứa với y, nói sẽ trở về.

Cho nên y tin hắc. Sở Văn Ninh đi đến nơi cuối cùng bọn họ gặp nhau.

“Người nói... Những quang mang kim sắc kia là hồn phách của hắc trở về đúng không?”

Chúc Long bên trong biển mây sôi trào, lẩm bẩm nói: “Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây.”

“Người nói những hồn phách kia sẽ trở lại trong thân thể của hắc ư?”

Chúc Long miễn cưỡng cường: “Đại khái là như thế đi ...”

Rất nhanh đã đến núi Nam Bình. Không do dự, không hoài nghi, Sở Văn Ninh phảng phất đã xác định được mấy sợi quang mang kim hồng kia cuối cùng sẽ hướng về đâu, y cười Chúc Long thuận gió, dừng sâu trong rừng trúc Nam Bình.

“Người người muốn tìm ở ngay chỗ này?”

Sở Văn Ninh không trả lời, y xuống khỏi thân rồng, chỉ cảm thấy ngực như có tảng đá ngàn cân đè ép, không thở nổi.

“Trước đây ta để thân thể của Mặc Nhiên ở nơi này. ”

Ngón tay của y không tự giác run rẩy, “Cho nên nếu như linh hồn của hắc có thể trở về, vậy thì...”

Sở Văn Ninh vốn muốn nói vậy thì nhất định sẽ về chỗ này, nhưng lời đến khóe miệng, lại không có thêm gì nữa.

Nhớ đâu không ở nơi này thì sao?

Y muốn cho mình một tia hi vọng, y không muốn bóp chết tia hy vọng này.

Thế nhưng tâm địa con Chúc Long giấy này giống như cỏ cây, nó gặt gù đắc ý:

“Vậy nếu hăn không trở về thì sao ?”

“...”

“Nếu mấy đạo kim quang kia không chống đỡ nổi đến nơi này thì tản đi đâu được?”

“...”

“Nếu như...”

Sở Văn Ninh bỗng dừng quay đầu, ánh mắt ngoan lệ nhưng hốc mắt đỏ bừng: “Vậy ta sẽ đốt người để chôn cùng hăn.”

“Ai nha, ta rất sợ hãi nha.”

Chúc Long lăm lăm hóa thành một vệt kim quang, thân thể to lớn không gì sánh được biến thành một con rắn nhỏ, dừng trên đầu vai Sở Văn Ninh. Đầu nó đụng đụng gò má chủ nhân.

Nó hiểu tính tình Sở Văn Ninh, tự nhiên cũng sẽ không đem lời nói muốn đốt nó của Sở Văn Ninh coi là thật, nó thở dài: “Xem thần sắc người, ta có cảm giác người càng muốn đi chôn chung cùng hăn hơn.”

Vừa nói vừa dùng chóp đuôi gãi gãi gáy Sở Văn Ninh.

“Làm gì vậy?”

“Ta sợ ta không gãi gãi người, người liền hôn mê mất.” Tiểu long thở dài, đập cái đuôi một chút, “Sắc mặt của người thật là khó coi.”

“...”

“Tựa như bộ dáng dân cờ bạc tích góp cả đời đi vào sòng bạc đánh cược lần cuối vậy.”

Sở Văn Ninh khó có được một lần không bác bỏ nó, y nhắm hai mắt lại.

Tiểu Chúc Long nói y cả đời tích góp, kỳ thật không đúng.

Người kia là đệ tử hai đời của y, là ái nhân hai đời của y, là đứa ngốc dùng máu thịt hai đời, không tiếc rơi vào vũng bùn, cũng muốn bảo vệ thanh danh trong sạch của y.

Là quãng đời còn lại của y.

Đường núi đi từ từ, tuyết đọng kéo kẹt, chỗ xa xa có một ngôi nhà tranh lâu năm không tu sửa. Sở Văn Ninh đứng ở trước nhà tranh, đầu ngón tay run

rầy. Trước mắt rõ ràng chỉ là một tiểu viện sơ sài lâu năm, nhưng phảng phất còn trầm trọng hơn, còn khó với lấy hơn cửa Ma vực. Hầu kết y nhón nháo, dòng máu chảy xiết.

Y giống một khối gỗ cứng ngắc, giơ tay lên nhiều lần, nhưng cứ gần chạm vào cánh cửa kia lại rủ xuống.

Tiểu long: “Ai nha, nếu người không đẩy cửa, vậy để ta đẩy, ta...”

Cửa mở.

Không phải Sở Văn Ninh đẩy ra, cũng không phải tiểu long phá tan.

Cánh cửa kia vốn chỉ là khép, có lẽ chắc vì gió yếu nơi núi , không đành lòng nhìn quân bi thương, cọt kẹt một tiếng thối mở cánh cửa mỏng.

Sở Văn Ninh đứng ngoài phòng.

Đất trống bên trong nhà tranh đều được y thu hết vào mắt, lúc này vạn mộc chưa đâm chồi, nhưng bên trên cành cây che bông tuyết hơi mỏng, gió thổi qua, sợi tuyết thô như biển đường phiêu linh, tản ra kim sắc bên trong.

Sau đó, che tại đầu vai một nam nhân.

Nghe được động tĩnh, thân hình người kia ngừng lại, tiếp theo chậm rãi quay đầu.

Quang ảnh nhón nháo, một nháy mắt phảng phất đại địa hồi xuân, cành lá rục rở giữa hè.

Trước đó Sở Văn Ninh không nghe thấy tiếng gió, không nghe thấy âm thanh tuyết rơi, không nghe thấy lá cây xào xạc. Trong khoảnh khắc này, thính lực của y như hồi phục, vạn sự vạn vật của nhân gian hết thảy như sóng biển tuôn vào lòng dạ y.

Y đứng trân trân tại chỗ, muốn chạy đi, nhưng toàn thân như dính lên đất, một bước cũng không động được. Lúc này, bên tai Sở Văn Ninh phảng phất vang lên tiếng ve kêu um tùm tại Thông Thiên Tháp nhiều năm trước.

Đó là tuổi đẹp nhất trong đời Mặc Nhiên .

Thiếu niên mặt mày tuấn tú đi đến dưới chỗ cây Ngọc Hành trường lão dựa lưng, đi đến hết thảy nguyên khởi, đi đến nơi mở đầu của vòng quần giao vận mệnh.

“Sở Văn Ninh...”

Tiểu long ở bên cạnh chọc chọc gáy y.

Sở Văn Ninh lúc này mới miễn cưỡng hoàn hồn, nhưng cổ họng vẫn như cũ bị nghẹn lại, một câu cũng nói không nên lời.

Y chậm rãi đi đến dưới chỗ cây gỗ khô nam nhân kia đang đứng, đi đến kết cục hết thở, đi đến kết thúc của hai đời đau đớn.

Gió thổi rừng lá, lá cây lạnh rung, Sở Văn Ninh giống như bước qua vô số khói lửa thời gian, cuối cùng đứng trước mặt nam nhân. Thật giống như bao nhiêu năm trước, thiếu niên Mặc Vi Vũ đứng trước Sở Văn Ninh hào hoa phong nhã, ngẩng đầu, nhếch miệng cười.

“Tiên Quân Tiên Quân.”

Âm thanh tiếng nói còn vương tại tóc mai bên tai, lại vào lúc đã qua hai đời vang lên

“Ta nhìn người rất lâu nha, người cũng không để ý tới ta.”

Không cốc u tĩnh, hào quang thuần khiết, giữa thiên địa giống như chỉ còn lại hai người bọn họ, không còn gì khác. Mặc Nhiên hất ngoại bào lên. Sắc mặt hắn còn hơi tái nhợt như bệnh lớn mới khỏi. Hắn nhìn Sở Văn Ninh từ bên trong ánh bình minh đi tới, đứng trước mặt mình. Con mắt đen nhánh dần dần lộ ra lại thần sắc ôn nhu.

“Sư tôn...”

Gió dừng lại, ở giữa kẽ hở sương khói, một luồng ánh sáng, chiếu vào vết máu pha tạp nhân gian.

“Ta gặp được một Ma tộc. Sau đó ta gặp chút chuyện rất thú vị, muốn nói cùng người ...”

Náo động của tận thế đã qua.

Chờ nhiều năm nữa, chỗ máu rơi hôm nay...

Có lẽ sẽ có hoa mai mới nở.

[Husky] Chương 311: Đại kết cục

Edit: Chu

Beta:

Một tháng sau.

Trần Vô Thường.

“Tới xem đi, tới xem đi.”

Người bán hàng rong cao giọng hét lớn, dưới ánh mặt trời chảy xuôi, hắt phe phẩy Hoa Cốt trong tay, nâng đòn gánh đi qua khắp các ngõ hẻm.

“Dạ Du Thần, Dạ Du Thần—— ba mươi văn một con, Ngọc Hành trưởng lão khi xưa tự tay lắp ráp, trừ tà trấn tai, không lừa già dối trẻ. Tới tới tới, đi ngang qua dạo ngang qua đừng bỏ lỡ.”

Ngày rơm cũ nát dẫm lên đường đá xanh, bóng dáng người bán hàng rong kéo dài, trái phải có đứa trẻ hi hi ha ha chạy qua, trong tay hoặc giỏ kẹo hồ lô đường, hoặc giỏ diều.”

Bỗng có đứa trẻ buộc hai bên như sừng dê giữ chặt góc áo người bán hàng rong: “Thúc thúc, con muốn mua một con Dạ Du Thần.”

Người bán rong hạ gánh nặng, chọn một con sơn gỗ màu hồng: “Con này, có xấu quá không?”

Bé gái kia liên tục gật đầu: “Đẹp! Lấy con này!” Dường như sợ bị người khác cướp mất, vội ôm cơ giáp cao ngang mình, sau đó khó khăn lấy tiền đồng từ yếm đào ra.

Đếm đi đếm lại số tiền, thiếu ba xu.

Bé gái có hơi nóng nảy: “Ôi ôi, con chạy nhanh quá, rơi trên đường rồi ư?”

Nó nói lại xóc lộn nữa, mấy mẫu vá đều quay lên trời, vẫn chỉ có hai mươi bảy văn tiền. Tiểu nha đầu không khỏi luống cuống, hốt mắt đỏ bừng: “Đại ca ca, rơi mất rồi, tổng chỉ có ngần này, có thể bán cho con vậy không?”

Người bán hàng rong cũng rất khó xử, xoa xoa đôi tay dơ hề hề: “Nha đầu, Dạ Du Thần này ta mua từ tay đạo sĩ đã hai mươi lăm văn tiền, nếu còn giảm cho người, ta đây không phải chỉ có lời hai văn? Đi một ngày, đến tiền cơm cũng không đủ nữa.”

“Vậy giờ phải làm sao đây.” Bé gái bắt đầu lau nước mắt, “Về nhà cha lại mắng con mất, hu hu...”

Đang khóc đến hăng say, bỗng có người đi đến, chắn ánh nắng phía sau bé gái.

“Tiểu ca, chút bạc vụn này huynh cầm đi.”

Một tiếng nói ôn tồn lễ độ vang lên, bé gái ngơ ngác ngẩng đầu, đầu tiên nhìn đôi tay đeo găng trắng như tuyết, sau đó nâng mắt lên, đối diện với tròng mắt xanh như ngọc thúy, mái tóc dài vàng nhạt dưới ánh ban mai có vẻ càng nhu thuận.

Mai Hàm Tuyết ôn nhu cười nói: “Tiểu cô nương xinh đẹp như thế, sao có thể rơi lệ vì ba văn tiền?”

“A...” Bé gái ngây ngẩn cả người.

Mai Hàm Tuyết ngồi xổm xuống, cố hết sức để ngang bằng với nó, sau đó lấy Dạ Du Thần sơn màu hồng đào người bán hàng rong vừa lấy lại đưa vào trong lòng nó, mi mắt cong cong: “Ngàn kim khó mua nước mắt mỹ nhân, nước mắt các cô nương là đáng giá nhất, sau này đừng vì chút việc nhỏ này mà khóc, nhé?”

Bên cạnh hẳn còn một nam nhân khác, gương mặt bình thường, đội đầu lạp, cặp mắt kia thật ra rất đẹp, là màu phỉ thúy, có điều cũng lạnh lẽo như phỉ thúy, chợt thấy không có chút ôn nhu.

Nam nhân nhíu mày nói: “Đệ cũng vừa vừa thôi. Nó nhìn qua mới có năm sáu tuổi.”

Mai Hàm Tuyết cười đứng dậy: “Đại ca huynh đúng là không thú vị, mỹ nhân đâu có phân biệt tuổi tác. Từ bà già tám mươi, tới đứa trẻ năm tuổi, béo gầy cao thấp, đều đẹp được, huynh phải học khen các nàng ấy. Vậy mới có thể... Ấy, sao huynh lại chạy?”

Đại ca Mai Hàm Tuyết của hẳn căn bản không muốn để ý tới hẳn, quay đầu bỏ đi.

Huynh đệ Mai gia lần này phụng mệnh Cung chủ Minh Nguyệt Lâu của Đạp Tuyết cung, tới Thục Trung chúc mừng Tử Sinh Đình phục phái. May mà Vương phu nhân năm đó bảo vệ mọi người môn phái, giờ tai kiếp bình ổn, các vị trưởng lão và đệ tử đều không bị hao tổn gì lớn, thực lực vẫn bảo toàn như xưa.

Cứ như vậy, sau một lần tẩy bài Tu Chân giới, Tử Sinh Đình lại kiếm được tiền, không bao giờ còn đáng vẻ nghèo túng kiệt xác, mặc người xâu xé nữa.

“Mai công tử, tôn chủ đang ở Vũ Kiếm Bình chờ hai vị.”

Lúc này là giữa giờ thần tu của Tử Sinh Đình, phần lớn đệ tử ở giáo trường luyện kiếm, Vũ Kiếm Bình thật yên tĩnh, chỉ có một mình nam tử mặc hoa phục, khoanh tay đứng trước bạch ngọc điêu lan, nhìn hồng trần lượn lờ mây gió dưới chân núi.

Mai Hàm Tuyết đi tới cùng đại ca, dẫm lên làn cỏ xanh mướt, phát ra tiếng loạt xoạt.

Nghe thấy động tĩnh, nam nhân kia cũng không quay đầu lại, mà thở dài: “Tới?”

“Tới.”

“Chờ các người đã lâu.”

Mai Hàm Tuyết không nhịn được cười ra tiếng: “Tử Minh, sao người lại nói chuyện như vậy?”

Nam nhân quay đầu lại, quả thật chính là Tiết Mông, mặt mày vẫn anh tuấn tới cơ hồ kiêu sa, trên gương mặt vẫn còn vương chút non nớt của thiếu niên, cậu nhìn huynh đệ Mai gia, lông mày nhíu chặt cơ hồ hơi sụp đổ một chút, trong ánh mắt hiện lên một tia mờ mịt và ngây thơ khi xưa.

“Ày, các người không biết chứ, mấy ngày nay đúng là mệt chết ta.”

Tiết Mông thấy xung quanh không có ai, huynh đệ Mai gia cũng không đưa theo tùy tùng, lập tức thả lỏng người, thở phào một hơi dài.

“Toàn Cơ trưởng lão ngày nào cũng dặn dò ta bảy tám lần quy củ với lễ nghĩa. Giờ tiếng người ta cũng không nói nổi, mở miệng ngậm miệng có mỗi hai ba chữ, Toàn Cơ trưởng lão bảo ta, cái gì mà lời ít ý nhiều...”

Mai Hàm Tuyết không nhìn được, đưa tay kề bên miệng: “Phụt... Khụ khụ.”

Tiết Mông nhìn hẩn một cái, có chút không kiên nhẫn nói: “Người muốn cười thì cười đi, đừng có giả vờ ho khan.”

Mai Hàm Tuyết công tử nhẹ nhàng, ôn nhu nhã nhặn nói: “Không, không, sao có thể giấu cợt Tiết tôn chủ chứ.”

“Người ngàn vạn lần đừng gọi ta như vậy.” Tiết Mông nhăn mũi, “Ta chịu đủ rồi.”

Vẫn là kẻ làm đại ca trầm ổn, Mai Hàm Tuyết nói: “Nhịn thôi, từ nay về sau, người phải nhịn cả đời rồi.”

“...” Tiết Mông dứt khoát quay đầu nhìn đỉnh núi đầy sương mù, “Người cũng thành thật, đây là câu đánh chán nản nhất từ khi kể vị tới nay ta được nghe.”

Mai Hàm Tuyết: “...”

Tiết Mông lại bồi thêm một câu: “Không gì sánh nổi.”

“Ha ha ha.” Lúc này Mai Hàm Tuyết thật sự chống gối cười thành tiếng, hẩn cười một lát, nói với Tiết Mông, “Kỳ thật làm chương môn thì làm chương môn thôi, cũng đâu cần tới nhiều quy củ như vậy chứ? Người xem Khương Hi của Cô Nguyệt Dạ đi—— y sống rất tự tại.”

Chuyện này không nhắc tới còn được, nhắc tới, lưng Tiết Mông còn thả lỏng lại cứng đờ.

Nơi người ngoài không nhìn thấy, dưới tay áo rộng thêu tơ vàng lấp lánh quý giá, cậu không tự chủ được mà siết chặt mười ngón tay, trong lòng càng hệt hắt.

Kỳ thật, mấy ngày trước cậu vừa mới tới Cô Nguyệt Dạ.

Trong đại chiến Khương Hi bị thương rất nặng, may mà phái y nhiều linh đan diệu dược, môn đồ đều là người hiểu rõ về dược lý, nên khó khăn nhất được cái mạng về. Nhưng tuy mạng giữ lại được, sức khỏe lại không còn như xưa nữa, càng khiến người bất an chính là Khương Hi bị ma khí quấy nhiễu, thân thể có chút thay đổi.

“Sẽ thế nào?” Khi đó, Tiết Mông đứng ngoài cửa phòng Khương Hi, hỏi trưởng lão hầu dược của Cô Nguyệt Dạ.

Trưởng lão hầu được nói: “Nói thì không ổn. Ma môn đã chưa mở cả ngàn vạn năm, nên nhân gian chưa từng có ghi chú về tu sĩ bị nhiễm ma khí, trước mắt xem ra, tôn chủ tạm thời không sao, nhưng cũng không thể biết rõ về sau người có bị ảnh hưởng gì không...”

Ánh mắt Tiết Mông âm trầm, lại nhìn vào phòng một cái.

Lớp lụa màu xanh nhạt tầng tầng lớp lớp, che khuất cửa vào, đừng nói dáng vẻ Khương Hi lúc này, ngay cả bố cục phòng chưởng môn Cô Nguyệt Dạ là dạng nào, từ ngoài nhìn vào cũng không rõ.

“Có thể chữa được không?”

Trưởng lão lắc đầu: “E rằng rất khó.”

“...”

Nôn nóng trong lòng càng thêm rõ ràng, Tiết Mông nhắm mắt lại nói: “Nếu cần gì, lúc nào cũng có thể tới Tử Sinh Đỉnh tìm ta.”

Trưởng lão kia tuy không biết giữa Tiết Mông và Khương Hi xảy ra chuyện gì, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy quan hệ vi diệu giữa hai người, liền biết nghe lời đúng mà thi lễ: “Như vậy, tại hạ đa tạ Tiết chưởng môn trước.”

Tiết Mông xua xua tay, lại rời ánh mắt sâu thẳm vào lớp màn kia.

Kỳ thật cậu rất muốn đi xem thử Khương Hi một chút, nhưng phòng ngũ tôn chủ một phái có khi còn lẫn bí hơn cả khuê phòng, người khác sao có thể được vào dễ dàng. Hơn nữa Khương Hi còn chưa tỉnh, người khác ở Cô Nguyệt Dạ cũng không thể tự tiện để cậu vào. Tiết Mông thật sự không biết nên nói thêm gì, đành nhú mào bảo: “Tuyệt Hoàng của Khương chưởng môn, ta đã đưa cho Phụng Kiếm trưởng lão của quý phái. Đến khi ấy nhớ nói với y một tiếng giúp ta.”

“Được.” Dừng một chút, thấy Tiết Mông muốn nói lại thôi, trưởng lão hỏi, “Xin hỏi Tiết chưởng môn còn gì phân phó?”

“... Được rồi, cũng không có gì. Ta đi đây.”

Trưởng lão thực khách khí: “Đa tạ Tiết chưởng môn tự mình tới đây một chuyến.”

Tuy nói trước đây Tiết Mông với Khương Hi còn mang nhiều uẩn khúc, nhưng đó là lúc làm thiếu chủ. Giờ làm chưởng môn, người Cô Nguyệt Dạ đương nhiên không dám gây hấn.

Vài vị trưởng lão và y quan cùng cậ bước xuống Phù Dao điện ngói xanh, Cô Nguyệt Dạ quanh năm có linh lực lưu chuyển, nên trăm hoa nở rộ chẳng phân biệt thời tiết. Tiết Mông nghiêng mặt nhìn lại, thấy Lâm Linh đảo tuy mang hơi tuyết, nhưng trong thanh hàn vẫn là một vùng cấm tú phồn hoa, nở rộ hưng thịnh, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì.

Cậ chậm rãi đi xuống hành lang, ván gỗ dưới chân kêu lên kéo kẹt.

Đột nhiên, chuông đồng trên mái gác thú vang lên, Tiết Mông nâng mắt, thấy ở nơi rẽ có một thanh niên tuổi ngang tầm mình dẫn theo hai tùy hầu mang bội bội đao đi tới. Thanh niên kia mặt mày cực kỳ tuấn tú, vai thực rộng, tia nắng ban mai chiếu lên gương mặt nhu hòa phấn chấn không nói nên lời.

Tuy Tiết Mông mắt cao hơn đầu, cũng không khỏi nhìn hẩn thêm mấy lần.

“Tiết chương môn.”

Oan gia ngõ hẹp, thanh niên đầu tiên dừng lại, đoan chính mà không ngại.

“...” Tiết Mông dừng bước chân, “Vị này là...”

“À, vị này là cận hầu của tôn chủ. Mấy năm nay giúp tôn chủ phụ trách xử lý nội vụ lớn nhỏ trong Cô Nguyệt Dạ, không thường xuất đầu lộ diện, nhưng rất được chương môn coi trọng.” Trưởng lão nở nụ cười, có thể nhìn ra ông có chút kiêng kị với thanh niên này.

Tiết Mông không mặn không nhạt mà “ừ” một tiếng.

Thanh niên hành lễ xong, thấy đối phương còn nhìn chăm chăm đánh giá mình, nên ngẩng đầu khẽ cười.

Khoảng cách này, hẩn vừa ngẩng đầu, Tiết Mông đã có thể nhìn rõ từng nét của hẩn, tuy rằng Tiết Mông chưa từng quá phận chú ý người khác bên ngoài, nhưng vẫn chú ý tới dung mạo xuất chúng của thanh niên, đặc biệt là cặp mắt kia, sáng ngời mà ôn nhu, bên trong tựa hồ chứa vô số ánh sao.

Đúng là một gương mặt khiến người ta nhìn qua đã khó quên được.

Tiết Mông nheo mắt lại, càng hà khắc đánh giá tướng mạo đối phương hơn, thậm chí còn mang ý muốn tìm ra chút tí vết của hẩn. Nhưng nhìn đi nhìn lại kỹ nhiều lần, vẫn không có kết quả.

Hẩn có một loại anh tuấn kinh diễm. Trẻ tuổi, nội liễm, mặt mày ôn nhu, thân hình cao lớn, làn da cực kỳ trắng mịn, thậm chí còn như đang tản ra

ánh sáng nhàn nhạt——

Thanh niên tốt như vậy, hẳn nên nằm trên bảng thanh niên tuần kiệt của Tu Chân giới, mà không phải chịu áp bức, ở sâu trong Cô Nguyệt Dạ bán mạng làm tùy hầu lao công chứ.

Tiết Mông khô khốc mà nghĩ.

Ngọc sáng phủ bụi trần. Khương Dạ Trầm quả nhiên chẳng ra gì.

Thanh niên cực kỳ tốt bị Tiết Mông nhìn chăm chăm không chớp mắt, có chút không được tự nhiên. Nhưng vẫn khách khí mà ôn hòa dò hỏi: “Tiết chương môn, có việc?”

Tiết Mông phục hồi lại tinh thần: “... Không, không có gì.”

Nhưng vẫn không chút che dấu nào mà nhìn chăm chăm người ta.

Bậc cận hầu, tuy được coi trọng, nhưng lại không có địa vị.

Nếu Tiết Mông không mở miệng hỏi, đối phương cũng không báo tên họ của mình, làm bắn đôi tai tôn quý.

Nhưng thật ra trưởng lão Hầu Dực linh hoạt, thấy Tiết Mông tò mò về thanh niên này, liền cười tủm tỉm mà giới thiệu: “Tiết chương môn đừng thấy hắn tuổi nhỏ mà coi thường, kỳ thật từ chuyện lớn tới nhỏ ở Lâm Linh đảo, hắn đều xử lý phi thường xuất sắc, có đôi khi còn làm trưởng bối bọn ta thực sự xấu hổ đấy.”

Thanh niên căn môi dưới, lại có hơi đỏ mặt, ngượng ngùng bảo: “Trưởng lão tán thưởng rồi.”

Tiết Mông đánh giá hắn qua lại, càng tò mò hơn về người này. Chợt nhìn thoáng qua tùy hầu bưng khay gỗ sau hắn, nghĩ nghĩ, hỏi: “Người muốn tới chỗ Khương Hi?”

“Vâng.” Không ngờ tới Tiết Mông sẽ gọi thẳng tên chương môn nhà mình, thanh niên hơi giật mình, nhưng vẫn rất nhanh cười gật đầu.

Đây là cơ hội tốt, nếu mình cũng tỏ vẻ muốn tới xem, đối phương hẳn sẽ không cự tuyệt. Như vậy có thể công khai vào phòng ngủ của Khương Hi, nhìn qua dáng vẻ tên ngu ngốc kia bệnh thành quỷ sẽ thế nào.

Tiết Mông giật giật yết hầu, vừa định mở miệng, đã nghe giọng thanh niên ôn hòa nói.

“Ta định mang thuốc tới cho nghĩa phụ.”

Tiết Mông đầu tiên sững sốt, sau đó sắc mặt hơi trầm xuống: “... Cái gì?”

Trưởng lão Hầu Dược vội nói: “Xin lỗi, thiếu chút nữa quên nói, hẳn cũng là con nuôi của Khương chương môn.”

Tiết Mông: “... ..”

Một lát sau, nhìn thấy dưới hành lang Phù Dao điện, vài vị trưởng lão theo sau Tiết Mông sắc mặt xanh mét, khẩn trương không rõ nguyên nhân nói:

“Ấy? Tiết chương môn?”

“Tiết chương môn ngài làm sao thế?”

“Không thoải mái ở đâu à?”

Tôn chủ Tử Sinh Đình mới nhậm chức vẻ mặt mang đầy sát khí đen sì, đôi giày khảm lá sắt bước tới bên cây vang lên leng keng. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi mặt nâu như bùn—— cậu đương nhiên không thêm để ý Khương Hi có nuôi có con mèo con gì không, liên quan quái gì tới cậu? Cậu chỉ phiền lòng Khương Hi ở trong phái rõ ràng một người con nuôi đặc lực, còn ở trước mặt người ngoài tỏ vẻ “Người già cô đơn không có bạn” đối trá kia tìm người đồng tình làm gì.

Không biết xấu hổ!! Thật quá ghê tởm!

Mai Hàm Tuyết thấy mặt cậu thay đổi, hỏi: “Người sao đấy?”

“Không sao.” Tiết Mông nói, “Tự dừng nghĩ tới một người chẳng liên quan thôi.”

Cậu không muốn chắc lại chuyện quan hệ với Khương Hi, đổi đề tài nói chuyện phiếm một lát, lập tức cùng huynh đệ Mai gia tới từ đường Tử Sinh Đình, thắp nén hương cho các đại anh hùng đã mất.

Vào trong từ đường, Mai Hàm Tuyết lại phát hiện cạnh dàn tế có một tấm linh bài gỗ rất đặc biệt, bị phủ khăn đỏ, không nhìn thấy chữ bên dưới.

“Đây là chỗ của Mặc Nhiên.”

“...”

Thần sắc trên mặt Tiết Mông nhàn nhạt, khiến người ta không thể đoán ra được tâm tư của cậu: “Người khác đều nói huynh ấy chết rồi, nhưng ta không cảm thấy vậy. Ngày đó sau khi đại chiến kết thúc, ta thấy sư tôn dưới núi Côn Luân... Người rõ ràng muốn tới đâu đó, chỉ là không muốn đưa theo người khác thôi.”

Cậu nói, mím môi, rũ mi xuống: “Tóm lại ta không tin huynh ấy cứ hời phi yên diệt như vậy.”

“Tiết Mông...”

Tiết Mông nghiêng đầu đi, nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ: “Tên chó chết Mặc Nhiên kia từ nhỏ chỉ làm theo ý mình, không làm việc theo lẽ thường.”

“...”

“Ta biết lần này cũng như vậy.”

Nghe cậu nói vậy, Mai Hàm Tuyết không khỏi thở dài, nhưng cũng không định phản bác cái gì.

Huynh đệ Mai gia lễ bái phu thê ân công, Tiết Mông đứng cạnh, nhắm mắt lại, không nói bất cứ lời nào.

Xong lễ, Mai Hàm Tuyết đứng dậy, vỗ vỗ vai cậu.

“Tử Minh, người sẽ là một chương môn tốt.”

Tiết Mông mở mắt ra, nhìn thoáng qua linh bài sơn đen viết chữ trắng. Hương cháy, tỏa làn khói mờ lượn quanh, trong mây mù xanh nhạt, Tiết Mông nhìn bài vị phụ thân, tỏ vẻ mình tỉnh bảo: “Sẽ không tốt hơn ông ấy được đâu.”

“...”

“Đi thôi.”

Tiết Mông vẫy vẫy tay, xoay người rời đi.

Trong từ đường trang nghiêm túc mục, phía trên tấm gỗ nhỏ không theo quy củ viết thụy hào và tên húy của người khuất, huynh đệ Mai gia liếc nhìn nhau, thở dài, đuổi theo bước chân Tiết Mông.

Một vụn tro rơi xuống.

Những người trẻ tuổi ấy đều đã đi xa, trên dàn tế đen nhánh vẫn còn ba nén hương họ thắp để lại. Sau ánh sáng mỏng mang, trên mặt gỗ có chữ của Tiết Mông:

Ân cha không thể thay,

Lòng son không thể đổi.

Mà phía dưới cùng bài vị cũng có bốn chữ khác khắc lên khiến người ta không biết nên khóc hay cười. Có điều huynh đệ Mai gia rõ, Tiết Mông

cũng biết, nếu Tiết Chính Ung trên trời có linh thiêng, nhìn thấy bốn chữ này, nhất định sẽ ha ha cười sáng sủa rồi.

Trường minh đăng lay động, chiếu sáng chữ viết xinh đẹp, nét bút của Tiết Chính Ung từng viết, từng nét bút kia đều lơ đãng phong lưu.

Tiết lang cực đẹp.

Vào ban đêm, Tử Sinh Đình mở tiệc chiêu đãi đại sứ Đạp Tuyết Cung.

Bởi vì giao tình hai phái cực kỳ thân thiết, xem như chuyện riêng, không có mặt người khác. Có điều dù vậy, vẫn có tin đồn rò rỉ ra ngoài.

Truyền thuyết trên phố, Tiết tôn chủ mới nhậm chức uống ba ly rượu ngọt nhạt, đã mang men say tới không tìm ra bắc. Tiết chương môn sau khi say thích lèm bèm, hôm ấy cậu nói khá nhiều chuyện, một lát khóc vì cha mẹ mình, một lát lại oán hận ca ca mình, một lát lại rầm rì gọi sư tôn, một lát lại nhận nhầm tùy hầu bên cạnh là Sư Muội.

Hôm ấy, trong miệng cậu lộn xộn đều là tên của bọn họ.

Nhưng những cổ nhân đó ngoại trừ Mai Hàm Tuyết, chẳng còn ai tới.

Say ngất ngưỡng, hoa đăng, cậu gối lên tay nằm trên án, ngó ra Mạnh Bà đường từ khuỷu tay.

Nhất thời, cậu thấy ăn uống linh đình, náo nhiệt hân hoan.

Trong đám người Tiết Chính Ung và Vương phu nhân nâng chén hỏi thăm, Sư Muội và Mặc Nhiên trái phải đang làm văn thẩn—— sau khi bốn phía tĩnh lặng lại, mọi người quay đầu đi, thấy tuyết rơi ngoài phòng, Ngọc Hành trưởng lão khoác áo choàng đỏ tươi, bông tuyết rơi rào rạt khỏi dù, đi về phía họ.

“Tôn chủ, người say rồi.”

Bên tai mơ hồ có người gọi cậu như vậy, Tiết Mông không lên tiếng.

Sau đó có người thở dài, phủ thêm áo choàng cho cậu, cậu cũng không biết người nọ là ai, Toàn Cơ trưởng lão hay là Tham Lang trưởng lão, hoặc là người khác.

Sau đó, người nọ xoa xoa đầu cậu, bảo: “Thiếu chủ, cậu say rồi.”

Cậu hàm hồ lên tiếng, nước mắt lại rơi xuống, cậu vùi đầu vào khuỷu tay.

Khi ấy đêm đã khuya, trên bàn hỗn độn, hứng thú đã rồi, Tiết Mông sau đó

không nói gì thêm, cũng không kéo thêm ai khác khóc lóc làm ồn—— cậu đang cố hết sức nhanh chóng trưởng thành thành dáng vẻ phụ thân.

Có lẽ lại qua một năm, cậu sẽ không dễ dàng uống say vậy nữa. Lại qua mấy năm, cho dù say cũng không hồ ngôn loạn ngữ. Tới cuối cùng, có lẽ ai cũng không dễ dàng thấy nước mắt của Tiết Tử Minh Tử Sinh Đĩnh.

Từ từ, cậu sẽ trở thành thân cây chống đỡ Thục Trung thậm chí là toàn bộ Tu Chân giới. Những kẻ tùy ý khóc rống, uống rượu nhớ lại năm tháng xưa, một ngày nào đó, đều trở thành chuyện cũ mà Tiết tôn chủ tán gẫu cười nói với hậu bối.

Từng thế hệ từng thế hệ đều trôi qua như thế, chờ tới khi Tiết Mông già đi, thuộc về một thế hệ xưa cũ của họ, đời sau sẽ nhắc tới, nhưng chẳng còn ai biết rõ.

Những năm tháng tuổi trẻ, có lẽ chung quy sẽ nhẹ nhàng băng quơ đi xa, cuối cùng cũng trở thành một câu trên chiết phiến của Tiết Mông, “Tiết lang cực đẹp”.

Huynh đệ Mai gia sau khi về Đạp Tuyết Cung, không đếm rõ số ngày, Tu Chân giới công bố một tin.

“Sau khi Côn Luân Đạp Tuyết Cung trừ tịch, kết làm minh hữu với Tử Sinh Đĩnh. Hai phái hiệp lực đồng tâm, không chia trên dưới Tu Chân, chỉ cầu trời yên biển lặng, lê dân an bình. Chương môn Minh Nguyệt Lô, chương môn Tiết Tử Minh, cộng chiêu thiên hạ, lấy lòng son làm chứng.”

Chiêu văn vừa ra, dậy ngàn tầng sóng.

Có người gõ nhịp khen ngợi, có người không rõ nguyên do, có ít người trầm mặc—— họ có thể thấy, hiệp ước ký mới hoàn toàn này có lẽ sẽ trong tương lai mười năm, hai mươi năm, thậm chí còn sớm hơn, dao động toàn bộ thế cục thiên hạ. Cái gọi là Thượng Tu Giới Hạ Tu giới, hẳn sẽ chậm rãi xóa mờ giới hạn.

“Đây là chuyện tốt ư?” Trong tiệm trà, có người tò mò hỏi.

Bạn hẳn uống một ngụm tuyết địa lãnh hương trong chén, lắc đầu nói: “Chuyện sau này, ai biết được? Từ xưa Nam Cung Trường Anh tập kết chín đại môn phái tạo thành Thượng Tu Giới, muốn những môn phái ấy thống ngự nơi đây thành thế ngoại đào nguyên, mọi người không phải cũng khen

ngợi ư, kết quả không như ý người mà. Xem ra quyết định này có anh minh chính xác hay không, rốt cuộc vẫn phải giao cho thời gian làm chứng...”

“Ày, cũng phải.”

“Có điều tạm thời sẽ không xuất hiện lại chuyện cản trở, Cô Nguyệt Dạ hẳn là không đánh lại hai phái Đạp Tuyết Cung và Tử Sinh Đỉnh hợp lực đâu.”

“Chuyện này cũng nói không chừng, theo như tính nết không chịu khuất phục người khác của Khương Hi kia...”

“Được rồi được rồi, quan tâm nhiều vậy làm gì. Đi một bước xem một bước, ngày tháng an ổn của chúng ta quan trọng hơn... Ồm, hạt dưa rang này được đấy chứ.” Khách uống trà nâng cao giọng hét to ra ngoài màn trúc, “Bà chủ, cho thêm một cân!”

Đông đi xuân tới, vết thương Thần Châu chậm rãi khép lại, thôn xá thành trấn từng bị phá hủy vì chiến hỏa đều đã được các môn phái giúp đỡ sửa chữa lần nữa.

Đã từng có kẻ trong bóng đêm mất đi tín nhiệm, nhưng may mắn chính là, lòng người cũng không phải một mực khó đổi.

Có lẽ có một ngày, trăm mặc cũng sẽ vỡ thành tiếng hò hét, trong vực sâu cũng sẽ bắn vụn lửa tung tóe. Kẻ mù quáng vỗ tay dừng lại, kẻ co rúm không dám nói sẽ mở miệng, khiến uy hiếp buông xuống, người ôn hòa sẽ mạnh mẽ, kẻ trước mặt nói dối, phả bác cũng sẽ đứng ra.

Hết thủy đều thay đổi luân hồi, trên phế tích xây lên thành mới. Có điều, thị phi thiện ác vẫn không thể phân rõ ràng như cũ.

Nhưng chuyện này cũng chẳng sao, người có lẽ chưa bao giờ có khả năng hiểu biết chân chính bất luận một chuyện gì, thậm chí không có cách nào hoàn toàn tự hiểu được mình.

Một ví dụ đơn giản nhất——

Người có một đôi mắt, nhưng người thật sự có thể nhìn thấy gương mặt mình trực tiếp luôn ư?

“Hay!! Thêm một đoạn nữa!!”

Lâm Nghi khi xưa, dưới cây hòe già, một đoạn Bình thư lại kể xong.

“Sở Tiên Tôn đúng là người tốt...” Ông già nghe thấy gạt nước mắt, “Cũng không biết giờ y đã đi đâu...”

“Mặc Tiên Tôn mới thực sự ảm ức... Ấy...”

Có tiểu nha đầu choai choai cắn kẹo hồ lô cầm trong tay, đôi mắt đen lúng liếng, nghe tới nước mắt đầy mặt. Nó thút tha thút thít, bỗng quay đầu nói với bạn mình bên cạnh: “Hu hu, ta không thích chuyện xưa của Nam Cung ca ca với Diệp tỷ tỷ.”

Bạn nó ngơ ngác: “Tại sao chứ?”

Bé gái gạt nước mắt nói: “Chết cả rồi.”

Bé trái lâu bầu: “Diệp Vong Tích có chết đâu...”

Bé gái khóc còn thê thảm hơn: “Người không hiểu, con trai các người đều ngốc, tỷ ấy nhất định còn khó chịu hơn cả chết nữa, hu hu hu...”

Bé trai bị dáng vẻ càng khóc càng lớn của nó làm cho có hơi luống cuống tay chân, gãi đầu bên cạnh nửa ngày, mới nói: “Ấy, người đừng khóc, vậy đi, chúng ta chơi đóng giả gia đình nhé? Ta làm Nam Cung Tứ, người làm Diệp Vong Tích, chuyện xưa do chúng ta tự thay đổi... Ôi trời, đừng khóc đừng khóc.”

Bé trai vì dỗ bạn mình vui vẻ, hái một đồng lá lớn che khuất nửa khuôn mặt bé gái.

“Được rồi, lấy khăn voan của người đi, chúng ta cùng bái đường thành thân nào~”

Bé gái chớp chớp mắt, nín khóc mà cười.

Hoá ra đau khổ có thể viết lại trong mắt trẻ con. Hết thầy đều sẽ dần dần trở nên nhẹ nhàng, ái hận biệt ly của bọn họ, chậm rãi trở thành truyền thuyết trên giang hồ, dưới gốc hòe già, từng chuyện từng chuyện được người kể ra từ từ.

Dùng cả đời chìm nổi của người và ta, sống chết vinh nhục, nhận lại hai ba hàng nước mắt của quần chúng, cả sảnh reo hò.

Bé gái và bé trai ngốc nghếch dùng lá che bái đường thành thân, thanh mai trúc mã, trong mắt chỉ có nhau, ngọt ngào reo lên:

“Nhất bái thiên địa——”

“Nhị bái cao đường——”

Dưới cây hòe già có một đạo trường hắc y, khuôn mặt tú lệ, bên hông đeo một túi đựng tên đã bạc màu, túi tên không hề có tên.

Dập đầu xong, trần thế thật an bình.

Trong túi tên thêu hoa, cuộn tròn một con cún móng vàng, gừ gừ nhìn ra thế giới bên ngoài.

Hắc y đạo trưởng kia đứng dưới tàng cây, cười như không cười nhìn hai đứa bé đi vào nhà, bỗng nhớ ra gì đó, đi tới, đưa cho bé gái kia một chiếc khăn tay màu đỏ.

“Ừa?” Bé gái ngẩn ra, “Đây là gì? Tỷ là ai?”

Hắc y đạo trưởng cũng không trả lời, chỉ cười mỉm nói: “Làm gì có chuyện thành thân mà dùng lá cây, đến đây, cho muội cái này.”

Khăn tay có hơi cũ, nhưng rất mềm mại, là chất liệu tốt nhất.

Góc bên có thêu một chữ “Tứ”, vật xưa bao nhiêu năm qua, đã hơi hỏng rồi, hay là khi nàng ở trong ảo cảnh bị dọa phát khóc, Nam Cung Tứ lấy ra lau nước mắt cho nàng.

Tiểu nữ hài nhận khăn nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên lúm đồng tiền nở rộ như hoa.

Nó ngửa đầu nói: “Cảm ơn tỷ tỷ.”

“...”

Hắc y đạo trưởng ngẩn ra, trong mắt loé lên ánh sáng như sao.

Nhiều năm như vậy, cũng không có nhiều người liếc mắt một cái đã nhận ra nàng là nữ nhi, huống chi còn có hoán âm chú vĩnh viễn không thể giải.

Đứa bé này đôi mắt đúng là tinh tường.

Nàng đứng dậy, lắc đầu, xoa xoa cái đầu mềm mại của Nãi Bạch Kim trong túi tên: “Đi thôi, còn nhìn gì nữa?”

Nãi Bạch Kim: “Grừ grừ grừ grừ!”

Gió nổi lên, cây hoè lay động xào xạc.

Số nhỏ của người kể chuyện, đang kể tới trận chiến ở Giao Sơn, Nam Cung Tứ nhập huyết trì trấn yêu tà, mọi người đều than khóc.

Nàng thật ra lại không khóc, eo lưng nàng thẳng tắp, một mình tiến về phía núi xa, đằng sau vang vọng tiếng nói ngọt lịm của bé gái và bé trai.

“Phu thê giao bá——”

Vừa lúc ấy nàng bước ra khỏi bóng cây hoè, mặt trời chiếu lên gương mặt, không biết vì sao, nàng lại cong mắt cười, lòng ngập tràn vui vẻ và ngọt

ngào.

Năm tháng trẻ con quả thực rất tốt, nàng nghĩ, thế hải minh sơn ba quỳ chín lạy đều làm dễ như trở bàn tay thế kia.

Đi một đoạn, chợt có tiếng trẻ con ồn ào: “Đại tỷ tỷ! Khăn tay của tỷ này!”

Nàng không quay đầu lại, thoải mái xua xua tay, đáng vẻ hào kiệt.

Não Bạch Kim mở to đôi mắt tròn xoe, có hơi mờ mịt nhìn nàng, tựa như đang dò hỏi nàng: “Đồ của A Tứ để lại, tỷ bỏ lại sao?”

Nàng mỉm cười, ánh mắt thực ôn nhu: “Không cần nữa.”

Nói, nàng đảo mắt nhìn về phía đồng cỏ mênh mông um tùm, xuân về vạn vật đầy sức sống, sau đó nàng không có chút ngoài ý muốn nào nhìn thấy hình bóng Nam Cung Tứ đứng ngay bên cạnh mình, vẫn là khuôn mặt ngạo kiết khó thuần.

Có chút kiêu ngạo, lại có hơi trầm ổn.

Nàng nói: “Muội biết huynh ở đây.”

Ảo ảnh Nam Cung Tứ cau mày, tựa hồ đang trách nàng.

Nàng ôn hoà nói: “Huynh đừng giận. Bọn nó bái đường, thiếu khăn voan.”
“...”

“Nên muội cho bọn nó khăn tay của huynh.”

Nam Cung Tứ vẫn là đáng vẻ không hề vui.

“Một chiếc khăn tay đổi lại một mối lương duyên đẹp, huynh cười xiu đi chứ.”

Ánh nắng vàng rực rỡ, Nam Cung Tứ không vui mà nở một nụ cười cứng đờ, có điều còn khó nhìn hơn cả mặt quỷ.

Nàng cũng nở nụ cười theo, rũ mi, chờ đến khi nàng giương mắt lên lần nữa, bóng dáng Nam Cung Tứ đã không còn thấy. Nhưng nàng biết hẳn sẽ còn quay về.

Đó chẳng phải quỷ hồn cũng không phải ảo giác.

Hắn ở trong lòng nàng, nên nàng vĩnh viễn có thể nhìn thấy hắn.

—— hẳn sẽ mãi mãi là đáng vẻ khí phách hăng hái nhất lại anh tuấn.

Chớp mắt đã tới trừ tịch, theo quy củ của Tu Chân giới, nên bỏ hiếu tang cha mẹ. Nên trong rằm trừ tịch, Tiết Mông rớt cuộc chính thức đội mũ tôn chủ Tử Sinh Đình, tứ phương đều tới, quốc khánh Thục Trung.

Trong ánh đèn lồng lấy ở Bất Dạ Thiên, Tiết Mông làm theo lễ Toàn Cơ trưởng lão đã chuẩn bị, đội ngọc hoa quan, đeo ngọc bội chương môn, tơ lụa tiêu sa trong ngoài cửu trọng hoa thường, từ mũ miện tinh xảo tới cổ tay áo thêu rồng bay đều dùng Hoả Luyện Châu nạm lên.

Cậu đứng trong Đan Tâm Điện nghiêm trang rộng lớn, vẻ mặt như ngọc, dáng vẻ tuấn mỹ lại trường thành.

Cặp mắt mày kia, nếu nhìn kỹ, nhiều ít cũng có thể thấy bóng dáng Khương Hi. Chỉ là cậu vĩnh viễn sẽ không mang họ Khương, cũng vĩnh viễn không muốn giống như Khương Hi.

“Chúc mừng, chương môn tiên quân.”

Toàn Cơ trưởng lão đứng đầu môn đồ cúi đầu.

Đệ tử Tử Sinh Đỉnh như làn sóng trên biển xanh, ánh sáng trên giáp rực rỡ, quỳ bái theo thứ tự, các khách khứa có mặt cũng rũ mắt hành lễ.

Thanh âm rầm rầm rì rì, như tiếng sấm, vang vọng trên đỉnh núi lượn lờ khói mây.

“Chúc mừng—— chương môn tiên quân.”

Ánh lửa trong bầu trời đêm nở rộ, tựa hồ đang tuyên cáo năm tháng huy hoàng của Tử Sinh Đỉnh bắt đầu, bóng đêm khi xưa cũng được, ấm áp cũng thế, đều không bao giờ quay trở về nữa.

Tiết Mông mỉm cười, mắt đen rất sâu, rất trầm tĩnh, lại sáng ngời.

Cậu nâng chén, uống cùng mọi người.

Cử chỉ cực kỳ thoả đáng, mãi mãi không còn như trước kia, làm loạn thành chuyện hoang đường lại nực cười.

Mai Hàm Tuyết xoa xoa ghế, thờ dài: “Tiểu tử này à... Cuối cùng cũng trở thành Nam Cung Liễu.”

“Nói cho cẩn thận.”

Mai Hàm Tuyết liếc qua ca ca mình: “Ta không phải nói người ta có vấn đề, ta là đang nói vị trí hôm nay của cậu ta cơ.”

“Vậy cũng không cần người phải lắm miệng.” Đại ca lạnh lùng nói, “Còn nữa, từ lúc tiệc tối bắt đầu tới giờ, đã có hai mươi sáu cô nương tới tìm ta rồi. Gỡ cái mặt nạ của người xuống, ta chịu đủ rồi.”

Mai Hàm Tuyết lập tức buồn rầu nhăn mặt lại.

Tiệc tàn, do khách khứa quá nhiều, Tử Sinh Đình khó phục vụ, đành sắp xếp các đệ tử tiếp đãi chương môn, trưởng lão, đệ tử ứng với cấp bậc.

Mọi người uống say khướt mới về, giang sơn đổi triều đại, ai cũng ôm tâm sự riêng.

Tiết Mông trở về phòng.

Cậu hôm nay quả thực không hề say, canh giải rượu của Tham Lang trưởng lão cũng chẳng có ích gì.

Cậu ngồi xuống, có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm, muốn cởi bỏ trang phục nặng nề trên người, nhưng nhìn gương đồng một lát, thấy người đầy trang sức châu ngọc, cũng không biết nên cởi từ đâu.

Toàn Cơ gõ cửa đi vào.

“Tôn chủ.”

Tiết Mông uể oải đáp: “Hả?”

“Đây là danh mục lễ vật của các môn phái tặng, Giới Luật quên mất không đưa cho cậu.” Toàn Cơ đặt một xấp sách đỏ vàng xuống cho cậu, “Nhớ phải xem cho kỹ, thường lễ* phải rõ ràng.”

*(*Thường lễ: khi nhận lễ vật phải có quà đáp lễ, gửi quà đáp lễ lại gọi là thường lễ.)*

Tiết Mông chỉ cảm thấy càng mệt mỏi hơn: “Biết rồi.”

“Còn có, Khương chương môn nói muốn gặp riêng cậu.”

“... Không gặp.”

Toàn Cơ cũng không miễn cưỡng, ông vẫn luôn nhìn mặt đoán ý tất cả trưởng lão Tử Sinh Đình. Ông thở dài, nói: “Vậy lát nữa ta từ chối y.”

“Còn có chuyện khác không?”

Toàn Cơ nói: “Hết rồi.”

Tiết Mông kỳ thực hy vọng còn có chuyện khác, tốt nhất cứ nói thẳng cho cậu “Bên ngoài có hai môn khách thần bí muốn gặp cậu.”, Nhưng mà không có.

Toàn Cơ rời đi, khép cửa son trạm trở của phòng chương môn lại.

Phòng rộng như vậy, Tiết Tử Minh cô độc đứng một mình, cậu đứng yên thật lâu, cuối cùng tới trước bàn, thắp sáng đèn, xem danh mục lễ vật dày.

Danh sách lễ vật sắp xếp trình tự từ nhiều tới ít, Cô Nguyệt Dạ giàu nhất thiên hạ đương nhiên sẽ đứng đầu bảng, phía trên toàn là bảo vật “Diễm vũ linh” “Linh kinh châu” linh tinh xa hoa lãng phí, có ít món trước đây cậu còn chưa từng thấy, Khương Hi vung tay hào phóng, cũng chẳng thiếu tiền. Nhưng đối với những món trân bảo đẹp đẽ quý giá này, Tiết Mông giờ cũng chẳng có tâm tình xem cho kỹ, cậu lật sách soàn soạt, muốn tìm thấy tên Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên—— rất nhiều tán tu cho dù không tới, cũng gửi lễ vật đến. Đây là một ngày cực kỳ quan trọng trong đời Tiết Mông, nếu Mặc Nhiên không chết, nếu Sở Văn Ninh vẫn còn tồn tại trên giang hồ này, vậy họ sẽ biết tới ít tin tức của cậu.

Đạp Tuyết Cung, Hoả Hoàng Các, Vô Bi Tự...

Lật qua từng trang.

Trang tán tu tử nhân hạ lễ kia lật qua lật lại cả chục lần.

Nhưng mà không có.

Đến cuối cùng, Tiết Mông mới dựa vào ghế gỗ khắc trái nệm đỏ, nâng tay mệt mỏi xoa mi tâm.

Không có.

Sư tôn của cậu, đường huynh... Của cậu, thật sự giống như đã hoàn toàn quy ẩn, sau ngày đại chiến ấy, tự mình mai danh ẩn tích trong giang hồ.

Bên ngoài vui cười náo nhiệt, pháo mừng vang lớn, tôn chủ Tử Sinh Đình tự nhốt mình trong phòng, lông mi từ từ ươn ướt.

Cậu thật sự không chấp nhận được việc Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên lừa gạt mình, không có cách nào để không có khúc mắc ở chung với hai người, nhưng dù thế nào, sâu trong nội tâm cậu vẫn nhớ mong họ.

Lúc gặp ở từ đường hiến tế, tất cả mọi người đều nói với cậu Mặc Nhiên đã chết, nhưng cậu lại kiên quyết giữ ý mình, cậu nói sống phải thấy người chết phải thấy xác, trước khi có tin tức xác nhận, linh bài phủ khăn đỏ kia dù có thế nào cậu cũng sẽ không lấy ra.

Kỳ thực cậu cũng biết, rất nhiều chuyện đã thì cũng đã xảy ra rồi, cậu cố hết sức để hiểu cho bọn họ, nhưng vẫn chẳng có cách nào thoải mái, tưởng tượng tới chuyện bọn họ lừa cậu, lòng cậu rất buồn, ngũ tạng rối rắm, thậm chí một hơi cũng không thở ra nổi.

Cậu cũng biết, vì lý do này, Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên có lẽ sẽ không bao giờ quay về Tử Sinh Đình—— không có bất kỳ cấm kỵ giữa sư đồ nào là được chấp nhận khoan dung chân chính.

Nhưng mà, tốt xấu cũng phải gửi cho cậu một phong thư chứ...

Tiết Mông hít sâu một hơi, nâng tay che khuất mi mắt run rẩy của mình.

Bỗng nhiên, ngoài cửa sổ truyền tới một tiếng thở dài lặng lẽ, Tiết Mông ngẩn ra, đột nhiên cậu giật bản người dậy, mở cửa sổ ra.

Bên ngoài hết đợt pháo hoa này đến đợt khác chiếu rọi khuôn mặt cậu, cậu ngó trái ngó phải, không thấy ai. Nhưng gốc hoa đào ngoài cửa sổ lại để một hộp gấm hẹp dài.

Tiết Mông run rẩy vươn tay, cả người căng thẳng mở hộp gấm kia ra.

Lúc này pháo hoa bắn lên kêu một tiếng “viu” đã vọt lên không trung, trong màn đêm nhẹ nhàng nở rộ như muôn vàn sao sáng.

Trong ánh sáng chảy xuôi, Tiết Mông nhìn thấy trong hộp gấm nằm một thanh đao dài gọn mới đúc lại, thân dài bằng bạc, lấp lánh rực rỡ ánh tinh thạch...

Là thanh Long Thành được rèn lại lần nữa!!

Dáng vẻ Tiết Mông cơ hồ là run sợ ôm chặt hộp gấm kia vào lòng, sau đó thế mà phá cửa sổ nhảy ra, ngó quanh trong hoa viên, gọi lớn: “Sư tôn!!”

Trong hậu viện chương môn trống vắng, đáp lại cậu chỉ có tiếng gió rít gào.

Cậu như phát điên mà gọi: “Sư tôn!! Mặc Nhiên!!”

“Ra đây đi!”

Gió đêm mát dịu thổi mái, thổi lên mặt cậu lại vừa ướt át vừa lành lạnh, cậu chạy vội vã trong pháo hoa nở rộ rực rỡ không đầu không đuôi, y phục và cánh tay bị cành cây cào lên dính hoa cũng chẳng để ý.

“Các người ra đây đi!!”

Giọng tới cuối cùng lại mang chút nức nở.

Không tìm thấy người ở nơi đâu, Tiết Mông dừng bước chân, chậm rãi cúi người, cuộn trên đất lẩm bẩm: “Trở về đi...”

Bên tai mơ hồ vang lên tiếng kèn lá, Tiết Mông rùng mình, nhìn tới nơi phát ra âm thanh lạ——

Sau đó cậu thấy rồi, nhưng hai người kia quá xa, dừng bên mái ngói Thông Thiên Tháp xa vời. Sau phi kiêu điều thú trang nghiêm, hai thân ảnh quen thuộc khi xưa một đứng một ngồi. Người ngồi vạt áo tung bay, trên đùi để Cửu Ca, dựa trong bóng đêm, ngón tay chấp nhất cầm lá trúc thổi khúc ca.

“Ta gửi cố nhân dưới trăng sáng, hoa đăng ánh hồng chiếu tướng mạo người. Một sớm phượng ngân đề xuân hiếu, nằm giữa giang sơn vạn khoảnh thanh bình. Tóc để chỏm cùng quân uống rượu, quanh năm quay về với huynh phùng. Nhân gian hà tất thường làm bạn, giữ lấy tương tư gửi đông phong.”

Tiếng kèn thảm nhiên này quanh quẩn trong trăng thanh gió mát, lượn lờ quanh trời cao mênh mông.

Một khúc chúc mừng kết thúc, lại thấy kim quang sáng lên, Sở Văn Ninh triệu Hàm Chúc Long ra, hai người nhảy lên lưng rồng, thuận gió đi xa như vậy...

Sau đó, Tiết Mông nhận ra trong hộp gấm có hai bức thư. Một bức do Sở Văn Ninh viết, một bức do Mặc Vi Vũ viết.

Lá thư Mặc Vi Vũ viết kia rất dài, kể lại đủ loại chuyện cũ, nói cho cậu rất nhiều nỗi khổ khó nói trước kia, cũng nói rõ lúc bọn họ còn vì không rõ cái nhìn của nhân thế đối với họ, nên không muốn tùy tiện xuất hiện, ảnh hưởng tới Tử Sinh Đình. Còn chuyện thanh Long Thành này, là hẳn cùng với Sở Văn Ninh đọc đủ sách tìm tư liệu mấy tháng qua rèn thành, có lẽ sẽ dùng được.

Mà thư của Sở Văn Ninh ngắn hơn rất nhiều, thư bắt đầu với mấy hàng chữ Khải chinh tề đoan chính:

Tôn chủ, Ngọc Hành then trong lòng, không còn mặt mũi để gặp lại quân. Con đường phía trước còn dài, mong hãy bảo trọng. Chuôi đao Long Thành có khảm một đoá Dạ Hải Đường, sẽ bầu bạn với tôn chủ cả đời. Nếu một ngày tôn chủ cần tới sức lực yếu kém của Ngọc Hành, cứ việc sai phó.

Ngày đó, Tiết Mông nhìn hai chữ “tôn chủ” này thật lâu.

Cho tới tận đêm khuya, ánh sáng tán loạn, mọi âm thanh lặng lại, cậu vẫn chưa phục hồi tinh thần. Nghĩ tới từ nay không còn được nghe sư tôn gọi

tên cậu nữa, cậu liền cảm thấy mình chưa bao giờ chán ghét quy củ phiền phức trên đời như vậy.

Nhưng ít ra vẫn còn Sở Văn Ninh, vẫn còn Mặc Nhiên. Họ có lẽ sau này sẽ xa cách nhau ngàn dặm, có lẽ nhiều năm cũng không nhất định có thể gặp nhau, có điều dưới cùng ánh trăng nhân gian này, họ chung uy vẫn có thể ở chỗ nào đó trong thiên nhai cùng nhau thưởng thức, chuyện này dù sao cũng coi như trấn an.

Chân núi Tử Sinh Đình, trấn Vô Thường.

Hai người khoác áo choàng đen đội mũ che từ trong màn đêm đi tới, đến khu chợ vui tươi náo nhiệt, tìm một sạp ăn khuya giăng đèn kết hoa ngồi xuống.

Trong đó có nam tử thập phần cao lớn mở miệng nói: “Ông chủ, cho một bát xanh, măng xào, đậu hủ, đậu phụ phơi, mộc nhĩ, thịt bò thái lát, thịt dê thái lát, giá đỗ xào, thịt cuộn, tôm chiên...”

Một người khác nhàn nhạt nói: “Bằng ấy đủ rồi, ăn không nổi.”

“Vậy thì thêm một đĩa cá quế hạt thông, lại thêm hai bình sữa đậu nành ——”

“...” Người nọ nhấp môi mỏng, “Đừng gọi nữa.”

Hai gia hỏa này không phải ai khác, đúng là Sở Văn Ninh và Mặc Vi Vũ vừa tặng lễ vật cho Tiết Mông xong.

“Thế cuối cùng lấy thêm một đĩa hoa quế đường ngó sen đi.” Mặc Nhiên nói xong, khẽ cười, “Các người có làm không?”

Tiểu nhị ca ca phục vụ rất nhiệt tình: “Vốn là sẽ không, đây là món ăn vùng Giang Hoài mà. Có điều Mạnh Bà Đường ở Tử Sinh Đình thường làm, nên chúng tôi dưới chân núi cũng học theo chút ít. À đúng rồi, chỗ chúng tôi có thực đơn đại anh hùng đấy, hai vị có muốn xem thử không?”

Sở Văn Ninh nhăn mi lại: “... Thực đơn gì?”

“Thực đơn đại anh hùng đó. Hai vị không biết ư?” Tiểu nhị rất tự hào mà giới thiệu, “Trước vài ngày đại tai làm loạn, hai vị tiên quân bình ổn tai kiếp đều là người Tử Sinh Đình bọn ta. Há, quán rượu ở trấn Vô Thường giờ ai cũng làm ít món ăn đặc sắc, chính là làm theo khẩu vị của hai vị tiên quân kia đó!”

Nói xong móc hai thẻ bài trúc từ bên hông ra, nhiệt tình đưa cho Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên xem.

“Cái này nè, là thực đơn của Sở Tiên Quân.” Sợ họ xem không hiểu, tiểu nhị còn mặt mày hớn hờ mà giải thích, “Tương truyền Sở Tiên Quân thích ăn đồ cay, nên chúng ta có thịt viên cay, cơm cháy cay, đậu hủ nấu rau xanh cay ở đây, ờm còn nữa, đây là các quế chiên xù cũng cố ý cho thêm ít ớt vào nữa.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Mặc Nhiên đối diện vì nhin cười, giơ tay rót một ly trà uống.

Nhưng mà hăn giơ tay lật thẻ “Thực đơn của Mặc Tiên Quân”, trà trong miệng thiếu chút nữa “Phụt” mà phun ra——

“Khụ khụ khụ!!”

Tiểu nhị kinh hoàng thất thố: “Ôi trời, khách quan ngài làm sao thế? Không sao đấy chứ?”

“Không sao không sao, khụ khụ...” Mặc Nhiên vừa ho vừa chỉ lên tấm trúc kia hỏi, “Cái gì của các người đây? Vì sao trên thực đơn của Mặc Tiên Quân lại có thứ bánh tô hải đường này? Ta cũng chưa từng nghe qua.”

“Tương truyền Mặc Tiên Quân thích đồ ngọt nha.”

Mặc Nhiên: “... ..”

“Hăn còn thích hoa hải đường nữa.” Tiểu nhị tựa như Bách Hiếu Sinh của giang hồ, lưỡi dán hoa sen giải thích, “Nên bà chủ bọn ta tự nghĩ ra món bánh tô hải đường này. Món này hiếm lắm nha, so với điểm tâm ngọt bình thường còn hơn ba phần, bảo đảm ngọt tê lưỡi!”

“... Thế còn ăn được nữa à?”

Tiểu nhị cười nói: “Sao lại không thể ăn, bán tốt lắm đấy. Hai vị khách quan không bằng gọi một phần thực đơn của Mặc Tiên Quân, thêm một phần thực đơn của Sở Tiên Quân? Món ăn hai vị Tiên Quân đều thích, nếm thử cũng không có hại với người, nếm thử cũng không có lừa người đâu.”

Sở Văn Ninh có hơi đau đầu: “Không. Ta không thích ăn than cốc, đa tạ.”

Mặc Nhiên cười nói: “Kỳ thật ta cũng không thích đồ ngọt tới vậy.”

“Ày, vậy thật đáng tiếc.” Tiểu nhị rất tiếc nuối gãi gãi đầu, hình như hăn thật sự rất tôn sùng mấy món ăn mới trong tiệm, đi xa vẫn còn nghe thấy

tiếng lằm bằm, “Dù sao cũng là món anh anh hùng cứu thế thích mà... Sao lại không tò mò muốn nếm thử chứ...”

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên: “Phụt.”

“Người cười cái gì.” Sở Văn Ninh nhìn hắn, “Buồn cười tới vậy à?”

“Cũng không phải.” Mắt Mặc Nhiên đen như mực, “Chỉ là vui vẻ thôi, chút vui vẻ, chút chuyện nhỏ đều có thể cười được.”

Hắn nói, quay đầu nhìn đám người trên phố xá nhộn nhịp, sau khi phong ba lặng lại, pháo hoa phàn trần lại nổ rộ, nữ nhân chọn lựa son phấn, mua ít giấy đỏ hàng tết, các nam nhân ăn nhậu uống rượu nói chuyện phiếm trong các sạp ăn sáng rực, ánh đèn lồng chiếu lên từng khuôn mặt thanh thản, không khí ấm áp, mồ hôi nhễ nhại trên mặt không còn khiến người ta quá chán ghét nữa.

Một đám trẻ con nô đùa cười lớn chạy nhảy, cũng không biết chơi trò gì, một đứa trẻ đeo mặt nạ, đám thỏ con còn lại nhanh chân chạy trốn, miệng không ngừng hô: “Đừng để cậu ta bắt được, ha ha ha, đừng để cậu ta bắt được nha.”

Mặc Nhiên dùng tay chống cằm, động tác hắn làm vẫn luôn phi thường anh tuấn, trong anh tuấn thậm chí còn lộ ra một tia đáng yêu không ổn chút nào.

Hắn bỗng cảm thấy thật mỹ mãn mà thở dài: “Thật tốt.”

Nói lại ngửa đầu nhìn ánh đèn lồng lầy trên Tử Sinh Đỉnh, lặp lại một lần nữa: “Thật tốt.”

Sở Văn Ninh nói: “... Cũng không phải tốt lắm. Lúc này người cũng nghe thấy, Tiết Mông đang gọi chúng ta.”

“...” Mặc Nhiên hơi trầm mặc, nhưng vẫn cười cười, “Nhưng nếu chúng ta thật sự ở lại, cũng khó cho hắn.”

Sở Văn Ninh nói: “Ta biết.”

Thức ăn bùng lên mấy đĩa, Mặc Nhiên vừa ăn vừa lằm bằm nói: “Tiết Mông dù sao vẫn còn có tính cách trẻ con. Kỳ thật như bây giờ là tốt nhất, nếu chúng ta về Tử Sinh Đỉnh, chuyện phiền toái còn kéo nhau tới nữa. Hơn nữa hắn có thể nhịn ta một hai ngày, bọn ta mà qua một hai tháng thì thử xem?”

Sở Văn Ninh nhin cười, quay ngược đũa gỗ lên đầu hẳn: “Người mới tính tình trẻ con ấy.”

“Đúng mà.” Mặc Nhiên nói, “Tới lúc ấy hẳn đuổi ta đi, ta lại không thể không đi, ầy lệnh của chương môn, dọa chết người đấy.”

Sở Văn Ninh lúc này thật sự không nhin được, cười nhẹ thành tiếng: “Người đừng làm loạn. Sao hẳn lại đuổi người đi được. Rõ ràng là chính chúng ta tự không muốn ở lại, người đừng có đổ hết chuyện ăn vạ lên người hẳn.”

“Được rồi.” Mặc Nhiên gãi gãi đầu, nhếch miệng cười, má lúm đồng tiền thật sâu, “Ăn cơm ca ca nói gì cũng đúng.”

Sở Văn Ninh nói: “Ăn cơm. Cơm nước xong chúng ta về nhà.”

Giờ bọn họ quy ẩn sâu trong Nam Bình Sơn. Từ khi hồn phách Mặc Nhiên quay về thân thể, hai người vẫn luôn ở đó. Kỳ thật cũng không phải cố tình tị thế, chỉ là cảm thấy nhân gian đã đi qua một nửa, lúc này vừa lúc đi ngang qua đây, nên nghỉ ngơi lại luôn nơi thế ngoại đào nguyên này.

Hết thấy đúng là vừa êm đẹp.

Gắp một miếng thịt, Mặc Nhiên cong mắt đen, cười nói: “Thật ra quả thật là do ta không đúng.”

“Hử?”

“Ta thật sự không muốn trở về.”

“Người sợ hẳn trách người?”

“À không.” Mặc Nhiên cười xoa xoa mũi, “Ta sợ hẳn gọi ta là sư nương ấy.”

Sở Văn Ninh: “... ..”

Đôi mắt Mặc Nhiên thực ôn nhu, đen như mực, ánh sáng chảy xuôi mơ hồ phát tím, nhưng những ánh tím đó thoát nhìn cũng rất hòa thuận, hẳn thờ dài nói: “Tự dưng có thêm một bái phạm kỳ cục ghê.”

“Ăn cơm!”

Mặc Nhiên liền ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm, ngoan đến mức tựa hồ trên đầu thò ra hai chiếc tai cún xù xù, mềm mại nghe lời rũ xuống dưới.

Có điều, trên thực tế Sở Văn Ninh rất rõ, Mặc Nhiên cũng không phải không muốn về Tử Sinh Đình, kỳ thật hẳn cũng được, mình cũng thế, Tiết

Mông cũng vậy, bọn họ đều muốn đoàn tụ, nhưng mà thời gian đều ăn mòn mỗi người, đôi khi năm tháng ngầy thơ khinh cuồng trôi qua, cũng sẽ không quay về, chẳng ai miễn cưỡng được.

Bọn họ ai cũng hiểu đạo lý này, chỉ là Mặc Nhiên sợ y khó chịu, nên mới toàn ôm hết chuyện như vậy, chọc y bật cười.

“Lại nói tiếp, vẫn luôn không hỏi rõ lại người.” Sở Văn Ninh nói, “Hôm đại chiến ấy... Người sao lại biết mình nhất định có thể trở về?”

Mặc Nhiên chọc bát cơm, nghĩ một lát: “... Nếu ta nói thật lòng, người có trách ta không?”

Đôi mắt Sở Văn Ninh thanh minh nhìn vào mắt hắn: “Người nói đi.”

Mặc Nhiên xoa xoa gáy mình, cúi đầu cười rộ lên: “Kỳ thật lúc cống Ma giới mở, ta cũng cảm thấy có một loại linh lực len hỏi vào trong thân thể... Nhưng ta khi đó vẫn là ý thức của Đạp Tiên Quân, đầu hôn hôn trầm trầm, cũng không nghĩ được nhiều lắm.”

“Ừ.”

“Cuối cùng lúc sắp tiêu tán, ta bỗng nhớ tới một chuyện.”

“...”

“Ta khi đó chỉ đánh cược, có lẽ ta giống như Tống Tinh Di, cũng có chút đặc thù của Mỹ Nhân Tịch.” Mặc Nhiên nói, “Trên sử sách nói, Ma tộc chỉ cần thân thể không tan biến, linh hồn vẹn toàn, muốn trọng sinh rất dễ mà? Nên ta nghĩ... Nếu ta đúng là vậy, thì ta chỉ cần kiên quyết trở lại thể xác của mình, vậy hẳn có thể sống lại rồi.”

Sở Văn Ninh nhíu mày: “Lúc trước, ta vẫn luôn cảm thấy linh hồn Ma tộc có thể trở về thân thể chỉ là truyền thuyết.” Dừng một chút, lại hỏi, “Vậy Tống Thu Đồng năm đó vì sao không thể sống lại?”

Mặc Nhiên bất đắc dĩ nói: “Dù là Ma tộc muốn sống lại, cũng phải có dục vọng phi thường phi thường mãnh liệt mới được thôi.”

“...”

“Cái loại cảm giác này... Nói thế nào nhỉ, tựa như trước lúc rơi xuống vực sâu cho ta một sợi dây cứu mạng. Trên dây thường quét đầy dầu, hơi vô ý sẽ lỡ chân rơi xuống vực sâu. Ta phải nắm chặt bò lên trên dây thường, một khắc cũng không được buông lỏng, mới có thể quay về thân thể mình.”

“Vân Ninh, ta luôn nghĩ muốn đến tìm người.” Mặc Nhiên nâng mắt lên, nhìn y, “Nên ta mới có thể trở về.”

Đèn trên đầu lay động, Sở Văn Ninh nhìn đôi mắt đen nhanh thâm thúy của đối phương, vậy mà cảm thấy trong lòng không ngừng mềm mại. Y cho đến nay vẫn không quên loại cảm giác mềm yếu này, vội quay mặt đi chỗ khác.

Mặc Nhiên cười: “Kỳ thật vẫn còn một nguyên nhân rất quan trọng.”

“Hừm?”

“Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch là nửa ma. Trước khi Ma môn mở ra, cách trọng sinh kiểu này không phù hợp với bọn ta.” Mặc Nhiên nói, “Vì được hấp thu ma khí, có sức mạnh—— bằng không thân thể bọn ta vẫn chỉ là thân thể phàm thai. Hơn nữa thân thể ta vốn đã bị hủy hoại tim rồi, sau khi có được ma tức, ta cảm thấy loại sức mạnh này còn lớn mạnh hơn sức mạnh của linh hạch rất nhiều, mới cho rằng mình có lẽ có thể dựa vào nó xoay chuyển trời đất.”

Sở Văn Ninh nói: “Nên lúc người để ta đi, kỳ thật cũng không rõ mình có thể trọng sinh được không...”

Mặc Nhiên nhìn đối phương hơi nheo lại mắt phượng, lúc này mới nhận ra mình nói sai, không khỏi có chút hoảng loạn, ho nhẹ muốn chuyển đề tài: “Ấy, món cá này được đấy.”

Sở Văn Ninh làm sao có thể mặc mưu, nhìn hẩn chăm chăm: “Nếu cuối cùng người không trở về. Ta đến Nam Bình Sơn, thấy được cũng chỉ có một thi thể lạnh như băng.”

“...” Nghe thấy ngữ khí y nặng nề như vậy, Mặc Nhiên có chút không chịu nổi, cúi đầu cắn môi trầm mặc một lát, sau đó nâng mặt lên, “Đúng vậy.”

“...”

“Ta luyện tiếc người phải chết. Cho dù ta có tồn tại hay không.”

Thấy đuôi mắt Sở Văn Ninh ửng đỏ, tựa hồ đau đớn lại tựa hồ muốn nổi giận, Mặc Nhiên vươn năm ngón tay cầm lấy tay y trên bàn, nắm trong tay xoa xoa.

Trong ánh đèn phồn hoa, hẩn hơi khàn khàn mà nói: “Ta biết làm vậy có lẽ là lừa người, nhưng cho dù vì vậy mà bị người ghi hận, bị người trách cứ,

ta cũng không có khả năng trơ mắt nhìn người chết.”

Hắn nói, bỗng dừng nhắm mắt lại, lông mi run lên.

“Ta đã nhìn hai đời rồi.”

Bờ lưng cứng đờ của Sở Văn Ninh chậm rãi thả lỏng, ngón tay siết chặt cũng dần dần mất lực, chỉ là đuôi mắt vẫn đỏ, có hơi ướm át.

Trong hơi nước bốc lên mờ mịt, canh nổi lên từng bọt khí rất nhỏ. Trần thế trong pháo hoa nổ rộ hiem có, Mặc Nhiên nắm tay Sở Văn Ninh, mười ngón đan xen cùng y.

Hắn nói: “Khi đó ta nghĩ, nếu ta thật sự thua cược. Ta có thể chờ người... Mười mấy năm, vài thập người, nếu người thành tiên, chờ người mấy trăm năm mấy ngàn năm cũng được.”

“...”

“Nhân gian thực tốt. Văn Ninh, ta không cần người tuần ta.”

Bỗng nhiên nổi sôi sùng sục, có chút nước sôi bắn ra, bắn lên cổ tay Sở Văn Ninh. Loại bọt nước ấm áp này đương nhiên không làm người ta bị thương, nhưng y vẫn theo phản xạ rút tay về, tiện đà cúi đầu.

Lúc cúi đầu cảm thấy mình hẳn nên thản nhiên hơn, nên lại căng da đầu ngẩng lên, trừng mắt nhìn gương mặt không biết xấu hổ của nghịch đồ tùy hứng làm vậy kia.

Mặc Nhiên bị hành động của y chọc cười: “Sao thế? Chốc lát trừng ta, chốc lát lại trừng bàn.”

Sở Văn Ninh đang muốn nói gì đó, lúc này tiếng chuông chiều Thông Thiên Tháp vang lên, từ đỉnh núi nguy nga bay xuống chân núi, quanh quẩn trong chợ đêm náo nhiệt trấn Vô Thường.

“Không ổn.”

Tính giờ xong, sắc mặt Sở Văn Ninh khẽ biến.

Giờ thay đổi nhân cách tới rồi...

Y bỗng dừng nhìn chăm chăm nam nhân ngồi đối diện mình, thấy nam nhân vừa cười hì hì kia bỗng nhiên nhắm mắt lại, trong lòng nôn nóng—— Từ lúc Mặc Nhiên sống lại đến nay, cứ cách ba ngày tới giờ Tý, ý thức Đạp Tiên Quân sẽ một lần nữa chiếm cứ thân thể này, cho tới đêm khuya ngày thứ hai mới có thể biến mất.

Loại tình huống này xuất hiện, có lẽ vì thức hồn thuộc về Đạp Tiên Quân kia chia lìa đã lâu với hai hồn bảy phách, ý thức khó hòa hợp một thể, nên cho dù giờ hồn phách đã hợp, cũng sẽ lâu lâu tới giờ Tý bắt đầu thay đổi nhân cách.

Quả nhiên, sau một lát, lúc Mặc Nhiên lại mở mắt ra, cặp mắt sáng ngời kia đã thay đổi.

Đạp Tiên Đế Quân thản nhiên nâng khuôn mặt anh tuấn lên, rõ ràng là cùng một người, cùng một thân thể, nhưng thần thái hẳn cũng sẽ giảm bớt vài phần chính khí, thêm chút nguy hiểm lại thản bí tà nanh.

Đạp Tiên Quân nhếch môi, môi răng dày đặc, cười tới tự đắc lại tùy ý: “Ừm... Ba ngày không gặp, Văn Ninh có nhớ bốn tọa không?”

“... ..”

Cúi đầu nhìn bát đĩa trước mặt, còn có nồi cơm ăn một nửa. Cuối cùng, ánh mắt bắt bẻ của đế quân Nhân giới tiền nhiệm dừng lại trên bàn ghế cực kỳ chật chội đầy dầu mỡ.

—— đối với Mặc tông sư mà nói những thứ đó là pháo hoa nhân gian.

Đối với hắn mà nói...

“Tiểu nhị! Mau rút ra đây cho bốn tọa!”

“Mặc Nhiên người ngồi xuống!”

Làm loạn như vậy, kinh động tới các thực khách xung quanh, mọi người sôi nổi quay đầu lại, chợt có người nói: “A! ... Đó có phải là Sở tiên quân không?”

“Hử? Mặc, Mặc tiên quân hình như cũng ở đây? Không phải hắn chết rồi à? ... Ôi dụi mắt hộ ta, không phải ta đui rồi chứ ...”

“Người không đui, ta cũng thấy!”

Có tiểu cô nương hét lên: “A! Đúng là Mặc tiên quân!!”

Động tĩnh quá lớn khiến mọi người chú ý, càng ngày càng nhiều ánh mắt nhìn về phía họ, thậm chí đã có người bắt đầu hoàn toàn nhận ra họ, Sở Văn Ninh đen mặt, tóm lấy Đạp Tiên Đế Quân còn đang gào “Bàn nát tới thể này, làm sao có thể ăn cơm nổi? Người có nhầm không đấy!”, thừa dịp còn chưa có thêm nhiều người lao tới, đã triệu kiếm ra ngự trong một mảnh gà bay chó sủa, hốt hoảng bỏ chạy.

Khi bay lên trời cao, Sở Văn Ninh mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

Ánh trăng trong sáng, sông qua kiếp nạn.

Hết thủy đều rất ổn—— nếu không phải Đạp Tiên Quân sau lưng y vẫn còn táo bạo bất thường lắm lắm, bất mãn nói: “Mặc tiên quân thì có gì tốt?”

“...”

“Một đám điêu dân! Vì sao họ lại chỉ nhớ mỗi Mặc tiên quân?”

“...”

“Tu bổ kết giới Huyền Vũ là bốn toạ!”

“...”

“Cứu cái mạng chó của họ cũng là bốn toạ!”

“...”

“Cản hồng thủy ngập trời vẫn là bốn toạ!”

Sở Văn Ninh nghiêng mặt, nhìn nam nhân nghiêng răng nghiêng lợi không với cơn tức giận, bỗng cảm thấy gia hỏa này đúng là lòng dạ hẹp hòi, đến dấm của mình cũng ăn.

“Nhìn cái gì?!” Bỗng nhiên thoáng nhìn thấy ánh mắt Sở Văn Ninh chứa ý cười, Đạp Tiên Quân đầu tiên ngăn ra, ngay sau đó nheo mắt lại vừa tức giận vừa ra vẻ không thèm để ý căn rằng nói, “Ngay cả người! Người cũng là của bốn toạ!”

Chợt bị tát một cái, Sở Văn Ninh đột nhiên không kịp đề phòng, cả giận nói: “Người đừng lộn xộn!” Quả nhiên dưới chân ngự kiếm hơi nghiêng, nhưng rất nhanh đã được Đạp Tiên Quân tùy ý vung tay dùng ma tức ổn định lại.

Đạp Tiên Quân dùng áo choàng hắc kim của mình ôm y vào, không cao hứng hừ hừ nói: “Người sợ cái gì. Có bốn toạ ở đây, còn có thể ngã chết người được à?”

Vừa nói vừa thúc giục ngự kiếm, ánh trăng trên trời cao, bóng kiếm như cơn gió lốc màu đen, bay về phía Nam Bình Sơn...

Đêm đã khuya, như một đôi quyến rũ bình phàm.

Bọn họ về nhà.

Sau đó, mọi người thi thoảng sẽ thấy thân ảnh Mặc tông sư và Sở tông sư trên giang hồ, nhưng bọn họ quay lại bóng dáng đã biến mất, như bóng

dáng kinh hồng. Sau nữa, Tu Chân giới còn nhiều tin đồn khác. Trong truyền thuyết có một y giả bị mù mắt, phiêu bạt từ Giang Nam Mạc Bắc tới, y vĩnh viễn đội đầu lạp, lụa che mặt, chưa ai từng nhìn thấy dung mạo thật của y. Duy nhất biết được về vị mù này y thuật rất tốt, y thường tới nơi khi ho cò gáy, giúp mọi người chữa bệnh mà không lấy một xu.

Về vị y giả này, nổi danh nhất là một chuyện xưa: trấn Vô Thường từng có một đám thiếu niên, khi bé bị bọn đạo sĩ lừa bán, đốt cháy da thịt, biến thành yêu quái, đến nay vẫn khó chữa. Y giả kia tới nơi này, nghe nói về chuyện này, thế mà lấy da thịt trên cổ tay làm thuốc dẫn, cắt thịt đổi lấy những thiếu niên đó khoẻ mạnh. Dân trong trấn cực kỳ cảm kích, hỏi danh xưng.

Y giả kia lại nói, y chỉ là một tội nhân mà thôi. Lại qua rất nhiều rất nhiều năm, đại chiến năm ấy đều trở thành chuyện cũ ố vàng trong sách, lâu tới mức trẻ con đã lớn, từng là thanh niên phần lớn đã lập gia đình, nhiều người từng là anh kiệt đã bạc đầu.

Lại một năm đông qua xuân tới.

Chưởng môn Tiết Tử Minh của Tử Sinh Đỉnh nhận một đứa trẻ tóc trái đào làm đệ tử thân truyền, coi như vì mình. Tiểu gia hỏa này rất vô tư, trước mặt Tiết tôn chủ cũng hồn nhiên chẳng sợ. Cả ngày quẩn lấy Tiết tôn chủ hỏi đông hỏi tây. Có một ngày tiểu gia hỏa tò mò chạy tới hỏi cậu: “Sư tôn, nghe thấy rất nhiều người kể về chuyện cũ của sư tổ với sư thúc, bọn họ... Giờ còn qua lại với sư tôn nữa không?”

Khi đó, Tiết Tử Minh một thế hệ thánh tôn đứng bên cửa sổ, nhìn hoa đào nở rộ bên ngoài, bình thản nói: “Thi thoảng.”

Tiểu gia hỏa có chút nôn nóng: “Vậy sao không mời bọn họ về?”

“...”

“Hồng Liên Thủy Tạ và phòng đệ tử của sư thúc đều trống mà, xưa nay cũng chưa từng có ai khác vào ở.” Tiểu đệ tử kéo vạt tay áo rộng của Tiết Tử Minh, “Sư tôn sư tôn, gọi họ về đi, Bình thư ta đọc xong mấy đoạn, đều nói họ là đại anh hùng hiếm có...”

Tiết Tông chuyển tròn mắt, ánh mặt trời ngày xuân, cười như không cười nhìn về phía tiểu gia hỏa kia: “Về sau người cũng muốn làm anh hùng?”

“Nhất định nha!” Tiểu đệ tử phòng má, dáng vẻ tràn đầy chí khí, “Dưới toà sư tôn, sao có đồ đệ không tiền đồ được? Ta muốn làm nên đại nghiệp!”

“Có tiền đồ chưa chắc đã làm nên đại nghiệp.” Tiết Mông nói, “Nếu người có thể cả đời đoan chính, không khinh kẻ yếu, bất khuất với kẻ mạnh, gặp thuận lợi không kiêu, trong nghịch cảnh không nản... Còn nữa, có thể kiên quyết cẩn thận giữ lại ý kiến hoặc một chuyện trước bình phán của mọi người, cũng thường mang lòng thương. Chờ tới khi trưởng thành, có thể nói một câu không thẹn với lòng, chính là đại anh hùng đội trời đạp đất.”

“...”

“Sao thế?”

Tiểu gia hỏa còn nhỏ, Tiết Mông quay đầu qua, phát hiện nó đã ngáp.

Vừa thấy sư phụ nhìn mình chăm chăm, nó ngáp một nửa đã phải cứng đờ ngậm lại, khoé mắt có hai ánh nước vì buồn ngủ, lại còn cố gắng thẳng lưng, gật gù tựa như suy tư điều gì.

Tiết Mông nhin cười, ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Nhớ chưa?”

Vội nói: “Nhớ rồi.”

Tiết Mông lại hỏi: “Nghe hiểu không?”

“Nghe...” Ngử khí bỗng ử rữ, “Nghe không hiểu.”

Lại qua một lát, cực kỳ ảm ức nói: “Sư tôn, người nói vòng vo quá...”

Tiết Mông thật ra không trách móc, nghĩ một lúc, giơ tay xoa xoa đầu nó: “Được rồi. Quả thật hơi nhiều quá.”

“He he.”

“Nói muốn làm anh hùng, ghi nhớ một điều trước đi.”

Tiểu đệ tử vội vã không ngừng thẳng lưng, chuyên chú mà nghe. Nó căn bản cho rằng Tiết Mông muốn nói một chiêu thức đặc biệt lợi hại hoặc một nội dung quan trọng gì đó, đôi mắt hắc bạch phân minh mở tròn xoe.

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt Tiết Mông, giữa ánh sáng lấp lánh, Tiết Mông cười.

“Đừng phỏng đoán người khác, làm người phải để lại tôn nghiêm tối cao cho mình.”

Cậu nói xong, cúi đầu nhìn tiểu gia hoả ngây thơ mờ mịt bế nó lên, dẫn nó ra khỏi phòng, đi tới cuối hoa viên. Từ nơi xa, ngọn núi “A A A” nguy nga hùng vĩ, Hồng Liên Thủy Tạ ẩn trong mây mù. Xuyên qua mây bay đầy đất, xa xa thấy thành trấn phồn hoa dưới chân núi, sông chảy như ngọc.

Gió thổi qua, cơn buồn ngủ của tiểu gia hoả biến mất, không ngáp nữa.

Dù sao tuổi còn nhỏ tính trẻ con, một hoa một chim cũng có thể khiến nó ưu ái hơn. Tiết Mông đứng bên hành lang cùng nó, cùng nó nhìn cảnh Thực Trung một lát, hỏi: “Thấy gì không?”

Tiểu gia hoả không rõ lí do: “Núi... Nhà... Nước... Còn có sương mù...”

Tiết Mông mỉm cười nghe, giờ tính cậu ngày càng trầm ổn hơn, dễ nổi giận tựa như câu chuyện xa vời.

Cậu cùng đệ tử đứng bên lan can, cùng nhìn một hồng trần, đứa nhỏ nhìn thấy là nhà, cậu nhìn thấy chính là trấn Vô Thường hưng suy dưới chân núi, trấn nhỏ từng rách nát không chịu nổi, giờ đã thành ngựa xe như nước, thi thoảng còn vượt qua cả dáng vẻ vùng thượng tu giới náo nhiệt khi xưa.

Đứa nhỏ nhìn thấy là nước, cậu nhìn thấy chính là Vong Xuyên chảy cuộn cuộn về phía đông, có đôi khi còn cảm thấy có hoà thượng đứng bên bờ sông, trong tay cầm dẫn hồn đăng, mặt mày nghiêm túc nói với cậu: “Tiết thí chủ, tới địa phủ...”

Đứa nhỏ nhìn thấy là sương mù, cậu nhìn thấy chính là những sinh mệnh vong hồn tan lại hợp, quanh năm không tiêu tan lượn quanh Tử Sinh Đỉnh.

Phụ thân và mẫu thân cũng ở đó, sau đó cậu có thể thấy bóng dáng họ, ở Vũ Kiếm Bình, sau hoa viên, Mạnh Bà Đường, cầu Nại Hà, cho dù nhắm mắt cậu cũng thấy. Kỳ thật con người trừ ba hồn bảy phách, vẫn còn có một linh hồn, linh hồn này chỉ sinh ra trong tình cảm chân chính tại lòng người thân—— nếu có người nhớ tới họ, họ sẽ ở bên cạnh.

Tiết Mông bế đồ đệ của mình, ánh mắt xa xa nhìn về Sương Thiên Điện, cậu có rất nhiều người thân bạn bè dừng chân tại đây.

Lại nói, năm trước Giới Luật trưởng lão tuổi đã cao, trong một trận tuyết đầu xuân đã từ thế. Toàn Cơ trưởng lão cũng qua đời từ hai năm trước, mọi người đều nói ông làm rất nhiều chuyện tốt rồi, Diêm La điểm danh sớm, để ông hoá thành tiên. Những trưởng bối của Tiết Mông từng người từng

người ly thể trước mắt, từ lúc bắt đầu cuồng loạn, tới sau này bình thân —— hoặc nói là bất đắc dĩ.

Khi có thể thông dong chuẩn bị mai táng cho Toàn Cơ trưởng lão, Tiết Mông cũng nhớ lại mình trước kia, có điều cũng chỉ nhớ lại mà thôi, cậu sẽ không sa vào rồi không có cách nào dứt ra được. Cậu là chủ một phái, cũng là đệ tử dưới toà Ngọc Hành, cậu phải vì tương lai.

“Sư tôn?” Trước mắt có một đôi tay trắng nõn nhỏ vậy vậy, gợi ý thức Tiết Mông về, “Sư tôn nghĩ gì thế?”

Tiết Mông cười cười, nói: “Nghĩ lại ít chuyện cũ.”

Nhắc tới chuyện cũ, tiểu gia hỏa không khỏi hưng phấn, muốn tiếp tục đề tài vừa kết thúc: “Sư tổ với sư thúc...”

“Kỳ thật trừ tịch năm nào họ cũng về.” Tiết Mông nói, “Năm nay người có thể gặp họ.”

Tiểu gia hỏa bĩu môi, có chút không thoả mãn: “Nhưng vì sao lại là trừ tịch? Vì sao họ không ở lại ạ? Nghe nói sư thúc đặc biệt lợi hại, hắc một đao chém xuống——”

Tiết Mông nâng tay chọc trán nó: “Đầu người liền rơi.”

Tiểu đồ đệ lè lưỡi, nhưng cũng không sợ.

Tiết Mông tựa hồ rất nghiêm túc: “Thật đấy. Sư thúc người có hơi... Nói sao nhỉ... Phân liệt.”

“Dạ? Phân liệt?”

Tiết Mông gật đầu: “Năm nay trừ tịch đưa người đi gặp hắc. Có điều, người chỉ có thể gặp tới trước giờ Tỵ, quá giờ Tỵ, người nhất định phải đi.”

“Vì sao?” Đứa nhỏ nghe được vừa khẩn trương vừa kích động, tò mò mở tròn mắt.

Tiết Mông nói: “... Trừ phi người muốn gọi hắc là bệ hạ.”

“A...” Nghe thấy càng mê mang, tiểu đệ tử thân truyền mới nhập môn này chớp mắt, nó muốn hỏi lại, Tiết Mông như nhớ tới chuyện cũ gì đó kinh khủng lắm, dứt khoát thả nó xuống, giơ tay xoa xoa ấn đường mình, dáng vẻ đau đầu muốn chết.

Trừ khi nhập môn tới nay mới thấy dáng vẻ buồn rầu như vậy của sư tôn, tiểu gia hỏa không khỏi càng hứng thú với sư thúc có chút “phân liệt” trong

truyền thuyết, đuổi theo Tiết Mông hỏi mãi:

“Sư tôn sư tôn, sư thúc hẳn——“

“Đừng hỏi.”

“Vậy sư tổ y...”

“Không được hỏi.”

“Thế sư tổ với sư thúc...”

“Về chép sách!”

“Hức, sư tôn người dữ quá...”

Thực Trung tinh thông vạn lí, ánh sáng trong trẻo xuyên qua làn sao chiếu lên người hai thầy trò, gió thổi, thổi qua vạt áo Tiết Mông, thổi qua gương mặt non nớt của tiểu đồ đệ, thổi qua Tử Sinh Đình rộng rãi tráng lệ, thổi qua mộ xanh rợp cỏ hoang trên anh hùng trủng.

Gió thổi qua, một sớm một chiều thay đổi vạn dặm non sông, nó thổi qua kẻ mù hành y tế thế, thổi qua huynh đệ họ Mai trên cánh đồng tuyết, thổi qua đôi quyến lữ quy ẩn trong Nam Bình u cốc. Nơi đi qua, giang sơn vẫn vậy, trời yên biển lặng.

Tương phùng tương ly, hiểu nhau tương ngộ, vô số vận mệnh người chồng chéo lên nhau, tuy không thể dừng lại với một hồi dạ yến hân hoan uống rượu, mộng đẹp vĩnh viễn không tỉnh, nhưng trên người, vẫn có người thân, bạn thân, ái nhân để lại hình bóng, cho dù sinh tử đã đứt, cho dù người đó có rời đi hay không, mà những mảnh vụn ấy luôn như hình với bóng, cùng với người về.

Gió mát thổi lên mặt, cây hải đường trước Thông Thiên Tháp nở sáng lạn, cũng không khác hôm qua. Đêm dài trôi qua, thiên nhai khắp nơi, đều quay về, giờ hết thủy đều thực an bình.

Tiết Mông ngửa đầu nhìn Phù Đồ nguy nga, bảo tháp trang nghiêm.

Cậu như nhớ tới gì đó, cười cười, dắt tay tiểu đồ đệ, đến Đan Tâm Điện của đại phái đệ nhất thiên hạ.

Giờ khắc này, cậu tựa hồ nghe thấy nhiều năm trước mình tới đây, sư đồ kia thản nhiên ngâm vang khúc ca trước Thông Thiên Tháp, khúc ca kia xuyên qua năm tháng sông dài, giờ như tuyết thổi tan phía sau Tiết chưởng môn

Ta để cố nhân dưới trăng sáng, hoa đăng ánh hồng dung mạo người. Một
sớm phượng sồ đề xuân hiếu, giữa nơi non sông vạn khoảnh thanh bình.
Tóc để chỏm mời quân uống rượu, quanh năm huynh phùng cùng trở về.

... ..

Nhân sinh hà tất thường làm bạn, cắt lấy tương tư gửi đông phong.

—— Toàn văn hoàn ——

[Husky] Chương 312: Phiên ngoại Về vườn rau ẩn cư

Edit: Chu

—— Chuyện xảy ra sau khi kết thúc trận chiến hai năm ——

Trong một căn phòng nhỏ tỏa mùi cháo ngào ngạt.

Một đứa trẻ tai đỏ ửng, trên đầu đội một chiếc lá bí đỏ đi tới gần lò, ném thêm củi vào trong. Nó ngồi cạnh bé gái tóc đỏ, vừa ăn kẹo mật vừa nướng bên lò.

“Muội thấy lửa nên cháy to hơn chút.”

“Huynh thấy không được đâu, kẹo chảy mất.”

“Muội nghĩ không chảy được.”

“Xì, muội thì biết cái gì, muội chỉ biết ăn kẹo.”

Sở Văn Ninh cầm theo thỏ săn được đẩy cửa vào, theo sau là đám cây cỏ tinh riu rít, có tiểu hoa yêu, thậm chí có mấy tiểu yêu tinh rêu chỉ to như móng tay cái.

Huynh muội thụ tinh ngồi bên bếp lò lập tức đứng dậy, luống cuống tay chân hành lễ với y: “Thần mộc tiên quân.”

Thần mộc tiên quân là cách xưng hô của những mộc linh này với Sở Văn Ninh.

Kỳ thật rất nhiều chuyện khi quay đầu nhìn lại, đã sớm lộ ra. Kiếp trước y vẫn luôn không hiểu vì sao mình lại được trời sinh gắn với thần võ Cửu Ca, cũng không biết vì sao mình lại có sức khống chế mạnh mẽ với cây cỏ như vậy, thậm chí trước đó y còn không rõ tại sao Sắc Tửu Hồ Lô trốn ra từ Kim Cổ Tháp lại tất cung tất kính với y như thế.

Giờ thì y hiểu cả rồi.

Y là thần mộc Viêm Đế, mà thần mộc Viêm Đế là cội nguồn của thực vật trên thế gian.

Sau một trận chiến sinh tử, Sở Văn Ninh và Mặc Nhiên quy ẩn ở Nam Bình u cốc, những pháp thuật hung ác bạo ngược tạm thời chẳng dùng tới, nhưng những ngày trôi qua hơi bình đạm không có gì lạ, Sở Văn Ninh liền ngấm thủ tới thuật triệu hoán Mộc Linh, tập trung nhóm tiểu yêu quái trong sơn cốc lại dưới trướng.

“Nhìn qua thì cứ như có ý chiếm núi làm vua ấy.” Mặc Nhiên cười bình luận, “Thiếu mỗi da hổ trải trên mặt đất nữa thôi.”

Nhưng Sở tiên quân chiếm núi làm vua mấy ngày nay rất nôn nóng, vì trước đó mấy ngày Tiết Mông đã truyền âm tới cho họ, biệt nữ mà tỏ vẻ trung thu năm nay muốn tới Nam Bình Sơn, quây quần bên họ.

Cách hai năm, quan hệ sư đồ của ba người đã bị thời gian mài mòn khiến không còn xấu hổ như trước nữa, Sở Văn Ninh đương nhiên muốn gặp lại ái đồ ngày xưa lần nữa. Nên trước Trung Thu một tháng, y đã bắt đầu nghiêm túc cân nhắc nên chuẩn bị những món gì chiêu đãi Tiết Tử Minh.

“Sư tôn đang viết gì thế?”

Trong ánh đèn đêm lay động, Mặc Nhiên ghé lại gần, ôm lấy Sở Văn Ninh từ sau lưng, cầm dựa lên vai y, đôi mắt đen như mực nhìn về phía giấy và bút mực bày trên bàn.

Hắn vốn chỉ tùy tiện hỏi, chủ yếu là muốn dỗ ân công ca ca lên giường sớm thôi. Với mấy thứ Sở Văn Ninh viết kỳ thật hẳn cũng không có nhiều hứng thú.

Gia hỏa này còn có thể làm gì? Đơn giản thì lại ngấm về mấy thứ cơ giáp linh tinh của Dạ Du Thần, sau đó gửi bản vẽ cho Mã trang chủ Đào Bao sơn trang, để người ta làm ra mấy thứ đồ giá rẻ ấy bán, cuối cùng còn thành khẩn viết thêm “Lợi nhuận không cần đưa ta, gửi cả về Tử Sinh Đỉnh đi.”

Kết quả thứ làm ra tốn kém vượt xa giá bán, Mã trang chủ bị lỗ vốn, cầm giấy tờ đuổi theo Tiết Tử Minh đòi tiền.

“Hửm? Hôm nay không phải bản vẽ?”

Sở Văn Ninh thất thần đáp: “Lấy đâu ra ngày nào cũng có linh cảm chứ.”

Mặc Nhiên cọ cọ lên mặt y, hôn lên vành tai y một cái: “Sư tôn...”

“Làm sao?”

“...”

Mặc Nhiên không khỏi đứng dậy, xoa xoa mũi mình.

Hắn không khỏi bắt đầu hoài nghi những ngày quy ẩn có phải khiến Sở Văn Ninh chán rồi không, nếu không sao cọ cọ thân mật như thế chỉ đổi được một câu “Làm sao” cứng như sắt, âm điệu còn không lên xuống xiu nào.

Đúng là sống thì gặp quỷ.

Mãi cho tới tận lúc này Mặc Nhiên mới bắt đầu nhìn kỹ mấy thứ Sở Văn Ninh bày trên bàn viết, không xem còn đỡ, vừa nhìn thấy, đã làm hắn hoảng tới vội lui một bước.

“Người đang viết gì thế?!”

Vừa này là câu hỏi, lần này là câu cảm thán chứa đầy hoảng sợ.

Sở Văn Ninh vì ngữ khí của hắn cảm thấy không vui, rút cuộc gác bút lông Hồ Châu xuống, ngừng lại nâng đôi mắt phượng hung dữ lên, hơi híp mắt lại, cho dù hai hàng mi dài mềm như lụa, cũng không che được ánh mắt sắc bén.

Có điều, ánh mắt hung dữ, cũng không đánh thẳng được lời đáng sợ của Sở Văn Ninh vào giờ phút này.

“Thực đơn Trung Thu đấy.”

Mặc Nhiên: “... ..”

Không sai, vì tiệc đoàn viên đầu tiên sau đại chiến, Bắc Đẩu Tiên Tôn định tự tay làm, vì đồ đệ mà mình cảm thấy rất có lỗi với rửa tay nấu canh.

Mặc Nhiên trừng mắt nhìn gương mặt nghiêm túc lại cổ chấp của Sở Văn Ninh trong ánh nến, lòng không khỏi run lên.

Y không phải nghiêm túc đâu nhỉ... ???

Nhưng thực đáng tiếc, Sở tiên quân là người đứng đắn, chưa bao giờ nói lời vui đùa không cần thiết.

Mấy ngày tiếp theo y đều nhú mày cẩn thận nghiên cứu cho tờ thực đơn kia, thỉnh thoảng sẽ gạch đi mấy món—— mỗi lần đó Mặc Nhiên sẽ lặng lẽ thở hắt ra một hơi. Hoặc là thêm vào mấy món—— mỗi lần ấy Mặc Nhiên sẽ cảm thấy dạ dày mình ần ần co rút lại.

Cuối cùng khi Sở Văn Ninh rút cuộc ho nhẹ hai tiếng định đưa tờ thực đơn ra cho hăn xem, Mặc Nhiên cố gắng trấn định quét mắt nhìn hai mươi món ăn mười lạnh mười nóng trên thẻ tre rồi đóng lại.

“... Sao thế? Có phải thiếu mất mấy loại không?”

“Không.” Mặc Nhiên cảm thấy trừ phi mình muốn thấy tân chương môn của Tử Sinh Đình chết bất đắc kỳ tử, nếu không nhất định phải làm gì đó để ngăn cản ân công ca ca nhà mình.

Hăn nghĩ nghĩ, ngược mắt lên cười nói với Sở Văn Ninh: Ta chỉ cảm tấy tiếc đoàn viên nếu do một mình sư tôn chuẩn bị, không khỏi thiếu thành tâm rồi.”

Sở Văn Ninh khẽ nhú mày: “Vậy ư?”

“Đã gọi là đoàn viên.” Mặc Nhiên dẫn dắt từng bước, “Thì đương nhiên phải cùng nhau chuẩn bị mới náo nhiệt chứ.”

Thấy đối phương không hé răng, hình như hơi do dự, Mặc Nhiên chợt lóe linh quang, bỗng thầm nghĩ tới Sở Văn Ninh xưa nay hiếu thắng, tiếp tục nói: “Sư tôn người xem như vậy được không, chúng ta mỗi người chuẩn bị năm món lạnh năm món nóng, có điều đừng nói cho đối phương biết là gì. Chờ Tiết Mông đến, cứ xếp lần hai mươi món này bê lên, cuối cùng hỏi hăn xem món nào ngon, món nào hăn không thích, thế nào?”

Sở Văn Ninh không đáp ngay, nhưng đáy mắt lại hơi tỏa sáng.

Chút tâm tư và biểu tình nhỏ này của y đều thu vào trong ánh mắt Mặc Nhiên, Mặc Nhiên nén cười, lại cầm lấy tay y, giọng ôn nhu hỏi: “Được không?”

Sở Văn Ninh giương mắt nhìn hăn: “Đây là thi nấu ăn?”

Mặc Nhiên xoa xoa mũi, cười nói: “Người nói sao là vậy.”

Sau mấy phần trầm mặc, Sở Văn Ninh bỗng đứng dậy, nhắc thẻ tre đang bị tay khác của Mặc Nhiên đè nặng lên. Mặc Nhiên có hơi nghi hoặc: “Sao thế?”

“Ta sẽ không để cho người biết ta sẽ nấu gì.” Biểu tình Sở Văn Ninh lại rất nghiêm túc, “Nhưng thứ viết trên này đều không tính. Ta sẽ nghĩ lại.”

Mặc Nhiên: “...”

Sở Văn Ninh nheo mắt lại: “Kỳ thật ta nấu ăn, cũng chẳng kém người nhiều đâu.”

“Vâng vâng vâng.” Mặc Nhiên nhin cười tới không chịu nổi, “Sư tôn nói gì cũng đúng, ta đây chờ có bữa tiệc Trung Thu thịnh soạn để ăn thôi.” Hần nói, kéo tay Sở Văn Ninh, vuốt ve bàn tay nhiều năm vót gỗ làm cơ giáp mà sinh ra vết chai mỏng, sau đó cúi đầu hôn lên.

Trong ánh nến, hần thấy Sở Văn Ninh không hề vì bị chê cười mà ngoài ý muốn hơi mở to đôi mắt, nhìn chăm chú Sở Văn Ninh dưới nụ hôn chậm rãi thả lỏng cơ thể cứng đờ.

Hần ôn nhu xong mắt lên.

“Ăn công ca ca làm gì, cũng tốt nhất.”

Giải quyết nguy cơ dễ như trở bàn tay như thế, mình đúng là ngày càng thông minh cơ trí mà. Mặc Nhiên yên lặng tự vì mình uống một chén rượu mừng, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của Sở Văn Ninh tủm tỉm cười đứng dậy, đi dọn mấy cái bát đĩa chưa rửa còn nằm trên bàn.

Đêm tới, đương nhiên khi dọn dẹp tắm rửa về phòng, Sở Văn Ninh đang ngồi bên cửa sổ, thấy y đang nghiên cứu vô số loại thực đơn.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa vào, y theo bản năng giấu quyển sách đi, nhìn dáng vẻ quả thật đã chính thức coi Mặc Nhiên là đối thủ cạnh tranh. Nhưng Mặc Nhiên chỉ cảm thấy gia hỏa này thật buồn cười, trên kệ sách giải trí của y cũng chỉ có mấy quyển như thế, liên quan đến đồ ăn cũng chỉ có mỗi hai bộ, một bộ là “Thực ký Ba Thục”, một bộ là “Ẩm thực Lâm An”, có gì để giấu.

Có điều Sở Văn Ninh đương nhiên cảm thấy mình rất cần giấu đi, nên y tắt đèn bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn thanh niên: “Người tắm xong rồi?”

Mặc Nhiên cười gật đầu.

Sở Văn Ninh đơn giản gật đầu cho có, dùng tư thái lơ đãng thuận tay cất sách lên kệ, sau đó nói: “Vậy được rồi, ta đi tắm đây.”

Nụ cười của Mặc Nhiên càng rõ: “Sư tôn.”

“Hử?” Sở Văn Ninh quay đầu lại.

Mặc Nhiên nhất thời như không biết có nên nói hay không, nhưng cuối cùng vẫn gãi đầu, có hơi ngượng ngùng nhắc nhở: “Người đã tắm trước ta

rồi mà... Người quên ư?”

“...”

Người muốn che giấu gì đó thì thoảng sẽ thất thần, cho dù là Bắc Đẩu Tiên Tôn cũng không ngoại lệ.

Trong không gian xấu hổ này, Mặc Nhiên có hơi buồn cười lại có hơi lúng túng nhìn y, sau đó đi tới gần. Nơi gần cửa sổ rất hẹp, chỉ bày một cái ghế và một giá trúc Nam Trúc, không có không gian trống. Mặc Nhiên chống tay lên chỗ vịn, Sở Văn Ninh liền không có đường lui.

Sở Văn Ninh cũng không định lui, tật xấu khẩu thị tâm phi của y đã ổn hơn những năm trước nhiều rồi, có điều y vẫn không quen thân thiết ở mấy chỗ này lắm—— đặc biệt mấy hôm trước khi nhân cách Đạp Tiên Quân xuất hiện, y còn cùng cái tên không thể nói lý kia cố chấp giao triền ở đây.

Giờ y nhớ tới những hình ảnh đó mặt đã nóng bừng, nên càng thêm kiên trì. Sở Văn Ninh nói: “Không được. Tới giường đi.”

Mặc Nhiên không đáp lại y đã dán tới, ngậm lấy đôi môi hơi lạnh của y.

Không thể không nói Đạp Tiên Quân và Mặc tông sư đều thích mấy thứ giống nhau trong lòng cả, chỉ là Đạp Tiên Quân thì biểu hiện ra lộ liễu, còn Mặc tông sư sẽ tương đối uyển chuyển.

Nhưng kết quả thì y hết nhau.

Lúc y còn chưa kịp phản kháng, đã bị Mặc Nhiên vừa lừa vừa gạt đẩy lên ghế, hơn nữa còn giống hết như Đạp Tiên Quân, Mặc tông sư giật giật ngón tay, dùng ma tức thúc giục thần võ Gặp Quý, trói chặt tay chân Sở Văn Ninh lên trên ghế.

“Người không thể chọn nơi bình thường chút à?” Sở Văn Ninh cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi.

Mặc Nhiên rử mi, có chút dáng vẻ vô tội, hẩn cúi thấp người, giơ tay vuốt ve gương mặt Sở Văn Ninh, giọng thế mà rất ôn nhu: “Ta sợ người sẽ chán.”

“...”

Rõ ràng chuyện không bằng cầm thú như thế, nghe qua lại biến thành hẩn như một tiểu cô nương sợ bị vứt bỏ.

Ánh mắt Mặc Nhiên thực nghiêm túc: “Sư tôn, chúng ta đã sinh hoạt bên nhau hai năm rồi, su này còn cả đời rất dài nữa, đêm nào cũng thành thành thật thật ở trên giường, có lẽ người sẽ chê ta không thú vị mất.”

“Người rất thú vị.” Sở Văn Ninh trừng hăn, “Giờ, buông ta ra.”

“Mặc Nhiên nửa quỳ trước mặt y, nhìn y chăm chú.

“Buông ra.” Sở Văn Ninh kiên trì nói.

Có lẽ ánh mắt y qua cứng cõi, khiến trái tim yếu ớt của thanh niên từng chịu thiên đao vạn quả kia bị thương, Mặc Nhiên bỗng rủ mi xuống, không nói gì. Hăn nhìn qua có chút thương tâm, nhưng vẫn nghe lời lâu bầu nói: “Gặp Quý, trở về.”

Dây liễu nghe lời thu lại.

Mặc Nhiên vẫn cúi thấp đầu, lại bồi thêm một câu: “Thực xin lỗi.”

“...”

Lúc thanh niên nửa quỳ trước mặt, liền thấp hơn Sở Văn Ninh rất nhiều, không còn thân hình cao lớn đỉnh bạt đứng trước mặt nữa, Sở Văn Ninh kỳ thật rất dễ nhận ra đây là văn bối nhỏ hơn mình mười tuổi, nên đến cuối vẫn chọn bao dung.

Y xoa xoa cổ tay bị dây liễu siết tới phát đau, lại bỗng cảm thấy ngứa khí vừa rồi của mình có phải nghiêm khắc quá không.

Sở Văn Ninh ho nhẹ một tiếng, vừa định nói gì đó, đã nghe Mặc Nhiên cúi đầu, yên lặng nói: “Tuy rằng ta không thể nhớ rõ được khi mình biến thành Đạp Tiên Quân đã làm gì, nhưng ta... Vẫn có ít ấn tượng vụn vặt.”

Tay Sở Văn Ninh đang xoa xoa vết đỏ trên cổ tay ngừng lại.

Nhìn từ trên xuống, lông mi Mặc Nhiên so với những góc độ khác có vẻ càng nhỏ dài hơn, cứ như con vật trung thành tận tâm nào đó, Sở Văn Ninh thậm chí cảm thấy từ mái tóc dài của thanh niên trong một khắc đột nhiên lộ ra hai cái tai xù xù, sau đó chán nản rũ xuống.

Còn có thêm một cái đuôi mềm không tồn tại nữa.

“Ta cho rằng người sẽ thích thế.” Mặc Nhiên nói, “Nhưng có lẽ ta nghĩ sai rồi.”

“...” Người quả thật nghĩ sai rồi.

Sở Văn Ninh yên lặng nghĩ trong lòng.

Nhưng y vẫn vươn tay, xoa xoa đầu thanh niên.

Loại trấn an âu yếm này làm Mặc Nhiên ngẩng đầu lên, gương mặt kia anh tuấn đến rung động lòng người thắm vào trong ánh nến mờ nhạt. Trong ngọn đèn dầu chiếu lên đôi mắt hắc, lấp lánh như cả ngân hà đang chớp động. Đôi mắt này rất đẹp, chẳng qua bởi vì ẩm ướt, đuôi mắt mang màu hồng nhạt.

“Thực xin lỗi, sư tôn. Ta vốn muốn làm người vui vẻ.”

“...”

“Ta lại làm sai rồi. Người lại giận nữa.”

Sở Văn Ninh bỗng có hơi không đành lòng.

Y thở dài, sức lực trên tay càng tăng thêm, nhưng thanh niên bị xoa, trở nên có hơi khó hiểu phong tình, thế mà vẫn cứng cổ không nhúc nhích như bàn đá.

Sở Văn Ninh xoa hắc thêm mấy cái, vẫn không có động tĩnh, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Lại đây.”

Thanh niên nao nao, sau đó nửa quỳ, thuận theo dựa vào cạnh. Sở Văn Ninh ôm lấy cổ hắc, kéo hắc lại gần, dựa vào bên hông mình, vuốt ve mái tóc đen mềm của hắc, sau đó thở dài nói: “Đồ ngốc.”

Ánh đèn yên lặng lay động, trong phòng yên tĩnh, Sở Văn Ninh tháo búi tóc của mình, tóc dài rủ xuống, y cũng không để ý, mà giơ tay dùng dây cột tóc trắng như ngó sen che khuất hai mắt mình. Có một số chuyện, mắt không thấy thì sẽ không cảm thấy quá xấu hổ nữa.

Mặc Nhiên có đôi khi rất ngốc, hắc sừng sốt một chút, hỏi, “Sư tôn làm gì thế?”

“...”

Tuy ánh nến mờ nhạt, vẫn có thể thấy rõ dưới làn da trắng như băng tuyết mùa xuân của Sở Văn Ninh ửng đỏ lên, y cắn môi dưới, Mặc Nhiên người này ấy à, luôn có cách khiến y trong nháy mắt mềm lòng, lại nháy mắt vững tâm.

Đỉnh đầu Sở Văn Ninh tựa hồ tản ra khói nhẹ, nếu không có lụa mỏng che mắt, giảm bớt cảm giác bị sỉ nhục, bằng không y sợ có thể đẩy Mặc Nhiên đi rồi đập cửa chạy mất rồi.

Y trầm mặc một lát, căn răng nói: “Người làm thì làm, không làm thì rút.”

Mặc tông sư là người thành thật.

Hắn dùng giấy lát để kinh ngạc, lại dùng giấy lát để vui mừng.

Thời gian còn lại, hắn rất thành kính dùng để lâm li triền miên.

Y phục bị cởi bỏ rất nhanh, da thịt bại lộ trong không khí ban đêm hơi lạnh, Sở Văn Ninh bịt mắt, vì không nhìn thấy những chuyện xảy ra trước mắt giảm cảnh giác mà khẽ nâng cằm.

Chuyện này đúng là đòi mạng, lựa mềm màu trắng ngó sen vắt qua sống mũi thẳng tắp của y, rủ xuống theo đường cong nhu hòa, dẫn tầm mắt người ta tới bờ môi y.

Ngày thường, vì đôi mắt Sở Văn Ninh sáng ngời quá mức, cũng lạnh lẽo quá mức, những người nhìn thấy y đều sẽ dồn hết lực chú ý vào hai hồ băng tuyết ấy.

Nhưng giờ y đã che khuất đôi mắt, mất loại khí chất uy nghiêm đi. Vì thế Mặc Nhiên thuận lý thành chương phát hiện nửa khuôn mặt y thực ra rất nhu hòa, có sườn mặt với độ cong tinh tế, còn có đôi môi nhìn vào phi thường mềm mại, mang màu hồng nhạt.

Bởi vì mất thị giác, giờ phút này bờ môi vô thức hé mở, tư thế như đang mời gọi một nụ hôn. Tuy rằng Mặc Nhiên tin rằng sư tôn mình tuyệt đối không có ý này, nhưng hắn vẫn biết nghe lời đúng hôn lên.

Môi răng ướt át giao triền, động tác trên tay cũng không ngừng lại, tay hắn mang vết chai mỏng vuốt ve Sở Văn Ninh, sau khi nụ hôn kết thúc, hai người đều thở dốc dồn dập.

Mặc Nhiên dựa lên trán y, giọng khàn khàn: “Có thể không?”

Nam nhân bị che mắt trầm thấp thở dốc, màu môi có vẻ càng thêm mê người, như đóa hải đường mới nở, màu hồng nhạt mềm mại.

Sở Văn Ninh hỏi: “Gì cơ?”

“Ở ngay đây, có thể không?”

“...”

Có đôi khi Sở Văn Ninh sẽ cảm thấy, tuy rằng Mặc tông sư là chính nhân quân tử, ở đâu làm gì cũng suy nghĩ cho y cả, cũng không miễn cưỡng y làm những chuyện y không thích, nhưng trong vài tình huống, loại “hỏi ý

kiến” này quả thực còn làm y xấu hổ hơn khi làm những chuyện hoang đường cùng Đạp Tiên Quân.

Sở Văn Ninh có hơi phẫn nộ: “Y phục ta người cũng cởi rồi còn hỏi ta có thể không à?”

“Ừm...” Ở nơi Sở Văn Ninh không nhìn thấy, mặt Mặc Nhiên có hơi đỏ.

Hắn biết câu hỏi của mình là thừa, nên có hơi ngượng ngùng mím môi lại, ghé lại gần sườn mặt sư tôn mình hôn khẽ, thấp giọng bảo: “Thực xin lỗi.”

Đáp lại hắn là một tiếng hừ lạnh.

Mặc Nhiên không làm cho y xấu hổ thêm nữa, lông mi hắn khẽ động như cánh bướm, nụ hôn vụn vụn kia một đường đi xuống...

Qua mặt, tới cổ, rồi tới xương quai xanh, đến ngực...

Hắn có thể cảm nhận được cơ bắp Sở Văn Ninh cứng đờ, tay không tự chủ được siết chặt thành ghế—— Hắn biết Sở Văn Ninh không thích bị người khác đùa nghịch quá trớn ở vùng ngực, vết sẹo tuy đã không còn đau, nhưng dù sao đó vẫn là nơi dễ thương tổn nhất của y.

Cho nên hắn chỉ hôn lướt qua đầu ngực, cúi người vùi vào giữa hai chân Sở Văn Ninh.

Hắn ngẩng đầu nhìn lướt qua dáng vẻ Sở Văn Ninh khẩn trương cứng đờ, lại gần, hô hấp nóng rực quanh quần bên nơi đã sớm ngẩng đầu.

Hầu kết Sở Văn Ninh nhấp nhô, mặc dù đã che mắt, nhưng vẫn cảm thấy bị sỉ nhục mà nghiêng mặt đi.

“A...”

Tinh khí đột nhiên bị thanh niên ngậm vào, khuôn miệng ấm áp ẩm ướt bao bọc lấy y, kích thích khi được người khác khẩu giao trong bóng tối dăng trào vô cùng mãnh liệt, tựa hồ tất cả các giác quan đều dồn xuống hạ thể, cột sống như có tia điện xẹt qua, tê dại một đường xuống tận đầu ngón chân.

Sở Văn Ninh hơi ngửa về sau, bị ngậm vào tới mức bản thân không khống chế nổi bật ra tiếng thở dốc.

Cho dù cố gắng kiềm nén, nhưng tính khí sớm ngẩng đầu của y vẫn thành thật phản chiếu trong đôi mắt thanh niên cúi đầu. Nên Mặc Nhiên ngậm vào càng sâu, đầu lưỡi đảo quanh lỗ sáo và thân dục vọng của y, lúc hắn rút

ra khỏi khoang miệng ẩm áp, trụ thể đã sớm ngẩng đầu dính đầy nước dập dính.

“Ân công ca ca...”

Mặt Sở Văn Ninh lập tức đỏ bừng lên, y tức giận, trầm giọng mắng: “Đừng gọi ta thế.”

Mặc Nhiên ôn nhu cười, bờ môi hằn cách tính khí Sở Văn Ninh rất gần, lúc nói chuyện có thể cảm nhận rõ ràng dòng khí dao động quanh quần bên cạnh.

“Được.” Mặc Nhiên nói, “Ta nghe lời sư tôn.”

“...”

Thà rằng gọi ân công ca ca xấu hổ chút, còn hơn gọi sư tôn đáng xấu hơn khi này. Nhưng Sở Văn Ninh không có nhiều thời gian để nghĩ, nụ hôn ướt át và liếm mút của Mặc Nhiên lại tiếp tục đến, y không nhìn thấy chuyện trước mắt, chỉ có thể hé miệng thở dốc dưới dải lụa trắng, tuy vậy y dường như vẫn có thể tưởng tượng ra tư thế của Mặc Nhiên, có thể tưởng tượng ra đầu lưỡi kia liếm láp mình như thế nào.

Trong lần ngậm sâu cuối cùng, y không kìm lòng nổi vươn tay, ngón tay luồn vào mái tóc đen của Mặc Nhiên, y hơi run rẩy nói: “Được rồi, có thể.”

Lúc này Mặc Nhiên lại không chịu nghe lời y.

Sở Văn Ninh là người rất mạnh mẽ, cho dù là trên giường cũng thế, mặc dù y nói “Có thể”, nhưng thực tế thì còn lâu mới được.

Sau mấy lần triền miên khi họ quy ẩn, Mặc Nhiên tin theo lời y, cuối cùng Sở Văn Ninh bị xé rách thảm thương, xong chuyện Mặc Nhiên nhìn chăm chăm vết máu loang lỗ trên ga giường, ngẩn ra hồi lâu.

Từ đó về sau, hắn học được cách coi câu “Có thể” của Sở Văn Ninh như gió thoảng qua tai.

Mặc Nhiên mặc kệ lời y, vươn tay giữ chặt cánh tay đang định cản hắn lại, luồn vào tay y, sau đó lại cúi người, liếm láp dục vọng của y, xuống thêm chút nữa...

Hắn hơi dừng lại, đôi mắt đen nhánh vì dục vọng mà ướt át: “Sư tôn, người nhích lên chút nữa, người như vậy... Ta khó mà chiều cố được...”

Hắn nói rất uyển chuyển, nhưng Sở Văn Ninh lại cảm thấy đỉnh đầu mình đang bốc khói.

Mặc Nhiên thấy y không động đậy gì cũng không dám phản kháng, nên buông y ra, nâng y dựa vào cạnh ghế, sau đó quỳ xuống, mở đôi chân Sở Văn Ninh càng rộng hơn.

“... A!”

Lần liếm này, lại là hậu huyết, kích thích thật sự lớn hơn so với lần trước rất nhiều. Sở Văn Ninh không thể cưỡng lại được ngẩng cổ khẽ rên, cổ ngả về sau, mềm nhũn dựa vào ghế dựa.

Y có thể cảm nhận rõ ràng Mặc Nhiên liếm láp mình, ướt át, xâm nhập.

Thực sự y không thể thản nhiên tiếp nhận chuyện kiểu này được, nhưng trong lòng lại có một dòng xuân thủy ngọt ngào ấm áp len lỏi vào, chấp nhận tất cả, mỗi dòng đều là những tình cảm trân quý của người y yêu sâu đậm nhất khiến y cảm thấy mình như chìm vào dòng suối ấm áp nhất trên thế gian này.

Lúc được Mặc Nhiên bế xốc lên, Sở Văn Ninh cảm thấy chân mình vì kích thích quá độ trở nên tê rần. Bọn họ đổi lại vị trí với nhau, Mặc Nhiên ngồi, dương vật của hắn đã cương cứng hoàn toàn, kích cỡ tính khí cũng trương cứng làm người hoảng sợ.

Một tay Mặc Nhiên ôm eo y, tay còn lại vẫn tiếp tục khuếch trương giúp nam nhân trong lòng. Lúc Sở Văn Ninh cau mày nói “Có thể” lần thứ chín, hắn mới không nhịn được cười khẽ, hôn lên thái dương Sở Văn Ninh.

“Được rồi...”

Cho dù khuếch trương đã lâu, khi bị tính khí thô to như vậy đâm vào vẫn quá đau.

Sở Văn Ninh nhú mi, lưng run lên, y có thể cảm nhận rõ ràng dục vọng của Mặc Nhiên chôn từng tắc từng tắc vào trong cơ thể mình.

“... Ừm ...”

Khi họ hoàn toàn hòa hợp, cả hai đều không nhịn được bật ra một tiếng rên.

“Sư tôn, có đau không?”

“... Thử là người xem?”

Mặc Nhiên không nói nữa, hắn bắt đầu chuyển động nhịp nhàng. Cho dù vì vào sâu bên trong kích động khó khống chế nổi, thanh niên này khi mới hoan ái khác hoàn toàn Đạp Tiên Quân, hắn vô cùng ấn nhẫn đâm rút chậm rãi, khuôn mặt anh tuấn vì khắc chế dục vọng càng thêm gợi cảm.

Tính khí của hắn làm loạn trong cơ thể mềm mại nóng bỏng của Sở Văn Ninh, cảm giác bị thành ruột bao bọc mút vào làm hắn càng thêm điên cuồng, hắn dùng hết sức lực để khắc chế, không cho mình lập tức cuồng dã giao hoan nuốt sạch người trong lòng từ đầu đến chân.

Ngực hắn phập phồng, ánh mắt đen nhánh như mài giữa một viên đá quý trong veo tỏa ánh lấp lánh, tình dục và nhiệt ý làm bỏng hắn, mồ hôi theo da thịt trần trụi chảy xuống, trong phòng tràn ngập hơi thở dâm mỹ.

Hắn thở hỗn hển, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Loại biên độ nhỏ này cơ hồ là trêu chọc không gãi đúng chỗ ngứa, tuy rằng mỗi lần đều đâm vào rất sâu, ở nơi mẫn cảm của Sở Văn Ninh mà hắn quen thuộc, quy đầu không ngừng cọ qua đâm loạn.

“A... A...” Bên tai là tiếng rên rỉ Sở Văn Ninh cực lực nhẫn nhịn, lại trầm thấp bật ra, tiếng rất nhỏ, nhưng khàn khàn gợi cảm.

Mặc Nhiên cơ hồ mê muội tìm kiếm bờ môi y, vừa chạm vào cánh môi ướt át đã như chết đói mút lấy xâm nhập, phía dưới vừa đâm vào càng lúc càng dồn dập.

Sở Văn Ninh ngồi trên đùi hắn, bị hắn đâm vào rút ra chặt chẽ chẽ cơ hồ hồng mất—— Mặc Nhiên rất ôn nhu, nhưng loại ôn nhu này lại như một kiểu tra tấn tàn khốc.

Mặc Nhiên quá hiểu y, hắn không ngừng đâm vào nơi tê dại nhất kia, dồn dập nhưng không mạnh, như có nơi rất ngứa, ngón tay không ngừng lướt qua, lông vũ cánh hoa chạm vào, nhưng mà không rơi trúng, chính cái cảm giác ngứa ngáy không ngừng này khiến không thể thống khoái được.

Y cực kỳ dày vò, trong tra tấn bị người ta chọc ghẹo như vậy, cổ họng y mơ hồ phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ trầm thấp, cơ hồ đang cầu xin.

Y có thể cảm nhận được phía sau mình càng lúc càng nóng, nơi giao hợp dần trở nên cực kỳ ướt át, làm cho y càng thêm mặt đỏ tai hồng, y ướt át ngậm lấy hắn.

Sở Văn Ninh không dám tiếp tục nghĩ tới hân thể nữa.

Cũng may Mặc Nhiên không giống Đạp Tiên Quân, có loại đam mê nghe y mất khống chế khốc lóc trên giường, hoặc nên nói là hân có, nhưng không tới mức cố chấp đến chết như thế.

Mặc Nhiên đương nhiên cũng cảm thấy Sở Văn Ninh đã dần thích ứng, lực hân đâm vào rút ra dần trở nên mạnh hơn, dương vật cứng nóng đâm từ dưới lên, tay triền miên lưu luyến xoa nắn mông Sở Văn Ninh, hân ngồi trên ghế ngóng nhìn ái nhân của mình, ánh mắt mang biểu tình ướm át: “Sự tôn, thoải mái không?”

Loại câu hỏi thế này đương nhiên không có đáp án, nhưng mà Mặc Nhiên có thể từ biểu hiện của y, từ tiếng rên nhỏ vụn và tiếng thở dốc của y mà biết được trạng thái của Sở Văn Ninh.

Vì thế hân đâm vào càng mạnh mẽ dồn dập, hoan ái giữa hai người dần trở nên cuồng nhiệt mất khống chế, từ ôn nhu triền miên ban đầu, chậm rãi biến thành hoan ái kịch liệt ướm mồ hôi, ghế vang lên kêu kệt không ngừng, còn nơi giao hợp phát ra tiếng nước lép nhép dính nhớp.

Trong lúc đâm rút ngày càng mãnh liệt như vậy, Sở Văn Ninh rốt cuộc không chịu nổi nữa, eo nhũn ra, cơ thể dán sát lên cơ ngực săn chắc của Mặc Nhiên, lắc lắc đầu, tóc rủ xuống trước lụa trắng, thở hổn hển: “Chậm... Chậm một chút.”

Nhưng lúc này, thanh niên cũng đã lún sâu vào trong, không còn nghe lời nữa.

Đâm rút kịch liệt như vậy lặp đi lặp lại hồi lâu, cuối cùng Sở Văn Ninh thế mà bị hân đâm rút cuồng nhiệt si mê như vậy làm tới co rút bắn ra, tinh dịch dính cả lên vùng bụng săn chắc của Mặc Nhiên.

Khi đó Mặc Nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua nam nhân ngồi trên đùi mình, lụa trắng trong lúc giao hoan kịch liệt đã lệch đi, lộ ra một bên mắt phượng ướm át khép hờ.

Mặc Nhiên như bị kích thích, hân bỗng bế ái nhân còn chìm trong dư bị khi xuất tinh đứng dậy.

Vì thay đổi tư thế, dương vật hân lập tức đâm vào nơi sâu nhất, kích thích bản thân Sở Văn Ninh đã hơi tan rã không nhận được rên rỉ thành tiếng:

“A!”

“Sư tôn, Văn Ninh, bảo bối.” Hắc bế y, hôn y, hai người cùng nhau đi về phía giường, trong quá trình ấy dương vật Mặc Nhiên trượt ra khỏi hậu huyệt đã ướt át tới cực điểm của Sở Văn Ninh.

Ánh mắt Sở Văn Ninh cơ hồ là trống rỗng, nam nhân sau khi phóng thích sẽ có cảm giác kích thích lớn hơn, y có thể cảm nhận phía sau mình thế mà còn không biết xấu hổ co rút đối khát. Y trầm thấp thở hổn hển, nâng đôi tay run rẩy lên, tháo dải lụa trắng buộc hờ. Cặp mắt hơi chếch lên mang theo màu hồng nhạt, ướt đẫm nhìn tới làm lòng Mặc Nhiên nóng bừng.

Mặc Nhiên thầm mắng một tiếng, hắc nâng chân nam nhân nằm trên giường, dương vật cứng rắn nóng bỏng lại đặt trước hậu huyệt Sở Văn Ninh, đâm nhẹ lên trước, tiến vào, lập tức nghe thấy ngữi dưới thân vừa thống khổ vừa sáng khoái rên rỉ.

Hắc thể mà không nhịn được, thấp giọng nói một câu: “Cả dương vật hung ác mà dần điên cuồng.”, đã đỡ lấy eo Sở Văn Ninh, nóng bỏng cắm vào trong. Phần giao hợp sau đó cơ hồ là dã tính. Sâu trong tình yêu, Đạp Tiên Quân kỳ thật cũng giống như Mặc tông sư thôi, bọn họ đều không có nhiều lý trí, chỉ biết sa vào nóng bỏng dồn dập run rẩy, ép người dưới thân vì muốn nghe thấy nhiều tiếng rên rỉ thở dốc vỡ vụn hơn nữa.

Hai thân thể trần trụi trên giường dây dưa nóng bỏng, Mặc Nhiên mở rộng đôi chân Sở Văn Ninh, mông không ngừng đâm rút, dương vật nhanh chóng đâm tới nơi sâu nhất.

“A... A...” Hết thấy đều hỗn loạn, đâm vào chặt chẽ, làm loạn như mưa rền gió dữ, khiến Sở Văn Ninh cảm thấy mình như linh hồn bay dạt trên sông, không cầm được gì, cũng chẳng khống chế được gì. Chỉ có khuôn mặt thanh niên trước mắt si mê đắm chìm vào trong tình yêu là thứ chân thật.

Mặc Nhiên trước khi xuất tinh sẽ phá lệ hung ác đưa đẩy gần như điên cuồng, cuối cùng đâm vào vừa tàn nhẫn vừa nóng bỏng, cơ hồ si mê tới mức muốn chen cả tinh hoàn vào trong, ngay sau đó một dòng tinh dịch hữu lực không có gì cản trở bắn sâu vào trong cơ thể Sở Văn Ninh, khiến

cơ thể y bị kích thích tới mức ngón chân cũng run lên nhè nhẹ, ánh mắt mất đi tiêu cự.

“Có ổn không?”

Qua rất lâu, Mặc Nhiên mới phục hồi lại tinh thần từ trong cao trào, cẩn thận hôn lên gương mặt mướt mồ hôi của Sở Văn Ninh, môi, chớp mũi.

“Có làm đau người không?”

“...”

“Người có thích thế không?”

Sở Văn Ninh nghiêng mặt, đã hơi mệt mỏi, nhưng lại cảm thấy trái tim cực kỳ nóng, y nhìn khuôn mặt chân thành lại nhu hòa của thanh niên kia, nam nhân y đã từng mất đi, nam nhân đã từng vì y rơi vào địa ngục, nam nhân đã từng lạnh lẽo bên cạnh y.

Giờ lại phần khởi triển miên giữa gối giường cùng y.

Ở trước mắt y.

Ở bên cạnh y.

Ở trong thân thể y.

Y bỗng dừng nhắm mắt lại, cũng không biết tại sao cổ lại sinh ra vị chua xót, nhưng lòng lại có dòng nước ngọt ngào từ đất chảy ra, chua xót hòa với ngọt ngào, làm giọng nói từ cổ y có vẻ khàn khàn.

Sở Văn Ninh là người không nói lời hay, cũng là người da mặt rất mỏng.

Đừng hy vọng y trên giường thành thành thật thật trả lời câu nào, cho nên Mặc Nhiên đương nhiên không nhận được những đáp án của mấy câu ngu xuẩn kia từ y rồi.

Nhưng hẳn sẽ nhận được thứ khác.

Càng tốt.

Sở Văn Ninh khẽ nâng mặt lên. Trán vẫn còn một sợi tóc đen tán loạn ướt mồ hôi, cặp mắt xinh đẹp nhìn khuôn mặt thanh niên, sau đó y dán lại gần, hôn lên đôi môi hình dạng đẹp đẽ của thanh niên.

Y dán tay lên ngực Mặc Nhiên, nơi ấy vẫn còn vết sẹo cũ.

Nơi tim họ đều có sẹo.

Nhưng mà, tất cả đã qua cả rồi.

Vết sẹo vẫn còn, nhưng không đau nữa.

“... Ta yêu người.”

Sở Văn Ninh thấp giọng nói một câu, sau đó tựa hồ để Mặc Nhiên không thấy mình quần bách đồ mặt lên, y kéo người ta xuống, hai người lại hôn nhau lần nữa.

Giống hết những đêm trước kia, họ không ngừng lại ở một lần, có được sức mạnh của Ma tộc nên thể lực của Mặc Nhiên tựa hồ càng tốt hơn, tuy rằng trước kia hẳn đã khỏe tới kỳ cực.

Họ dây dưa nóng bỏng trong Nam Bình u cốc, giường rung lên kêu kéo kẹt.
(Ở đây thiếu mất cái đuôi xe rồi : '< Bạn nào có đuôi xe vừa khớp vui lòng cho nhóm mình mượn chạy nốt đoạn đường cuối với, xin cảm ơn : '<)

“Văn Ninh...” Trong cuồng nhiệt, khi Sở Văn Ninh gần như thất thần nằm trên giường, trước mắt rủ vài sợi tóc đen, y mơ hồ nghe thấy Mặc Nhiên ở đằng sau gọi y, mang đầy tình yêu, dục vọng, lưu luyến si mê, ý lại.

Y muốn đáp, nhưng giọng trong một đêm đã rên rỉ vì triền miên mấy lần mà khàn khàn, y không phát ra được âm thanh nữa.

Sở Văn Ninh cứ nghiêng mặt như vậy, chìm sâu vào bữa tiệc âm áp, một lát sau, y thấy tay Mặc Nhiên thò tới, phủ lên tay mình.

Bên tai có tiếng hô hấp trầm thấp nóng rực, còn có thanh âm gọi cảm êm tai nhất trên đời này.

Y nghe thấy Mặc Nhiên dán bên tai y, trịnh trọng lạ thường, tựa như mấy năm tới thanh niên này sẽ nói thường xuyên, cũng tựa như phải nói cả đời mới đủ.

Không, không phải tựa như.

Là nhất định.

Mặc Nhiên nói: “Văn Ninh, ta yêu người.”

Ta yêu người.

Từ tảng sáng, cho tới khi hoàng hôn rủ xuống.

Mỗi ngày.

Cả đời.

Cả đời.

Đến tận tiệc đoàn viên Trung Thu...

Tuy rằng trù nghệ Sở Văn Ninh không được tốt, nhưng vị giác chưa có hỏng.

Sau khi nghiên cứu rất lâu mà không thể học được cách nấu, sau khi liếc mắt nhìn thấy dáng vẻ Mặc Nhiên chuẩn bị nguyên liệu và pha nước chấm cá thịt thuận lợi không chút rắc rối, vào ba ngày trước Trung Thu, Sở Văn Ninh cuối cùng đã từ bỏ ý định tự mình làm.

Cho nên mới có một màn mở đầu kia.

Mấy chục yêu quái do cỏ cây tu thành quanh quẩn bên cạnh Sở Văn Ninh, có con giúp xào nấu, có con giúp nhóm lửa, có con giúp thái rau, có con chuẩn bị nồi niêu thìa muổng.

Sở Văn Ninh nhìn nồi canh sôi sùng sục, màu sắc mùi hương mê người, không khỏi nói với hai tiểu yêu đang nấu: “Đa tạ các người.”

“Không cần cảm tạ đâu ạ, là bọn ta tự nguyện mà.” Cô nương thụ tinh cười nói, “Thần mộc tiên quân gọi bọn ta giúp, bọn ta vui mừng còn không kịp ấy chứ.”

Sở Văn Ninh liếc ra khỏi phòng, nhìn thấy nơi xa, Mặc Nhiên thành thành thật thật ngồi cuối sân, đang nghiêm túc xào nấu, hẳn chẳng có ai giúp, mồ hôi theo gương mặt màu lúc mạch chảy xuống, y phục không che được cơ ngực săn chắc và vùng eo thon gọn.

Đúng là, một mỹ nhân.

Đáng tiếc là Sở Văn Ninh chẳng thương hoa tiếc ngọc đâu.

Tuy mình mình trộm gọi các yêu quái tới giúp nấu ăn có hơi mất công bằng, nhưng ai bảo Mặc Nhiên tối nào cũng không ngừng lăn qua lộn lại đâu, y cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi...

Sở Văn Ninh nghĩ vậy, vỗ tay, đóng phòng bếp lại, tiện tay giăng luôn kết giới cản Mặc Nhiên vào. Làm xong hết thấy, y mới quay người, tới chỗ mấy cây cỏ tinh đang làm, sau đó cầm tờ thực đơn đã viết cẩn thận lên xem

“Tiếp theo, chúng ta phải nấu cá quế chiên xù.”

Giọng Bắc Đẩu Tiên Tôn mơ hồ truyền tới, thỉnh thoảng có thể nghe thấy ít nhóm tiểu yêu thì thầm kỳ quái lắm bầm.

“Ai chiên cá đây?”

Khói bếp lượn lờ tản ra, mặt trời đã lặn hoàng hôn lên, mùi dầu mè muối đường quanh quần.

Trong yên lặng ôn nhu như vậy, năm mưa tuyết lạnh lẽo thê lương trên Nam Bình Sơn ấy sẽ chậm rãi mờ nhạt, có lẽ một ngày nào đó, những thống khổ đã từng trải qua sẽ trở thành một bóng dáng mờ nhạt, tựa như vết mực trên y phục, một hai lần có lẽ không thể giặt sạch, nhưng theo năm tháng dần trôi, bóng dáng mực đen ấy cuối cùng sẽ biến thành một vệt ôn nhu nhàn nhạt mà thôi.

Mỗi năm sau đó của họ, cho dù là xuân hạ thu đông, đều sẽ đẹp nhất nhân gian.

—— Phiên ngoại “Về vườn rau ẩn cư” hoàn ——

[Husky] Chương 313: Phiên ngoại Khả năng duy nhất (Chuyển sang làm ác) (1)

*Chương có nội dung hình ảnh

Edit: Chu

—— Phiên ngoại giả thiết theo bối cảnh hiện đại ——

Mị vốn định cho mấy nhân vật của mình chơi trò tranh giành tềnh iu, ai ngờ trò này vĩnh viễn chỉ viết được có mỗi một kết cục à.

—— Lựa chọn “Báo cáo một lần làm nhiệm vụ thất bại” by Tiết Mông.

Tiết Mông ăn tới cái bánh dừa nhân đậu đỗ thứ hai đếm ngược từ cuối mâm lên.

Cậu nhất định phải rất cẩn thận, cậu dùng thìa nhựa cắt dọc theo nhân bánh đậu đỏ một đường, tính chính xác, xuống tay ổn định chuẩn từng li. Cậu muốn cố hết sức giữ cho cái bánh này nguyên vẹn, nhưng đáng tiếc, nửa bên kia của nó đã bị dính bánh Mousse xoài lúc xếp chung đĩa.

**Bánh Mousse xoài:*

Cậu hận quả xoài như cậu hận phải làm việc ở cục bảo hộ Tu Chân giới vậy.

Đáng tiếc là cậu không thể không làm, đây là thế kỷ hai mươi mốt, cho dù có là quý tử của nhà giàu thì cũng phải tìm việc làm nuôi sống bản thân mình thôi.

“Báo cáo nhiệm vụ, Tiết tiên sinh.” Bên tai truyền tới giọng nữ khô cằn qua máy móc.

Tiết Mông trợn trắng mắt, ở cục bảo hộ có điều tới một vị cục trưởng họ Khương mới, thành ra chuyện báo cáo nhiệm vụ là chuyện phải làm mỗi ngày.

“Khụ, hôm nay tám giờ hai mươi tôi tới văn phòng, không đến trễ đâu, sáng sẽ mang theo một gói bánh chiên của Lý sư phó, mùi vị không tệ đâu kiến nghị chư vị đồng nghiệp có rảnh thì tới nếm thử, mẩu chốt là ông già bán bánh chiên hiền lành còn khen người nữa, bà dì sáu mươi tuổi ông cũng có thể mặt không đổi sắc mà gọi người ta là em gái cơ. Ăn bánh chiên xong ta bắt đầu đóng dấu liền——“

Đây là lý do Tiết Mông hận việc làm của cậu.

Đúng, đóng dấu.

Chuyện này nói ra thì rất dài, nguyên do rốt cuộc là thế quái nào lại đổ lên đầu lão tử cậu đây chứ. Ba ba của Tiết Mông Tiết Chính Ung là trưởng sự tổng cục quốc tế Tu Chân, là con trai cưng duy nhất của trưởng sự, Tiết Mông từ nhỏ sống đã được chăm sao ôm trăng không ai dám đắc tội với, ăn thì dùng phần đặc biệt của cục Tu Chân, ngay cả tã giấy cũng do giao tộc ở biển sâu dệt nên, bảo đảm tơ lụa thông khí không bị rôm, còn cái gì mà tã giấy Bảo Thích Hoa Vương căn bản làm cha mẹ chướng mắt.

Một tiểu công tử như vậy ở Tu Chân giới, đương nhiên mỗi ngày đều mưa thuận gió hòa, sau khi tốt nghiệp vào thẳng luôn cục bảo hộ Tu Chân giới làm việc, ngày đầu đi làm đã được cấp trên của mình ra tiếp đãi.

Lúc đó cục trưởng tên là Nam Cung Liễu, là một tên đàn ông trắng trẻo mập mạp tuổi trung niên, bò xuống từ lầu hai còn có thể chảy mồ hôi nhễ nhại.

Nam Cung Liễu đầy thân thiết nắm tay đồng chí tiểu Tiết, quai hàm toàn mỡ rung rung hàn huyên: “Ồi trời, Tiết Mông phải không? Lớn lên thật giống ba cậu mà, vừa nhìn đã biết là con trai ruột rồi, đẹp trai!”

Tiết Mông nói: “Cảm ơn chú đã khen.”

Nam Cung Liễu vui tươi hơn ở: “Chú với ba cháu quen biết đã lâu rồi, mấy lời nói nhảm chúng ta không nói nữa, đến, chú nói cho cháu về yêu cầu của công việc trước.”

Khi đó Tiết Mông vừa tốt nghiệp lòng vẫn còn tràn đầy nhiệt huyết và khát vọng, mang ý chí phải góp một viên gạch xây dựng cho nền hòa bình của Tu Chân giới, cống hiến sức lực nhỏ bé của mình, vì thế sáng khoái nói:

“Ngài cứ việc nói, cháu nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ ngài giao thật nghiêm túc.”

Nhìn qua, chút nản lòng thoái chí cũng không có, đúng là đứa trẻ ngoan!

Nam Cung cục trưởng nhìn cậu chăm chú, thu nụ cười lại, nghiêm mặt nói: “Tiểu Tiết à, tổ chức đã suy nghĩ về xuất thân từ thế gia Tu Chân của cháu, mọi điều kiện đều xuất sắc. Nên, cho dù cháu là hòn ngọc quý trên tay trưởng sự Tiết lí, bọn chú vẫn phải đưa ra quyết định khó giao công việc khó khăn nhất, vất vả nhất cho cháu.”

Tiết Mông vừa nghe, tinh thần lập tức tỉnh táo ngay: “Cháu từ nhỏ đã thích mấy thứ mạo hiểm rồi. Trước kia mọi người ngại mặt mũi ba cháu, không cho cháu làm gì hết, cũng chẳng cho cháu chạm vào gì.” Mắt cậu lóe sáng, “Cuối cùng cũng hết khổ rồi.”

Nam Cung cục trưởng vỗ vai cậu, giơ ngón cái lên: “Có khát vọng đấy.”

Tiết Mông hỏi: “Thế cháu phải làm gì?”

“Khụ khụ.” Nam Cung Liễu hắng giọng, “Nói tóm lại, đây là công việc có độ khó cao nhất mà không ai làm được ở cục này. Nó yêu cầu người phụ trách phải có sự kiên nhẫn siêu phàm, khả năng phán đoán chính xác, khả năng quyết đoán hoàn hảo. Bởi vì mỗi quyết định của cháu sẽ liên quan tới trăm ngàn tính mạng—— có rất nhiều mạng sống vì cháu mà được cứu, nhưng mà, cũng sẽ có không ít sinh linh, vì cháu mà đổ máu đầu.”

Biểu tình của gã nghiêm túc, hai mắt sáng ngời, tựa như phía sau gã hiện lên một tầng thánh quang.

“Đây là việc vất vả lắm. Trước kia cháu muốn tới cục thời không làm việc, cha cháu đã ngàn dặm vạn nhờ, để chú tìm cho cháu vị trí thoải mái lại an toàn, nhưng chú thấy sơ yếu lý lịch của cháu xong, cảm thấy cháu là đứa trẻ ngoan đầy khát vọng, chú không thể có lỗi với người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết được, nên sau khi nghĩ kỹ, mới giao công việc cho cháu.”

Cục trưởng nói, vươn tay, chọc chọc lên ngực Tiết Mông.

“Cháu quyết định tới ngàn vạn sinh mệnh ngoài kia đấy.”

Tiết Mông tức khắc lệ nóng doanh tròng nghiêm nghị hơn hẳn: “Cục trưởng, cảm tạ ngài không màng tới ba cháu cản trở, cho cháu một phần

trọng trách như vậy! Cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức, không làm ngài phải thất vọng!”

Cục trưởng Nam Cung Liễu cho cậu một ánh mắt tán dương, khích lệ nói: “Làm việc cho tốt nhé!” Phất áo bỏ đi, để lại công và danh.

Cùng ngày đồng học tiểu Tiết về đến nhà, căn bản không khắc chế được tâm tình kích động của mình. Cậu nói dối ba mẹ mình, lặng lẽ đặt một gói hàng ở Đào Bao Vồng Dạ Miêu của khu thương mại Tu Chân, có các món: Gà rán giòn bạo lực DPS (Xưởng chế biến thuốc Hàn Lâm): Ăn vào có thể tăng pháp lực gấp mười lần trong một giờ, không thể sử dụng trong chiến đấu.

Nhị cầu tặc mệnh hoàn (Xưởng chế biến thuốc Ngọc Hành): Chết rồi uống vào vô dụng.

Diệu Thủ Hoàn (Xưởng chế biến thuốc Vô Bi Tự Phật): Có thể khiến đầu mình phát ra ánh sáng rạng rỡ, soi đường trong đêm giúp đồng đội.

Vô Cực Bạch Điện Hoàn (Xưởng chế biến thuốc Đạp Tiên Quân): Giải trừ trạng thái hỗn loạn.

Thuốc viên gia truyền tảo ngàn năm (Xưởng chế biến thuốc Tham Lang): Sử dụng đối địch giới hạn.

Cứ như vậy, bạn nhỏ Tiết Mông chuẩn bị vạn thứ chu toàn, thậm chí tối còn mơ thấy mình xuyên tới tận đại chiến lần hai của Tu Chân giới, vì chống chọi lại hắc ma pháp càn quét trên chiến trường châu Âu mà hy sinh anh dũng, theo sau đó là tiếng hô “Lấy mạng Arvada!” bén nhọn, cậu ngã vào trong một ánh sáng màu xanh lục thần bí...

Nhưng mà hôm sau, khi Tiết Mông chí khí do dự vào văn phòng, cậu sợ ngây cả người.

“Đây là... Việc của tôi á???!!!”

Chị gái thư ký chân dài ngực bự ngọt ngào rót cho cậu một ly trà thơm, ôn nhu nói: “Đúng vậy, Tiết tiên sinh, đây là công việc của ngài.”

Tiết Mông không dám tin mà đi đến trước bàn làm việc của mình, nhìn các loại giấy tờ báo cáo của Tu Chân giới xếp thành từng chồng, miệng dần dần há ra thành hình chữ O.

Cậu run rẩy vươn tay cầm lấy một tờ báo cáo đơn giản xem lướt qua, một hàng tiêu đề đỏ tươi bắt thành hình đập vào trong mắt, tiêu đề vòng vo mườì phần, người thường nhìn một lần chả hiểu nổi: “Trại heo của người thường ở Sơn Đông Lâm Nghi nuôi heo phi pháp sử dụng thức ăn tiên heo cho gia súc của Cô Nguyệt Dạ hỏi cách xử lý”

Cách quở gì?

Tiết Mông không khỏi chóng mặt.

Nhưng cậu vẫn cắn răng đọc tiếp.

“Sắp tới, các tổ giám sát được phẩm sẽ cùng báo án, có tu sĩ bán thức ăn tiên heo cho gia súc của Cô Nguyệt Dạ quá hạn sử dụng bằng con đường phi pháp, bán cho thương nhân thường, khiến tám nghìn túi thức ăn gia súc quá hạn sử dụng lọt vào thị trường, trước mắt đã có tới ba trại heo dùng thức ăn gia súc hết hạn, các công văn về chuyện thức ăn cho heo hết hạn sử dụng đã tới bốn trăm bản, tình huống nguy cấp.”

Tiết Mông: “...”

Lại lật một tờ nữa.

Ý kiến của ủy ban thuốc dùng cho súc vật ở Tu Chân giới về cách xử lý: Cho người thu hồi toàn bộ thịt heo bán tiêu hủy.

Ý kiến của ủy ban người thường ở Tu Chân giới về cách xử lý: Tán thành, cũng nên bắt những tu sĩ liên quan tới thẩm vấn.

Ý kiến của ủy ban tuyên truyền ở Tu Chân giới về cách xử lý: Tán thành, cũng nên đăng lên một mục của “Bản tin thời sự” để xử lý mấy việc liên quan trong xã hội luôn.

Ý kiến của viên trưởng ủy ban tổng hợp kiện án cục bảo hộ Tu Chân giới: (Không)

Tiết Minh không rõ lý do ngẩng đầu lên, cậu một tay chỉ chữ “Không” kia, vừa hỏi chị gái mỉm cười thân thiết bên cạnh: “Ở đây sao không có ai đưa ý kiến thế?”

Chị gái mỉm cười kiên nhẫn giải thích: “Đang chờ ngài đóng dấu đó.”

“Nhưng tôi không phải...” Cậu cúi đầu đọc tờ báo cáo nói, “Viên trưởng của ủy ban tổng hợp kiện án cục bảo hộ Tu Chân giới.”

Nhưng lúc cậu ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn thấy ánh mắt từ ái của chị gái thư kí này, cậu không khỏi vừa hoang mang vừa do dự: “... Không phải tôi đâu nhỉ?”

Chị gái làm ảo thuật móc từ sau ra một tấm thẻ nhỏ cài ngực, trên thẻ thành linh ghi “Tiết Mông – Ủy viên trường ủy ban tổng hợp kiện án”, thậm chí còn khắc phần Tiết Mông không hài lòng nhất to hơn hẳn.

Cô ta đeo cho Tiết Mông xong, cười nói: “Giờ ngài chính là ủy viên trường quang vinh rồi, chúc mừng ngài!”

Hơn nữa còn có hai loại dấu, một loại dấu tròn, một loại dấu lặn.

“Đồng ý thì đóng dấu tròn, từ chối thì đóng dấu lặn.” Chị gái cười nói, “Mời bắt đầu làm việc.”

Tiết Mông lập tức mở miệng lại ngậm miệng ngậm miệng lại mở miệng, cậu có rất nhiều lời muốn con mẹ nó chửi hết ra, nhưng cuối cùng cậu chỉ nuốt nước miếng, thế mà hỏi đầy khó khăn: “Tôi có thể không chọn không?”

Chị gái cong mắt cười: “Đương nhiên có thể chứ, thế thì cứ mặc kệ cả hai đi.”

“...” Tiết Mông cảm thấy hơi thở mỏng manh, “Tôi không chọn cả hai cái thì sẽ xử lý thế nào?”

“Giao cho bí thư cục trường xử lý.”

Tiết Mông càng yếu ớt hơn: “Thế còn cần tôi làm gì?”

Chị gái hiền lành nói: “Nên, cá nhân tôi đề nghị ngài tốt nhất làm một lần một tờ.”

Tiết Mông: “... ..”

Cứ như vậy, thời gian trôi qua quá lâu, Tiết Mông thật sự lĩnh ngộ được lời Nam Cung Liễu nói đầy nghệ thuật lúc ấy. Chuyện giết thời gian này, công việc đáng ghét, khiến cậu ngày nào cũng như máy đóng cọc, trên mặt mỗi tờ báo cáo hoặc đóng dấu tròn hoặc đóng dấu lặn. Quả thực rất cần kiên nhẫn luôn.

Đương nhiên, kiên nhẫn này không chỉ ngừng ở công việc buồn tẻ mà còn là không sinh ra tâm lý muốn làm phản. Cần kiên nhẫn nhất là cậu ngày nào cũng khắc chế mình lại, như vậy mới có thể thuyết phục mình con mẹ

nó không xông vào văn phòng Nam Cung Liễu bóp cổ cục trưởng cho xong!!

Tuy rằng Nam Cung Liễu thật sự không hề lừa cậu, cậu quả thực quyết định hàng vạn sinh mạng đi hay ở.

Nhìn đồng báo cáo này là biết——

“Trại nuôi gà chuyên gà chiên giòn bạo lực DPS báo cáo ý kiến”

“Bản báo cáo ý kiến sau khi lập nước của Hồ Lô Tửu thành tỉnh”

“Bản báo cáo ý kiến sau khi lập nước của cảnh sát trưởng Mèo Đen thành tỉnh”

“Lão cán bộ chương môn Cô Nguyệt Dạ xin về hưu: Tôi thật sự còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa”

“Tổ nghiên cứu khoa học Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch: Bản kiến nghị kêu gọi những tu sĩ Điệp Cốt Mỹ Nhân Tịch mang gen nhân ma quyền góp làm công trình”

Còn không phải một giây mấy trăm triệu tính mạng à.

Tiết Mông mặt đầy sát khí giờ tay xoa xoa đầu mình, bộp một tiếng đập lên “Bản kiến nghị quyền tỉnh”. Trong lòng cậu bùng lên tinh thần trọng nghĩa cứu vớt vô số sinh mệnh nhỏ bé, lãnh khốc phê bình: “Chả ai muốn bắn vào cái cốc đông lạnh đâu. Phủ quyết.”

Cậu thừa nhận rằng cậu đang giải tỏa oán giận của mình thôi, nhưng cậu hy vọng cái kiểu làm loạn này sẽ khiến cục trưởng chịu không nổi, tốt nhất là đuổi cậu ra đường, để cậu vì thế gian này hàng yêu trừ ma gì đó.

Chỉ tiếc là cục trưởng vững như bàn thạch, không hề có ý định trách cứ Tiết ủy viên trưởng, ngược lại trong một lần họp, Tiết Mông nghe nói có bí thư cục trưởng tiểu thư Điệp Vong Tích vì một trò đùa dai lần đó, không thể không vất vả tăng ca tới tận sáng mới được về nhà.

“Nếu ông còn bắt con dâu ông tăng ca nữa, ngày mai tôi từ chức không làm nữa luôn!!”

Cách nửa hành lang cũng nghe thấy con trai Nam Cung Tử của cục trưởng ở trong phòng đập bàn dậm chân.

Tiết Mông chợt dạ rụt cổ về, phát gốc một lát, cậu quyết định vẫn nên nghiêm túc đối mặt với đồng giấy tờ báo cáo này.

Mấy tháng qua như vậy, tốc độ đóng dấu của cậu càng lúc càng nhanh, cơ hồ quên luôn cả sơ tâm khát vọng khi mới tốt nghiệp của mình, Nam Cung Liễu bởi vì nhận hối lộ nên bị cách chức tạm thời, mất công việc của mình.

Cục trưởng mới đến.

Cục trưởng Khương Hi sấm rền gió dữ, tiếp nhận gì cũng rất nhanh. Chỉ có mỗi cương vị này của Tiết Mông, hẳn tốn một giờ mới nghe hiểu được rốt cuộc dùng để làm gì.

Chuyện này không thể trách Khương cục trưởng đầu óc không nhanh nhạy, mà vì Nam Cung Liễu cho Tiết Mông một vị trí như gói đồ quá dọa người, Khương cục trưởng mở gói giấy ra nửa ngày, từng lớp từng lớp, cuối cùng phát hiện bên trong gói cái rằm.

Nói ngắn gọn, vị trí của Tiết Mông thùng rỗng kêu to, Tiểu Lý Tử làm ăn lười biếng ở nhà ăn còn có ý nghĩa hơn cả cậu.

Khương cục trưởng không thể chịu đựng được cái cương vị một gạo như thế, hẳn quyết định phải xóa chức vị “Ủy viên trường tổng hợp” này đi, cho Tiết Mông đi tìm việc khác mà làm.

Hắn dùng một thời gian quan sát kỹ lưỡng, cuối cùng đưa ra quyết định, nên xuất hiện một màn mở đầu này——

“Báo cáo nhiệm vụ, Tiết tiên sinh.”

“Khụ, hôm nay tám giờ hai mươi tôi tới văn phòng, không đến trễ đâu, sáng sẽ mang theo một gói bánh chiên của Lý sư phó, mùi vị không tệ đâu kiến nghị chư vị đồng nghiệp có rảnh thì tới nếm thử, mấu chốt là ông già bán bánh chiên hiền lành còn khen người nữa, bà dì sáu mươi tuổi ổng cũng có thể mặt không đổi sắc mà gọi người ta là em gái cơ. Ăn bánh chiên xong ta bắt đầu đóng dấu liền——“

Tai đột nhiên truyền tới dòng điện lưu tê tê.

Tiếp theo, Khương Hi ngắt kênh tiến vào, tiếng truyền lạnh băng biến mất, thay vào đó là giọng của Khương cục trưởng còn bất cận nhân tình hơn.

“Từ hôm nay trở đi cậu không cần đóng dấu. Hôm nay tan tầm nghỉ ngơi sớm chút đi, ngày mai đến văn phòng tôi, có việc quan trọng cần giao cho cậu.” Khương Hi dừng một chút, không mang gợn sóng nói, “Nhớ mang cho tôi một phần bánh bao chiên của Lý sư phó, thêm dấm.”

Tiết Mông: “... ..”

[Husky] Chương 314: Phiên ngoại Khả năng duy nhất (chuyển sang làm ác) (2)

Edit: Chu

Ngày hôm sau, Tiết Mông tới văn phòng của cục trưởng Khương, sau khi nghe toàn bộ các loại nhiệm vụ công việc, cậu suy nghĩ lại—— mình giờ bị sắp xếp cho một công việc làm mối!

Tiết Mông rất phẫn nộ: “Tại sao tôi không phải là đóng dấu cho báo cáo quyên tỉnh, thì lại thành người chỉ đường kẻ mới ra đời? Loại chuyện thế này ông nên giao cho mấy mối lương duyên tốt đẹp hoặc lưới bách hợp gì đó, chứ ông tìm tới tôi làm gì?!”

Cục trưởng Khương ăn một miếng bánh bao chiên, đáng ăn nho nhĩ nhưng nhanh kinh người.

“Tôi nói với cậu lần thứ ba rồi, cậu không phải người dẫn mối, cậu là giúp công trình gen của tổ nghiên cứu khoa học Tu Chân giới phát sáng phát nhiệt.”

Hắn ăn xong cái bánh bao cuối cùng, cầm khăn tay thông thả ung dung lau miệng, sau đó nâng mắt lên: “Cậu nghe cho kỹ, Ma tộc mấy trăm năm nay càng lúc càng nhiều hành động lạ, không tới hai thế kỷ, giữa người và ma chỉ sợ lại có thêm một trận ác chiến. Chúng ta cần nguồn tài nguyên chiến lực lớn mạnh nhất.”

“... Nói trắng ra, mấy người chính là yêu cầu Mỹ Nhân Tịch đặc dị sinh nhiều hơn chứ gì.” Tiết Mông trợn trắng mắt.

Khương Hi không để bụng: “Đúng, chính là thế.”

“Nhưng mà Mỹ Nhân Tịch đặc dị rất lâu chưa từng xuất hiện rồi, manh mối duy nhất cũng chỉ có mối gia hỏa gọi là Mặc Nhiên kia thôi.”

“Không sai.”

“Các ông yêu cầu gia hỏa kia sinh con cho các ông à.”

“Rất đúng.”

Trên mặt Tiết Mông hiện ghét bỏ có thể thấy rõ ràng: “Nhưng tên kia là gay.”

Khương Hi nhàn nhạt bổ sung: “Gay thuần chủng luôn.”

Tiết Mông nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho nên mấy người tổn tận mười mấy năm nghiên cứu chế tạo ra cái trò chơi bắt chước, gọi là máy vận mệnh nhảy nhảy——“

“Máy nhảy.” Khương Hi mặt vô biểu tình sửa lại, “Hơn nữa nghiêm khắc mà nói, không thể gọi đó là một trò chơi.”

“Tôi không quan tâm nó là máy nhảy hay máy nhảy nhảy!” Tiết Mông rốt cuộc không nhịn nổi nữa gào lên, “Tóm lại mấy người muốn tôi thông qua cái máy tiến hành bắt chước vận mệnh kia, tìm đúng được cơ hội sửa lại xu hướng giới tính gay trong cuộc sống Mặc Nhiên, thì mấy cái đó hết như mấy game lưu thông tin nuôi nhân vật, giới thiệu cho anh ta một cô gái ngược bự chân dài để họ sinh con——“

Khương Hi cắt ngang cậu, cục trưởng đại nhân lắc lắc ngón tay: “Đâu cần ngược bự chân dài, chỉ cần mông thích hợp sinh con là được.”

“...”

Văn phòng cục trưởng truyền ra tiếng gào giận dữ kinh thiên động địa của Tiết Mông: “Việc này con mẹ nó không phải nên để bà Vương là à?!!!”

“Cậu bình tĩnh một chút. Máy nhảy vận mệnh chỉ bắt chước các khả năng, nói trắng ra là phiên bản thí nghiệm thôi.” Khương Hi uống một ngụm trà, “Trong cục sẽ thu thập kết quả thí nghiệm của cậu, cuối cùng đưa ra phương án thực tiễn thật sự.”

“Tôi từ chối.”

“Nói thì dễ, người trẻ tuổi.” Cục trưởng Khương làm lơ lời từ chối của cậu, “Cậu tự cho mình là nhân viên thử nghiệm game là được rồi.”

“Tôi nói tôi từ chối! Ngài có cần đi khám thử khoa tai mũi họng chút không đấy, cục trưởng?”

Đáng tiếc vị cục trưởng này rất cố chấp, nên Tiết Mông cuối cùng vẫn không thể không nhận nhiệm vụ này. Đương nhiên cục trưởng Khương

cũng không phải người bất cận nhân tình tới thế, hẳn còn có lòng tốt mà xếp cho Tiết Mông một người hỗ trợ, đó là một con rồng giấy nhỏ.

“Trợ lý, tham mưu, dẫn đường, đồ chơi, thú triệu hoán, quân sư quạt mo.” Khương Hi cầm chén trà, nhàn nhã nói, “Tùy cậu gọi sao cũng được. Nó giờ là của cậu rồi, cùng vào trò chơi bắt chước với cậu, bày mưu tính kế cho cậu.”

Nói xong, không quan tâm Tiết Mông làm loạn ầm lên, phát phát tay: “Bắt đầu đi, tên mới tốt nghiệp.”

“Ông vừa gọi tôi là gì???”

Cục trưởng Khương không định để ý tới cậu.

Cục trưởng đại nhân phát phát tay, kẻ mới tốt nghiệp đã bị mấy chị gái mỉm cười thân thiết đưa tới chỗ điều khiển, đeo một loạt thiết bị, bắt đầu nhiệm vụ của cậu.

Trời đất quay cuồng một trận, Tiết Mông đến thế giới đầu tiên.

... Mới thấy có kẻ không cho thanh thiếu niên chơi game, chưa từng thấy có kẻ ép thanh thiếu niên chơi game luôn đấy.

Nhưng mà tới đâu thì hay tới đó, nếu Khương Hi nói đây là nhiệm vụ, thì hoàn thành nhanh nhanh chút là được.

Tiết Mông đen mặt quay đầu lại, phát hiện rồng giấy nhỏ châu đầu bên tai cậu, móng vuốt nhỏ xíu giữ chặt tay thanh niên đang làm nhiệm vụ, vừa nhìn vừa kinh ngạc cảm thán: “Ồ ồ, ố ố ố ~ Oa òa óa oa ~”

“Câm mồm.” Giọng cậu hung dữ nói, “Mày là ngỗng à?”

“Ta đương nhiên không phải rồi, ta chính là Hàm Chúc Chi Long từ thừa khai thiên lập địa không gì không biết đấy!” Rồng giấy nhỏ nói, đập đuôi rồng lên mắt Tiết Mông, “Đi bên này đi.”

Tiết Mông nhìn lướt qua chỗ nó chỉ, đó là một ngõ nhỏ rách nát, ngoài ngõ nhỏ dán đủ thứ quảng cáo bệnh vẩy nến, trên đất còn dính dịch quỷ gì không biết, như nước rác rò với mấy thứ ống nhổ bát vỡ linh ta linh tinh.

Tiết Mông kiên định nhắc chân, chọn hướng ngược lại.

“Ấy ấy, người đi đâu thế?”

“Chọn hướng sạch hơn để đi.”

Rồng giấy nhỏ nổi giận: “Người cho rằng đây là đường ta chọn à?” Nó nói rồi vỗ bẹp bẹp thư nhiệm vụ lên mũi Tiết Mông, “Tự người xem đề! Trên này có viết, đi vào trong ngõ hai trăm mét, thấy tiệm mì, thì người có thể gặp Mặc Nhiên còn học tiểu học ở đó!”

Tiết Mông nhận sách hướng dẫn nhiệm vụ, nửa tin nửa ngờ xem lướt qua, đúng là thế thật.

Cậu tái mét mặt đi theo tiểu long mang sách hướng dẫn, cẩn răng nín thở, đi nhanh vào bóng tối.

Tuy rằng cậu cảm thấy mình sắp điên rồi, nhưng cậu vẫn đi vào ngõ nhỏ sách hướng dẫn chỉ, rẽ trái, đường dần dần rộng rãi sạch sẽ hơn.

“Đúng! Là phía trước! Cái “Quán tới tiếp nhé” kia.” Tiểu long hưng phấn khua tay múa chân, Tiết Mông không khỏi thấy may mắn vì lý do phép thuật, người ở thế giới giả thuyết này không thấy được họ, nếu không nhất định mất mặt vài nôi.

Bọn họ tới chỗ vị khách học sinh tiểu học Mặc Nhiên, không thể không nói đáng về Mặc Nhiên rất dễ nhận ra, nó đeo cặp sách, đi giày thể thao rẻ tiền, tóc dính bết lại nhìn qua là biết nhiều ngày chưa gội, ỉu xiu rũ xuống trước mắt.

Tuy rằng Tiết Mông cách nó rất xa, nhưng lại cơ hồ có thể biết được mùi trên người Mặc Nhiên rất khó ngửi, nên những chỗ cách nó một vòng chẳng có ai muốn ngồi.

“Đúng là con chó con bẩn thỉu thiếu dinh dưỡng.” Tiết Mông vuốt cằm đánh giá.

“Lớn lên lại rất đẹp trai nha.” Tiểu long nhắc nhở cậu.

“Thế tại sao chúng ta lại phải tìm học sinh tiểu học Mặc Nhiên?” Tiết Mông nói, “Tìm lúc anh ta trưởng thành đẹp trai rồi, nhét vào miệng hăm một viên Âm Dương Hòa Hợp Tán, sau đó tìm một cô gái ném vào phòng tối không phải thu phục được rồi à?”

Rồng giấy nhỏ ghét bỏ nhìn cậu: “Đại ca, chúng ta Cục Tu Chân đấy, có phải Di Hồng Viện quái đầu.”

“...”

“Hơn nữa, mệnh lệnh cấm chế của Cục Tu Chân là được dùng thuốc sai quy củ. Người phải khiến Mặc Nhiên cam tâm tình nguyện yêu một cô gái hơn nữa còn kết hôn sinh con với cô ta. Như vậy bồi dưỡng tình cảm từ nhỏ nhất định là tốt nhất rồi.”

Tiểu long vừa nói, vừa tìm trong sách nhiệm vụ làm bằng chứng, còn chết hơn nữa là nó thế mà tìm được thật.

“Ha ha ha, ta đã bảo ta là Hàm Chúc Chi Long thông thiên hiểu địa không gì không làm được mà! Người xem, ở đây thật sự có đề cử đối tượng tấn công luôn!”

“... Khương Hi thật sự không đưa cho mày đồ gian lận à?”

Lời tuy nói vậy, Tiết Mông vẫn làm vẻ mặt chán ghét rút sách về lần nữa. Cậu vượt phẳng tờ giấy đã bị tiểu long cầm nhãn nhúm, neho mắt đọc kỹ dưới ánh đèn tối tăm.

Gặp quỷ, đúng là trước mắt với Mặc Nhiên mà nói liệt kê tỉ mỉ kỹ càng, mười mấy em gái tấn công.

“Đối tượng tấn công thứ nhất: Vương Tiểu Mễ. Cách kết giao: Thi pháp khiến con chó của chủ Vương Tài đột nhiên lên cơn dại, cắn Mặc Nhiên đang ăn mì. Lúc này sẽ có một chiếc Santana đi tới, chủ xe tốt bụng đưa Mặc Nhiên tới viện tiêm phòng, Vương Tiểu Mễ chính là con nữ chủ xe, cô nhỏ hơn Mặc Nhiên một tuổi, đang học lớp 3, họ quen nhau trên xe rồi thành thanh mai trúc mã.”

Tiết Mông bày vẻ mặt “Thế này cũng mẹ nó đúng à??”, tiếp tục xem đối tượng tấn công tiếp theo.

“Đối tượng tấn công thứ hai: Lý Đại Mễ. Cách làm quen: Thi pháp khiến chủ quán Vương Tài đột nhiên chết bất đắc kỳ tử——“

“Cái này không được.” Tiết Mông đóng dấu cho trại nuôi gà nuôi heo dài hạn kỳ thật có hơi thương động vật, lương tâm khiến cậu vung một phiếu phủ quyết, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn khiến cậu nhìn xuống, “Vương Tài chết bất đắc kỳ tử, con gái chủ quán ra ôm xác khóc lớn, tiếng khóc của cô sẽ đưa bạn Lý Đại Mễ tới, mà Mặc Nhiên quen cả hai em gái này trong một đêm.”

“Thế sao không để con gái chủ quán tấn công luôn đi?”

Nghe thấy Tiết Mông lầm bầm nói thầm, tiểu long lắc đuôi đập lên mặt cậu, lại dùng đuôi chỉ lên trước, chỉ thấy con gái chủ quán mì to gấp ba lần Mặc Nhiên, mắt híp thành đường chỉ, mặc quần xanh lúc thu hoạch hoa hồng, đang ngồi xồm một bên moi chân nhai tỏi.

Tiết Mông: “... Tao hiểu rồi.”

Nếu là con gái chủ quán mì, có lẽ còn đẩy Mặc Nhiên làm tên gay chết tiệt vào vực sâu hơn nữa.

Được rồi, công việc này tuy chẳng mấy vui vẻ, nhưng nếu chấp nhận việc này, thì phải giải quyết chuyện cho ổn thỏa, mới là đạo trưởng tốt của nhân dân, tu sĩ tốt của quốc gia.

Cho nên tiểu đồng chí Tiết ngoài miệng lải nhải oán giận, vẫn nhiệm túc xem qua mười mấy đối tượng tấn công kia một lần.

Trong sách viết rõ ngu ngốc đến mức nhàn rồi đau trứng luôn, viết rõ hết chiều cao cân nặng sở thích hứng thú của mấy tiểu nữ sĩ, thậm chí còn viết cả mức độ tiêu tiền của mỗi người.

Tiết Mông dùng thẩm mỹ thẳng nam của mình, nhìn trúng một cô gái tên là “Triệu Vô Mễ”.

“... Ồ, tên này nghe đã thấy phần thẳng xa vời rồi.” Rồng giắt nhỏ than thở bảo.

“Mày thì biết quái gì, cô ta lớn lên đáng yêu, sau này nhất định là mỹ nhân.” Tiết Mông rất tin tưởng vào mắt thẩm mỹ của mình, “Chọn cô ta, Mặc Nhiên nhất định không cong nối.”

“Đây là người nói nhá.”

Vì thế một người một rồng bắt đầu nghiêm túc làm theo hướng dẫn nhiệm vụ tấn công.

“Bắt đầu “sự kiện kết bạn với Triệu Vô Mễ”, cần phải đợi Mặc Nhiên ăn xong đi qua hai con phố, thì pháp làm đổ mưa.” Tiểu Chúc Long đọc, “Như vậy, Mặc Nhiên sẽ vì không mang dù mà đội cặp sách chạy đến mái hiên gần nhất trú mưa, ngay lúc ấy, nó sẽ nghe thấy tiếng bé gái khóc truyền đến ——“

“Nghe như chuyện ma ngày xưa.”

“Bây nào, rõ ràng là chuyện anh hùng cứu mỹ nhân ngày xưa mà.” Tiểu Chúc Long rầm rì nói, “Người xem, trên này nói Mặc Nhiên nghe thấy tiếng khóc sẽ đi xem, phát hiện bạn nhỏ Triệu Vô Mễ đang bị nhóm con gái trùm trường “cao to vạm vỡ” bắt nạt, bạn nhỏ Mặc Nhiên gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, sao đó họ quen nhau.”

Nói là làm, tiểu long dẫn sấm sét, Tiết Mông tới đảm bảo Triệu Vô Mễ đang bị bọn lưu manh con học đường bắt nạt, hết thấy đều phi thường thuận lợi luôn, cho tới khi có nữ sinh “cao lớn vạm vỡ” nhất trong nhóm sóng to gió lớn nhắc gạch lên, đập vào đầu Mặc Nhiên.

Anh hùng thiếu niên Mặc Tiểu Nhiên, nằm liệt giữa đường.

Tiết Mông: “... ..”

Tiểu Chúc Long: “... ..”

Tiết Mông: “Mỹ Nhân Tịch đặc dị tài giỏi đâu? Sức chiến đấu thế thôi à?? Đùa bố à?!”

Tiểu Chúc Long: “Chắc là nhỏ quá chưa kích hoạt...”

Sấm sét ầm ầm, Mặc Nhiên ngã trong nước mưa, đầu chảy đầy máu. Nữ bá vương học đường vừa thấy, kêu á á loạn xì ngầu, loạn mất mạng luôn rồi! Nhóm chân chó ầm ầm gà bay chó chạy, nhưng mà bạn học Triệu Vô Mễ giỏi nhất, nó run run rẩy rẩy bò dậy, vừa thấy Mặc Nhiên nằm phơi thây trong mưa, sợ tới mức biến sắc gương mặt như hoa, thế mà hét lên mặc kệ ân nhân cứu mạng chết trôi ở đấy.

Tốc độ chạy nhanh như điên, làm người nhìn ghen hòng trần trối. Tiết Mông thực sự chả hiểu nổi nhóm nữ sinh “cao to vạm vỡ” sao bắt được nó, thỏ thành tinh còn chưa có tốc độ này.

Tiết Mông cùng tiểu long ngồi xõm cạnh Mặc Nhiên hôn mê, hai mặt nhìn nhau.

“Giờ chúng ta làm gì? Cứu nó à?”

“Nhưng chúng ta không thể trực tiếp hành động lên người của thế giới này...”

Tiết Mông khiếp sợ nói: “Thế không phải muốn nó chảy máu tới chết à?”

“Ôi xời, dù sao cũng là cho bắt chước thôi mà, có phải xuyên thời không thật đâu, chết thì chết à.” Tiểu long ồm ồm, “Thắng bại là chuyện thường

trong binh gia, mời thiếu hiệp làm lại từ đầu.”

Tuy nói vậy không sai, nhưng Tiết Mông vẫn rất giận dữ, cậu giơ sách hướng dẫn lên, phần nộ tới mức từng sợi lông mi cũng hiện mạch máu xanh xanh: “Quyển sách này đúng là lừa đảo mà?! Chúng ta làm theo sách viết, sao sai được?”

Tiểu long hơi do dự, nhưng vẫn dùng móng vuốt nhón nhón chỉ chỉ hàng chữ nhỏ cạnh sách:

Sách chỉ đưa ra hướng dẫn từ xác suất tính toán đo lường vận mệnh, không được ổn định, có chuyện ngoài ý muốn, tự chịu trách nhiệm.

Tiết Mông ngừng mấy giây, ngửa mặt lên trời rống giận: “Khương Hi, tôi đệt cả nhà ông!”

Đệt cả nhà Khương Hi là chuyện bậc nhất thay loại chuyện này, xét thấy máy nhảy vận mệnh toàn mô phỏng bắt chước hiện thực, họ còn cần thu thập các số liệu bất chợt phát sinh.

Vậy chuyện cấp bách trước mắt chính là giúp cái đầu nhỏ của Mặc Nhiên ngừng chảy máu.

Tiết Mông cùng tiểu long nghĩ các, muốn khiến người có lòng tốt chú ý tới góc âm u này, có bạn nhỏ cần 120 ấm áp che chở gấp nè.

Bọn họ lật đổ thùng rác cản người đi đường, thi pháp khiến mèo hoang bám vào ống quần người đi đường... Nhưng đủ cách chỉ đổi lại là người qua đường mang thùng rác với mấy con mèo thần kinh. Đêm đã khuya, ai cũng vội vã về nhà, không ai để ý tới góc nhỏ hoang vắng này.

“Vân Ninh, con đợi ở đây nhé.”

Bỗng nhiên, ngã rẽ có một cặp mẹ con, người mẹ trẻ trung xinh đẹp, mặc áo khoác dài nhung nâu nhạt, con trai chỉ tới đầu gối cô, che một cái ô trắng hình con mèo, mưa bụi ướt mi nó. Gió nổi lên, đứa nhỏ này tựa hồ có hơi sợ lạnh, rụt rụt khuôn mặt trắng nõn đáng yêu vào trong khăn nhung, chỉ lộ ra nửa gương mặt.

“Ma ma phải đến đối diện làm ít chuyện, con đứng đây, đừng đi lung tung. Mẹ về ngay nha.”

Đứa bé an tĩnh nghe lời gật đầu, mũ lông trên đầu nó nghiêng nghiêng trượt xuống, che khuất nửa bên mắt.

“Được được được! Chọn tiểu quỷ này đi! Thi pháp cho mèo hoang ra, cắn ống quần nó!” Tiểu long kích động không thôi nói.

Tiết Mông không cần nó nhắc lần hai, lúc này thuận lợi hơn khi nãy, đứa bé rất nhanh đã chú ý tới đây, nó bị mèo hoang dẫn tới.

Lúc nó cúi đầu ngạc nhiên nhìn Mặc Nhiên ngã trên đất, cũng tiến tới kêu lên: “... Á, cậu ổn không?” Khi ấy, Tiết Mông và tiểu long đứng bên cạnh (đương nhiên những người khác không thấy họ) không khỏi thở phào một hơi dài.

“Cám ơn trời đất được cứu rồi.”

“Nhân gian có tình mà.”

Hai người lau mồ hôi lạnh toát hết ra của mình, Tiết Mông vừa nhìn bé trai sốt ruột chạy đi tìm mẹ mình, vừa móc sách hướng dẫn chết tiết kia ra:

“Tao muốn xem mấy chuyện tiếp theo của Triệu Vô Mễ ra sao.”

Sách hướng dẫn tựa hồ nghe hiểu được cậu nói, tự động lật ào ào vào trang trong tay cậu, cuối cùng ngừng ở một trang.

Trang giấy hiện ánh vàng, cảnh tượng chung quanh họ chợt biến hóa vạn vật, chờ khi tất cả bình thường, họ đã đến hai mươi năm sau.

Tiểu Chúc Long ở bên cạnh gào lên với cậu: “Óa óa óa! Người làm gì thế?”

“... Tao chỉ thuận miệng nói thôi.” Tiết Mông có hơi mơ màng, “Tao đâu ngờ quyển sách này đưa chúng ta tới xem kết quả hai mươi năm sau luôn đâu.”

Tiểu Chúc Long: “...”

Tiết Mông ngơ ngác: “Có điều nếu nói vậy, đã nói lên chuyện chúng ta thúc đẩy Triệu Vô Mễ đã ảnh hưởng tới tương lai của Mặc Nhiên, nếu không sao sách hướng dẫn lại đưa chúng ta tới đây.”

Tiểu Chúc Long phản nộ há miệng nửa ngày, cuối cùng chỉ than thở: “Người nói rất đúng, đây hẳn là lần bắt chước tạo thay đổi của chúng ta rồi. Đi, đi xem thử kết cục.”

Bọn họ lên trước, phát hiện con đường cũ hai mươi năm trước vẫn chẳng thay đổi gì, ngoại trừ kiến trúc xung quanh rách nát hơn, không còn gì thay đổi lớn cả.

Chẳng qua mỗi cửa hàng ven đường đều dùng sơn chữ “Phá bỏ” to đùng, con đường cũng không nhiều người, có vẻ rất tiêu điều.

“Tháng sau nơi này phải dỡ rồi.” Bỗng nhiên, Tiết Mông nghe thấy hẻm trái truyền đến một giọng nam tính trầm thấp, cười nói, “Có hơi tiếc.”

“Anh cũng thế.” Một giọng nam khác vang lên, thanh thanh đậm đậm, “Dù sao cũng là nơi trước kia thường tới.”

“Ha ha, còn quan trọng hơn là, đây là chỗ mà em gặp được anh nữa.”

Giọng thanh đậm kia cười nói: “Khi ấy người em dính toàn bùn, còn nói ra không biết xấu hổ.”

Tiếp theo thanh âm kia dần thấp xuống, cuối cùng trong gốc tối chỉ còn lại tiếng hôn ướt át triền miên, còn có tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông.

“...” Tiết Mông và tiểu Chúc Long tròn mắt há hốc mồm nhìn về phía hai nam nhân cao lớn đẹp trai hôn nhau, cho dù qua hai mươi năm, vẫn mơ hồ có thể nhận ra khuôn mặt hai người giống khi nhỏ.

“Nên là...” Tiểu long run rẩy.

“Mặc Nhiên vẫn...” Tiết Mông nuốt khan khó khăn nói tiếp.

“Biến thành một tên gay chết tiệt!!!” Một người một rống trăm miệng một lời, tiếp theo quay đầu nhìn về phía đối phương, khóc không ra nước mắt kêu thảm thiết.

“Còn là do chúng ta một tay thúc đẩy!!!”

Tiểu Chúc Long không cam lòng, gào lên: “Nên trách người là chủ yếu ấy! Ai bảo người thi pháp làm mèo hoang nhỏ chỉ đường cho ‘Văn Ninh’ này!”

Tiết Mông không ngờ nó sẽ trốn tránh trách nhiệm, lập tức nổi giận đùng đùng: “Trách tao?! Còn không phải tại mày chinh mưa to gió lớn, khiến Mặc Nhiên đánh nhau híp cả mắt, đầu ăn một cục gạch à!”

“Trách người! Là người chọn đường tấn công của Triệu Vô Mễ, xem đi, người đúng là lựa chọn sáng suốt quá!”

“Trách mày! Là mày không chỉ dòng chữ nhỏ bên cạnh cho tao xem trước, mày chính là con rỗng nát ích kỷ!”

“Trách người! Mất người mù!”

“Trách mày! Mày quá phiền phức!”

“Trách người! Trách người! Trách người!”

Hai nhân viên cục thời không cãi lớn, mà Mặc Nhiên với Sở Văn Ninh đã đi ra từ góc tối, mười ngón giao nhau, bọn họ nhớ lại hai mươi năm trước, đi qua con phố cũ sắp bị phá và rời đi...

Nhìn bóng dáng hai người nọ, Tiết Mông ấn đầu tiểu long xuống, phát khùng gào lên: “Đều tại mày cả!!!!”

Có điều cãi thì cãi, nhiệm vụ vẫn phải tiếp tục.

Một kế hoạch không thành, thì dùng cách tấn công khác, trên đời nhiều con gái như thế, luôn có một người để giới thiệu cho Mặc Nhiên kết hôn sinh con.

Cố lên! Trò chơi dường thành làm sao có thể có mỗi một kết cục chứ!

Hai vị nhân viên công tác phần nộ khao khát như vậy, sau khi ủng hộ mình, lên con đường của máy cắt vận mệnh, đi tới một nhánh khác của trò chơi.

“Lần này không phải con đường nhỏ chết tiệt kia chứ...”

Tiết Mông sau khi đứng vững vàng ở thế giới này, nhìn quanh khắp nơi.

“Hình như chúng ta bị đưa đến sân vận động của trường học rồi...”

[Husky] Chương 315: Phiên ngoại Khả năng duy nhất (Chuyển sang làm ác) (3)

Edit: Chu

Hoàng hôn chiếu lên lớp kính quán ven đường trong suốt một tầng vàng nhạt, rặng mây bên ngoài đỏ như gấm lụa.

Tiết Mông cùng tiểu long vào trong quán đi một vòng, sân vận động không có ai, giờ huấn luyện đã kết thúc, chỉ còn đèn treo vẫn sáng trên sân thể thao.

Một người một rông nhìn nhau, đi tới sân thể thao.

Bọn họ thấy Mặc Nhiên khi còn sơ trung, có lẽ do nó mới vào sơ trung, gia cảnh lại bần hàn không thể cho nó ăn đầy đủ chất, nên đương nhiên, đứa nhỏ này vẫn còn chưa dậy thì phát triển chiều cao. Nó với cảnh tượng ngoài quán không hợp với nhau, thân hình tiểu quỷ Mặc Nhiên nhỏ gầy mặc trang phục như cái bao tải, tóc đen bấn thui rũ xuống bên má, ánh mắt u ám không chớp.

Tiểu quỷ Mặc Nhiên đưa lưng về phía họ, ngồi bẹp xuống đất, thu dọn mấy món chơi cầu lông của các bạn vừa dùng.

“Sao chỉ có mình nó?” Tiết Mông khó hiểu nói, “Những người khác không tới giúp à?”

Tiểu long chỉ chỉ sách hướng dẫn, nhú mày: “À, bọn nó chiều mới đấu một trận cầu lông, kết quả thì thua thảm... Các đội viên khác nhất trí cảm thấy Mặc Nhiên kéo chân sau của chúng, nên vứt nó ở đây xếp đồ cho mọi người...”

Nói xong không khỏi lú lờ: “Oài, cũng thảm quá rồi.”

Tiết Mông là thiên chi kiêu tử, mùi vị đội nôi này đương nhiên chưa nếm thử bao giờ, nên cậu đầu tiên chỉ ngẩn người, nửa ngày sau, cậu mới chậm

rãi mở to hai mắt, cuối cùng mới phản ứng lại.

“Tao đệt!” Cậu phần nộ nói, “Gì vớ vẩn thế! Đấu thua thì đổ lên người kẻ khác à? Đầu bọn nó bị cửa kẹp à?!”

“Ta mới biết người chính khí nghiêm nghị thế đấy, tiểu Tiết Mông.” Tiểu Chúc Long nói, “Có điều nhiệm vụ trước mắt chúng ta hình như là phải tìm nữ chủ tuyến tình cờ quen Mặc Nhiên đội nôi đấy?”

“Tao mới biết mày lãnh khốc vô tình thế đấy, bọ bốn chân.” Tiết Mông trợn trắng mắt, vẫn đi tới gần nghiên cứu nữ chủ tấn công bây giờ với nhau.

Trong trò chơi có các chi tiết, có thể lựa chọn ba nhân vật nữ để kích hoạt.

“Một người tên là Diêu Lan, là học tử hơn Mặc Nhiên hai lớp.”

“Thế thì tốt nghiệp nhanh thôi.” Tiểu Chúc Long lắc đầu, “Không được, cô này có quá nhiều nhân tố không ổn định.”

“Mày nói không sai.” Tiết Mông nheo mắt lại xem người tiếp theo, “Người thứ hai là Dung Yên, người này... Đạ mú? Người này là giáo viên chủ nhiệm???”

Tiểu Chúc Long ngây người: “Mặc Nhiên còn tán được cả giáo viên chủ nhiệm à?”

“Cô ấy ba mươi sáu tuổi rồi! Nó mới mười ba tuổi! Đây không phải chị yêu em nữa, đây là dì yêu cháu!”

Trong lúc bọn họ to nhỏ, sách hướng dẫn bỗng xuất hiện một dấu gạch chéo đỏ to đùng, ngay sau đó hiện lên một hàng chữ nhỏ vắn vắn vẹo vẹo ngượng ngùng:

“ORZ thực xin lỗi, tôi tính nhầm, người này không tán được.”

Tiểu Chúc Long: “...”

Tiết Mông: “Nên quyển sách hướng dẫn này không phải trí tuệ nhân tạo, mà là tên làm thuê thiếu năng trí tuệ nhờ?”

Sách hướng dẫn then thùng vội vàng xóa sạch những dòng chữ liên quan tới Dung Yên, vì xóa vội quá, thậm chí còn không cẩn thận xóa mất nửa tấm hình của Diêu Lan.

“Chỉ còn một người cuối cùng.” Tiết Mông lật sang tờ khác, “Người này, La Tiêm Tiêm.”

Sách hướng dẫn giới thiệu, La Tiên Tiêm là hoa khôi của khối Mặc Nhiên, được các bạn nam yêu mến, hơn nữa tính cách cô ôn nhu, phẩm chất cao thượng, cũng không cậy đẹp mà kiêu, lòng rất lương thiện.

“Được được được, vậy người này đi.” Tiết Mông nói, “Nếu còn khen nữa tao động lòng luôn mất, cô vợ hoàn mỹ.”

“Đây là người nói thôi.” Tiểu Chúc Long kiến thức rộng lớn, “Có thằng khẫu vị lạ, thích dạng nữ sĩ sặc xy biến thái, cao gót 10cm thiếu 1cm cũng không được, môi đỏ roi da nóng bỏng, mặc quần áo bó sát mũ quân đội đeo kính râm, giận thì tát mà không tát nửa bên, trái phải gì cũng tát hết.”

Tiết Mông bình luận: “Mày nói như hội viên VIP của câu lạc bộ S (khụ) M cao cấp ấy.”

Mặc Nhiên có phải loại hội viên VIP ấy hay không, họ không biết.

Nhưng họ cảm thấy phần thắng của La Tiên Tiêm cao hơn Diêu Lan, hơn nữa cùng chung quan điểm mà vui sướng.

Kế hoạch bắt đầu.

“Nghĩ mọi cách giữ chân Mặc Nhiên lại tới sáu giờ tối đến khi lớp tự học bắt đầu.” Tiết Mông thì thầm, “Cũng đảm bảo lúc ấy hình tượng Mặc Nhiên cực kỳ mê thảm nhá.”

“Còn gì nữa?”

Tiết Mông cẩn thận xem sách hướng dẫn ba bốn lần: “Hết sồi.”

“Thế thôi?” Tiểu long ngạc nhiên nói.

“Thế thôi.” Tiết Mông đóng sách lại.

Tiểu long bay đi xem đồng hồ: “Giờ sắp năm giờ rồi, giữ nó một tiếng thôi, dễ làm dễ làm.”

Hai người xắn tay áo nói là làm, kéo dài thời gian không thể đơn giản quá. Họ nhìn chăm chăm hành động của Mặc Nhiên, lúc Mặc Nhiên thật vất vả mới cất được cầu vồng vọt lên giá liền thi pháp, giá bắt đầu rung lên, sau đó một loạt động tĩnh đau lòng người ta vô cớ đổ rầm xuống.

Tiếng kim loại chói tai, tiếng bóng rơi lộp bộp đầy đất.

Mặc Nhiên: “... ..”

Nhìn tiểu gia hỏa không ngờ tới mở to đôi mắt đen như mực, đúng là loại ánh mắt khổ sở của chó bị thương. Tiết Mông và tiểu Chúc long không khỏi

áy náy trong lòng mãnh liệt.

Nhưng họ vẫn tin chắc là mình làm như vậy không hề sai.

Mặc Nhiên bắt đầu luống cuống tay chân sửa lại dụng cụ thể dụng tươi đây đất— tay chân nó rất nhanh nhẹn, không bao lâu sau đã xếp lại mấy thứ đó về chỗ cũ, cho dù trán nó toàn mồ hôi, môi ướm át hơi hé, còn có hơi thở dốc.

Nhưng không thể không thừa nhận, nó rất chi là có thiên phú dọn dẹp luôn. Tiết Mông trợn mắt há mồm nhìn nó dùng tốc độ vù vù xếp lại chỗ bóng bàn cầu lông cuối cùng, nhét vào trong góc, quá trình dọn dẹp toàn bộ chỉ hết có mười lăm phút.

“...” Tiết Mông nuốt nước bọt, lấy tay chọt đầu tiểu long, “Mày làm tiếp đi.”

Vì thế Mặc Nhiên trơ mắt nhìn giá dụng cụ thể thao như trúng gió tà, không hiểu nổi lại đổ xuống lần hai.

“... ..”

Lần thứ ba, lần thứ tư tiếp theo...

Bọn họ nhìn thân ảnh mỗi một nhỏ bé của Mặc Nhiên chạy theo mấy quả bóng, cả người toàn mồ hôi, ánh mắt mờ mịt vô thức, nhưng vẫn nghiêm túc xếp ngăn nắp lại, kiểm tra chân giá xem có ổn không, thật cẩn thận xếp lại các dụng cụ vào vị trí của nó.

Nhưng mà giá vẫn cứ đến khắc cuối cùng là đổ.

Đến cuối cùng, Mặc Nhiên ngơ ngác đứng trước giá, ánh mắt ướm át ẩm ứ — Nó sợ rằng đây là trò đùa cao cấp của bạn học để trêu đùa nó.

Nó ôm bóng rổ, thân ảnh nhỏ gầy cô đơn có vẻ vừa bất lực vừa chật vật.

Lương tâm Tiết Mông vỡ nát tới cực điểm, cậu không chịu nổi nữa: “Chúng ta cứ như người xấu ấy.”

Tiểu Chúc Long dùng móng vuốt mập mạp che hai mắt bằng hạt đậu của mình lại, gào lên: “Có mỗi người là người xấu thôi, ta chỉ là một con rồng hư hu hu hu hu.”

Sáu giờ kém năm phút.

Mặc Nhiên lại thở hồng hộc xếp lại giá thiết bộ cao gấp gần bốn lần nó, leo từ thang xuống.

Lúc này, nó mới do dự đứng trước giá, đợi hơn mười giây.

Không có động tĩnh gì.

Không đồ.

Hơn mười giây trôi qua nó mới thở phào nhẹ nhõm, kéo bước chân có chút nặng nề xoay người ra ngoài.

Nhưng mà, ở chỗ nó không thấy, Tiết Mông và tiểu long đã cài nhau ôm tòi.

“Mày làm!”

“Không! Nãy ta làm rồi!”

“Tao đẩy giá còn nhiều hơn mày nữa!”

“Ta không cần biết! Ta không vượt qua lương tâm được! Ta thấy ta đang khi dễ bạn nhỏ!”

“Thế tao không ngại à?!”

Sáu giờ kém ba phút. Mắt thấy chân Mặc Nhiên muốn đi ra ngoài, nhiệm vụ sẽ thất bại sớm trong gang tấc, vẫn là Tiết Mông dứt khoát đi ra, hần dùm quyết đoán sau khi nhắm mắt đóng dấu nhiều ngày, cắn răng hạ quyết tâm, giơ tay đánh đổ giá dụng cụ.

Rầm ầm ầm——

Cả giá, thậm chí cũng đổ ầm ầm xuống đất, dưới ánh đèn bụi bay mù mịt. Còn lộn xộn hơn bất cứ lần nào khi nãy.

Tiết Mông hay tiểu long trong suốt cũng được, tiểu Mặc Nhiên quay đầu lại sợ hãi co rụt cả cổ cũng thế.

Tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

“... Có điều không phải cuối cùng cũng kéo dài hơn sáu giờ rồi à?”

Xong việc, tiểu long trấn an Tiết Mông nội tâm vừa bị chia năm xẻ bảy theo cái giá đổ hồi lâu.

“Thôi nào, đây cũng có phải chủ ý của người đâu, người xem đi, trời xếp sứ mệnh này cho người đó chứ...”

Tiết Mông vẫn ôm mặt, cắn môi ngồi xồm, yên lặng ở bên cạnh Mặc Nhiên đang xếp đồ: “Câm miệng.”

Tiểu long câm miệng.

Nhưng chẳng được bao lâu, Tiết Mông lại nghe nó nhao nhao lên nói: “Ấy! Ấy, người xem——“

Tiết Mông: “Mày cầm miệng cho tao!”

Tiểu long: “La Tiêm Tiêm tới rồi!!”

Tiết Mông đột nhiên ngẩng đầu, thấy trong ánh đèn vàng sân vận động không quá chói mắt, bóng dáng đầy đặn của La Tiêm Tiêm không mất yếu diệu xuất hiện ngoài cổng, cô bé đẩy cửa vào, dưới chiếc váy đồng phục là đôi chân dài trắng nõn, giày thể thao bước lên sàn thể thao, bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển như nhân ngư đến từ biển sâu.

Thánh. Quang. Hàng. Lâm!!

Trong đầu Tiết Mông chỉ có bốn chữ này.

Cậu lệ nóng doanh tròng. Quá tốt rồi! Cậu rút cuộc không cần đẩy đổ giá dụng cụ nữa!! Giờ cậu nhường sân khấu cho La Tiêm Tiêm – nguyên nhân của mọi chuyện thôi!!

“Mặc Nhiên?” La Tiêm Tiêm vừa mở miệng, giọng ôn nhu dễ nghe, như hoa cam giữa hè.

Tiết Mông và tiểu Chúc Long nhìn nhau khóc, đều cảm thấy kiếp sống làm gay của Mặc Nhiên cuối cùng cũng được cứu rồi.

Hoa khôi mặc đồng phục đến rất nhanh, nghiêng người cẩn thận ló nửa khuôn mặt vào, vừa thấy Mặc Nhiên vẫn bận rộn, không khỏi mở to đôi mắt xinh đẹp.

“Ừa... Sao ở đây bừa bộn thế?”

Mặc Nhiên quay đầu lại, thấy cô bé, thở dài nói: “Giá bị đổ.”

“Thầy giáo bảo tớ tới gọi cầu về tiết tự học buổi tối.” La Tiêm Tiêm vào phòng dụng cụ, nhìn quanh bốn phía, “... Tớ giúp cậu nhé, hai người làm nhanh hơn, dọn xong thì cùng về thôi.”

Mặc Nhiên hơi sửng sốt, ngay sau đó mờ mờ động trên mi, nhỏ vào mắt.

Nó luống cuống tay chân dụi dụi, cảm kích nói nhỏ: “Cảm ơn cậu.”

“Đúng là mở đầu tốt đẹp.” Tiểu Chúc Long thập phần cảm động.

“Làm người ta vui mừng.” Tiết Mông cảm khái vạn phần.

Thiên niên và thiếu nữ đang tuổi dậy thì bận rộn giúp nhau trong ánh đèn mờ, váy dài bay nhẹ theo ánh đèn, bạn trai ôm bóng chuyền, đưa cho bạn

gái xinh đẹp xếp lại giá dụng cụ.

“Hu hu hu hu.” Tiểu Chúc Long lệ nóng doanh tròn, “Tình yêu nhân loại thật quá đáng yêu mà.”

Tiết Mông hiềm khi tán đồng, có lẽ bởi vì đây là do cậu một tay thúc đẩy: “Ngây thơ thuần khiết, làm ta cảm động.”

Hai bạn cùng lớp leo lên leo xuống, nhưng Tiết Mông cuối cùng cũng có hơi ác, phòng lộn xộn dọn dẹp chậm hơn những lần khác nhiều, họ đầy nhiệt tình dọn hơn một giờ cũng không dọn xong.

Nên sân vận động đã đến giờ đóng cửa.

Lúc ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân của bạn học tuần tra, Tiết Mông và tiểu Chúc Long còn đang đắm chìm trong sung sướng phần mình không thể kiềm chế.

Cho tới tận khi họ quay đầu lại, nhìn học trưởng anh tuần ôm bản đồ, lại hoảng hốt đi vào.

Tiết Mông: “...”

Tiểu Chúc Long: “...”

Nụ cười của bọn họ cứng đờ lại như đâm trúng phân chó, cả hai không tự chủ được há miệng thành hình chữ O.

“Đây là...” Giọng Tiết Mông run lên.

Tiểu Chúc Long hét to dứt khoát: “Là Sở Văn Ninh kia!!”

Sở Văn Ninh vào phòng chướng khí mù mịt, anh tuổi còn nhỏ mà bình tĩnh, thấy một mớ lộn xộn chỉ nhú mày lại: “Sao thế?”

Mặc Nhiên quay đầu, mắt rất sáng, mang theo ướm át vì vận động quá sức.

Cùng La Tiêm Tiêm xếp đồ làm nó trở nên nhẹ nhàng lại vui sướng, nên nó tự nhiên nở nụ cười sáng lạn với học trưởng chưa từng gặp, má lúm đồng tiền bên má hòa thuận vui vẻ.

“Đồ bị rơi đầy đất, đang xếp lại. Nếu học trưởng phải đóng cửa, thì chờ thêm lát nữa.”

Sở Văn Ninh thở dài, trong lúc Tiết Mông và tiểu Chúc Long nhất nhất lắc đầu buông bản đồ xuống, đi vào căn phòng nhỏ vốn chỉ có một nam một nữ.

Học trưởng tuy rằng Poker Face, lòng lại rất tốt: “Anh giúp mấy em.”

La Tiêm Tiêm cười nói: “Thế thì tốt quá. Cảm ơn học trường.”

Tiểu long và Tiết Mông đồng thời gào lên: “Cảm ơn nó cái quỷ ấy!!!!!!”

Bởi vì Tiết Mông đẩy giá quá tàn nhẫn, bướm vỗ cánh, vận mệnh lại thay đổi.

Khi họ nhảy lên máy nhảy vận mệnh đến xem kết quả hai mươi năm sau, họ bị thảm nhận ra, tổng tài đầu tư Mặc Nhiên ở cùng với giáo viên chủ nhiệm bấy giờ (do sách hướng dẫn tính nhầm, nó nhầm giáo viên chủ nhiệm Dung với giáo viên chủ nhiệm Sở), đang trò chuyện tại sân vận động năm đó.

Vẫn là sáu giờ chiều, vẫn là rặng mây tía như lá phong đỏ trôi trên biển lúc chạng vạng.

Sân vận động vắng vẻ không người, họ ngồi trên khán đài, chỉ có hai học sinh ở lại quét sân, quán ven đường đã xây dựng thêm mấy quán nhỏ từ lâu, là nơi họ ghé tới rất nhiều lần. Họ ngồi đó, học sinh quét dọn ở phía khác, khoảng cách quá xa, chỉ còn hai gương mặt nhìn không rõ.

“La Tiêm Tiêm đâu?” Tiểu Chúc Long chưa từ bỏ ý định, ôm một tia hy vọng run rẩy hỏi.

Tiết Mông quyết định trầm mặc.

Vì cậu thấy Mặc tiên sinh nắm tay Sở lão sư không chớp mắt.

Sau đó thậm chí lúc không ai chú ý, Mặc Nhiên ghé lại gần ôn nhu hôn vội lên má Sở Văn Ninh.

Mẹ nó.

... Lại gay nữa rồi!!!

Lão tử không tin không cứu nổi!!!

Vì thế họ lại lên máy nhảy lần nữa đi tới ngã rẽ khác của trò chơi.

“Giờ là lúc nào rồi?”

Tiểu Chúc Long còn chưa đứng vững, vẫn thở phì phò nóng lòng không nhin nổi hỏi.

Tiết Mông cũng phần nộ không cam lòng như nó, cậu nhanh chóng nhìn bốn phía, phán đoán chuẩn xác: “Nhìn qua thì còn sớm lắm, có lẽ lúc này Mặc Nhiên mới đi nhà trẻ thôi, chắc còn chưa rõ ràng về ý thức giới tính, là cơ hội thay đổi kết cục game tốt lắm.”

“... Nên chúng ta đang ở đâu?”

Tiết Mông giơ tay chỉ về phía trái ba giờ, chuẩn xác đọc mấy chữ lớn nhỏ trên cửa hàng: “Nhạc viên chủ đề thiếu nhi.”

Tiểu Chúc Long xoa xoa vuốt, quanh thân tựa hồ bao phủ ánh vàng hực ý chí chiến đấu, trong mắt bùng lửa: “Ngon! Công viên trò chơi là chỗ tập trung nhiều bé gái ngọt ngào, lần này nhất định phải tìm đối tượng hoàn mỹ cho Mặc Nhiên, tuyệt đối không thể thất bại!”

Nhưng Tiết Mông không kích động như vậy, từ hai lần thất bại, cậu đúc kết được một kinh nghiệm, nên trước khi bắt đầu kế hoạch, cậu nheo mắt suy nghĩ hồi lâu, mới ngẩng đầu lên.

“Tao nghĩ rồi, lần này chúng ta không cần thay đổi cách tấn công nữa.”

“Hả?” Tiểu Chúc Long nhếch râu lên, “Ý gì?”

Tiết Mông nói: “Lúc trước chúng ta thất bại đều vì Sở Văn Ninh xuất hiện, tao có cảm giác không ổn lắm, nhờ đâu chúng ta dọn đường cho nữ chủ, nhưng các nhánh của Sở Văn Ninh cũng kích hoạt thì sao. Anh ta hình như có duyên phận đặc biệt với Mặc Nhiên, như bug của cái game này ấy.”

Tiểu long không vui vẩy vẩy đuôi: “Họ có duyên phận chỗ nào, cứ như đi siêu thị mua dầu gội một tặng một thôi.”

“Không sai.” Tiết Mông nói, “Người nghĩ chút đi, nếu chúng ta cực khổ vạch kế hoạch đưa cô gái xinh đẹp đến, như vì lí do gì đó vung ngàn đao, Sở Văn Ninh lại ‘trùng hợp’ đi ngang...”

Mắt đỏ xanh của tiểu long chớp một cái, gào lên thảm thiết tê tâm liệt phế: “Thế thì mẹ nó tèo luôn rồi!”

Tiết Mông vỗ đùi: “Quá đúng! Chính là mẹ nó tèo luôn rồi!”

“Thế chúng ta nên làm gì đây?”

Học bá dũng cảm vứt sạch lý thuyết cách chơi, Tiết Mông không chút do dự nói: “Nên tao thấy, giờ chúng ta chẳng những phải dọn đường cho nữ chủ, còn phải vứt được NPC Sở Văn Ninh này đi!”

Tiểu long lập tức rất ngưỡng mộ vỗ tay lẹp bẹp lẹp bẹp, ngừng một lát, nó nhận ra mình vẫn hơi ngốc, nên nó vươn móng nhỏ, muốn vò đầu. Nhưng móng ngắn quá, căn bản không chạm tới đầu được.

Tiết Mông liếc nó, có lòng tốt giơ tay giúp nó gãi gãi đầu.

Tiểu Chúc Long được an ủi khò khè khò khè vui sướng, hỏi: “Kế hoạch của người thì không sai, có điều có vấn đề này, chúng ta đâu phải lập trình viên, cũng không biết Sở Văn Ninh có thể xuất hiện không, xuất hiện khi nào.”

“Tao nghĩ tới rồi.” Tiết Mông nhếch miệng cười, “Lần này chúng ta án binh bất động trước, lúc Mặc Nhiên tự do hoạt động, xem nó gặp Sở Văn Ninh ở tình huống nào, nếu không gặp thì tốt, còn nếu họ có khả năng gặp nhau, kế hoạch của chúng ta phải vạn phần cẩn thận, cố hết sức tránh phát sinh tình huống này.”

Tiểu long có lẽ được Tiết Mông xoa đầu quá thoải mái, hoặc là nó thực sự thích chủ ý này, hoặc là cả hai đều có.

Dù sao cuối cùng nó vẫn chép miệng, tán thưởng từ tận đáy lòng: “Nói đúng, người đúng là quá ưu tú.”

Vì thế hai tiểu đồng bọn vui sướng khi có chung suy nghĩ——

Bọn họ quyết định ván này án binh bất động, để xem tại xông viên trò chơi này, Sở Văn Ninh gặp được Mặc Nhiên thế nào trước.

[Husky] Chương 316: Phiên ngoại Khả năng duy nhất (Chuyển sang làm ác) (4)

Edit: Chu

“Kem ly đây, kem ly chocolate đây, kem ly thảo mộc, đủ mọi vị kem, nhìn đã thích đây——“

Cô gái trẻ hơi béo đeo tai thỏ của công viên trò chơi, giơ tấm bảng gỗ đề chữ, tươi cười mời hàng.

Cô hẳn là học sinh nhân dịp nghỉ hè tìm việc làm thêm, giữa mặt mày mang hơi thở hoạt bát của thanh xuân, mặt bị ánh nắng hun đỏ bừng, môi trơn bóng đầy đặn như kem phô mai rưới nước anh đào, cho dù trán có hai giọt mồ hôi bằng hạt đậu, vẫn có vẻ xinh xắn đáng yêu.

“Dì ơi! Cho một ly kem dâu!”

“Em lấy trước! Em muốn ba viên!”

“Chị gái ơi có thể cho em sờ tai thỏ của chị không?”

Cô gái thỏ đỏ vẫn giữ nguyên nụ cười thanh thoát với mọi người, nhưng Tiết Mông để ý, cô cho những bạn nhỏ gọi cô là chị một muôi kem lớn, hơn nữa còn đưa cho chúng trước. Nhưng những ai gọi cô là dì thì phải đợi một lúc lâu, phần kem rõ ràng nhỏ hơn hẳn.

Tiết Mông và tiểu Chúc Long cách đó không xa xem, tiểu Chúc Long theo bản năng liếm liếm miệng cao quý của mình: “Ta cũng muốn ăn kem, muốn hai viên, một vị trà, một vị chocolate.”

“Đừng mơ, tao không mua cho mày đâu.” Tiết Mông không có chút khoan dung nói, “Hơn nữa đây là game, họ không thấy chúng ta, chúng ta cũng không ăn kem được, biết chưa?”

Tiểu long tròn trắng mắt, cố hết sức giữ lại long uy rơi đầy đất: “Ta chỉ nói thôi.”

Tiết Mông không để ý tới nó, vừa tìm trong đám người, vừa nói: “Nhìn xem hình như nhà trẻ có tổ chức hội xuân. Tìm Mặc Nhiên ở đâu đi.”

Bọn họ tìm ra rất nhanh.

Gia cảnh Mặc Nhiên không tốt, diện mạo lúc nhỏ cũng chẳng xuất chúng, nên không có bạn chơi nào. Đương nhiên nó sẽ không vây quanh xe kem như các bạn nhỏ khác, tiền mua kem còn đủ cho nó ăn sáng một tuần bằng suất cơm rẻ tiền.

Nó ngồi một mình dưới bóng cây, mắt đen không chớp nhìn chăm chăm các bạn, bởi vì rất thèm, nó theo bản năng liếm môi mình, sau đó cắn môi nhẫn nhịn.

Động tác không khác gì tiểu Chúc Long thèm ăn kem ly.

“... Phì.” Tiết Mông nhin cười.

Tiểu Chúc Long cảm mình mặt mình hơi đỏ, nó tức giận nói: “Cười cái gì? Không cho cười!”

Mặc Nhiên không có kem ly, không có bạn chơi, túi đồ ăn vặt cũng ít tới đáng thương.

Nó ngồi lẻ loi dưới bóng đại thụ, tới giữa trưa nó mới gặm chiếc bánh mì khô khốc, sau đó đặt mấy mảnh vụn bên rễ cây, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm đội kiến cùng đến chia sẻ chút đồ ăn ít tới đáng thương này với nó.

“Không cần tranh giành, ai cũng có phần.” Nó nhỏ giọng lầu bầu, ôm gối nghiêm túc nhìn nhóm kiến. Chắc là nó chán quá, thậm chí còn đặt tên cho chúng.

“Lương Triều Vĩ, mày lấy khối to quá, sẽ khó đi. Có muốn đổi phần nhỏ hơn không?”

“Quách Đức Cường, mày phải biết nhường nhịn chứ, khối bánh mì này rõ ràng Lâm Chí Dĩnh chọn trước, mày không thể ỷ lớn hiếp nhỏ... À không đúng, kỳ thật hai bọn mày bằng tuổi nhau...”

Xung quanh chơi đùa không liên quan tới nó, hai gia hỏa Tiết Mông và tiểu long trong suốt một trái một phải ngồi cạnh nó, nhưng lại làm người ta cảm thấy dưới tàng cây không chỉ có hai người tàng hình, mà là ba.

Các bạn nhỏ khác cũng được, giáo viên cũng thế, đều coi nó như không tồn tại. Nhưng hiếm khi Mặc Nhiên không vì vậy mà cảm thấy chán nản uể oải, nó chơi với các bạn kiến của nó rất vui.

Lúc Mặc Nhiên đi nhà trẻ, có một thời gian một bộ phim về câu chuyện tình yêu cung đình máu chó “Hoàn Trư Cách Cách*”, tiểu gia hỏa này hiển nhiên cũng sa vào đó, nó lâu lâu nói:

(*Tác giả để 还猪格格)

“Tiểu Yến Tử, mày đừng tranh đồ ăn với tỷ muội mày chứ. Tao còn bánh mà.”

“Ấy, Tử Vi mày đi nhầm đường rồi... Tổ kiến ở bên này cơ...”

Có lẽ dáng vẻ tập trung của nó làm người khác tò mò, đứa trẻ béo nhất nhà trẻ chạy tới làm rung rung cái cằm đầy thịt, khí thế phi tới chỗ nó.

Vừa nghe thấy Mặc Nhiên đang chỉ đường cho “Tử Vi”, tiểu mập mạp kia mở to hai mắt: “Cậu đang làm gì thế? Cậu nói chuyện với ai?”

Mặc Nhiên vội ngăn nó lại: “Đừng tới đây, cậu sắp đâm trúng Tử Cấm Thành của tớ rồi.”

Tiểu mập mạp: “???”

Mặc Nhiên chỉ cho nó đám kiến, cười giới thiệu chúng nó cho tiểu mập mạp: “Cậu xem, đây là Lương Triều Vĩ, đây là Quách Đức Cường, đây là Lâm Chí Dĩnh, còn đây là bạn Tô, còn có lỗ mũi to, con kia là Nhĩ Khang...”

Tiểu mập mạp lo lắng sốt ruột: “... Có phải cậu sốt không? Kiến làm gì có mũi.”

“Tớ không có, tớ rất khỏe.” Mặc Nhiên kiên nhẫn bảo, “Kiến có mũi, cậu chú ý có thể thấy. Còn có, cậu thấy con có hơi đỏ lên kia không, đó là Lâm Tâm Như.”

Tiểu mập mạp run rẩy: “... Thế cậu là ai?”

Mặc Nhiên nghiêm túc nghĩ, kiên định nói: “Tớ là hoàng a mã.”

Tiết Mông và tiểu Chúc Long bên cạnh cười nghiêng ngả, Tiết Mông dùng cánh tay trong suốt tiểu gia hỏa không thấy được, cười tới ướt nước mắt: “Tao muốn yêu luôn bảo bối này quá, chờ xong việc tao nhất định sẽ tới tìm Mặc Nhiên trong hiện thực, kết bái với anh ta luôn ha ha ha ha!”

Tiểu Chúc Long cười tới chân loạn cả lên: “Thế người là Vương gia rồi, kết bái huynh đệ với hoàng thượng, ha ha ha ha!”

Đáng tiếc tiểu mập mạp không cảm nhận được Mặc Nhiên thú vị, nó cho là Mặc Nhiên bị điên, hoảng sợ liếc người ta rồi quay đầu chạy mất, như chiến xa nhỏ cao mười thước nặng tám mươi cân, vội vàng chạy còn vấp trúng đá, nó phúi quần tiếp tục chạy như điên.

Một lát sau, Mặc Nhiên đột nhiên muốn tạo một công viên cho đám kiến.

Tiết Mông ngồi cạnh, xem tiểu gia hỏa lấy nhánh cây làm cầu, lấy lá làm ô che nắng, thậm chí còn dùng đá xếp một vòng bảo vệ nho nhỏ. Nhưng nó vẫn cảm thấy thiếu, nó đào một cái hố nhỏ không sâu không nông, sau đó phúi phúi đôi tay đầy đất, xoay người tới bên dòng suối nhỏ sâu trong rừng.

“Nó đi làm gì đấy?” Tiểu Chúc Long nhìn Mặc Nhiên nghiêm túc làm công viên cho kiến, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Tiết Mông nhìn chăm chăm vào cái hố kia: “Tao nghĩ chắc nó định làm hồ cho kiến.”

“... Nó không biết rót nước vào đất sẽ thấm xuống dưới à?”

Lúc này đến lượt Tiết Mông trợn trắng mắt: “Đại huynh đệ, nó mới đi nhà trẻ thôi, sáu tuổi là cùng.”

Một người một rồng đang thì thầm, Tiết Mông chợt liếc thấy có một đứa nhỏ ngồi trên hòn đá cách đó không xa. Đầu tiên cậu sững sốt, ngay sau đó biến sắc, dùng tay chọc tiểu Chúc Long: “Nhanh! Nhanh xem giờ! Giờ là mấy giờ mấy phút mấy giây?”

Tiểu Chúc Long bị cậu chọc ngã, nghe răng trợn mắt tức giận nói: “Người làm gì?! Có chuyện thì nói từ từ, đừng động tay động chân!”

“Nhanh nhanh nhanh!” Nhưng vẻ mặt Tiết Mông như gặp quỷ, “Nhanh tính giờ! Boss đến!”

“Bo... Gì mà bo...” Tiểu Chúc Long còn không kịp nói xong chữ “ss”, đã nhìn theo tầm mắt Tiết Mông đột nhiên ghen hòng, “Á!! Má ơi!!!”

Bọn họ bắt đầu điên cuồng tìm đồng hồ trên người mình hoặc một thứ có thể tính giờ.

Tiểu Chúc Long vẫn còn kêu thảm thiết: “Sở Văn Ninh thật sự ở công viên này à?!”

“Không phải mày nói họ là đầu gội mua một tặng một à? Có gì mà lạ!” Tiết Mông không tìm thấy đồng hồ hay điện thoại đang rất vội.

“Ta rút lời!” Tiểu Chúc Long hu hu gào lên, “Họ không phải đầu gội mua một tặng một, thứ kia về tới nhà còn tách ra được, họ là kem Oreo với miếng bánh quy kẹp!”

Mặc kệ họ là gì, Sở Văn Ninh hồi nhỏ đang đi ngang qua cây, bị mấy nhánh cây rõ ràng bị người ta nghịch, đá và lá khô, còn có cái hố làm chưa xong dưới tàng cây hấp dẫn.

Nó ngẩn ra một chút, sau đó chậm rãi tới nơi không một bóng người (không tính Tiết Mông và tiểu long) dưới tàng cây, bóng cây ôn nhu rủ lên làn da trắng nõn của nó, nó cúi đầu, không lên tiếng nhấm đọc “Công viên kiến” kia, sau đó lại ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải.

Bốn bề im lặng, tựa như công trình bỏ hoang.

Sở Văn Ninh do dự một lát, sau đó nó cứ mặc áo sơ mi trắng cùng quần yếm lam nhạt đất tiền như vậy, dùng giày da nhập khẩu từ Italia bước lên hố cát bắn thiu, trong tiếng kháng nghị không tiếng động của Tiết Mông và tiểu Chúc Long, nghịch đồng “di tích kiến trúc” Mặc Nhiên để lại.

“... Toang rồi.” Tiết Mông nói.

“Toang hết mẹ luôn rồi.” Tiểu Chúc Long nói.

“Đường chính của Sở Văn Ninh lại kích hoạt.” Hai người họ trầm miệng một lời nói.

Quả nhiên, khi Mặc Nhiên dùng chai nhựa đựng nước suối quay về, kinh ngạc phát hiện ra “công viên” của nó thế mà có khách không mời mà đến.

“Cậu đừng động!”

Sở Văn Ninh lúc nhỏ hoảng sợ, đứng lên, đôi mắt to tròn như mèo con nhìn đứa nhỏ bắn thiu chạy từ xa đến.

“... Tớ không phải ...” Tay Sở Văn Ninh còn cầm một nhánh cây, có hơi xấu hổ, nó cúi đầu nhìn công viên, lại ngẩng đầu nhìn đứa bé trước mắt, “Tớ chỉ là...”

Đứa nhỏ bắn thiu nôn nóng khẩn trương chặn công viên kiến trước mặt nó: “Không được vi phạm quy định của kiến trúc...”

Sở Văn Ninh: “...”

Mặc Nhiên bần thiêu: “Không được phá.”

Sở Văn Ninh: “... Tớ có định phá đâu.”

“?”

“Tớ cảm thấy rất đẹp.” Sở Văn Ninh dò hỏi, “Tớ có thể chơi cùng cậu không?”

Vì thế hai đứa nhỏ chả biết tại sao lại chơi với nhau.

Bức tường lúc này Mặc Nhiên dùng đá xây, được Sở Văn Ninh đề nghị dùng nhánh cây nhỏ để cải biến, hai người họ đều thấy chủ ý này khá ổn, nên Sở Văn Ninh tìm ít nhánh cây rụng thích hợp, Mặc Nhiên giúp ấn chúng vào khoảng cách bằng nhau vào cát.

Bọn họ cùng xây lại tường, đào hố cẩn thận lót nilon, rót nước suối làm thành hồ.

Sở Văn Ninh không biết nhặt mấy cánh hoa hải đường ở đâu ra, bay lả tả trên mặt “Hồ”, họ thậm chí còn thả hai con kiến nhỏ lên cánh hoa, để chúng nó trải nghiệm cảm giác thuyền hoa thơm nhàn nhạt.

Lực Mặc Nhiên đào hố có hơi mạnh, làm cát bắn tung tóe lên quần áo vừa nhìn đã biết xa xỉ của Sở Văn Ninh. Sở Văn Ninh chẳng để ý, nó lần đầu gặp một đứa nhỏ có chung sở thích, họ chơi với nhau vui vẻ, không chút để ý tới quần áo, cát trên tay, đất trên mặt.

Chỉ có hai đôi mắt đều sáng ngời. Còn có hai đôi tay nhỏ cùng làm ra công viên kiến trong mơ.

Trời chiều ngã về tây.

Các bạn nhỏ trong vườn trẻ đã được đón về, Sở Văn Ninh đến cùng bố, thời gian còn nhiều.

“Giúp tớ xây tháp nhé.” Mặc Nhiên trước khi xe buýt chạy, lưu luyến không rời với đồng bọn nhỏ.

Khuôn mặt không nhiều biểu tình của Sở Văn Ninh lộ ra một nụ cười, nó cười nói: “Được. Tớ làm xong sẽ bảo ba ba tớ chụp ảnh lại.”

“Lần sau có cơ hội cho tớ xem nha.”

“Ừm, lần sau có cơ hội thì cho cậu xem.”

Mặc Nhiên sững sốt một lát, bỗng như nhớ ra cái gì, biến sắc bảo: “Á! Tớ, chúng mình chơi lâu như vậy, tớ thế mà còn chưa hỏi tên cậu nữa!”

Sở Văn Ninh cũng hơi sững sốt, ngay sau đó giãn mặt cười, biểu tình càng thêm sáng ngời: “Thật là... Tớ cũng quên mất...”

Mặc Nhiên ha ha cười: “Tớ cảm thấy như bọn mình quen từ lâu rồi ấy.”

Sở Văn Ninh mím môi không nói gì, nhưng đôi mắt lại mang ý cười.

“Tớ tên là Mặc Nhiên, tớ học lớp Chồi của nhà trẻ.” Mặc Nhiên nghĩ nghĩ, học theo phim, như người lớn vươn tay đầy đất ra, nhưng rút lại rất nhanh, lau lau trên quần áo, mới lại đưa tay ra với Sở Văn Ninh, nó nhếch miệng cười nói, “Rất vui khi quen cậu.”

Sở Văn Ninh cũng không ghét bỏ hay do dự, cầm lấy tay lau chưa sạch của đồng bọn nhỏ, tóc đen mềm mại bay trong gió: “Rất vui khi quen cậu. Tớ là Sở Văn Ninh.”

“... Ta bỗng cảm thấy.” Ở bên cạnh, tiểu Chúc Long yên lặng phun tào nói, “... Họ như vậy cũng khá tốt.”

“... Mà đừng nói thế.” Tiết Mông hơi đau đầu, “Tao cũng cảm thấy tao hơi động lòng...”

Tiểu Chúc Long vội gào lên: “Không được động lòng không thể bị tẩy não! Chúng ta phải cố gắng vì công trình gen!”

“Nói đúng lắm!” Biểu tình Tiết Mông như vừa tỉnh lại từ trong mộng, nghiêm khắc nói, “Tao nhớ được mang máng thời gian Sở Văn Ninh xuất hiện rồi, bắt đầu kế hoạch ngu ngốc này lần nữa đi, lần này chúng ta dẹp họa trước, nhất định có thể ngăn cản đường chính của Sở Văn Ninh kích hoạt!”

[Husky] Phiên ngoại 10: Tiểu biệt thắng tân hôn

Edit: Chu + Yuu Yuu

Beta:

Bên ngoài gió táp mưa sa, sấm chớp lóe sáng.

Chiếc giường trống trải lạnh lẽo bao năm của Đế Quân trong Vu Sơn Điện rốt cuộc đón được người đó trở về. Đạp Tiên Quân chăm chú nhìn phản ứng của Sở Văn Ninh khi nằm dưới thân hắn, nhìn là da người nam nhân này sau khi được tính có tác dụng trở nên ửng hồng, hắn cảm thấy ngọn lửa đã tắt trong lòng hắn nhiều năm rốt cuộc hồi sinh trong đêm nay.

Sở Phi của hắn, Văn Ninh của hắn, tro tàn của hắn lại bùng cháy trong nhân gian.

Giờ này khắc này, trong nơi rèm che ấm áp, nằm trong lòng hắn.

“Sẽ không còn bất cứ kẻ nào tới quấy rầy chúng ta nữa. Sư tôn... Sở Phi của bốn tọa.” Đạp Tiên Quân phủ xuống, nói bên tóc mai Sở Văn Ninh, thì thào, “Luôn nói tiểu biệt thắng tân hôn. Người với bốn tọa biệt ly lâu như vậy, người xem, bốn tọa cũng không phải cái gì trọng phu vô trách nhiệm.”

Hắn vừa nói, vừa trượt tay xuống, siết chặt lấy tay Sở Văn Ninh từng chút. Hắn đem từng ngón tay rút lại của Sở Văn Ninh, run rẩy, dùng lực đạo không nói nên lời, mở ra từng ngón từng ngón, bẻ ra xong, chậm rãi ghé lại bên môi hôn lên. Sau đó mạnh mẽ kéo tay Sở Văn Ninh đi xuống một đường—— khiến cho Sở Văn Ninh cảm lấy tính khí đã sớm cứng rắn tới không tưởng tượng nổi của hắn, gân mạch nổi lên rõ ràng vừa thô vừa lớn.

“Ừm...” Đạp Tiên Quân cơ hồ cố tình phát ra tiếng thở dài trầm thấp, tựa hồ quyết định muốn khiến Sở Văn Ninh cảm nhận thấy sự nhục nhã khi hầu hạ nam nhân, muốn khiến Sở Văn Ninh biết giờ phút này người nằm trên

người y là Đạp Tiên Quân không sợ trời không sợ đất, chứ không phải Mặc Tông Sư sợ đầu sợ đuôi, cái gì cũng không dám làm.

Mặc tông sư...

Nhớ tới kiếp này mình với Sở Văn Ninh đã thành một đôi, lò lửa lại bùng cháy lên thiêu đốt, hun đỏ mắt.

Đạp Tiên Đế Quân vừa mạnh mẽ giữ chặt lấy tay Sở Văn Ninh, lại khiến y cầm lấy dương vật mình, vừa đâm vào lòng bàn tay ấy hai cái, có chút nóng bỏng thờ đốc bên tai Sở Văn Ninh: “Ái phi cảm thấy thế nào?”

... ..

“Bốn toạ nợ người nhiều năm sủng hạnh như vậy, hẳn là người muốn cực kỳ?” Yết hầu tràn ngập dục vọng nhấp nhô, giọng trầm thấp khàn khàn như muốn hoá Sở Văn Ninh vào trong huyết nhục, “Không sao, đêm nay còn dài... Người muốn bao nhiêu cũng được, bốn toạ nhất định dứt no người.”

Một người trên giường có thể vô sỉ đến mức này đã là cực hạn. Rõ ràng là mình khát muốn chết, khát tới hoảng, khát tới đỏ mắt, khát tới hận không thể nuốt trọn đối phương vào bụng hoà trong cốt tủy, lại trả đũa hết lần này tới lần khác, luôn nói do Sở Văn Ninh muốn, làm ra dáng vẻ vô tư phụng bồi thoả mãn dục vọng đối phương.

Đúng là chỉ có mỗi Đạp Tiên Đế Quân, chỉ có Đạp Tiên Đế Quân mới có thể khiến cho Sở Văn Ninh tâm chết như tro tàn, còn có thể khiến y sinh ra một tia tình cảm thuộc về người sống.

Sở Văn Ninh run rẩy hé đôi mắt phượng ửng đỏ ướt át, vừa phần nộ vừa mơ màng trừng mắt nhìn hắn. Đạp Tiên Đế Quân cảm thấy mỹ mãn mà than thở, “Đã lâu rồi người không nhìn bốn toạ như vậy. Nhìn vào mắt người như vậy đã rõ, là người, không sai.”

Nói xong, hắn lại cúi đầu, ngậm lấy vành tai mềm mại của Sở Văn Ninh. Tai vốn là một trong những chỗ mềm cảm nhất của Sở Văn Ninh, giờ lại đã ướt tình dục, càng không có cách nào khống chế như bị một dòng điện tê rần chạy dọc theo sống lưng, Sở Văn Ninh run mạnh bật lên!

Nhưng phản ứng của y chỉ đổi lại Đạp Tiên Quân càng thêm vui sướng liếm mút, vành tai bị ngậm trong miệng, đầu lưỡi thô ráp bắt chước tiết tấu đâm rút của tính khí, ướt át nóng bỏng liếm láp.

Trong kích thích mãnh liệt, Sở Văn Ninh nghe thấy Đạp Tiên Quân trầm thấp thì thào: “Nơi này vốn có một chiếc hoa tai.”

Thanh âm kia như một bạo quân áp chế lửa giận vô cùng vô tận, hoặc như một con chó nhà có tang bị vứt bỏ phiến muộn không chốn dừng chân.

Đạp Tiên Quân còn hôn lên nơi kiếp trước có một chiếc khuyên của Sở Văn Ninh thêm mấy lần, như có như không dục vọng cấp bách chứng minh người này đã quay về với mình, động tác bỗng nhiên có hơi dồn dập thô bạo. Hắn nắm chặt tay Sở Văn Ninh, ép Sở Văn Ninh cầm lấy tính khí của hắn đang chống ở lối vào ngày đêm mong nhớ lần nữa: “Tự mình cầm lấy, đưa bốn tọa vào.”

Sở Văn Ninh cắn răng muốn thoát khỏi tay hắn, nhưng lực đạo của Đạp Tiên Quân lớn kinh người, huống chi hắn dùng hết mười phần sức lực, gân xanh cứng rắn đều đột ngột gồ lên. Đạp Tiên Quân kiên trì nói: “Tự mình đưa vào.”

Nói xong lại cơ hồ không tôn trọng mà đâm nhẹ lên cửa huyết mềm mại. Quy đầu ướt át mở ra cánh hoa dính nhớp, chỉ là chỉ chọc nhẹ chứ không đâm vào, hai người đều thở dốc có chút dồn dập. Đạp Tiên Quân hận không thể lập tức hung ác đâm vào trong, lại khiến cho nam nhân hắn ngày đêm mong nhớ chặt chẽ bao phủ hắn, mút lấy hắn. Mà Sở Văn Ninh thì sao, môi Sở Văn Ninh đã bị tự mình cắn rách, mắt mở to, che miệng, không lên tiếng, cũng không nghe lời. Y cơ hồ có chút bi thương nhìn nam nhân trước mắt, sau nửa ngày, mới nức nở nói: “Mặc Nhiên...”

Mặc Nhiên, người không phải như vậy.

Người không phải như thế, là sư phụ... Kiếp trước kiếp này... Đều không thể... Không thể bảo vệ người tốt.

Hai đời, nhìn người điên cuồng, nhìn người chết.

Là ta không tốt, suốt đời tầm thường, thất bại thảm hại, không thể độ người.

“Sao người lại...” Đạp Tiên Quân hơi ngẩn ra, “Sao người lại khóc?”

Sao y lại khóc?

Y không cảm thấy, ngọn lửa thiêu đốt trong thân thể quá nóng bỏng, Đạp Tiên Quân tự hồ quyết định muốn y hóa cốt thành bùn, giờ y đã uống tình

dược nên nóng tới lợi hại. Mãi cho đến khi Đạp Tiên Quân nói ra, y mới nhận thấy đuôi mắt mình thật sự có thứ gì nóng ướt chảy xuống, chảy vào trong tóc mai.

Thần sắc Đạp Tiên Quân nhất thời trở nên rất cổ quái, như phần nộ, lại như ghen ghét, như mờ mịt, lại như...

Y nghĩ hẳn là y điên rồi, mới có thể thấy trong cặp mắt đen tới phát tím kia mang một tia đau lòng.

Ảo giác mà thôi.

Sở Văn Ninh nhắm mắt lại.

Nhưng trong yên tĩnh ấy, Đạp Tiên Quân bỗng khẽ bế y lên, như sợ hãi y sẽ tan thành tro tàn biến mất, nên ôm chặt y trong lòng. Đạp Tiên Quân không nói gì thêm, cũng không ép y làm gì nữa, hẳn bế Sở Văn Ninh ngồi lên hông hẳn, một lát sau, nghiêng gương mặt tuần tú kia sang, hôn sâu.

“Văn Ninh... Văn Ninh...”

Người hôn vừa ướt át vừa nóng nảy vội vàng, thống khổ lại điên cuồng, bàn tay Đạp Tiên Quân vuốt ve vòng eo Sở Văn Ninh, sau đó bỗng nhiên táo bạo mò vào trong gối, sờ thấy một lọ thuốc cao đã chuẩn bị tốt, thậm chí đã chuẩn bị từ rất lâu.

Sở Văn Ninh vừa nhìn thấy lọ thuốc cao ấy, đầu đã tê rần.

Vạn cổ tình dược cao.

Đạp Tiên Quân trước đây đã dùng loại thuốc cao này với y một lần. Cho dù trong lòng vừa hỗn loạn vừa bi thương, Sở Văn Ninh vẫn cảm thấy sợ hãi ăn sâu vào cốt tủy——

Y đã từng nếm thử hiệu dụng của thuốc cao này, mà giờ y rõ ràng đã uống tình dược, nhưng Đạp Tiên Quân là kẻ điên, hẳn, hẳn vẫn còn...

Sở Văn Ninh cơ hồ cố sức giãy dụa muốn đẩy hẳn ra, nhưng toàn thân đã thoát lực.

“Không... Mặc Nhiên... Người không thể...”

“Suyt.” Ánh mắt Đạp Tiên Quân tối đen bất định, “Bốn tọa không giống như hẳn. Người dùng cái này rồi, sẽ rõ, chỉ có bốn tọa mới có thể chơi người thoải mái tới chảy nước. Hẳn là ngụy quân tử giả mù sa mưa, có biết làm gì đâu?”

Dứt lời ngón tay lấy đây cao thể, không nói thêm lời đâm vào sau hậu huyệt Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh phát ra một tiếng rên rỉ, eo căng chặt như dây cung, nhưng y càng làm vậy, Đạp Tiên Quân càng đưa thêm nhiều cao thể vào trong thân thể y, quấy đảo đâm rút.

“Môi cắn rách luôn rồi, để người khác thấy, còn cho rằng bốn tọa bắt nạt người.” Đạp Tiên Quân vừa đâm rút, vừa dùng cặp mắt tối tăm nhìn y chăm chăm, “Người nói xem người trong thiên hạ sẽ lại nói gì? Có phải người muốn tất cả mọi người đều biết người là dạng nào, biết rằng đường đường là Bắc Đẩu Tiên Tôn, nhìn qua tướng thanh cao kiêu ngạo... Lại dùng sắc hầu hạ quân, bị bốn tọa làm vô số lần trên giường.”

“...” Hô hấp Sở Văn Ninh nóng rực, eo căng chặt, nhưng không nhin được rên rỉ.

“Sở phi à... Bốn tọa mấy năm này thường nghĩ tới. Nếu người là một nữ tử, kết cục của chúng ta có phải sẽ đẹp hơn giờ phút này nhiều hơn không. Nhiều năm đêm nào cũng chuyên sủng người như vậy... Sớm đã không biết người sẽ mang thai vì bốn tọa bao nhiêu đứa trẻ rồi.”

Ngón tay Đạp Tiên Quân ở lối vào đâm rút phát ra tiếng dính nhóp, tay kia vuốt ve vòng eo Sở Văn Ninh căng chặt không buông, lại chuyển từ eo qua phần bụng săn chắc của y, suông sẽ vuốt ve.

“Nếu vậy, người cũng được, bốn tọa cũng được.” Đạp Tiên Quân vừa vuốt ve y, vừa khàn khàn gọi cảm trầm thấp nói, “Nhìn thấy cốt nhục của chúng ta, có thể sẽ giữ lại chút mặt mũi nhỏ bé cho người kia không. Cũng sẽ không tới tình cảnh ngày hôm nay.”

Ánh mắt lướt qua từng tắc, theo mồ hôi rịn ra thấm ướt trán của Sở Văn Ninh, đến mày kiếm nhíu lại, tới mũi cao thẳng, rồi đôi môi mỏng bướng bỉnh không chịu rên thành tiếng.

Ánh mắt Đạp Tiên Quân âm u lạnh lẽo: “Nhưng đáng tiếc mà... Đây cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi.”

Hắn rút ngón tay ra, mang theo cao dịch dập dính. Tình được lại thêm thuốc cao, cho dù có là thánh hiền cũng có thể chịu nổi bao lâu? Hắn biết rõ cực hạn của Sở Văn Ninh.

Hắn từng giẫm đạp nó.

Dòng nước ướt nóng chảy ra từ lõi vào, Đạp Tiên Quân đã không còn nhiều tâm tư dâm loạn, không ai biết rõ tâm tình hắn lúc này. Đế Quân đã nếm hết tuyệt sắc nhân gian này kỳ thật trong lòng giờ lại mang chút tâm tình của đứa trẻ lần đầu nếm trái cấm, hận không thể lập tức nuốt trọn chiếm hữu người trước mắt vào trong bụng, như chỉ trong nửa khắc buổi đêm, ấm áp trong lòng sẽ biến mất chẳng còn gì.

Hắn đang sợ.

Hắn cực sợ Sở Văn Ninh sẽ rời đi.

Nên hắn không còn nhiều tâm tư nhàn hạ, hắn tự giữ lấy dương vật đã cứng rắn cương toï lợi hại của mình, đặt vào huyết khẩu đã ẩm ướt không chịu nổi kia, quy đầu cực lớn chậm rãi mở cánh hoa, sau đó mãnh liệt đâm vào “lép nhép.”

“A...”

Thân thể Sở Văn Ninh căng cứng, khàn khàn rên rỉ, tính khí thô cứng nóng như lửa đâm vào, eo y thoáng cái đã mềm nhũn. Y nằm dưới thân Đạp Tiên Quân hé miệng hít khí, mồ hôi lạnh thấm ướt lưng trần.

Đạp Tiên Quân lại thoải mái khép hờ mắt, khoái cảm khi đâm vào hoàn toàn như thủy triều ập lên, trong nháy mắt kia hắn đột nhiên cảm thấy như thể mình tựa hồ chưa từng trải qua sinh tử và cô tịch.

Những khổ sở mấy năm nay, tựa hồ đều tan biến vào lúc này. Hắn lại có được sự tôn của hắn hắn, Sở phi của hắn, Văn Ninh của Ninh lần nữa. Hắn ở đây... Hắn, ở trong y, hắn xâm chiếm y cắm sâu trong y, hắn khi nhục y vuốt ve y dứt no y.

Hắn cảm thấy tính khí cứng rắn nóng như lửa của mình được thành ruột Sở Văn Ninh mút vào cắn thận, ngậm lấy.

Thân thể Sở Văn Ninh cũng nhớ hắn, cũng khát vọng hắn.

“Sự tôn, bên trong người vẫn chặt như vậy.”

Sở Văn Ninh nhắm chặt hai mắt, nhưng toàn thân không tự chủ được mà run lên, toàn thân y bị dục vọng thiêu đốt, làn da ửng đỏ như nhiễm hơi rượu. Y cảm thấy hổ thẹn, lại cảm thấy thương tâm, nhưng tâm tình ấy đều bị dục tính xông lên bay xa mặt mũi, kích thích và khoái cảm khi bị Mặc

Nhiên xâm nhập tức thì như vết mực đọng trên giấy không ngừng lan rộng trong xương cốt trắng.

Đạp Tiên Quân ngẩng đầu lên, cắn vào tai y, ôm lấy y càng chặt hơn. Dương vật của nam nhân trong thân thể quá lớn, Sở Văn Ninh vì lúc bị đâm sâu vào hơn sinh ra cảm giác nhói đau mà nhúu chặt lông mày, vẻ mặt thống khổ, trầm thấp thở dốc.

“Đau?” Đạp Tiên Quân thu hết phản ứng của y vào trong mắt, sau đó khàn khàn nói, “Nhịn một chút... Cố thả lỏng đi. Sư tôn, ta sẽ khiến người nhớ lại, lúc người ở cùng với ta đến cùng thoải mái tới mức nào.”

Có lẽ bởi vì được tính át đi lý trí, suy nghĩ càng ngày càng không rõ ràng. Hoặc có lẽ bởi vì lúc làm tình Đạp Tiên Quân vẫn chưa tự xưng “bốn toạ”, mà chỉ như khi chưa hề có chuyện gì xảy ra, tự xưng “ta” đơn thuần.

Mắt Sở Văn Ninh thì thoảng sẽ vụt qua một tia hoảng loạn, đôi mắt luôn kiên cường ác liệt trong veo nhưng lại lạnh lùng, khắc này lại hoàn toàn mềm mại.

Ánh mắt này như chọc trúng đế quân khát muốn chết, Đạp Tiên Quân ôm y dậy, ngồi trên giường lớn trải da thú hỗn loạn, eo bắt đầu nhanh chóng chuyển động đâm rút, đâm vào lép nhép vừa sâu vừa mạnh.

Sở Văn Ninh vốn còn chết cũng không chịu hé miệng, lại theo động tác đâm rút càng lúc càng kịch liệt của Đạp Tiên Quân, nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề không chút đè nén của Đạp Tiên Quân, y dần có chút không khống chế nổi, tiếng thở dốc trầm thấp vỡ vụn giữa răng môi bật ra. Thanh âm kia nghẹn trong họng rất nhẹ, nhưng Đạp Tiên Quân lại tựa như nghe thấy tiếng rên rỉ dâm mỹ mê hoặc lòng người nào đó, trở nên càng kích động đâm sâu vào trong cơ thể Sở Văn Ninh hơn.

“Rên ra đi.”

“...”

“Nhịn cái gì? Kiếp trước cũng đâu phải chưa từng rên. Muốn bốn toạ làm người, muốn bốn toạ đè người... Hai chân quăn lấy eo bốn toạ, muốn bắn vào trong người, đừng rút ra...”

Sở Văn Ninh xấu hổ mặt đỏ muốn nhỏ máu, nhưng Đạp Tiên Quân lại không ngừng miệng thì thầm những nợ cũ xấu xa dơ bẩn vào tai y, làm như

khoe ra gia sản trân bảo của mình, vừa nói, vừa dùng sức đâm vào... Động tác của Đạp Tiên Quân gần như có chút cố chấp, gần như cướp đoạt, hấn dùng lực mạnh rút ra đâm vào chốc lát, bỗng nhiên nằm ngửa xuống giường, sau đó lại kéo theo Sở Văn Ninh xuống.

Hắn để Sở Văn Ninh nằm trên người dán sát vào ngực hắn, sau đó dùng bờ môi ẩm ướt ngậm chặt lấy môi Sở Văn Ninh, hôn kịch liệt, phía dưới cũng nghiêng đi một góc đâm mạnh chôn sâu vào bên trong.

“A...”

Góc độ này nháy mắt đâm vào sợi gân nhạy cảm nhất trong cơ thể Sở Văn Ninh, Đạp Tiên Quân có thể cảm nhận được người trong lòng thoáng cái đã mềm nhũn, lồi vào cũng có dịch thể dính nhớp càng ướt át hơn rỉ ra. Đạp Tiên Quân thấp thấp cười, tựa như đang thị uy với chính mình: “Có sướng không? Có phải phu quân người mới tốt nhất không?”

Cũng không mong Sở Văn Ninh trả lời, cũng hiểu rõ Sở Văn Ninh tuyệt đối sẽ không trả lời.

Để quân cờ hồ mang một loại đặc chí nực cười, nói khẽ: “Bốn tọa biết người thích bị chơi ở đây nhất... Mỗi lần làm người ở đây, người liền ướt tới chẳng đâu vào đâu. Đúng là không thể hiểu nổi.”

Mặc dù nói vậy, tính khí lại hung ác đâm sâu vào nơi kia của Sở Văn Ninh, hắn chôn sâu trong thân thể Sở Văn Ninh, nhất thời bị nơi ôn nhu hương kia hút lấy không rút ra được, vì vậy hung ác đâm vào, biên độ nhỏ nhưng dồn dập đâm vào bên trong mang theo tiếng nước nhóp nhép.

Đó là nơi mẫn cảm nhất của Sở Văn Ninh, chịu kích thích của thuốc, lại bị đâm rút điên cuồng nóng nảy như vậy, chỉ cảm thấy quy đầu cực đại kia đâm sâu vào nơi khiến người ta tê dại bủn rủn không chịu nổi... Khiến Sở Văn Ninh nhất thời thất thần, mắt phượng ửng đỏ mơ màng, không nhận được rên rỉ nhỏ giọng:

“A... A...”

Đạp Tiên Quân như được cổ vũ, bàn tay to lớn giữ chặt lấy vòng eo thon gọn của Sở Văn Ninh, bờ môi ướt mồ hôi mạnh mẽ hữu lực đâm sâu vào trong, mỗi lần đều nóng nảy mãnh liệt, lại thực sâu.

“Rên lớn hơn chút nữa, sư tôn...” Sở Văn Ninh không muốn, ngược lại căn môi càng chặt, nhưng nơi khiến người ta tê rần vẫn bị Đạp Tiên Quân hung ác đâm vào truyền tới cơn tê dại như điện giật, cao dịch bên trong ướt át lợi hại, Sở Văn Ninh căn bản không chịu nổi, y như sắp chết, gần như sụp đổ tuyệt vọng mà rên rỉ vỡ vụn: “Ừm a... a... a... ư...”

“Thấy thế nào? Đệ tử đâm người thoải mái lắm à? Bên trong người co rút lại thật chặt, sư tôn... Sao người lại mút lấy đồ đệ của người như thế?”

Sở Văn Ninh chịu kích thích còn lớn hơn kiếp trước, y không nghe rõ Đạp Tiên Quân đang nói gì, y mở to đôi mắt ửng đỏ ướt át, vô lực nằm trong lồng ngực rắn chắc của Đạp Tiên Quân, bị mạnh bạo chiếm đoạt, từng cú từng cú thúc sâu đâm vào làm y.

Cao thể bị đâm sùi bọt, hòa lẫn trong dịch thể ướt át trơn trượt, theo nơi hai người giao hợp rỉ ra từng chút, đùi trong Sở Văn Ninh đều đã ướt đầm, nhưng Đạp Tiên Quân có biết thế nào là đủ?

Giữa đôi mắt tím đen tràn ngập ái dục, lộ ra xuân sắc vô hạn, Đạp Tiên Quân nhìn chăm chăm vào gương mặt sư tôn bị làm vừa đau đớn vừa sáng khoái rịn mồ hôi của mình, ánh mắt gần như si mê, ngay cả tinh hoàn cũng chen vào hơn nữa.

Hắn cầm lấy tay Sở Văn Ninh, đặt lên bụng y sờ theo hân, vừa dòn dập đâm lên, vừa trầm thấp thở dốc nói: “Đều... Đã đâm tới đây của người, sâu tới vậy rồi. Sư tôn người thấy sao?”

Dương vật dạng trụ vừa thô vừa to mỗi lần đâm vào đều có thể đâm vào nơi sâu nhất trong bụng Sở Văn Ninh, hành thể ướt át nổi gân xanh làm loạn trong lối vào ẩm ướt. Sở Văn Ninh cơ hồ vỡ vụn, trong từng cú thúc kịch liệt, rên rỉ làm người ta nghe thấy mặt đỏ tim đập: “A... Ừm... Ừ... A... Mặc... Mặc Nhiên...”

Mặc Nhiên...

Mặc Nhiên.

Bao năm tháng giữa họ lướt qua trước mắt, người nợ từ thiếu niên tới trưởng thành, bóng dáng hình ảnh hai đời chồng lên nhau. Suy nghĩ Sở Văn Ninh đã bị đánh vỡ, trong tình ý ngập đầu y thậm chí sinh ra ảo giác. Y

không biết kiếp nào là thật, kiếp nào đã rời xa, thống khổ cực độ cùng vui thích cực độ va chạm, vỡ nát toàn bộ.

Thế giới của y trời đất cũng vỡ vụn thành tro tàn, tuyết như đã rơi, từng mảnh vỡ đều là bóng dáng Mặc Nhiên—— Cười, khóc, lương thiện, điên cuồng.

Y nhìn thấy thân ảnh của Đạp Tiên Quân chổng lên Mặc tông sư, trong biển tuyết mênh mông không thấy bờ, cầm một chiếc dù giấy dầu, yên tĩnh nhìn y. Hai con người đen phát tím vừa có chính vừa có tà, tuyết càng rơi càng lớn, cuối cùng không còn thấy rõ để quân và tông sư, cuối trong biển tuyết có một thân ảnh đang đứng như khi mới gặp gỡ, là thân ảnh gầy yếu của thiếu niên Mặc Nhiên.

Thiếu niên kia hạ dù ngẩng đầu lên, mỉm cười mang theo một chút bi thương: “Tiên quân, ta phải đi rồi... Người để ý ta đi... Được không...”

Một lần cuối cùng.

Người để ý ta đi.

Cho dù có tới bao nhiêu cái ta, sau trận chiến này, có lẽ đều sẽ phải vĩnh biệt rồi.

Người để ý ta đi.

Cả đời này từ khi bắt đầu làm sư đồ, ta van xin người rất lâu, người vẫn chẳng để ý tới ta. Đến cuối cùng, ta chỉ còn lại một cái xác tàn dầy dựa với người, người có thể đừng ghét bỏ ta điên cuồng lại vô tri không?

Người để ý ta đi.

Được không?

“Mặc Nhiên...” Gần như thất thần lo sợ không yên, tim Sở Văn Ninh đập loạn, đợi khi y hoàn hồn lại, y đã ôm lấy thân thể Đạp Tiên Quân, nghẹn ngào.

“Mặc Nhiên...”

Đạp Tiên Quân hơi ngẩn ra, hắn không thể không ngơ ngẩn, vì kiếp trước dù có là lần hoan ái triền miên hòa hoãn nhất, Sở Văn Ninh cũng chưa từng chủ động ôm lấy hắn.

Hắn phát giác một lát, bỗng nhiên hạ giọng mắng một câu, mạnh bạo đè Sở Văn Ninh dưới thân, nâng đôi chân thon dài của Sở Văn Ninh đâm vào

trong, dùng tư thế từ trên xuống dưới mãnh liệt đâm mạnh.

Sở Văn Ninh nhú mào kiểm lại, trong mắt rung động rèm đỏ Vu Sơn Điện, lại như hình ảnh khách điểm trong trấn Vô Thường, đó là lần đầu tiên y lên giường với Mặc Nhiên trong kiếp này, có điều chỉ trong thoáng chốc, lại như cách cả trăm năm.

Y ngẩng cổ, như cực kỳ thoải mái, khản giọng trầm thấp rên rỉ: “A...”

Thanh âm này cực kỳ động tình, tuy không lớn, lại khiến cốt nhục toàn thân Đạp Tiên Quân như sôi sục, hân cơ hồ nảy sinh ác độc mà làm y, trong mắt chỉ có mỗi hình bóng y.

“Văn Ninh... Văn Ninh...”

Mồ hôi nóng chảy xuống, như muốn dán sát hai thân thể trần truồng lại, bọn họ kiếp trước đã mây mưa vô số lần trên chiếc giường lớn này, đây dựa như keo sơn.

Đạp Tiên Quân thay đổi tư thế rất nhiều lần, tựa hồ muốn đền bù lại hết những năm trống trải quanh hờn này trong một đêm, chốc lát để Sở Văn Ninh nằm sấp trên giường hung ác làm y từ phía sau, trong chốc lát lại để Sở Văn Ninh cưỡi trên người hân đâm từ dưới lên, có chốc lát thậm chí bế Sở Văn Ninh xuống giường, dựa trên tường hung ác đâm vào.

Đó là Sở phi của hân...

Hân muốn làm thế nào thì làm thế đó, muốn đâm từ dưới lên thì đâm từ dưới lên. Hân muốn suồng sã vuốt ve y, thương tiếc y, tra tấn y, chiếm hữu y. Hân muốn Sở Văn Ninh đời đời kiếp kiếp đều là người của hân, ai cũng không cướp được, ai cũng không tranh được, cho dù có là hân đi nữa, cũng không được.

Cuối cùng, hân đẩy Sở Văn Ninh lên giường lớn, kê thêm gối lót dưới eo đã bủn rủn không chịu nổi của Sở Văn Ninh. Hân luôn có bản năng như vậy, biết rõ đó là chuyện không thể, những vẫn có khát vọng nguyên thủy nhất của giống đực là khiến bạn tình thụ thai. Hân cứ lót eo Sở Văn Ninh như vậy, bế Sở Văn Ninh lên vừa khô nóng phủ môi dây dưa kịch liệt, mông vừa mãnh liệt đâm vào hung hân tạo tiếng nước lép nhép.

“Bảo bối, bên trong người sướng quá, a...” Nam nhân thở dốc dồn dập, theo khoái cảm dần tăng mà đâm mạnh hơn, tốc độ đâm vào càng lúc càng

nhANH, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề.

Hắn nâng cao eo Sở Văn Ninh, Sở Văn Ninh cũng không chịu nổi, tay trắng nõn thon gọn siết chặt ga giường, cổ tay trắng nõn cơ hồ nổi gân xanh.

“A... A... Chậm, chậm chút...”

Đạp Tiên Quân đâm vào quá nhanh quá mạnh, dương vật có lúc rút ra quá vội tuột hẳn ra, nhất thời trống rỗng khiến Sở Văn Ninh mở to đôi mắt vô thần thở hổn hển. Nhưng nam nhân kia rất nhanh đã đỡ lấy tính khí cứng rắn thô cứng trơn trượt của mình đâm vào, quy đầu tròn trịa nổi gân xanh đâm mạnh hai lần, đã vội không chịu nổi càng hung ác dùng sức đâm vào mạnh hơn——

“—— A...!”

“Sắp tới rồi.” Đạp Tiên Quân giữ chặt chiếc eo mềm nhũn rủ xuống của Sở Văn Ninh, vội vàng đâm vào bên trong đang co rút, hắn cúi đầu hôn lên chiếc trán ướt đầm mồ hôi của Sở Văn Ninh, yết hầu nhấp nhô, thấp giọng nói, “Bảo bối, nâng cao eo lên chút nữa, để ta bắn vào trong... A...”

Hắn bị thành ruột co rút của Sở Văn Ninh kích thích tới nhũu chặt mảy, cơ hồ là thoải mái rên lên một tiếng, sau đó đã hung ác đâm sâu vào người dưới thân, mà hai chân Sở Văn Ninh rủ bên eo hắn, ngón chân không ngừng run rẩy.

“Ta muốn bắn, bắn hết vào trong người... Văn Ninh...” Đạp Tiên Quân chăm chú nhìn gương mặt Sở Văn Ninh, hắn chăm chú nhìn gương mặt đã hồng kia, ánh mắt gần như si mê lại điên cuồng.

Đâm hơn mấy chục lần mãnh liệt vào trong huyết khẩu ướt át, Đạp Tiên Quân nháy mắt hung ác đâm mấy lần vào sợi gân mẫn cảm nhất của Sở Văn Ninh, ôm chặt y rên lên, theo đó là dòng tinh dịch mạnh mẽ hữu lực bắn ra, từng dòng bắn sâu vào nơi y mẫn cảm nhất.

Hai người ôm chặt lấy nhau, đồng thời rên lên: “A...”

Hai người đồng thời xuất tinh, chẳng qua Sở Văn Ninh không biến thái như Đạp Tiên Quân, có thể quần đi quần lại như vậy, từ khi hai người lên giường y đã bị làm cho bắn ra hai lần đầy nhục nhã, lúc này cũng chẳng còn gì để bắn nữa, có điều tinh dịch Đạp Tiên Quân bắn ra quá nhiều, hắn

nâng cao đôi chân thẳng thon dài của Sở Văn Ninh lên, để y tiếp nhận tất cả tinh dịch của hắn, kích cho Sở Văn Ninh tiếng khàn khàn trầm thấp cũng thay đổi.

Qua rất lâu, Đạp Tiên Quân mới buông chân Sở Văn Ninh xuống, cúi người nặng nề đè lên Sở Văn Ninh.

Hắn cảm thấy Sở Văn Ninh muốn cử động, muốn rút gối kê dưới eo đi, bỗng đưa tay, giữ lấy cổ tay Sở Văn Ninh, ngăn y lại. Hắn cúi đầu nhìn gương mặt Sở Văn Ninh mê ly ái dục sau khi đạt cao trào chăm chú, đồng tử đen phát tím thoáng chớp động ánh sáng si mê khác thường.

Tử địch hắn không thể chiến thắng.

Sư tôn hắn không thể khinh nhờn.

Tiên trử trong sạch trong mắt thế nhân.

Nam nhân hắn từng cầu mà không được... Giờ lại bị hắn đùa giỡn tới mở lớn hai chân, bị bao phủ trong tinh dịch của hắn, hai chân không khép lại nổi, bị hắn ép buộc đâm vào trong. Mùi vị chinh phục được kẻ mạnh quá thực tiêu hồn thực cốt, Đạp Tiên Quân chỉ cảm thấy dục vọng mình vừa được phát tiết lại cương cứng, bắt đầu đâm vào muốn động.

Sở Văn Ninh là cơn nghiện của hắn, chỉ cần bị đôi mắt quật cường nhìn vào, ướt át, mê mang ánh nước vẫn gượng mạnh mẽ liếc qua, trong lòng hắn đã dấy lên cả rừng lửa, đốt xuống bụng dưới...

Vì vậy hắn cầm lấy tay Sở Văn Ninh, hôn lên mu bàn tay, thấp giọng nói.

“Đừng làm loạn. Lót thêm lát nữa đi.”

“...”

Tính khí đã bắn của hắn không rút ra, mà lại đâm đâm vào bên trong, có thể cảm nhận được bên trong vừa ướt vừa nóng, dịch trắng đục sền sệt bị đè ép sâu trong nơi hai người giao hợp.

Đạp Tiên Quân thoải mái nhấp nhô hầu kết, ngậm chặt bờ môi Sở Văn Ninh, vừa không biết thỏa mãn hôn lên, vừa thì thào nói nhỏ: “Có cảm nhận được không? Giữ hết bên trong, không được làm rỉ ra. Bốn tọt lát nữa... Còn muốn làm thêm.”

Đạp Tiên Quân không nói ngoa.

Đêm nay, hắc quần quít làm đi làm lại dây dưa với Sở Văn Ninh không biết bao nhiêu lần, cuối cùng tấm da thú trải trên giường cũng tuột xuống đất, trên đó trừ mùi tanh của dã thú, còn dính đầy tinh dịch hai người bắn ra, cả giường dâm mỹ không chịu nổi...

Mãi đến hơn nửa đêm, Đạp Tiên Quân mới bắn thêm lần cuối vào sâu trong cơ thể Sở Văn Ninh, mới vuốt ve chiếc bụng thon nhỏ ươn ướt lại dính nhớp của Sở Văn Ninh, hôn lên gương mặt đã thất thần từ lâu.

Sư tôn của hắc, Sở phi của hắc, người đã từng tiên phong đạo cốt, không nhiễm bụi trần, giờ lại bị hắc làm tới thất thần, trần như nhộng, mê ly ái dục. Làn da Sở Văn Ninh như ngâm trong Lê Hoa Bạch mạnh nhất, hiện lên màu ửng đỏ gợi tình. Mắt phượng tan rã mở to, hô hấp dồn dập, gương mặt đà hồng lan tới đuôi mắt, đôi môi mềm mại hé mở, không tự chủ được khẽ run lên.

Đạp Tiên Quân nhìn chăm chăm cánh môi ướt át khẽ động, không khỏi nghĩ tới bờ môi dù thế nào cũng không chịu khuất phục trước mình, lại từng cam tâm tình nguyện ngậm vào mút lấy dương vật Mặc tông sư.

Hắc bốc lửa giận, dù đã làm nhiều lần như vậy, vẫn không cam lòng hung hăng đâm vào trong cơ thể Sở Văn Ninh đang không ngừng co rút hai lần.

Sở Văn Ninh lúc này đã bị làm cho đạt cao trào rất nhiều lần, ý thức đã tan rã, vì vậy theo bản năng nhú mày khàn khàn rên rỉ khỏi miệng: “A...”

“Rên cái gì? Phía dưới vẫn cắn chặt như vậy.” Đạp Tiên Quân trầm thấp cười khẽ, “Cảm thấy bốn tọa tốt hơn, có đúng không?”

Hắc đương nhiên không nhận được câu trả lời, nhưng không có câu trả lời cũng chẳng sao, ít nhất thân thể Sở Văn Ninh vẫn thành thật. Ít nhất Sở Văn Ninh đã bị hắc làm tới nhũn ra, tới phát run, đến ẩm ướt không chịu nổi... Ít nhất Sở Văn Ninh đã triệt triệt để để bị hắc ăn sạch.

Thân thể cường hãn này ở dưới thân hắc trở nên nhạy cảm như vậy, dư vị khi đạt cao trào khiến càng mẫn cảm đã trở thành roi da lẳng nhục Sở Văn Ninh, chỉ cần hắc khẽ động, Sở Văn Ninh sẽ không kiềm được nhú mày kiểm lại, thân thể cũng run lên nhè nhẹ.

Đạp Tiên Quân nghĩ vậy, đưa tay vuốt ve gương mặt đối phương, Sở Văn Ninh theo bản năng co rút lại, nhưng vẫn bị giữ cầm lại, vuốt ve gương

mặt. Cảm giác chạm lên gương mặt thanh tú kia mềm mịn nóng bỏng, lại có vệt nước mắt ướt át.

Sau khi triền miên điên cuồng an tĩnh lại, Đạp Tiên Quân cơ hồ đã xác nhận được, than thở thì thào: “Văn Ninh. Người tốt cuộc cũng hồi cung. Về sau đừng rời đi nữa.”

Con người đen tối phát tím của hắn phản chiếu gương mặt ngoan cường lại yếu ớt, thất thần hồi lâu, Đạp Tiên Quân cười nhẹ hôn lên thái dương Sở Văn Ninh, cảm thấy mỹ mãn mà thở dài.

“Ngủ thôi.”

Kéo lại chăn gấm lộn xộn, phủ lên hai người.

“...”

Đêm dần yên tĩnh.

Đạp Tiên Quân ôm lấy Sở Văn Ninh chìm vào giấc ngủ, tựa như trong đêm tuyết Nam Bình Sơn, Mặc tông sư trong đêm hôm ấy, cũng ôm người trong lòng như vậy, mãi đến khi ánh đèn tắt hẳn, sáng sớm dần hé.

Hai người họ, đều như nhau.

Sau khi tình triều lui xuống, Sở Văn Ninh như người gỗ hồng, dịch thể và mồ hôi trộn lẫn lộn xộn trên người, chẳng nói được gì, cũng không làm được gì. Loại trạng thái này giằng co hồi lâu, chậm rãi, ý thức mới bắt đầu quay về, y bắt đầu nghe thấy tiếng mưa bên ngoài cửa sổ, cảm nhận được hô hấp của Đạp Tiên Quân, cái ôm...

Sở Văn Ninh chuyển động tròn mắt tan rã.

Qua hồi lâu, y quay đầu, nhìn về phía Đạp Tiên Quân nhắm mắt nghỉ ngơi.

“...” Trong lúc nhất thời, Sở Văn Ninh sinh ra tia sợ hãi mãnh liệt, y không biết hôm nay hôm nào, người bên cạnh là ai, sao lại lạnh như băng thế này, y lại lo lắng thân thể ấy cũng sẽ như thanh niên trong đêm tuyết Nam Bình Sơn, thời gian dần qua sẽ mất sinh khí, thời gian dần trôi không còn tiếng tim đập, y sợ hãi mà nhận ra.

Vì sao?

Rõ ràng chỉ là một cái xác, rõ ràng chỉ là một kẻ trì độn, vì sao lại giống hết khi xưa, có cùng tâm tình cùng cử chỉ?

Nhưng mà Đạp Tiên Quân sẽ không đáp, mà có lẽ đáp án, bản thân Đạp Tiên Quân cũng không thể tự hiểu.

Trong tình triều nóng bỏng hỗn loạn dần tan đi, ánh mắt dần rõ ràng, Sở Văn Ninh ép mình tỉnh táo lại, y quả thực có thể làm được, trong tuyệt vọng thống khổ, ép mình tỉnh táo lại.

Vu Sơn Điện tràn ngập khí tức ái dục nồng đậm... Đây là Vu Sơn Điện.

Không phải Nam Bình Sơn.

Người ôm lấy y, cũng không phải Mặc tông sư.

Mà là Đạp Tiên Quân.

Là ái nhân, đồ đệ, phu quân đã chết từ lâu... Mọi cái xác không hồn một con rối trì độn.

Sở Văn Ninh nén lại nỗi xót xa nơi cổ họng, chậm rãi, tự áp xuống mọi tâm tình của mình, đều xóa sạch, bóp nát. Hai người cứ trong đoạn cuối cùng, trong ngõ cụt của hai đời ôm lấy nhau, khí tức trong không khí dần nhạt đi. Hết thảy đều bình ổn lại như trước.

Triền miên cuối cùng, yên lặng lại trong đêm như vậy.

Không biết qua bao lâu, động tĩnh trong phòng từ từ lắng xuống.

Dưới màn rèm trùng điệp buông thả lộ ra áo ngủ bằng gấm mất trật tự chảy xuống, bị ánh chớp đáng sợ ngoài cửa sổ chiếu lên phân rõ sáng tối. Trận mưa dữ này vẫn không dừng, ngược lại càng về sau càng lớn.

Trong đêm tối Sở Văn Ninh mở mắt, nam nhân bên cạnh đã ngủ. Có lẽ nhiều năm như vậy làm bạn đã thành thói quen, cũng có lẽ vì Đạp Tiên Quân cho rằng y ăn nhuỷên cân tán cũng rất an toàn, nói tóm lại, nam nhân này ngủ rất an ổn, không hề có chút phòng bị. Thân thể khỏe đẹp cân xứng đè lên người y, nặng nề khiến người ta không thở nổi.

Sở Văn Ninh nghiêng đầu, nhìn mặt nam nhân.

Lúc Thời Không Sinh Tử Môn vừa mở, y cũng từng va chạm Đạp Tiên Quân, vẫn nhớ rõ cảm xúc lạnh như băng và tĩnh mịch trong ngực.

Thế nhưng lúc này người kề sát y có tim đập.

Viên linh hạch bị đào lên kia, một lần nữa tụ trong cơ thể Đạp Tiên Quân thành thứ đồ vật giống trái tim.

_____ Không nên suy nghĩ nhiều, Mặc Nhiên đã chết, dù ở trần thế nào đi nữa, đều đã chết.

Sở Văn Ninh ở trong tiếng tim đập thông thả mà mạnh mẽ, tự nói với mình như vậy.

Mặc Nhiên đã chết. Đây chỉ là một bộ thể xác không hồn không phách.

Người nên biết mình phải làm gì.

Vững tâm như sắt, trong bàn tay tự lại ánh sáng, thế nhưng tia sáng kia lúc tỏ lúc mờ, cuối cùng thì dập tắt.

Sở Văn Ninh ngưng mắt nhìn nam nhân gần trong gang tấc này.

Tia sáng rất âm đạm, lúc Đạp Tiên Quân khép mắt rũ lông mi, thì càng thêm khó nhận ra kiếp trước hay kiếp này.

Sở Văn Ninh đột nhiên cảm giác được, kỳ thực lúc này cực kỳ giống đêm mưa kia bọn họ lần đầu tiên ngủ cùng nhau ở Vô Thường trấn. Một đêm đó, thật ra y cũng từng tỉnh lại, y cũng từng dựa sát người qua, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt ngủ say của Mặc Nhiên.

Không... Không không không.

Mặc Nhiên đã chết... Dù cho tim có đập, cũng là một bộ thi thể, dù cho có thể nói, cũng đã không còn hồn.

Đã chết.

Nhưng vì cái gì hắn còn có thể nhớ kỹ chuyện sau này ở kiếp khác như vậy, vì sao tình cảm trong mắt hắn chân thành phong phú như vậy, vì sao...

Dáng vẻ Sở Văn Ninh sợ run, không thể nghĩ tiếp được nữa.

Căn rằng, ánh sáng trong tay thay nhau nổi lên, gọi ra Hoài Sa, ngưng tụ thành một thanh đoản kiếm sắc bén. Xoay người chỉ trong tích tắc, y đóng mắt lại không quan tâm dùng hết khí lực quyết liệt đâm tới ngực Đạp Tiên Quân!!

Table of Contents

[Husky]	Chương 1: Bốn toạ đã chết
[Husky]	Chương 2: Bốn toạ sống lại
[Husky]	Chương 3: Sự ca của bốn toạ
[Husky]	Chương 4: Đường đệ của bốn toạ
[Husky]	Chương 5: Bốn toạ không có trộm
[Husky]	Chương 6: Sự tôn của bốn toạ
[Husky]	Chương 7: Bốn toạ thích ăn hoành thánh
[Husky]	Chương 8: Bốn toạ bị phạt
[Husky]	Chương 9: Bốn toạ không diễn kịch
[Husky]	Chương 10: Bốn toạ lần đầu làm nhiệm vụ
[Husky]	Chương 11: Bốn toạ muốn hôn, thật vui!
[Husky]	Chương 12: Bốn toạ hôn nhằm người... Mẹ kiếp...
[Husky]	Chương 13: Tân nương của bốn toạ
[Husky]	Chương 14: Bốn toạ thành thân
[Husky]	Chương 15: Bốn toạ lần đầu tiên biết có kiểu động phòng này
[Husky]	Chương 16: Bốn toạ sợ ngây người
[Husky]	Chương 17: Sự tôn của bốn toạ bị thương, bốn toạ thật là...
[Husky]	Chương 18: Bốn toạ đã từng cầu xin người
[Husky]	Chương 19: Bốn toạ kể chuyện xưa cho các người
[Husky]	Chương 20: Bốn toạ kể chuyện xưa cho các người (2)
[Husky]	Chương 21: Bốn toạ kể chuyện xưa cho các người (3)
[Husky]	Chương 22: Sự tôn của bốn toạ, muốn nổi giận
[Husky]	Chương 23: Bốn toạ không ngăn được y
[Husky]	Chương 24: Bốn toạ và y chiến tranh lạnh
[Husky]	Chương 25: Bốn toạ ghét y muốn chết
[Husky]	Chương 26: Bốn toạ và quân khi mới gặp
[Husky]	Chương 27: Bốn toạ nấu cho người một bát mì
[Husky]	Chương 28: Tâm bốn toạ hơi loạn
[Husky]	Chương 29: Bốn toạ không muốn người chết

[[Husky](#)] [Chương 30: Bốn toạ không muốn ăn đậu hủ](#)

[[Husky](#)] [Chương 31: Bá phụ của bốn toạ](#)

[[Husky](#)] [Chương 32: Bốn toạ dỗ người, đã được chưa?!](#)

[[Husky](#)] [Chương 33: Bốn toạ đi tìm vũ khí](#)

[[Husky](#)] [Chương 34: Bốn toạ bị thất sủng](#)

[[Husky](#)] [Chương 35: Bốn toạ trượt chân](#)

[[Husky](#)] [Chương 36: Hình như bốn toạ điên rồi](#)

[[Husky](#)] [Chương 37: bốn toạ gặp đại thần](#)

[[Husky](#)] [Chương 38: Bốn toạ ở dưới đáy biển hai vạn trượng](#)

[[Husky](#)] [Chương 39: Vũ khí mới của bốn toạ](#)

[[Husky](#)] [Chương 40: Bốn toạ đúng là gặp quý.](#)

[[Husky](#)] [Chương 41: Bốn toạ lại thân nhân người rồi...](#)

[[Husky](#)] [Chương 42: Bốn toạ hơi rồi](#)

[[Husky](#)] [Chương 43: Bốn toạ là tế phẩm???](#)

[[Husky](#)] [Chương 44: Bốn toạ không muốn nợ người](#)

[[Husky](#)] [Chương 45: Bốn toạ biết huynh sẽ đến](#)

[[Husky](#)] [Chương 46: Bốn toạ tỉnh rồi](#)

[[Husky](#)] [Chương 47: Bốn toạ thấy có chỗ không đúng](#)

[[Husky](#)] [Chương 48: Lão long của bốn toạ](#)

[[Husky](#)] [Chương 49: Sự tôn của bốn toạ rất giận](#)

[[Husky](#)] [Chương 50: Bốn toạ thích huynh](#)

[[Husky](#)] [Chương 51: Sự tôn của bốn toạ... Phụt ha ha ha](#)

[[Husky](#)] [Chương 52: Hình như bốn toạ còn chưa được lên sàn](#)

[[Husky](#)] [Chương 53: Đường đệ của bốn toạ như tên thiếu năng](#)

[[Husky](#)] [Chương 54: Bốn toạ giành điểm tâm ngọt](#)

[[Husky](#)] [Chương 55: Bốn toạ lo lắng](#)

[[Husky](#)] [Chương 56: Bốn toạ làm sủi cảo](#)

[[Husky](#)] [Chương 57: Bốn toạ ghét nghe quân đánh đàn](#)

[[Husky](#)] [Chương 58: Bốn toạ hơi hồ đồ rồi](#)

[[Husky](#)] [Chương 59: Bốn toạ chỉ có chút tiền đồ như vậy.](#)

[[Husky](#)] [Chương 60: Bốn toạ phát hiện một bí mật](#)

[[Husky](#)] [Chương 61: Bốn toạ tốt sao?](#)

[Husky] [Chương 62: Bốn toạ đến Lâm An Cổ](#)

[Husky] [Chương 63: Bốn toạ gặp được ai!](#)

[Husky] [Chương 64: Bốn toạ kể chuyện cũ cho sư đệ](#)

[Husky] [Chương 65: Bốn toạ kể chuyện cũ rất khó nghe](#)

[Husky] [Chương 66: Bốn toạ gặp thiên liệt](#)

[Husky] [Chương 67: Bốn toạ đau lòng](#)

[Husky] [Chương 68: Bốn toạ không đành lòng](#)

[Husky] [Chương 69: Bốn toạ theo người học nhe~](#)

[Husky] [Chương 69: Bốn toạ theo người học nhe~](#)

[Husky] [Chương 70: Bốn toạ trở về](#)

[Husky] [Chương 71: Bốn toạ bị oan](#)

[Husky] [Chương 72: Bốn toạ hằm canh](#)

[Husky] [Chương 73: Bốn toạ hồ đồ rồi](#)

[Husky] [Chương 74: Bốn toạ không tốt](#)

[Husky] [Chương 75: Bốn toạ mù chữ đấy, không phục cũng phải nhin](#)

[Husky] [Chương 76: Bốn toạ gặp lại kẻ kia](#)

[Husky] [Chương 77: Bốn toạ rất khó xử](#)

[Husky] [Chương 78: Sư tôn của bốn toạ gặp ác mộng](#)

[Husky] [Chương 79: Sư tôn của bốn toạ diễn kịch](#)

[Husky] [Chương 80: Vợ cũ của bốn toạ... Đến rồi!](#)

[Husky] [Chương 81: Bất Quy của bốn toạ](#)

[Husky] [Chương 82: Bốn toạ không dám tin](#)

[Husky] [Chương 83: Bốn toạ muốn người](#)

[Husky] [Chương 84: Bốn toạ hôn trộm người, người cũng không biết](#)

[Husky] [Chương 85: Chỉ một ngàn năm trăm sao có thể đuổi bốn toạ](#)

[Husky] [Chương 86: Vợ cũ của bốn toạ không phải đèn cạn dầu](#)

[Husky] [Chương 87: Bốn toạ không muốn người nhận đồ đệ nữa](#)

[Husky] [Chương 88: Bốn toạ gặp người thứ hai trong sinh](#)

[Husky] [Chương 89: Chuyện năm đó của bốn toạ và người](#)

[Husky] [Chương 90: Bốn toạ giải thích thành ngữ không sai](#)

[Husky] [Chương 91: Sư tôn của bốn toạ là đại thần](#)

[Husky] [Chương 92: Bốn toạ lại tới trấn Thái Diệp](#)

[\[Husky\] Chương 93: Sự tôn của bốn toạ ai dám động đến](#)
[\[Husky\] Chương 94: Bốn toạ gặp lại thiên liệt](#)
[\[Husky\] Chương 95: Chi kiếp kiếp trước của bốn toạ](#)
[\[Husky\] Chương 96: Nỗi hận kiếp trước của bốn toạ](#)
[\[Husky\] Chương 97: Bốn toạ...](#)
[\[Husky\] Chương 98: Sự tôn, xin người, để ý ta đi](#)
[\[Husky\] Chương 99: Vũ khí thứ ba của sự tôn](#)
[\[Husky\] Chương 100: Câu cuối cùng của sự tôn](#)
[\[Husky\] Chương 101: Sự tôn, ngọn lửa cuối cùng trên thế gian](#)
[\[Husky\] Chương 102: Sự tôn của sự tôn](#)
[\[Husky\] Chương 103: Sự tôn, ta tới tìm người](#)
[\[Husky\] Chương 104: Hoàn thánh của sự tôn](#)
[\[Husky\] Chương 105: Nhân hồn của sự tôn](#)
[\[Husky\] Chương 106: Bắt đầu tìm sự tôn ở nơi nào](#)
[\[Husky\] Chương 107: Chân dung sự tôn](#)
[\[Husky\] Chương 108: Địa hồn của sự tôn](#)
[\[Husky\] Chương 109: Địa hồn thứ hai của sự tôn](#)
[\[Husky\] Chương 110: Sự tôn không biết chuyện cũ của chó con](#)
[\[Husky\] Chương 111: Sự tôn như đao quân như nước](#)
[\[Husky\] Chương 112: Sự tôn không thể chịu nhục](#)
[\[Husky\] Chương 113: Sự tôn bị nhốt](#)
[\[Husky\] Chương 114: Sự tôn, người đồng ý với ta đi](#)
[\[Husky\] Chương 115: Sự tôn đã thành hôn rồi](#)
[\[Husky\] Chương 116: Sự tôn gặp Dung Cửu](#)
[\[Husky\] Chương 117: Sự tôn bảo ta rút đi](#)
[\[Husky\] Chương 118: Sự tôn thỉnh thoảng sẽ mắc mưu](#)
[\[Husky\] Chương 119: Bốn hồn của sự tôn tề tựu](#)
[\[Husky\] Chương 120: Sự tôn bế quan](#)
[\[Husky\] Chương 121: Sự tôn mới là tông sư](#)
[\[Husky\] Chương 122: Hình bóng sự tôn](#)
[\[Husky\] Chương 123: Sự tôn đi vào mộng ta, biết ta đã nhớ nhưng lâu nay*](#)
[\[Husky\] Chương 124: Sự tôn sống lại](#)

[Husky] [Chương 125: Sư tôn không cần tìm đạo lữ](#)
[Husky] [Chương 126: Sư tôn, chờ ta thêm một chương!](#)
[Husky] [Chương 127: Sư tôn, cẩn thận đất trơn](#)
[Husky] [Chương 128: Sư tôn, y phục không thể mặc bừa](#)
[Husky] [Chương 129: Sư tôn, người xem có hài lòng không](#)
[Husky] [Chương 130: Sư tôn, chạy qua năm năm tới gặp người](#)
[Husky] [Chương 131: Sư tôn đọc sách](#)
[Husky] [Chương 132: Sư tôn và Sư Muội](#)
[Husky] [Chương 133: Sư tôn thanh tâm quả dục nhất](#)
[Husky] [Chương 134: Sư tôn có thể ăn](#)
[Husky] [Chương 135: Sư tôn tìm thầy](#)
[Husky] [Chương 136: Sư tôn thả lỏng chút](#)
[Husky] [Chương 137: Sư tôn và ta ngủ ở ngoài](#)
[Husky] [Chương 138: Sư tôn muốn đùa chết ta sao](#)
[Husky] [Chương 139: Sư tôn mơ đẹp](#)
[Husky] [Chương 140: Sư tôn, lật lại](#)
[Husky] [Chương 141: Sư tôn, đừng cời!!!](#)
[Husky] [Chương 142: Sư tôn, đây là khổ hình](#)
[Husky] [Chương 143: Sư tôn vốn là ánh trăng sáng, nốt chu sa, tâm đầu huyết, mệnh trung kiếp](#)
[Husky] [Chương 144: Sư tôn, ta thích người](#)
[Husky] [Chương 145: Sư tôn có người ăn cơm cùng](#)
[Husky] [Chương 146: Sư tôn, nàng muốn thành thân thật sự không liên quan đến ta đâu](#)
[Husky] [Chương 147: Sư tôn, chuyện gì cũng phải từ từ](#)
[Husky] [Chương 148: Sư tôn, tự nhiên đùa giỡn](#)
[Husky] [Chương 149: Sư tôn, ta không dậy nổi](#)
[Husky] [Chương 150: Sư tôn và ta đổi phòng](#)
[Husky] [Chương 151: Sư tôn, ta chỉ muốn người](#)
[Husky] [Chương 152: Sư tôn, nhìn kia! Mai Hàm Tuyết!](#)
[Husky] [Chương 153: Sư tôn ghét trường môn nhất](#)
[Husky] [Chương 154: Sư tôn, ta đi tìm Diệp Vong Tích](#)

[Chương 155: Sư tôn, chấn không khiếp sợ.](#)

[\[Husky\] Chương 156: Sư tôn cười ngửa thật giỏi](#)

[\[Husky\] Chương 157: Sư tôn, đêm tân hôn năm ấy, kì thực ta...](#)

[\[Husky\] Chương 158: Sư tôn, uống rượu mừng.](#)

[\[Husky\] Chương 159: Sư tôn, ta sợ nhất Thiên Vãn](#)

[\[Husky\] Chương 160: Sư tôn, người còn nhớ rõ đôi âm thuật ở khách điểm năm đó không?](#)

[\[Husky\] Chương 161: Sư tôn, đưa người bay](#)

[\[Husky\] Chương 162: Sư tôn, cùng người chiến.](#)

[\[Husky\] Chương 163: Sư tôn và Bất Quy](#)

[\[Husky\] Chương 164: Sư tôn đồ sát](#)

[\[Husky\] Chương 165: Sư tôn, là hản!](#)

[\[Husky\] Chương 166: Sư tôn kính trọng Dung phu nhân](#)

[\[Husky\] Chương 167: Sư tôn, ta không muốn người lại bị kẻ khác mắng](#)

[\[Husky\] Chương 168: Sư tôn, có xác chết vùng đây.](#)

[\[Husky\] Chương 169: Sư tôn, đệ nhất cấm thuật](#)

[\[Husky\] Chương 170: Sư tôn, dơ lắm đừng nhìn](#)

[\[Husky\] Chương 171: Sư tôn, Nho Phong Môn vong.](#)

[\[Husky\] Chương 172: Sư tôn không ăn trẻ con](#)

[\[Husky\] Chương 173: Sư tôn, có người muốn đuổi chúng ta đi](#)

[\[Husky\] Chương 174: Túi gấm của sư tôn](#)

[\[Husky\] Chương 175: Sư tôn, có phải người thích ta không?](#)

[\[Husky\] Chương 176: Sư tôn, người mua ta đi](#)

[\[Husky\] Chương 177: Sư tôn giả vờ ngủ](#)

[\[Husky\] Chương 178: Sư tôn bán hoa](#)

[\[Husky\] Chương 179: Văn Ninh](#)

[\[Husky\] Chương 180: Sư tôn, cô phụ điều gì](#)

[\[Husky\] Chương 181: Hồi ức của sư tôn.](#)

[\[Husky\] Chương 182: Tiểu chúc long của sư tôn](#)

[\[Husky\] Chương 183: Sư tôn, ta kiêng ăn cay](#)

[\[Husky\] Chương 184: Sư tôn, ta để người đợi lâu rồi](#)

[\[Husky\] Chương 185: Sư tôn lên hèn hò bị bắt gặp](#)

[\[Husky\] Chương 186: Sư tôn, Tiết Mông thật dễ lừa, ha ha ha.](#)
[\[Husky\] Chương 187: Sư tôn, người là ngọn đèn của ta](#)
[\[Husky\] Chương 188: Sư tôn, ta thật sự rất yêu người](#)
[\[Husky\] Chương 189: Sư tôn, người thật tốt](#)
[\[Husky\] Chương 190: Sư tôn lại bề quan](#)
[\[Husky\] Chương 191: Sư tôn, ta và Tiết Mông...](#)
[\[Husky\] Chương 192: Sư tôn, cho ta mạng](#)
[\[Husky\] Chương 193: Sư tôn, người cười ta sao ?](#)
[\[Husky\] Chương 194: Sư tôn, ta không phải Nhiên muội của người sao?](#)
[\[Husky\] Chương 195: Sư tôn lợi hại nhất.](#)
[\[Husky\] Chương 196: Sư tôn, tắm không?](#)
[\[Husky\] Chương 197: Sư tôn không phải hồ ly tinh](#)
[\[Husky\] Chương 198: Sư tôn đến Hoàng Sơn trước](#)
[\[Husky\] Chương 199: Đồ đệ thứ nhất của sư tôn](#)
[\[Husky\] Chương 200: Sư tôn, Hoàng Sơn mở](#)
[\[Husky\] Chương 201: Sư tôn, ta nên làm nhục người thế nào?](#)
[\[Husky\] Chương 202: Sư tôn lần đầu gặp ác ma](#)
[\[Husky\] Chương 203: Sư tôn thả nhảm lệ quỷ.](#)
[\[Husky\] Chương 204: Sư tôn bảo vệ ta](#)
[\[Husky\] Chương 205: Sư tôn, đại nạn giáng xuống](#)
[\[Husky\] Chương 206: Sư tôn, rốt cuộc ta là ai?](#)
[\[Husky\] Chương 207: Sư tôn, ta muốn nói cho người một chuyện](#)
[\[Husky\] Chương 208: Sư tôn, người thật sự muốn ta trốn dưới giường sao?](#)
[\[Husky\] Chương 209: Sư tôn, có kích thích không?](#)
[\[Husky\] Chương 210: Khăn tay của sư tôn chỉ có thể tặng ta](#)
[\[Husky\] Chương 211: Sư tôn, vào Giao Sơn thôi](#)
[\[Husky\] Chương 212: \[Giao Sơn\] Chương môn trước](#)
[\[Husky\] Chương 213: \[Giao Sơn\] Sinh tử chiến](#)
[\[Husky\] Chương 214: \[Giao Sơn\] Linh hạch nát](#)
[\[Husky\] Chương 215: \[Giao Sơn\] Tàn thân thiêu](#)
[\[Husky\] Chương 216: \[Giao Sơn\] Đọa thành nô](#)
[\[Husky\] Chương 217: \[Giao Sơn\] Ác mộng bắt đầu](#)

[\[Husky\] Chương 218: 【 Giao Sơn 】 Quân lại về](#)
[\[Husky\] Chương 219: \[Giao Sơn\] Mạc tương ly](#)
[\[Husky\] Chương 220: \[Giao Sơn\] Sóng vai đi](#)
[\[Husky\] Chương 221 【 Giao Sơn 】 chỉ giao khẩu](#)
[\[Husky\] Chương 222: \[Giao Sơn\] Kinh hồn biến](#)
[\[Husky\] Chương 223: \[Giao Sơn\] Tiêu dao du*](#)
[\[Husky\] Chương 224: \[Giao Sơn\] Quân tử nặc](#)
[\[Husky\] Chương 225: \[Giao Sơn\] Cười ta điên](#)
[\[Husky\] Chương 226: \[Giao Sơn\] Mãi không quên](#)
[\[Husky\] Chương 227: \[Giao Sơn\] Lời ngày xưa](#)
[\[Husky\] Chương 228: 【 Giao Sơn 】 Công dã tràng](#)
[\[Husky\] Chương 229: \[Giao Sơn\] Mất từ đây](#)
[\[Husky\] Chương 230: \[Giao Sơn\] Thiếu niên lang](#)
[\[Husky\] Chương 232: \[Giao Sơn\] Mù hai mắt](#)
[\[Husky\] Chương 233: Bốn toạ muốn đổi tiêu đề thì đổi! Tuỳ hứng!](#)
[\[Husky\] Chương 234: \[Giao Sơn\] Để quân về](#)
[\[Husky\] Chương 235: \[Giao Sơn\] Bước đường cùng](#)
[\[Husky\] Chương 236: \[Long Huyết sơn\] Viên tịch](#)
[\[Husky\] Chương 237: \[Long Huyết Sơn\] Thần mộc](#)
[\[Husky\] Chương 238: \[Long Huyết Sơn\] Vô hồn](#)
[\[Husky\] Chương 239: \[Long Huyết Sơn\] Có tâm](#)
[\[Husky\] Chương 240: \[Long Huyết Sơn\] Làm người](#)
[\[Husky\] Chương 241: \[Long Huyết Sơn\] Chân tướng](#)
[\[Husky\] Chương 242: \[Long Huyết Sơn\] Sở Phi](#)
[\[Husky\] Chương 243: \[Long Huyết Sơn\] Đệ tam](#)
[\[Husky\] Chương 244: \[Long Huyết Sơn\] Rắn lột xác](#)
[\[Husky\] Chương 245: \[Long Huyết Sơn\] Tình địch](#)
[\[Husky\] Chương 246: \[Long Huyết Sơn\] Trói buộc](#)
[\[Husky\] Chương 247: \[Long Huyết Sơn\] Hồng nhan](#)
[\[Husky\] Chương 248: \[Long Huyết Sơn\] Quên lãng](#)
[\[Husky\] Chương 249: \[Long Huyết Sơn\] Nguồn gốc](#)
[\[Husky\] Chương 250: \[Long Huyết Sơn\] Chấp niệm](#)

[\[Husky\] Chương 251: \[Long Huyết sơn\] Trở về](#)
[\[Husky\] Chương 252: \[Long Huyết Sơn\] Liệt hồn](#)
[\[Husky\] Chương 253: 【 Long Huyết sơn 】 Hồn trưởng](#)
[\[Husky\] Chương 254: \[Long Huyết Sơn\] Nhớ người](#)
[\[Husky\] Chương 255: \[Long Huyết Sơn\] Lĩnh tội](#)
[\[Husky\] Chương 256: \[Thiên Âm Các\] Thân thể chìm nổi](#)
[\[Husky\] Chương 257: \[Thiên Âm Các\] Lâm Giang tiên tử](#)
[\[Husky\] Chương 258: \[Thiên Âm Các\] Nhu cốt tranh tranh](#)
[\[Husky\] Chương 259: \[Thiên Âm Các\] Cùng tử cùng bào](#)
[\[Husky\] Chương 260: \[Thiên Âm Các\] Đời như lò luyện](#)
[\[Husky\] Chương 261: \[Thiên Âm Các\] Tội danh ô thân](#)
[\[Husky\] Chương 262: \[Thiên Âm Các\] Hạ màn kịch](#)
[\[Husky\] Chương 263: \[Thiên Âm Các\] Mộng cũ tái diễn](#)
[\[Husky\] Chương 264: \[Thiên Âm Các\] Đế quân như hắc](#)
[\[Husky\] Chương 265: \[Thiên Âm Các\] Hai Sư Muội](#)
[\[Husky\] Chương 266: \[Thiên Âm Các\] Sưởi ấm vì người](#)
[\[Husky\] Chương 267: Kim Long Bàn Trụ](#)
[\[Husky\] Chương 268: \[Thiên Âm Các\] Như về Vu Sơn](#)
[Chương 269: \[Thiên Âm Các\] Quân đừng xa nhau](#)
[\[Husky\] Chương 270: \[Thiên Âm Các\] Phán xử tội](#)
[\[Husky\] Chương 271: \[Thiên Âm Các\] Thăm vấn cuối cùng](#)
[\[Husky\] Chương 272: \[Thiên Âm Các\] Miệng đời đáng sợ](#)
[\[Husky\] Chương 273: \[Thiên Âm Các\] Không giống bạn đồng hành](#)
[\[Husky\] Chương 274: \[Thiên Âm Các\] Nghìn cân treo sợi tóc](#)
[\[Husky\] Chương 275: \[Thiên Âm Các\] Lòng son rách nát](#)
[\[Husky\] Chương 276: \[Thiên Âm Các\] Ta tới tuần người](#)
[\[Husky\] Chương 277: \[Thiên Âm Các\] Bốn tọa cô hàn](#)
[\[Husky\] Chương 278: \[Tử Sinh Đình\] Xưa nay chưa phụ quân](#)
[\[Husky\] Chương 279: \[Tử Sinh Đình\] Quảng đời còn lại gửi vào đêm tuyết](#)
[\[Husky\] Chương 280: \[Tử Sinh Đình\] Giữa miệng lưỡi thiện ác](#)
[\[Husky\] Chương 281: \[Tử Sinh Đình\] Ta mong nhiều vì thiện](#)
[\[Husky\] Chương 282: \[Tử Sinh Đình\] Cô lang nhập tuyết cảnh](#)

[\[Husky\] Chương 283: \[Tử Sinh Đình\] Khói lửa cuối cùng đã cháy lên](#)
[\[Husky\] Chương 284: \[Tử Sinh Đình\] Ngô nhi trân trọng nhiều](#)
[\[Husky\] Chương 285: \[Tử Sinh Đình\] Phượng hoàng liệu thiên nhật](#)
[\[Husky\] Chương 286: \[Tử Sinh Đình\] Lang bạc thâm tình](#)
[\[Husky\] Chương 287: \[Tử Sinh Đình\] Mệnh khó tách rời](#)
[\[Husky\] Chương 288 【Tử Sinh Đình】 Tông sư và Đế quân](#)
[\[Husky\] Chương 289: \[Tử Sinh Đình\] Thăm vùng đất xưa nửa thành quý](#)
[\[Husky\] Chương 290 【Tử Sinh Đình】 Hàn mai tịnh để sinh](#)
[\[Husky\] Chương 291: \[Tử Sinh Đình\] Hai đời đan xen](#)
[\[Husky\] Chương 292: \[Tử Sinh Đình\] Lòng quân sâu như biển](#)
[\[Husky\] Chương 293: \[Tử Sinh Đình\] Đế Quân Trường Môn oán](#)
[Chương 294 \[Tử Sinh Đình\] Quần quít si mê đêm mưa gió](#)
[\[Husky\] Chương 295: \[Tử Sinh Đình\] Tuần đạo khó hồi hương](#)
[\[Husky\] Chương 296: \[Tử Sinh Đình\] Đúng như mộng năm đó](#)
[\[Husky\] Chương 297: \[Tử Sinh Đình\] Đẹp Cốt Mỹ Nhân Tịch](#)
[\[Husky\] Chương 298: \[Tử Sinh Đình\] Người tính không bằng trời](#)
[\[Husky\] Chương 299: \[Tử Sinh Đình\] Cả đời khó ngừng lại](#)
[\[Husky\] Chương 300: \[Tử Sinh Đình\] Lòng quân như lòng ta](#)
[\[Husky\] Chương 301: \[Tử Sinh Đình\] Chuyện cũ lặp lại](#)
[\[Husky\] Chương 302: \[Tử Sinh Đình\] Hồn đoạn Vu Sơn Điện](#)
[\[Husky\] Chương 303: \[Tử Sinh Đình\] Tiết Mông kiếp trước](#)
[\[Husky\] Chương 304 【Tử Sinh Đình】 Kiếp trước của họ](#)
[\[Husky\] Chương 305: \[Tử Sinh Đình\] Thân thần tuần ma đạo](#)
[\[Husky\] Chương 306: \[Tử Sinh Đình\] Liên ta dị tộc thân](#)
[\[Husky\] Chương 307: \[Tử Sinh Đình\] Dời hoàng hôn](#)
[\[Husky\] Chương 308: \[Tử Sinh Đình\] Hợp lực ngự nước lũ](#)
[\[Husky\] Chương 309: \[Tử Sinh Đình\] Mặc Nhiên chưa rời xa](#)
[\[Husky\] Chương 310: \[Tử Sinh Đình\] Một lá bài cuối cùng](#)
[\[Husky\] Chương 311: Đại kết cục](#)
[\[Husky\] Chương 312: Phiên ngoại Về vườn rau ẩn cư](#)
[\[Husky\] Chương 313: Phiên ngoại Khả năng duy nhất \(Chuyển sang làm ác\)\(1\)](#)

[[Husky](#)] [Chương 314: Phiên ngoại Khả năng duy nhất \(chuyển sang làm ác\)](#)
([2](#))

[[Husky](#)] [Chương 315: Phiên ngoại Khả năng duy nhất \(Chuyển sang làm ác\)](#) ([3](#)).

[[Husky](#)] [Chương 316: Phiên ngoại Khả năng duy nhất \(Chuyển sang làm ác\)](#) ([4](#)).

[[Husky](#)] [Phiên ngoại 10: Tiêu biệt thắng tâm hôn](#)